УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Неделни беседи

Част 3 от 5

1927 – 1933

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящето електронно издание включва Неделните беседи и е разделено на 5 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

XIII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1927-1928)

ОСКЪРБЕНИТЕ

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем." (II Коринтяни 6:10)

Съзнателният живот представя една от великите задачи на целокупния живот. Има задачи временни, които разрешават временните нужди на човека; има задачи идейни, които се отнасят до вечния живот; те разрешават общите нужди на човека. Съзнателният човек иска не само да си обясни явленията в природата, но същевременно той иска да си обясни законите, както и пътищата, по които се извършват тия явления. В първия случай той се явява само като зрител, като наблюдател на всичко онова, което става около него; във втория случай той взима участие в тия явления, понеже е свързан с живата природа. Щом е така, тогава и законите, по които се извършват явленията в природата, имат отношение и към самия човек. Доколкото познава природата, дотолкова човек може да живее с нея. Когото познаваш, ти можеш да живееш с него; когото не познаваш, не можеш да живееш с него. В този смисъл, животът започва с първото пробуждане на съзнанието. Пробуждането на съзнанието пък не е нищо друго, освен запознаване с живота. Мнозина влизат в живота, като че отиват на гости някъде, като че са поканени на сватба. Обаче, и за поканените на сватба има известни правила, които трябва да се спазват; престъпят ли тия правила, те ще се намерят вън от сватбата. Не само това, но и за посетителите на кръчмите има правила, които също тъй трябва да се спазват. Ако някой пияница влезе в една кръчма и престъпи едно от създадените там правила, той скоро ще се намери вън от кръчмата.

Казвам: трябва да знаете, че всяко начало е трудно. Как мислите, леко ли е положението на капел майстора, който е събрал около 50-60

музиканти или певци да дирижира? Той дига и слага своята тояжка по всички правила на музиката, но те още не го разбират, вследствие на което излиза цяла бъркотия. Той дава тон с камертона си, свири им със своя инструмент, но те пак не го разбират. Капелмайсторът разбира своите музиканти, влиза в положението им, знае, че те ще започнат да свирят, както той иска, и затова има търпение да дочака времето, когато музикантите ще го задоволят. Които слушат отвън, ще кажат: Тези музиканти за нищо ги не бива, нищо няма да излезе от тяхното свирене. Също така мнозина, като не разбират живота, прибързват в заключенията си и казват: Тази музика нищо не струва. Който се произнася така леко и прибързано за живота, той е случаен посетител; едва що чул първия тон от музиката и казва: Тази музика нищо не струва. Питам: при това положение, какво трябва да прави човек? Ще кажете, може би, че нищо друго не остава на човека, освен да умре. Кой от вас е бил в недрата на смъртта, да знае, какво тя представя? Ако смъртта е нещо толкова желано, което разрешава задачите на живота, тогава, нека всички хора пожелаят смъртта. В същност така ли е? Днес хората се плашат от смъртта, въпреки това, като се намерят в безизходно положение, пак към нея се обръщат. Всички казват, че няма по-страшно нещо от смъртта, а при това я желаят. Как ще се обясни това противоречие? Това противоречие произтича от неразбиране на вътрешните процеси на живота. Когато хората, даже и най-напредналите, се натъкнат на големи страдания и изпитания, те мислят, че и Бог престава да се интересува от тях. Ще чуете даже някой да казва за Бог, че Той не се интересува от страданията на хората, защото сам няма никакви страдания. Ако е въпрос за страдания, за неприятности и безпокойства, Бог има най-много от всички. Ако съберете на едно място страданията на цялото човечество, от милиони години насам, Бог прекарва повече от това само в един ден даже, но при това Той е винаги щастлив и доволен, Неговият мир никога не се нарушава. Ще кажете: Как е възможно това? Питам: мислите ли, че океанът не усеща всичката тиня,

всичката кал, която се влива в него от хилядите мътни реки? Океанът усеща, чувства всичко това, но търпи, понася тия несгоди, като временни положения, защото знае законите. Той разбира процесите, по които тази нечистота може да се утаи, да се премахне, затова с търпение чака това време.

Сега, аз говоря за обикновения живот на всички живи същества, който се влива във Великото съзнание. Обикновеният живот пък представя сбор от всички мътни реки. Преди да пристъпя към съществената мисъл на тази беседа, ще направя няколко бележки върху разликата между съзнателния живот, или живота на праведния, на добрия човек и несъзнателния живот, или живота на грешния, на лошия човек. Животът на съзнателния човек е подобен на извор, водата на който, от единия до другия край на своето пътуване, е бистра, чиста, като кристал. И десет пъти на ден може да се цапа добрият човек, но достатъчно е да се докосне до своя вътрешен извор, за да се изчисти веднага; достатъчно е да доближи устните си до водата на своя извор, за да уталожи жаждата си; достатъчно е да пие една чаша вода, за да могат порите на тялото му да се отворят, и с това да облекчи положението си. Животът на несъзнателния човек, от единия до другия край, представя мътна река. Ако рече той да пие от водата на тази река, тя няма да уталожи жаждата му, нито ще отвори порите му. Какво е положението на такъв човек? Той престава да мисли, да чувства, да действа и е осъден на смърт. В това отношение, смъртта представя ограничение на съзнанието. Няма по-страшно нещо за човека от това ограничение и от невъзможността да се освободи от него! Няма по-страшно нещо за човека от това, да съгради къща, която утре ще се събори върху него, ще го затрупа, и след това няма кой да му помогне. В този смисъл, именно, смъртта е страшна за човека. За грешния смъртта е страшна, защото къщата му се събаря, преди още той да е излязъл от нея. За праведния, обаче, не е така. Той излиза от къщата си преди тя да се е съборила. За нашата къща, т. е. за нашето тяло, апостол Павел казва: „Нашето тяло е дом

ръкотворен, но има дом неръкотворен, в който трябва да живеем." Това трябва да стане още приживе. Който разбере смисъла на този стих, той ще знае, че щастието на човека не е на земята, Няма човек на земята, който може да се нарече щастлив. Всички хора са търсили и търсят щастието на земята, но и днес не са го намерили. Елементите на щастието са на земята, но самото щастие, като нещо цяло, не съществува на земята. Земята е рудница, в която човек е изпратен като рудокопач, да извади от нея някои благородни метали, скъпоценни елементи и съкровища, и да ги занесе на определеното за тях място. В края на краищата, той не задържа за дълго време при себе си своите придобивки. Задържи ли ги при себе си, в скоро време ще го оберат, и той ще остане пак беден, с празни ръце. Това всички са опитали. Всеки човек е видял, как щастието бяга от ръцете му. Въпреки това, съвременните хора вярват, че ще намерят щастието и ще го задържат за себе си. За тази вяра те заслужават почвала. При всички страдания и нещастия, при катастрофите, които преживяват, всички живи същества се стремят към щастие на земята.

„Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме, като че нищо нямаме, а всичко владеем". Такова е положението само на онзи човек, в когото съзнанието е пробудено. За да се пробуди съзнанието на човек, той трябва да започне с вътрешните процеси на живота. Само вътрешните процеси са вечни и неизменни. Дето става подпушване, там имаме нещо нереално; подпушването подразбира временен процес. Например, днес човек се чувства здрав, разположен, има апетит за ядене, но утре става някакво пресичане на апетита, стомахът му се разстройва, и той се оплаква от подпушване. Тъй подпушен, той прибягва до разтривки, до изпотявания, докато възстанови първото си разположение и апетита. Значи, храносмилателната система на човека може някъде да се подпуши, през което време той се намира в нездравословно състояние. Щом се подпуши храносмилателната система на човека, едновременно с това се подпушва и дихателната

система: дишането става по-бързо или по-бавно, неравномерно, а понякога съвсем спира. Когато човек престане да диша, и движенията в него спират. Ето защо, човек трябва да пази храносмилателната и дихателната си системи в пълна изправност. Само по този начин той ще бъде здрав, с добро разположение на духа. Под думата „хранене", в широк смисъл, се разбира процес на възприемане, възприемане на живите сили в природата. Тези живи сили се възприемат чрез храната, чрез въздуха, чрез водата, чрез светлината и топлината, а най-после и чрез живата мисъл, Това са все среди, които трябва да минат през човешкия организъм, за да може разумният човек да си послужи с тях. Ето защо, човек първо трябва да започне с изучаването на храненето и на разните видове храни, с изучаването на въздуха, водата, топлината, светлината и човешката мисъл. Той трябва да знае, колко и какви са вибрациите на светлината и топлината и да извлече живите сили, които се съдържат в тях. Разумният човек има начини, методи, чрез които може да извлича живите сили от тия среди. Който познава въглерода, неговите свойства и съединения, той познава твърдата материя, и всякога може да извади живота от тази среда. Който познава водорода, неговите свойства и съединения, той познава течната материя, и всякога може да извади живота от тази среда. Който знае всичко за азота, за неговите свойства и съединения, той познава въздухообразната материя, и всякога може да извади живота от нея. Който е запознат добре с кислорода, с неговите свойства и съединения, той разбира огъня, и всякога може да извлече живота от него. Дойде ли човек до това положение, да влага живите сили в природата, да се ползва от тях, той няма да очаква външно щастие, няма да се надава да го кредитират някои банкери. Той ще знае, че животът не се влива отвън, но отвътре; приижданото на живота е вътрешен процес. В този смисъл, задачата на науката и на религията се заключава в придобиване на живота.

Казвате: Как можем да придобием живота? Животът се придобива чрез познаване на Бога. Познаването на Бог пък

подразбира служене. Такава е била задачата на науката и на религията в древните времена, когато хората са били просветени; в по-новите времена, религията и науката са станали средства за превъзпитаване на хората, а в най-новите времена, науката, специално, е слязла в областта на стомаха, и служи главно за задоволяване нуждите му. Днес ученият работи, музикантът свири, художникът рисува, поетът съчинява, проповедникът поучава хората, но всичко това се върши с цел да се доставят средства за ядене и пиене. Кажете, кой художник не е продал своята картина? Кой проповедник не е продал своята молитва? Кой учен не е продал своята идея? Коя майка не е продала своя идеал? Когато майката жени дъщеря си, тя продава своя идеал. Когато дъщерята роди, това е нейният свещен идеал, но не се минава много време, тя търси човек, на когото да продаде своя идеал, т. е. своята картина. Като намери човек, какъвто търси, тя казва: Наредих дъщеря си добре, според волята Божия. – Ако това съчетание е станало по Бога, нямаше нужда от посредници. Всички процеси, които стават по Бога, са вътрешни. Те съществуват вечно. Всяка връзка, направена от Бога, е вечна. На земята тя само се проявява, а не се прави сега. Това трябва да знаят всички хора. Ако някой обича даден човек, тази любов не е създадена днес. Тази любов е вложена в душата на човека от Бог, а днес само се изявява. Следователно, нови връзки не се правят сега. Който се е опитал веднъж само да направи нова връзка, главата му знае, какво е патила. Днес хората могат само да се сдружават, но не и да се свързват. В този смисъл, женитбата е сдружение, не е свързване, нито съчетание. Защо се женят съвременните хора? От страх, че няма кой да ги гледа на стари години. Защо учи човек? От страх, че няма кой да го гледа, иска да се осигури. Не, човек трябва да учи от любов към знанието, като нещо Божествено. Стремежът към знание в човека е вложен от Бог, и затова той трябва да учи! Да учиш, това е Божествен процес; да служиш на Бога, това е Божествен процес; да бъдеш религиозен, това е пак Божествен процес.

Казвам: съзнателният човек признава тия неща и ги разбира, а несъзнателният ги отрича. Той отрича съществуването на Бог, отрича съществуването на друг свят. Какво съществува тогава? Ще кажат, че съществуват общества, народи. Значи, хората приемат съществуването на тяло без глава. Бих желал да видя такова тяло. Може би някъде из музеите да съществува такова нещо, но не зная, дали може да се срещне в природата живо тяло без глава. В този смисъл, Бог съществува в нас като начало на всяко нещо. Всеки велик подтик, всяка нова идея, която ни кара да вървим напред, това е Бог в нас, проявен в миниатюр. Това не е човекът; това е нещо извън него, което съзнава, наблюдава, какво се върши наоколо. Казвате; Дойде ми една велика идея в ума. Тази велика идея не е нищо друго, освен Бог, Който се проявява във вас. Вие сте слушатели, ученици, а Той ви преподава. Бог е учителят на всеки човек. Той ви показва нещо, вие гледате. Той ви говори, вие слушате. Не смесвайте вашето виждане и слушане с това на Онзи, Който създава всичко. Ако смесвате тия неща, вие ще се намерите в положението на онзи българин Стоян, който тръгнал за града да продава магарето си. Това се случило през един летен, горещ ден. Като вървял дълго време, той се почувствал доста уморен и решил да легне под сянката на една круша, да си почине. Легнал под крушата и заспал. За да не изгуби магарето си, той вързал юлара му за ръката си. Докато спал, няколко палави деца решили да му устроят една изненада: те се приближили тихо до магарето, полека извадили юларя,с който бил завързан за ръката на Стоян, а магарето взели със себе си и тръгнали за града да го продават. Като се събудил Стоян и видял, че магарето го няма, казал: Ако съм Стоян, изгубих магарето си; ако не съм Стоян, спечелих един юлар.

Сега, като слушате този пример, не е важно за вас, дали можете да спечелите едно магаре, или да изгубите едно магаре. Ако спечелите, например, едно магаре, какво особено има в тази печалба? Ако има нещо важно в тази печалба, тя седи в проучване

характерните качества на магарето, за да се ползвате от тях. От една страна магарето е крайно упорито, а добрата му страна е, че то пие само най-чиста вода. Ако искате да знаете, де има чиста вода за пиене, вървете след магарето. Щом ожаднее, то непременно ще намери чиста, хубава вода. Значи, преди хиляди години още магарето е изучило свойствата на чистата, на хубавата вода, и затова лесно я намира. То казва: Без чиста вода не мога да живея! Що се отнася до храната, магарето е много скромно; обаче, дойде ли въпрос до водата, то е много взискателно, винаги пие от най-хубавата, най-чистата вода. Никое друго млекопитаещо не спазва това правило – винаги да пие чиста вода.

Казвам: В природата съществува един велик закон, който регулира силите. Например, отрицателното качество на магарето, упоритостта, се балансира с доброто му качество и способност да познава чистата вода и само от нея да пие. Ако запитате магарето, защо е толкова взискателно към водата, та всякога търси чиста вода за пиене, то ще отговори: Аз имам една лоша черта в характера си – твърдост, упоритост, която мога да смекча само с чистата вода. Значи, и твърдостта, упоритостта в човешкия характер се дължи на сухотата в неговия организъм. Никой не може да разубеди упорития човек в това, което той е намислил да прави. Ако разгледате главата на упорития човек от френологична гледна точка, ще видите, че центърът на твърдостта в него е силно развит. От какво се нуждае този човек? – От вода. Хора, които пиянстват, това показва, че организмът им се нуждае от повече вода. Който обича да пие, за оправдание пред другите, той често казва: Водата не е за хората, тя е за жабите. Обаче, ако вие успеете да убедите този човек да пие вода, вместо спиртни питиета, той ще престане да пиянства, и в скоро време здравословното му състояние ще се подобри. Казвате: Как може да се лекува пиянството? Заставете пияницата да изпива на ден по две-три кила вода, и той ще се излекува. В процеса на лекуването си той трябва да започне от най-малкото количество вода и постепенно

да увеличава: първият ден да изпие една чаша вода, вторият ден – две чаши, третият ден – три чаши, после – четири, пет, шест чаши, докато достигне до 15-20 чаши на ден. Ако изпълнява тези наставления, в скоро време той ще се откаже от употребата на спиртни питиета. Когато пияницата обикне водата, той ще престане да пие вино и ракия. Той търси в тях онова, от което организмът му се нуждае. От какво се нуждае организма му? От вода. Следователно, накарайте пияницата да обикне водата, и той ще задоволи нуждата на своя организъм по естествен начин.

И тъй, много от недъзите на нашия живот са станали наследствени качества по необходимост, а не като естествени прояви на живота. Всички подпушвания, които се явяват в организма на човек, не са нещо реално, нещо естествено. Например, ако подпуши храносмилателната и дихателната си системи, човек изпада в една нереална, недействителна област; ако подпуши мислите и чувствата си, човек пак изпада в нереална област. Попадне ли в такава област, той губи своето разположение, губи всякакъв дух за работа. Коя е онази реалност, дето нищо не може да се подпуши? Тази реалност се крие във великата наука на живота. Докато дойде до тази наука, човек ще мине през ред страдания: първо ще мине през страданията на стомаха, дето ще познае глада и жаждата; после ще мине през страданията на дробовете, дето ще познае, какво значи подпушване на чувствата; най-после ще мине през страданията на мозъка, дето ще познае, какво значи подпушване на мислите. Като мине през тези състояния, човек ще дойде до реалния живот, в който няма вече никакви подпушвания. Каквото и да се случи на човек в този живот, той всякога ще е готов да служи на Бог. Човек трябва да знае тези неща, за да различава своите състояния, да познава себе си. Наблюдавал съм състоянията на много хора, и виждам, колко мъчно е човек да познае себе си. Дойде някоя сестра при мене, вдъхновила се от нещо и върви права, смела, казва: Аз съм готова да нося страданията на целия свят. Тя дигнала знамето нагоре, развила го, ще

победи света. Не се минава половин час, гледам, знамето свито, никакво не се вижда, главата й увиснала надолу, върви напред, но едва пристъпва. Питам: сестра, де е знамето ти? – Остави се, голямо страдание ми дойде до главата. – Какво ти дойде до главата? – Казаха ми една обидна дума.– Колко тежи тази обидна дума? Претеглихте ли я? Преди всичко, досега още не са намерени такива чувствителни везни, с които можете да претеглите една обидна дума. Малка е тежестта на обидните думи. Както виждате, тази обидна дума, която за физическия свят е почти нереална, понеже няма тегло, в умствения свят, обаче, произвежда голям ефект. Достатъчно е една обидна дума да падне върху човешкия мозък, за да предизвика някакъв удар. Там тя носи своите последствия. В умствения свят тя има свое тегло, свое движение.

Питам: щом обидните думи имат такъв ефект върху мозъка на хората, трябва ли да им се създават страдания с изказването на такива думи по техен адрес? Силният, умният човек, който разбира законите, съзнателно предизвиква лошите хора да изкажат всичко, което крият дълбоко в себе си, и по този начин той ги обезоръжава. Забележете, когато лошият човек се разгневи, той започва да говори всичко, каквото му дойде на ум, и като мине известно време, поолекне му малко, и тогава казва: Стига вече! Казах си всичко, което бях събрал от толкова време в себе си. Този закон се потвърждава навсякъде в живота. Ако имате някой неприятел, който говори лоши думи по ваш адрес, ще дойде ден, когато ще ви стане най-добър приятел. Обаче, той непременно трябва да изхвърли всички ония снаряди, които е приготвил срещу вас. Такъв пример имаме в Писанието за апостол Павел, който отначало е гонил Христа и Неговите последователи. Един ден Христос го срещна на пътя, бутна го от коня му, и той ослепя. От тогава апостол Павел стана най-добрия приятел на Христа. Той беше учен човек, но същевременно и голям фанатик, готов беше докрай да се бори за своите убеждения. Преди да срещне Христа, Павел имаше високо мнение за себе си, но като Го

срещна, той казваше: „ Всичко считам за измет, да позная Господа Исуса Христа". Той искаше да познае Христа, да познае великата Божия Любов. Христос внесе в него новия живот.

Следователно, всеки трябва да падне от коня си, да ослепее, за да познае Христа. С възгледите, които съвременните хора имат, не може да се познае Христа. Поради техните възгледи, опасно е да им се говори за новото, за великото в света. Ако говориш за семейството, ще обидиш семейните хора; ако говориш за науката, ще обидиш учените хора; ако говориш за религията, ще обидиш религиозните хора. Каквото и да се говори на съвременните хора, все ще се обиди някой. Питам: ако се говори истината на хората, трябва ли те да се обиждат? Истината никога не обижда. Като се говори за науката, от гледището на истината, учените не трябва да се обиждат. Има хубави неща в науката, но могат ли да се нарекат добри, полезни неща откритията на учените, които се употребяват за унищожаване на хора и на добитък? Какво ще кажете за бомбите, които се хвърлят от аеропланите? Какво ще кажете за далекобойните оръдия, с които си служат във време на война? Какво ще кажете за отровните и задушливи газове, които произвеждат своя ефект върху човека пет – шест месеца след като ги е погълнал? Едно време, когато науката не е била толкова напреднала, хората си служили с отрови, които действали бързо, както действат отровите на змиите, но днес, при голямата ученост, хората си служат с отрови, които действат бавно. Под действието на тия отрови, човек бавно линее, докато един ден умре. Страданията от тия отрови са продължителни. Казват за някой виден човек, когото неприятелите преследват, че както вървял на улицата, станало му зле и умрял. Хората ще кажат, че минавал някаква криза, а лекарите ще констатират отравяне. Ето защо, често такива видни политически личности носят в себе си противоотрови. Техният живот се намира в голяма опасност. Питам: при това положение на нещата, можете ли да бъдете щастливи? Някой мъж не живее добре с жена си, иска да се разведе, да се освободи от нея, но

развод не му дават. Какво да прави? Той се влюбил в друга жена, иска да се ожени за нея. Най-после започва да търси начин, по-скоро да се освободи от жена си. Решава да тури няколко капки отрова във водата, която ще пие жена му, и мисли, че никой няма да открие престъплението му. Някога пък жената се влюбила в друг мъж, иска да се освободи от своя мъж. В този случай, тя замисля някакво престъпление.

Питам: на какво се дължат тия противоречия в живота? Противоречията се дължат на факта, че хората търсят щастието там, дето то не съществува. Никоя жена не може да даде щастие на мъжа, и никой мъж не може да даде щастие на жената. Това всички хора трябва да знаят. Така е в съвременния свят. Туй, което хората търсят на земята, съществува в друг свят, извън земния. Който иска хората да го обичат, той сам трябва да бъде съвершен. Само съвършените неща могат да се обичат. Може да бъде обичан само онзи, който има нещо особено в себе си. Кой учител е обичан? Учениците обичат само добрия, само разумния учител. Следователно, обича се само великото, разумното, идейното, което съдържа в себе си чистота и знание. Ти ще обичаш онзи, който познава живота ти, който те разбира и може да ти даде от своя живот, както Бог дава. Какво иска Бог от нас? Нищо не иска. Той иска да ни убеди, че Неговата Любов, по отношение на нас, е вечна и постоянна. През каквито изпитания и страдания да минем, в края на краищата, ние ще се убедим, че няма същество в света, което ни обича като Бог. И при най-лошите условия да изпаднем, Той работи за нашето освобождение и повдигане. За този Бог, именно, трябва да се проповядва, а не за онзи, когото познават болшинството от съвременните хора и общества. Божиите мисли, чувства и желания не са като нашите. Неговите закони не са като нашите. И най-после, Неговата Любов не е като човешката. Бог, за Когото проповядвам, живее във всеки човек. Той се изявява във форма на някакъв скрит вътрешен идеал, вътрешна светлина в човека. Чрез

тази светлина човек познава, що е добро и що е зло. Чрез тази светлина той разбира, каква трябва да бъде истинската любов.

Съвременните хора са дошли до пълно обезверяване: те не вярват нито в себе си, нито в ближния си, нито в своя Създател. Който вярва във Великото Начало на живота, той ще вярва и в себе си, и в своя ближен. И обратното е вярно: който не вярва в Бог, той в никого не вярва. В това седи дълбокият смисъл на живота, който води към реалността. В това отношение, човек, в истинския смисъл на думата, е онзи, който с нищо не може да се опетни, от нищо не може да се подпуши. Реален живот е онзи, който от нищо не се опетнява. Кое наричаме чисто, реално нещо в живота? Всяка река, колкото малка да е, която не се подпушва, е чиста; водата на тази река може да изчисти, да изпере, да измие и най-нечистите неща. Река, която се подпушва, е нечиста. Мнозина желаят да бъдат като праведните хора. Който иска да бъде като праведния, той трябва да мисли, да чувства и да постъпва като него. Ако мисли, чувства и постъпва като грешник, а иска да мине за праведен, той няма да успее. Щом живее живота на грешник, ще бъде като него – нищо повече. Праведният не може да познае грешника, ако не слезе на неговото ниво и не живее като него. Грешникът не може да познае праведния, ако не се качи до него и не мине през неговия живот. Знаете ли, колко е опасно да слезете до нивото на грешника и да живеете като него? Голяма е дълбочината, в която грешникът живее. Ако на тази дълбочина слезе някой неподготвен човек, за дълго време неговите пътища и съобщения ще се прекъснат, докато един ден дойде някой велик дух да го извади оттам. Някой казва: Аз искам да опитам този живот.–Можеш да го опиташ, но ако отговаряш на качествата, които се изброяват в стиха: „ Като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а всичко владеем". В този стих апостол Павел е дал метод, как да се превръща скръбта в радост. Той познава този метод, както рудокопачът може да превръща рудата в нещо ценно, и да отделя от нея потребното от непотребното. Той е

употребил огъня и ред други средства, докато най-после сам е научил изкуството да превръща енергиите, което е изказал в Цитирания по-горе стих.

Много от съвременните хора стават религиозни, само за да подобрят материалното си положение. И обратно, много религиозни, много вярващи стават безверници, като казват: Толкова години вече, как се подвизаваме, вярваме в Бог, но работите ни от ден на ден вървят по-зле. Сега вече ще заживеем по светски, дано така ни тръгне напред. Това показва, че хората не се ръководят от един вътрешен принцип. Следователно, всеки трябва да знае за себе си, кои са подбудителните причини, които го заставят да бъде вярващ или безверник. Някой казва: Аз вярвам в Бог, аз търся истината. Питам: кое е заставило този човек да вярва в Бог и да търси истината? Можете ли с веруюто, което сте приели, да издържите на своя идеал, при всички мъчнотии в живота си? Ако при известни мъчнотии вие се откажете от своя идеал, това показва, че още не сте дошли до истината. Когато намерите истината, вие ще се освободите от всички страдания и противоречия. Ученият, който се е домогнал до великата наука, която му разкрива свойствата на въглерода, водорода, азота и кислорода, както и на техните съединения, той може вече да се освободи от страданията в живота. Този човек в затвор не влиза, от огън не изгаря, във вода не се дави и от храна не може да бъде лишен. Много от вас сте вярващи, но знаете ли свойствата на въглерода така, че като го стиснете в ръката си да го превърнете в диамант? Ако знаете свойствата на въглерода, последен бедняк да сте, ще вземете едно парче дървен въглен, ще го стиснете в ръката си и ще го превърнете в диамант. При това положение, можете ли да бъдете беден? Сегашните учени превръщат въглена в диамант, като го подложат на голямо налагане, обаче, те не знаят вътрешния, духовния начин за това превръщане. Едно от свойствата на въглерода е, че той гори. Горенето пък се дължи на отсъствието на вода. Дето има вода, там горене не става. При това, колкото по-голямо е количеството на

водата, толкова по-малка е възможността за горенето. Ученият адепт, който знае това нещо, ще вкара по някакъв начин повече вода във въглена, след което ще го нагрее при силно налагане, докато се стопи. По този начин въгленът ще се превърне в диамант.

И тъй, ако вашите идеи при нагряване изгарят, това показва, че имате малко вода в себе си. Ако вашата вода е замръзнала, това показва, че топлината ви е малко. Днес много хора в духовно отношение са замръзнали. Защо?

Малко мислят. Между съвременните хора и досега срещаме такива, които са останали от предпотопни времена, Те са обвити в своите ледове, и ако се извадят оттам, ще видите, че месото им е съвсем запазено, каквото е било преди хиляди години, но живот няма в тях. И досега в света съществуват мисли и чувства, останали още от предпотопни времена, но живот няма в тях. Защо ви са такива мисли и чувства, които не носят живот? Защо ви е такова верую, което не може да внесе мир в душата на човека? Защо ви е такава наука, която не може да покаже истинския път на хората? Нека съвременните астрономи покажат на хората, какъв е смисълът на вселената! Те изучават слънцето, както и другите планети, но не са в състояние да обяснят дълбокия смисъл и предназначение за съществуването на тия слънца и планети. Те казват, че топлинната и светлинната енергии идат от слънцето, но как се образува тази енергия, и те положително не знаят. Какво има на слънцето, не знаят. Има ли живот на слънцето, както и на другите планети, и това не знаят.

Съвременната наука изучава всички явления в природата, но всяко за себе си, без известна връзка, без някаква зависимост между тях. Физиолозите пък изучават главно функциите на органите в човешкия организъм. Те знаят, каква е службата на стомаха, на белите дробове, на червата и т.н. Обаче, какво ме ползва това знание, ако едновременно с него не зная, как да се разговарям с моя стомах, и как да го заставя да ме слуша? Понякога стомахът става господар на човека и му казва: Аз имам на разположение десет милиона

работници, все специалисти, хора амбициозни, които по никой начин няма да насилваш да работят. Те искат малко почивка, и ти ще задоволиш тяхното желание. Ако употребиш насилие срещу тях, те ще обявят стачка, и ти по никой начин не можеш да ги заставиш да работят. Учените точно определят времето, необходимо за смилане на храната. Стомах, който изисква четири часа, зз да смели храната, не е нормален. Във функциите на такъв стомах има някаква аномалия. Всъщност, колко време е нужно за храносмилането? Природата е точно определила времето, необходимо за смилане на храната. Едно е важно: храната да бъде абсолютно чиста! Сегашните хора бързо ядат, бързо приготвят храната си, без да държат на това, дали е добре измита, или не, като за оправдание цитират ред стихове. Те казват, че външната чистота не била толкова важна. Човек трябвало да обръща внимание главно на вътрешната чистота. Храната, която днес се употребява, е толкова нечиста, че стомахът трябва да употреби известна част от времето само за изчистването й. След това вече той пристъпва към смилане на храната. Ако се случи част от тия сокове да проникнат в кръвта, тя става нечиста.

Казвате: Как можем да познаем, коя храна е чиста, и коя – нечиста, както и това, каква храна съответства на даден организъм? В човек има едно чувство, с което той познава, коя храна е за него, и коя не е. Ако не можете да намерите съответна храна за вашия организъм, по-добре не яжте. Почакайте ден, два, но да намерите съответната храна за своя стомах. Който яде навреме, той ще научи този закон и ще се благослови; който не яде на време, той ще изгуби добрите условия на живота и преждевременно ще замине. Когато човек се научи да яде правилно и да си избира съответна храна, той е научил вече законите на физическия свят, които постепенно ще приложи и към своя вътрешен живот. Физическите закони имат отношение и към духовните, т. е. към вътрешния живот на човека.Мнозина казват, че преди всичко важна е вътрешната, а не външната чистота. Обаче, понякога външната нечистота съответства на вътрешната, и

вътрешната нечистота съответства на външната. Външният живот трябва да бъде израз на вътрешния, и обратно: вътрешният живот трябва да бъде израз на външния. Така е в живата природа. Закривените нокти на сокола и на орела, например, показват тяхната мисъл. Кога, именно, орелът е научил закона, по който да изкривява ноктите си във вид на кука? Изкривените нокти на орела, на сокола и на ред още грабливи птици говорят за една от техните характерни черти. Въз основа на същия закон, ако човек остави ноктите си да растат свободно, и те ще се завият надолу, във вид на кука. Когато ноктите на човека се завъртват надолу, това показва, че и той някога е бил в положението на орел. В този смисъл, праведен човек е онзи, ноктите на когото никога не се завъртват надолу. Щом ноктите на човек се завъртват надолу, това показва, че в характера му се създава нещо хищническо. В живота на този човек е станало някакво вътрешно отклонение. Първоначално този човек е решил да води чист и свят живот, но като се е намерил в затруднение, казал: Не може да се живее с чистота, с честност; така не върви, ще се отклоня малко от този живот. Щом се отклонил от правия път, ноктите му започнали да се изкривяват надолу. Изкривените нокти на човека показват, доколко той се е отклонил от диаметъра на своя живот.

Следователно, всички недъзи, които съществуват между хората, трябва да им послужат, като мерки, по които да съдят, доколко са се отклонили от правата посока в живота. Като видите някакъв недостатък, било в себе си, било в другите, това е придобивка, за която трябва да се радвате. Този недостатък показва, де сте се отклонили, и какво отклонение е станало във вашия живот. В това отношение, недостатъците на хората не са техни съществени качества, но са временни отклонения само, които предстоят на изправяне. Кой банкер няма да се зарадва, когато му се обърне внимание, че при сметките си той е дал някому десет хиляди лева повече, отколкото е трябвало? Значи, има известни погрешки в живота на човека, за които, ако му се обърне внимание, той се радва и

бърза да ги изправи. Тези грешки вървят във възходяща степен. Намирането или посочването на тия погрешки винаги носи известни придобивки. Добре е, когато човек види погрешката си и е готов да я изправи. Опасно е, обаче, когато не иска да я види, или когато се заблуждава в нещо и не може да го види, още повече да го изправи.

Сега, като говоря за заблужденията, срещам религиозни хора, които се заблуждават, като мислят, че ще се домогнат до любовта на Бог и на ближния си по лесен начин. Не, докато не изпълняват волята Божия, те никога няма да имат Божията Любов. Защо е невъзможно това? Ще обясня мисълта си със следния пример. Ако някой одере кожата ви, и след това ви накара да се изложите на силно слънце, какво ще изпитате? Това слънце ще ви милва ли? Не, то ще ви причини големи болки, големи страдания. Целта на слънцето е да ви помогне, да заздрави одраната кожа, и вместо нея да образува нова; докато стане това засъхване, вие ще минете през големи страдания. За положението, в което се намирате, слънцето може само по този начин да ви помогне. Следователно, грешните хора ние наричаме хора с пропукана аура, или хора с одрана кожа. Може ли да се нарече ваш приятел онзи, който е одрал кожата ви? Може ли да се нарече права мисъл онази, която разрушава вашия морал и ви отклонява от пътя, който ви е предначертан? Какво виждате в живота на някои хора? Някой човек е щастлив, доволен, но изведнъж става нещо в живота му, което го отклонява от неговия път, и той изгубва своята радост. Питам: може ли радостта да се губи? Има ред закони в природата, които, ако следвате, никога не можете да изгубите радостта си. Например, докато живеете в закона на любовта, никой не може да отнеме радостта ви. В който ден се усъмните в този закон и кажете, че никой не ви обича, вие изгубвате радостта си и се намирате в закона на подпушването. Често слушате някой да казва: Едно време Бог ме обичаше, и тогава аз Му служех; сега вече Той не ме обича, и аз се отказвам да Му служа. – Ако това е зърно, де е погрешката тогава? Да мислят хората така, това показва, че те са

несправедливи. От хиляди години насам, хората живеят в благодатта Божия, а при това казват, че никой не ги разбира. Кой човек е дал на Бог онова, което Той изисква от него? След всичко това, съвременните хора искат животът им да се изправи. Казвам: върнете това, което не е ваше! Нека художникът престане да продава картините си! Нека ученият престане да продава знанието си! Нека свещеникът престане да продава молитвите си! Нека всеки постъпва според закона на любовта – даром приема, даром да дава. Ще кажете, че е невъзможно днес да се живее без пари. Нека дойде един учител да ми преподава от любов и да остави на мен, аз да му се отплатя с любов. Когато учителят работи с любов, и ученикът ще му отговори с любов. Той всякога ще му бъде благодарен и ще знае, как да му се отплати. Обаче, ако учителят постави ученика си в известни материални условия, един от двамата непременно ще бъде изигран. Има случаи, когато ученикът свършва училище и измества своя учител. Значи, ученикът е излязъл по-хитър от учителя си. Обаче, видният музикант никога не може да бъде изместен от своя ученик. Виден музикант е онзи, който работи с любов. Ако ученикът може да замести учителя си, това подразбира, че в света е имало място само за един учител. Сватът е толкова широк, че за всеки учител, за всеки музикант има определено място, което никой не може да отнеме. На музиканта, който работи с любов, ще му се каже: Ето твоето място, което от хиляди години те чака. Седни и свири! Същото се отнася до учителя, до учения, до проповедника, до всички хора, изобщо, които работят с любов. Тъй щото, когато работите по закона на любовта, вие няма да се нуждаете от пари. При това положение, парите не могат да играят роля в живота. Защо? Който ви обича, той ще каже: Влезте в градината ми и си откъснете колкото плодове искате и от което дърво искате. Понякога ще пожелаете вие сами да си откъснете плодове от моята градина, а някога ще искате аз да ви откъсна. За предпочитане е някога аз да отворя касата на своя приятел и да туря, или да взема от

нея, колкото искам; някога е за предпочитане той да отвори касата си и да ми даде, колкото иска. Това е въпрос на взаимно доверие.

Питам: какво се изисква затова? Високо съзнание. Затова, именно, апостол Павел казва: „Ние, като ученици на Божествената Школа, като хора с високо съзнание, можем да се справим с мъчнотиите в живота и да намерим това, което търсим. Който не може да се справи с мъчнотиите и противоречията в своя живот, той ще остане във временното, в преходното, т.е. в обикновения живот. Всеки сам трябва да се справя с противоречията, защото те са последствия на негов минал живот. Всяко нещо, което човек веднъж е пипнал, остава следа от него; всяка мисъл и чувство, които са минали през човека, са оставили следа, по която могат да го познаят.

За изяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Тези дни имаше в стаята ми една чиния с пресен, хубав мед. Няколко оси го помирисали и влезли в стаята; те намерили меда, кацнали на чинията и почнали да смучат. Влизам в стаята си, и те веднага ме поглеждат и казват: Ти си добър човек, няма да ни изпъдиш. – Добър човек съм, но преди да ядете от меда, вие трябваше да искате позволение. Аз не исках да ги гоня, но взех един чист лист хартия и захлупих с него чинията с меда. Осите веднага се разбягаха и взеха да обикалят около чинията. Като видяха, че не могат да ядат от меда, те веднага дойдоха около мен, взеха да бръмчат над главата ми, да настояват да дигна хартията, с която съм закрил меда, защото, по следата, оставена от мен, разбраха, че аз съм турил хартията. Значи, каквото пипне човек, той остава върху него своите следи. Каквато мисъл мине през ума на човек, добра или лоша, и след като се отдалечи от него, тя пак носи неговите следи; каквото чувство мине през сърцето на човека, добро или лошо, и след като се отдалечи от него, то пак носи следите му. Това показва, че от мислите и чувствата, които се носят в пространството, може да се познае и човекът, от когото са излезли. Като знаем това, ние трябва да оставяме своите добри влияния в света. Ние сме пратени на земята да работим и, от

своите добри мисли и чувства, да създадем нещо хубаво. Всички наши мисли и чувства ще останат на земята, за да влезат един ден в общия строеж на човечеството.

Един ден, когато напуснете земята, ще видите, колко от вашите мисли и чувства са създадени по Божествените правила. Ако те са се развивали по тия правила, вие ще се намирате в положението, за което апостол Павел говори: „Като че нищо нямаме, а всичко владеем". Този закон се проверява в отношенията на хората, на всички живи същества, изобщо. Например, когато обичате някого, или когато вас обичат, вие сте готови да дадете всичко. Затова не се изискват много молитви. Когато ученик обича учителя си, колкото последният да е коравосърдечен, той е готов да отвори душата си за своя ученик и да му даде от богатството си, от своето знание. Така постъпват и нашите напреднали братя спрямо нас; те са готови още повече да дават, да ни помагат, ако и от наша страна има разположение към тях.

И тъй, първото нещо, което се изисква от всички, е чистота. Аз не говоря за онази чистота, получена чрез филтриране на мътната вода. Под думата „чистота", аз разбирам онази първична материя, от която е било създадено човешкото тяло. Тази първична материя оказва влияние върху мислите и чувствата на човек. Под думата чист живот, разбирам онова течение на сили, което излиза от Първичния Извор и се влива в живота. Само този живот е в състояние да изчисти нашия живот, и да внесе в него вътрешна светлина и доволство. Апостол Павел имаше тази опитност, която изказа в следните стихове: „С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благост, с Духа Светаго, с любов нелицемерна, със словото на истината, с оръжия на правдата в дясната ръка и в лявата; в слава и безчестие, в хулене и захваляване; като прелъстници, а истинни; като непознати, а познати; като на умиране, а ето, живеем; като наказани, а не умъртвявани."

Прочетете тези няколко стиха от 6 гл. II Послание към Коринтяните и правете опити с тях. Съвременните хора прекарват големи изпитания, вследствие на което дохождат до отчаяние, до умопомрачаване, и никой не може да им помогне. Някой се влюбил в парите си, но случва се, че ги изгубва, и той се отчае; друг някой заема видно обществено положение, но го обвинят, че направил някакво злоупотребление, а всъщност не го е направил. На тези хора може да се помогне, само когато те сами дойдат до закона на чистотата. Вие трябва да знаете, че извън вашия свят има и други светове, с по-напреднали от вас същества, които знаят работите по-добре от вас. И затова, като се намерите в трудно положение, обърнете се към тия същества за помощ. Какво правят в такива случаи съвременните хора? Те се обръщат за помощ към Петко, към Ивана или Стояна, като казват, че Бог бил високо, не ги чувал; ангелите били ефирни същества, не могли да влязат в положението им, а светиите били заети, не могли да им се отзоват в помощ. Не, съществува един свят, толкова възвишен и чист, толкова отзивчив и чувствителен към страданията на хората, че при най-слабото апелиране към съществата от този свят за помощ, веднага се получава отговор. Ето защо, всички трябва да апелираме към този възвишен свят. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бог". Действително, само онзи ще открие лицето си пред нас, който истински ни обича. Който не ни обича той никога няма да открие лицето си пред нас. Казано е още: Не можеш да видиш лицето ми и да останеш жив". Защо Бог е казал така на Моисей? Защото той си позволи да убие един египтянин и да скрие тялото му в пясъка. Дълго време Моисей не можа да изкупи своя грях. Бог му каза: „ Понеже твоите ръце са изцапани с кръв, ти няма да видиш лицето ми, докато не се изчистиш". Моисей мислеше, че с убийство ще може да освободи израелския народ. Той извърши убийство, но не видя божието лице. И всеки християнин, който мисли, че като изцапа ръцете си с кръв, ще види Бог, той се лъже, Докато хората не изчистят

ръцете си от кръвта на братята си, те никога няма да видят лицето на Бог.

Сега, и на вас се проповядва чистота! На кои вас? На онези, на които ръцете не са изцапани с кръв. Мнозина от вас имате малки и големи недъзи, но за да се справите с големите недъзи, първо трябва да се справите с малките. Ако не можете да се справите с един малък недъг в себе си, по никой начин не можете да се справите с големия. С какво се отличават съвременните автомобили? С голяма подвижност. Също така и човек трябва да бъде гъвкав, подвижен, навсякъде да се върти и обръща,но никога назад.Той трябва да минава през всички пътища, без да причинява пакости. Това значи разумен човек! Разумният лесно се справя с големите мъчнотии в живота си.

Казвам: всеки трябва да изучава великата наука на религиите, която води към придобиване на новия живот, който ще разреши личните, семейните и обществените въпроси в живота. Всеки трябва да се стреми не към дълъг, но към безсмъртен живот, да разбира елементите на този живот. Например, хващат някого, турят го в затвор, бият го, изтезават го, а той плаче, моли се на Бог, да го освободи. Ако този човек е праведен, той трябва да се справи лесно с това положение. Дошло е време, когато праведният не може да бъде бит! Дошло е време, когато праведният не може да бъде измъчван! Дошло е време, когато праведният не може да бъде разпъван! Като говоря за праведния, аз разбирам ония благородни, възвишени души, които приличат на чисти извори. За такива праведни хора, именно, е дошло време да не бъдат бити и измъчвани. Всеки човек може да бъде праведен, да се издигне над обикновените условия на живота, над дребнавостите. Как може да се постигне това? Като престанете да се оплаквате от вашите болки и страдания. – Ама стомах ме боли. – Престанете с болките на вашия стомах! – Ама ревматизъм имам. – Престанете да мислите за вашия ревматизъм! – Главата ме боли. – Престанете да се занимавате с вашето главоболие! – Условията на живота са лоши. – Престанете да вярвате в лошите условия! – Баща

ми умрял. – Престанете да вярвате в смъртта! – Война ще има. – - Престанете да вярвате във войните! – Светът ще се свърши. - Престанете да вярвате в свършването на света! – В другия свят ни чакат големи мъчения. – Престанете да вярвате в мъченията на онзи свят! Престанете да вярвате във вашите къщи, които носят хиляди нещастия в света! Вярвайте в Божественото, което всеки момент се проявява! Вярвайте в малката светлинка, в малката радост, която се проявява в душите ви! Вярвайте в Бог, тъй както Той се проявява във вас! Бог е създал света, и Той сам е определил отношенията си към всяко живо същество. Щом е така, никога не заставайте между Бог и кое и да е живо същество. Всеки човек трябва да се постави на своето място! Клетките на стомаха не могат да се съединят направо с клетките на мозъка, между тях има ред други клетки. Ако си клетка от стомаха, първо ще се организираш със стомашните клетки, а после с останалите; ако си клетка от краката, първо ще се организираш с клетките на краката, а после с останалите. Следователно, първата задача на човека е да намери своето място в природата, и оттам да намери пътищата и съобщенията към великата мисъл, която работи в света.

„Като наскърбени, а то винаги сме радостни." Радостен е онзи, който е разбрал смисъла на живота. „Като че нищо нямаме, но мнозина обогатяваме." Богат е онзи, който, след като е мислил, че нищо няма, повярва, че всичко има в себе си. Богат е онзи, който може да вярва като дете, че всички богатства в природата са и негови богатства. Една от проявите на истинската вяра е вярата на детето. Ще приведа един пример за чистата детска вяра. Това се случило някъде в България. Една майка казала на детето си: Хайде, мама, днес ще те заведа на площада, дето ще има молебен за дъжд. Детето се приготвило да върви с майка си, но първата му работа била да си вземе чадър. – Защо ти е, мама, чадър? – Ами нали ще вали дъжд след молебена? – Не ти трябва чадър, остави го дома. – Не, не искам да се мокря, Дъжд ще вали! – отговорило детето. Значи, майката не

вярвала, че ще вали дъжд, а детето повярвало. Такава трябва да бъде вашата вяра! Щом се молите за нещо, трябва абсолютно да вярвате в него. Вяра без съмнение се изисква от всички хора! Дойде някой студент при мен и ме пита: Ще издържа ли изпита си? – От вярата ти зависи. Ако вярващ, ще издържиш изпита; ако не вярваш, няма да го издържиш. – Искам сигурно да зная, ще го издържа, или не. – Щом се съмняваш, ще те скъсат. Когато Божественото говори, то говори само веднъж, никога не повтаря едно и също нещо. Следователно, ако Бог ти казва нещо, ще повярваш, и втори път няма да задаваш същия въпрос. Някой е болен и запитва Бог, ще оздравее, или не. Ако Бог му каже, че ще оздравее, той трябва да повярва. Хиляди хора могат да твърдят противоположното, но той трябва да вярва на Божиите думи. Бог е Онзи, Който върши чудесата в света. Хората не вършат чудеса. Вярвай в Бог и ще видиш Неговите чудеса. Той ще ти бъде учител, а ти – Негов ученик. Ние трябва да бъдем като малките деца, да вярваме в Бог, като в свой Баща. Заблуждение било да се вярва в Бог. – Покажете ми един човек, който да е свободен от заблуждения! Ако е въпрос за заблуждения, съвременните хора са хипнотизирани от своите заблуждения. Учени и прости, богати и бедни, учители и ученици, родители и деца, всички се намират под влиянието на своите заблуждения, вследствие на което се явяват ред страдания, нещастия, болести, разочарования и т.н. В това отношение, съвременните хора не могат още да се нарекат истински вярващи.

Сега, аз говоря за вярата принципно. И ако вие повярвате в Божествената Истина, като дете, моментално ще съблечете старата си дреха и ще се облечете в нова, както змията съблича старата си кожа. Ако не можете да направите това, вие сте в положението на влечуго. Идват при мене наши братя и ми казват за един брат, че бил много болен, щял да замине за онзи свят. Отивам при този брат, гледам го, лежи, пъшка, не може да стане, да се пораздвижи. Казвам му: по този начин ти няма да оздравееш. Толкова дни вече, как лежиш. Трябва да станеш от леглото си и да ходиш! – Не мога да се държа на краката

си. – Нищо от това, ще станеш, с риск даже да паднеш. Ако паднеш, ще започнеш да пъплиш по земята, като малко дете. – Не съм животно да пъпля. – Така е дошло сега, ще носиш и това положение, докато излезеш вън от стаята. Ще попъплиш малко, ще спреш, ще повдигнеш мисълта си към Бога и ще кажеш: Господи, благодаря, че ми даде възможност и това да направя. Помогни ми сега да се изправя на краката си! Смирение се иска от вас! Ако някой човек е в последния час на живота си, той може да се възвърне отново към живот, като повярва в Бог и се предаде в ръцете Му, Той да работи върху него. Остави ли се напълно в ръцете на Бога, без никакъв страх, без съмнение, без всякакви лекарства, но с абсолютна вяра, той ще види силата на Бог.

Ако искате някакви лекарства, било като лечебни средства, или средства за чистене, ще ви препоръчам следните: изпивайте на ден по два-три килограма чиста гореща вода. Ако сте на крак, носете сами вода. Носенето на вода се отразява благотворно върху организма. Освен това, правете дълбоки вдишвания, да разширите дробовете си. Болният трябва сам да кладе огън. Много болни не оздравяват лесно, защото очакват всичко от своите ближни. Болен ли си, стани полека от леглото си, донеси малко вода и си почини. После, наклади огъня, тури вода да се вари; като заври водата, пий няколко чаши гореща вода и пак си почини. След това направи няколко дълбоки вдишки, да поемеш въздух с целите си дробове. Само по този начин болният може да се лекува. Човек трябва да бъде слуга първо на себе си. Когато е здрав пък, той сам трябва да се грижи за прехраната си, сам да работи земята, да изкарва и за себе си, и за ближните си. Това не значи, че всеки трябва да стане земеделец. Тъй както днес се прилага земеделието, според мен, това е лакомия – всеки се стреми да изкара, колкото може повече. Достатъчно е всеки човек да изкарва по 20-30 кг. жито за себе си.

И тъй, всички трябва да се върнем към Бог. Всеки труд, всяка работа, която вършим за Бог, е свещена. Дали работата ни ще се

отнася до изучаването на твърдата материя, на въздухообразната, на течната или най-после ще изучаваме огъня, тя е свещена работа, щом е за Бог. Ако не работим за Бог, с каквото и да се заемем, тази работа не е свещена. За кого трябва да работим, да учим и да се трудим? – За Бог. Каквото Той ни говори, каквото Той ни учи, трябва да Го слушаме. Срещате някой хиромантик, той вземе ръката ви, погледне я, и по нея определя вашия характер. Казвам: само това не е достатъчно. Истинският хиромантик трябва да чете на ръката миналото, настоящето и бъдещето. Такъв хиромантик може да определи на човека, след колко години точно ще замине за онзи свят, кой ден, кой час и коя минута; какъв ще бъде денят на заминаването му, слънчев, мъглив, или дъждовен – всичко това той може да предскаже с най-големи подробности. Един хиромантик адепт среща едного и му казва, че след 20 години ще замине за онзи свят. – Как така? Аз съм съвсем здрав човек.– Това нищо не значи. По това време ще се отвори война, и ти ще вземеш участие във войната. Една граната ще падне близо до теб, ще се пукне и ще те задигне за онзи свят. – Какво да правя тогава? – Ако не вярваш, ще провериш думите ми; ако повярваш, има възможност да се измени съдбата ти. – Как? – Като повярваш в Бог, с вярата на детето, и изпълниш Неговата воля. Само Бог е в състояние да измени съдбата ти. Иначе, ще опиташ думите ми.

Следователно, ако вие не искате тази граната да падне пред вас и да отнеме живота ви, ето пътят – абсолютна вяра във Великото, в Безграничното! Сега е най-благоприятното време. Това говори Бог в нас. Аз не говоря за онези богове, които са заблудили и заблуждават хората, които са ги измъчвали и терзали, но говоря за Единния Бог, Който е говорил на душите ни и в миналото, говори и в настоящето, ще говори и в бъдещето. Той внася в човека твърдост, издържливост, Той внася и мекота. Той внася в умовете светлина, а в сърцата – топлина. Той внася в душите на хората всичко възвишено и благородно. Отличителното качество на Бог е, че всичко дава, а нищо

не взима. Онзи, който само взима, той е меситинът, т. е. посредникът при покупко-продажбите. За да разбере Бог, за да Го познае, човек трябва да се свърже с Него, и тогава ще види, какви блага Той му е дал, какви заложби е вложил в душата му. За тази цел, човек трябва да приеме в себе си Божията Любов, Мъдрост и Истина. Щом ги приеме, той ще се свърже с Великото Начало на живота. Мнозина се съмняват в думите ми, и затова вратата към този възвишен свят остава за тях затворена. Щом повярват , вратата се отваря, и душата им почва да се пълни с благата на този свят. – Щом Бог ви е създал, вие трябва да работите върху себе си, за да развивате всичко онова, което Той е вложил във вас. Казвате: време ли е да започнем тази работа? – Вие сте закъснели даже. – Няма ли да се ограничим от тази работа? – И без нея вие сте се ограничили вече, а тази работа ще ви освободи от ограниченията. Обаче, вие сте свободни да вярвате, или да не вярвате, да работите, или да не работите.

Често слушате някой мъж да казва: Аз не искам да бъда мек, като жена. Жената пък казва: Аз не искам да бъда твърда, настойчива, като мъж. – Това са човешки измислици. В даден случай мъжът трябва да бъде мек като жена; в друг случай пък жената ще бъде твърда като мъж. Половете се сменят. Жената и мъжът са форми, които могат да се менят. Днес някой е мъж, в бъдещия си живот ще дойде в женска форма. И обратно: в друг живот жената може да дойде в мъжка форма. Когато дойде до великите Божии принципи, човек ще разбере, че между всички форми, които съществуват на земята, има тясна връзка, чиято същност трябва да се знае. Човек може да носи рокля вместо панталони, и обратно: той може да носи панталони вместо рокля. В този смисъл, като човек, ти трябва да бъдеш мек, подвижен, като водата; да се разширяваш, като въздуха; да бъдеш твърд, устойчив, като въглерода и най-после, да имаш светлината и топлината на огъня. Човек трябва да развива тези качества в себе си. Това са елементи, които се съдържат във всеки човек, но от него се изисква

работа, за да ги развие. Защо трябва да ходите при другите хора, от тях да купувате светлина и топлина?

И тъй, всеки човек може да бъде връзка, проводник между Бог и хората, да им помага, да улеснява техния път. Такъв човек може да се нарече приятел на човечеството. Когато Христос е казал, че трябва да обичаме ближния си, като себе си, Той казва, кой, именно, е нашият ближен. Нашият ближен не е ли онзи самарянин, който може да ни помогне в нужда? Не пренебрегвайте човека, който може да предизвика във вас мекота, или чувство на състрадание. Ако някой човек затъпи сърцето си, невидимият свят ще изпрати при него болни, бедни, немощни, да събудят в него мекота. Затова, той не трябва да презира тези хора. Мекото сърце, мекият отговор, мекият поглед спасяват човека от много злини. Когато някой човек е станал твърд повече, отколкото трябва, той е изгубил мекотата на сърцето си.

Съвременните хора препоръчват труд, тежка физическа работа, за да затвърдят мускулите си. Аз пък не препоръчвам твърдост на мускулите, но пластичност. Работата е упражнение; дишането е упражнение; храненето е упражнение. Де е животът тогава? В любовта. Когато в сърцето на човек се яви първия лъч на любовта, едва тогава той започва да живее. А в света е точно обратно. Когато някой започне да люби, хората казват: Опасна е работата на този човек! И започват да философстват: любовта е илюзия, любовта е фантазия и т.н. Според мен, единственото най-безопасно нещо в живота, това е Божията Любов. Като говоря за любовта, аз нямам пред вид вашите разбирания за любовта; аз говоря за първия момент, в който любовта се проявява в душата на човека и го заставя да обикне всички хора, да ги почувствува като братя и да каже. Господи, благодаря Ти за първия лъч на Любовта, с който ме огря. Който веднъж само е изпитал тази светлина и топлина в душата си, той разбира вече другите хора и се радва, че и преди него е имало такива, които са сочили на хората пътя към вечната светлина и знание. Изпиташ ли тази благодарност към Бог, едновременно с това ти я пренасяш вече на общия олтар на

човечеството. След теб още много твои братя ще дойдат на този олтар да принесат своя дар.

Казвам за да ви огрее първия лъч на любовта, вие трябва да се освободите от всички болести и заблуждения, които днес ви измъчват. Болестите са вашите барометри. По тях се съди, доде сте стигнали и какво ви липсва. Докато минавате още през болестите, благодарете на Бога и молете се да ви помогне, да разберете, какво ви липсва. Засега те представят отрицателната страна на вашия живот. Един ден, когато се справите с вашите болести, ще дойдете до положителната страна на живота. Казва някой: Здрав бях, но хората ми отнеха здравето. Не, никой не може да отнеме здравето на човека; никой не може да отнеме храната, въздуха, водата, светлината, топлината, както и мисълта и чувствата на човека. Те са негови съществени, необходими елементи, дадени му още от създаването на света. Христос казва: „Аз съм живият хляб, и който ме яде, никога няма да огладнее. Аз съм живата вода, и който ме пие никога няма да ожаднее." Значи, хлябът и водата са единствените реални неща в света, без които не може да се живее. В който момент съзнаете, че имате живия хляб и живата вода в себе си, вие ще влезете в Вечния Живот, дето душата се пълни с радост и веселие. При това положение само човек може да каже: „Като че нищо нямаме, а всичко владеем". Щом съзнавате, че Бог живее във вас, вие ще можете да помагате на бедни, да лекувате болни и да се радвате, че Бог се проявява чрез вас. Когато срещна човек, който мисли право, аз се радвам. Някой говори, иска да ме убеди, че е прав, че мисли право. Всеки познава правата мисъл и правото чувство. Ако не вярвам в теб, като в душа, която Бог е създал, аз не съм на правата страна; и ако не те познавам такъв, какъвто си създаден от Първата Причина, аз не съм на правата страна. За да бъдем на правата страна, ние трябва да се познаваме такива, каквито първоначално сме били създадени.

Сега, на всички се препоръчва чистота. Молете се да ви освободят от всичко нечисто, което ви опетнява. Ако влезе някой във

вашия двор и изнесе навън всичката смет, направил ли ви е никакво зло? Ако влезе някой в дома ви, отвори касата ви и обере всички крадени пари, от векове насам, направил ли ви е никакво зло? Този човек не само че никакво зло не ви е направил, но добро ви е направил, защото, вместо крадените пари, той е турил от своите пари, придобити с чистота и святост. Не само това, но ако дойде някой и съвършено изпразни касата ви, без да тури нещо в нея, и в този случай даже не ви е направил зло. Защо? Защото касата на човек трябва съвършено да се изпразни, за да дойде върху него Божието благословение. Ако стомахът ви не се изпразни, можете ли да вложите нещо ново в него? Ако дробовете ви не се изпразнят, можете ли да вложите в тях чист въздух? Красиво е човек да се празни. Живите хора са всякога празни, а умрелите са пълни. Какво разбираме под думата празнота? Под думата празнота разбираме възприемане на нещо от Божествения свят. Празненето означава правилна обмяна между Бог и човек. Само така ще разберете Божията пълнота.

Желая ви сега да имате празни стомаси, празни дробове, празни каси, за да ги пълните с Божествени блага! Желая понякога и умовете, и сърцата ви да бъдат празни, да се пълнят със светли мисли и благородни чувства! Само чрез празнене вие ще имате непреодолим копнеж към придобиване на вечното. Докато умът ви е пълен, вие ще мислите, че всичко имате и всичко знаете. Щом умът ви се изпразни, ще имате копнеж за велики и светли мисли. Днес се търсят хора с празни умове, с празни сърца, с празни стомаси и дробове, с празни каси. Празни от какво? Празни от стари, нечисти неща. Когато лекарят дойде при някой болен, първата му работа е да даде на болния очистително, да изпразни стомаха и червата му. И природата има определен ден за изпразване. Разумните хора трябва да изпразват съзнанието си. Когато се говори за покаяние, разбираме изпразване на човешкото съзнание от всичко онова, което му е причинявало болки, страдания, разочарования. Пълнотата на

съзнанието, с която човек е разполагал досега, е била бреме за него. Това бреме трябва да падне! Бремето на човешкото съзнание индусите наричат карма; освобождаването от това бреме, те наричат благодат. Само Божията Любов е в сила да освободи човек от това бреме. С товар ли, или без товар е по-добре? Без товар е по-добре да се живее, отколкото с товар. Щом е така, за в бъдеще човек няма да товари стомаха си толкова много, както днес прави. Той ще бъде като пчела. Ще близне малко мед и ще се задоволи. Следователно, има начин за лесен живот. Той се заключава в носене на малък товар, на малко бреме. Този живот се отнася до съзнанието на човека. Първо той ще го приеме в съзнанието си, после ще го живее вътрешно, а след това вече ще го изрази навън. Тогава праведните ще се хранят даром. „Като оскърбени, а то винаги сме радостни". Желая ви от днес да имате тази радост в себе си, тази абсолютна вяра, че Бог е вложил доброто във вас! Вярвайте и ще имате това благо! Ако искате да бъдете добри, учени хора – вярвайте! Ако искате да бъдете богати, силни, красиви хора – вярвайте! Каквото добро пожелаете – вярвайте, че ще го постигнете! Не туряйте никакви пречки, никакви граници на Божиите блага и ще ги придобиете!

Беседа от Учителя, държана на 25 септември, 1927 г., София. – Изгрев.

МЕК ОТВЕТ

Притчи, 15 гл.

Сега ще прочета 15 гл. от Притчите.

Притчите представят книга, която съдържа мъдри изречения и поговорки за практическия, за временния живот на хората. Те не се отнасят до идейния живот, но до обикновения живот на човека. Който иска да знае, как да постъпва в живота си, нека чете Притчите и да се поучава от тях.

„Мек ответ утихва ярост; А жестока дума възбужда гняв." (– 1 ст.)

Всички сте опитали ефекта на острия, на грубия отговор. Той глобява човека. Ако отидете в някое учреждение и кажете на някой от чиновниците една остра, груба дума, веднага ще ви глобят, или ще ви подведат под отговорност; след всяко глобяване, вие ще се огорчите и ще кажете, че в света съществуват само неправди. Обаче, кажете ли една мека дума, никаква глоба, никаква отговорност няма.

„Езикът на мъдрите украсява знанието; А устата на безумните отригват глупост." (– 2 ст.)

Казвам: когато работите на хората не вървят добре, те започват да разискват върху въпроса, защо светът е създаден така. Който не обича да работи, той казва: Защо трябва човек да работи? Бог не можа ли да създаде такъв свят, в който да не се работи? – И без работа може. – Как? – Като легне човек болен. Болният лежи по цели дни на леглото си, но други работят за него. Тогава, кое е за предпочитане: да лежиш на леглото болен и да не работиш, или да работиш и да си здрав? Последното положение е за предпочитане – да работиш, но да бъдеш здрав. Ако лежиш на леглото си и не работиш, гърбът ти ще се ожули; пък ако си здрав и работиш, краката ти ще се подбият. Значи, при почивката на леглото, гърбът ти ще се протрие; при работа,

ръцете и краката ти ще усетят. Обаче, ако някой търси още по-лесен живот, при който нито гърбът да се охлузи, нито ръцете и краката да се движат, от него нищо няма да остане.

Какво означава стихът „езикът на мъдрите украсява знанието"? Езикът на мъдрия може да се уподоби на хубавите дрехи, с които човек се облича. Значи, който се облича с хубави дрехи, той минава за умен, за знаещ човек. Така е за онзи, който, наистина, е умен човек. Обаче, ако глупавият се облича с хубави дрехи, и по този начин иска да мине за умен човек, той изпада в смешно положение. Когато млад, левент момък се облича добре, по-красиво нещо от това няма; обаче, когато стар, прегърбен човек се облича хубаво и иска да обърне внимание на хората, той става за смях.

„Очите Господни са на всяко място; И наблюдават злите и добрите." (– 3 ст.).

Съвременните хора разискват върху въпроса, има ли Господ очи, или няма. Едни поддържат, че Господ има очи и всичко вижда; други поддържат, че Той не вижда, какво се върши на земята. Обаче, и онзи, който твърди, че Господ вижда всичко, като отиде на нивата, по сто пъти на ден боде воловете си с остена, както и онзи, който казва, че Бог няма очи и не вижда, какво правят хората на земята. Ако ти си търговец, който имаш да плащаш няколко полици, и твоят кредитор дойде в дома ти и започне да те боде с остена си, какво ще бъде твоето положение? Следователно, щом вярваш, че Бог всичко вижда, ти не трябва да бодеш воловете си с остен. И воловете разбират от меки думи. Щом си ги впрегнал и си задоволил всичките им нужди, те и без остен ще орат. Какво правят съвременните хора? Говорят за Бога, а мушкат с остен. Не, като говорите за Бога, остенът ви ще бъде нагоре. Езикът на човека е остенът, с който той си служи. Кога, именно, човешкият език е изправен нагоре? Когато човек говори меко, тихо и от нищо не се дразни, езикът му е нагоре. Хората го хулят, обиждат, но той остава тих и спокоен. Когато остенът, т.е. езикът на човека е надолу, той ще се натъкне на Мойсеевото учение –

„око за око, или остен за остен". Тъй щото, всички трябва да знаете, че очите Господни са на всяко място, дето има живот. В гробищата, дето живот не съществува, Бог не е там. Ореш ли на нивата, Господните очи те наблюдават. Учиш ли, добър човек ли си, Господните очи те наблюдават. Какво представя разораната нива? Разораната нива е животът. Този живот ще бъде толкова по-добър, колкото е голямо Божието благословение върху него. Следователно, ако Бог не съществуваше, никакво благословение нямаше да има в живота. Щом вашите ниви са полети от дъжда, огрени от слънчевата светлина и топлина, това показва, че Бог съществува и щедро раздава своите блага.

„Сладък език е дърво на живот; А развратност в него е съкрушение на духа". (- 4 ст.)

Значи, от езика излизат много работи: и добри, и лоши. Той дава и взима. Когато езикът не е на мястото си, хората един на друг съкрушават духа си.

„Безумник презира поучението на отца си; А който пази обличение, благоразумен е". (- 5 ст.)

Съвременните хора не обичат да им правят бележки. Трябва ли коларят да се обижда, когато някое малко дете му обърне вниманието, че една от осите на неговата кола е паднала? Трябва ли той да се обърне към това дете и да му удари плесница, само затова, че то се осмелило да го спре в пътя му? Ако, след такава забележка, той набие това дете, този колар е болезнено честолюбив. Напротив, коларят трябва да благодари на детето, да го качи на колата си, да го повози малко и да му каже: Благодаря ти за голямата услуга, която ми направи; ако ти не беше видело падналата ос от колелото, аз щях да остана сред пътя. За всяка бележка, която ни се прави, от когото и да е, по какъвто начин и да е, ние трябва да благодарим. Бог изпраща хората да ни обърнат внимание на нещо, което ние сами не виждаме. Дали този човек, или това дете ще ти говори меко или остро, това е негова работа. За тебе е важно да ти се каже, че една от осите на

твоите колелета е паднала, а как ще ти се каже, не е важно. Вслушвайте се във всяка дума, която излиза от човек, изпратен от Бога.

„В дома на праведния има голямо изобилие; А в дома на нечестивия – смущение". (– 6 ст.)

Питам: отде започват споровете в живота на хората? Обикновено споровете започват от малките работи. Капример, ти влизаш в дома на свой приятел, който те посреща добре, с разположение, радва се, че си го посетил, Обаче, ти взимаш една губерка и я забиваш на дълбочина два сантиметра в ръката на приятеля си. Може ли след това приятелят ти да запази доброто си разположение? Външно той може да се усмихне, да не даде вид, че си му причинил някаква болка, но вътрешното му разположение е накърнено. Вътрешно той се намира в известно противоречие. В този смисъл, губерката, с която сте причинили болка на вашия приятел, е човешкият език, който вие не сте употребили на место. Когато срещнете приятеля си, скрийте вашата губерка в кожена кесия и не дупчете с нея. Този ден не ви трябва губерка. – Ами с какво ще шием? – Този ден можете и да не шиете. Разговаряйте се меко с приятеля си. Ако правиш въпрос за шиене, губерката ще излезе на лице, и тогава положението става опасно и за двамата.

„Устните на мъдрите сеят знание; А сърцето на безумните не е така." (– 7 ст.)

Значи, знанието трябва да се сее. Де трябва да се сее? На нивата, т.е. в живота.

„Жертвата на нечестивите е мерзост Господу; А моленето на правите – благоприятно Нему." (- 8 ст.)

Казват за някого: Този човек е щедър, много дава за Господа. – Този човек дава за Господа, но след като е обрал десетки хора. Не, с крадено жертва не се прави. Жертвата се обуславя от един велик закон в живота. Има смисъл да жертвуваш, но само от онова, което ти сам си спечелил. Работи, и от онова, което си придобил с пот на челото

си, с работа, можеш да жертвуваш. А тъй, да взимаш чуждо нещо и да го принесеш в жертва, това е мерзост Господу. Да печелиш на лотария и от тези пари да даваш за Господа, и това още не е истинска жертва.

„Пътят на нечестивия е мерзост на Господа; Но Той обича тогози, който тича след Правдата." (- 9 ст.)

Казвате: Каква полза от това, ако се тича след Правдата? Да тичаш след Правдата, подразбира да тичаш след Господа. Щом тичаш след Господа, и благословението ще дойде. – Кога ще дойде това благословение? За умните, за благородните хора отчаяние няма и обезсърчение няма. Те имат търпение да чакат и казват: И за нас ще дойде Божието благословение. Разумният не определя срок за нещата. Той знае, че Бог е предвидил доброто за човека, като същевременно е определил и срок за реализиране на това добро.

„Има лошо наказание за онези, които се отбиват от пътя: Който мрази обличение, ще умре". (– 10 ст.)

Питам: кое е по-добре – да приемеш обличение и да живееш, или да мразиш обличение и да умреш? Когато ви кажат лоши, обидни думи, обърнете се към Господа и кажете: Слава Богу, че се избавих от смъртта! Приложението на този стих в живота се свежда към следното: Благодарете на Бога, че ви е избавил от смъртта! Двама души селяни се напили и започнали да спорят за нещо. Едно малко дете ги вижда, спира се при тях и започва да им се смее. В това време минава покрай тях един господин, и като вижда, че детето седи при пияните селяни, удря му плесница и казва: Да си вървиш оттук! Не е твоя работа да седиш на това място. Детето се разплакало и тръгнало за дома си. Не се минали и десет минути даже, един от пияните селяни извадил револвера си и застрелял другия. Ако детето беше останало при пияните селяни, и то щеше да пострада. Значи, този господин го избавил от смърт. То получи една плесница, но животът си запази. Следователно, вие трябва да благодарите на всеки човек, който може да ви избави от смъртта. Често хората застават там, дето не е мястото им, и трябва да дойде някой отвън, да им удари една

плесница, за да ги избави от смърт. При това положение, вие трябва да благодарите на Бога, че е изпратил човек да ви избави от смъртта.

„Ад и погибелта са явни пред Господа – Колко повече сърцата на человеческите синове!" (- 11 ст.)

„ Присмивателят не обича обличителя си, Нито ще отиде при мъдрите." (– 12 ст.)

Изобщо, в света има хора присмиватели, шегобийци. Външно те минават за мъдри, не дружат с глупави хора. Обаче, когото видят, те са готови да го осмеят.

„Сърце весело прави засмяно лице; А от скръбьта на сърцето, угнетява се духът." (- 13 ст.)

Сърцето на разумния търси знание. Това знание го прави весел. Значи, между знанието и веселието има известно съотношение. Весело може да бъде сърцето само на разумния човек, който има знание. Защо? Защото знанието носи за човека придобивки. Весел е човек, когато придобие нещо. Който иска да бъде весел, той трябва да търси онова знание, което носи придобивки със себе си. Всеки, който е придобил нещо в живота си, той непременно е разполагал с някакво практическо знание в себе си.

„Всичките дни на скръбния са зли; А веселото сърце е всякогашно пируване." (– 15 ст.)

„По-добро малкото със страх Господен;

Нежели съкровища много и смущение в тях." (– 16 ст.)

Ние превеждаме думата страх с думата любов и вадим следната поговорка: „ По-добре малко, но с любов, отколкото много без любов". По-нататък, в 17 стих се развива същата мисъл, но с други думи.

„По-добро гощавано от зеле с любов, Нежели хранено говедо с омраза." (– 17 ст.)

Значи, по-добре е да те нахранят със зеле, но с любов, отколкото с печена пуйка и с омраза.

„Яростний человек възбужда прения; А дълготърпеливий утихва карания" (– 18 ст.)

„Пътят на ленивия е като с тръни изплетен; А пътят на правите е изравнен." (– 19 ст.)

Значи, всеки неравен път е път на ленивия.

„Мъдър син весели отца; А безумен човек презира майка си." (– 20 ст.)

„Глупостта е радост на скудоумния; А разумний човек ходи направо." (– 21 ст.)

„Дето няма съвет, намеренията се осуетяват; А в множеството на съветниците утвърждават се." (- 22 ст.)

Често хората вършат работи, без да ги обмислят, и после казват: Добър е Бог, Той ще ни помогне. – Бог е добър, но вие взехте ли Неговия съвет за извършване на тия работи? Добрият слуга отива при господаря си и го пита: Господарю, как да постъпя? Ако някой слуга казва, че господарят му е добър, но не отива за съвет при него, каква работа ще свърши той сам?

„Човек има радост чрез ответа на устата си; И дума на време, колко е добра!" (– 23 ст.)

„За разумния е пътят на живота нагоре, За да се уклони от ада долу." (– 24 ст.)

„Господ съсипва дома на горделивите; А утвърдява предела на вдовицата." (– 25 ст.)

В последния стих, вдовицата се взима като символ на слаб човек, който няма помощник в живота.

„Користолюбивият смущава дома си; А който мрази даровете, ще живее." (– 27 ст.)

Користолюбив човек е този, който желае повече, отколкото му е необходимо. Някой казва, че не желае много; желанията му се простирали дотолкова, да може да живее. Та всеки човек има толкова. От хиляди години насам, откак светът съществува, на всички хора е дадено толкова, колкото да поддържат своя живот, да задоволят необходимите си нужди. Има хора, които сами казват, че не са доволни от това, което им е дадено, но искат повече.

„Сърцето на праведния преговаря да отговаря; А устата на нечестивите отригват зло." (– 28 ст.)

„Праведният преговаря" – това значи, че той дълго време мисли, изслушва, докато започне да говори. Той не бърза да говори. Добре щеше да бъде, ако човек не бързаше, но предварително обмисляше нещата и тогава действуваше. С бързането си съвременните хора изпадат в положението на онзи дядо, който, като дошъл до един трап, погледнал го и си казал: Кой ще заобикаля сега този трап? Колко такива трапове съм прескачал на младини! Ще се засиля, и ще прескоча този трап. Засилил се той, и хоп, в трапа! Тщеславието заговорило в този дядо и го заставило да прескочи трапа, да се покаже, че може. Обаче, като излезъл, от трапа, той се поогледал наоколо и си казал: Каквото е на старини, такова беше и на младини! Този старец требваше да премери силите си и тогава да се засилва да прескача трапа. Който не измерва силите си предварително, и той постъпва като този дядо: засили се да прескочи трапа, но там остава. Ще седи там, дано се намери някой да му помогне и ще си мисли: Тъй ли беше на младини? Ако не дойде някой да му помогне, ще се помъчи и сам ще излезе. Тогава ще си каже истината: Какъвто съм сега, такъв бях и на младини. Действително, ако човек не работи върху себе си и не се упражнява, и на стари години остава такъв, какъвто е бил на младини. Който работи върху себе си, той може да превърне лошите работи в добри, но затова се изисква постоянство, работа и труд.

„Господ е далеч от нечестивите, А слуша молението на праведните." (– 29 ст.) Едно правило трябва да имате предвид. За човек, който няма разположение да слуша Бога и да изпълнява Неговата воля, Писанието казва, че Господ е далеч от него. Преди християнството още, на хората е било известно, че Бог всякога слуша молението на праведните. По това няма две мнения.

„Светът на очите весели сърцето; И добрата вест утлъстява костите." (– 30 ст.)

Този стих се отнася до разумния живот.

„Ухо, което слуша обличението на живота, Пребивава между мъдрите." (– 31 ст.)

В този стих се дава голямо насърчение на човека. Значи, който има ухо и може да издържи обличението на живота, той ще живее между мъдрите. Тъй щото, всеки трябва да знае, че животът обличава. За да живееш между мъдрите, трябва да те обличават. Колко пъти учителят ще поправя тетрадките на своите ученици! Колко пъти той ще зачерква грешките им с червено мастило! Колко пъти майките ще правят корекции на своите деца!

„Който отхвърля поучението, мрази душата си, А който слуша обличението, придобива разум." (– 32 ст.)

Когато обличават глупавия, той казва: Вие ли ще ме учите? Аз не зная ли това? Мъдрият човек, обаче, слуша. Той често изпада между хора, които говорят глупости, но той на всичко дава ухо, слуша. Той се учи от тях, размишлява, защо тези хора живеят така и намира начин, как да работи. Той не ги съди, защо са такива, защо постъпват така, но си казва: Аз трябва да работя между тия хора. Тяхната нива е буренясала. На време не работих между тях, но сега трябва да впрегна плуга си, да разора нивите им. Те си говорят, карат се, а той си прави своите планове. Като слуша някои хора да се карат, той си казва: Ако бях орал и копал на време, днес нямаше да бъде така. Сега, аз съм виновен за тяхното положение. Я вие казвате: Аз ли съм най-крив, най-виновен? – Че не си и най-прав. – Аз ли съм най-грешен? – Че не си и най-праведен. И едното, и другото е вярно. Това са ред положения в живота.

„Страхът Господен е поучение на мъдрост; И смирението предходи пред славата." (– 33 ст.)

Казвам: човек трябва да се смири! – Защо? Нима човек трябва да стане мост, всички да минават отгоре му? Чудни са съвременните хора в своите заключения! Да не ставали мост! Да, но престрелки има. Отвори се война и се започва страшно сражение: генералът се качва

на коня си, вади нож, удря надясно-наляво, коли. Но ненадейно го удари някое парче от граната, и той падне на земята, а конят отгоре му. И след това цели отряди минават през него, не искат да знаят, че тук лежи ранен един генерал. При това положение, няма ли да се смири човек? Ще се смири, няма какво да прави. Като отминат всички, генералът ще стане и ще каже: Слава Богу, че оцелях! Колко умни животни били конете! Прескачаха ме, без да ме тъпчат. Добре, че ме раниха само. Конят никога не стъпва на ранен човек. Следователно, като дойдеш до смирението и паднеш на земята, ще благодариш на Бога, че конете не те стъпкаха. Този генерал беше поставен от своето началство да управлява войската, но Господ го свали долу и му каза Ти ще останеш под конете отдолу, да се смириш, защото не знаеш, какво нещо е смирението. След това, когато някой му казва да бъде по-строг, той го пита: Кавалерия минавала ли е отгоре ти? – Не. – Покрай мене мина три пъти, и аз научих закона, как се вади нож.

И тъй, смирението е велико качество на мъдрия, на разумния човек. В света не е важно, как човек е наредил нещата, но как Бог ги е наредил От това, което Бог е наредил, човек трябва да вади поука и да го приема на драго сърце. Да допуснем, че учителят ви е дал едно упражнение, което вие сами трябва да напишете. Кое е по-добре за вас: да напишете упражнението у дома си, или да отидете на училище, и там да го препишете на готово от другарите си? Който преписва упражненията си от своите другари, той учен човек не може да стане. Който взима пари назаем от този - от онзи, и той богат човек не може да стане. За такива случаи българите казват: „Чуждото нещо и на Великден се взима." Закон е: който работи, само той може богат да стане. В практическия живот съществува следното правило; само болният има право да взима пари назаем. Щом си здрав, ти ще отидеш да работиш, и Бог ще те благослови. Докато човек не е работил, сам да спечели нещо, щом му паднат пари, той ги пилее наляво – надясно, да разберат всички, че разполага с пари. Такъв

човек обикновено е разточителен. Който е придобил парите си с труд, с работа, той знае цената им и никога не ги пилее.

Разправят интересен анекдот из живота на Хаджи Калчо от Пловдив. Дошъл при него един господин да иска под лихва двеста турски лири с определен срок. Хаджи Калчо му дал двеста лири назаем, но като практичен човек, тръгнал след своя длъжник, да види, какво ще прави с тия пари. Като взел парите, господинът тръгнал из града, от дюкян в дюкян да си купува някои неща. Като видял това, Хаджи Калчо го достигнал и му казал: Господине, направил съм една грешка в сметката си. – Каква? – Дайте остатъка от парите, които още не сте изхарчили, и елате с мене в кантората, там ще ви обясня, каква е погрешката ми.

Казвам: който взима пари назаем и ги разпилява, той не мисли да ги връща. Това е вярно и по отношение на вашия живот. Докато сте млади, докато имате всичко в изобилие, вие харчите безразборно, пилеете силите си наляво-надясно; като дойде старостта, като дойдат години на обедняване, вие тръгвате да търсите този-онзи лекар, дано някой от тях ви даде нещо назаем. Старият казва: Да има кой да ми заеме от своята младост! Не, пари назаем не се дават. И младост назаем не се дава. Старият постоянно се оплаква и казва: Е, синко, краката ми не държат вече, не мога да се движа. – Нали и ти беше млад? Защо не запази младостта си? Като си остарял вече, ще вървиш по пътя си. На стария пари назаем не се дават. Старият човек е трябвало на младини да мисли, сега вече е късно. Днес може да му се говори само върху закона за подмладяването.

Сега, и на вас казвам: всички, които са тръгнали в Божествения път, трябва да пазят своята младост. – Как? – Има известни правила, които трябва да се пазят. Не се ли пазят тия правила, човек губи младостта и силата на своя организъм. Често хората пазят ненужните неща за живота, а нужните, т.е. тия, които ще ги ползуват за цял живот, не пазят. Същото се забелязва и в страданията на хората. Има страдания ненужни, на които хората сами се натъкват; обаче, има

страдания нужни, необходими, от които хората учат, повдигат се и се облагородяват. Казвате: кои страдания са нужни за човека? Как можем да различим необходимите от ненужните страдания?

Ще приведа един пример, да видите, какви са резултатите от ненужните страдания. Двама ученика, от две различни школи, като завършили образованието си, били изпратени от учителите си на една опитна екскурзия. Като вървели из пътя, единият от учениците видял, че двама пияни се карат. Той се приближил при тях и започнал да ги примирява. И наистина, успял донякъде да ги примири, но в жертва на това дал главата си – те му пукнали главата. След време и вторият ученик се натъкнал на подобна опитност. И той видял двама пияни селяни да се карат и бият помежду си, но седял далеч от тях и наблюдавал само, какво ще стане. Единият селянин вдигнал тоягата си и силно ударил другаря си по главата. Кръв почнала изобилно да тече. Тогава ученикът се приближил към ранения селянин, извадил от джоба си памук, шишенце с някаква дезинфекционна течност и започнал да изчиства кръвта на главата му. Като превързал раната, той седнал при двамата селяни и започнал да им говори, как трябва да живеят. Кой от двамата ученици е постъпил по-добре? Вторият. Първият ученик временно само е могъл да примири двамата селяни, но той излязъл от полесражението с пукната глава. Така, той се подложил на едно ненужно страдание. Вторият ученик оставил селяните да се набият, да изтрезнеят малко; след това той се приближил при тях и започнал да им говори, че те трябва да живеят като братя помежду си, а не като врагове. Като наблюдавал отдалеч техния спор, той си казал: По-добре да се пукне една от техните глави, отколкото моята.

Питам: трябва ли майката да влиза между децата си, когато те се карат и бият помежду си? Ако иска главата й да остане неповредена, майката трябва да стои настрана. Нека децата се покарат и побият помежду си, и когато едното пострада, тогава майката трябва да се приближи към тях и да им даде добър урок, как трябва да живеят

помежду си, като братчета, в мир и съгласие. Главата на майката всякога трябва да бъде здрава, а главата на децата може някога да бъде малко пукната и превързана. При изключителни случаи само, главата на майката може да бъде пукната. В практическия живот човек трябва да бъде умен. Какво струва на човека да каже една мека дума? Срещаш един лош човек, който тръгнал за някъде, намислил да направи някакво зло. Като минеш покрай него, поздрави го, запитай го, как е, и продължи пътя си. Тази добра обхода, тази мека дума смекчава сърцето на този човек, и той се отказва от своето лошо намерение. Не влизай между двама души, които спорят, които се карат помежду си. В този случай, те са два остри камъка. За такива хора българите имат поговорка: „Два остри камъка брашно не мелят." И наистина, долният камък на водениците е мек, а горният е остър. Когато човек започва да става остър, груб, в него се забелязват особени прояви: той губи своята мекота, своята влага и става сух. Сухата нива нищо не ражда, но и от мочурливата нищо не излиза. Нивата не трябва да бъде мокра; тя винаги трябва да има по малко влага в себе си. В този смисъл, водата е емблема на живота. В Божествения живот всякога има по малко влага. Първото условие за поддържане на тази влага в човека е благодарността. Затова, ставате ли сутрин, благодарете на Бога първо, че сте здрави, че можете да се помолите и да започнете работата на деня. После, благодарете за времето, каквото и да е то – дъждовно, слънчево, мъгливо. Работете, според както времето ви диктува. Ако е дъждовно, радвайте се, че дъждът ще полее вашия труд. Ако е сухо, радвайте се, че посевите ще растат и ще зреят. Ако пък е много сухо, сами ще поливате. Промените на времето не са нищо друго за ученика, освен задачи. Като вали дъжд, наблюдавайте посоката на валенето, колко часа ще вали и т.н. Ако дъждът попречи за определената работа, посветете това време за Господа, кажете по една мека, добра дума на нуждаещите се. Значи, разумният човек, според времето, може така

да си нареди програмата на дневната работа, че сам да остане доволен. Неразумният пък се спъва от времето.

И тъй, смиреният се учи от всичко, защото за него всичко е живо. За него окръжаващите и техните постъпки са жива, отворена книга, от която той чете и учи. От тази книга, именно, Бог съди за нас. Разумният човек от всичко се учи. Например, ако влезе в една гъста гора, с големи, разклонени дървета, той няма да ходи с изправена, нагоре вирната глава, но ще се наведе, ще се смири и тъй ще мине през най-малките дупки. Като излезе от тази гора, на широкото поле, там той ще се изправи, ще дигне главата си нагоре. Човек трябва да се съобразява с мястото, с терена, по който върви. Ако вървиш по някой стръмен, висок планински връх, там ще лазиш като дете, ще дигнеш единия си крак, после другия, и тъй ще напредваш крачка след крачка. Ако се качваш по някоя скала с обуща, трябва да мислиш после, как ще слизаш. Скалата е хлъзгава, стръмна, с обуща не се слиза. Тогава ще седнеш на скалата внимателно, с всичкото си смирение и ще събуеш обущата си: ще събуеш единия крак, после другия, и ще хвърлиш обущата си долу, под скалата – бос ще слизаш надолу. Същото нещо ще правите и в живота си: някога ще ходите боси, някога ще бъдете с обуща. Когато се намерите между користолюбиви хора, ще бъдете с обуща. Това показва, че практическият живот налага правила на човека, макар и временни.Това, което е важно за днес, за утре вече не е важно. На един човек ще говориш по един начин, на друг – по друг начин, а на себе си – по различни начини. Като станете сутрин, вземете положението на малко дете и си кажете: За великия живот, в който живея, аз съм малко дете, и затова ще се уча от всичко, както детето се учи.

Съвременните хора не успяват в живота си, понеже мислят, че са силни, учени, умни. Който мисли, че е силен, нека направи следния опит: да нареди пред себе си десет чувала, всеки от тях тежък 50 кг., и да започне да ги слага на гърба си. До който чувал спре, толкова е

неговата сила и знание. Ако дигнеш само първия чувал и не можеш повече, кажи си: много знание ми е нужно, докато мога да нося на гърба си и десетте чувала! Само по този начин човек може да опита силата и знанието си. Който иска да изпита търпението си, ще го поставят на следния изпит: ще му дадат десет чувала жито, да преброи, по колко зрънца има във всеки чувал. Някой ще издържи само до първия чувал, друг – до втория, трети – до третия и т.н. Ако се намери човек с по-голямо търпение, да изброи зрънцата в петте чувала, след това ще започне да философствува: Ще претегля, колко тежат зрънцата в първите пет чувала; после ще претегля вторите пет чувала и ще направя изчисление, да видя, колко зрънца жито има и в тях. Не, за да изпиташ търпението си до край, трябва да преброиш житните зърна и във вторите пет чувала. Като направите този опит, ще ви поставят на друг: ще започнете от първия чувал да отделяте лошите зрънца от здравите. Лошите ще хвърляте навън, а здравите ще броите. Ако някой може да направи опита само с първите пет чувала, той ще си каже: Аз познавам търпението само до петия чувал; от петия нататък не го познавам. Обаче, който е направил опита и с десетте чувала, той е завършил своя живот. Той познава вече великото търпение. Всеки ден от живота на човека прилича на чувал, пълен с здрави и лоши житни зрънца.

Казано е в Писанието: „На седмия ден Бог си почина." Съвременните хора работят шест деня, а седмия посвещават на Господа. Какво трябва да правят през шестте дни, те знаят, но дойдат ли до седмия ден, не знаят, какво да правят. Голямо благословение ще бъде за човека, ако се научи, какво трябва да прави седмия ден. Днес, например, е седмият ден. Какво трябва да правите?

Времето днес ви казва: Вие трябва да бъдете носители на новия живот! Разправяйте на всички, че семената, които сте посели някога на нивата, са измрели. Обаче, щом дойде новият живот, влагата ще възкреси тия семена. Много от вашите мисли и желания са измрели, но ако живеете в закона на смирението и пуснете новия живот върху

тях, те отново ще израснат, и вие сами ще се чудите на заложбите, които Бог е вложил във вас. Това значи праведен човек. Праведният ходи по Божия път, който е път на красота. Праведният е специалист по всички работи; той и господар може да бъде, и слуга може да бъде, но времето и свободата си на никого не продава. Той всичко работи, но като дойде до плащане, там го няма. Вие трябва да мязате на онзи японски принц, който имал желание да изучи живота на японците отблизо, затова отишъл като слуга в едно богато японско семейство. Той прекарал там известно време и, като дошъл деня да напуща, господарят го извикал да му плати. Обаче, той казал: Аз не искам никаква заплата. Трябва да напусна вашия дом, защото друга работа ме чака. Като си отишъл, едва тогава господарите му разбрали, че техният добър слуга бил японския принц, който дошъл у тях с намерение да се учи.

В това отношение, всеки човек трябва да бъде самостоятелен и да знае, че е дошъл на земята да се учи. И царски син да си, трябва да бъдеш примерен слуга, че като напуснеш дома на господарите си, те да кажат: Добър беше нашият слуга! Като него друг не сме имали. Той беше идеен работник, всичко вършеше с любов. Когато някой се запитва, защо е дошъл на земята, нека си отговори, че е дошъл на земята да научи закона на служенето, и така да го научи, че като напусне дома на своите господари, да чуе следните думи: Добър беше нашият слуга! Като него друг не сме имали.

Сега, ще ви препоръчам да четете Притчите, едни от които са по-мъчни за разбиране, а други – по-лесни. Те съдържат практически правила за всички положения, на които човек може да се натъкне в живота си.

Най-важният стих от 15 гл. на Притчите е следният: „Смирението предхожда пред славата." Когато се натъкнете на най-големите мъчнотии и несгоди в живота, вие трябва да имате пред вид този стих и всичко да претърпявате, като знаете, че сте близо вече до края на мъчнотиите, т.е. близо до избавлението. Бог иде вече да ви избави!

Този закон се проверява навсякъде в живота. Когато една болка се увеличи толкова много, че едва се понася, тя е дошла вече до своя край. Когато сиромашията стане непоносима, наближил е вече нейният край. Лошите работи нямат начало, имат край; добрите работи имат начало, нямат край. Някой казва: Няма ли край това нещо? – Има край. Щом има край, то е зло. – Ами това нещо няма ли начало? – Има начало. Щом има начало, а няма край, то е добро. Който търси края на нещата, той ще влезе в ада; който търси началото на нещата, той ще влезе в небето. Добрият, красивият живот има начало, няма край. Лошият живот има край, няма начало. Който пита за началото на нещата, поставят го при добрите условия на живота; който пита за края на нещата, поставят го при лошите условия на живота. Ето защо, и на вас казвам: питайте само за ония неща, които имат начало, а нямат край! Не питайте за неща, които нямат начало, но имат край! Следователно, дойдеш ли до най-голямото мъчение, до най-голямото страдание, стисни устата си и мълчи, не питай за края. Ако питаш за края на сиромашията, или за края на страданието, не само че няма да видиш техния край, но още по-големи изпитания ще ти дойдат.

За обяснение на последната мисъл, ще приведа следния пример. Един беден българин отивал пеш от Одрин за Цариград, по някаква важна работа. Той се доста уморил от дългото пътуване, та взел да се моли на Бога, дано се намери отнякъде един кон, да се качи на него, да си почине малко. Като вървял така, случайно се обърнал назад и видял един турчин на кон, а след него тичало едно малко конче. – Хей, гяур, спри! – извикал турчинът. Българинът спрял, като същевременно си помислил: Ето, Бог ми изпрати едно конче. – Гяур, вземи кончето на гърба си! – заповядал турчинът. Уморен, не уморен, той вдигнал кончето на гърба си и продължил пътя си за Цариград. Като вървял с кончето на гръб, той се обърнал към Бога с думите: Господи, Ти ли ме криво разбра, или аз криво се молих? В такова положение може да изпадне всеки човек, който, тръгнал веднъж в

Божия път, се чувствува всякога незадоволен. Не трябва да бъде така. Тръгнеш ли веднъж в Божия път, ти трябва да бъдеш смирен, ако искаш живота ти да се изправи.

Често хората делят живота на обикновен или светски и на религиозен или духовен. Не, животът не може и не трябва да се дели. Животът е един. Той е добрият, разумният живот, даден от Бога. Дето и да поставят добрият човек, като слуга, като доктор, като учен, като министър, той навсякъде ще се прояви като добър слуга.

И тъй, пазете следното правило в живота си: като ставате сутрин, благодарете на Бога за всичко, което ви е дал, и никога не питайте за края на нещата. Какво виждаме днес? Още от сутринта мъжът казва: Кога ще дойде краят на моето слугуване? Жената казва: Кога ще дойде краят на моето слугуване? Какво ще правя с тия непослушни деца? Децата казват: Кога ще дойде краят на нашето учение? Дотегна ни вече да учим! Мъжът иска край, жената иска край и децата искат край.

Нека от днес всички турим начало на Новия живот! Нека всички мъже и жени, слуги и господари, ученици и учители, кажем: От днес туряме начало на Новия, на Божествения живот! Турете в ума си мисълта, че всичко зависи от Бога, от Великото Начало – и животът ви ще се оправи.

Беседа от Учителя, държана на 9 октомври, 1927 г., гр. Русе.

ПРИЗОВА СИМОНА

„И сега проводи человеци в Иопия, и призови Симона, който се нарича Петър." (Деяния 10:5)

Красивото в живота се заключава в това, което рядко се случва. Обикновеното пък представя прозаичния живот. Недоволството на съвременните хора се дължи, именно, на този прозаичен живот. Вследствие на тази проза, животът на хората представя верига от несбъднати мечти и желания. От единия до другия край, животът е пълен с разочарования. При сегашните условия на живота, няма щастлив човек на земята. Колкото съм наблюдавал, не съм срещнал досега щастлив човек на земята, нито между учените, нито между простите. Няма учен, писател, философ, музикант или художник, който може да каже за себе си, че е останал доволен от живота на земята. Не само това, но и като четете онова, което са писали поетите и писателите, никъде не срещате да се говори за някой щастлив човек; никъде не се говори за постигнато щастие, в пълния смисъл на думата. Интересно е, че при всички тия преходни, непостоянни възгледи на хората за живота, те пак обичат живота. Кажете на кого и да е, че трябва да напусне земята, той ще се омъчни. Защо? Защото не знае, де отива. Той казва: Зная, че тук не е добре, но неизвестното е още по-лошо. Колкото и да не е добре на земята, този живот поне ми е познат, зная, какво ме очаква.

Цялата глава от Деянията на Апостолите, която прочетох сега, е интересна, но важна е основната идея в нея, а именно, че животът на земята не е някакво случайно проявление. Даже и животът на индивидуалния човек не е случаен. В живота, под думата „случайност" разбират отделност на нещата. Когато един лист падне от дървото, казваме, че това е случайност, т.е. съвпадение, обаче, тази

случайност, това съвпадение има отношение към общия план на нещата. Значи, случайни неща са ония, които се съвпадат с общия план. Понякога случайността се взима като нещо дошло или извършило се само за себе си. Такъв закон в света не съществува. В света съществува едно обширно съзнание, което изпълва цялото пространство. Дали сте идеалист, или материалист, ще видите, че това съзнание се движи толкова бързо, че едновременно обхваща всички точки. Вследствие на тази бързина, животът на това съзнание считат като живот без движение. Това показва, че при днешното положение на човека, неговият ум, неговото съзнание не е в състояние да разбере, да схване този живот. Съвременният човек живее днес за днес. Например, вчерашното ядене не задоволява днешния глад; вчерашното благо не може да послужи при днешното нещастие. Ако вчера си бил здрав, а днес си болен, ти не можеш да се радваш на вчерашното си здраве. Обаче, същият закон, по отношение на целокупния живот, има друг смисъл: там вчерашната болест се спогажда с днешното здраве, и вчерашното здраве се спогажда с днешната болест. Ето защо, когато се говори за еволюция, ние разбираме днешното благо, което се проявява в живота. Еволюцията не е само външен, но и вътрешен развой. Ако еволюцията се разглежда само като външно развитие, това е повърхностно схващане. Еволюцията разкрива същината на живота. В този смисъл, за нас е важно само онова благо, което се разкрива всеки ден. Щом днес ни се дава известно благо, ние не трябва да мислим за благото на вчерашния ден, нито за бъдещото благо. Обаче, миналото трябва да служи за поука, а бъдещето – като импулс за постигане на нашите идеали. Радвайте се за благото, което днес ви се дава, колкото и да е малко то.

В турско време един беден човек отишъл при един турчин да иска хляб. Турчинът му дал половин хляб. Бедният взел хляба, погледнал го, но останал недоволен. Защо? Той считал за обида да му дадат половин хляб. Турчинът схванал неговото недоволство и решил

да го проследи, да види, какво ще прави с този хляб. Бедният взел хляба и се запътил към дюкяна на един богат търговец, комуто подхвърлил хляба, и казал: Вземи този хляб! Не съм куче да ми дават половин хляб. Турчинът се приближил незабелязано до него, взел хляба и си отишъл. Питам: какво разреши бедният, като захвърли хляба? Той се обидил, че като на куче му дали половин хляб. По какво се отличава човек от кучето? Човек яде, и кучето яде; човек пие вода, и кучето пие вода; човек диша, и кучето диша. Обаче, има нещо, което отличава човека от кучето. Човекът е разумно същество. Човек, в пълния смисъл на думата, е онзи, който схваща великия план на живота и се задоволява с малкото благо. Ако някой човек отхвърля малкото благо и се обижда от него, той изпада в положението на куче. Такъв човек е по-долу от кучето даже, защото кучето никога не отхвърля хляба, който му се дава. Когато направите най-малката услуга на едно куче, или на някое животно, то остава крайно признателно. Често аз наблюдавам вътрешните прояви на съществата и вадя свои заключения. Един ден давам на една котка ситно нарязани парченца пържени картофи. Котката ги изяде и започна да обикаля около мене, да се умилква, с което искаше да каже: Дай ми още няколко парченца от тия картофи! Който гледа отвън само, без да знае причината за това умилкване на котката, ще помисли, че тя е силно привързана към мене. Наистина, тя е привързана, но такава любов никога не е проявявала. Ако човек наблюдава външните прояви на нещата, без да знае причините за тях, той ще извади едни заключения. Обаче, ако следи явленията и външно, и вътрешно, като взима във внимание и причините, които ги предизвикват, той ще извади други заключения, по-верни от първите. Ученият как трябва да вади своите заключения?

Ангелът каза на Корнилиа: „Призови Симона"! Защо ангелът трябваше да изпраща Корнилиа при Симона, наречен Петър? Защото ангелът е същество от по-висока еволюция от тази на хората и не може да се спре при Корнилиа да му разправя за духовния свят, за

живота на съществата от този свят и т.н. Затова ангелът му каза: „Твоите молитви и милости възлязоха пред Бога. И сега, проводи человеци в Иопия, и призови Симона, който се нарича Петър, той ще ти каже, що трябва да правиш". Обаче, това може да стане само с човек, който има вяра, а не суеверие. Суеверието седи по-долу от вярата. Над вярата пък има нещо по-велико – то е истината. Истината пък подразбира любов към знанието. Значи, да обичаш знанието и да го търсиш, това е по-високо от вярата. Защо? Защото във вярата нещата не са проверени, не са опитани, когато в знанието всички неща са проверени. Да обичаш знанието, това подразбира силно желание да проверяваш нещата. Например, има хора, които от любов към знанието развиват в себе си способността да отиват от този в онзи свят, да проверят нещата, и после пак се връщат на земята. Ще кажете, че това е от приказките „Хиляда и една нощ". Не е така. Ето, четете вестниците, ще видите, че и те пишат по този въпрос. Сега, по целия свят учени хора правят спиритически сеанси, и чрез ред опити дохождат до убеждението, че съществува свят, по-висок от нашия. Те са приели тези неща не на вяра, но с ред научни опити. И каквото изнесат днес пред света, те са го опитали и проверили.

Сега, аз няма да обяснявам тия факти, но казвам , че съществува една права, истинска наука, до която един ден вие сами ще се доберете. Аз не обичам да говоря за неща, които зная; не обичам да казвам, колко пари имам в касата си; не обичам да казвам, колко книги имам в библиотеката си; не обичам да казвам, колко костюма, колко чифта обуща имам и по колко пъти на ден се обличам и преобличам. Защо не обичам да говоря по тия неща? Защото тия работи са обикновени и всеки може да ги разправя, всеки може да говори по тях. Ето защо, казвам: не говори на хората по това, което и те знаят. Говори им по това, което те не знаят. Пък най-после, говори върху това, което и ти сам не знаеш. Учените хора се отличават по това, че говорят и пишат върху неща, които и те не знаят. Например, кой учен знае, какво има на слънцето? Кой учен знае точно, колко е

разстоянието от земята до слънцето? Много учени изчисляват това разстояние, но приблизително, те не го знаят с абсолютна точност. И всички останали говорят по тези въпроси, вярват в тия данни, само защото учените са казали, че е така. В същност, практически, никой учен не е могъл да провери своите изчисления. Обаче, тия учени разполагат с известни опити, чрез които доказват донякъде вероятността на своите твърдения. Що се отнася до законите на вселената, знае се, че те са сложни, вследствие на което мъчно се проверяват на практика. Някой казва: Аз искам да зная абсолютната истина. Ти не можеш да знаеш абсолютната истина, докато не излезеш от Бога. Това е достъпно само за онзи, който има любов към знанието. Който няма любов към знанието, по-добре да седи дома си, да не се обърква. Ако ангелът, който се яви на Корнилиа, би се явил на някой от съвременните невярващи хора, той би тръгнал по лекари, да констатират неговата нормалност, докато най-после го убедят, че това, което е видял, е илюзия, на която не трябва да се подава. Следователно, за да дойде до абсолютната истина, човек трябва да бъде готов, да има вяра в себе си, както и любов към знанието.

Ще приведа един пример на особено преживяване от един виден български писател. Един ден този писател дойде при мене и ми каза: Господине, ще Ви разправя една своя необикновена опитност, която можете да използвате като пример, но с условие, името ми да остане неизвестно. Аз разчитам на Вашата честност, затова смея да споделя с Вас тази моя опитност. Ето какво ми се случи снощи: Лягам да спя и заспивам. По едно време виждам на леглото си своето тяло, простряно, със затворени очи, както обикновено спи човек. Изведнъж чувам някой зад мене да ми шепне: Виждаш ли това тяло на леглото? – Виждам. – Това си ти. – Ако онзи, който спи на леглото, съм аз, ами този, който гледа сега и съзнава всичко около себе си, кой е? Щом зададох този въпрос, в мене настана едно смущение, и аз почувствах, като че се забърквам. Гласът, който ми говореше, продължи: Аз ще ти покажа, кой си ти. В този момент, като че някой ме дигна и ме

постави с очите надолу върху онзи, който спеше. Тогава почувствах, че потъвам дълбоко някъде и щом потънах съвършено, събудих се. Видях се в леглото, но вече буден. След това не можах повече да заспя. Дълго време размишлявах върху преживяното и си казах: Дали не ми е мръднала дъската? Казвам му: никаква дъска не ти е мръднала, но ти си имал една опитност, от която да видиш, че човек е двойно същество: физически човек – неговото тяло, с всичките свои функции, и духовен човек – разумното, съзнателното същество, което мисли и чувства. При опитността, която имаше, физическият човек беше онзи, който спеше; онзи пък, който говореше зад тебе, беше духовният, разумният човек. Когато човек не разбира тия неща, той се плаши от своята двойственост. – Така е, аз се страхувам да си легна, не зная, какво бих направил, ако ми се повтори същата опитност. Страхувам се, че не ще мога повече да пиша. – Бъди спокоен, и да искаш, тази опитност няма да се повтори. Тази опитност ти се даде, само за да ти докажат, че съществува и друг свят, съществуват и ред други неща около нас. Невидимият свят иска да обърне погледа ти към по-високи неща от обикновените, да се пробуди съзнанието ти. И наистина, след десет години срещнах същия този писател и го попитах: Какво ще кажеш сега? – Проверих съществуването на духовния свят и се напълно убедих в него.

„Призови Симона!" Няма човек в света, на когото ангелът да не се е явил в една, или в друга форма, за да му посочи онзи път, в който той ще намери разрешаване на онези въпроси, които го интересуват. Някои хора са постъпили като Корнилиа, пратили са да повикат Симона, наречен Петър, да им помогне при разрешаване на някои въпроси. Други, обаче, са казали: Не ни трябва Петър, ние сами можем да разрешим въпросите си. – Как ги разрешават? В края на краищата, те отиват в някое психиатрическо отделение. Защо? Защото, като им се яви ангелът, те се изплашват, разказват своята опитност на хората, които ги считат за ненормални и ги изпращат в тия специални отделения за изправяне. Щом имате някакви видения,

някакви преживявания, не ги разправяйте на другите хора, защото те са опитности от един свят, по-висок от физическия, който те не разбират. Прави са тогава хората. Но важната мисъл, на която искам да обърна вниманието ви, е вътрешната връзка, която съществува между миналия, сегашния и бъдещия живот. Ангелът е говорил на Корнилиа за бъдещия живот, в който хората ще влязат. Този ангел не беше от най-високо стоящите, от онези, които седят при Бога, но беше един от служебните ангели, които служат за връзка между Бога и хората. Тези ангели имат повече знания от хората, по-правилни разбирания за живота, затова, именно, Бог ги изпраща при някои благочестиви хора, да им покажат правия път. Следователно, идеалът, към който се стреми човешкото съзнание, е да достигне положението на този ангел. Когато дойдете до това положение, когато влезете в този живот, и вас ще изпращат при някои благочестиви хора, да им кажете да извикат Петра, без да развивате пред тях своите теории, без да им говорите нещо за истината. Ангелът говори на Корнилиа много лаконически: Пратен съм да ти съобщя да намериш Симона, наречен Петър, и той да ти разправи всичко онова, което те интересува.

Казвам: във всеки човек е вложена една идея, за развитието на която непременно трябва да дойде ангел Господен, който да го напъти, какво да прави. Този ангел представя Божественото в човека, което му говори, напътва го, как да работи, как да се развива. От Божествено гледище, явяването на ангел Господен при човека, означава пробуждане на висшето съзнание в него, с което се създава връзка между невидимия свят, който е извън човешкото съзнание, и физическия свят. Следователно, когато съзнанието на човека се пробуди, неговата душа може вече да пътува с по-голяма бързина из пространството. Казва се, че душата може да пътува, защото тя има форма. За духа, обаче, не може да се каже, че пътува, защото той няма форма. Щом е тъй, духът пък се движи. Душата може да стане толкова малка, че с никакъв микроскоп да се не вижда. Същевременно, тя може да стане толкова голяма, че нищо да не е в състояние да я

обгърне. Значи, в своето развитие, душата се движи между тия два полюса, т.е. тя изучава законите на крайното смаляване и крайното увеличаване. Ако питате, защо сте дошли на земята, ще ви кажа, че сте дошли тук да изучавате законите на смаляването и увеличаването. Някога вие сте били грамадни същества, но сега, в сравнение с по-раншната си големина, сте толкова малки, че можете да влезете в орехова черупка.

Съществува една теория, според която, при преминаването от този за онзи свят, човек трябва да знае закона на смаляването, да се смали толкова много, че да мине съвършено незабелязано между съществата, които са неприятно разположени към него. Щом душата на човека дойде до тъмната зона на земята, тези същества започват да я преследват, както преследват апашите на земята. Почти за всяка душа са определени по два-три ангела, които я придружават, за да може безопасно да мине тази зона. Има случаи, когато някои души не се придружават от тия ангели, и те са изложени на големи гонения от страна на лошите духове. Да не ви се вижда чудно това нещо! Не става ли същото и в живота на земята? Срещате един цар, заобиколен с цял ескадрон войници, стражари, всички го пазят. Срещате министри и други видни лица, все има някой с тях, който ги придружава. Обикновените хора, обаче, никой не ги пази, те ходят повече сами. Ако някой обикновен човек попадне в някаква бездна в невидимия свят, и там го спират, както правят с някой автомобил, който вози известен богаташ, и му казват: Скоро дай парите! Как може да се спаси душата, която е толкова много преследвана? Тя може да се спаси само чрез закона на смаляването. Те ще я преследват, тя ще се смалява, смалява, докато стане съвсем невидима; тогава те казват: Свърши се с нея! Няма защо повече да я преследваме. Значи, когато душата научи закона на смирението, тя дохожда на границата на възвишения свят, дето започва постепенно да се разширява и става светла душа. И Корнилий беше смирен човек, с вяра и знания. Той разполагаше със знанието, което съществуваше по това време, затова

му се яви ангел и каза: „Призови Симона-Петра да ти каже истината"! С какво се отличаваше Симон-Петър? Той беше голям консерватор, не влизаше в дома на своите иноплеменници, като казваше: „На нас не е позволено да се съобщаваме с иноплеменниците си, но Бог ни показа, че всички хора, които имат любов в себе си, на които съзнанието е пробудено, са чада Божии, и не могат да се считат за иноплеменници". Казвам: човек трябва да има широки разбирания за нещата. Особено това се изисква от духовните хора. Те трябва да се отличават с широта, а не с тесногръдие. Т трябва да разглеждат явленията в живота и в природата не само по форма, буквално, но и по дух, по смисъл.

Казвам: когато хората разглеждат нещата буквално, те дохождат до заключението на месоядците, които оправдават яденето на месо по съвсем крив начин. Те казват, че Бог е позволил да се яде месо, защото сам Той е спуснал на Петра от небето плащеница с разни животни за ядене. Питам: ако е вярно, че трябва да се яде месо, защо хората ядат само кокошки и агънца, а не ядат всякакви видове животни и гадини? Ако месоядците тълкуват този въпрос буквално, тогава нека ядат точно такива животни, каквито имало в плащеницата. Следователно, ако хората взимат едната страна на въпроса за свое оправдание, нека вземат и другата му страна, да бъдат поне последователни. В същност, сам Петър не разбра този символ буквално. Той се позамисли малко и разбра неговия вътрешен смисъл. Тъй щото, когато хората ядат месо, те трябва да го обосноват по друг начин, да не си служат с Писанието. Яденето на месо е временно положение. Ще дойде ден, когато хората няма да ядат месо. Затова, именно, въпросът за месоядството не може да се обясни с Писанието. В това отношение, хората трябва да знаят, че въпросът на храненето е временен. Ще дойде ден, когато хората няма да се хранят и с растителна храна. Тогава те ще се хранят като ангелите, с чистия нектар на природата. Докато хората са месоядци и вегетарианци, те ще боледуват, ще страдат и ще умират. Все има малка разлика между

вегетарианците и месоядците: вегетарианците по-малко ще страдат и боледуват от месоядците. И между животните днес има месоядци и вегетарианци: това показва, че и растителната храна още не е толкова чиста, да внесе елементите на безсмъртието в живота. Ако човек мисли, че само чрез храната, която употребява, може да внесе в себе си възвишен морал и чистота, той се лъже. Има един закон, на който се основава правилното хранене. И ако човек спазва този закон, той ще може да се ползува от храната, която употребява. Този закон гласи: Човек може всичко да яде, но ако яде с любов, съзнателно. Ако сложите пред един адепт кокошка, той може да я изяде, без да му повреди нещо, защото знае закона на превръщането на материята: той ще я превърне първо в растителна материя, после в плодна и в този вид ще я изпрати в организма си.

Често хората си задават въпроса: Как е възможно тримата ангели, които дошли при Аврама, сами да изядат едно теле? Ето как седи въпросът: преди да ядат телето, те са го превърнали в растителна материя, после – в плодна и най-после – в нектар. Значи, те са го приели вече преобразено в нектар. Това подразбира, че те са пречистили материята на телето, изхвърлили са нечистото от нея, а са употребили за себе си само нектара, най-чистата материя.

И тъй, дойде ли човек до онзи възвишен, духовен живот, той трябва да знае закона за превръщане на материята, за да пречиства своята храна. За тази цел той трябва да има самообладание. Самообладанието е необходимо качество за човека, за да може да храни ума и сърцето си винаги с чиста, здрава храна. Само при това положение той може да бъде здрав, разумен човек. От духовния човек се изисква пълен вътрешен мир. Не е простено на духовния човек да казва, че не може да направи това или онова. Той не трябва да казва, например, че не може да се откаже от месото, ако е месоядец. Впрочем, аз не съм за това, да се отказва човек от месото, или от вегетарианската храна. Аз поддържам, че човек трябва да знае закона за превръщането на материята от по-низко в по-високо състояние.

Ако някой е месоядец, той трябва да превръща материята на месото в по-високо състояние; ако е вегетарианец, той трябва да превръща материята на растителната храна в по-високо състояние. И вегетарианците още не са разрешили въпроса за храненето. Колко години, например, живеят вегетарианците? Те живеят малко повече от месоядците, но не са дошли още до безсмъртието. Тогава, как ще си обясните дългия живот на шарана? Според някои данни, шаранът може да живее и до 400 години даже, без да е вегетарианец.

Сега, като говоря за растителната храна, аз имам предвид онова възвишено състояние, което тази храна може да даде на човека. Следователно, под растителна храна се разбира онази, която може да даде на човека такова разположение на духа, че през целия ден той да бъде доволен, както от храната, така и от всичко, което му се е случило. Тази храна трябва да развива в човека такава мощ и сила, такива възвишени състояния, които да го карат да слави Бога и да Му благодари за силите, за здравето, с които разполага, за да бъде добър работник на Божествената нива. Храната, която употребяваме, трябва да бъде връзка между Бога и нас, както между разумните същества и нас. Важно е, когато човек се храни, винаги да благодари на Бога. Казвате: По колко пъти на ден трябва да се храни човек? – По колкото пъти иска. Човек може да се храни и по три, и по пет, и по десет пъти на ден, но винаги да отправя мисълта си към Бога и да благодари за храната, която Му е дал. – Ами много работа ще се отвори около яденето. – Който се храни по този начин, той сам трябва да си приготвя яденето, да не бъде в тежест на другите. Съвременните учени разискват върху въпроса, по колко пъти да се яде на ден: едни поддържат, че трябва да се яде по един път на ден, други – по два пъти, трети – по три пъти и т.н. По този въпрос аз не се произнасям, но поддържам мисълта, че ако ядеш много, но с благодарност, ти увеличаваш живота си; ако ядеш малко, но без благодарност, намаляваш живота си. И обратно: ако ядеш много, но без благодарност, намаляваш живота си; ако ядеш малко, но с

благодарност, увеличаваш живота си. В човешкия живот много приемаш, малко използваш. В Божествения живот обратно: малко приемаш, много използваш. Който разбира законите на Божествения живот, той малко ще приема, много ще използва. Такъв човек всякога ще може да служи на Бога.

Питам: какво се изисква от човека, за да служи на Бога? Някой казва: Достатъчно е човек да вярва в Бога, за да Му служи. – Не, според мене, такова служене е само на думи. Да служиш на Бога, подразбира да спазваш Неговите закони, да изпълняваш волята Му, и когато се намериш в някаква мъчнотия, да се обърнеш към Него и да получиш отговор на молитвата си. Няма по-велико нещо за човека от това, да се обърне с молба към Бога за нещо и да получи отговор. Как ще получи отговор? Бог днес не се разговаря направо с хората. Той ще изпрати един ангел, който ще му каже само една дума от Бога: „Повикай Симона!" Ако искаш да се разговаряш повече, ти ще отидеш при Симона, и той ще ти каже много неща. Ако майката иска да се разговаря много с Господа, Той ще й изпрати едно дете, с него да се разговаря. Ако учителят иска да се разговаря много с Господа, Той ще му изпрати ученици, с тях да се разговаря. На учени и на прости, на бедни и на богати, на добри и на лоши, Господ е определил, с кого да се разговарят.

Ангелът каза на Корнилиа: „Призови Симона, наречен Петър!" Какво знаеше Петър? Петър знаеше, че на земята дойде един Учител, на Когото той, заедно с още неколцина, бяха Негови ученици. Този Учител им предаде едно учение, което не е писано в Евангелието. И когато някой се обърне към християнството, в правия смисъл на думата, той започва да изучава не това, което е написано в Евангелието, но онова, което не е писано там. Неписаното Христово учение в Евангелието е писано на друго място. Който започне да изучава новото, неписано Евангелие, той влиза в борба със себе си по което разбира, че постепенно навлиза в новия живот. Когато започне да се бори в себе си, тогава, именно, човек навлиза в истинския живот.

Дето няма такава борба, там няма живот. За тази борба е казано в Писанието: „Който победи до край, той спасен ще бъде." Това значи: който извоюва свободата си, той спасен ще бъде. Тази борба ще продължава не година или две, но цял живот, докато човек придобие своята свобода. Всеки човек ще има опитността на Корнилиа, да разбере, че има Божествено начало в себе си, което му диктува, какво да прави. Блажен е този, който има такава опитност. Обаче, с тази опитност още всичко не е свършено. Това е само първата фаза на новия живот. След това ще призовете Симона – втората фаза; ще започнете да се подвизавате, да вършите всичко, което той заповядва. Най-после, ще дойдете до най-важната, последната фаза, когато ще вършите всичко, което ангелът ви заповядa, всичко, което Петър ви заповядa и всичко, което вие сами си заповядате. Всичко това не може да се постигне в един ден, нито в два или повече. Цял живот съзнателна работа е необходима, за да може човек да реализира копнежите на своята душа. Затова не съжалявайте, когато не можете да постигнете всичко изведнъж. По малко, но всеки ден прибавяйте нещо ново към вашия живот. Нека малките придобивки ви радват. Те са сигурни.

Някой казва, че за каквото се помолил на Бога, все му се отговорило. Не, Бог не дава всичко. Кой от вас, като се е молил да придобие Вечния Живот, го е получил? Това, което Бог дава, е микроскопическо, в сравнение с онова, което вие искате. В Бога се крият големи богатства, знания, голяма сила и мощ, но хората ще се домогнат до тях с течение на векове. Разправят за една особена способност, която владеел един беден метач на лондонските улици. Той бил благочестив, смирен човек. Един ден той отишъл при директора на една от големите английски банки и му казал: Господин директоре, искам да направя един опит с вас. Опитът ще се състои в следното: турете силна охрана на касата на вашата банка, и при тази охрана утре сутринта ще ме намерите пред касата. Ако опитът излезе сполучлив, ще ви помоля да ми определите една пожизнена пенсия,

без, обаче, да изисквате да ви кажа нещо за начина, по който правя този опит. Ако не издържите обещанието си, аз сам ще задигна касата. И наистина, опитът излязъл сполучлив. Англичаните, които са големи критици, поставили силна стража в стаята, дето била касата, но на сутринта намерили бедния човек пред касата. Те не могли да разберат, как станал този опит. Според обещанието си, те дали определената пенсия на бедния човек. Той бил прост метач по улиците, но имал големи знания, които държал в тайна от хората.

Казвам: ако този пример се разкаже на турчин, той ще го отрече. За такива случаи турците казват: „И да видиш това, пак не вярвай!" Съвременните хора, изобщо, дохождат до голямо неверие по тези въпроси. Обаче, неверието не е отричане на нещата. Когато някой казва, че не вярва в тези неща, това подразбира, че той не иска да се занимава с тях, не иска да обърква ума си. В същност той вярва. Един български офицер от Бургас чел спиритическото списание „Светлина" на Д-р Миркович и толкова се наплашил от духове, че вечер винаги излизал въоръжен, а при това, придружаван и от жена си. Този офицер не бил страхлив по естество, но изпаднал в особено психическо състояние. Има случаи, когато човек мъчно издържа известни състояния. За да могат да издържат на вибрациите на духовния свят, съвременните хора трябва да калят своята нервна система. Днес бялата раса, както и цялото човечество, постепенно се приспособява към проявите на духовния свят. Големите страдания, които хората прекарват днес, говорят, именно, за това, че невидимият свят ги подготвя по такъв начин да влязат във връзка със съществата от духовния свят. Тъй щото, дойдат ли ви страдания, не се стремете да ги премахнете, но гледайте да ги осмислите. Не казвайте на гладния човек, че и без хляб може, но насърчавайте го да издържа. Ако днес е гладен, утре ще се нахрани. Хлябът е необходим на хората, той трябва да им се даде! Разумното слово трябва да се даде на хората! И правото верую трябва да се даде на хората! Не трябва да им се казва, че могат и без хляб, че трябва да постят, Ако е въпрос за пост, четири-пет деня

те могат да постят; ако е въпрос за 40 деня, пак могат да постят. И сто деня даже могат да постят, но какво ще кажете за повече от сто деня?

Та не е само да се говори на хората, но право трябва да им се говори. Трябва ли да се проповядва на хората, че човек за човек е вълк? Ангелът отиде при Корнилиа и му каза: „Иди при Петра!" Когато отива при бедните, които нямат хляб, ангелът ще им каже: „Идете при вашите управници, които сме поставили на власт, да ви дадат хляб!" Управниците непременно трябва да се погрижат за бедните, да им дадат хляб. Това значи да си управник, да имаш власт в себе си! Това значи да управляваш народа и да живееш за него! Когато някой човек се нуждае от необходимите, съществените за неговото развитие неща, те непременно трябва да се задоволят. Също така трябва да се задоволят и съществените нужди на един народ, необходими за неговото развитие. Богати и бедни, нека ядат, по колкото пъти на ден искат, но винаги да благодарят на Бога. Когато богатият седне пред своята трапеза, пълна с блага, нека благодари на Бога за всичко, което Той му е дал, и нека пожертвува част от своето и за другите. Как трябва да жертвува човек, няма да казвам; съзнателният човек знае и разбира, как трябва да жертвува от великото благо, което му е дадено. Дали дава човек, или не дава, няма да го съдим. Ако е за съдене, затова има съдилища, които решават, кой е прав и кой – крив. Ще дойдат да ми разправят, кой бил прав и кой – крив. С тези неща аз не се занимавам. Ако дойдете при мене, аз ще ви науча, как да живеете правилно, как да придобиете Вечния Живот, но със съдене на хората не се занимавам. Ако е да придобиете истинската наука, елате при мене, но ако е за съдба на хората, идете в съдилищата: има мирови, окръжни, апелативни и касационни съдилища – там разглеждат въпросите, кой е прав и кой – крив. Ако пък искате да ме занимавате с болести, какво ви боли, затова пък има лекари, които познават симптомите на всички болести. Следователно, ние се занимаваме с нормалния, с Божествения живот, а не с анормалния живот на хората. Ще кажете, че някой искал да обърква

умовете на хората. Казвам: да обърквате умовете на хората, да ги разболявате, да ги отдалечавате от Бога, това не е наука. Има една велика наука в живота, която цели да научи хората, как да се свързват с Бога. Щом се домогнат до тази наука, всички противоречия и страдания ще изчезнат от живота. Хората пак ще имат страдания, но ще ги носят с радост.

Ще приведа един разказ из живота на великите адепти в древността. Един адепт се заселил в една пустиня, дето прекарал голяма част от живота си. Около жилището му израсли много тръне. Като нямал други цветя около себе си, той често поливал тръните, грижил се за тях. Един ден му донесли един бял, хубав карамфил. Като видели карамфила, тръните се зарадвали и казали: Ето, иде един нов жител между нас! Той ще бъде нашето знаме. Тръните започнали да се разговарят с карамфила, а той им разправял своята история. Той казвал, че бил от високо произхождение, и докато дойде при тях, живял в хубав цветарник, добре отоплен и при хубава светлина. След разговора си с тръните, карамфилът се обърнал към адепта и казал: Аз съм живял при добра почва, при хубава топлина и светлина и на широко. Искам и тук да ми създадеш същите условия. За да го задоволи, адептът започнал да корени един след друг тръните, да направи място на карамфила, който бил научен да живее на широко. Тръните започнали да се оплакват от карамфила, че заради него адептът ги изхвърлил навън. Казвам: има хора в света, които мязат на белия карамфил, изместват другите хора около себе си, обаче, те не разрешават въпросите на живота. Тръните си казвали: Този бял карамфил не трябва да се гордее толкова много, защото всички тия кошери с мед са пълни все от нас. Ако останеше на белия карамфил само, той едва ли би могъл да напълни една пита с мед. И наистина, от магарешкия трън може да се събере много мед, когато от карамфила може да се събере малко.

И тъй, задачата на карамфила не е тази, която той си мислил. Карамфилът е от високо произхождение, наистина, но неговото

предназначение е съвсем друго от това, което той си въобразявал. Ароматните вещества, които се съдържат в карамфила, могат да се използват като лечебно средство, но в определена доза. Вземат ли се в по-голямо количество, те произвеждат обратни резултати. Много моми и момци се кичат с рози и карамфили, миришат ги, но са ги сполетявали ред нещастия. Помиришете розата или карамфила само по един път и ги турете в чаша с вода, там да седят. Това не значи, че трябва да се страхувате да миришете розата и карамфила, но искам да обърна вниманието ви на това, как да се ползвате от техните миризми. Разумният човек трябва да мирише розата и карамфила отдалеч. Има закони, които определят, на какво разстояние трябва да стои човек от цветята, както и разстоянието, на което трябва да стои човек от човека. Хората не трябва да се приближават много един до друг. Физическата близост винаги произвежда известна дисхармония, известни недоразумения между хората. Близостта е качество на човешкото сърце и на човешкия ум. Тя е духовно качество. Хора, в идеите и чувствата на които има известна близост, на каквито разстояния и да се намират, в същност те са близо едни до други, защото помежду им има някаква връзка. Човек с човека може да живее добре, ако между тях няма никакво съмнение. Човек може да живее и с Бога добре, ако никога не се съмнява в Него. Усъмни ли се веднъж само в Бога, и връзката му с Него се прекъсва.

Казвам: всичко, което Бог е направил, е добро. Раждат се хората и умират, добро е. Текат реките и пресъхват, добро е. С една дума, всичко, което е от Бога, е добро. Обаче, аз зная, че има неща, които не са от Бога. Там е въпросът, човек да различава, кои неща са от Бога, и кои не са. Когато видя един изсъхнал лист, аз зная вече, че някое същество от по-низък свят от нашия, е правило своето упражнение, вследствие на което този лист е пострадал. Та когато листата на дърветата окапват, това показва, че учениците са свършили вече с тях своите упражнения. Върху тия листа е написано много нещо. Който може да чете по листата на дърветата в България, например, той ще

прочете всичко, което българският народ е преживял през тази година. Когато листата на дърветата не капят, това показва, че върху тях са правили упражненията си ученици от по-висока йерархия. Значи, ако до листата на дърветата се доближат същества от низка еволюция, те моментално окапват. Ако един престъпник, който убил майка си, или баща си, се доближи до едно дърво, листата на това дърво веднага окапват; ако този престъпник се доближи до един извор, последният ще изсъхне, или най-малкото, теченията му ще се изменят. Това показва, че някои престъпления абсолютно не се търпят от Божествения свят.

„Призови Симона!" Когато Симон-Петър отиде при Корнилиа, той първо му заговори за Великата Божия Любов, като му каза, че първият закон, който човек трябва до знае е любовта към Бога. Щом дойде до този закон, човек трябва да е готов всичко да жертвува за Бога. Всеки трябва да си каже: Господи, готов съм да жертвувам своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух заради Тебе! Като кажете това, Бог ще ви изпрати на работа, и както я свършите, Той ще я одобри, защото сте работили за Него и в Негово име. Щом не се съмнявате в Бога, и Той не се съмнява във вас. Щом Го любите, и Неговата Любов е неизменна към вас. Тогава и връзката ви с Бога всеки ден ще се усилва, докато дойдете до основната, положителната наука в живота. Това не значи, че съвременната наука не е добра, но резултатите, които се получават от нея, лесно изчезват от ума на хората. Забележете, докато е млад, човек обича да чете, да учи, вдъхновява се от прочетеното, разказва го на този, на онзи, дълго време го помни. Щом стане на 60–70 г., той започва да забравя, каквото е чел, каквото е учил на младини, а това обезсмисля живота му. Мъчно е, когато човек започва да забравя нещата. Едно е важно за него: и като млад, и като стар, да е доволен от мястото, през което минава. Така трябваше да бъде доволен и белият карамфил и да кажеше на адепта: Посей и мене някъде, макар и по-далеч от другите. Моите братчета, тръните, се нуждаят от твоята близост повече,

отколкото аз, затова посей ме, дето пожелаеш. Аз ще бъда доволен, ако идваш от време на време само да ме поливаш. Този карамфил не беше още достигнал до това високо съзнание, и по този начин си навлече неразположението на тръните. Такова е съзнанието и на повечето от съвременните хора. Те мислят, че като станат духовни хора, страданията им ще се намалят. Не, тогава страданията им не само че няма да се намалят, но ще станат още повече и по-големи, обаче, ще се осмислят. Който е осмислил страданията си, той все повече и повече се облагородява и добива по-ценни опитности. Страданията са богатство за човека и го водят към пробуждане на Божественото съзнание. След всяко страдание иде радост; след всяко смущение иде успокояване; след всяко незнание се открива нова област на знание, което постепенно води към знанието на мъдреца.

„Призови Симона!" Защо трябваше Корнилий да призове Симона? За да му покаже, в какво седи вътрешната връзка на живота, и как трябва да я пази. Той му каза: Вътрешната връзка на живота седи в любов към Бога и изпълнение на Неговата воля. Второто положение: Любов към ближния. Не се съблазнявай в брата си, който е тръгнал вече в правия път. За погрешките му не го презирай, нито съди. Когато той пада и става, не го подозирай. Колко пъти ще се подхлъзва онзи, който е тръгнал за Мон-Блан! Колко пъти той ще пада и на гръб, и на лице, и настрани! Казвате: Еди-кой си паднал.– Какво от това? Този човек е паднал, защото върви по стръмен път. Ще пада, ще става, докато един ден стигне върха. Гледай ти да разрешиш правилно своята задача. Щом ти я разрешиш, и той ще я разреши. Англичаните направиха няколко опити да се качат на Монт Еверест, но не успяха. Обаче, те не се обезсърчиха, постоянно предприемат нови опити. Ако англичанинът, който е човек с голямо постоянство, не успя, какво остава за човек с обикновено постоянство? Въпреки това, англичаните не се отчаяха, те се готвят за нови опити. В пътуването за духовния свят пък има повече препятствия и мъчнотии, отколкото тия при изкачването на Монт Еверест. Ето защо,

ако влезете в духовния свят и се съблазните, няма да се ползвате от благата, които се дават там.

Следователно, когато в умовете ви се яви свещената идея да вървите в духовния път, започнете да отхранвате тази идея в себе си с пълна надежда, без никакво съмнение и колебание. Тази идея ще ви свърже с хора, които ви обичат. На всеки човек е определено, кой да го обича. И всеки трябва да намери онзи, който го обича. Забележете, на Корнилиа се каза да отиде при Петра. Значи, едни ще отиват при Петра, а други – при Павла. Казано беше на Павла: „Ще те пратя при езичниците." В това отношение, и ние трябва да бъдем готови да изпълним волята Божия! Успехът на всяка работа в живота ни зависи от вътрешната вяра, както и от спокойствието на нашия ум и на нашето сърце. Поетът може да пише само при пълно вътрешно спокойствие. Ученият може да работи само при пълно вътрешно спокойствие. Аз не говоря за външно спокойствие. Външно човек не може всякога да бъде спокоен. Повърхността на човека може да се вълнува, но Божественото в него трябва да е в мир, в тишина. Човек е двойно същество: физическо и духовно. Когато се намира в последните дни на своя живот, той мисли само за ядене и пиене, като животно. В това време Божественото начало го напуща, и той живее само физически. Ако ясновидецът погледне на умиращия, той вижда, че духовното отсъства от него, напуснало го е, и този човек живее само за тялото си. Докато умиращият се моли, и духовното начало взима участие в тази молитва. То моли Бога да се намалят страданията на тази душа. Казано е в Писанието: „Духът, Който живее в нас, се моли заради нас." Щом Духът ни напусне, ние изгубваме своята красота, ставаме своенравни, груби, нищо хубаво не виждаме около себе си. Щом Духът дойде, ние отново придобиваме своята красота, и животът ни пак се осмисля.

Казвам: ние трябва да се стремим да запазим Божественото в себе си. Божественото не се губи, но се отдалечава от човека; колкото повече Божественото се отдалечава, толкова повече и страданията се

увеличават. Когато Божественото се приближава към човека, и страданията му се намаляват. Следователно, възможно е да дойде ден, когато страданията на човека напълно да изчезнат, Кога може да стане това? Когато Божественото вземе връх над човешкото. При това положение, и да дойде някакво страдание на човека, то ще представя за него едно гимнастическо упражнение. Тогава човек ще бъде мощен, силен, ще може да заповядва на страданието да излезе вън. Без Духа Божий човек нищо не може да направи. Той ще мяза на ония седем души, които ходили да изгонват духовете в името на Христа и на Павла. Един от человеците, в когото бил лукавият дух, хванал едного от тия заклинатели, набил го и казал: „Павла познаваме, Христа познаваме, но ти кой си, не те познаваме". Това показва, че трябва да имаме вътрешна връзка с Бог; с Христа. Говорите за Бога, за Христа, а нямате вътрешна връзка с тях. Когато говорите за Бога, вие трябва да се считате като част от Великото Божествено съзнание. В това отношение, всяка душа ще знае, че е произлязла от Бога и, като част от Него, има възможност да стане ангел, т.е. да служи на Бога. Че днес още не сте ангели, не сте гениални, това е друг въпрос. Един ден ще ви се дадат условия да развиете своята гениалност, да разработите вложените във вас дарби и способности. Човек трябва да има абсолютна вяра в себе си, да знае, че ще му се даде възможност някога да развие в себе си онова, което от векове е вложено в него. За всяка душа ще дойдат благоприятни условия. Под думата „благоприятни условия" разбирам условия на безсмъртие, да може човек да се движи, според както е определено във великия план на живота. Всички добри и велики хора, всички светии са имали тази опитност. Някой се препоръчва за християнин , но като му дойде известно страдание, казва: Аз не вярвам вече в Бога. Значи, докато имал Божието благословение, което се изливало в блага и придобивки, той вярвал в Бога. Щом го сполетяло някакво страдание, не вярва вече. Действително, страданията се носят мъчно, но когато любовта посети човека, той лесно носи. За този момент, именно,

Павел казва: „Никакви страдания, никакви мъчнотии не са в сила да ни отдалечат от Любовта Христова." Любов, която се губи пред страдания и мъчнотии, не е истинска любов. Истинската любов пред нищо не отстъпва.

И тъй, вярвайте в основната идея, която ангелът ви казва. Това значи: вярвайте в Божественото, което говори отвътре, а не чрез някакви външни внушения. Когато в ума ви дойде никаква светлина, ангелът казва; „Призови Симона!" Симон-Петър ще ви говори отвътре. Всеки трябва да има това дълбоко разбиране за нещата, за да не влезе в противоречие със себе си. Няма по-страшно нещо за човека от това, след като е повярвал и тръгнал веднъж в пътя, да се върне назад. За такъв човек Писанието препоръчва по-добре да си е седял на мястото. Тръгнеш ли веднъж в правия път, за нищо в света не се разколебавай да се върнеш назад. Каквото и да се случи, знай, че спасението ти е в този път. Каквито страдания и изпитания да ви се дават в този път, те ще бъдат по силите ви. Казвате: Могат ли праведните да имат изпитания? – Могат, разбира се. Христос не беше ли праведен? Праведен беше, но и Той имаше страдания. Апостолите, пророците не бяха ли праведни? Праведни бяха, но и те имаха страдания. Великите хора имат и са имали най-големи страдания, но техните страдания бяха осмислени, че и до днес още служат за поука на човечеството. Страданията на великите хора са необходими, за да ги доведат до пълна вътрешна връзка с Любовта, с Бога.

Съвременният християнски свят минава през големи страдания, през големи кризи, за да се извърши онова велико пресяване между тях, с което ще се изпълнят думите в Писанието: „И ще разлъча овцете от козите." В това пресяване душите ще се пробудят и ще се отделят готовите от неготовите. Сегашните хора са заети повече с материални работи, вследствие на което едни други се излъгват, и по този начин губят вярата си. Те са изгубили вяра даже и в приятелите си. Например, отивате при някой ваш приятел и му искате хиляда лева на заем. Той обещава да ви даде, и вие веднага се зарадвате.

Отивате на другия ден да вземете парите, но той отказва да ви даде, случило се нещо, което му попречило да изпълни обещанието си. Вие се връщате дома си неразположен, наскърбен. Защо се зарадвахте, и защо се наскърбихте? И в единия, и в другия случай нямахте никакъв обект, който да ви застави да се радвате, или да скърбите. Приятелят обещал да ви даде пари, но не ви даде. Защо трябваше да се радвате напразно? Значи, напразно се зарадвахте, и напразно се наскърбихте. Ако приятелят ви беше разумен и желаеше да ви услужи, но нямаше пари в себе си, той трябваше да отвори касата си пред вас и да каже: Вземи от касата ми, колкото пари ти трябват. Като видите, че приятелят ви няма пари в касата си, вие нито щяхте да се наскърбите, нито щяхте да се усъмните в него. Приятелят ви можа да постъпи и по друг начин. Той трябваше да ви каже: Имам да взимам от едного една сума, която обеща да донесе днес, в 12 ч. на обяд. Ако ми донесе тази сума, ще ти услужа; ако не я донесе, не мога да ти услужа. По този начин щеше да се избегне и радостта, и разочарованието.

Днес всички хора очакват от живота много нещо, но като не получат, разочароват се. Например, влиза някой човек в едно религиозно общество и си казва: Тези хора са цели ангели! – Да, ангели са те, но още крилца не са им израсли. Те седят в полозите на майките си, отварят устите си „чик – чирик" – и чакат на готово да им се даде храна. Те не могат още да хвръкнат, да излязат вън от полозите, сами да си търсят храна. – Ама аз очаквах много от тях. – Какво си очаквал? Да те поддържат ли? Ако си очаквал да те поддържат, ти си бил на крив път. Който търси Божественото, преди всичко той разчита на себе си. Дойдеш ли до Бога, първо ти трябва да дадеш: ще дадеш на Бога ума, сърцето, волята, душата, духа си, а после ще получиш от Него. Само при това положение ти можеш да разчиташ на любовта на всички хора, били те сдружени в някое религиозно общество, или вън от него. Ако нищо не жертвуваш , а само очакваш от другите, ти си на крив път. Това изисква разумният живот от всички хора.

Първото нещо: непреодолима вяра в Бога, в Божественото в човека! Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти, и всяка от тях казва за себе си: Спасението на човечеството ще дойде чрез нас. – Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черква, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава, кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи, Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва, в каквото иска, да изучава, каквато наука иска, но всички трябва да поддържат един принцип в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи. Сега православната черква се солидаризирала с държавата и решила да отнеме всички имоти на разните секти, на разните религиозни общества. Казвам: да правят, каквото искат. Ако е въпрос за имоти, за здания, трябва да знаете, че новото учение не проповядва строежи на здания, не проповядва закупуване на имоти, на земи. Това, което хората правят, то е резултат още на старата култура. Това са човешки неща, и като такива, те са временни. Който служи на Бога, той не се нуждае нито от земи, нито от къщи, нито от дрехи и обуща. – Ами гол ли ще ходи? Който служи на Бога, той владее магическата пръчка: ще тропне с нея, и пред него ще се изнесат най-хубавите дрехи и обуща, направени от най-възвишена материя. С какви дрехи ходеше Христос? Той си направи една дреха само, и с нея прекара цял живот. За тази дреха, именно, се говори в Писанието, че римските войници я разделили помежду си. Ние сме хора на Божествения живот! Ние не сме невежи, но разполагаме с такова знание, за което съвременните хора даже не подозират. Това знание може да се даде само на онези, които признават Божествените закони и им се подчиняват. На онези пък, които не признават тия закони, ще се говори за лук и чесън, т.е. за обикновени работи. За онези, които признават тия закони и ги

изпълняват, има лаборатории, в които те ще влязат да работят, да видят резултатите на това, което се говори.

Сега, това, което говоря, не е за съблазън, нито за примамка. Някой казва: Аз искам да опитам първо, че после да повярвам. – И така може, но по-малко ще спечелиш. Който иска да придобие нещо повече, той първо трябва да повярва. Ако някой иска първо да получи парите и после да повярва в мене, това не е никаква вяра, никаква наука. Ако предварително дам пари някому, той може да не признае, че съм му дал. Обаче, едно е важно: да съзнаете, че всичко в света принадлежи на Бога. В този смисъл, аз казвам, че досега на никого не съм направил добро; досега никого не съм любил. Защо? Защото Единственият, Който прави добро, Който люби, това е Бог. Казано е, че Бог е Любов. Значи, като човек, аз съм проявление на Бога. Следователно, нито съм давал някому пари, нито съм взимал от някого; нито съм обичал някого, нито ме е обичал някой. Тогава, в какво могат да ме обвинят хората? Ако нямам къща, която да давам под наем, кой ще се кара с мене? Един от древните философи, Епиктет, казва: „Ако отидеш на угощение в някой богат дом, ти трябва да се съобразяваш с правилата на този дом. Ако не искаш да се подчиниш на техните правила, по-добре не ходи там." Следователно, всеки човек трябва да бъде свободен, да се проявява според своето естество.

Сега, ако искаме да покажем на хората, как трябва да живеят по новия начин, ние трябва да им дадем образци, да видят на практика този живот, и тогава да го приемат. Само по този начин може да се мине от стария към новия живот. Мнозина поддържат възгледа, че духовният живот не бил съгласен с физическия, вследствие на което правил хората нещастни. Не е така. Всички велики хора на миналото, и сега, са били истински духовни хора. Техните умове, сърца и души са били изпълнени с възвишени мисли и благородни чувства. Тези хора са носили в себе си велик и възвишен идеал. Следователно, който иска да извърши нещо велико в живота си, той непременно

трябва да носи в душата си велик идеал. Такъв човек може да има за тил цялото небе, всички ангели, светии, праведни хора, всички добри и разумни хора, всички вярващи и всички адепти. Няма по-велико нещо за човека от това, да има зад себе си такъв тил. Всички тия хора ще му изпращат добри мисли и чувства и ще кажат: Пътят, в който вървиш, е прав. Върви напред, ние ще ти съдействаме! Питам: ако всички тия са с тебе, кой ще бъде против тебе? Казано е в Писанието: „Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?" Това значи: ако Любовта е с нас, нито хората ще бъдат против нас, нито ние против тях. Който има Любовта Божия в себе си, той е извор, който постоянно блика навън, към всички хора, към всички живи същества. В този смисъл, ние нищо не очакваме от хората, но искаме само да възстановим Божия закон, който ще донесе благото за всички хора на земята. Ние искаме свободата на всички хора. Свободен човек е онзи, който обича истината. Казано е: „Истината ще ви направи свободни".

„Призови Симона!" Това значи: призови Божественото в себе си, което ще донесе любов в сърцето ти, светлина и знание в ума ти и свобода във волята ти. Дълго време се е молил Корнилий, да дойде ангелът при него и да му каже: „Твоята молитва е приета от Бога. Затова, иди в Иопия и призови Симона, да ти каже, какво да правиш". Значи, след посещението на ангела, иде приложението.

„Призови Симона!" – Тази е първата задача на човека. След това той ще положи живота си за великата Божия Истина. Тя ще му разкрие славата и величието, които се включват в послушанието и любовта към Бога.

Беседа от Учителя, държана на 16 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

ПО-ДОЛЕН ОТ АНГЕЛИТЕ

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите." (Евреи 2:7)

Често съвременните хора говорят за Божествения живот. Който разбира Божествения живот, той вижда, че между всички явления, които стават в този живот, съществува вътрешна връзка. Обаче, за онзи, който не разбира този живот, всички факти, всички явления, които стават там, изглеждат загадки, които непременно трябва да му се тълкуват, да се доказват. Защо? Защото той разглежда тия явления по начин, какъвто познава в физическия свят. Например, всички явления в физическия свят се доказват на хората, за да се види техният смисъл. Това се дължи на обстоятелството, че физическият свят е проявен, вследствие на което неговите явления могат да се подложат на опит и да се проверят. Едва сега съвременната наука започва да съобщава на хората, че в природата има закони, на които те непременно трябва да се подчиняват. Тия закони не са само физически, но същевременно те имат и духовен смисъл. В миналото науката е разглеждала тия закони като механически прояви, а днес вече тя вижда, че те са съзнателни, разумни прояви. Така са гледали някога и на душата. Когато слушате материалиста да говори за душата, той отрича нейното съществуване. Но има вече просветени хора, които гледат на душата като на нещо реално, което съществува. Проявява се тъй, както и физическият човек. Материалистите казват, че когато човек умре, неговият живот се разлива в общия живот, вследствие на което съзнанието му престава да съществува, а заедно с него и човек умира, изчезва. Идеалистите пък поддържат, че и след смъртта си човек продължава да живее. Кое живее? Душата живее.

Казвам: смъртта не е мярка, с която нещата, както и явленията в живота могат да се обясняват. Смъртта е една аномалия в живота. В

такъв смисъл, аномалията не може да служи за мярка на нещата. Че някой умрял, това още не показва, че той не съществува. Преди всичко, смъртта не е неизбежен закон в природата. Всичко не подлежи на смърт. Значи, от дефектите на човешкия живот, не може да се доказва, какво нещо е човекът. Ако от дефектите на известен човек, описвате този човек, вашето описание не търпи критика. Човек може да се познае от своите положителни качества. Ломброзо изучавал човека от негативната му страна. Когото срещал, той го разглеждал с цел да види, какви отрицателни черти се крият в него. Той се занимавал с престъпните типове, но това още не е истинска наука. Престъпните типове са болезнени прояви в съвременното човечество. Всяка наука, която се занимава с тези прояви, носи нещо болезнено в себе си. Когато Ломброзо срещнал Толстой, той не се заинтересувал от него като велик мислител и писател, но го наблюдавал, дали има някаква лоша, отрицателна черта в характера си. Тази среща Толстой описал в своя дневник. Той пише, че се стеснявал в присъствието на Ломброзо, защото схващал, с каква цел последният го наблюдавал. Не само Ломброзо е разглеждал живота и хората от отрицателната им страна. Днес почти всички съвременни християни гледат на хората все от отрицателната им страна. Като се запознаят с един човек, първо виждат доброто в него, ангела, но като го разберат по-отблизо, хвърлят от него маската на ангела и казват: Той не бил ангел, както ние мислехме, но цял дявол. Сега ще го изучим добре, да видим неговите отрицателни черти. И наистина, като проследите съвременната култура, ще видите, че всички хора, всички общества, всички вестници, както и науката, всички се занимават само с отрицателната, а не с положителната страна на живота.

Когато се говори за наука, в правия смисъл на думата, аз разбирам онази, която изучава положителното в живота и в природата. Каква наука е тази, която изучава отрицателните страни на живота? Това е мъртва наука, която няма бъдеще, която не

подлежи на развитие. Днес отрицателното съществува и заема голям дял в живота, понеже хората с го оживили. Всяко нещо, с което човек се занимава, той го подхранва и му дава живот. И наистина, каквото човек мисли, това става. Като се роди някое дете, близките около него казват. Невинно е днес това детенце, но и то ще направи някои грехове. Така мислят, и така става. – Днес родителите му го гледат, грижат се за него, но и то един ден ще се намери в нужда. – И така става. – Възможно е това дете да се провали в живота. – И така става. – Възможно е да се разболее и да умре. – И така става. Каквото хората мислят, това става. Това не е никаква философия. Днес всички философи спорят помежду си, един друг се опровергават. Всеки счита своята философия меродавна, никой не се ползва от философията на другите. Ние виждаме в живота, как една философия умира, друга се ражда на нейно място; после и тя умира и т.н. Питам: какво казват философите за живота, как трябва да се живее? – Е, трябва да се яде, да се поддържа живота. – Какво трябва да се яде? – Хляб главно. – Какъв хляб: мухлясал, или пресен хляб, направен от ново, тазгодишно жито? Да ядеш пресен хляб, разбирам, но да ядеш мухлясал хляб, който, след половин час, ще повърнеш назад, не разбирам. Или, какъв смисъл има да изучаваш болезнените прояви на живота? Казвате: Човек трябва да мисли! – Какво трябва да мисли? Може ли да се нарече мисъл грижата на човека, как да се прехрани, как да се облече, как да нареди къщата си? Това не е мисъл, това е тревога, безпокойствие. Истинската мисъл подразбира велик, положителен идеал. Само идеалът на човека дава мисъл; само той ражда възвишени и благородни чувства и импулс за работа. Съвременните християни, например, са поставили за основа на своя идеал благодатта Божия и очакват да дойде спасението чрез благодат. Тази благодат е патологично проявление. Защо? Защото те очакват тази благодат след като се разболеят, или след като сгрешат. Докато са здрави, докато не са сгрешили, те не мислят нито за благодатта, нито за спасението си. Не, такъв идеал не е траен. То е все едно да търсиш

богатия човек, само защото си в нужда. Например, българите не зачитат своите бедни роднини. Ако ги посети някой техен беден роднина, те казват: Отде се намери сега този да дойде на гости? Знаем защо иде, той сигурно пари ще иска. Обаче, ако този беден роднина, по благоприятно стечение на обстоятелствата, се повдигне и стане пръв министър, целият му род започва да се изрежда при него, да му напомнят, че те са негови роднини, негови близки. Всеки иска да изкаже към него своята почит и уважение. Защо правят това? За да му напомнят, че имат синове и дъщери, за които той трябва да се погрижи, да ги нареди на работа.

Днес всички религиозни хора, всички общества, всички народи търсят Бога от нужда, да им помогне да се назначат на служба, да разрешат задачите си. Днес никой не търси Бога от любов. Това е просия, не е любов. Нека гладният умре от глад, но да не проси. За предпочитане е гладен да умреш, но да не просиш. Обаче, това да става не от гордост, но от любов към Бога. А тъй, да говориш за Бога, да проповядваш за Него и да считаш, че хората са длъжни да те гледат, това не е любов, това е изнудване. В Писанието е позволено на човека да проси, но само от Бога, от никого другиго. Всяко просене вън от Бога е унижение за човешката душа. Днес става точно обратното: от всички други просим, но не и от Бога. Да просим от Бога, това считаме за унижение; да просим от хората, това било в реда на нещата. Някой е на смъртно легло, бърза да извика лекар, да му помогне. Моли се на лекаря, проси от него помощ и не му дохожда на ум да се обърне към Бога. Питам: на колко болни лекарят е помогнал, след като те са изпълнили абсолютно техните предписания? Колко каещи се грешници са изправили живота си, след като са изпълнили абсолютно съветите на своите пастори? Много болни са се излекували по съветите на лекарите, но временно само; в края на краищата, болестта им пак се е повтаряла. Също така и много грешници са се изправили по съветите на проповедниците, но временно само, а не окончателно. Временната помощ е залъгване само. В такъв случай,

имайте пред вид следното положение: хората, били те лекари, свещеници, учители, държавници, могат да дават само временна помощ, или временни упътвания, но истинското възраждане на човешката душа може да даде само Бог. Хората могат да внесат в човека много идеи и идеали, но онзи вечен идеал, който осмисля живота, който дава истинско направление на човешкия дух, това е връзката ни с Първата Причина, с Великата Божия Любов. Това подразбира познаване на Онзи, Който ни е създал, Който ни е дал условия да живеем, да растем и да се развиваме.

Сега, аз държа тази беседа за ученици, които ме разбират; онези пък, които не ме разбират, нека слушат само. И ако намерят някакви междини, нека прочетат някой роман, да видят, че и там се срещат междини. Междините трябва да съществуват, за да се даде възможност на онзи, който слуша или чете, да размишлява, да държи съзнанието си будно. Вземете, например, един от романите на Виктор Юго, или на Толстой, и ще видите, как авторът още в първата глава започва да разправя нещо за главния герой и току виж, изоставя героя и отива към други лица. Вие сте се заинтересували вече, искате да чуете нещо за героя и за героинята, но минават две, три, четири глави, свършва се първото действие, и авторът все ви държи напрегнати, нищо не пише за героя, не се връща към първата обстановка. Привидно, той като че си играе с вас. Не, авторът има някаква цел, която вие не разбирате. След това той пак се връща към главните лица и така продължава няколко глави. Вие следите с интерес действието, но изведнъж нови лица се явяват, нова обстановка, и главните герои пак изчезват. Така авторът развива своя роман, и през всичкото време държи будно съзнанието ви, поддържа вашия интерес. Питам: каква е развръзката най-после на този роман? Развръзката се свършва с това, че или героят и героинята се оженват, или героят се оженва за друга някоя, а героинята се самоубива, или най-после и двамата се самоубиват. При това голямо напрежение, което сте имали във времето, когато сте чели романа, най-после ви се

разкрива една истина. Щом тази истина ви ползва в живота, романът е постигнал своята цел. Казвате: Да, всичко беше хубаво, но героят не се ожени за героинята. – Какво от това? Нима всички герои са се оженили?

Какво нещо е женитбата? Женитбата, в пълния смисъл на думата, е свещен акт, свещена идея. В този смисъл, хората не знаят още, какво нещо е женитбата. Те познават жененето, но не и женитбата, която представя свещено сближение между две души, между които има не само една, но безброй допирни точки. Това свещено сближение подразбира преливане на душите една в друга. Преливането на душите изключва всякакво съмнение, всякакво недоверие, всякакво недоразумение. В това преливане на душите се крие идеалът на истинския живот. Всяко физическо допиране в живота произвежда ред спънки, ред препятствия. Защо? Такова е свойството на твърдата материя. Щом се допреш до една стена, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до една затворена врата, или до един затворен инструмент, ти непременно ще се върнеш назад; щом се допреш до цигулка, на която струните са скъсани, а лъкът счупен, ти непременно ще се върнеш назад. Ако отиваш при една красива мома, от която животът е изчезнал, и я намериш мъртва на леглото ѝ, веднага твоето въодушевление изчезва. Следователно, животът на човека, както и неговият идеал седят в неуловимото, което нито се вижда, нито се ограничава. Ето защо, казвам: това, което човек познава е обикновеното, а което не познава, е необикновеното в живота. Какво знаете, например, за единицата, повдигната в пета степен, или за двойката – в десета степен, или за тройката – в двадесета степен? Казвате, че това са величини, с които математиката се занимава. Да, това са математически въпроси, но те същевременно представят и проблеми на живота. Устройството на нашия организъм, както и устройството на целия живот, се гради върху числа, повдигнати в разни степени. Това е цяла наука. Тази наука е построена върху знанието на тия

числа. Например, ако се интересувате за устройството на вашата ръка, първо трябва да знаете, от каква материя е направена тя; после, трябва да знаете, от какви числа е съставена всяка клетка и в каква степен са повдигнати тия числа. Всяка клетка е живо същество, което гради своя живот по разумен начин. Ако изучавате живота на клетката отделно, както и нейната мисъл, ще видите, че тя представя, в миниатюр, живота на целия човек. Ако пък изучавате колективния живот на тия клетки, както и връзката помежду им, ще видите, че те представят Божествения живот в миниатюр.

И тъй, вие не сте разбрали още, какво представя истинският живот; не сте разбрали още и човекът. За този човек, именно, апостол Павел казва, че Господ го е направил малко нещо по-долен от ангелите. Такъв ще е човекът в бъдещата вселена, но не и в тази, в която ние сега живеем. Значи, сегашната вселена ще изчезне и вместо нея ще се яви нова. Как ще стане това? В една от теориите на учени хора, адепти, се казва, че всички живи същества, както и слънцето постепенно изгубват енергията си, изтощават се. Затова казваме, че силите на човека постепенно се губят, изразходват се, и той остарява. Тази енергия от цялата вселена отива в пространството, както малките ручейчета се разливат по стръмнините, и служи като основа за съграждане на нова вселена. И тогава, всички живи същества от старата вселена ще бъдат преместени в новата, при нови условия за живот. Ако искате да знаете нещо за новата вселена, четете Еклисиаст, там Соломон е писал за нея. Той е казал: „Сейте семето!" Значи, Бог е изпратил човека на земята да сее, да се учи, да се готви за бъдещата вселена. Големи приготовления се правят за новата вселена! Затова, именно, Бог е поставил човека на големи страдания и изпитания. Страданията са най-голямото благо за човека. Сам апостол Павел е казал: „Сегашните страдания на човека не могат да се сравнят с бъдещата му слава". Казвате: Как можем да проверим това? Който иска да научи истината по този въпрос, той трябва да излезе от своето физическо тяло и с духовното си тяло да отиде в невидимия

свят. Като се говори за духовно тяло, за невидим свят, мнозина се плашат, мислят, че ще умрат. Не, духовният човек е развил своето духовно тяло така, че той може да функционира с него, както с физическото си тяло. Той може да излиза от физическото си тяло и да се връща в него, според желанието си. Значи, истински духовен човек е онзи, на когото съзнанието е будно и за физическия, и за духовния свят; той може и в двата свята да се движи еднакво свободно и съзнателно. Само такъв човек може да се нарече истински ученик. Само на такъв човек може да се говори. Който не е ученик още, той е буден само за физическия свят, и като му се говори по тези въпроси, съмнява се. За такъв човек съмнението е естествено нещо. Съмнението говори за невежеството на човека. Ако влезете в една тъмна стая, вие веднага ще изпитате страх, да не би да се спънете в нещо, да не паднете някъде. Обаче, щом стаята се осветли, съмнението, страхът изчезва, понеже виждате, де вървите. Дето има светлина и знание, там съмнението отсъства; дето няма светлина, съмнението присъства. Съмнението е признак на невежество. Съмнението, омразата, безверието са отрицателни течения, т.е. бури в живота на човека.

Питам: има ли някаква положителна страна в съмнението? От научна гледна точка, съмнението е необходим закон в еволюцията на човека. Ако оставите водата в една щерна да стои цели четири–пет месеца, без да се раздвижва, тя ще жабуняса, ще се развали. Обаче, ако от време на време раздвижвате тази вода, тя ще запази своята свежест. Следователно, съмнението е така необходимо за човека, както ветровете са необходими за природата. Ако нямаше ветрове, водата в природата би стояла в покой, вследствие на което би изгубила своята преснота. Ако нямаше ветрове в природата, и растенията не биха могли да растат, да се обновяват. Чрез ветровете растенията, дърветата се каляват, соковете им се пренасят по целия организъм, а същевременно добиват и по-голям устой. Такова нещо представят и страданията в човешкия живот. Те внасят опресняване, обновяване

,изобщо, в живота. Такова нещо е съмнението. Човек живее повече във водна среда, отколкото в твърда. Следователно, ако не дойдат ветрове и в човешкия живот – страдания, съмнения, които да го раздвижат, има опасност този живот да изчезне. Историята на народите, както и на отделните лица, през всички времена и епохи до днес, ни показва, че след всяко страдание, индивидуално, или общочовешко, винаги в съзнанието на хората прониква нова светлина, нов проспект, ново разбиране за живота. Значи, в който момент човек разбере вътрешния смисъл на страданията, животът му ще се проясни и осмисли.

Ще приведа един пример, да видите, какво представят страданията за човека, и кога той може да се освободи от тях. Представете си, че отивате в една пустиня и носите със себе си едно шише с вода. По невнимание, шишето пада от ръцете ви и се счупва. Вие веднага се хващате за главата, ужасен, разтревожен, че сте счупили шишето и разлели водата. Защо се смущавате? Защото разбирате цената на водата в пустинята, а не знаете, отде можете да намерите вода за пиене. Ако не намерите вода в пустинята, животът ви е в опасност. Казвам: не се смущавайте! – Как да не се смущавам? В тази вода беше моят живот. – Елате с мене, аз ще ви покажа, де има чиста, хубава вода. Тръгваме заедно, и аз ви завеждам на разстояние няколко метра от мястото, дето счупихте шишето. На това място има извор, от който блика чиста, кристална вода. – Пийте сега вода, колкото искате! Вие се напивате добре с вода, а след това напълвате друго шише от тази вода. – При това положение, ще страдате ли още? Не, при бистрия извор страданието изчезва. И затова казвам: който иска да се освободи от страданията, нека отиде при Извора на Вечния Живот и да пие от Неговата вода.

Казвам: всички хора, които не разбират смисъла на живота, мязат на малки деца, които носят в ръцете си по едно шише с вода, стискат го здраво и мислят, че в това шише седи тяхното богатство. Срещате учени хора, музиканти, певци, художници, всеки носи по

едно такова шише, пълно с вода, и ако случайно това шише падне на земята и се счупи, казвате: Отиде ученият човек! Отидоха музикантът, художникът, певецът! Защо? Шишетата им паднаха на земята, и водата се разля. – Това е частично разбиране на живота. Животът не седи във водата, която е в шишетата. Ако искате да видите, какво нещо е истинска наука, музика, красота, истинско художество, идете при Великия Извор на живота, дето нищо не се губи. Там всяко нещо си има своето място и вечно съществува. При Великия Извор музиката никога не изчезва – там тя се чува и денем, и нощем. В света съществува вечен огън, който никога не изгасва. Казвате: кога ще дойдем до този Извор на живота? Какво се изисква, за да Го постигнем?– Търпение се изисква.

Какво нещо е търпението? Само ученикът може да разбере търпението. Защо? Защото търпението е качество на душата, а душата е от високо произхождение. Истинският ученик минава през живота на душата, той не живее в сърцето и в ума си, чийто живот е временен, преходен. Докато човек не дойде до това положение, той при най-малките изпитания и страдания ще хвърля лоши мисли и чувства към своя Създател, ще петни Неговата мантия. Като не разбира смисъла на страданията, като не е придобил търпението, този човек винаги ще живее със съмнения, с колебания срещу Първата Причина на живота. Който допусне най-малкото съмнение и подозрение срещу Нея, той е първокласен невежа. Всяко съмнение води след себе си падане. Това се отнася не само до хората, но и до ангелите. Ако един ангел допусне най-малкото съмнение по отношение на Бога, той е осъден вече на голямо падане. Да се усъмниш в Бога, значи, да се усъмниш в Любовта. Например, имате добър приятел, който ви обича, и вие го обичате. Дойде някой отвън и започва да ви разправя небивали работи: че вашият приятел говорил по ваш адрес лоши думи, че замислял някаква интрига срещу вас и т.н. Ако повярвате на този човек, вие сте изгубен. Не вярвайте на всички хора! В света има хора, майстори на измислиците. С своите

лъжи, те могат да изкарат човека от ум. Дойдат ли при вас да ви говорят такива приказки, спомнете си, че вие, като душа, сте произлезли от Бога, дето не може да живее нищо нечисто, нищо долно. Така мисли ученикът. Щом се натъкне на някакво страдание, той пее и благодари на Бога за привилегията, с която го е удостоил. И обикновеният човек пее, но на минорна гама.

Следователно, хората могат да се разделят главно на две категории: обикновени хора и ученици. Докато човек плаче, роптае, скърби при страданията, той минава за обикновен човек. Щом започне да пее, да се моли и да благодари на Бога за страданията, които го сполетяват, той влиза вече в Школата, като ученик. Никое страдание няма да избегне от ученика. Той ще мине и през съмнения, и през изкушения, но винаги ще бъде буден, ще държи връзка с Бога и ще се учи от всичко, което животът му носи. Колкото по-високо се издига човек, толкова по-големи бури ще преживее. Апостол Павел, който добре разбираше тези закони, трябваше да получи три пъти по 39 тояги от евреите, за да го провери на опит. След като го биха, той започна повече да пише и казваше: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие." И Христос е казал „Прескръбна е душата ми до смърт." Това са думи, изказани от човека в Христа. Обаче, след това дойде нова светлина в съзнанието на Христа, и Той каза. „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." Тук се забелязват два важни психологически момента: първият момент е, когато Христос беше отишъл да се помоли в Гетсиманската градина и се обърна към Бога с думите: „Отче мой, ако е възможно, нека ме замине тази чаша! Не, обаче, както искам аз, но както искаш Ти." Вторият момент е момент на просветление, на вътрешно примирение, когато повторно отиде да се помоли в Гетсиманската градина и казваше: „Отче мой, ако не е възможно тази чаша да замине от мене, без да я пия, нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." Какво означават думите „в Твоите ръце предавам Духа си"? Това значи: както и да изглеждат нещата отвън, аз приемам напълно Твоята

Любов и зная, че всичко, което вършиш, е добро. Питам. като положи Духа си в Божиите ръце, Христос изгуби ли нещо, или спечели? Той спечели много нещо.

„По-долен от ангелите." Каква е разликата между ангелите и хората? Ангелите се отличават от хората по своята абсолютна чистота и святост. Те са носители на светлината, вследствие на което са крайно взискателни и строги. Ако би останало на тях да управляват света, те биха изгонили всички престъпници, всички грешни хора. Те не биха оставили нито един човек на земята да греши. Тъй щото, когато Бог иска да изправи света, Той изпраща на земята един от тия ангели да свърши тази работа. Ангелът изважда ножа си и започва да кълца наляво-надясно. Той гледа на грешните хора така, както грънчарят гледа на своите недобре изработени грънци. Какво прави грънчарят с тези грънци? Той взима една тояга и тръгва с нея към грънците. Погледне един, вижда, че е крив, пропукан, удари го с тоягата, и хайде навън! Погледне втори – също; погледне трети – също. Щом дойде до някое здраво гърне, отмине го. Така отделя той здравите грънци от счупените, които не стават за работа. Тази е символичната страна на въпроса.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите; със слава и почест си го венчал, и поставил си го над делата на Твоите ръце." Кога идва славата? Славата идва след Любовта. Любовта пък изисква работа. Тъй щото, не е достатъчно само да не се съмняваме в Бога, но трябва да работим. Казвате: Ние вярваме в Бога, но първо трябва да уредим своите работи, че като ни остане свободно време, тогава ще мислим за работата на Бога. – Ученикът не мисли и не постъпва така. Първата му работа е да свърши всичко онова, което Бог му е определил. Като му остане свободно време, ще работи за ближните си. И най-после, колкото свободно време му остане, ще го употреби за себе си. Следователно, в живота на ученика на първо място седи Бог, на второ място – неговия ближен, а на трето място – той сам. Докато постъпва по този начин, той никога няма да се натъкне на

противоречия, били те външни или вътрешни. Мнозина ще възразят, че човек трябва да задоволи и своите желания. Аз пък казвам: не се стремете преждевременно да задоволите своите желания, Защо? Защото във всяко преждевременно задоволяване на човешките желания се крие известна отрова. Значи, всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство трябва да се реализират на определеното за тях време. Ученикът трябва да знае това нещо! Знанието, светостта, силата няма да дойдат в един момент. Те идват постепенно и се придружават с радост и веселие за човешката душа. Душата знае, как се придобиват великите неща, и затова тя има търпение да чака.

За обяснение на тази мисъл ще приведа един мистичен разказ. Когато били създадени животните на земята, между тях била и овцата. Като живяла известно време между хората, тя се почувствала много нещастна, вследствие на което животът й се напълно обезсмислил. Тя изпаднала в голямо противоречие и често си мислила: Чудно нещо! Толкова добрини правим на хората: млякото, вълната и децата си даваме, и въпреки това сме нещастни! Какво трябва да се прави при това положение? След като мислила дълго по този въпрос, най-после й дошла на ума мисълта да отиде при Зевс и да го помоли, да измени по някакъв начин съдбата й. Намислила и реализирала своята мисъл. Отишла при Зевс и му казала, какво иска. Зевс я погледнал, помислил си малко и казал: Наистина, аз те забравих, нищо не направих за тебе. Тогава, ето какво: Ще направя зъбите ти големи, като на лъва, да разкъсваш всеки, който се осмели да те нападне. – Не, моля ти се, не ми давай големи зъби; аз не искам да причинявам пакости на другите. – Тогава ще направя ноктите ти яки и силни, като на вълка, да нападаш с тях и да разкъсваш. – Моля ти се, това по никой начин не искам; опитвала съм ноктите на вълка, не искам да отмъстявам по същия начин на другите. – В такъв случай, ще туря в устата ти отровни жлези, като на змията, дето минеш и те нападне някой, да клъвнеш и да го умъртвиш. – Не, моля ти се, не ми давай такова нещо, да ме намразят хората. – Не остава друго, освен да

ти дам рога и копита, като на вола, с които да мушкаш.– И тях съм опитвала, не ги искам. – Тогава, да ти дам такава власт, че каквото пожелаеш, да стане. – Не, и това не искам. С тази власт, може би, ще пожелая да стана лоша и да погубя живота си. Като виждам злото, което съществува в другите, аз съм доволна от живота, който си ми дал, и затова едно само те моля – да ме благословиш. Зевс я благословил и я изпратил Отново между хората. Значи, овцата разрешила въпроса идейно, като предоставила нещата да се разрешават постепенно.

Някой казва: Аз искам да имам зъби и нокти, като на лъва и на вълка. – Какво са разрешили зъбите и ноктите досега? Друг ще пожелае да има отрова, като на змията. – Какво е разрешила змията досега? Трети ще пожелае да има рога и копита. – Какво са разрешили рогата и копитата в живота? Не, кажете на Господа, както е казала овцата на Зевс: „Господи, благослови ме! Изпълни душата ми с Твоята Любов, да мога чрез нея да разреша задачите си и да завладявам сърцата на хората". Един ден овцата ще стане наследница на човешката раса. В това отношение, когато хората се преселят от земята, те ще се превърнат на овце. За кои хора се отнася това? Само за учениците. Само ученикът може да стане овца, но не и обикновеният човек. Аз взимам думата „овца" като символ на нещо велико, на велики качества. Значи, не подразбирам обикновената овца, но разумната овца. Овцата не е толкова страхлива, както обикновено я считат. Мнозина са изучавали психологията на овцата и са забелязали, че когато вълк напада стадото на някой добър, праведен овчар, овцата никога не се плаши и не бяга. Тя повдига главата си нагоре, тропа с крак срещу вълка и го пита: Какво търсиш тука? Вълкът поглежда към нея и се връща назад. Няма случай в живота на овчарите, когато вълк да е нападал стадото на овчар, който е водил добър и чист живот, и да е ял овцете му. Обаче, грешен ли е овчарят, стадото му винаги е бивало нападано от вълци.

Сега, ще преведа това положение, този закон по отношение на вашия живот. Овчарят, това сте вие; овцете са вътре във вас. Следователно, ако вие сте добър, праведен овчар, който нито лъже, нито краде, нито върши беззакония, никой вълк отвън не може да нападне овцете ви; те винаги ще бъдат здрави, на време ще дават своята вълна и млякото си. Това не е теория, но факт, който всеки момент можете да проверите в живота. Казвам: ако една овца е могла да разреши въпросите си толкова разумно, колко повече може да направи това ученикът! Всяка вечер ученикът трябва да се чисти. Денем, като се движи в света, между хората, той може да се натъкне на ред изпитания, но длъжен е да издържа. Силата на ученика седи в издържането. Колкото малко и да се е окалял през деня, вечер, като се затвори в стаята си, той трябва да се изчисти, да изхвърли навън калта, която светът е турил върху неговата външна дреха. На каквито колебания, съмнения и противоречия да се натъкне ученикът, щом, обаче, реши да посети някой свой ближен, той непременно трябва да се очисти съвършено. Той трябва да измие главата, ръцете, краката си, външно и вътрешно, и така да отиде при своя ближен, да му занесе своето благословение. Като влезе в стаята на ближния си, лицето му трябва да бъде светло, чисто и да го поздрави по закона на любовта. Ще кажете. Толкова години вече, как следваме това учение, но още не сме постигнали тази чистота. – Важно е, как следвате: като обикновени християни, или като ученици. Ако сте в положението на ученик, вие ще имате светлина на лицето си и чистота в сърцето си. И ако сте вече ученик, ще минете в по-горна фаза – в положението на брат. Значи, обикновеният човек има условия в себе си да стане ученик, а ученикът има условия да стане брат. И Христос, впоследствие, казва на своите ученици: „Не ви наричам вече мои ученици, но ви наричам мои братя."

Под думата „ученик" в обикновен смисъл се разбира човек, който има ред противоречия в живота си, които трябва да разреши, за да стане разумен. Под думата „брат" се разбира ученик, който е излязъл

от противоречията на живота и който има вече правилни отношения към всички окръжаващи. Брат е онзи, който може да жертва живота си за жената, като за своя сестра, без да допусне някаква порочна мисъл, някакво нечисто чувство по отношение на нея. Брат е онзи, който държи сестрата като светиня в душата си. На думи лесно се казва брат и сестра, но кажеш ли някому брат или сестра, а държиш в ума и сърцето си нечисти мисли и чувства към него, ти грешиш първо към Бога, после към своя ближен и най-после към себе си. Който има Божията Любов, той само знае, какво нещо е брат, и какво – сестра, в прав смисъл на думата. Любовта определя правите отношения между хората. Мнозина казват, че Царството Божие със сила се взима, но това не подразбира, че трябва да се счупят вратите на това Царство и така да се влезе вътре. „Със сила" подразбира с Божията Любов. Само Божията Любов разполага със сила, която може да отвори вратата на човека за Царството Божие. Значи, нещата, които са казани в Евангелието, имат свой вътрешен смисъл. Ако ги разглеждате буквално, непременно ще изпаднете в известни погрешки. Например, казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Въпреки това, ние виждаме, че човек не прилича на Бога. Де седи това подобие, за което се говори в Писанието? Подобието се заключава в ума и сърцето на човека, по които той се отличава от останалите животни. Чрез ума и сърцето си човек има възможност да бъде проводник на Божиите мисли и чувства. По този начин той е проводник същевременно и на ангелските мисли и чувства, затова и ангелите го обичат. От друга страна, човек е връзка между ангелите и животните, затова и животните го обичат. Значи, чрез чувствата си човек се свързва с животните, а чрез интелигентността, чрез ума си – с ангелите.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите." Какъв трябва да бъде човек, за да отговори на това положение? Той трябва да бъде честен, добър, справедлив и високо благороден. Една бедна, но красива и много интелигентна мома отивала често при двама велики

художници да им позира. Когато излизала от ателието на първия художник, очите ѝ били всякога насълзени. Когато излизала от ателието на втория художник, лицето ѝ винаги било светло, с тихо, спокойно изражение. Питам: защо красивата мома не излизала и от двамата художници с едно и също разположение? Влиянията на тия художници били различни. Когато красивата мома позирала на първия художник, той винаги изисквал от нея да бъде гола. Като отивала при втория художник, той ѝ казвал: Когато идваш при мене да ми позираш, аз искам да се обличаш с най-хубавите си дрехи. Защо тия двама художници имали различни изисквания от момата? Когато човек разкрива недостатъците на своите братя и сестри, не е ли той същият онзи художник, който иска момата да му позира гола? Да разкриваш недъзите на хората, това значи да рисуваш тяхната голота. Да изправяш недъзите на хората, това значи да ги обличаш в най-хубавите им дрехи. Тъй щото, ако искате хората да ви се радват и да ви обичат, бъдете като втория художник, който рисува човека, облечен в най-хубавите си дрехи, както Бог го е създал. Тъй трябва да гледа ученикът на всички хора! Да заставиш брата си или сестра си да съблече дрехите си и да се яви пред тебе гол, това значи да отхвърлиш добродетелите му настрана и да го видиш гол, с неговите недъзи. Голотата на човека подразбира неговото греховно състояние. Може ли да се нарече човек онзи, който лъже, който краде и който убива? Това не е човек, но форма на човек, т.е. по-право, това е скелетът на човека. Този човек е съблякъл дрехата на своите добродетели и се е явил пред света гол. Но в голотата няма никакво геройство. Само човекът на любовта, на справедливостта, на разумността, на вътрешното благородство може да се нарече ученик, в пълния смисъл на думата. Само ученикът може да служи на Бога, на ближния си и на себе си. Само ученикът може да заеме всякакво положение: той може да бъде и слуга, и господар; той може да заеме положението и на овца, в дълбокия смисъл на тази дума.

Някой казва: Аз не искам да бъда овца. – Какво лошо има в овцата? Щом не искаш да бъдеш овца, тогава ще бъдеш вълк. – Не, аз искам герой да бъда. – По какво се отличава героят днес? Съвременните хора считат за герой онзи, който взима револвера си и убива. На фронта кои се прославиха като герои? – Според мене, да убиваш хората, това не е геройство. Какво са правили героите в старо време. Тези герои се отличавали по това, че са помагали на бедни, на страдащи. Герой е онзи богат човек, който пълни джобовете си с пари и раздава. Герой е онзи земеделец, който вади по няколко крини жито от хамбара си и раздава на бедни. Герой е онзи учител, който учи децата без пари. Герой е онзи музикант, който събира около себе си хора и свири без пари. Следователно, не може да се нарече герой, онзи богаташ, който събира само за себе си; не може да се нарече герой онзи земеделец, който пълни хамбарите си с жито и не мисли за бедните; не може да се нарече герой онзи учител, или музикант, който продава своето знание или своето изкуство. Какво нещо е продажбата? Продажбата е получаване на известно удостоверение, от което се вижда, че ти си изпълнил длъжността си спрямо себе си. Тези удостоверения са подобни на онези малки парички, особени метални марки, които се дават на пътниците в Америка срещу багажа им, докато го прегледат. Щом багажът им се прегледа, те връщат назад тия марки. Обаче, когато човек, в своя личен живот, дойде до положението да събира такива удостоверения в сандъка си, за сметка на това, че е изпълнил дълга си спрямо себе си, той вече е на крив път. Когато съвременните хора си услужват взаимно, те плащат тази услуга с пари. Значи, днес парите се явяват като разменно средство между двама души. Но истинска, разумна обмяна между двама души е онази, която почива на взаимна любов, на взаимно доверие. Тази обмяна има смисъл. Ако между един земеделец и един богат човек се създадат взаимни отношения на любов, земеделецът ще пожелае да даде от житото си на своя приятел, без да мисли за никакво възнаграждение. И богатият ще е готов да

даде на приятеля си една или две златни монети, без да счита, че плаща за житото. Земеделецът ще счита, че е дал жито на своя приятел, като израз на любовни отношения към него. Богатият пък, със своята златна монета, закрепва тези отношения.

Казвам. любовта трябва да се постави като връзка в отношенията на хората. Тази е задачата на ученика: да покаже на хората, как да живеят помежду си. За да съществуват любовни отношения между хората, на първо място те трябва да се освободят от съмнението. Докато човек живее със съмнение, никой велик Учител, никои велик дух не може да му даде онова знание, което разкрива тайните на природата. С хиляди години можете да тропате на вратата на Царството Божие, но докато не изхвърлите от себе си съмнението, подозрението, безверието, омразата, завистта и тем подобни, нито тази врата ще ви се отвори, нито учен човек ще станете. При това положение, вие ще си останете обикновен човек, и нещастието, в разни форми, ще ви следва: възлюбеният ви ще ви напусне; богатството си ще изгубите, здравето ви ще изчезне; общественото си положение ще изгубите. В края на краищата, вие ще приличате на капка вода, оставена сама в пространството. Много хора има в това положение, те са заминали за онзи свят, близките им ги смятат за умрели, а в същност те се движат из пространството, съвършено сами, от всички изоставени. Те са в положението на откъснат лист от дървото, който чувства своята самота. Това не е живот. Не е лесно да живее човек между хората и да се съмнява във всички. Молиер е представил положението на такъв човек в своята комедия „Скъперникът." Скъперникът се оплаква, че го обрали. Като го запитали, кой е виновен затова, той отговорил: „Синовете ми, слугите ми, ближните ми – всички са виновни." Защо отговарял така? Защото се съмнявал във всички. В същност, само един човек може да е виновен за този обир. Да се съмнява човек във всички, даже и в най-близките си, това говори за неговото вътрешно психологическо

състояние. В такова състояние е изпаднал скъперникът, благодарение на съмнението.

И тъй, когато говоря за окултизма, аз имам пред вид ученика и това, което той трябва да изучава. Главната му задача е да изучава, да наблюдава своя вътрешен живот, да познае себе си. Като се наблюдава, ученикът ще види, по колко пъти на ден се променя. Като се мени, едновременно с това и животът приема за него различни цветове: понякога животът му се струва бял, светъл, а понякога – черен, тъмен; понякога животът му се вижда розов, и пътят му цял посипан с рози, а понякога – покрит с тръни. Понякога очите му изглеждат светли, ясни, а понякога са мътни, премрежени. Понякога кожата му е мека, гладка, а понякога – суха, твърда. Така и космите на главата му понякога са меки, гладки като коприна, а понякога са корави, дебели. Всяко изкривяване, всяко влошаване, било във външните или вътрешните удове на ученика, се дължат на известни дефекти в неговите мисли и чувства. Истинският ученик не трябва да допуща нищо отрицателно в себе си. Дойде ли в ума или в сърцето му нещо нечисто, той трябва да го изхвърли навън. Дойде ли някаква болест в организма му, като ревматизъм, например, той трябва да я изпъди навън. Ревматизмът се дължи на натрупване на чужди вещества в организма на човека. Изобщо, болестите са резултат на някаква аномалия, която се е породила в света на ума, или в света на сърцето в човека. И като резултат на това, някои клетки в човешкия организъм се силно индивидуализират и започват да живеят самостоятелно от другите. В някои случаи пък едни от клетките в организма се подмладяват, а други остаряват. Тия, които са се подмладили, за да могат да се хранят, да растат и да се развиват, задържат храната за себе си и не оставят за другите, вследствие на което органите, в които са тези стари клетки, заболяват. Младите клетки започват да си устройват пиршества, гуляи в организма и се увеличават бързо, както на брой, така и на големина. На тези места в организма се явяват големи нараствания, увеличавания, отоци, които

медицината нарича, с общо име, тумори. И след това, тя трябва да впрегне своята лекарска артилерия, с всичките си далекобойни оръдия, за да изхвърли тия излишни вещества вън от човешкия организъм.

Казвам: задачата на ученика седи в това, да подмладява всички клетки на организма си, а не само частично. За тази цел той трябва да се научи да говори на своите клетки. Всеки ден, преди да започне своята дневна работа, ученикът трябва да поздрави клетките на тялото си, като започне от клетките на мозъка, на очите, на носа, на ушите и постепенно да слиза надолу. След това ще поздрави клетките на дробовете, на сърцето, на стомаха, на червата и най-после ще поздрави себе си и ще започне работата си. Под думата „себе си", разбирам своя ръководител. Само при това положение може да се очаква единство и задружна работа между всички клетки на човешкия организъм. Когато не познава това отношение, тази обхода към клетките на своето тяло, човек цял ден се лута нагоре-надолу, и работата му не върви добре. Той казва: не зная, какво да правя; не ми се живее! – Не му се живее, защото той не е изпълнил едно важно задължение към своя организъм. Вследствие на това, той ходи сред благата на живота, но не ги вижда, не може да ги използва. Много такива хора виждам, които по цял ден обикалят около своята хижичка, плачат, окайват съдбата си, не знаят, защо са дошли на земята. Те не подозират даже, че под тяхната хижичка е заровено голямо богатство, с което могат да си направят голям палат, да си купят хиляди декари земя, и да подобрят не само своето положение, но и това на своите ближни. Казвам на тези хора да съборят своята малка хижичка и да изровят под нея богатството, което седи скрито от векове. Те казват: Няма защо да се занимаваме с тези предполагаеми богатства, да губим времето и силите си напразно. Тази работа не е за нас. Ако е наш късмет, при краката ни да дойде! – Съборете вашата малка къщичка и ще намерите под нея голямо богатство! Не е време сега за философстване. Ако философствате още, всичко ще изгубите. Който

ме послуша, той ще спечели това богатство и ще разполага с него, както намери за добре.

И тъй, намерете това богатство, за да осмислите живота си. – Как ще го намерим? – Като станете ученици. Учениците знаят, де е това богатство, и когато им потрябва, те го използват. Ученикът е богат човек. Казвате: Кажи ни по-лек начин за намирането на това богатство. – Няма какво да говоря по това, но ще ви попитам: изчезнало ли е съмнението от вашите умове? – Е, понамалило се е малко. – Не, съмнението трябва съвършено да изчезне от вашите умове, от вашите души. Помен не трябва да остане в душите ви от съмнението! Значи, не е достатъчно само да се намали съмнението, но то трябва абсолютно да изчезне от вас и да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни. Съвършен трябва да бъде ученикът! Той трябва да поддържа тази мисъл в себе си, ден и нощ, да не си прави илюзии, че може да мине, както и да е. Само мисълта за съвършенството внася в човека вътрешна радост и веселие. Някой казва: Благодаря на Бога, че поне днес съм добър. – Значи, утре има възможност да бъдеш лош. Не, добрият човек е всякога добър; разумният е всякога разумен. С това ние не изключваме погрешките. Щом работи, човек все ще направи някаква погрешка, но ще може и да я изправи. И ученикът понякога прави погрешки, но веднага се заема да ги изправи.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите." Защо е дошъл човек на земята? Да учи закона на смирението. Не само обикновеният човек трябва да учи този закон, но и Христос го учеше. Той знаеше този закон, но трябваше да го приложи на земята, да види, какви резултати ще има. Като дойде на земята, Христос трябваше да приложи двата велики закона: Законът на смирението и законът на търпението. Като наблюдавам съвременните хора, виждам, че им липсват, именно, смирение и търпение. Следователно, ако някой ви пита, защо сте дошли на земята, ще кажете, че сте дошли да учите законите на търпението и на смирението. Щом научите тези

закони в тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на земята и ще бъдете като Христа. Тогава Христос ще ви бъде брат и Учител, а вие – Негови ученици. Това са проспекти на бъдещето, но само чрез тях вие ще разберете, какво представя човекът и какво – човешката душа. Душата крие в себе си велики блага, които едва сега човек започва да прозира. Всеки човек на земята търси нещо, стреми се към постигане на някакъв свой идеал. Този идеал се включва, именно, в неговата душа. И когато казваме, че този идеал е непостижим на земята, ние имаме пред вид сегашните условия и разбирания на хората, както и сегашното устройство на техния организъм. Вън от тези условия, при някаква нова обстановка на нещата, всичко е постижимо. Какво изисква тази нова обстановка? – Да имате поне един приятел, който да мисли като вас; двамата заедно пък да мислите като всички добри, свети и праведни хора; всички тия пък да мислят като Христа, като Бога. Друга философия в света не съществува.

Мнозина се извиняват за своите неуспехи, поради разни причини. Не, никакви причини не могат да оправдаят човека щом се отнася до реализиране на нещо Божествено. Ето защо, вие трябва да бъдете внимателни, да се пазите от натрапени мисли и чувства, които могат да парализират дейността на човека. Това са ред отрицателни внушения, на които човек не трябва да се поддава. Ако имате някакъв недостатък и считате, че не можете да го изправите, това е вече някакво внушение във вас. Всяка погрешка, всеки недъг лесно може да се изправи, стига човек да намери съответен метод затова. Ако е въпрос за методи, за начини, такива има много, но какъвто метод и да приложите, за един ден не можете да имате постижение. Ред упражнения трябва да направите, за да се освободите от някой свой недъг и на местото му да поставите една добродетел. Щом имате в себе си една добре развита добродетел, тя е в сила вече да се справи с ред ваши недъзи. По-добре е да имате един разумен приятел, който постоянно ви обича, отколкото да имате сто глупави приятели, които

днес ви обичат, а утре не ви обичат. По-добре е да имате само хиляда английски лири, отколкото да имате 50 милиарда германски марки. Съвременният живот на хората се е обезсмислил толкова много, че той е паднал даже под цената на германската марка. При сегашните условия, и сто години да живеете на земята да печелите, едва ли ще можете с парите, които спечелите, да си заплатите за един обяд на небето. Много религиозни хора, след като цели сто години са живели на земята и са служили на Бога, едва са заслужили само един обяд на небето. Някои окултисти изнасят същата мисъл в друга форма. Те казват, че някои религиозни хора, като заминавали за онзи свят, имали възможност само за един момент да зърнат Бога: за момент само вратата се отваряла, и веднага след това се затваряла. През останалото време те прекарвали в голяма бедност.

И след всичко това, някои проповядват, че достатъчно е човек да повярва в Христа, да се обърне към Бога, за да може да живее вече при Него. Да се мисли така, това е равносилно на положението, да дойде някои при вас, да каже, че ви обича, и вие веднага да му предложите да живее при вас, като ваш брат. Кой американски милиардер ще бъде готов веднага да ви осинови, само затова, че сте му изказали любовта си към него? Така не може да се мисли, нито може да се поддържа тази крива философия. Христос може да отговори на нашата любов само тогава, когато вършим волята Божия. Той казва: „Който върши волята на Отца ми, той е мой брат, и сестра, и майка, и приятел." Следователно, не е достатъчно само да кажеш, че обичаш Бога, но трябва да вършиш Неговата воля. Който работи по този начин, той осмисля живота си и го прави полезен и за себе си, и за другите.

В живота на човека се забелязват главно две фази: в първата фаза човек днес е добър, утре – лош. И обратно: днес е лош, утре – добър и т.н. Това е фазата на обикновения човек. Във втората фаза на живота си, обаче, човек всеки ден расте от слава в слава, от величие във величие, като семе, посадено пред бистрите води на някой планински извор. Листата и цветовете на това растение всякога ще бъдат живи.

Това е фазата на ученика. В живота на ученика има силни бури, ветрове, но падания няма. При всички изпитания на живота си ученикът расте и постоянно се развива. По това, именно, се отличава живота на ученика от този на обикновения човек. В този смисъл, истински ученик, истински християнин е онзи, който носи образа на Христа. Ще кажете: Към коя черква принадлежи този човек? – Към никаква черква не принадлежи. Той принадлежи на Бога, той принадлежи на Любовта. Според мене, за в бъдеще най-великите хора ще са християните. Под „християнин" в пълния смисъл на думата, разбирам човек с пробудено Божествено съзнание, в душата на когото няма абсолютно никакво съмнение. Няма по-страшно нещо за човека от съмнението. Съмнението е изразено на малкия пръст на човешката ръка. Следователно, този враг в човека е меркурианец. Имаш желание да направиш някакво добро, да свършиш една хубава работа, но малкият пръст те спира, и ти си казваш: Ако направя това нещо, какво ще стане после с мене? В живота на ученика думата „ако" не съществува. Предприемеш известна работа, пак се спреш и си казваш: Ами, ако хората ме разберат криво? – Няма защо да мислите по това. Добрите, разумните хора всякога се разбират правилно. В Божествения живот хората всякога се разбират. Как познавате, че някой ви обича? Който ви обича, той е готов на всички жертви и услуги заради вас, без да забележите даже, че ви е услужил. Ако ангелите, светиите, добрите хора, па и сам Бог не се грижеха за нас, какво щеше да бъде нашето положение? Ние сме заобиколени от толкова грижи и внимание, но даже не подозираме това нещо, защото всички тия същества ни услужват, жертват се за нас, без да се изявяват външно.

„Направил си го малко нещо по-долен от ангелите, със слава и почест си го венчал." Щом Бог ни е венчал със слава и почест, каква е нашата длъжност тогава? Нашата длъжност е да бъдем търпеливи, докато Божият план се реализира; да имаме смирение да понесем обидите на света, за да влезем в Новия живот – в бъдещия живот.Само

търпеливият, само смиреният е човек на бъдещето. Никакво оръжие не ще бъде в сила да пробие ръката на новия човек – човекът на бъдещето. В миналото пробиха ръката на Христа с гвоздей, но днес никой не може да пробие тази ръка. Яка, здрава е ръката на Христа! В миналото разпнаха Христа на кръста, но днес не може да се намери дърво, на което могат да Го разпнат. Велик, голям е днес Христос! Павел казва за Христа, че е научил една от великите тайни в живота, че няма зло в света, което може да пробие Неговата ръка. Същият закон се отнася и до вас. Когато дойдете пръв път на земята, ще ви гонят, ще ви преследват, на кръст ще ви разпнат. Обаче, като дойдете втори път на земята, ще бъдете смели и решителни и ще кажете: Няма оръжие в света, с което можете да пробиете ръката ми! Това е въпрос на бъдещето, когато човек стане неуязвим за злото. Тогава никой не ще може да внесе в душата му сянка от съмнение и неверие. Някой казва: Сърцето ми е ранено. – Това означава, че съмнението и неверието са проникнали в ума и сърцето на този човек и са го ранили. Днес вече сърцето на Христа не може да бъде пробито. Значи, иде време, когато сърцата на хората не могат да се пробиват. На кои хора? На новите хора – хората на бъдещето. Погледът на новия човек е чист, прав, без никакво съмнение в когото и да е. Този човек свети, изпуща светлина от себе си, на която хората могат да четат своите книги. От онзи пък, който живее в съмнение, никаква светлина не излиза, той е черен, изгаснал въглен. Какво може да се направи с този въглен? Той трябва да се постави при специални условия, а именно, да се постави на двата полюса на Божествения живот, както на катода и анода на някоя електрическа машина, за да светне. Казвате: Как ще се спася? – Като повярвате в Господа Исуса Христа. – Как ще стане това? – Като ви поставят па анода и на катода на Божествения живот. Отдалечите ли се от тези две жици, токът ще се прекъсне, и вие отново ще станете въглен. Има хора, които, сами по себе си, са светещи, не се нуждаят от прекарване на електрически ток през тях. Бог живее в тях, т.е. Божията Любов е в тях. Това са учениците, от

сърцата на които се отделя топлина, а от умовете им – светлина. За тях съществуват благата в света. От техните трапези падат трошици, с които се хранят всички живи същества. За тия ученици, именно, се отнася стиха: „Със слава и почест си го венчал." Значи, със слава и почест е венчал онези, които Го любят, които имат пълна вяра в Него и очакват новата, великата вселена, която е подчинена на ангелите, но не и на хората.

Сега, поздравлявам тези ученици, които познавам. Те ще живеят в новата вселена, но докато са на земята още, нека си помагат едни-други, за да се отличат със смирение и търпение, отличителните качества на Христа. Казва се в Писанието: „В последните дни ще ви възкреси и ще ви венчае със слава и почест".

„И поставил си Го над делата на Твоите ръце." – Всичко това се отнася за новия човек, когото Бог ще облече в слава и почест. Това пожелавам и на вас – слава и почест!

Беседа от Учителя, държана на 23 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

ПОСРЕД ТЯХ

„Защото, дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях" (Матея 18:20)

В прочетената глава са изказани велики Истини, някои от които, сами по себе си, са противоречиви. „Дето са двама или трима събрани в мое име" – този е най-слабият, най-маловажният наглед стих в прочетената глава. Какво особено има в това, че двама или трима били събрани на едно място? Това е общо изречение. Обаче, в тия неща, именно, които понякога нам се виждат маловажни, се крие ключът на онова знание, което може да ни даде права насока в живота. Сам по себе си, животът, т.е, проявяването на живота е изкуство, а изкуството представя външната страна на науката. Следователно, първо човек трябва да мисли, после да учи, да стане учен и най-после да се прояви в изкуството, да може да направи нещо, да приложи знанието си. Под „изкуство", аз не разбирам да бъде човек непременно художник, в тесен смисъл на думата. Най-великото изкуство в живота е любовта, да любиш, да съчетаваш цветовете и силите в живота, с една дума-да изразяваш възвишеното, благородното, което се крие в човешката душа. Няма по-голямо изкуство от това, да разбираш себе си, да влизаш в дълбочината на своето естество, да разбираш своя произход: причините на твоето съществуване, както и предназначението ти като човек, дошъл на земята.

Казвате: Какъв е смисълът на живота? Смисълът на живота се крие в желанието на човека да живее. Но как трябва да живее? Ето един важен въпрос, който всеки трябва да си зададе. Животът е резултат на изкуството да се живее, вложено във всеки човек. Значи, животът ще се изрази по един или друг начин, според знанието,

според изкуството, вложено във всеки човек специфично. Ако си прост човек, просто ще живееш; ако си глупав човек, глупаво ще живееш; ако си лош човек, лошо ще живееш; ако си добър човек, добре ще живееш; ако си умен човек, умно ще живееш и т.н. Всяко изкуство се нуждае от ред елементи, за да се изяви навън. Например, първият необходим елемент на художника е платното. То представя почвата, от която художникът трябва да изкара нещо. За тази цел той трябва да знае, де какво да тури. Художникът може да вземе четката и безразборно да нахвърля върху платното разни бои, но това не е изкуство, това е бояджийство, в най-груба форма. Истинският художник трябва да разбира от цветовете, да знае да ги съчетава правилно. Ако рисува човешки образ, например, той трябва да знае, де да тури червения цвят, де синия, черния или белия цвят. Всеки цвят трябва да се постави на своето място. За онзи, който не разбира от художество, чудно е, как може човек да познае, де какъв цвят да постави върху платното. За художника, обаче, платното представя звездно небе, по което той се ориентира де е изток, запад, север или юг. Щом намери тези главни точки на своето платно, той може по-нататък да рисува. Ако не може да се ориентира по тези точки, той ще разбърка местата на краските, и от тази картина нищо няма да излезе. Който погледне такава картина, той казва: Няма художество в тази работа!

Следователно, животът, като изкуство, представя обширно, необятно платно, върху което всеки човек трябва да се ориентира, да намери изтока на своя живот специално, точката на изгряващото за него слънце. Питам: де е изтокът на вашия живот? Много хора не знаят, де е изтокът на техния живот. Хиляди години, как живеят на земята, но изтокът на своя живот още не са намерили. Защо? По единствената причина, че тяхното небе е толкова облачно, че сами не могат да се ориентират, не знаят, де е изтокът за тях, не знаят, какъв е смисълът на техния живот. Те казват: трябва да се живее – нищо

повече! Обаче, това не е разрешаване на въпроса. Да живее човек, това е резултат на живота, но не и самият живот.

Преди няколко деня при мене дойде един ученолюбив българин, който се занимавал ред години със земеделието, не само теоретически, но и практически. В него се явила идеята да намери предците на българското жито. Той искал да издири най-старото жито, което за пръв път се е появило на Балканския полуостров и да проследи пътя на неговото изменение, докато дойде в днешната форма, каквото го срещаме в България. Той започнал да изучава произхода на всеки житен клас, докато най-после, след усилени издирвания и труд, намерил в Хасково два класа, които с увереност приел за предци на сегашното жито в България. Той описва точно стъблото, листата, класа, осилите на това жито, като същевременно изтъква разликата между предците на нашето жито и сегашното, с което ние се храним. Той казва, че прадедът на нашето жито е бил в диво състояние. Според мене е точно обратно: прадедът на нашето жито е бил в питомно състояние, а сегашното е подивяло. Защо? Защото сегашното е доста издребняло. А всяко нещо, което подивява, постепенно издребнява. Когато крушата подивее, издребнява. Когато човек подивее, издребнява. Може да възразите, че слонът, който живее толкова години на земята, още не е издребнял. Да, засега слонът е философът между животните. Той минава за най-умен между тях. Ако някога подивее, и той ще издребнее. Едно е важно, че прадедът на житото расте и при най-голяма суша, когато всички сегашни жита изсъхват. Щом изсъхнат другите жита, посаждат предците им в сухата земя, и те се развиват, завързват и дават плод два пъти по-едър и повече от сегашното. На какво се дължи издържливостта на това жито? Ако разрежем напречно зърното на сегашното жито, отвътре то е бяло, съдържа повече нишесте, а прадедът му има отвътре рогова ципица, която е причина за издържливостта му. Това жито не се изражда и съдържа хранителни вещества два пъти повече от сегашното. Всички зрънца на старото

жито са еднакви по големина. Този учен българин е намислил да създаде от него нова култура жито. Ако това жито се посади в добра почва, то ще даде зърна, едри като дренки. Изобщо, житото се отличава от ръжта и от други някои зърнени храни по това, че само се опрашва, когато за опрашването на другите се изискват външни условия. Например, ако посадите едно зрънце ръж, от него ще изникне стъбло, което ще израсне, ще цъфне, но плод няма да даде, ако наблизо до него няма и други стъбла ръж. Същото се отнася и до царевицата. Житото, обаче, може и само да расте и да се развива, защото само се опложда.

И тъй, след дългогодишен труд, най-после този учен българин намерил предците на сегашното жито. Питам; вие намерихте ли прадедото на човека? Според мене, добрият, разумният човек, в пълния смисъл на думата, е прадедът на човечеството. Дълго време и внимателно трябва да търсим добрите хора в света, защото те са рядкост. Сегашните хора, които минават за културни, аз ги уподобявам на сегашното жито, което е доста издребняло, в сравнение със своя прадедо. Те са изгубили неговите качества. Следователно, когато някой говори, проповядва за Бога, това подразбира, че той е готов да живее и при най-лошите условия на живота. Този човек и в дъното на ада да слезе, и там ще превъзмогне лошите условия. За да превъзмогне човек лошите условия на живота, изискват се знания. Никой професор в света не може да даде тия знания. Докато човек не дойде до положителното знание в себе си, той ще бъде изложен на постоянни промени. Това знание трябва да стане плът и кръв в него, за да създаде той в себе си нещо стабилно, неизменно. Значи, в човека има неща, които трябва да се променят – това е в реда на нещата. Обаче, има неща в човека, които не трябва да се изменят. Неизменното в човека наричат характер, опорна точка, основа, почва, идея и т.н.

Казвам: в проявите на човека се забелязват четири състояния, които отговарят на четирите състояния на материята – твърда, течна,

въздухообразна и огнена. Когато три от тези състояния на материята са в движение, четвъртото непременно трябва да бъде в покой. Когато става промяна в почвата, в твърдата материя, тази промяна носи нещастие на хората; когато става промяна с течната материя, тази промяна носи благословение на хората; когато става промяна с въздухообразната материя, тази промяна обновява хората; и най-после, когато става промяна с огнената материя, с огъня, тази промяна носи блага на хората. Това, което става с природата, става и със самия човек; следователно, и резултатите са еднакви. Представете си, че почвата, върху която живеете, започне да се вълнува, както въздухът и водата се вълнуват от ветровете, какво ще стане с вас? Ето защо, при всички условия в живота, твърдата материя, почвата винаги трябва да бъде в покой. Водата нека тече, въздухът нека се вълнува, огънят нека гори, но при всички тия промени земята всякога трябва да кротува! И затова, когато се казва, че трябва да бъдем кротки, ние разбираме, че основата на нашия живот, като изкуство, трябва да бъде устойчива. Твърдата почва, на която седи нашия принцип, нашето разбиране на живота, не трябва да почива върху свойствата на водата, нито върху свойствата на въздуха, нито пък върху свойствата на огъня. На какво трябва да почива тогава? Нашето разбиране за живота трябва да почива върху свойствата на твърдата почва. Защо? Защото житото във вода не се сее, във въздуха – също, а в огъня – по никой начин не можеш да го посееш. Житото се сее само на земята, на твърдата почва, а водата, въздуха, огъня, т.е. светлината са условия, които помагат на посятото, по-скоро да израсте.

И тъй, когато се говори за живота, като наука, като изкуство, ние разбираме красивото, великото, което носи всички придобивки. Обаче, красотата, в тесен смисъл на думата, е само стремеж на душата, но не и неин идеал. Да бъдеш красив, това не е идеал, но резултат; да бъдеш учен, това не е идеал, но резултат. Всеки може да бъде красив, учен, това е въпрос на времето. Красотата, учеността са условия на живота, които човек трябва да знае, как да постигне. Който

знае да съчетава краските, тоновете в себе си, той може да стане красив. Но понеже краските съставят елементи на светлината, той трябва да разбира тия елементи. Значи, светлината прави човека красив. Същевременно светлината е храна за човека. Като мисли, той се храни със светлината. Ако растенията могат да приемат въглената киселина от въздуха, във вид на въгледвуокис и вода, и да я преработят в себе си, да я използват като храна, защо човек, който стои по-високо от растенията, да не може да се храни със светлина? Значи, растенията не са на такъв низък уровен, както са мислили някога за тях. Съвременните учени признават, че те са по-големи химици, отколкото мнозина химици в нашите времена. Както виждате, те приемат въгледвуокиса от въздуха, който представя отрова за хората, и го обработват в себе си, използват го за храна. Това нещо човек не може да направи. Значи, лабораторията, с която растенията разполагат в себе си, е по-съвършена от тази, която човек има. Тогава де остава нашата наука? Аз не говоря за външните лаборатории, не говоря за външната наука, но имам пред вид вътрешната лаборатория, вътрешната наука на човека, с която той би могъл да превръща, да преработва своите отровни мисли и чувства и да ги използва за храна. Всяка отрицателна мисъл и всяко отрицателно чувство в човека са отровни вещества, които той трябва да знае да обработва и да използва за храна. Истински ученият знае това изкуство. Вземете, например, когато домакинята иска да извади маслото от млякото, тя знае, какво трябва да направи. Тя ще извърши няколко предварителни процеса с млякото, докато извади маслото от него. Днес всяка домакиня може да направи това: първо ще издои млякото, после ще го свари, ще го остави малко да изстине и най-после ще пристъпи към биенето. Важно е, как е дошла тази мисъл в ума на човека, че може да издои млякото от овцата, или от кравата, да го вари, да го подквасва, или подсирва и т.н. За съвременните хора тези процеси са прости, но те представят голямо изкуство. Гледаме, как малкото дете бозае от майка си, и намираме, че това е прост

процес, но в същност и той представя някаква наука, някакво изкуство.

Ученият земеделец, за когото ви говорих, покрай житото, изучавал и кълкицата, и дошъл до заключение, че тя е егоистка, користолюбива. Оттам той дели зърнените храни на благородни и неблагородни. Житото, ръжта и други някои семена той счита благородни, защото лесно се подават на покълване. Достатъчно е да поставите житото, ръжта, ечемика в малко вода и при известна топлина, за да видите, че след два-три деня те започват вече да покълват. Направите ли същия опит с кълкицата, тя няма да покълне. В това отношение, тя се отличава с голямо недоверие. Кълкицата казва: „Не трябва да се вярва много на условията; днес ги гледаш благоприятни, но не знаеш, каква изненада ти готвят за утрешния ден. Затова аз ще чакам, да се осигуря добре, и тогава ще се проявя." Това показва, че кълкицата е минала през големи изпитания, през големи страдания, вследствие на което е изгубила доверие в окръжаващата среда. Оттук вадя следното заключение: едни хора мязат на жито, на ечемик, на ръж, а други – на кълкица, Колкото и да говориш на последните, каквито истини и да им разкриваш, те казват: На нас ли ще говориш тия неща? Ние не вярваме, ще чакаме благоприятни условия.– Можете да чакате, колкото искате, но и вие, като кълкицата, няма да поникнете. Докато чакате благоприятно време за възприемане на истината, тя вече е заминала. Сега ще чакате да дойде другата година. Докато дойде другата година, ще ви посети друга идея, и вие пак ще изгубите благоприятните условия.

Казвам: когато изучавате естествените науки, вие трябва да се спирате върху известни положения, да вадите общи изводи, които да поставяте като основа на вашия живот. Защо ви са необходими тим изводи? Защото законите в живата природа са едни и същи за всички същества: те работят едновременно и в растенията, и в животните, и в хората, както и във висшите същества. Един закон е добре изучен, когато се разглежда неговото въздействие от най-малките до най-

високостоящите същества. И общественият живот е резултат на минали животи, макар и той още да не е напълно разумен. Разумен живот е животът в своята първична проява, в своя първичен произход, както е излязъл от Първичната Причина, но при постепенното си слизане той е изгубил своята разумност, която отново трябва да придобие. Съвременните общества водят прост, полусъзнателен живот. Засега хората се обединяват в общества, не толкова поради някаква висша разумност, колкото по причина на някакви външни условия. Щом дойдат до известно изобилие, до някаква охолност, те започват да водят спор помежду си и се разделят. Днес всички разумни, всички напреднали, високо просветени хора работят за подобрение на обществения живот, за поставянето му на здрава, солидна основа. От хиляди години насам човек е живял при неблагоприятни условия, които са внесли в него ред наслоявания, ред качества, неприсъщи на неговото първично естество, от които той трябва да се освободи. Днес всеки разумен човек се запитва, какво трябва да прави, за да подобри, да видоизмени, или по-право да се освободи от примесените към неговото естество отрицателни качества. Срещате един човек и казвате: Отличен човек е той! Как познахте, какъв е този човек? Ако искате да познаете човека, идете в къщата му. Ако отидете в дома на този човек и видите на земята постлани мечи кожи, на стените – закачени ножове, саби, пушки, в мазите – барут, динамит, а на полиците в стаята ред отровни билки, какво заключение ще извадите за него? Можете ли да го наречете истински културен човек? Отивате в дома на друг човек и намирате в шкафовете книги, на масата – мастило, хартия за писане, моливи, писалки и т.н. След това посещавате дома на трети човек и виждате на гвоздеи закачени царевици, в хамбара – жито, ечемик, ръж и т.н. И за трима ще извадите различни заключения. Следователно, всеки човек се интересува от нещо специфично. Обаче, това още не представя неговия живот, нито пък идеала на неговата душа. Това е само временен стремеж на неговата душа, който ще му послужи като

средство, като условие за постигане на нещо по-велико. Значи, всеки трябва да намери в себе си онази първична идея, онова вътрешно изкуство, което е в състояние да го обнови.

Сега, ще ви задам въпроса: Може ли всеки от вас да намери своя прадядо, от когото е произлязъл? Казвате: Нали всички сме произлезли ог Бога? – Да, това е твърдение само. Можете ли да докажете това твърдение? Всяко твърдение е вярно, само когато може да се докаже, когато може напълно да се обоснове. Например, ученикът пише на дъската числото едно и започва да брои: един кон, един човек и т.н. Питам: тази единица проста ли е? Единицата е сбор от разумни същества, които имат общ идеал и работят в едно направление. В този смисъл, единицата е колективно същество. В широк смисъл, под думата единица се разбира Бог. Значи, в света само Бог е единица. Отличителното качество на тази единица е, че тя сама се опрашва, т.е. тя сама създава своя живот, както и живота на всички същества. Тази единица е вечна и безсмъртна. Безсмъртието произлиза от нея. Сега, като знаете нещо за единицата, можете ли да обясните математически, как се е образувало числото две? После, можете ли да обясните, какви са били условията за създаването на първата единица в света, и какви са били условията за създаването на втората единица? Трябва да знаете, обаче, че условията за създаването на първата, на втората, на третата и на десетата единица са били съвършено различни. Това показва, че различните условия дават различни резултати. Та сега вие твърдите, че сте произлезли от Бога, но не доказвате това твърдение. Да твърдите нещо, без да го доказвате, то няма сила. В това положение вие мязате на онзи слуга, който се наел да пасе овцете на един богат земевладелец. Той навсякъде говорил за богатството на своя господар, че имал няколкостотин овце, че имал хиляди декари земя, ниви, градини, лозя, че бил добър човек, че имал големи знания, но не пасъл добре овцете му: всеки ден се губили по десетина овце; всеки ден заболявали по няколко; всеки ден вълци нападали стадото на господаря му и

изяждали по няколко от най-хубавите овце. Питам: какво се ползува господарят от препоръката на своя слуга, който всеки ден му причинява толкова щети? Какво се ползува и самият слуга от това, че вярва в богатството, в знанието и в добротата на своя господар, щом не може да ги използува за свое добро? На същото основание, питам: какво се ползувате от това, като говорите за Бога, че е всесилен, всемъдър и всеблаг? Каква полза от това, че Той е всесилен, когато ти си слаб? Каква полза от това, че Той е всемъдър, когато ти си глупав? Каква полза от това, че Той е всеблаг, когато ти си лош? Какво ви ползува тази вяра в Бога, в Неговите качества, щом и вие не можете да бъдете като Него? Какъв е този син, който не прилича на баща си? Следователно, когато говори добре за господаря си, слугата трябва да бъде добър, разумен, да докаже, че той разбира господаря си и грижливо пасе стадото му. Като говори добре за слугата си, и господарят трябва да покаже, че го разбира, познава неговите нужди и ги задоволява. Започнат ли и господарят, и слугата да говорят един за друг лоши работи, това показва, че те нямат вяра помежду си. А щом няма взаимно доверие между хората, те не могат да работят заедно.

И тъй, не е важно, каква е вашата вяра в Бога, но важно е, каква е Неговата вяра във вас. Бих желал главно Бог да има вяра във вас, че можете да вършите Неговата работа. Убедите ли се във вярата на Бога във вас, вие сте намерили вече своя приятел в живота си и можете да считате, че имате една основна идея, на която да се крепите. Колко от съвременните хора имат тази основна идея? Повечето хора днес искат да имат доброто мнение на окръжаващите. И тази идея е добра, но тя трябва да им предаде нещо. Любовта, която храните към някой човек, трябва да ви предаде нещо. Не е истинска любов онази, която нищо не предава на човека. Не е силна светлина онази, която в тъмна, в мрачна нощ не може да осветли пътя на човека. Не е желано богатство онова, което не може да улесни, да подобри живота на човека. Не е осмислен живот онзи, който не носи щастие на човека. Не е сила онази, която не освобождава човека. Тъй щото, колкото и каквото да говорите за

вярата си в Бога, тя не е истинска вяра, докато всеки ден изпадате в обезсърчения, в отчаяния, в обезсмисляне на живота. Като вярвате в Бога, кажете, какво ви е предала тази вяра?

Мнозина изпадат в друго заблуждение, като очакват да придобият вяра, знания в онзи свят. За кой онзи свят говорите? Онзи свят е забавление, което хората сами са измислили. Да очаквате на онзи свят, то е все едно да сте в положението на слуга, чийто господар казва: ти ми работи сега добре, че идната година аз ще ти дам 30000 лв. Слугата дочаква тази година, но като дойде време да му се плати, господарят започва да потрива ръцете си, да се извинява и казва: Идната година ще ти платя. И слугата все очаква да дойде идната година, дано господарят му изпълни обещанието си. Не е лошо човек да вярва в идната година, но в дадения случай сегашната година струва повече от идната. Една основна идея, добре разбрана и приложена в живота, струва повече, отколкото много велики идеи, неразбрани и неприложени. Разбраната идея служи за основа, върху която можем да градим нашето щастие. Някой се оплаква, че е болен. Казвам: повярвай и ще оздравееш! Когато говоря на хората за Бога, те казват: Ние сме болни, бедни, страдащи, помогни ни, няма какво да ни говориш за Господа. – И това може да стане, но при условие, вие първо да повярвате. Щом повярвате, то е все едно, че сте разбрали това, което ви говоря, Сега, ще прекъсна мисълта си, както правят авторите на романите, да приведа един пример, който донякъде илюстрира, какво нещо е човек без устой в живота. Този пример купих с пари, но не съм извадил заключението си, той не е завършен още. Преди десет години получих подарък една електрическа тенджера, която не употребявах, нямах нужда от нея. Тези дни ми дойде на ум да направя опит с нея, да видя, може ли да ми служи. Турих я на контакта, обаче, стана някакво вътрешно изгаряне, и тя не можа да се нагрее. Причината за изгарянето ѝ се дължи на това, че аз я поставих на електрически ток от 220 волта, а тенджерата била пригодена за 150 волта. Като изгоря, аз прибрах тенджерата настрана,

ако се окаже някакъв случай, да се поправи. Два-три деня след това, пристига един млад господин от Пловдив, иска да ме види и каза че много бърза. Аз бях зает, но си помислих: ще го приема, да видя, защо бърза толкова много. Той веднага влезе в стаята ми и започна да разправя, че бил електротехник, идвал от Пловдив, но като дошъл в София, да търси работа, изхарчил всичките си пари, изпокъсал се, и ме моли да му услужа с 200 лв., които ще върне, като отиде в Пловдив. Като чух, че много бърза, аз разбрах вече, в какво седи работата, но не исках да правя прибързани заключения. Казах му: ето, аз имам една развалена електрическа тенджера, която вие, като електротехник, ще можете да направите и да си изкарате пари за път. – Не ще мога да я поправя, бързам да замина. – Защо бързате толкова много, щом нямате пари? Ако имате пари, разбирам да бързате, но при това положение, в което се намирате, няма защо да бързате. Вие сте дошли за работа; ето, работа ви се отваря. Аз имам особено мнение за хора, които бързат много. Както и да е, той прегледа тенджерата и намери, че цялата батерия в нея е развалена. Казвам му: направете сметка, за колко лева материал трябва да се купи. Той направи сметка и ми каза, че трябват всичко 250 лв. за материал. Дадох му 270 лв., да купи материала. Той отиде в града и след три часа се върна, като каза, че материалът сега бил по-скъп и са нужни още 200 лв. Каквито материали е купил, оставил в една позната фирма, да не ги носи със себе си. Взе тенджерата, взе парите, и пак отиде в града. Аз знаех, че повече няма да се върне, но оставих да се прояви до край, да видя, доколко ще издържи. Той дойде на другия ден, но без тенджерата, и каза, че утре ще я донесе, като ме помоли да му дам 250 лв. да си купи обуща. – Като поправите тенджерата, тогава ще ви заплатя добре. Отиде си той, но не се върна повече, и тенджерата остана у него.

Това беше опит с един човек, да се види, доколко може да издържа, и каква е неговата честност. За мене е важно, дали ще направи тенджерата, а не това, че съм му дал пари. Аз искам той да прояви своята честност като човек. И невидимият свят по този начин

изпитва хората, доколко са честни. Честността повдига човека. Честният човек е благороден; той издържа при всички лоши условия на живота. Да постъпиш честно, значи да победиш лошите условия. И на смъртно легло да си, пак можеш да бъдеш честен, да принесеш красив плод в живота си. Честността е онзи елемент, който алхимиците са търсили – еликсирът на живота, първичният зародиш на живота. Този зародиш съществува в човека. Когато изучава религиозния, духовния живот, главната цел на човека е да придобие в себе си безсмъртните форми. В човешкия организъм има една безсмъртна клетка – първичната, която всеки трябва да намери. Всички усилия на науката, на религията са насочени, именно, в това направление, да намерят тази първична клетка. Тя е прадедът на всички клетки. Като се намери тази клетка, върху нея може да се гради бъдещия живот. Тя е подобна на прадеда на житото. Тази първична, жива клетка се отличава от другите по това, че съдържа в себе си рогово вещество. Хранителните вещества в нея са повече, отколкото в другите клетки, а благодарение на роговото вещество тя се отличава с голяма устойчивост, издържа и при най-лошите условия.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях." Двама или трима, това са необходимите условия, за да дойде Христос. Идването на Христа между хората е основната идея, от която произтича безсмъртието; безсмъртието пък носи щастието. Усилията на целия живот днес се свеждат към постигане на това безсмъртие. Достатъчно е човек да добие семката на безсмъртието само, за да бъде отличен ученик, проповедник, държавник, отлични баща или майка. Ето защо, при каквото положение и да се намира, човек трябва да прави усилия, да постигне това безсмъртие. Ще прави усилия човек, но и ще вярва в онази жива клетка в себе си, която расте и се развива непрекъснато. Допусне ли в себе си мисълта, че всичко зависи от външните условия, той губи силата на тази първична клетка в себе си, губи своя прадядо. В който момент повярва, че той е над външните

условия и може да ги използува, ще намери своя прадядо. Външните условия са толкова променчиви, колкото и самите хора, Срещате един човек, виждате, че днес мисли едно, утре – друго, после – трето и т.н. Всеки трябва да намери в живота си поне един човек, който носи в себе си тази основна идея – безсмъртието, за да му покаже начина, по който той сам е намерил в себе си първичната клетка, или прадядото на сегашното жито. Който се храни с това жито, той е разрешил за себе си въпроса за храненето. Той не се нуждае от никаква друга храна.

Следователно, идеята, която може да занимава човека, е той сам да се опрашва. Ако заболее, той сам да се лекува, да не търси хора, които да му помагат, и на които да разказва своите нещастия и страдания. Няма по-лошо нещо от това, да разправяш страданията си на хората. Не е благородно да товариш хората със страданията си. Че кой не страда в света? Какво ще постигнете, ако разказвате на хората своите радости и страдания като роман? Бащата ще започне да разказва на децата си, как се сражавал на бойното поле, или как го нападнали разбойници. Майката пък ще започне да им разправя, какви страдания имала от мъжа си, от свекърва си и т.н. Тези разкази могат да се разправят, но при други условия на живота. При сегашните условия, за възпитанието на хората, се изискват съвсем други методи. Ако търсите един приятел, или учител, каква трябва да бъде тяхната основна черта? Или, ако искате да се повдигнете, на коя черта във вашия характер трябва да разчитате? За да се повдигнете, вие трябва да имате поне една основна идея в себе си, но да не е отвлечена. Ето, този българин имал една основна идея, да намери прадядото на сегашното жито. Тази идея е възникнала в неговия ум по вътрешен път. И най-после, като намерил първичното жито, той ще дойде до други, по-дълбоки заключения. Засега той описва външно, какъв е класът на това жито. Той казва, че класът му бил много дълъг, съдържал по 40 зрънца, два пъти по-едри от сегашните, а същевременно било и по-хранително.

Казвам: за да бъде добър, човек трябва да намери своя прадядо, или своя прародител, т. е. онзи, от когото се е родил първоначално. Ще кажете, че сте родени от Бога. Роденият от Бога има в себе си тази основна идея, той не я търси сега. С това аз не искам да кажа, че вие нямате нищо хубаво в себе си. Не, вие имате жито, но от сегашното; вие имате идеи и вярвания в себе си, които са на израждане вече. Има убеждения, има добродетели в света, които също така са на израждане. Светът се нуждае от нещо ново, което, като влезе в хората, коренно да ги измени. В това отношение, алхимиците отдавна са разбрали тази истина, и на времето си още са търсили нещо ново, което да подмлади хората. Ако вложи в себе си една Божествена идея, човек моментално ще се подмлади и ще намери начин за разрешаване на противоречията и мъчнотиите в живота. Евангелието, например, съдържа много такива идеи, които и до днес остават неразкрити. Не е позволено още да се разкриват на хората тези истини. Мнозина искат да им се каже нещо от тези истини, но за да им се каже нещо, те трябва да разбират Божественото начало в себе си, да вярват в Първата Причина и да са свързани с Нея. После, те трябва абсолютно да вярват в себе си, както и в своите ближни. Никакво съмнение не трябва да съществува в тях. Ние сме среда, проводници на Божественото. В тази среда работят много напреднали същества. Всеки човек отделно е резултат и на работата на своите предци. За да дойде във връзка с напредналите, с разумните същества, той трябва да се върне към своя първичен живот, към живота на своите предци, които се отличавали с голяма устойчивост, с висок морал. Иначе, каквито закони и теории да се прокарват в съвременните, общества, те не могат да подобрят живота. Като гледам картините на съвременните художници, много рядко виждам нещо високо идейно. Българите, например, обичат да рисуват картини от миналото, прозаични неща. Те обичат да рисуват своите царе, Крум, Симеон, забележителни с големите си подвизи. Коя беше основната идея на Крума, на Симеона? Те показаха ли предците на българите?

Това става не само в България, но и в цяла Европа. Кой европеец се е заел да търси предците на тяхното жито? Ако човек не устоява на мъчнотиите в живота, това показва, че той не е намерил още своите предци. Ако при най-малките мъчнотии изсъхвате, де е вашата сила? Ако вашето верую не може да устои на изпитания, каквито устройваха на мъчениците, какво верую е това? Какво ще кажете за един теософ, окултист, или пък християнин, който, при най-малките изпитания, напуща своето общество, или черковата, към която се числи? Човек може да напусне дадено общество или държава, но дето и да отиде, той все ще се натъкне на известни ограничения, на известни закони. Всеки закон изисква от човека зачитане или известно подчинение. И тъй, да се движи човек от едно място на друго, да бяга от затрудненията, това не е никакво разрешаване на въпросите. Да се движи, да се разлива човек в своя живот, това е качество, прилещо на водата. Човек трябва да бъде стабилен, като почвата, като твърдата материя. Щом дойде до Бога, до идейния живот, никъде не трябва да се местим. Турците казват: „Камък, който се търкаля, основа не хваща". Ако камъните на вашата къща се търкалят, каква къща е тази? Кръвта трябва да тече; мисълта трябва да се движи; чувствата трябва да се разширяват, но в човека трябва да остане поне една основна идея в покой, която да образува неговото тяло. Най-важното нещо в човека е неговото тяло, а не мислите и чувствата му. Мислите, чувствата и постъпките на човека са външни условия. Това, което всеки ден се тъче в човека, са неговите клетки. Значи, при сегашните условия на живота, най-важното нещо за човека е неговото тяло, защото то представя проявения човек. Ще кажете: Чудно нещо! Това хилаво човешко тяло, било толкова важно! Да, с това тяло, именно, този българин пропътува цяла България, за да намери само два класа от предците на българското жито. С вашата философия вие можахте ли да пропътувате тялото си, да намерите в него онази първична, безсмъртна клетка? Можете ли да кажете, в кой

уд на организма се намира тази клетка? Нищо не можете да кажете, а при това тази клетка е във вас.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм аз посред тях". Съвременните хора вярват в щастието и чакат, то да им дойде на крака, като казват: Добър е Господ! – Аз вярвам 200 на сто, че Господ е добър, велик, благ, но при все това хора умират гладни. Бог е живот, но при все това хората умират. Кой е причината за смъртта на хората: Бог, или те сами? Казвам: В своето Царство, Бог не търпи никакво безредие, затова всеки момент възстановява реда в живота. Като види някой смъртен човек, Той казва: „Това гърне не струва, да се хвърли вън!" Господ постоянно чисти хората. Следователно, хората ще умират дотогава, докато намерят своите предци и се присадят на тях. Апостол Павел казва: „Ще се присадим на дива маслина". Това подразбира, че ще се присадим на нашите предци. Значи, ако питомното се присади на своето собствено дърво, то ще вирее по-добре и по-добър плод ще дава.

Сега, аз обръщам вниманието ви върху следните положения, ако вярванията ви са като на обикновените религиозни хора, нищо няма да направите с тях; ако имате знанието на света, нищо няма да направите с него. Какво ви е нужно тогава? Да имате в себе си поне една основна идея. Дето и да отидете, на този или на онзи свят вие трябва да имате поне една основна идея. Някои казват: Какво ще оставим на земята, като заминем за онзи свят? Казвам: две важни неща трябва да ви занимават – какво ще оставите на земята след заминаването си и какво ще занесете със себе си в онзи свят. Първото е необходимо, за да намерите нещо, като дойдете втори път на земята, а второто е необходимо, да има какво да работите на онзи свят. Какво искал да каже Христос със стиха „ събирайте си богатства, които молец не опасва, нито ръжда разяжда"? Знаете ли положително, колко и какво сте внесли в Божествената банка? Що се отнася до земните банки, хората знаят, колко са внесли, но дойде ли въпрос до небесната банка, те не знаят, колко са внесли в нея, и дали, изобщо,

има внесено нещо. Това всеки човек трябва да знае, защото физическият живот е свързан с Божествения. Каквото вършите на земята, то има отражение в Божествения свят. Който иска да придобие безсмъртието, той трябва да изучава живота, като велико изкуство. Не е достатъчно само да се цитират стихове от Евангелието, но те трябва да се живеят. Какъв живот е този, ако един ден сте радостни, а на другия ден скръбни, или един ден вярвате, а на другия ден се съмнявате? Всички трябва да знаете, че когато хората умират, Бог ги учи. Той насочва мисълта им в права посока.

Казвам: вашия живот лесно може да се подобри. – Как? – Като внесете в себе си една безсмъртна идея. Не мислете, че с обикновената вяра можете да подобрите живота си. Не, ще внесете в себе си такава основна идея, която да ви даде вяра, упование и сигурност в живота. Който има такава идея, той мяза на човек, качил се на скала сред бурното море, и седи там, тих и спокоен, незастрашаван от морските вълни. Основната идея дава на човека необходимите елементи за работа. Който намери тази идея в себе си, т. е. своя прадядо, той се подмладява, облагородява и престава да се занимава с дребнавостите на живота. Умът му се изпълва със светли и възвишени мисли, а сърцето – с благородни чувства. Докато човек не е намерил тази основна идея, той мяза на малко дете, което цял ден играе на улицата с кал и пясък, прави си къщички, цапа се с калта. Щом намери тази основна идея, човек е пак същото дете, но вече баща му го завежда в градина, пълна с хубави, зрели плодове. Детето забравя вече къщичките от кал и пясък и мисли само за зрелите, сладки плодове. То се изчиства външно и вътрешно и започва да се храни само с плодове, които внасят в душата му нещо ново, което го повдига и облагородява.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях". Това е казал Христос на времето си, но то се отнася за вечни времена. Задайте си и вие въпроса, ще можете ли да живеете след като умрете? Ще можете ли да забогатеете, след като

осиромашееете? Аз взимам думата забогатяване в красив смисъл. Да намериш смисъла на живота, това значи да забогатееш. Казано е: „ Блажени нищите духом". Нищите духом не подразбират бедни хора. Да бъдеш нищ, това подразбира известно състояние на духа. Нищият духом представя долина, в която всичко расте, цъфти и зрее. Нищият духом е смирен, тих, кротък човек, който е намерил основната идея и казва: Господи, досега съм се лутал в живота, но намерих вече основната идея и започвам да се чистя. Намерих вече житното зърно, върху което почива моето щастие. Казвам: Тази идея струва повече от всичкото богатство и знание на света. Тази идея е магическата пръчица в живота на човека, която може да го направи учен, силен, музикант – с тази идея той може да постигне всичко, каквото желае. Достатъчно е човек да насочи мисълта си в дадена посока, за да може, в 20–30 г. най-много, да постигне това, което без тази идея едва ли за цял живот би постигнал. Ако сте дошли до придобиване на тази идея, не отлагайте. Работете, молете се, да я постигнете. С нейното постигане ще дойде и възкресението. Само онзи ще дойде до възкресението, който е придобил основната идея, който е намерил своите предци. Бог ще се всели само в ония житни зрънца, които са в състояние да възприемат слънчевата светлина по новия начин. Нашите предци са били в състояние разумно да използват богатствата в природата, когато съвременните хора даже не подозират за тия богатства. Днес българите разработват земята едва на дълбочина 25 см.: ако я разработват на 50–60 см. дълбочина, те ще открият в нея богатства за хиляди години. Има известна аналогия между разработването на земята и на човешкия мозък. Колкото плитко разработват земята, толкова плитко разработват и мозъка. Често слушате съвременните хора да си говорят: Не ни трябва дълбока философия, на дълбоко да се оре; отгоре-отгоре само е достатъчно. Не, дълбока философия се изисква! Земята трябва да се обърне на дълбочина 60 см. Ако посадите семена в така разработена земя, тя ще даде сто пъти по-добри резултати. В това отношение,

страданията са необходими, те представят ралото, което разорава земята. Страданията са необходими за опресняване, за усилване на елементите. Който страда, той се усилва, калява се. Който седи в покой, той отслабва, крехък става. Същото може да се каже и за болестите. Който е боледувал, той става по-издържлив, по-силен. Ако някой не е боледувал в живота си, организмът му е по-изнежен, по-неиздържлив. Каленият, издържливият човек има запас от енергии, с които се противопоставя на всяка болест. Този човек издържа не само на болести, на страдания и мъчнотии, но и на всяка отрицателна мисъл или отрицателно чувство, които минават през него.

Примерът с моята тенджера, който ви разказах, е ценен и за вас, да знаете, как да постъпвате. Когато някой ви иска пари, не му давайте, докато не свърши някаква работа. Иначе, човек се разваля. В дадения случай, аз трябваше да отида заедно с този електротехник, да купим материал за тенджерата, и по този начин той щеше да избегне изкушението. Това, че не издържа, показва отсъствие на прадядото в него. Мнозина поддържат мисълта, че трябва да се помага на хората с пари. Никъде в Евангелието не е казано, че трябва да се дават пари на хората. Аз съм наблюдавал, че парите развалят хората. Ако дойде при тебе някой беден, бос, с окъсани дрехи, първо го нахрани, дай му хляб да се наяде. И след това, ако имаш възможност още да му помогнеш, купи му нови дрехи и обуща, но старите си не давай. Не давай тялото си на хората, т. е. не давай старите си дрехи, които са свързани с тялото ти. Купи нови дрехи и му ги подари. Старата си къща никому не давай! Така постъпва и Бог по отношение на нас. Сега, мнозина ще се хванат за думите ми и ще възразят: Значи, не трябва да се прави добро на хората. Не, нов, възвишен морал е нужен на съвременните хора! Задачата на нашия живот не седи в това да помагаме на бедните. Ако дойде при мене някой беден, аз ще му кажа, коя е причината за неговата бедност, и ще му покажа начин за излизане от това положение; ако дойде някой болен, ще му кажа, защо е болен и ще му посоча начин на лекуване. „Дето са двама или трима, събрани в

мое име, там съм аз посред тях". Постарайте се да намерите тази основна идея в себе си. Тя е във вас. Щом намерите нейните отличителни черти, ще придобиете сила да издържате на всички страдания. Няма сила в света, която може да разклати тази идея във вас. И на кръста да сте, пак ще издържите, както издържа Христос. Той пострада заради тази основна идея, но издържа. Когато беше на кръста, Той извика: „Господи, защо си ме оставил? " Но веднага след това Той каза. „Нека бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам Духа си." На друго място Христос казва: «Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема". Това показва, че Той не очакваше да дойде някой отвън да Му помогне. Казвам: когато се намерите на кръста, не очаквайте на хората да ви съжаляват. Достатъчно е вие сами да се съжалявате. Ако ви видя на кръста, аз бих се радвал. Каква полза, ако плача за вас и ви съжалявам? Вместо да плача, по-добре ще бъде да взема клещи и да извадя гвоздеите от ръцете и краката ви, с които сте заковани. Най-лесно е човек да пророни няколко сълзи за вас, да ви каже, че волята Божия е такава и да си замине. Не, минеш ли покрай някой, който е разпнат на кръста, кажи му: Братко, бъди спокоен, не се бой, престори се на умрял, и щом те снемат от кръста, ние ще те съживим. Казвате: Нали трябва да се говори истината на хората? – На кого трябва да се говори истината? Истината трябва да се говори само на разумните, на истинолюбивите хора. На лъжците, на крадците истината не трябва да се говори. И да им кажете истината, те няма да вярват. Всеки човек търси истината, но някой от тях я търсят по крив път. Истината с лъжа, с кражба не се намира. Някой иска да отиде в Америка, друг – в Германия, трети – в Англия, там да намерят истината. Казвам: ако можете там да намерите истината, като основна идея във вашия живот, заслужава веднага да сторите това, да не губите време. Но ако и там не я намерите, по-добре останете при условията, при които сте сега. Ако мислите, че на онзи свят ще намерите истината, можете и там да отидете, но после да не съжалявате, да плачете, че сте гладни, да искате да ви раздават жито

на задушница. Задушниците не са нищо друго, освен условия да се задоволи отчасти глада на онези, които са заминали за онзи свят и оттам плачат, че са гладни. Какъв е онзи свят, ако за душите, които са там, трябва да се дава жито от нашия свят? Това не е истинският „онзи свят", но един беден свят, пълен със страдания. На душите от онзи свят ние ще кажем: Да ви избави Господ от това голямо страдание, в което се намирате, да очаквате на нашите подаяния!

Сега, аз говоря за учениците, а не за слушателите. Първата задача на ученика е да дойде в контакт със своя прадядо, да види, какви са неговите качества. Като влезе в контакт със своя прадядо, той ще го научи, какво да прави. Ще кажете: „Духът на Истината ще ни научи, какво да правим". За кой дух говорите вие? Много духове ви говорят, но кой от тях трябва да слушате? Като говоря за духове, за ангели, мнозина се плашат. Защо се плашите от духовете? Каква разлика има между духовете и самите вас? Всички хора са въплътени духове. Говорите за Ивана, за Драгана, но кой от вас е видял Ивана или Драгана? Кой от вас е видял човека? Иван или Драган се е качил на един бял кон, който временно е взел под наем, но конят не е негов. Обаче, кой е този Иван? Де живее той? Кои са отличителните му черти? – Нищо не знаете. Но има нещо безсмъртно в човека, което никога не се мени. Има моменти в живота на човека, когато в него настава тишина, спокойствие, и той чувствува, какво е в същност. Тези моменти траят кратко време, след което човек минава пак в обикновения живот на тревоги, докато най-после животът му се свърши, и той казва: Нищо, за в бъдеще ще постигна това, което сега не можах. – Ако живеем по този начин и отлагаме нещата от един живот за друг, ние нищо няма да постигнем, няма да разрешим задачите на своя живот. Това е механически процес на живота, за който ние не говорим. Казвам: оживее ли веднъж човек, той трябва да използува това положение и да направи само още една крачка напред! – Ама ние правим усилия. – Аз зачитам вашите усилия, но трябва да направите само една крачка напред! Вярата, като понятие, е

едно нещо, а като сила, приложена в живота, е друго нещо. Всеки ден трябва да прилагате по една нишка към вярата си, да я усилвате. Ако пък всеки ден късате по една нишка от вашата вяра, тя отслабва. Вярата, като понятие е едно нещо, а като сила, която дава възможност на човека да постигне своите стремежи, е друго нещо. Любовта, като понятие, е едно нещо, а като сила за постижения е друго нещо. Любовта представя велик свят. Ако знаехте, какво нещо представя една нишка от вярата, или от любовта, вие щяхте да работите за увеличаване на техните нишки. Аз засягам един от важните въпроси – въпросът за силата на ученика. Кога човек може да бъде силен? Когато сам се опрашва като житото. Докато търси помощ отвън, като царевицата, ръжта, ечемика, ябълката, крушата и др., ти си зависим човек. Значи, житото е емблема на човешкия живот. Понеже житото днес е издребняло, това показва, че човешкият живот е издребнял. Когато житото на новия живот се посади в човека, едновременно с това ще се подобри и неговия живот. Следователно, всяка нова идея, която се внася в ума на човека, подобрява живота му.

Ще кажете: Ние вярваме в Господа Исуса Христа.– Моите почитания към вашите вярвания. – Ние се стремим да бъдем добри. – Моите почитания към вашите стремежи, но в Писанието е казано: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш Небесни!" Кой от вас е съвършен? Съвършенство, без придобиване на предците, е немислимо. Съвършенството подразбира единение с Бога. Това единение е органическо, а не външно, механическо, наложено от хората. Който живее в това единение, той живее в Цялото и разбира идеите, които се включват в Него. Това значи да имаш доверието на Бога и да разполагаш с всички сили и богатства, които се крият в Него. Щом придобиете този прадядо в себе си, природата ще ви даде доверието си, да разполагате с нейните сили и богатства. Днес природата е заключила всичките си богатства. Защо? Защото хората пипат без позволение наляво-надясно и ще отиде тенджерата. Тенджерата представя вашето тяло, което трябва да пазите. Един ден

дяволът ще дойде при вас под предлог, че иска да поправи тялото ви и ще го задигне. Не давайте тялото си на дявола! Не правете опита, който аз направих. Аз мога да правя такива опити, защото лесно ще намеря този, който взе тенджерата. А вие, дадете ли веднъж тенджерата си на дявола, мъчно можете да го намерите.

„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз посред тях.» Сега, желая ви да се събирате по двама или трима, да започнете с алхимическата идея, да образувате общество от идейни хора, които да работят за своето добро, за повдигане на своя ближен и за въдворяване Царството Божие на земята. Щом постигнете това, всички хора ще живеят според великия закон на Любовта.

Сега, аз желая да се намери още един българин, който да издири предците на самите българи. С намиране предците на житото, разрешава се и въпросът за стомаха, за храненето. Когато това жито се размножи, от него ще се прави най-хубавия хляб, какъвто досега не е могъл да се приготви.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето." Не е далеч времето, когато хората ще се хранят с този жив хляб. Щом дойде това време, и животът на земята ще се подобри.

И тъй, дето са двама или трима от учениците, събрани в името на Христа, те ще могат да намерят предците на сегашното жито в себе си.

Беседа от Учителя, държана на 30 октомври, 1927 г., София. – Изгрев.

И РЕЧЕ БОГ

„И рече Бог. „Да направим человека по образу нашему и по подобию нашему,““(Битие 1:26)

Съвременният живот е израз на дълго минало. Животът не се създава сега. Това, което хората сега преживяват, е последствие на минали причини. Вследствие на това, в живота се забелязва една необходимост. Понякога хората се чудят, защо нещата стават така, както те не желаят. Ако всички неща в живота се създаваха сега, щеше да има възможност да се изменят, но понеже те са създадени вече, сега не остава нищо друго, освен да се използват по разумен начин, и ако се забележат никакви погрешки, да се изправят. Който е запознат с окултните науки, с философията на живота, той може да чете ред автори, които са писали по тези въпроси, за да си ги изясни още по-добре.

Казвам: животът на всеки човек представя възел, в който се прекръстосват неговото минало, настояще и бъдеще. Следователно, миналото определя настоящето, а настоящето ще определи бъдещето. Един велик закон е взел участие при създаването на човека, като го е извадил от първичните му условия и го е поставил на житейската сцена. В това отношение, човешката душа е връзка, съединителна нишка между физическия и Божествения свят. За напредналите същества тя представя предмет за изучаване. Ако искате да знаете, защо е създадена земята, ще ви кажа, че земята е създадена за човека. Вън от човека, земята няма никакъв смисъл. И наистина, преди човека земята не е съществувала. Тя е съществувала и тогава, но не в това състояние, в което я виждаме днес. Бог рече: „Да направим человека, който да владее над рибите, които живеят във водата, над птиците, които живеят във въздуха и над животните, които живеят на твърдата

почва." Значи, Бог определи три елемента, които човек може да владее. При това създаване на човека не се казва, че той може да владее светлината и огъня. Само първите три елемента се дадоха на човека да ги владее. Рибите представят първобитното състояние на човека, в което не е съществувал почти никакъв морал. От рибите не е останала никаква книжнина, никаква култура. За тях може да се каже, че са били никакво разбойническо царство. Между тях съществува пълно разрушение. Рибите се отличават с голяма жестокост. Голямата им плодовитост се дължи, именно, на тази черта. Те снасят от 2000-3000 яйца, но всичко това се унищожава, гълта и, в края на краищата, от тия яйца, едва ли ще излязат няколко рибки, които да продължат рода. Голямо изтребление съществува между рибите! Същото може да се каже и за човека, когато е бил в диво състояние. Той е мислил, само когато се е намирал в опасност. Това не е мисъл. Не може да се нарече философ онзи, който мисли само в усилни времена. Кой не мисли тогава?

В една от миналите си беседи казах. Права мисъл е онази, която се проявява при най-малките съпротивления. Когато богатите, учените, духовните хора почнат да мислят, тогава ще имаме права мисъл. Казвате: Нима духовните хора не мислят? Да, и духовните хора още не мислят. Засега те чувстват, имат желания, действат, но още не мислят. Хората смесват желанията с мисълта, но има грамадна разлика между правата мисъл и желанията. Наистина, желанието събужда мисълта, но това още не е права мисъл. Такава мисъл е подобна на есенно цвете, което цъфти, но плод не връзва. Такива мисли са еднодневки, които нямат никакво развитие. Когато говоря за правата мисъл, аз разбирам такава мисъл, която има благоприятни условия за развитие: да расте, да цъфне, да върже и да узрее. За да се предизвика една права, възвишена мисъл, човек трябва да има в себе си най-добри условия, т.е. да бъде създаден по образ и подобие Божие. Ако човек не е образ и подобие Божие, за права мисъл в него не може да се говори. Защо? Защото правата, възвишената, идейната

мисъл иде само от Бога. Някои от съвременните философи казват, че в първичния живот не е съществувала никаква мисъл, но мисълта сега се проявява. Те казват още, че в първичния живот не е съществувала никаква светлина, но светлината сега се проявява. Според мене, това е точно обратно и мисълта, и светлината са съществували в първичния живот. Светлината, както и мисълта са съществували през цялата вечност, а тъмнината и безсмислието, т.е. отсъствието на мисълта се проявили отпосле. Преди всичко, трябва да се прави разлика между първичния и първобитния живот на човека. В Писанието е казано, че първо се е явила светлината в света, а после тъмнината се е опитала да я обсеби. Кой обсебва в света? – Само простият, невежият, който не разбира законите. Когато детето гледа луната, струва му се, че ако простре ръцете си, ще я хване. Всъщност, детето не може да обхване луната с ръцете си. Да мисли, че може да я хване с ръцете си, това говори за неговото невежество. Също така някой казва: Моята мисъл е толкова обширна, че с нея мога да обгърна целия свят. – Да, твоята мисъл може да обгърне света толкова, колкото детето може с ръцете си да хване луната. Друг казва: Аз съм много търпелив човек. – Не се минават два-три деня, срещате този човек скръбен, разплакан. Защо? Явило му се някакво препятствие, някаква мъчнотия в живота, която не могъл да преодолее. Тази мъчнотия дойде, за да му покаже, че няма търпение. Търпението е един от великите стълбове, на които се крепи правата мисъл.

Сега, аз говоря върху въпроси, които засягат вашия живот. Например, от незапомнени времена още е казано: Каквото човек мисли, това става. Ако човек мисли по Божествено, и работите стават по Божествено; ако мисли по човешки, и работите стават по човешки; ако мисли по животински, и работите стават по животински. Както мислиш, такъв ставаш. Това е един фатален закон в света. Казвате: С какъвто дружиш, такъв ставаш. Това не значи, че по форма и съдържание ще станеш като него, но направлението на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля ще приемат друг израз. С каквато

мисъл човек се свърже, такова въздействие ще окаже тя върху неговия мозък, с каквото желание човек се свърже, такова въздействие ще окаже то върху неговото сърце. Например, когато човек преживява някакво тежко състояние и не знае, че причините за това се крият в неговия минал живот, той се гневи на съдбата си и роптае срещу нея. Всеки трябва да знае, че той сам е създал съдбата си. Днес човек носи последствията на това, което е създал в миналото си. Значи, последствията са допуснати от Бога, но причините не са от Него. Причините се крият в самия човек. Първоначално Бог е дал добри условия на всички хора, да се развиват, но едни от тях са използвали тия условия правилно, а други не са ги използвали, както трябва. Когато един студент свърши университет с отличие, по пристрастие ли неговите професори са му турили този венец на главата? Не, този студент е работил усърдно, той е развил дарбите и способностите си, които Бог е вложил в него първоначално. Ще кажете, че майката и бащата на този студент били способни. Да, на чешми, от които тече чиста, хубава вода, поставят мраморни курни, а на чешми, от които тече твърда вода, поставят прости курни. Според водата и курната. Следователно, добрият син определя своята майка и своя баща. Хубавият сандък определя, какви скъпоценности да се турят в него. Казвате, че бащата и майката създават синовете и дъщерите си. Това е вярно по отношение на Бога, но не и по отношение на хората. Бащата и майката не създават синовете и дъщерите си, но те представят само условия за тяхното проявяване. Според развитието си, синът и дъщерята сами ще изберат своите родители. Съгласно този закон, развитието на човека определя и неговото бъдеще. Значи, бъдещият живот на човека зависи от настоящия. Хората не подозират даже великата цел, за която са дошли на земята. Сега се приготовлява материал за тази велика цел. Мислите и чувствата са материалите, от които ще се създаде бъдещият човек.

„Да направим човека по образу нашему и по подобию нашему." Този образ и подобие се заключава в Божията мисъл. Който може да

бъде проводник на Божиите мисли, той е човек, създаден по образ и подобие Божие. В това отношение, физическият, т.е. проявеният свят е създаден по образ и подобие на Божествения. Погледнете на небето, на небесните светила и ще разберете, с каква точност е създаден този свят! При създаването на космоса са взели участие най-учените същества. Ако се заемете с изучаването на всички слънца и планети, ще видите, с каква съвършена техника, с каква висша механика са си служили тия същества. А всичко това говори за тяхната висока култура. И рече Бог: „Да направим человека по образу нашему и по подобию нашему." От този стих се вижда, че до това време човек е съществувал някъде, но не е бил направен по образ и подобие Божие. Защо Бог е извикал човека отнякъде и отново го е създал, съвременната философия, както и окултната, не дават положителен отговор. И да се обясни по някакъв начин този въпрос, той все пак ще остане неразбран. Да бъде човек създаден по образ и подобие Божие, това подразбира да му са дадени две качества: да мисли и да чувства. Мъдростта създава условията за живота; тия условия пък създават науката. Ако науката не съществуваше, хората не биха могли да поддържат своя организъм, да строят къщите си, да уреждат помежду си средства за съобщение. Що се отнася до външните условия на живота, те могат да останат настрана, но първото необходимо условие за човека е да държи своя организъм в пълна изправност. Това е от първа необходимост, защото човек е свързан с всички живи същества, които стоят по-долу и по-горе от него. Съвременните хора още не знаят за тази връзка и не разбират нейното значение. Един ден, когато хората дойдат до това пълно единение, когато съзнаят тази връзка, и животът им ще придобие смисъл. Всички хора трябва да съзнаят, че са едно тяло и един дух. Щом съзнаят това, те ще бъдат образец на Великия организъм, в който всеки ще намери своето определено място. Само при това положение човек може да бъде свободен.

В 24 гл. 46 ст. от Евангелието на Матея е казано: „Блажен този раб, когото, кога си дойде господарят му, намери го да прави така!" И аз казвам: „Блажен този раб, когото, кога си дойде господарят му, намери го да прави това, за което е поставен!" Всеки човек е поставен от Бога на определено място за някаква велика цел, която той трябва да постигне. Нашите желания не представят задачата, за която сме изпратени на земята. Ето защо, ние трябва да различаваме временните наши желания от желанията на Любовта, от желанията на Бога. Любовта е велик свят, който има съвсем друго произхождение в сравнение с физическия. Безсмъртието на човека седи, именно, в Любовта. Когато хората се научат да изпълняват Божията воля, те ще дойдат до закона на безсмъртието. Не е достатъчно само да чувствате тази Любов, но трябва да я изявявате. Казано е в Писанието: „Любовта на хората ще охладнее, според условията на техния живот." Значи, според лошите условия на живота, любовта на мнозина ще охладнее. Защо идват лошите условия? От неразбиране. Неразбирането пък е присъщо за онзи, който няма в себе си развити органи за възприемане на истината. Например, един от приятелите ви седи при вас и мисли нещо, но вие не знаете, какво мисли. Ако разбирахте законите на светлината, по нюансите, които тя хвърля върху човешкото лице, вие щяхте да разберете, какво мисли приятелят ви. Не само това, но и по отделните части на лицето щяхте да четете всичко, което мисълта отразява: ще погледнете челото, носа, устата, страните на вашия приятел и ще четете свободно мислите му. Всичко, което човек мисли, е написано на лицето му. Както съвременните хора се съобщават чрез радио, така един ден ще се създаде апарат, с помощта на който ще се фотографират, както мислите, така и целият живот на хората. Това ще се постигне само тогава, когато човек дойде до положение да владее рибите, т.е. да завладее течната материя, понеже тя се отличава с голяма неустойчивост. Това ще се постигне само тогава, когато човек завладее птиците, т.е. когато завладее въздухообразната материя и започне да разполага с полета на своята

мисъл. Понякога въображението на човека е толкова силно, че той започва да мисли, какво всичко може да направи. Често, млади и стари хора се осакатяват от своето въображение. Например, някоя бездетна жена осиновява едно дете и започва да си въобразява, как то ще порасне, ще я гледа на стари години, ще я утешава. Обаче, какво излиза? Това дете не само че не я гледа и утешава на стари години, но отгоре на това я измъчва. Щом е намислила да осиновява дете, тази жена трябваше да се обърне за съвет към някой опитен френолог, физиономист и хиромантик и да разбере от него, дали детето, което мисли да осинови, е създадено по образ и подобие Божие, или не. Ако не е създадено по образ и подобие Божие, нека остане да си живее в морето. Трябва ли човек да вземе при себе си една риба, или едно влечуго, или един вол и да живее заедно с него? Много хора държат в домовете си котки и кучета, но могат ли котката и кучето да влязат в положението им, когато, например, те са затруднени материално? Не, котката ще си мяуче, кучето ще си лае, без да влизат в положението ви. Някои казват, че котката се привързвала към къщата. вярно е това, котката е привързана и към къщата, и към мишките, но по никой начин тя не може да влезе във вашето материално затруднение.

И тъй, в разумния живот човек сам не може да живее. С кого ще живее тогава? С Бога. Ако той не обича Бога и не живее за Него, мислите му никога няма да бъдат прави. Какво трябва да мислите за Бога? За Бога ще мислите, че Той е правата мисъл, че Той е най-възвишеното, най идеалното същество. Щом помислите, че Бог ви наказва, че не е еднакво разположен към всички, вие сами се ограничавате. Това показва, че нямате идеал в себе си, че не сте създадени по образ и подобие Божие. Не, и целият свят да се обърне против вас, вашият идеал трябва да остане непоколебим и да кажете: Каквото и да става около мене, аз зная, че в Бога противоречия няма. Божията Любов е неизменна, а противоречията съществуват в мене. Бог разбира всички живи същества, което се вижда от това, че им създава условия на земята, да се проявят. Той вижда техния труд,

вижда работата, която те вършат, но въпреки това не може да им помогне, т.е. не може да ги направи щастливи. Бог може да продължи нашия живот, но докато не ни прекара през нещастието, не може да ни направи щастливи. Той казва: „Вие трябва да познаете доброто и злото, както Адам и Ева го познаха." Злото в света съществува като условие да се прояви доброто. В дъното на всяко страдание се крие зло. В Любовта няма зло, а в съмнението пък няма любов. Злото се крие в дъното на всички отрицателни прояви в живота. Злото представя разумни същества, които живеят по закони, точно противоположни на доброто. Тяхната задача е да вмъкнат цялото човечество в крив път. Щом намислите да направите едно добро, или да предприемете някаква работа за своето развитие, те веднага се противопоставят. Ако имате желание да учите музика, например, те казват: Не ви трябва сега музика. Вие имате по-важна работа, която трябва да свършите. После ще учите музика. Речете ли да се помолите, те казват: Оставете сега молитвата! Вижте, че яденето ви ще загори! Или, погледнете, време е да посрещнете дъщеря ви, която иде от път. - Това са измислици от тия същества, с цел да отклонят ума ви от по-важни работи. Едно трябва да знаете: не е ваша дъщеря онази, която пристига с трен или с автомобил. Когато дъщеря ви дойде на този свят, с какъв трен, или с какъв автомобил пристигна? Кой беше номерът на нейния автомобил, не знаете. Значи, всяко нещо, което пристига с трен, или с автомобил, не е реално; всяко нещо, което пристига без автомобил, без трен, е реално. Реалното в света иде по същия начин, както Христос се яви на учениците си след възкресението и каза: „Мир вам!" Христос не дойде с никакъв автомобил. Той неочаквано се яви пред учениците си и ги благослови. Като Го видяха, учениците му се смутиха и се запитаха помежду си, как дойде Христос при тях при затворена врата? Те останаха изненадани от това явяване на Христа, но не можаха да си отговорят.

Казвам: сегашният живот на хората е израз на тяхното минало. Ето защо, всеки трябва да се справи с миналото си. Сегашната епоха е

към края си вече, тя е на завършване. Трите елемента в света - земя, вода и въздух - са завладени вече. Земята е завладяна, водата е завладяна и въздухът е завладян. Днес хиляди лодки и параходи кръстосват водите на целия свят, ловят рибите, консервират ги и ги изпращат в търговията. Рибите не намират покой от хората. И въздухът е също тъй завладян. Днес балони, цепелини, аероплани летят из въздуха, и оттам пущат бомби, стрелят срещу неприятеля. Следователно, и трите елемента са вече завладени, не остава нещо да се завладява. И сега, за да дойде благословението в света, хората трябва да минат през големи страдания. Това положение, именно, поставя хората пред големи противоречия. Когато е създавал света, Бог е предвидил външните противоречия, но те са неизбежни, те са необходим закон за развитието на човечеството. Когато вадите някаква руда, не срещате ли противоречия? Големи противоречия срещате, но те се оправдават с благата, които придобивате от тази руда. Вие поставяте рудата в пещ, нагрявате я с въглища, и непотребното от нея, сгурията, излиза навън, а ценното, металът, остава в пещта и го използвате за разни цели.

Значи, противоречията, страданията в живота са необходими, за да се извади непотребното от човека и да се изхвърли навън, а потребното, т.е. ценното, да остане в него, като качество на човешката душа. Всяко нещо, което не може да се използва за работа, е непотребно. Грехът в света е сгурията, шлакът, който, при стопяването на рудата, се отделя настрана. Благо-родният метал, или скъпоценният камък е доброто, което се употребява за работа в живота. Значи, онзи материал, който влиза в работа при съграждането на нашия бъдещ живот, е доброто. Онзи материал пък, който не влиза при съграждането на нашия бъдещ живот, е злото. Омразата, лъжата, съмнението, лицемерието не са само състояния, през които човек минава, но са известен род материя, с която той си служи. За лъжата, например, се изисква специфичен материал; за омразата пак се изисква специфичен материал. Някой казва: Аз не

искам вече да лъжа. – Щом не искаш повече да лъжеш, трябва да те прекарат през огън, както правят с рудата, за да отделят от тебе нечистата материя на лъжата и да я изхвърлят навън. Който си служи с лъжата, той създава в себе си известни форми, известни образи, които играят ролята на примамки. Например, как ще може търговецът да излъже купувача, ако не му покаже някаква форма? Ако нямате каква и да е външна форма за нещата, вие не можете да лъжете. Следователно, много хора са натрупали богатства чрез лъжа. Лъжата е един от начините за обогатяване. Който лъже, той се освобождава от материята на лъжата в себе си. Когато някой човек ви излъже няколко пъти, той се радва, защото по този начин неговият ум се развива. В лъжливите хора умът е силно изострен, те мислят много, но и разрушителните способности в тях са силно развити. Ако искаш да разрушаваш, ще вървиш по пътя на злото; ако искаш да съграждаш, ще вървиш по пътя на доброто. Злото и доброто са два противоположни метода, които действат в живота. Бог, както и невидимият свят, си служи с двата метода. Когато хората си служат със злото, те причиняват големи пакости, защото не знаят законите, на които злото се подчинява. Обаче, когато Бог си служи със злото, понеже знае законите, Той го употребява точно на своето време и място, вследствие на което никому не причинява пакост. Следователно, в ръцете на Бога и злото, и доброто дават еднакви резултати. Затова е казано: „Всичко, което Бог върши, е за добро."

И сега даже, като не разбират законите, щом се намерят в трудно положение, хората прибягват към лъжата. Те мислят, че по този начин ще подобрят положението си. Наистина, положението им понякога се подобрява, но временно само, а след това се натъкват на по-големи страдания. За предпочитане е да пострадаш малко, отколкото да излъжеш; за предпочитане е да полежиш малко в затвор, отколкото да излъжеш. Онзи, който предпочита лъжата пред истината, той мисли, че животът е само на земята. Малко хора има на земята, които могат да говорят истината. По този въпрос аз говоря

принципиално, нямам пред вид личността на човека. Злото седи в личността, а личността е отживяла своето време. Често, заради своята личност, човек е принуден да изменя на Божественото в себе си, вследствие на което се натъква на големи страдания. Питам: коя майка, след като е лъгала децата си с различни караконджовци, със самодиви, е допринесла нещо добро за тях? Коя майка, като е обещавала разни неща на децата си и не изпълнявала своите обещания, е допринесла нещо добро за тях? В резултат на тия лъжи и неизпълнени обещания, децата са изгубили уважението и почитта към родителите си. Още докато е било в утробата на майка си, малкото дете е изгубило уважението си към нея. Защо? Защото през всичкото време на бременността си, майката се е съмнявала в Бога, във всичко велико и красиво в живота. Всяко съмнение във Великото Начало на живота е в сила да опорочи душата на човека. Ние не говорим за някакъв Бог, създаден от хората, принадлежащи към разни черкви, но говорим за Единния Бог, в Когото живеят всички хора и от Когото зависи благото на всички хора. Ние говорим за онова Първо Начало в живота, което ражда в нас знанието, любовта, което създава в нас вътрешен подтик към освобождаване от мъчнотиите, от злото в света. Хората мислят, че тъй както се проявяват, това е човекът в тях. Те не знаят истината по този въпрос. Да, външното, което виждаме в човека, това е той, външният човек, но има друго едно същество в него, което работи; то представя вътрешния човек, или Божественото начало в човека.

Преди няколко деня дойде при мене една госпожа, която преживяла големи душевни кризи и страдания, вследствие на което изгубила смисъла на живота, изгубила вяра в съществуването на Бога, на задгробния живот, и започнала да вярва само в съществуването на този живот. Казвам й: права си, вярвай само в този живот, но наблюдавай се и ще видиш, че ти, не само че вярваш в много неща, но дори си суеверна. Тогава тя потвърди думите ми, като каза: Наистина, когато ме осъдиха на смърт чрез обесване, тя била обвинена в нещо,

вътре в мене нещо ми подсказваше, че няма да ме обесят. И така излезе, впоследствие ме оправдаха. Аз погледнах ръката ѝ и казах: Докато линията на живота ти е така добре развита, и два пъти да те турят на въже, пак няма да те обесят. Приятелите ти от невидимия свят се застъпиха за тебе и спасиха живота ти. Тогава тя продължи: Щом е така, наистина, аз имам вяра, но вътрешна. Външно често се разколебавам, но вътрешно се държа, уповавам на нещо. Казвам ѝ: ти ще знаеш, че Бог, за Когото говоря, живее във всяка душа. Той не е нито само в черквите, нито само в известни духовни общества. Той не е и на небето само, но изобщо, Той живее навсякъде в целокупния живот и се проявява, де повече, де по-малко, според това, доколко разните същества са Му дали достъп да се прояви. Под думата „небе" ние разбираме разумния живот, в който Бог се проявява. Той се проявява и в сърцата на праведните хора. Когато сърцата на хората се пречистят, те ще усетят присъствието на Бога в себе си. Няма по-велико, по-красиво сдружение в света от дружбата на хората с Бога!

„Блажен този раб, когото, кога господарят му дойде, намери го да върши, каквото му е заповядал! " Какво му е заповядано? Заповядано му е да бъде носител на Божията Любов и Мъдрост. Следователно, всеки човек може и трябва да бъде носител на Божествената Любов и Мъдрост! Съвременните хора са крайно индивидуализирани, вследствие на което любовта им е толкова отслабнала, че всеки мисли само за себе си. Днес почти всички хора си служат с насилие, всеки иска да се наложи на другия. Вие имате известна идея, известно верую, и като срещнете някой човек, искате той да възприеме вашето верую, да мисли като вас. Ако този човек е създаден по образ и подобие Божие, той ще ви слуша, ще ви се радва, няма защо непременно да мисли и да вярва като вас. Като ви говоря по този начин, аз нямам за цел да ви карам да вярвате в Бога, нито пък да ви заставям да мислите като мене. Моята задача не седи в това, но аз искам да събудя възпоменанията ви за вашето минало, които да свържете с настоящето си, за да имате възможност някога да

проникнете във вашето бъдеще. Бъдещето е новият свят, който сега се създава. Този свят определя условията за новия човек, за новия Адам, който също така сега се създава. С това се преповтаря историята на миналото. Новият Адам ще бъде създаден по образ и подобие Божие. Той няма да убива, няма да лъже, няма да се съмнява. Неговата мисъл ще бъде права мисъл; той ще има много по-големи знания от съвременния човек, но ще има много още да учи.

Новият човек, който сега се създава, аз наричам човек на светлината. Вие живеете в епоха, когато новият Адам се създава, и всички ще го видите. Той иде вече в света! Казвате: Кога ще бъде това? – Когато луната потъмнее, когато слънцето изгасне, когато звездите се разрушат. Това е според Писанието. На съвременен език преведено, това означава: когато старият строй се замени с нов, по-правилен, по-разумен, съгласен с Божиите закони, тогава ще дойде новият човек, новият Адам, Син Человечески. Тогава всички хора ще минат през него и ще станат като него. Това значи: Дошло е Царството Божие, Новото Царство на земята. Тогава хората пак ще живеят на земята, но ще могат да посещават и слънцето, и луната; ще ходят, дето пожелаят, ще имат свободен билет. Запомнете думите ми и ще ги проверите. Тогава телата на хората няма да бъдат толкова тежки, както сегашните. Новите хора ще могат да видоизменят телата си, според желанието и нуждите си: те ще стават видими и невидими, ще ги свиват и разширяват. Когато пожелаят, те ще отиват на разходка до слънцето и ще се връщат обратно на земята, без да става нужда да разправят на другите, какво има на слънцето, защото всеки сам ще може да провери това. Когато двама приятели се срещнат, те ще споделят впечатленията си от слънцето, ще се разговарят по научни въпроси, без да се съмняват един в друг. Могат ли при това положение хората да се карат помежду си? Когато жената има някаква скръб, понеже има свободен билет до слънцето, тя ще вземе билета си, ще отиде да се разходи и ще смени скръбта си. Когато синът или дъщерята искат да се разходят, ще вземат билета си и хайде на

слънцето! Всички в дома ще знаят, че дъщерята или синът са отишли на разходка до слънцето. Тези билети не са гратис, както нашите на земята, но са привилегировани билети. Казвате: Защо трябва да се разхождаме с тия билети? – За да трансформирате състоянията си. Застоят носи смърт, а движението – живот. Вечният живот представя вечно движение, вечен стремеж. Това движение не подразбира лутане, но съзнателно движение. Като не знае, какво да прави, земята се движи около себе си и около слънцето. Когато хората не знаят, какво да правят, и те трябва да се движат.

Питам: как мислите, в границите на Божиите възможности, само един начин ли съществува, по който светът може да се създаде? Много начини има, по които светът може да се създаде. Казано е в Писанието, че първият ден Бог създаде небето и земята. Съвременните учени пък, като говорят за земята, те разглеждат нейните пластове, как били нагънати, пречупени и оттук вадят своите заключения. Промените, през които е минала земята, включват един дълъг период от време, което не противоречи на Писанието. Там е казано „ в първия ден", но трябва да се добави думата „Божествен". И тогава, като се каже „в първия Божествен ден", това подразбира вече онзи дълъг период от време, през който нашата земя е минала ред промени, докато дойде до положението, в което я намираме днес. Едно трябва да знаят учените, а именно: каквито огъвания или пречупвания да със ставали със земните пластове, във всичко това има голяма разумност. Ако една мравя започне да лази по стените на вашата къща, тя няма да се запита, защо са прави, а не перпендикулярни, обаче, всяко разумно същество ще разбере, че тук се крие някаква разумност, някакви закони. Ако същата мравя попадне на тухлите, на циглите в тази къща, тя няма да разбере, защо са направени тия издадени и хлътнали места между тях. Обаче, разумният човек ще разбере значението на тези неща, ще знае, че по този начин къщата се предпазва от дъждовете. Та, според условията на миналото, земята е била създадена по един начин, но сега тя ще

претърпи такива промени, такова размърдване, че хората ще се принудят да напуснат къщите си и да бягат вън. Тогава на всички хора ще се даде по един свободен билет и ще им се каже: Издаден е нов закон, според който, за известно време, всеки трябва да излезе от къщата си. Ако не искат доброволно, насила ще ги заставят да излязат. Невидимият свят разполага с много средства за това. Тъй както днес светът се преустройва, на хората предстои велико бъдеще. Пред тях се разкрива велика наука за изучаване на законите и явленията в света. Съвременната наука и религия представят само условие за възпитание на хората. Те не могат коренно да видоизменят, да преобразят човека. За бъдещето развитие на човека се изисква нова наука, нова религия. За новия човек Христос е казал, че той ще служи на Бога в Дух и Истина. Съвременният човек, обаче, не може още да се кланя на Бога в Дух и Истина. Защо? Защото той още не е приложил закона на любовта. За в бъдеще всеки християнин трябва да има в дома си едно свободно легло за свой приятел, че като му дойде на гости, да може добре да го приеме. Днес всеки мисли за себе си: нарежда си една, две и повече стаи, но не мисли да определи едно специално легло за свой приятел. Това говори за користолюбието на съвременните хора. В противовес на користолюбието се създали хотелите. Едно време те са били известни под името „страннопримемници," но сега са преименувани под названието „хотели" и са придобили съвършено материален характер.

Казвам: възгледите, разбиранията на съвременните хора за онзи свят са съвършено изопачени и стоят далеч от истината. Например, почти всички религии говорят за онзи свят и казват, че като умре, човек отива при Христа, при ангелите. Може да е вярно и това, но важно е, като отиде човек там, какво ще разбере. Когато някой ученик заведе малкото си братче или сестриче на училище, да слуша, как учителят преподава, какво ще научи това малко дете? Нищо няма да научи, нито ще разбере нещо. Следователно, отиването в училище има смисъл само тогава, когато ученикът е готов да разбира, какво

учителят преподава. Думата „разбиране" означава, като влезе човек в общение с някой свят, да може разумно да използва условията на този свят. Днес хората се готвят, именно, за тези нови условия. Днес почти всички политически партии искат да внесат подобрение в живота на хората, да ги засилят икономически и духовно, но нищо не постигат. Защо? Понеже нямат правилни методи, не знаят, как да постигнат това. Събират пари, дрехи, раздават ги на бедни, но никакъв резултат не постигат. Често парите, дрехите не отиват на своето местоназначение. Какво може да се постигне при такъв ред на нещата? Мнозина подържат идеята че трябва да се прави добро, но щом дойде до приложение на тази идея, няма хора, които да я реализират. Впрочем, има такива хора, но те са малко на брой, а трябва да се увеличат. За да се постигне това увеличаване, всеки трябва да се стреми към реализиране на своите вътрешни идеали. Ако се говори само, без да се прилагат идеите в живота, хората ще дойдат до положението да се оправдават и да казват: Ако не днес, утре все ще се направи нещо повече. - Да, утре ще се постигне нещо повече от вчера, но който отлага от днес за утре, той закъснява. Затова, нека всеки се научи по-малко да говори, а повече да прилага Божествените идеи в живота, за да ги провери. Не разказвайте на хората, какво мислите да правите, но прилагайте. За тази цел човек ще живее едновременно два живота: той може да живее в малка, проста къщичка, но същевременно ще носи в ума си мисълта за нещо велико, грандиозно; той може да заема най-простата служба в живота, но по мисъл може да бъде пръв министър в България. При същото положение, този човек може да има такова знание, с което да разрешава всички трудни задачи в живота си. Това знание не е ли подобно на еликсира на живота? С този еликсир човек може сам да се лекува, да се подмладява. Обаче, това знание е достъпно само за онези, в които висшето съзнание е пробудено. Който иска да познае, какво знание има, каква е неговата сила и любов към Бога, нека тури дясната или лявата си ръка на някое болно място в организъма си и да

следи, ще мине ли болката му и за колко време ще мине. Ако имате пълна вяра и любов към Бога, без никакви колебания и съмнения, каквито болки, страдания и противоречия да имате в живота си, те моментално ще изчезнат. Велика сила се крие в човека, който има любов към Бога! Този човек е в сила сам да се лекува с поставяне на ръката си върху болното или парализираното място. Нещо повече даже: ако такъв човек срещне някой свой неприятел, който иска да го убие, достатъчно е първият да вдигне ръката си срещу неприятеля си, за да го обезсили.

Казвате: Вярно ли е всичко това, или е нещо като приказките „Хиляда и една нощ"? Това всеки сам може да провери, а може да проследи и безброй такива примери в живота. Има хора, които са спирали апашите в пътя им и са попречвали на техните замисли. Има случаи, когато апашите пък са спирали хора и са ги обирали. Аз говоря за човека, който има Божията Любов в себе си. Такъв човек е в сила да направи всичко. Защо? Защото доброто е по-силно от злото. Когато някой човек е слаб по отношение на злото, това показва, че той е слаб по отношение на Божията Любов. При живота, който хората прекарват на земята, пълен с безброй примери за проява на Божията Любов и за нейната сила, трябва ли още да им се проповядва тази любов? И след всичко това, обаче, срещате хора в света, които и днес питат: Съществува ли, наистина, в света Божията Любов? Защо се задава този въпрос? Защото днес хората вярват само в човешката личност. А какво е личността на човека? Тя е най-нереалното, най-променчивото нещо в света. Каквото мнение и да има обществото за вас, добро или лошо, достатъчно е да кажете на някой вестникар, че подарявате на България два милиона лева, за да започнат всички вестници да пишат най-добри работи за вас. Вие още не сте дали парите, но вестниците са пълни вече с хвалби по ваш адрес. Обаче, ако един човек отиде в редакцията на някой вестник и съобщи, че обича Бога, те ще му кажат: Това не се отнася до нас; с такива работи ние не се занимаваме. Вестниците считат за по-важно събитие факта,

че някой подарил два милиона лева на България, отколкото това, че някой обичал Бога. Според мене, ако се намери някой да пише във вестниците, че еди-кой си обича България, това съобщение ще допринесе на България много повече, отколкото факта, че еди-кой си ще й подари даже и десет милиона лева. Любовта на един човек само струва много повече, отколкото десетте милиона лева, подарени на никого. Аз бих желал да срещна в България поне по десет души между проповедниците, управниците, учителите, учените, родителите, които да любят Бога, както трябва. Съвременните хора не любят Бога, затова между тях често се раждат спорове и недоразумения. Между хора, които обичат Бога, спор не съществува. Защо ще спорят двама братя за имането си? Щом седнат на бащината трапеза, и за двамата ще има ядене.

Казвам: сега настъпва епоха на колективното, а не на индивидуалното, на личното. Всяка мисъл, която се явява в ума на човека, трябва да бъде достъпна за Бога, за ангелите, за светиите, за добрите хора, за добрите риби, птици, животни и растения. Казвате: Нима има и риби добри? Нима има и птици добри? Има добри риби, добри птици, добри животни, както и добри хора. Например, има някои видове риби, които се хранят само с водорасли. Тези риби още не са известни на съвременните учени. Следователно, права мисъл е онази, която е достъпна за всички живи същества. Когато такава мисъл проникне в ума на човека, той ще почувства в себе си Божието присъствие. Присъствието на Бога в човека пък му дава сила, мощ, да гради в себе си. Правата мисъл е творческа. Който има тази мисъл в себе си, той може болни да лекува, мъртви да възкресява. Ако някой каже, че има правата мисъл в себе си, ще го заведа при един сляп и ще му кажа: Постави сега ръцете си на очите на този сляп и се помоли да прогледа. Ако слепият прогледа, ти имаш правата, Божията мисъл. Ако слепият не прогледа, ти нямаш Божията мисъл в себе си, нямаш Божието благословение. Значи, всеки опит освобождава човека от заблужденията. Тъй щото, не е достатъчно

само на думи да се говорят нещата, но те трябва да се проверят, да се подложат на опит. Ако имаме поне десет души в България, които носят в себе си правата мисъл, с едно полагане на ръката си върху очите на слепи, те ще ги излекуват. И тогава слепи, хроми, клосни, болни, луди няма да има. Какво по-хубаво от това? Задачата на тия хора е да възстановят нормалния живот, без пари, без материални възнаграждения. Те ще направят това от любов към Бога. Когато такъв човек влезе в дома на слепия, ще му каже: Вярваш ли, че аз любя Бога? – Как да вярвам, когато съм сляп? – Ако туря ръцете си върху очите ти и повярваш, че аз любя Бога, ти ще прогледаш. Ако не повярваш, за винаги сляп ще останеш. Значи, проглеждането ти ще бъде доказателство, че аз любя Бога. Когато човекът на правата мисъл влезе в един дом, всякакъв спор, всякакви недоразумения и противоречия ще изчезнат от този дом. Този човек носи в себе си мир и светлина, любов и знание, радост и веселие. Какво виждаме днес? Всички хора изпитват вътрешен глад: глад в ума, в сърцето, в душата и в духа си – навсякъде има глад. Всички съвременни хора гладуват.

„Блажен този раб, когото, кога дойде господарят му, намери го, че върши онова, което е определил. " Щом е така, няма какво да се спори в сегашния живот. Този живот е изиграл вече своята роля; той е причина за падане на човечеството. Сегашният строй на живота има и добри подтици, но той не може да послужи за основа на бъдещия живот. Следователно, бъдещият строй на живота ще представя съвсем нов тип. Който иска да има бъдеще, той трябва да влезе в новия живот. Този живот е реален, не е нещо фантастично, нито е извън земята. Бъдещият живот ще е по-реален от настоящия. Едно от качествата на новия Адам е това, че той няма да умира. Той ще живее, колкото иска. Като живее 200-300-1000 години, той ще извика приятелите си и ще им каже: Приятели, викат ме вече от онзи свят, и аз реших да си замина. От всяка станция ще ви се обаждам, като по радио, да знаете, де съм. Това значи, че новият човек няма да умира. Обаче, докато се създаде този нов човек, телата на съвременните хора

трябва да претърпят коренно преобразование. Питам: този нов живот не е ли по-добър от сегашния, пълен със страдания и нещастия? Новият човек ще бъде създаден по образ и подобие Божие.

И тъй, вложете Любовта в душата си! Във всеки човек е вложено Божествено начало, в което той трябва да има пълно доверие, за да се освободи от всяко съмнение, подозрение, терзание. Мнозина роптаят против Бога, че им изпратил страдания. Страданията са привилегия за човешката душа. И Христос беше изложен на поругания, на страдания, но Той каза: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си." Въпреки всички изпитания и страдания, Христос не се усъмни в Бога. Това, именно, Бог изисква от онези, които Го любят. Тяхната любов трябва да бъде тъй обширна, каквато е Божията. Засега Бог ни изпитва на земята, но от нас се изисква абсолютно доверие към Него. Който всеки ден мисли за Бога, за него сиромашия, болести нима да има; той ще има светлина и знание в ума си, с които ще може, като Моисей, да удари канарата и от нея да потече вода. Ако вие ударите с пръчицата си някоя канара, ще потече ли вода от нея? Когато Моисей удари канарата с пръчицата си, от нея потече толкова много вода, че целият еврейски народ уталожи жаждата си, но и при това положение те пак не повярваха и казаха: Това е случайно явление. Каквото чудо да направи човек, съмнението неизбежно ще дойде Съвременните хора могат да направят електрически човек, който да се движи, да свети под влиянието на електричеството, но все пак е изкуствен. Обаче, истинският адепт, сам по себе си, свети без да изгаря. От този човек не можете да запалите цигарата си, но той непрекъснато свети. Не е истински огън онзи, от който можеш да запалиш цигарата си. Истинският огън цигари не запалва, място на съмнението, на омразата и на ред още отрицателни качества не дава, но всичко това в него изгаря. Когато се приближавате при човек, когото мразите и не можете да търпите, вие се намирате при фалшив огън. Този огън увеличава даже отрицателното в човека. Ако пък не сте разположени към някой човек, който носи в себе си истинския огън, всякакво

неразположение, всяка омраза изчезва. Истинският огън дава живот на човека. В този огън, именно, е Господ. Ако някой намисли нещо лошо срещу човек, който има Божествения огън в себе си, той ще опита Божията тояжка.

Един от старите еврейски пророци бил изпратен от Бога при израилския цар да му каже, че пътят, по който върви, не е прав. Недоволен от този упрек, царят заповядал на войниците си да хванат пророка. Спуснали се да го уловят, но ръцете им се схванали. И самият цар останал на мястото си, като прикован. Тогава царят се обърнал към пророка и му казал: „Слушай, научи ме, как да се моля на Бога! Съзнавам грешката си, искам да се изправя." Не може човек да се поругава с Божественото! Когато Божественото говори, вие ще слушате и ще се изправяте. Пророк Натан се явил при цар Давид и му казал: „Царю, искам да ти кажа нещо." – На радо сърце ще те изслушам. – Ти разрешаваш велики дела, и това дело ще разрешиш: В един град живял един беден, но праведен човек. Той имал само една овца. В същия град живял един богат човек, който имал на разположение много стада овце. Един ден, обаче, богатият човек пожелал една от хубавите овце за себе си, но не взел от своите, а пратил да му донесат единствената овца на бедния. – Смърт се пада на този човек! – извикал царят. – Този човек си ти!– казал пророкът. Бог те облече в благословение, постави те на власт, да раздаваш Правда, а ти престъпи Неговия закон. - Величието на цар Давид седеше в това, че той веднага осъзна погрешката си, смири се и започна да плаче, да се разкайва. Смел беше пророк Натан, той говореше в притчи. Той носеше в себе си Божествения огън, и затова Бог го изпрати при Давид да му каже, че не е постъпил добре.

Казвам: всички съвременни християни са поставени на подобен изпит. Днес и на мене Господ казва да обърна вниманието ви върху известни ваши постъпки. Сега аз няма да ви предам, какво ми е казал Господ, ще ви оставя вие сами да разберете мисълта ми. Ако можете да разберете мисълта ми, това ще ме радва; ако не, вторият път, като

ви срещна, ще ви кажа, какво Бог ми е заповядал. Сега, желая ви да бъдете създадени по образ и подобие Божие! Желая ви да владеете рибите, птиците, всички животни по земята и да бъдете готови за новия живот, за новата светлина и да работите с новата наука! Само по този начин ще придобиете истинско щастие. И тъй, поздравявам ви с Новия Живот, който сега иде в света!

„Блажен този раб, когото, кога господарят му дойде, намери го, че върши онова, което му е заповядал!"

Казвам: Блажени сте всички, които, кога господарят ви дойде, намери, че вършите онова, което Той първоначално ви е заповядал!

Беседа от Учителя, държана на 6 ноември, 1927 г., София. – Изгрев.

ТАКА Е ПИСАНО

„Така е и писано Първият човек Адам „стана душа жива", а последният Адам е дух животворящ.“ (I Посл. към Коринтяните 15:45.)

Съвременните хора се спират върху факта, че Христос е умрял. Че е умрял Христос, това е въведение в книгата на живота. Че е възкръснал, това е първата глава от книгата на истинския живот. В сегашния живот възкресението представя неразрешена проблема, която остават да се разреши в бъдеще.

Така е писано. Първият човек Адам „стана душа жива," а последният – дух животворящ. Това, което дава красота на човешката душа, е знанието. Без знание красота не съществува. Това, което прави човешката душа мощна, е животът. Без мощ и без светлина животът не може да се развива. Знание и светлина, мощ и свобода представят две научни положения в окултната или Божествената наука. За да се яви знанието, светлината е първото необходимо условие. Като говоря за светлината, аз нямам пред вид онази, от която хората почерняват, нито онази, от която обедняват. Да се върви от бедност към богатство, в това има смисъл. Богатството е идея за бедния човек. Бедността е първата точка, от която човек влиза в живота , богатството пък показва изминатия път в живота, т.е. пътят на разрастването, на постижението. Всеки се стреми към богатство, а не към бедност. Когато хората обедняват, това не става под влиянието на някакъв особен закон, но се дължи на тяхното умствено развитие. Значи, хората вървят от сиромашия към богатство, от слабост към сила, от невежество към знание, към познаване на Бога. Следователно, богатство, сила, знание съставят смисъла на живота. Бог не е нещо илюзорно, Той е цел, смисъл в живота на хората. Тъй щото, когато се говори за Бога, подразбираме две възможности:

придобиване на живот и на знание. Засега дотам са достигнали съвременните хора.

Така е писано. Първият човек „стана душа жива“, а вторият – дух животворящ. В този стих са представени две идеи, в две конкретни форми. Значи, за да стане една идея понятна и лесно приложима, непременно трябва да и се даде конкретна форма. За да разбере човек живота, знанието, както и разумната природа, която го заобикаля, той трябва да си ги представи в конкретна форма, достъпна за неговия ум и за неговото сърце. Същевременно той трябва да намери онази вътрешна връзка, онова взаимоотношение, което съществува между тия неща и него. Например, вие излизате вечер вън, поглеждате към небето, но понеже нямате тръби, каквито астрономите имат, казвате: Небето не е за нас. – Там, именно, е вашето нещастие. Вие трябва да осъзнаете, че всяка форма, която ви заобикаля, има отношение към вас, и да влезете във връзка с нея. Следователно, и небето, със своите слънца и планети, има отношение към вас. Вие имате връзка, както със земята, така и с небето. И земята, като живо същество, има нужда от движения; и тя се върти, движи се на една, на друга страна, влиза във връзка със слънцето, като му показва, ту едната, ту другата си страна. В това отношение, тя мяза на една красива почтена дама, която показва само лицето си на слънцето, да я огрява, а гърбът й остава в тъмнина. Същото нещо учените обясняват с други думи. Те казват, че слънцето осветява само едната половина на земята, а другата остава неосветена. Когато уподобявам земята на красива дама, в случая, аз си служа с поетически израз. За мнозина това може да е фантазия, но за поета не е така. Когато погледне едно цвете, поетът вижда в него това, което обикновеният човек не вижда. Пред него се разкрива цял свят, и той описва цветето като нещо живо, с което се разговаря. Когато ученият разглежда земните пластове, той обръща внимание на огъванията и пречупванията на тия пластове, на техния състав, и от това вади заключение за пътя, по който е минала земята в своето развитие. За

обикновения човек това може да е фантазия, но за учения това е писмо. Той чете по земните пластове и ги описва. И самите учени не са на еднаква степен на развитие: едни знаят повече, а други по-малко. Изобщо, в сегашното си състояние, науката представя колективен труд на много хора, работили в разни области. Някои учени се намират близо до истината, но и те още не знаят всичко. Например, в света съществува една ложа от учени хора, които се събират за разискване на разни научни въпроси само един път през годината. Тези учени знаят за земята много повече от съвременните учени, но що се отнася до бъдещето на земята, и те правят свои предположения. Освен тази ложа, която съществува на земята, има още една ложа от учени хора на слънцето, която знае положително, не само миналото на земята, но и нейното бъдеще. Това вече не можете да проверите, затова ще считате, че ви говоря като поет.

Сега пък ще говоря като учен. Преди години, когато правих научни изследвания върху българите, а именно: върху техния произход, кой е прадедът им, какъв тип представят, какъв е техният морален устой, какво е бъдещето им, дойдох най-после до ред ценни заключения. Например, от височината на човека може точно, с най-големи подробности, да се определи неговия характер, произхода му, неговите деди и прадеди, от колко хиляди години съществува на земята и т.н. Някога аз ще изнеса много от тия норми, до които се добрах в изследванията си, но тази норма, която се отнася до височината на човека, няма да изнеса. Тя ще остане тайна, както и на Йоана се казва в Откровението, кое да пише, и кое да не пише. Каза му се за нещо да го не пише, да остане тайна. Мъчно може да се намери човек, който по височина да отговаря на тази норма, която аз познавам вече. Един случай ми се попадна само, с една госпожа, която срещнах в Сливен. Тя беше много правилно развита. По нейните мерки аз направих ред открития върху нейното минало, настояще и бъдеще, за нейните деди и прадеди и т.н. От тези данни направих и ред други изчисления. Това е наука, дошла от слънцето.

Съществата от слънцето ми казаха да държа в тайна мярката за височината на нормално развития човек. Когато дойде бъдещето поколение, което ще е способно не само да вярва, но и да живее в новото, тогава и на тях ще се разкрие това, което се разкри и на мене. Всичко това говори за възможностите, които се крият в живата природа. Докато разглеждате живота си единично, откъснат от цялото, докато търсите вашето лично щастие, дотогава вие ще бъдете чужди, както за живота, така и за природата. Човек може да бъде щастлив само тогава, когато осъзнае своите вътрешни връзки, вътрешни отношения с всички същества по земята и горе на небето. Абсолютно невъзможно е човек да живее сам в света! Когато се казва, че Бог е единица, това не подразбира самота. Самотна може да бъде само някаква малка частица от цялото, изостанала сама, без никаква връзка с общото. При това положение само тази частица може да изпита ужаса от самотата, от своята слабост. Това всеки може да опита. Когато краката на човека отслабват, не го държат, очите му се премрежват, силите му го напущат, и той няма нийде никого, тогава само разбира, какво значи самота, какво значи отсъствие на връзка в света.

В прочетената глава от Посланието се говори за Христа, че е възкръснал. Казвам: докато вие не разбирате присъствието на Божията Любов в Христа, дотогава животът на Христа ще остане неизявен за вас. Много от съвременните учени схващат Христа като личност, дошла на света, като другите хора, да извърши някаква работа. По какво се отличава Христос от другите хора? Христос се отличава по степента на своята любов, знание, светлина и живот. Две от тия качества са достояние и на останалите хора, а именно – животът и знанието. Обаче, що се отнася до другите две – светлината и любовта, засега те са присъщи само на Христа. Животът е силата, която се проявява в човешкия дух. А що е духът? Мнозина разглеждат духа като нещо отделно от човека. Под думата „духъ" се разбира духовната сила, която се крие в напълно развития човек, който

разполага с истинското знание в себе си. Човек иска да бъде силен, да се прояви, но сила без знание не съществува, Човек иска да бъде и красив, но и красота без знание не съществува. Само душите са красиви; само светлината е красива; само животът е красив, и най-после, само знанието е красиво. Дето има знание, там има и красота. Когато някой иска да се покаже, че знае, той губи своята красота. Оставете знанието само да говори за себе си. Ако сте велик художник, няма защо да говорите за себе си: вземете четка и бои и започнете да рисувате. От вашата работа хората ще ви оценят. Ако сте знаменит писател, или поет, не говорете за себе си: вземете перото и почнете да пишете. Вашата работа ще говори за вас. Ако сте прочут по силата си, не говорете за нея: започнете някаква работа, и тя сама ще ви препоръча пред хората. Когато казваме, че човек трябва да работи, разбираме, че той трябва да прояви своята сила. Вложите ли в себе си мисълта, че сте слаби, че не можете да свършите известна работа, вие започвате вече с безсилието. Безсилието, обаче, за човека, който се стреми към бъдещето, е първата точка, от която той започва да върви към силата. Силата пък е идеалът, към който човек се стреми. Някои проповядват, че не е нужно човек да бъде силен Не, човек трябва да бъде силен! Силата на човека не е потребна за пакости, но да живее и то съобразно законите на великата природа. Само силният може да помага на своя ближен, но не и слабият. Слабият всякога очаква помощ от другите. Светът не се нуждае от слаби хора, но от силни. Слабите могат да послужат само като подтици, като подбудител на причина да проявим своята сила. Необходимо е днес човек да бъде силен, да има не само добре развити мускули, кости, но и добре развити мисли и чувства. Силна трябва да бъде мисълта на човека! Силни трябва да бъдат чувствата на човека! Силният чук троши камъните. Силното чувство топи мъчнотиите.Силната мисъл побеждава препятствията.

Казвам: една от задачите на съвременния човек е да разбере смисъла на своя живот и отношението му към цялото, към космоса.

Някои казват, че смисълът на живота седи в обединението на всички хора и затова проповядват идеята за братството. И аз поддържам, че братството е основа, върху която може да се постави обединението между хората. Засега тази идея е най-високата, до която може да се достигне при сегашните условия на живота. Българите започват с другарството, а французите – с гражданството. След другарството иде братството, а след братството – приятелството. Следователно, приятелството е идеалът, който всеки се стреми да постигне. За да се реализира идеята за братството, човек трябва да бъде силен, да има знание и светлина. Отличителното качество на брата е изобилие на чувства. Той еднакво е готов да услужва и на брата си, и на сестра си. Братът долавя нуждите на сестрата и винаги е готов да й помогне. Братът е способен да живее и да се жертвува за сестрата, като за себе си. И сестрата е готова да се жертвува за брата си, както за себе си. Брат без сестра не е брат; и сестра без брат не е сестра. Когато говорим за брат, подразбираме непременно и сестра; и когато говорим за сестра, подразбираме непременно и брат. Значи, в идеята за братството се включват тия две положения: брат и сестра. Когато някой дойде при мене и ми каже, че е мой брат, питам го: имаш ли сестра? – Имам. – Щом имаш сестра, ти можеш да се наречеш мой брат. Ако нямаш сестра, никакъв брат не си. Когато някоя сестра дойде при мене и ми каже, че е моя сестра, питам я: имаш ли брат? – Имам. – Щом имаш брат, можеш да се наречеш моя сестра. Иначе, никаква сестра не си. Тези две идеи трябва да носите винаги в ума си. Ако не ги схващате по този начин, те не могат да имат приложение в живота. Само по този начин ще имате успех във всяка работа.

Всеки човек трябва да има успех, да разбогатява, но разбогатяването не подразбира процес на натрупване. Разбогатяването е жив, органически процес, който подразбира непреривна обмяна на даване и взимане. Да си богат, това значи да съзнаваш, че си извор, който изобилно дава водата си на хората, уталожва жаждата им, напоява и освежава растенията – с една дума,

на всички живот дава. От богатството, от изобилието на този извор зависи живота на околната местност. Богатството на едного става условие за разбогатяване на другите. Които не разбират този закон, завиждат на богатите. Обаче, в този случай, завистта е проказа. Когато срещате богати хора, радвайте се. Казвате: „ Богатите няма да наследят Царството Божие". Аз пък казвам: Богатите щерни никога извори няма да станат. Богатият, който не влиза в положението на бедните всякога щерна ще си остане. Водата в щерната е събрана отвън и след време плесенясва. Богатство, което е останало от баба ти и от дядо ти, не е истинско богатство. Само онова богатство има смисъл, което ти си придобил сам, с участието на твоя ум, на твоето сърце и на твоята воля. Ти съзнаваш, отде иде това богатство и накъде отива. В това отношение, ти си посредник за подобряване положението на твоите братя и сестри, както и на цялото човечество. Кое създава нашето щастие? Щастието ни се определя от хората, които ни обичат. Ако само един човек те обича, ти ще бъдеш единица в първа степен; ако двама души те обичат, ти ще бъдеш единица във втора степен; ако трима души те обичат, ти ще бъдеш единица в трета степен и т. н. И най-после, ако хиляда души те обичат, ти ще бъдеш единица в хилядна степен. Ето защо, всеки човек трябва да се запита, в каква степен е той, като единица, за да познае, колко хора го обичат. Следователно, най-голямата възможност за човека да бъде обичан от хората е, ако той представя единица, повдигната в степен един милиард и половина пъти. Когато всички хора обикнат едного, той ще бъде почтен човек, известен на всички, и душата му постоянно ще трепти от радост и веселие. Този човек ще изразява стремежите на всички хора и възможностите за постигане на тия стремежи. Някой казва: Аз не искам да бъда богат. – Това показва, че ти не разбираш, какво нещо е богатството; ти не искаш да бъдеш богат, защото държиш в ума си идеята за щерната. Също така някой ще каже, че не иска хората да го обичат. Не е въпросът да те обичат хората, които живеят на земята, но чрез тях ще те обичат ония

същества, които живеят на разните планети. При това положение, има смисъл човек да бъде обичан. Да обичаш и да те обичат, това е велик идеал за човешката душа, който дава импулс към всичко възвишено и красиво в света. Когото обичат, и който обича, само той може да учи, да придобива знания и светлина. Когато се явил на земята първият Адам, направен от пръст, той не изпълнил волята Божия. Не само че не изпълнил волята Божия, но даже се опълчил против Бога и започнал да Го критикува. Той написал много книги, в които критикувал начина, по който била създадена земята, и давал нови проекти за създаването ѝ. В едно окултно предание се казва, че когато Адам написал първата книга, в която критикувал Бога, оста на земята се отклонила на 23° от нормалното си положение, след това го изпъдили от рая. Ева била изпъдена от рая, защото яла от плодовете на забраненото дърво, а Адам – задето отклонил оста на земята на 23°. Когато оста на земята се отклонила на 23°, Адам казвал, че сега, именно, ще се родят гениални хора в света. И наистина, от това време насам се родиха много гениални хора, но все потомци на първия Адам, създаден от пръст. Вторият Адам, за когото се казва, че е дух животворящ, има задача да намести оста на земята, да изправи погрешката на първия Адам. Мнозина се интересуват, кога ще се изправи оста на земята. Оста на земята ще се изправи, когато се изправят осите на човешките мозъци. За тази цел се изисква велика наука, велика култура.

За обяснение на последната мисъл, ще приведа един мистичен разказ, едно окултно предание, което е съществувало още в предисторически времена. В това предание не се съобщавали никакви имена. Като се предавало от уста на уста, някои си послужили с известни имена, затова и аз имам право сега да взема някакви фиктивни имена. Говори се за съществуването на едно велико царство, което се простирало в пределите на някогашните Вавилон и Ниневия. Господарят на това царство се наричал Мерху-Сам-Ба. Той имал само една дъщеря, Изида-Сам-Ба, която била най-умната и най-

красивата мома по това време в света. Бащата обещал да я даде само на онзи млад момък, който може да разреши следната задача: Кои са трите важни елемента в слънчевата система, които не съставят слънчевата система, не съставят и слънцето, но съществуват в него. При това, царят издал следния манифест към народа: „Всеки момък, който се яви пред царя, като кандидат за царската дъщеря, трябва да е разрешил дадената задача. Ако задачата не е решена правилно, главата му ще се отреже. Затова, който се наема да се яви пред царя, трябва добре да е решил задачата. Започнали да се явяват един след друг млади хора, все писатели и поети, учени и философи, със силното желание, всеки от тях да вземе красивата царска дъщеря. Всички отивали при царя, като на поклонение, но задачата им не била решена добре, и те ставали жертва на своето желание. Царската дъщеря се прочула извън пределите на своето царство, и започнали да се явяват кандидати и от други царства. По едно време, от едно съседно царство, изпратили една делегация до бащата на красивата царска дъщеря, с някаква политическа цел. За глава на делегацията седял млад момък, знаменит поет, наречен Мозимод, който да разкаже на царя, с каква мисия е дошъл в неговото царство. Мисията му се състояла в следното: Между двете държави да се направи вътрешен договор за взаимно споразумение и приятелски отношения, с което да респектират околните държави. Тази делегация останала в царството на Мерху-Сам-Ба повече от година, за да уреди всички въпроси по споразумението. Един ден поетът видял царската дъщеря и се влюбил в нея. Тогава той научил за дадената задача и за условието, свързано с нея. Той си направил една малка къщичка до царския палат, за да вижда красивата царска дъщеря, и по цели дни и нощи мислел върху задачата, не знаел, как да я реши. Като поет, той описвал всички ценни качества на царската дъщеря, възпявал я, мислил за нея, но задачата не могъл да разреши. Една вечер заспал дълбоко, и в съня си чул един тих глас: Който истински желае да постигне някакъв висок идеал и се стреми към него, той всякога

разрешава мъчнотиите на своя живот. Като възприел тази мисъл дълбоко в себе си, той се заел с разрешаване на задачата. Ден и нощ мислил съсредоточено върху трите главни въпроса, докато един ден в ума му проблеснали следните думи: живот, светлина и любов. Той се зарадвал и започнал да мисли върху тези три думи. Като размишлявал върху тях, дошъл до заключението, че тези три думи представят разрешаването на задачата, защото животът, светлината и любовта не съставят елементи нито на слънчевата система, нито на слънцето, но съществуват в слънцето и от него излизат. Доволен от това разрешаване на задачата, той отишъл при царя, отдал му всички почести и уважения и казал: Царю, аз разреших задачата. Царят му отговорил: Съветвам те да не се излагаш на такъв риск. Виждам те млад, красив момък, не искам да пожертвуваш главата си за едно желание. Колко учени хора преди тебе се заеха с тази задача и като не можаха да я решат, главите им отидоха, а ти, такъв млад, бързаш да свършиш с живота си. – Не, аз реших задачата, и ето как: Това, което не съставя елементи на слънчевата система, но живее в нея, са живот, светлина и любов. – Ако тия три елемента съставяха слънчевата система, ние никога не бихме я напуснали. В същност, учените казват, че един ден ние ще напуснем слънчевата система. В Откровението е казано, че в бъдеще, в другия свят, слънцето нима да свети, друго слънце ще има там. Следователно, животът, светлината и любовта не произлизат от слънчевата система. Който търси живота, светлината и любовта в слънчевата система някъде, той не разбира дълбокия смисъл на този въпрос.

Така е писано: „ Последният Адам е дух животворящ ". Това подразбира, че този Адам е от небето, от един свят възвишен и високо културен. Сега и на вас предстои да разрешавате живота в неговото безсмъртие, светлината – в нейната красота и любовта – в нейната вътрешна връзка, която осмисля целокупния живот и ви свързва с Първата Причина. Когато дойдете до любовта, тогава ще разберете, какви трябва да бъдат отношенията ви към Бога. Не е достатъчно само

да вярвате в Бога, но и да Го любите. Защо трябва да Го любите? Защото ви е дал живот ли? На този въпрос всеки трябва конкретно да си отговори. Една от задачите на човека е да си отговори на въпроса, защо трябва да обича Бога. Ако на този въпрос не може да си отговори, нека си отговори на въпроса, защо трябва да обича себе си и защо – ближния си. На тези въпроси хората отговарят по два начина: едни казват, че слабия само се обича; други казват, че силния се обича. – Това още не е разрешаване на задачата. Човек трябва конкретно да отговори на тези въпроси. Отговорете конкретно, защо трябва да обичате само слабия, или защо – силния. Например, когато чуя някоя мярка, с която определят височината на даден човек, в ума ми веднага изпъкват възможностите, които се крият в този човек. Значи, всяко число представя една конкретна идея. Ако ми кажат, че някой човек е висок 165 см., пред мене веднага изпъква целия човек, с определена форма на лицето, с определена големина на очите, на ушите, на носа, на устата и т. н. Значи, животът на всеки човек зависи от дадените за него числа. Числото 165 см. височина, например, е физическа мярка, но тя определя проявите на даден човек. Някои хора са под тази мярка, други са над нея, но при всички случаи тази мярка определя известно съотношение между частите на целия организъм . Някъде съотношението между частите е рационално число, някъде – ирационално. Някъде рационалните числа показват добродетелите, а ирационалните – отклоненията, недъзите; някъде е обратно: ирационалните числа показват добродетелите, а рационалните – отклоненията. Всеки уд от човешкия организъм отговаря на известно число. Например, още при създаването на очите, разстоянието между едното и другото око е измерено с рационално число, но достатъчно е родителите на някое дете, със своя неправилен живот, да изменят това число, за да изопачат неговия характер. Очите на идеалния човек, който има красиво, правилно лице, се намират на такова разстояние, което отговаря на нормата. Има известни числа, известни величини, които определят красотата на човека. Съвременните хора не знаят,

какво трябва да бъде разстоянието между едното и другото око; те не знаят какъв е ъгълът, образуван от лъча, който излиза от окото и правата, която минава през средата на окото. От големината на този ъгъл, както и от направлението на лъча от окото, съдим за някои прояви в човешкия характер. По раствора на очите, по тяхната изпъкналост или вдлъбнатост може да се определи човешката алчност, както и възприемането на външните впечатления.

И тъй, към какво се стреми човек конкретно? Към живота. Към кой живот? Към Вечния Живот, към живота на безсмъртието. За Христа се казва, че е възкръснал. Значи, Той е безсмъртен. Възкресението подразбира обличане на душата в нейната красива дреха, в дрехата на вечността. Питам: как ще се познаете в онзи свят, когато сте съблекли смъртната дреха на живота и сте облекли безсмъртната? На земята, ако сте виден човек, било поет, писател, художник, философ или учен, всеки ще ви познава по известни черти. Ами на небето как ще се познавате? Как ще познаете видните хора там? На небето и видните, и обикновените хора са еднакво облечени. Това показва, че всеки човек, като проява на Бога, е толкова важен, колкото и най-забележителните хора на земята. Когато казваме, че всеки човек е еднакво важен, имаме предвид онзи човек, който е изпълнил своето предназначение към Първата Причина на живота. Няма по-красиво нещо от това, като ставаш сутрин, да се радваш, че си стъпил на краката си и можеш да работиш. Няма по-радостно нещо от това, като се оглеждаш сутрин в огледалото, да виждаш, че си красив и да разбираш великата красота на живота. Няма по-велико нещо от това, да бъдеш голям извор, който непрестанно дава на всички и създава радост и веселие около себе си.

Когато хората навлязат в прозаичния живот, навред слушат да се говори: Едно време имахме повече любов, но сега любовта ни се намали; едно време имахме повече живот в себе си, но сега животът ни се изгуби; едно време бяхме красиви, но красотата ни вече изчезна. Така говорят само ония хора, които имат височина по-долу

от 165 см. Когато говоря за височината на хората, трябва да знаете, че между височината и широчината има известно съотношение. Значи, между височината и широчината, както и между всички части на човешкото тяло, има известно съотношение. Главата, мозъкът и сърцето на човека също се измерват по височина и широчина. Когато човек люби, сърцето му се разширява; когато мрази, сърцето му се свива. Когато люби, дробовете му се разширяват; когато мрази, дробовете му се свиват. Когато люби, стомахът му се разширява; когато мрази, стомахът му се свива. Като казвам, че дробовете, сърцето и стомахът се разширяват, това не подразбира, че се разпущат, но става такова разширяване, при което те придобиват по-голяма пъргавина, пластичност. Всичко в човека се разширява, расте и развива, и той живее и се движи в светлина и топлина.

И тъй, великата наука за числата е необходима за всички хора, понеже взима участие в съграждането на бъдещите им тела. Тази наука е особено необходима за бъдещото поколение. Днес всички се запитват: Как трябва да се възпитава младото поколение? Как може да се поставят правилни отношения между момчета и момичета, между мъже и жени? Българите имат обичай, когато момичето стане мома за женене, родителите ѝ я заставят да се облича хубаво, да се хареса на някой момък. Това особено се забелязва в селата. От друга страна, и момците поощряват момите да се обличат хубаво, защото повече харесват добре облечените моми. И момците, като станат за женене, започват да се обличат по-хубаво. Като се оженят, едни от мъжете обичат жените им да се обличат хубаво, но други не обичат и казват на жена си: За кого ще се обличаш сега? Търси ме, намери ме, вече няма защо да се докарваш толкова. И жената казва същото на мъжа си. И наистина, когато момата се ожени, тя тръгва невчесана, лошо облечена. И мъжът прави същото. Това е криво разбиране на живота. Напротив, когато се оженят, хората трябва да се обличат по-добре, отколкото по-рано. Мъжът не иска жена му да бъде хубаво облечена, не защото не обича хубавото, красивото, но защото в него е влязло

вече някакво подозрение по отношение на жена му. Подозрението е язва, която, влезе ли веднъж в живота, той губи вече своята сила, красота и смисъл.

Сега аз говоря за съзнателния, а не за обикновения живот на хората. Като казвам, че обикновеният човек, който се занимава с дребнавостите на живота, има височина под 165 см, това не е абсолютна мярка. Нито пък може да се каже, че всеки, който има височина 165 см. и повече от 165 см., е човек с висок идеал. Нормално развит човек е онзи, в мерките на когото има правилно отношение: между височината и широчината му трябва да има съотношение; между ръцете и краката му, между главата, трупа и краищата пак трябва да има известно съотношение. Значи, между числата, които определят отделните удове на човешкото тяло, непременно трябва да има известно съотношение. Измени ли се едно от тия числа, едновременно с него се изменят и останалите. Тези числа са живи, съзнателни единици, и с тях работи живата математика. Обикновената математика работи с обикновените числа. Когато искате да придобиете щастието, да станете силен, щастлив човек, вие трябва да влезете във връзка със съзнателни, по-напреднали от вас същества, които да ви помагат. Често вие се молите на Бога, на висшите същества, но молитвата ви не се чува. Защо? Защото не знаете, как да се молите. На всяко желание, което сте отправили към висшите същества, трябва да се устоява. Не е достатъчно само да кажете, че искате да живеете за Бога, но трябва да живеете! Като кажете, че искате да бъдете богати, тази идея трябва да осмисли живота ви, да знаете, защо искате да бъдете богати. При това положение, вие можете да станете богати. Човек не може да бъде щастлив, ако не е богат. Той не може да бъде богат, ако няма любов в себе си. Първото условие за съзнателния човек е да има любов в сърцето си. С тази любов той ще бъде готов да се притече в помощ на всеки страдащ човек. Сега хората страдат, пъшкат, но няма кой да ги чуе. Защо? Защото между тях няма вътрешна връзка.

Време е вече тази връзка да се създаде! Тя съществува, но се е разслабила малко, трябва да се възстанови, да се закрепи повече. Днес е необходима връзка между съзнанията на всички хора. Щом тази връзка се възстанови, Божествената енергия ще потече в тях. Тази енергия трябва да тече постоянно, без прекъсване, затова инсталацията трябва да се поправи. Съвременните хора уреждат земния си живот, а говорят за възкресение. Прав е стремежът им към възкресение, но те трябва да бъдат готови за него! Възкресението представя новия живот, който ще осмисли и частния, и целокупния живот. Едни хора са възкръснали вече, а други сега ще възкръснат. Кои хора са възкръснали? Новите хора. Новият Адам е човек на възкресението. Христос казва: „Когато Син Човечески дойде втори път на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората? Този Син Човечески е вторият Адам, за когото се казва, че е дух животворящ. Ако питате съвременната църква, тя ще ви каже, че много време има още, докато вторият Адам дойде. Ако питате окултните общества, и те ще ви кажат същото. Обаче, аз казвам: вторият Адам е дошъл вече, и райската градина е приготвена. Ако бихте влезли в тази градина само за една минута, не бихте желали да се върнете назад. Вторият Адам е в рая вече, и вратата на този рай се отваря всеки ден по един път, да влезе вътре онзи, който е готов за там. Казвате. Де е този рай? – Не може да се каже, защото, ако хората знаят де е, ще влязат вътре и ще го развалят. Така се развали първият рай. В Библията е казано, че раят се е намирал между четири реки, двете от които са Тигър и Ефрат, които и до днес съществуват. Де са другите две реки? Днес няма никаква следа от тях.

Казвам: гъстата материя, в която съвременните хора са слезли, както и материалните въпроси, които разрешават, съвършено са ги отдалечили от правия смисъл на живота. Вследствие на това, виждаме, колко много противоречия, какви разнообразни възгледи за живота съществуват между хората! Всички разискват, как трябва да се живее, но никой не е доволен от своя начин на живеене. Учени,

философи, поети пишат по разни въпроси, предлагат разни методи, но никой от тях не е могъл да преобрази света. На кой поет досега произведението е могло да застави някой човек да раздаде имането си? Обаче, идвали са в света проповедници, велики Учители, които са обърнали някои хора към Бога, и заради Него те са раздали всичкото си имане. Христос казва: „Който дигне кръста си и тръгне след мене, ще придобие Живот Вечен. Едва Христос можа да намери 12 ученици, от които само десет останаха верни на учението Му докрай. Двамата от тях се отказаха, но след време и те се върнаха. Христос имаше и други 70 ученици, някои от които още в първо време измениха на учението. От останалите и досега има Негови ученици. Сегашните църкви принадлежат на последните Христови ученици. Коя църква принадлежи на 12-те? Тази църква коренно се отличава от другите. Христос казва на Петра. „Върху този камък ще съградя църквата си» След Христа се съгради римската църква, но колко християни загинаха във време на инквизицията! Това не е Божествена църква. Божествена църква е онази, в която Любовта живее. Тази църква е направена и външно, и вътрешно само от живи хора. Църквата на 12-те Апостоли се отличава по това, че нейният свещеник никога не сваля дрехите си. Той нито се съблича, нито се облича. Църква, в която свещеникът облича и съблича своите одежди, е на 70-те, църква, в която свещеникът никога не сваля своите одежди, е на 12 -те Апостоли, глава на която е Христос. Когато някой облича и съблича добродетелите си, той е произлязъл от 70-те ученици на Христа; когато някой постоянно е облечен в своите добродетели и не ги съблича, той е произлязъл от 12-те Христови ученици.

Сега е време да се определи, кой принадлежи към живата църква. Привилегия е за човека да принадлежи към тази църква. Който се числи към нея, той носи в себе си живот, светлина и любов. Без тези три качества невъзможно е да съществуват правилни отношения между хората Когато срещна човек със сила, със знание и с любов, той може да ми бъде брат, той може да ми бъде и сестра. Силният е

започнал от безсилието, човекът на светлината е започнал от тъмнината , любещият е започнал от безлюбието. Този е естественият път на развитие. Който е дошъл до Любовта, той е минал вече границите на всички противоречия. Човек може да минава през всякакви положения на живота, това нищо не значи, това са сенки на живота, преходни състояния, в края на краищата, той трябва да дойде до истинското положение на живота, в което има смисъл. Смисълът на живота е в любовта. Да обичаш човека, значи да не му създаваш ненужни страдания, да виждаш хубавото в него и всякога да си готов да му кажеш истината. Какво лошо има в това, ако кажеш на човека, че отношенията му към Първата Причина не са правилни? Ако имаш правилна връзка с Първата Причина, като станеш сутрин, веднага ще се свържеш с душите на всички добри хора, ще им пожелаеш Бог да ги благослови и ще продължиш своята работа. Такъв човек, като върви по пътя и види на земята кесия, пълна с пари, той не се навежда да я вземе, минава – заминава, като че нищо не вижда. Ако я вземе, той счита, че ще обиди онзи, който я изгубил.

Който е изгубил кесията с парите си, той сам трябва да я намери. Ако някой човек изгуби кесията с парите си из някоя софийска улица, ще я намери ли, като се върне да я търси? Няма да я намери. Питам: какво може да се каже тогава за разбиранията на съвременните хора за живота, за Бога, за онзи свят? Те постоянно спорят, има ли друг живот, или не, съществува ли Бог, или не и т. н. Според мене, няма защо да се спори по тези въпроси. С една дума може да се каже: Красотата на живота седи, именно, в това, че и друг свят съществува, и Бог съществува. Казано е: „Бог е Любов". Значи, Единственият, Който люби хората и ги познава, е Бог. Казвате: Де ще Го видим? Бога ще видите и в майка си, и в баща си, и в брата си, и в сестра си – във всички хора, и то по различни начини. Ако обичаш Бога, ще обичаш и формата, чрез която Той се проявява. Свещена е формата, чрез която Бог се проявява. В всяка форма има душа, частица от Бога, дето Той се проявява. Тази душа следи, хроникира всичко, което се върши около

нея. Когато обичате някого, това подразбира, че и вие отговаряте на Божията Любов. Следователно, ще знаете, че в света само Бог люби. Когато вие обичате някого, ще знаете, че Бог във вас люби, а не вие самите. Ако за момент само помислите, че вие обичате, ще изгубите любовта си. Щом изгубите любовта си, ще изгубите и младостта си. Искате ли да бъдете млади, любете всички хора и винаги помнете, че Бог чрез вас люби.

Казвам: ние сме започнали с първия Адам, направен от пръст, а трябва да свършим с втория, с безсмъртния Адам, който носи Божията Любов в себе си. Щом е така, време е вече жената да освободи мъжа от робство, и мъжът да освободи жената от робство! Време е вече приятелят да освободи приятеля си от робство! Дошло е време вече братът да освободи сестрата от робство, и сестрата да освободи брата от робство; господарят да освободи слугата от робство, и слугата да освободи господаря от робство! Само по този начин ще дойде в хората възвишеното и благородното. Тогава всички хора ще бъдат отзивчиви към страданията на другите, и на техните интереси ще гледат като на свои. Това значи истински човек. Този човек не говори много и не обещава много. Той мълчи, разсъждава, обмисля и тогава говори. Някои хора обичат много да говорят. Красиво е да се говори, но ако говорите, изберете такова място, дето всички могат да ви слушат. Ако не могат всички да ви слушат, по-добре не говорете. Ако си извор, или чешма, от която извира чиста, хубава вода, нека кранът ти бъде широк, голям, водата да се излива изобилно навън, та като дойдат хората да черпят от тази вода, всеки да си налее, колкото иска, да не става нужда хората да се карат и бият помежду си. В изобилието е смисълът на Божествения живот.

Първото нещо: свържете живота със силата, знанието със светлината, красотата с любовта, а любовта – с вътрешната връзка! Съвременната култура, наука, както и съвременното човечество са се спрели при второто положение. Те се стремят към силата, към светлината, към любовта, но въпреки това не успяват. Каквото днес

придобият, утре го изгубват. Силата има смисъл, само когато се свърже с живота; светлината има смисъл, когато произтича от знанието; любовта има смисъл, когато се подтиква от красотата. Ако работи по този начин, най-после човек ще дойде до третата фаза, до любовта, като вътрешна връзка. Само тази любов е в сила да обедини хората в едно тяло и в един дух, да осъзнаят, че са части от Божествения живот, от Великия Божествен организъм. Когато хората дойдат до това положение, ще се изпълни писаното в Свещената книга: „ И ще избърша сълзите от очите им". Кога ще бъде това? Когато станете проводници на Божията Любов в живота. Когато всички хора по лицето на земята, били те управляващи или управляеми, професори или ученици, проповедници или пасоми, майки или бащи, учители или ученици, господари или работници, осъзнаят, че са едно цяло, те взаимно ще си въздействуват. Между тях ще настане единство, и всички мъчнотии в живота им ще изчезнат, ще се стопят като свещ, и няма да остане страдалец в света. Казвате: Да дойде по-скоро това време! – Времето сме ние. – Кога ще бъде това? – От нас зависи, от нашето вътрешно желание. – Кой ще направи това? – Ние. – С кого? – С Господа. Когато ние бъдем готови, Господ е вече готов, Той ни чака. За онзи, който иска, който търси с всичкото си сърце, казано е: „Когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите". С това аз не искам да хвърлям върху вас никакъв упрек , нито да ви обезсърчавам, но казвам: Положението, до което съвременното човечество е достигнало, е подобно на положението, в което се намират децата. Всеки човек трябва да осъзнае, че пред него се открива велико бъдеще. Някой мисли, че за да намери Бога, трябва да се откаже от имането си; друг, че трябва да се откаже от майка си, от баща си, от брата си и от сестра си; трети пък мисли, че трябва да се откаже от държавата и т.н. Не, по този начин не можете да намерите Бога. Ще отидете на небето, и там веднага ще ви запитат. Де са майка ви и баща ви? Де са брат ви и сестра ви? Де е мъжът ви, де е жена ви? – Няма ги, ние се отказахме

от тях. – Ще се върнете назад, да ги намерите. Казано е в Писанието: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж". Тези неща не трябва да се разбират буквално, но трябва да ги разглеждате в техния вътрешен смисъл, като символи. Едно се изисква от вас: Да бъдете помежду си братя и сестри! Всеки трябва да дойде до положението, като произнесе думата „брат или сестра", да се замисли дълбоко в себе си, и в ума му да възникнат най-възвишени и благородни мисли, а в душата му да затрепти Божественото. „ Последният Адам е дух животворящ." Христос слиза вече от небето, а с Него заедно и ангелите слизат. Слизат ангели на силата, със своите мечове. Слизат ангели на красотата. Слизат ангели и на Любовта. Красотата, свързана с Любовта, това е Небесната Дева, облечена с дрехата на Любовта и Мъдростта. Слиза Христос от небето, а с Него заедно слизат и ангели, да ни покажат, какво нещо е Божията Любов и какво – Божията Мъдрост. Само така ние ще имаме висок идеал. Бог ще преобрази земята.– Как? – Това няма да кажа. Вие ще бъдете свидетели на това преобразование и тогава сами ще говорите за него. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Когато чистите къщата си, изведнъж ли става това? В първо време се вдига прах, шум, вик, но после всичко се измива, изчиства, цялата къща свети, и вие свободно приемате приятелите си, които ви посещават. Какво трябва да правите до това време? Турете новите връзки, а за старите не мислете! Ако имате дългове, не мислете за тях; ако сте невежи, не мислете за невежеството си; ако сте грешни, не мислете за греховете си! Каквото лошо имате в себе си, престанете да мислите за него. Когато Любовта слезе на земята, тя ще заличи греховете ви, няма да ги споменава. Тя ще се справи като животворящ дух. Когато Бог слезе, Той ще съди хората по човешки, а ще ги възкреси по Божествено. Следователно, първо ще има съдба, а после – възкресение. Не мислете, че съдбата ще стане на небето. Не, хората ще бъдат съдени на земята. Когато се свърши съдбата, тогава ще дойде новият живот, тогава ще дойде възкресението. Щом съдбата мине, ще настане затишие, мир. Тогава

съдиите ще напуснат съдилищата си; войниците– своите постове; свещениците – своите църкви. Всички хора ще излязат вън свободни, радостни и весели, облечени в новите си дрехи – дрехите на Любовта и Мъдростта. В Писанието се казва, че свещениците ще бъдат облечени в бели дрехи, препасани със златни пояси. Тогава всички хора ще бъдат гологлави, с дълги коси. Те няма да сеят както сега, но от хълмовете ще потече масло. Тогава няма да има бури и противоречия, но навсякъде ще се раздават блага.

И тъй, на онези от вас, които са скръбни, безсилни, казвам: дръжте се за силата! На онези, които не са красиви, казвам: дръжте се за красотата! На онези, които са невежи, казвам: дръжте се за знанието! На онези, които живеят в безлюбие, казвам: дръжте се за любовта!

На всички хора казвам: Дръжте се за живота, за знанието и за любовта!

Беседа от Учителя, държана на 13 ноември, 1927 г. София – Изгрев.

НИ МЪЖ, НИ ЖЕНА

„Ни мъж, обаче, без жена; нито жена без мъж, бива в Господа.“ (I Посл. към Коринтяните 11:11)

В прочетената глава апостол Павел подбужда тогавашните християни да бъдат негови подражатели, както и той е подражател на Христа. Тук се разглеждат ред въпроси, които и до днес още остават неизяснени. Това показва, че в успеха на хората, от преди две хиляди години насам, се забелязва малък напредък, много малък прогрес. Прогресът на съвременния свят се измерва с хилядни от милиметъра. Например, ако в един квадратен сантиметър се съберат сто милиона вълни от червената светлина, вие ще можете да изчислите, колко такива вълни ще се поместят в един милиметър от целия квадратен сантиметър. При това, между тия вълни има празни пространства. Питам: можете ли да измерите, колко голямо е разстоянието от едната до другата вълна? Като наблюдаваме светлинните вълни, те ни се виждат в вид на прави линии, а в същност са криви, вълнообразни. Причината затова е, че нашето око не е в състояние да схване и най-слабото извиване на светлинните лъчи, вследствие на което ни се виждат прави. На същото основание, много неща в живота ни се виждат прави, а в същност те са криви. И обратно: много неща ни се виждат криви, а те са прави. Обаче, съществува една максима, която определя истинското положение на проявите в живота. В широк смисъл на думата, правата мисъл представя най-късото разстояние между две разумни същества. С други думи казано: права линия е тази, на двата края на която седят две разумни същества.

Много от съвременните хора говорят за науката, разискват върху известни научни теории, като за нещо установено. Едно трябва да се има пред вид: Знанието е нещо относително, а не абсолютно. Това,

което учените знаят днес по даден въпрос, утре техните знания по същия въпрос ще се различават от вчерашните. Науката всеки ден се обогатява с нови и нови факти, по-близо до истината. Или, ако науката не е познавала днес едно явление, утре ще го познава. Например, в миналия век планетата Уран не била позната на учените, обаче, съвременните астрономи знаят вече за нея. Те знаят, на какво разстояние се намира тя от слънцето, от земята и т.н. Те знаят още, че тази планета принадлежи към слънчевата система, но какво е нейното вътрешно състояние, не знаят. Това още не е абсолютно знание. Може ли да се каже, че познавате човека, ако само чуете нещо за него? Например, четете в вестниците, че в София е дошъл някой германски или френски дипломатически консул, но какъв е този човек, какъв е неговият характер, не знаете. Значи, вашето знание е относително. Ако отидем още по-дълбоко, ще дойдем до въпроса за душата, върху който и досега хората спорят, съществува ли душа, или не. Онези, които отричат съществуването на душата, са в положението на учените астрономи, които наблюдават през своите телескопи, но не са могли още да видят душата в полето на своите тръби, Докато не я видят, те ще я отричат. Обаче, един ден, когато тя попадне в полето на тяхното зрение, те ще поддържат съществуването на душата, както всички астрономи днес говорят за съществуването на планетата Уран. Ще дойде ден, когато съществуването на душата ще бъде свършен факт за всички хора. Но всички души не са на земята. Те се движат из пространството, обикалят из слънчевата система, а някои от тях обикалят и другите системи, и периодически слизат на земята. Като слязат на земята, те посещават хората, влизат в телата им, оставят им своите благословения и отново отиват в безпределните пространства. Какво е движението на душите? Те се движат във вид на кръг, но спиралообразно. Как ви се вижда, приемлива ли е тази теория? И вие, като турците, ще кажете: „Ола-билир!" И така е, за всяко нещо, което не може да се докаже, казваме „ола-билир" – възможно е. Защо?

Защото не можем да го докажем, но не можем и да го отречем. Да кажем за нещо, че е възможно, или абсолютно да приемем неговата възможност, това са две различни неща. Това, което казвам за душата, е вярно, то не подлежи на съмнение. Сама за себе си, душата представя малка вселена, която се движи из голямата вселена, из безграничното пространство.

Когато се говори за време и пространство в духовния свят, тия две понятия се коренно различават от понятията за време и пространство в физическия свет. Следователно, понятията за време и пространство в духовния свят могат да послужат само като въпроси за размишление, и за тях можете да кажете „ола-билир." Ако влезете в духовния свят със съзнанието, което сте имали на земята, както и със земните си познания за слънцето, за звездите, за разните планети, вие ще се намерите в голямо противоречие. Например, в духовния свет слънцето изгрева някога от изток, някога от запад, някога от север, а някога и от юг, то мени посоката на изгряването си. И ако не сте запознати с истинското движение на земята, вие съвършено ще се объркате, ще се намерите в чудо. За онзи, който разбира духовния свет, никакви противоречия не съществуват. В аналите на окултната наука са запазени бележки, в които се споменава, че преди хиляди години слънцето е изгрявало от запад. Сега аз няма да се спирам върху този дълъг процес, защо и за какво става това, но който иска да знае самата истина по този въпрос, нека отиде на северния полюс и види, как се движи слънцето, в вид на спирала, и как слиза надолу. Като наблюдаваме слънцето от земята, на нас се вижда, че то изгрева от изток и залязва на запад, като обикаля северния полюс. Северният полюс е място на Истината. Там денят и нощта продължават по шест месеца, когато на другите места денят и нощта са обикновено по 12 часа. В умерения пояс, обаче, денят и нощта понякога са повече или по-малко от 12 часа. Привидно, това са известен род противоречия, които се явяват и в човешкия живот. Тия противоречия не са нищо

друго, освен новите положения в живота, на които човек се натъква, и които не е готов още да си изясни.

В този смисъл, казвам: ако мъжът е начало на правата линия, крайният предел на тази права непременно ще бъде жената. Следователно, според тази максима, правата линия винаги се определя от един мъж и от една жена, но никога от двама мъже, или от две жени. Тъй щото, правата линия, като проекция на известна природна сила, винаги е по-активна в началото си, отколкото в края. В началото се проявява мъжкият бит, или мъжката, положителната сила, която в края, поради съпротивлението, което среща на пътя си, постепенно намалява и се превръща в негативна сила, т.е, в женски принцип.

Същите промени стават и със слънчевия лъч. В началото слънчевият лъч е положителен, активен, но понеже минава през много малки междини, той постепенно губи от своята енергия, намалява силата си и става негативен. Като знаем законите за движението на светлината, както и пътя, който минава, докато дойде до земята, ние можем да изчислим, след колко време тя ще достигне до нашите очи. В трептенията на светлината се забелязва по едно качване и слизане. Всяко качване и слизане съставят пък едно цяло завъртване на светлинния лъч, което се състои от 800 билиона трептения, по 400 билиона трептения на едно слизане и на едно качване. Може би след хиляди години учените ще виждат движенията на светлината и ще се уверят, че тя се движи в кръгове, но спиралообразно. Светлината е проводник на енергия, но същевременно и всеки светлинен лъч е проводник на друг род енергия. В това отношение, слънчевият лъч е толкова материален, колкото е материална тръбата, през която тече вода, или жицата, през която тече електрическа енергия.

Ще кажете: Дали всичко това, което се говори, е вярно? Умният никога не пита, дали дадено нещо е вярно, или не. Защо? Защото той познава тоновете на цигулката и разбира, дали един тон е правилно

взет, или не. Когато чуе тона "до" на цигулката, той го познава. Ако тонът "до" се повиши с половин тон, за да не се изгуби хармонията на цялото, и другите тонове трябва да се повишат с половин тон. Обаче, има случаи, когато само тонът "до" се повишава с половин тон, а другите тонове остават същи, без да настане дисхармония в цялото. Тогава човек се намира пред друго положение, което също, като първото, може да даде своите добри резултати. От човека зависи, за какво и как може да употреби разните гами в живота си. Има хора, които не могат да търпят високите тонове. Тяхното ухо не е свикнало към вибрациите, към енергиите на високите тонове. В това отношение, всеки музикален тон представя цев, тръба, през която минава неговата енергия. Това показва, че всеки тон има известно съдържание. Ако цигуларят свири, без да знае, какво съдържание да влее във всеки тон, неговото свирене представя удряне върху кюнците на празна канализация. Никой не обича такова свирене. Този цигулар свири без вдъхновение. Това е мъртво свирене. Значи, има мъртва, има и жива музика. Жива музика е тази, на която тоновете са пълни със съответно за тях съдържание. На същото основание, можем да кажем, че имаме мъртва и жива светлина, мъртва и жива мисъл. В духовно отношение, всяка мисъл е носителка на нещо по-велико от това, което представя външната й форма, но ние не сме дошли още до положението да различаваме мислите по тяхното съдържание. Ние казваме, че мисълта твори. Мисълта, наистина, твори, защото носи сила, енергия в себе си. За да може да използува творческата сила на мисълта, човек трябва да разбира нейните закони, да знае да я разтваря, да види, какво е вложено в нея. Щом разберете съдържанието, което Първата Причина е вложила във всяка мисъл, вие ще можете да отдадете слава на тази Първа Причина, на Господа. Какво значи да отдадете слава на Господа? Когато познавате добре приятеля си, вие го възлюбвате и сте готови да направите заради него всичко, каквото той пожелае. Това значи да отдадете слава на Господа. Слава без любов не съществува. Този закон е познат на всички хора.

Забележете, даже и онези, които не вярват в Бога, и те са готови да си отдават един на друг слава.

Като говоря за вярата, аз не разбирам официалната вяра, с която е трябвало отдавна да се простите. Съвременният културен човек трябва да има нова, вътрешна вяра, без да счита, че трябва да се отрече от старата вяра, както младият не трябва да се отрече от стария. Новото, само по себе си, ще измести старото. Старият и младият съществуват в света, като два противоположни полюса, както на земята, така и в Божествения свят, но се различават само в отношенията си. Тъй щото, когато се говори за нова и стара вяра, за млади и стари хора, тези въпроси не трябва да се разглеждат само в техния буквален смисъл, но и вътрешно. Ако разглеждат нещата само в техния буквален смисъл, хората могат да дойдат до ред заблуждения. Например, казано е в Писанието: „Ни мъж без жена, нито жена без мъж, бива в Господа." Този стих представя само външната страна на въпроса. Който го разглежда буквално, той ще дойде само до неговата външна страна. Но разгледан и в неговата вътрешна страна, мъжът и жената представят два принципа, две части на едно цяло. Кое е цялото? Самият човек. Двата полюса, двете части, това са неговият дух и неговата душа. Душата може да живее отделно самостоятелно от духа, както жената може да живее отделно от мъжа, всеки за себе си, в своя физическа форма. Значи, душата може да живее отделно, както жената, в своя специфична форма. И духът може да живее отделно, както мъжът, също тъй в своя специфична форма. Ето защо, много хора носят в себе си само мъжкия принцип , само духа. За такива хора се казва, че имат дух в себе си, но нямат душа. Други пък носят в себе си само женския принцип, душата. За такива хора се казва, че нямат дух в себе си, но имат душа. Има ли някакво противоречие в това? За нас е важно човек да има или душа, или дух. Дали тия души или духове са от този, или от онзи свят, това не е важно. За нас е важно, обаче, и едните, и другите да вървят в Божествения път, да се ръководят от Божествените закони, за да

изгладят противоречията, които съществуват между тях. Само при това положение вие ще можете да разрешите мъчнотиите във вашия живот. Например, ставате сутрин, чувствувате, че нещо ви липсва. Какво ви липсва? Душата. Де е отишла тя? Душата е напуснала тялото ви, защото се е обидила нещо от духа, и във вас е останал само духът. Някой път се случва обратното: духът напусне тялото ви, и във вас остава само душата. Има случаи, обаче, когато и душата, и духът напущат тялото, и то остава само със своето сърце и със своя ум, и човек се намира в голямо смущение. Защо се смущава тогава човек? Той се смущава, защото сърцето и умът му, неговите деца, са напуснати от душата и духа, т.е. от майката и от бащата. Децата се уплашват и казват: Де е майка ни, кой ще ни готви сега? Де е баща ни, кой ще ни купува дрехи? Децата са напълно зависими от своите родители.

Питам: как се създаде в умовете на хората идеята, че трябва да се женят? Те искаха да създадат и на земята такъв институт, какъвто съществуваше и на небето, но като не разбираха законите, на които той почиваше, те го изопачиха. И действително, отношенията между съвременните мъже и жени са толкова изопачени, че не е останало сянка, нито най-малко подобие от това, което съществува на небето. Като казвам, че душата е напуснала тялото на някой човек, понеже се обидила от неговия дух, това е на човешки език казано. Всъщност, понеже душата и духът се стремят към абсолютна свобода, духът е дал свобода на душата, да отиде някъде да се разходи, да посети някои места и, като свърши работата си, да се върне обратно. Същото прави и духът. Каквото душата и духът правят, никога не го съобщават на своите деца, на ума и на сърцето. Обаче, каквото правят майката и бащата на земята, всичко съобщават на своите деца. Понеже душата и духът не съобщават на децата си, какво вършат, умът и сърцето на човека са в постоянно смущение. Под думата „деца" ние разбираме хората на ума и на сърцето.

Когато питам никого, има ли душа, това значи, има ли майка. Много нещо е да има човек майка! Който има майка в себе си, той е истински човек. Когато питам никого, има ли дух, това значи, има ли баща. Много нещо е човек да има баща! Някой казва: Моят баща умря. Не, истинският баща никога не умира. Значи, думите душа и дух трябва да се разбират в техния вътрешен смисъл, според както е казано в Писанието. Например, там е казано, че първият Адам стана душа жива, т.е. стана жена. Последният Адам пък е бил животворящ дух, т.е. мъж. Обаче, нито първият Адам е бил истинска жена, нито последният е бил истински мъж. Това показва, че иде нов период в света, когато тази история трябва да се преповтори, да се създаде онзи човек, в когото и жената, и мъжът да бъдат хармонично съчетани. Значи, когато душата се проявява, в живота става повторение на събитията, но в съвършено нова форма и по съвсем нов начин. Когато пък любовта се проявява, тогава и животът иде. Животът не е нищо друго, освен приииждане на енергия.

В прочетената глава Апостол Павел говори на тогавашните християни, че мъжът е глава на дома, че първо той е бил създаден, а после жената. Като казва, че пръв е бил създаден мъжът, той подразбира създаването на първия човек. Има ред теории за създаването на света, на Адам, от които са взети само няколко куплета и са поставени в сегашната Библия. Всички теории са събрани в една голяма книга, която можете да четете и на небето, и на земята. Дълго време трябва да четете тази книга, за да я разберете. Мнозина ще пожелаят да намерят тази книга, да я преведат. Обаче, никой език не е в състояние да я преведе. Такъв род книги не могат да се превеждат. Защо? Защото умовете на съвременните хора не са достатъчно чисти, за да могат да приемат всички образи в тяхната първична чистота. Например, като се говори на съвременните хора за мъжа и за жената, те разбират съвсем други неща, а не това, което е истински мъж, или истинска жена. Под думата „мъж", в прав смисъл, се разбира онова възвишено и благородно начало, което се отличава с

чистота и светост. Това начало изключва всички криви разбирания, всякакви престъпления от себе си. И под думата „жена", в прав смисъл, се разбира чистата дева, свободна от всякакви криви, изопачени образи в ума си. Тя е независима, не се влюбва в никого, не минава за героиня пред хората. Изобщо, всяка душа и всеки дух любят само Бога. Духовете и душите се влюбват само в Бога, като Първоизточник на нещата. Следователно, духът първо люби Бога, а после жената, т.е. душата. И душата първо люби Бога, а после мъжа, т.е. духа. Обаче, хората на земята искат да създадат нови връзки. Те напущат първоначалната си връзка с Бога, а създават нови връзки, между мъже и жени, които не са трайни. Тези нови връзки не са трайни, защото не са естествени и не почиват на основния закон на любовта. Момък среща една млада, красива мома, влюбва се в нея и започва да ѝ говори: Ела да живееш при мене. Аз ще те гледам, като писано яйце, на ръце ще те нося. Гледам, баща ти, майка ти не се отнасят добре с тебе. Баща ти, особено, е много груб. Ако дойдеш при мене, нов свят ще се разкрие пред очите ти. Момата го поглежда, слуша, като че някакво откровение се отваря пред нея. И след всичко това тя се решава да напусне бащиния си дом, за да разбере на другия ден още, че всичко това е било измама. Така може да се излъже момата, така може да се излъже и момъкът. Казвам: тия неща са познати на всички, затова няма да ги доказвам, нито пък вие ще ги отречете. Дъщерята, както и синът трябва да благодарят на родителите си, че те са станали причина да дойдат на земята, да учат, да се развиват, да познаят Бога. Дъщеря или син, които казват, че родителите им не са добри хора, не разбират законите на живота. Всеки човек трябва да запази в душата си свещен образ за своята майка и за своя баща.

И тъй, като говорим за душата, ние разбираме, че тя е първото необходимо условие за проявяване на любовта. Без душа любовта не може да се прояви. Първичната душа, за която всеки копнее, е най-великото, най-съвършеното същество. Всеки човек иска да обича

някого. Кого, именно, иска да обича? Той иска да обича тази първична душа. Щом търсите любовта, това показва, че вие търсите душата. Щом търсите знанието и мъдростта, вие търсите духа. Умът не може да даде знание на човека, нито сърцето може да му даде любов. Има нещо в сърцето, което хората наричат любов, но тази любов мяза на временния магнетизъм, който лесно се придобива и лесно се губи. Ако намагнитизирате парче желязо, то временно само ще привлича железните стърготини към себе си. Утре това парче желязо ще изгуби магнитното си свойство и трябва отново да се намагнитизира. Същото може да се каже и за сърцето. Колкото и да го магнетизирате, след няколко дена то ще изгуби свойството си да привлича. Ако пък вземете парче черно желязо и го нагорещите до зачервяване, то започва да свети. Оставите ли го в това положение два-три часа, то ще изгуби червения си цвят, ще изгуби светлината си и отново ще стане черно. Същото става и с ума. Кой човешки ум не е светвал за няколко часа и след това не е потъмнявал? Когато казваме, че някой човек има светъл ум, подразбираме, че духът присъствува в този човек. Присъствието на духа създава непрекъсната светлинна енергия в човешкия ум.

Следователно, душата и духът са два велики принципа в живота. С влизането си в живота, материализмът е направил отклонение в неговото правилно развитие. Как е създал това отклонение в живота? Като внесъл в света идеята, че душа не съществува, а всичко е материя. Що се отнася до съществуването на духа, материализмът не е могъл да го отрече, защото той сам го е идентифицирал с ума на човека. Тъй щото, когато кажат за някой човек, че има мощен дух, материалистите подразбират силен, светъл ум. Обаче, те напълно отричат съществуването на душата, а едновременно с нея отричат и съществуването на Любовта, като Велик принцип. Не само материалистите отхвърлят този принцип, но още първите хора в райската градина отхвърлиха Любовта. Казвате: Как отхвърлиха Любовта? – Като изказаха не-послушание към нея. Законът на

Любовта е свързан с послушанието. Същият закон, обаче, дава истински знания на човека. Който няма любов в себе си, той не може да учи, не може да придобива знания. Истинското знание може да се придобие само чрез Любовта, Това всички хора трябва да знаят. Който изгубва любовта си, той губи и знанието си. Щом изгуби знанието си, той ще изгуби и смисъла на живота. Човек не трябва да се спира върху знанието, него да търси, но трябва да се стреми към Първичната Причина, в която всички действия са непрериввни. Иначе, човек може да изпадне в същото положение, в което се намерил ангел Зерфил.

Още в древността, ангел Зерфил бил изпратен на земята, с цел да посети египетския фараон Амон-Ра. Като отишъл при царя, той видял неговата дъщеря, която била толкова красива, че веднага се влюбил в нея и пожелал да я повдигне, да я запознае с ангелския свят и да я занесе там, да покаже на всички същества една душа, която се е заинтересувала от небето и пожелала да го посети. И царската дъщеря се влюбила в ангела. Тя много се радвала на красивите му крилца, и един ден пожелала да ѝ ги даде той, да направи с тях една разходка, както хората хвърчат днес с аероплани из въздуха. Той казал: Страхувам се да не паднеш някъде, защото не знаеш да хвърчиш. – Не, аз ще хвърча лесно, искам да се разходя малко с твоите крилца. Ангелът не могъл да откаже на молбата ѝ и се заел да я упражнява в хвърчене. Тази работа му отнела доста време: давал ѝ ред напътвания, как да манипулира с крилата, докато най-после тя се научила свободно да хвърчи. Един ден взела крилцата на ангела и вече самостоятелно хвръкнала с тях. Първата ѝ разходка с крилцата била до нейния възлюбен. Като се върнала от разходката си, ангелът я запитал: Де ходи днес с крилцата? – Ходих при един свой приятел. Като се научила свободно да хвърчи с крилцата на ангела, красивата царска дъщеря започнала често да излиза на разходка с тях, да прави посещения, и ангелът бил принуден да я чака, докато се върне. По тази причина той се забавил дълго време на земята. За да освободи

този ангел от връзката му с царската дъщеря, невидимият свят бил принуден да унищожи целия Египет, да тури край на фараоновата династия. Като се върнал на небето, всички запитвали ангела, какво е научил на земята, като прекарал толкова време там. Той отговарял; Едно нещо научих. – Какво? – Никому да не даваш крилцата си на заем.

Казвам: не давайте никому любовта си на заем! Човек трябва да знае, за какво да употребява Любовта – най-великото, най-святото нещо в живота. Не е лошо, че ангелът дал крилцата си на заем на красивата царска дъщеря, но това говори за нестабилност в характера. Питам: за какво употребявате вие любовта си? Аз не искам да ви упреквам, но нека всеки си отговори, защо търси любовта и за какво мисли да я употреби, след като я намери. Любовта носи живот, а животът осмисля всичко. Без живот човек е подобен на сухи кости. Мъдростта пък носи знанието, а знанието дава израз, красота, образ и подобие на нещата. Следователно, правилни, разумни отношения между хората могат да настанат само тогава, когато земният живот се изрази в образ и подобие на небесния, на Божествения. Това подразбира, че човек трябва да се прояви в две форми: една рационална и една – ирационална, т.е. в едно измеримо и в едно неизмеримо число. Това няма защо да се доказва. Математиците лесно ще разберат тази работа. Неизмеримите числа не се подават на нашите мерки. Например, едни учени казват, че разстоянието от земята до слънцето е равно на 92 милиона мили, а други казват, че е 93 милиона мили. Обаче, и двете изчисления са верни. Тези изчисления са верни по закона на вероятностите. Едното изчисление е правено на физическия свет, а другото – в духовния свят. Всеки учен, който работи на земята, непрекъснато се коригира, защото едновременно с него работи и друг учен от небето. Тъй щото, с всеки математик от земята работи и друг от духовния свет. А с този, който работи на земята, едновременно работи и още един, пак на земята. Значи, всеки въпрос се решава едновременно от трима души: единият

работи с рационалните числа, другият – с ирационалните, а третият поправя погрешките и на първия, и на втория. Когато математикът се домогне до две различни мерки или числа за едно и също нещо, той се намира в противоречие и търси начин да изправи тия числа, т.е. да излезе от това противоречие.

Следователно, ако не можем да примирим някоя мисъл с една мярка в живота си, ще я примирим с друга. Например, някои хора търсят спасението си в Евангелската църква. Като не намерят там спасение, отиват в Православната. Ако и там не го намерят, отиват в Мохамеданската и т.н. Значи, главният въпрос се отнася до спасението, а де ще се намери спасението, това зависи от мярката, с която човек ще си послужи. Когато някои казват, че човек може да се спаси само в Православната църква, това е според закона на вероятностите, това е само една вероятност. Когато други казват, че човек може да се спаси само в Евангелската църква, това е друга вероятност. Казвам: човек може да се спаси навсякъде – и в религията, и в науката, и в поезията, и в изкуството, и в музиката. Мнозина твърдят, че човек може да се спаси само чрез Христа. – Това е буквоядство. Какво представя Христос? Христос е символ на Божията Любов. Следователно, щом вярвате в Любовта и живеете според нейните изисквания, вие можете да се спасите. Всичко добро в света е плод на тази любов. Така трябва всяка душа да разбира любовта. Любовта изключва всички догми. Казвам: с догми човек се спасява само на едно място. Без догми той се спасява навсякъде. Без любовта човек се спасява само на едно място. С любовта той се спасява навсякъде. Кое е това едно място? – Адът. Без любов човек се спасява само чрез мъчнотиите, и то в ада. Ако някой ми каже, че има само един път за спасение, аз зная вече, че този път е адът. Когато казвам, че с любовта човек може да се спаси „навсякъде”, аз разбирам Първичния живот, Първичния език, Първичната Любов на голямото разнообразие, в която и невежият може да се спаси. Много философи, както и много обикновени хора в света, се спасяват все чрез любовта.

Какви бяха Христовите ученици, които проповядваха на света Неговото учение? Повечето ученици на Христа бяха рибари, но показаха на хората, как могат да се спасят. Много съвременни учени, както и тия на миналото, са вярвали в Апостол Петра, други – в Апостол Павла. Петър държеше за старото, Павел беше човек на ума, а Яков беше човек на волята, той препоръчваше тоягата. Иоан пък проповядваше Любовта Христова. За да избави първото християнство от тази голяма опасност, на която се намираше, благодарение на вярата им в Павла, в Петра, в Йоана или в Якова, Божият Дух подложи Апостолите и тогавашните християни на големи гонения. По този начин Той ги избави от заблужденията, в които бяха изпаднали. Ако не беше това гонение, мнозина от християните щяха и до днес още да се придържат в Стария Завет.

Казвам: и сега има такава опасност за съвременните учени, които вярват, че науката ще спаси света. За да се говори, че науката ще спаси света, преди всичко хората трябва да бъдат спасени. Съвременната наука е наука на болни хора. Щом хората се спасят, те ще се домогнат до здравата, до положителната наука. Тогава вече може да се говори, че и науката, и философията могат да спасят света, но ще разбираме здравата наука, здравата философия. Много от съвременните хора се поддават на чувството на национализъм, което се отразява болезнено върху тях. Срещате някой голям националист, който поддържа своя народ, милее за него, и от голяма ревност го тикне в някаква война. В края на краищата, войната излиза несполучлива, хиляди хора се избиват и заробват, а народът се съсипва, омаломощава. Какво е допринесла любовта на този човек към народа? За спасението на всеки народ, или на всеки човек има един Божествен начин, при който никой не може да пострада. Всеки народ съществува като отделна единица, и той може да бъде или рационална, или ирационална величина. В този смисъл, за да изпълни своето предназначение, всеки народ трябва да се възпитава според Божиите закони. Ако духовенството, управляващите,

учителите и родителите живеят за Бога, те ще могат да създадат помежду си такъв здрав народ, който, от своя страна, ще представя нещо подобно на Божествения организъм. И наистина, в духовния свят всеки народ поотделно представя едно плодно дърво от общата Божествена градина. В това отношение, българският народ представя плодно дърво, плодовете на което са доста киселички. Който е вкусил от плодовете на това дърво, той има вече голяма опитност, знае, какво значи кисело. Затова, именно, и българите обичат да ядат кисело: чушки, зеле, краставици и др. Причината, задето българите ядат повече кисело е, че те живеят в гъста материя, за разработването на която са необходими киселини. И наистина, всеки българин казва: Много работа имам за в бъдеще. Всичките ми работи са все недовършени. За да станат плодовете на българите сладки, те трябва добре да се наторяват. В духовен смисъл, под наторяване се разбира възпитание.

Съвременните педагози говорят за индивидуалното възпитание, обаче, според мене, не съществува индивидуално възпитание, но колективно. Например, достатъчно е човек да полее едно растение, или едно плодно дърво и да го остави само на себе си: то знае, как да възпита всички свои клетки, от които да изникнат корени, листа, стъбло, клончета, да цъфнат цветове, а най-после и да узреят плодове. Неуспехът в съвременния свят се дължи на това, че всеки иска да се възпитава индивидуално. За тази цел, човек трябва да се познава добре, да разбира своето естество, да разбира своя народ и присъщите на него качества. В този смисъл, всеки ще може да се определи, дали е българин, например, или не. Не всеки, който е роден в България и от българско семейство, е българин. Днес народностите са размесени, както са размесени разните плодове чрез присаждане. Често ще срещнете круша или праскова, присадена на слива. На едно английско дърво можете да намерите френска присадка. Англичанин ли е този човек? Не, той си остава французин, а дървото – английско. На същото английско дърво може да е присаден един български клон

и т.н. Външно този българин минава за англичанин, но когато България се намери в някакво политическо затруднение, този българин, израсъл на английско дърво, пръв ще се отзове на нуждите на България. Той ще каже: Българите имат право, трябва да се задоволят исканията им. Българите казват: Този англичанин е високо хуманен човек. Той е готов да се жертвува за България. Не, този англичанин е българин, той милее за България, боли го, защото българска кръв тече в него. Същото става и в България. На българско дърво е присадено едно английско клонче, и този човек, при всички условия на своя живот, все англичанин си остава. Щом чуе нещо за Англия, той веднага дава ухо, готов е да й се притече в помощ. Които не разбират тия неща, те се чудят, какви велики хора има в света, които са готови да се жертвуват за други народи, но ние знаем истината по този въпрос и казваме: Хората са присадени на разни дървета, вследствие на което днес има голямо смешение на народите.

Следователно, като се погледне на живота от това гледище, между всички хора трябва да съществува любов. В това отношение, цялото човечество представя велик Божествен организъм, върху който всеки народ, всяко общество и всеки човек расте, развива се, цъфти и дава свой плод. Бог прониква в този организъм и държи в съзнанието си всяка душа поотделно. Той държи в ума и в сърцето си най-хубави мисли и чувства за нас. Ето защо, когато се намирате пред някоя трудна задача в живота си, оставете настрана всички заблуждения, всички криви разбирания и понятия за Бога, и като деца, свободни от външни влияния, обърнете се с молба към Него, да ви помогне в този труден час. Имайте готовността да изпълните всичко, каквото ви се каже. Няма да мине много време, вие ще чуете в себе си тихия глас на Любовта. Не само ще чуете гласа на Бога, но ще можете и да Го видите. Много примери из живота потвърждават тази истина. Във време на големия глад, когато Толстой обикалял Русия, да помага на гладни, на страдащи хора, той се натъкнал на много интересни случки из живота на хората, дето Бог се е проявявал. Той разправя

следния интересен случай. В едно руско село гладът бил много голям: хляб не дохождал отникъде. Стотици хора от това село измрели от глад. Едно семейство от същото село било осъдено вече на смърт, три деня гладували, а при това нямало изглед да дойде отнякъде хляб. Най-малкото дете в това семейство, което било най-духовно, казвало на родителите си: Не се безпокойте, ние ще бъдем спасени. – Как ще бъдем спасени, когато отникъде няма възможност да се донесе хляб? – Ще видите. Какво се случило на другия ден? Някакъв богаташ тръгнал да разнася хляб по селата, но се явила голяма виелица, сняг, и той изгубил пътя. Като се лутал доста време, далеч някъде съзрял малка светлинка и се отправил към нея. Като наближил, видял, че тази светлинка излизала от една малка колибка. Потропал да му отворят. Влязъл вътре, постоплил се и веднага извадил от торбата си хляб да нахрани своите спасители, които едва се държали на краката си от глад. Това било същото семейство, чието дете предсказало на родителите си, че ще бъдат спасени. Всички се подкрепили с хляба, но детето отказало да яде и заминало за онзи свят.

И съвременните хора се безпокоят по същия начин, как ще прекарат живота си, но човек трябва да знае, за какво е дошъл на земята, и как трябва да работи. После, той трябва да си зададе въпроса, как трябва да мисли, да чувствува, да постъпва и най-после, как трябва да изпълнява волята Божия. Щом разреши тези въпроси, всички други неща, сами по себе си, ще се наредят. Вечер, преди да си лягате, вие трябва да си дадете отчет, какво сте свършили през деня. Като заспите, ще отидете дома си, в невидимия свят, и там вашите бащи и майки ще ви питат, какво сте научили, като сте били в странство. И Христос казва на своите ученици да събират богатства, които да занесат на небето, защото там никой не може да отиде с празни ръце. Мнозина казват, че човек се спасява даром. Вярно е, че спасението става даром, но даром не можете да отидете на небето. Питам: може ли човек да каже за себе си, че е беден, че е грешен, след като Бог го е изпратил на земята с толкова способности, с ред дарби и

вътрешни заложби? Че е грешен човек, вярно е това, че не е работил, както трябва, и това е вярно, но Бог казва: „Ти имаш възможност да изправиш грешките си, да работиш, да разбогатееш." – Тежък е грехът ми. – Ти можеш да го разделиш на 15 – 20 купчинки, и така да го пренесеш. – Нямам много време на разположение. – Ако е до времето само, аз мога да ти дам време, колкото искаш, стига да работиш. – Нищо няма да излезе от мене. – Да, днес не може да излезе нищо, но след десет, или най-много след сто години, ще излезе нещо от тебе. – Кой ще чака толкова години? – Щом не искаш да чакаш, ще те пратя на топло място, там да научиш урока си.

Някои казват, че човек трябва да има топли чувства. – Друго нещо се изисква от човека: топлина в живота, а не топлина в чувствата. Аз не говоря за онази топлина, която гори, която разрушава, но за топлината, която възраства. Като говоря за топлина в живота, подразбирам онази топлина, която не иде от човешката, но от Божията Любов, която преобразява човека и му дава условия да познае себе си. Любовта на съвременните хора мяза на сладкото вино, което опива, довежда хората до положение да не се познават. Като не познава себе си, човек е готов да се унижи, да се постави в положението на слуга, без да съзнава, какво богатство, какви дарби и способности крие в себе си. Аз пък казвам: човек може да бъде слуга, но същевременно той може да бъде философ, и музикант, и писател. Външно човек може да заема най-долно място в света, но по ум, по сърце, по душа и по дух, той може да заема първо място. Ето, Христос, Син Божи, беше дърводелец. Дълго време Христос изучаваше при баща си дърводелство, но Той изучаваше и вътрешното дърводелство. Мнозина знаят външното дърводелство, но вътрешното не познават. Мнозина знаят външното писателство, но вътрешното не познават.

Мнозина знаят външната граматика, но вътрешната не познават. Вътрешната граматика почива върху принципите на Любовта, Мъдростта и Истината. Значи, всяка наука се крепи върху известни

принципи, които са общи за всички науки. Като спазвате тия принципи, вие ще дойдете до общата наука, до науката на живота. Казвате: Като придобием тази наука, какво ще правим? – Ще влезете в лабораторията на живота, и там ще работите. В тази жива лаборатория ще прилагате знанията си и ще ги коригирате. За тази опитна наука, човек трябва да има душа и дух. Който има душа и дух, той не се нуждае от доказателствата на философите и на учените за съществуването на Бога, на душата. За него този въпрос е решен, той не се нуждае от никакви доказателства. Когато някой казва, че можем и без Бога, той е прав. Защо? Това значи, че можем и без хляб. Вярно е, че можем и без хляб, но кога? – Само когато сме се нахранили. Когато някой казва, че не можем без Бога, и той е прав. Това твърдение подразбира, че не можем без хляб. Вярно е, че не можем без хляб, но кога? – Когато не сме се нахранили, т.е. когато сме гладни. – И без вода можем. – Кога? – Когато сме се напили, когато сме уталожили жаждата си. – Без вода не можем. – Кога? – Когато сме жадни. Които не вярват в Бога, те са богати хора, пълни кесии. Кои хора са вярващи? – Бедните. Кога човек обеднява? – Когато изгуби майка си, баща си, децата си, приятелите си, богатството си.

Красиво е да срещнете в живота си богат, учен човек, който да прилага своите богатства и знания в живота, а при това да има абсолютна вяра в Бога. Този човек не говори на хората за Бога, не ги убеждава да вярват, но като срещне някой безверник, той го поканва на гости у дома си, и през всичкото време се грижи за него да го нахрани, да го нагости, както трябва. Той дава свобода на госта да говори, да изкаже своите убеждения. Като поседи известно време при този учен, гостът казва: Не зная защо, но аз започнах някак да се разколебавам в своите убеждения. Защо стана така, не разбирам. Казвам: причината за положението, в което гостът изпада, се дължи на обстоятелството, че неговата наука, неговите убеждения са външни, без корен, и щом ги изнесе на слънце, те изсъхват. Щом убежденията му пресъхват, той изпитва жажда, глад, и търси някой да

го нахрани. Тъй щото, който търси Бога и започва да вярва в Него, той е гладен човек. Щом се нахрани, той започва да отрича Бога. Който отрича съществуването на духа, това показва, че той иска да заеме мястото на баща си. Който отрича съществуването на душата, това показва, че той иска да заеме мястото на майка си. Помнете: никой в света, бил той човек, или ангел, не може да заеме мястото на душата, нито да я обсеби. Душата има Божествен произход и принадлежи само на Бога. Когато една душа слезе на земята, всички възвишени същества, които разбират законите, започват да творят цяла система от сватове, защото те знаят, че всяка душа носи нещо ново в себе си. Значи, идването на една душа в света символизира създаването на нещо ново, велико, красиво. Като не разбирате, какво представя душата, вие често казвате: Смущава се душата ми. И Давид е казал на много места: Смутена е душата ми! Душата не може да се смущава. Това е Давидово разбиране. Смущавало се е нещо в Давида, но не душата му. Имало е защо да се смущава Давид. На времето си той е извършил много грешки, за които е трябвало да се смущава. Ако дойде днес на земята, той ще разбере, де е грешил, ще се изповяда и ще каже пред всички, че е бил на крив път. И Господ му каза: „Докато не се пречистиш от греховете си, ти не можеш да ми съградиш нов храм. Твоят син ще съгради новият храм." След Давида трябваше да дойде друг някой, с чисто сърце, със свят и възвишен живот, който да изправи погрешките му. И наистина, Христос излезе от Давидовото коляно, за да изправи погрешките на целия Давидов род. За Христа се казва, че е син Давидов.

Сега, онези от вас, които искат да придобият истинското знание, трябва да възстановят връзката си с Бога, да им се открият дълбоки, вътрешни познания за нещата. Това знание, което съществува днес, е само въведение в истинското знание. Дълбоки знания има, които не могат още да се дават на хората. Те не с готови за тия знания. Защо? Тези знания могат да възгордеят, или да обезсърчат човека, ако той не е готов за тях. Ето защо, съвременните хора знаят само отчасти

нещата. Това не трябва да ги обижда, нито обезсърчава. Човек не може да знае всичко. Красотата на живота седи в това, да знаете само някои неща, някои неща да не знаете, а други пък съвсем да забравите. Например, според индуската теория за прераждането, вие сте минали през формата на вълк, на мечка и като такива, сте вършили ред престъпления. Трябва ли да помните тези престъпления? Ако ви каже някой, че като вълк сте правили много престъпления, вие ще кажете, че не е вярно това, че нямате нищо общо с вълка и т.н. Значи, има положения в живота на човека, които непременно трябва да се забравят. Злото трябва да се забрави, а доброто трябва да се помни. В това отношение, злото е рационално число, а доброто – ирационално. И ако всички числа, с които работите днес, са рационални, вие непременно ще направите ред погрешки в живота си. Същото нещо важи и при гаденето. Ако някой гадател работи само с рационални числа, той непременно ще направи погрешки в гаденето и няма да каже истината. Например, някои баби, които гледат на боб, си служат и с четно, и с нечетно число бобови зрънца и сами казват, че всичко зависи от броя на зрънцата и от начина на нареждането им. Много баби, обаче, умеят да хвърлят добре зрънцата и казват истината. Други пък си служат с разтопен восък и по него гадаят. Които умеят да гадаят вярно, те си служат повече с ирационални числа. Някои гледат с презрение на бабите, които гадаят, било на боб, било на восък.

Казвам: ако е въпрос да ви се каже истината, вие трябва да я приемете и от баби, и от деца, и от възрастни, и от прости, и от учени – безразлично от кого. Някой казва: Как, от дете да слушам истината! Чудно нещо! Ако си жаден и видиш на пътя си едно малко чучурче, от което тече вода, няма ли да коленичиш и да пиеш от тази вода? Ще пиеш, разбира се. След това няма ли да благодариш на Бога за тази чиста, хубава вода, макар че тече от малко чучурче? Като намериш по-голям извор, ще пиеш и от него, но докато го намериш, благодари за малкия. Бъди доволен на малкото! Човек може да

придобива знания отвсякъде. Тъй щото, който говори истината, той трябва да бъде приет от всички. В дадения случай, този човек може да ви даде добър съвет. Всеки добър съвет е скъпоценност за човека. Който е готов да приеме истината от всеки човек, той има в себе си душа и дух.

И тъй, желая на всички да служите на душата и на духа в себе си! Този е пътят, по който можете да намерите Първичния Принцип в живота и да се свържете с Него. При това положение, вие ще бъдете носители на новата култура в света. Казвате: Можем ли да участвуваме в тази култура? – Можете, разбира се. Няма по-велик момент за човека от този, да бъде носител на тази велика култура, която иде сега в света! Преди хиляди години още Псалмопевецът е казал: „От всичко в света най-много предпочитам да съм пред вратата на Божия шатър." Сега и аз казвам: За предпочитане е да си разсилен пред вратата на Божия шатър, отколкото да бъдеш пръв министър в Англия, или във Франция. За предпочитане е да бъдеш разсилен в новата култура, отколкото – пръв министър в старата култура, в старата цивилизация.

И тъй, желая всички да бъдете разсилни в новата култура!

Беседа от Учителя, държана на 20 ноември, 1927 г. София. – Изгрев.

ЩЕ ОЗДРАВЕЕ МОМЧЕТО МИ

„Но речи само реч, и ще оздравее момчето ми." (Матей 8:8)

Между многото процеси, които стават в живота, извършва се и един особен процес, наречен „растене." Едно от първичните качества на живота е разширението. Дето няма разширение, там няма и живот. Във временния живот разширението е временен процес, а във вечния живот е вечен процес. Често слушате някой да казва: Тясно ми е на сърцето; широчина, простор искам! И действително – развитието, растенето седи в разширението. Значи, развитието на човека има отношение към разширението. Разширението пък изисква специални условия.

Думата "развитие" не е толкова съдържателна, колкото е съдържателна думата "еволюция". Под „еволюция" подразбираме изминаването на дълъг път, на права линия. Движението по права линия подразбира растене. Ето защо, ако някой схваща живота в прост смисъл, само като продължение на нещо; че трябва да се живее – в такъв живот няма никакво растене. Този живот е механически, той представя една дълга, права линия, без никакъв растеж. А човек трябва да расте! Когато дойде процеса на растенето, мнозина се спъват. В миналото, както и в днешните времена, учени и прости, като разглеждат въпроса: трябва ли човек да вярва в Бога – най-после казват: Да вярваш в Бога, значи да спре в тебе всякакво растене. Питам: кога се радва майката? – Когато детето ѝ расте. Майката не може да се радва, ако детето се сбабичаса в ръцете ѝ и престане да расте. Значи, ако майката се радва, когато детето ѝ расте, колко повече може да се каже същото за Бога! Ако в ръцете на майката детето расте, колко повече човек ще расте в Божиите ръце! На това основание, мнозина се стремят към малки идеи, а не към големи,

защото знаят, че малките идеи растат и се развиват. Следователно, ако малката идея не расте и не се развива, като малкото дете, никой не би я търсил. Първият ден майката се радва на детето си, вторият ден – също, но, ако в продължение на една година, детето не расте, майката ще почне да се смущава, ще се интересува, защо детето й не расте. По същия начин, и съвременните хора се смущават, като гледат на света. Те следят, дали светът еволюира, дали обществата се подобряват в морално отношение, и ако не намерят никакво подобрение, те започват да се без-покоят. Според мене, няма защо хората да се смущават. Ако е въпрос за морала на обществото, трябва да се знае, че моралът има отношение към растенето. Това, което е морал за едного, не е морал за другиго. Това, което млекопитаещите не могат да направят, птиците могат да направят. Например, ако един слон тръгне от Турция, мине през Сърбия и стигне до България, ще го оставят ли българите свободно да се разхожда из тяхната страна? За да може слонът свободно да се движи из България, иска се особено разрешение. Ако няма такова разрешение, ще го хванат и ще го поставят или в някоя менажерия, или в зоологическата градина в София. Обаче, това, което слонът не може да направи, щъркелът, или друга някоя птица, свободно може да направи. Щъркелът, без ничие разрешение, каца от дърво на дърво, от комин на комин и прави гнездото си, дето иска. Същото положение важи и за хората: ако сте слонове, ще искате разрешение, паспорти – да минавате свободно от една държава в друга; ако сте птици, никакво разрешение не ви е нужно; ще хвърчите свободно из въздуха – без паспорт, без разрешение от когото и да е. В това отношение, светският човек е слон, а духовният – птица. Това, което измъчва светския човек, ни най-малко не измъчва, не ограничава духовния. Следователно, животът на птиците е по-добре уреден от този, на млекопитаещите. Въз основа на това, вадя следното заключение: животът на онези, които растат, е по-добре нареден от живота на онези, които не растат. Само онзи човек расте и се развива, в който умът постоянно работи.

Здравето, богатството, щастието, честта и славата на човека зависят изключително от неговия ум. Чрез своя ум той ще се домогне до вътрешната, до положителната наука на живота, която ще подобри условията му, ще му създаде сносен живот.

Сега, като казвам, че всичко зависи от ума, разбирам, че всичко зависи от възможностите, които Първичната Причина е вложила в нашия ум. По-право, възможностите на нашето растене и развитие са вложени в нашата душа и в нашия дух, а се изявяват навън чрез нашия ум и чрез нашето сърце. Забелязано е, че колкото някои животни са по-умни, по-интелигентни, толкова по-добре живеят. И обратно: колкото по-слаба интелигентност проявяват някои животни, толкова по-зле прекарват на земята. Същото може да се каже и за хората. Обаче, разумността, както и интелигентността са от различни степени: някои хора проявяват своята разумност, само за даден случай; други – за един-два дена, или за една-две години, а трети – за цял живот. Последните предвиждат нещата отдалеч. Неразумните хора остават нещата да се развиват, сами по себе си и казват: Днешният ден трябва да се използва, да се изживее с всичко, каквото носи в себе си, а за утрешния ден няма какво да се мисли. Ако днес съм здрав, и утре ще бъда здрав; ако днес съм богат, и утре ще бъда богат. – Вярно е това, но при известни условия, а именно: ако днес си живял правилно, и утре ще имаш възможност да живееш така. Но, ако днес си нарушил някои закони на разумната природа, утре, по никой начин няма да имаш същите условия.

Отговори стотникът и рече Му: „Речи само реч, и ще оздравее момчето ми." Този стотник се отличавал с голяма вяра, а при това, бил римлянин, а не евреин. Той се обръща към Христа с думите: „Не съм достоен да влезеш под стряхата ми." Тези думи говорят за тогавашните отношения между хората. Той продължава по-нататък: „Ето, и аз съм човек, подчинен на власт, имам и подчинени на себе си войни и казвам на тогози: Иди! – и отхожда. И на оногози: Дойди! – и дохожда. И на слугата си: Стори това! – и сторва го. Така и на Тебе се

подчиняват природните закони. Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." И като чу Исус, почуди се и рече на ония, които идеха след Него: „Истина ви казвам, нито в Израиля не съм намерил толкова вяра." Детето на този стотник беше онзи слон, когото държавата хваща и не му позволява да мине през нейна територия. Та, когато някой човек заболее, ние казваме, че той минава през чужда държава. Този закон е верен по отношение на човешкия ум и на човешкото сърце, както и по отношение на всички живи същества в природата. Например, когато пренесете едно растение, от едно място на друго, докато се климатизира, то боледува. Значи, то минава през чужда територия.

Много от съвременните хора, които признават съществуването само на физическия свят, са толкова издребняли, толкова изтъркали, че казват, какво: човек не трябва да се занимава с никакви високи идеали. Питам: тогава, с какво трябва да се занимават хората? Те казват, че трябва да се занимават с въпроси от физическия свят, който единствен е реален свят. Такива хора са в положението на търговци от „бит-пазар," които имат за цел да купуват стари стоки, колкото може по-евтино, да ги изчистят и поправят добре, и после да ги продават, колкото може по-скъпо. Казвам: както и да поправяте старото, в края на краищата, то пак си остава вехтория. Днес, много европейски платове са изтъкани все от такива вехтории, и не се минава година, те вече са протрити. Много съвременни книги са написани, все от такива вехтории. Например, една от тия стари, изтъркани фрази е следната: Човек трябва да вярва в Бога! – В кой Бог? Тази дума днес е много неопределена, тя е изгубила своето първично значение. Като говоря за Бога, аз нямам предвид онзи Бог, когото съвременните хора разбират. Какво са направили те за своя Бог? Някой беден отива при един банкер, но последният веднага извиква: Изпъдете този навън! После, той отива при някой сиромах, който веднага започва да се оплаква, че няма пет пари в джоба си, не може да го приеме. Най-после, той отива при един свещеник, който бърза да го посъветва:

Вярвай в Бога, и положението ти ще се подобри! Ако след всичко това анализираме вярата на съвременните хора, ще видим, че те нямат онази положителна, абсолютна вяра, която издържа на всички изпитания. Те вярват в някакъв Бог, когото сами не познават. Свещеници, учители, лекари и много други хора, вярват в Бога, но ако се докоснете до джоба им, или ако им покажете няколко златни монети, всичката им вяра пропада. Жената готви, меси хляб на мъжа си, защото вярва, че той ще й купи нещо. Това не са идеи, но отношения само. Това не е никакво развитие, но натрупване само.

Ако хората продължават да вървят по този път, в който са тръгнали, те ще се намерят в положението на мързеливата жена, за която се говори в една от нашите приказки. Тя била млада, красива мома, от знатен, голям род, но забележителна между селяните с големия си мързел. По едно време тя се омъжила, но и при това положение, пак си останала мързелива, нищо не работела. Мъж й често казвал: Жена, трябва да работиш, защото скоро ще оголеем, ще се окъсаме. – Ти не се безпокой! Обаче, в скоро време, думите на мъжа се сбъднали. Дошло време да се жени брат й. И те били поканени на сватбата, но как ще отидат? Дрехи нямали, нямало с какво да се облекат. Жената била хитра и досетлива. Тя намислила следното нещо, което съобщила и на мъжа си: Слушай, ти впрегни колата и да тръгнем за село, при майка ми. Като дойдем до началото на селото, аз ще остана в колата, а ти ще отидеш при майка ми, ще поискаш нови дрехи за мене и ще ми ги донесеш, да се облека. Мъжът се съгласил с нейното предложение. Обаче, като наближили селото, той решил да се пошегува малко с жена си, да й устрои нещо, което да я вразуми: спрял колата и тръгнал пеш към селото, а жена му се скрила в един голям кюп в колата и останала там, да чака, докато мъжът й донесе новите дрехи. Като стигнал в къщата на баба си, бабата веднага го запитала: Де е дъщеря ми? – А, тя не е толкова проста, да дойде сама тук. Каза ми, че ще дойде на сватбата, само ако излязат девери и зълви, с музика и песни, да я посрещнат. Тя чака в началото на

селото, да я посрещнат тържествено, иначе, няма да дойде на сватбата, ще се върне назад. – Виж, каква била моята дъщеря! Току-тъй не дохожда. Тръгнали всички сватбари, с тъпани и зурли, с песни, веселби, да посрещат сестрата на младоженеца. Като чула отдалеч музики и песни, като видяла толкова хора да отиват към нея, жената изскочила веднага от кюпа и хукнала към дома си. Като не я намерили в колата, сватбарите се върнали в селото и направили сватбата и без зълвата. Вечерта, като се върнал дома си, мъжът започнал да вика жена си, но тя не се обадила. Влязъл вътре – и какво да види? Жена му, седнала в един ъгъл на стаята, засрамена, с хурка и къделя в ръка и – преде, очи не вдига от работата. – Ела, жена, да ядем! – Не, каша на рамо! Нямам време за ядене.

Казвам: страшно е положението на съвременните хора! Защо? Защото, кюпът, в който са влезли, един ден ще се счупи, и те ще излязат от него голи и засрамени.

Тогава, какво се изисква от тия хора? – Нов, устойчив морал. Ако и за в бъдеще останат със сегашния морал, те постоянно ще се разколебават: днес ще вярват, утре няма да вярват. Сегашните хора мислят, че невидимият свят, със своя ред и порядък, мяза на техния. Не, този свят не е като света, в който хората на земята живеят. Там има вечно растене, там има съвършена красота, там има абсолютен морал и непоколебима вяра.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми!" Тези думи показват силата на човешката реч, както и силата на човешката мисъл. Само онзи може да каже една дума, която да има сила и мощ в себе си – който разбира законите на природата. Всеки може да каже една дума, но, ако тази дума се придружава с велика мисъл, със сила в себе си – тя е Божия дума. Когато Моисей беше в пустинята, дето пасеше овце, той видя, че къпината гори и чу глас, който му казваше: „Събуй обущата си, защото мястото, на което седиш, е свято!" Сила имаха тия думи! Какво означава събуването? Събуването подразбира процес на растене. Когато семето започне да израства, то първо се съблича.

Значи, в събличането, в събуването се включва процес на растене, на развитие. Моисей беше виден адепт, разполагаше с всичкото знание на Египет, с египетската мъдрост, но не разбра значението на тези думи и ги прие в буквален смисъл, затова събу обущата си и остана бос при къпината. Защо човек трябва да се събува? За да влезе във връзка с невидимия свят и да възприеме оттам Божията Любов, Божията благодат. Докато е с обуща, той ще бъде изолиран от този свят, без да възприема неговите сили и влияния. Що е благодатта Божия? – Благодатта представя благоприятните условия за живот, за работа, за растене и развиване. Някои казват, че по благодат, човек може да се спаси. Не, по благодат човек расте само, но не се спасява. След като човек мине през много вярвания, най-после, по благодат, му се дават велики условия, т. е. особени материали, особени сили за развиване на ума и сърцето му, за да почне да расте. Само при това положение, Божественото в човека ще проговори: „Събуй обущата си!" Бог каза на Моисея: „Чух воплите и страданията на моя народ, и затова реших да те изпратя при фараона, да искаш неговото освобождение. Като го освободиш от тежкото робство, ти ще му покажеш, по какъв начин може да расте."

До това време, евреите правеха кирпичи, тухли на египтяните. Те събираха слама, която беше нужна за правене на кирпичите. Питам: има ли растене в събирането на слама? Ако някой студент по цял ден ходи да събира материал, т.е. слама, кой какво казал, и от него прави разни комбинации, т.е. кирпичи на египтяните, какво е придобил от това знание? Истинско знание е само онова, което умът може правилно да възприеме и асимилира, за да стане полезна храна на човека. Когато мозъкът на човека възприема истинското знание, в него едновременно се извършват два процеса на разширяване: единият процес се отличава с отделяне на топлина, а другият – с отделяне на светлина. И двата заедно пък, оказват влияние върху човешкото съзнание, което започва да разбира нещата ясно.

И тъй, от това гледище, всеки човек трябва да изучава общия живот, както и своя частен живот. Той трябва да знае, при условията, при които живее, какво може да излезе от него, за какво е способен и по какви пътища може да постигне своите желания. Какво правят хората днес? Някой млад човек свършва университет и първата му работа е – да иска служба. Той подава заявление до някой министър: Господин Министре, учтиво Ви моля, да ме назначите на някаква служба из Вашето ведомство. Свършил съм еди-каква си специалност. Ученик иска да постъпи в някоя гимназия и подава заявление: Господин Директоре, най-учтиво моля, да бъда приет за ученик във Вашата гимназия. Слуга иска да постъпи в някое учреждение, и той подава заявление до началника на това учреждение. Всички се молят, да получат някаква служба. Като получат известна служба, те заемат местата си и започват да работят. Това не е процес на растене, но процес на слугуване. Какво означава думата "слугуване"? Може да се слугува само на здравия, на разумния човек. Това всички хора трябва да знаят! Според законите на великата природа, човек може да служи само на Бога. Защо? – Защото Той е най-силният, най-разумният, най-благият, най-великият. Хората смесват думата "служене" с "помагане". Например: на болния може да се помага, но не може да се служи. Някой казва, че иска да служи на болни хора. Ако иска да помогне на някой болен, той по никой начин не трябва да му слугува. Щом видите някой болен, накарайте го – той да слугува на здравия. Ако искате да знаете, защо днес има толкова болни хора в света, трябва да имате предвид следното обстоятелство: докато здравите хора служат на болните, винаги ще има болни хора в света. Засега, учените слугуват на невежите, добрите – на лошите, здравите – на болните, но това е крив начин на действие. Това не е в реда на нещата. Тъй щото, кажете ли, че трябва да слугувате, аз подразбирам слугуване на разумния човек.

„Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Това значи: Не съм достоен още за Твоето

учение. За в бъдеще ще Го имам предвид, но сега, кажи само реч, и ще оздравее момчето ми. Аз вярвам в силата на Твоите думи. И почуди се Христос, и рече: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра." Абсолютната вяра е свързана с онзи велик закон, който предсказва бъдещето. Днес има ред науки, които предсказват бъдещето на хората. Всички майки и бащи трябва да познават тези науки, да ги изучават, за да могат да определят способностите и дарбите на своите деца, да знаят, какво може да излезе от тях. И родителите трябва да познават тези науки, а също тъй и синовете, и дъщерите трябва да ги познават, да се занимават с тях. Ще кажете: Какво да правим ние, които не сме запознати с тези науки? – Това се отнася до младото поколение, както и до всички ония, които искат да растат, били те млади или стари. Не е въпросът, какви сте били в миналото; важно е, какво можете да направите сега. Всички хора имат в себе си ред дарби и способности, които са в спящо състояние. Те трябва да работят, да ги развият. Много хора умират, без да са засегнали тия свои дарби и способности. Те умират, без да знаят, какви богатства са носили в себе си. За да събуди дарбите и способностите на хората, разумният свят ги поставя на големи страдания и мъчнотии. В това отношение, страданията представят очистително средство за човечеството. Страданията идат, като условие за развиване на човешкия ум, за пробуждане на човешкото съзнание. Умът на човека се развива само при големи мъчнотии и страдания. По този случай, българите употребяват поговорката: „Накарай дявола на работа, т.е. тури го на тясно, и той ще те научи, какво да правиш."

Какво виждаме днес в света? – Точно обратното. Съвременните хора искат синовете и дъщерите им да бъдат добри, умни, да бъдат истински християни, а при това, търсят охолния живот; да прекарват като рентиери. Това е несъвместимо с Божиите закони. Умният, добрият човек е подобен на птица. С мисълта си, той може да пътува навсякъде. Неговата мисъл се движи с бързината на светлината. Ако

мисълта на обикновения учен се движи със скоростта на най-бързия трен, той ще стигне до слънцето за 200 години. Обаче, ако умният, добрият човек реши да направи разходка до слънцето, той ще пристигне там само за осем минути. Тъй щото, работата, която сегашните учени извършват за 200 години, умните, добрите хора я свършват за осем минути. Като изследват различните микроби, учените казват: Знаете ли, какво нещо са тия малки микроби, които ние изучаваме? Казвам: какво особено има в тия микроби? Всеки човек е минал през формите на микробите, на растенията, на животните, докато най-после е дошъл до човешката форма. Следователно, всички тия форми са в него. Достатъчно е той да се концентрира, за да проследи в себе си развитието на всички живи форми в природата, като започне от най-малките и свърши до най-големите. При това положение, не е нужно човек да изучава тия форми външно. Всеки може да направи този опит, но при условие, да се освободи от своя критически ум. Казвате: Значи, човек не трябва да мисли. Не, логика се изисква от човека, и то, Божествена логика! Кои неща наричаме логични? Възможните неща са логични, а невъзможните – нелогични. Всяко нещо, което може да стане, не само че е вероятно, но още е и възможно. В света има много вероятности, има и много възможности. Във всеки даден случай, обаче, човек трябва да разбира процеса на расте-нето, което бива външно и вътрешно. Освен външният и вътрешният процес на растене, има процес и на почивка. Например, когато някоя мисъл престане да се развива, това не показва, че умът е спрял своята функция, но умственият процес, т.е. соковете на мисълта, временно са се съсредоточили в сърцето, т.е. в чувствата на човека. В развитието си, сърцето и умът трябва да вървят паралелно, но ако при това положение даже сърцето е достигнало своята най-висока точка, неговата деятелност минава в ума. Казват за някой човек, че е студен. Този човек не е студен, но в него се извършва външен процес на растене, вследствие на което, образуваната топлина при този процес

се разнася из пространството и не се усеща. Когато казват, че някой човек е горещ, това показва, че в него се извършва вътрешен процес на растене, вследствие на което, образуваната топлина се задържа в самия него. Значи, първият човек расте умствено, а вторият – сърдечно. Едновременно човек расте в сърцето и в ума си, т.е. в чувствата и в мислите си. Когато расте сърдечно, той развива добродетели, които съграждат характера му. Когато расте умствено, той развива своите дарби и способности. Сърдечните материали са едни, умствените – други, но разумният човек, който разбира законите на природата, изважда и едните, и другите от светлината.

Съвременната наука е дошла до положение, да разлага светлината на седем различни цвята или краски, но светлината съдържа в себе си още и 12 течения, от 12 различни извори. Значи, светлината е съставена от 12 вида материя, необходима за създаване на човешките добродетели. Например, който иска да бъде милосърден, той трябва да извлече от светлината точно тази материя, която е необходима за съграждане на милосърдието. За съграждането на известна добродетел се изисква и съответна материя. Това може да постигне само онзи, който разбира законите на светлината. Иначе, лесно е да се каже, че слънчевата светлина се състои от седем цвята; лесно е да се каже, че земята се движи, слънцето се движи, но това още не е наука. Както слънчевият лъч е сложен, също така сложни процеси са и движението на слънцето, на земята. Земята, например, е обвита с 12 обръчи или сфери, които представят особен род трансформатори на слънчевата енергия. Всеки обръч пречупва светлината по свой специфичен начин. Това показва, че тия 12 обръчи не са в едно и също положение. Същевременно, всеки обръч е направен от особена материя, много тънка, през която проникват съответни за нея сили. Тия сили пък са свързани с възвишени светове, които работят върху хората, както и върху всички живи същества. Чувствителният човек долавя тия влияния върху себе си. За да разберете добре тия 12 течения, както и тяхната посока и движение,

трябва да имате на разположение ред картини, като на кинематограф. Ако червеният цвят, наречен от астролозите "марсов цвят", влияе в голяма степен върху някой човек, той ще се проявява по особен начин. Какво представя червеният цвят? Той е цвят на страстите, т.е. влиянието на страстите върху човека. Когато Марс е в неблагоприятно съчетание със Сатурна, тогава се явяват такива стечения на обстоятелствата, при които, човек, лишен от опитност и разбиране, може да постави главата си между тях, както мишката туря главата си в капана. Много хора попадат в тия неблагоприятни условия, както някои апаши – в ръцете на полицията.

Един от апашите в Америка слушал да се говори за грамадните богатства на американски милиардер и решил, един ден да отиде в дома му, под някакъв особен предлог, да се опита, не би ли могъл да задигне нещо от него. Милиардерът схванал намерението на този апаш и намислил да го изненада по особен начин, да му даде добър урок. Той му посочил два златни цилиндъра и му казал: Хвани тия цилиндри! Те ще те ползват, защото са от чисто злато. Апашът хванал цилиндрите с двете си ръце, а милиардерът, през това време, ги скачил с електрическа батерия. Апашът започнал да се свива ту на една, ту на друга страна, да прави разни конвулсии. Милиардерът го запитал: Ще отиваш ли, друг път, при такива хора като мене, с намерение да ги обираш? – Моля ви се, пуснете ме! Втори път няма да помисля подобно нещо.

Сега, и аз ще задам въпроса: учен човек обира ли се? Онзи, когото могат да оберат, или да излъжат, не е учен човек. Онзи, когото могат да оберат, да излъжат, не е морален човек. Срещате човек, който няма никакъв морал в себе си, а се възмущава, че нямало добри, морални хора в света. Така не се говори. Всички трябва да знаете, че земята е място за учене, за правене на опити. Земята е училище, в което има ученици, но не и учени хора. Тя е нещо подобно на университетите. Ако отидете в някой университет през учебната година, ще видите, че той е пълен със студенти. Обаче, отидете ли

през ваканцията, университетът ще бъде празен. Де са студентите през това време? Те са отишли по домовете си. По същия начин, като си лягате вечер, и вие напущате училището, т.е. земята, и отивате по домовете си. Всеки човек е дошъл в този университет, да се учи. Той е временен университет. Като прекара в него от 1 – 120 години най-много, той го напуща и отива в своя дом, при баща си и майка си, да им покаже, какво е научил. Привилегия е за човека, ако той може да прекара на земята цели 120 години, колкото най-много му е определено днес да живее. Като говоря тия неща, мнозина не вярват в тях и казват: Това са хипотези, недоказани истини. Като говорите на слепия човек за светлината, и той ще каже, че това е хипотеза. Обаче, за онзи, който вижда, който не е сляп, светлината не е хипотеза. Нужно ли е да дойде при вас някой учен, да ви доказва, че светлината имала толкова билиона трептения в секунда, за да повярвате в нея? Какво нещо е светлината, как се разпространява, от колко цвята се състои и ред още научни положения, могат да се дават само на слепия, а той да седи и да слуша; но онзи, който има здрави очи, не се нуждае от тези обяснения. Достатъчно е, той да отвори очите си само и да види вече и светлината, както и всичко онова, което тя разкрива пред неговия поглед.

Казвам: има един начин за виждане на нещата, съвсем различен от вашия. Ако можете да се ползвате от него, ще видите, че това, което говоря, не е хипотеза, но действителност. Като се срещате, вие се поусмихвате малко, отваряте очите си, навеждате малко главата си, после пак я дигате, поглеждате се направо в очите и мислите, че така ще се изучите. Има един красив начин за изучаване на хората, по-правилен от сегашния. Методът, с който си служат съвременните хора, за да се изучават едни други, не води към правилни заключения. Например, срещнете един човек, бутнете го малко, и той пада на земята. Вървите по-нататък, виждате човек, паднал на улицата. Този човек е паднал, без да го бута някой. Защо е паднал тогава? Защото е бил пиян. Който не знае причините за падането на

тия двама души, казва, че и двамата са пияни. Вярно ли е това заключение? – Не е вярно. То не почива на никакви научни данни. Първият човек трябваше да бъде умен, предвидлив, да заобиколи оттук-оттам, да не се оставя на хората да го бутат. Умът му не е бил концентриран, разсеял се е нещо, и затова паднал. Вторият пък се поддал на сърцето си, на желанието да пие, и той паднал на земята. И първият, и вторият си пукнали малко главите. Значи, при две различни причини, имаме два еднакви резултата – падане и пукване на главата. Единият ще каже, че друг някой го бутнал, затова паднал. Другият ще каже, че бил пиян, затова паднал. Обаче, онзи, който гледа външно на нещата, той ще каже: За мене не са важни причините на вашето падане; важно е, че се намирам пред два съвършено еднакви резултати.

Сега ще приведа друг пример. Срещам човек, който казва, че вярва в Бога, но главата му е пукната малко. Срещам друг, който не вярва в Бога, но и неговата глава е пукната. Питам: каква полза от вярата на първия и от безверието на втория, когато главите и на двамата са пукнати? Срещам други дмама: единият вярва в Бога, но кракът му е парализиран. Другият не вярва в Бога, но и неговият крак е парализиран. Съберат се тия двама души и започват да се морализират, кой от тях е на правия път в живота. За мене е важно да зная причината, защо и двамата са болни. Причината е страхът. И двамата са страхливи, вследствие на което не растат. Спри растенето в човека, и парализата ще дойде; спри растенето в човека, и престъпленията ще дойдат. Следователно, всички болести, всички недоразумения, всички престъпления между хората се дъл-жат на спиране процеса на растенето в тях. Мнозина поддържат старите учения в живота, не приемат нови учения. Казвам: свършено е вече със старите форми, със старите учения и възгледи! Те не носят никакво откровение, в тях няма никакво растене. Някои от старите учени поддържат, че светлината, че земята, че слънцето и днес са такива, каквито са били преди две хиляди години. Каквито са били

във времето на нашите деди, такива са и днес. – Не е така. Какво знаете вие за вашите деди? Де са дедите ви днес? Ако ги срещнете на пътя, ще ги познаете ли? – Моят дядо беше с голяма, бяла брада. – Знаете ли, преди всичко, какво значение има голямата брада в кабалистиката? В Откровението е казано, че около престола на Бога седят 24 старци. Всеки старец е представител на една завършена епоха или раса. Значи, тия 24 старци показват, че от времето на Христа, до днес, са се изминали цели 24 епохи. В бъдещото Откровение, което новите хора ще пишат, броят на старците ще се увеличи с още един, ще бъдат 25 старци. Какво ще кажете на това? Който се придържа в буквата на нещата, той не може да допусне това нещо, но който се заема да пише новото Откровение, щом види, че старците са 25 на брой, той казва истината. Това показва, че е станало растене, разширение на човешките души. Изобщо, в цялото човечество е станало известно разширение, което говори, че всичко в света е подложено на растене, на развиване. Например, днес хората са по-големи оптимисти, отколкото са били някога. Днес имат по-голяма вяра, отколкото едно време. Вярата на съвременните хора е с няколко градуса по-високо, отколкото в миналото.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми". Аз взимам момчето като символ на човешкия ум. Значи, стотникът се обръща към Бога с думите: „Аз, проявеният човек, Те моля, да кажеш на момчето ми, т.е. на моя ум, да мисли и да вярва. Щом му кажеш това, той ще оздравее. И тогава, няма аз да му служа, но той ще ми служи. Сега човек служи на своя ум, а не умът на човека. Остане ли, ние да служим на нашия ум, работата ни е свършена. Остане ли, мъжът да служи на жената, или жената на мъжа, къщата ще отиде. Защо? Защото мъжът и жената са две равни сили, две равни величини. В този смисъл, нито мъжът може да слугува на жената, нито жената може да слугува на мъжа. Какви трябва да бъдат тогава новите условия? – Служене на Бога. Само на Бога може да се служи! И тогава, първото положение, което се поставя за основа в живота на разумния човек, е следното:

Внеси Любовта в себе си! По този начин, мъжът ще има вяра в жена си, няма да купува всеки ден, каквото ѝ е потребно, но ще остави касата си отворена, да взима пари, колкото ѝ са нужни. И жената, от своя страна, ще окаже пълно доверие на мъжа си, ще го остави свободно да се проявява, както любовта му диктува. Ако мъжът или жената искат доброволно да си служат, това е друг въпрос. Но при това положение, нито мъжът, нито жената ще се оплакват, че служат един на друг. Който се оплаква, когато служи някому, непременно трябва да му се плати. Идеални отношения трябва да се създадат между мъже и жени, както и между всички хора, изобщо.

Какво виждаме в отношенията на съвременните хора? Като слугува цял ден на мъжа си, жената казва: Цяла робиня станах на този мъж! – Ами мъжът не е ли роб? Той пък казва: Заробих се за тази жена! – Ами жената не е ли робиня? В съвременния живот и мъжете, и жените са роби, вследствие на което момчето им боледува. Като заболее момчето им, жената казва на мъжа си: Стояне, дошъл е в града ни един пророк, иди да му разкажеш за нашето момче, дано оздравее. – Остави, жена, каквото даде Господ, това ще стане. Всички хора казват: Каквото даде Господ. Какво дава Господ? – Момчето умира, и с това комедията се свършва. Държавата се разсипа, и всичко около нея изчезва. Защо се разсипа държавата? Защото момчето ѝ умря. Държавата уморява всички добри, разумни младежи, които ѝ служат, но тя трябва да плати за тях. Хората трябва да се превъзпитат в духа на новото, ако искат да имат добри държави, добри държавници, добри граждани. Бащата трябва да даде свобода на сина си, но да му каже, че трябва да учи. При това, и той не трябва да се заробва за сина си. Когато отива на училище, синът не трябва да иска пари от баща си, но да остави на него, той сам, доброволно, да го поддържа. Когато синът свърши учението си, бащата не трябва да очаква на него; ако синът доброволно пожелае да гледа баща си, това е друг въпрос. Това са максими, правила на новия морал, на новия живот, към който всички хора се стремят.

Христос казва: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра." Вярата е необходима на човека, като условие за растене. Само по този начин той ще разбере законите, при които живее. По този начин той ще се освободи от заблужденията, които го спъват, и ще даде ход на окултните науки в живота си. В англосаксонската раса, например, окултните науки имат приложение почти във всички области на живота. Американците, особено, използват тия науки навсякъде в живота си. Ако някое американско семейство иска да вземе слугиня в дома си, завеждат слугинята при някой френолог и му плащат, колкото е необходимо, за да им каже предварително, дали тази слугиня ще им бъде полезна. Когато някой ученик иска да следва музикална школа, той отива при някой френолог, да се произнесе за неговите музикални способности. Ако френологът каже, че този ученик е музика-лен, тогава и учителят го приема за ученик. Иначе, той се залавя за друга работа, в която ще има по-добри резултати. Затова, именно, работите на американците вървят добре. Окултните науки идат днес да ни покажат, че ако разбираме законите на природата и вървим съобразно тях, ще можем и най-неблагоприятните условия да превърнем в благоприятни, и по този начин да подобрим живота си. Преди всичко, човек трябва да развива в себе си търпението. Материалите, които са необходими за развиване на търпението, съществуват в природата, но човек трябва да знае, де да ги намери и как да ги използва. Това, което съвременните хора наричат търпение, не е истинско търпение; то е повече неволя. Който иска да му предам уроци по търпение, той трябва скъпо да плати за тях. Всичко друго мога да проповядвам даром, но дойде ли до търпението, аз обирам човека по всички правила. След това ще го запитам, доволен ли е от този урок. Ако не е доволен, ще му върна парите. Значи, ще давам и ще взимам. Търпението може да се уподоби на онази красива, царска дъщеря, която била открадната от разбойници, с цел, да печелят от нея. Че била много красива, това не ги интересувало, но колко ще вземат за

нея, тази била тяхната задача. Те определили за нея десет хиляди златни таланта. Започнали да се изреждат, един след друг, млади, красиви момци; всеки искал да я купи, но като чувал, че трябва да плати десет хиляди златни таланта, въздъхвал си и се връщал наскърбен, че нямал толкова пари. Дойде един, погледне я – хубава, красива мома, но пари няма. Дойде втори, погледне я – влюби се в нея, но въздъхне, няма толкова пари. Пита я: Не можеш ли да избягаш по някакъв начин? – Не мога, пари искат за мене. Събират се всички тия млади момци на едно място, разискват, търсят начин, как да я освободят, но нищо не помага. Разбойниците я хванали здраво и не я пущат. Само срещу десет хиляди златни таланта могат да я освободят.

Казвам: такова нещо е търпението. Десет хиляди златни таланта трябва да платите, за да го придобиете. А това е възможно. В Писанието се говори за един слуга, който дължал на господаря си голяма сума, и като не могъл да я изплати, решил най-после – да зароби живота си; но господарят му простил дълговете и го освободил. Тъй щото, ако искате да придобиете търпение, трябва да платите за него десет хиляди златни таланта. Не се придобива лесно търпение. Ако искате да придобиете знание, и за него трябва да платите десет хиляди златни таланта. И знанието не се придобива лесно. Еквивалентни величини се изискват. В природата съществува един велик закон на равновесие. Човек не може да придобие и най-малкото благо, ако не даде за него нещо, съответно на неговата стойност. Ако не пожертвате, ако не дадете от себе си нещо, еквивалентно на търпението, на знанието, природата никога няма да ви накичи с тия венци.

Христос казва: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра". Това значи: Нито в Израиля не съм намерил човек с такъв ум, като на този езичник. И по-нататък Христос продължава: „Мнозина от изток и от запад ще дойдат и ще насядат в Царството Божие". „Ще дойдат и ще насядат" – Христос говори за бъдещето, понеже, според индуската теория на прераждането, сегашните хора, както и тия, на миналото,

ще се преродят. Дали вие ще приемете тази теория, или не, това е друг въпрос. Важно е, че животът на земята продължава. Много пъти е дохождал човек на земята, и много пъти още има да дохожда. Защо? За да се реализира Великият Божествен план. Онези, които дойдат в бъдеще, те ще насядат заедно с Аврама. Аврам е бил един от първостепенните адепти. А мързеливите, догматиците ще бъдат изпъдени навън. Както виждате, невежите, както в миналото, така и сега, страдат и търсят щастието си по болниците. Онези пък, които са достигнали известно развитие, трябва да се ползват от знанието, което са придобили на времето си, и към което всеки ден прибавят по нещо ново.

Сега ще ви дам следното правило: като ставате сутрин, проникнете се от онази абсолютна, положителна вяра, каквато имал стотникът и си кажете: Господи, кажи само една дума, само една реч на момчето ми, т.е. на моя ум, и то ще оздравее. Повярвате ли в това, което казвате, нова светлина ще дойде в ума ви. Вие не сте опитвали силата на това правило. – Дали ще ни чуе Господ? – Не е въпросът, дали Господ ще ви чуе, или не, но вие трябва да направите този опит. Аз мога да приведа ред примери, да видите, как Бог отговаря на молитвите на хората, но не искам по този начин да ви убеждавам да вярвате. Не е въпросът, насила да заставям хората да вярват в Бога, или да вярват на моите думи. Аз съм против всякакво насилие и затова казвам: Ела и виж! Когато искам да убедя някого, да вярва в Бога, няма да му говоря, че Бог съществува, че Той е такъв-онакъв, но ще го поканя у дома си, на гости, и ще го угостя добре. На другия ден пак ще го поканя, пак ще го угостя. Така ще продължавам цяла година наред: ще го угощавам, ще се разговарям с него приятелски, но за Бога нищо няма да говоря. Така разбирам аз проявлението на Великия. Той не е нещо външно. Няма защо външно да се говори за Бога. Достатъчно е да живеем в Него и заради Него, за да Го проповядваме на хората. Нашият живот и външно, и вътрешно трябва да бъде израз на Великата Божия Любов. Когато някой ме пита, има

ли Бог, или не, аз ще му кажа: За себе си мога да ти говоря, колкото искаш, но за Бога нищо не мога да ти кажа. – Защо? – Защото този въпрос е личен, и всеки трябва да го разреши за себе си. Някой запитал Апостол Павла – какво трябва да прави, за да се спаси. Той му отговорил: „Повярвай и ще намериш спасението в себе си!" В този смисъл, всеки може да се спаси, като разработи онова, което Бог е вложил в него. Мнозина се спират върху стиха: „Повярвай в Господа Исуса Христа" и го разглеждат буквално, като казват: Ако повярваш, ще бъдеш спасен; ако не повярваш, ще отидеш в дъното на ада. – Не е така. Ние виждаме днес, че и който вярва, и който не вярва, са изложени на големи мъчения. Ето, хората вярват, но тяхната вяра не ги спасява. Това не е истинска вяра. Това, което внася недоразумения, съмнения, обиди, огорчения между хората, не е вяра. Истинската вяра подразбира най-великото, най-възвишеното и благородното, което може да се прояви в отношенията на хората. Наблюдавайте, каква голяма вяра има майката в своето дете. То греши, прави пакости днес, утре, други ден, но тя вярва в него, прощава му и казва: Ще се изправи това дете. Има нещо хубаво, вложено в неговата душа, познавам го аз. И наистина, в каквото вярва, това става. Защо? Защото в ума, в сърцето на тази майка няма сянка от съмнение и колебание. Тя вярва в своя син, или в дъщеря си и казва: От моето дете човек ще стане! Не се минава много време, и не само тя, но и другите около нея виждат, че от детето ѝ човек е излязъл. Обаче, има майки, които не вярват в децата си и казват: От моето дете нищо не може да излезе. И наистина, както мислят, така става.

И тъй, не се съмнявайте във възможностите на човешката душа! От всички хора ще излезе нещо, но време се изисква за това. И вие, като стотникът, трябва да придобиете такава положителна вяра. Съвременният свят минава през голяма криза – и в ума, и в сърцето, и във волята; за да се предпази от катастрофа, трябва да му дойде някаква сила на помощ. Преди години, един американски машинист по треновете полудял, т.е. изгубил равновесие на ума си, и в един

момент на тщеславие, той се качил на един трен и го пуснал по една от линиите, с бързината на експреса. В една от близките станции видели, че експресът пристига от Чикаго, но се почудили, защо иде без никаква тарифа. Това внесло голямо смущение между персонала на тази станция, защото наскоро очаквали да мине експреса, и по този начин неизбежно предстояла катастрофа. Като видяли, че машинистът на този трен развявал знаме и викал: „Да живее Америка!" – те разбрали, че имат работа с болния машинист. В това време, двама смели машинисти от тази станция се качили на друг експрес и дали най-бърз ход на трена, за да стигнат болния машинист. Скоро успели да го стигнат. Единият от тях се прехвърлил в трена на лудия машинист, хванал го за ръцете и започнал с него усилена борба, която продължила половин час. Най-после той завързал здраво ръцете на болния машинист и го направил безопасен. Докато борбата продължавала, другият машинист успял да спре и двата трена и разчистил пътя на експреса, който трябвало да мине след пет минути.

Питам: какво ще стане с вас, ако и вашият обективен ум, като този луд машинист, развее знаме, пусне трена по линията и започне да вика: „Да живее България!" Какво ще стане и с експреса? Значи, за да се избегнат катастрофите, човек трябва да бъде разумен. Казвате: Човещина се изисква! Човещината пък е разумното начало, което трябва да вземе надмощие в човека. Такъв човек ще може да живее и за Бога, ще може да живее и за общото благо. Само онзи може да живее за Бога, който носи Любовта в себе си. Любовта пък е първото условие за реализиране на живота. Реализирането на живота подразбира постигане на някакъв идеал. Кой е този идеал? – Този идеал е Истината. Следователно, Любовта е условие за реализиране на идеалите в живота. Един от мъчно постижимите идеали е Истината. Мъдростта пък е главната цел в живота. За постигане на всичко това, съзнанието на човека трябва да дойде в помощ. Само по този начин той ще се домогне до положителното знание, което носи

щастие. Има ред учени в Англия, в Америка и другаде, на които е достатъчно да покажете само единия си пръст, през някоя дупка, за да опишат с най-големи подробности, не само характера ви, но и всичко онова, което предстои да се случи през целия ви живот. Ако отиде някой търговец при един от тези учени, ученият ще му каже, дали търговията му ще върви добре, или не. Ако отиде при него някой млад момък, който е намислил да се жени, той ще му каже, дали ще бъде щастлив в женитбата си, или не; ако момата е болна от някаква болест, и това ще му каже. И каквото каже, това става. Ще кажете, че това е някаква приказка от „Хиляда и една нощ". Който не вярва, той може да провери думите ми. Нека отиде в Лондон, при един от тези учени, и ще види, дали говоря вярно, или не. Може би ще питате, как са дошли тези хора до такива познания. – Наука е това! Тя почива на ред наблюдения, правени върху лицето, главата, ръката на човека. Тия наблюдения са били придружавани с ред измервания и изчисления, докато най-после се оформили в положителна наука. Който владее тия науки, той може да предотврати, да се избави от много нещастия и страдания в живота си, които, иначе, неизбежно биха го сполетели.

Сега, в съзнанието на хората се крият ред причини, които спъват тяхното растене. Растенията, в това отношение, водят по-правилен живот от хората, но ако днес и те страдат, боледуват, това се дължи на хората, които не спазват природните закони. Тъй щото, растенията не боледуват по свои собствени причини, но вследствие неправилния, нечистия живот на хората. Ако се качите на Витоша и оттам погледнете София, ще видите, че тя е заобиколена с нечиста материя. Цялата атмосфера около София е пълна с нечисти мисли. Това не е само в София, но и във всички по-големи европейски градове. – Какво трябва да се направи? – Трябва да дойдат повече добри хора, които да пречистят тази атмосфера. Как ще я пречистят? С добрите си мисли. Добрите мисли представят вентилации, с които се дезинфекцират нечисти места. И вие можете да направите такъв опит. Когато времето е ветровито, а небето – мрачно, мъгливо, съберете се 100–200 души на

едно място, отправете своята светла, чиста мисъл нагоре и наблюдавайте, какво ще стане. Няма да мине половин час, и небето ще почне да се изяснява, вятърът ще престане. Религиозните хора трябва да правят такива опити, а не само да се събират в църквите и там да разискват, коя църква е по-права, кое верую е истинно и т.н. Ако тия хора са истински вярващи, нека, по единия пръст само на някой човек, да определят неговия характер, неговия бъдещ живот и т.н. Досега, в България е имало само една ясновидка, от Сливен, която имаше знание, подобно на тия учени в Англия, в Америка. На всеки, който отиваше при нея, тя казваше верни неща. Тя казваше, например: кой какви дела има, как ще се разрешат тия дела, какво е материалното положение на човека, колко души са в даден дом и т.н. Тя не гледаше на ръцете на хората, но туряше пред себе си икони и така предсказваше. Като влезе между невежи хора, тя изгуби ясновидството си. Защо? Защото се намери в положението на топло тяло, поставено между няколко студени. Топлото тяло непременно ще изгуби своята топлина.

Следователно, всички съвременни хора се нуждаят от положително знание за човешкия живот, от положително знание на законите, по които става растенето. Тъй както сега живеят хората, по никой начин, те не могат да се доберат до това знание, до тази положителна наука. Преди всичко, нещастията, страданията, които сега съществуват, трябва да се премахнат. За тази цел, учението на Христа трябва добре да се разбере и приложи. Христос не беше философ, като съвременните философи, но Той внесе известни принципи, известни закони, които непременно трябва да се прилагат. Силата на тия принципи седи в приложението. Без приложение те нямат резултати. По тази причина, именно, и до днес още християнството не се е повдигнало като наука. Навремето си още, Христос не е изнесъл цялата наука. В сравнение с това, което носеше навремето, Христос даде малко на тогавашните хора. Те не бяха готови още за много наука. Някои от учениците запитваха Христа,

защо не говори на хората направо, да Го разберат, но им говори в притчи. Христос казваше, че не е време да им се говори открито. Обаче, на учениците си, Христос е обяснявал много неща за живота, като им казвал, че, за да разберат Неговото учение, те трябва да минат през голям огън, през големи изпитания. Само по този начин ще дойде новата епоха.

Сега, всички трябва да кажете като Христа: „Отче, дойдох да изпълня Твоята воля, а не моята." Защо трябва да кажете така? Защото само Бог върши всичко в света. Когато хората говорят за светли, възвишени мисли, за доброто в света, те трябва да знаят, че Бог е единственият, Който мисли, Който прави добро, Който същевременно подтиква хората към мисъл, към правене на добро. Следователно, ако искате да имате добри резултати в живота си, оставете Бог да действа чрез вас. Оставете настрана въпросите – какво нещо е Първата Причина, какво сте вие, какво представят мъжа и жената и т.н. Щом влезете в света на хармонията, тогава ще разберете тези въпроси. Докато не влезете в този свят, вие ще разглеждате, например – мъжа, като проява на ума, а жената – като проява на сърцето; обаче, това обяснение още не е пълно. Мъжът и жената съставят две части на едно цяло. Двете части заедно съставят един човек, с едно съзнание. Каквито противоречия и да възникват между мъж и жена, в края на краищата, те сами ще се оправят. Аз имах случай да видя, как мъж и жена се карат. Това беше във Варна. Мъжът биеше жена си, а тя му казваше: Бий ме, колкото искаш! И да ме убиеш, аз не искам да те видя. В това време, влиза в къщата им един техен познат, и като вижда, че мъжът бие жената, хвърля се върху него. Обаче, жената, от своя страна, се нахвърля върху гостенина и казва: С какво право се бъркаш в нашите работи? Ние сме мъж и жена, ще се караме, ще се бием и пак, сами ще се примирим. Казвам: каквото и да говорите, както и да философствате, мъжът обича жена си, и жената обича мъжа си. Те могат да се карат, да се бият и пак ще се сприятелят. Такъв е днес човешкият живот. Ако влезете в едно стадо от свине и ударите

една от тях, колкото и да са били разпръснати преди това, всички заедно ще хукнат да бягат. Същото може да се каже и за хората: колкото да са разединени външно, между тях съществува едно общо съзнание, което ги свързва. По същия начин и Великият Божествен живот действа между всички хора. Тази мисъл трябва да проникне в съзнанието им, да внесе в тях нова светлина.

Сега, всички трябва да правите опити със светлината, да знаете, за всеки даден момент, в кой цвят се намирате: дали в червения, в синия, в жълтия, в зеления и т.н. За вас не е важно да живеете в краските, в цветовете на светлината, но в енергиите на тия цветове. Цветовете оказват пасивно действие върху човека, те само го залъгват. Който иска да преобрази живота си, той трябва да се свърже със самата светлина, да се ползва от нейните енергии. Казват за някои, че се кланяли на слънцето. Кой не се кланя на слънцето? От памти-века още, хората са се кланяли на слънцето, като източник на енергия. Кой не е излагал гърба си на слънчевите лъчи? Не, съвременните хора не са глупави, да се кланят на слънцето. Въпросът седи другояче: Слънцето е богата каса, която всеки може да използва. Следователно, ако Бог е внесъл известно благо в слънцето, всеки човек има право да се ползва от това богатство, във вид на топлина и светлина. В това отношение, всеки може да прави опити. Ако някой земеделец има десет декара земя и може така да концентрира мисълта си към слънцето, че да отправи енергията му към земята си, по този начин, тя ще се оплодотвори много по-добре, ще даде по-добри резултати, отколкото, ако би я наторявал. Умният човек може да натори нивата си, със своята мисъл само; много по-добре, отколкото, ако би я наторявал по физически начин – с някакви соли, или с други някакви средства. Казвате: Щом е така, нека човек се опита да насоли боба си, например, със своята мисъл. – И това е възможно. За едни хора е невъзможно, а за други – възможно. Мисълта е сила, която твори. Следователно, каквото човек мисли, това става. Тъй щото, с мисълта си, земеделецът може да привлече слънчевата енергия и да я

препрати на нивата си, отдето растенията ще я използват. Поколебае ли се в силата на мисълта си, всичко е изгубено. Щом правите такъв опит, не разправяйте на хората, какво мислите да вършите, но отправете молбата си към Бога, и като успеете в опита си, ще Му благодарите.

И тъй, лесният път в живота седи в служене на Бога. Служенето на Бога пък подразбира възприемане и предаване на Божията Любов, в която влизат два разумни елемента: светлина и растене за душата. Всички хора сега се намират пред големи мъчнотии, и като слушат да се говори за Божията Любов, казват: Тия работи сега не ни интересуват. – Трябва да се интересувате от Божията Любов, защото няма да мине много време, и вие ще се натъкнете на големи мъчнотии, в които, тази Любов само ще ви помогне. Тогава, спомнете си моите думи и използвайте силата на мисълта си, не само за подобрение положението на вашите ниви, но и за подобрението на вашия живот. Колкото повече слънчева енергия приемате в себе си, толкова по-голяма мекота и магнетичност ще се развие във вас. И тогава, в който дом влезете, всички ще ви обичат. Защо ще ви обичат хората? Защото, с влизането си в някой дом, работите на този дом тръгват добре. Българите вярват в „полазване." И наистина, такива хора носят нещо хубаво в себе си. Те са добри, чистосърдечни, във всичко вярват. Аз наричам тези хора „разумни деца." Бъдете и вие като тези разумни деца! Каквото и да ви се случи през деня, кажете си: Господ е добър, Той ще превърне всичко в добро. За тази цел и от човека се изисква любов. Ама времето било облачно, дъжд валяло, буря имало, хората се карали помежду си – нищо от това. Вие ще отправите ума си към Божествения свят. Веднъж признали съществуването на този свят, вие трябва да приемете, че, за да стават тия неща в света, за да има толкова страдания, нещастия, има някакви разумни причини, които само Бог знае. Щом приемете това положение, всички трябва да се спретнете на работа на Божията нива.

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Какво отговори Христос на стотника? – Да бъде според вярата ти! На всички, които вярват, и които не вярват, и аз казвам: Обърнете се към Господа и помолете Го, да помогне на момчето ви да оздравее. Щом оздравее момчето ви, вие ще прославите Господа, и работите ви ще тръгнат напред. Силна, мощна е Божията дума! Когато Бог каже само една дума, момчето ви ще оздравее. Имайте вяра, като тази, на стотника. Положителна вяра се иска от всички хора. Тази вяра води към великата наука, с която трябва да започне по-нататъшната работа. За усилване на вярата, трябва да започнете с микроскопически опити, които, след десет месеца ще дадат малки резултати, а след десет години – по-големи. Тогава ще забележите подобрение в здравето си, в умственото и в духовното си развитие, а също така и подобрение в целия ви дом. Жената, децата ви, също така, ще бъдат по-здрави, по-весели, по-добри и разумни. Това значи – да служи човек на Бога! Този е пътят към постижения. „Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." Желая всички да имате тази положителна вяра, че като се обърнете към Христа с тези думи, и Той да каже: „Нито в Израиля не съм намерил толкова вяра."

Беседа от Учителя, държана на 27 ноември, 1927 г., София – Изгрев.

СЕДЕМ КОШНИЦИ

„И дигнаха остатки от укрухи седем кошници." (Марка 8:8)

„И ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници." Този стих не е най-важен от всички други по своята дълбочина, обаче, важен е по своята активност, по това, че означава извършване на някаква работа. Там е казано, че всички ядоха и наситиха се, и след това пак остана нещо. Тъй щото, когато човек започва своя живот, той не трябва да се наема с най-важната работа, но с онази, макар и най-малка, която създава условия за проява на човешката дейност. Когато малкото дете отива на училище, за него не е важно да се занимава с въпроса, какво ще прави като свърши училище. В дадения момент най-важният въпрос за него е да се заеме с изучаването на буквите. В света съществува следният закон: каквото е началото на нещата, такъв ще бъде и техният край. Същевременно, в живота се забелязва следния контраст: ако човек започне живота си с радости, ще свърши със страдания; ако започне със страдания, ще свърши с радости. Под думата страдащ човек разбираме онзи, който работи. Който не работи, той не страда. Под думата радостен човек разбираме онзи, който почива. Обаче, само този може да почива, който е работил. И наистина, най-приятното нещо в живота на човека е да почива, т. е. да се радва. Де почива човек? На небето. Небето е място за почивка, а земята – за работа. Когато слиза на земята, човек започва да страда. В този смисъл, страданията имат съвсем друго предназначение от това, което съвременните хора разбират. Страданията носят най-добрата храна за човешката съвест. Които не са страдали, те са по-жестоки от ония, които са страдали. Ако страданието не е необходимо, като вътрешен процес за човешкото развитие, то не би съществувало. Веднъж съществува, то има дълбок

смисъл. Кой страда в света? Добрите, великите, благородните хора всякога са страдали и страдат, а лошите хора се мъчат. Който иска да знае, защо страда, той трябва да си отговори: Аз страдам, защото съм добър, благороден човек. Който не страда, за него въпросът е поставен другояче. Някой казва: Все на мене ли ще се дават страдания? Да се зададе такъв въпрос, то е все едно добрият, способният ученик да се запитва, защо му се дават уроци и защо след това го изпитват. Щом си добър, силен ученик, разбира се, че ще имаш изпити. Ако си слаб ученик, няма да се явяваш на изпити. Кой се бори в живота? Юнакът се бори. Ако се бориш, ти си силен, ти си здрав човек. Щом не можеш да се бориш, ти си слаб, болен човек. Велико нещо е борбата, но на своето време и място! Същото нещо можем да кажем и за яденето. Яденето е юначество. Кой яде в живота? Здравият яде, а не болният.

„Ядоха и наситиха се." Значи, те са били гладни, и трябвало да ядат, за да се наситят. Какво нещо е гладът? Гладът е велик процес, който става в човешката душа. Той е вътрешна нужда, Божествен зов в човека. Човек трябва да работи, за да поддържа живота си. Ако той доброволно не яде, гладът насила ще го застави да яде. Гладът не е вътрешна нужда, или вътрешен напор само в човека, или във всички живи същества на земята, но той се среща и между напредналите същества, които са организирали земята. Глад има и между ангелите, но те се задоволяват по естествен начин, вътрешно, а не както хората. Мнозина мислят, че като заминат за другия свят, няма да изпитват никакъв глад. И това е вярно, но в Писанието се казва, че заминалите души се хранят с ангелски хляб. Съвременните хора имат особени понятия за живота, външно и вътрешно; те имат особени понятия за човешкия ум и за човешката мисъл, както и за човешкото сърце и човешките чувства. За в бъдеще те ще придобият по-голяма светлина, и тогава възгледите им ще бъдат по-оформени. В човешкия организъм има много органи, които още не са турени в действие, вследствие на което човек не разбира много неща. Той е обхванат от вътрешен страх, да не би да е попаднал на крив път в живота си, дали

правилно разсъждава, или не и т. н. Певецът се страхува, като пее, да не вземе някой тон неправилно. Музикантът се страхува да не свири нечисто. Богатият се страхува да не загуби богатството си. Здравият се страхува да не изгуби здравето си. Майката се страхува да не загуби детето си. Гладният се страхува да не би, като яде, пак да остане гладен. Този вътрешен страх, това вътрешно недоволство съществува в цялото човечество, защото хората не разбират предназначението на глада, нито разбират предназначението на човека в живота. Наистина, не е лесно човек да гладува. Гладът създава много неприятности в живота. Гладният е неразположен, нетърпелив, лесно се дразни, във всичко бърза – все му липсва нещо. Щом се нахрани, неразположението изчезва. Този човек е тих и спокоен, но това спокойствие не означава още добродетел. То е временно състояние само, както и гладът е временно състояние в човека.

„Ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници." Думата ядене подразбира да приемеш нещо в себе си. Следователно, и яденето е вътрешен процес. Ако приемеш някакво ядене от човек, когото обичаш, ти ще имаш един резултат; ако приемеш ядене от човек, когото не обичаш, ще имаш друг резултат. Не само това е важно при яденето, но важно е да знаеш, как ядеш. Ако ядеш бързо и неспокойно, ще имаш един резултат; ако ядеш бавно, спокойно и с разположение, ще имаш друг резултат. Същото се отнася и за мислите и чувствата, които проникват в нашите умове и сърца. За да могат мислите и чувствата, които възприемаме, да произведат нужния ефект върху нас, ние трябва да бъдем при Онзи, Когото обичаме и, Който ни обича. Защо тия четири хиляди души се задоволиха само с седем хляба и няколко риби? Защото Христос беше с тях. При това, тия хора имаха вяра в себе си. Вярата може да произлиза или от човешката личност, или от човешката душа, обаче, резултатите на тези два вида вяра са различни. Човек, на когото вярата произлиза от неговата личност, казва: Това е възможно, онова

е невъзможно. Обаче, за онзи, на когото вярата произлиза от душата, всичко в живота е възможно и постижимо. При тази вяра не може да се разсъждава, кое е възможно и кое – невъзможно. В Божествения свят глупави работи не могат да стават. Тъй щото, когато човек, вярата на когото излиза от неговата личност, казва за някои неща, че са невъзможни, ние подразбираме, например, че е невъзможно постижение на онези блага, които Бог съзнателно е задържал, да не би хората, като ги постигнат, да не могат да ги използуват, както трябва. Например, възможно ли е човек днес да хвърка? Невъзможно е. Обаче, един ден това ще бъде възможно, но при други условия. Днес хората хвъркат с аероплани, но един ден те ще хвъркат и без аероплани. Тогава, мнозина ще запитват: Може ли човек да живее без да яде? Това е един неразумен въпрос. Да не яде човек, значи, да не мисли, да не чувствува. – Може ли човек да живее без любов? – И този въпрос е неразумен, а на неразумни въпроси ние не отговаряме. – Може ли без живот? – Няма по-голяма радост за човека от тази, когато той съзнава, че живее! Страшно е, обаче, когато човек съзнава, че не живее. Можете ли да не съзнавате, че живеете, ако влезете в един красив свят, с всички удобства? Щом разберете този свят и можете да се ползувате от него, вие непременно ще съзнавате, че живеете. Обаче, ако влезете в един свят, без никакви удобства, заобиколени отвсякъде с мрак и тъмнина, вие ще съзнавате, че не живеете. Голяма разлика има между тия два света.

Следователно, да се задава въпроса, може ли да съществува човек без живот, този въпрос логически не е поставен на своето място. Също така не можете да задавате въпросите, съществува ли Бог, или не; съществува ли душа и дух, или не и т. н. Съвременните хора разискват върху тия въпроси, но това е губене на време, както мнозина губят времето си в различни изкуства. Например, влизате в един цирк и гледате разни фокуси, упражнения, скачания, ходене по въжета и т. н. Много от тия упражнения са на място, но виждате една жена облегната на дъска и един мъж я замерва с 12 ножа, но така, че

всеки нож да падне точно до едното, до другото ѝ ухо, до главата, около ръцете, около краката, цяла да я заобиколи с тия ножове, без, обаче, да я засегне някой от тях. Цялата публика гледа, следи, трепери, да не би този мъж несполучливо да замери с някой от тия ножове, да рани жената. И ако опитът излезе сполучлив, всички ръкопляскат. Какво печели жената от този опит? Какво печели мъжът? Нищо особено. Ако е въпрос човек да придобие изкуство точно да мери, има хиляди начини за това. И ако жената трябва да придобие тази смелост, това безстрашие, да гледа, как ножовете се отправят към нея, без да трепне, и за това има ред методи, по-безопасни и по-рационални.

Казвам; когато разискваме върху въпроса за съществуването на Бога, то е все едно да замерваме човека с ножове. Едно е важно: като се забият тия 12 ножа, да не се случи някой от тях да попадне в главата, или в сърцето на човека и да го рани. Какво печели човек, който, като разисква върху този въпрос, изгуби Бога? Нищо не печели, но много нещо губи. Той е изгубил най-същественото в себе си – живота, вследствие на което умира. Ето защо, помнете следното нещо: идеята за Бога е течение, което поддържа живота на човешката душа. Следователно, не отбивайте това течение от неговия път, колкото малко да е то. Онзи, на когото душата е пълна с любов, трябва да мисли, да съпоставя въпроса за любовта с въпроса за съществуването на Бога. Между тези два въпроса има известно съотношение. Те поддържат живота на човека. Следователно, всеки трябва да гледа на тях като на свещени въпроси. Щом поддържаме идеята за съществуването на Бога, във всеки човек трябва да виждаме по една свещена мисъл, по едно свещено чувство и да ги пазим като зеницата на очите си. Няма защо да се запитваме, дали даден човек е прав в своите възгледи, или не. Достатъчно е да знаем, че всеки човек има в себе си нещо чисто и възвишено, което по никой начин не трябва да бутаме. И тогава, ако искаме да помогнем на човек, когото обичаме, трябва да му дадем добър пример от любовта. Любовта с

думи не се предава. Ако искате да покажете някому, че го обичате, по никой начин не можете да постигнете това с думи. Думите не само че не доказват любовта, но дори я отнемат. Речете ли да убеждавате някого, че го обичате, вие ще го отдалечите от себе си. Любовта има особен език, който хората отдавна са забравили. Този език е в състояние да задоволи чувствата на човека, както и неговия вътрешен стремеж. Само любовта прави човека доволен, щастлив. Вземете, например, кой от съвременните хора е доволен от живота си? Срещате учени хора, писатели, поети, музиканти – недоволни от живота. Срещате прости, обикновени хора – недоволни от живота. Срещате бедни и богати, пак недоволни. Значи, доволството не седи в външното положение, което човек заема. Силата, доволството в живота на човека седят в неговото съзнание. Колкото по-високо седи човек по съзнание, толкова по-голямо е неговото доволство. Един мой познат ми разправяше следната своя опитност, която преживял на сън. Сънувал една вечер, че той, заедно с един свой другар, по особен начин, се пренесли в Берлин, дето двамата сами трябвало да воюват с целия свят. Те се намерили в чудо, като видели, че насреща им започнали да излизат грамадни войски. Изведнъж той чул някакъв вътрешен глас, който тихо му шепнел: Разтворете широко ръцете си и духнете! По този начин неприятелските войски ще заспят, и вие ще ги превземете. Те постъпили според съвета на този вътрешен глас: започнали да разтварят ръцете си и да духат. Войските, които излизали насреща им, една по една, заспивали, а те ги превземали. Питам: случва ли се такова нещо в действителния живот? И в будния живот на човека се случват подобни неща. Този сън е символистичен. Войските, които излизали срещу двамата приятели, представят мъчнотиите в живота на човека, които се изпречват на пътя му и го спъват. Какво трябва да правите с тия мъчнотии? – Да отваряте широко ръцете си и да духате срещу тях. По този начин, една след друга, те ще изчезнат. За да изчезнат мъчнотиите, човек трябва да бъде във връзка с Бога. За нас, Бог не трябва да бъде само един

познат, но Той трябва да представя Велик Извор, към Когото да се приближаваме, но не с цел само да се разговаряме, или да се учим, но да придобием нещо свещено. Какво трябва да придобием от Бога? – Живот. Затова е казано в Писанието: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Значи, първо трябва да се придобие Вечния Живот, а после знанието и мъдростта. Те са въпроси на бъдещето. Че е така, виждаме, човек първо се ражда, а после идат дрехите, с които ще се облаче. Първо иде животът, а после – дрехите. Здравето е животът, а разумността е дрехата, с която здравият се облича.

„Ядоха и наситиха се". Всички хора трябва да ядат и да помнят, че са яли. Мислите ли, че ако днес дойдат всички ония четири хиляди души, които са били нахранени от Христа, няма да помнят това угощение? Те ще помнят този ден, защото той е бил най-паметен за тях. Кой ден е най-паметен в живота на младата мома? Най-паметният ден в живота на младата мома е онзи, в който тя за пръв път е видяла своя възлюбен. Кой ден е най-паметен за майката? За майката най-паметният ден е онзи, в който тя за пръв път е видяла своето дете. Кой е най-паметен ден за слепия? За слепия най-паметният ден е онзи, в който за пръв път слънчев лъч е проникнал в очите му, и той видял красотата на света. Кой е най-паметен ден за болния? – Денят, в който болестта му е изчезнала, и той изпитал дълбоката радост в душата си, че е господар на себе си, че може сам да си услужва. Кой е най-паметен ден за професора? – Денят, в който е държал първата си лекция в университета. Кой е най-паметен ден за учения, за философа? – Денят, в който първото му съчинение е излязло на бял свят и е могло да хвърли светлина в умовете на хората. Кой е най-паметен ден за ученика? – Денят, в който за пръв път е срещнал своя Учител. В този смисъл, за всеки човек има един паметен ден в живота му. Това показва, че в известно отношение, всеки човек е ирационална величина.

Често хората казват: Какво можем да направим в този свят? – Не е важно, какво можете да направите в този свят, но какво можете да направите в онзи свят. Не е важно, какви сте на земята, но какви сте на небето. Какво мислят, какво чувстват хората, каква любов имат, това може да остане незабелязано на земята, но не и в невидимия свят. Всичко, каквото човек помисли, почувства, или извърши на земята, става ясно, известно в невидимия свят. Затова е казано: „Нима нищо скрито-покрито." Когато говорим за любовта, трябва да знаем, че ония, които истински ни обичат, те не са на земята, между нас, но са горе, на небето, отдето изливат своята дълбока любов към нас. Те не говорят с думи, но ние чувстваме тяхната любов.

Като четат тази глава, мнозина си казват: Де и ние да сме били на този обяд, който Христос е дал на народа! – От две хиляди години насам Христос е давал и дава много такива обяди на хората, но те не ги признават. И досега Христос работи между хората, дава обяди, угощава ги. Христос работи и днес още, при голямата духовна криза, в която хората живеят. Те се намират в пълно безверие, съмнение, недоразумение помежду си, но Христос неуморно работи. Страшно нещо са заблужденията, в които хората изпадат! Наскоро един от нашите приятели заболява и става нервен, нетърпелив, никой не може да му помогне. Това му препоръчват, онова му препоръчват, но той на нищо не вярва. От какво заболял? На врата му излезли няколко лоши циреи, които не могли да се пробият и му създавали големи болки. Препоръчах му един метод, който той веднага приложи. Циреите набраха лесно, пробиха се, и той се успокои. Щом нечистата материя излезе вън от човека, и неразположението му изчезва.

Казвам: такава нечиста материя има и в живота на хората, която непременно трябва да се изхвърли навън. Всички низки мисли и желания в човека трябва да се изхвърлят навън, и в него да останат само здрави мисли, чувства и желания. Здравите мисли и чувства са положителни числа, положителни величини в живота на човека. Съвременните хора казват, че математиката била положителна наука.

Аз пък добавям, че всяка положителна наука борави с положителни числа, а всяко положително число трябва да има своя определена стойност. Питам тогава: кои са положителните числа в математиката? Математиката започва с единицата, която означава Бог. Двойката пък е създала всичко в света. Тройката представя число на равновесие. Четворката е закон, който поставя всяко нещо на своето място. Значи, четворката е число на вечната справедливост. За да схванете съотношението, което съществува между всички числа, като живи единици, вие трябва да имате дълбоко разбиране за живата математика, за която, наистина, може да се каже, че е положителна наука. В този смисъл, човек разбира ли значението на единицата? Не разбира. Разбрал ли е поне числото две? И него не е разбрал. Когато дошъл до числото две, Бог замълчал, там нищо не е казал. Като създал света, за първия ден Бог казал: „И стана виделина. И видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро – ден първи." За другите дни също е казал, че беше добро; за втория ден, обаче, Бог нищо не е казал; за него Той не е дал мнението си. Свещено е числото две. От този ден се зараждат човешките страдания и недоразумения. Разбирания, мир може да съществуват само в изобилието. Дайте изобилно жито на хората, и всякакъв спор между тях ще изчезне. Отнемете всичкото жито, спорът и недоразуменията отново ще се явят. Кое е по-хубаво: да спорят хората помежду си, но да живеят, отколкото да не спорят и да умират? За предпочитане е да спорят, но да живеят. За предпочитане е хората да имат различни възгледи за живота, но да мислят, отколкото всички да кажат: „Едно стадо, един пастир" – и да престанат да мислят. Ще дойде ден, когато всички хора ще имат един възглед за живота, но те ще събудят Божественото съзнание в себе си. Тогава брат на брата ще даде пълна свобода и свещено ще зачита неговите мисли и чувства. Всеки ще изисква от другия плодове от неговия живот. Само при това положение може да се говори за разбиране между хората. Всеки трябва да прониква в същината на нещата, а не в тяхната външна форма, и от тях да вади

свои заключения. Ако гледате на нещата само от външната страна, вие ще дойдете до ред криви заключения. Запример, не може да се нарече неморален човек онзи, който е извършил никаква неморална постъпка. За да дадете своето мнение по въпроса, вие трябва да разбирате дълбочините на Божиите пътища. В Бога има велики неща, смисъла на които вие не разбирате, понеже не са писани в Свещената книга.

Запример, казано е, че Бог се гневи. Мнозина се спъват в тази мисъл. Те казват: Как е възможно, Бог, Който е толкова велик, да се гневи? За да разберете тази мисъл, ще ви поставя пред следния контраст. Понякога Бог се гневи на грешния, че не е сгрешил, както трябва. Понякога Той се гневи и на праведния, че не е направил доброто, както трябва. Тази мисъл, обаче, е толкова твърда, че тя ще послужи за съблазън на слабите. Това положение съществува в света по силата на неизбежния закон на контрастите, на противоположностите. Според този закон, когато някой върши най-голямото добро в света, същевременно друг някой върши най-голямото зло. Ако първият не върши добро, и вторият няма да върши зло. Значи, всеки момент в живота се извършват две противоположни, едно на друго, действия, с еднаква сила и мощ. И апостол Павел е казал: „Ако грехът не се увеличи, и доброто няма да се увеличи." Оттук можем да извадим заключението: дето има ядене, там има и взимания – давания. Дето има взимания – давания, там има и дългове. Хората искат всичко да става според техните разбирания и интереси. Не, в всичко, което днес се върши, ние трябва да виждаме Божията Мъдрост. Щом гледаме на нещата така, светът за нас ще бъде Божи свят. И тогава хората ще разберат стиха, в който е казано, че сегашните страдания не могат да се сравнят с бъдещата слава. Ще дойде ден, когато ония, които днес се мразят, ще се прегърнат и ще си кажат един на друг: Братко, прости ме, задето не съм се отнасял спрямо тебе, както трябва. Това се дължи на моето голямо невежество, в което съм се намирал досега. Срещате двама

християни, които спорят помежду си: единият е православен, а другият – евангелист. Всеки от тях иска да докаже, че той е на правата страна. Какво трябва да направят? Ако всеки от тях изпълни волята Божия, той е приложил Христовото учение в живота си. Щом приложи това учение в живота си, той не може вече да спори. Не е лошо нещо спорът, но първо човек трябва да изпълни волята Божия,да бъде носител на Любовта Божия в живота.

Сега, на кратко ще предам един библейски разказ, за верността на който не отговарям. Който го е писал, той има думата за него. Всеки трябва да разбере вътрешния смисъл на този разказ. Един евреин, на име Товит, изпаднал в тежко материално положение. Той имал да взима пари от няколко места, но тогава, именно, никой не могъл да му ги върне. По едно време, дошло му на ума за един свой богат роднина, на име Рагуил, който би могъл да му помогне, и решил да изпрати при него сина си, младо момче, да поиска пари на заем. Понеже роднината му живеел далеч, той не се решавал да изпрати сина си сам, да не му се случи нещо лошо по пътя, затова му казал да намери някой свой другар, който би се съгласил да го придружи. Като излязъл на пътя, синът срещнал един млад момък, който му харесал, затова го спрял и му казал: Аз имам нужда от един другар, да ме придружи до един наш роднина, който живее доста далеч от нашия край. Ти не би ли се съгласил да дойдеш с мене? Този човек бил Архангел Михаил. Той се съгласил да го придружи в пътуването му. Младото момче веднага отишло при баща си, да му съобщи, че си намерил вече другар за път. – Нека дойде при мене да го видя. Архангел Михаил се представил пред бащата на младото момче, който веднага го запитал: От кое коляно си ти? – Не е важно от кое коляно съм. За тебе е важно, че синът ти има другар за пътуване. – Добре, колко искаш за тази услуга? Аз мога да ти дам само една драхма. Питам: може ли ангел да произлиза от еврейско коляно? Ако един ангел може да е от еврейско коляно, тогава трябва да има ангели от българско, от френско, от английско коляно и т. н.

Както и да е, двамата другари тръгнали на път и стигнали до реката Тигър, дето спрели за малко, защото момчето видяло, че от реката излязла една голяма риба, която искала да го погълне, и се уплашило. Ангелът уловил рибата, разпорил я, като дал на момчето сърцето и черния дроб и му казал да ги запази за себе си. След това той опекъл рибата, и двамата я изяли. Колко голяма ще е била тази риба, щом двамата заедно са могли да я изядат? При това, защо е трябвало да се запазят сърцето и черният дроб? След дълго пътуване те стигнали при роднината, който ги посрещнал добре. Той имал една красива дъщеря, в която момчето се влюбило. Обаче, дъщерята била пазена от един лош дух, тъй щото, който се опитвал да влезе при нея, той веднага бивал поразен от този дух. Седем красиви момци се опитали да влязат при младата мома, но били поразени от духа. Момчето пожелало да влезе при дъщерята на роднината си, но не знаел, какво да направи, за да се освободи от лошия дух. Тогава ангелът му казал: Когато пожелаеш да отидеш при красивата мома, ще туриш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата. Като те види, духът веднага ще се приближи към тебе, но щом усети, че носиш в пазвата си сърцето и черния дроб на рибата, той веднага ще се изгуби, а ти ще спасиш живота си, като същевременно постигнеш желанието си, да видиш красивата дъщеря на Рагуила.

Често и в съвременните хора се явява силно желание да постигнат нещо, било богатство, слава, щастие и т. н. В този случай, богатството, например, представя красивата мома, която се пази от един лош дух. Питам: тия хора носят ли в пазвата си сърцето и черния дроб на чудотворната риба, с които могат да се освободят от лошия дух? Рибата се взима за символ на нещо. Астрологически, рибата е свързана с периода на „Водолей". Той е най-мистичният век, който изразява завършване на един цикъл. От няколко години насам, ние сме навлезли вече в областта на Водолей, в която всички снегове и ледове са започнали да се топят. Много противоречия ще се явят през това време, но едно ще се постигне – чистота. Главното качество

на Водолей е чистотата. Който е попаднал в тази област, той непременно трябва да се пречисти. Чистотата пък е свързана с водата, чрез която новият живот ще дойде.

Питам: защо Архангел Михаил е трябвало да придружава младото момче? Защото между тях е имало някаква връзка. За тази връзка, именно, ангелът слязъл от небето, да пази младия момък в пътя му. Кой човек в света не е бил придружаван от този ангел? Когато хората се влюбват, този ангел всякога ги придружава. Първата ви любов не е нищо друго, освен посещение от един ангел, който ще ви заведе при Сара, да се влюбите. И Аврам имаше една Сара, която не раждаше. Затова Бог изпрати при Аврама един ангел да му каже, че Сара ще роди син. Сара чу това, но не повярва и се засмя. Тя имаше критически ум и помисли, че ангелът се шегува с нея. Ангелът я запита: Защо се смееш? – Не се смея, но размишлявам. В същност, тя се скри зад вратата и се засмя, защото не повярва в думите на ангела. Значи, когато Бог се приближава към човека, той всякога е доволен; на неговото лице се изразява пълно изобилие. А който иска да се запази от лошия дух, той трябва да извади от пазвата си сърцето на рибата – най-благородният уд в организъма на всяко живо същество, и черния дроб – низшият уд, и да ги принесе на кадилницата на Божия олтар – дар на Бога. Тази жертва подразбира отричане от злото. Когато Христос казва, че трябва да се отречем от себе си, мнозина разбират само външната страна на въпроса. Такова самоотричане не представя никаква наука. Да се самоотречем, това подразбира да посеем своя живот в земята, за да израсте, да цъфне, да даде плод и този плод да узрее. Казвате: Не трябва да грешим! – Това не е наука. Това е било задача на миналото. Сегашният век изисква от човека всеки ден да знае, какво да прави. За тази цел се изисква нова, положителна наука. Като срещнете някой свой приятел, как трябва, според новата наука, да го поздравите и да го погледнете? Коя е първата дума, която трябва да му кажете? Според сегашната наука, обаче, като срещнете един човек, ще го погледнете с недоверие, ще го

измерите от главата до петите. Не, срещнете ли приятеля си, вие ще погледнете с пълна вяра към него, като към душа, и ще му докажете, че вие сте ликвидирали със стария живот, с живота на дребнавостите. Всичко това ще направите заради Бога, заради Божественото в себе си. Тази е истинската наука, която не се налага отвън, но иде сама по себе си, отвътре. Когато нещата се налагат отвън, това е морализиране, насилие. Човек сам трябва да чувствува, каква е волята Божия и да е готов сам да я изпълни. Бог, в никой случай, не критикува хората, но само поглежда от време на време, какво правят и казва: Вървете напред! Вървете към светлината! И когато Му се оплаквате, Той казва: „Повече Любов, повече Мъдрост, повече Истина."

„Ядоха и наситиха се." Питам: как мислите, само едно угощение, само един обяд ли е дал Христос на хората? Това угощение е било дадено на Божията трапеза с любов. Едно трябва да знаете: когато Божията трапеза се сложи, тя никога вече не се вдига. Тя не е като човешката трапеза, която се слага, докато хората се нахранят, и след половин или един час се вдига. В това, именно, седи разликата между Божията и човешката трапеза. Трапезата, която Христос е сложил преди две хиляди години, и досега още не се е вдигнала. Вие били ли сте на тази трапеза? Който е присъствал на тази трапеза, нека си спомни, на кое място е седял. Красива е тази трапеза! Няма по-велико нещо от това, човек да седи на такава трапеза! Съвременният човек така разглежда живота си, като че за пръв път е дошъл на земята. Вие трябва да разглеждате сегашния си живот като продължение на ред минали животи; вие трябва да съзнавате, че някога сте излезли от Бога, както е съзнавал това и Христос, и че ще се върнете някога при Него, като при ваш Отец. Може да сте забравили, защо сте дошли на земята – това не е грях. Важно е да си припомните, защо сте слезли на земята. Усилията на съвременната култура, на науката, на религията, се заключават, именно, в това, да научат хората да вярват в Бога, като в свой Баща. Не е достатъчно само да вярват в Бога, но те трябва да Го

любят, да изпълняват Неговата воля. Който дойде до това положение, той живее в закона на цялото, дето никакъв грях не съществува. Щом човек мине през всички страдания и изпитания в живота, той възлюбва Бога и живее в Него. При това положение, човек трябва да познава себе си, да знае, доколко е дал възможност на Божията Любов да се прояви в него. Щом възлюбите Бога, всички мъчнотии и страдания ще изчезнат, т. е. те няма напълно да изчезнат, но вие ще имате сила в себе си да ги преодолявате. Няма по-голямо благо в живота на човека от това, да бъде в връзка с Бога! Такъв човек всякога ще бъде доволен. Защо? Защото, ако един го обере, друг ще му даде нещо; ако един го рани, друг ще го лекува; ако един вземе хляба му, друг ще му донесе пресен, по-вкусен от първия. Отсега нататък идат вашите приятели! – Отде ще дойдат? – От невидимия свят. – Как ще дойдат? – Или на кон възседнали, или на файтон, или на автомобил, или с аероплан – те разполагат с хиляди начини за съобщение с хората. Ваши приятели аз наричам „живите хора на земята", които ви обичат. Те ще спрат пред къщата ви, ще слязат от автомобила си, а вие, по цвета на автомобила, ще познаете, кой е вашият приятел.

„Ядоха и наситиха се." Кога може човек да се насити? Когато отиде при своя приятел, когото обича. И като излезе оттам,ще каже : Днес е най-паметният ден в живота ми. Човек трябва да бъде учен, силен, любещ, но той трябва да проявява тази любов, това знание, тази сила навсякъде. Най-красивият момент в живота на човека е, когато двама души се срещнат при следното положение: единият от тях живее дълго време на земята, а другият сега слиза от небето. Тази среща остава паметна за цял живот. Това означава стиха: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм аз посред тях." Душата на човека е единият, духът – вторият, а самият човек – третият. Числото три представя проява на същинския дух, на същинската душа и на същинския ум в човека. Умът определя човека на физическия свят, и затова казваме: Който мисли, той е човек; който не мисли, не е човек. Добре е човек да е роден в зодията на Водолей.

Мнозина са родени в тази зодия, но не живеят по нейните закони. Знакът на Водолей определя висшата мистичност в човека. Някои се хвалят, че са родени под знака на Водолей. Те мязат на ония хора, за които се употребява поговорката: „Дай ме, мамо, надалеч, да мога да се хваля." В тази поговорка се крие една велика истина, но който не я разбира, той ще я вземе в буквален смисъл и ще извади криво заключение. Мисълта, която се крие в тази поговорка, е следната: човек може да се хвали само, когато отиде надалеч, т. е. когато слезе от небето на земята. И наистина, когато човек слезе на земята, при големите" мъчнотии и страдания, той може да се хвали с онова, което е разрешил, което е свършил при тези условия. Когато човек се върне на небето, невидимият свят разглежда, какво е работил на земята. Това, което повдигна Христа в очите на невидимия свят, е работата, която Той свърши на земята с голямо смирение. Невидимият свят се радва не само при такива случаи, но и когато грешникът се обърне към Бога. Христос казва: „Когато грешникът се обърне към Бога, или когато сърцето на някой човек се докосне до Божията Любов, а умът му – до Божията Мъдрост и светлина, небивала радост настава на небето." Казвате: Кой човек може да се докосне до Божията Любов? Който веднъж само е хапнал от обяда, даден от Христа, той е опитал вече Божията Любов, свързал се е с нея. Затова Христос казва за себе си: „Аз съм живият хляб." Според мене, седемте хляба, с които Христос е нахранил четирихиляден народ, не са печени на земята, защото те са имали особено свойство – да се увеличават. Това означава: колкото малко да е Божественото благо, което човек приема в себе си, то има свойството да внася в човека вътрешно доволство.

Сега, аз желая не само да ви срещне Христос, но и да бъдете поканени от Него на обяд. Когато Христос дойде втори път на земята, Той няма да казва, че Му е жал за народа, да не остане гладен, нито ще ги разпръсне по домовете им, но ще ги заведе по местата, които им е приготвил. Тогава хората не бяха готови за тия места, но сега вече са готови. За тия места, именно, Христос казвал: „Отивам да ви

приготвя жилища. Дето съм аз, там ще бъдете и вие." Казвате: Де е това място? – Ако сте поканени на обяд в дома на някой ваш брат, той ще ви каже улицата и номера на къщата си, да го намерите. Обаче, ако сте поканени в Божествения град на угощение, няма защо да ви казват улицата и номера на мястото, дето трябва да отидете. Щом отидете на това угощение, вие няма да се връщате вече в старите си къщи, но ще отидете в новите си места, в новите си жилища, приготвени от Христа. Христос ще ви каже: „Оставете мъртвите" да погребват мъртвите, а вие елате с мене, да бъдете носители на новата светлина."

Казвам: сегашните условия изискват хора със силна вяра, със силна любов, без никакво колебание и съмнение. Вие ще имате мъчнотии, но сами трябва да ги разтопите, да се освободите от тях. Вие сами създадохте мъчнотиите си, сами ще се освободите. Ако Бог ви е създал никакви мъчнотии, Той сам ще ви освободи от тях. Има мъчнотии естествени, необходими, които са в пътя на вашето развитие. Има мъчнотии ненужни, които вие сами сте си създали. Аз говоря за последните, а не за ония, които са от Бога дадени, и които представят за вас велико благословение. От Божествено гледище, т. е. от гледището на новата философия, всички противоречия в живота ви са на място. Защо? Защото всяко противоречие, всяка неприятност допринася нещо за вашата душа. По какво се отличава човек? – По своя ум. По какво се отличава писателят? – По красотата на своя стил. По какво се отличава музикантът? – По чистотата и верността на своя тон. По какво се отличава певецът? – По мекотата и чистотата на своя глас. По какво се отличава благодетелният човек? – По издръжливостта, по неуморността си. Като се върне дома си, от усилената работа през деня, той не се оплаква, че е уморен. Работата му го обновява, а не го уморява. Ако някой се оплаква, че е уморен от работа, това показва, че неговите добродетели не са на местото си. Когато някой работи и умът му се уморява, тази работа не е на мястото си. Когато някой говори и гърлото му пресъхва, това говорене

не е на мястото си. На много от съвременните оратори гърлото пресъхва при говорене, затова те пият вода, да го понамокрят. Жива вода трябва на тия оратори! Ако пък искат да не пресъхва гърлото им, нека изпият няколко чаши гореща вода, преди да са почнали да говорят.

И тъй, като извършите едно добро дело и се върнете дома си, вие трябва да усещате в себе си прииждане на енергия. След това, ако разкажете на приятеля си, какво сте работили през деня, той трябва да остане доволен от вас. Ако му кажете, че днес сте раздали десет хиляди лева, той трябва да одобри работата ви, но същевременно да ви пожелае, утре да дадете повече. Като увеличавате всеки ден по малко, и той ще се радва, и вие ще се радвате. Уплашите ли се от постоянното даване, то е все едно да се страхувате, какво ще стане с един извор, или с една чешма, които непрекъснато дават от своята вода. Не се страхувайте за извора! Докато той извира, няма опасност водата му да се свърши. Всеки човек, който живее по Бога, е също такъв извор. Докато този извор е свързан с Бога, водата му никога няма да престане. Щом се усъмни в Бога, водата му веднага ще престане. Божественият закон подразбира непрестанно даване. Яко днес дадеш 10, утре ще дадеш 20, после – 30, 40, 50, 60 . . . 1000 и т. н. – Ами толкова милиони са дадени на бедни, на страдащи! – А колко милиарди се изхарчиха във всемирната война? Колко хора убиха, осакатиха и разориха в тази война? Който иска да изпълни волята Божия, той не трябва да бъде скържав. Щом е за Бога, и сто пъти повече ще дадем, отколкото досега сме дали. Жертвите, които се дадоха в войната, оправдаха ли се? А всяка жертва води човека към Царството Божие. Ако всички хора се обединят в живата Христова вяра, Царството Божие ще дойде в един ден. Защо съвременните религиозни хора не могат още да постигнат Царството Божие? Защото те не се интересуват толкова от въпроса, кога и как ще дойде Царството Божие на земята, колкото от въпроса, кой ще бъде пръв в това Царство. Христос разреши този въпрос със следните думи към

своите ученици : „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие. Който иска да бъде пръв, той трябва да остане последен." Умният всякога заема последно място, но никога не остава на това място.

„Ядоха и наситиха се." Защо се наситиха? Защото бяха с Христа. Според мене, Христос е изпълнителят на великия Божи Закон – на Любовта Божия, в която всички души съставят едно цяло. От гледището на тази Любов, светът представя велик организъм, в който Бог живее и работи. Тук ще видите отношенията на Бога към хората. Ако мразите някого и мислите злото му, тук ще видите, че Бог обича и този човек, като всички други. Тогава само ще разберете, че вашата омраза не допринася нищо, освен това, че противодействувате на Великото, а с това заедно и на себе си. По този начин вие сами ще си попречите да влезете в Царството Божие. Много хора искат да влязат в Царството Божие по външен, т. е. по човешки път. Не, който иска да влезе в Царството Божие, той външно, по човешки, ще бъде отстъпчив, а вътрешно, по Божествено, ще бъде настойчив. Някои вървят точно по обратния път: по Божествено са отстъпчиви, а по човешки – настойчиви. Това не е никакъв морал. Ти ще бъдеш по човешки отстъпчив, като заек. Достатъчно е да се тропне някъде, и заекът е готов да бяга, да отстъпва. Няма по-отстъпчиво животно в света от заека. Като дойде някой до него, той веднага отстъпва, бяга, никому не се противи. Казвате: Нали човек трябва да има свобода? Истинската свобода на човека седи в неговата отстъпчивост. И вълкът, и лъвът, и мечката, както и всички останали животни, трябва да бъдат отстъпчиви. Какъв е резултатът, когато животните не отстъпват? Те плащат с живота си. Нима мечката, която не отстъпва, не плаща с живота си? Нима вълкът, който не отстъпва, не плаща с живота си? Нима кобрата, която не отстъпва, не плаща с живота си? Всички животни, които не отстъпват, плащат с живота си, на общо основание. И след всичко това хората казват: Човек не трябва да отстъпва! Не, човек трябва да отстъпва, и то тъй, както светлината отстъпва. Когато

пердетата на прозорците са спуснати, светлината отстъпва, не влиза в стаите, но щом пердетата се дигнат и прозорците отворят, светлината веднага настъпва, т. е. влиза в стаите. Щом затворят прозорците, светлината пак отстъпва; обаче, намери ли най-малката дупчица някъде, тя веднага настъпва. Божественото учение, или учението на Любовта седи, именно, в това, да влизаш и през най-малката дупчица и да осветяваш всичко около себе си. То не чака да му отворят голяма дупка, че тогава да влезе. Забележете, когато видят първия слънчев лъч, хората веднага отварят една малка дупчица, да влезе този лъч. После, постепенно отварят все по-голяма и по-голяма дупка, докато отворят всички прозорци, да навлезе светлината с всичката си сила. Първият лъч показва, че хиляди и милиони лъчи още чакат да влязат – всеки на свой ред. И ние сега казваме: Отворете прозорците си! Отговаряте: Не, прозорците трябва да бъдат затворени, болният да не се простуди. И действително, от обич към болния, вие затваряте херметически и вратата, и прозорците, да не би да се простуди, но с това го задушавате. Оставяйте поне горните прозорци отворени, да влиза повече чист въздух.

В прочетената глава Христос дава начини, методи, всеки да прави малки опити, да познае Бога. В Писанието е казано: „Опитайте ме и вижте, че съм благ!" Вие трябва да направите няколко опити по новия начин, да опитате Бога, да Го познаете, докато Той бъде доволен от вас, и вие започнете да Му служите по вътрешното ръководство, което имате в себе си. Под „вътрешно ръководство" се разбира онова ръководство, което Бог е определил за всяка душа, още от началото на нейния живот. Някой иска да възприема направо от Бога. Не е въпросът, от кого човек ще приема; важно е, всичко, което той приема, да излиза от Бога. Ако някой човек ми донесе един лист от научна книга, за мене е важен листът, а не това, кой го е донесъл. Този лист може да е донесен от някое малко дете, или от някой философ, или от някоя красива мома. Ако от този лист аз придобия нещо добро за себе си, той е важен за мене, а не онзи, който го носи.

Следователно, във всички случаи, важно е съдържанието на донесеното. Когато се прочете един лист от Божествената книга, трябва да се разбере написаното в този лист, както и неговото вътрешно съдържание. Християните препоръчват да се чете Библията и Евангелието. Мнозина четат, но не ги разбират. Защо? Защото нямат нужната светлина. Какво е нужно тогава? Който чете Свещената книга, той трябва да се свърже с един ангел, който да му помогне, да внесе повече светлина в ума му. Този ангел носи в себе си коментарите на Свещената книга и дава обяснения на четеца. Като четете тази книга с новите коментари, всичкият шлак, всичката сгурия от нея отпада, и вие я виждате в истинската й красота. При тази нова светлина на ума, художникът започва да рисува верни картини; поетът започва да пише идейни стихове; майката започва да отглежда децата си с истинска любов и самопожертвувателност и т. н. Когато ангел слиза от небето да ви помага, обърканите ви работи се изправят, правите работи вървят напред, и вие отивате от успех в успех, от слава в слава.

Христос казва: „Аз изпратих Духа си." Този Дух не е в единствено число, но в множествено. Той е колективен Дух. Казано е: „Аз ще изпратя при вас всички напреднали братя, които ви мислят доброто, които ви обичат и са готови да ви посочат пътя, който аз съм им показал." Тези братя са ангели, които седят по-високо от вас, но са готови да слязат на земята да ви помагат. Защо? Защото ви обичат. Вие имате връзка с тези ангели, и затова те са готови да ви помагат. Че вие досега не сте живели, тухли само сте правили. Колко камшици, колко страдания, колко мъчнотии, колко неволи сте прекарали, но същественото не сте направили! Колко църкви сте имали, но всички сте съборили! Колко вярвания сте имали, на които сте изменили! Колко съмнения в Бога сте изживели, докато най-после сте дошли до новото верую, което не се събаря, до вечната Любов, с която сте познали Бога. Какво ще каже онзи професор със своите противоречия и съмнения, като дойде до Великия Извор на живота и пие от

Неговата вода? Той ще се обнови, ще въздъхне спокойно и ще каже: Сега вече вярвам. Защо? Защото той беше жаден и уталожи жаждата си; той беше гладен и се насити; той търсеше красотата и я намери. След това трябва ли да го питате, доволен ли е? Като дойде при нас, ние ще му предложим да си почине; като си почине, ще му дадем от нашата храна, от водата на нашия извор, без да му говорим нещо за миналото. Като си отпочине и нахрани, той ще въздъхне облекчен и ще каже: Разбрах вече смисъла на живота.

Сега, като казвам на всички, че трябва да отидете при Великия Извор на живота, това не значи, че нямате живот в себе си. Вие имате от тези живот в себе си, но семето на този живот трябва да се посади в земята, да му се дадат условия да расте. То се нуждае от светлина, топлина и влага. С други думи казано: знанието, любовта и силата са условията, при които това семе може да израсте. Кога се радва човек? Човек се радва, когато придобива знание, любов и сила; той се радва, когато погледне на своите родители, на своите приятели, на своите господари и слуги, на всички хора, с които е в връзка. Като погледне на небето, осеяно с безброй звезди, той пак се радва. И най-после, като си помисли само за онзи живот, в който вижда, не само една, но 12 отворени врати за Царството Божие, той пак се радва. За кого са отворени тези врати? – За гладните, а не за ситите. Защото казано е: „Ядоха и наситиха се." Кои? – Гладните. Това, с което сме се наситили, е за наше благо, а онова, което остава, трябва да се раздаде по най-разумен начин на онези, които нямат.

Казвам: сега е най-доброто време за работа. Желая всички да се родите във Водолей, да сте носители на вода! Една баба от Варна, наша позната, разправяше един свой сън. Тя често се молила на Бога, да вземе душата й, защото й дотегнал тежкият живот на земята. Една вечер сънувала, че заминала за онзи свят и се намерила пред една голяма маса, около която били наредени 24 старци. Те преглеждали нещо в една голяма книга. Тя се приближила към тях. Един от тия старци я запитал: Бабо, какво търсиш тук? Искаш ли нещо? – Е,

синко, дойдох между вас да поживея малко по-спокойно, дотегна ми вече животът на земята, със своите теглила и страдания. – Знаеш ли да четеш? – Не зная, синко. – Щом не знаеш, вода ще носиш. Това подразбира, че човек трябва да се роди във Водолей, във великото знание на миналото. Обаче, не е достатъчно само да се роди човек в Водолей, но той трябва да съзнава това, да работи върху себе си, да работи за своите ближни и да изпълнява волята Божия. Сега сме в края на века. Ако човек днес не изпълни волята Божия, друг път няма да има тези добри условия. Сегашните условия са най-благоприятни за работа. Никога досега в християнската епоха не са наставали по-добри времена от сегашните.

Сега, желая ви да бъдете носители на вода! Няма по-голямо благо за човека от това, да носи вода! Който даде една чаша вода никому в името Божие, и неговото име ще бъде написано в Божествената книга. Да се роди човек във Водолей, това значи да даде по една чаша вода на жадните, за да направи с тях вътрешна връзка. Ако Божията Любов, Мъдрост и Истина не проникнат в сърцата, умовете и волята на хората, те сами ще станат причина да не влязат в Царството Божие.

„Ядоха и наситиха се; и дигнаха остатки от укрухи седем кошници." Сега всички имате покана за едно велико угощение, за което трябва да облечете най-хубавите си дрехи. Да се облечете с най-хубавите си дрехи, това подразбира, да се премените с най-хубавите си мисли и чувства, с всичко възвишено и благородно, което живее в душата ви, и така да отидете на угощението. В каквото положение и да сте, вие трябва да имате съзнание, че сте царски синове, от нищо да се не срамувате. Докато човек работи, той е облечен в прости, в работнически дрехи; щом се върне от работа, ще се измие, ще се преоблече, и тъй пременен, в новите, в хубавите си дрехи, ще се яви пред Баща си, да вземе участие във великото угощение.

Съвременните хора имат ред противоречия, и като не могат да ги разрешат, оплакват се от живота, недоволни са от него. Казвам: достатъчно е да помислите за любовта на вашия баща и на вашата

майка, за любовта на вашия брат и на вашата сестра, за да изчезнат всички противоречия и страдания в живота ви, а вие да се развеселите, че сте имали привилегията да бедете поканени на този обяд. Вие ще се зарадвате, че Бог ви е удостоил с вниманието и любовта Си, да ви направи сънаследници, да ви въведе в Царството Божие. Идат вече Божиите блага! Досега хората не са имали такива благоприятни условия, каквито днес имат.

И тъй, желая сърцата ви да се изпълнят с Божията Любов, а умовете ви – с Божията Мъдрост и светлина. Пожелавам ви вашите напреднали братя да ви заведат при роднината ви Рагуил, да получите наследството, което Бог ви е оставил.

Беседа от Учителя, държана на 4 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

ЗА ПРИЯТЕЛИТЕ СИ

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." (Йоан 15:13)

Сега ще говоря върху думите: „Да положи някой душата си за приятелите си." Този стих подразбира вътрешно единство на нещата. Това единство се осмисля само в разнообразието. Разнообразието в природата пък е израз, проява на Божествената хармония. Под думата „проява" умните хора, адептите, мъдреците разбират разумното начало в живота. Като казвам „разумно начало", аз нямам предвид студения човешки разум, който се проявява при 250° под нулата, но говоря за висшия разум, който носи условия за човешката душа. При 250° под нулата няма живот. Това не значи, че животът се е унищожил, но не може да се прояви. И при 5000° под нулата животът не може да се унищожи. Тъй щото, под думата „разумно начало" ние разбираме Любовта, която носи живот. Тази Любов е наречена Божия Любов. Обаче, хората изявяват любовта по различен начин, вследствие на което се явяват ред противоречия в живота. Тия противоречия обезверяват хората. Някой казва: Аз не вярвам в никого и в нищо. Казвам: да не вярвате в хората, били те ваши майка или баща, брат или сестра, разбирам; но да не вярвате в Онзи, Който ви е създал, Който ви е пратил на земята да се развивате, да учите, не разбирам. Да не обичате ония, които са ви направили ред пакости и злини, разбирам, това е човешко; но да не обичате Онзи, Който ви е дал всички блага в живота – не разбирам.

Аз нахвърлям тия въпроси за разсъждение, без да ги обяснявам, защото всичко, което се обяснява, губи своята чистота. Как може да се обясни Великото в света? В това отношение, ние постъпваме като музикантите: взимаме няколко тона, съчетаваме ги, образуваме от тях

акорд, който влиза в хармония с цялото, без да обясняваме на хората, как сме постигнали тази хармония. Следователно, да пееш, да свириш, това е в реда на нещата, но да обясняваш на хората, как пееш, или как свириш, това не е нужно. Всякакви обяснения тук са излишни. На същото основание казваме и за Любовта, че тя не е нищо друго, освен Божествена симфония, за разбирането на която се изисква само тънко музикално ухо да слуша и да възприема, Любовта не се нуждае от обяснения. Тя съществува в душата на всекиго, но чака само момент да се прояви, както всеки музикален тон чака да дойде музикантът, да удари на клавишите, и той да прозвучи. Казваме, че някой човек не е взел чист тон. Това значи, че този тон не е в съгласие с друг някой от по-велика гама. Сам за себе си, този тон може да бъде чист, правилен, но понеже той е попаднал в съзвучие с тон от друга някоя гама, с която не хармонира, явява се някакъв дисонанс. Обаче, отделно и двата тона са чисти, правилни. В такъв случай, един от двата трябва да отстъпи, да даде място на другия, само той да се прояви.

Като наблюдавам отношенията на хората, виждам, че много от техните мъчнотии и страдания се дължат на обстоятелството, че те не отстъпват едни на други. Смисълът, красотата на живота седи в постоянното отстъпване. Това вечно отстъпване природата нарича вечно обновяване. Вечно да отстъпваш, това значи вечно да се обновяваш. Кога човек отстъпва? Човек отстъпва, когато се намира под известно напрежение, под известен напор. Първите водни капки не отстъпват ли местото си на вторите? – Отстъпват. Вторите не отстъпват ли на третите? – Отстъпват. Значи, в природата се извършва процес на вечно отстъпване. Питам: де е крайният предел на това отстъпване? То няма предел, то е вечен процес. Като идея на физическия свят, отстъпването е свързано със срама. Срам е за човека да отстъпва. Не, разумното отстъпване е свързано с процесите на възрастване и обновяване. Питам: де е краят на възрастването и на обновяването? На тези въпроси всеки сам трябва да си отговори. Всяка

душа, която е слязла на земята, има по една съществена задача, която сама трябва да разреши. За тази цел тя започва с безформеното, с безсъзнателното във физическия свят, което постепенно се оформява. В процеса на оформяването се забелязват три последователни фази: първата фаза е на личността; втората фаза – на индивидуалността, а третата – проява на душата, или проява на Божественото начало в човека, което се стреми да сподели благата си с ближните си.

Един стар гостилничар имал всичко 30 абонати месечно. За да ги задоволи, той имал на разположение 30 тенджери, за всеки клиент по една. Един ден, по погрешка, той сипал ядене на един от клиентите си от чужда тенджера. Като забелязал това, клиентът взел шапката си и излязъл от гостилницата недоволен. Цял ден обикалял по гостилниците, да намери гостилничар, който да му сипе ядене от тенджера, от която да не е сипвал на никой друг преди него, но не намерил такова нещо. Най-после той се принудил да се върне дома си гладен. От този случай гостилничарят придобил по-голяма внимателност, но и клиентът поумнял, втори път не се решавал да прави обструкция на гостилничаря и да остава гладен. Казвате: Лесна работа! Като не яде в една гостилница, ще отиде във втора, в трета, все ще намери ядене. Да, но този господин не иска само да се нахрани, той има правило в живота си – да не яде от чужда тенджера, и не иска да нарушава това правило. Този човек искал да бъде последователен. На това основание, всеки трябва да бъде последователен в своите възгледи за живота, особено, ако тия възгледи почиват върху известни разумни закони. Само при това положение човек може да бъде щастлив. Който не спазва тия закони, той отлага нещата за в бъдеще, за друга някаква еволюция, но с това отлагане той губи благоприятните условия в живота. Този човек протака нещата във време и пространство. Който разбира тия закони и ги спазва, той не отлага нещата, но взима цигулката си и свири, работи, още сега иска да придобие нещо, което да му послужи за вечността, за живота извън времето и пространството.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Какъв е вътрешният смисъл на този стих? Милтон е изказал следната мисъл: „Той за Бога само, а тя за Бога, който е в него." Какво означава тази мисъл? Ако я материализирате, тя ще изгуби своя вътрешен смисъл. То е все едно господарят да иска от слугата си да му се кланя. Да иска това нещо, значи да обърне нещата наопаки. Правилното положение е господарят да служи на Бога, а слугата – на Бога, който живее в господаря му. Мъжът трябва да люби Бога, а жената трябва да люби Бога в мъжа. Учителят трябва да се стреми към Божията Мъдрост, а ученикът – към мъдростта на Учителя си. Това подразбира правилни отношения между хората.

В съвременната наука се говори за издържане на трудностите в живота. Според Дарвин, например, само онези индивиди продължават да съществуват, които могат да издържат на тежките условия, да се приспособяват към тях. Този закон се отнася за животните, но не и за хората. Той подразбира усъвършенстване на типовете, като се започне от най-низките и се стигне до най-високите. За хората, обаче, съществува друг закон – закон за жертвата. Човек може да се прояви в жертвата. По това, именно, той се отличава от животните. Значи, животното се бори да преодолее условията; човек се жертва, а свръхчовекът, Синът Божи полага душата си за приятелите си, т.е. той служи на Бога. Да положиш душата си за приятелите си, това е извън закона за жертвата. Съвременният човек е минал първата и втората фаза и е дошъл вече до положението да положи душата си за приятелите си. Тази е последната, третата фаза в живота. За да преодолее всички мъчнотии в живота, да дойде до третата фаза, човек трябва да бъде смел, решителен, никога и от нищо да се не обезсърчава. Той трябва да има непреодолима вяра и надежда; неговата вяра трябва да бъде извън времето и пространството. Тази вяра наричам вечна вяра,т.е.вяра, която никога не престава. И надеждата на човека трябва да бъде вечна, никога да не престава. Някой казва: Аз не вярвам, аз се обезсърчавам.

– Това е вяра във време и пространство. Ние говорим за вяра и надежда извън времето и пространството, дето живеят съвършени същества, на които думата е закон. Ако думите на тия същества са закони, какво ще кажете тогава за Бога? Когато Бог каже или обещае нещо, думите Му нямат обратна сила, те ще се реализират, както са казани. Външно, привидно, може да има измяна и промяна в Божиите думи и обещания, но това се дължи на нашите субективни схващания.

Сега, ще предам накратко един разказ от книгата на Ведите. В този разказ се описва развитието, до което е достигнала индуската жена в старите времена още. В този разказ не се говори за обикновена жена, но за жена от високо произхождение. Тази жена била княгиня и се наричала Савитра. Всеки човек трябва да се прояви, по какъв и да е начин на земята, като княжеската дъщеря Савитра. Женитбата, например, е една от проявите на човешката душа. В този смисъл, и музиката, и науката, и религията са особен род човешки прояви. Цигуларят, например, как ще се прояви? – Той ще вземе цигулката си и ще свири. Значи, знанието е проява на човешката душа. Когато се омъжва, жената ще изсвири едно Божествено парче, след което индусите ще се разотидат по домовете си. Между индусите съществувал обичай, когато млада мома, от царско произхождение, се омъжва, извикват видни мъдреци и адепти да се произнесат върху съдбата й, т.е. да изслушат парчето, което тя ще свири, и от това ще определят нейната съдба. Според мене, парчето, което тя ще свири, представя нейния възлюбен, за когото мъдреците ще определят, ще може ли да живее в хармония, по Божествено с младата мома, или не. Като изслушали парчето, което Савитра свирила, мъдреците казали, че нейният възлюбен ще бъде добър, способен, благороден човек, но ще живее само десет месеца след сватбата. Бащата казал на Савитра за предсказанието на мъдреците, но тя казала: Каквото ще да става, но аз ще взема този момък, който ми е определен от съдбата. Десет месеца да живея с него, но той ще бъде моят избраник. Той се

наричал Сативан, което означавало душа на истината. И действително, десет месеца след женитбата, дошла смъртта, наречена Яма, да задигне душата на истината, да я отнесе във вечността. Савитра тръгнала след смъртта и казвала: Моля ти се, върни ми Сативана, не взимай тази душа, остави ми я! Ти имаш толкова много души около себе си, защо взимаш и тази душа? Смъртта върви по пътя си, не обръща внимание на Савитра, не чува думите ѝ, но и Савитра върви подир нея, моли се, настоява да ѝ върнат Сативана. Тя минавала гори и планини, долини и полета, качвала се, слизала и все настоявала на своето. Смъртта ѝ казала: Готова съм на всички услуги. Каквото пожелаеш от мене, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Бащата на моя възлюбен е сляп, върни му зрението. Веднага зрението на дядото се възстановило. Савитра пак продължавала да върви след смъртта, да се моли за връщането на Сативана. Смъртта ѝ казала: Всичко, каквото пожелаеш, ще ти дам, но душата на Сативана не мога да върна. – Щом е така, аз искам да имам синове, да царуват в бащиния ми дом, затова върни ми Сативана. – Нека се сбъдне и това твое желание. Омъжи се за когото искаш. – Ти казваш, че мога да имам синове, но забравяш, че според обичаите на Индия жената може да води само един мъж. Аз не мога едновременно да бъда жена на двама мъже. Ето защо, върни ми Сативана. Смъртта стигнала до Бога и разказала за страданието на Савитра, после се върнала при нея и предала следните думи от Бога: „Понеже си умна и добродетелна жена, ще се изпълни и това твое желание." Сативана възкръснал и се върнал отново на земята, да продължи живота си със Савитра.

Казвам: човешката душа е възвишена и благородна. Тя никога не се обезсърчава, никога не се обезверява. Тя е настойчива и смела. Като хване някой бог, тя тръгва подир него и настоява, докато постигне своите желания. За тази цел тя си служи със своите добродетели, които прилага на всяка крачка в живота. Да настояваш със своите добродетели – това е най-високото положение, до което човек може

да дойде. Този е пътят, по който човек може да реализира своите желания, а не със съмнения, с колебания, с ред отрицателни качества.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Това значи: Човек трябва да даде възможност да се прояви любовта в него. Обаче, за да се прояви любовта в човека, Сативан непременно трябва да се върне. Без Сативана, без душата на истината, любовта по никой начин не може да се прояви в човека. Ако съмнението се вгнезди в човека като червей, който прояжда всички светли идеи, може ли той да постигне своите идеали? Може ли той да разбере целта на живота? Съмнението не може да унищожи Божественото начало в човека, но то ще внесе облак в неговото съзнание, който ще му пречи да вижда нещата ясно. Временно Божественото може да отстъпи, но не и да се унищожи. Бог е всесилен, всичко може да направи, но често заема последно място, като съзнателно отстъпва от позиция в позиция. Той е готов на всякакви жертви. Понякога Той слиза толкова долу, както никой друг, но при това положение може да извърши такива дела, каквито никой човек в света не е в състояние да направи. Това значи, че началото и краят са свързани в Бога: Той е начало, Той е край на нещата. Който разбира проявите на Бога, той ще знае, как да възприема и предава Неговата Любов.

Съвременните хора искат да преустроят своя живот, но отде да започне това преустройване, не знаят. Те четат разни научни и философски книги, срещат се с учени хора, разговарят се по тия въпроси, но въпреки това, пак нямат успех. Защо? На съвременните хора липсва нещо съществено, а именно: те трябва вътрешно да се подквасят с Истината. Те трябва да се свържат с всички разумни същества, да влязат в допир с тях. От тази връзка зависят много неща. От първата водна капка още могат да се определят свойствата на всичката вода. За тази цел, човек трябва да се свърже със слънчевата система, да разбере, какви отношения имат Слънцето, Венера и Меркурий към самия него. Всички хора виждат Слънцето, Венера, но малцина виждат Меркурий. Само астрономите, които наблюдават

вечер небето, със своите телескопи, са виждали Меркурий. Обикновените хора не могат да го видят.

Мнозина казват: Трябва да се молим на Бога! Вярно е това, но как трябва да се молите? В какво се заключава истинската молитва? Когато ученикът отива при учителя си, да добие знание, той трябва да се постави във възприемателно състояние и да каже: Учителю, моля те да ми дадеш малко от твоята светлина, да си разреша един труден въпрос. Това е просба. Често просбите се превръщат в молитви. Сегашните хора мислят, че молитвата изисква от човека да коленичи, да вдигне ръцете си нагоре и тихо да шепне някакви молитви. Не, това не е още молитва. Така се моли човек, когато го бият. Той пада на колене, вдига ръцете си нагоре и започва да се моли, да не го бият. И затворникът, и грешният човек се молят по същия начин, но как трябва да се моли свободният човек? Как трябва да се моли душата, която търси истината? Някои казват, че са намерили истината. Не, истината се търси вечно. Който търси истината само за един момент, той не е разбрал още, какво представя тя всъщност. Който е разбрал Божията Истина, той вечно ще я търси. Истината е подобна на светлината, която постоянно се разкрива пред очите на човека. Любовта, Мъдростта и Истината се разкриват постоянно, затова човек непрекъснато трябва да ги търси. Не е достатъчно човек само веднъж да вкуси от Любовта Божия и да каже, че се е задоволил вече. Не, постоянно ще се стремиш към тази Любов и постоянно ще я изявяваш, и то в различни направления.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Защо трябва човек да положи душата си за приятелите си? – За да създаде в себе си възвишено и благородно сърце, светъл ум, здраво тяло, които да бъдат в услуга на неговата душа. За тази цел той трябва да започне от слънцето. Защо? Защото на физическия свят слънцето е представител на Бога. По-добър представител на Бога от физическото слънце за физическия свят засега няма. Като наблюдаваме слънцето, ние си представяме Бога светъл като слънце. Това не означава още, че

слънцето е Бог, но донякъде само дава представа на хората от физическия свят за Бога. Ето защо, хората трябва да започнат от слънцето, което носи сила. Стремежът пък на човешката душа е да бъде силна, мощна. Апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен." Това е парадокс, който се нуждае от обяснение. Кое е силно в човека? Силно е разумното начало в човека, защото може да реализира копнежите на човешката душа, от които да се ползват и неговите ближни. В благото на ближните се крие благото на всеки човек поотделно. Който люби цялото човечество, той може да реализира и своя живот, защото човечеството представя тялото на Бога. Следователно, да любиш всички хора, да любиш цялото човечество, това подразбира да любиш Бога, Който се изявява в това тяло. Това е първата степен на любовта, най-високата, най-голямата любов, която човек може да прояви на земята. Да любиш Бога, това значи да любиш всички живи същества на земята, от най-малките до най-големите, както и всички ония същества, които не виждаш, понеже живеят в невидимия свят. Божията Любов обхваща всички живи същества на земята и на небето. Да любиш всички тия същества, значи да имаш стремеж към Бога. Може ли такъв човек да бъде нещастен? Той всяка секунда, всяка минута, всеки час ще бъде свързан със сърцата и душите на ония, които обича и които го обичат. При това положение, де ще остане място за обезсърчения и разочарования? Този човек ще получава толкова много подаръци, че трябва да има на разположение сандък, голям като земята, да ги прибира. Затова е казано в Писанието, че човек трябва да се откаже да събира богатства на земята. Велико нещо е да положи човек душата си за приятелите си!

И тъй, човек трябва да започне със слънцето, да одухотвори слънчевата енергия, за да се ползва от нея разумно. Той трябва да приеме, че на земята Бог се проявява чрез слънцето, отдето черпи животворна енергия. Ако някой е болен, не може да диша добре, нека се обърне към слънцето и дълбоко в душата си пожелае да се свърже с

него, да приеме от енергията му. Няма да мине много време, и той ще се обнови и засили. Мнозина ще му говорят, че трябва да лежи на леглото си, че има опасност да се скъса някоя артерия в него, но той не трябва да се подава. Това са външни внушения, които не съдържат истината в себе си. Който веднъж само е приел слънчевата енергия в себе си, той е опитал вече нейното благотворно влияние върху мислите и чувствата си, както и върху всички клетки на своя организъм. Той вижда наоколо си само здрави, силни хора и от нищо не се плаши. Ако някой се обезсърчи, нека се обърне към слънцето, да приеме от неговата енергия. Слънчевата енергия прави човека здрав, бодър, силен; тя му дава сили да понася мъчнотиите и трудностите в живота. Да възприемеш слънчевата енергия, това е равносилно да се разхождаш из хубави градини, пълни с разноцветни и ароматни цветя, с хубави и сладки плодове, и от време на време да опитваш някой от тях. Не е загуба на време, ако ти иждивиш един-два часа от деня да се свържеш със слънцето и да приемеш от неговата енергия. Едно десетгодишно дете се изгубва от дома си, но един приятел на баща му го намира, хваща го за ръка и го развежда из най-хубавите градини в града. В дома на детето настава голямо смущение, всички го търсят, тревожат се, а то се любува на красивите цветя и плодове, опитва техния вкус. Като се върне дома си, всички се радват, че се връща здраво и читаво, но то започва да им разказва всичко онова, което е видяло и опитало. Такова е положението на всеки, който се ползва от слънчевата енергия. Преди да възприеме нещо от слънцето, човек е в положението на загубеното дете, но щом възприеме нещо от него, той е детето в градини с хубави цветя и плодове, от които може да се ползва. След това и то се радва, и другите се радват.

Казвам: по същия начин се разхожда и човешката душа. След като излезе от тялото на човека, тя започва да се разхожда по света, посещава най-хубавите градини, а той я търси, вика след нея, иска да я намери. Като се върне от разходката си, тя започва да разказва на своите ближни за Великото, което е видяла и опитала. Когато някой

отрича съществуването на душата, това показва, че душата е напуснала тялото и отишла някъде на разходка. Някой баща се оплаква, че изгубил детето си. Де е детето му? То излязло от бащиния си дом и отишло да се разхожда из градините. Когато казват за някой човек, че е безверник, това значи, че този човек е отишъл с приятеля на своя баща да се разхожда, да разглежда и изучава Великото в света. Като се върне от разходката си, този безверник става един от най-усърдните християни. Защо? Защото е при добил голяма опитност, познал е и опитал Великото в живота.

Сега ще разкажа един анекдот за двама англичани, атеисти, които решили да представят на сцената две различни, напълно противоположни роли. Единият от тях ще поддържа идеята, че Бог съществува, а другият ще поддържа обратната идея, т.е. ще отрича съществуването на Бога. В определения ден и двамата излизат на сцената, и диспутът започва. Първият, който трябвало да играе ролята на вярващ, започнал да говори на другаря си, че Бог съществува, че всичко, което виждаме в природата, е Негово творение, че всеки, който не вярва в Бога, ще бъде хвърлен във вечния огън, изложен на мъки и страдания. Той говорил толкова пламенно, толкова вдъхновено, че вторият, който трябвало да играе ролята на безверник, като го слушал, забравил своята роля и започнал да си мисли: Може да е така. Възможно е Бог да съществува. Като размишлявал върху това, той слязъл от сцената и отишъл дома си. Първият изпълнил ролята си, както трябва, но останал сам на сцената, нямало кой да му възразява. На другия ден той отишъл при другаря си и запитал: Ти защо не се противопостави на моите думи, но ме остави сам, да се срамя пред толкова хора? – Какво да правя? Като те слушах да говориш толкова убедително, аз повярвах напълно в твоите думи. – Как ми повярва? Аз говорих измислици; говорих неща, в които сам не вярвам. – Не зная, дали си вярвал, или не в думите си, но аз не съм слушал такава убедителна проповед и от най-видни проповедници. Казвам: за да може да обърне приятеля си към Бога, душата на този

човек се е върнала от своята разходка, познала е Великото Начало в живота, и затова той могъл да говори толкова убедително. Тази е причината, поради която често се менят състоянията на човека.

„Да положи някой душата си за приятелите си." Когато положим душата си за приятелите си, винаги настава никаква промяна; ако сме на физическия свят ще усетим някакво малко страдание; ако сме в духовния свят, ще знаем, че правим малка жертва; ако сме в Божествения свят, това полагане душата си за приятелите си, ще се изрази във вид на малка услуга. Следователно, за ученика, който разбира вътрешния смисъл на Христовото учение, не само личните, но и социалните въпроси ще бъдат лесно разрешими. Като разбира начините и методите, с които природата си служи, той ще може да ги прилага в своя живот, и по този начин ще бъде полезен и за окръжаващите. Който обича Бога, и когото Бог обича, той всичко може да постигне. Такъв човек може да мине през най-опасни места и никой да го не забележи.

Един човек, който обичал Бога, бил преследван от неприятели и, за да се спаси, трябвало да мине през границата, дето на всеки сто метра имало по един добре въоръжен войник. Дошъл до това място, но се спрял, започнал да мисли, как да мине през тази забранена зона. По едно време чул един глас отвътре да му казва: Мини спокойно и не се безпокой, никой няма да те види. Той минал покрай тия въоръжени войници, но забелязал, че всички спят. Като извървял два километра път, неприятелите му стигнали при стражата и ги запитали: Не видяхте ли да мине покрай вас един човек? – Кога? – Преди половин час. – Как може да мине покрай нас човек? Оттук птичка не може да прехвръкне, камо ли човек да мине. Казвам: Прави са тия войници. Покрай тях птичка не може да прехвръкне, но когато са будни. Обаче, щом заспят, и човек може да мине, без да го забележат.

Всички съвременни хора се страхуват да не мине някой през тяхната граница, да им причини никаква пакост, но трябва да знаят,

че докато съзнанието им е будно, никой не може да мине пред тях. Щом заспят, всеки може да мине покрай тях и да им причини много злини и пакости. Заспиването на човешкото съзнание не е нищо друго, освен помрачаване, заоблачаване на съзнанието, вследствие на което се забелязват известни промеждутъци, празнини, през които нахлуват и злините, и добрините. Изпаднете ли в такова състояние, което някои наричат летаргия, задръжте в себе си мисълта, че Бог е във вас, и след няколко часа ще се събудите. Ако не поддържате тази мисъл в ума си, никой не може да ви разбуди от това състояние. Някой казва: От мене човек няма да стане. Кажете ли си така, вие се намирате под закона на внушението. Напротив, на всяка подобна мисъл вие трябва да въздействате с положителна. Ще си кажете: В продължение на няколко часа само, докато спя, от мене човек не може да стане, но щом се събудя и започна да работя, от мене човек може да стане. Ако и при това положение работите ви не вървят добре, кажете си: До един месец няма да имам успех, но след това всичко ще ми тръгне добре. Ако и след един месец работите ви не се оправят, продължете времето за още един месец, след изтичането на който очаквайте добри времена, добри резултати. Човек сам си внушава и добри, и лоши неща, вследствие на което от него зависи успеха или неуспеха в неговите работи. Всеки трябва да знае, че Бог живее в него и да казва: Господи, искам да изявявам доброто, което Си вложил в мене, както Ти го изявяваш; искам да бъда добър и да постъпвам като Тебе! Това подразбира: Научи ме да изпълнявам волята Ти, както Ти искаш.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." Тази е най-великата любов, която човек познава в живота. Тази любов е в сила да пресъздаде сегашното общество; тази любов е в сила да подобри отношенията между хората; тази любов може да послужи като основа за съграждане на бъдещата наука, религия, музика, поезия, изкуство. Върху тази любов можем да съградим всичко възвишено и благородно. Който се стреми към тази

любов, той трябва да се подкрепи, да се подтикне да върви напред. Какво правят днес хората? Като срещнат човек с такава любов, или с някаква светла идея, те веднага казват: Ти ли се намери единствен да замислиш такова нещо? Я се откажи от тази идея! Да не мислиш, че си втори Шекспир, или някой велик човек? Казвам: днес този човек не е Шекспир, но един ден може да бъде нещо повече от Шекспир. Като говорим за човека, ние подразбираме неговото бъдеще, а не настоящето му. Щом Бог се проявява в душите на хората, значи, във всеки човек все има нещо благородно и възвишено. Радвайте се на благородството в човека, защото то е Божествен елемент. Само по този начин можете да бъдете щастливи. Искате ли да бъдете здрави, щастливи, приемайте енергия от Бога. Как ще приемете тази енергия? – Чрез слънцето на физическия свят. Излагайте се на слънчевите лъчи, за да се свържете с Бога.

Сега, имайте предвид следното положение: Със слизането си на земята, човек се е приспособил към този живот, като си е създал сърце и ум, чрез които да изпраща благата по цялото тяло. Благата на сърцето, това са неговите чувства, страсти и желания, като сили, които действат в тялото му. Според астролозите, сърцето, с всички свои съдове, представя Венера. Каква е задачата на Венера? Със своето грубо тяло, съвременният човек живее повече в низшите области на Венера, но един ден, когато си създаде Божествено тяло, той ще навлезе във висшите полета на Венера, на любовта, и по този начин ще постави основа на бъдещата култура. Моралният и духовният живот се крият във високите области на Венера. Веднъж слязъл на земята, човек трябва да обработва своя мозък, за да бъде силен, да побеждава мъчнотиите в живота си. За да развие мозъка си, в помощ му иде Меркурий. В някои отношения, Меркурий и Сатурн си приличат. Меркурий приготвя стъпките на Сатурн, а Сатурн е свързан с разума на човека. Той е голям герой, не прави зло на никого, но отдето мине, всичко разтопява и казва: Това е така, онова не е така и т.н.

Следователно, човек трябва да започне с енергиите на Слънцето, на Венера и на Меркурий, т.е. с енергиите на разумността, на любовта и на мъдростта. Тези енергии съществуват в цялото пространство, в целия космос. Който иска да възприеме енергиите на любовта, той трябва да излиза рано сутрин, да наблюдава изгряването на Венера. Казвате: Любовта иде от Бога, няма защо да ставаме рано сутрин, да наблюдаваме изгряването на Венера. Питам: по кой начин ще дойде любовта? Кой не е опитвал човешката любов? Някой човек, бил той мъж или жена, днес те обича, утре ти се сърди, недоволен е от тебе. Ако наблюдавате Венера, тя поне няма да ви се сърди. Тя ще погледне и ще ви се усмихне. Знаете ли, защо Венера е толкова малка планета? Тя е малка, защото работи с малки величини, с малките прояви на любовта. Днес Венера е толкова голяма, колкото голяма е човешката любов. Един ден, когато човешката любов се увеличи, и Венера ще стане по-голяма планета. И слънцето днес е толкова голямо, колкото е широко човешкото съзнание, колкото голяма е човешката разумност. Един ден, когато хората се повдигнат, и слънцето ще стане по-голямо. Тъй щото, когато човешката любов се увеличи, Венера ще стане голяма, като слънцето, а слънцето ще стане сто пъти по-голямо, отколкото е сега. Тогава и звездите ще имат дискове, каквито днес нямат. Изобщо, небето, с всички светила по него, ще стане хиляди пъти по-красиво и голямо от сегашното. Красиви и големи светове ще има в бъдеще. Тогава от небето, от слънцето ще пристигат такива звукове, такава музика, каквато не можете да си представите. Ако днес се осмели някой да каже, че е чул някаква небесна музика, която иде от слънцето, всички ще му се смеят. Обаче, вие трябва да знаете, че засега културата на земята иде от Слънцето, от Венера и от Меркурий. Що се отнася до Марс, днес той е забъркал такава каша, от която нищо не може да излезе. Едно е спасителното: днес Слънцето влиза в нова фаза, а с него заедно и човечеството, което се издига едно стъпало по-нагоре.

Съвременните хора не са готови още за новия живот, за новата религия и наука, които бъдещето носи. Те още се занимават с дребнавостите на живота. Всеки човек иска да има подслон, да се храни добре. Това и животните търсят. Всеки човек иска да има здрави мускули, здраво тяло, да преодолява мъчнотиите в живота. Това желание е на място. Обаче, не е физическата сила, с която човек може да преодолява мъчнотиите. Ако между мислите и чувствата на човека има хармония, той ще може да отбива всички онези влияния, които засенчват слънцето. Човек трябва да отбива от пътя си препятствията, лошите влияния така, както параходът отбива вълните, които се изпречват пред него. Никакво препятствие не трябва да остане на пътя между човека и слънчевите енергии. Всякакво препятствие нарушава хармонията на тия енергии. Когато пътниците се качват на някой морски параход, докато той не се е отделил още от пристанището, те си подават букети, цветя, чуват се приказки, смехове между тях. Когато параходът започва да се отдалечава от пристанището, шапки, кърпи се махат, и пътниците запяват, чувстват се весели, доволни, в пълна хармония. Щом параходът влезе навътре в морето, всички стават сериозни, замислени, оставят букетите настрана и започват да лягат, кой дето намери. Какво е станало? Коя е причината за това положение? Някаква дисхармония е настанала във всеки пътник. Матросите обикалят между пътниците, утешават ги, но те казват: По-добре щеше да бъде да не бяхме влезли в този параход. Параходът върви напред, продължава пътя си и казва: Който влезе в мене, той трябва да знае, че люшкане го чака. Тук не е тъй спокойно, както на брега, да махате с кърпи и да ви дават букети. Такова е положението на всеки човек, който е влязъл вече в живота – необятният параход. Човек се намира всред бурните вълни на морето и се запитва, какво да прави. Матросите го успокояват, казват му, че туй ще продължи само два-три деня и след това ще слязат на пристанището. И наистина, какво става с пътниците в парахода? След няколко дни те слизат на брега,

спокойни, дават вид, като че нищо не се е случило, но се чувстват малко изтощени, от голямото пречистване, и започват да ядат с апетит.

И тъй, имайте търпение, всички ще излезете от житейския параход и ще слезете на брега. Трябва ли да се обезсърчавате, че сте заболяли малко? Не е лошо нещо обезсърчението, но човек трябва да знае причината, защо се обезсърчава. Защо заболява човек? И за това трябва да знае причината. Ще кажете, че като заболее, човек престава да мисли правилно. Причината за всички тия неща се заключава в това, че в човека липсват известен род енергии, необходими за поддържане живота в него. Какво трябва да прави? Той трябва да вярва, че тия енергии ще дойдат от слънцето. Само слънчевата енергия е в състояние да възстанови силата, здравето на човека. Енергията от Венера ще внесе любовта в човека, а енергията от Меркурий ще го направи гениален по ум. След като завърши това трояко развитие, човек ще мине в по-висока гама, т.е. ще влезе в друг ред на нещата.

„Никой няма по-голяма любов от тази, щото да положи някой душата си за приятелите си." Когато астролозите говорят за Венера, те скриват много неща около нея. Те казват, че Венера е свързана с любовта, но какво представя любовта, не казват. Няма по-велика сила в света от любовта. Няма по-здрава основа в живота от любовта. Не само любовта е сила, но и мъдростта. Няма по-велика сила в света от мъдростта. Няма по-голяма красота в света от истината. Обаче, тази красота може да се схване само от добре организиран ум, който се занимава с велики и светли идеи. Ако един мъж си позволи да погледне някоя красива жена, веднага ще го запитат: Защо гледаш тази жена? Значи, този човек трябва да гледа крадешком, под клепачите си, да не смее да погледне красива жена в очите. Тъй щото, дойдете ли до някой красив мъж, или до някоя красива жена, трябва или отдалеч да гледате, или като ясновидец. Турците, обаче, казват: „Привилегия е за човека да гледа красивото в живота." Човек ще може

свободно да гледа красивите жени и красивите мъже, когато дойде до положение да положи душата си за приятелите си и да служи на човечеството. Тогава той ще може да вижда и Бога. Какво по-хубаво от това? Такъв човек ще вижда навсякъде Бога и ще се радва на човешката красота. Срещна някого, погледна го, зарадвам му се. – Защо ме гледаш? – Радвам се на красотата ти, радвам се, че Бог живее в тебе. – Отде знаеш това? – Виждам Го. Щом аз виждам Бога, и ти трябва да Го виждаш.

Казвам: вие трябва да приемете любовта за основа на живота. – Умът ни се обърка от любов – Любов, която обърква ума на хората, е физическа; тя минава и заминава. Физическата любов е първата дъждовна капка. Не плачете за тази капка. След нея иде втора, трета, четвърта, пета и т.н. Дръжте всяка последваща капка и не се бойте. Дръжте всеки слънчев лъч! Вие можете да задържите всеки слънчев лъч за секунда, две, или най-много за една минута, но колкото време и да сте го задържали, радвайте се, защото той скоро ще замине. След него иде друг, задръжте го и пак се радвайте. Тези лъчи ние наричаме светли същества, които са положили душите си за приятелите си. Те са души, които излизат от Бога и минават през вас. Някой поет пише нещо, въодушеви се. Това се дължи на тия души, които го вдъхновяват. Бъдете смели, ако искате да придобиете силата от

Слънцето, чрез което Бог се проявява. Търсете любовта от Венера, чрез която Бог се проявява. Търсете мисълта от Меркурий, чрез който Бог се проявява. Това е новото положение на нещата.

Сега, аз говоря на учениците, които са дошли на земята, като във велико училище. Който не е влязъл в това училище, той ще остави другите да учат, да наблюдават вместо него. Човек сам трябва да учи, да наблюдава. Видимият свят е създаден за нас: за нашите очи, за нашия ум, за нашето сърце и за нашата сила. Всички тия неща трябва да се развиват, да се подхранват. Как ще намерим най-добрата храна за тях? – Като положим душите си за приятелите си. – За кои приятели? – За онези, които са пожертвали всичко за нас.

Беседа от Учителя, държана на 11 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

ТВЪРДАТА ХРАНА

„А твърдата храна е за съвършените, които по навикновение имат чувствата си обучени, да разпознават доброто и злото." (Посл. към Евреите 5:14)

Една от главните способности на човека е да различава доброто от злото. Страданията в света са последствия на злото, а радостите – последствия на доброто. Принципиално е така. От Божествено гледище, обаче, страданията на хората идат за тяхно добро. В безпределната си Мъдрост, Бог превръща страданията на всички народи, общества, хора и души в добро. Това е в интереса на Божието Царство. Бог не търпи дисхармония. Следователно, когато се говори за разпознаване на доброто от злото, това подразбира изучаване същината на Божествения живот. Дойде ли човек до този живот, той не може и не трябва да прави компромиси с доброто за сметка на злото. Ако направи нещо лошо, нищо не може да го оправдае. Доброто е добро, злото е зло. В Божествения живот те са строго разграничени. Който пита, какво нещо е доброто и какво – злото, той може да чете по тези въпроси ред философски трактати. Ние, обаче, не считаме за нужно да обясняваме, какво нещо е доброто и какво – злото. Според нас, доброто е положителна величина, със знак плюс; злото е отрицателна величина, със знак минус. В това отношение, злото и доброто, като величини, могат да послужат в математиката, както служат всички математически величини. Когато доброто и злото се употребяват, като математически величини, на своето място и време, те са полезни. Обаче, не се ли употребяват на своето място и време, те причиняват големи пакости, големи вреди на човечеството. Например, приятно е да седиш зимно време около огъня, но страшно е да накладат огън на главата ти. Неприятно е малко да носиш цял

кош с ябълки на главата си, но приятно е да носиш няколко ябълки в стомаха си. Приятен е огънят отдалеч, но опасен е огънят отблизо. В този смисъл, колкото и да е желано доброто, щом се приложи върху човека в увеличен мащаб, то става непоносимо.

И тъй, всяко нещо, добро или зло, взето в увеличена мярка, не на своето място и време, не може да ползва човека. Например, знанието е храна за ума, но многото знание уморява човека, още повече, ако не е асимилирано. От Божествено гледище, умът е физическото тяло на духа; в него духът се облича, за да се яви пред Бога. Умът не представя още истинския човек, но той е негов отличен слуга, който разрешава всички житейски въпроси. Във физическия свят умът е един от главните фактори; освен него има още два фактора: сърцето и тялото. Следователно, съществува физически, сърдечен и умствен свят, всеки от които се разделя на още три. Колкото и да се говори за тия светове, те представят за човека ненужно знание. Ако той не може да се ползва от него, в ума му ще се създаде голямо натрупване. И наистина, ако се проследят причините за човешките страдания, ще се види, че една от причините се дължи на натрупването на излишна енергия във физическото, умственото и духовното тяло на човека, или в тъй нареченото звездно тяло. Натрупването на тези ненужни вещества в различните тела на човека, произвежда аномалия в неговия живот. Например, всички отрицателни чувства в човека, като омраза, завист, гняв и др., се дължат на излишни вещества в неговото астрално или звездно тяло. Гордостта, самосъзнанието, амбицията и ред още отрицателни прояви в човека се дължат на излишни вещества в неговото умствено тяло. Вследствие на тия излишъци, човек може да изпадне в някакво неестествено състояние, било във физическо, в умствено или в сърдечно отношение. Тъй щото, когато се говори за самовъзпитанието на човека, това подразбира да възпита той своето тяло, своето сърце и своя ум. Тялото, сърцето и мозъкът са трите главни фактора, които играят важна роля за развитието на човешкия дух и човешката душа.

В прочетената глава се казва, че на жените е забранено да говорят в църква. Питам: вечен принцип ли е този? Наистина, докато е болен, човек не трябва да говори, но като оздравее, ще говори. Болният не трябва да яде всякаква храна, но като оздравее, може да яде, каквато храна пожелае. Значи, във времето на Апостол Павел е било забранено на жените да говорят в църква, понеже не са знаели, какво да говорят. Може да говори само онзи, който знае, какво да говори, който дълго време се е учил. Той трябва да е свършил поне един факултет в университета, но не в университети като сегашните. Той трябва да се е учил във Всемирния университет, че като излезе да говори, да знае, де, какво и как да говори. Говорителят не трябва да бъде като онези продавачи на симити по улиците, които купуват от фурните и ги препродават. Добре е да търгува човек, но да бъде сам и производител, и продавач. Покрай търговията човек се запознава с хората, но понякога се скарва с тях. Същото нещо може да се каже и за земеделието, и за науката. Докато не знаят още, какво и как да говорят, хората ту ще се запознават, ту ще се карат помежду си. Следователно, те трябва да дойдат до положение, така да използват живота, че всички да бъдат доволни от него. „А твърдата храна е за съвършените." Животът е твърда храна, но ако вие не разбирате, отде е произлязъл той, трябва ли да се отказвате от него? Ако не можете да свършите университет, трябва ли да се отказвате от знанието? Ако никой не ви обича, трябва ли да се откажете от любовта? Ако никой не ви е направил добро, трябва ли да се откажете от правене добро на другите? Казвате: Понеже никой не ми е направил добро, и аз се отказвам да правя добро на хората. Понеже не съм свършил университет, не искам вече да уча. Не, така не се говори. Само децата могат да говорят така. Колко години са нужни на човека, за да свърши един факултет? На земята са потребни четири години, за да се свърши един факултет. Обаче, за да свърши човек един факултет в ангелския свят, нужни са 777 прераждания. Какво ще кажете на това? Туй е една математическа вероятност. Който е свършил ангелския

университет, той знае много неща, минава за учен човек. Достатъчно е този учен да духне един житен клас, за да узреят моментално зрънцата му. Ще дойде това знание, но за кои? – За съвършените. Казвате: Какъв е смисълът на живота? Вие можете да разберете смисъла на живота само след като сте се прераждали 777 пъти на земята, и то епохални прераждания, в които да сте извършили нещо велико. Знаете ли, колко кардинални и колко обикновени прераждания трябва да мине човек на земята? Като не могат да отговорят на някои трудни въпроси, турците казват: „Седем

ката нагоре, седем ката надолу." Значи, повече няма какво да се мисли. Казано е в Писанието: „Знанието възгордява, а любовта назидава." Какво означава тази мисъл? – Знание без любов възгордява, а знание с любов назидава. Мнозина мислят, че знанието не се нуждае от любов. Вие трябва да знаете, че любовта, именно, носи знанието. Сам Апостол Павел казва: „Не отделяйте знанието от любовта." Обаче, знание без любов възгордява. В това отношение, мъдростта представя най-мъчния път в живота на човека. По-труден път от мъдростта не съществува. И по-лесен път от любовта не съществува. Няма по-лека наука в живота от любовта. Следователно, любовта е за децата, а мъдростта – за възрастните, за съвършените. В това няма никакво противоречие. И децата, както и възрастните, вървят в свой път. Като дете, човек върви в пътя на любовта; като възрастен, той влиза в пътя на мъдростта.

Казвам: в духовните хора трябва да се създаде силно желание към учене. Колкото малко знание да има, човек трябва да го знае така съвършено, че и на изпит да се постави, да издържи. Всички изпити, всички добри и лоши мисли, които минават през ума ви, не са произволни, те са числа, величини, точно определени. Духът и душата вечно пътуват, вечно се движат в пространството, и по този начин се учат. Както духът и душата, така умът и сърцето са във вечно движение. Всичко в света се движи. Като се движите, вие виждате различни дървета, цветя, птички, звезди, изгряването и

залязването на слънцето и т.н. Питате: дърветата, реките имат ли някакво отношение към нас? – Имат, разбира се, но вие не знаете, какво е отношението им към вас. Вие знаете, например, че дадена река тече към изток, друга – към запад, трета – към север и четвърта – към юг, но нищо повече не знаете. Какво е отношението на една река към вас, какво е нейното предназначение в природата – не знаете. Нищо в света не е случайно създадено. Всяко нещо има свое строго определено предназначение и съотношение към други неща. Някой казва: Какво ме интересува въпроса за големината на Великия или Тихия океан? – Тогава, защо се интересувате, колко пари е оставил баща ви в народната банка? Както ви интересува въпроса за вашето наследство, така трябва да ви интересува въпроса за големината на Великия или Тихия океан, защото, според изследванията на някои учени, предполага се в него, както и в други океани и морета, да има около десет милиона тона разтворено злато. Десет милиона тона злато! – голямо богатство е това. Де да имат българите сега това злато? Трябва да се интересувате от океаните, понеже те представят възможности, условия за вашето развитие. Те са девствена почва, която се приготвя за бъдещата култура. Водата на Великия океан, например ще залее някои от съвременните континенти, а голяма част от сега живущите хора на земята ще се преселят на неговата почва. – Възможно ли е Господ да ни извади от Европа и да ни постави на почвата на Великия океан, при съвсем нови условия за нас? – В това няма нищо невъзможно. Както сте напуснали небето и сте слезли на земята, така ще се изселите и от Европа. Това не е нищо друго, освен преселване. Едно време бяхте на небето, веселихте се със Синовете Божии, но след това напуснахте небето и тръгнахте да странствате. Едно време хората живяха в Обетованата земя, но после я напуснаха, и от хиляди години насам те непрекъснато странстват. Значи, хората са излезли от една грамадна земя в космоса и са дошли на земята да работят, да учат. И в Притчите е казано: „И веселиха се в Обетованата земя."

Съвременните учени казват, че слънцето на космоса е 75 милиона пъти по-голямо и с по-силна светлина от нашето слънце. Въз основа на това, аз правя следното сравнение: в космоса също така съществува земя, която вие някога сте напуснали, за да дойдете на нашата малка земя. Космическата земя е също така 75 милиона пъти по-голяма от нашата. Помните ли, че някога сте живели на тази земя? Помните ли някои от нейните гледки? Ще кажете, че нищо не помните. Питам: как ще си обясните тогава някои ваши странни съница? Сънувате, например, че сте някъде, но нито на земята, на която днес живеете, нито на небето. Като не можете да си обясните тия съница със знанията, които имате на земята, вие се отнасяте към тях с пренебрежение и казвате: Фантазия е това! Не, в подсъзнанието на човека са складирани ред впечатления, ред спомени, които говорят за живот в далечното минало. Космичната земя, за която говоря, е жива. И досега още живеят върху нея съвършени същества, завършили своето развитие. Мнозина наричат тази земя „рай," а някои я наричат „Царство Божие." Тази земя има своя външна и вътрешна страна. За да дойде човек до тия възгледи за нещата, той трябва да участва в делата Божии, т.е. да се свърже с Него. Ако вие не чувствате в себе си Божията Любов, Божията сила и мисъл, де е тогава вашата човещина? Ако нямате прави отношения към Първата Причина, вие ще живеете под вечен страх и ще бягате от Бога, както животните бягат от човека. Защо животните бягат от човека? Защото той има оръжия, с които убива, коли, унищожава. И земята се страхува от човека. Защо? Защото той впряга ралото и започва да оре, да я обработва.

Съвременните културни хора са подобни на ралата, които, дето минат, всичко разорават. И след това те казват: Ние орем. – Ако на място орете, има смисъл това оране; ако на място не орете, ще причините повече вреда, отколкото полза. Ако искате да знаете, каква е вашата работа, питайте дърветата, скалите, планините, какво те ще кажат за вас. Съвременните хора изсичат гори, пробиват тунели, но с

това заедно и рушат. Възвишените същества създадоха планините, горите, а хората ги разрушават. Кое е по-голямо изкуство: да приготвите една дреха, без да прекарате игла през нея, или да я скроите, т.е. да нарежете плата на парчета и отгоре да минете няколко шева с машина. Първото изкуство е по-голямо от второто. Невидимият свят работи по първия начин, а хората – по втория. Те разрушават готовото и върху него минават с машини, наново го обработват, като казват: Културата изисква това. Когато някоя шивачка ушие една рокля, всички се възхищават от нея и казват: Голяма майсторка е тази шивачка! Тя е свършила в Париж. Казвам: докато през дрехите на съвременните хора минават железни игли и машини, нищо ново не може да се очаква от тях. Такова шиене на дрехите не може да окаже добро влияние върху възпитанието на човечеството. Само ризите на болните хора могат да се шият с железни игли, за да им предадат здраве, сила. Обаче, ризите на здравите хора трябва да се плетат или шият със златни куки, със златни игли. Железните игли внасят нещо нехармонично в характера на здравите хора. Съвременните хора често си служат с железни игли, с железни шила. Някоя жена живее добре с мъжа си, но дойде съседката ѝ при нея и започва: Както виждам, вие живеете добре с мъжа си. – Да, разбираме се. – Хубаво е това, но едно нещо ще ти кажа: Виждам, че твоят мъж е малко игрив, обича да хвърля погледи натук-натам. Бъди внимателна, следи, да видиш, какво прави. Мъж е той, няма защо да му се вярва напълно. Поседи малко тази съседка, поразговори се и си отива. Остава тази млада жена сама и започва да мисли. Какво мисли? Шило е влязло вече в сърцето ѝ. Като се върне мъжът ѝ от работа, тя започва да го наблюдава, дали не е станала някаква промяна в него. Мъжът се чуди, защо жена му го гледа така изпитателно. – Какво има, жена? – Нищо. Казвам: има нещо. Съседката е дошла на гости, скроила е нещо, турила е в него желязното шило, а заедно с това е вмъкнала и съмнението. Какво представя съмнението? Съмнението е известна нечистота, която

влиза в астралното, т.е. в звездното тяло на човека, и той изпитва завист, омраза, съмнение и казва: Не зная, какво става с мене, но изгубих мира си. Какво да правя сега? – Не приемайте в дома си шивачки, които работят с железни игли. И ако отидете в дома на съседката ви, която е свършила по шев в Париж, ще й кажете: Аз имам един болен съсед, на когото ще ви моля да ушиете една риза. Ако съседката ви се съгласи, ще я заведете при болния, да вземе мярка за ризата му. И наистина, казано е: „Болни утешавайте!" На вас пък казвам: мислете върху железните игли и шила и приложете тази аналогия в живота си, да се ползвате от нея.

Казвате: Какъв е смисълът на живота? – Животът има трояк смисъл. Първо, смисълът на живота се отнася до физическото тяло на човека, да си създаде той здраво, добре организирано тяло, в което духът и душата да живеят, да извършат своята работа на земята. Второ, смисълът на живота се отнася до астралното, или звездното тяло на човека, да подобри неговото състояние, да повдигне неговите чувства и желания на такава степен, че да уравновеси силите на неговото сърце. Тъй организирано това сърце, любовта ще влезе в него като енергия, като сила, която ще донесе живота. Иначе, това тяло може да бъде пълно с отрицателни чувства и низши желания, които ще му причинят смъртта. И най-после, смисълът на живота се отнася до умственото тяло на човека, да създаде той в себе си здрав мозък, който да възприема само ония мисли, необходими за храненето на неговия дух. Щом разбере смисъла на живота по този начин, човек се намира вече пред границите на Божествения свят, пред живота на душата, дето съществуват закони на пълна хармония, закони на вечна красота и единство.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, вследствие на условията, при които живеят, както и на вярванията им. За да разрешат правилно тия противоречия, те трябва да знаят, де именно се явяват тия противоречия, дали във физическото, в астралното или в умственото им тяло. Те трябва да знаят, де се зарежда доброто и де –

злото. Доброто и злото са сили, които работят, както в природата, така и в организма на човека. Тези сили се предават по влияние от един човек на друг, както болестите. Когато в дома ви дойде някоя шивачка, която страда от заразителна болест, в дрехата, която ще ви ушие, тя ще остави нещо и от болестта си. Добре ли е ушила тази дреха? Външно дрехата може да е ушита добре, но вътрешно тя крие в себе си нещо не добро. Както се предават болестите, така може да се предаде и любовта. Как трябва да се шие за в бъдеще? За в бъдеще дрехите няма да се шият. Ако разберете тази мисъл буквално, вие ще се намерите в противоречие и ще кажете: Как е възможно да не се шият дрехите? Като казвам, че за в бъдеще няма да има никакво шиене, подразбирам непреривност в мисълта на човека. Мисълта на съвременните хора е създадена от отделни факти. Фактите са граници, които само потвърждават известни истини, но те не представят нещо цяло. Един факт може да показва признаци на живот, но той още не е самият живот. Фактът свидетелства само, че на известно място се проявява животът. Следователно, животът има смисъл, когато се прояви в своята непреривност. Това значи да изработва човек дрехите си по нов начин, без шевове, без кроене. Който иска да си изработи дреха по новия начин, той трябва да пази в чистота своето физическо, астрално и умствено тяло и да държи връзка между тях. Така ще се разбере същината на живота. Сърцето е център на звездното тяло, а мозъкът – на умственото тяло на човека. Който не може да владее своето физическо, астрално или звездно и умствено тяло, той всякога ще бъде изложен на страдания, противоречия и несполуки в живота. Несполуките се дължат на известни колебания в ума. Умът на човека не трябва да се колебае. Несполуките се дължат още и на отлагане на нещата. Дойде някоя хубава мисъл в ума ви, или някое благородно чувство в сърцето ви, но вие отлагате тяхното реализиране. Дойде някой беден човек в дома ви, нещо ви пошепне да го приемете, но понеже сте свидлив, вие отказвате да го приемете, като се оправдавате, че днес нямате тази

възможност. Казвате си: Днес не можах да го приема, но друг някой ден ще стане това. Той ще дойде и друг път в моя дом. Да, природата забавя, но не забравя. Ще дойде ден, когато положението на този беден ще се измени, и тогава вие ще се нуждаете от него. Умният човек трябва да бъде като мъдреца, да предвижда нещата и да гледа на всеки човек като на душа, излязла от Бога и дошла на земята да свърши известна работа.

Мнозина питат: Душата има ли страдания? Колкото и да е възвишена, душата страда; и тя има свои мъчнотии, свои трудности. Умът пък и сърцето на човека често изпадат в смущения и колебания. Колкото възвишен и силен да е духът на човека, щом е дошъл на земята, и той носи известни тежести. Бог предвижда всичко това, вследствие на което е поставил всеки човек при условия, необходими за неговото растене и повдигане. Той е решил да спаси човечеството, заради което изпрати Сина си между хората. Но и при това положение хората са неблагодарни и казват: Защо ни е този ум, щом страдаме толкова много? – Този ум, именно, ще ви спаси, но вие трябва да го използвате разумно. – Защо ни е това сърце, да изпитваме толкова страдания? – Това сърце, именно, ще ви спаси, но трябва правилно да използвате неговите сили. Единственото нещо, което ще спаси човека, това са страданията. Бог говори на човека чрез страданията, а ангелите – чрез радостите. Господ пита човека: Ти знаеш ли, защо страдаш? – Не знам, Господи. – Ти страдаш, защото си напуснал бащиния си дом, забравил си майка, баща, братя и сестри, скиташ из света като чужденец. Върни се дома си, дето всички те чакат. Вън е студено, 36° под нулата, а ти си бос, със скъсани дрехи. Върни се в дома си, дето те чака топла стая и любещи същества! Съзнае ли своето отклонение, човек влиза вече в небето, в своя дом, между същества, които го обичат. Ако срещнете едно от възвишените същества, които живеят на небето, първо ще се уплашите от него, но после веднага ще се успокоите и ще разберете, че се намирате пред същество, което няма никакви отрицателни мисли и чувства в себе си.

Когато Христос се яви на учениците след възкресението си, те първо се уплашиха от Него, но като им каза „Мир вам," те се успокоиха. Разговорът, който Христос е водил тогава с учениците си, не е предаден в Евангелието. Той е един от най-красивите разговори, които учениците са имали със своя Учител.

Апостол Павел казва, че докато дойде новото знание, старото не трябва да се изхвърля. Защо? Защото човек минава от едно преходно състояние в друго по-постоянно, но докато влезе в новото състояние, трябва да има почва под себе си. Ако разруши старата основа, преди да е съградил нова, ще увисне във въздуха. Ето, едно време Бог слезе в ума на човека, за да го повдигне, но той имаше тогава за основа сърцето. И днес Бог слиза на земята да повдигне душата в човека, а едновременно с това ще повдигне и жената, т.е. девата. Бъдещите хора ще водят девствен живот. Някои искат да знаят, трябва ли да се женят, или не. Не е въпросът до жененето, но хората трябва да живеят в абсолютна чистота в мислите, чувствата и постъпките си. Когато някой мъж срещне жената-дева, в ума му ще се събудят светли и красиви мисли, а в сърцето – възвишени чувства, и той ще бъде готов да й услужи в нещо, но с пълно безкористие. Значи, тази жена е внесла в мъжа нещо Божествено, което го е преобразило.

Казвате: Това може да стане, но не в този свят на престъпления, в който ние живеем. Питам: могат ли да се вършат престъпления при температура 10 000° или даже пет милиона градуса? Значи, днес се вършат престъпления, защото температурата на този свят е ниска. Яко живеете в един свят, в чиято атмосфера частиците се движат с бързина, по-голяма от тая на светлината, можете ли да вършите престъпления? В този свят никакви апаши не съществуват. Ако някой апаш влезе в такъв свят, той ще забрави за какво е дошъл. Ще гледа богатство около себе си, но мисъл няма да дойде в главата му да открадне нещо. Обаче, като слезе на земята, той ще се събуди от дълбокия сън и ще си каже: Съжалявам, че не взех от богатството, което ме заобикаляше. Същото нещо става и с хората на земята:

докато с млади, те минават за идеалисти, за чисти хора, но като остареят, казват: Съжаляваме, че не откраднахме нещо от богатството на господаря си! Какво да правим, когато моралът ни тогава беше друг, че не можахме да постъпим другояче? Причината за това не се дължи на твоя морал, но тогава ти си живял при един светия, който се движи в свят, с голяма светлина и висока температура, при който всички нечисти мисли и желания изгарят. Който веднъж само е влязъл между чисти и святи същества, той беден не може да излезе; там ще му дадат една торба със злато, за да не го поставят на изкушение. Съвременните хора, били те религиозни или светски, не са доволни от живота, и намират, че светът още не е съвършен. Едно трябва да знаят хората: светът е замислен и проектиран в най-съвършената си форма, но понеже хората не са готови още да го възприемат в тази форма, той се проявява дотолкова, доколкото те могат да го използват и разберат. В този смисъл Бог още не се е доизказал, не се е напълно проявил. Като изучавам съвременните учени, писатели, поети, художници и музиканти, аз ги разглеждам, като носители на Божественото. Бог иска чрез тях да се проявява, но понеже те още не са добре организирани, не могат правилно да предават Божествените идеи. Това не е за упрек. Ще дойде ден, когато те ще могат правилно да предават Божествените идеи и чувства. Следователно, всички учени хора, всички хора на музиката и изкуствата са носители на Божественото, независимо това, дали те го съзнават, или не. Божественото в човека постепенно се разраства и дава добри резултати. То се развива бавно, но сигурно. Срещате две неприятелски армии, и двете добре въоръжени: с най-модерни оръжия, топове, припаси, телеграфи, телефони, радио-апарати и т.н. Дето минат, внасят страх и трепет. Всеки се запитва, коя от двете армии ще победи. Вървите по-нататък и срещате на пътя си един беден, прост колар, който отива някъде. Вие го запитвате: Какво караш в колата? – Нося едно житно зърно на един господар, който иска да го посади. Вие се засмивате и си казвате: „Трай, коньо, за

зелена трева!" Как мислите, какъв ще бъде резултатът от сраженията на двете неприятелски армии, и какъв – от посаденото житно зърно? В скоро време ще чуете, че от двете неприятелски армии, тъй величествени в началото си, не е останало нищо, освен лошите последствия на разрушението: смърт, сиромашия и плач. Майки плачат за загубените си мъже и синове, бащи – за синовете си, сестри – за бащите и за братята си. Обаче, при житното зърно имате точно обратен резултат: началото е скромно, незабелязано, но краят – грандиозен: след 15 години най-много това житно зърно ще се увеличи, ще даде велики резултати, от които ще се пресушат сълзите на всички страдащи по лицето на земята. Кое е за предпочитане: да срещнете в живота си една величествена армия, или един прост човек, който носи в колата си едно житно зърно на своя господар?

Сега, пренесете тези два образа към своя личен живот, към обществения живот и към живота на душата. Чрез своите сражения, армията може временно само да спаси отечеството си, но храна не може да му даде. Армията убива, унищожава, съсипва човечеството, а житното зърно носи живот, музика и песен за човечеството. Дето има жито, хляб, там ще чувате само песни и веселби. Следователно, когато небето изпраща при вас един обикновен човек, с житно зърно в колата си, не го връщайте назад, но благодарете на Бога за здравето, което ви дава. Вземете това зърно, посадете го в земята, та когато даде плод, сдъвчете го и използвайте скритата сила, която то носи в себе си. Щом разберете силата, която се крие в житното зърно, вие ще почувствате, какво е вложено в душата на всеки човек и ще разберете, защо той е роден. Житното зърно е твърдата храна, която човек трябва да сдъвче и изяде. В него е скрито нещо велико, което след време ще даде добри резултати.

При един от израилските пророци, на име Елисей, дошъл един от царските посланици, Азаил, да го запита за здравето на Сирийския цар. Елисей утвърди лицето си на него, без да мръдне, доде се засрами той; и плака человекът Божи. И рече Азаил: Защо плачеш,

Господине мой? А той отговори: Защото зная, колко зло ще сториш на Израилевите синове. – Що е рабът ти, та да направи това голямо нещо? И рече Елисей: Господ ми показа, че ти ще се възцариш над Сирия. Питам: защо плака пророкът? Той плака, защото видя твърдата храна, която се даваше на неговия народ. Израилският народ, към когото Бог имаше голямо благоволение, не можа да разбере Бога. Защо? Имаше някакви неблагоприятни стечения на условията. И Мойсей работи между този народ, но най-после каза: Не разбрахте Божиите закони. Ето, и съвременните хора са непризнателни към Бога, Който иска да ги освободи, да им помогне, като внесе подобрение в техните тела, сърца, умове, а после и в техните души и духове. Това може да се постигне чрез знанието. Никаква слава не може да се постигне без знание. Има знание на ума, знание на душата и знание на духа. Човек трябва да се домогне до знанието на духа. В това знание не съществува никакво съмнение. То е Божествено знание. Като се говори за различни видове науки, същото може да се каже и за религията. Религията е съществувала от най-стари времена, съществува и днес. Най-добрата религия е съществувала още във времето на първия човек. Тогава е съществувала и особена наука. Първият човек още говори за небето, за звездите. По промените, които стават и са ставали на небето, се правят разни изчисления, от които се съди за културите, които са минали от това време до днес. Първият човек е разполагал с велика наука, която впоследствие се е забравила, изчезнала. Съвременните хора се силят чрез сегашната наука и религия да придобият онова, което в миналото са изгубили. Това усилие, този техен стремеж е на място. Затова казва Христос: „Кой е онзи пастир, който, след като изгуби една от своите овце, няма да остави 99-те настрана, за да отиде да търси изгубената?" Съвременните хора живеят в културата на този пастир, който изгубил една от своите овце, и казват: Отлична е тази култура! Да, отлична е културата на изгубената овца. Трагедия има днес в съвременния свят; трагедия има в човешките души; трагедия

има и в човешките вярвания! Днес Христос има 500 милиона последователи, които знаят заповедта „не убий" но въпреки това не могат да се повдигнат поне до положението брат брата да не убива. Каква култура е тази?

Казвам: всеки човек за себе си е тази загубена овца, вследствие на което резултатите на тази култура са повече отрицателни. Така седи истината. Когато се говори на хората истината, те се обиждат. Много естествено! Но човек трябва да знае, какво го чака утрешният ден. Каквато основа поставиш на живота си, такъв ще бъде и понататъшният градеж. Да водиш порочен живот, това значи да съградиш сламен мост и по него да прекарваш тежка артилерия. Какъв ще бъде резултатът от този мост? Велика наука, велико знание се изисква за човечеството. И Апостол Павел казва: „Твърдата храна е за съвършените." Като знаеха това, древните учени поставиха знака на „Овен" като символ за самопожертване. Днес всички знаят, че в месец март настъпва равноденствие. Второто равноденствие е през септември. Равноденствието или знакът на „Овена" представя Божествения принцип на самопожертване. Минаването на слънцето през северния полюс, през полюса на Истината, подразбира закон на самопожертване. За да се познае Истината, Божественото трябва да слезе в материалния свят при онези души, които са вече на земята. Когато казваме, че съществува драма, трагедия за човешките души, ние имаме пред вид оплитането на тези души в материята. Тези души трябва да се освободят! Те са потиснати от тежестта на едно голямо здание, каквото представя материалният свят, но никой не подозира това. Никой не знае отде е дошъл, защо е дошъл и де ще отиде. Съвременният човек е изгубил историята на своето минало, историята на своето битие. Като дойде до закона на самопожертването, той ще се върне към своето битие. След първото равноденствие, в месец април, влиза знака на „Телеца или на Бика," който е принцип на майката, т.е. на онази сила, която съединява всички неща. После иде знакът „Близнаци," който представя принцип

на космическия, т.е. на Божествения ум. Той свързва всички същества в едно цяло. Тези три знака в зодиака представят една триада, която се повтаря четири пъти през годината. Те съответстват на четирите полета, през които човек е минал, докато дойде на земята: той е слизал от причинния свят в умствения; от умствения – в астралния; от астралния – в физическия, дето най-после спрял.

Казвате: Това са трите месеца през годината – март, април и май, които всички знаем. Питам: вие разбирате ли значението на месец март? Ако разбирахте значението на този месец, вие бихте могли да оправите забърканите си работи. Как? Като изправите отношенията си към Бога. През месец април ще можете да изправите отношенията си към вашите ближни. През месец май пък ще изправите отношенията си към самите вас. Тъй щото, достатъчно е човек да влезе в правилна връзка с силите, които влияят през тия месеци, за да може в един месец само да подобри живота си, Как ще постигнете това? Чрез усилена работа, чрез постоянство, а не по начина, по който постъпил един пияница на име Здравко. Той пил непрекъснато цели 20 години. По едно време му попаднали на ръка няколко въздържателни книги. Прочел тия книги и си казал: Здравко, ти не трябва да пиеш вече! Нека кръчмарят разбере, че си решил въздържател да станеш. На другия ден той минал покрай кръчмата, но не влязъл вътре и си казал: Браво, Здравко, ти устоя на изкушението. Хайде сега да те почерпя за това. Влязъл в кръчмата и се напил. Това значи раздвояване на човешкото съзнание. Така постъпват и много от съвременните хора. Те казват: Ние няма да се гневим, няма да завиждаме. На другия ден минават покрай кръчмата, въздържат се: не се гневят, не завиждат на никого. Едва минат няколко крачки, те си казват: Браво, издържахме! Хайде сега да влезем в кръчмата, да се почерпим. Влизат в кръчмата и се напиват, т.е. гневът пак избухва в тях. Човек не може да се освободи от тия отрицателни прояви в себе си, докато не намери тяхното седалище. Те се намират в астралното тяло, затова върху него трябва да се работи.

Казват за някой човек, че е тщеславен. Центърът на тщеславието се намира някъде в мозъка. Ако се отреже този център, човек пак ще прояви тщеславието си. Това показва, че тщеславието е пуснало дълбоки корени в човешкия мозък. Има случаи, когато и умопобъркани хора проявяват тщеславие. Те се мислят за същества, които могат да заповядват на всички.

В София имаше една македонка, Султана, която беше малко умопобъркана. Тя често казвала: Аз нося на ръката си целия свят – земята, слънцето, луната, звездите, както и всички хора. Каквото кажа, всичко става. Да, каквото каже, става, но за нея само, а не и за другите. Нейните предсказания са подобни на тия, които давал един знаменит астролог. Един от французките крале извикал този астролог при себе си и му казал: Аз мисля да отворя война на Австрия, но искам да направиш изчисления, ще бъде ли тази война сполучлива. Астрологът направил своите изчисления и казал на краля: Според съчетанията на планетите, ти можеш да обявиш война на Австрия. Условията са благоприятни. Кралят отворил война, но претърпял голямо поражение. За тази цел той решил по някакъв начин да премахне астролога. Извикал го у дома си и го запитал: Ти знаеш ли, кога ще умра? Астрологът бил досетлив човек. Той веднага разбрал, че кралят е намислил нещо срещу живота му, и казал на краля: Ти ще умреш 24 часа след моята смърт. Кралят се замислил и си казал: Щом е така, по-добре да пощадя неговия живот, за да запазя и своя. Това показва, че кралят е бил умен човек. Той повярвал в думите на астролога и си казал: Ако моята смърт е във връзка с неговата, по-добре да пощадя живота му, за да спася и своя. Той знаел закона: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери."

И тъй, вие трябва да поставите в живота си здрава основа, да не обвинявате съдбата си за вашите нещастия и несполуки. Човек сам пише съдбата си. Той пие, а кръчмарят, като съдбата, пише, колко дължи. Щом се обърне към законите на държавата, последната отива на страната на кръчмаря и казва: Ще платиш! Държавата е дала право

на кръчмаря да изисква от своите посетители да плащат. Той казва: Този билет ми дава право да си изисквам парите, които ми дължиш. Вие отивате при един търговец и днес взимате на кредит, утре взимате, докато един ден се съберат хиляди левове дълг и казвате: За Бога! – не бързай, почакай малко, ще ти платя. – За никакъв Бог не чакам. Пари ми трябват, ще платиш, нищо повече! Законът е на негова страна. Ако този търговец е мек, добър човек, той ще постъпи по човешки. Обаче, ако е жесток, суров човек, ще ви нагруби, ще ви огорчи, ще помните, кога сте имали взимане – даване с него. Кой е крив за това? Умните хора дългове не правят. Казвате: Какво да правим сега, като и ние сме направили толкова дългове? Това, именно, желае сега невидимият свят – да ви освободи от дълговете. Той иска да ви покаже начин, как най-лесно да се освободите от дълговете си. Казано е, че светът лежи в лукавия. Това значи, че светът е затънал в дългове, които трябва да се изплатят. С пребиваването си на земята, Христос е показал на хората начин, по който те могат да изплатят дълговете си.

Съвременните хора казват, че Христос се пожертвал за човечеството, т.е. изплатил дълговете му. Наистина, Христос изплати дълговете на хората, но в Божествения свят. Всички хора имат да плащат на Христа големи суми, които ще трябва да изплатят. Той ще повика длъжниците си при себе си, да платят дълговете си, но ако Му се помолят да отложи плащането, защото нямат възможност да се издължат, Той ще ги прости. Ако онзи, на когото Христос е простил дълга, отиде да притеснява и да изтезава някой свой длъжник за нищожна сума, Христос ще каже на слугата си: „Върнете този при мене, да изплати дълга си!" Слугата отново ще го въведе при Христа, Който ще го запита: „Ти готов ли си да простиш малкия дълг на брата си, както аз ти простих големия? Ако си готов да простиш на брата си, и аз няма да искам твоя дълг."

Питам: кой от вас е готов да прости на брата си? Простите ли дълга на брата си, няма да има вече оплаквания, няма да се пишат

заявления, да се давате под съд. Вие забравяте закона „с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери" и постъпвате по вашему. Какво по-красиво от това, да дойде при вас някой ваш приятел, да поиска сто лева на заем, с условие, че след десет дена ще ги върне? Вие му давате тия пари и виждате, че точно след десет дена приятелят ви носи парите назад. Това значи английска точност. Ако не може да ги върне на време, приятелят ви трябва да дойде при вас, да се извини, че не може да върне парите на време и да ви помоли, ако можете да му дадете някаква работа – по този начин да се изплати. Когато англичанинът взима пари на заем, той ги връща точно на определения срок. Българинът, обаче, вземе ли пари на заем, не ги връща лесно. Той постъпва също така и с книгите, които взима за четене; вземе една кгига за четене от някой свой приятел, прочете я, а за връщане не мисли. Изобщо, българинът не е точен. Точността е слабо развита в него. Срещате един български селянин и го питате: Моля ти се, знаеш ли, колко часа път има до това село? – Като минеш този баир, после още един, ще повървиш малко по равно и ще стигнеш селото, нещо около един час. Ти вървиш час, два, три, няма стигане. Това показва, че центърът на времето в него не е развит. Или пък, той може да се ръководи от друга математика. Някой българин обещава някому, че ще дойде след половин час, а дохожда след няколко часа. Аз съм правил изчисления и съм намерил, че българският половин час се равнява на шест европейски часа. Значи, ако българин каже, че ще дойде след един час, трябва да го чакате приблизително 12 европейски часа. Следователно, българинът се води по друго деление на времето, по-високо от това на обикновената математика.

Казвам: понеже българинът, по естество, е демократ, Божественото е изработило друга черта в него. Докато не вземе нещо от някого, той казва, че всичко, което човек сам е изработил, принадлежи на него. Обаче, щом се домогне до желаното, той казва: Всичко принадлежи на Бога. Така е, такъв е Христовият закон. Обаче,

ако този закон се приложи в неговия живот, той ще каже, че това е анархия. Не, човек трябва да бъде последователен: ако това е анархия за него, трябва да бъде анархия и за другите. Турчинът казва: „Каквото давам, не търся, но и каквото взимам, не връщам." Когато не успее на време да изплати дълга си, българинът се извинява, като излага ред причини: или че имал много работа, че не могъл на време да дойде; или че имал гости, които го задържали и т.н. Той казва: Нали знаеш, човещина е, все нещо ще те спъне, но колкото време съм просрочил, ще платя лихвите си. Ако отидеш в дома му, да му напомниш, че срокът наближава, той ще те посрещне добре, ще те нагости и пак ще ти се извини. Българинът обича да урежда работите си, но ако го сравните с англичаните, по отношение на тях, той ще излезе неизправен. Тази е характерна черта не само на българите, но на всички славяни, изобщо. Ако изпишете една книга от странство, например, няма да мине много време, и вие ще я получите. Ако изпишете някоя книга от Русия, дълго време ще чакате, докато я получите. Руснакът ще каже: „Ну, посмотрим, находится эта книга здесь или нет." Едно трябва да знаете: Природата не обича отлагането. В духовно отношение, отлагането е лоша черта в човешкия характер. Бързането е лоша черта, но и отлагането не е по-добро. Човек трябва да извършва всяко нещо точно на определеното за него време: ни по-рано, ни по-късно.

Като наблюдавам развитието на съвременната наука, виждам, че тя готви човека за великото бъдеще. Тя не е нищо друго, освен приготовление. Велики същества, които ръководят съдбините на човечеството, взимат участие в това приготовление. Тия същества носят различни имена: християните ги наричат ангели на ветровете, на горите, на водите, на моретата, на житото, на обществата, на народите и т.н. Индусите ги наричат богове. Във връзка с тия ангели разните народи създават ред традиции в своя живот, които, обаче, не са суеверия. Тези традиции показват, че в света съществува ред и порядък. Следователно, дето има ред и порядък, там съществува

законност; там има и разумност. Зад всеки закон седи едно разумно същество. Законът е признак на висша разумност. Законът изключва всякакво безправие. И когато вам се струва, че в света съществува безправие, привидно само е така. В света съществува абсолютна Правда, която въздава всекиму заслуженото. Това не значи още, че тази Правда наказва хората; тя им посочва само закона за изпълнение волята Божия. Който не изпълни този закон, сам по себе си вече, той попада под отговорност. Съществува Божествен план, според който трябва да станат всички неща в света. Колкото и да се отклоняват хората от този план, в края на краищата, те пак ще го изпълнят, но ще минат през големи страдания. Красив е Божественият план!

Питам: какво се изисква от човека, за да разбере Божествения план и да Го изпълни добре? Той трябва да постави в хармония с душата си своето астрално и умствено тяло, а душата – с духа си. Само по този начин човек ще се домогне до възможностите, които се крият в него. Дойде ли до това положение, той ще се подмлади. Ето начинът, по който всички хора, които днес са на 80 годишна възраст, могат да се подмладят. Защо хората остаряват днес? Защото живеят в закона на ограничението, което причинява смърт. Смъртта е бирник, който услужва на кармическите духове. Тия духове са наречени още секвестори, стражари. Те присъстват при всеки умиращ и спорят за душата му. В Откровението се казва, че Арахангел Михаил спорил със сатаната за тялото на Мойсей. Щом имало спор за тялото на Мойсей, това показва, че той дължал нещо. Кой е сатаната? Той е управителят на земята, или тъй нареченият „князът на света." Той туря ред и порядък в света. За онзи, който не се подчинява на този ред и порядък, съществуват бесилки, куршуми, ножове, саби и т.н. Князът на земята казва: „Тук управлявам аз, затова вие трябва да ми се подчинявате; аз пък ще отговарям пред Бога. Какво мислите за мене, това не ме интересува." Има християни, които не знаят нищо за този княз, вследствие на което изпадат в противоречие. Писанието казва: „Никого не одумвайте," т.е. не говорете лошо за никого.

Следователно, не говорете лошо и за този паднал дух, както мнозина го наричат.

Ще приведа един анекдот, от който се вижда, че наистина, зле пати онзи, който си позволява да говори лошо за княза на земята, когото някои наричат Луцифер. Един беден човек говорил лошо за Луцифер, който веднъж го спрял на пътя и му казал: Слушай, престани да се занимаваш с мене! Какво правя на земята, това е моя работа. Ти си беден човек, и трябва да държиш езика в устата си. Аз мога така да ти напакостя, че да ме помниш за винаги и да разбереш, какво значи почит и уважение. – Не искам да зная. – Добре, аз ще ти докажа, какво мога да направя с тебе. Един ден Луцифер преобразил един от своите слуги на магаре, като му казал: Ще те изпратя на земята при един господар, който ще те заведе на пазара и ще те продаде евтино, за да може да те купи един беден човек, когото имам пред вид. По-нататък ти знаеш вече, какво ще правиш. И наистина, слугата слязъл на земята, като магаре, което господарят му завел на пазара да продава. Като видял това магаре, бедният човек пожелал да го купи и запитал, колко струва. – Евтино го продавам, казал господарят му. – Тъкмо това търся и аз; беден човек съм, не разполагам с много пари. Пазарлъкът станал лесно. Бедният човек купил магарето и тръгнал за дома си доволен, че могъл да купи толкова евтино магаре. Турил юларът на магарето и го завел на чешмата да го напои. Като се навело да пие вода, магарето влязло в курната на чешмата и така се навряло вътре, че само ушите му се виждали. Седи беднякът пред чешмата, иска да извади магарето от курната, но не може, не излиза магарето. По едно време, дошъл един човек да пие вода на чешмата и попитал бедния: Хубава ли е водата? – Водата е хубава, но в курната има едно магаре, което не може да излезе. Погледнал човекът в курната, но нищо не видял. – Защо лъжеш? Ударил му един бой и си отишъл. Седи бедният човек пред чешмата, чуди се, какво да прави. Дошъл втори човек да пие вода. Бедният казал и на него, че в курната на чешмата се е скрило едно

магаре. Погледнал и той, но нищо не видял. – Ще ти дам да разбереш, как се лъже! И той го набил добре и си отишъл. Дошъл трети човек, но и той го набил за лъжата. Седи бедният и си казва: Какво да правя? Ушите на магарето виждам, но по никой начин не се решавам вече да казвам на хората, че в курната на чешмата се е скрило магаре. Не мога повече да понасям хорските удари, не искам да ме бият. Страх ме е да разправям на хората за моето магаре.

Сега и аз казвам: За никого не говорете лошо! Няма по-красиво нещо за човека от това, да знае, кога какво да говори. Всяко нещо трябва да се казва на своето време. Що се отнася до погрешките на хората, не се занимавайте с тях! Има кой да се занимава с погрешките на хората. Първо, човек сам се занимава с погрЪшките си, а след него цяла йерархия от същества изучава неговите погрешки, като прави ред математически изчисления. Да се занимава човек с погрешките на хората, това значи да се трови. За каквото човек мисли, и с каквото се занимава, такъв става. Затова, именно, той трябва да се занимава, както със своето добро, така и с доброто на хората. Като срещнете някой човек, търсете в него доброто и красивото, а що се отнася до лошото, пожелайте Бог да му помогне, да го изведе от лошия път. Само съвършеният човек има право да се занимава с погрешките на хората, защото той е в сила да ги изправи. Понякога Бог изпраща един пророк при някой грешник да му каже, че трябва да изправи отношенията си към Бога, към ближните си и към себе си. Ако не направи това, Той ще вдигне ръце от него и ще го остави да носи последствията на своя лош живот.

И тъй, като ученици на новото учение, вие трябва да се домогнете до Божествената наука, до съвършения живот, за които всеки има условия в себе си. За тази цел вие трябва да приложите знанието, което имате. Някои се страхуват, че са станали много чувствителни. Няма нищо страшно в това. За да може да учи, човек трябва да развие своята чувствителност. Един наш приятел заболял малко, вследствие на което чувствата му се префинили повече, и той

започнал да вижда неща от невидимия свят, които по-рано не виждал. Като оставал сам в стаята си, той се разговарял със същества от невидимия свят. Като не знаела причината за това нещо, жена му започнала да се безпокои, да не е станало нещо с мъжа й. Дохожда при мене уплашена, разтревожена, разказва ми цялата работа. Казах й да не се безпокои, нищо лошо няма в тази работа. Мъжът й е станал доста чувствителен, вследствие на което се съобщава по своето радио с жителите на невидимия свят, както хората на земята се съобщават по радио с всички градове и държави в света. Този човек има антена, чрез която се съобщава и с хората на земята. Един ден чул, че някои го карат да се качи на аероплан, но той отказал. В същност, той може да е чул разговор между други някои хора. Като заболяват, много хора започват да бълнуват. Какво нещо е бълнуването? Бълнуването не е нищо друго, освен съобщение с невидимия свят, но понеже тогава човек не е здрав, той не може правилно да възприема и предава тия съобщения. Човек трябва да бъде толкова чувствителен, да схваща неща, които ще се реализират едва след десетки години, а някога и след векове. Колкото по-чувствителен е човек, толкова по-големи страдания има. Обаче, това не трябва да го плаши. Страданията са благо за човека. Те могат да го предпазят от известни изкушения.

При един светия, по народност руснак, от княжеско произхождение, отишла една красива жена, с намерение да го изкушава. Като я видял, той турил пръста си в пламъка на запаления светилник и започнал да говори с нея. В това време пръстът му горял. Той си причинил тази болка съзнателно, за да отклони ума си от мислите на своята посетителка. Той си казал: По-добре пръстът ми да гори, отколкото сърцето. И наистина, по-добре е да изгори пръста на човека, защото той е един малък уд от тялото му, отколкото да гори сърцето, което съставя почти целия човек. Като видяла всичко това, жената се смутила от своето поведение и казала на светията: Моля ти се, извини ме! Аз влязох в килията ти с лошо намерение, но разкайвам се, готова съм да изменя начина на живота си. Свали

пръста си от пламъка! Тази твоя постъпка събуди в мене желание да водя чист живот, да служа на Бога, на ближните си и на себе си, както ти служиш.

Някой страда, пъшка, отчайва се и казва: Няма вече живот за мене. Казвам: не бивайте толкова маловерни. Следвайте пътя към Бога и не се плашете. Страданията ви не са големи. Бог е турил пръста ви на пламъка на свещта, но ако вашият пръст може да спаси една ваша сестра, или един ваш брат, страданието ви е на място. Вие смело можете да поставите пръста си на запаления светилник и да се радвате на болките, които ще изпитвате. Малките страдания спасяват много души. В този смисъл страданията не са нищо друго, освен изкупление, спасение на много души, които също така страдат. Вие можете да разглеждате думите ми в прям или в косвен смисъл, но както и да ги разглеждате, трябва да знаете, че страданията могат да бъдат съществени, наложени от самия живот, а могат да бъдат и несъществени, наложени от вас. Същото може да се каже и за радостите: има съществени радости, наложени от живота; има несъществени радости, наложени от самите вас. Вследствие на това, някои радости носят за човека злини, а някои страдания носят добрини.

И тъй, първо човек трябва да се занимава със своето физическо тяло, после – с астралното или звездното си тяло и най-после – с умственото си тяло. Тъй щото, влезе ли в сърцето ви чувство на омраза или завист, хванете го внимателно, с клещи, и го разгледайте научно, както естественикът изучава разни пеперуди, насекоми, животни и дава своите обяснения за тях. Някой казва: Много се разгневих. – Това не си ти. Гневът е чуждо състояние. Смешно е да дойде някой отвън и да ви напръска с гюлова вода, с някакъв парфюм, или пък с някаква нечистотия, и да кажете, че приятната или неприятната миризма излиза от вас. Причината, било за приятната, било за неприятната миризма, седи вън от вас. Някой човек извън вас ви е напръскал. Следователно, временно само от вас може да излиза

някакво благоухание, но това още не сте вие. Временните промени които се извършват в човешкото сърце и в човешкия ум, не са в сила да окажат влияние върху човешката душа. Временните промени, временните състояния са преходни; те се дължат на сегашния живот на хората. За тях не сте отговорни само вие – много фактори има, които трябва да се държат отговорни. Вие не сте отговорни за всички ония камъни, за онази кал, която хората могат да нахвърлят върху вас. Като се върнете дома си, родителите ви могат да се карат за дрехите ви, че са изцапани и окъсани, но това не е само ваша вина. Когато родителите ви се карат за скъсаните и изцапани дрехи, кажете им: Елате вие на моето положение, при същите условия, да видите, как ще се върнете дома си. Има възможност да избегнете тия нападения от страна на хората, но условията трябва да се изменят: вие трябва да вземете някой автомобил, или аероплан, и с бързината на птица да прелетите пред тях, нито един от техните камъни да не ви засегне. Иначе, при условията, при които сега живеете, и по начина, по който сега добивате храната си, грешки всякога ще правите. Ако не се превъзпитате, вие не можете да се освободите от всичко онова, което родителите ви са внесли във вас.

„Твърдата храна е за съвършените." Щом твърдата храна е за съвършените, отделяйте я от храната, която употребявате всеки ден. Като се натъкнете на известно страдание, разгледайте, съществено ли е това страдание, или не. Като плачете за нещо, спрете се да разберете, коя е причината за вашите сълзи. Не казвайте, че сте нещастни, но бъдете доволни, че можете да плачете. Ако ви пита някой, защо плачете, кажете му, че сте извор, който трябва да даде малко от своята вода на някои тъжни, скръбни души. От водата на изворите много жадни души могат да уталожат жаждата си; много скръбни души могат да измият очите си. Така трябва да се гледа на човешките сълзи. Сълзите на човека крият в себе си едно от великите блага за неговата душа. Знаете ли, колко сълзи сте пролели от детинството си досега? Наблюдавали ли сте в продължение на един

час, колко сълзи сте пролели? Някога бях ви казал да попивате сълзите си с чиста, хубава кърпичка, но сега ви казвам да събирате сълзите си в малки шишенца и на етикетчета, полепени върху тях, да пишете: Еди-кой си ден плаках един час и през това време събрах в това шишенце еди-колко си сълзи. Сега вие оставяте сълзите ви да падат на земята, но за това нещо небето не гледа с добро око на вас. Мнозина считат плача за слабост. Питам: кой от вас не е плакал? И за Христа, един от Великите Учители в света, се казва, че е плакал. Не само Христос, но и всички богове, които са слизали на земята, са плакали. Няма същество на земята, което да не е плакало. Не е лошо да плаче човек. Плачът е добър признак; той показва, че в света има ред и порядък. Плачът показва, че човек е разбрал Божественото, което говори в него. Той казва: Господи, имам желание да изпълня Твоята воля и да изправя всичко онова, което съм нарушил. Когато човек си поплаче малко, бил той мъж или жена, господар или слуга, учен или прост, все ще олекне на душата му. Ако човек цял ден плаче, това вече не е плач, но рев, който показва, че морето на този човек е силно развълнувано. Красиво е, когато видиш да блеснат в очите на някой скърбен човек две-три сълзи, които после да се търкулнат по лицето му. Благородство има в този човек! А тъй, да викне някой, да ревне, колкото гласът му държи, това още не изразява дълбока скръб. Това е израз на нещо, което мъчи човека. Този израз се определя от характера на човека.

„А твърдата храна е за съвършените." Въпросът за твърдата храна е един от най-важните. Ако се заемете с разрешаването на този въпрос, пред вас ще изникне друг, по-близкостоящ, а именно: как ще поправите сегашния си живот? За да се поправи този живот, първо той трябва да се преустрои. Това ще се постигне, когато човек използва благата, които сега му се дават. Светът се нуждае от умни хора, които знаят, как да използват тия блага. Бъдещите възпитатели трябва да са запознати с физическия, астралния и умствения живот на човека, да знаят, де седят добродетелите и де – недъзите му и да

изберат добри, правилни методи, чрез които ще могат да му помогнат. Казвате, че хората трябва да се обичат. Значи, любовта е един от най-добрите методи за изправяне на човечеството.

Сега, на онези от вас, които искат да бъдат съвършени, препоръчвам да употребяват твърдата храна, да разбират своя живот и да не се ожесточават. За тази цел те трябва постоянно да се молят. Молитвата не подразбира само да говорите за Бога и да Му четете писани молитви, или красиво наредени послания. Няма защо да се оплаквате на Бога, нито пък да му се хвалите. Молитвите към Бога трябва да са естествен разговор, като между души. Щом започнете да се разговаряте с Бога по този начин, работите ви ще се оправят, характерът ви ще се смекчи, и вие ще гледате на всички хора, като на души, излезли от Бога. Това значи служители на новото учение, служители на новото верую. Това верую не дели хората на народности, на класи, на бедни и богати, на учени и прости. То гледа еднакво на всички души. Това значи да бъдем снизходителни едни към други; това значи да желаем доброто на цялото човечество. От хиляди години насам хората се молят да дойде Царството Божие на земята, но за да дойде това Царство, те трябва да бъдат съвършени. Докато ние не отворим душите си за Бога и не Му дадем място да работи в нас, и ние в Него, Царството Божие няма да дойде на земята.

Главната мисъл от тази беседа, която трябва да остане в ума ви, е да изучавате състоянията си и да знаете, кои от тях се отнасят към физическото ви тяло, кои – към астралното и кои – към умственото. След това занимавайте се с главния стремеж на вашата душа – стремежът й към любовта. Не се спирайте от това, кой какво говори за вас; но гледайте всичките ви чувства да бъдат искрени. Гледайте всеки нов ден да проявявате все повече и повече любов. Любовта ви трябва да се разширява, да обхващате все повече същества в сърцата и душите си. Свързвайте се с добри хора, като изучавате доброто в тях. При това, трябва да знаете, че в всеки човек има нещо добро. И в най-лошите моменти в живота си, човек пак може да прояви някакво

Божествено чувство. Божественото съществува във всички хора, само че в едни е по-силно развито, а в други – по-слабо. Дайте място на Божествените чувства в себе си, в които няма никаква завист и омраза! Дайте място на Божествените мисли в себе си, в които няма никаква гордост! Не мислете, че който отстъпва, е слаб човек. В съзнателното отстъпване се крие благородството на човека. Ако един лъв, или вълк отстъпи пред вас, това не показва слабост, но благородство на характера му. С един скок само лъвът или вълкът може да ви нападне, но от благородство той може да отстъпи.

И тъй, всички трябва да бъдете съвършени, или поне да се стремите към съвършенство, към правилно разбиране на живота. Докато не разберете живота, няма да получите онези блага, които очаквате. Защо? И да дойдат тия блага при вас, вие не можете разумно да ги използвате. Казано е в Писанието: „Ето, хлопам на вратата ви."

Кой хлопа в човека? Духът, възвишеното в човека хлопа.

„А твърдата храна, т.е. възвишеното знание е само за съвършените." Всички можете да бъдете съвършени. Това не значи, че онова, което досега сте вършили, нищо не представя. Всички усилия на човека към доброто са дали нещо, но вие можете да създадете още по-хубаво нещо. Не туряйте граници на вашите възможности! Съвременните хора страдат от един недъг, че на всичко турят граници: на знанието, на музиката, на добродетелите, на живота и т.н. И в края на краищата, те казват: Свърши се нашата работа! Те са прави само в това отношение, че дадени неща само могат да се свършат. Обаче, същите неща в друго отношение не се свършват, но отново започват. Има области в човешкия живот, които на стари години само човек може да обработи. Следователно, правете всяко нещо на своето време. Работете в съгласие с душата си, да я освободите от всички ограничения и препятствия, които вие сами сте й поставили. Това не значи, че трябва да напуснете този свят, или окръжаващата среда, но трябва да използвате тия условия разумно.

Желателно е, докато сте на земята още, да ликвидирате с всичките си сметки, та един ден, като заминете от този свят, да не става нужда повече да се връщате на земята. Всички души ще тръгнат едновременно, групово, за мястото, отдето първоначално са излезли, затова, именно, те ще се чакат. Ония души, които по-рано са напуснали земята, ще чакат на определено место, да се съберат, и оттам тържествено ще се отправят към своите жилища. Ще кажете, че пророк Илия бил грабнат на небето с огнена колесница. Временно той беше на небето, но после го върнаха обратно на земята, като Йоан Кръстител. Колесницата, с която дигнаха пророк Илия на небето, беше огнена, червена, но има друга колесница, с която всеки човек трябва да се възнесе. Който напусне земята, като праведен човек, неговият приятел ще дойде да го вземе. Той ще бъде облечен с бели, светещи дрехи. Двамата заедно ще полетят към невидимия свят.

Това е съвършенството, което очаквате. Постигнете ли това съвършенство, и мирът ще дойде в вас. Всички световни задачи, които днес ви смущават, тогава ще бъдат разрешени. Сега вие разрешавате тия въпроси по човешки: един се качва на власт, друг слиза; един разбогатява, друг обеднява; един се ражда, друг умира. Който мисли, че може да измени реда и порядъка в този свят, той не го познава. В това отношение, ние не се готвим за света, но да завършим своята работа в света. Щом свършим работата си, ще оставим богатството си на света и ще му кажем „сбогом." Някои казват, че за да се оправи света, трябвало първо да се разбърка. – Няма какво още да се разбърква, светът вече е разбъркан. Щом свършим работата си, ще вземем билет и ще си заминем.

„А твърдата храна е за съвършените." И знанието, за което ви говоря, е за съвършените. Христос казва: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни!" Това значи: разбирайте нещата, както Бог ги разбира! Бъдете в съгласие с Бога, с ближните си и с своята душа! Този е смисълът на човешкия живот на земята.

Беседа от Учителя, държана на 18 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

ИДАТ ДНИ

„Ето, идат дни," говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята; не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане Словото Господне." (Амос 8:11)

Всяка форма, или всеки предмет се оценява по своите качества; красотата – по своите накити; умът – по своето знание; сърцето – по своята добрина; душата – по своето благородство; духът – по своята сила.

„Ето, идат дни, и ще проводя глад на земята." Често хората роптаят против глада, като мъчително състояние за организма. Обаче, съвременната култура се дължи на глада, като велик подтик. Гладът подтиква хората към придобиване на знания, изкуства, музика и т.н. Днес хората се стремят към знание, не толкова от любов, колкото от страх да не гладуват. Гладът е велик остен в живота, и под напора на този остен хората учени стават, красиви стават, добри стават. Всички добрини в света са резултат на този велик остен – глада. Значи, любовта още не царува в света. В света първо действува закона на този велик остен, който наричат „закон на необходимостта," а после иде „закона на любовта." Какъвто остен представя глада за хората, също такъв остен е злото. Следователно, и злото е необходимо в света, за да подтиква хората към деятелност. Какви са схващанията на хората за злото, не е важно за нас, но ние казваме, че злото, като сила в света, някога е било добро. Доброто на миналите векове е днешно зло, а днешното Добро ще бъде зло на бъдещите векове. Значи, само по себе си, доброто никога не може да се оформи. Това, което всякога остава непроявено или неоформено, е добро; всяко нещо, което се проявява, е зло.

Така говорят за злото и доброто великите мислители; така говорят и Великите Учители в света. Това определение на мнозина ще се види странно. Питам: ако ти по невнимание хванеш сабята, която някой друг направил и изострил, и се порежеш, жестоко ли е това? Че ти си се порязал, не е виновен онзи, който направил сабята.

Ти трябваше да бъдеш внимателен. Казваш: Защо този нож е толкова остър? Не е виновен ножа за твоето порязване, но – твоето невнимание. Ти си изцапал с черно мастило бялата си дреха, а после казваш: Кой направи това черно мастило? Не е виновно черното мастило. Всички поети, писатели, художници, учени, философи, свещеници, майки и бащи пишат все с това черно мастило, но по невнимание, някой може да изцапа дрехата си с него, да остави такова петно на нея, което и с химически средства мъчно може да се изчисти. Както и да се изчисти, все ще остане малко черно петно върху бялата дреха. Това не е ли противоречие? Хубави работи се пишат с черно мастило върху бяла хартия, а черни, нежелани петна остават върху бяла дреха.

Днес и философите, и учените хора се смущават от противоречията в живота. Няма същество, горе-долу съзнателно, което да не се смущава от противоречията, но въпреки това, те съществуват в човешкия живот. Наистина, великият живот се проявява по особен начин, по особени закони, но същевременно и човешкия живот се проявява по свои особени закони. Въз основа на това, между човешкия и общия живот се явява стълкновение; между човешката и общата мисъл пак се явява стълкновение. Хората и Бог не мислят еднакво. Бог мисли едно, а хората – друго. Питам: каква беше мисълта на Бога, когато създаде овцата? И каква е мисълта на човека, когато хваща овцата? Човек трябва да знае, дали неговата мисъл и постъпка са съгласни с Божиите. За да оправдае своята постъпка, човек може да даде различни обяснения, според известни природни закони. Например, той може да каже: Според еди-кой си природен закон, ние трябва да пазим овцете в кошари, за да не

умират от глад и от студ; после, за да не окапе вълната им, от време на време, ние трябва да ги стрижем; също така, понеже млякото им е много, ние трябва да ги доим, да ги облекчаваме; и най-после, за да научат закона на самопожертвуването, овцете трябва да ни дават и месото си. Какво лошо има в това, че сме взели малко от вълната, от млякото и от месото на овцете? Трябва ли за това нещо овцете да протестират? Има неща, в които хората са прави, но не във всичко. Философията на живота седи в това, да знаем, дали сме прави, т.е. дали сме в съгласие със законите на общия живот и да сме в противоречие с тях. Отде идат противоречията в живота?

Сега ще приведа един мит, който съм извлякъл от архивата на източните философи. Този мит съм облякъл във форма, понятна за българския ум. Значи, той е малко побългарен, да бъде достъпен за разсъждение. В царството на Ормуз-Дай съществувал един от най-видните, най-великите поети, който се наричал Адат-Махри. Той написал много съчинения, песни и поезии, за които целият народ го възхвалявал. Един ден, за негово нещастие, той написал някаква строфа в една от поезиите си, с която докачил боговете, и затова го осъдили на смърт. Каква била тази строфа? Аз няма да я предам цялата, но отчасти само. Тази строфа била следната: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове." Събрал се велик съд да решава, какво наказание трябва да се наложи на поета. Те единодушно решили да му наложат смъртно наказание, но въпросът бил, какво, именно, да бъде това наказание, че всички поети да помнят, как могат богове да обиждат. В събора на боговете присъствали всички дървета, всички тревопасни и месоядни животни, дано могат и те да услужат с нещо на боговете при осъждането на поета. Тигри и лъвове, чакали и хиени, слонове, акули, всички се интересували да видят, по какъв начин ще бъде наказан поетът. Те разсъждавали помежду си: Досега не сме имали такъв случай. Какво ли ще бъде месцето на този виден поет? Пред съда се явили представители от няколко медицински дружества, със заявление, ако

стане нужда поетът да се умъртви, да го дадат на тях, да изследват, от научна гледна точка, дробовете, сърцето, мозъка, както и всички останали органи на поета, да видят, коя е причината, дето поетът се осмелил да обиди боговете. Поетът се видял в чудо. Той никога в живота си не виждал толкова страшни същества. Към когото и да поглеждал, всички му казвали: Само да попаднеш в нашите ръце! Ние ще ти покажем, как се пише поезия! Всички отправяли към него страшни, свирепи погледи. Той се чудил, каква обида може да се крие в тази малка строфа. Като оставал сам, той четял и препрочитал тази строфа, сам да намери, де седи обидата в тия думи, и си казвал: Аз нямах никаква мисъл да обиждам боговете, но отде излезе тази обида, и аз не зная. Както и да е, настъпил определеният ден, когато поетът трябвало да се яви в съда. Явили се боговете в съда, и заседанието започнало. Едни от боговете казали да дадат поета на акулите, те да го разкъсат и изядат. Други пък настоявали да го дадат на лъвовете, да го разкъсат. Трети решили да турят поета на гърба на един кон, без право да се държи за него, и конят да прескача препятствия, да минава гори и планини, докато един ден поетът съвършено изнемогне и умре. Четвърти предложили жив да заровят поета в земята и отгоре му да посадят дървета, чиито корени да смучат сокове от очите на поета, да разбере най-после, как се пишат обидни строфи за боговете. Последните богове предложили да дадат поета Адат-Махри на някое научно медицинско дружество, то да разполага с него, както намира за добре. Като слушал всички тия наказания, поетът изпитвал ужас, страх и започнал да се моли: Господи, кажи ми, в какво седи моята вина? Когато писах тази строфа, ни най-малко не внесох никаква злоба или омраза срещу боговете. Всичко това писах с голяма чистота на сърцето. Според мене, боговете ме осъждат несправедливо. Докато боговете разглеждали всички предложения за наказанието на поета, за да се установят върху едно от тях, в съда влязла най-красивата, и на всички известна, дъщеря на царя Ормуз-Дай, която също така се заинтересувала от съдбата на поета и дошла

да предложи своето наказание. Като я видели, всички богове, както и всички животни, се обърнали към нея да я гледат и забравили за вината на поета. Царската дъщеря се обърнала към поета и го запитала: Искаш ли да ми станеш слуга? – На радо сърце бих ти служил. – Имам нужда от един прост слуга, който да полива цветята в моята градина. Като чули това, боговете единодушно решили: И ние сме съгласни да ти дадем поета, да правиш с него, каквото искаш. Нека полива цветята на твоята градина. Този бил единственият начин, по който поетът могъл да бъде спасен. И сега, ако някой ви запита, кой ви постави на служба в света, вие трябва да отговорите: Царската дъщеря ме постави на тази служба. Ако запитат поета, кой го назначи на царската трапеза, той трябва да отговори: Указът, с който бях назначен на служба при царската дъщеря се дължи на моите няколко думи, поставени в строфата „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове".

Сега, аз ще оставя вие сами да разсъждавате по-нататък върху този мит. Той има дълбоко съдържание и смисъл. От една страна човек вижда, че само при страданията ще намери своите погрешки; от друга страна, той вижда, че само при трудностите и мъчнотиите в живота ще разбере доброто и ще го оцени. Значи, ти ще дойдеш при доброто и ще го познаеш, само когато станеш слуга и се смириш. Друг изходен път в живота няма. Да станеш последен слуга в градината на царската дъщеря и да поливаш цветята ѝ, това е отлична служба. Какво представят тия цветя, няма да обяснявам, но ако бих ви казал, че те са живи цветя, тогава само бихте разбрали красотата на живота. Често хората прекарват големи страдания, но те не са нищо друго, освен страданията на поета, които той преживява в деня, дето всички богове се опълчват против него. Тия богове се опълчват срещу всички хора, които не могат да се справят със страданията си, и казват: Жестока е съдбата спрямо нас! Няма кой да се смили за нас. – Привидно е така, но и при най-тежките моменти в живота на човека, при най-голямото му отчаяние, все ще се намери поне едно същество,

което да укаже към него известно състрадание. Защо царската дъщеря, именно, се притекла в помощ на поета? Защото тя била единствената, която влязла в положението му. Защо осъдили поета? За една пропусната дума. Когато преписвали неговото стихотворение, станало едно опущение, една грешка, а именно: в цитираната строфа била изпусната думата „светли". В същност, строфата имала следното съдържание; „На Божествената трапеза видните богове станали светли немирни духове". Царската дъщеря сверила оригинала с преписа и намерила тази пропусната дума. Тогава боговете казали: С тази дума, строфата има смисъл. Значи, смисълът на тази строфа се заключавал в това, че тия светли, немирни духове тръгнали по света да разнасят светлина.

„Ето, идат дни", говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане на словото Господне." В този стих се говори за глада, като вътрешен подтик, като вътрешен стремеж на душата за развиване. Душата е подобна на семенце, което, ако не се посади в земята, остава самотно, без знание, без опитности. При това положение, душата не може да има нито радост, нито скръб. Без радости и скърби, животът на душата е по-тежък, отколкото с тях. Следователно, докато не мине през радости и скърби, човек не може да се повдигне. Само чрез скърбите и радостите, той влиза в пътя на мъдростта. Само в този път той ще научи и ще разбере Божията Любов. Без мъдростта любовта винаги ще остане неразбрана. Тъй както съвременните хора разбират любовта, тя носи за тях най-големи разочарования. В първо време човешката любов носи радости, но свършва с разочарования. Понякога разочарованието на човека от любовта е толкова голямо, че никой не може да му помогне. Как ще помогнете на човек, който е изгубил окото си? Как ще помогнете на човек, който е изгубил паметта си? Как ще помогнете на човек, който е изгубил ръцете и краката си? Или, как ще помогнете на човек, който е изгубил светлината на ума си, благородството на сърцето си, красотата си, или

най-после някоя от своите добродетели? Колкото и да утешавате такъв човек, каквото и да му говорите, всичко това са празни думи. Да утешавате един човек, който е без око, без светлина на ума и без благородство на сърцето, в това няма никаква философия. Ако искате да утешите такъв човек, вие трябва да му покажете нов път, по който да върви. Този път трябва да води към съвършенство. Животът на съвременните хора е несъвършен, защото не е Божествен. Някога той е бил Божествен, но постепенно хората са го изопачили, и днес, във всички негови области, е внесена поквара. Сам по себе си, животът е добър, чист, но хората внасят в него своите лоши черти и наклонности. Ние виждаме, че още с раждането си, децата носят своите криви, отрицателни прояви. На времето си тези черти са били добри, но днес вече те са отживели своето. Време е, обаче, стария живот да се замести с нов.

„И ще проводя глад на земята." Гладът е условие, което заставя човека да влезе в новия живот. Съвременните хора искат да бъдат богати, да прекарват тихо и спокойно, никой да ги не безпокои. Това е идеално положение, но засега никой човек не може да живее по този начин на земята. Има смисъл да бъде човек богат, но никой да му не завижда; има смисъл да бъде човек силен, но никой да му се не противопоставя. Какъв смисъл има да бъдеш богат и да живееш под вечен страх да те не оберат? Какъв смисъл има да бъдеш силен и постоянно да се страхуваш от засада? Ще кажете, че животът е борба. Аз отричам това твърдение. Какво ще стане с два остри камъка, които се търкат един в друг? В първо време те ще се изгладят, но ако още продължават да се търкат, те ще се изтрият. Така живеят съвременните хора, и този живот те наричат борба. Това не е живот. Днес майката морализира детето си по един начин; утре –по друг начин. Днес учителите учат учениците си по един начин; утре – по друг начин. И в края на краищата, това младо поколение се обезверява и казва: В нищо не вярваме вече! Срещате един човек, който е прочел ред философски системи, но след това казва: В нищо

не вярвам вече! След като се влюби в една, във втора, в трета мома и се разочарова от всички, младият момък казва: Не вярвам вече в никоя мома! След като се влюби в няколко момци и се разочарова от тях, момата казва : Не вярвам вече в никой момък! Питам тогава: в кого и в какво вярват съвременните хора? Майките вярват ли в дъщерите си? – Не вярват. Дъщерите вярват ли в майките си? – Не вярват. Учениците вярват ли в учителите си? – Не вярват. Учителите вярват ли на учениците си? – Не вярват. Поданиците вярват ли в своята държава? – Не вярват. Ако поданиците днес се подчиняват на законите на своята държава, те правят това повече от страх, отколкото от съзнание. Оставете тия хора свободни, без никакъв закон, ще видите, какъв е техния вътрешен морал. Тази неустойчивост в морала на хората се дължи на факта, че са засегнати техните лични чувства, както и боговете се обидили, че някой поет написал в едно от стихотворенията си: „На Божествената трапеза видните богове станали немирни духове." Значи, хората са обидили боговете, вследствие на което те са им наложили ред смъртни наказания. Който веднъж само е запитал Бога, защо го е създал така, той сам вече се е осъдил на смърт. Такъв въпрос не трябва да се задава. Полковник казва на войника си: Редовой, тази вечер, десет часа, ще отидеш на Витоша да носиш храна. – Слушам, господин полковник! Ако войникът се осмели да запита полковника си, защо толкова късно го праща на Витоша, той непременно ще бъде арестуван. Кой от съвременните хора не е запитвал Господа, защо е създал света по този начин, защо праща страданията на хората? На това основание, и вие трябва да бъдете арестувани от Господа, както полковникът арестува войника. Това са факти, а не голи приказки. Кой човек, като му се случи някакво нещастие, благодари на Бога за него? Кой човек, като е загубил някой от своите близки, се е обърнал към Бога с благодарност за постигналото го нещастие? Теоретически всички сте готови да приказвате, че благодарите на Бога за нещастията, които ви сполетяват, но като дойде до практическата страна на живота, като

дойде нещастието до вас, казвате: Не можа ли това страдание да ни отмине? Не можа ли този изпит да се отложи? Това показва, че съвременните хора се нуждаят от дълбоко знание, от положителна наука. Който е придобил това знание, той ще знае своя бъдещ живот, ще знае, какво му носи всеки нов ден и ще бъде готов да посрещне всичко с радост. Който се е домогнал до Божествената наука в живота, той ще може да определи, по височината на човека, какви дарби и способности се крият в него. За такъв човек няма нищо скрито-покрито: както знае своя живот, така ще знае живота и на своите близки. Достатъчно е той да погледне човека, за да разбере, какво се крие в него. Всичко е написано на лицето му. Питам: задавали ли сте си въпроса, кога и при какви условия се е образувала човешката ръка? Знаете ли, кога и как се е образувала дясната и кога лявата ръка? Ръката е един инструмент, но тя още не представя целия човек. Животните, например, нямат ръце, вследствие на което у тях не се зараждат такива желания, каквито у хората. Човек желае да хване нещо, да направи нещо, да пише, защото той има ръка, в която са съсредоточени такъв род сили. Със създаването на писмеността пък се яви перото и мастилото.

Казвам: когато за пръв път човек е почувствувал красотата и пожелал да бъде красив, едновременно с това възникнал в него стремежът към красиво лице, към усъвършенстване линиите, чертите на своето лице. Също така човек трябва да се запита, защо е доволен и защо е недоволен. Две причини има, за да бъде човек недоволен: понякога той е недоволен от преизобилие, а никога – от недоимък. Например, ситият може да бъде недоволен от голямото изобилие, в което живее, а бедният може да бъде недоволен от недоимъка в своя живот. Значи, както недоволството има две страни, така и доволството, радостта има две страни. Човек може да се радва, когато не му се дават някои блага; той може да се радва, когато получава известни блага. Който иска да изучи дълбокия смисъл на живота, той трябва да го разглежда от две страни. Като разглеждаме живота от

двете му страни, ние виждаме, че може да се живее и в тъмнина, и в светлина. Много добрини са създадени в тъмнина, и много злини са създадени в светлина. И обратното е вярно: най-големите добрини са създадени в светлина, и най-големите злини са създадени в тъмнина. Следователно, всичко, каквото се случва в живота, умният човек го използува за добро.

В цитирания стих се говори за глада. Кои са причините, за да настане глад на земята? Всяко нещо има свои причини. Следователно, за да се яви глада, има ред причини. Също така човек може да се запита, кои са причините да се яви зрението в човека? Учените, философите често се запитват: органа на зрението ли се яви по-рано, или стремежа на човека да вижда? Едни от тях поддържат, че първо се е зародило в човека желание, стремеж към виждане, а после се е създал органа на зрението; други пък поддържат точно обратното: първо се е създал органа на зрението, а след това е възникнало желание в човека да вижда. По същия начин се явяват две мнения по въпроса, кое се е появило по-рано – желанието на човека да говори, или органът за говорене? Това са ред философски въпроси, с които учените са се занимавали и продължават до днес още да се занимават.

Съвременната наука не може да отговори на всички въпроси, които интересуват човешкия дух. Голям е стремежът на човешкия дух за знание, но този стремеж не може да се задоволи изведнъж. Всички научни факти, всички данни, до които науката се е домогнала, както и съчиненията на поети, писатели и философи, са резултат на усилията, които човешкият дух е правил, но един ден този материал ще се преработи, ще даде нещо по-велико, по-хубаво. Всяка мисъл и всяко чувство, които са минали веднъж през ума и сърцето на човека, са оставили свой отпечатък, който постоянно ще се формира, преобразява, докато дойде до своята съвършена форма. Напредналите същества постоянно коригират тия форми.

Казвате: какви са тия напреднали същества? Трябва да знаете, че не само ние живеем в света. Има същества, които живеят под нас, на които съзнанието е преплетено с нашето. Вследствие на това преплитане на съзнанията, всички същества се намират под взаимното влияние на съзнания, по-високи и по-низки от тях. И съзнанието има свои степени на развитие, както и умът и сърцето. Засега ние знаем само четири съзнания: самосъзнание, съзнание, подсъзнание и свръхсъзнание. Освен тези четири, съществуват още шест степени на съзнанието, които обясняват неразрешените въпроси, както и противоречията в живота. Противоречията се дължат на степента на съзнанието, до което е достигнал даден човек. На съзнанието се дължат неправилните образи, неправилните отношения между хората. Понякога човек за нищо и никакво е радостен или скръбен. Следователно, колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-малко са и противоречията в неговия живот.

„Ето, идат дни," говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята, не глад за хляб, нито жажда за вода." – Кога ще бъде това? – В последните дни. Някои тълкуват, че последните дни са сегашните. Казвате: Как могат тия хора да тълкуват?–Наблюдавали са, правили са ред научни изследвания. Питам: как могат лозарите, по пръчките на лозата, да познават с точност, коя лоза на колко години е? Те са се занимавали по този въпрос, правили са ред научни изчисления. Ако дадете в ръцете на лозаря една лозена пръчка, той ще я прегледа и ще ви каже, че тази пръчка е, например, от едногодишна лоза. Как познава? По устройството на тази пръчка. Всяка изтекла година слага особен отпечатък върху лозата, по който лозарят чете годините ѝ. На същото основание, когато човек говори, по неговата мисъл може точно да се определи възрастта му. На земята живеят млади и стари души: младите души се познават по това, че като са живели малко на земята, нямат много опитности. Старите души пък са живели много; те разполагат с много знания, с големи опитности. Следователно, ако една стара душа греши, тя съзнателно греши; ако прави добро, тя пак

съзнателно прави добро. Тия стари души, със знания, с опитности, ние наричаме още напреднали души.

Казвате: Как ще изправим живота си?–Преди всичко, вие трябва да знаете, че вашият живот още не е духовен, но физически. Всеки човек носи по едно нещастие в себе си. Как можете да се избавите от това нещастие? Чрез великата Божествена наука. Вие ще се избавите от нещастието, от страданието, само когато при вас дойде царската дъщеря на мъдростта. Само тя е в сила да спаси човечеството. Ако хората се занимаваха с Божествената наука, те сами щяха да регулират своя живот, щяха да знаят, каква е волята Божия и щяха да я изпълнят. Който разбира тази наука и я прилага в живота си, той може да се справи с всички удове на своя организъм и да ги управлява. Такъв човек е господар на себе си. Изпълнението на волята Божия подразбира: всичко, което се върши в света, да е проникнато от такава красота и хармония, която да е в пълно съгласие с космоса. При това положение, животът на човека ще бъде в хармония с общия живот на космоса. И оттам: всяко нарушение във вашия живот е по-малко или по-голямо отклонение от общата хармония на космоса. Срещате един добър работник, който живее добре, работи своя занаят и е доволен от живота си. Обаче, направи ли някаква погрешка в живота си, отклони ли се от общия живот той забелязва, че паметта му постепенно отслабва. Какво става с него? Той изгубва работата си и не може вече да я изпълнява.

Някой се хвали, че има силна памет. Щом има силна памет, нека си спомни, де е бил преди 100, 200 или 500 години. Който е развил Божественото съзнание в себе си, той ще помни миналото си, но ще предвижда и бъдещето. Съвременните хора вървят главно в науката и казват: Каквото науката поддържа, това е истината, няма какво повече да търсим. Казвам: съвременната наука изучава главно миналото на човечеството, но това още не е наука. Истинска наука е онази, която изучава бъдещето и прониква в него. Съвременната наука е силна главно в едно отношение – в разрушението. Какво ще кажете, силна

ли е съвременната наука в религията, в философията, в поезията? Дойде ли въпрос до разрушението, там тя е силна, и при това толкова силна, че може да унищожи половината земя. Ако дойде до положение да разруши цялата земя, тя ще се прости и със себе си. Това се отнася до западната наука. И съвременната цивилизация е силна със своите разрушителни елементи. Не, това не е наука, не е Цивилизация. Днес и религиозни, и учени спорят. Дето има спор, там истината отсъства. Православните казват: Спасението е в нашата църква. Евангелистите казват: Спасението е при нас. Може ли да има спор между църкви, които служат на един Бог?

Питам; може ли да има спор за живота, кой живот е по-добър? Един е живота. Качествата на живота са красота, благоухание и простор. Ако вашия живот води към красота, към благоухание и простор, той е истинския живот, и върху него няма защо да спорите. Човешкия характер пък се познава по издържливостта. Поставете човека в мъчнотии, за да познаете силата на неговия характер, развитието на неговия ум и благородството на сърцето му. Вземете парите на човека, за да видите, каква е вярата му. Ние говорим за хора, които са дошли на земята да учат и да се изпитват. Има души, които Провидението не е подложило на никакви изпитания. Тия души не се изпитват. Обаче, ако хората не искат да бъдат изпитвани, трябва да се изпратят в страната на вечния мир, дето няма тревоги, няма безпокойствия, но няма и развитие. Всеки човек иска да уреди живота си. И това може да стане, но трябва да се откаже от благата на живота. Който иска да се откаже от злото, той трябва да се откаже и от доброто. Обаче, на този човек веднага подписват паспорта и го изпращат в света на вечния мир. А който иска да се ползува от благата на живота, той ще остане да живее на земята, но не като търговец, а като пчеличка, да работи неуморно и с постоянство.

Сегашния живот на хората зависи от тяхното минало. И за да се освободи човек от своето минало, Бог е вложил в него този вътрешен глад за изучаване Словото Божие. Словото Божие облагородява

човека. Под думите „Слово Божие“ разбирам целокупния живот. За тази цел човек трябва да изучава земята, с всички живи същества по нея, и небето, с разните слънца и планети; той трябва да изучава хората, техните лица и целия им строеж ; той трябва да изучава изворите, водите, минералите, растенията, животните. Като познава движението и посоката на водите, човек ще разполага с тях и ще ги прекарва през безводни места, да се ползуват от тях ония негови братя, които са лишени от вода. Като познава законите и условията за развитието на растенията, човек ще разполага с тях, ще ги насажда на места, дето растителността е слаба. Това значи да има човек знания! Той ще помага и на страдащи, и на бедни. Някой земеделец страда, гърчи се от мъка. Защо? Житото му не е станало. – Как да му се помогне? – Напълнете хамбара му с жито, и мъката му ще мине. Някой търговец страда. Защо? Дюкянът му се е изпразнил. Напълнете дюкяна му със стока, и той ще се зарадва. Някой ученик плаче. Защо? Не може да реши задачите си. Решете задачите му, и плачът ще престане. На всеки човек липсва нещо. Дайте му това, което му липсва, и той ще бъде доволен. Кой може да даде на хората това, което им липсва? Ето защо, когато вътрешния глад ви посети, благодарете на Бога! Когато страданието похлопа на вратата ви, дайте му едно угощение! Когато в живота ви се яви някаква спънка, поговорете с нея и я угостете! Научете се да давате угощения не за благата в живота, както е било досега, но поне за малките страдания и мъчнотии, които ви сполетяват. Щом ви дойде някое малко страдание, поканете своите приятели на угощение и кажете: Поканвам ви да си хапнем заедно и да благодаря на приятелите си от невидимия свят за изпратения от тях подарък. Великите хора в света са се повдигнали, благодарение на това, че всякога са били доволни, признателни на Бога за малките страдания и нещастия, които са ги сполетявали. Големите нещастия в живота се дължат на това, че хората изказват недоволството си, задето ги постигнали някакви страдания. И тъй, бъдете внимателни, да не би, като се оплаквате от

малките страдания, да налетите на по-големи. Знание е нужно на хората, но в ръцете на невежия знанието е опасно. Някои хора не се ползват от своето знание на място. Ако някой от тях е добър френолог, например, той използува това знание да търси дефектите на хората. Например, няколко години наред Ломброзо е изучавал престъпните типове, вследствие на което, когото срещал, наблюдавал го, дали няма на лицето му някаква черта на престъпник. Като ходил в Русия, той пожелал да види Толстоя, и през всичкото време го наблюдавал, какви особени черти ще схване на лицето му. Толстой даже пише в своите бележки за това посещение от Ломброзо, като казва, че не се е чувствувал свободен в негово присъствие. Защо? Наблюдавал го е Ломброзо. Няма защо хората да изучават престъпните типове. Те са отклонение от естествените, от нормалните типове. Ако е въпрос за наука, изучавайте нормалните типове. Например, измерена е височината на човешкия мозък, от центъра до периферията; тя е около 15 см. Всяко най-малко отклонение от тази мярка, говори за едно анормално състояние в човека, т. е. за отклонението му от правия път. Ако пък дължината на линията от ухото до между веждите е приблизително 15 см., то всяко скосяване на тази линия показва отклонение на човека от неговото правилно развитие. Казвате: Как може да дойде човек до правите мерки? Как може да възстанови в себе си тия норми? За да дойде до първоначалното си положение, човек трябва да работи върху себе си, да развива тия центрове, тия линии. Например, който е милостив и прави добрини, той развива челото си отпред, горе. Който усилено се занимава с умствена работа, в продължение на десет години най-много, той ще развие специфични умствени центрове, които се намират на челото.

Следователно, в развитието си, човек не се увеличава по форма, но по сложност. Ако разтеглим човешките клетки, или материята, от която е направено тялото му, в плоскост, ще видим, че то ще заеме по-голямо пространство, отколкото, ако по същия начин разтеглим

най-големия мамут. Човешката материя е фина и разтеглива. В този смисъл, по форма, човек е най-голямото животно на земята. Външно той представя една малка опашата звезда, но в идейния свят той е грамаден. Неговите идеи отиват до слънцето, до звездите. За какво може да мисли един мамут? Преди всичко неговата форма не е толкова голяма, пък и мисълта му се простира на около 2–3 км., а най-много десет километра. Обаче, човекът, с този голям простор на своя ум и с това голямо разширение на своето сърце, може да влезе във връзка с всички хора. Често съм казвал, че ние трябва да любим Бога. Как ще Го любим? Ние ще любим Бога, като дадем път на всяка благородна мисъл и на всяко благородно чувство в нас. Колкото малки да са тия мисли и чувства, те са Божествени, не трябва да се отхвърлят. Няма човек в света, в когото тия мисли и чувства да не се явяват спонтанно. На него не остава друго, освен да ги приеме в себе си и култивира. И ако съвременните хора не успяват в много свои добри начинания, това се дължи на обстоятелството, че те отблъскват малките Божествени мисли и чувства, а очакват да им дойдат грамадни, велики идеи и мисли. Ние наричаме такива хора грешници, защото те само очакват велики идеи. По този начин тези хора убиват в себе си Божественото, Великото начало. В това, именно, седи нещастието на всички хора. Забележете, при най-скръбното състояние на човека, в ума му ще проблесне една малка мисъл, която ще му донесе необходимата светлина. След това състояние, човек отново ще изпадне в тъмнина. Така се редуват в съзнанието на човека един светъл и един тъмен момент, докато най-после в съзнанието му се образува един светъл кръг, и в него настава пълно затишие, в което той чува тихия глас да му говори: „Не бой се, всичко ще се оправи!"

Един българин изпаднал в някакво тежко състояние и решил да се самоубие. Като размишлявал, по какъв начин да свърши с живота си, той чул в съседната стая един тих глас да пее: „Аз всякога мисля за тебе." Като чул този тих глас, съзнанието му се прояснило, и той казал: Няма да се самоубия, аз имам достатъчно сили да преодолея

мъчнотията, в която съм изпаднал. Ще се заловя за някаква работа, макар и най-проста, за да изляза от трудното положение, в което се намирам. Казвам: такава сила е вътрешният глас! Такъв преврат може да произведе той в човека! Сила е този глас – „аз всякога мисля за тебе."

Казвате: Ние не сме толкова чисти, да долавяме и разбираме този глас. – Ще бъдете чисти. – Ние не сме толкова учени. – Ще бъдете учени. – Ние не сме толкова силни. – Ще бъдете силни.– Ние не сме толкова богати.– Ще бъдете богати. – Страданията ни са големи. – Те са за ваше добро. – Живота ни е непоносим. – Ще го носите.

„Ето, идат дни. И ще проводя глад на земята." С този вътрешен глад, именно, Бог ни изпитва, колко Го обичаме. Този глад е вътрешното начало. Бог ще проводи глад, но ще създаде условия да се задоволи този глад. Няма нищо в света, което Бог не може да направи. Той иска да ни направи съучастници в Неговото дело. Можете ли да се радвате на живот, в който не сте взели никакво участие? Бащата ще оре и копае на нивата, а синът ще се облече по последна мода, ще си тури лачени обуща, ще се намаже с най-хубава помада, ще вземе бастун в ръка и ще отиде при баща си, да го пита, как върви работата. Значи, бащата ще работи, а синът ще яде и пие, и с цигара в уста, ще се разхожда нагоре-надолу. Не, такъв син не трябва да се учи. Синът отива на училище и се връща, но на края на десетте години знае толкова, колкото и в началото на своето учене. Казвам: синът трябва да бъде наред със своя баща. Ученикът трябва да бъде наред със своя учител. Дето е учителя, там трябва да бъде и ученика. Дъщерята трябва да бъде наред със своята майка. Слугата трябва да бъде наред със своя господар. Аз не говоря за обикновения господар, или за обикновения баща. Аз говоря за такъв баща, който храни благородни и възвишени чувства към своя син. Кой баща не иска син му да стане учен и благороден? Кой господар не иска слугата му да стане добър и благороден? Кой учител не иска учениците му да бъдат добри, учени

и благородни? Добрият господар иска слугата му да бъде достоен за работата, която му е определил.

Казвам: вътрешният глад ще ви постави в положение да изправите живота си. За тази цел трябва да започнете с разрешаване на мъчнотиите в своя живот. Мнозина се спъват от страдания, от съмнения, от ревност, както и от своите тесни възгледи. Днес е опасно да се говори на хората. Ако им говориш за философия, ще се обидят философите; ако говориш за поезия, ще се обидят поетите; ако говориш за държавата, ще се обидят държавниците. Кому каквото кажеш, се ще се обиди. Питам: кой държавник днес управлява, както Бог изисква? Кой педагог е възпитал учениците си, както Бог изисква? Коя майка е родила децата си, както Бог изисква? Има такива майки, но те са малко, а за в бъдеще ще се срещат повече. Да вършим това, което Бог изисква, туй е идеалното, красивото в света. Това ще се постигне, когато всеки реши да живее, като истински човек. Аз не разглеждам Бога като същество, което ни влияе отвън, но като същество, което живее дълбоко някъде в нас, което при всички условия на нашия живот остава неизменно, и всеки момент изправя живота ни. Всеки може да опита Бога. Как ще Го опита? – Когато изгуби всякаква надежда и помощ отвън, когато животът му се обезсмисли, тогава Бог, вътре в него му остава единствен верен и го крепи. Дали си на земята или в другия свят, дали си в ада или в рая, единствен Той остава с тебе и те крепи. Твоята мисъл, твоето чувство, твоето съзнание е преплетено с Неговото. Псалмопевецът казва: „Никъде не мога да избегна от Твоето лице." Затова, именно, трябва да се изучава разумното Слово, в най-голямото му разнообразие, във всичките му форми.

Има учени хора в света, които са посветили живота си в изучаване на човешката ръка; други – в изучаване на човешкото лице, сърце, човешкия мозък, човешките мускули, кости и т. н. Трети учени са посветили живота си за изучаване на растенията, животните и т. н. Всички тия науки са отлични, те показват на човека пътя към

неговото правилно развитие; те са израз на разумното Слово. За в бъдеще, баща, на когото се роди син, няма да философствува, как се е създало това дете, но ще извика един хиромантик, който по ръката, или по някой от пръстите му, ще каже, какви способности се крият в него, какви добри и лоши черти има и най-после, какво може да излезе от него. Хиромантикът ще даде методи за възпитанието на това дете. Ако пък бащата пита нещо за себе си, той ще му даде начини, как да изправи живота си и как да се освободи от противоречията. Днес и тази наука е опасна. Защо? Защото и съвременният хиромантик, като Ломброзо, търси дефектите в човешката ръка. Като види някой свой познат, ще погледне ръката му и ще каже: Виж, колко е изкривен средният пръст на лявата ти ръка. Виж, какви дефекти има ръката ти! Всяка линия на ръката има своето значение. Например, когато човек свива ръцете си на юмрук, това означава: Трябва ли да пусна от ръцете си това, което веднъж съм хванал здраво? Някой човек поставя палеца си върху цялата ръка, свита на юмрук, а друг поставя палеца си вътре, между пръстите на ръката. Какво означава едното положение на палеца, и какво – другото? Това са образи, фигури, с които си служим в речта за изяснение на нещата. Когато някой отваря юмруците си, това означава: Аз пущам всичко, каквото съм придобил. Когато някой крие ръцете си, с това заедно той скрива и своето лице. Когато някой отвори ръцете си и покаже дланите си, този е истински човек. Той иска да каже: Ето ме, гледайте, четете по мене, това съм аз. Когато римлянинът поздравлява, той вдига ръката си нагоре, и приклякa малко на едното си коляно. Римлянинът се отличава по своята честност, Европейците се поздравляват с ръкуване. Всяка сутрин, като ставате, вдигнете ръката си към небето и кажете: Господи, погледни ръката ми и кажи, какво трябва да направя днес. Ако имам някакъв дефект, кажи ми, какъв е, и дай ми начин да го изправя. Когато вдигнем ръката си нагоре и я отворим, едновременно с това и

мъдростта в нас се разтваря и изпуща светлина навън. Ясновидецът вижда тази светлина и голяма радост изпитва.

Следователно, истинското знание седи в това, да схванем идеята, че всички наши удове, както и цялото ни тяло, са проекции на Божията Любов, на Божията Милост и Светлина. Когато лицето на човека е чисто и светло, като на светии, от сърцето му излиза пламък, светлина. От мозъка и от сърцето на много учени излиза също такава светлина. Приятно е на човека да среща хора, на които главите, лицата и сърцата светят. Това значи култура! Аз бих желал и вие така да светите. Щом светите, няма да имате нужда от никаква лампа. Такива братя и сестри, такава публика, на които главите, очите, ушите, устата, сърцата и мозъците светят, са всякога добре дошли. Това значи хора на новата култура! Не е достатъчно само да се говори за новата култура, но трябва да се знае, че хората от новата култура светят. Когато всички хора придобият тази светлина, те ще си подадат ръка, и всички заедно ще светят, ще показват пътя на ония, които са се отклонили от него. Само по този начин ще се създаде Великото Братство в света.

„И ще проводя глад на земята." Този глад подразбира стремеж към Божественото. Когато Божественото съзнание в човека се пробуди, той свети. Неговото сърце и неговият ум са запалени с Божествения огън на Любовта. Когато се стреми към Божественото, човек ще се домогне и до новата, положителната наука, според която нещата имат съвсем особени тълкувания. Например, според тази наука, Хималаите представят средния пръст на човешката ръка. Там живее Сатурн, падналият бог. Следователно, който търси Правдата, трябва да обърне погледа си към Хималаите и когато се решава някое важно дело, съдиите трябва да отидат на върха на Хималаите, на Монт-Еверест, на Сатурна, там да го решат. Значи, средният пръст на човека се намира на Монт-Еверес. В Америка се намира Меркурий, малкият пръст на ръката. На Монт-Блан се намира Юпитер, показалецът. Де се намира четвъртият пръст, Аполон? На този въпрос

вие сами ще си отговорите. Като разглеждам ръката на човека, от гледището на хиромантията, мога да кажа, какво положение заема той в света и какво може да излезе от него. Когато някой иска да развие в себе си достойнство, той трябва да се качи на Монт-Блан. Ако пък иска да развие в себе си справедливост, той трябва да се качи на Хималаите, на Монт-Еверес. Англичаните предприеха няколко експедиции за Монт-Еверест, но не можаха да се качат на него. Там стават големи бури, големи въздушни течения. Някои казват: Какво ни интересува Монт-Еверест? – Трябва да ви интересува. Когато искате да бъдете справедливи, мислено ще се качите на Монт-Еверест, и там ще размишлявате за него. Когато искате да развиете в себе си благородство и достойнство, ще се качите мислено на Монт-Блан, и там ще размишлявате. Когато искате да уредите материалните си работи, ще се качите на най-високата планина в Америка.

„Ето, идат дни," говори Господ Иеова, „и ще проводя глад на земята." Чрез този глад се придобива знанието. Този глад събужда вътрешните сили в човека, които го заставят да изучава целия органически свят. Идат дни, когато всички напреднали души, от целия свят ще си подадат взаимно ръка, и знанието, което се е изучавало от хиляди векове в миналото и бъдещето, ще изпълни цялата земя. Казано е в Писанието: „Цялата земя ще се изпълни със знание за Господа." „И ще бъде едно стадо и един пастир, една майка и един баща, едно семейство, един учител и едно училище." Какво по-красиво от това? Красивото иде вече в света!

И тъй, не се обезсърчавайте, но изучавайте нещата! Знанието е за ума, доброто – за сърцето, силата – за духа, благородството – за душата.

Желая на всички да бъдете умни, добри, силни и благородни!

Беседа от Учителя, държана на 25 декември, 1927 г. София. – Изгрев.

В ОБРАЗ БОЖИ

„Който, в образ Божи като бе, не го помисли похищение, да е равен Богу." (Филипяном 2:6.)

„Който, в образ Божи като бе". Това изречение има външен и вътрешен смисъл. Мнозина са разглеждали този стих, но са се спирали върху външната му страна, защото, изобщо, външното най-много апелира на хората. Аз ще разгледам вътрешната страна на този стих. Думите „в образ Божи" подразбират вътрешните условия, вътрешните възможности, дадени на човека. В това отношение, само царският син има външни и вътрешни благоприятни условия да учи, да се развива. Той може да си избере, каквито другари иска; той има възможност да си вземе, каквито професори иска. Под думата „царски син" разбирам онзи, в жилите на когото тече царска кръв. Всеки друг, който не е царски син, няма тези благоприятни условия, следствие на което той трябва да се бори с сиромашията, да преодолява мъчнотиите и лишенията.

Сега, като се спирате върху живота, при дадените условия, вие разглеждате временните блага, които той носи, без да се спирате върху факта, че временните блага създават големи нещастия на хората. Ако проследите историята на човешкото развитие, както и това на целия органически свят, ще видите, че този факт е верен. Няколко зрънца, дадени на една птичка, могат да коствват живота ѝ. Тази птичка е гладна, търси някъде храна, но в това време няколко немирни деца ѝ устройват капан. Те я примамват с няколко житни зрънца, които отнимат живота ѝ. Тя иска да задоволи глада си, но едновременно с това животът ѝ се отнема. За да изкара плод от земята, земеделецът работи месеци наред, изразходва енергия, материални блага, докато най-после получи едно временно благо.

Младата мома изразходва време, енергия, средства, да се облича хубаво, да се гизди, за да се хареса на някой момък. Най-после тя се домогва до това благо, но цял живот носи последствията на това благо. С ред страдания и мъчнотии тя изкупва придобитото благо.

Мнозина запитват: Трябва ли да учим? Според мене, този въпрос съвсем не е на мястото си. Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита, трябва ли да гледаме, трябва ли да слушаме, трябва ли да ходим, да ядем, да пием, да спим и т.н. На живия човек такива въпроси не могат да се задават. Всички тия действия – гледане, слушане, ядене, ходене – са присъщи на един велик, разумен живот. Когато този живот престане да се изявява, тогава, само по себе си, и тези действия ще изгубят смисъл. Умрелите спят ли? Ще кажете, че умрелите почиват. Може да почиват, но те не спят. Умрелите ядат ли? – Не ядат. – Умрелите виждат ли? – Не виждат. – Умрелите чуват ли? – Не чуват. Вие можете да плачете на гроба на умрелия, колкото искате, но той нищо не чува. За него вашият плач е безпредметен. Слушал съм, как някоя жена плаче на гроба на умрелия си мъж и казвам: Колкото да плачеш, той няма да те чуе. Какъв смисъл има тогава този плач? При това положение, трябва ли майката да плаче на гроба на умрялото си дете? Има смисъл майката да плаче за живото си дете, но да плаче за умрялото си дете, няма никакъв смисъл. Да четеш някаква книга пред един разумен човек, има смисъл в това; но да четеш една книга пред някой глупав човек, или пред някое животно, в това няма никакъв смисъл.

Религиозните хора, както и хората на новите идеи, на новите течения, имат амбиция да докажат на хората, че тяхното учение, техните идеи са прави и на сила искат да ги убедят в това. Казвам: убедете себе си, а не другите. Който носи в себе си новите идеи, той трябва да бъде толкова пластичен, че каквото да му се случи в живота, на каквато мъчнотия да се натъкне, да е готов да се справи. Дайте най-мъчното музикално парче на някой виден музикант, той ще го погледне оттук-оттам, и веднага ще се справи с него, ще го изсвири

отлично, Дайте същото парче на някой посредствен музикант, той ще го свири цели месеци и години и, в края на краищата, ще направи ред погрешки. Като го слушате да свири, казвате: Мъчи се човекът да свири. Не е лесно да изсвириш нещо от Бетховен. – Не е лесно за посредствения музикант, но за опитния музикант не е мъчно. Щом става въпрос за мъчение, казвам: мъчение има в ада; трагедия има в ада. Следователно, мъчението е за ада; драмата – за човешкия живот; поезията – за рая. Човешкият живот не е трагичен, но драматичен. Ако питате, какво има вън от ада, казвам: вън от ада е раят. Значи, дето свършват трагедията и драмата, там поетът туря начало на своята поезия. Обаче, само онзи поет може да пише истинска поезия, който е минал през фазите на трагедията и драмата. Какво нещо е трагедията, знаете вече; какво нещо е драмата, пак знаете. Отсега нататък трябва да изучавате поезията. Тя отскоро е започнала да се изучава. Следователно, поезията е нова наука. Първият човек, който е писал поезия, е Адам. Обаче, поезията на Адам остана недовършена, защото го изпъдиха от рая. Господ му даде най-хубавата жена, каквато светът познава. Адам толкова се възхити от своята жена, че се вдъхнови и започна да пише. Той мислеше да напише нещо особено хубаво, което да остане за вечни времена, но и той, както някой си турчин, казал: „Отиде нашата дуня". Един турчин слушал, как български съдия решавал едно дело, и като чул решението на това дело, казал: „Отиде нашата дуня!" И сегашните хора, като този турчин, казват: Дойде грехът, и всичко изгубихме. – Не е достатъчно само да се констатира това, но човек трябва да потърси причините за греха и начините, как да се освободи от него. Ако грехът днес е дошъл, и утре има възможност да дойде. Грехът не е нещо случайно. Той представя накопления на желания, които всеки момент могат да се изявят и да спънат човека в неговото развитие. Тези желания имат далечен произход.

Сега, аз искам да насоча мисълта ви към един велик закон, който организира идеите. И в този смисъл, казвам: няма сила в света, която

може да противодейства на идеите. Идеята, сама по себе си, е мощна, Един от пророците казва за Бога: „Няма оръжие в света, което може да Ти противостои". Който разбира този закон, той може да избегне много нещастия. Колкото малка да е една Божествена мисъл, тя е мощна. Кога ще се реализира, не е важно, но тя непременно ще даде своите добри резултати. Ако доброволно не приемете една Божествена идея, тя ще влезе в подсъзнанието ви, дето сама ще се организира. Как ще се организира? Тя постепенно ще привлича към себе си подобни на нея идеи, и един ден, когато види, че съзнанието ви е най-слабо, тя ще ви се наложи и ще изнесе това, което крие в себе си. Божественото не държи на времето: могат да минат месеци, години, но в края на краищата, Божественото пак ще се прояви. По този закон може да се обясни, защо някои идеи са материалистични, а други – идеалистични. Това се дължи на широтата на човешкото съзнание, на кръговете, които се образуват в него. Въпросът за кръговото организиране на идеите е философски и изисква съответен ум за разбирането му. Да допуснем, че някой човек живее в идеалистичен век, и по едно време през ума му минава мисълта, че трябва да поправи некои свои погрешки или някои погрешки в обществото. Обаче, той отхвърля тази мисъл от ума си, счита, че е ненавременна. Мисълта влиза в подсъзнанието му и работи там, организира се, чака времето, да се прояви. Като се отказват от идеите с широките кръгове, хората дават предимство на своите мисли, т. е. на мислите с тесни кръгове, докато постепенно стеснят кръга на своето съзнание и създадат ново течение в света, обратно на идеалистичното, а именно, материалистично. По този начин хората казват: Всичко в света е материя. Значи, когато хората се отказват да изправят погрешките си, настава в света ново течение – материализъм. Освен материята, материалистите не признават нищо друго. Когато се натъкват на големи противоречия и страдания, хората започват да търсят някакъв изход от положението, в което се намират, докато неусетно се домогнат до идеята за Бога. Това

показва, че Божествените идеи са се организирали вече, и от подсъзнанието слизат в съзнанието на човека. Така се създава в света идеалистично течение, и хората започват да възприемат Божествените идеи. Следователно, когато хората не искат да изправят погрешките си, ражда се материализмът. Когато в тях се яви готовност да възприемат Божествените идеи, ражда се идеализмът. Обаче, нито материализмът, нито идеализмът са в сила да изправят живота на хората. Който не иска да стане материалист, той трябва да разбира закона, по който може да изправи погрешките си. Който иска да стане идеалист, той трябва да възприема Божествените идеи. Когато хората станат идеалисти, тогава ще дойде истинската поезия.

„Който, в образ Божи като бе". Този стих показва, че апостол Павел е предвиждал не само тогавашните възможности на живота, но и бъдещите. Които не разбират тия неща, те искат в един ден да преживеят всичко, но това е невъзможно. Някой иска слава. От кого иска тази слава? Кой може да му я даде? Ако вие сте музикант, искате мнението на някой виден музикант, той да ви похвали, това разбирам. Мнението на този музикант е ценно за вас. Обаче, ако вие искате мнението на някой човек, който седи по-долу от вас, като музикант, в това няма никакъв смисъл. Затова, именно, Христос казва: „Не търсете слава от хората, но от Бога". По-нататък аз казвам: Не търсете знание от хората, но от Бога. Хората могат да бъдат носители на знанието, но извори не могат да бъдат. Божественото създава идеите, а не човешкото. Божественото е носител на всички възвишени идеи и мисли, които вълнуват човешката душа. Днес хората говорят за нови идеи, за ново учение, но в същност, схващанията им са съвършено различни. И българите казват „ново учение", и американците казват „ново учение", но и едните, и другите разбират различни неща. Под думата „ново учение" американците разбират нов начин на лекуване. Онези, които поддържат този начин на лекуване, казват, че никакви болести не съществуват, защото те отричат материята, а признават само духа. Това е едностранчиво

разбиране. Защо? Защото човек не може да отрича това, което не съществува. Може да се отрича само това, което съществува, но не и това, което не съществува. Ако отричате съществуването на материята, това показва, че тя съществува. Щом отричате съществуването на духа, това показва, че той съществува. Човек може да отрича само тия неща, за които има известни понятия и с енергията на които става известна промяна. Например, денят и нощта се обясняват с промени, които стават със слънчевата енергия. Значи, денят се определя от изгряването на слънцето. Дето има слънце, там има ден; дето няма слънце, там има нощ. Когато казваме Божествен ден, разбираме присъствието на Бога в човешкото съзнание, като изгряващо слънце, което го озарява и внася в него светли, велики мисли. Нощта в съзнанието пък подразбира залязване на това слънце.

Казвате; какво нещо е любовта? – Изгрев, – Какво представя отсъствието на любовта? – Залез. – Какво нещо е мъдростта? – Изгрев. – Какво Нещо е глупостта? – Залез. – Какво нещо е истината? – Изгрев. – Какво нещо е лъжата? – Залез. – Какво нещо правдата? – Изгрев. – Какво нещо е безправието? – Залез. – Какво нещо е милосърдието? – Изгрев.– Какво нещо е жестокосърдечието? – Залез. Това са две категории състояния. Всеки човек трябва да определи, в даден момент, в кое от тия две състояния се намира, без да се стреми да доказва, защо е така. При залез слънце човек усеща в себе си дълбока скръб, като че е изгубил нещо ценно. При изгрев слънце човек усеща едно повдигане на духа, и тогава той лесно изправя погрешките си. Казвате: каква погрешка може да се изправи при изгряването на слънцето? Представете си, че сте имали един приятел, който ви е обичал, и който е бил готов на всякакви жертви за вас, но вие не сте преценили неговата любов. Така се случва, че този човек умира, и вие оставате натъжен, скръбен, че нищо не сте направили за него. Как ще изправите тази погрешка? Такава е грешката на цялото човечество по отношение на Христа, Който искаше да повдигне еврейския народ, да даде светлина на цялото човечество. Той искаше

да събере всички народи под крилете си, както квачка събира пиленцата си. И как постъпиха с Него? Разпнаха Го на кръст. Но, ето, две хиляди години вече, как евреите носят последствията на своята грешка. Те и до днес не могат да се изправят. Защо? Защото Христос не е между тях. Знаете ли, колко скъпо плащат евреите за своята грешка? Няма друг народ в света, който тъй скъпо да изкупува своята грешка. Казвате: Ако Христос дойде днес между нас, ние няма да постъпим като евреите. – Не е въпросът, как днес ще постъпите. Сега вие се чудите, как са могли евреите да постъпят така с Христа! – Всеки човек може да постъпи като евреите. Ако разпне своята велика идея, както евреите разпнаха Христа, не прави ли и той същата грешка? Но тази грешка носи след себе си голяма катастрофа.

Някой казва: Аз не мога да се откажа от удоволствията в живота; не искам да живея като отшелник. Питам: какво удоволствие има в това, да прекара човек цяла нощ в едно кабаре? Какво удоволствие има в това, да седиш цяла нощ в кабарето и да дишаш прашен, нечист въздух? Кое е за предпочитане: да дишаш отровния въздух по кабаретата, или да дишаш свежия въздух на Рила, или на друга някоя планина? Казвате: Как живеят хората в кабаретата? – Живеят те, но в себе си носят отровата на тамошната атмосфера. Те са заразени хора.

В първите времена на християнството, във времето на Нерон, един виден римски патриций се влюбил в една християнка и пожелал да я целуне. Тогава жената е заемала низко положение, а не като сегашната, затова този патриций мислил, че може да постигне всичко, каквото пожелае. Тогавашните нрави били много разпуснати. Обаче, християнката се противопоставила на желанието на този патриций. Той се почудил на смелостта на тази християнка и казал: Аз искам да те целуна. – Не само ти трябва да искаш, но и аз трябва да искам това. Още повече, трябва да зная, защо искаш да ме целунеш. – Аз не мога да живея без тебе. Животът ми без, тебе е съвършено безсмислен. – Щом е тъй, аз искам да те поставя на изпит, да проверя, дали говориш истината. – Готов съм на всякакъв изпит. –

Тогава, ще те пратя при една моя приятелка да я целунеш. Като се върнеш оттам, тогава ще ти позволя да ме целунеш. Обаче, ще донесеш едно писмо от моята приятелка, от което да се уверя, че, наистина, си я целунал. Той много се зарадвал за този изпит, и веднага тръгнал да изпълни дадената му задача, без да знае, че приятелката на неговата възлюбена била прокажена. След три деня той се върнал от приятелката на своята възлюбена, но вече заразен; на устата си имал струпеи, които му причинявали големи болки. Като го видяла, младата християнка му казала: Сега вече можеш да ме целунеш. – Не е време за целуване. Аз имам големи болки на устата си, първо трябва да се излекувам. – Тогава аз да те целуна. – Не, още не може. Когато изчистя устата си от проказата, тогава ще ме целунеш. Отишъл той при лекар в Рим да се лекува; минавали ден, два, три, месеци, но щастливият ден за целувката още не настъпил.

Сега, ще обясня значението на целувката. Целувката подразбира красивото, възвишеното, което човек търси в живота си. Аз не разглеждам целувката в нейната външна, физическа страна, но имам пред вид нейния вътрешен смисъл. При допирането на устните, всякога взимат участие известен род сили. Например, горната устна представя извор, от който изтичат струи на Божествената Мъдрост. Ако погледнете на човека с разбиранията на ангела, ще забележите, че от горната му устна изтичат някакви струи, като от извор, а долната му устна представя коритце, в което тия струи се изливат. Следователно, ако от устата на някой човек изтича нектар на живота, тази целувка има смисъл; обаче, ако от устата му изтича отрова, тази целувка е нещастие. Целувка от такава уста е целувка на прокажен човек. Тъй щото, не е безразлично, кого ще целуваш. Има ли смисъл да целувате умрели хора? Докато човек е жив, вие го хокате, карате се с него, но като умре, казвате: Хайде да го целунем, да загладим работата. – Ако искате да целунете някой човек, целунете го, докато е жив, а не след като умре.

„Който, в образ Божи като бе." Христос дойде между хората в образ Божи, да им покаже начин, как да приложат Божията Любов и Мъдрост в света. Силата на знанието се заключава в приложението. Казват за някого: Този човек се държи като слепец за тояга в своите вярвания, в своите възгледи. Питам: кой математик не се държи като слепец за тояга в числата от 1–10? Той носи тия числа с себе си, те представят за него мерки, без които не може. Ако някой го накара да се откаже от тия числа и букви, той ще му отговори, че тези числа представят за него пътища, чрез които възприема и предава математическите истини. Следователно, всяко число е метод, чрез който може да се предаде една математическа идея. Всяка буква е метод, чрез който може да се оформи дадена математическа идея.

Като говорим за Божията Любов, трябва да знаем едно от главните ѝ качества. Първото качество на тази Любов седи в желанието на човека да постави своя любим на същото положение, на което той сам се намира. Следователно, когато казваме, че Бог ни люби, подразбираме, че Той иска да ни приравни със себе си. Ако горделивият почувства тази любов, той казва: Ти знаеш ли, кой съм аз? Обаче, с тази гордост човек си създава големи страдания и неусетно пада от положението, в което Бог го е поставил. Любовта на Бога към нас има пред вид да ни издигне, да ни даде добри условия за развиване. Ето защо, тази Любов трябва да смири човека, а не да го възвеличи. Да любиш някого, това не значи да слезеш по-долу от него, или на неговото положение, но да го поставиш наред със себе си, за да го разбереш. Както се стремите към Божествените мисли и чувства, така трябва да зачитате мислите и чувствата на онзи, когото обичате. Който има прави отношения към Бога, към своя ближен, той разбира смисъла на числата и буквите и може да ги прилага в новия живот. Днес всеки човек се стреми към наука, всеки иска да бъде учен. Този стремеж е на място. Всеки трябва да се стреми към наука, но към Божествената наука.

Казвате: Съвременната медицина Божествена наука ли е? – Всяка наука, която е резултат на Духа, е Божествена, но хората, които се занимават с нея, не са още Божествени. Например, дойде лекарят при болния, постави го на операционната маса, извади червата му, чисти, прави, струва, зашие ги и казва: Платете сега десет хиляди лева! Срещне ви някой апаш в гората, посочи ви револвера си и казва: Дайте парите си! Както виждате, и единият иска пари, и другият иска пари. Значи, и лекарят, който си служи с Божествена наука, иска пари, както и апашът, който не си служи с никаква Божествена наука. Казвате: Може ли да се лекува човек без пари? – Може. – Как? – Ако лекарят излекува болния, както трябва, и по този начин го избави от страдания, болният ще даде не само десет хиляди лева, но и сто хиляди. Какво по-приятно за лекаря, да знае, че е помогнал на някой страдащ, без да иска никакво възнаграждение за това? От друга страна пък, така излекуваният болен, по никой начин не може да не се чувства задължен, да благодари на лекаря. При най-оскъдните средства даже той ще търси начин да изкаже своята благодарност, доброволно, а не по външно задължение. При това положение, между лекаря и болния се създават красиви отношения. Иначе, в очите на болния, лекарят ще бъде като търговец. Дето има търговски сделки, там няма трайни отношения. Светът се нуждае от разумни лекари, които да лекуват хората по нов начин. Такъв лекар ще лекува болния според законите на любовта, и болният ще му плати според законите на любовта. Тогава и лекарят ще бъде доволен, и болният ще бъде доволен. Бъдещите лекари ще лекуват не само физическите, но и психическите болести. В съвременния човек има една страшна вътрешна проказа, която го разяжда. Погледнете някой човек, изглежда здрав, но сърцето му се гърчи от болките на тия вътрешни струпеи. Погледнете мозъка му, също така е под влиянието на струпеите в неговите мисли.

И тъй, човечеството се нуждае от медицина, която да освободи човешкия ум и човешкото сърце от проказата, която ги разрушава и

разяжда. Съвременната медицина изучава свойствата и състава на цветята и на разни треви и ги използва като лечебни средства. И Божествената медицина извлича от цветята на Божествения свят лечебни вещества, с които лекува психическата проказа, която съвременните лекари не могат да лекуват. Добре е да се направи опит с Божествената медицина и с човешката и да се видят резултатите от едната и от другата. Например, при един сериозно болен, почти на смъртно легло, викат двама лекари: единият лекува по обикновен начин, а другият – по Божествен. Първият предписва някакви лекарства на болния, но минава ден, два, три, положението не се подобрява. Вторият лекар взима една чиста хартия и написва на нея една дума. След това изгаря книжката, събира пепелта, туря я във вода да се разтвори, дава от този разтвор на болния да пие по няколко лъжички на ден. Не се минават ден или два, положението на болния се подобрява. Казвате: Това са илюзии. Не, в света илюзии не съществуват. Драми и трагедии също не съществуват. Хората сами си създават илюзиите. Те сами създават драмите и трагедиите. Как? Мъж бие жена си – ето една драма. Мъж убива жена си – ето една трагедия. Бог никого не бие. Той никого не убива. Вината не е само в онзи, който предизвиква. Някой писател написал една пиеса и наредил там да бият един от героите. И гледате, излизат актьорите на сцената, така се предизвикват едни други, че се създава повод да бият един от героите. Също така и в живота се създават поводи между хората да се бият. Някой казал на някого една обидна дума. Последният казва: Аз ще му дам да разбере! Той се заканва да го бие. Тази мисъл влиза в подсъзнанието му, дето се организира, и след известно време се проявява на физическия свят; той набива този човек. Обаче, след два-три месеца най-много, ще се намери друг човек, който пък него ще набие. Никой не може да избегне закона на възмездието. Казано е в Писанието: „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери". Този закон работи и с положителните, и с отрицателните мисли и чувства в човека. Следователно, дойде ли в ума ви някаква добра идея,

колкото малка да е, не я отблъсвайте. Тя ще влезе в подсъзнанието ви, дето ще се организира, и един ден ще даде плод. Вложете тази мисъл като подкрепа в живота си! Вие сте художник; дойде в ума ви една малка идея, да нарисувате нещо, но казвате: На мене ли остана да направя тази работа? – Реализирайте тази идея и не мислете повече. Вие сте музикант; дойде в ума ви идеята да изсвирите нещо. Казвате: До мене ли остана да изпълня този номер? –Изпълнете този номер и не мислете. Ако вложите в ума си идеята да станете милосърдни, ще станете. Тази идея работи в подсъзнанието, дето се организира, и незабелязано се проявява и на физическия свет. Приложете този метод при самовъзпитанието си. Каквато добра мисъл мине през ума ви, приемете я. Тя ще влезе в подсъзнанието ви, и там ще работи. Един ден ще даде своите плодове на физическия свят. Защо съвременните хора не успяват с този метод? Защото те, или не вярват в него, или наполовина вярват. В заключение, всеки ще получи толкова, колкото е вложил.

Сега, като се ползвам от опитностите на цялото човечество, аз вадя следния закон: който иска да успява в работите си, той трябва да бъде абсолютно чист! Великите работи растат само при абсолютна чистота. Ако искате да станете виден човек, ако искате да станете учен човек, ако искате да станете силен човек, да създадете нещо, вие трябва да бъдете абсолютно чисти! Когато човек добие тази чистота, той схваща своето предназначение, като душа, като носител на велика Божествена идея.

Сега ще приведа един пример из живота на християните, във времето на Нерон. Един от римските благородници приел християнството, но като християнин, бил подложен на големи гонения, заради което се принудил да напусне Рим и да отиде в Африка. Там той се скитал из горите и се криел в една пещера. По едно време той видял, че един лъв се приближил към пещерата. Като видял вътре човек, лъвът спрял спокойно пред входа на пещерата и вдигнал лапата си нагоре. В първо време християнинът помислил, че

лъвът ще го разкъса, но като видял спокойствието му, разбрал, че друга никаква причина го заставила да спре пред пещерата. Той се загледал в лапата на лъва и забелязал в нея един голям трън. Приближил към лъва, извадил трънa, превързал го внимателно и го оставил да си отиде. Лъвът се отдалечил, а римлянинът започнал да си мисли: Каква полза, че съм направил едно добро на лъва? Извадих тръна му, и нищо повече. След известно време този римлянин се върнал в Рим, когато християните отново били подложени на преследвания. Като християнин, и той бил уловен и осъден на смърт, да бъде разкъсан от лъвовете. Когато го извели на арената и пуснали срещу него един лъв, всички останали поразени, като видели, че този лъв не се хвърлил върху него да го разкъса, но коленичил и започнал да лиже нозете му. Цялата публика се изказала в полза на този римлянин, да бъде помилван, защото такова нещо може да се случи само с Бога, но не и с човека. Този лъв бил същият, на когото римлянинът извадил тръна от лапата.

Оттук вадим следния закон: доброто, което човек прави, се връща към него. Велико, мощно е доброто! Съвременните хора трябва да се занимават с доброто. Те разглеждат външната страна на живота и спорят върху въпросите: Има ли Бог, или не; съществува ли друг свят, освен физическия; що е душа, що е дух; какво нещо е материализъм, и какво – идеализъм. И това е добро. Тези разисквания развиват ума, но не разрешават въпросите на живота. Всяка идея е мощна в приложението си. Например, срещате един човек, който ви обижда, каже ви някаква обидна дума. Ако се подадете на влиянието на тази дума, тя ще влезе в подсъзнанието ви, и там ще почне да се организира, докато един ден даде своите лоши резултати. Ако искате да се освободите от обидата, не бързайте да се подавате на нейното влияние, но спрете се за малко и потърсете някоя Божествена мисъл или Божествено чувство, с които да й се противопоставите. Кажете си: Ако Христос беше на моето място, как щеше да постъпи? Божествената мисъл е последното средство, което може да ви

помогне. В един разказ за Христа се разправя следното: Детето на една бедна вдовица било зле болно, и тя решила да го занесе при Христа, Той да му помогне. По пътя още то издъхнало в ръцете ѝ. Обаче, с мъртвия труп на детето, тя продължила пътя си, да търси Христа. Най-после ѝ казали, че Христос е разпнат вече, не може да ѝ помогне. Въпреки това, тя отишла на Лобното място, сама да види Христа, да Го помоли да съживи детето ѝ. Като видяла Христа на кръста, тя започнала отчаяно да плаче, че единствената ѝ надежда е изгубена. Христос помолил един от войниците да извади гвоздея от дясната му ръка, да помогне на тази нещастна вдовица, и след това отново да го закове. Войникът изпълнил желанието на Христа. Тогава Христос положил ръката си върху мъртвото дете, и то оживяло.

И тъй, вземете пример от Христа. Що се отнася до правене на добро, и на кръста да сте, помолете да отковат ръката ви само за момент, да направите последното добро. Това е геройство! Ако искате да бъдете такива герои, идеята за доброто трябва да стане във вас плът и кръв. Такива трябва да бъдат младите хора! Ако младото поколение стане образец на такова геройство, между младите ще има и учени, и гении, и свети хора. Едно се изисква от човека: и при добрите, и при лошите условия на живота да е готов, като Христа, да направи последното добро. Христос каза на войниците: „Освободете дясната ми ръка от гвоздеите, да помогна на тази жена. После пак я заковете". Така е предадена идеята в разказа, но аз казвам: Христос не се обърна към войниците с молба, те да извадят гвоздеите от ръката му, но Той сам ги извади. По какъв начин? Той силно съсредоточи мисълта си към Бога, и гвоздеите сами паднаха от ръката Му. Щом имаше сила да възкреси умрялото дете на вдовицата, още по-лесно беше за Христа, с мисълта си, да извади гвоздеите от ръката си. По този начин Христос даде добър урок на човечеството, като каза: „Според законите на римското право, вие можете да ме разпнете, но аз ще ви покажа един метод, чрез който можете правилно да разрешавате всички спорове в света.

Питам: кое беше по-добро, да пострада Христос, или да не пострада? Страданието обезслави Христа на земята, но на небето, пред Бога, Той доби слава. Той изгуби своята слава, но възвеличи Божията. Ако Христос не беше се обезславил пред хората, човечеството щеше да бъде изложено на големи страдания. Христос каза: „По-добре аз да пострадам, отколкото цялото човечество". Следователно, по-добре е да пострада физическият човек, отколкото неговите идеи. Идеите в човека представят цялото човечество. Имаме ли идеи, ние сме човеци; нямаме ли идеи, ние не сме човеци. Какви идеи трябва да има човек? Благородни и възвишени идеи, благородни и възвишени желания. Без такива идеи и желания, човекът е мъртвец, той не живее.

Казвате: Дано дойде Христос на земята! Ако дойде Христос на земята, хората пак ще Го разпнат, не по стария, но по нов някакъв начин. Защо? Защото Христос люби Бога. Много кръстове е имало и ще има за ония, които любят Бога. Ако някой набръчка малко лицето си и запита Господа, защо му дава толкова страдания, Господ ще каже: „Изпъдете този навън! Той не е за сегашните времена, нека остане за бъдещите дни и години"! За онзи, който е готов, Бог ще каже: „Заковете този"! Той ще изпита голяма радост, че са го удостоили с такива страдания. Той ще благодари за привилегията, с която се ползва. Който е готов да служи на Бога, той гледа на страданията, като на велико благо, на велика привилегия. Мнозина запитват, защо са страданията в света. Казвам: страданията идат,за да научат хората да правят добро. Днес хората поддържат мисълта, че с доброто не може да се живее, с истината не може да се живее. – Как ще се живее тогава? Ако с доброто и с истината не може да се живее, още по-невъзможно е да се живее със злото и с лъжата. – Тъй, поне малко да се изкриви истината. Не, никакво изкривяване на истината! Животът на съвременните хора е пълен с изкривявания, вследствие на което идват нещастията и страданията. В личния, в семейния, в обществения, в религиозния живот на хората има изкривявания,

които трябва да се изправят. В начините, по които хората днес се лекуват, пак има изкривявания. Когато заболее някой, първата му работа трябва да седи в това, да се обърне към Бога, с молба да му даде някакъв правилен метод за лекуване, да му изпрати човек, определен за него. Като намери този човек, той ще му каже: Братко, моля ти да ми помогнеш. Аз ще ти платя, според колкото разполагам, но ще те моля и ти да останеш доволен. Ако разполагам, ще ти дам и сто хиляди лева, да изкажа своята благодарност. Ще има ли нужда този лекар да ходи от къща в къща, да лекува болни?

„Който, в образ Божи като бе". Възможно ли е човек да бъде образ и подобие Божие? При сегашното положение на човека, с този ум и с това сърце, които днес има, той не може да бъде образ и подобие Божие, но един ден, когато умът и сърцето му се изменят, това е възможно. Нова епоха иде, с нови хора, с нови постижения, когато всички ще имат опитността, какво значи Божествен живот. Новата епоха ще разполага с нова наука, с нови изкуства, с нови начини за живеене, за лекуване. Казвате: Защо тия неща не дойдат сега? – За всяко нещо има определено време. Например, човек не може да изучава философията или поезията кога и да е – има определено време за това. Поезия се пише на млади години, а философия – на стари години. Когато стане на 15 годишна възраст, човек започва да пише и да чете поезия; на 21 годишна възраст се занимава с музика; на 33 годишна възраст – с художество. Стане ли на 120 години, той вече трябва да се занимава с философия. Само 120-годишният може да изказва здрави, положителни мисли, чрез които да поучава младите, как трябва да живеят. А на каква възраст човек може да стане духовен? Човек трябва да се е родил духовен, отпосле той не може да стане такъв. Човек става поет, музикант, художник, философ на земята, а религиозен и духовен става преди още да се е родил. За в бъдеще, когато някое дете се готви да се роди в някой дом, майката ще го пита: Имаш ли свидетелство за духовност и за религиозност? – Нямам. – Щом нямаш, търси друго място; аз не мога да те приема в

моя пансион. Аз взимам думата религиозен или духовен човек във висок смисъл. От такъв човек всичко може да стане. Той може да стане и поет, и музикант, и художник, и философ. Който не е духовен, никакъв не може да стане. Истински духовен човек е онзи, който може да се пожертва за човечеството. Под думата жертва, в прав смисъл, разбирам такава, каквато Христос е направил за човечеството. Той даде живота си за човечеството, и този живот послужи за подкваса на новия живот, който днес иде в света. Идеята, която Христос внесе в света, и до днес още продължава да работи в подсъзнанието на хората. Христос не е вън от нас. И досега още Неговите идеи продължават да се организират. Няма да мине много време, и тия идеи ще се проявят. Явяването на тези идеи представя новата епоха. Когато дойде тази епоха, учените ще почнат да се занимават с въпроси, които днес всички отхвърлят. По същия начин учените от миналите векове отхвърлиха спиритизма, който много от съвременните учени вече приемат. Ще кажете, че спиритизмът не може да се докаже научно. Това е друг въпрос. Факт е, че духовен свят съществува. Като дойде времето, и това ще се докаже. Факт е, че слънцето, звездите изгряват и залязват. Защо е така, как се доказва това изгряване и залязване, то е друг въпрос. Има ред факти, ред явления в природата, които ние трябва да приемем, а доказването им ще дойде на своето време, при специални за тях условия. Запримтер, всяка истина съдържа известно число факти, но тия факти могат да бъдат достъпни за човешкия ум само при светлината на слънцето.

Казвам: за да се добере до ония истини, които днес се отричат, човек трябва да изучава окултните науки. Сегашните хора гледат на окултизма като на нещо мистериозно, като на магия. Бъдещето е на окултната наука. И сегашната наука е окултна. Нима химията не е окултна наука? Нима философията не е окултна наука? Тия и много науки още се занимават с отвлечени въпроси. И окултните науки се занимават с такива въпроси, които ние наричаме не отвлечени, но велики въпроси, велики загадки за бъдещето на човечеството.

Окултната наука ще ни покаже правия път за разрешаване въпросите на живота. Дохожда един от тия учени и започва да измерва пръстите на двама души. Първият пръст, показалецът, на единия е дълъг 9 см.; вторият, т.е. средният пръст е дълъг 10,5 см.; безименният – 9,5 см.; малкият – 6 см. После измерва пръстите на втория и намира, че показалецът му е дълъг 10 см.; средният – 12 см.; безименният – 10 см.; малкият – 8 см.. След това той сравнява тия данни и казва, че първият човек е слънчев тип. Той обича музиката, изкуството; обича красивото, великото, но е колеблив, нерешителен. Той седи на плета и казва: Да скоча, или не? Да направя това нещо, или не? Бутнете ли го веднъж, той тръгва вече, но всичко е, докато го бутнете. И радостите, и скърбите приема еднакво. На всичко в Живота се радва. Това се вижда от отношението, което съществува между показалеца и безименния. По същия начин може да се определят качествата и способностите и на втория човек. Ще кажете: Как може да се знае това? Аз пък питам: отде знаят учените, че разстоянието от слънцето до земята е 92 милиона мили? Ще кажете, че учени, авторитети са доказали това. И аз ще кажа, че учени хора са определили характера и способностите на човека по дължината на неговите пръсти. Това е наука, която е съществувала още в древността. Вторият човек, според дължината на пръстите си, показва човек с високо мнение за себе си. Той не е нито поет, нито музикант, но държавник, който обича да заповядва. Ако е мъж, обича да намери всичко готово в дома си, а жена му да стои пред него като войник. Той обича да се облича хубаво, да има пари, слуги на разположение и като дръпне звънеца, всички да са на услугите му. Който познава окултните науки, той ще се ползва от тях, но ще помага и на другите. Първо, човек трябва да се справи със своите мисли, чувства и желания. Същевременно, той трябва да знае, какви сили се крият в него. Щом знае това за себе си, той ще го знае и за другите и ще може да им помага. Има някои баби, които познават науката за ръцете и си служат с нея за лекуване. Като отиде някой болен при една от тези баби, тя измерва пръстите му,

написва числата на чиста, бяла хартия, която после изгаря. Пепелта от тази хартия разтваря във вода и дава на болния да пие. След това болният оздравява. Други баби измерват главата на болния и го лекуват по същия начин, както при измерването на пръстите. Ще кажете, че това са суеверия. Суеверия в света не съществуват.

„Който, в образ Божи като бе". Значи, има възможност човек да бъде образ и подобие Божие. Например, какво по-красиво нещо има от човешкото лице? Каква светлина се крие в човешките очи! По светлината на очите се съди за милосърдието, за любовта, за истинолюбието и за ред още добродетели в човека. Тази светлина показва, че Божественото работи в него. Някой иска да развие добродетелта в себе си. Какво трябва да направи? Той трябва да намери човек, в когото добродетелта е силно развита и да спре вниманието си върху него така, че да отпечата този образ в своя ум, в своето сърце, в своята душа. Нова наука е нужна на съвременните хора.

Новата наука трябва да се приложи, както при самовъзпитанието на човека, така и при възпитанието на бъдещето поколение. Бъдещите учители няма да проповядват на децата, нито ще ги морализират, но ще ги нареждат по такъв начин, че взаимно да си въздействат: ако някое дете върви по женска линия, до него ще се постави друго, което върви по мъжка линия, у което е развито чувството на справедливост, на съвест. Първото дете е колебливо, а второто – смело, положително. Обаче, ако наредите едно до друго две деца, които имат еднакви черти, те ще се спънат. Два петли на едно бунище не пеят. Един петел и една кокошка лесно се спогаждат. Когато намери една кокошка, петелът цял ден пее. Той казва: Дайте ми една другарка, да видите, какъв певец съм! Когато един петел запее, и другите петли се провикват, но той се спуща към тях и казва: Как смаете да пеете с мене заедно?

И тъй, всичко, каквото виждаме в природата, представя някакви идеи, но те още не съставят наука. Тия идеи, тия факти трябва да се

обобщят. Например, ако разглеждате петела и кокошката, като форми само, те много не могат да ви ползват. Тези форми трябва да се осмислят. За вас не е важно, че петелът кукурига, но трябва да знаете, какво означава това кукуригане. Някои са забелязали, че когато петелът кукурига пред вратата на господаря си, това показва, че гост ще дойде. Отде знае петелът това? Има ли някакви факти, или това е някакво съвпадение? Обаче, 10-15 минути след кукуригането на петела, гостът пристига. Това не значи, че петелът е причина за идването на госта, но той предвижда нещата. Значи, има известни факти, известни явления в природата, които често се случват, и на нас предстои да ги обобщим, да извадим разумната страна от тях.

„Който, в образ Божи като бе". За да дойде човек до положение; да възстанови своя първичен образ, той трябва да използва Божественото, което е вложено в него. За тази цел той трябва да се домогне до онази свещена наука, която е в него. Тази наука отвън не се преподава, тя се изучава отвътре. Според мене, и науката за пръстите е свещена. Природата е създала човека по строго определени математически и геометрически отношения. При отклонението му от правия път, стават отклонения и в тия числа. Ако разгледате научно добрия и лошия човек, ще видите, че те коренно се различават: главата, лицето, ръцете, даже и космите на главата на добрия човек отговарят на съвършено особени числа в математическо и в геометрическо отношение от тия на лошия човек. Ако вземете косъм от престъпник и го прекарате между пръстите си, по цялата му дължина, ще забележите, че той не е гладък, но има много възли. Ако вземете косъм от главата на един добър, благороден човек, ще забележите, че по цялата си дължима той е гладък и приятен на пипане. Защо съществува това различие? Защото мислите на човека се отразяват върху космите му: добрите мисли правят космите меки, гладки, тънки. Лошите мисли ги правят корави, неравни и дебели. Ако пипнете космите на престъпник, който е убил няколко души, ще изпитате много неприятни чувства, от които с месеци не ще можете

да се освободите. Ако попаднете в някоя област, дето са убити много хора, вие ще изпитате ужас, страх, отвращение – чувства, които са изпитвали убитите в момента на отнимане живота им. Ще кажете, че тези места са орисани. Не, на тези места са убити хора, които не могат да се примирят с положението си. Като дойдете до тези места, нещо отвътре ви казва: Не минавайте оттук! Вие трябва да послушате този глас и да се върнете назад. Ако не послушате, ще се натъкнете на лошите чувства на убитите и можете да заболеете. Всяко място носи свои специфични мисли и чувства, според това, за какво е служило. Ако минавате покрай някоя черква, ще изпитате мислите и чувствата на богомолците от тази черква. Ако минавате покрай някоя скотобойна, ще изпитате тежки чувства, като че нещо ви стяга, притиска душата ви.

Казвам: чисти мисли, благородни чувства и възвишени постъпки се изискват от съвременните хора. Какво виждаме днес? Тъкмо обратното. Четете вестниците и виждате, че те са пълни с неверни факти. За този ще пишат нещо, за онзи ще пишат нещо, да настроят хората. Каква полза от това? Какво ще спечели българският народ, или друг някой народ, като чете тия новини? Христос казва: „Всяко царство, разделено против себе си, не може да устои". Значи, за да устои едно царство, изисква се сплотеност, единство между всички негови членове. За тази цел, между всички хора, между всички народи трябва да се внесе любовта, мъдростта, истината, като елементи за спояване, за съграждане на новото, на великото. Само при това положение можете да гледате на всеки човек, като на Божие създание. Ще кажете, че в Писанието се говори, че всяка власт е дадена от Бога. Да, всяка справедлива власт е дадена от Бога, но не и несправедливата. Всяка несправедлива власт ще бъде съдена. Всеки дом, всеки народ, които постъпват несправедливо, ще бъдат съдени от Бога, като личности. Учените доказват това чрез закона за наследствеността. Много примери из живота потвърждават този закон. Такива примери има в Америка: един мъж, от билата раса,

имал отношения с една негърка. В първите три поколения се раждали черни деца, което показва, че майката имала надмощие, затова децата били черни. В четвъртото поколение, обаче, се родило едно бяло дете. Всички се чудили, отде е дошло това бяло дете между черните. И обратно: една бяла жена имала отношения с един негър. В първите три поколения се раждали бели деца, но в четвъртото поколение се родило едно черно дете. Всички останали учудени, как е възможно, от почтени, добри родители, да се роди черно дете.

Значи, природата е безпристрастна, тя всичко хроникира. Няма престъпление, последствията на което да не се проявят поне в четвъртото поколение. И днес, когато се проповядва на хората добър живот, това има за цел да ги освободи от бъдещето зло. Строг е Великият закон на живота! Никой не може да избегне този закон. Няма защо да съжалявате, че сте под този закон, но трябва да знаете, че ви предстои да изправите погрешките си, т.е. да се избавите от материализма. Като изправите погрешките си, вие ще станете идеалисти, ще можете да възприемете Божественото. Някой казва: Материализмът трябва да се премахне. Да, но нито с думи, нито с аргументи можете да го премахнете. За да се освободите от материализма, трябва да изправите всички погрешки, които сте направили. А за да придобиете идеализма, трябва да възприемете Божествените идеи. Докато не се изправят грешките на материализма, той винаги ще съществува; докато не се възприемат Божествените идеи, идеализмът няма да дойде.

Поздравлявам ви сега с новата година, която наричам година на двете отворени очи. Тази година е богата, тя носи пълен чувал със злато и със скъпоценни камъни. Като мине покрай умните, тя ще им остави големи богатства. Като мине покрай глупавите, нищо няма да им остави. Глупавият ще се намери в положението на онзи българин, който срещу Юрданов ден пъхнал главата си през прозореца, но не могъл да я извади. Между българите съществува едно предание, според което, ако някой пъхне главата си през някой прозорец, срещу

Юрданов ден, когато се отваря небето, и в този момент пожелае нещо от Господа, всичко ще му се даде. Един българин решил да направи този опит. Една вечер, срещу Юрданов ден, той пъхнал главата си през железата на един от прозорците и чакал до 12 ч., когато небето се отваря, да поиска от Бога една крина злато. Като видял, че небето се отваря, в бързината, вместо да поиска една крина, пълна със злато, той казал: Господи, дай ми глава, голяма като крина! Каквото пожелал, това станало: главата му се увеличила, станала голяма като крина, но не могла да излезе през решетката.

Казвам: голямата глава представя човешката лакомия – лакомия за богатства, за знания, за слава. Сега, и вие се обърнете към Господа и пожелайте от Него да ви даде за новата година от изобилието на своята Любов и Мъдрост. Пожелайте от Бога да прогледате тази година, да виждате света през очите на Великата Любов и на Великата Мъдрост; сърцата ви да бъдат винаги радостни и весели, а умовете ви – чисти и свободни, да носите и на другите хора от своята радост, от своята чистота и свобода.

Беседа от Учителя, държана на 1 януари 1928 г., София. – Изгрев.

ЖЛЕБЪТ

„Аз сам изтъпках жлеба; и никой от народите не бе с мене." (Исайя 63:3)

Езикът, на който са писали древните, библейски хора, или, както някои ги наричат, мъдреците, не се дължи на тяхното външно знание. Технияt език е особен, повече в символи, в образи. Ако го сравните със западноевропейския, той би представял буквално предаване на фактите. Предаването на нещата по буква губи своя дълбок вътрешен смисъл. Кой не знае, какво нещо е стъпкването на жлеба? Каква е целта на лозаря, когато обира гроздето? Той има предвид да стъпче гроздето, да извади от него виното и да го продаде. Има ли нещо лошо в стъпкването на гроздето? Какво представят зрънцата на гроздето? Те представят сили в природата, които трябва да се трансформират.

Съвременните хора живеят в свят, подобен на този, в който живеят лозените пръчки. В първо време лозените пръчки се радват, че растат; радват се, че господарят им е разумен, благороден човек, който по три пъти на ден чете молитви, ходи на църква, пали свещи, но един ден дохожда при тях, с нож в ръка, и ги изрязва по всички правила на модерното лозарство, като оставя чуканите им голи. Питам: ако лозата има съзнание, какво ще помисли за своя господар? И лозата има съзнание, но не като човешкото. Тя ще си каже: Неразумен бил моят господар! Не, разумен е този лозар, той иска да направи нещо хубаво от тази лоза, затова й оставя само по едно или по две очи. Колкото очи да остави на лозата, тя все плаче. Добре е да събирате този сок от лозите и да го употребявате против очеболие. След рязането, лозата започва отново да расте, и радостта й се възвръща. Тя се радва, че ще цъфне, ще вържe и плод ще даде. Не се

минава много време, господарят ѝ пак дохожда при нея с нож в ръка и започва да реже един след друг гроздовете и, докато наново се окастри, оголее. Ако бяхте вие на положението на тази лоза, и ред години имате същата опитност, какво разбиране ще придобиете за живота? Ще кажете, че сте културни хора, че не сте в положението на лозата. Наистина, вие не сте като лозата, но не сте и на по-безопасно положение от нея. И вас всяка година ви режат, на общо основание, взимат плодовете ви, докато ви окастрят. Следователно, и на човека предстои, като на лозата, година след година да расте, да цъфти, да връзва, да дава плод.

Всички хора си задават въпроса за смисъла на живота. Когато задават този въпрос, това ни най-малко още не значи, че те ще го разрешат, но поне ще се домогнат до някой конкретен въпрос, който, в дадения случай, ги интересува. Всеки иска да знае своята задача, като разумно същество във вселената, за да се нагласи в хармония с нея, да свърши дадената му работа и да вземе дял от общото благо на тази вселена. Какво ще ви ползва богатството на някой милионер, ако вие нямате пет пари в джоба си и гладувате? Какво ще ви ползват стотиците хлябове на някой фурнаджия, ако вие нямате пари да си купите парче хляб и гладувате? Богатствата и благата в света интересуват човека дотолкова, доколкото той може да вземе участие в тях. Благата на живота се осмислят за човека дотолкова, доколкото той може да се ползва от тях. Вие можете да получите само една ябълка или круша, само един грозд, или само една монета, но поне сте получили нещо. Иначе, всички блага остават за вас безсмислени, безпредметни.

Като четете 63. глава от Исая, виждате, че той се намира в някакво противоречие и казва, че Бог сам създава противоречията, Той сам реже с ножа си, но разумно реже. В един от стиховете на Исая се казва: „Защо си ни допуснал, Господи, да се отклоняваме от пътищата си, да ожесточаваме сърцето си, да Ти се не боим? Върни се заради рабите си, племената на Твоето наследие." (–17 ст.). Значи,

когато дойде при лозата, истинският лозар я погледне оттук-оттам и казва: Ти имаш 20 пръчки, а трябват ти само една-две. Той взима ножа, изрязва всички пръчки на лозата, като оставя само ония, които й са нужни. Като погледне сълзите й, той казва: Сега можеш да плачеш, колкото искаш, но след време ще видиш доброто, което съм ти направил. Добрият, разумният лозар е свързан с лозената пръчка. Значи, между лозаря и пръчката има вътрешна връзка, Това показва, че между всички явления в природата има тясна, неразривна връзка. Това се обуславя от великия закон на Любовта. Когато Любовта срещне човека, тя му казва: Качи се на гърба ми да те нося! – Не, аз не искам да те измъчвам. Човекът се показва учтив, внимателен. Тогава Любовта му казва: Щом не искаш да те нося, не искаш да ме измъчваш, аз ще се кача на гърба ти. Тъй щото, или ти трябва да се качиш на гърба ми, или аз трябва да се кача на твоя гръб. Друго положение не съществува. Или аз нося, или мене носят. Аз не обичам да ме придружават.

Сега аз питам съвременните хора: какво предпочитате – любовта да ви носи на гърба си, или вие да я носите? Както виждам, сегашните хора са много деликатни. Те ще кажат на любовта, че не искат да я измъчват, не искат тя да ги носи на гърба си. Тогава, не остава друго, освен любовта да се качи на гърба им, и те да я носят. Качи ли се любовта на гърба им, те ще имат големи мъчнотии и страдания. Много естествено е това! Колкото лека да е любовта, все има някаква тежест. Кой човек на земята не е бил наскърбен от любовта? Кое същество в света не е останало огорчено от любовта? Следователно, ако питате, защо човек скърби, казвам: човек скърби, защото е отказал на любовта да го носи, а се наел той да я носи. Закон е: Силният трябва да носи слабия, а не слабият да носи силния. Правилно е силният да носи слабия на гърба си. Тогава ще има щастие на земята. Става ли обратното, идат нещастия и страдания в живота на човека. Качи ли се веднъж любовта на гърба на човека, тя вече не слиза. Това е велик закон, който всеки трябва да знае, за да се

справи с трудностите в живота. Тъй щото, който не иска да бъде носен от любовта, той ще я носи на гърба си. Той ще я носи, а тя ще го учи. Като слезе от гърба на човека, тя казва: Благодаря ти, задето ме носи. Ти си отличен човек. – Ти си благодарна, но аз не съм благодарен. – Щом не си благодарен от това положение, аз съм готова да изправя всичко. Сега ще направим обратното: ти ще се качиш на мене, и по този начин ще придобиеш всичко, каквото имам. Моето знание, моето богатство, моето щастие ще бъдат и твои. Тогава ти ще разбираш живота, както аз го разбирам.

Съвременните хора страдат, вследствие неразбиране на живота. Това неразбиране се дължи главно на недостатъчното светлина на ума. Тази светлина пък е в зависимост от тяхното умствено развитие. Много майки се радват, че децата им се развиват добре, че се интересуват от въпроса за слънцето, за звездите и от много още велики въпроси. Казвам: тия ваши синове и дъщери, които се интересуват от велики въпроси и загадки в живота, един ден ще носят любовта на гърба си, вследствие на което много ще страдат. Истинската философия на живота седи в това, да не се занимава човек с разрешаване на великите въпроси. Оставате любовта да ви качи на гърба си, и тя да се занимава с великите въпроси, а вие – с малките въпроси. Който е придобил безсмъртието, само той може да се занимава с разрешаване на велики въпроси, а обикновеният, простосмъртният човек може да се занимава с малки, дребни въпроси. Той е силен в науката на страданията, в науката на разрушенията. Вземете, например, колко хубаво е описан адът от Данте. Колкото по-нагоре се качва той, описанието бледнее. Човек не може да описва нещо, което не е видял и опитал. Това е достъпно само за истински гениални хора.

„Аз сам изтъпках жлеба". Като изтъпкал жлеба, той пръснал и боядисал дрехата си червено. Следователно, всички хора, на които лицата са малко червени, са здрави. Защо? Защото, който тъпче, той яде. Да тъпчеш нещо, това подразбира да владееш нещата, да

излезеш от пасивното си положение. Да бъдеш пасивен, това значи, да седиш на едно място и да решаваш въпросите, защо съществува грехът, защо едни хора са богати, а други – бедни. Ние се нуждаем и от богати, и от бедни хора; ние се нуждаем и от пълни, и от празни торби. За условията, при които сега живеем на земята, ние се нуждаем от планини и от долини, от гори и от пустини, от реки и от морета. Според вас, какъв трябва да бъде животът на земята? Представете си, че при сегашните условия нямаше страдания между хората. Знаете ли, какъв щеше да бъде животът? Не, живот без страдания не може. Страданията са необходимо благо за живота на земята. Чрез страданията хората изкупват прегрешенията си. Страданията са необходими още и като условия за повдигане и развиване на човечеството. Докато е на земята, човек трябва да развива всички свои центрове и способности, вследствие на което той трябва да мине през разни положения и изпитания: той трябва да бъде и богат, и беден; и учен, и прост и красив, и грозен. Човек трябва да мине през всички положения на живота, за да достигне пълно усъвършенстване. Като богат, човек развива само един център в себе си – стремеж за събиране, за трупане на богатства. Този център не е никак развит в кокошката. Оставете една крина жито пред кокошката и вижте, какво ще прави. Тя ще се качи на крината, ще хапне няколко зрънца жито, и останалото ще разпръска с краката си. Защо? Защото кокошката не мисли за утрешния ден.

В това отношение, много хора мязат на кокошката; те ядът и пият, не мислят за утрешния ден. Като се свърши крината, те казват: Лоши времена настанаха. Да, настанали са лоши времена, но само за тези хора, а не и за целия свят. Дайте повечко орехи на някоя катеричка, и гледайте, как тя ще постъпи. Катеричката ще хапне, колкото трябва, а останалите орехи ще скрие някъде, за бъдещето. Защо кокошката постъпва по един начин, а катеричката – по съвсем друг начин? Кокошката произлиза от висок род, тя има царско произхождение. Баща й бил цар. Тя яла и пила, живяла в изобилие, и

за утрешния ден никога не е мислила. Катеричката, обаче, произлиза от бедно семейство; тя е живяла в оскъдни условия, в големи лишения, вследствие на което всякога имала грижа за утрешния ден. Като говоря така, богатият ще каже: Аз кокошка ли съм? – Кокошката и катерицата са символи, но вие не трябва да разглеждате нещата, буквално, да не изпаднете в противоречие. Бог се обръща към Яков с думите: „О, червей, Якове!" Това не значи, че Яков е червей, но червеят се взима за символ. В червея няма никаква злоба, никаква омраза. В това отношение, червеят е в елементарно състояние. По характер кокошката е щедра. Като дойде някой при нея, тя веднага го поканва на ядене, като казва: Хайде, днес да ядем и да пием. Като свършим, Бог ще даде още една крина. Казвате: Може ли да се живее с такава вяра? – Не е въпросът там, но важно е, кой е на правия път – кокошката, или катеричката. Ако питате бедните, те ще кажат, че кокошката е на прав път, защото е щедра и обича да дава и на бедните. Ако питате богатите, те ще кажат, че катеричката е на прав път, защото мисли за утрешния ден. Кокошката може да жертва. Тя жертва не само крината си, но и животът си дава за другите.

„Аз сам изтъпках жлеба." Когато се ражда човек, всеки се интересува, каква ще бъде неговата съдба. И българите се интересуват от съдбата на своите деца, или от онова занятие, на което те ще се предадат. По тази причина те имат обичай, когато малкото дете проходи, да му мътят питка, а заедно с това да поставят на една малка маса ножче, перо, монета и рало и гледат, към кое от тези четири неща детето ще пристъпи. Ако детето посегне към ножчето, военен ще стане; ако вземе перото, писател ще стане; ако вземе монетата, търговец ще стане; ако вземе ралото, земеделец ще стане. И в действителност, този закон е верен. Щом се роди човек, той е хванал вече нещо. Докато не хване нещо, човек не може да се роди. Щом хване нещо, той вече се ражда. Ако наблюдавате развитието на детето в утробата на майката, ще видите, как постепенно се сформират костите, мускулите, кръвоносната система, пищеварителната, докато

най-после се сформира и дихателната система. Щом се образува дихателната система, детето излиза вече от утробата на майка си, т.е. от бащиния си дом. Тогава майката казва на детето си: Понеже ти бутна едно свещено място, което не трябваше да пипаш, затова ще излезеш вън. Това бутане е съгрешаване, заради което детето излиза от утробата на майка си. Щом се роди, детето започва да плаче, че трябва да напусне рая. Майката казва: Няма защо да плачеш. Като живееш по Бога, ти пак ще се върнеш в рая.

Мнозина питат: Защо човек плаче? Казвам: човек плаче, защото е пипнал едно свещено място. Той е пипнал без позволение едно свещено място от „дървото за познаване на доброто и злото." Затова, именно, майката казва на детето си: Докато си в утробата ми, само аз имам право да дишам. Ти ще дишаш чрез мене. Щом искаш да дишаш самостоятелно, ти си бутнал вече свещеното място на „дървото за познаване на доброто и злото," и трябва да излезеш вън от рая. Такъв е законът. Този закон има приложение и в цялата природа. Само Бог има право да диша. Ние ще дишаме чрез Него. Обаче, недоволни от това положение, ние искаме да станем като Бога, вследствие на което се докосваме до „дървото за познаване на доброто и злото," за което излизаме от рая.

– Не сме ли свободни да правим, каквото искаме? – Който иска да бъде свободен, да прави всичко по свой ум, той трябва да напусне рая, да излезе в широкия свят. Като излезете от рая, вие ще се намерите на онзи жлеб, дето Бог тъпче хората. Защо ги тъпче? За да извади от тях онези сокове, които са необходими за поддържане на великия живот. Изтъпканият жлеб представя народите, които са минали под Божията нога. Кои са тия народи? Всички ония, които не са живели в съгласие с Божиите закони. И съвременните народи са поставени в този жлеб да се тъпчат. Ето защо, всички сегашни държави, общества, управници, учени, философи, свещеници се замислят по този въпрос и се запитват: Какво трябва да се направи, за да се подобри положението на човечеството? Каква трябва да бъде

новата култура, която ще донесе мир и разбирателство между народите? От хиляди години насам са съществували безброй култури, но в края на краищата, всички са изчезнали. Де остана египетската култура и цивилизация? И тази култура изчезна. На какво се дължи това? В Египет дохождаха хора от различни народности – асирийци, вавилоняни, гърци, с цел да се запознаят с египетските тайни, но злоупотребиха с тях. По този начин, те внесоха едно разслабване в египетската култура.

Следователно, човек е в правия път само тогава, когато изучава великите Божии закони и върви съобразно с тях. Човек е на прав път само тогава, когато изучава небето, слънцето, звездите, планетите, планините, реките, изворите, растенията, както и устройството на земята. Щом се откаже от тази наука и пожелае да си поживее малко, той вече е на крив път. Египтяните не трябваше да издават тайните си. Те продадоха своите тайни. При тогавашните жреци идваха ученици от разни школи, които по различни начини ги подкупваха, за да издадат тайните си. И днес много англичани отиват в Индия, с цел да се домогнат до знанията на индусите, но те, срещу никакви подкупи и заплашвания, не издават знанията си. Те знаят законите и строго ги пазят. Онези англичани, които искрено търсеха знанието, трябваше да се откажат от своите традиции, да влязат като ученици в тези тайни общества, за да придобият най-малкото знание. Индусите не изнасят своите знания навън. Един англичанин станал член на един индуски орден, който го заставил да прави такива неща, които били против английските традиции. За тази цел англичаните в Индия го затваряли три пъти, при строга охрана от десет души стражари, да не избяга, но като влизали в затвора, не го намирали там. Как ставало това, и те не могли да разберат, но предполагали, че индусите му помагали по някакъв начин. За да се освободят от всякакво подозрение, те го завели в Лондон, дето го затворили, но и там се повторила същата история. Тогава този англичанин казал на своите съотечественици: „Моля ви се, престанете да ме затваряте.

Мене затвор не ме хваща. Оставете ме свободен да свърша работата, за която съм изпратен." Това може да изглежда като приказка от 1001 нощ, но фактът е на лице.

Казвам: едва сега хората са се докоснали до великите мистерии в света. Животът на цялото човечество представя област, която трябва да се изучава. Вие трябва да изучавате законите, на които почива животът, както и ония, които го управляват. За да бъде човек беден или богат, има ред причини; за да бъде човек учен или невежа, пак има причини; за да бъде човек силен или слаб, за да бъде философ, поет или художник, и за това има причини. Нищо в света не е произволно. Следователно, ако човек е нещастен, нека пази душата си от огорчения, да не мисли, че съдбата му е виновна. Съдбата на всеки човек е такава, каквато той си я създал. Човек сам кове съдбата си. За да бъде някой поет, музикант или художник, това се дължи на факта, че мнозина го обичат. Този човек е любимец на много хора, които с любовта си му помагат да се издигне. За да бъде човек учен, пак същото положение. Учен човек, в прав смисъл на думата, е онзи, който разбира живота и знае, как да приложи своята наука. Значи, щастието на човека зависи от това – да бъде той обичан. Щом изгуби тази любов, той е вече нещастен. И наистина, най-голямото нещастие за човека се заключава в това, когато той престава да обича, и когато другите не го обичат. Когато някой се оплаква, че никой не го обича, казвам: щом никой не те обича, ти ще обичаш. Едно от двете положения: или тебе ще обичат, или ти ще обичаш. – Защо никой не ме обича? – Защото ти носиш любовта на гърба си. – Защо хората ме обичат? – Защото любовта те носи на гърба си, – Защо страдам? – Защото ти, слабият човек, искаш да носиш любовта на гърба си. – Какво да направя, за да се освободя от страданията? – Като дойдеш до последния възел, ще свалиш любовта от гърба си и ще й кажеш: Аз съм доволен, че те носих дотук. Сега, обаче, искам да ме поносиш ти; не ми се ходи вече пеш. – На драго сърце ще сторя това. И аз искам малко да те понося на гърба си.

И тъй, ако разбирате великите закони на живота, вие ще придобиете онова знание, което ще ви помогне да се справите с мъчнотиите в живота. Много от вашите мъчнотии ви спъват да вървите напред. И въпросът за храненето представя понякога спънка в живота ви. Чрез храната човек може да трансформира енергиите си, но тъй, както днес се храни, той може само да се спъне. Например, преследват някой човек за идеите му, затварят го и му казват: Ако не се откажеш от идеите си, ще те оставим да умреш гладен. Силният, който разбира дълбокия смисъл на яденето, ще каже: Гладен ще умра, но от идеите си не се отказвам. И наистина, този човек издържа пред глада. С 80-дневен пост един ирландец направи това, което Гладстон с волята си не можа да направи. След 80-дневния пост на този ирландец, Англия се изпълни с ангели, със светли и разумни същества, които издъно разклатиха умовете на англичаните, като им казаха: „Или ще дадете свобода на ирландците, или ще понесете последствията на вашето упорство." Англичаните са умни хора. Като разбраха този закон, те веднага отстъпиха и дадоха свобода на Ирландия. Който не разбира тия неща, той ги обяснява по свой начин, обаче, това показва, че разумни закони действат в света. Животът се управлява от ред закони, които човек трябва да спазва, за да може да извърви своя определен път.

Един руснак разправяше една своя интересна опитност. Една вечер, срещу Рождество, няколко души се събрали на гости в едно семейство, да си хапнат и пийнат. След яденето, попели, поразговорили се малко, но пропуснали определения час за прибиране по домовете си. Според тогавашните наредби, всеки закъснял пътник трябвало да пролежи останалото време от нощта в полицията, и на сутринта го пущали да отиде дома си. Това положение не се харесвало на закъснелите пътници и те били готови да дадат някаква сума на стражарите, само да могат да се върнат по домовете си. Това лесно им се отдало, защото стражарите имали малки заплати и срещу известна сума, те оставяли пътниците

свободно да си вървят. Като закъснял, този господин бил готов да даде на стражаря 10–15 рубли, за да продължи пътя за дома си. На първия стражар той дал десетина рубли и могъл да продължи пътя си, но за да не стане нужда да дава и на другите стражари, които могли да го срещнат, първият стражар му казал: Колкото стражари срещнеш понататък, на всички ще кажеш думата „кукуригу." Тя означава, че ти си платил веднъж и можеш свободно да се движиш по улиците. В случая, думата „кукуригу" е символ, който служи като пропуск в живота на човека. При слизането си на земята, невидимият свят е дал на всеки човек по един пропуск, с който да може свободно да пътува. Ако забрави своя пропуск, той е осъден на големи мъчнотии и страдания. Казвате: Не сме толкова прости хора, че да употребяваме думата „кукуригу." – Като показвате личната си карта на този и на онзи стражар, тя не е ли същото това кукуригу? Ако на пет-шест места ви спрат, да искат личната ви карта, вие ще изгубите много време. А тъй, ще кажете „кукуригу" и ще си заминете. С едно кукуригу лесно ще свършите работата си. Който разбира смисъла на това „кукуригу," той разбира и вътрешния смисъл на живота. Вътрешният смисъл на живота се заключава в любовта, в нейното приложение, като пропуск, като динамическа сила.

„Аз сам изтъпках жлеба." Само онзи може да тъпче вашия жлеб, който ви обича. Значи, който ви обича, само той може да тъпче. Няма по-страшен и по-велик човек от този, който ви обича. Защо? Защото той всичко тъпче. Любящият вади нож и излиза на среща ви. Всички работи в света стават все от любов. Зад всичко в света седи великата, мощната сила – Любовта. Бог тъпче всички хора, за да ги освободи. Българите разбират смисъла на тъпченето и често го практикуват. Когато някой човек страда дълго време от треска, накарат го да легне на земята и оставят мечка да го тъпче. Мечката е много магнетична, и като потъпче малко човека, с това тя му придава от своята магнетична сила. Не само болни хора оздравяват от мечка, но тя се отразява благоприятно и върху лоши, своенравни хора. Една благородна дама

отишла с мъжа си на курорт в някое планинско място, но понеже не живеели добре, постоянно се карали, нищо не разбрали от почивката си. Един ден се спречкали толкова лошо, че жената казала: Дотегна ми вече този живот! Предпочитам да отида в гората, там да живея, отколкото да остана при тебе! Една вечер тя напуснала дома си и избягала в гората. На пътя й се изпречила една мечка и започнала да я плюе: Ти не знаеш ли, че аз имам малки мечета, които грижливо пазя, та си тръгнала по това време да ги плашиш? Тя се уплашила от мечката и се върнала при мъжа си. – Защо се върна? – Мечка срещнах в гората. Значи, и мъжът е лош, но има нещо по-страшно от него. Тази жена казвала: Пази, Боже, мечка да те плюе! С плюенето си, мечката искала да й каже: Защо бягаш от дома си? Защо напущаш мъжа си? Вземи урок от мене. Виж, как аз се грижа за своите малки! Върни се дома при своя мъж, и се грижи за него, както аз се грижа за малките си. Жената се върнала у дома си с един велик урок от мечката и си казала: Сега разбрах смисъла на живота. При това положение, и аз мога да живея добре със своя мъж.

Следователно, да ви срещне мечка и да ви плюе, значи да ви постигне някое нещастие. И тогава, не бягайте от нещастието, но вземете урок от него. То непременно ще ви научи нещо. Нещастията носят добри уроци за хората. Зад мечката, зад нещастията се крие велика наука. Те представят Свещената книга на живота, която всеки сам трябва да чете. Зад тази книга пък седят миналите поколения, хиляди разумни същества, които са взели участие в написването й. Когато обикновен човек я чете, тази книга е обикновена, проста форма. Когато просветен, разумен човек я чете, тази книга буди съзнанието му, и той се свързва със съзнанията на всички разумни същества, които са живеели преди него. Силата на книгата се крие в онези същества, които са я писали. Те и до днес са живи. Съвременните хора не признават това, и както да им се обяснява, те казват: Духове не съществуват. – Духове не съществуват, но съзнания съществуват. Ако влезете в духовния свят, ще видите, че съзнанията

на хората от физическия и духовния свят са така преплетени, както се преплитат дърветата на физическия свят. Ако тия съзнания са хармонично преплетени, хората живеят добре; ако съзнанията не са хармонично преплетени, хората не живеят добре. Съзнанията на хората са преплетени както нишките на чорапите. Следователно, от тях зависи, как тия съзнания ще се оплетат, и как ще се разплетат.

„Аз сам изтъпках жлеба; и никой от народите не бе с мене." Това значи, че всички хора, които не са разбрали този закон, не са били с Господа. Следователно, вие можете да разчитате на любовта на ония велики души, които всякога са с Господа. Те ви обичат и взимат участие във вашия живот. Тези велики души ще срещнете из целия свят: и в Англия, и в Америка, и в Германия, и във Франция, и в Япония и Китай – навсякъде. Те са истинските човеци, и от тях светът се нуждае. Велик е онзи човек, който взима участие в страданията на своите ближни и желае да им помогне. Връзката между хората се дължи на Божия Дух и на Божественото съзнание, които работят върху ума, сърцето и волята на човека, с цел да го пробудят, да вземе участие, както в радостите, така и в страданията на ближните си. Участието седи в помощта, а помощта се изразява даже и в една блага дума. Ако ученикът отиде при учителя си, и последният му каже, че от него нищо няма да излезе, тази дума може да спре развитието му. Обаче, една блага дума от страна на учителя, може да повдигне духа на ученика. Учителят може да каже на силния ученик, че от него нищо няма да излезе, за да провери, доколко силно е желанието му да учи. Обаче, на слабия ученик той ще каже, че от него може да стане нещо. Ако при учителя дойде някой богат ученик, натоварен с много теории, с много знания, той ще вземе чука и ще почне да изглажда, да шлифува знанията му. Тогава той ще му каже: Натоварени камили в училището не се приемат. Ти ще оставиш навън всичките си теории, всичкото ненужно богатство и ще влезеш в школата празен, за да възприемеш новото, което се преподава. Като излезеш от училището, пак можеш да се натовариш със своите знания и да

отидеш с тях в света. За света тия знания са необходими, но за школата са излишен товар. Когато влиза в добре организиран свят, пълен с храна, с облекло, с всички необходими пособия за поддържане на живота, богатият непременно трябва да се разтовари. Засега ние носим вода, защото няма кой да ни носи; ние носим храна и си готвим, защото няма кой да върши тази работа. Но ако влезем в един добре организиран свят, в който има всичко необходимо за живота, трябва ли да водим своите натоварени камили? Този свят не се нуждае от нашите багажи, от нашите криворазбрани теории. Когато казвате, че човек трябва да се роди, а после да умре, ето, какво разбирам: да се роди човек, това значи да стане богат. Смисълът на раждането се заключава в забогатяването. Да умре човек, това значи да осиромашее, т.е. да раздаде богатството си на бедните. Смисълът на умирането се заключава в осиромашаването. Раждане и смърт представят две смени в живота на човека. Следователно, в даден случай, при дадени условия, едни хора ще бъдат богати, а други – сиромаси. Който разбира този закон, той правилно ще се развива. Който не го разбира, той ще разглежда богатството отделно от сиромашията, или сиромашията отделно от богатството, и по този начин ще води ненормален живот. Ако някой е богат, без да е бил сиромах, това е само една идея; или, ако е сиромах, без да е бил богат, това е друга идея. Обаче, с една идея само човек не може да съществува. За да съществува, той непременно трябва да има две идеи. Двойствеността се среща навсякъде в природата. Например, човек има две очи, две уши, две ноздри, два крака, две ръце и т.н. Казвате за някого, че е оглушал. – Това е друг въпрос вече. Това е анормално положение за човека. Вие ще познаете човека по това, как слуша той. Ако е добър, умен човек, той насочва дясното си ухо напред, с него слуша. Ако не е добър, не е умен, той слуша с лявото си ухо.

Питам: защо сегашните хора се поздравяват с дясната, а не с лявата ръка? В лявата ръка, в лявата страна на човека е скрито

всичкото му богатство, всичкият му капитал, който трябва да се пази. В такъв случай, дясната ръка на човека служи за охрана на това богатство. Тя го пази. Затова, именно, дясната ръка излиза на лице, а лявата се крие. С дясната ръка се поздравяват грешните хора, а с лявата – праведните. С десницата си Бог хваща грешните хора. Един ден, когато човек стане праведен, с лявата ли ръка ще хваща, ще поздравява? Човек подава едната си ръка, само когато иска да спаси някого. Разбойникът също тъй хваща с една ръка. Когато приятелят хване едната ти ръка, и това има своите причини. Как ще се поздравяват хората в бъдеще? В бъдеще, умът, сърцето и душата на човека трябва да взимат участие в поздравленията на хората. Следователно, правилно поздравление е това, в което умът, сърцето и душата на човека взимат участие. Вън от него, всяко поздравление е временно и подлежи на промяна. Значи, в бъдеще хората няма да се поздравяват с ръкуване. Защо? Защото любовта изключва всякакво докосване, всякакво пипане. Да се усмихнеш на любовта – позволено е; да говориш на любовта – позволено е. Дойде ли, обаче, да я пипнеш, това тя не позволява. Защо? Защото невъзможно е да пипате любовта. Когато някой пожелае да пипне любовта, с това той нарушава чистотата и красотата на любовните отношения. Любовните отношения между хората се развалят, вследствие тяхната невъздържаност. Няма нищо лошо в пипането, но съвременните хора не са готови още да пипат любовта. За да пипне някой любовта, ръцете му трябва да бъдат абсолютно чисти, да не остане нещо от тях върху нейната дреха. Обикнеш ли някой човек, не го пипай. Обикнеш ли някой човек, кажи му онази истина, която да му донесе светлина и да го направи свободен! Дай му парче от онзи хляб, който може да го нахрани. По-нататък нищо не му говори. Това подразбира истинска свобода. А тъй, да нахраним само човека и да го заставим да мисли като нас, това не е обич. Да обичаш човека, това не значи, че той трябва да има ум, сърце и душа като твоите и да мисли като тебе. Няма два еднакви момента в природата; няма двама еднакви хора в

света, които да мислят, чувстват и действат по един и същ начин. Ако два еднакви момента се срещнат в природата, те непременно ще нарушат нейната хармония. Този, когото обичаш, по характер трябва да бъде противоположен на тебе, за да се допълвате взаимно. В това седи свободата на хората.

Що е свобода, и какво изисква свободата? Свободата подразбира, всеки човек да се проявява така, както се подтиква отвътре. И при този вътрешен подтик, свободата изисква от човека придобиване на любовта, мъдростта и истината. Няма по-голямо нещастие за човека от това, за момент само да зърне любовта и после да я изгуби. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да срещне онзи, който го обича, и той да отвори за момент само очите си пред него, да пролее няколко сълзи, и след това отново да ги затвори. Какъв смисъл има в затворените очи? Щастието на грешните хора седи в затворените очи, а на праведните – в отворените. В живота очите ни всякога трябва да бъдат отворени. Великото в живота седи в отворените очи. Само онзи човек може да върши волята Божия, очите на когото са отворени. Значи, задачата на човека не седи в това, да бъде той добър, или да бъде праведен, но да върши волята Божия, да изразява Неговата Любов. – Ама не можем да не правим грешки. – Това е друг въпрос. Ако някой подаде ръка на брата си, да го спаси, може да направи някаква грешка в това; важно е, обаче, доброто желание, което го подтиква да помогне па по-слабия от себе си. Човекът е в това, как схваща и изявява нещата в даден случай, и какво е неговото разположение: има ли единство между мислите, чувствата и постъпките му. В този смисъл, праведен, добър човек е онзи, в когото всички най-разнообразни енергии се хармонират. Докато енергиите на човека не са в единство помежду си, той не може да се нарече праведен.

Сега, като засягам различни въпроси, без да искам, някои се обиждат. Например, за кабаретата аз имам особено мнение, а не както мнозина мислят. Аз зная, че там влизат хора, които работят, по цели

нощи свирят, за което им плащат. Благодарение на тяхната музика, много убийства, много скандали, спорове и недоразумения се избягват. Но има хора, които прекарват там времето си леко, безгрижно. Не е ли същото и в живота? Едни хора работят, а други се веселят, удоволстват се. Тъй щото, ако си беден, влез в кабарето да свириш и да спасяваш хората. Ако си богат, излез вън от кабарето, отвори кесията си и започни да раздаваш. Около тебе моментално ще се съберат безброй хора, между които и бедни музиканти, които ще свирят, ще те веселят. Дай едно богато угощение на тия хора, да те помнят за вечни времена. Какво по-голямо кабаре от това? – Може ли светът да се спаси по този начин? Може, разбира се. Добрата воля, доброто разположение на хората един към друг е в сила да им помогне. Страданията на хората са на място, и трябва да се носят. Който е поканил веднъж любовта да се качи на гърба му, той трябва да я занесе до края на нейния път. Колкото и да тъжи, не правете опити да я хвърлите от гърба си, защото тя ще ви създаде по-голямо нещастие. Ще я носите, ще почивате, пак ще я носите, докато най-после тя сама слезе от гърба ви. Докато краката ви държат, ще я носите. Щом съвършено изнемогнете, тя сама ще ви освободи. Любовта ви разбира, тя влиза в положението ви и никога няма да остави да паднете под нейната тежест. Един ден, когато тя ви тури на гърба си, ще ви изнесе, докрай без никакво недоволство и роптание. Любовта никога няма да ви хвърли от гърба си. Тъй щото, ако сте направили една погрешка, да турите любовта на гърба си, не правете втора погрешка – да я хвърлите от гърба си. Издръжте до край.

Това е една отвлечена теория, която трябва да се приложи. Щом я приложите, животът ви ще се подобри. Не я ли приложите, никой не може да ви помогне. Любовта е най-важният въпрос в живота. Разрешите ли него, ще разрешите всички останали въпроси, от какъвто характер и да са те – личен, семеен, обществен или общочовешки. С разрешаването на този въпрос, човек ще намери и своето място в природата. Значи, човек първо ще разреши своите

лични въпроси, а след това ще дойде до семейните, обществените и общочовешките. Според мене, геройство се изисква от човека, който се наема с разрешаването на въпроси от семеен, обществен и общочовешки характер. Този човек трябва да бъде един от най-учените, най-чистите и най-богатите хора в света. Човечеството се нуждае, именно, от такива хора. Слабият пък, за да уякне, да се засили, първо трябва да се занимава с въпроси от личен, индивидуален, душевен и Божествен характер. Само по този начин той няма да влезе в стълкновение с никого.

Казвам: когато някой се оплаква, че е нещастен, причината за това е, че той носи любовта на гърба си и ще я носи дотогава, докато тя желае. Когато се умори, изгуби съзнание, изгуби надежда в живота и мисли, че всичко с него е свършено, любовта ще слезе от гърба му, ще му направи превръзка, ще му даде от нектара на живота и ще каже: Достатъчно вече! Видях твоята добра воля, но толкова можеш да ме носиш. Качи се ти сега на моя гръб, аз да те понося! Той ще се качи на гърба на любовта, сърцето му ще се отвори, а душата му ще се разцъфти, като роза, която никога не вехне. Това наричат индусите „лотос." Лотосът цъфти само на гърба на любовта. Всеки човек трябва да се качи на гърба на любовта, за да цъфне. Любовта е едно от най-великите и светли същества. Тя познава дълбочините на душата, разбира стремежите на духа. Каквото пожелаете в нейно име, ще придобиете. Тя казва: Аз ще ви дам всичко, каквото умът, сърцето и волята ви желаят. В това, именно, се заключава животът. Не е въпросът да се откаже човек от живота, но той трябва да живее правилно, да има прави разбирания.

Следователно, съществуват две категории хора. Първата категория хора се занимава с въпроси от личен, индивидуален, обществен и Божествен характер. Втората категория се занимава с въпроси от семеен, обществен и общочовешки характер. Повечето хора се намират в последната фаза на първата категория. Божественият живот ще ги свърже с втората категория. Време е вече

да влязат в тази категория. Ако пропуснат това време, много още има да чакат. Някои ще кажат, че не се интересуват нито от обществени, нито от религиозни въпроси. Не е въпросът клерикали да стават, но те трябва да носят любовта в душата си. Друг ще каже, че не иска да бъде военен. Той може да не бъде военен, но непременно трябва да носи светлината в ума си. – Ама не искам да цъкам с пушка. – Ако не искаш да цъкаш с пушка, ще цъкаш с огнивото си, да запалиш огъня. И това е военщина. Който цъка огнивото, да запали огъня си, той е военен; който пали свещ, той е военен; хирургът който прави операции, пак е военен. – Аз не съм военен. – Как да не си военен? Толкова хора промуши със сабята си. Вие трябва да бъдете такива военни, че като замахнете с ножа си срещу човека, нищо да не засегнете в него: нито един кръвоносен съд, нито една артерия, нито един капилярен съд да не прережете. Военният трябва да прави операциите си, както природата ги прави. За всеки хирург, който разкъсва кръвоносни съдове при операциите си, казваме, че е новак в своята област. Ние трябва да бъдем носители на любовта и пак да сме военни. Когато трябва да правим операции, майсторски ще ги правим. Някой казва: Аз направих една погрешка, но искам да я изправя. Това значи: имам един абцес в себе си, който искам да пробия; всичката нечистотия от него да излезе вън от тялото ми. И наистина, всяка направена погрешка не е нищо друго, освен абцес в организма на човека. За да изправи погрешната си, той трябва да вземе нож, да направи една хирургическа операция, да изхвърли всички нечистотии вън от тялото си. Правете операции, но не като онзи хирург, който извадил сърцето на един болен и с това го уморил.

„Сам изтъпках жлеба си". Когато любовта дойде в човека, тя сама ще стъпче жлеба. Всичко егоистично, всичко користолюбистно, което е създало нещастията и страданията в съвременната култура, трябва да излезе навън! По този начин хората не могат да влязат в Царството Божие. Този егоизъм, това користолюбие създава противоречията в

живота. За да се освободят хората от тия противоречия, любовта тъпче днес всички народи, да излязат соковете им навън. По този начин всички хора трябва да отслабнат, за да може любовта да ги поеме на ръцете си и да ги тури на гърба си. Този е начинът, по който светът може да се оправи. Иначе, докато хората носят любовта на гърба си, в света всякога ще има противоречия: едни ще бъдат богати, други – бедни; едни ще бъдат учени, други – прости. Когото любовта тури на гърба си, той се намира вече в хармонични условия на живота.

„Аз сам изтъпках жлеба." Тъпкането подразбира страдания. Страданията в живота могат да се разрешат само чрез закона на любовта, а той е най-разумният начин за разрешаването им. От хиляди години насам хората разрешават въпроса за страданията, но и до днес още не са го разрешили. Защо? Защото те още носят любовта на гърба си. Вследствие на това цялата земя е покрита с гробища. Гробищата говорят за неразрешените въпроси в живота. Някой човек е богат, но неговото богатство става причина да го убиват на бойното поле. Някой е учен, но като прави опити със задушливи газове, става жертва на тия газове. Някой е виден архитект, гради къщи на хората, но като не спази един от законите на архитектурата, една от тия къщи се събаря, и той пада под нейните развалини. Добре е да се градят големи къщи, но да не се събарят. Добре е човек да бъде богат, но богатството му не трябва да се губи. Богатството представя артериалната кръв на човека. Всички клетки на организма трябва да се ползват от тази кръв. Следователно, всички хора трябва да се ползват от богатството. Що се отнася до сиромашията, тя представя едно от приятните състояния в живота на човека. Сиромашията е почивка. От сиромаха нищо не се иска; той няма никакви задължения, спокоен е, и затова седи и почива. Като почине добре, той казва: Господи, досега бях в почивка. Можеш вече да ме натовариш с нещо. Казвате: По-добре е човек да бъде богат, отколкото сиромах; по-добре е да бъде учен, отколкото прост. Така е, но трябва да знаете, че скръбта предшества радостта. Да ореш, да сееш, това е

скръб; да събираш житото от полето и да го туряш в хамбара, това е радост. Две скърби предшестват една радост.

И тъй, човек първо трябва да разбере индивидуалния живот, за да не се спъва. Казвате: Ние сме правили много усилия. – Усилията, които човек е правил и прави, допринасят нещо за него. Всичко, каквото е изработил, е негова придобивка. Богатството, знанието, силата, които човек е придобил, остават за него. Излишъкът, който не може да прибере, не може да обработи да реализира, е Божествен капитал, който ще му се вземе. Следователно, за да се справи с положението, до което е достигнал, човек трябва да се стреми към вътрешното разбиране на живота. Хората искат да се освободят от заблужденията си, но те не знаят, че при дадени условия тия заблуждения са благо за тях. Например, добре е никога човек да не знае, че е изгубил богатството си; добре е някога да не знае, че е болен. Защо? Защото той няма знания, с които да изправи положението си. Обаче, разумният човек трябва да има правилни разбирания за живота. Той трябва да разбира моментите и условията, в които живее.

Сега, аз ви оставям на последната спирка, дето любовта ще дойде, ще ви вземе на ръце, ще ви прегърне в обятията си, както майка прегръща детето си, и ще ви тури на гърба си, да ви носи. Оставете любовта да ви носи, и ще видите, колко лесно ще се разрешат всички злободневни въпроси, които ви смущават. Посейте семето и го оставете само да расте. Помогнете на извора да си пробие път и го оставете свободен. По-нататък той сам ще проправи пътя си. Следователно, оставете Божественото във вас само да се развива. Не пречете на развитието му. По този начин вие ще добиете свободата, която търсите.

Беседа от Учителя, държана на 8 януари, 1928 г., София. – Изгрев.

ЗАВЕТЪТ

„Господ Бог ваш направи завет с нас в Хорив." (Второзаконие 5:2)

Петата глава от Второзаконието представя един скъпоценен камък, заровен дълбоко някъде в земята. Всичко, което е писано в Стария Завет, не е валидно за всички времена и епохи; обаче, в него има истини, които са надживели времето си, вследствие на което, когато и да се четат или казват, те имат своята цена и своето значение. Те са валидни за всички времена и епохи, за всички хора и народи.

„Господ Бог ваш направи завет с нас в Хорив." Няма по-велик акт в света от този, да се направи завет, договор между две разумни същества. Това, което осмисля живота, което внася радост и мир в човешката душа, са разумните отношения между всички живи същества. Аз взимам думата разумност в широк смисъл. Разумният човек е съвършен в постъпките си. И ако понякога се забелязва някакво несъвършенство в него, това се дължи на материалите, с които работи. Когато вещият писар пише, и дойде някой отвън, бутне ръката му, той направи някаква погрешка; но вината не е в него. Причината за погрешката е външна. Някое неразумно същество е бутнало ръката му. Обаче, този вещ писар, е в състояние сам да изправи погрешката си. Следователно, разумният човек всякога изправя нещата, а глупавият – разваля. Каквото и да дадете на глупавия човек, в края на краищата, той все ще го развали: и най-хубавата дреха да му дадете, той ще я развали; и най-доброто управление да му дадете, той ще го развали; и най-разумната религия да му дадете, той ще я развали; и най-добрата наука да му дадете, той ще я развали. И обратно: каквото дадете на разумния човек, той ще го запази и усъвършенства.

„Господ Бог ваш направи завет с нас в Хорив." От времето на Мойсея, до днес, са се изминали повече от три хиляди години. Какво представят тия три хиляди години? Те са три Божествени дни. Значи, от времето на Мойсея, до днес, са се изминали три Божествени дни. Тъй щото, за Бога хиляда години са като един ден, но колко интензивен трябва да бъде този ден, в който може да се внесе опитността на тия хиляда години! Това показва, че пътят на човешкото развитие е дълъг.

Питам: какво се разбира в съвременната наука под думата "развитие" или "еволюция"? Под думата "еволюция" се разбира – изминаване на дълъг път, с цел, да се придобие нещо. Обаче, от придобивка до придобивка има разлика. Ако някой човек, в своя еволюционен път, е успял да развие едно грамадно тяло, като това, на предпотопните животни, де ще се ползва от тази придобивка? Или, ако в своя еволюционен път, човек успее да намали тялото си толкова, че да се превърне в микроб, който, съвременната наука едва с микроскоп може да разглежда, какво се ползва от тази придобивка? Какво ще се ползва човек, ако има грамадно, или пък, ако има малко тяло? Ако тялото на някое животно е грамадно, но същевременно е разумно, това, разбирам. При това положение, то ще принесе голяма полза на човечеството. Обаче, ако тялото на някое животно е микроскопическо, но същевременно неразумно, то ще принесе голяма вреда на човечеството. Вземете, например, бубоническата чума. Микробът на тази болест е много малък, но причинява големи пакости и вреди на хората. Това микроскопическо същество е в състояние да вдигне на крак цяла култура, като съвременната: всички лекари, всички учени, всички религиозни хора се въоръжават – навсякъде поставят карантина. Де се крие силата на това малко същество? И след всичката тази тревога, хората ще се примирят и ще кажат, че болестите били за тях. Не, болестите не са за всички хора, но само за онези, които се отклоняват от Божия път. В този смисъл, лекарите са необходими само за грешните хора, но не и за

праведните. Праведният е лекар сам на себе си, а грешният се нуждае от много лекари около себе си, и то, все специалисти. Ще кажете: Когато хората станат праведни, няма да има вече нужда от медицина, от никакви лекари. Не, и тогава ще има лекари, и тогава ще съществува медицина, но за праведните, за добрите хора.

Наскоро, дохожда при мене един наш приятел, който ме запита: Какво да правя, за да сполуча в живота си? – Ако искаш да сполучиш, не ставай нито нож – да те точат, нито точило – ти да точиш другите, нито пък, да носиш голям чук в ръцете си. Защо? Ако си нож или точило, от дългото употребление, един ден съвсем ще се изхабиш, нищо няма да остане от тебе. Ако носиш голям чук в ръцете си и не можеш да си служиш с него, както трябва, този чук ще стане причина, един ден да те пребият с него. Какво ще спечелиш от тези положения? Нищо няма да спечелиш. Аз наричам съвременната култура – „култура на ножа, на точилото и на големия чук." Казвате: Точилото трябва да се върти, ножът трябва да се точи, а чукът трябва да се вдига и слага. Точилото се върти, но се изхабява; ножът се точи, но се изтрива; чукът се вдига и слага, но и пакости върши. И човешкият живот се върти като точило, но със своите мисли и чувства, човек изхабява мозъка и сърцето си, и като достигне 80 годишна възраст, казва: Остарях вече, свърши се моят живот, но не разбрах смисъла му. Какво разбираме под думата "старост"? Тъй както хората разбират старостта, тя е резултат на напразно изразходване на Божествената енергия в човека. Който пилее тази енергия безразборно, той преждевременно остарява. Какво остава на този човек? Не му остава нищо друго, освен да излезе от тялото си, т.е. да съблезче старата си дреха и да облече нова, както змията съблича старата си кожа и се облича в нова. Щом се види гол, съблечен, този човек ще каже: Всичко се свърши с мене! – Да, с грешника всичко се свършва.

И тъй, съвременните хора трябва да се домогнат до правата философия на живота. Само тази философия ще им даде истински

разбирания за живота и за смъртта. Когато водата в няжоя река замръзне и се превърне в лед, тази река може да каже: Свърши се моят живот! До кога? – Докато дойде пролетта. Щом пролетта дойде, и слънцето започне по-силно да пече, животът на реката отново дохожда. Тогава пък ледът ще каже: Всичко е свършено с мене! До кога? – Докато дойде зимата. Значи, при специални условия, водата има свойството да замръзва при студ, при ниска температура; и от лед, да се превръща в течност, при слънчевата топлина, или при висока температура. Какво лошо има в това, че водата може да замръзва, да се превръща в лед, ледът пък да се разтопява, да се превръща в течност, и после течността да се превръща в пара? Когато тези процеси са физически и стават само с материята на телата, те са добри, никой не се оплаква от тях. Обаче, когато тези процеси стават в психиката на човека, тогава не е добре. Тези промени причиняват известни болки на човека. Причината за тези болки се дължи на външните енергии, които нахлуват в организма, но срещат известно вътрешно съпротивление. Това съпротивление, именно, причинява болезнено състояние в организъма. Когато външните енергии влизат свободно в човешкия организъм, без никакво вътрешно съпротивление, човек изпитва в себе си пълна хармония. При това положение, никакви болки не съществуват.

„Господ Бог ваш направи завет." Значи, най-важното в живота на човека е договорът, заветът с Бога. Този договор не е нещо като 14-те точки на Уйлсона. Когато Уйлсон излезе пред света със своите 14 точки, всички казаха: Ето една сигурна работа! – Колко сигурна излезе тази работа? Колко от тия точки се приложиха? И германският император даде някакви обещания на българите, но колко от тия обещания се изпълниха? Какво показва това? Това показва, че договорите, които двама души си дават на земята, не са нищо друго, освен сапунени мехури. Колкото сапуненият мехур може да живее, толкова и обещанията на тия хора ще се реализират. Аз бих желал да зная, откак светът съществува, колко от договорите между разните

държави са оцеляли. Египет е правил договори, Асирия е правила договори, но де са тези държави днес? Не само договорите им са изчезнали, но и самите държави вече не съществуват. Не само Египет и Асирия, но и държавите в новите времена са правили и правят договори, които също така не са оцеляли. Обаче, установи ли се договор между Бога и човека, той непременно оцелява. Силата на еврейския народ се дължи на договора, който Бог е направил с тях в миналото. Този договор лежи дълбоко някъде в неговото подсъзнание. И ако може да се почерпи един добър пример от еврейския народ, той се заключава в това, че основата, ядката на еврейския живот се опира здраво върху принципите, които Мойсей им е дал. Тази е една от добрите черти на еврейския народ. Колкото лошо да се говори за еврейския народ, статистиката, обаче, показва, че развратът между този народ е само 5%. От друга страна, при каквито климатически условия да го поставят, той издържа. Евреите не са много напредничави, но са много издръжливи. Издръжливостта им се дължи на това, че спазват всичко онова, което Мойсей им е оставил. В това, именно, седи тяхната сила. Докато човек остава верен на идеала на своята душа, дотогава той ще запази своята издръжливост. Щом измени на този идеал, с него заедно ще изгуби и своята издръжливост. Следователно, ако еврейският народ изгуби някога своите вярвания, той ще изгуби и своята издръжливост.

Въз основа на това, казвам: всеки човек трябва да има известни възгледи, известни убеждения, на които никога да не изменя. Какви ще бъдат тези възгледи, какви имена ще носят, не е важно. За човека е важно, неговите убеждения да го повдигат, да му дават сила, правилно да расте и да се развива. Например: ще срещнете в живота разбойници – материалисти и религиозни хора – също материалисти. И едните обират и крадат, и другите обират и крадат. Каква полза от това, че първите не вярват в Бога, а вторите вярват? Ще срещнете безверници, които колят говедата, овцете и ги ядат; ще срещнете и вярващи, които правят същото. Ще кажете, че по-добре е

за вола, да го заколи и изяде вярващ човек, отколкото безверник. Вие казвате това, но я запитайте вола, какво е неговото мнение по този въпрос. Волът ще отговори: Аз бих желал никой да не пипа кожата ми – нито религиозните, нито материалистите. Нека и едните, и другите, да ме оставят на свобода и да уважат моите идеи. Казвате за някой човек, че е материалист. Питам: вие какви сте? – Ние сме религиозни, набожни, вярваме в Бога. – Вярвате в Бога, но колите вола по същия начин, както и материалистите, които не вярват в Бога. При това, религиозните знаят, че Бог е казал: „Не убивай!" Който коли вол, прави същото, както онзи, който убива човек. Съвременните християни, които от преди две хиляди години са тръгнали след Христа, а от преди три хиляди години знаят заповедите Божии, казват за вола: Вол е той, животно е, не чувства нещата като човека. С тези думи те се успокояват и продължават да колят воловете. Не е само това. Днес, хората са дошли до положение, да се убиват едни други като мухи и после казват: Няма нищо, избиха се много хора, но други ще се родят. – Значи, нека майките раждат и отглеждат деца, а другите да ги убиват. Не, това не е правата философия на живота.

Едно трябва да се знае: има един вътрешен закон, който държи отговорни всички народи, общества и хора за техните постъпки. Има един вътрешен договор, сключен в живота, за неизпълнението на който всеки човек ще бъде съден. Един ден, когато човек напусне земята, ще дава отчет за всички свои дела. Невидимият свят е определил два вида ангели, които да посрещат хората от земята. Едните ангели са светли, а другите – тъмни, черни. Делата на човека определят, кои ангели да го посрещнат. Светлите ангели водят човека в двореца, при царя, дето му дават богато угощение. Тъмните ангели го водят в обществената безопасност. И в обществената безопасност угощават човека, но само след като го прострат на земята, с лицето надолу. Като стане от земята, той казва: Втори път, не искам да помисля за такова угощение. При всички престъпления, хората пак ще намерят нещо, с което да се оправдават. Те казват: Такава е

културата! – Не, това не е култура, нито цивилизация. Това е греховно състояние, в което хората са изпаднали и от което малцина могат да излязат. Ако е въпрос за култура, хиляди години преди падането на човечеството, е съществувала такава, но тя е била култура на радост и веселие. Всички живи същества са се къпели в радост и веселие, всички ангели са пеели и хвалели Господа.

Коя е причината, че тази култура днес не съществува? В тези времена е станала някаква вътрешна катастрофа, вследствие на което, всички планети в слънчевата система са изменили своята ос. И земята е изменила оста си, наклонила се е на 23°. Числото 23 е символ на размирие. Значи, земята е място на размирие. В никоя друга планета не съществува такова размирие, каквото в нашата земя. Когато същества от други планети искат да разберат, какво нещо е размирието, те слизат на земята. Който иска да научи тия специфични разбирания, нека дойде на земята, да прекара един четиригодишен курс по правните науки. Само на земята може да се изучи размирието, във всичките му подробности и вариации. Съвременните учени констатират само, че земята е наклонила оста си на 23°, но повече нищо не казват. Как се е отразило това наклонение на земната ос върху живота на хората, по това нищо не говорят. Обаче, между наклонението на земната ос към нейната еклиптика и моралния живот на хората, съществува известна зависимост. Това наклонение на земната ос е създало един упадък в моралния живот на хората. На какво се дължи този упадък? Той се дължи на обстоятелството, че при това отклонение на земната ос, земята се намира в такова положение, че чрез особена събирателна леща привлича само отрицателните космически енергии от пространството, а отблъсква положителните. Според наклона на своята ос, земята днес няма възможност да привлече положителните, възходящите космически енергии. Тази е причината, поради която, хората днес са повече лоши, отколкото добри. Един ден, когато

земната ос се изправи, земята ще има друга събирателна леща, чрез която ще привлича положителните енергии на космоса.

Сега, ако разглеждате лицето на вълка и това на овцата, ще видите, че ъглите на лицата им са съвършено различни. Вълкът е груб, жесток, защото ъглите на неговото лице събират отрицателните сили в природата. Ъглите по лицето на овцата пък са такива, че събират главно положителните сили в природата, затова тя е кротка. Казвате: Бог създаде вълка и овцата; следователно, те не са виновни за ъглите на своите лица. Това не е вярно. За сегашното устройство на главите на вълка и на овцата има ред вторични причини, които са във връзка с развитието на битието. Като се разглеждат тия неща, ще се разбере, защо вълкът е станал вълк, и овцата – овца. Вълкът и овцата впоследствие са станали такива, каквито днес ги срещаме. Когато искат да кажат нещо лошо за някой човек, казват: Той е цял вълк. Значи, в овълчаването има нещо разумно, което е работило в противоположност на Божествените закони. Когато казват, че някой човек е цяла овца, това показва, че и в овчедушието има нещо разумно. Казвате: Човек не трябва да бъде овца. Да, не трябва да бъде овца, но още повече не трябва да бъде вълк. Ако имате общества само от вълци, каква култура ще бъде тяхната? Тези вълци трябва да се хранят с нещо, но с какво? Те не обичат трева, месо обичат, и то, главно овче. Какво ще правят тия вълци, ако няма достатъчно овце за всички?

Съвременните хора са дошли до една дилема, до един кръстопът и нито напред вървят, нито назад се връщат. Евангелистите казват: „Повярвайте в Господа Исуса Христа, и ще бъдете спасени." Питам: какво се ползва вълкът от своята вяра, че, за да измени характера си, трябва да се храни с овце? Тази вяра не може да го спаси, не може да го видоизмени. За да не бъде вълк, лицето му трябва коренно да се измени. Ако срещу някой човек насочите една пушка, той непременно ще пострада от нейните куршуми. Дали знае действието на пушката, или не, тя не се интересува от това. Веднъж направена,

нейната задача е да убива. И вълкът е построен така, че дето срещне овце, напада. Тъй щото, ако в дадено общество се проповядват известни принципи, които подтикват хората към правене на пушки, на разни огнестрелни оръдия, за това има ред причини. Пушката крие в себе си известна динамическа сила, която всеки момент може да се изяви навън, както бомбата – при най-малкото сътресение може да експлодира. Също такава динамическа сила се крие и в човека. Тази сила е гневът. По-разрушителна сила в човека от гнева няма. Гневът е неестествена сила, която руши. Гняв и негодуване не са едно и също нещо. Негодуванието е естествена сила, която не руши, но изправя работите. Обаче, като се разгневи, човек моментално кипва и е готов да разруши всичко, което се изпречи на пътя му. Ако някой човек е причина за неговия гняв, той казва: Аз ще ти дам да разбереш, кой съм! – Какво ще направи? На кого ще напакости? На себе си. В самият него се предизвиква пожар, експлозия, след която, със седмици не може да дойде на себе си. Питам: защо тази сила, гневът – не се впрегне на работа, да извърши нещо полезно? Ако човек се гневи по един път през годината, както и да е, но ако се гневи по десет пъти на ден, този гняв не е на мястото си. Съвременните хора са станали неврастеници поради това, че често се гневят. И след всичко това, те търсят лек против неврастенията. Лекарите препоръчват инжекции и разни лекарства против неврастенията, но в края на краищата, нищо не помага. Казвам: ако искате да излекувате неврастенията си, престанете да се гневите! – Как? – Ще приложите волята си. – Не можем с воля да преодолеем себе си. – Думата „не мога" е илюзорна. В разумния свят тя не съществува. Казвам някому: преплувай тази река и мини на срещния бряг. – Не мога да я преплувам. – Ще видиш, че можеш. По едно време се образува хайка срещу този човек и десетина души започват да го преследват. Той хуква да бяга, дохожда до същата река, хвърля се във водата, преплува я и веднага се намира на другия бряг. Значи,

това, което в първия случай беше невъзможно, във втория случай стана възможно.

И тъй, понеже Господ вижда, че доброволно хората няма да влязат в Царството Божие, затова е турил разбойници, да ги гонят, да ги заставят насила да влязат в Царството Божие. Днес и праведният служи на Бога, не толкова от голяма любов към Него, но защото разбойници го гонят. Като премине реката, той казва: Слава Богу, че можах да мина на другия бряг на реката. Бог ме спаси от тия разбойници. Според мене, праведният преплува реката, благодарение на разбойниците, които го гониха. Той повярва в тяхната сила и можа да преплува реката. Казвате: Без страдания, не може ли да се служи на Бога? – Без страдания не можете да преплувате реката. Страданията правят хората смели и решителни. В първо време, страданията ги правят малодушни, но като пострадат повече, те уякват и стават герои. Такъв пример имаме в борбата на нашата лоза с филоксерата. В първо време, филоксерата изсушаваше лозата, но в 12 годишната й борба със своя неприятел – филоксерата, лозата придоби имунитет, уякна и днес вече не се подава на нейното действие. Дълго време нашата лоза се бори с филоксерата на научна почва, докато най-после си изработи серум против нея. При това положение, филоксерата се отказа да преследва лозата. Българите направиха грешка, като замениха нашата лоза с американската. Те трябваше да почакат 12 години, докато лозата мине през процеса на страданията, през което време, тя щеше да уякне и да се приспособи към трудните условия на живота. Обаче, те прибързаха, заместиха я с американска лоза, която, наистина, много грозде дава, но и много труд и работа изисква.

Съвременните културни хора се намират в положението на американската лоза, присадена на българска почва; но щастието, блаженството и здравето, по този начин не могат да дойдат. И като не могат да постигнат това, което желаят, те казват: Като отидем в другия свят, там ще придобием всичко, каквото ни трябва. – Кой е другият свят? И този, и другият свят са все Божествени светове. Щом

тук не можете да придобиете това, което търсите, и на другия свят не ще можете. Веднъж сте дошли на земята, вие трябва да направите опит, да видите, можете ли да живеете добре на земята, в този грешен свят. Ако на земята живеете добре, и на онзи свят ще живеете добре. За да живеете на другия свят, вие трябва да имате органи, съответни за онзи свят. Ако влезете в този щастлив свят, без съответните за него органи, вие непременно ще умрете. За изяснение на мисълта си, ще приведа следната аналогия. Наблюдавате живота на рибите и казвате: Страшен е животът на рибите във водата! Те са изложени на самоунищожение, на пълно безправие, на отсъствие на всякакъв духовен живот. Те нямат никаква писменост, никаква книжнина. И най-после, решавате да извадите една от тия риби, извън водата, да я поставите при условия, при които човек живее. Какво ще стане с рибата? При щастието, което й давате, тя непременно ще умре. Защо? Тя няма органи, с които да използва новите условия. Следователно, ако влезете неподготвени в другия свят, както рибата – в човешкия, вие непременно ще умрете в своето щастие.

Първото нещо: ако искате да влезете в новите условия и да се ползвате от тях, вие трябва да разполагате с органи, съответни на тези условия. Тъй щото, като говорите и се стремите към един свят, по-висок от физическия, вие трябва да сте го опитали, да знаете, какво ви е нужно за този свят. Не е достатъчно само да вярвате, че там по-добре се живее, но трябва да знаете, какво се изисква от вас, за да влезете в този свят и да се ползвате от него. Ще кажете, че баба ви и дядо ви са вярвали. Не, това не е достатъчно. Щом отивате в този свят, вие предварително трябва да сте го изпитали и проверили. – Там ще ни ръководят. – И това не е достатъчно. Опити се изискват. Следователно, онзи свят, или задгробният живот, както мнозина го наричат, е живот на опити. Щом е опитал нещата, човек може вече да вярва. Без опити никаква вяра не може да съществува. Щом е опитал нещата, човек може да вярва и на хора с по-големи опитности от своите.

Мнозина поддържат мисълта, че в света живеят същества, по-напреднали, по-културни от хората на земята. Че това е така, виждаме от ред примери в живота. Запример: за да се води разумна политика, на първо място е необходима висшата математика. А ние срещаме в живота видни, добри политици. В това отношение, хората не подозират даже, какво голямо значение играе математиката в политическия живот. Ако не е така, как ще си обясните, защо сполуката, победата във войните се движи ту към една, ту към друга страна? Вземете, например, Наполеон. Защо той, който във военно отношение беше гениален политик, изгуби своето главно сражение? Той изгуби, защото не издържа на обещанията, които беше дал пред невидимия свят. Те го изпратиха на заточение на остров Св.Елена, там да размишлява, да намери погрешката си. В този случай, англичаните бяха само изпълнителната власт, а невидимият свят – законодателната. Невидимият свят издаде закон, по силата на който, Наполеон трябваше да отиде на остров Св.Елена. Невидимият свят заповяда на англичаните, да определят такова място на Наполеона, дето той да размишлява върху неизпълненото обещание. Мислите ли, че ако дадете някакво обещание пред невидимия свят и не го изпълните, няма да се намерите на остров Св.Елена? Наполеон имаше познания за съществуването на невидимия свят и за отговорността за делата си пред него, и затова казваше: „Само прадедите ми могат да ме съдят за постъпките ми, дали правилно съм постъпил, или не." Казвате: Гениален беше Наполеон! Наполеон беше гениален, преди да отиде в Русия, но след това, той изгуби своята гениалност, след което настана голям обрат в действията. Кой човек не храни в себе си идеята, да отиде в Русия, да побеждава. Защо отиде Наполеон в Русия? Той искаше да победи цяла Европа и да застави руския цар да му се поклони. Такива и ред още неща станаха причина, войната да вземе нежелателен край. Наполеон искаше да покаже на руския цар, кой е той, и какво може да направи. Руският цар не се поклони на Наполеона, заради което последният навлезе в Русия. По този начин,

Наполеон научи следния закон: когато военачалникът се отдели от базата на прехраната си, неизбежно го очаква катастрофа.

Питам: ако и ние се отделим от Бога, какво ни очаква? Катастрофа. Някой казва: Аз не вярвам в Бога. – Каква нужда има Бог от твоята вяра? Дали вярваш, или не, това е за тебе; ти или ще се ползваш, или ще губиш. Друг казва: Аз не искам да ям. – Твоя работа, ти ще губиш от това. Обаче, като изгладнееш, щеш не щеш, ще ядеш. Като влязоха в обществената безопасност, дето ги биха на общо основание, много материалисти, безверници, станаха вярващи. Как станаха вярващи? Като ги биха толкова много, те се обърнаха към тия хора, с молба, да ги не бият, но никой не ги послуша. Обаче, като не можаха повече да издържат боя, те се обърнаха към Бога, с молба, да заповяда на тия хора, да ги не бият. За тях, това щеше да бъде доказателство, че Бог, наистина, съществува. Те се обърнаха тогава към онези, които ги биеха, помолиха да ги не бият повече, и този път молбата им беше чута. Така повярваха те в Бога и се обърнаха към Него. Който вярва в Бога, и в обществената безопасност да попадне, и там няма да го бият. През последните години, в Русия имаме един такъв силен пример. За някаква измяна, болшевиците осъдили 250 офицери на смърт. Като дошъл определеният ден за изпълнение на присъдата, всички тия офицери, един след друг, излезли пред екзекутивната комисия, която ги застреляла. Като дошъл ред на последния, той излязъл пред комисията, прекръстил се и казал: „В името на Господа Исуса Христа"...Те му казали: Ти ли единствен се намери да вярваш в Бога? Щом имаш такава вяра и упование в Бога, ние не можем да дигнем ръка върху тебе. Бъди свободен! Този офицер е запазил своя договор с Бога. Който пази договора си с Бога и не го нарушава, при каквито изпитания да се намери, той благословен ще бъде. Вярата в Бога не е достояние само за богати и учени, но и за сиромаси и прости. Всички хора могат да вярват в Бога. Както слънцето еднакво грее за богати и за бедни, за учени и за прости, така

и Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина са еднакво достъпни за всички.

Много религиозни хора изпадат в лековерие и казват: Наистина, за нас ли изгрява слънцето? И като изгрява, мисли ли за нас? – Не, слънцето ни най-малко не изгрява специално за вас, но като изгрява, то ще даде и на вас, и на всички същества толкова, колкото искате и колкото можете да възприемете. Като изгрява и залязва, слънцето има предвид – да изпълни своята длъжност. Покрай това, то казва на всички: Който е слаб, скръбен, недоволен, нека дойде при мене; аз ще му дам, колкото иска. Да се запитвате, дали Слънцето ви обича, то е все едно, да питате, дали Бог ви обича. Като се обърнете към Него, дали ви обича Той, или не, не е важно. Той ще ви даде толкова, колкото ви е нужно. Слънцето дава еднакво и на овцата, и на вълка. Тъй щото, не е важно, дали Бог мисли за вас, но дали вие мислите за Него. Бог е съвършен, важно е, дали вие сте съвършени. И религиозните, и светските хора се съмняват. Донякъде вървят добре, но после се сепнат, спрат се и казват: Дали сме в правия път? След това, започват да разискват върху въпроса за създаването на света. Казвам: този въпрос е второстепенен. Ако мислите първо да разрешите този въпрос, а после да повярвате в Бога, нито в едното ще успеете, нито в другото. Вие искате първо да разрешите този въпрос, а после да повярвате в Бога. Това е невъзможно. То е все едно, първо да вземете от приятеля си пари назаем, а после да повярвате в него. Не, ще вярвате в приятеля си, преди още да сте взели от него пари назаем. Защо? – Защото, като вземете пари от него, вие вече сте пред свършен факт, няма какво повече да вярвате. Впрочем, един факт, една постъпка, добра или лоша, не определят още човека. Някой може да ви даде пари назаем, а след това, да ви обере. В какво ще вярвате тогава?

Сега, ще приведа един случай из действителния живот, който е станал някъде в Европа. Един първокласен апаш обрал няколко банки и избягал. Тайната полиция влязла в следите му, тъкмо когато той се

готвел да обере друга банка. Преди да дойде до касата на тази банка, тайната полиция решила да му устрои една примка: тя турила на всички банкноти в касата някакви особени белези, по които да го уловят. Като напипал парите, апашът веднага забелязал знаците по тях и затова, като излязъл на улицата, започнал да раздава парите на бедни хора, без да задържи нещо за себе си. Като гледали, как щедро раздава пари, тия хора си казвали: Чудно нещо, колко щедър човек! Да, но не след много време, всички тия хора били разкарвани от полицията, да дадат сметка, отде имат тия пари. Казвам: и вие можете да се натъкнете на такъв благодетел, който да ви даде пари, да си направите къща, но когато полицията види, че тези пари са белязани, ще ви разкарва по участъците, да пита, отде сте ги взели. Както виждате, съвременните хора лесно се лъжат. Обаче, апашът бил умен човек. Като забелязал знаци по банкнотите, той щедро ги раздал на бедни хора, и по този начин, лесно се изплъзнал от ръцете на полицията. Той избягал от нея, както заекът бяга от хрътката.

Мнозина искат да знаят, какво ще стане със заека, като достигне по-високо развитие. Най-високата форма, до която заекът може да достигне, е магарешката. Между магарето и заека има известна прилика. Забележителното в заека е, че може да бяга много, а в магарето – способността му да реве. Във времето на Христа, магарето беше на почит. Христос изказа почитта си към магарето, заради хулите, обидите и оскърбленията, които светът му създава. Той му каза: Аз ще ти покажа смисъла на страданията, за да се домогнеш до великата истина, че обезчестеният от света, ще се благослови от Бога. – Господи, всички ми се смеят. – Няма нищо, дерзай, напред върви! Аз ще докажа на света, че и от тебе може да излезе нещо. Моите бъдещи проповедници ще проповядват като тебе: и навреме, и без време. – Това са тълкувания, но може да е така, може и да не е така. Факт е, обаче, че хората предпочитат едни животни пред други. Магарето има една лоша черта – упоритост, но то има и добри черти в себе си. Първата буква от името на магарето – "М" означава – закон

на жертва. С качването си на магаре, Христос искаше да каже на света, че трябва да се даде някаква жертва. Буквата "А" показва, че тази жертва трябва да бъде разумна. Буквата "Г" означава – закон на вечността, по който се сменят, т.е. трансформират силите. Като спазва този закон, човек ще преодолее всички страдания. Когато магарето стигне крайния предел на своето развитие, всички гонения, всички преследвания срещу него ще престанат. При каквито условия да го поставите, магарето винаги ще намери пътя си. Затова, именно то води и овцете, и камилите. Ако искате да знаете, где има хубава вода, оставете магарето да води. То винаги пие чиста вода. Покрай упоритостта си, заради която черта е станало за посмешище, магарето крие в себе си известни добродетели.

И тъй, който иска да се повдигне в живота, той непременно трябва да има завет с Бога. Този завет е връзка на човека с Бога. Той е тил в живота му. Българската поговорка казва; „С какъвто дружиш, такъв ще станеш." Значи, ако искаме с Бога да дружим, непременно трябва да направим завет с Него. За да направим този завет, трябва да бъдем разумни.

Сега, ще приведа една случка из живота, станала пак в Европа някъде, в последно време. Един княз поканил един селянин на гости, като му дал богато угощение. Като седнал пред трапезата, селянинът, като всички свои братя селяни, турил настрана вилицата и ножа и започнал да си служи с трите пръста, според техния обичай. Като видял това, князът веднага заповядал на слугите си, да вдигнат от масата всички вилици и ножове и започнал да яде като селянина, с трите си пръста. Защо? Благоразумието изисквало това. Князът може да каже на селянина: Слушай, братко, ти си поканен в моя дом, на гости и трябва да се подчиниш на реда в моята къща. Обаче, това щеше да бъде съблазън, изобличение за селянина. Затова, князът си казал: Ние ще ядем по правилата и обичаите на нашия гост, защото пръстите предшестват вилицата и ножа.

Питам: трябва ли да употребявате вилици и ножове, или не? Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че те режат хляба с нож. Здравият човек не трябва да реже хляба с нож. Защо? – Когато човек реже хляба с нож, желязото, от което е направен ножа, пък и самият нож, предизвикват в него желание да клъцне, да пореже някого. Той казва: Както мога да режа хляба с нож, така мога да мушна някого с този нож. Значи, вилиците и ножовете не оказват възпитателно въздействие върху здравите хора.

Тъй щото, когато дойдете до положение, да служите на Бога, вие трябва да изберете разумен метод, който да съответства на това служене. Следователно, ако трябва да си служите с ножове и вилици, те трябва да бъдат златни, а не железни. Чиниите, в които ядете, трябва да бъдат от най-фин порцелан, а тенджерите, в които готвите – от чисто злато. Калайдисаните съдове, в които днес се готви, не са за препоръчване. Калаят е допринесъл големи злини на човечеството. Хората от новата култура ще си служат със златни, или поне със сребърни тенджери, вилици, лъжици и ножове. Желязото ще бъде заместено със злато или със сребро. Само ралата ще бъдат железни. Кога ще дойде това време? Когато хората направят завет с Господа. Не е въпросът, че вилиците и ножовете трябва да бъдат златни, но това подразбира, че в човека трябва да се внесат нови чувства, които да имат устойчивостта на златото и на среброто. Устойчив човек е онзи, който, при най-големите страдания, изпитания и мъчнотии, не губи присъствието на духа си. Представете си, че някой е внесъл 500 000 лева в Банка Гирдап и както се храни, съобщават му, че тази банка е фалирала. Ако запази присъствието на духа си, благодари на Бога за станалото и продължи да яде, като че нищо не е било, той е устойчив характер – човек с велик морал.

Казвам: в света има науки, едни от които издигат хората, а други ги снишават. Също така има и числа, положителни и отрицателни: едни от тях издигат хората, а други ги убиват. Например: някой човек изгуби голяма сума, отчае се, иска да се самоубие. Среща го един

негов приятел и го запитва: Де отиваш? Защо си толкова отпаднал духом? – Остави се, изгубих всичкото си богатство, дошъл съм до самоубийство. – Чакай, не бързай! Ето, вземи тази торба, в нея има две хиляди златни монети, оправи работата си с тях! Той взима торбата с парите и веднага се отказва от намерението си да се убива. Значи, в първия случай, едно число поставя човека в положение – да се убива. Във втория случай, числото две, с три нули накрая – го спасява от смърт. Това показва, че числата имат смисъл; те играят важна роля в живота на човека. Ако едно число е в низходяща степен, може да убие човека. Ако е във възходяща степен, същото число, може да съживи човека. Също така, една дума може да убие човека, може и да го възкреси. Ако някой каже, че ви обича, че е готов на всякакви жертви заради вас, вие ще си въздъхнете спокойно, ще се зарадвате и ще кажете: Значи, има човек в света, който ме обича. Срещате друг човек, който казва, че ви мрази, и вие веднага се наскърбите. Защо трябва да скърбите? Какво лошо има в това, че някой произнесъл буквите "м", "р", "з"..? Дали някой казва, че ви обича, или че ви мрази, вие трябва еднакво, с едно и също разположение, да приемете и едното, и другото. Благодарете на Бога и когато ви обичат, и когато ви мразят. Ако и при двете положения благодарите на Бога, вие сте здрави хора. Докато правите разлика между омразата и любовта, вие сте между точилото и ножа, и пред вас стои един голям чук, с който всеки момент могат да ви ударят. Устойчив човек е този, който еднакво приема и омразата, и любовта. В някои отношения, омразата ражда любов, а любовта ражда омраза. Омразата към едного ражда любов към другиго; любовта към едного ражда омраза към другиго. Следователно, ако някой ви мрази, кажете си: Омразата към мене ражда любов към друг някой човек. Когато пък някой ви обича, ще знаете, че тази любов произвежда омраза към другиго. Значи, когато вие страдате, други се радват; когато вие се радвате, други скърбят. Страданието на едного е радост на другиго;

радостта на едного е страдание на другиго. Това е Божествен закон, който всеки ще опита.

Следователно, като разсъждавате по този начин, вие ще се домогнете до новата, до положителната наука, която ще ви покаже нов начин за създаване на общества; тя ще ви донесе нова религия, без форми, без външни обреди. Всичко ново може да се опита. – Как ще се справим със старото? – Както дърветата през есента се справят с изсъхналите листа, така и вие ще се справите със старото. Старите, изсъхналите листа окапват и остават около корените на дърветата като тор, а напролет излизат нови, млади листа. Значи, старите идеи ще турите около корените, за тор, а новите ще поставите на дървото на живота, като листа, чрез които ще дишате. Всичко старо в света трябва да се замести с ново! Следователно, старата любов ще турим при корените, на мястото на окапалите листа, а новата любов – на дървото, на мястото на новите, млади листа. Това показва, че има стара любов, има и нова любов; има стара мъдрост, има и нова мъдрост; има стара истина, има и нова истина. Ние не вярваме вече в старата любов, в старата мъдрост и в старата истина, но вярваме в новата любов, в новата мъдрост и в новата истина. Любовта, мъдростта и истината на миналото не са за нашия век. Вярванията на миналото не са вярвания и за нашия век. Нима учението на вълците може да бъде учение на хората? Нима учението на вълците може да бъде учение на растенията? Ние трябва да знаем, как да посаждаме растенията. Нови начини се изискват за посаждане, за култивиране на растенията. Смешно е, да дойде днес човек, да ви учи да живеете като овцете! Вие сте надрасли живота на овцете, няма защо да се връщате назад. Няма защо да се оставяте да стрижат вълната ви и да доят млякото ви. Веднъж сте влезли в човешкия живот, нов път ви чака – път с нови методи, за ново разбиране и прилагане.

Сега, от всички хора се изисква будно съзнание, да разберат, че омразата и любовта са две сили, с които Бог еднакво си служи. Бога можете да опитате и в омразата, и в любовта, но по съвършено

различни пътища. Нима хирургът, който туря болния на операционната маса и тегли ножа по тялото му, го мрази? Не, той не мрази болния, но като му причинява страдания, мисли неговото добро. В случая, страданията ще спасят болния. Това не е ли любов? Любов е, защото спасява живота на човека. Срещате на улицата човек, който е тръгнал да убива някого, да му отмъсти за нещо. Удряте този човек с бастона си през крака му и го счупвате. Лошо ли направихте на този човек? Вие му дадохте добър урок, да знае, какво значи да убива. Ако той жали за своя счупен крак, колко повече трябва да жали за живота на един човек! Ако беше извършил убийството, той щеше да изгуби не само единия си крак, но и живота си; той щеше да погуби не само живота си, но и душата си.

И тъй, ако разглеждате нещата по този начин, ще разберете, че всичко, което става в света, е разумно. Нямате ли това разбиране, ще мислите, че животът върви назад. Когато някой казва, че работите му не вървят добре, той не разбира нещата право. Само той мисли така, всъщност, животът му върви напред. Както мисли, така излиза. За доказателство на това, че ни върви напред, служи факта, че всички ядем и растем. Казвате: Как ще познаем, че Бог съществува? Когато умрелите започнат да гният, това показва, че Бог съществува. На водата казвам: когато се размразиш, от лед се превърнеш във вода и започнеш да течеш, ще познаеш, че Бог съществува. На растенията казвам: когато започнете да растете, това показва, че Бог съществува. На животните казвам: когато живеете и не умирате, това показва, че Бог съществува. Най-после и на човека казвам: когато мислиш право, това показва, че Бог съществува. Да мислиш право! – Ето истинското верую в света. Да мислиш право и да прилагаш своята мисъл право – ето новата наука, новата философия, новата религия в света! Новото, във всички области, във всички направления, осмисля живота. Старата култура трябва да падне при корените на дървото и да изгние. Същото това дърво трябва да изсмуче соковете на окапалите

листа, да ги преработи и напролет да се накичи с нови листа, с нови цветове, с нови плодове, по-сладки и по-красиви.

Време е вече, всички да възприемем новото, което иде отгоре! Жалко ще бъде, ако чувате някой да казва, че новото разрушава. Старото разрушава, а не новото. Малките деца разрушават ли живота? Малките деца съграждат живота. Реките, които текат и прииждат, съграждат живота. Старият живот, старият човек е пресъхнала река. Новият живот, новороденото дете е река, която постоянно прииждa и носи със себе си Божествената енергия, Божиите блага. Затова Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Съвременните хора и досега още не могат да разберат смисъла, който Христос е вложил в този стих. Детето представя новия живот, новия човек, който носи в себе си Божествените елементи. Вие трябва да имате такова понятие за Бога, каквото детето има за своите майка и баща. Ако така се свържете с Бога, тогава можете да очаквате и Неговото благословение. Божието благословение ще дойде и без да искате. Кога? Когато се свържете с Бога. Това подразбира стиха: „Идете да повикате всички слепи, куци, хроми, да насядат на царската трапеза." Ще дойде ден, когато куци, слепи, хроми ще насядат на царската трапеза и ще се благословят. Канените ще се откажат, а неканените ще насядат, заедно с Бога, около Божествената трапеза.

И тъй, всички трябва да направите тази нова връзка, този нов съюз, нов договор, нов завет с Бога!

Новият завет с Бога ще бъде „Заветът на Божията Любов." Тази Любов ще обедини всички хора в едно общо братство.

Беседа от Учителя, държана на 15 януари, 1928 г., София – Изгрев.

НИКОДИМ

„Имаше някой человек от фарисеите, на име Никодим, началник юдейски. Той дойде през нощ при Исуса." (Йоана 3:1,2.)

Съвременната наука, специално съвременната философия, разглежда условията, при които известни мисли могат да се развиват, т.е. да се изясняват. Значи, за изясняване на известни мисли, за различните хора се изискват различни условия, защото всички хора не се намират на еднакво умствено и духовно развитие. В цитирания стих, например, се казва, че Никодим отишъл вечер при Христа, вследствие на което не могъл да разбере това, което Той му говорил. Никодим сам се чуди, защо не може да разбере Христовите думи. Ако беше отишъл при Христа през деня, той непременно щеше да разбере, какво му говори Христос.

Мнозина запитват: Що е добро, и що е зло? Що е светлина, и що е тъмнина? – Всяко нещо, което дава условия за растене, е добро; всяко нещо, което спъва растенето в живота, е зло. Всяко нещо, което разкрива доброто, е светлина; всяко нещо, което разкрива злото, е тъмнина. Следователно, всеки трябва да избира такива условия, при които да има ясни схващания за живота. Всички нещастия в миналия, както и в сегашния живот на хората се дължат на факта, че те искат да живеят добре, да придобиват блага, без да знаят начина, по който могат да постигнат тия свои желания. Умните светски хора, като по-практични от религиозните и духовните, казват: Човек трябва да се мъчи, да се труди, да приложи волята си, за да постигне своите желания. Питам: какво особено са придобили светските хора при своите големи усилия и труд? Каквито усилия да правят в края на краищата, те ще се намерят в положението на онези англичани - лодкари, които цяла нощ гребали с веслата си, и на сутринта видели,

че не са се мръднали от брега. Защо? През деня тези млади англичани посетили един египетски град, а през това време вързали лодката си на брега, та като се върнат, да продължат пътуването си. Като влезли в града, те пийнали повечко от всеки друг път и закъснели малко. В бързината си, те забравили да развържат лодката си, влезли в нея и започнали усилено да гребат, да стигнат на време за парахода. Какво било учудването им, когато се видели сутринта пак на същото място! Коя е причината за тяхното закъсняване? Тъмнината. В тази тъмна нощ те не забелязали, че лодката им била вързана за брега. Ако пътуваха през деня, на светло, те щяха да видят, че лодката им е вързана, щяха да я развържат и да стигнат навреме за парахода.

И тъй, когато някой казва, че воля е нужна на съвременните хора, питам: тия лодкари нямаха ли воля? Те имаха воля, но лодката им беше вързана на брега. Освен това, те пътуваха вечер, в тъмнина, и не знаеха условията, при които се движат. Религиозните хора пък казват: Господ ще ни даде всичко, Той ще оправи работите. – Вярно е, ние сме съгласни с първото положение, че хората трябва да правят усилия, да се трудят, да приложат волята си; съгласни сме и с второто положение, че Господ ще даде всичко. Обаче, ако отидете в някоя банка, когато тя е затворена, какво ще вземете от нея? Или, ако, зимно време влезете в плодна градина, когато

всички плодове са обрани, какво ще намерите там? Значи, човек трябва да вземе предвид времето, когато ще предприеме някаква работа. Когато религиозният, или светският човек не постъпва съобразно законите на природата, това показва, че той е неразумен човек, има високо мнение за себе си и казва: Ще се наредят работите! Няма защо да се безпокоим, добър е Господ! Да, работите се нареждат, но как? Направиш една къща, без да предвидиш, доколко средствата ти ще стигнат ; объркаш сметките си и се виждаш принуден да я продадеш. След това казваш: Нареди се работата! – Нареди се работата, но след като хората взеха къщата

ти. Качваш се на една кола, която сред пътя се счупва; ти оставаш на половината път и казваш: Нареди се работата. Тръгваш на път, но разбойници те хващат и обират. – Нареди се работата. Обаче, има и друг начин за нареждане на работите. Имаш да даваш никому голяма сума. Дойде при тебе приятелят ти, отвори кесията, плати дълга ти вместо тебе – нареди се работата. Значи, работите могат да се наредят по два начина. Ти си слаб, отиваш при лекар. Той ти препоръчва да се храниш добре. Ти изпълняваш съветите на лекаря, но затлъстяваш. Хване те някоя болест, държи те четири-пет месеца, докато се освободиш от излишъците и после казваш: Нареди се работата. Тази болест е дошла да те научи, как да спазваш законите на природата. Щом не спазваш нейните закони, тя дохожда, като бирник, взима половината тегло на тялото ти и олекваш, ставаш като дете.

„Имаше някой човек от фарисеите, на име Никодим." На времето си, Никодим беше един от учените хора, началник Юдейски; и днес да беше жив, пак щеше да бъде учен човек, като Кант, като Лайбниц, или поне като някой от сегашните учени естественици. Той познаваше естествените науки, знаеше закона за странствуването на душите, но запитваше Христа: „Може ли човек да се роди изново?" Човек само един път се ражда и умира. През това време той расте и се развива. Когато някой умре, хората казват: Всичко се свърши с този човек! Да се говори, че със смъртта на човека всичко се свършва, това подразбира, че след като е учил, например, десет години в някое училище, той свършва това училище. Дали се е учил зле, или добре, той излиза от това училище. Разликата седи в това, че ако е учил добре, получава диплом; ако е учил зле, никакъв диплом не получава. И двамата ще имат познания, но техните познания ще се различават. В това отношение, животът е училище. Хората могат да свършат това училище по два начина: първият начин седи в получаване на диплом и докторат. Той се отнася до добрите ученици. Вторият начин седи в излизане от училището без диплом и докторат. Този начин се отнася

до слабите ученици. Като не учат, професорите им казват: Достатъчно толкова. Сега можете вече да излезете в света, там да учите. Значи, който е дошъл на земята да живее, той трябва да знае условията на този живот. Някой казва : Аз искам да живея – нищо повече! – Право е това. Този е най-важният въпрос. Да живееш, това значи да учиш. Питам тогава: уверен ли си, че ако следваш философия, например, всичките ти работи ще вървят добре? Ако философията обърка ума ти, не ти даде подтик да вървиш напред, учи тогава естествените науки. Ако естествените науки не просветят ума ти, изучавай правните науки и дипломация. Ако и те не могат да ти помогнат при разрешаване въпросите в живота, стани земеделец. Ако и като земеделец не можеш да успееш, стани слуга. Ако и при това положение не научиш нищо, влез в някоя болница, при най-видните лекари, и пожелай да те лекуват. За тази цел, обаче, трябва да приготвиш пълна кесия със злато. Така лекуват лекарите, които са завършили с диплом и с докторат. Могат да те лекуват и лекари без диплом и докторат, но главата ти ще види и ще пати.

„Той дойде през нощ при Исуса." Много от съвременните хора се намират в положението на Никодима: търсят Истината вечер, в тъмнината. Щом се намерят в голямо затруднение, те започват да търсят смисъла на живота. Да се търси смисъла на живота, това е последната фаза, последното стъпало. Първо човек трябва да мисли върху почвата на живота; после – върху формата на живота; след това – върху съдържанието на живота и най-после – върху смисъла на живота. Преди да дойдете до смисъла на живота, вие трябва да знаете формата и съдържанието на живота. Защо? Защото животът без форма и съдържание няма никакъв смисъл. Същото нещо ще забележите и при писането и говоренето. Когато някой пише нещо, той първо трябва да познава елементите, с които ще си служи. Тези елементи са буквите. След това той трябва да знае, как да съпостави тия букви, да знае, как да ги нареди. Това зависи от любовта, която съществува между буквите. Той не може да ги нареди една след друга,

по войнишки, а, б, в, г . . . – така и децата постъпват. С а, б, в, нищо не става. Това не е наука. Който пише, той непременно трябва да познава законите, по които буквите се съчетават. Основният закон, който ги съчетава, е законът на любовта. Според този закон, те се съединяват две по две. Следователно, човек трябва да знае, кои букви се съединяват помежду си и така да ги нарежда. Съгласните или меките букви, наречени още женски букви, показват, че жената има преобладаващо влияние в писмената реч. Гласните букви пък са наречени мъжки. Най-добро съчетание между буквите е, когато съгласни се съединяват с гласни. Това показва, че те имат помежду си по-голяма любов, отколкото, когато се съединяват две съгласни, или две гласни. Когато между две букви има любов, те започват да си пишат писма, да се разговарят, а това създава условия за тяхното растене и развиване. Като резултат на растенето е образуването на сloговете, на думите, на изреченията, а най-после и на цялата реч. Достатъчно е две думи да се наредят правилно, по един вътрешен закон, за да образуват мисъл. Мнозина мислят, че за да говорят правилно, трябва да изучават граматика. И граматиката е нужна, но съществува и природна, естествена граматика. Ако човек спазва законите на тази граматика, мислите му ще се нареждат правилно и хармонично. В това отношение, ще срещнете много учени хора в света, които не се ръководят от правилата на обикновените граматики, но пишат и говорят правилно. Те нареждат мислите си според законите и правилата на природата, които са неизменни. Какво виждаме в граматиките на човешките езици? Там постоянно стават промени. В български език, на-пример, често се сменя правописът: днес една дума се пише с “ь”, утре – с “е”.

Сега, ние не се спираме върху формата на буквите, но казваме, че буквите, т.е. звуковете представят скрити сили в природата. Тъй щото, за нас не е важна само външната форма на буквата, например, буквата а, или друга някоя буква, но имаме предвид още и вътрешното усилие, което се прави, за да се произнесе дадена буква. Това

вътрешно усилие пък говори за съдържанието на буквата, което иска да се прояви навън. Това усилие крие в себе си известно течение на сили. И ако в даден случай не може да произнесе известна гласна или съгласна буква, човек ще си създаде някакво нещастие. И ако не знае, как да съчетава буквите в думи и в изречения, той пак ще си създаде някакво нещастие. Ако някой човек отиде в участъка и се изповяда пред властта, че е откраднал някаква сума, ще го похвалят ли за тази му изповед? Според мене, изповядват се само гениалните, а не глупавите хора. Някой казва, че не обича да се изповядва. -- Като дойде време за изповед, и без да обича, ще се изповяда. Тогава на сила ще го накарат да се изповяда. Да се изповядва човек, това подразбира да съзнае той в себе си, че не е постъпил според законите на природата. Защо трябва да отива по участъците, да се изповядва, че обрал някого, когато може да срещне този човек и да му каже: Приятелю, аз откраднах от тебе еди каква си сума. Съзнавам погрешната си и съм готов да върна парите ти заедно с лихвата. След това ще имаш ли нещо против мене? Някой казва, че не вярва в Бога, а друг казва, че вярва. Каква нужда има да се изповядваш пред хората, че вярваш, или че не вярваш в Бога? Да вярвам в Бога, това значи да запаля свещта си и да отида с нея между хора, които се намират в голяма опасност, да им помагам. Това не значи, че ще нося тия хора на гърба си, но ще осветявам пътя им.

Често съвременните хора говорят за жертвата и казват: Човек трябва да се жертвува! Какво разбират те под думата жертва? Двама приятели вървят по един и същ път, но единият от тях, по невнимание, пада в кладенеца. Трябва ли и другият да се пожертвува за него, като се хвърли в кладенеца? Не, вторият трябва да каже на приятеля си: Слушай, аз ще притърча до близкото село, да взема едно здраво въже да те извадя от кладенеца. През това време ти се позанимавай малко, изследвай дъното на кладенеца, виж, дали няма някакво богатство заровено в него. Аз скоро ще се върна. Питам: има ли смисъл и вторият да се хвърли в кладенеца? Какво ще се постигне

с тази неразумна жертва? Ако и той се хвърли в кладенеца, трябва да се чака дълго време, да мине някой човек, да донесе въже и да извади и двамата. Никой плаче и казва на приятеля си: Ти не ми съчувстваш, не плачеш с мене заедно. Единият страда от крак и плаче. Този плач има смисъл за него, но какво ще се ползуват, ако и двамата започнат да плачат? С плача си вторият няма да помогне на болния крак на своя приятел. Плачът на втория е подобен на услугата, която един минувач предложил на един турски кафеджия, но нито той спечелил нещо, нито кафеджията.

Един турчин излязъл пред дюкяна си, който бил близо до джамията, да чука кафе. Турците имат обичай да чукат кафето си с дървен чук, в големи, специални камъни; като вдигал и слагал чука, той се задъхвал и, при всяко слагане на чука в камъка, издавал някакъв особен слог „ха”. В това време покрай дюкяна минал един познат на турчина, спрял се пред него и му казал: Слушай, приятелю, хайде да разделим работата си. Ти вдигай и слагай чука, пък аз ще казвам „ха". Турчинът се съгласил: вдигал и слагал чука, а другият казвал само „ха". Като правил кафета на клиентите си, най-после съдружникът му казал: Сега ние трябва да разделим печалбата си. Нали и аз ти помагах? Турчинът отговорил: Слушай, аз ще взимам парите за кафетата, ще ги турям в тенекиена кутия. Като падне парата в кутията и чуеш звука „дзън", това ще бъде твоята заплата. За твоето „ха" достатъчно ти е това „дзън”.

Много от съвременните хора постъпват, като този случаен минувач, искат лесно да прекарат живота си. Като кажат „ха", те искат всичко да се нареди добре. Не, ще вдигате и слагате този чук по всички правила на изкуството и ще чукате кафето, както природата изисква. Ако не изпълните природните закони доброволно, животът на сила ще ви застави да ги изпълните.

„Той дойде сред нощ при Исуса." Разговорът между Христа и Никодима е бил един от кратките разговори. Обаче, Никодим не е разбрал думите на Христа, понеже не е избрал благоприятен момент

за посещение. Той е отишъл сред нощ при Христа, Който му казал: „Ако не разбирате земните, материалните работи, как ще разберете духовните?" Никодим вътрешно разбрал Христа, но бил заинтересуван от нещо лично, материално, та не искал да даде вид, че го разбрал. Преди години, един евангелски проповедник попаднал в едно общество на младежи, които разисквали върху въпроси от новите течения. Проповедникът казал: Аз не вярвам в идеите на новите течения. Между младежите имало един от неговите слушатели. Като се разотишли всички, проповедникът се обърнал към своя познат и казал: Аз вярвам в новите идеи, но не мога гласно да се изкажа пред това общество, да не би моето началство да чуе отнякъде и да ме уволни от служба. Следователно, когато човек не иска да изкаже своето вътрешно убеждение пред хората, от страх да не изгуби положението си, или доброто мнение на обществото, той се отнася към категорията на Никодимовците. Всеки, който върви по пътя на Никодима, а същевременно иска да разбере живота, той непременно ще фалира. Не е достатъчно само да кажете, че имате добри условия в живота, но вие трябва да знаете, че в света съществува велик закон, който регулира всички неща. Не мислете, че великите хора на земята са велики и на небето. Колко от великите писатели и поети на земята са последни на небето! Много от нашите велики поети не са приети в невидимия свят, даже и в първи клас на гимназията. На колцина видни философи на земята ще срещнете името записано между философите в невидимия свят? Там никой не познава философията на тия учени хора от земята. Колко светии, признати от хората за такива, пред лицето на Бога не минават за никакви светии! Другояче гледа Бог на работите. Ще кажете, че някой човек е благодетелен, защото пожертвувал 20 милиона лева за бедни. – Бог гледа другояче на тази работа. Този човек одрал кожите на хиляди животни, събрал на готово житото на десетки и стотици земеделци, ползува се от техния труд, а след това ще прави добрини с чужди пари. „С чужда пита помен не се прави."

Ще приведа един пример за подобни благодеяния, които правил един милионер американец. Един ден този американец умрял и, като се видял в онзи свят, първата му работа била да потърси рая. Посочили му рая, и той започнал да търси вратата, която води в райската градина. Намерил вратата и се запътил направо за там. Пред вратата на рая стоял свети Петър, който го спрял, като му казал: Не можеш да влезеш в райската градина. – Как да не мога? В един американски град съградих една църква. – Записано ли е името ти за това благодеяние? – Записано е. – Щом е така, платено ти е вече. – В еди-кой си град построих голямо училище за сирачета. – Записано ли е името ти там? – Записано е. – И за това ти е платено. Помисли си, направил ли си някакво добро дело, за което никой да не знае, нито пък името ти да е записано в книгата на добродетелните хора на земята. Иначе, ще бъдем заставени да те върнем в ада. Той се почесал по врата, позамислил се и по едно време се сетил, че един ден, като отивал за бърза работа в града, срещнала го една бедна вдовица, спряла го и започнала да му разправя положението си, че имала няколко деца, слаби, гладни и боси, и няма кой да й помогне. Понеже бързах за работата си, аз се обърнах към нея с молба, да не ме спира в пътя ми, но тя вървеше след мене и настояваше да й помогна, защото децата й умирали от глад. Най-после, за да се освободя от нея, бръкнах в джоба си, извадих един долар и й го подхвърлих. Този е единственият случай на малко благодеяние, за което никой вестник не е писал. – Тази работа е малко по-особена, не зная, как да я реша, затова ще отидем и двамата при Господа, да видим, какво Той ще каже. Само Бог може да разреши правилно този случай. Свети Петър разказал всичко това на Господа, Който му отговорил: Дайте два долара на този човек и го пуснете да си върви. Той още не е готов за рая.

Казвам: условията, при които живеете днес, представят нещо велико за вас. И ако не схванете тези условия този момент на живота и не ги използувате разумно, много нещо ще изгубите. На всяка

стъпка в живота си, вие ще срещнете философи, учени, религиозни, които залъгват хората, както лекарят залъгва болния. Лекарят дойде до леглото на болния, прегледа го, предпише лекарства и си излезе. Близките на болния задържат лекаря и го питат за положението му. Той казва, че болният ще оздравее, благополучно ще мине кризата. Но като излезе вън, лекарят си казва: Я оздравее, я не. Викат втори, трети лекар – всички казват едно и също нещо, но положението на болния не се подобрява. Какво трябва да се прави? Лекарят трябва да каже на болния истината. Той трябва да му каже: Слушай, приятелю, ако в продължение на 24 часа не изправиш своите мисли и чувства, ти непременно ще заминеш за онзи свят. Само Истината ще освободи човека от ограничителните условия в живота. Какво по-голямо ограничение от смъртта?

Ще приведа един пример, да видите, как действува истината върху човека. Една богата американка заболяла сериозно, и всички лекари се произнесли, че болестта ѝ е неизцерима. Някои от лекарите, които я лекували, били по-смели и направо ѝ казали да се готви за другия свят. Тя извикала мъжа си да се прости с него и почнала да плаче, да го милва, да го целува. Най-после се обърнала към него с думите: Слушай, какво ще ти кажа. Досега съм те обичала много, живяла съм добре с тебе и сега искам само едно обещание, Готов ли си да ми дадеш това обещание? Мъжът отговорил: Докато не чуя, какво искаш от мене, нищо не мога да ти обещая. Ако е нещо, което влиза в кръга на моите възможности, обещавам ти, че ще го изпълня; ако не е в кръга на възможностите ми, никакво обещание не мога да ти дам. – Слушай тогава, какво обещание искам от тебе: дай ми честната си дума, че след смъртта ми ти няма да се ожениш за друга. – Виж, такова обещание не мога да ти дам. Ти знаеш, че аз обичам истината и затова казвам: След твоята смърт аз ще се оженя. Болната била много ревнива. Като чула думите на мъжа си, събрала последните си сили, скочила от леглото си и казала: Тъй ли? Да знаеш тогава, че аз няма да умра! В този момент в организма ѝ станала някаква вътрешна

реакция, един подем на силите, и в продължение на 24 ч. тя се почувствувала по-добре. След една седмица била напълно здрава и се движила из стаите, изпълнявала задълженията си. Идея имала тази жена! Тя не позволявала друга жена да влезе в нейния дом, макар и след смъртта й. Понякога една негативна мисъл може да спаси човека.

Съвременните хора казват, че истината не трябва да се говори. Има една истина, която не трябва да се говори, но тя не е Божествената Истина. Божествената Истина спасява, освобождава човека. Тя носи светлина за човешката душа. Следователно, от тази истина човек не трябва да се плаши. Божествената Истина оживява, възкресява човека. Тя е нещо велико, следователно, и непостижимо. В живота си, човек трябва да се домогне до онзи метод, който ще го доведе до тази велика Истина. Само онзи може да дойде до тази Истина, в душата на когото цари Любовта. Любовта е огнената колесница, с която може да се достигне света на великата Истина. Значи, без Любовта и без Мъдростта не можете да приближите до царството на Истината. Само по този начин човек ще разбере отношенията между всички живи същества.

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие." И аз поддържам мисълта, че човек може да се роди изново. Това зависи от неговите мисли и чувства. Всяка мисъл, която се ражда в ума на човека, може да бъде положителна или отрицателна, вследствие на което води след себе си известно течение на сили, положително или отрицателно. Ако е отрицателно, то може да бъде толкова гъсто, толкова отровно, че да поквари кръвта на целия организъм. Няма да минат пет-шест месеца, и тази мисъл ще окаже своето вредно влияние върху организма. Ако мисълта е положителна, по същия начин тя ще окаже благотворно влияние върху организма. Всяка светла, положителна мисъл може да се отрази благотворно даже и върху туберкулозен човек. Тя е в сила да го спаси. Като знае това, човек трябва да се пази от отрицателните мисли и чувства. Той трябва да се пази и от религиозните вярвания. Защо? Защото религиозните

вярвания са подобни на стари, скъсани дрехи, които непременно трябва да се сменят с нови.

Сега, аз говоря за истини, които могат да се приложат. Например, говоря за любовта, за доброто, за братството. При какви случаи двама души могат да бъдат братя? За да се нарекат двама души братя, първото условие е да имат една и съща кръв. Второто условие е да бъдат родени от един баща. Значи, те могат да бъдат родени от една или от две майки, но непременно от един баща. Тъй щото, най-важното условие, което определя братството между двама души, е кръвта да бъде еднаква и чиста. Щом кръвта на двама души е еднакво чиста, това показва, че тя е произлязла от един извор; това условие вече определя братството между тия двама души. Ако кръвта им не е еднакво чиста, това показва, че е произлязла от два различни извора, вследствие на което тия двама души не могат да се разбират помежду си като братя. Нечистата кръв носи нечисти мисли. Разгледайте кръвта на някой престъпник, да видите, колко отрови се съдържат в нея. Лицето му е деформирано, представя неправилна геометрическа фигура. Обикновено лицата на престъпниците са широки. Лицето не трябва да бъде нито много широко, нито много тясно. Що се отнася до лицето, природата е определила една нормална мярка, която всички трябва да имат предвид. Същото нещо може да се каже и за очите, и за носа на човека. Дали очите на човека са по-далеч или по-близо до носа, това показва живот, поставен по два различни начина. Широко отворените очи на някой човек показват, че той се е родил през нощта, вследствие на което възприема много впечатления. Затова, именно, умът на този човек се разсейва. Той е зает с много неща, с много мисли. Въпреки това, обаче, всички тия мисли, всички тия идеи не могат да се реализират.

Христос каза на Никодима: „Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие." Новораждането подразбира второ раждане, т.е. раждане по дух. Когато се роди по първия начин, т.е. по плът, човек не познава майка си и баща си и ги търси; когато изново

се роди, по дух, той познава вече своята майка и своя баща и по име ги зове. При първото раждане и майката, и бащата, и сестрите, и братята умират. При новораждането никой не умира. Там и майката, и бащата, и сестрите, и братята на човека вечно живеят. Това се разбира от стиха, който Христос е казал: „Роденото от плътта, плът е; роденото от Духа, дух е."

„Никодим дойде през нощ при Исуса." Питам: Кога трябва да отиде човек при Христа? Много християни отиват вечер при Христа. Казвам: по този начин Истината не може да се намери. Като наблюдавам небето вечер, не виждам никакъв трен за пътуване, не се продават никакви билети, няма отворени дюкяни. Изобщо, навсякъде ще намерите затворени врати. Който попадне по това време там, той ще се намери в чудо, няма да знае, какво да прави, де да отиде. Обаче, ако денем влезе в небето, и то не в празник, а делник той ще разбере и научи много неща. Казвате: Дотук всичко беше добро, но защо трябва да се говори за онзи свят? Вие не знаете, че онзи свят е пак около вас, и затова се плашите. Когато съзнанията на поети, художници, музиканти, учени, писатели се съединят в едно и влияят върху съзнанието на хората, не е ли това пак онзи свят? Онзи свят представя красивия, великия свят около нас. Физическият свят е свят на формите, а духовният – свят на съдържанието. Кое е по-важно: формата, или съдържанието? Съдържанието е по-важно, но де ще се постави това съдържание, ако няма форма? Значи, за физическия свят формата е толкова необходима, колкото е необходимо съдържанието за духовния свят. Не е лошо, че формите съществуват, но всяка форма трябва да бъде толкова голяма, колкото е нужно, ни по-голяма, ни по-малка от определената ѝ мярка за даден случай. Например, тялото на човека не трябва да расте много, защото ще погълне силите на ума. Човек трябва да бъде здрав, силен, но тялото му по никой начин не трябва да поглъща енергиите на ума. Такъв човек прекарва повече растителен, отколкото умствен живот. Какво печели този човек? Той ще се мъчи повече. Като дойде смъртта при него, той ще се превива,

ще охка, ще плаче, не може да предаде душата си на Бога. И той ще се измъчи, и близките наоколо му ще се измъчат, и смъртта ще се измъчи с него. Обаче, когато смъртта дойде при някой слаб човек, ще го мушне с ножа си на две-три места и ще го отнесе със себе си.

Човек с голямо тяло е голям сом; човек с малко тяло е малка рибка. Обаче, и големият сом, и малката рибка излизат от житейското море и отиват в друг, непознат за тях свят. Съществата, които са над нас, си служат с въдици и ни вадят от морето на физическия свят по същия начин, както ние ловим рибите. Понякога е опасно човек да се разхожда покрай бреговете на духовното море, да не го уловят преждевременно и да не може да се върне на земята. Като ходеше край морето, апостол Петър хвърли няколко пъти мрежата във водата, но не можа да улови нито една риба. Христос му каза: „Хвърли още веднъж мрежата си!" Той хвърли мрежата във водата и улови много риби. Питате: Защо трябва да се ловят рибите? Трябва ли хората да ги ядат? Мнозина казват, че рибите, които Петър уловил, били определени да станат в бъдеще хора. Ако това е вярно, не струва ли днес една риба да се пожертвува, за да стане някога човек? Истината се заключава в това, че и като хора, и като риби, всички са осъдени на изяждане. Обаче, има начин, по който човек може да се освободи, да не бъде изяден. Тогава се явява въпроса за месоядството: трябва ли човек да се храни с месо, или не трябва? Въпросът за месоядството не е само за земята. Този въпрос съществува и в духовния свят, дето има напреднали същества, ангели, които някога са паднали, и днес, като месоядци, изсмукват соковете на хората. Когато някой от тия ангели хване детето ви, той ще изсмуче кръвта му и ще си замине. Казвате: Защо Бог позволява на тия същества да уморяват хората? Ако е позволено на комара да забива хобота си в телата на хората и да смуче кръвта им, защо да не е позволено същото и на падналите ангели? Днес един ангел ще смуче от кръвта ви, но утре, когато сте на смъртно легло и се обърнете към Бога, ще дойде друг ангел, който ще

ви даде от своя чист и светъл живот, и няма да забележите, как ще преминете кризата и ще влезете от смърт в живот.

Днес всеки човек живее на земята, но животът му още не е правилен. Защо? Защото не е дал място на любовта в живота си. Запример, някой е вегетарианец, но същевременно дава пари с лихви. Наистина, той не трови кръвта си, както месоядецът, но затова пък трови душата си. Истинският вегетарианец трябва да се храни, освен с чиста храна, още и с чисти мисли, чувства и постъпки. Едно трябва да знае месоядецът: каквото и да напише, като поет или писател,или каквото предприеме, като общественик или държавник, всичко ще бъде нещо обикновено. Той не може да даде на света нещо гениално, нещо безсмъртно. Всички велики хора, имената на които са написани на небето, са се хранили само с плодове. В нектара на плодовете се крие великото, красивото и възвишеното. Като говоря за плодната храна, аз нямам предвид начина по който съвременните хора се хранят. Да опечете една ябълка, това още не е плодна храна. Начинът, по който я печете, не е толкова препоръчителен, защото хранителните й сокове излетяват. Преди всичко, вие не знаете, как са живели, как са се хранили великите хора. За Канта, например, се казва, че в действията, в проявите си той е бил точен, като часовник: всеки ден излизал и се връщал по едно и също време. Обаче, как се е хранил, не се знае. Едно е вярно; всички поети, писатели, учени, които са създали нещо велико, са били хора на Божествената Любов. Физическа храна те са възприемали малко, понеже са владеели един особен закон, според който са приемали храна, чрез порите си, направо от въздуха. Като не владеят този закон, да се хранят чрез порите си, съвременните хора употребяват много храна, вследствие на което и много се трудят и работят. Много от страданията и мъчнотиите на хората днес се дължат все на липса на ядене. Всички работят, трудят се и се мъчат все за яденето. Ето защо, ония хора, които искат да напредват и да се развиват правилно, трябва сериозно да се заемат с изучаване на разумния живот.

Съвременната наука върви по един правилен път, но много бавно. Двама учени американци се заели да претеглят земята, защото, според тях, в първоначалното число, което било дадено за земята, имало малка погрешка. Според изчисленията на учените, земята тежи шест хиляди трилиона тона, или шест квадрилиона килограма. Представете си, че земята трябва да се пренесе от едно място на друго. За колко време ще се пренесе? От изчисленията, които са направени, намерено е, че тя може да се пренесе след четири хиляди милиони години. При това, ако за пренасянето на материалите, от които е направена земята, се впрегнат всички тренове по света, и всеки трен да е съставен от сто вагона, които да работят непрекъснато цели сто години, едва ли щеше да се пренесе земята от едно място на друго. Това показва, че земята е тежка, голяма, не се подава на местене. Оттук може да се види, какви са били тия същества, които са взели участие при създаването на земята. Те имали ум, имали мисъл, имали воля и мощен дух. Тия разумни, гениални същества работили под ръководството на Бога. Ние наричаме тия същества ангели, архангели, и всички заедно съставят космичния човек. Тъй щото, когато човек се ръководи от някаква амбиция в живота, нека тази амбиция не се отнася до постигането на някой министерски пост, но да дойде човек до положение да взима участие в създаване на вселената. В това само ще се види великата слава Божия. Какво по-красиво желание от това, да види човек славата Божия! А тъй, да се стреми човек да стане пръв министър в своята държава, и няколко години след това да бъде оплют и подигран, то е равносилно на игра с кукли. Какъв смисъл има това желание? И след всичко това казват, че религиозните хора не били умни. Колкото са умни светските хора, толкова са умни и религиозните. Разликата между едните и другите седи в това, че религиозните хора искат да спасят душите си, а светските – искат да спасят телата си. Душата няма нужда от спасение, тя е безсмъртна. Ако се оставите на душата си свободно, тя ще ви ръководи. Що се отнася до тялото, то е направено от такъв

материал , който, в края на краищата, ще се разруши. Следователно, не мислете, че можете да задържите тялото си на земята повече, отколкото има възможност да издържа. Вие ще живеете в тялото си като в курортна къща, за четири-пет месеца само. Щом дойде зимата, ще напуснете тази къща и ще отидете да живеете на друго место. Значи, смъртта не е нищо друго, освен зимата в живота.

Когато Никодим запита Христа за смисъла на живота, Той му отговори: „Докато не се роди изново, човек не може да разбере смисъла на живота. "Следователно, докато не се роди изново, човек не може да разбере великия идеал, който трябва да следва в живота. Мнозина си поставят за идеал в живота желанието да влязат в рая и да слушат там песента и музиката на ангелите. И това е хубаво, но не е висок идеал. То е все едно да слушате някой велик музикант, на когото липсва нещо. Казват за някой музикант. че имал техника и добро изпълнение, но дълбочина нямал. Така е, на земята моретата са плитки, нямат голяма дълбочина. За да бъде някой истински музикант, от него се изискват особени органи, особени инструменти; душа се изисква от музиканта, за да разбира и чувствува музиката в нейната пълнота. Докато музикантът свири за хората, той още не е истински музикант. Истински музикант е онзи, който свири идейно, за Божественото в себе си. Който не е музикант, той не може да влезе в небето. Щом отидете в рая, там непременно ще ви накарат да изпеете никаква песен. Ако не можете да я изпеете, както трябва, няма да ви приемат. Като българи, ще ви накарат да изпеете, „цвете мило, цвете красно", или някаква народна песен. Ако искате да бъдете приети в рая, вие трябва да бъдете готови, да изпеете някаква идейна песен, и то добре, по всички правила на музиката. Българските народни .песни крият известна идея в себе си. Дали разбирате това, или не, то е друг въпрос. Например, каква е идеята в песента „Стоян, мама си, думаше”? Когато синът се разговаря с майка си, това показва, че той иска да сподели нещо с нея. Синът се е влюбил в някоя мома и я описва на майка си, като я пита, харесва ли я за снаха.

Майката отговаря: „Стояне, синко, Стояне, понеже вечер си харесал момата, не е, синко, булка за тебе. Ти трябва денем да видиш своята избраница, да видиш, как вода носи, как хляб меси, как лозе копае и как се с майка и с татка обхожда. Твоята избраница, синко, от род знатен и богат трябва да бъде." Такъв е бил разговорът между майката и сина. Следователно, първоначално народните песни са били идейни, одухотворени, но след като са слезли на физическия свят, те са изгубили своята духовност. Първоначално хората са живели в пълен мир и съгласие помежду си, но станала е някаква голяма катастрофа между тях, вследствие на което те са се отклонили от истинския живот. И днес навсякъде, от най-малките до най-големите същества, виждаме само войни и изтребления.

Питам: как ще се разреши тази война? Тъй както военните разрешават този въпрос, те са се отклонили от правия път. Тъй както духовенството изпълнява своята служба, и то се е отклонило от правия път. Тъй както учените разбират науката и ѝ служат, и те са се отклонили от правия път. Тъй както поетите пишат, и те са се отклонили от правия път. Днес всички хора са се отклонили от правия път, Защо? Защото оста на нашата земя се е отклонила на 23°. Не е малко това отклонение! При това отклонение на земната ос е станало голямо бълникане, голямо раздвижване. И всеки, който се е отклонил на 23° от правия път на своя живот, изпитва също такова бълникане в себе си. Числото 23 е число на размирие. Числото две и три, взети по отделно, са добри числа, но едно до друго, като число 23, това е число на бълникане, на раздвижване, на размирие.

И тъй, не е въпросът, как започваме нещата, но какъв е техният краен резултат. Значи, важен е резултатът, който ще стабилизира положението на нашето тяло, на нашите кръвоносна и нервна системи. Всичко това дава условия за засилване на нашия ум, за облагородяване на нашето сърце, за развиване на нашата душа и за укрепване на нашия дух. Всеки трябва да носи тази идея в себе си! За да реализира тази идея, човек се нуждае от знания. В това отношение,

хората могат взаимно да си помагат. За тази цел съвременната наука трябва да се постави на друга база: тя не трябва да се занимава с недъзите, с отрицателните страни на живота и на хората, но като им посочва отклоненията от правия път, да ги напъти към онези сили, закони и принципи, чрез които те могат да се изправят и да се върнат към първоначалния си живот. Например, някой човек се е родил там, дето не е трябвало, или се е родил 23 деня по-рано, или по-късно. Такова раждане не може да изведе човека на добър край. Той е трябвало да се роди точно в момента, който природата му е определила. При това положение, той трябва да намери в науката такъв метод, който да му покаже, как да изправи това нарушение на законите. Не изправи ли това нарушение, той е осъден на смърт. Същият закон се отнася и до идеите. Ако някоя идея се роди 23 деня по-рано, или по-късно от определеното за нея време, тя ще донесе нещастие за човека; обаче, ако една идея се роди точно на време, тя ще внесе в ума и в съзнанието на човека нова светлина, от която той ще разбере, че се е родил изново, т.е. точно на определеното за него време. Това подразбира силен човек, с характер, подобен на Христовия. Той ще носи кръста си само до едно място, после ще го захвърли и ще каже: Не искам повече да нося този кръст!

Сега, като говоря за страданията, не мислете, че съм за тях. Аз поддържам страданията дотолкова, доколкото човек може да прояви чрез тях своето геройство. На кого дават страдания? На кого дават кръст? – На героя. На малодушния не дават никакви страдания, него оставят спокоен, докато се засили. Щом се засили, и той минава през страданията. Когато Христос дигна кръста си, 500 милиона хора Го последваха. Голямо влияние е упражнил Христос върху човечеството! Питам: колко души днес могат да носят този кръст? Лесно се носят кръстове по вратовете, но мъчно се носи кръста на страданието. Това не е за обида, но човек трябва да разбере вътрешния смисъл на кръста, както и вътрешния смисъл на страданието. Христос казва: „Който не вдигне кръста си и не ме последва, той не може да наследи Вечния

Живот." Аз взимам кръста като символ, като буква от азбуката на великия живот. Всеки трябва да знае, де е този кръст в неговия живот и как да го носи. Една баба казала на един млад човек: Синко, ако искаш, нека ти бая, като те срещне мечка, да не се плашиш. Ще ти кажа, как да направиш кръст срещу нея, да не те напада. Младият човек казал: Бабо по-добре ми бай, да ме не среща мечка, а не да ме не напада. Аз не съм герой, да устоя на такава среща. Не искам нито кръст да правя, нито мечка да ме среща. Какво показва това? Това показва, че вие искате да бъдете здрави, силни богати, щастливи, и всичко това да постигнете по лесен начин, без мъчнотии и страдания. Това е незаконно желание. Само законните желания могат да се постигнат. Ако законните желания не се постигнат, животът на човека е изгубен.

Христос казва: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." „Ако се не родите изново," подразбира „ако се не родите от Дух и вода." Никодим не разбра Христовите думи, защото си служи с отрицателния, а не с положителния метод. От друга страна, той отиде при Христа вечер, а не през деня. Следователно, при събирането и изваждането, две отрицателни величини не дават една положителна. Или, два отрицателни метода не дават един положителен. И да измените знака в положителен, методът не е положителен.

Казвам: вярванията на съвременните религиозни и светски хора трябва да се изменят. Вярата на хората в науката също трябва да се измени. Аз нямам нищо против религията, нито против науката, по те не са в сила да помогнат на хората. Защо? Защото един ден, когато отидете при Бога, в невидимия свят, вие ще бъдете съвсем сами. Всички ония хора, в които сте вярвали до това време, няма да дойдат с вас. Всички теории, в които сте вярвали, ще останат на земята. Какво ще правите тогава? Затова, именно, Христос е казал: „Който се отрече от мене, и аз ще се отрека от него. Който ме последва, аз ще бъда с него до скончанието на века." Ето защо, следвайте Христа за да не

бъдете сами нито в този, нито в онзи свят. И след всичко това, хората ще говорят за гонение на сектантите. Гонение ли? Дайте светлина на хората, и тази светлина сама ще прогони това, от което се плашите. Трябва ли да се плашите от вълка? Трябва ли да го стреляте? Щом видите вълка, светнете му, и той ще избяга. Вълкът бяга от светлината. Нищо друго не е в състояние да го прогони. Нямате ли светлина, плашите ли се от него, той ще ви нападне. Каквото човек мисли, това става: той мисли, че вълк ще го изяде, и наистина вълк го изяжда; той мисли, че сиромах ще стане, и става сиромах; той мисли, че ще се разболее, и се разболява; той мисли, че не може да свърши училище, и не свършва. Обаче, ако разумно вярва, Бог ще благослови всичко, в което вярва, и то ще стане. Всички живи същества имат свой идеал, който те преследват. Ако вярват в своя идеал, те ще го постигнат. Ако Бог украсява дърветата, които са временни, с красиви цветове и плодове, колко повече би украсил и благословил хубавото, благородното и възвишеното в човека!

Като говоря по този начин, аз искам само да ви осветля, без да очаквам нещо от вас. Казвам ви, че в пътят, по който вървите, ще ви натъкне на известни мъчнотии, на хора, с които ще изживеете ред неприятности и т.н. Вие трябва да знаете всичко това, за да избегнете ония неща, които ще ви спънат в живота. Ако срещнете един хиромантик, или физиогномист, той ще ви каже всичко, каквото ще ви се случи в живота, от най-малките до най-големите неща. Трябва ли да съжалявате за това? По линиите на ръцете и по чертите на лицето, те ще ви кажат, че еди-кой си ден, час и минута, като минавате покрай някое здание, ще падне някоя греда от него и ще ви нарани силно. Или, еди-коя си година, като пътувате с трен, ще стане дерайлиране на трена, и ако вие не слезете на някоя по-предна гара, ще пострадате. Лошо ли е да знаете всичко това предварително? Ако сте разумни и държите връзка с Бога, всичко това може да се избегне.

Ще приведа един пример на такова предсказване. Преди години, в околността на Бургас, във водите на Черно море потъна един

параход. Същият ден един каракачанин, придружаван от кучето си, отивал на пристанището да си купи билет за пътуване с този параход. Обаче, кучето му го хванало за дрехата и започнало усилено да го тегли. Той погледнал към кучето си, позамислил се, но направил няколко крачки към гишето и си купил билет. Кучето пак започнало да го тегли за дрехата. Най-после той си казал: Ще послушам кучето, може би чрез него ме предупреждават. Възможно е да ми се случи някакво нещастие. Той отложил пътуването си за друг ден. И наистина, същият този параход потъна. Каракачанинът и кучето му избегнаха катастрофата, която сполетя парахода и неговия екипаж. В дадения случай кучето беше астролог. То казваше на господаря си: Господарю, послушай ме, аз съм ясновидец. Виждам, че този параход ще потъне. Ако влезем в него, и ти, и аз ще потънем. Вярвай в моята астрология! Не се срамувай от формата ми! Каракачанинът послуша кучето си, но после постоянно казваше: Моето куче спаси живота ми.

Казвам: ние трябва да слушаме всеки, който може да ни спаси, независимо това, дали той ще бъде човек, или някое животно. И като ни спаси, ние трябва да му благодарим, че имал добро желание да ни помогне. Сега и аз казвам : не се качвайте на този параход, защото ще потъне, а заедно с него и вие ще потънете. Не се качвайте на този параход, защото той ще потъне толкова навътре и далеч от брега, че никой не ще може да ви помогне. Отложете пътуването си за друг ден, за следния параход, който се нарича параход на Божията Любов. Капитанът на този параход се нарича капитан на Божията Мъдрост. Качете се на този параход, ако искате да преминете океана и да отидете в своето отечество. С този параход косъм няма да падне от главата ви. Мислете върху тези въпроси, за да си изясните всичко онова, което става в живота. При най-малкото свободно време, мислете върху Божията Любов, върху Божията Мъдрост и върху Божията Истина. Мислете върху отношенията, които съществуват между всички живи същества. Всеки трябва да знае, че Бог го е пратил

на земята, и затова всеки ден трябва да прави по едно малко добро, от никого невидяно и незабелязано. Всички добрини, които не се виждат, се отбелязват в невидимия свет. Те се отбелязват не само в невидимия свят, но и върху човешкото лице, както и на очите, и на устата на човека. Не мислете, че това добро не се вижда и не се отпечатва. Всичко е отбелязано на човека: на главата, на лицето, на ръцете, на краката, на цялото му тяло, както и в движенията му. Това е наука, която трябва да се изучава.

Казвам: който иска да изучава живота, той трябва първо да изучава себе си, а едновременно с това и хората, техните движения, техните прояви. Има учени, които изучават хората по лицето, по ръцете, по краката, по движенията им. Например, апашите, разбойниците се познават по това, как се обличат и събличат, как турят и свалят шапката си, как обуват и събуват обущата си и т.н. По тези неща вие ще различите апаша от благодетелния човек. Учени хора са посветили десетки години от живота си, за да изучават хората по техните външни движения и са се добрали до ценни данни из тази област. В това отношение, съвременните хора имат по-голяма светлина от тази на миналите поколения. Бъдещите хора пък ще разполагат с още по-голяма светлина от сегашните, докато дойде ден, в който няма да има скрито-покрито. Хората на бъдещето няма да вършат престъпления. Защо? Преди да извършат престъплението, ще дойдат при тях добри хора, които ще виждат мисълта им, и ще кажат: Това, което сте намислили да правите, не е добро. Трябва да се откажете от мисълта, която храните, защото ще носите нейните тежки последствия. Следователно, за всяко зло дело човек ще бъде предупреден. За всеки човек е определено, какво трябва да направи и кога трябва да го направи. Например, когато някоя мома стане за женене, започват да се явяват кандидати за нея. Дойде един момък, работата не става; дойде втори, трети, пети – пак не се нарежда работата. Изредят се десетина момци, докато най-после момата се съгласи да се ожени за един от тях. Родителите ѝ се чудят, какво

става, че не се нарежда работата. Казвам: не е дошъл още онзи момък, който е определен за момата. Той няколко пъти е минал покрай нея, но тя не е обърнала внимание на него, защото е чакала друг някой. Тъй щото, който иска да се жени, той ще чака деня и часа, да дойде онзи, който му е определен. Който иска да вземе министерски пост, той ще чака деня и часа, който му е определен за това. Доколкото зная, нито един от българските министри не е дошъл на своя определен ден и час. Всеки министър е заел поста си 23 деня по-рано, или по-късно. Като се проследи живота на България, в политическо отношение, виждаме, че тук, както в никоя друга държава, са избити много от нейните държавници. Също така, нито един свещеник, нито един учител не е дошъл на своя определен ден и час. И след всичко това ще християнизират младежта. Не, не е този пътят, по който трябва да се работи върху младото поколение. С това аз не нападам религията. Преди всичко, религията не е нито българска, нито на кой и да е народ. Религията е Божествено нещо. Следователно, да нападам религията, значи, да не я считам Божествена. Обаче, когато видя, че нещо не е нито Божествено, нито човешко, аз го изнасям на разглеждане.

И тъй, помнете следното нещо: човек дава малко, дяволът – много, а Бог – нищо, или всичко. Като даде много, дяволът снема и двете кожи от гърба на човека, а след това го заробва за три-четири поколения. Бог или нищо няма да му даде, или всичко, но го оставя свободен, като царски син. И затова, казвам: не се заблуждавайте от малкото, което човек дава! Не се подкупвайте от многото, което дяволът дава! Дръжте се за нищото, или за всичкото, което Бог дава! Това са правила, които трябва да спазвате в живота си. Освен тях, пазете и следните правила: Не ставайте точило! Не ставайте нож! Не ставайте и голям чук в живота си! Направете си по едно малко чукче и по едно малко ножче, с което да режете хляба си, и го носете в левия си джоб, а не в десния. Носите ли го в десния, може да се разгневите някога и да мушнете с него някой човек. Като го носите в левия джоб,

вие сте вън от тази опасност, защото лявата страна представя мекия, женския принцип. Едно време жените носеха на шапките си големи игли. Те трябваше да ги носят на лявата си страна, да не мушкат хората с тях.

„Той дойде през нощ при Исуса." Какъв урок трябва да вземем от посещението на Христа от Никодима? На онзи, който отива при Христа, душата трябва да е изпълнена с единственото желание – да се учи. И Никодим требваше да отиде при Христа, като ученик, и да каже: Учителю, аз съм учил нещо, но идвам при Тебе за нова светлина, за ново знание. Каквото ми кажеш, ще приложа в живота си. Обаче, Никодим отиде при Христа, като големец, и започна да му задава философски въпроси. На всички негови въпроси, Христос отговори: „Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие." И вие понякога отивате при Христа, като Никодима, и казвате: Господи, не знаеш ли, че аз страдам? – Когато страдате, отивате при Христа да се оплаквате. Когато благувате, не отивате при Христа да споделите благата си. Благородството на човека изисква да отива при Христа и в единия, и в другия случай. При това, страданията на хората още не са много големи. Един ден отивам на Витоша и правя наблюдения върху всичко, което се изпречва на пътя ми. Достигна ме един селянин, препасан с пушка през рамо; върви и мисли нещо. Както вървеше, спъна се в нещо, падна на земята, охлузи единия си крак. В този момент той съзря някъде в шубраците заек; скочи веднага, прицели се и го рани в двата крака. Казвам: и той пострада, и заекът пострада, но не е право да се убиват зайците. Ще възразите, че заекът е животно, не чувствува като човека. Ако направите едно статистическо изчисление, ще видите, че никой стрелец, или ловджия не е придобил никакво благо със своята пушка. Който умишлено счупи крака на заек, или на друго животно, той ще получи своето възмездие до четвърто поколение. Нито едно престъпление не е останало безнаказано. Това е доказано с ред примери из живота.

Едно дете, от габровските села, видяло пет малки лястовички в едно гнездо и решило да си поиграе с тях. Качило се на дървото, взело лястовичките в ръцете си и слязло на земята. После му дошло на ум да отреже езичетата им. Извадило ножчето си и извършило, каквото намислило. Като се върнало дома си, детето разправило на майка си, какво направило с ластовичките. Майката се засмяла и нищо не казала. Като видяла една от комшийките си, тя казала: Знаеш ли, какво направи днес моят Иванчо? Намерил пет малки лястовички в едно гнездо и на всички отрязал езичетата. Отде му дойде на ум да направи това нещо? Майката разправила този случай на съседката си и се засмяла на геройството, което нейното дете проявило. Обаче, това дете расло, порасло, станало то голям момък. Един ден този момък се оженил и му се родили пет деца. Каква била изненадата и отчаянието на този баща, когато всичките му деца се родили неми! Ще кажете: Защо са неми тези деца? Защото преди години техният баща отрязал езичетата на пет малки лястовички. Това показва, че съществува един велик закон, велик морал, който регулира всички явления в живота и в природата.

Един кръчмар, от село Чатма, разправяше следната случка. На една от гредите в кръчмата му, две лястовички си правили гнезда. Едната от тях, в продължение на две недели, ходела да събира кал, сламки, да направи гнездото си. Отивала, връщала се, но забелязвала, че материалът ѝ все недостигал. Какво ставало, кой взимал материала от гнездото ѝ, не могла да разбере – все продължавала да събира и да пренася калчица за гнездото си. Обаче, другата лястовичка дебнала, когато първата отивала да търси материал за гнездото си, и в това време се отправяла към гнездото ѝ, взимала от готовия материал и го занасяла в своето гнездо. Един ден, като се върнала първата лястовичка, със сламки в устата си, заварила другата лястовичка в нейното гнездо, че краде от нейния материал. Едва сега тя разбрала, кой бил крадецът. Хвърлила се върху нея и се започнала борба. В тази борба двете лястовички паднали на земята. Като видяла това нещо,

котката на кръчмаря се спуснала към лястовичките и задушила едната от тях. Кръчмарят следил цялата история, и какво било неговото учудване, когато видял, че задушената лястовичка била онази, именно, която на готово взимала калчица и сламки от другата лястовичка.

Следователно, законът на Великата Правда следи за всичко, което става в света и, според делата, въздава всекиму заслуженото. Никой няма право да си играе с този Божествен закон! Никой няма право да реже езичетата на лястовичките! Нито лястовичката има право да краде материала, който друга лястовичка събира за гнездото си. Какво ще кажете тогава за онези, които крадат не калчица и сламки, но много по-големи неща? Ново възпитание трябва да се даде на младото поколение! Само новата мисъл, новата светлина може да направи човека здрав, да събуди в него великото, идеалното, което е вложено в душата му. – Как ще постигнем това? – Към старото прилагайте новото и, както растенията, превръщайте мъртвата материя в жива. бъдете творители на бъдещите форми. Ние сме творители в света; ние градим, ние създаваме великото, красивото в света. Докато ние сме в България и работим, българите могат да бъдат сигурни за своето съществуване и благоденствие. В който ден ние напуснем България, от нея нищо няма да остане. България ще се превърне в пустиня. Това всички трябва да знаят! Нека се напишат тия мои думи в Божествената книга. Всички трябва да знаят, че това дело е Божие. Ако българите не изпълнят волята Божия, те ще изпитат на гърба си закона на непослушанието. Мнозина искат да докажа това. Няма какво да доказвам. Вие ще бъдете свидетели на това време, ще видите, какво ще стане, и тогава ще си спомните, че моите думи са били верни. Тогава всички ще разберат, че Божиите закони не се изменят. Всеки трябва да служи на висок идеал! Като служи на този идеал, той ще приложи закона на любовта и към своя народ. При това положение, всеки може да бъде патриот, всеки може да бъде министър, или какъв и да е, но като човек с власт, той няма да

убива, няма да беси, няма да затваря хората в „Обществената безопасност”, няма да изнасилва никого. Който още продължава да върши тия неща, той сам ще носи последствията им. Никой да не се лъже с мисълта, че както някога Христос понесе греховете на хората, така и днес ще бъде. Не, сега законът е друг. Днес всеки сам ще понесе последствията на своите грехове и престъпления. За тази цел ще му се дадат условия да изкупи своите грехове и престъпления. – Как? – Като възприеме Божията Любов. Това значи: само Божията Любов е в сила да заличи греховете и престъпленията на човека, но при условие, че в душата му е станал преврат, и той бъде готов в името на тази Любов да се прости и примири с всички хора. В името на Божията Любов всички хора – мъже, жени, деца, учители, свещеници, държавници – трябва да си подадат ръка. Тогава всички хора ще бъдат здрави; на земята ще настане плодородие, и заемът ще дойде. И сега може да се направи заем, но как? Америка ще даде заема на Англия, която ще задържи известна комисионна. Англия ще го даде на България, която също ще задържи известна комисионна. Кое е по-добре за България: да получи заема направо от Америка, или посредствено? Следователно, между Бога и човешката душа не трябва да застава никакъв човек, никакъв посредник. Това значи свобода. Обаче, ако някой пожелае, да вземе със себе си даден човек, той трябва да го постави или наляво, или надясно от себе си, но по никой начин пред себе си. При това, ако е жена, трябва да я постави от лявата си страна; ако е мъж – от дясната си страна.

Едно трябва да знаете: вие сте дошли на земята да вършите волята Божия. Който върши волята Божия, той може да разчита на помощта на всички добри и разумни същества. Който не върши волята Божия, той не може да разчита на ничия помощ. Това не значи, че никой не иска да му помага, но стомахът на този човек е слаб и не може да носи. Ако му дадете да пренесе няколко килограма жито, той не може сам да ги пренесе, ще търси или човек, или кола, или някое товарно животно. Не, всеки трябва да върши това, което е

по силите му. В света съществува един вътрешен, велик морал, който всеки трябва да спазва в живота си. Запример, впрягам коня си и излизам на разходка. Като дойда до някаква височина, слизам от коня си и тръгвам пеш. Не е Божествено да измъчвам коня си да ме носи по височините. Като дойда на равно место, аз пак се качвам на коня и продължавам пътя си. Като ме заведе до определеното место, слизам от коня, потупвам го и му благодаря за услугата, която ми е направил. Казвам: ако трябва да благодарим на коня, на вола за сторената ни от тях услуга, колко повече всеки момент трябва да благодарим в душата си и за най-малкото добро, което някой човек ни е направил! А колко повече трябва да благодарим на Бога за всичко, което ни е дал и направил за нас! Който възприеме Божията Любов, той ще оправи всичките си работи – лични семейни, материални; той ще има помощта на добрите хора не само в България, но и от невидимия свят. Божията Любов изключва всички недоразумения, всички обиди, всички огорчения. Трябва ли да нападате хората? Ама някой казал нещо лошо за вас. Какво от това? Когато говорят за мене лоши работи, казвам: това са комари, които кацат върху носа ми. Ще махна с ръка и ще се освободя от тях. Вървя из улиците и насреща ми иде един вол, който маха опашката си наляво-надясно. Какво трябва да направя? Ще се отбия от пътя си. Животно е той, ще му сторя път да мине.

Разумният човек не трябва да си служи с метода на Никодима, на този горделив дух.

„Той дойде през нощ при Исуса." Значи, не трябва да се отива при Христа вечер, както Никодим направи. Идете при Христа през деня и не Му разправяйте страданията си, но помолете Го да ви помогне. Обърнете се към Христа като към някой богат и добър човек, с молба да ви помогне. Следователно, не разправяйте на хората за своите страдания, но помолете се, ако могат, да ви помогнат. – Ама ще могат ли да ни помогнат? – Оставете съмнението настрана, то няма да ви помогне. В много хора съмнението е пуснало дълбоки

корени; те нека сами се разправят със съмнението си. Въпросът е до онези хора, които имат жива вяра. Те са младите хора, за които е дошло вече време да се повдигнат. Под думата „млад" аз разбирам всеки човек, бил той млад или стар, който мисли по новия начин, и на когото сърцето е пълно с топлина, умът – със светлина, а волята – с живот. Днес времето тече бързо, а с него заедно и мисълта. Според новите разбирания на хората, Бог не живее вън, на небето някъде, както едно време са мислили, но Той живее в сърцата, в умовете, в душите и в духа на хората. Един е Той! Философите казват: Не търсете Бога на небето! Той не е там. Не Го търсете и на звездите. И там не е. Не Го търсете в силните и в учените хора! И там не е. Не Го търсете и във физическите сърца на хората, които постоянно се променят! И там не е. Търсете Го, обаче в онова сърце и в онзи ум, които се намират в човешката душа! Там е Той. И когато ви проговори само една дума, тя е толкова мощна, толкова велика, че ще бъде в сила да ви възкреси.

И сега, на онези хора, които са наскърбени, които са изгубили смисъла на живота, казвам: Направете един малък опит с Божията Любов, да видите, какви резултати ще имате. Ще срещнете хора отчаяни, които отиват да се давят, да се бесят, да вършат престъпления. Спрете ги и се разговорете с тях. Запитайте ги, защо искат да се самоубиват. Един ще ви каже, че има да дължи някому и не може да изплати дълга си. Друг ще ви каже, че жена му го напуснала. Спрете се при единия и му помогнете, както и с каквото можете. Спрете се при другия, поговорете му малко, кажете му да се помоли.

Най-после помогнете му и вие с нещо. Ще видите, че тия хора ще се насърчат, ще се откажат от мисълта за самоубийство. По този начин вие печелите приятели, създавате красиви връзки помежду си. Това изисква новото учение. Този е Божественият път. Обаче, никой не трябва да знае, какво сте направили. Досега аз съм имал само един подобен случай в живота си. Срещнах едного, който отиваше в гората

да се беси. Спрях го и го запитах: Де отиваш? – Остави се, много ми е тежко, дошъл съм до пълно отчаяние, решил съм да туря край на живота си. – Защо? – Жена ми избяга от мене и ме напусна. – Не бой се! Ти си добър човек; искаш да направиш нещо много силно, да се обесиш от любов към жена си. Не се безпокой, тя ще се върне. Тя се е пошегувала с тебе. Аз разбирам тази работа, и зная, че ще се нареди добре. След това срещнах жена му и я посъветвах да се върне при мъжа си, при децата си, да гледа къщата си.

Днес Божествената Любов ви среща и казва: О, Израилю, хора на 20 век, върнете се от кривите си пътища! Каквото пожелаете в името Божие, ще ви се даде. Откажете се от кривите си мисли и чувства, от неправилните желания да се самоубивате! Откажете се от стария си навик да се одумвате! Дайте място на Божията Любов в душите си, и ще приемете Божието благословение!

"Беседа от Учителя, държана на 22 януари, 1928 г., София. – Изгрев."

СИНОВЕ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

„Защото не могат вече ни да умрат, понеже са равноангели; и като са синове на възкресението, синове Божии са."(Лука, 20:36)

Животът на съвременните хора е пълен с ред противоречия, големи и малки. Големите противоречия се дължат на специфичното разглеждане, което хората имат за отделните области на живота. И наистина, ако проникнете дълбоко в живота на хората, ще видите, че те разглеждат специфично всеки лист, всяко клонче, всеки цвят и плод на дървото, както и живота на всеки човек и казват: Защо един човек е щастлив, а друг – нещастен; защо един е учен, а друг – прост, невежа; защо един е богат, а друг – сиромах? Не, по този начин животът не може да се разглежда. Въпреки това, и най-видните учени и философи на миналото и днес са разглеждали и продължават да разглеждат живота по същия начин. Малцина са онези, които са търсили и са намерили вътрешна връзка между всички явления и прояви на живота. Ако изучавате строежа на някоя пирамида от древността, или на някое от съвременните здания и запитате, защо едни от гредите, които влизат в постройката са тънки, а други – дебели, ще ви отговорят, че има ред причини за това. Ако запитате, за ай едни от железата са дебели, а други – тънки, защо едни от стените са отворени, а други – затворени, и за това има ред причини. Инженерите, архитектите и техниците, които предприемат строежа, знаят причините, защо материалите при строежа не са еднакво дебели. Едно е важно при строежа: и тънките, и дебелите греди да бъдат тясно свързани помежду си. Следователно, ако се разглежда от друго становище, животът би могъл да се уподоби на грандиозно здание. В това здание, богатият човек би представял дебела греда, поставена на своето място. Сиромахът би представял тънка греда,

също тъй поставена на своето място. Тънката греда може да бъде поставена на някой прозорец, и там да извърши своята работа, Службата не се заключава в големината на удовете. Някой уд може да е голям, но извършва малка служба. И обратно: някой уд може да е малък, но извършва голяма служба.

При всички тия положения, съвременните хора отделят човека от цялата природа. За пример, те не помислят даже върху въпроса, че между човека и растенията, от една страна, както и между човека и животните, от друга страна, има тясна връзка. Те поставят себе си като център на вселената. Като погледнат към слънцето, към звездите, те намират, че всичко е създадено само за тях. Ако наистина, всичко е създадено за хората, тогава нека се запитат, те за кого са създадени. Обаче, като се натъкнат на този въпрос, хората казват, че по-високи същества от човека няма. Те считат човека като божество, над което нищо друго не съществува. Това твърдение е залегнало дълбоко в умовете на учените и на философите. Като четете и най-отвлечените философии, ще видите, че и там, като се говори за Бога, пак човека разбират. Като се молят на Бога, съвременните хора пак себе си разбират. Те се молят за знание, за богатство, за сила и казват: Господи, ако ни дадеш повече сили, повече знание и богатство, ще видиш, как можем да преустроим света. Това показва, че хората правят ред опити за преустройството на света, а после се питат, защо светът е толкова разбъркан. Светът е разбъркан, понеже хората правят опити сами, без да се допитват и подчиняват на великите Божии закони. И, след като направят ред погрешки в това направление, те се запитват, защо Господ не оправи света. Този е единственият въпрос, на който не може да се отговори. Запитали един негърски проповедник: Какво е правил Господ преди създаването на света. Проповедникът отговорил: Преди създаването на света, Господ сякъл пръти, с които да бие неразумните деца. Кои са неразумните деца? Те са хората, които, като не разбират живота, правят опити с

експлозивни вещества. За тези деца, именно, Бог е сякъл пръти. Обаче, това обяснение още не разрешава въпросите на живота.

В прочетената глава от Евангелието на Лука се засягат много въпроси, между които и този за женитбата. Женитбата на съвременните хора представя преходна фаза, край на нещо. Докато хората се женят и за мъж отиват, те всякога ще умират. Който се жени, той трябва да знае, че ще умре. Ако безсмъртният се ожени, и той ще умре. В романа „Занони” се говори за безсмъртния Занони, който, като се оженил, заедно с жена си били осъдени, в времето на френската революция, да бъдат гилотинирани. Занони е бил член на Бялото Братство, но за отклонението, което направил в живота си, трябвало да умре, заедно с жена си. Отклонението на хората от правия път се заключава в тяхното погрешно разбиране на женитбата. Те мислят, че като се оженят, ще бъдат щастливи. Обаче, работата не излиза така. С женитбата, именно, започват най-големите изпитания на хората. Като засягам този въпрос, мнозина ще възразят, че бракът е свещен акт, установен от Бога и от самата природа. Ако бракът, наистина, е установен от Бога, какъв е бил първичният брак? Ако бракът е установен от Бога, защо хората се развеждат? Щом хората се развеждат, щом се разлюбват, това показва, че бракът не е институт, установен от Бога. Днес хората само се влюбват и разлюбват, женят и развеждат. Значи, това са човешки, а не Божествени работи. За оправдание на всичко това, хората турят на своите постъпки по един Божествен етикет, за по-голям авторитет, но и това не ги спасява. Тук, именно, е тяхната грешка. Те трябва да знаят, че женитбата е последната фаза на земния живот. Когато свърши всичките си работи и стане философ, най-после човек се оженва и с това завършва учението си на земята. В това отношение, женитбата е диплом, с който хората отиват на гилотината. Това става не само с мъжа в дома, но и с жена му, и с децата му.

Сега ще приведа един разказ, чийто дълбок смисъл трябва да се разбере от всички. Един от индийските богове се отегчил да живее на

небето, между боговете, и пожелал да слезе на земята, да види, как живеят хората. Като решил да дойде на земята, предложили му да си избере, каквато форма хареса, и в нея да се въплъти. Той започнал да наблюдава многобройните форми, в които животът на земята се проявява, и най-после се спрял върху тази на свинята. Слязъл на земята и започнал да живее като свиня: ходил от гора в гора, лягал, ставал, ял, каквото намирал из горите, радвал се на свободата си, докато един ден се сдружил с една другарка и се оженил за нея. Наскоро му се родили малки прасенца, и той се почувствувал доволен, щастлив от положението си като баща и съпруг. Година след година минавали, но той не помислял да се върне обратно на небето. Другарите му се затъжили за него и пратили посланици да го викат. Те му казали: Слушай, приятелю, твоята шега се продължи повече, отколкото трябва. Ти реши да слезеш за малко време на земята, а ето, толкова години вече изминаха и не мислиш да се връщаш. Мястото ти на небето е свободно, всички те очакваме с нетърпение, да ни разправиш, какво си научил на земята. – Не ме безпокойте, мене ми е добре тук. Ходя свободно из горите, живея, както разбирам. Другарите му започнали да мислят, какво да направят, да го свестят, да излезе от тази форма и да се върне на небето, дето го чакала работа. Най-после намислили да умъртвят прасенцата му. Каквото намислили, това направили: отнели прасенцата му. Той поплакал малко, потъгувал за тях, но скоро се утешил. Като видели, че и това не помага, приятелите му решили да отнемат и другарката му. Той видял, че и другарката му умряла, и пак поплакал, но и това не го опомнило, не искал да се върне на небето; толкова бил увлечен от земния живот. Тогава другарите му решили и него да вземат на онзи свят, да се върне в първото си положение. Като се събудил от дълбокия сън и се видял на небето, между своите приятели, той се засмял и казал: В какво голямо невежество бях изпаднал! Благодаря, че ми помогнахте да се освободя от своето голямо заблуждение.

Сега и аз казвам на съвременните хора: докато живеете в тези ограничени форми, не мислете, че ще разрешите въпросите на живота по-добре от индийския бог. Под формата на свинята се разбира грубия материален живот, животът на материята, на плътта, а не на душата и духа. Следователно, само материята се жени, т. е. свързва, а душата и духът не се женят. За материята, женитбата, свързването е необходим закон, но временен. Затова именно, Христос казва: „Които се сподобят с Вечния живот, с живота на възкресението, те нито се женят, нито за мъж отиват". За такива хора е казано: „Те не могат вече да умрат, защото са равноангели; и като са синове на възкресението, синове Божии са". Като засягат въпроса за женитбата, окултистите казват, че женят се само онези, на които липсва нещо. Следователно, който се жени, той непременно ще мине през изпитания, които водят към смъртта. Това е първата фаза на живота. След нея се влиза в втората фаза. Това не значи, че брак съществува само в смъртния живот. Бракът постепенно минава в по-високи форми, докато дойде най-после до фазата на възкресението. Значи, бракът в смъртния живот се замества с възкресението във Вечния живот. Условието, при което ще живеят хората на възкресението, ще бъдат ангелите, ангелският свят. Великото, с което ще се занимават, ще бъдат Синовете Божии. Обаче, това положение не се отнася за хората от сегашния век.

Като се говори за женитбата, мнозина казват, че не искат да се женят. Докато се намира в първата фаза на живота, човек непременно ще се жени; той не може да бъде свободен от този закон. Докато в сърцето на човека се ражда съмнение, безверие и ревност, той, ще не ще, се жени. Всички противоречия, които съществуват и между растенията, и между животните, и между хората, се дължат на мъжете и на жените. Мъжете и жените са причина за всички противоречия, които съществуват, както в живота, така и в цялата природа. Значи, Адам и Ева, първите човеци, създадоха противоречията. За да се освободят от противоречия, хората трябва да живеят в закона на

Любовта. Но понеже криво разбраха този закон, те изоставиха любовта. Днес обект на човешкия живот не е любовта, но силата, знанието и богатството. Днес всички хора се стремят към сила, знание и богатство. Днес всички хора се стремят към външното, към това, което мами, привлича очите. Затова Христос казва: „Не търсете слава от човеците, но търсете слава от Бога!" На земята славата е временно, преходно нещо. Тя е толкова постоянна, колкото е постоянно царското положение, което заема актьорът на сцената. Щом слезе от сцената, той става пак обикновен човек. Каквото положение да заема човек в света, по отношение на Вечния живот, то трае толкова колкото живота на еднодневката.

Сега, като засягам този въпрос, ни най-малко нямам пред вид да ви обезсърчавам, но искам да ви покажа правата посока на живота, която води от смъртта към безсмъртието. Смъртта служи като звено на безсмъртието. Тя представя окапалия лист от дървото. Сегашният живот на хората, в сравнение с Вечния, или с Божия живот, е живият лист на дървото, който, ако не днес, утре ще окапе. Следователно, докато са листа, хората непременно ще изживяват първата фаза, т. е. фазата на смъртта. По-напредналите същества представят клончета от дървото, а най-напредналите, Синовете Божии, представят плодовете на дървото. Христос казва, че за онези, които се сподобят с възкресението, се изисква велика наука. Хората на възкресението са смели, решителни. Смел човек е онзи, който влиза в парахода и преминава океана в най-голямата буря. Отвън вълните удрят парахода, но вътре е тихо и спокойно. Смелият човек се приближава към равновесието на живота. В такова положение беше апостол Павел, когато пътуваше с параход по морето. Параходът се разрушаваше, а той даваше храна на пътниците, като ги заставяше да си хапнат, да подкрепят силите си, защото ще стигнат до брега. И вие трябва да вярвате, че параходът, с който пътувате по Божествения океан, ще стигне благополучно до брега. Всички ще бъдете спасени, а параходът само ще стане жертва. Кой е този параход? Човешкото тяло.

Следователно, каквото и да правите, само тялото ви ще стане жертва. Каквито учени капацитети да дойдат, каквито теории да измислят, нищо не могат да направят. Тялото трябва да се пожертвува за повдигане на човешката душа.

И тъй, бъдещият обект, към който хората ще се стремят, е възкресението. Ако всички мъже и жени се стремят към възкресението, те ще се свържат с вечната любов, а с тази любов мъчнотиите в живота се разрешават поне 50% по-лесно, отколкото без нея. С любов всичко се върши по-лесно, отколкото без любов. Ако се вгледате в семейния живот на сегашните хора, ще забележите, че жената почти не взима участие в работите на мъжа. Дали трябва да бъде така, или не, това е друг въпрос, но фактът е такъв. В някои случаи е добре жената да не взима участие в живота на мъжа, но има случаи, когато жената непременно трябва да участвува в живота на мъжа. Ако мъжът е кръчмар, по-добре е жената да не взима участие в неговите работи, за да не деградира. Често и мъжът не взима участие в живота и работите на жената. Това показва, че мъжът и жената са чужди един за друг. Казвате: Ние не се разбираме помежду си. Вие се разбирате дотогава, докато сте здрави, докато можете да си дадете нещо, но щом заболеете, щом изгубите красотата, силата и богатството си, вие преставате вече да се разбирате, не се интересувате едни от други. Болният отделяте от вашата среда, поставяте го в особени институти, в особени учреждения и почти го забравяте. Сиромахът изолирвате, не го посещавате, защото нищо не можете да получите от него. Болният предоставяте на учените хора, те да го лекуват, да правят опити с него. Сиромахът предоставяте на грижите на богатите, или на милосърдието на минувачите. Той ще простира ръка пред един, или пред друг минувач и ще си мисли, че Бог е наредил живота така, едни да бъдат бедни, а други – богати. Днес просят не само стари, но и млади хора, които могат да работят. Какъв смисъл има такъв живот? Да живееш с просия, това значи, да гледаш на живота като на нещо временно и да живееш ден за ден.

Този живот не носи щастие. Той само отделя човека от общия, от целокупния живот. Който разбере смисъла на целокупния живот, той ще се свърже с души, по-напреднали от него, между които ще има учени, богати, силни хора. Подобното подобно привлича: ако обичаш, ще те обичат; ако учиш, ще те учат, но първото условие за това е любовта. Ти трябва да обичаш учителя си, за да учиш, и той да те учи. Днес ученикът иска само да получи знание от учителя си, и с това мисли, че всичко е свършил. Като получи известно знание, той престава да се интересува от учителя си, престава да го почита и уважава. Питам: какво знание може да има един уд? Ако отсечете ръката на един човек, можете ли отново да я създадете? Вие можете само изкуствена ръка да му направите, но тази ръка не може да му служи. Нито пък отсечената ръка може да служи на господаря си. Всеки уд може да се учи, да възприема, докато е свързан с цялото, с целия организъм. Ученикът може да учи, докато е свързан с учителя си.

Следователно, целта на всеки човек, който следва Божествения път, е да разбере смисъла на целокупния живот, смисъла на възкресението и към него да се стреми. В това се заключава новата наука, която ще хвърли светлина в умовете на хората. Който тръгне в Божествения път и пожелае да се ожени, той непременно ще се спъне. Защо? Защото и жена му, и децата му ще го заставят да се грижи първо за тях, да ги осигури, а после да мисли за нещо велико. Ако мъжът тръгне в Божествения път, жена му ще го ограничава. Който изпадне в такова положение, бил мъж или жена, той непременно ще се натъкне на ред вътрешни противоречия. Вътрешните противоречия могат да се избегнат само тогава, когато човек се свърже с същества, по-напреднали от него. Кои са по-напреднали същества от хората? Ангелите. Те са същества от по-висока култура и еволюция от тази на хората; те са живели при по-благоприятни условия от тях и са ги използвали разумно. Ето защо, ангелите могат да бъдат в услуга на човечеството. В свободното си време,

ангелите слизат на земята да помагат на хората, понеже считат, че те са удове, които взимат участие в целокупния живот. Щастие е за ангела, ако може да обърне една душа към Бога. Казано е в Писанието: „Голяма е радостта между ангелите на небето, когато един грешник се обърне към Бога". Сега, каквото и да говорим за ангелите, те са щастливи; важно е, как могат хората да изменят живота си, и те да станат щастливи. Какво е нужно на болния, на невежия, на обезсиления, на сиромаха? Болният се нуждае от здраве, той трябва да се освободи от болестта си; невежият се нуждае от знание, той трябва да се освободи от невежеството си; който е изгубил силата си, той се нуждае от сила; сиромахът пък се нуждае от богатство.

Питам: ако богатството е цел в живота на човека, как може той да го придобие, без да накърни с нещо живота на другите хора? Всеки човек може да бъде богат. Как? Като разработи, като развие своите таланти. Ако успее да разработи само един от своите таланти, той ще може да подобри живота си. Ако някой може да развие в себе си дарбата да познава лечебните свойства на растенията, и по този начин да лекува хората, той би станал виден лекар в света. В природата има много лечебни растения, които, употребени на място, освобождават човека от всякакви болести. Ако пръста на някой човек започне да бере, достатъчно е да се употреби едно от тия растения, за да отвори на това место естествена дупка, през която всички нечистотии да излязат навън. Пред силата на тия лечебни растения, всякакъв хирургически нож пада. Тези растения правят най-добри операции. Човек може да развие в себе си таланта, да познава, кои храни са най-добри. Всеки организъм се нуждае от специфична храна, която, ако човек познава, може да помогне за развитието си, не само физически, но и умствено, сърдечно и духовно. Това показва, че не е достатъчно човек само да яде, за да задоволи глада си, но от голямо значение за него е, каква храна ще употребява. Здравето, както и правилното развитие на човека, не седи само в неговата дебелина. Казват за някой човек, че бил много поправен, надебелял. Често

такива надебелявания носят нещастия за хората. Надебеляването е процес на натрупване, а не растене. Когато камъните се натрупват един върху друг, това не е растене. Растенето се отличава по следните три признака: тялото се развива симетрично; чувствата – хармонично, а мисълта става светла и обхваща всички области на живота. Такъв човек всякога постъпва разумно. Каква е разликата между разумния и неразумния човек? И двамата са поставени при еднакви условия на живота, но единият постъпва разумно, а другият – неразумно. Значи, причината за да постъпват и двамата по два различни начина, е вътрешна, а не външна. Може ли времето отвън да се измени за праведния? Праведният и грешникът пътуват при едно и също време, но праведният знае законите, чрез които да акумулира топлината и студа, вследствие на което не усеща студа, нито пък се измъчва от горещината. Този акумулатор е в мисълта му. Неговата мисъл е положителна. Също така той лесно се справя и с вятъра. Чрез мисълта си, той може да спре вятъра. Ако пък му е приятно вятърът да го вее, той се оставя на неговите вълни. Когато Христос беше с учениците си по морето, излезе вятър, който започна да люлее лодката. Този вятър беше приятен на Христа, и Той се остави да го полюлее малко, но учениците Му се уплашиха, събудиха Го и казаха: „Учителю, ще потънем"! И заповяда Христос на вятъра да престане.

Съвременните учени се интересуват, как е могъл вятърът да престане. Вятърът не е нищо друго, освен въздушно течение, което може да се усилва и отслабва, както железарят, чрез меха, усилва или отслабва огъня, на който ще топи желязото. Значи, разумни същества, със своите мехове, усилват или намаляват движението на въздуха, т. е. теченията на ветровете. Докато тия разумни същества натискат меха, има вятър, има и горение; щом те престанат да натискат меха, и вятърът престава, и горението престава. Всяко по-разумно същество от тях може да спре тия въздушни течения. Обаче, това обяснение за ветровете и за спирането им, не е научно, то не може да задоволи

умовете на учените хора. Ако е въпрос за научно обяснение, днес всички знаят, че причината за образуване на ветровете е различната температура на въздушните слоеве; вследствие на това, когато се срещнат два въздушни пласта с различна температура, те се стремят да уравновесят гъстотите си, и между тях започва движение, което наричаме вятър. И това обяснение е вярно, но всеки духовен човек, който се стреми към възкресението, сам може да провери тия неща. Той може, например, да излезе вън, в най-големия студ, и да не замръзне. Защо? Невидимият свят е снизходителен към праведния човек и му помага. Как му помага? Големи и много са възможностите, с които той си служи. Забелязано е, че в ония места, дето пътуват праведни хора, се образуват топли течения. И обратно; в места, през които минават грешни хора, се образуват студени течения. Дето стъпи добър човек, всичко тръгва на добре. Тъй щото, когато казват за някои хора, че са щастливи, това показва, че те са по-близо до Божиите закони. Това са хора, които живеят според законите на великата природа и никога не ги нарушават. Слушате някой да говори за тия закони, за волята Божия, но щом се натъкне на известна мъчнотия, казва: Човек може понякога да бръкне и в чужда каса, няма какво да чака всичко да се нарежда по честен начин. Не, крадено и на Великден се взема. С кражби не може да се живее. Съвременните хора живеят повече с кражби, затова и животът им е пълен с нещастия и страдания. Кражби има и в храненето. Някой заколи един вол, или една овца и ги изяжда – това е кражба. Лесно е да се заколи едно животно, но тежко се плаща за него. Имало е случаи, когато за заколването на един вол човек плаща с живота на някой от своите близки, с една от своите дъщери, или с един от синовете си. Разумно ли е тогава да си позволи човек такъв разкош, за парче волско или агнешко месо, да плати с живота на своята дъщеря? Днес вече не се позволява да се колят животни и месото им да се яде. В това отношение се прилага Мойсеевия закон: „ Око за око; зъб за зъб". Или, „с каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери".

И тъй, за онези, които влизат в новия живот, в новите разбирания, не е достатъчно само да разбират волята Божия, но те трябва да я изпълняват. Трябва ли тия хора именно, да казват, че Господ е създал животните, за да ги колят хората и ядат? Бог създаде животните по съвсем други причини, като им определи служба, да бъдат в услуга на човека, да помагат в работата му, но не да се колят и ядат от него. Много от растенията, като жито, царевица, ръж и др., Той определи да служат за храна на човека. А това, че хората ядат месото на много от млекопитаещите и птиците, е случайно явление, вмъкнало се в живота след грехопадането. За да се освободи от тия вметнати явления в живота си, човек трябва да бъде умен, силен, да разполага с знания. За пример, някой се оплаква от сърцебиене. Като няма знания, той ще извика един лекар, ще се остави на него да го лекува. Лекарят ще му направи няколко инжекции, но сърцебиенето не престава. Който има знания, той ще разбере, че причината за сърцебиенето се крие другаде, вследствие на което не може да се лекува с инжекции. Причините за сърцебиенето са психически. Следователно, тези причини са образували ред отрови, които са влезли в кръвта на неговия организъм. А природата не търпи никакви нечистотии, никакви отрови, никакви чужди вещества. Тези чужди елементи са полуорганически вещества, и непременно трябва да излязат вън от човешкия организъм. Значи, сърцебиенето се дължи на ред противоположни мисли, чувства и желания, които са непотребни за ума и за сърцето на човека. За да се лекува, т. е. за да се освободи от тия чужди вещества, съществуват различни методи. За пример, един от новите начини за лекуване на хората е музиката. Има болни, които се лекуват като им се свири на цигулка; други – като им се свири на китара; трети – на флейта и т. н. Различните инструменти указват специфично влияние върху отделните хора. Ако болният обича да слуша цигулка, ще му посвирите нещо, но с възходящи вибрации, а не миньорни песни. Сърцебиенето например,

се лекува с песни, които започват с тона „ до", обаче, не тона ,, до ” взет по камертон, но естествения тон „до."

Малцина от съвременните музиканти вземат вярно основния тон „ до". Ако вземете този тон вярно, веднага ще почувствувате в себе си успокояване, малка радост, като че сте придобили нещо. Колкото малка да е тази радост, тя внася в душата ви светлина, проблясък, като че слънце е изгряло. Основният тон „до" е ключ за живота. Всеки може да прави опити в това отношение, да провери тази истина. За българина тези опити не са мъчни, понеже той е музикален. Всеки тон има определено число вибрации по сила и по височина. Когато иска да пее, човек предварително трябва да се настрои, за да попадне в естествения тон, в естествения ключ. Той ще се изправи, ще постои спокоен 10 – 15 минути, докато се освободи от всички мъчнотии и противоречия, които съществуват в ума му, ще помисли за разумността в живота и ще запее. Това значи, че този човек е успял да завърти правилно един от музикалните ключове, който му е даден. Това значи още да изгрее слънцето в него и разумната енергия да потече в организма му. От него се изисква да знае, как да използува тази енергия. Ако тонът ,,до" е правилно взет, човек може да възприеме животворната енергия от слънцето и да я предаде на всички удове в своя организъм. При това положение, той може и цял ден да пее вдъхновено и без умора. Когато болният пее, той има условия в себе си да се лекува и да оздравее; когато не пее, той е сериозно болен, лишен от условия да се лекува. Ето защо, когато сте духом неразположени, или болни, помъчете се да възпроизведете истинския тон ,,до". Как ще познаете, че сте взели истинския тон ,,до"? Ако сте взели вярно тона ,,до", но сте болни, веднага ще станете от леглото си и ще направите малка разходка из стаята си. На другия ден ще излезете вън от стаята си. Така ще продължавате ден след ден, докато в продължение на една седмица най-много ще можете да правите разходки вън от къщата си, на разстояние един-два километра най-малко. За това се изисква воля, а не усилие.

Сегашните хора се лекуват по пътя на науката. И този път е добър, само че науката си служи с миньорната, а не с мажорната гама. Горчивите хапове, с които медицината си служи, са миньорните гами в музиката. Който не приема мажорната гама – гамата на живота, той ще дойде до миньорната гама – гамата на болните хора; ако не иска да приеме и миньорната гама, той ще се натъкне на друга гама – гама на умиращия човек, т. е. гама на смъртта. Миньорната гама е гама на сърцето. Тя има две степени: низходяща и възходяща. И мажорната гама има такива степени. Низходящата степен ограничава, а възходящата–освобождава, разширява.

Казвам: музиката е необходима в живота, като метод за растене, за развиване, за лекуване. Като четете живота на великите хора, ще видите, че всички са били музикални. Давид знаеше да свири. Същевременно той пееше. От него има много псалми – псалмопевец беше. Саул не знаеше да свири, но когато го нападаха лоши духове, той викаше Давида да му свири, и по този начин ги укротяваше. Тъй щото, и вие се нуждаете от музика. Вие трябва да знаете поне най-елементарните правила на музиката. Който пее, той всякога ще бъде здрав. Който пее и свири за себе си, без да мисли за окръжаващите, той ще може да въздействува добре върху тялото, върху чувствата и мислите си. Това значи здрав човек. Да пееш за себе си, това не подразбира да те чува цял град. Това не е пеене, то е шум, вик. Бученето на вятъра още не е пеене. Истинското пеене съдържа в себе си мекота. Такова пеене е в състояние да спре всеки минувач, да го застави да слуша. Преди години във Варна живееше една туркиня, която пееше толкова хубаво, с такъв мек и проницателен глас, че всички хора, които минаваха по улицата, спираха се да я слушат. Хората от съседните къщи отваряха прозорците си да слушат. И вие трябва да изливате душите си така,че ангелите от небето да отварят прозорците си, да слушат, кой пее полкова хубаво. Кога пеят хората? Когато са млади. Тогава те пеят най-хубаво. Когато очаква своя избраник, младата мома пее; щом го срещне, тя престава вече да пее.

Там е погрешката. Това е користолюбие, това е материализъм. Хората се интересуват от живота, от богатството, от силата, от знанието, докато ги придобият. Щом ги придобият, те престават да се интересуват от тях. Какво им остава тогава?

И тъй, възкресението, безсмъртието трябва да бъдат цел в живота на човека. Всеки трябва да си зададе въпроса, може ли да възкръсне, и при какви условия може да стане това. Казват някои, че са немили – недраги, че нямат дом на земята. И аз съм съгласен с вас, че по-хубаво нещо в света от дома няма; по-хубаво нещо в света от майката и бащата няма; по-хубаво нещо от брата и сестрата няма. И наистина, братството и сестринството е идеал за човешката душа. На земята, обаче, братството и сестринството още не съществува. Брат или сестра са онези, които са готови всякога от тях да замине, а не от другите. Брат е онзи, който е готов да се жертвува за другите, както за себе си. Сега всички говорят за братство, за сестринство, за дом, но разбиранията им по тези въпроси са, както тия на светските хора. И религиозните хора говорят за любов към Бога, но не са готови да се жертвуват за Него. Те живеят за себе си само. Това не е никаква любов, никаква обич. Понеже Бог е Любов, Той жертвува всичко за хората, но те не са готови да дадат косъм от главата си за Него, макар че говорят за любов. Това е човешка религия, човешко разбиране, според което съвременните хора водят живот, не-съвместим с Божията Любов. По тази причина, именно, днес всички хора страдат.

Първото правило: човек трябва да пее. За кого? За брата си и за сестра си. За кого пее майката? За сина или за дъщеря си. Има майки, които пеят много хубаво. Те пеят от любов към своите деца. Христос казва: „Които се сподобят с възкресението и се свържат с ангелите, те са Синове Божии". Да възкръсне човек, това значи да се върне дома си, да разбере, какво нещо е братство и сестринство, какво нещо е музиката. Да възкръсне човек, значи да се свърже с Бога. Тази връзка се очаква от всички хора. Тя не може да стане изведнъж. Без нея, обаче, не може да се влезе в Вечния живот. Които са завършили

своето развитие, те са направили вече тази връзка. Те имат свобода, или да се върнат отново на земята, или да останат да живеят в дома си. Един ден, когато хората разберат този закон, те ще влязат да живеят при Бога и ще бъдат щастливи. Днес хората са нещастни по причина на това, че са далеч от своя дом. Затова именно, те се съмняват в Бога и се запитват, обича ли ги Бог, или не. Щом се съмняват в Първата Причина, те се съмняват и в своите ближни. Те казват: Ако еди-кой си ни обичаше, той нямаше да постъпи с нас така. Прави са те, но същевременно са и криви. Когато нещо се отнася до тях, те много добре разбират, много добре разсъждават. Щом дойде нещо до другите хора, там вече те не разбират и започват криво да разсъждават. Как трябва да ги обичат другите, те разбират; как те трябва да обичат, нищо не разбират. Тази е погрешката в хората. Колко от съвременните хора, като градят къщи, ще предвидят една стая с едно или с две легла за някой свой брат, или за някоя своя сестра, бедни странници? Това предвиждат само хотелджиите. Единствените хора, които мислят за своите братя и сестри, са хотелджиите. В това отношение, те са добри хора. Като влезе някой в техния дом, те го приемат любезно, свалят шапката, палтото му, завеждат го в добре мебелирана стая, но на другия ден, като рече да си отива, те го спират пред вратата и му казват: Да видим сега сметката! И ако е някой беден, този гост се вижда в чудо. Хотелджиите са научили добре закона за влизането, но не и закона на излизането. Лесно се влиза при тях, но мъчно се излиза. Като влезе някой при тях, те му казват: „Добре дошъл"! Щом излезе, те му казват да плати. Така постъпват всички хора помежду си: като дойде някой в дома им, те му казват „добре дошъл", а като си отиде, казват му да плати. Какво щастие може да се очаква при такова разбиране на хората? Значи, влезеш ли в един дом, ще си платиш честно и почтено. Ако не можеш да платиш, помежду им ще се създадат горчиви чувства. Горчивите чувства са дисонансът в живота. Следователно, дисонансът в живота на хората се дължи на това, че те не могат да плащат своите

задължения. Този дисонанс съществува не само външно между хората, но и в самия човек; той постепенно го разяжда.

Днес всеки се бори в себе си. Защо се бори? Защо се съмнява? Защо се омъчнява? Защо е недоволен? Писано е, че всичко е създадено за човека. Щом е така, защо човек е недоволен? Дъщерята е недоволна от майка си, че я ограничава. Майката е недоволна от дъщеря си, че не я слуша. Едно трябва да знаете: човек е дошъл на земята не като баща или майка, нито като син или дъщеря, но като брат или сестра. Само че някои братя и сестри са съзнателни, а някои не са съзнателни. На земята бащи и майки не съществуват. Христос казва: „Един е вашият Отец". Един Баща съществува, и всички останали трябва да бъдат в единство с Него. Тази мисъл трябва да свърже всички хора в едно цяло. Така ли е в същност? Бедните искат богатите да им помагат. Богатите намират, че са работили, спечелили са си богатства, и сега трябва да си поживеят свободно, от никого не ограничавани. Ако искат да бъдат щастливи, и богати и сиромаси трябва да живеят по новия начин. Ако живеят по стария начин, никой не може да бъде щастлив. Смисълът на живота не е в многото ядене, но в благодарността, която сърцето изказва за това, което е получило. Не е беден онзи, който, като повдигне очите си към небето, благодари за всичко, което му е дадено, за живота, който Бог му е дал. Такъв човек разбира смисъла на звездите, на слънцето, на растенията, на животните, на цялата природа около себе си и благодари за всичко, което му се случва. Той е щастлив човек, защото разбира целокупният живот. Който е недоволен, нека започне да рисува. Нека започне от най-малкото, от някое цветенце и постепенно да върви нагоре. Всеки ден отделяйте по половин час за рисуване. Това е един добър метод за възпитание.

Сегашното възпитание на човечеството трябва коренно да се измени. И възпитателите на човечеството трябва основно да се преобразят. За да се създаде ново поколение, възпитателите трябва да знаят, какво да внесат в умовете и в сърцата на хората. Понеже

невидимият свят се интересува от хората, затова, чрез сънища той им показва, какво трябва да правят. Някой едва се събудил от сън и започва да разправя: Снощи сънувах, че се качих на една висока планина и оттам хвръкнах. Защо се качвал на планината, защо хвъркал, и той не знае, но трябва да мисли. Друг разправя, че сънувал някакво голямо угощение. Трети разправя, че яздил на бял кон, със знаме в едната ръка и със сабя в другата. Сънищата са символи, които показват на човека, какво трябва да прави в будния си живот. Качването на планината символизира Високото место – Бога. Значи, човек трябва да мисли за Бога. После ще мисли за коня. Конят символизира практическия ум на човека. Сабята означава Словото Божие. Ако сънуваш, че си офицер, това не значи, че офицер трябва да станеш, но да възседнеш практическия ум, да се препашеш с Словото Божие и да започнеш да Го прилагаш в живота си, Щом започнете да мислите по този начин, ще видите, че светът е разумно създаден. Тогава ще видите, че не сте сами. Около вас стоят вашите деди и прадеди, вашите близки. Ще кажете, че това са халюцинации. Според мене, неразбраните неща са халюцинации, а разбраните – реалност. Всяка идея, която внася в ума на човека светлина, а в душата му – любов, радост и мир, тя е реална. Всяка идея, която няма тези качества, тя е халюцинация. Първата идея помага на човека в борбите му, а втората го спъва. Докато тези две идеи се борят помежду си, човек не може да се справи с положението си. Щом се присъедини към една от тях, той или ще падне, или ще се издигне. Всякога давайте ухо на светлите идеи в себе си.

Съвременното човечество е дошло до положение, дето ангелите и напредналите същества му посочват пътя, по който трябва да върви. На него не остава друго, освен да ги послуша, а с това и да се благослови. Това показва, че никой в света не е сам. Вашите близки, които са заминали за онзи свят, са живи. Всички, които ви обичат, не са далеч от вас. Вие трябва да се стремите към същества по-напреднали от вас, които са завършили развитието си. Те са ангелите,

светиите, гениите. Щом се свържете с тях, вие ставате Синове Божии. А като Синове Божии, вие разполагате вече с Божията Любов. Да бъдете Синове Божии, значи всички съзнателни същества да ви услужат, да имате богатство, знание, сила. Дето отивате всички ще ви приемат с радост и ще казват „Добре дошли!"

„Като са Синове Божии, Синове на възкресението са". Тази е първата задача на човека – да бъде Син Божи. Да бъдеш Син Божи, това значи още, при най-големите бури в живота си да запазиш мекотата на чувствата си. Отвън морето може да се вълнува, но вътрешно, в съзнанието си, човек трябва да остане тих и спокоен, да не загасва светлината на своето кандилце, за да може всякога на нея да чете. Докато човек мисли за Бога, и Той ще мисли за него. Докато обича Бога, и Той ще го обича. Казано е в Писанието: „Понеже вие се отказахте от мене, сега ще носите лошите последствия на този отказ". На друго място е казано: „Обърни се към мене, о, Израилю"! Обръщането към Бога подразбира възприемане на Божията Любов и възстановяване на прави отношения между човека и Бога, отношения на син към баща. Това обръщане към Бога води към възкресение, За стария живот не трябва да се съжалява. Новият живот иде сега, и вие трябва да го приемете. Всички ще минете през океана, но щом излезете на другия бряг, в новия живот, в новата култура, ще срещнетеония, към които се стремите. Кракът на много от съвременните хора няма да стъпи на другия бряг на океана. Ако влязат в новата култура, те ще бъдат по-нещастни, отколкото са сега. Те ще влязат в новия живот в бъдеще, когато земята се реформира. При новите условия могат да живеят само ония, които са готови да изпълняват волята Божия. Между тези хора ще владее пълен мир, пълно разбиране и съгласие.

За сега важният въпрос е, че всеки трябва да се стреми към възкресение. Не е достатъчно само да се стремите към възкресението, но трябва правилно да го разбирате. Първо трябва да сте равноангели; и като сте синове на възкресението, да бъдете Синове Божии. Значи,

първо човек трябва да се освободи от клещите на смъртта; после, да бъде равен на ангелите, и най-после да има велик идеал, да стане Син Божи. Първо, освобождаване от смъртта; второ, връзка с ангелите и трето, създаване на правилни отношения с Бога. Това е красивото в живота. Този е смисълът в живота – придобиване на безсмъртието, т.е. на възкресението; после, връзка с ангелите и най-после да станете Синове Божии

Беседа от Учителя, държана на 29 януари, 1928 г., София – Изгрев.

ДЕРЗАЙ, ДЪЩЕ

А Исус, като се обърна и я видя, рече: „Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те." И от онзи час оздравя жената. (Матей 9:22)

„Дерзай, дъще!"

Благата в живота не са за великите хора, но за децата. Никой баща не съгражда къща за себе си, но за своите деца. Птиците не градят гнездата за себе си, но за своите малки. Поетът не пише за себе си, но за хората. Художникът не рисува за себе си, но за хората. И гладният не яде за себе си; жадният не пие за себе си; ученикът не учи за себе си. За кого се върши всичко това? За малките същества, които живеят в човека.

Какво представя човекът? Човек представя колективно същество. Следователно, когато някой казва, че е сам в света, това е криворазбрана идея. Никой човек не е сам в света. И най-малките същества, едва видими под микроскоп, са съставени от безброй подребни от тях същества. Ако вземете едно малко същество и го разгледате под микроскоп, който увеличава 10–20 пъти от нормалната големина, ще видите, че то има доста обемисто тяло. Какво щеше да изглежда това малко същество, ако го наблюдавате под микроскоп, който увеличава телата милион пъти повече от тяхната големина? Тъй щото, ние не знаем, доде достига предела на най-малките величини и доде – предела на най-големите величини. Най-малките и най-големите величини са двата полюса на Битието, за които се казва, че и най-великите умове не могат да проникнат в техните предели. Толкова необятни са тия два полюса – великото малко и великото голямо! Следователно, онова, което може да радва човека, това са малките работи. Който може да се радва на малките работи в живота, той е велик човек. Този закон се проверява навсякъде в

живота. Първата хапка, която човек взима при яденето, е най-сладка. Всички последващи, втора, трета, четвърта хапка, не са вече толкова сладки. И затова често чувате някой да казва: Първата хапка, която взех, ми даде нещо. Останалите не можаха да ми дадат това, което тя ми даде. Първата дума, която чух от устата на еди-кой си проповедник, или оратор, беше най-важна. Много още думи чух от неговата уста, но първата остана за винаги паметна.

„Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те." С тези думи се обърнал Христос към жената, която страдала цели 12 години от кръвотечение. В този стих изпъкват две важни положения: вярата на страдащата жена и вниманието, с което Христос се отнесъл към нея. Покрай великите въпроси, които занимавали ума му в този час, Той се спрял върху този толкова маловажен въпрос, че някаква жена вървяла след Него и се допряла до дрехата Му. Той се обърнал назад и казал; „Дерзай, дъще!". Да кажеш на човека нещо, да го насърчиш на време, това е едно от великите качества, на което може да се разчита. Тъй щото, не е достатъчно да се каже нещо на човека, но тази дума трябва да се каже на място и на време. Тази дума се отпечатва и във вековете. Христос каза на страдащата жена: „Дерзай, дъще!". По-хубава дума от тази няма. Тези две думи представят пръчката, с която Христос проби дупка, за да протече през нея вода, т.е. животът. Важно ли е за случая, от какво е направена тази пръчка? Пръчката може да бъде дървена, оловна, медна, желязна, сребърна, а дори и златна, но важно е, не от какво е направена тя, а какво е произвела. Пръчката, с която Христос си послужи, проби дупка, през която потекоха изворите на живота. След това се казва, че от онзи час оздрави жената. Какво ще ни ползва някоя сребърна или златна пръчка, ако тя не може да пробие дупка, през която да потече вода? Значи, не е важно само човек да говори сладки думи, но тия думи да имат силата на Христовото Слово, да пробият дупка в душата на човека, да протекат през нея изворите на живота. Заради вярата, която имаше, тази жена трябваше да бъде здрава.

„Дерзай, дъще! Твоята вяра те изцели." Здравето е необходимо условие за ученето. При здравословното състояние на съвременните хора, и въпрос даже не може да става за високо познаване на света. Мнозина твърдят, че за да придобие знания, човек трябва да страда. Това отчасти само е вярно, обаче, истинското знание не се добива по пътя на страданията. Страданието е само подготовка за знанието. Който мисли, че след големи страдания ще придобие много знания, той е на крив път. И обратно: който мисли, че след големи радости и сполуки, ще придобие много знания, и той е на крив път. Радостта и скръбта са временни обстановки, при които хората се забавляват само. Следователно, за да може да придобие знание и да го разбере, човек се нуждае от здраве и спокойствие на духа. И наистина, ние виждаме, при какви условия са поставени учениците в съвременните училища, за да могат правилно и добре да учат и да се развиват. Бащите и майките понасят всички тегоби, за да могат децата им да учат. Деца, които са родени от здрави и разумни родители, успяват повече в живота. Казваме, че трудните условия в живота създават велики хора. Това е вярно, но то се отнася до външните, а не до вътрешните условия. От хилави, болни родители не могат да излязат здрави и способни деца. Хилави, болни хора, били те мъже или жени, не могат да родят велики идеи. Тогава, какъв е смисълът на временния живот на хората? Съвременните хора се занимават с дребни идеи, които не могат да им допринесат нещо особено. Срещате някой, работи за отечеството си, или за известна партия, или за дома си, или за себе си, но какво представят тия идеи в сравнение с небето и звездите по него? Всички тия идеи са временни, а небето и звездите – вечни. Ако вземете един народ, колкото голям да е, и го сравните с една от звездите на небето, той представя малко яйце. Ако цял народ представя едно малко яйце, какво ще бъдете вие като личност? Кой ще ви обърне внимание на небето? Ако вие, като българин, отидете в Европа някъде, и сте пренебрегнати от всички, заради което мнозина се принуждават да крият името си, какво остава, като влезете в

небето? Когато отиват в странство, много наши видни музиканти се принуждават да турят чужди окончания на фамилиите си, да не се издават, че са българи. Ако някой българин се покаже по-смел, да мине със своята фамилия, ще види и пати, ще бъде изложен на ред изпитания. Европейците често се надсмиват над българите. Когато някой се гордее с името българин, или англичанин, или германец, и това не може да го повдигне. Ако отидете на небето като англичанин, там никакво внимание няма да ви обърнат. От каква нация сте, това не е важно за небето. Какъвто да сте на земята, щом отидете на небето, там ще бъдете ангел без крила. Много хора носят името Христо, но това не значи още, че имат ума на Христа.

Сега трябва да се върнем при условията, при които човек трябва да живее, за да може правилно да расте и да се развива. Човек трябва да живее при най-благоприятни условия, които той сам може да си създаде. В това, именно, седи величието на човека. Щом се натъкне на известно изпитание, душата на човека веднага се смущава, вижда, че условията й стават неблагоприятни и започва усилено да работи, да възстанови нормалните условия за развитието си, за постигане на знания. Какво правят съвременните хора? Те изяждат всичко, каквото имат. Често ще срещнете родители, които изяждат всичко, каквото са спечелили, като оставят децата си в крайни лишения. В края на краищата, те виждат децата си в положението на просяци и казват: Нека бъдат способни сами да пробият пътя си. Действително, много деца сами си пробиват път, но много деца загиват.

Христос каза на страдащата: „Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те." Това значи: ти криеш в себе си велика сила – вяра, която е благоугодна на Бога. Заради тази сила, ти се задоволи с най-малкото, да се допреш до дрехата ми. Ти не поиска никакво голямо благословение, но се задоволи с най-малкото. За тази твоя вяра, и за твоето смирение, бъди благословена! И от онзи час жената оздрави. Тъй щото, за да постигне известно благо, за да придобие някакво знание, човек все трябва да има в душата си някаква сила, която да го

насърчава. Това, което има човек в себе си, в своя ум и в своето сърце, е добро, но е временно. За него е важно, какво може да занесе със себе си от своите опитности, като замине за другия свят. Ето, например, кой от вас помни Нещо от своите минали съществувания? Кой може да предвиди, какво го чака след заминаването му в онзи свят? Кой от вас може да каже, дали и в онзи свят ще запази любовта си към тия хора, които и на земята е обичал? Много неща ще се изменят още докато сте на земята, а още повече като отидете на другия свят, при съвършено различна обстановка от тази, в която сте живели. Например, слушали сте, че някои хора умират един за друг, не могат да живеят един без друг. Не се минава много време, чувате, че тия хора умират един от друг, не могат да живеят заедно. Значи, докато любовта има материални подтици, които са временни, и тя е временна. Когато подтиците на любовта са идейни, тя е вечна. В любовта си човек трябва да бъде смел! Смелостта е красивата страна в човешкия живот. Тя е в сила да събуди в човека и писателя, и поета, и музиканта, и художника, и скулптора. Това показва, че има условия в човека, които могат да го направят велик. Всеки ден той трябва да написва по един лист на своето съчинение. Написаното ще се предава в картини и музика. Ако разгърнете книгата на вашия живот, какво ще прочетете в нея? Вие искате да бъдете велики, видни хора. Кои писатели са видни? Видни писатели са тия, езикът на които е проникнат с любов. Видни музиканти, художници, скулптори са тия, произведенията на които са проникнати с любов. Само в такива произведения има изящество, пластичност, мекота.

В живота на хората се случва и обратното. Те слизат надолу, по низките стъпала на своя живот, вследствие на което всеки ден заличават по една страница от своята книга. Значи, някои хора пишат, а други заличават. Кои от двете категории хора печелят? Представете си, че вие имате сила в себе си, всеки ден да загасвате по една звезда от небето. Какво ще стане най-после? Ще дойде ден, когато ще изгасне и последната звезда на небето. Тогава животът ви

напълно ще се обезсмисли. С каквато сила и да разполага, човек никога не може да изгаси звездите на небето; обаче, той може да изгаси звездите в своята душа. Кой е най-красивият момент през 24-те часа на денонощието? Най красивият момент е изгряването и залязването на слънцето. Вторият красив момент е изгряването и залязването на Венера. Трети красив момент е изгряването и залязването на Сириус. Това са трите най-важни момента в живота на човека. Слънцето представя Божественият живот, който постоянно изгрява в човешката душа. Венера представя Божествената Любов, която търси път да проникне в човешкото сърце. Сириус символизира Божията Мъдрост. Който мисли, че може да придобие Божествения живот, без да наблюдава изгрева на Слънцето, той се самоизлъгва; който мисли, че може да придобие Божията Любов, без да наблюдава изгрева на Венера, той се самоизлъгва; и най-после, който мисли, че може да стане учен човек, или да придобие светли, поетични мисли, без да наблюдава изгрева на Сириус, и той се самоизлъгва. Като наблюдавате Слънцето, Венера и Сириус, вие ще се домогнете до красивата страна в тях. Друга красива звезда е Юпитер, която турците наричат „Керван."

Защо турците наричат Юпитер керван? Понеже Юпитер прилича на Венера, една сутрин, като видели на небето Юпитер, камиларите помислили, че Венера е изгряла, значи съмнало се е вече, и керванът тръгнал на път. Дълго време трябвало керванът да ходи, докато се съмне, вследствие на което се изморил. Оттам турците наричат Юпитер „керван," понеже изморил кервана. Затова, именно казват '''(не се чете)''' който върви по пътя на Юпитер, той умира. Следователно, вървете по пътя на Венера, която носи за човека Любовта Божия. На земята Юпитер представя аристократическото, благородното в човека. В съвременния обществен строй, аристократите представят външната страна на управлението.

Казвам: три важни неща трябва да интересуват човека – Слънцето, Венера и Сириус. Това не значи, че другите звезди и

планети не са важни, но те са толкова много на брой, че ако човек се впусне да ги изучава, той ще изгуби същественото. Изобщо, звездите показват условията за човешкото развитие. Който разбере небето и смисъла на всичко онова, което е на него, той ще бъде истински мислещ човек. Като говоря за слънцето, за звездите, вие ще се чудите, каква връзка съществува между тях и думите „дерзай, дъще!" Като погледнете към небето, вие няма да казвате, че то не е за вас, но ще бъдете смели, като тази страдаща жена. Ако тази жена имаше смелост да се докосне до дрехата на Христа, Когото не познаваше, и повярва, че ще оздравее, защо и вие да нямате смелост да се докоснете до дрехата на Божественото знание и да вярвате, че ще можете да го придобиете? Сутрин, когато Венера изгрява, излизайте да я посрещате. Достатъчно ви е само да я зърнете. Тя е скромна богиня, която пътува далеч от вас. Достатъчно е само да се доближите до нейната дреха, без да я прегръщате. Мнозина имат желание, като обичат някого, да го прегърнат. Не, любовта не се изразява чрез прегръщания. Когато хората се прегръщат, това още не е любов. Бащата да прегърне блудния си син, разбирам. Обаче, и в този случай бащата не прегръща блудния си син, но Бог го прегръща. Той знае, какво може да даде на онзи, когото прегръща. Както хората се прегръщат, така и мечката прегръща с лапите си, но какво може да даде тази мечка? И змията може да прегърне човека, но какво може да му даде тя?

Казвам: човек трябва да разбира, какви желания се крият в него. Той трябва да се подвижи, да разбере живота. Казвате: Ние трябва да живеем! – Отлична е тази идея, но трябва да знаете, за кого да живеете. Които са женени, те ще кажат, че живеят за децата си. Ами децата им ще живеят ли за тях? Не, първо човек трябва да се обърне с душата си към Бога, към видимото в света. Бог има безброй видими форми, чрез които се проявява. Когато се казва, че Бог е невидим, това подразбира, че Той е невидим за грешните хора, които нищо не виждат. За тези хора е казано, че Бог никой никога не е видял.

Ангелите, светиите, праведните, добрите хора виждат Бога. Като казвам, че Бог е видим, това не значи, че можете да видите Абсолютния, Безграничния Бог, но можете да видите Неговите най-малки проявления в живота.

„Дерзай, дъще!" Христос показа голямо внимание към страдащата жена, като похвали постъпката й. С това Той искаше да каже на хората, че всички имат страдания, мъчнотии, всички имат непостигнати идеали, но нека последват примера на тази жена и в положителните и във възходящите си състояния, и в отрицателните и в низходящите си състояния, и като болни, и като здрави. Тази жена страдаше цели 12 години, но тя не легна на легло, тя не търсеше лекари. В нея имаше нещо здраво, на което тя се подчиняваше. Тя се бореше с болестта си, докато най-после оздравя. На същото основание, всеки човек има по една болест, било от физически, сърдечен или умствен характер. Тъй щото, всеки има с какво да се бори в живота си. В тази борба, именно, човек се калява и развива. В тази борба той има възможност да се прояви, да види, какво живее в него. И тогава той ще разбере, че в него живее някаква велика Божествена идея, някакво велико чувство или желание, които го стимулират. В този стимул, в този подтик той ще види Бога. Това показва, че Бог се проявява в безброй форми. Понякога Той се проявява и чрез децата. Ако едно дете може да ви донесе някоя хубава книга, четете я. Хубавите книги не се носят от велики хора. Великите хора ги изпращат, а малките деца ги носят. Великите учени, великите адепти изпращат книгите на хората чрез децата. Който иска да срещне някой от тия учени, той сам трябва да отиде при тях, както учениците на древността са ходили в един от храмовете на Египет, там да четат една от свещените книги, за която се казва, че била завързана с верига; тъй щото, никой не могъл да взима книгата дома си да чете от нея, но трябвало да отива в храма, там да я чете. Страниците на тази книга били направени от тънки, неразрушими металически пластинки. Учениците, които се удостоявали да я четат,

трябвало да отиват в храма, дето се намирала тази свещена книга. Според едно предание, и Библията някога е била вързана с верига. Обаче, това не е важно. Важно е да се знае, че Библията, Свещеното Писание не е създадена само от евреите. Част от нея е писана от египтяните; те пък са взели много неща от другаде и т.н. Ако речем да разглеждаме произхода на тази книга, ще напишем цял роман. След това пък трябва да дойдат писатели, като Виктор Юго, или Достоевски да опишат вътрешния смисъл на този роман. С ред примери от живота, Достоевски е описал добре, какво се крие в сърцата на хората.

В един свой разказ той описва следния пример: Един руски княз, богат чифликчия, обичал често да ходи с кучетата си на лов. Един ден, като отивал на лов, по невнимание, едно малко дете ударило с камък хрътката на този княз, и тя изквичала. Князът се обидил от това, и веднага изпратил слугите си, да разберат чие е това дете, което се осмелило да удари неговата хрътка. Като намерили детето, той заповядал да му го доведат. Съблекли детето голо и го пуснали да бяга; същевременно той насъскал кучетата си подир детето. Кучетата се спуснали след него и започнали най-безмилостно да го хапят, докато най-после го разкъсали. Това ясно говори за сърцата на съвременните хора. И наистина, за една обида, подобна на тази, която детето нанесло на княза, днес могат да осъдят човека на смърт.

Следователно, съвременните хора са дошли до такава фаза на живота, че за да излязат от нея, те непременно трябва да четат Библията, да пишат онова, което са научили. Ако само четат, без да пишат, те нищо няма да научат. Който едновременно чете и пише, само той се учи, само той прониква във вътрешния, дълбокия смисъл на живота. И забележете, всички хора, които пишат, са обиколили библиотеките на целия свят. Те са ходили в Англия, в Америка, в Париж, във Ватикана, и след като са събрали голям, ценен материал, едва тогава са могли да напишат нещо и да го пуснат в света. Значи, който пише, той трябва да се ползва от книгите на живата природа, от

тях да чете и да се развива. Минералите, растенията, рибите, птиците, и всички останали животни са книгите на природата, от които всеки може да чете и да се поучава. Знаете ли, каква култура имаха рибите в миналото? Дълго време трябваше да мислят те, докато създадат тази форма, която днес виждаме. Много от тях си направиха лампички, било на хрилете, или на опашката, но останаха без език, без писмена реч. Те съзнаваха, че при условията, при които живеят, не може да се говори. За да развият говора си, те трябва да придобият нови органи, присъщи на новия живот. От хиляди години насам, те се стремят към земята, която е също такъв рай за тях, какъвто е раят, към който хората се стремят. Едва се отвориха вратите на техния рай, и хората започнаха да ги пекат, като им казват: Щом искате любов, елате в нашия рай да ви опечем. Но и при това положение, рибите нищо не губят. Ако човек изяде една риба от любов, тя влиза в неговия рай, а засега това е достатъчно за нея.

Христос казва: „Дерзай, дъще! Твоята вяра те изцели." Това значи: твоята вяра, в която има стремеж, любов към Бога, е в сила да те изцели. Съвременните хора живеят в края на века, и положението, в което се намират, е подобно на това, в което се намираше Йоан Кръстител. Той минаваше от Стария завет в Новия, а ние – от Новия завет – в Завета на Синовете Божии. Под „Завет на Синовете Божии," някои разбират епохата, когато светиите ще дойдат да управляват света. Те ще турят ред и порядък в света. Този ред и порядък е започнал вече да се прилага в живота. Предвиден е вече планът на новата регулация. Тя ще мине навсякъде, във всички държави: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Русия, в България, и по този начин ще преустрои земята. Това означават думите, които някога Христос е казал: „Съборете този храм, и в три дни аз ще въздигна от него нов!" Той е подразбирал своето тяло, но същевременно с това разбирал и стария свят. В Откровението се говори за новия храм. И наистина, когато се събаря нещо старо, едновременно с него нещо ново се гради. И в страдащата жена се

събори нещо старо, и на негово място се съгради нещо ново, здраво, което се постави като основа на бъдещето.

Питам: трябва ли хората още да се придържат в старата култура? Има хубави неща и в тази култура, но тя носи за човечеството повече страдания, отколкото радости. Ако отидете в крайните квартали на Лондон, Ню Йорк, или някой европейски град, ще намерите голяма мизерия. Ако речете да посетите един от тия квартали в Лондон, непременно стражар трябва да ви придружава. Там ще видите една от страните на съвременната култура и цивилизация; там ще видите, какво нещо е ожесточаване. От една страна ще видите човешкия рай, а от друга – човешкия ад. Онези, които са задоволени, осигурени, ще кажат: Слава Богу, осигурихме се. – Че са се осигурили, добре е това, но тези хора трябва да помислят за онези, които не са се осигурили. Според мене, и тия, които мислят, че са се осигурили, не са напълно осигурени. Докато придобият вечния, новия живот, те трябва да заинтересуват със себе си много още разумни същества от невидимия свят. Ще кажете, че Христос, че разумните същества трябва да ви обичат. На какво отгоре? Имате ли нужната вяра? Аз говоря за онази положителна, абсолютна вяра, която пред нищо не се разколебава. Тъй щото, докато придобие тази вяра, човек непрекъснато ще бъде изпитван. За тази цел той трябва да пази равновесието си. Това се постига само с беззаветна любов. При това, той абсолютно трябва да приеме в ума си мисълта, че в света всичко е или добро, или зло, т.е. че светът е или добър, или лош. Обаче, да се мисли така, това говори за човешките възгледи. Първоначално, когато Бог е създал света, той е бил съвършен. Също така и душите са били съвършени. Това показва, че човек има възможност да бъде съвършен; човек има възможност да прояви своите добродетели; и най-после, човек има възможност да разбира живота на небето. Великите адепти имат метод, по който могат да четат всичко, което е написано на небето. За да се ползва от този метод, първо човек трябва да разбира, какво се крие в изгряването на слънцето, в облаците, във ветровете. Той трябва

да разбира всичко това. Велика е книгата на небето! Щастлив е онзи, който може да чете по тази книга. Съберат се двама души и се разговарят. Може ли единият от тях да проникне в душата на другия, да види, какво се крие в него? Може ли единият от тях да прочете в очите на другия, като в книгата на небето, да види, скръб или радост се таи в душата му? Не, през очите на човека вие не можете да проникнете в неговата душа. През очите на човека може да се проникне само в неговия живот, и то за известен период от време и пространство.

Вие трябва да изучавате погледа на човешките очи, да видите, какво голямо разнообразие се крие в него. Например, в очите на някои хора, родени в събота, наречени съботняци, има нещо лошо. Такъв човек, като мине покрай някой вол и го пожелае, волът моментално пада на земята и умира. Българите наричат това нещо „уроки." То не е нищо друго, освен отрицателно влияние. Например, някой човек намислил да направи някакво добро и тръгва да го изпълни. По пътя го среща друг някой, който долавя мисълта му, и пак мислено започва да му въздейства: Какво си тръгнал сега да правиш добро? Друга работа нямаш ли, ами си губиш времето? Този човек започва да се колебае и се отказва от намерението си. Колко пъти хората се спъват в своите добри намерения! Те казват: Наистина, празна работа е да върши човек добро. Казвам: Лесно се лекуват такива хора. Вземете едно яйце, ударете го в челото му, да се пукне, да потече по лицето му и ще видите, колко скоро ще се върне в правия път. Като се дава този метод за изправяне, хората се смеят, защото не е научен метод. Ние се смеем на всяко невъзможно нещо. За невъзможните работи турците казват: И да видиш, пак не вярвай! Има хора, които по влияние са точно обратни на съботняците. Те са родени при най-благоприятни планетни съчетания, при пълна вътрешна хармония, и затова, когото срещнат, работите му тръгват напред. Такива хора ще ти кажат само една дума: Дерзай! Тази дума дава подтик, импулс на хората. С тази дума се влага доверие,

надежда, че от тебе човек може да стане. Отправете тази мисъл към другите хора, за да я отправят и те към вас. Закон е: човек сам себе си велик не може да направи. Тази мисъл може да ви се вижда чудна, но така е. Например, ако Толстой стана велик, това се дължи на хората. Хората направиха Толстой велик, а не той сам. Това, което човек мисли за себе си, не може да го направи велик. Кой направи пророците велики? – Еврейският народ. Един народ сам не може да стане велик, ако другите народи не го признаят такъв. Никой музикант не може да стане велик, ако народът му не го обича. Щом народът му го обича, той става велик.

Съвременните хора живеят в такава епоха, когато невидимият свят постоянно изпраща към тях своите поздрави и добри желания. Това са последните дни и години, последните времена, които те преживяват. Мнозина, като чуят думите „последни времена," ще се уплашат, ще мислят, че светът се свършва. Под думите „последни дни" се разбира последен срок на падежа. Който просрочи падежа, той пак ще плати, но с лихвите заедно. Който плати на време, той ще се освободи от лихвите. Тъй щото, при сегашната еволюция на хората, за да се повдигнат, за да видоизменят живота си, те трябва да спазват известни условия. Само по този начин те ще могат да се освободят от влиянието на окръжаващата среда; само по този начин те ще бъдат независими от водата, от въздуха, от огъня. Страшно нещо е човек да зависи от окръжаващата среда! Страшно нещо е човек да зависи от водата, от въздуха, от огъня! Мислите ли, че ако човек влезе в огъня, ще може да се спаси? Обаче, има начин, по който човек може да се спаси от огъня. Какъв е този начин? Като повдигне вибрациите на своя организъм по-високо от тия на огъня. Тогава той може да влезе в огъня, да стане почти невидим и да излезе от него неповреден. Има един начин, по който човек може да влезе и в най-дълбоката вода, без да се удави. Кой е този начин? Да направи тялото си по-обемисто и с по-малка тежест. Следователно, има начини, по които хората могат да

се издигнат над мъчнотиите и страданията в живота. Иначе, колкото и да работите, нищо няма да свършите.

Един от видните български писатели, като бил в странство, писал на един от своите приятели: Дотегна ми вече животът! Дотегнаха ми изпитанията! Да имам револвер, бих свършил с живота си. – Защо му дотегнало? Защото си въобразил, че никой не мисли за него, че никой не го обича. Не, има същества, които ви обичат, за които вие даже не подозирате. За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример: Един велик адепт в древността се разхождал в една гора. По пътя той настигнал един ловец, със стрела в ръка, чийто връх бил намазан с отрова. Той отивал на лов, придружаван от няколко хрътки. По едно време, между шубраците някъде, зашавал заек, който се криел от ловеца и от хрътките му. Като видял адепта, заекът се обърнал към него с молба: Моля ти се, спаси ме от тия хрътки! Ако ме нападнат, нищо няма да остане от мене. Адептът се спрял пред ловеца и наблюдавал, какво ще прави. В това време ловецът забелязал заека и приготвил стрелата си да го удари. Адептът веднага извадил своята пръчица, насочил я срещу стрелата на ловеца, и тя моментално се стопила. Ловецът извадил втора стрела, но и нея постигнала същата участ. В това време заекът избягал и скрил следите си от погледа на ловеца.

Така постъпват и с нас ония, които ни обичат. Ще кажете, че това е невъзможно. Не, всичко това е възможно. Как? Чрез мисълта. Мисълта на съвременните християни трябва да бъде толкова силна, че да е в състояние да стопи всички щикове, всички оръдия и топове на неприятеля. В това се заключава изпълнението волята Божия. В това се заключава идването на Царството Божие в човека. И тогава, ако някой каже, че трябва да воюва, това подразбира да воюва за Господа. Хората не трябва да воюват, но трябва да работят за Господа. Ако много хора днес са готови да се жертват за народа си, защо да не могат те по мирен начин да разрешават споровете? Какво спечелиха народите от войната през 1914 година? За в бъдеще могат да видят, че

са спечелили нещо, но днес тази война донесе голям разврат, големи разрушения в съвременната култура. Войната и днес още не е свършена. Хората и до днес още не са взели поука от тази война. Ако двама души делят нещо, не могат ли да разрешат този спор по любовен начин? Ако двама души са гладни и спорят помежду си, кой повече трябва да получи, не могат ли да разрешат въпроса за глада по мирен начин? – Могат, разбира се. Гладът, жаждата, невежеството, страданията са условия, дадени на човека да научи закона на Любовта. Като научи този закон, той ще може да го приложи. Само при трудните условия на живота си, човек може да се докосне до дрехата на своя Учител и всички несгоди моментално ще изчезнат. Тогава той ще чуе гласа на своя Учител, Който му казва: „Дерзай, твоята вяра те спаси!" Ако се съмнява, човек ще си каже: Този ли е Учителят, или не? Дали се докосвам до Неговата дреха, или до друга някоя? Това е човешкото честолюбие. Нали е въпрос да се спасиш, да се излекуваш, какво от това, че си се докоснал до чужда дреха? Малко пъти ли си бутал ту на тази, ту на онази врата? Малко пъти ли си взимал пари на заем оттук – оттам? Сега ще се съмняваш, ще се въздържаш да не падне достойнството ти, да не се урони престижа ти. Твоето достойнство отдавна е паднало. Значи, да тропаш по вратите на банкера това не уронва твоето достойнство, а да се докоснеш до връхната дреха на някой човек, това уронва достойнството ти. Докосни се до дрехата и не мисли, поне опит ще направиш. Представи си, че като се докоснеш до дрехата на този човек, всичките ти страдания, недоразумения, болести изчезнат. Какво показва това? Това показва, че дрехата, до която си се докоснал, е дрехата на твоя Учител.

Следователно, ако ти вярваш, че първите лъчи на изгряващото слънце идат от Бога, в живота ти непременно ще стане някаква промяна. Ако не вярваш, че тези лъчи идват от Бога, ти ще се лишиш от тяхното благословение. Значи, ако вярваш и се докоснеш до първите слънчеви лъчи, ти ще получиш Божието благословение и ще

оздравееш. В това седи тайната на живота. Казвате: Нямам търпение всеки ден да чакам изтриването на слънцето. Щом нямаш търпение, иди при някой дъб и го запитай, от колко време седи в земята. Той ще ти каже, че цели 200 години вече, как е заровен в земята, и много още има да седи. Само от дърветата човек може да разбере, какво нещо е търпението. Търпение се изисква от всички хора! Търпение се иска, за да се постигне една свещена, една велика идея. Дървото съзнава, че му е дадена някаква задача, която трябва да реши, и то търпеливо седи, чака времето, докато я реши. В това отношение, дърветата са разумни същества. Учените не признават това. Питам: ако дърветата не са разумни същества, отде и как е дошла в ябълката, в крушата и в другите плодни дървета, идеята, да създадат такива сладки, вкусни плодове? Ще кажете, че в плодовете се извършват ред химически процеси, вследствие на което се образува сладчината и вкуса в тях. Съгласен съм с това. Съгласен съм и с твърдението на учените, че първоначално слънцето е било някаква каша, която после се е втвърдила. Съгласен съм и с мисълта, че и вашите къщи първоначално са били направени от каша, която отпосле се е втвърдила. Как? Взимате кал, глина, замесвате я, правите от нея каша, тесто, на което придавате разни форми. От това глинено и циментово тесто правите керемиди, плочи, които после се втвърдяват и така втвърдени, употребявате за строеж. Има ли нещо лошо в кашата? Въпросът е да знаете, как да опечете кашата. Казвате: Забъркахме една, каша, не знаем, как ще я оправим. – Не е там въпросът. Важно е, като сте забъркали кашата, да знаете, как да я опечете. Който не знае да забърква каша, той нищо не може да направи. Грънчарят първо забърква кашата, а после прави от нея грънци. За да направи хляб, домакинята първо прави каша от брашното, която после пече. Тази каша, именно, дава живот на човека. Следователно, без каша нищо не става.

Казвате: Животът е цяла каша. Не, не е така. Ако животът на отделния човек е каша, той трябва да знае какво да направи с тази

каша. Той ще опече тази каша, ще направи от нея тухли, керемиди, и после, мнозина заедно ще се съберат да направят едно голямо здание, в което ще живеят и приятелски ще се разговарят. Следователно, човек трябва да бъде смел, искрен в себе си, да признае, как са поставени нещата в самия него. Той не трябва да се съмнява, дали е на правия път, или не. За всеки даден случай човек трябва да знае, в каква посока върви. Пазете следните правила в живота си: Не се поставяйте на високо място! Не се сравнявайте нито с онези, които седят по-високо от вас, нито с онези, които седят по-ниско от вас, за да не изпаднете в противоречие. Знанието не прави човека философ. Гостилницата не прави гостилничаря. Университетът не създава учениците и професорите. Напротив, учениците и професорите създават университета. Църквата не създава богомолците, но богомолците създават църквата. Животът създава теориите, а не теориите живота. Животът е над всичко. Един ден възгледите на хората за живота, за света, сами по себе си, ще се изменят. Един ден всички възгледи и понятия на хората за водата, за въздуха, за огъня, за растенията и животните, за химическите и физическите сили ще се изменят. Затова, именно, апостол Павел е казал: „Отчасти знаем, отчасти мъдруваме." В това отношение, колкото повече живи, разумни частици живеят в дадено същество, толкова на по-висок уровен се намира то. Значи, хората се различават едни от други, именно, по количеството и качеството на разумните клетки, на разумните частици или на разумните живи души, които живеят в тях. Това показва, че всички хора нямат еднакво количество от тия разумни души в себе си. Гениалните, великите хора съдържат в себе си най-голямо количество от тия разумни души. Нека всеки от вас се запита, колко от тия разумни души живеят в него.

Мнозина от вас сте чели романа „Клетниците" от Виктор Юго. Каква идея имал авторът, за да напише този роман? Той искал да покаже на хората, че външните условия развращават хората. Ние виждаме, как главният герой, Жан Валжан, за открадването на един

хляб е трябвало да лежи в затвор цели 19 години. През останалото време е трябвало да бяга, да се крие, да не го хванат. Днес срещате хора, които са откраднали хиляди левове, но не бягат, никой не ги преследва, ходят спокойно от град на град. В действителност, съществувал ли е Жан Валжан, като реална личност? Той е съществувал, но не на физическия свят. Това показва, че идеите, които съществуват в умовете на хората, постепенно се изразяват и на физическия свят. Като се вглеждат в живота, хората казват: По честен начин не може да се живее, но да станем поне учени хора, да открием нещо, че да забогатеем. – Какво искате да станете? Искате да станете химик, да превръщате елементите едни в други. Наистина, крайната цел на химията е да превръща елементите един в друг, да впряга на работа силите, които се намират в тях. В този смисъл, всеки човек може да бъде виден химик, да впрегне силите в своя организъм, да превърне неблагородните елементи в себе си в благородни. За това се изисква разумност, а тази разумност е в зависимост от количеството и качеството на разумните души, които живеят в човека. Мнозина страдат от това, че имат малко злато в организма си; други пък страдат от излишък на желязо в организма си. За да не страдате, купете си отнякъде злато, а продайте никому от излишното количество желязо. Тази е химията, с която духовните хора трябва да се занимават. Духовните хора трябва да бъдат добри, опитни химици.

Съвременните религиозни, духовни хора казват, че тук не им трябвало никаква наука. Като отидат на небето, тогава ще учат, каквото им трябва. – Това е подобно на положението, в което се намирал един българин, който прекарал младините си в Багдат. Като се върнал в България, той разправял на приятелите си: Знаете ли като бях в Багдат, аз прескачах трапове по 20 метра широки? – Ами защо и тук не прескочиш такива трапове? – Не мога, тук въздухът не ми благоприятства. В Багдат въздухът беше съвсем друг, по-лек, та ми помагаше. Казвам: Божественият въздух в природата помага на всички да прескачат. Който в младини е прескачал, той и в старини

ще може да прескача. Учените казват, че ако човек тежи 250 грама, ще може да се качва на луната; той лесно ще минава разстояния от четири-пет километра. Когато слушат да се говори за луната, за слънцето, туриетите казват: Кой е ходил там, да знае, какво е разстоянието от слънцето до земята, или от луната до земята? Така и вие ще кажете, че много от тия неща, за които говоря, са измислени. Може да е така, но питам: разните теории на учените не са ли измислици? Били ли са те на слънцето, например, да са видели с очите си петната, за които тъй положително говорят? Ще кажете, че те са наблюдавали небето с телескоп. Това е друг въпрос. Те и с телескоп могат да се излъжат. Едно е важно: учените искат да докажат на хората, че в слънцето има известна разумност. Видните адепти пък отдавна са доказали, че слънчевите петна указват влияние върху живота на земята. Слънчевите петна започнаха да се явяват на земята, след като хората започнаха да грешат. Тия петна предупреждават хората, да изправят живота си. Щом хората изправят живота си, и слънчевите петна ще изчезнат. Слънчевите петна се отнасят не само до земята, но и до другите планети. Има петна на слънцето, които показват греховния живот на Венера, на Юпитер, на Марс, на Сатурн. Тия петна се различават едни от други. Щом дойде въпрос до петната, които показват живота на земята, те са особено черни, като въглени.

Сега, като говоря за слънчевите петна, това не значи, че вие непременно трябва да ми вярвате. За мене това е факт, това е научно обяснение. С тия петна главно учените хора се предупреждават. По тия петна се определя не само живота на хората, изобщо, но по-тях може да се познае, кои народи грешат най-много. Големите грехове на българите, на французите, на англичаните, на италианците, на всички народи, изобщо, се отбелязват на слънцето. Няма нищо скрито-покрито по лицето на земята. Ще кажете, че това са детински работи. Те са толкова детински, колкото могат да се нарекат детински разните теории за устройството на земята. Според едни учени, земята е създадена от каша. Според други – вътрешността на земята

представя огнена, нагорещена маса, а отвън е студена, твърда. Според трети, във вътрешността на земята имало една твърда топка, а между нея и външността, т.е. кората на земята, имало празно пространство, около две хиляди километра, в което пространство тази твърда топка се въртяла. При това, цялата земя се върти отляво към дясно, а тази топка – в обратна посока, отдясно към ляво. На коя от тези теории трябва да вярва човек? Казвам: всички тия неща са вероятни; и огън има в земята, и твърда топка има вътре, и празно пространство има.

Като проследим всички тия теории, най-после ние дохождаме до положението на един от турските султани, при когото дошъл един от големите шутове да го забавлява. Султанът му казал; Хайде, кажи ми една голяма лъжа. Той започнал: Един ден баща ми отскубна един косъм от брадата си и го постави за мост на Дунава. През този мост минаха всички московски войници. – Ола-билир! – Един ден майка ми насади едно паче яйце и от него излезе една камила. – Ола-билир! Шутът разказвал една, втора приказка, султанът все изказвал одобрение, намирал, че всичко това било възможно. Чуди се той, каква лъжа да му каже. Пак започнал: Един ден твоят баща взе на заем от баща ми един голям кюп със злато, и с тия пари отвори война на русите. В този момент вратата се отворила и четирима хамали внесли в стаята един голям празен кюп. – Ето, този е кюпът, с който баща ми даде на заем пари на стария султан. Тогава той беше пълен със злато. – Не, това е невъзможно! – извикал султанът.

И тъй, едно нещо се изисква от вас: При великите идеи, които занимават ума ви, и при великите желания на вашето сърце, да имате характера на Христа. Като срещнете човек, който се нуждае от нещо, да спрете вниманието си върху него и да кажете: Дерзай, дъще! Дерзай, братко! Дерзай, сестро! От вас не се изисква да помагате на хората с пари, или да ги храните. Това са последни неща. От вас се изисква само едно: при всичките работи, които занимават ума и сърцето ви, да обърнете внимание на онзи, който се нуждае от нещо, и да му кажете само две думи: Дерзай, братко! Няма защо да му

говорите, че Господ ще промисли за него. В думите „дерзай, братко" се съдържа идеята, че Бог, Който живее във всички души, грижи се и промисля за тях. Който вярва в това, той ще изпита силата на своята вяра. Христос вярваше в Божия Промисъл, и в силата на този принцип. Той нахрани няколко хиляден народ с пет хляба и две риби. Който вярва в този принцип, той може да направи опит, какъвто Христос направи. Отиваш в едно бедно семейство, и в джоба си носиш един малък хляб. Разчупваш хляба, и всички присъстващи сядат около масата, ядат и после събират остатъците от хляба. Това значи благословен от Бога хляб! Крайните вегетарианци питат, защо Христос е пекъл риби? Христос никога не е пекъл риби, но Той благословил печените риби. С това Той им отвори път към по-висока форма. Когато хората ядат рибите, с това последните изплащат своята карма и минават в по-висока фаза на развитие.

Казвам: смелост, благородство, самопожертване се изисква от човека по отношение на неговите убеждения. При това, всеки човек има сили на разположение, с които може да изправи своя живот, без да очаква на другите хора. Това не значи, че хората трябва да се презират едни други. Не, те трябва да се обичат, да си помагат, но да не очакват един на друг. Докато уповават един на друг, те всякога ще се разочароват, ще страдат, ще се обезверяват. Следователно, страданията на съвременните хора се дължат на факта, че те живеят в греха, в безверието. Когато повярват в Бога и Го поставят за основа на своя живот, те ще имат помощта на всички добри, разумни хора. Законът е такъв. Щом в душата на човека проникне любовта, всички хора ще изявят любовта си към Бога. Затова от човека се изисква жертва, готовност за служене. Тъй щото, когато някой казва, че еди-кой си е виновен за неговите нещастия, той не говори истината. Човек сам кове съдбата си. Това всички трябва да знаете. Христос казва: „О, Израилю, обърни се към мене!" Значи, всеки трябва да съзнае, че сам той е виновен за своите неуспехи и страдания, и сам той трябва да се обърне към Бога. Щом е така, той никого не трябва да

обвинява, в никого да не се съмнява, на никого да не завижда, и да знае, че в него са вложени велики блага, велики способности. За разработването на тия дарби и способности, се изисква работа. Всяка сутрин ставайте рано и посрещайте първите слънчеви лъчи. Тези лъчи ще ви обновят, ще ви дадат разположение да гледате на човека като на свой брат. Както и да ви погледне някой човек, не казвайте, че погледът му е страшен, но вижте, какво Бог иска да ви каже чрез този поглед. Срещне ви някое куче и започне да ви лае. Това куче иска да ви каже, че чисти трябва да бъдете. Щом вярвате в Бога, вие ще можете да превърнете противоречията в благословения. Сегашните хора се страхуват от всичко. Добро нещо е страхът, но кой страх? Само онзи страх, който е начало на всяка мъдрост. Обаче, страх, който ограничава човека да проявява доброто в себе си, е спирачка, която му създава ред страдания.

Следователно, ако е въпрос за страх, заместете този страх с мъдрост. При всякакъв друг страх, бъдете смели, проявете дързост, както страдащата жена, и се докоснете до вътрешната дреха на своя Учител. Само по този начин човек може да бъде носител на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Само така човек ще стане проводник на Божията Правда и на Божията Добродетел. Направете опит, да проверите моите думи. Един българин, от Южна България, религиозен човек, ми казваше: Аз мога да направя всичко. – Можеш да направиш, не се съмнявам в това. Действително, каквото му дохождаше на ум, той всичко правеше. Един ден му дошла идеята да вземе кадилница в ръка и да тръгне из града да кади. Казвам му: направи нещо по-велико от това. Друг път пък, като минавал край едно село, срещнал един бик, който тичал силно. Той стигнал бика и започнал да му вика: В името на Господа Исуса Христа, заповядвам ти да спреш! Бикът се обърнал към него, повалил го на земята и започнал да го натиска, да го тъпче. Той започнал да вика за помощ. Селяните от близките ниви чули вика му, притърчали на помощ и едва го спасили. Казвам му: ти трябваше да се бориш първо с малки

бикчета, а после с голям. Освен това, като видя, че вярата ти е слаба, трябваше да бягаш, да не се залавяш с такъв бик. Тъй щото, не бъдете като този българин, да се борите с биковете, и като видите, че ви тъпчат, да викате за помощ и да бягате. Правете опити с малки бикчета, а после с големи. Вие направо започвате борба с големите бикове, и като видите, че ви тъпчат, бягате и казвате: Не струва човек да прави опити. Не, човек трябва да прави опити, но разумни, по силите си.

Сега аз искам да оставя в ума ви мисълта: Великият в света минава покрай вас, и всеки човек, болен или здрав, нека се докосне до Неговата мантия. Не само болните трябва да се докоснат до Неговата дреха. Голямо нещастие беше за Христа това, че до Неговата дреха се докосваха само болни хора. Нито на един от високопоставените равини не дойде на ум да се докосне до дрехата на Христа. Те казваха: Ние нямаме нужда от Христа, от Неговото учение. По тази причина, именно, те останаха невежи. Сърцето и ума на човека трябва да се докоснат до дрехата на Господа, за да се очистят. Душата на човека трябва да се докосне до дрехата на Господа, за да се повдигне. Само по този начин човек може да живее и да работи правилно и да бъде винаги радостен и весел. Трябва ли човек постоянно да говори за своите страдания и нещастия? Ако говорите за нещастията, вие живеете в ада. Ако говорите за радостите, вие живеете в рая.

„Дерзай, дъще!" Тези думи Бог отправя към всички хора. Който е малодушен, страхлив, той сам гради съдбата си. Затова Христос казва: „Който люби, той всичко може да направи." „Всяка пръчка, която пребъдва на лозата, дава плод много. Всека пръчка, която не пребъдва на лозата, отсича се и в огъня се хвърля." В това отношение, всеки трябва да вярва, че е пръчка от лозата, и трябва да седи на нея, ако иска правилно да расте и да се развива. Мислете всички така, ако искате да се освободите от наслояванията на миналите векове. Хората се обвиняват едни други. – Ако има някой, който трябва да съди света, това е само Бог. Що се отнася до хората, те имат право само да учат,

за да разберат великия Божествен път и да използват великите Божии блага.

„Дерзай, дъще! Вярата твоя изцели те."

Беседа от Учителя, държана на 5 февруари, 1928 г.

ДО КРАЙ

„А който претърпи до край, той спасен ще бъде." (Матей 10:22)

Днес милиони хора четат Евангелието, понеже мислят, че в него ще намерят спасението си, т.е. в него ще намерят пътя за повдигане на душите си. Този е първият импулс, първият тласък, който кара хората да четат Евангелието. Всеки човек трябва да има никаква идея, която да го подтиква да върви напред. Не само в човека, но и във всяко растение и животно има също такъв подтик. Първият подтик на житното зърно, или на какво и да е семе, е да поникне. Обаче, това семе не знае още условията, при които ще поникне: то не знае, на каква топлина, светлина и влага ще бъде изложено; то не знае, в каква почва ще бъде посадено; то не знае още, каква ще бъде окръжаващата среда. Всичко това не е известно на семето, но въпреки това то се стреми да поникне. В същото положение на неизвестност се намира и човекът; и той не знае, при какви условия ще расте и ще се развива. Хората едва сега са поникнали и срещат големи съпротивления, на които се учудват, не знаят, какво да направят, как да се справят с тия условия.

Христос призова дванадесетте си ученици, и даде им власт над нечестивите духове, да ги изпъждат, и да изцеляват всяка болест и всяка немощ. Защо Христос имаше 12 ученика, а не двама или трима? Числото 12, числото на апостолите, представя 12-те зодии, или 12-те дома на слънцето. При движението си през годината, слънцето минава през 12 дома. Ако се намира под влиянието на един от 12-те дома на слънцето, човек се отличава със специфична дарба. В това отношение, 12-те апостоли се намираха под влиянието на тия 12 слънчеви домове, за което ги наричаха властители или служители на тия домове. Всеки човек иска да има способността да лекува, както

правеха това апостолите. Обаче, може да лекува само онзи, който разбира зодиите, който разбира естеството на слънцето, защото земята се движи под влиянието на слънчевата енергия. Като говорим за слънчевата енергия, ние имаме съвсем друго разбиране за нея от това на съвременните учени и физици. Апостол Павел казва: „Като бяхме деца, разсъждавахме по детински, а като станахме мъже, напуснахме детинското." Например, някои учени казват, че светлината се състои от трептения. Наистина, трептенията влизат в светлината, като елементи, но самата светлина не е трептение. Други казват, че светлината е движение. Вярно е, че движението е елемент на светлината, но самата светлина не е движение. Казват още, че светлината разкрива нещата. Да, разкриването е елемент на светлината, но самата светлина не е разкриване. Тъй щото, ако започна философски да обяснявам, какво нещо е светлината, нужни са цели часове. Въпросът за светлината е теза за високо учени хора, които са устроени съвсем другояче в сравнение със сегашните хора. Дълго време още се изисква, докато телата на съвременните хора дойдат до такова развитие, че могат да възприемат живите явления в природата в тяхната истинска светлина.

Сега, като слушате да ви се говори по този начин, някои казват, че това са празни приказки. Според мене, всичко в света е празно, т.е. нещата лесно се изпразват. Срещате един богат човек, но утре вече касата му се изпразва. Друг пък днес се хвали със силата си, но утре я изгубва. Трети се ползва с голямо влияние между хората, но утре губи влиянието си. Някой е пръв министър в своето отечество, всички му се кланят, поздравяват го, но щом изгуби властта и силата си, никой вече не иска да го знае. Тъй както стават нещата в света, това е добре, то е възпитателен метод за хората, но ако мислят, че това е реалност, те са на крив път. Ако те мислят, че извън този свят, извън тези прояви на живота, няма други светове, други прояви, това са детински схващания. Нашият свят представя микроскопическа частица от великия обширен свят. Като четете живота на пророците, които са

живели преди три – четири хиляди години, виждате, че те говорят за свят, по-голям от нашия, т.е. за небето, който свят и днес още не е познат на хората. Този свят е осеян с безброй малки и големи лампи, които ние кръщаваме с различни имена: Слънце, Луна, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн и т.н. Ако лампите на този свят са толкова големи, какво остава за самия свят? Ако за една лампа само, каквато е слънцето, безброй учени днес напрягат умовете си, да разберат, каква е тази лампа, какъв е съставът ѝ, дали е населена, или не, можете да си представите тогава, какви гениални същества са били тия, които са създали тази лампа. Какъв ли е фитилът на тази лампа? Ще кажете, че тази лампа няма фитил. Не, всички лампи имат фитил, само че фитилът на някои лампи е видим, а на някои – невидим. Фитилът на азота, например, много мъчно се пали. Той е невидим, и затова казват, че азотът не гори, нито подържа горенето. Затова казват още, че азотът мъчно влиза в реакции, но въпреки това, известни са много азотни съединения.

Казвам: който иска да развие някои свои дарби, той трябва да се свърже с разумната природа, да разбере нейните закони и да върви съобразно с тях. Всеки закон крие в себе си известни методи, а зад всеки закон пък има по един принцип. Някой иска да стане търговец. Това не е произволно. За да станеш търговец, трябва да отговаряш на известни условия. Ти искаш да станеш учен – химик, естественик, лекар – и това не е произволно. За тази цел се изисква нещо от човека, на което той трябва да отговаря. Това не се отнася за хора без дарби, без способности. Ние говорим за хора с дарби, надарени с живот, понеже тия хора коренно се различават от животните. Така и животните се различават едни от други: животът на млекопитаещите се различава от този на птиците; животът на птиците се различава от този на рибите и т.н. Някои учени казват, че животът бил един и същ. Ако е въпрос за живота по отношение на Първата Причина, така е, но понеже всички живи същества са следствие от тази Причина, тогава животът на всички същества е различен. Следователно, законите на

природата, които познаваме, още не са същинските, те са следствия от истинските закони, но между тях има още много следствия. При това, учените са забелязали, че в законите, които те познават, има изключения. Там дето има изключения, това вече не е закон, това е причина. Причина, в която има изключения, не е същинска причина, но е следствие. Така разсъждават истински учените, така разсъждават великите хора, които нито книги пишат, нито за авторитети минават, нито имената им са известни, обаче, те направляват света. Тия учени не се интересуват от това, дали имената им са познати в учения свят, защото считат това нещо за временно. Че някой бил търговец – в търговията не е смисълът на живота. Търговията е само метод, как да прекара човек на земята. Че някой бил свещеник, учител или лекар – това са методи за работа. Това показва, че има хиляди методи, по които човек може да живее, да работи, или да се прехранва. Оттук може да се извади следното разсъждение: Първичната Причина, или Великото, Разумното Начало, което е създало цялата вселена, което е наредило всичко в живата природа, е предвидило нещата, вследствие на което в тези наредби не може да се допусне никакво изключение. Там, дето се забелязва най-малкото отклонение, най-малкото нарушение, най-малкото изключение, това говори, че този свят не е чисто Божествен, в него не оперира само Бог, но и други някакви същества. Това, което Бог е създал, е съвършено. Понякога и ангелите, които, по отношение на хората са много учени, правят малки погрешки. Защо? Защото, по отношение на Бога, те са несъвършени, а грешките са присъщи на несъвършените същества. Например, като четете Евангелието, виждате, че там се излагат принципите на Христовото учение. Като четете Деянията на Апостолите, виждате вече малко отклонение от Христовото учение; там се явява спор, нещо присъщо на човешкото. Значи, в живота на Апостолите, даже и на светиите, има вече примес от човешки елемент. Като дойдете до живота на обикновените хора, това отклонение се забелязва още повече. Значи, съвременното християнство малко прилича на

първото. Това не е за осъждане, но казвам, че от научна гледна точка, между първоначалното християнство и сегашното има голямо различие. Първоначалният извор се е размътил, в него са влезли много чужди елементи, по които хората днес не се познават. Причината за това е почвата. Тя е била чернозем, вследствие на което, когато минавала водата през тази почва, взела със себе си много примеси, чужди на нейното естество. За да може сегашното християнство да се изчисти от всички примеси, от всички нечистотии, трябва да дойде някой велик алхимик, да го тури в ретортата си, да го нагрява, докато най-после остане чистото Христово учение, което има прямо отношение към Бога. Но понеже се страхуват от Истината, хората избягват това нещо. Те се страхуват от Истината, както болният – от лекаря. Като дойде лекарят при него, той му казва: Господин лекаре, лекувайте ме, давайте ми, каквито лекарства искате, но моля ви се, нож не туряйте на мене. – Това е така, но то се отнася само за здравите части на тялото. На здраво място нож не трябва да се туря, но на гнило място ножът непременно трябва да оперира.

Христос каза на Апостолите: „Когато тръгвате да проповядвате, не взимайте нито злато, нито сребро, нито мед в поясите си, нито тържик за път, нито две дрехи, нито обуща, нито тояга; защото работникът е достоен за своята прехрана." Като не разбират смисъла на този стих, много християни се излагат на големи изпитания. Те мислят, че като раздадат богатството си, ще постигнат това, което желаят. Една богата баба от варненско някъде, изгубила мъжа си и дъщеря си. Отчаяна от тази двойна загуба, тя ходила по черкви, по манастири, дано намери някъде утеха. По едно време някои й казали, че ако отиде на Божи гроб, там имало един прозорец, през който всеки могъл да види своите заминали. Тя се решила да направи така, както я посъветвали: продала всичките си имоти, част от парите задържала за себе си, за път, а останалите раздала на свои роднини. Тръгнала за Божи гроб. Стигнала на определеното място и започнала

да търси прочутия прозорец, но не могла да го намери. Върнала се най-после от Божи гроб, станала хаджийка, но близките си не могла да види. Защо? Прозореца не могла да намери. Питам: кой хаджия досега е намерил този прозорец? Наистина, имало е някога такъв прозорец в Ерусалим, но са го запушили. Кой е запушил този прозорец? Фарисеите и садукеите са го запушили. За тях, именно, Христос казва: „Запушили са прозореца, отдето иде светлината, взели са ключа от него, и днес, нито те поглеждат през него, нито на другите дават."

„Който претърпи до край, той спасен ще бъде." Търпението е качество, необходимо за всяка велика, разумна душа. Не е достатъчно само да се говори за търпението, но то трябва да се разбира и прилага в неговия широк смисъл. Търпеливият е човек със силен характер, издръжлив. Няма мъчнотия в света, която може да сломи неговата воля, неговия характер. Търпеливият е твърд в своите убеждения. В една приказка се разказва за твърдия характер на една жена, който стигал до упоритост. Един ден, тази жена отишла с мъжа си на ливадата, да косят сеното. Като го изкосили, мъжът казал: Жена, събери изкосеното сено! – То не е косено, но е стригано. Ако се съгласиш с мене, че е стригано, ще го събера. Иначе, не мърдам от мястото си. Като всеки мъж, и той пожелал да покаже силата си над жена си: хванал я за ръката и я повел към близката река, с намерение само да я потопи във водата, да се намокри добре, да отстъпи от своята твърдост. Като я потопил в реката, указало се, че водата била доста дълбока, и жената започнала да потъва. И като потъвала, тя извадила двата си пръста над водата, с което показвала, че сеното било стригано, а не косено. При това положение, мъжът се убедил в твърдостта на жена си и тръгнал да я търси нагоре по течението, да я спаси от удавяне. Като го видели, че търси удавена жена, хората го запитвали: Защо не я търсиш надолу по течението, а вървиш нагоре? – Моята жена никога не върви надолу; тя всякога върви нагоре. И като се давила, тя пак настоявала, че тревата била стригана, а не косена.

Това значи убеждение! Ако една българка може да настоява на едно свое обикновено убеждение, колко повече вие можете да устоявате на убежденията на вашата душа!

Съвременните религиозни и вярващи лесно отстъпват от своите убеждения. Каквото им се каже, те на всичко вярват и лесно се залъгват. Минаха времената на загъванията! На развлечения, на концерти, на театри може да се ходи, но дойде ли до Истината, тя не търпи вече никакви загъвания. В селата момите и момците се забавляват често, като образуват хубави, оригинални хора: хващат се около 30 – 40 моми и момци на кръг, а в средата влиза гайдарджията. Всяка мома се хваща между двама момци. Гайдарджията започва да свири, а хорото се върти бързо, игриво. От време на време, момците клякат, а момите стоят прави. В тази игра се крие някаква идея. Когато момъкът кляка пред момата, с това той иска да каже: Когато аз падна, ти трябва да бъдеш права да ме подкрепваш, да не отида далеч в своето падане. Това показва, че при сегашните условия, жената е по-устойчива в чувствата, в любовта си от мъжа. Щом стане въпрос за ума, там законът е друг. Обаче, върху този закон няма да говоря. В случая, като говоря за хорото, важно е, че от него може да се съди за миналото на българина, защо, като играе, мъжът кляка, а жената стои права. Следователно, ако си мъж ще клякаш и ще ставаш. Това не значи, че като клекнеш, ще чакаш да дойдат да те вдигат. Ще клекнеш, без да спънеш хорото, и после, ловко, пъргаво сам, ще скочиш. Ще клекнеш, ще станеш, но всичко това ще бъде така, че едва забелязано ще се движиш по земята. След свършване на хорото, ще имаш добро разположение на духа. И най-голямият песимист да се хване на хорото, като се пусне от него, нищо няма да остане от песимизма му. Като се пусне от хорото, животът му ще се осмисли, и ще каже: Струва да се живее! Тази е причината, заради която момите и момците не пущат на хорото нито женени, нито стари хора. На това хоро могат да се хващат само здрави моми и момци – болни по никой начин, не се допущат. Щом дойдете до приложението на Христовото

учение, бъдете и вие като тия здрави моми и момци, да не допущате в себе си нито една болна мисъл, нито едно болно чувство.

„Който изтърпи до край." Търпението не е качество само на човешката душа. Ако знае, как да постави търпението, като идея в своя ум, посредством него човек ще може да пробуди всички заспали енергии, дарби и способности в ума си и ще ги впрегне на работа. Търпението е богатство, което, щом се предизвика в човека, с него заедно идват разумни същества да му помагат. Забележете, когато някой велик музикант дойде между хората, веднага около него се групират още много даровити музиканти. Около учения се групират пак учени. Около добрия се групират добри хора. Закон е това В това отношение, всеки трябва да има вяра в Бога, да знае, че е изпратен на земята да изпълни известна мисия. Кога и да е, той трябва да завърши тази мисия. Нима малкото дете още с раждането си започва да ходи, да пише, да чете? Не, ден след ден то расте и се развива, докато дойде до онази възраст, когато може да прояви своите дарби и способности.

И тъй, когато влезе в духовния свят, човек трябва да знае, че този свят се коренно различава от физическия. Тъй щото, всички отрицателни прояви в човека, като съмнение, омраза, злоба и др., са паразити, които се прилепват към същинския живот, и всеки момент могат да се отстранят от него. Ако се оставят за дълго време в живота на човека, тия паразити ще внесат в него особено разлагане. Когато човек допусне в себе си тия паразити, неверието, злобата, съмнението, достатъчно е само да помирише ръката си, за да усети неприятната миризма на гниене, предизвикана от тия паразити. Щом се освободи от тях, ръката му вече започва да мирише приятно – особено благоухание се отделя от този човек. Значи, когато органическите вещества се разлагат, те издават лоша, неприятна миризма. Такова нещо представят всички отрицателни качества и прояви в човека. Цветята, обаче, издават приятна миризма. Има цветя, от които се разнася особено благоухание. Следователно, в лошия

живот, който е изиграл вече своята роля, става разлагане, каквото и в органическия свят. Обаче, това разлагане показва, че в този живот започват да прииждат нови енергии, нови сили, – условия за новия живот. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Лошият живот на хората, в който се образуват гниещи вещества, не е нищо друго, освен това, което индусите наричат карма. В кармата има такива елементи, които веднъж употребени, повече не могат да се използват. Ако по някакъв начин се използват, те създават нещастията на хората. Има страдания в живота на човека, които се дължат на факта, че той иска да постигне неща, които за него, при дадените условия, в които се намира, са невъзможни. Например, някой иска да стане милиардер, и като не успява, чувства се нещастен. Знаете ли, колко е малка вероятността, българин да стане милиардер? Има американци милиардери, но те са умни хора. Да станеш милиардер, това не зависи от късмета, както го наричат турците. За късмета, например, те казват: „Ако нещо ми е на късмет, да дойде при краката ми!" – Знанието само никога няма да дойде при краката ви. Вие трябва да учите, първо – основно училище, после – прогимназия и гимназия, най-после и университет, за да придобиете поне малко знания. Късметът, щастието никога няма да дойде само при краката ви; вие трябва усилено да търсите, за да го придобиете. Слънцето няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него. Също така и доброто няма да дойде при вас, вие трябва да отидете при него.

Христос казва: „Който претърпи до край, той спасен ще бъде." Търпението е резултат на любовта. Дето има любов, там има и търпение; дето няма любов, там и търпение няма. Следователно, когато любовта дойде в света, с нея заедно иде и знанието. Знанието пък е резултат на Божията Мъдрост. За да се постигне това знание, необходими са ред усилия, с които да се преодоляват всички мъчнотии и препятствия на пътя му. Светът е така създаден, че в него непременно ще се срещнат мъчнотии и препятствия, които могат да се преодолеят само чрез търпението, т.е. чрез закона на любовта. Сега,

като говоря за вяра, за търпение, за знание, това не значи, че е достатъчно за човека да ги има само, но той трябва да знае, как да ги използва в живота си, как да ги приложи за свое благо, както и за благото на своите ближни.

За изяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Един от древните царе искал да тури нов ред и порядък в света, но не знаел, как да намери хората, с които ще работи, и кои ще бъдат тези хора. Той имал нужда само от пет души, но за да види, кои ще бъдат те, намислил да постави всички хора в царството си на едно сериозно изпитание. За тази цел, той извикал всички видни мъдреци в царството си и им казал: Направете един изтукан от злато, т.е. едно старовременно божество, накичете го с различни скъпоценни украшения и предмети и го поставете на пътя, отдето ще минават хората. После, турете един надпис на това божество, че всеки, който пръв мине покрай него, може да си вземе, какъвто предмет или украшение пожелае. Предметите, поставени на това божество, били следните: една диамантена пръчица, две хиляди златни монети, една мастилница с перо, една сабя и една Свещена книга. Първият пътник, който минал покрай божеството, спрял се, разгледал предметите и казал: Ще взема тази диамантена пръчица за спомен от божеството. Вторият пътник взел двете хиляди златни монети. Третият взел мастилницата и перото. Четвъртият взел сабята. Петият пътник взел Свещената книга. След това тия пътници отишли при царя да се похвалят с предмета, който взели от божеството. На първия пътник, който взел диамантената пръчица, царят казал: Назначавам те за министър председател в царството ми. На втория, който взел двете хиляди монети, казал: Назначавам те министър на финансиите в царството ми. На третия, който взел мастилницата и перото, казал: Назначавам те министър на просвещението в царството ми. На четвъртия, който взел сабята, казал: Назначавам те министър на войната в царството ми. На петия, който взел Свещената книга, казал: Тебе пък назначавам министър на вероизповеданията.

Питам: изборът, който петте пътници направили на предметите, отговаря ли на службите, които царят им дал? Българите имат обичай, когато малкото дете за пръв път проходва, месят му питка, и по този случай нареждат на масичка няколко предмети, подобни на тия, които били около божеството, и оставят детето да отиде към масичката. През това време родителите и роднините на детето гледат, към кой от тия предмети ще посегне. По това гадаят, какъв стремеж има детето, и какво ще стане в бъдеще от него. По това се определя, кой е най-силният стимул, или кое е най-силното желание в човека. И наистина, онова, което най-силно желае човек, то е всякога постижимо. Първата и най-силна идея, с която човек се ражда, може да се постигне още в сегашния му живот. Втората идея вече е непостижима. Ако първата идея на човека е да стане богат, ще стане; ако първата му идея е да стане министър, ще стане. Ако тия идеи се родят впоследствие, те ще останат непостигнати.

Казвам: като знае това, всеки човек трябва да отдели от себе си своята първа идея. Ако първата идея в човека се отнася до религията, той трябва да знае, кое е основното качество на неговата религия. Религията не се заключава само в кръстене, в ходене на черква и в палене на свещи. В това отношение, вие не трябва да бъдете като онзи българин, когото един ден срещнала една мечка, и той започнал да се кръсти срещу нея. Този българин пътувал в една гора и срещу него излязла мечка. Толкова много се уплашил той от мечката, че от страх започнал да се кръсти срещу нея. Мечката го погледнала и си казала: Щом ми се молиш, нищо няма да ти направя. Питам: защо се кръстил той срещу мечката? Мечката разбрала ли, до кого се отнася кръстенето? Как мислите, по какъв начин човек може да смекчи едно голямо страдание или нещастие?

Казвам: да се кръсти човек, това значи да мисли, да чувства и да действа. Кръстът представя ножа, сабята, която създава всички страдания в света. Може ли кръстът да умири света? Не само че няма да го умири, но ще му създаде още по-големи страдания. Тази мисъл

Христос е изказал в стиха: „Който иска да ме последва, нека вдигне кръста си и тръгне след мене." Значи, кръстът е символ на страдания, на воюване. Докато сме на земята, ние трябва да воюваме. Под „воюване, война," аз не разбирам убийства, разрушения, но преодоляване на мъчнотиите в живота.

„Който претърпи до край, той спасен ще бъде." Значи, човек трябва да търпи, за да бъде спасен. Ще дойдат дни на скърби и страдания в неговия живот, когато нито майка, нито баща, нито приятели ще могат да му помогнат. Ако в дадения момент той може да повярва, че в света съществува Едно Висше съзнание, което прониква през умовете на хората и ги озарява, и отправи своята мисъл към това съзнание, всичките му мъчнотии и страдания ще изчезнат. Не мислете, че като се обърнете към Бога, всичките ви мъчнотии ще се разрешат изведнъж. Не, мъчнотиите ви ще се разрешат постепенно, както слънчевите лъчи постепенно разтопяват леда и снега, като го превръщат първо във вода, а после във водни пари. Щом всички мъчнотии се разрешат, тогава човек влиза в истинския живот. Докато дойде това време, той трябва да се въоръжи с велико търпение, да издържи до край. Ето защо, сегашните условия и нуждите на хората изискват от тях дълбоко разбиране на живота, да знаят, как да постъпват. Ако някой човек е гладен, морал ли трябва да му се проповядва? Ще кажете, че гладът ще го застави и да краде, и да убива, и да върши ред още престъпления. Трябва ли гладът да заставя човека да убива? Ако гладът заставя човека да върши престъпления, тогава и вълкът има право от глад да краде овце и да ги задушава. Ако това е право, защо хората преследват вълците? Не, въпросът за хляба почива на съвсем друг закон. Как ще разберете Христовите думи, че който яде плътта и пие кръвта Му, ще има живот в себе си? Човек може да яде само от този, когото обича. Кое дете не е бозало мляко от майка си? Ако вземете думите на Христа в буквален смисъл, какво заключение ще извадите от тях? В света съществуват хора чисти и свети, които излъчват от себе си особена вътрешна сила,

която храни човека, както физическата храна. Той може да седи при някой от тия хора няколко деня, без да помисли за ядене и пиене. Това подразбирал Христос в стиха: „Ако ядете плътта ми и пиете кръвта ми, ще имате живот в себе си." Това показва, че съществуват разни начини, чрез които хората могат да се хранят.

Съвременните хора задоволяват глада си чрез физическа храна. Те могат да се хранят и с въздух, но по особен начин. Как ще приемат въздуха: чрез устата ли? Чрез порите. Обаче, порите на съвременните хора са запушени, вследствие на което те не могат да използват въздуха като храна. За да се отворят порите им, те трябва да постят. Когато порите им са отворени, въздухът влиза през тях и храни тялото. Тогава, с малко храна, те добиват голяма сила. Съвременните хора ядат по три пъти на ден, вследствие на което усилено работят, дългове правят, и все гладни остават. Колко от хората, които ядат по три-четири пъти на ден са здрави? Следователно, за да се отворят порите на човека, да се храни с въздух и да бъде здрав, той трябва да има светъл ум, да съзнава отношенията си с Първата Причина, с всички разумни същества и да ги спазва. Например, кое е най-важното нещо в главата на човека? Мозъкът. Кое е най-важното нещо на лицето? Очите, ушите, устата и носът. Кое е най-важното в гръдния кош? Дробовете и сърцето. Кое е най-важното в коремната област? Стомахът и червата. Кое е най-важното за цялото тяло? Ръцете и краката.

Казвате: Ние знаем тия неща. Те са много елементарни. Според мене, само онзи човек знае нещата, който може свободно да оперира с тях. Например, можете ли така да владаете удовете на тялото си, че да не усещате никаква болка? Който може да владее своите удове, той е знаещ човек и мяза на онзи светия, който могъл от тухлата да изкара огън и вода. Един ден, като присъствал на един от съборите на учените, дето се разисквали разни научни въпроси, той казал: Аз не разбирам нищо от това, което тук се говори, но едно нещо само мога да направя: Взел една тухла, стиснал я в ръката си и от нея излязло

огън и вода. Питам: трябва ли да се нарече истински християнин онзи, който не може да стисне една тухла в ръката си и от нея да излезе огън и вода? С други думи казано: Трябва ли да се нарече истински християнин онзи, който не може да стисне една мъчнотия в ръката си и от нея да потече огън и вода? Ако от вашите малки мъчнотии не можете да изкарате огън и вода, де е вашето знание, де е вашата сила? Ученият, силният всякога помага на по-слабия от него. Ако държите в ума си някаква идея, която не можете да реализирате, и отидете при някой учен да споделите мъчнотията си, той непременно ще ви помогне. Който мисли, че е учен, че е силен човек, нека се опита, дали може да превърне една своя мъчнотия в нещо друго и да потече от нея огън и вода. Българите мислят, че знаят много неща, че са силни хора. Някой си въобразява че знае много, а ме пита, какво мисля за Бога. – Нищо не мисля за Бога. – Кой Го е създал? – Не зная. Казвам: смешно е създаденото да мисли за Създателя си. Защо? Човек не може да има ясна представа за нещата, ако върви от последствията към причините. Да разсъждавате от последствията към причините, то е все едно, параходът, който е направен от човека, да пита, кой е създал самия човек? Както параходът е сглобен от дъски, човекът така не може да бъде направен. По същия начин и човек не може да мисли, че Бог е създаден като него. В това разсъждение няма никаква логика. Бог се ограничава, но никога не може да бъде като човека. Бог е безграничен. Безгранично в живота е това, което дава мощ, сила на човека да мисли, да се развива. Забелязано е, че човек обича да му се говори за неща, които не знае, за да може чрез мислене да ги обясни.

Съвременните хора са дошли до положение да желаят здраве, богатство, сила, да уредят работите си. Два начина има, по които човек може да уреди работите си: човешки и Божествен. Ако ги урежда по човешки начин, той постоянно ще се натъква на мъчнотии и разочарования; ако ги урежда по Божествен начин, той ще изпитва щастие и блаженство, ще съзнава, че Бог прониква навсякъде и във

всичко. При това положение, дето и да отиде, той ще се чувства господар на положението. Така са се чувствали едно време старите римляни в своята държава. Така се чувстваха англичаните преди войната във всички държави. Дето отиваха, навсякъде ги приемаха с почит. Ако българинът отиде в странство и каже, какъв е, ще го приемат ли с почит? С какво може да се похвали българинът на земята? С какво ще се похвали и в невидимия свят? Ако не вярва в Бога, с какво ще се похвали? Всеки народ трябва да се похвали с нещо! С какво може да се похвали? Или с любовта, или със силата, или с ума си. Българинът с любовта си не може да се похвали; със силата си – също не може да се похвали, макар да има пехливани българи; и с поведението си, с обходата си не може да се похвали. Остава му само едно: да се похвали със своя ум. И действително, дето и да се яви, българинът се отличава по своя ум. Следователно, спасението на българина е в неговия ум. Той трябва да бъде умен! За да бъде умен, човек трябва да бъде вътрешно търпелив. За тази цел, в ума на човека трябва да проникне идеята, че в света съществува Едно Висше съзнание, което свързва съзнанията на всички хора, и по този начин създава вътрешна, интимна връзка между тях. При тази връзка, на каквото разстояние да се намират двама приятели, те могат да чуват гласовете си: ако единият говори, другият ще слуша, какво му говори.

За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Един американец, като отивал на лов в Африканските гори, срещнал на пътя си един лъв, който се готвил да се хвърли върху него. В този момент той чул гласа на майка си от Америка, която му казала: В джоба на палтото си имаш една кутия кибрит. Драсни няколко клечки кибрит срещу лъва, за да се спасиш. Той постъпил така, както майка му казала: драснал няколко клечки кибрит и ги хвърлил срещу лъва. От запалените клечки, пламнала и сухата трева около него; лъвът се уплашил и избягал. Американецът записал точно часа и минутата на своето спасение, и като видял майка си, запитал я, какво е почувствала по това време. Майка му казала, че в този момент, когато

той се намирал в опасност, тя имала някакво лошо предчувствие за него и се обърнала с молитва към Бога, да му помогне по някакъв начин. Какво ще кажете за това явление? Ще кажете, че това е някаква илюзия, или халюцинация. Не, в света илюзии не съществуват. В света съществуват само реалности, посредством които човек може да възстанови своите отношения към разумния свят.

„Който изтърпи до край, той спасен ще бъде." Обаче, търпението изисква разумност. Понеже всички хора са прямо отговорни към Бога, когато искат да разрешат някаква мъчнотия помежду си, те трябва, като разумни същества, да се отнесат към Бога и да кажат: Господи, Ти уреди тази работа. После, те трябва да чакат с търпение да се реализира молбата им. Учениците на Христа знаеха това нещо, но Той се обърна към тях с думите: „Който изтърпи до край, той ще спасен да бъде." С това, Христос искаше да ги предупреди, че те ще имат големи мъчнотии, ще бъдат гонени и презирани, но трябва да издържат до край. Който не може до край да изтърпи мъчнотиите и гоненията заради Христа, той не може да бъде Негов ученик. В това отношение всеки ще бъде гонен, презиран заради някаква своя идея, но той трябва да се въоръжи с вътрешно спокойствие, с търпение, за да издържи до край. Такива примери имаме и в Библията, когато Аврам изпъди своята рабиня Агар. Агар роди дете от Аврама, но понеже Сара не искаше тя да остане при нея, да и се подиграва, като бездетна, каза на Аврама да я изпъди от нейния дом. Агар взе детето си и отиде в пустинята, дето прекара големи изпитания. Тя не можа да намери вода за пиене, и за да не гледа страданията на детето си, хвърли го на земята, да умре, да не страда повече. В това време ангел Господен се яви и й показа, де има вода, за пиене, да спаси детето си. Има безброй примери из живота, от които се вижда, че Бог се грижи за всички живи същества. Затова не се обезсърчавайте, не падайте в отчаяние, но щом се намерите в някаква мъчнотия, обърнете се към Бога, Той да ви помогне, да ви освободи. Казвате: Не е ли унизително да се молим? Питам: кой човек не се моли? И ако е вярно, че като се

моли, се унижава, нека поне се унижава пред Господа, отколкото пред равните си. Какво по-голямо унижение за човека от това, като се намери пред някаква мъчнотия, или пред някакво страдание, да се самоубива? Страшно е положението на самоубития! Години и векове трябва да минат, за да изправи той тази неразумна постъпка. Трябва ли майката, която е изпратила детето си за вода, с шише от два килограма тежест, да види това шише счупено на земята? Защо се е счупило това шише? Детето казва: Мамо, дотежа ми шишето, и аз го хвърлих на земята. Тогава майката ще вземе пръчицата и ще го удари няколко пъти. Нищо на света не остава безнаказано. Когато самоубитият отиде в онзи свят, ще го питат: Защо счупи шишето? В това отношение, просяците дават добър пример на постоянство. Просякът не се самоубива. На сто врати ще потропа, тук го изпъдят, там го изпъдят, но той не се отчайва, постоянства, напред върви. Защо има просяци в света? Просяците съществуват, за да дадат пример на хората от търпение и постоянство. Като се върнат дома си, те са доволни на това, което са изпросили, колкото малко да е то. И след всичко това казват за някого: Той е виден човек. – Кой е виден човек? Всеки може да бъде виден, при условие, да има отличен ум, отлично сърце, отлична воля. Виден човек е онзи, на когото бъдещето може да разчита.

Казвам: хората на новата култура трябва да престанат да се занимават с миналото. Ако има нещо хубаво в миналото им, нека се изнесе; но ако няма такова нещо, нека се остави настрана, нека се забрави. Казано е в Писанието: „Бог ще заличи всичките им грехове и никога повече няма да ги спомене." Засега, обаче, Той още не ги е заличил, но намислил е да ги заличи. Как ще ги заличи? С Божествения огън. След заличаване на греховете, в живота на хората ще остане само хубавото, красивото: всички спорове, недоразумения ще изчезнат. Хората на новата култура ще живеят помежду си като братя.

И тъй, в умовете на съвременните хора трябва да проникне идеята, да намерят в себе си ония пет души, които онзи цар на древността търсил. Тази идея може да се представи и в друга форма. Представете си, че на дъното на един дълбок кладенец има един тон злато. Как ще извадите това злато? С въже. Хвърляте едно въже, на което окачвате златото, но то се указва слабо: издига златото на височина едва два метра, и се скъсва; хвърляте второ въже, и то слабо – издига златото на височина три метра и се скъсва; хвърляте трето, четвърто въже – всички се оказват слаби. Едва с петото въже можете да извадите златото от кладенеца. Какво заключение можете да извадите от тази работа? Разумният човек щеше да постъпи по друг начин: той щеше да свърже петте въжета в едно и, още при първото му хвърляне в кладенеца, златото щеше да бъде извадено навън. Сегашните хора правят ред опити, за да успеят в нещо, да видят, кой ще бъде най-големият юнак. Умният човек прави само един опит, и той излиза сполучлив. Глупавият прави много опити, и повечето излизат несполучливи. Учените правят много опити, много вивисекции, но всички тия опити са подобни на опитите на слабите въжета, които лесно се късат. И най-после, след много опити, те дохождат до някакъв резултат. Обаче, ние няма да правим много опити, но изведнъж ще хвърлим здравото въже в кладенеца и ще извадим златото навън. Същото може да се каже и за морала на съвременните хора. Моралът на някой човек е толкова устойчив, че по здравина се равнява на първото въже, което могло да издигне златото само на два метра височина. На друг човек моралът се равнява на якостта на второто въже и т.н.

Един български инженер казваше за себе си: Аз съм честен човек. Ако е въпрос да се подкупя с 10000 лева златни, не се подкупвам; за 100000 лева златни – пак не се подкупвам. Дойде ли до 200000 лева златни, там не отговарям вече. За тия пари мога да се подкупя и да отида с тях да поживея в странство. Много от съвременните християни казват, че са честни, че са морални. –

Доколко може да издържи техният морал? За умния човек, обаче, съблазни не съществуват. Той ще мине през мястото на съблазънта, но тя няма да го засегне. Умният, ученият човек не изкушават Бога. Те минават през изкушенията, както Христос мина през тях, без да го засегнат. Христос беше изкушаван от сатаната, който Му казваше: „Нали си Син Божи, направи тези камъни на хляб!" Христос му отговори: „Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога." След това той го качи на храма и Му каза: „Хвърли се от този храм, за да покажеш, че е вярно писаното: „На ръце ще те повдигат, да не би да препънеш в камък ногата си." Христос му отговори: „Няма защо да изкушавам Господа. Както си ме качил, така ще ме свалиш. Няма защо аз да се хвърлям от храма." Най-после той го качи на планината и Му каза: „Ако ми се поклониш, всички тия царства ще бъдат твои." – Аз не се нуждая от тия царства. Моето Царство не е от този свят. Махни се оттук, сатана, защото е казано да не изкушаваш Господа Бога твоего.

И след всичко това, учените разправят, че химиците щели да открият някакви особени пилюлчета, които да задоволят напълно човека, вследствие на което въпросът за храненето щял напълно да се разреши. – Да, ще открият някога, но днес още не могат да успеят в това направление. Други пък разправят, че в бъдеще аеропланите щели да заместят другите средства за съобщения. – Някога може да бъде това, но днес аеропланите взимат много жертви. Казвате: Тия хора са станали жертва за науката. – Значи, когато човек става жертва за науката, това било в реда на нещата; когато някой става жертва за религията, казват за него, че бил луд. Щом науката изисква жертви, и религията изисква жертви. Не, това не е право. Според мене, жертвата не подразбира смърт, но самоотричане от известни блага, с които човек се ползва на земята.

„Който изтърпи до край, той спасен ще бъде." Размишлявайте върху думата „търпение" и извлечете дълбокия смисъл, който се крие в нея. В български език тази дума е много силна. Всяка дума крие в

себе си известна сила. Ако концентрирате вниманието си върху дадена дума, вашият мозък ще се свърже със силата, която е вложена в нея, и ще изпитате едно ободряване, или отпадане, според характера на думата. Има думи, които, веднъж изговорени, човек втори път не може да ги произнесе. Защо? Те указват вредно действие върху човешкия мозък; те го разслабват. Например, ако няколко пъти произнесе думите „ще се разболея", човек ще изпита тяхното лошо действие върху организма си, и няма да мине много време, той може да се разболее. И обратно: ако някой туберкулозен повтаря няколко пъти на ден думите „ще оздравея," той наистина ще оздравее. Как лекуват днес туберкулозните? Турят ги на легло, да не се движат, нито наляво, нито надясно, хранят ги по особен режим и нищо повече. Не, нека оставят болния свободен, ако иска да лежи, да лежи; когато иска да се разхожда, да се разхожда, но да започне да произнася много пъти на ден думите „ще оздравея," като постепенно увеличава и стигне до 1000–2000 пъти на ден: първия ден да произнесе тия думи сто пъти; втория ден–120 пъти; третия ден – 150 пъти и т. н., докато дойде до хиляда или две хиляди пъти. Така може да се лекува всяка болест, всяко обезсърчение. По този начин тежката, тъмна атмосфера около болния се разведрява, става светла, приятна, и той, от ден на ден се усеща все по-добре, по-разположен. Тогава, всички здрави хора ще почнат да посещават този човек. Докато е бил болен, почти всички са го избягвали. Защо? Защото всеки човек се стреми към красивото, приятното в живота.

И тъй, когато изпаднете в някакво трудно положение, обърнете се към Бога и кажете: Господи, Ти си ме изпратил на земята, Ти ще ме извадиш от това трудно положение, в което се намирам. И в ада да изпадне, той трябва да има вяра в Бога, че и оттам може да излезе. Нека всеки се запита, кой го е извадил от гроба, кой го е поставил на почит и уважение, след като е бил от всички презрян и поруган? Не е ли Бог, Който направи всичко това? Ако е така, трябва ли да се съмнявате в Неговата сила? Обаче, хората постоянно изпадат в

съмнения, дали съществува Бог, или не. Едно трябва да знаете: Бог във вас съществува, но малък, а не голям някакъв, и Той тихо ви говори: „Вие живеете, вие съществувате, а не аз." Какво разбирате от тия думи? Под думата „живеене" се разбират скърби и радости. В този смисъл, хората живеят, защото те се радват и скърбят. Бог нито се радва, нито скърби, Той само се весели. Щом Бог ви говори по този начин, вие казвате, че Той не съществува. Обаче, при първото престъпление от ваша страна, Той ви хваща и казва: „Понеже ти си господар на своето престъпление, ще го храниш така, както аз те храня" Това е една отвлечена мисъл, която мъчно може да се разбере. Обаче, Бог, Който не живее и не мисли като нас, се интересува много от нас и постоянно следи, какво правим. Апостол Павел казва: „В миналото Бог остави хората да живеят, както разбираха, но сега, понеже повече Го разбират, Той изпрати Сина Си, Лобовта, да им покаже, как трябва да живеят, как да придобият Вечния Живот."

„Който изтърпи до край, той спасен ще бъде." В търпението е скрита Божията Любов, а в радостите и скърбите се крият Божиите блага. Днес хората не разбират това нещо, но един ден ще разберат. Апостол Павел казва: „Днешните страдания не могат да се сравнят с бъдещите блага, с бъдещата слава, която се готви на човечеството." Значи, има нещо по-велико от страданията, което ще дойде в бъдещата фаза на живота. За сега няма живо същество на земята, което да не е страдало и да не страда. Който има страдания, нека по много пъти на ден произнася в себе си думите, че ще минат страданията и ще види, че наистина ще преминат. Страданията са необходимо условие за развитието на човека. Ако проследим историята на развитието на човечеството, ще видим, че най-великите хора са имали най-големи страдания и изпитания. Те са прекарвали по цели дни, месеци и години в затвори, дето са написвали най-великите си произведения. И Христос прекара едно велико страдание на кръста. Всички апостоли, всички велики хора са минали през големи изпитания и страдания. Няма велик човек в света, който да не

е минал през големи изпитания и страдания. Следователно, който иска да бъде велик, той непременно трябва да мине през големи страдания. Добрият, гениалният човек е минал през големи страдания. Само разумните страдания правят човека велик. Да срещнете добър, учен, умен, гениален човек, това значи, че този човек е минал през велики изпитания и страдания. Това значи този човек да ви разбира, да разчитате на него като на свой брат. Да разбираш човека и да те разбира, това значи да имате взаимно уважение и почитание.

Питам: какви са отношенията на много от съвременните хора? Като срещнат човек, който не мисли като тях, те веднага се произнасят: Глупав е този човек, умът му не стига. Не, не говорете така. Нима рибата, която не може да говори, е глупава? Рибата не е глупава, но няма условия да се прояви. Ако растението не може да мисли като човека, причината за това е, че главата му е заровена в земята и няма условия да се прояви. Извадете главата на растението от земята, прекарайте го през ред фази на развитие и ще видите, че и то може да мисли. По същия закон, много от човешките мисли мязат на растения, на риби, на птици, на разни животни, като мечки, вълци и други. Но каквито мисли и да минават през ума ви, не се сърдете, не се плашете, не казвайте, че са ужасни. И най-лошите, и най-страшните мисли могат да ви принесат някаква полза. Какво по-страшно за лозето от това, когато лозарят дойде със своя нож и започне да реже пръчките му? Страшно е това за лозата, но пръчките й трябва да се режат. Как трябва да се режат? Разумно. Не е ли ужасно положението на камъните, когато ги трошат? Не е ли ужасно положението на желязото, когато го турят на огъня да се топи? Не е ли ужасно положението на хората, когато минават през големи страдания и изпитания? Ужасни са тия неща, но човек минава през всичко това съзнателно, подкрепен от мисълта, че тялото главно страда, а душата се освобождава от ограничителните връзки и придобива богатства. Следователно, каквито и да са нашите

страдания, те не могат да се сравнят с онези големи богатства, които душата придобива. Един ден, когато душата се освободи от всички връзки, като ангел ще разпери крилата си и ще пропътува всички слънчеви системи, като се ползва от всички блага. Ще помни ли тогава човек своя живот на земята, че бил беден, че нямал какво да яде, че нямал нови дрехи? Всичко това ще потъне в дълбока забрава.

Сега, като слушате да говоря така, мнозина ще мислите, че ви залъгвам. Не, това не са никакви залъгвания. Днес хората не могат да се залъгват, както залъгвали онази стара жена, че като отиде на Божи гроб, ще намери един прозорец, който се отварял от време на време само и през него ще види всички свои заминали за онзи свят. Аз зная само един начин, по който този прозорец може да се отвори. Който иска да се отвори за него този прозорец, той трябва да бъде абсолютно чист. Никаква друга философия не се изисква за това. Чисти трябва да бъдете! Не се спирайте върху това, можете ли да бъдете чисти. Всички можете да бъдете чисти. Чистотата е качество на човека. Животните не могат да бъдат чисти, но човек всякога може да бъде чист. Аз говоря за вътрешна чистота – чистота в мисли, в чувства, в желания. И затова, когато казвате за някой човек, че е глупав, вие трябва да го опитате. Как ще го опитате? По живота му. Като видите, как живее, дали можете да научите нещо от него, ще го разберете. Не бързайте в своите заключения. Преди години, като наблюдавах българското хоро, аз не се произнесох за него, че е глупава работа, че е младежка лудория, но се спрях да наблюдавам, как играят, и научих много неща. Като запитах момите и момците, от кога играят това хоро, те ми казаха, че не знаят, защото се предавало от едни на други. Значи, още техните деди и прадеди са играли това хоро. Те не можаха да ми дадат никакви данни, но аз сам направих ред заключения.

Казвам: ние трябва да имаме взаимно доверие помежду си, да не се съмняваме едни в други. Трябва ли да се съмняваме в честния човек? Достатъчно е да погледнете на човека, за да видите неговата честност написана на очите, на ушите, на носа, на устата, на ръцете,

на краката, на цялото му тяло. Няма нищо скрито-покрито в човека. Той е написана книга, по която можете да четете. Тъй щото, на вас сега се дава нова задача – да имате добро мнение за всички хора. Да гледате на тях като на добри, разумни същества, каквито Бог някога е създал. Ако и аз бях гледал на хората, както вие гледате, не бих дошъл да им проповядвам. Защо трябва да проповядвам на хората? Аз гледам на човека от друго положение. Аз гледам на човека като на душа, излязла от Бога, и дошла на земята да учи. Един ден, като ме срещнете, ще благодарите, че ви извадих от кръстопътя, на който бихте застанали и ви показах правия път. Не мислете, че ще се освободите от мене. Един ден ние пак ще се срещнем, и аз ще благодаря, че думите ми са паднали на добра почва и са дали плод. За нас не е важно, кой какъв е, дали е българин, германец, англичанин, или друг някакъв. За нас е важен човек като душа. На едно място Бог казва: „Аз не съм човек." Какво разбирате от тия думи? Често хората казват за някого: Той не е ли човек, няма ли поне малко човещина в себе си? Значи, за съвременните хора думата „човещина" е нещо високо. Такова е тяхното разбиране. Засега добре е да бъдем човеци, но Бог иска да каже, че има нещо по-високо от човека.

Сега вие се намирате на кръстопът, а моето желание е да напуснете този кръстопът и да влезете в правия път. Онези от вас, които още не сте влезли в пътя, вземете дясната посока, дето ще намерите и богатство, и слава, и знания, и почести. Ако вземете левия път, там ще намерите безчестие, безславие, страдания, смърт и т.н. Следователно, който иска спасен да бъде, той трябва да е търпелив, чист, да има непоколебима вяра, да търси Божествената наука, като храна за душата си. Знанието, науката трябва да бъде храна не само за ума на човека, но и за неговото сърце, както и за неговата воля. Само по този начин можете да се повдигнете, да разберете великите тайни, които се крият в разумната природа, в която днес всички живеем.

„Който изтърпи до край, той спасен ще бъде."

Беседа от Учителя, държана на 12 февруари, 1928 г. София. – Изгрев.

ДВАНАДЕСЕТТЕ ПЛЕМЕНА

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите дванадесетте племена Израилеви" (Матей 19:28)

За да се създаде положителна философия за живота, не каквато учените разбират, нито каквато песимистите разбират, човек трябва да дойде в положението на дете, с детска чистота и вяра. Значи, има един истински начин за разбиране на живота, който се състои в постепенно откриване на фактите и явленията в живота, както на детето постепенно откриват азбуката в училището. Има нещо, с което човек се ражда и върху него трябва да гради. Например, човек се ражда с добре устроен организъм, който постепенно расте и се развива; той се ражда с известни дарби и способности, които с времето постепенно се развиват. Обаче, има неща, с които не се ражда, но отпосле ги придобива. Например, той трябва да придобие знанието и живота. Животът, знанието са дадени на човека даром, но той трябва да ги придобие. Това значи: ако иска да задържи, да развие живота и знанието, човек трябва да работи. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че те имат желание да наследят всичко даром от баща си и майка си. Много неща могат да се наследят от майка и баща, като богатство, сили, дарби и способности, но за да се развият те, изисква се работа. Как може да се задържи живота, ако човек не работи?

Сега, ще изясня тази мисъл със следния пример. Когато в царското семейство се роди едно дете, то носи царска кръв в жилите си, но тази кръв, сама по себе си, не носи нито живот, нито знание. Това дете е родено от майка царица и от баща цар, но може да е хилаво; това дете е от царски род, но може да не е надарено с особени способности. Значи, ако това дете иска да развива своите жизнени

сили, да придобие живота, то трябва да работи; ако това дете иска да развива своите умствени способности, също така трябва да работи. И обратно: ако някое дете е родено в овчарска колиба, от бедни, но здрави и разумни родители, то ще има повече живот в себе си, повече дарби и способности. Тъй щото, когато някой казва, че вярва в Бога, че Духът Божи пребивава в него, това значи, че в жилите му тече царска кръв; въпреки това, той трябва да работи, да придобие живота, да придобие знания. Следователно, и като светски, и като духовен, има нещо, което човек още не е придобил и за което трябва да работи; и като прост, и като учен, човек трябва да работи, за да придобие онова, което му липсва. Какъвто е бил човек като светски, такъв ще бъде и като духовен; например, ако като светски човек лесно се гневи и се подава на гнева си, и като духовен запазва тази черта в характера си, само че се въздържа. За такъв човек казват, че отвън е светия, а отвътре – обикновен човек. В това отношение, човек трябва да се превъзпита, да дойде в него истинското знание, истинският живот. Щом придобие това знание, този живот, той ще може да пресъздаде, да облагороди необработената почва в себе си. Един французин, шегобиец, е казал нещо хубаво за холандците: Когато Бог създавал света, само Холандия не създал. Холандците сами създали своята страна. Защо? Защото цяла Холандия е създадена от стени и шлюси. Те с години работили, за да създадат своята страна.

Казвам: и вие, като холандците, трябва да създадете в себе си нещо самостоятелно. Някой казва: Баща ми не ми е дал еди-какво си. – Много неща е дал баща ти, но ти трябва да работиш. – Обществото не ми е дало онова, което е нужно за развитието ми. - И обществото ти е дало много неща, но ти трябва да се впрегнеш на работа. Следователно, когато казвате, че родителите, че обществото не са дали нужното за вашето развитие, че условията ви са неблагоприятни, това са хипнотически мисли, вложени в умовете ви от хиляди години насам, чрез разни научни теории, чрез разни религиозни и философски системи, от които днес вие трябва да се

освободите. И когато някой казва, че нищо не може да направи, той не говори истината. Който живее, той всичко може да направи. Който има живот, знания в себе си, той всичко може да направи. Който няма живот и знания в себе си, той нищо не може да направи. И наистина, болният нищо не може да направи. Той лежи по цели дни и чака да дойдат някои отвън, един да го хване за главата, друг – за краката, и така да го пренасят от едно място на друго. Болният се нуждае от чужда помощ, но здравият сам ходи, той сам отваря и затваря вратата. Следователно, дойдете ли до истинския живот, вие трябва да бъдете абсолютно здрави. Здравето е качество на човешката душа, на човешкия дух. В това отношение, човек трябва да пази здравето си като рядка скъпоценност.

И тъй, когато говорим за великата наука и религия на живота, ние имаме пред вид онези методи, чрез които пазим равновесието на душата, да не изпада човек в отчаяние, в обезсърчение. Човек трябва да има правилно разбиране за живота, да знае, че животът не е създаден изключително за него. Животът е определил известен дял за всеки човек. В този смисъл, всеки ще използва живота дотолкова, доколкото му е даден, но затова пък от него се иска разумно и правилно използване силите на този живот. Ако някой вярва, че може да живее хиляда години, и това може да бъде, но с условие да не злоупотребява със силите на живота. Щом се усъмни, той внася в своя живот безсилието. Турите ли в ума си мисълта, че можете да живеете много години, ще видите, как действа тази положителна мисъл. Когато Бог постави Адам в рая, Той не определи, колко ще живее, но му даде своя завет, от изпълнението на който зависеше продължителността на неговия живот. Бог му каза: „Ето дървото, „за познаване доброто и злото" е граница на друг свят, в който няма живот, няма знания. Той е място на смъртта. Ако хапнеш един плод от това дърво, ти ще влезеш в тази граница, в държавата на смъртта и ще опиташ нейните закони." Някои казват, че познават това дърво, че то не било такова, каквото е предадено в Писанието. Не, много неща

могат да се кажат за дървото на смъртта, но въпросът сега не се отнася до него. Който иска да знае нещо повече за това дърво, той нека посети гробищата. Целият свят е пълен с паметници, върху които са написани нещастията и страданията на хората, вкусили от плодовете на това дърво. Гробовете на вашите близки и далечни, заминали за онзи свят, не са нищо друго, освен окапалите, изсъхналите листа на това старо, великолепно дърво на смъртта. Всички паметници, с красиви надписи, са окапалите листа на това старо дърво.

Като говорим за дървото на смъртта, в контраст на него изпъква „дървото на вечния живот." Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Питам: коя майка и кой баща желаят детето им да умре? Следователно, когато казвате, че сте родени от Бога, питам: как е възможно Бог, вашият Баща, да ви е родил хилави, болни и недъгави? Как може роденият от Бога да умира? Човек някога се е родил от Бога, но се е отклонил от Него, вследствие на което в живота му е проникнал греха, страданието, кривите разбирания, болестите, смъртта. След всичко това, хората се запитват, защо Бог е създал такъв свят? Когато някой си поръча нови обуща, и те излязат тесни, че образуват мазоли на краката му, Бог ли е виновен за това? Като си поръчвате обуща, платете сто лева повече, отколкото обущарят ви иска, но с условие, че ще му платите след като ги носите една седмица, да видите, добре ли ви седят, не правят ли мазоли на краката ви. При най-малкото стягане, ще ги върнете назад. Същото условие правете и с шивача, при когото си поръчвате дрехи. Днешните шивачи, като направят някаква погрешка, нямат желание да я изправят и започват да ви убеждават, че модата е такава. Оставете модата настрана! Каква мода е тази, едва да влизате в дрехите си, да ви стягат, като че сте в калъп? Той не може да скрои дрехата ви, както трябва, а после ще ви говори за модата. Това е мода на невежеството. Щом сте отишли при някой обущар, или шивач, той е длъжен да ви ушие обуща, или дрехи, според изискванията на природата. Това е мода.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола да съдите дванадесетте племена Израилеви." Какви са тези дванадесет престола? Те означават дванадесет стола, на които ще седнат дванадесетте Апостоли. Значи, Апостолите, които последваха Христа, седнаха вече на тия дванадесет стола. Понеже тия дванадесет престола днес са заети вече, за вас, които също следвате Христа, няма столове. Следователно, вие ще стоите прави. Обаче, друго разбиране има за тия дванадесет престола. Тия престоли ще се заемат във второто битие, когато човешкото съзнание дойде до най-високата степен на развитието си. Днес за никакъв престол не може да се говори. От осем хиляди години насам, след грехопадането, цялото човечество е потънало в гъстата материя, дето, опиянено от греха, още живее в едно наркотическо състояние. Грехът е особен упоителен газ, особено вещество, под влиянието на което хората са заспали, и до днес още не могат да се събудят. Съвременните учени, философи се събуждат само за момент, погледнат наоколо си и отново заспиват. Тази е причината, поради която много от техните философски системи представят каша, забъркано тесто, от което един ден ще се създаде нещо велико, стройно. Някои от тия философи казват, че в света съществувала някаква зла воля, която имала за цел само да пакости на хората. Религиозните пък обясняват тази зла воля със съществуването на зли духове. Други отричат съществуването на какви и да са духове. Трети говорят, че хората са добри и лоши, но никакви духове не съществуват. Според мене, хората с добри. По-добри от тях няма. Обаче, за да имате ясна представа, какво нещо е човекът, ще приведа следния пример.

В старо време имало един богат земевладелец, който притежавал в голямо количество говеда, камили, овце, свине, кокошки и др. Той обичал да дава угощения на приятелите си, вследствие на което в двора му често се правили жертвоприношения. Тия животни забелязвали, че всеки ден изчезвали по няколко от тях, затова един ден изпратили делегация до господаря си, с молба да не прави

толкова често тези угощения, защото всичко това се трупало на тяхната кожа. Господарят им отговорил: Не мога да удовлетворя молбата ви, защото обичам угощенията. Тъй щото, колкото и да не желая да ви причинявам страдания, все пак кожата на някои от вас трябва да отиде жертва. Като не успели по този начин, животните изпратили същата делегация при Бога, с молба, да умилостиви по някакъв начин сърцето на техния господар, да не ги коли толкова много, да не прави толкова често тези богати угощения. В отговор на тяхната молба, Бог изпратил един ангел до господаря на този богат чифлик и му казал: Ето, каква вест ти нося отгоре. Определено ти е в най-скоро време да станеш вегетарианец. Ако не станеш вегетарианец, в продължение на десет години и ти, и чифликът ти ще хвръкнете, нищо няма да остане от вас. Обаче, ако станеш вегетарианец, ще живееш още хиляда години. Той се съгласил на това предложение, и от този ден станал вегетарианец и заживял с всички животни в чифлика си в мир и съгласие. Животните му се зарадвали, че господарят им станал вегетарианец и престанал да ги коли, затова дали помежду си голям банкет, за благодарност и хвала към Господа, че послушал молбата им. Като дошли приятелите на гости в чифлика, земевладелецът ги посрещнал и казал: Получих от небето послание да стана вегетарианец, да не коля животните, а да се ползвам само от млякото, от сиренето и маслото, което мога да получа от тях. Ето защо, преустановявам вече угощенията, които досега ви давах.

Сега и вие трябва да станете вегетарианци, но в духовен смисъл, да престанете да се занимавате със злото. Това е толкова възможно, колкото е възможно за човека да се откаже от месото. Според мене, месоядството е злото в света, дошло отвън някъде и се присадило върху доброто в човека. Вегетарианството е доброто в света. То е основата на живота, върху която трябва да се гради. В този смисъл, добра, чиста, здрава храна е тази, която продължава живота. В природата съществуват два процеса, които се извършват от два вида клетки: едните клетки са от Божествен произход и служат за

създаване на живота, за създаване на организмите, като започнете от най-малките и свършите с човека. Вторият вид клетки нямат Божествен произход, вследствие на което не могат да създават, но рушат, внасят противоречия, развиват болести и т.н. Следователно, който употребява храна, съставена от първия вид клетки, които внасят живот, той ще придобие безсмъртието, ще минава от живот в живот, от слава в слава. Който употребява храна, съставена от втория вид клетки, той ще изгуби живота си и ще минава през ред противоречия и нещастия. Такава е храната, която и досега хората употребяват. Ако още продължават да употребяват тази храна, те ще останат в положението, в което сега се намират: ще ядат и вечно недоволни ще бъдат; ще ядат и ще изпитват омраза, завист и ред отрицателни състояния. Неестествената храна, която хората днес употребяват, внася в тях тия неестествени състояния и пороци, които ги уморяват и разрушават. Ако черният дроб в човека се разстрои, през умът му минават отрицателни, неприятни мисли; щом черният дроб се изправи, през ума на човека започват да минават светли, чисти мисли. Когато дробовете се разстроят, човекът се натъква на песимистически мисли, щом дробовете се подобрят, и мислите на човека стават светли, чисти. Разстройството на черния дроб развива жестокост в човека. Черният дроб е свързан с низшите чувства. Като знае това, човек трябва свещено да пази здравето си, което Бог му е дал. Запазването на здравето почива на един реален, а не илюзорен, фантастичен закон.

Значи, има един начин, по който човек може да постигне щастието, към което се стреми. Обаче, докато не преустрои, не пресъздаде своя вътрешен свят, човек не може да приложи този начин. Когато някой казва, че светът не може да се пресъздаде, той не разбира основните закони на живота. Божественото в човека е в сила да пресъздаде неговия вътрешен свят. За това, обаче, човек не трябва да подържа в себе си песимистичната философия, но да гледа с вяра, с надежда на великите закони, които работят в целокупния живот. Той

не трябва да бъде като ония пътници в Африка, които вдигат голям прах около себе си и мислят, че целият свят е потънал в прах. Не, прах има само 10 – 20 метра около тях. Този прах се вдига от движението на пътниците, на колите. Щом движението спре, и прахът се уталожва. Също така много хора вдигат прах около себе си и казват: Тази работа е невъзможна. В Божествения речник думата „невъзможно" не съществува. Кога нещата са невъзможни? Когато скъсате въжето на кладенеца, невъзможно е да извадите от него вода. Когато въжето е здраво, можете да извадите вода от кладенеца. Каже ли някой, че не може да извади вода от кладенеца, аз зная, че въжето на кофата е скъсано. – Какво трябва да правя тогава? – Купи ново въже! – Колко струва новото въже? – Стотина лева. – Отде ще намеря тези пари? – Хвани се някъде на работа и за два дни ще изкараш тия пари. – Ама пришки ще се образуват на ръцете ми. – По-добре да се образуват пришки на ръцете ти, отколкото да жадуваш. Всички трябва да имате такова въже. Това въже символизира вярата. Приложете вярата в живота си. – В какво да вярваме? - Вярвайте в живота, а не в смъртта. Вярвайте в доброто, а не в злото. Вярвайте в милосърдието, а не в жестокостта. Вярвайте в благородството, а не в грубостта. Вярвайте във всичко положително! Вярата е велика сила, с която човек трябва да работи. Тя е условие за развиване на човешкия ум. Без вяра не може да се създаде никаква наука. Без вяра физическият живот не може да се закрепи.

И в Писанието е казано: „Без вяра не може да се угоди на Бога." Както виждате, вярата се взима като необходим елемент в живота. Ако човек не вярва на майка си и на баща си, на брата си и на сестра си, на приятелите си, на своите учители и професори, на религията, на държавата, в която живее, какъв е този живот? Вярата е важен фактор в живота. Следователно, тя трябва да се приложи на опит. За тази цел, човек трябва да храни мозъка си с красиви, светли мисли, а не с илюзии. Какво означава думата „илюзия?" Всички неразбрани неща са илюзорни. Щом се разберат, те престават да бъдат илюзорни. В

това отношение, илюзията е част от Божествения живот, която хората още не разбират. На английски език думата „илюзия" означава Бог. Значи, който не прилага нещата по Божествено, той живее в свят на илюзии. Например, някой млад момък се влюбва в една богата, красива и добре възпитана мома, но не знае, как да се отнася с нея. По прояви, той е малко „бай Ганю" и се страхува да не постъпи грубо, неделикатно с меч, да не я изгуби. За да спечели вниманието и, този млад момък трябва да изучи добре нейния характер и да бъде крайно деликатен, да не сгреши нещо. Той трябва да постъпва с нея като с царска дъщеря.

И тъй, съвременните хора трябва да възстановят своята вяра, не външно, каквато е вярата на някои религиозни хора. Положителна, непоколебима вяра се изисква от хората. Някой казва, че е вярващ, че е православен, но сам не знае, съществува ли Бог, или не. Това показва, че неговата вяра не почива на Божествена основа. Той е православен, а не вярва в Бога, не вярва в безсмъртието. Кое е по-добре: да бъдеш православен, или да бъдеш безсмъртен? Да бъдеш философ, да бъдеш богат човек, или да бъдеш безсмъртен? От всички положения в живота, за човека е най-важно да бъде безсмъртен. Докато не придобиете безсмъртието, вие ще се излагате на ред страдания и нещастия.

Моята беседа днес има за цел да покаже на хората начин, как да пресъздадат своя живот. Те трябва да пресъздадат своя живот съобразно първичния живот, който е вложен в тях. Само при това положение можем да станем безсмъртни. Това е желанието на Бога. Затова, именно, Той изпраща гении, велики хора, велики Учители в света, които да работят за обединението на човечеството. Кои са гениите на човечеството? Който може да направи живота си красив, той е гений; който носи великата Истина в себе си, той е гений; който носи великата Любов в себе си и може да я предаде на хората, той е гений; който носи великата наука в себе си, той е гений. В тази наука влизат три важни елемента: любовта, мъдростта и истината. Любов

без вяра не може. Значи, любовта ще се постави като основа на живота, а вярата ще бъде един от съставните елементи на тази основа. Защо любовта се взима за основа на живота? Защото тя носи безсмъртието, а безсмъртието е закон на вечното обновяване. По обновяването, по подмладяването на клетките са писали разни автори, на различни езици. Клетките, които съставят човешкия организъм, сами по себе си, са безсмъртни. Обаче, когато смъртта дохожда за човека, причината за това е, че той влиза в разрез с Божествения организъм, с Божественото в самия човек, вследствие на което го детронират, т.е. свалят от власт. При това детрониране, организмът на човека се разрушава, клетките се разпръсват из пространството, а душата му отива при своя Създател, да даде отчет, защо е напуснала тялото преждевременно, защо не е завършила работата си на земята.

Питам: знаете ли, колко години трябва да живее човек на земята? Той трябва да живее 120 години. При сегашните условия на живота, когато някой умре на 60 годишна възраст, държат го извън земята още 60 години, и след това отива при Бога, да даде отчет за делата си. През тези 60 години той работи между хората, и когато стане на 120 години, тогава се явява на ауденция при Бога. Той ще му каже: Добре дошъл, синко! Ти дойде преждевременно тук, без да свършиш работата си на земята.

Казвате: Кой ще ни гледа цели 120 години на земята? Като задавате този въпрос, вие мязате на Архангел Михаил, който запитал Бога, защо му дава длъжността да взима душите на хората, и по този начин да си навлече омразата им? Бог му казал: „Ти не мисли за това. Слез на земята да вземеш първата душа, да видиш, как ще те посрещнат хората." Той слязъл на земята, и първата душа, която взел, била душата на един колар, който паднал под колата си. Конят му го ритнал, и той издъхнал. Архангел Михаил веднага взел душата му, но спрял да чуе, какво ще говорят хората. Те казвали: Горкият колар, собственият му кон го ритна, и той умря! След това той отишъл да

вземе душата на една бедна вдовица, с три хубави деца, която постоянно молила Бога да я прибере при себе си. Тя казвала. Господи, прибери ме, моля Ти се, при Тебе. Как го виждаш, беднотията ми е голяма; освен това, и децата ми не ме слушат. Като останат без майка, ще намерят по-добра някоя; аз не мога да издържам вече на тия условия. Като дошъл близо при нея, Архангел Михаил се нажалил и казал: Как мога да взема душата на тази хубава жена? На кого ще остави тези малки деца? Като разсъждавал по този начин, той се отказал да изпълни възложената му от Бога мисия, затова се върнал при Него и Му разказал историята на бедната вдовица. Тогава Господ му казал: Слез на дъното на океана, вземи оттам един камък, разчупи го и виж, какво ще намериш в него. Архангел Михаил направил, както Бог го посъветвал: слязъл на дъното на океана, взел един камък, разчупил го и останал учуден, когато видял вътре един червей. Бог го запитал: Знаеш ли, кой храни този червей? Аз го храня. Аз храня всички живи същества. Аз призовавам хората към добро.

Следователно, когато някой казва, че няма кой да го гледа, да го храни, той не говори истината. Бог го храни. Той внася в умовете на хората великите идеи, Той внася в сърцата им възвишени чувства и желания, да вършат добро, да помагат на своите ближни. Често някои се оплакват от живота си, искат да отидат на онзи свят, да поживеят между ангелите. – Те не могат да живеят на този свят, че ще живеят на онзи! Те не могат да живеят между хората, че ще живеят между ангелите! Ангелите са възвишени, учени същества. Те изпълняват законите, както трябва. Те служат на един велик ред и порядък. Това не значи, че нашият строй, нашият ред и порядък не е добър. Добър е и нашият строй, но голяма разлика има между хората и ангелите. Какъвто и да е нашият живот на земята, ангелите се интересуват от него. Много ангели слизат на земята като на представление. Когато видят някое погребение, те се смеят, защото знаят, че човек не може да умре. Като видят, че някой страда, защото изгубил парите си, те пак се смеят, понеже знаят, че нищо в света не се губи. Едно трябва да

знаете: Това, което Бог е дал в услуга на човешката душа, никой не може да й го вземе. Допуснете ли, че можете да изгубите парите си, или ума си, или живота си, вие се лъжете. Много неща могат да ви повлияят отвън, но те са временни. Някой влезе в една сладкарница, изяде няколко сладкиши, но няма пари, не може да плати. Какво е положението му? Трудно е положението му. Той седи, гледа натук-натам, търси някакъв изход. Докато не плати, не може да се успокои. Кой е виновен сега: сладкарят, или този, който е влязъл в сладкарницата без пари? Сладкарят иска да му се плати – нищо повече. – Ама за Бога! Няма ли във вас никаква човещина? – Ако е въпрос за човещина, щом нямаш пари, ти не трябваше да влизаш в сладкарницата. Като човек, аз трябваше да те нахраня, но и ти, като човек, трябваше да си платиш. Каква е вината на сладкаря, или на гостилничаря? Ако дървото не цъфти, слънцето ли е виновно за това? Ако цветето не отваря чашката си на слънчевите лъчи, слънцето ли е виновно за това?

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите дванадесетте племена Израелеви." Дванадесетте престола представят дванадесетте зодии на слънцето, дванадесетте метода, чрез които животът на земята може да се прояви. Всяка зодия представя начин, по който могат да се придобият, да се използват силите, които се крият в човека. Всеки човек крие в себе си известни сили, известни дарби и способности, които трябва да се подхранват. Грамадни сили са складирани в човешкия организъм! От изчисленията, които съм правил, дошъл съм до заключение, че във всяка клетка на човешкия организъм се крие толкова много енергия, че може да премести земята на разстояние един метър от нейния път. Оттук, можете да си представите, каква грамадна енергия съдържа целия човешки организъм, съставен от милиарди клетки, съединени в едно цяло! Представете си тогава, какво щеше да стане със земята, ако всички тия клетки работят в съгласие и хармония помежду си! Те биха отклонили земята от нейния път.

Питам: защо съвременните хора не успяват в своите стремежи, щом разполагат с такава грамадна сила в себе си? Причината за неуспехите на съвременните хора се дължи на това, че те впрягат своите сили за разрушение. За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Преди години, във Варна, в морската градина, поставиха хубави железни пейки за сядане. Кой как ги видя, каза: Здраво нещо са тия пейки! И след сто години няма да се развалят. Какво беше учудването ми, когато, едва две години след това, винтовете на пейките бяха развъртяни. Седя на една от тия пейки и размишлявам. По едно време до мене седна един господин, мой познат, и аз го запитах: Можете ли да ми кажете, коя е причината, че тия пейки толкова скоро се развалиха? – Не зная. – Според мене, ето коя е причината: в българите има разрушителна сила, вследствие излишъка от електричество, което те съдържат в себе си. Като сядат на тия пейки, електричеството действува върху желязото и разслабва винтовете. И действително, електричеството има сила да развъртва металическите винтове. Следователно, ако човек успее да отправи силата на мисълта си в нова посока, тя ще произведе грамадни резултати. Обаче, ако я впрегне за разрушаване, тя ще произведе убийствено влияние върху неговия организъм.

Казвам: не преставайте да обичате! Обичайте всичко без разлика! Минете ли покрай някой извор, или покрай някое малко растение, покрай някоя круша, спрете се пред тях, вижте хубавото, което е дълбоко някъде скрито в тях и ги обикнете! Виждате змия, мечка, вълк – обикнете ги заради хубавото в тях! Срещате беден или богат, прост или учен човек – обикнете го заради хубавото, заради Божественото в него! От нищо не се страхувайте! Пред любовта страхът е безпредметен. Правете опити с растения и животни, които са около вас, да видите, как всички се нуждаят от любовта ви и я разбират. Ако известно време се грижите за някое растение, като го поливате, наторявате, то ще вирее добре. Щом го изнесете вън и го оставите на произвола на съдбата, то започва да скърби и след известно време

увяхва. Също така и животните се привързват към човека. Достатъчно е да даде малко от любовта си на някое растение или животно, за да я почувства то и разбере. Един американец отгледал една катеричка, която толкова се привързала към него, че никога не се отделяла. Той я турял 20 метра настрана от себе си, но тя веднага се спущала към него и се скривала в палтото му. Питам: ако една катеричка може да се облагороди и да се привърже към човека, не може ли същият този човек да облагороди своите съмнения, своите скърби, своите лоши черти? Задачата на човека не седи в това, да разрушава своите мисли, но той трябва да ги превръща: на всяка лоша и отрицателна мисъл той трябва да постави друга някаква, антипод на нея. Същото се отнася и до чувствата. Мислите и чувствата трябва да се превръщат, но не и да се разрушават.

И тъй, поставете любовта, като главен фактор в живота си. Като казвам, че трябва да обичате всички без разлика, това не значи, че ще обичате всички еднакво. Законът за обновяването изисква да обичате непрекъснато и идейно, а не материално. Материалната любов носи големи страдания. Някоя майка обича детето си много, но случва се, че това дете умира. След няколко години и майката умира, не може да понесе раздялата с детето си. Законът на обновяването, т.е. законът на безсмъртието изисква от човека да се запознае с живата светлина, която храни и ума, и сърцето му. Тази светлина създава разни краски, разни цветове в човешкия ум. Дойдете ли пред някаква мъчнотия, или пред някакво страдание, впрегнете въображението си на работа. При тези трудни моменти, въображението е в сила да създаде рай за човешката мисъл. Представете си, че някой има да дава сто хиляди лева, но няма възможност скоро да ги плати. Какво трябва да прави? Нека започне да си въобразява, че е милионер, че предприема направата на шосета, железници и параходи и се разхожда с тях. Ще кажете, че това са илюзии. Ами положението на касиера в някоя банка не е ли илюзорно? Едно трябва да знаете: това, в което човек вярва, всякога става. Всичко, каквото човек желае, става. Някой беден, прост

човек иска да стане писател. И това ще стане, но всяко нещо на своето време. Друг някой иска да стане силен, богат, красив, но не може да постигне желанията си. Защо? Защото не са навременни. Щом не са навременни, всякога се явява известно закъснение. Закъсненията не са от Бога, но от хората. Когато човек пожелае нещо, Бог веднага записва неговото желание и казва: „Дайте на този човек това, което иска!" Обаче, докато се удовлетвори желанието му, минават понякога дни, месеци и години, защото разстоянието от небето до земята е голямо. Освен това, при реализирането на всяко желание се изпълняват ред процедури, които също така отнимат време. Бог има следната отличителна черта: Той дава ход на всички молби, отправени до Него. Няма нито един случай, когато Бог да е оставил без последствие желанието на човека. Всичко, каквото хората желаят, дава им се, и то преизобилно.

Казвате: Как да вземеме тези думи, в буквален, или в преносен смисъл? – И в буквален, и в преносен смисъл. Ако има някакви изключения в живота ви, това се дължи на самите вас, че сте скъсали въжето на кофата, с която черпите вода от кладенеца. Ако гледате един хубав плод, а не можете да го опитате поради разстройство на стомаха, пак вие сте причина за това. Ако искате да опитате вкуса му, трябва да възстановите здравословното състояние на стомаха си. Как ще възстановите онова, което сте разрушили? Като водите мирен, тих живот. Вие никога не трябва да воювате със своите съседи. В ума ви никога не трябва да влиза мисълта да бъдете господари на другите хора; нито пък трябва да бъдете техни слуги. Ако поддържате в ума си мисълта, че трябва да бъдете господари на другите, само по себе си се разбира, че трябва да им бъдете и слуги. Защо? Защото господарят винаги води след себе си слугата, но и слугата винаги води след себе си господаря. Каже ли някой, че не иска да бъде слуга, това подразбира, че не иска да бъде господар; и обратно: щом не иска да бъде господар, няма да бъде и слуга. Ако иска да бъде господар, непременно ще бъде и слуга. – Искам да бъда богат. – Щом искаш да

бъдеш богат, ще бъдеш и сиромах. Богатството влече след себе си сиромашията, а сиромашията влече след себе си богатството. Това е закон на контрасти, на противоположности. Този закон се явява като естествено последствие на живота, защото хората не се стремят да приложат Божественото в живота си, да поставят своите отношения на разумна база. Какво виждаме в живота? Един работи, а друг иска да живее охолно, и вследствие на този неправилен живот се явяват противоречията.

„На второто битие, когато седне Син Човечески на престола на славата си, ще седнете и вие на дванадесет престола." Значи, Христос е поучавал учениците си на вътрешното битие на живота, как трябва да живеят, за да бъдат здрави, щастливи и богати. Богатството, за което Христос е говорил, е вътрешен, духовен закон в човека. Богат може да бъде само истински здравият човек. Този човек има връзка с Бога, и неговата молитва е всякога приета. Неговата молитва е разговор на душата с Бога. Защо трябва да се молите на Бога? За да се разговаря душата ви с Него. В този смисъл, няма човек в света, който да не се е молил. И най-крайните материалисти, които вярват в себе си, в своята воля, и работят за нейното усилване, пак се молят. На кого? На себе си, на своята воля. Слушате някой да казва: Хайде, Иване, стягай се, че работа те чака! – С кого се разговаря този човек? Със себе си. Един евангелист, мой познат, ми разправяше, че всяка сутрин си казвал: Хайде, Иване, стягай се, работа те чака! – С кой Иван се разговаря? С някой друг Иван, който е вътре в него. Той може да има и друго някакво име, а не непременно Иван. Значи, двама души живеят в човека: един от Новия, и един от Стария Завет. Тези двама души се разговарят помежду си. Докато сте ивановци, вие всякога ще имате две мнения за живота: едно според Стария Завет, а друго – според Новия Завет. Щом станете исусовци, ще имате само едно мнение за живота. Докато сте ивановци, вие ще търсите начин, как да примирявате противоречията в живота, а когато станете като Христа, ще придобиете истинския живот. Първо ще бъдете Иван от

Стария Завет. Като влезете в Новия Завет, главата ви ще отрежат, а с нея заедно ще изчистите живота си от всички ония стари разбирания, които са ви спъвали. И най-после, когато ви дадат ново име, името на истинския човек, ще почувствате вътрешна сила в себе си. Името на човека съдържа известна сила. Щом не ви върви нещо в живота, променете името си! Променявайте името си един, два, три и повече пъти, докато най-после ви провърви. – Външно ли да променяме името си? – Вътрешно, само вие да го знаете. Ако сте нервен, сприхав, променете името си и вижте, дали е станало някакво смекчение в характера ви.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите дванадесетте племена Израилеви." С това, Христос искаше да покаже на учениците си, че те могат да живеят на небето, могат да бъдат безсмъртни. „Да наследят дванадесет престола," в мистически смисъл, подразбира, че те могат да наследят цялото човечество. Дванадесете престола подразбират още всички ония заложби, които са внесени в човешката душа. Когато изучавате астрологията, виждате, че за да придобие известна дарба, човек трябва да се роди в съответна на нея зодия. Голямото разнообразие в хората се дължи на това, именно, че всеки човек е роден при съвършено специфични за него планетни съчетания, различни от тия на другите. Всеки градус на зодиите съдържа в себе си известни дарби и възможности. Всяка възможност пък съдържа известни принципи. За да се развива добре мозъчната система, човек трябва да се роди около 22 март, денят на равноденствието. При това, майката трябва да бъде при особено повдигнато състояние на духа и на душата. На дете, родено при такива условия, цялото небе се радва. Никой не е сираче на земята. Целият невидим свят се грижи за него. Вие не знаете и не подозирате, колко много приятели имате в света!

Мнозина се интересуват от въпроса, как да подобрят живота си, как да изменят своята съдба. Много лесно. – Как? – Художници станете! Под думата художество, изкуство, аз разбирам метод, чрез

който човек може да видоизмени своите душевни състояния. Който не знае да рисува, да пее, да свири, той мъчно ще прекара живота си. Когато сте неразположени духом, започнете да рисувате нещо хубаво, или да свирите, или да пеете някоя хубава песен. Това не значи, че човек може да рисува, да пее, да свири външно само. Той може и вътрешно да изпълни този номер. И в космоса има вечна хармония, вечна музика и песен. Гениите на човечеството, които управляват космоса, постоянно слушат тази хармония, тази музика. Вижте, например, как са рисувани крилцата на пеперудите! Велики художници, със своите четки, са рисували крилцата на пеперудите. Когато някой човек изпадне в песимизъм, нека наблюдава живота на пеперудите, както и краските на техните крилца. Красиви са пеперудите! Като ги наблюдавате отдалеч, те се докарват като моми; щом приближите при тях, те се усмихват, подскачат и хвръкват далеч от вас. Пеперудите са много подвижни. Вие ще кажете, че няма нещо особено в живота на пеперудите. Умни са те, но трябва да ги разбирате. Това, че не виждате нещо особено в пеперудата, показва, че не знаете, как да гледате на нея. Че и в ябълчната семка няма особено нещо. Но я посейте тази семка в земята, след две-три години ще видите, какво се криело в нея. И пеперудата, като ябълчната семка, сега се развива. Имайте търпение да я видите в следната ѝ фаза. И човекът е едва в началото на своето развитие. Същият този човек се стреми към блага, към богатства, без да знае, че той не може да носи тия блага и богатства.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола да съдите дванадесетте племена Израилеви." Всеки ще седне на един от тия престоли и ще се спогажда с приятелите си разумно. Какво означава числото 12? Първите десет числа представят великите вечни сили, които работят в човека, а числото две представя разумния принцип в живота. Значи, числото 12 показва методи, сили, чрез които човек може да работи, да развива своя живот. Ако някой боледува, той трябва да се лекува с един от елементите на тия сили. Той ще се лекува с вяра. Как? Ще

употреби водата, светлината и храната като елементи за своето лекуване. Понякога човек може да прибегне и до лекарска помощ. Природата разполага с безброй методи за лечение, но в живота на човека тия неща са вметнати. Важното за човека е здравето, щастието, към тях той се стреми. Никой не иска да види лекар в дома си. И това ще бъде, но кога? Когато той стане безсмъртен. Когато хората придобият безсмъртието, те ще станат сами на себе си лекари, и учители, и проповедници. Днес има проповедници за хората, защото има грешници. И аз днес ви проповядвам. Защо? Да знаете, че трябва да вършите волята Божия. Един ден, когато всички хора станат праведни, когато всички придобият безсмъртие, тогава няма да има нужда от проповедници, тогава хората няма да стават майки и бащи, няма да се прераждат. Един ден, когато всички хора станат богати, тогава няма да се говори за сиромаси, за страдащи. Нуждите на сегашните хора са ги поставили в положение да живеят като богати и бедни, като учени и прости. Обаче, всички хора имат един и същ стремеж: всички хора искат да бъдат здрави и щастливи, да постигнат идеалите на своята душа. Те искат да развият ума си. Има ред методи за това. Един от методите е да чете човек съчиненията на такива писатели, които да не внасят никаква отрова в умовете им. Мисълта на такива писатели е светла, чиста. Каквото са писали, те всичко са опитали.

Казва Христос: „На второто битие." – Второто битие е започнало вече да се създава. Мъчнотиите и страданията на хората показват това, именно, че второто битие се твори. Под второто битие се разбира живота на небето. Съвременните хора мислят, че като влязат в небето, ще живеят добре, понеже имат вече разбирания за живота. Така и турците мислят. Турците казват, че като влязат във второто битие, в небето, там ги чака голяма планина от „пилаф," варен ориз със захар и полян с масло, и стотици години наред ще бъдат осигурени, за нищо няма да мислят. Ще седят с лъжица в ръка пред тази планина от „пилаф" и само ще ядат. Такова е разбирането на

ония хора, които мечтаят само за богатство. Защо трябва да отидете на небето, за да се наядете на пилаф? Ако е въпрос за ориз, и на земята има достатъчно ориз. Купете си, колкото искате. Който знае правилно да яде, той може с един килограм ориз да прекара цяла седмица. На човека са достатъчни сто грама ориз на ден. Учените, обаче, казват, че човек се нуждае от разнообразна храна и изчисляват точно, по колко грама от всеки елемент трябва да приема организмът всекидневно. Да, съвременните учени казват така, но бъдещите казват, че сто грама ориз дневно са достатъчни на сто души. Значи, на всеки човек по един грам ориз на ден. Какво ще кажете за това? Този един грам ориз съдържа толкова енергия, че напълно задоволява нуждите на организма, но човек трябва да знае, как да използува тази енергия. Въз основа на това твърдение, учените казват, че в бъдеще, щели да се изнамерят такива хапчета, които да съдържат в сгъстено състояние всички ония елементи, които са необходими за храна на човешкия организъм. По едно такова пилюлче на ден ще бъде достатъчно на всеки човек. Като вземе сутрин едно от тия пилюлчета, целият ден ще работи без да огладнее. Тези пилюлчета съществуват в природата. Следователно, те съществуват и в организма на човека, но той трябва да знае, как да ги извади оттам, и как да се ползва от тях.

И тъй, в човека има скрити сили, които той трябва да развива, за да се ползва от тях. За тази цел, човек първо трябва да се освободи от мисълта, че окръжаващата среда му препятства. Тази мисъл е обхванала съзнанието му като кошмар, и той трябва да се освободи от нея. Хората си препятстват, само когато не се обичат. Щом се обичат, те не си препятстват. Вие трябва да приемете, че Божественото съзнание прониква навсякъде – и в хората, и в животните, и в растенията. И когато хората не живеят разумно, т.е. съобразно този Принцип, Той се опълчва против тях. Когато някой мисли, че може да върши, каквото желае, той ще опита силата на този Принцип. Ако не живее разумно, човек се опълчва срещу Божествения принцип, и без да подозира, влиза в стълкновение със силите на природата, които му

показват, че той не може да живее, както иска. Той може и трябва да живее разумно! За да живее разумно, човек трябва да мине специална школа, каквато е школата на Христовото учение. Тя разполага с методи, които помагат за развиването на способностите в човека. Ако някой, със слаби музикални способности, прилага тия методи в продължение на четири години, той ще има някакви резултати. Достатъчно е в продължение на тия четири години да работи само по два часа на ден, за да има вече известни резултати. Днес хората нямат големи резултати, защото не постоянстват, а искат да завладеят света, искат да блеснат пред хората. Колко може да блесне човек, даже и гениален да е? Може ли човек да блесне повече от слънцето? Може ли човек да огрее целия свят? Кой гениален човек досега е успял да завладее и да огрее целия свят? Даже и най-великите хора, като Буда, Кришна и Христа не са могли да огреят целия свят, както слънцето го огрява. Защо не са могли? Защото, като са разбирали законите, те не са се стремели към завладяване на света. Те са проповядвали на хората любов към Бога. Те са казвали: Който иска да бъде свободен, той трябва да люби Бога. Това е един от принципите, чрез който хората могат да се споразумяват. Отстъпвайте си взаимно, и всеки геройски да носи страданията си.

Сега и аз ви казвам: носете геройски страданията си! Кои страдания? Разумните. Когато в крака ви влезе трън, а вие не правите нищо, за да го извадите, и считате, че геройски трябва да го носите, това не е разумно страдание. Хванете този трън с щипците си и кажете му втори път да не влиза в крака ви. Обаче, ако, при неразбиране на нещата, вие направите една погрешка, трябва да я изправите. Не се осъждайте, че сте я направили, но се заемете да я изправите. Докато я изправите, вие ще страдате, но разумно трябва да страдате: без самоосъждане, без роптание и протест. Казвате: Не мога да изправя погрешката си. Не, има един начин, по който можете да изправите всичките си погрешки. Той се заключава в думата "мога". Казвайте: Мога да бъда търпелив, милостив; мога да обичам, мога да

правя добро, мога да уча, мога да услужвам на хората и т.н. В това направление, в положителното, човек всичко може да направи. Когато той казва, че може да направи всичко добро, умът му се усилва, защото всички велики, напреднали хора му указват съдействие.

Казвам: за да може да работи, човек непременно трябва да обича някого. Този закон съществува в цялата природа. Ако слънцето не ни обича, и ако ние не го обичаме, можем ли да имаме живот? Когато някой посреща изгрева на слънцето, за този човек казват, че е идолопоклонник. Кой не поглежда всяка сутрин към слънцето и не се пече на неговите лъчи? Между слънцето и човешкия организъм съществува такава връзка, каквато между Бога и човешката душа. Без тази връзка, без тази взаимност, човек не може да се развива. Също така има връзка и между Божия Дух и човешкия ум. Умът на човека може да се развива само под влиянието на Божия Дух.

Съвременните хора не могат да се развиват правилно, защото от малодушие прекъсват тия връзки и остават сами. Например, някой казва: аз съм голям грешник. – Колко голям грешник си? Като слон ли си голям? – Много грехове направих. – Претегли ли колко тежат греховете ти? Според мене, твоите грехове тежат най-много десет грама. – Как ще изплатя греховете си? - Ще направиш за 20 грама добро; с десет грама добро ще изплатиш десетте грама зло, и в резултат пак ще имаш десет грама печалба. Божественото е в състояние да изплати и най-големите грахове на човека, затова той трябва да работи с Него. Като направите някаква погрешка по отношение на някой ваш приятел, влезте дълбоко в себе си и кажете: Приятелю, извини ме, че те ощетих. Аз ще изправя погрешката си, ще платя двойно за щетата, която ти причиних. При това положение, може ли приятелят ви да се сърди? Един беден студент влиза в дома на един богат човек, взима палтото му, скъпо, хубаво палто, със самурена кожа на яката, и му остава следната бележка: Господине, аз съм беден студент, нямам възможност да завърша образованието си, а имам силно желание да свърша. Взех палтото ви да го продам и

спечеля нещо от него, с което да свърша университета. Един ден, когато започна да печеля, двойно ще платя за палтото ви. Питам: какво лошо има в това, ако този млад човек продаде палтото на богатия и с парите от него завърши образованието си? Представете си, че от този човек излезе някой гениален, някой велик учен? Този човек не заслужава ли едно палто? Казвате: Той го е взел без позволение. – Ами когато хората колят животните, взимат кожите им и правят от тях обуща, дрехи, искат ли от някого позволение? Това, което хората вършат с животните, не е ли престъпление? Когато някой беден човек вземе палтото ви, за да завърши образованието си, благодарете, че сте му дали тази възможност; благодарете, че и вие имате възможност да се облагородите, да погледнете по-широко на нещата, да придобиете по-голямо снизхождение към погрешките на хората. Когато брат ти направи някаква погрешка, кажи: Братко, погрешката ти не е толкова голяма лесно ще се изправи.

Съвременните хора имат навик да преувеличават нещата, вследствие на което не могат да определят, доде се простира отговорността им за техните постъпки. Когато детето взима сладко от гърнето без позволение на майка си, от какъв характер е това престъпление? В случая, престъплението на детето зависи от това, как ще погледне майката: ако майката обича детето си, тя няма да приложи пръчицата върху него; ако не го обича, пръчицата ще играе на общо основание върху гърба на детето. Едно трябва да пазите: нито добродетелите си да преувеличавате, нито погрешките си. Хората са застанали на фалшива база. Те трябва да знаят, че човек е създаден добър. Когато той се проявява зле, причината за това е неговата леност. Човек е мързелив, не иска да учи, не иска да работи. Каже ли някой, че работите му не вървят добре, аз зная, че той не иска да учи. Той знае само български език, а е способен, може да научи още три-четири езика: френски, немски, английски. – Ще изгубя времето си в учене на езици. – По-добре учи езици и губи времето си с тях, отколкото да се гневиш и пак да губиш времето си. Вместо да се

гневиш, вземи четка и бои и започни да рисуваш. Ден след ден ти ще придобиеш техника и ще започнеш добре да рисуваш. Изкуствата действуват възпитателно върху човека. Някой мъж се разгневи, започва да вика, да се сърди на жена си, на децата си, хвърля това-онова из стаята, чупи, никой не може да се приближи при него. Как може да се помогне на този човек? Има един магически начин, чрез който, в няколко минути, състоянието му може да се смени. Какъв е този начин? Както се сърди, вика, покрай него минава една млада, красива мома, но нищо не му казва. Той я погледне, замисли се. След малко минава втора красива мома. Той и нея погледне, спре да вика, позамисли се. Така се изреждат десет млади, красиви моми. Той вече забравя гнева си и дълбоко се замисля. Значи, красивите моми съдържат в себе си особена сила, която е в състояние да трансформира гнева на човека. Тъй щото, когато мъжът се разсърди, нека си представи десет красиви моми, които минават мълчаливо пред него. Когато жената се разгневи, нека си представи десет красиви момци, които минават мълчаливо пред нея. – Божествено ли е това? – Защо да не е Божествено? Бог създаде красотата за възпитание и облагородяване на хората. Следователно, когато през ума на човека Бог прекара десет красиви ангела, те събуждат в него великото, възвишеното и красивото, и той се пренася на третото небе. Красотата събужда възвишени и благородни чувства в човека. Красивата мома и красивият момък представят светли души, които, като минават покрай човека, събуждат в него нещо възвишено и благородно. Тези души са в състояние да сменят енергиите на човека от низши във висши, от отрицателни в положителни. Светът се нуждае от красиви моми и момци, а не от стари баби и дядовци. Някои се оплакват, че са остарели вече. Не, за старостта не трябва да се мисли. Който иска да го пенсионират, той има право да мисли за старостта; който иска да живее, той трябва да мисли за красивите моми и момци. Под „красиви моми и момци" разбирам онзи велик Божествен елемент, който е неопетнен и носи безсмъртието в себе си. На какво може да се

уподоби красивата мома? На студа. Студът представя красива, здрава, спретната мома, която, като минава покрай вас, усмихва се малко и заминава, отива да върши работата си. Студът е сериозна мома. Когато вън е студено, тогава имаме най-здраво време. Ако ви боли някога глава, не се затваряйте в стаята, но излезте вън, на чист въздух, даже и при най-голям студ. Не казвайте, че времето вън е лошо, но кажете, че времето е отлично, и житото ще израсте добре. Ако вън има силен вятър, кажете, че времето е отлично, и радиото работи навсякъде. Вятърът разнася човешката мисъл. Благодарете за всичко, което природата дава. – Ама вятърът ще скъса палтото ми. – Палтото на праведния никога не се къса.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола да съдите дванадесетте племена Израилеви." Значи, за да се сформира човешкият мозък, на всеки 12 години от живота си, човек трябва да променя зодията си. И като мине през 12-те зодии, той ще е развил вече всички свои дарби и способности, ще е развил най-добрите качества на мозъка си. Мнозина изучават астрологията, но не се спират върху ония възпитателни методи, които тя съдържа. Както изкуствата влияят възпитателно върху човека, така и астрологията указва своето възпитателно действие върху него. Днес не може да се говори за тия методи. Защо? Хората не са готови още да възприемат новото. Ако художникът иска да нарисува една хубава картина, той трябва да знае, как да държи четката. Има нов начин за държане на четката. Не е достатъчно човек да бъде музикален, за да свири на цигулка. Той трябва да знае, как да държи цигулката, как да държи лъка. Има нов начин, по който може да се държи лъка. Казвате, че лъкът може да се държи, както и да е. Не, така говорят невежите само. За всяко нещо, което искате да правите, трябва да знаете, отде да започнете и как да свършите. Когато отивате при някоя жена – банкер, или при някой мъж – банкер, ще си послужите с два различни метода. Като отидете при жената, ще апелирате към сърцето й. Като отидете при мъжа, ще апелирате към ума му. Ако постъпите по този начин, пътят ви ще се

отвори. Щом объркате методите, пътят ви ще се затвори. Защо е така? Защото, като говорите за силните качества на човека, с това вие ги закрепвате, т.е. повече ги усилвате. Жената е силна в сърцето, а мъжът – в ума. Следователно, жената работи повече със сърцето, защото има по-малко любов. Мъжът работи повече с ума, защото има по-малко мъдрост. И наистина, който иска да стане богат, той има малко пари, затова се стреми към богатство. Като люби жената работи, защото иска да забогатее. Жените любят повече, защото само по този начин ще станат богати. Мъжете мислят повече, защото само по този начин ще станат богати. С това не казвам, че жената е по-любяща от мъжа, нито пък че мъжът е по-умен от жената, но искам да обърна вниманието ви на методите, с които работят жените и мъжете. Любовта и мъдростта, т.е. сърцето и умът, чрез които работят жените и мъжете, са методи, пътища, направления, по които те се движат, работят, за да постигнат идеалите на своята душа. Един ден мъжът и жената ще донесат придобитото пред своята душа и ще го оставят в наследство на своите деца, на бъдещето поколение. Този закон трябва да приложи човек и върху себе си. Той трябва да работи и с лявата, и с дясната страна на мозъка си, за да разпределя еднакво неговите енергии.

Съвременните хора не спазват този закон, вследствие на което страдат от друг физиологически недостатък, а именно: кръвта не се разпределя еднакво по всички органи на тялото им. В здравия организъм кръвта се разпределя еднакво по всички органи на тялото. Не само това, но и енергията, която излиза от мозъка, трябва да се разпределя еднакво по всички органи на тялото. Също така и мисълта на човека трябва да прониква през всички клетки на организма. Само при това положение, човек може да бъде здрав. За да запазите здравето, което ви е дадено, всяка сутрин, като ставате, казвайте: Бог ме е благословил, дал ми е здраве, дал ми е един талант, върху който трябва да работя, за да го развия. Вие трябва да развиете таланта си така, че неговата светлина да обърне внимание на всички хора, и те да

разберат, че срещу тях седи, наистина, талантлив човек. Понякога вие мислите, че сте талантливи, но хората не ви признават за такива. Вие трябва да работите така, че добрите хора да ви хвалят. Щом те започнат да ви хвалят, вие вървите вече в Божествения път, а този път е правият.

Много от съвременните хора са болни, не само физиологически, но и в умствено, и в сърдечно отношение.Тези болезнени състояния в тях се дължат на някакво отклонение от правия път. Достатъчно е да се върнат в правия път, да започнат да мислят по новия начин, и те ще бъдат здрави. Според старите религиозни разбирания на хората, съществува ад и рай – първият за грешните, а вторият - за праведните хора. За тази цел са представени различни картини, които рисуват мъченията на хората, а от друга страна – тяхното блаженство в рая. Това са човешки разбирания. Адът и раят са места, които съществуват в съзнанието на човека. На едно място в Откровението е казано: „Чух цялото създание да хвали Господа." Това показва, че един ден Бог ще премахне всички противоречия между хората, и тогава всички същества на небето и на земята ще хвалят Бога и ще видят, че Мъдростта Му е безкрайна. – Какво ще стане тогава с грешните хора? – Ще се спасят. – Какво ще стане с дяволите? – Ще се научат да служат на Бога. И всички хора ще бъдат истински братя и сестри помежду си. – Възможно ли е това? – В Бога е всичко възможно. Всички ще опитате този закон, ще видите, че Бог работи навсякъде. Не се съмнявайте, не унижавайте Бога в себе си и вярвайте, че всичко, каквото душата ви желае, можете да постигнете. Щом дадете ход на Божественото в себе си, вие можете да станете и поет и писател, и художник, и добродетелен човек. С една дума, каквото желаете, можете да станете.

Казвате: Всичко това можем да постигнем, но в друго прераждане. – Не, влезте още днес в новия живот и кажете: Господи, благодаря Ти за светлината, която си ми дал. Аз искам да вляза в тази светлина и да Ти служа по нов начин. Тогава един ваш приятел от

невидимия свят ще ви пошепне: Вземи четката и боите и започни да рисуваш! – Нима отсега нататък ще ставам художник? – Да, вземи четката и боите и започни! – Ама аз съм вече 45 годишен човек. – Ти сега, именно, можеш да работиш. Ако всички хора, били те учени или прости, станат художници, светът ще се оправи. Желал бих всички хора да станат гениални художници. Песимистите ще кажат, че за тях няма да има работа. Не, те ще отидат на слънцето и, като се върнат, ще разправят на простите хора, какво са видели там. Казвате: Тези работи не ни интересуват, ние живеем и работим за папото (за хляба). – На слънцето не се говори за папото. На земята всички говорят за папото, но за да го придобиете, вие трябва да бъдете разумни, гениални хора. Папото казва: Който ме яде, той трябва да стане гениален човек. Казвате: Докажи всичко, което говориш. – Има два начина за доказване на въпросите. Ние си служим със силния начин.

Дохожда някой и ме пита: Как може да се развива живота? Аз изваждам едно житно зърно и питам: какво искаш да направя с това житно зърно – в земята да го посея, или, на воденичния камък да го туря? – Не ме интересува житното зърно; аз искам да намеря истината. – Щом търсиш истината, трябва да бъдеш подложен на ред изпитания: ще те посадят в земята и ще те засипят отгоре с пръст. След това ще дойде влагата, топлината и слънцето, и ти ще изникнеш, ще цъфнеш и плод ще завържеш. Ако не искаш този метод, ще те турят на воденичния камък, дето ще побелееш. След това ще те турят в чували и ще попаднеш в дома на някоя домакиня. Тя ще вземе част от тебе, ще те пресее, ще те постави в топла вода, ще те помачка, ще ти предаде форма и после ще те опече. След това ще попаднеш в устата на човека, между зъбите му, в кръвта, в мозъка му, дето ще разбереш, какво нещо е мисъл. След това ще изникнеш отново, в красива, стройна форма, във формата на някое възвишено същество, богато с опитности и знания. Тези са двата метода, по които животът се развива. От двата метода за предпочитане е да бъде човек посят в земята, както житното зърно се посажда и след време

поникква. Сегашното човечество е избрало втория начин – то минава през воденичния камък. Хората се нуждаят от нови, Божествени идеи. Мнозина казват, че новите идеи били празна работа. – В живота няма празни работи. В живота всяко нещо има свой строго определен смисъл. От вас зависи, как ще използвате живота и благата, които ви са дадени. Вие имате здраво, добре устроено тяло, здрав мозък, здраво сърце, и нищо друго не ви остава, освен да работите с тях и да се ползвате от енергията им.

„Ще седнете и вие на дванадесет престола, да съдите и вие дванадесетте племена Израилеви." Значи, на всеки престол ще седи по един от дванадесетте апостоли, които представят дванадесетте зодии. Помислете, кой апостол, на кой престол седи. Всеки престол представя Божествен принцип, в който се включва Божествената Любов, Божественото знание и мъдрост. Велики работи са тези, но за да се домогнете до тях, трябва да бъдете млади, с надежда, че можете да напредвате и да се развивате. Светът, в който живеете, представя възможности за вашето развитие Когато се казва, че светът ще се свърши, това е в преносен смисъл. Божественият свят е вечен, той никога не може да се свърши. А това, което човек е създал, предстои на вечни промени. За да видите, как се развива Божествения живот, трябва да се съединят безброй картини, които да се движат бързо, една след друга. Само така можете да имате малка представа за целокупния живот. Когато животът на човека се изменя, това показва, че картините на неговия живот се променят, и той трябва внимателно да следи, за да намери вътрешната връзка между тях. След време, когато пожелае, човек отново може да тури тия картини, да види през какъв път е минал. Нищо в света не се губи, не изчезва. Всичко в живота има смисъл.

Следователно, докато сте на земята, радвайте се на живота! Радвайте се на изгряващото слънце! Радвайте се на цветята, които растат и цъфтят! Радвайте се на птичките, които пеят! Радвайте се на здравето си, на разположението си! Всичко, което ви е дадено, струва

повече от милиони. То с нищо не може да се сравни, с нищо не може да се откупи. Когато милионерът не разбира живота и не го цени, неговото богатство е товар, който го спъва. Той трябва да изгуби своето богатство и да стане пълен сиромах, за да разбере, какво богатство се крие в живота.

Ще изясня тази мисъл със следния пример. Вървят двама души: единият носи на гърба си чувал, с 20 кг злато, а другият – в ръцете си един килограм хляб. В първо време те се разговарят, радват се на природата. Като извървят няколко километра, първият пътник започва да остава назад, да пъшка, да се обезсърчава. Вторият се обръща назад и продължава да му говори. Първият нищо не му отговаря. – Защо мълчиш? Защо не кажеш мнението си, как мислиш по дадения въпрос? – Сега нищо не мога да мисля. – Защо? – Чувал имам на гърба си, тежко ми е. Свалям чувала от гърба на първия и го турям на втория. Сега той не може да ходи, не може свободно да мисли. Но като сваля чувала и от неговия гръб, и двамата вървят добре, мислят свободно и се разбират.

И тъй, въпросът не седи в това, да бъдем сиромаси или богати. Важно е и като сиромаси, и като богати, да имаме правилни отношения към Първичната Причина, към душата си и към своя ближен. Ако е за богатство, всички хора са синове на богати родители, а при това искат още да забогатяват, но смисълът не е в богатството. Христос казва „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Значи, две неща са нужни на човека. Живот, който постоянно да се придобива, и знание, което също така постоянно да се придобива. Първичната Причина изисква от хората не само да придобиват знания, но и да участват в радостите и скърбите на живота. Човек трябва да се стреми към живот, към светлина, към любов, към мир, към радост, която подържа всички тия стремежи.

Сега, пред вас се разкрива широко поле за работа. Които вярват, те ще се ползват, които не вярват, те трябва да работят, да развиват

вярата си, за да могат чрез нея, като необходим елемент, да постигнат Божествения живот, който иде вече в света.

Беседа от Учителя, държана на 26 февруари, 1928 г., София. – Изгрев.

ИЗНОВО

„Истина, истина ви казвам: Ако се не роди някой изново, не може да влезе в Царството Божие." (Йоан 3:3)

Сега ще говоря само върху думата „изново" от прочетения стих. Вие можете да турите ударението на тази дума, или върху слога „из", или върху слога „но" – както искате. Важно е, че се говори за „новото" в живота. Силата на човешкия живот не седи в новото; силата на знанието не седи в количеството външни знания, които човек има; силата на богатството не седи в многото пари и къщи, които човек има; силата на човека не седи в изкуствата, които той владее. Сега, като определям тия неща, вярвам, че като учени хора, вие добре ще ме разберете. Като разсъждавате върху новото, вие ще се домогнете до нов начин на мислене. Вие ще дойдете до заключение, че многото неща носят нещастия за хората. Многото богатства правят човека нещастен. Многото знания представят товар за човека. Колко от своите знания човек може да приложи в живота си? Какво ви ползва знанието на цялата Библия, знанието на много стихове от нея, наизуст, ако не ги прилагате в живота? Срещате двама души, единият от които знае цялата Библия и Евангелията, но не ги прилага в живота си, а другият знае само стиха „Бог е Любов" и го прилага в живота си. Как мислите, кой от двамата се ползва повече от знанието си? Кой от двамата е по-силен човек?

Ще представя други две положения. Имате пред себе си човек, който знае теорията на музиката отлично, с всичките ѝ тънкости в съчетание на тоновете, с всички знакове за изпълнение, с всичката хармония; но няма ръце и не може да свири. Казвате: Може да пее добре. Представете си, че и гласът му е гъгнив, има някаква повреда в ларинкса, вследствие на което, не може и да пее. Какво се ползва този

човек от многото знание на музиката? Срещате след това друг човек, който не знае теорията на музиката, но има усет към музиката и какъвто инструмент хване, може да свири. От друга страна, и гласът му е хубав, пее добре. Кой от двата случая представя по-щастливо съчетание на възможности и сили в себе си? Това не значи, че теорията не е нужна. И теорията е необходима, но животът започва първо с факти, с практика, а след това иде теорията. Дългият живот създава теорията. Теориите в живота представят нещо старо, архаично, изостанало. Те предполагат минал живот на хора, които са живели преди хиляди години. Всяка теория илюстрира миналата история на човечеството. Има нови теории, които определят бъдещия живот на хората. Как се създават тези теории? Тези теории говорят за някакъв бъдещ живот на хората, и затова предвиждат, как ще живеят тези хора на своето време. Теории за настоящето, обаче, не съществуват. Значи, има теории на миналото и теории на бъдещето. Когато изучава и едните, и другите теории, и не може да разбере нито миналото, нито бъдещето, човек изпитва недоволство от живота, и той започва да спори, коя от тия теории е права, и коя не. Според мене, за всеки даден случай, за всяко дадено време, съответна теория е права, Достатъчно е един човек да поддържа дадена теория, за да мине тази теория за права. Следователно, щом една теория има един последовател, тя е права и може вече да съществува поне в неговия ум. Тази теория е права, но не е реална.

Сега ще определя, какво нещо е реалност. Коя е мярката на реалността? Мярката на реалността е правата линия. Правата линия има две граници, т.е. тя се ограничава от две точки. Ако турите и трета точка на една линия, тази линия вече не е права, но крива линия. Дали тези две точки заемат пространство, или не, това е друг въпрос, обаче, правата се ограничава само от две точки. Едната точка представя Първичната Причина, а втората – човека. Оттук, казваме: правата линия определя отношението между Първичната Причина и човека. С други думи казано: правата линия определя отношението

между Първичната Причина и последствията, които тя е произвела. Значи, връзката между Първичната Причина и последствията, които Тя е произвела, наричаме права линия. Правата линия подразбира абсолютния Божествен свят, за който съществуват много теории. Какво представя Божественият свят? Божественият свят е свят на вечна радост, свят на вечна красота, свят на вечно богатство, свят на вечна сила, свят на вечна разумност. И много още може да се говори за Божествения свят. Когато човек изгуби правата линия, т.е. правия път в живота си, той нарушава отношенията си към Първата Причина и в ума му влиза съмнението, като трета точка на правата линия. Щом се яви тази точка, правата взима друго направление, изкривява се и ние имаме вече нова линия, която наричаме крива. От тази крива линия може да се образува триъгълник, обърнат с върха надолу. Задачата на съвременната философия и наука се заключава в това, да обърне този триъгълник с върха нагоре и да го превърне в равностранен. С равностранния триъгълник учените искат да покажат, че трите лица на Бога са еднакви. Тъй щото, от която страна на правата да се яви третата точка, наляво или надясно, всякога ще се образува крива линия, от която, впоследствие, ще се образува триъгълник. Триъгълник, образуван от крива линия, представя затворен, ограничен живот, от който човек черпи опитности.

И тъй, от гледището на новите положения в живота, вие трябва да имате строго определена мярка – какво нещо е правото. Правото се определя само от две точки. Щом говорите за правото, вие трябва да имате идея за Бога и за себе си. Нямате ли определена идея за Бога, като носител на красота, радост, сила, богатство, разумност, вие не можете да имате идея за правото, за правата линия. Мнозина имат идея за Бога, като за някакво отдалечено същество, което изпълва пространството, но което няма никакви отношения към хората. Не, едната точка на правата линия е Бог, а другата точка – човекът. Значи, Бог и човек образуват права линия. При това положение, дето и да се намира, човек трябва да мисли, да чувства и да постъпва като

Бога. Каже ли, че не знае, как да постъпва, човек създава вече условия за образуване на крива линия. Правата линия влиза в устройството на цялата слънчева система, във всички слънца и планети, в целия космос. Кометите, обаче, се движат по криви линии. В цялата вселена се забелязва стремеж, на всички движения, да вървят по права линия. В този смисъл, еволюцията на човека не е нищо друго, освен стремеж на човешката душа, да върви по права линия, да дойде до познаване на правата линия, или до отношенията, които съществуват между Бога и самата нея. Дойде ли до тези отношения, човек ще придобие онова щастие, онова здраве, към което се стреми. Човек не може да бъде щастлив, нито здрав, ако няма истинска идея в себе си за Първата Причина. Истинска идея е онази, която при никакви мъчнотии, при никакви страдания и изпитания не се изменя. Тя всякога остава една и съща. Върху тази идея, именно, се гради живота на душата. Ето защо, ние казваме: умът мисли, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Сърцето чувстваа, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Душата се разширява, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Духът се просвещава и укрепва, докато държи в себе си идеята за Първата Причина. Който изгуби тази идея, той умира.

Какво нещо е смъртта? Смъртта е врата, която води в друг свят, различен от този, в който сега живеете. Същевременно, смъртта определя точките на човешкото отклонение. Човек трябва да умре, за да види, где се е отклонил от правия път. Само смъртта е в състояние да върне човека към първото му състояние, като му обясни причината, задето той умира. Тя ще му покаже точно мястото, дето той се е отклонил от правата линия. И теориите на съвременните учени доказват, че всички тела, в движението си, се стремят да се приближат към правата линия. Някои от авторитетите на науката казват, че при движението си, орбитата на земята постепенно се стеснява, при което се очаква, един ден земята да образува права линия със слънцето. И при това положение, земята ще продължава да

живее. На мнозина се вижда чудно, как е възможно, при такава промяна със земята, тя пак да продължава да съществува. Да се задава такъв въпрос, то е все едно, като кажа на мравката, че ще живее дълъг живот, тя да ме пита, дали ще живее по същия начин, както днес живее. Някога, в далечното бъдеще, мравката ще живее като човек. Колкото и да говоря на мравката за човешкия живот, тя няма да ме разбере. За мравката, човешкият живот е толкова разбран, колкото и духовният живот – за обикновения простосмъртен човек.

Духовният живот е неразбран за човека; религиозният живот е неразбран за човека; моралният живот е също неразбран за човека. До кога този живот ще остане неразбран? Докато дойде до положение, той да го живее, а не само да говори за него. Когато някой говори за морален живот, а не го живее, това показва, че този живот за него е неразбран. Някой говори за морален живот, а при това, краде; той говори за духовен живот, а го изключва от себе си; той говори за сила, а като го срещне мечка, бяга, крие се от нея. Де остава силата на този човек? – Ама мечката беше много голяма, с рунтава козина и ме изгледа много страшно. Питам: на какво се дължи страха? Кога се е явил страхът за пръв път? Акробатът, който върви по въже, е смел и решителен, докато пази равновесие под краката си. Това значи: докато се образува перпендикуляр, от главата към краката му, акробатът е смел. Равновесието му се дължи на този перпендикуляр. Щом перпендикулярът се наруши, равновесието изчезва и акробатът започва да губи своята смелост. Следователно, страхът е резултат на някаква вътрешна причина в човека, която го отклонява от правата линия на неговия живот. Страхът показва, че човек е изгубил своето равновесие. Съмнението, неверието е довело човека до положение, толкова много да опорочи своя живот, че да заприлича на стар лихвар. Едно време полици не съществуваха и хората нямаха толкова страдания, колкото днес имат. Сега, някой подписва една полица и се нагърбва, цял живот да я изплаща. И след всичко това, хората казват: Да се осигурим! – Как ще се осигурят? Като плащат полици цели 20–

30 години наред, докато косата им побелее? Сутрин, като ставате и вечер, като си лягате, все този биволски език – полицата – носите в ума си и казвате: Няма какво, трябва да се плаща! И след това, някой учен пише, как сгрешил първият човек. Богословът пък пише, колко време трябвало да се изплащат греховете на първите човеци. В Англия, на всички учени, свършили по философия, право, богословие, прибавят към името им частицата „дий", като отличие на ученост. Българинът пък, когато оре нивата, казва на коня си: „Дий!" С това той подтиква коня, да върви напред, да не спира, да върши работа. И продължават философът и богословът да разискват по-нататък, какво наказание предстояло на всеки, който сгреши пред Бога. Не само това, но те третират въпроса, колко години трябва да се изплаща това наказание. Някои от тия учени са изчислили, че за големите наказания, човек трябвало да плаща толкова години наред, колкото са нужни за изпаряването на водата от океана, като се приеме, че всяка година се изпарява по една капка вода от океана. Страшно е това наказание!

Питам: Отде знаят учените тия неща? Те били ли са при създаването на Божественото право? Това са човешки измислици. Тия учени се спират върху стиха от Писанието, дето е казано: „Ще ви изхвърля от пред лицето си." Да, но по-нататък е казано: „О, Израилю, обърни се към мене, и аз ще те помилвам!" Следователно, с какво право, тия учени определят такова грамадно число години, за изправяне на човечеството? Само Бог има право да наказва и да прощава грешника. Той го създаде, и Той ще го прости. Който люби, само той има право да наказва и да прощава. Който не люби, той няма право нито да наказва, нито да прощава. Псалмопевецът казва: „По правда си ме наскърбил." Аз казвам: По любов си ме наскърбил. Когато човекът на безлюбието наказва, казвам: Божията Любов не допуща кривите линии.

Ще приведа един малък разказ, за изяснение на тази идея. Един светски господин уловил в гората едно хубаво славейче и го турил в

кафез, да му пее. Всяка сутрин той му турял вода, храна, наглеждал го, радвал му се. Всичко имало славейчето в този кафез, но свобода нямало. Един ден, в ръцете на този господин попаднала Библията и Евангелието, и той започнал редовно да ги чете. Под влияние на тази книга, той се обърнал към Бога и започнал да размишлява върху главните принципи, които се съдържали в нея. Като размишлявал върху Истината, която носи свобода, той си казал: Наистина, всяко живо същество трябва да се ползва от свободата, която му е дадена от Бога. Щом е така, аз ще пусна и моето славейче на свобода. Понеже свободата на това славейче зависи от мене, аз ще изпълня този велик Божи закон. Взел кафеза в ръцете си, изнесъл го навън, закачил го на един гвоздей и го отворил. В това време, една сълза се търкулила по лицето му: дожаляло му за славейчето, което тъй хубаво го веселило със своята песен, но казал: Ти прекара при мене скръбни дни, лишено от свобода и простор. Бъди щастливо от този момент и радвай се на свободата, която ти е дадена. Като видяло кафеза отворен, славейчето радостно подскочило и хвръкнало на свобода. След два-три деня славейчето дошло пак при своя господар, но с другарка. Влезли в кафеза и там прекарали нощта. На сутринта пак напуснали кафеза. На другата вечер славеят пак влязъл в кафеза на господаря си. С това той искал да му каже: Понеже ти ме обичаш, аз ще дохождам всяка вечер с другарката си, да ти пея, а сутрин ще излизам в гората на свобода.

Питам: не можете ли и вие, като този светски господин, да отворите кафезите със своите стари възгледи и да ги пуснете в гората на свобода? Не можете ли и вие, като този славей, който обичал господаря си, да идвате всяка вечер, да му пеете, а сутрин да излизате на свобода? Тъй щото, не унищожавайте своя кафез, но закачете го на стената, да седи там отворен, за да може в него всеки певец свободно да влиза и да излиза. Ако славеят можа правилно да разреши своя въпрос, не можете ли и вие да разрешите своя, по същия начин? Доволен от господаря си, славеят решил, всяка вечер да дохожда в

кафеза – да пее, да изкаже благодарността си от него. При това разрешение и славеят, и господарят му останали доволни.

„Изново." Вие трябва да започнете живота си изново. Под думата „изново," разбирам онова чисто, възвишено, благородно, Божествено начало в човека, което осмисля всичко. За тази цел, казвам: Не внасяйте в чувствата си никаква киселина! Киселините трябва да служат само за стимул, но не и за храна на чувствата. Чувствата в човека трябва да произтичат от самия живот. Това значи: чувствата се пораждат само към живите същества; тия чувства трябва да бъдат фини, възвишени и благородни. Дето има такива чувства, там има условия за любов. Значи, любов може да съществува само между две разумни същества, на които съзнанията представят двете точки на правата линия. От правите линии на техните съзнания ще се образуват две успоредни прави. При тази паралелност на правите, не може да става никакво стълкновение. Ако искате да дадете право на някой човек, оставете го да върви паралелно с вас, не спущайте към него никакви тангенти, никакви криви линии. Това значи, да оставите човека свободен. Свободата е нещо относително. Който не разбира Божиите закони, както и законите на своята душа, нито той може да бъде свободен, нито на другите може да даде свобода. За да бъде свободен, той трябва да има ясна представа за Първата Причина, а след това и за себе си. Това не подразбира, че човек трябва да обхване нещата със своя ум. Човек може да обхване с ума си само тия ниша, които разбира. Хората не разбират Бога, защото искат да Го обхванат с ума си. Те не Го разбират, защото му дават форма, подобна на тяхната. На Бога не може да се даде никаква форма. Когато мислите за Бога, за Първата Причина, представете си Го – като необятна интелигентност, като безгранична любов и мъдрост, която едновременно обхваща всичко в света, разбира нуждите на всички живи същества и им помага.

Казвате: Докажи това нещо! – Мога да ви го докажа, но искам да зная, по кой начин желаете да ви го докажа: по закона на посаденото

житно зърно в земята, или по закона на меленето на житното зърно на воденицата? Понеже, развитието на сегашното човечество върви по втория закон, т.е. меленето на житното зърно, за това доказване се изискват хиляди години. Ако имате търпение да чакате хиляди години, готов съм да ви донеса факти, не само от 99 кладенци, но от хиляди кладенци още. И тогава, вие ще употребите още толкова години, докато прочетете всички тия факти и се убедите в моите доказателства. Като се ровите между тези научни данни, някои от тях ще ви отправят за сведения към еди-коя си слънчева система, и вие трябва да блъскате главата си, от една система в друга, докато най-после кажете: Нищо не разбрах по този въпрос. След това ще ви изпратят в друго някое, учено общество, което живее на звездите, да видите, как там разрешават този въпрос.

Като ме слушате да говоря по този начин, ще се запитате, отде дойдоха тези учени общества? Как се пренесоха от пространството на земята? С това искам да кажа, че ако е въпрос за съмнения и противоречия, аз мога много такива да ви създам, но интересно е, че след като твърдите, че Бог ви е създал, отде дойдоха толкова много съмнения и противоречия във вашия живот? Според мене, никакви причини нямаше, за да дойде във вас съмнението и противоречието. Как е възможно, да се роди от вас това, незаконнородено дете – съмнението? Как е възможно, при вашата чистота и святост, да се роди от вас съмнението и подозрението? Всеки трябва да си зададе този въпрос и да се помъчи да си отговори. Част от енергията на желанията, които не могат да се изпълнят, произвеждат в ума на човека някаква отрицателна мисъл. Тази отрицателна мисъл, впоследствие, произвежда съмнение в човека. Например, срещате своя приятел, разговаряте се и той обещава, че еди-кой си ден, на определено място и в определен час, ще се срещнете пак, да се уговорите за някаква важна работа. Дохожда определеният ден. Вие отивате на определеното място, но приятелят ви не е там. Чакате час, два, три, той все още не дохожда. Започвате да се съмнявате, да

търсите причината за неговото закъсняване. Коя може да бъде причината за това? Или, че той се е размислил да дойде, или му се е случило нещо важно, което е попречило да изпълни обещанието си. Вие считате, че приятелят ви трябва да устоява на думата си, да бъде като божество. Действително, чистият и светият човек трябва да устоява на думата си. Такъв човек с нищо не може да се оправдае: че тренът закъснял, че параходът прекарал някакво малко крушение, или че сам той заболял – нищо не го оправдава. Не може да се яви причина, която да му противодейства. Ако срещне физически препятствия, най-после, той от тялото си навън трябва да излезе и пак да се яви навреме в определения ден. Когато някой ангел обещае на човека нещо, той ще се яви навреме: дали вън ще има буря или земетресение, дали ще бъде окован във вериги и в букаи, той трябва всичко да преодолее и да се яви навреме. Не направи ли така ангелът Господен с Петра? Той влезе точно на определения час при Петра, свали оковите от краката му и каза: „Стани и излез вън!"

Днес всички хора се намират в положението на Апостол Петра: хвърлени в тъмница, краката им в букаи и чакат, да дойде някой, да ги освободи. Ангелът се моли сега за вас и слиза от небето, да ви освободи. Той влиза в затвора, сваля букаите от краката ви и казва; „Излезте вън!" – Излезте вън, не мислете за своите стари затвори, идете при своите братя и сестри и заедно с тях, благодарете на Бога, че ви е избавил.

За да постигнете това, за да дойде ангел Господен от небето да ви избави, вие трябва да имате разбиранията на онзи забележителен американски генерал, който, като вървял един ден из улиците, минал покрай една казарма, в двора на която видял малка дружина войници, около 10–15, които се мъчели да вдигнат една голяма греда. Той се приближил при тях и взел да наблюдава, какво ще стане. Войниците се мъчели да вдигнат гредата, но не могли. Генералът погледнал към взводния им и попитал: Защо не помогнете на войниците, заедно да вдигнете гредата? – Аз съм взводен, а те – обикновени войници.

Моята работа е да заповядвам, а те трябва да изпълняват. Тогава, генералът се навел, турил рамото си под гредата и помогнал на войниците да я вдигнат. След това, той се обърнал към взводния, подал картичката си и казал: Господине, ти си началник на тази малка дружина; аз пък съм генерал Вашингтон.

По същия начин и Бог изпрати Сина си, сред човечеството, да ги научи на закона на служенето. Затова Христос казва: „Не дойдох да ми послужат, но да послужа." Син Божи дойде да помага на хората, а те, обикновени простосмъртни, обикновени взводни началници на малки дружини, капрали, искат да заповядват на света. Питам: от какво страда светът? От капрали. Светът е пълен с капрали, със взводни. Дето да се обърнете, все капрали ще срещнете: и в науката, и в изкуствата – навсякъде в живота. Щом дойде въпрос, да се помага някому, ние трябва да бъдем готови, да подложим рамото си под гредата, т.е. под мъчнотията и да я повдигнем. Мъчнотиите и благата са общи за цялото човечество.

Ще приведа още един пример за правилни разбирания. Един ден, американският председател на републиката, Вашингтон, вървял из града и спрял малко на пазаря. В това време, той видял, че един богат човек се озъртал, като че търсил нещо. Той го запитал: Господине, какво търсите? – Търся някой човек, да ми занесе пуйката до дома. – Аз мога да ви услужа. – Добре, вземете пуйката. Тръгват двамата: богаташът напред, председателят на републиката след него. Стигнали най-после до дома на богаташа. Последният се спрял, бръкнал в джоба си, извадил от кесията си четвърт долар и го подал на носача. Носачът погледнал към парите, погледнал към богаташа и мълчал. – Защо не вземеш парите? Не си ли доволен от това, което ти давам? Ето, вземи още четвърт долар! Той пак мълчал. – Защо мълчиш? Навярно си недоволен нещо. Че пуйката не струва, колкото възнаграждението, което ти дадох. Тогава, Вашингтон извадил от джоба картичката си, подал я на богаташа, като му казал: Приятно ми е, че можах да Ви направя една малка услуга – „Председател на

републиката – Вашингтон." И съвременните хора, като този богаташ, са научени да извадят от кесията си четвърт долар, да го дадат на носача, който носи пуйката им и с това, разрешават въпроса. Да, ами ако този носач е Председателят на Републиката? Какво ще правят тогава? Съзнание и разбиране се иска от хората.

„Изново." В какво се заключава новото? Кое е новото в българския народ? Кое е новото в духовенството? С какво ще се похвалят те? Може би, ще се похвалят с това, че обявили гонение против религиозните секти в България. И това не е лошо, но казвам: ако духовенството е на прав път, българският народ трябваше да бъде в добро положение. Освен това, държавите от целия свят трябваше да вземат пример от България. Така ли е всъщност? Какво виждаме ние в България? Тя е потънала в дългове, навсякъде се вършат насилия; тук-там чувате, че се извършили убийства. Така е в България, така е и в целия свят. Но казвам: Този не е правият път. Така не може да се живее. Това не е новото в света. Новото седи в Божественото. То изисква, между хората да се създадат искрени отношения, които да почиват на истината, а не на лъжата. Престъпление е да живееш с човека, а да поддържаш в ума си мисълта – да го ухапеш някъде, да го изнасилиш, или да смутиш духа му. Благородството на човека се заключава в това, да покаже на брата си пътя към свободата, към знанието и радостта. Намери ли веднъж този път, той ще бъде силен, здрав и богат. Всеки човек, в когото Божественото се е събудило, може да покаже на хората пътя към забогатяване; но те разбират друго богатство. Божественият човек, обаче, не се спира пред външното богатство. Той знае, че това богатство е причина за всички нещастия в света. Сегашното богатство е богатство на неправда, на насилие; властта, която цари по целия свят, е власт на насилие; управляващите в света си служат повече с неправда и насилие. – Ама ти не вярваш ли в държавата? – Аз не вярвам в държава, която се крепи на насилие и неправда. – В каква държава вярваш? – Аз вярвам в държава, в която съществува правда; аз вярвам в държава, в която съществува любов.

Когато такива държави се основат в света, те няма да затварят престъпниците, по цели 20 години, в затвор и да ги държат там с вериги на ръцете и на краката, но ще потърсят причините за техните престъпления. Щом намерят причините, ще потърсят начин, да премахнат тия причини, за да не поставят тия хора при условия, да повтарят грешките или престъпленията си.

Казвате: Защо Бог е създал света така, че едни хора са богати, а други – сиромаси? – Вие не знаете причините, които са заставили Бога да постави едни хора при богати, а други – при бедни условия. Ако Той би поставил богатия при условията на бедния, богатият би извършил големи престъпления. За да не прави грешки, престъпления, Бог му даде власт, сила, богатство. Това не значи, че богатите хора са лоши, но понеже не разбират законите на живота, те не могат да използват бедните условия и вместо да се повдигнат, ще се провалят. На сиромасите Бог казва: Понеже имате силна воля и светъл ум, вие ще можете да използвате условията, при които съм ви поставил, за вашето растене и развиване. Един ден, когато преодолеете тези условия, и вие ще станете богати. Тъй щото, намерението, желанието на Бога е, да направи всички хора щастливи и богати. Затова, именно, Той е поставил всеки човек при специфични условия, благоприятни за неговото развиване. – Ама защо днес съм останал неучен, прост човек? – Има причини за това, които, един ден, ти ще разбереш. Иначе, желанието на Първата Причина е да бъдеш и учен, и богат, и праведен. Всичко това ти ще постигнеш на своето време и място. В света, в който сега живеете, съществува пълен ред и порядък, който вие, поради непознаване на Божествения план, не разбирате. За неразумните хора, по-лош свят от този, в който живеят, не съществува. За разумните, обаче, по-добър свят от сегашния няма. Съвременните хора живеят в свят, подобен на забавачница, в която всички части на предметите са разхвърляни и децата се поставят на работа, да турят всяка част на нейното място. Децата, в тази забавачница, се учат да творят. Там частите не са

безразборно нахвърляни, но всяка част има свой номер и по реда на номерата, децата ги поставят на съответни за тях места.

Следователно, за да изправи живота си, човек трябва да постави всяко противоречие на неговото място. Какво правят съвременните хора, като се натъкват на някои противоречия? Като не могат да ги поставят на съответните им места, те казват: Бог не ни обича, хората не ни обичат, никой не мисли за нас и т.н. – Каква е тази философия? Къде може да заведе човека тази философия? Няма защо да очаквате на хората да ви обичат, да се молят за вас. Всеки сам трябва да се моли за себе си, всеки сам трябва да работи. Когато положението ви е много затруднено, можете да се помолите заедно с приятеля си, но всякога трябва да разчитате първо на себе си. Като се помолите двамата, молитвата ви ще бъде приета. Казано е в Писанието: „Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Синът трябва да отиде при баща си, да отвори сърцето и душата си пред него и да се помоли, да му даде това, от което се нуждае. Той не трябва да изисква, баща му да отиде при него. Ако синът, или детето, не може да отвори душата си пред своя велик Баща, да Му каже, че е изпаднал в тъмнина, в съмнения, в подозрения, пред кого ще отиде? Нека иска светлина от своя Баща, да оправи работите си, и ще получи. Когато детето краде от сладкото, което майката е скрила от него, а после отрича, че е пипало сладкото, не знае ли, че лъже? То познава своята погрешка, познава и лъжата, но не се признава, защото се страхува от тоягата. Ако детето знаеше, че като каже истината, няма да бъде наказано, щеше да признае погрешката си. Страхът от наказание, който хората изпитват, става причина те да лъжат, да крадат, да вършат ред още престъпления. В това се крие лошата страна на възпитанието.

Много от съвременните възпитатели казват, че тоягата е благословено нещо, понеже е излязла от рая. Вярно е това, но докато тоягата беше в рая, имаше паници, пълни с мед и масло. Щом тоягата излезе от рая, нищо не остана в паниците, но по гърбовете на хората

останаха следи от нея. Като казват сега, че тоягата е излязла от рая, едновременно с това, те трябва да си спомнят, че и човек излезе от рая. Докато беше в рая и тоягата беше чиста и свята като човека. Щом той излезе от рая, и тя се опетни. Тъй щото, ако човек е грешен, тоягата е десет пъти по-грешна от него. Тогава, защо ще ви бият с една грешна тояга? Какъв смисъл има в това? Ако е да ви бият, по-добре да вземат една райска тояга, която още не е опетнена, и с нея да ви бият. Така поне праведни ще станете. А тъй, да ви бият с грешна тояга, това не се позволява. Който бие, с любов трябва да бие. Престъпление е, да биете без любов. Що е престъплението? Всяко наказание, нанесено без любов, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без мъдрост, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без истина, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без правда, е престъпление. Всяко наказание, нанесено без добродетелта, е престъпление. На това основание, питам: Как можеш да съдиш брата си? Всеки човек, когото съдиш, е твой брат, роден от една и съща майка. Ще кажете: Ако хората не се съдят, може ли светът да се поправи? – Може. – По какъв начин? – Чрез любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Тогава казвам: право е това, което има две точки. Ако държите в ума си първата точка, т.е. Първичното съзнание, че Бог царува навсякъде и изпълва цялата вселена, вие сте намерили смисъла на живота. Всякога дръжте в ума, в сърцето и в душата си това Висше съзнание, за да разберете, колко е велик Бог, когато, от своето високо положение, слиза до най-малкото същество и го облива със своята любов. Когато обичате някого, вие взимате неговата форма. Така и Бог прави. Като слиза при нас, Той взима човешка форма. Като отиваме при Него, ние взимаме Неговата форма. Значи, сега Бог става като човека, а някога, когато отидем при Бога, ние ще станем като Него. Това не значи, че ще станем, в буквален смисъл, като Бога, но ще имаме Божиите мисли, чувства и постъпки.

Мнозина се смущават от това, че имат много неразрешени въпроси в живота си. Това не трябва да ги смущава. Не очаквайте

света да се оправи, но знайте, че той е оправен. Защо? – Защото Бог царува в света. Ако виждате някаква анормалност в света, тя се дължи, главно, на особените схващания на хората за света. Някой казва, че вън е студено, а друг, че вън е топло. Студът и горещината не са абсолютни неща. Когато на единого е студено, на другиго е топло; и обратно: когато на единого е топло, на другиго е студено. Има микроби, които и при 500о горещина не умират; когато човек, с всичката си топлина, не издържа и до 50° температура.

„ Изново." Това не значи, че трябва да отхвърлите старото, но трябва да турите ново начало, да започнете да чертаете бъдещето на вашия живот. Днес всеки иска да го обичат. Коя трябва да бъде основната черта на вашия характер, заради която хората могат да ви обичат? Преди всичко, човек трябва да бъде готов на услуги. Това говори за щедрост на характера. По този начин, близките около вас ще разберат, че има добри и разумни хора в света. Не е достатъчно само да желаете да бъдете добри, но трябва да докажете, че сте такива. Ако искате хората да ви признаят за добър цигулар, трябва да свирите добре на цигулка. Ако искате да ви признаят за добър пианист, трябва да свирите добре на пиано. Ако искате да минавате за художник, трябва да рисувате добре. Ако искате да минавате за виден учен, трябва да имате знания. При това, вашето знание трябва да се приложи в живота ви, да бъде в полза, както на вас, така и на ближните ви. Лекарят е необходим на хората дотолкова, доколкото може да ги лекува. Моралистът е необходим на хората дотолкова, доколкото може да им помага, да ги повдига в живота. Духовният човек е необходим на хората дотолкова, доколкото да им даде направление в живота, да ги подтикне към Великото Начало. Днес, между всички народи и общества, се явяват нови хора, с нови и светли идеи, които подтикват човечеството напред. Тези хора се срещат навсякъде по света: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, в Русия, в България и т.н. Те носят нов морал, нови разбирания, които служат като звено, като условие, за привличане

към земята на енергиите, които идат от духовния свят. И ако хората днес са недоволни от себе си, причината за това се дължи на факта, че много от небесните извори са затворени за тях и те не могат да ги използват. Много от енергиите, необходими за пресъздаването на техните мисли и чувства, не достигат до сърцата и умовете им. Защо? Те сами са прекъснали тия съобщения и сега трябва усилено да работят, да ги възстановят. Някой е недоволен. Защо? Липсва му нещо. Голяма липса има сега в света! За да се набави тази липса, изискват се нови хора, нови общества, които да привличат духовните блага към земята. Съвременните хора мязат на моряците из моретата, които, понякога вода газят, жадни ходят. Солена е морската вода, не е добра за пиене. Трябва да се намери начин, да се пречисти тази вода, да се извади солта от нея. Сегашният свят е осолен повече, отколкото трябва.

Едно българско семейство, което се състояло от свекър и свекърва, от син, снаха и зълва, варили един ден боб. Свекървата вдигнала капака на тенджерата и като видяла, че бобът е готов, турила малко сол и го вкусила – намерила, че е добър. Подир малко, дошла снахата: Погледнала боба, видяла, че е време да се тури сол. Взела лъжицата, турила сол и го вкусила. Добър е! – казала снахата. Дошла зълвата. И тя си спомнила, че този ден се вари боб: Чакай да туря малко сол, да се каже, че и аз нещо съм направила. Турила солта и си отишла. Сядат на обяд, да се хранят. Хапнал свекърът, хапнал синът – невъзможно е да ядат боба. – Кой тури сол в боба? Свекървата се обадила: Аз турих. Снахата казала: И аз турих. Зълвата: Че и аз турих. – Затова бобът е толкова солен! Има ли нещо лошо в това? Лошото не е в боба, но в пресоляването: турено му е сол повече, отколкото трябва. И в живота на съвременните хора е турено сол повече, отколкото трябва; и то, не онази сол, която дава живот, но сол, която прибавят към храните, за да не се развалят. Не туряйте сол повече, отколкото трябва. Пресолените неща са развалени. Месото, веднъж заклано, и то е вече развалено. Като го посоляват, хората успяват

донякъде само да спрат процеса на разлагането в него, но щом месото не е живо, този процес е започнал вече. Колкото и да се соли, процесът не може да се преустанови.

„Изново." Под думата „изново," Христос разбира вечен процес – процес на вечно обновяване. Като става сутрин, докато изгрее слънцето, човек трябва да се измени, да бъде нов човек. Това е закон на вечно подмладяване, на вечно обновяване. Изхвърляте старите идеи от ума си! Новото учение не позволява да носите една и съща дреха два деня наред. Казвате: Възможно ли е това? – Възможно е. В 365 деня ще промените 365 костюма. Новото учение не позволява, костюмите ви да имат еднообразни цветове. Всеки костюм ще има различен цвят. – Практично ли е това? – При сегашните условия – не е практично, но при новите условия, когато ще има много шивачи, това ще бъде в реда на нещата. И днес има много шивачи. В бъдеще тази професия ще представя нещо завидно. Ако днес това външно разнообразие в цветовете е невъзможно, вътрешно поне е възможно. Какво струва на човека, всяка сутрин, като става, да си прави по един костюм от лен, или от коприна, и то различни по цветове? Какво струва на човека, всяка сутрин, като става, да си каже, че е богат, че разполага с десет милиона лева в банката? Щом повтаря това всяка сутрин, кредит ще му се даде. Каквото мислите и желаете, това ще стане. Казвате, че ще бъдете богати – богати ставате. Страхувате се да не осиромашеете – осиромашавате. Турете в ума си мисълта, че ще станете богати – и ще ставате богат. Човек е наистина богат, но засега, източниците на богатствата, източниците на живота, за него са затворени.

Сега, няма да доказвам това нещо, но ще приведа следния пример. Един млад, интелигентен, но много беден човек, имал силно желание да стане богат, да осмисли живота си. Той искал да стане богат, но по честен начин, обаче, имал големи противоречия в живота си. Един ден, като вървял из града, срещнал един господин, на вид – добре, богато облечен; но на лицето му било очертано голямо

отчаяние и безнадежност. Този господин бил много богат, но не живеел добре с жена си. Всеки ден те имали големи недоразумения помежду си, които го докарвали до безумие, до пълно отчаяние и готовност да свърши с живота си. Този ден, именно, той тръгнал из улиците, с намерение, да се отбие в някое безлюдно място и там да тури край на всички мъчнотии. Младият момък, обаче, погледнал богатия господин с такова съчувствие, с такава топлина и нежност, каквито той никога в живота си не срещал. Затова, богатият спрял младия момък и започнал да го разпитва: отде е, какъв е, какво работи и останал учуден от неговата интелигентност. Богатият господин се разположил към младия момък, поканил го дома си и решил, в себе си, да го осинови, понеже те били бездетни.

Кой подтикна момъка да спре погледа си върху този богат човек? Това е новото в живота. Източниците на богатството, които били определени за младия момък, се криели в сърцето на тия богати хора. Ключът на това сърце пък бил в погледа на момъка. По този начин, всеки човек трябва да проявява Божественото, което се крие в него. Всеки ден носи определени Божествени блага за всеки човек, но той трябва да знае, как и де да ги намери. Когато слънцето изгрява, знайте, че то изгрява за всеки едного поотделно. Това не значи, че човек трябва да се изолира, да се отдели от другите, но трябва да съзнава, че един от слънчевите лъчи е определен за него. Всяка сутрин човек трябва да излиза, да посреща изгряването на слънцето с вяра, с интелигентност и с разумност, че този момент, именно, той ще приеме определената за него енергия. Сегашните хора са подложени на вътрешен тормоз, вследствие на съмнения, на подозрения, на които често се натъкват. Те казват: Възможно ли е, слънцето да има предвид всеки човек поотделно? – Възможно е. Преди хиляди години още, Псалмопевецът е казал: „Господи, на ранина ще Те потърся." И Моисей е казал, че Бог е създал слънцето, луната и звездите, за времена и години. Интересно е днес да се изчисли, на колко хиляди години се равнява времето, откак

Божествените блага са дошли на земята, и откак Божественият лъч е огрял целия свят. Откак Божественият лъч е влязъл в душата на човека, той е дошъл за времена и години, затова човек, щом пожелае, ще го има. Това подразбира идване на Царството Божие на земята. Там всичко става като с магическа пръчица. Царството Божие седи в това, да бъдат задоволени всички копнежи и желания на човешката душа. Това не може да стане при сегашните условия, но може да стане, когато човек се роди от вода и дух, от новия живот и от любовта. Това, което отделният човек желае, е желание на цялото, на всички хора по лицето на земята. Достатъчно е, да пожелаеш да бъдеш богат, или красив – в този момент още някой е станал богат или красив. Законът е такъв. Искаш да бъдеш учен – някой е станал учен. Радвайте се, че желанията ви се изпълняват. Щом един човек реализира желанията си, всички могат да ги реализират. Значи, всички желания са реални и постижими; въпросът е само до времето.

И тъй, новата философия на живота се заключава в постигане на щастието, било индивидуално, било общо. Следователно, човек не трябва да търси щастието изключително за себе си, но като общ закон, който се отнася до цялото човечество. Също така, той не трябва да схваща светостта като лична привилегия, но като общ закон за всички. Всеки човек може да бъде щастлив, учен, чист, силен, истинолюбив, разумен и т.н. Новата мисъл се заключава в следното: каквото мисли човек, това става. Следователно, не допущайте отрицателното в себе си! Борете се с него, докато положителното във вас вземе надмощие. Когато падне в някоя дълбока река, философът няма да разсъждава върху философията си, но ще гледа да се спаси. Ако знае да плува, философията му е права. Не знае ли да плува, от него и от философията му нищо няма да остане. Ако той може правилно да се справи със законите на водата, като излезе оттам, наново ще продължи философията си. Казвате, че животът е море. – Ако животът е море, тогава, каква философия е нужна първо на

човека? – Философията на плуването. Щом излезе на брега, той ще изучава науката на ходенето; плуването вече не го интересува.

Мнозина са недоволни от живота, поради това, че някои неща остават за тях тъмни, необяснени. Според мене, всички неща са обяснени; въпросът е да намерите онези хора, които знаят истината по тези въпроси. Тези хора можете да ги намерите навсякъде: и в България, и в Германия, и в Англия, и в Китай, и в Япония, и в Индия. Има само един начин, по който можете да ги намерите. Кой е този начин? Като похлопате на всички врати по лицето на земята и никъде не ви задоволят, най-после, ще намерите последната врата, отдето ще излезе човекът, който носи Истината в себе си. Характер се иска за това! Някой, още на първата врата, може да попадне на човека на Истината. Друг ще хлопа на стотина врати и едва тогава ще намери Истината. Трети пък, ще обиколи всички врати в света, докато най-после попадне на онази, която с векове е търсил.

Първото нещо: от вас се изисква постоянство и вяра, която не се огъва. Казвате: Все трябва да се поогъне човек. – Правата линия не търпи никакво огъване. Моралът, духовният живот търпят малки или големи изменения, но не търпят никакви огъвания. Недъзите, които хората имат, са техни специфични черти, те не са качества на живота. Какви са хората, това не е важно. Дали са добри или лоши, това са техни качества. Животът, обаче, не е като тях. Животът е красив. По естество, по първичен произход, като души, всички хора са красиви; но поставени при груби условия в живота, лишени от любов, те изглеждат лоши. Някоя мома се влюбила в един момък и го намира красив. Всички се чудят, какво е намерила момата в него, че го обича. Понеже го обича, тя е видяла в него Божественото. Следователно, вие не можете да познаете Бога, докато не Го любите. – Как ще Го любим, щом не Го виждаме? – В това седи изкуството: да любите Бога, без да Го виждате. Новото общество люби Бога, без да Го вижда. В стария живот, хората искаха първо да видят Бога, а после да Го любят. Новият живот изисква от хората да любят Бога, без да Го видят. Някой казва

на приятеля си: Вярвай в мене! Аз съм честен човек, ще ти дам десет хиляди лева. – Я дадеш, я не. Друг, обаче, без да му е приятел, вярва, че ще му даде десет хиляди лева. Кой от двамата седи по-високо? Вторият. Той вярва, без да е видял нищо. На такъв човек може да се разчита. Тъй щото, и вие трябва да вярвате на Бога абсолютно, преди още да са дошли до вас Божиите блага. Дълбоко в себе си, всеки трябва да си каже: Аз вярвам във всичко, което Бог е казал!

„ Изново." Сега, и аз ви желая, да започнете изново с новата философия: всеки ден да се обновявате, всеки ден да се обличате с нови костюми.

„ Изново." – Това не е в противоречие с вашите разбирания. Всеки ден трябва да имате по едно ново разбиране за живота. Тогава радостта, веселието, мирът, любовта ще се вселят в душата ви в своята пълнота. Само при това положение, човек може да бъде доволен. Една наука съществува в света. Тази наука седи в това: да виждате хубавото във всяка душа! Като срещнете един човек, потърсете хубавото в него и кажете: Този човек има еди-каква си хубава черта. Като не знаят тази наука, съвременните пророци започват да търсят недостатъците на хората и вместо да им помогнат, те ги осакатяват. Дойде някой при мене, иска да му гадая. Погледна го в лицето и му казвам: след десет години ще направиш една голяма погрешка, за която ще лежиш в затвор. В затвора ти ще се добереш до великата Истина, която ще те направи вътрешно свободен. Като излезеш от затвора, ти ще станеш велик човек и ще принесеш нещо в услуга на човечеството. Запомни добре това, което ти казвам. Един ден ще провериш истинността на думите ми.

Сега и на вас казвам: вие ще направите някакво престъпление, за което ще ви турят в затвор. Там ще се домогнете до великата Истина, която ще ви направи свободни. След това, ще станете велик човек, полезен на себе си, на ближните си и на човечеството.

„Изново!"

Беседа от Учителя, държана на 4 март, 1928 г., София – Изгрев."

БАЩА СИ И МАЙКА СИ

„Почитай баща си и майка си, и люби ближния си, както себе си.“ (Матея 19:19)

„Почитай баща си и майка си!“ – Това е стара истина – толкова стара, колкото и самият човек. „Люби ближния си, както себе си!" Тези две идеи са се родили със самия човек заедно, още когато той е дошъл на земята. Този закон не се отнася само до човека, но и до растенията. И растенията почитат баща си и майка си, и те имат ближни. Също така и рибите, и птиците, и животните, и минералите, както и кристалите даже, и те почитат баща си и майка си; и те обичат своите ближни. Ще кажете, че много е казано това. Българската пословица казва: „ От много глава не боли." Значи, щом главата ти не може да побере това, което се съдържа в някоя книга, остави го за после. Обаче, старите истини трябва да се изясняват, да се намерят съотношенията между тях. Между истините има известно съотношение, както и между числата. Всички числа в математиката са важни, само когато имат известни съотношения помежду си; всички геометрически форми са важни, когато имат известни съотношения помежду си; всички линии са важни, когато имат такова съотношение помежду си, че образуват различни фигури. На това основание, можем да кажем, че математиката представя духовен закон, защото в нея има съотношение на разумни идеи. Идеите живеят като хората. Това, което наричаме разумни идеи, това са отношения между същества, които имат отражения върху нас.

Според твърденията на съвременната философия, съществуват два начина на разбиране: единият е математически, а другият – духовен. Това поражда в науката спор. Този спор е приятен, защото дава възможност на хората да мислят. Значи, светът може да се

изучава от две гледища: обективно или външно и субективно или вътрешно. Външният начин е видим, а вътрешният – невидим, т. е. по-далечен. Когато казваме, че виждаме човека, ние виждаме само обективния, външния човек и по него съдим за субективния, за вътрешния. Виждаме, че някой човек свива веждите си, или затваря очите си, или маха с ръката си, или се криви на една или на друга страна, и от тези движения искаме да знаем, каква мисъл ги предизвиква. Защото, има разумни, има и неразумни движения. Неразумно движение, например, е изкъртването на една канара и търкалянето й надолу по наклон. Някой философ може да каже, че в търкалянето на тази канара действуват някакви разумни причини. Според мене, в търкалянето на канарата няма никакви разумни причини, защото, като срещне човек на пътя си, тя ще го смачка, ще го направи на каша, и след това ще спре. Канарата казва: Дотук мога да се движа; оттук нататък ще спра. Аз се движа само, докато има наклон; щом дойда на равнище, излизам от своето поле на деятелност, т. е. оставам на почивка.

„Почитай баща си и майка си!" Какво се разбира под думата "почитай"? Колко пъти е казано „почитай баща си и майка си и люби ближния си, като себе си," но какво се е постигнало? Ще кажете, че тази идея е понятна. Ако действително тази идея беше понятна, положението на съвременното човечество, както и на всички риби, птици, млекопитаещи, щеше да бъде много по-добро, отколкото е сега. Въпросът за почит към майката и бащата никой не можа да разреши. Растенията не можаха да го разрешат, и затова го предадоха на рибите; рибите не можаха да го разрешат, предадоха го на птиците; птиците не можаха да го разрешат, предадоха го на млекопитаещите; млекопитаещите не можаха да го разрешат, предадоха го на хората; хората не можаха да го разрешат, предадоха го на ангелите; и ангелите не можаха да го разрешат. Какво ще стане най-после? Този въпрос ще се предаде на Бога, Той да го разреши.

„Почитай баща си и майка си!" Да почиташ, това е акт, прилив в природата, прилив от човека към Първичната Причина. Да почиташ някого, значи, да му дадеш простор, да го поставиш на почетно място. Да почиташ някого, това не значи, че трябва да го приемеш в себе си вътре, но да го оставиш вън от себе си и да съзнаваш, че си приел от него много добрини. Заради тези добрини ще го почиташ, ще го наречеш свой баща и своя майка, И наистина, всеки, който ви е направил добро, той може да се нарече ваш баща или ваша майка.

„Почитай баща си и майка си, и люби ближния си!" Да любиш ближния си, това е вътрешен процес, това е Божествена идея, която прониква в самия човек. Обичта към майката и бащата се проявява навън, а тази към ближния – навътре. Когато почитаме и обичаме ближния си, ние го приемаме в дома си, угощаваме го, даваме му стая да нощува. Когато изказват почитта към ближния си, хората ще му направят паметник и ще се съберат около него да му изкажат почитта си. И законът казва: „ почитай!" Младежът, който отиде при Христа, да пита, какво трябва да направи, за да наследи живот вечен, не можа да разбере думите на Христа, защо трябва да продаде имането си и да го раздаде на бедните. Той не разбра, защо трябваше да стане търговец. Той не разбираше, че като отиде между хората да продава имането си, ще научи, какви са хората. Той не познаваше още хората и каза на Христа: Аз не искам да ставам търговец, да се занимавам с търговия. Казвам: човек трябва да разбира всичко в света. Той трябва да разбира от всяко занятие, от всяко изкуство. Колкото повече занятия и изкуства човек знае, толкова по-добър и по-учен става. Еднообразието убива човека. Христос каза на младия човек: „Иди, продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела та ме последвай!" Значи, първо ще намериш богатите хора, на които ще продадеш имането си, защото сиромасите не купуват скъпи неща. От това, как ще разпродадеш имането си на богатите, ще се види доколко умът ти струва; после ще го раздадеш на бедните и ще тръгнеш след Христа. И бедните хора са родени от майки и от бащи.

Като раздадеш имането си на бедните, ти ги почиташ. На богатите пък няма да раздаваш и подаряваш, а ще продаваш. Това значи да почиташ баща си и майка си. „ Като продадеш имането си и го раздадеш на бедните, ела при мене да се учиш. Аз ще ти стана ближен. Аз ще те уча, а ти ще ме обичаш." Следователно, който отиде при Христа, при Учителя си, да се учи, Той ще му стане ближен. Ако човек не е готов да продаде имането си и да го раздаде на бедните, той не може да отиде при Христа. Не е въпросът в раздаването, в това, че някой имал къща, или няколко декара земя, но законът е такъв. Според този закон, човек ще има възможност да влезе във връзка с разумните същества, богати и бедни. Богатите представят бащата, а бедните, сиромасите – майката. Тъй щото, богатите хора са вашите бащи, а бедните – вашите майки. Значи, богатият, бащата трябва да продаде имането си. На кого трябва да го продаде? На богатите, на хората, които имат. След това той трябва да го раздаде. На кого? На сиромасите. Най-после, ще отиде при своя Учител да се учи на закона да люби ближния си. Тази е една органическа истина, която трябва да се осъзнае от всички, понеже тя е необходима като основен елемент при сегашното ви развитие. Тя е необходима и за вашето щастие, защото човек трябва да гради в живота си.

Щастието не почива на механически закон, но на жив, органически закон, в който има растене, развиване, както всички живи същества. Щастието не седи в това, да има човек къщи, ниви, лозя, дрехи, пари и т. н. Щастието се заключава в това, да има човек здрави дробове, здрав стомах, здраво гърло, здрави ръце и крака. Защо са краката на човека, ако няма стомах? Защо са мислите му, ако няма мозък? Каква работа може да свърши той без ръце? Значи, съотношения има между всички удове на човека. Ние наричаме работа всичко онова, което се отнася до нашето повдигане. Защо? Защото ние представяме частици от един Велик организъм в Битието. В това отношение, всеки човек има задължение да извърши известна работа. Дали съзнава, каква е тази работа, или не я съзнава, това е

друг въпрос. Дали съзнава своето предназначение, и това е въпрос; важно е, че човек съзнава в себе си известен потик, известен импулс да живее, Желанието на човека да живее, негово ли е, или не? Не е негово. Въпреки това, човек има желание да живее. Този импулс – за живот, съществува във всички същества. Всички живи същества искат да живеят. Това е импулс на самата природа. Тя има свои методи, с които разполага. Съвременните хора се намират в една фаза, когато щастието не може да се реализира. За щастието са работили много хора, много велики учени и философи, но не можаха да го постигнат. Напротив, нещастие ги е постигнало. За щастието са работили кристалите, после растенията, животните, хората, но никой не разреши този въпрос. Растителното царство някога е претърпяло един катаклизъм, вследствие на което растенията се превърнаха в зрелища. От тях остана само част, която и до днес съществува. На времето си и рибите имаха отлична култура, но и те не можаха да разрешат въпроса за щастието. И те претърпяха криза, която унищожи почти всички. От тях остана една малка част, която и досега съществува. По-рано са съществували такива големи риби, които са гълтали цели китове. Дойде ред и до хората да разрешат въпроса за щастието, но и те не можаха да го разрешат. Съществува един закон, според който, когато не може да постигне една своя идея, човек трябва да се смали. В закона за смаляването взимат участие два процеса: процес на горене и процес на стопяване. Има и трети процес – процес на съграждане. На тези процеси са подложени и органическият, и психическият свят. Ако се даде простор на първия и на втория процес в органическото царство, всичко ще изгори и ще се стопи. Колко и какви ли мъчения не са прекарали съществата от органическото царство, за да преодолеят тези два процеса! Някога, в далечното минало, е станал голям пожар в слънчевата система, вследствие на което всички планети са били разтопени. Трябвало е след това да дойдат разумни същества, със своите помпи, които да ограничат това голямо опустошаване. След това е започнал процеса на съграждането.

Светът, в който живеем, не е направен още, както трябва. Учени и религиозни хора казват, че светът, който Бог е създал, е направен много добре. Да, Бог е създал света много добре, но след като го оставил на своите работници, те объркали малко работите. Казано е в първа глава на Битието: „Земята беше неустроена и пуста, и Дух Божий се носеше върху водата. И рече Бог да бъде виделина, и стана виделина." Онези, които не разбират дълбоките закони, които са взели участие при създаването на света, се стремят към бързо развитие, към бързо придобиване на щастие. Като не могат да постигнат това, те казват: Защо светът е създаден така? Човек трябва да бъде разумен, да разбира законите, за да види, че при създаването на света е взела участие Висша разумност. Двама души живеят около океана и не могат да го преплуват, не знаят, какво се крие зад него. Единият от тях е човек със слаби умствени и интелектуални способности, а другият е с особени умствени способности и високо интелектуален. Първият поглежда към океана и въздъхва, не намира изход да го преплува. Вторият, обаче, знае законите за плаването, знае механика, познава методите за движението, и решава един ден да построи един параход, с който да преплува океана. Той предвижда всичко, каквото може да срещне на пътя си, но въпреки това, пак се явяват известни положения, които той не е могъл да предвиди. Качвате се на този кораб, но се явява голяма буря, и той започва силно да се клатушка. Казвате: Как така този учен човек не можа да предвиди това нещо? – Той е предвидил всичко, което се отнася до устройството на кораба, до неговите машини, но що се отнася до външните условия, бури, ветрове и други стихии, той не могъл да предвиди, а още по-малко – да ги избегне.

Следователно, ония същества, които взели участие в създаването на земята, били разумни, високо учени и интелигентни, но все пак не могли да предвидят всичко. Земята е голям параход, който пътува във велик океан. Този океан пък е безбрежно пространство, изпълнено с течност, вследствие на което и съвременните учени не могат да

изчислят, колко милиарда години са нужни, за да може земята да спре на своето първо пристанище. Те не могат да определят, кога първият випуск хора ще слязат на първото пристанище на земята, дето тя ще вземе нови пътници и ще тръгне към второто пристанище. Когато земята спре на първото си пристанище, както параходите спират, нищо няма да остане от нея. Като казвам, че от земята няма да остане нищо, имам пред вид движението ѝ около нейната ос. Тя ще престане да се движи около себе си. Колкото вещи да са нейните техници, както и да я управляват, те не могат да предотвратят това явление. Тогава земята ще бъде в положението на луната, която вече е спряла на своето първо пристанище, вследствие на което не се върти около своята ос. След няколко хиляди години и луната отново ще предприеме своето пътешествие.

Това е само за обяснение на идеята. Въпросът не се отнася нито до пристанището, нито до кораба, но до факта, че съществуват непредвидени случайности в нашия живот, които и най-разумните същества не могат да предвидят. Светът е сбор от разумни същества, от разни степени на развитие, и като резултат на тяхната деятелност се явява голямото разнообразие в живота. Всички тия същества приемат, че съществува една Висша интелигентност, но понеже не разбират законите, с които Тя си служи, нито пък познават формите, чрез които Тя се проявява, много неща остават за тях неизвестни. И най-напредналите, и най-разумните същества абсолютно нищо не знаят за тази Висша интелигентност. Скрита е тя от погледите на всички същества. И наистина, всеки е забелязал, че това Велико, Безбрежно, Божествено начало, което остава непознато, често разваля плановете на хората. Тъкмо някой е намислил да направи нещо, но изведнъж някаква външна причина дойде и развали всичко. Кой не е имал подобни опитности, в будно или в сънно състояние? Например, някой сънува, че го коронясват, правят му голям палат, избрали му царица, всичко е готово вече, но дойде един негов приятел отвън, хване го за крака и му казва: «Скоро ставай, къщата гори!» Стресне се,

стане изведнъж, но нищо няма – нито цар ще стане, нито къщата гори. Казвате, че това са илюзии на човешкия ум. Не, това е реалност, която не може да се реализира, понеже събудиха този човек преждевременно, не го оставиха да свърши съня си. Ако бяха го оставили да спи още, сънят щеше да се реализира. Когато някой цар от земята замине за другия свят, не се ли намира пак пред подобен сън? И той на земята е бил цар, но в невидимия свят никой не го признава за такъв. Истински учените хора знаят тия неща много добре, и те, изобщо, не се съмняват. Обикновените хора не вярват в тия неща; те не вярват и в задгробния живот, в това, че умрелите са живи, т. е. че продължават да живеят на онзи свят. Умрелите живеят но по друг начин; те мислят, но по друг начин от този на живите хора на земята. И те имат свои закони, свой ред и порядък, свои съдилища. Когато някой от тях сгреши, те го изпращат на земята, там да изправи погрешката си. И обратно: когато някой сгреши на земята, изпращат го на онзи свят, там да изправи погрешката си. Когато осъдят някого на земята на смъртно наказание, това показва, че не могат да намерят метод за изправянето на този човек и затова казват: «Хайде да го изпратим на онзи свят, там ще се намери начин за неговото изправяне. – Вярно ли е всичко това, или не? – Зависи от вашите разбирания. Обаче, всяко нещо трябва да се опита. Как в същност седи работата, никой нищо не знае. Колцина от вас сте били в онзи свят да знаете това? Или колцина от вас могат да се върнат в самата вечност, да видят, как е бил създаден светът, как е бил създаден първият човек? Съвременните учени казват, че човек е произлязъл от клетка. Така е сега, но първият човек е бил високо културен; той е бил от високо произхождение, но впоследствие тази култура се е изродила, и тогава човек е произлязъл от клетка. Значи, първият човек е слязъл, и след това отново е започнал да възлиза. Първият процес наричат инволюционен, а вторият – еволюционен. При втория процес се предполага, че човек е произлязъл от клетка. По този въпрос са

писани много книги, които можете да четете, да дойдете до известно убеждение.

Сега, каквото и да ви се говори, каквото и да четете по този въпрос, не се смущавайте, не се колебайте в съществуването на Бога. Мнозина се спират пред този въпрос и си казват: Дали съществува Бог, или не? Има ли друг свят, или няма? Бог изпълва цялото пространство, и всички светове се поддържат от Неговата сила. Че един или втори философ отрича Неговото съществуване, с това нито Му се предава, нито Му се отнема нещо. Не е въпросът, дали съществува Бог, или не, но кардиналният въпрос е да живеем съобразно Неговите закони, ако искаме да бъдем здрави по ум, по сърце, по тяло. Тъй щото, дали вярвате, или не вярвате в Бога, не е важно. Как живеете, това е важно. Ако вярвате пък, вярата ви трябва да има съзнателен израз.

Съвременните хора трябва да започнат с изучаване на своя организъм. За тази цел те трябва да се запознаят с живота на низшите същества и да се качват нагоре, докато дойдат до себе си. Сегашните хора минават за много учени. Щом са толкова учени, знаят ли, от колко милиарда клетки е съставен човешкият организъм? Някои от вас сте свършили един факултет, други – два факултета, но надали могат да отговорят на този въпрос. Човешкият организъм е съставен приблизително от 60 трилиона клетки, които се отличават с голяма интелигентност. Всички тия клетки включват в себе си качества и способности на същества от различна култура и интелигентност. Например, някои от клетките на човешкия организъм носят в себе си културата на растенията. Растенията се отличават с голяма наука. Някои от тях познават добре химия, физика. Други са отлични агрономи, те избират условията, при които трябва да се развиват, знаят, коя почва е добра за тях, и коя не е добра. Има клетки, които знаят законите за кристализирането. Трети пък са минали през културата на рибите, на птиците, на млекопитаещите. Най-после, има клетки, които са минали през културата на високо

напреднали, разумни същества. Тези клетки днес образуват мозъка на човека. Следователно, мозъкът, това е човекът. Човек се отличава по своята глава. Ако снемете главата на човека, от нея надолу той прилича на животно. Благодарение на главата, човек постепенно се е отделял от останалите животни. Ако разгледате дробовете и стомаха на човека, ще видите, че те се различават коренно от предшестващите култури. Например, дихателната система на човека се различава много от тази на рибите, на птиците и на ред още култури, които са живели преди него.

Задачата на съвременния човек е да започне да изучава своя организъм, да изучава себе си. Не е въпросът, какво той може да направи индивидуално, в обществото, но да изучава своя организъм, да изучава силите и законите, които действуват в него. Ако не балансира силите в себе си, човек не ще може да издържа на противоречията, които съществуват в живота. Някой преживява голяма буря, голямо отчаяние и дохожда до положение на самоубийство. Той трябва да знае причините на това отчаяние, на тази стихия. Ако познава себе си, той ще разбере, че произходът на тази стихия е вън от него и ще може лесно да се справи с нея. Понякога човек изпитва в себе си чувство на омраза, на завист, на съмнение, а някога изпитва и положителни чувства – любов, пълна вяра и т. н. И в единия, и в другия случай, той трябва да знае причините, как са се родили тия чувства в него. Те не са се родили сега. Съмнението води началото си още от културата на термитите, които са съществували милиони години преди човека. Каква борба са водили термитите, докато стигнат това развитие, което е застрашавало човешката култура! Те са достигнали висока култура, но днес нищо не е останало от нея. Те имат слаби тела, но са много опасни. Ако Провидението беше допуснало още да се развиват, те щяха да опустошат цялата земя. В топлите страни цели области са опустошени от термитите. Термитите са големи майстори в опустошението. Ако отидете на мястото на някоя къща, която е била

нападната от термити, ще видите само останките й, цялата е превърната в прах. Те са големи химици, знаят да разяждат стъклото, металите, дървото. Цели гори са опустошавани от термити. Цели параходи са били разрушавани от термити. Няма място, в което термитите не са могли да проникнат.

Сега може да се зададе следния философски въпрос: каква е била целта на природата, като е допуснала съществуването на термитите? Тя ги е допуснала с цел да икономиса част от своята енергия. На времето си, те са разрешили един важен социален въпрос. Те разрешиха един от въпросите на природата, но техният въпрос остана неразрешен. Термитите нямат гробища. Те изяждат мъртвите си. Всичко, каквото излезе от тях, те го оползотворяват. Учените, които изучават живота на термитите, и досега още не могат да разберат, каква е целта на природата, като ги е създала. Те действуват като тайна сила в природата. Отде вземат разпорежданията си, не се знае. Обаче, в две-три седмици те са готови да унищожат цели квартали, защото много бързо се размножават. Царицата на термитите снася 30 милиона яйца през годината. Те почитат царицата си, която е 20 – 30 пъти по-голяма от един голям термит. Значи, ако един обикновен термите е от 3 – 5 милиметра голям, царицата е голяма около сто милиметра. Какво е целила природата, като е дала възможност на термитите да се размножават толкова много? Човечеството дължи спасението си от термитите на мравките. Те му дойдоха в помощ. Мравките казаха на термитите, че Царството Божие не е за тях, но за човека. Термитите не могат и не трябва да наследят земята. Авторът, който пише за термитите, казва, че голямо нещастие би било за човечеството, ако термитите успеят да влязат и в Европа. Някога, когато Европа е била тропическа зона, термитите са се развивали и там, но благодарение на студената епоха, която настанала в Европа, те били унищожени. От това време насам бялата раса е започнала свободно да се развива.

Сега, да се върнем към въпроса за вътрешното проучване на себе си. Няма по-красив обект от обекта за изучаване на човека. Тъй както е създаден организма на сегашния човек, той съдържа в себе си всички предшествуващи култури, изразени в една, или в друга форма. Всички предшествуващи култури и цивилизации, през които са минали растенията, животните и човешките раси, са складирани в потенциално състояние в клетките на човешкия организъм. Следователно, ако някой човек иска да се домогне до изучаването на някое растение, той трябва да разбира законите на своя организъм, както ученият отива в някоя библиотека, или в някоя лаборатория и започва да борави с познати съчинения, с познати елементи. По този начин и съвременните хора трябва да разгърнат гънките на своето тяло и по него да четат, както по книгите на познатата за тях библиотека, своето минало, настояще и бъдеще. Само тогава ще може да се създаде по-разумен живот от този, който сега съществува. Какъвто строй и да дойде днес, той не може да бъде идеален. Преди всичко, хората трябва да бъдат свободни. Ако хората се стремят към богатство, те трябва да знаят, че всички не могат да бъдат богати. Всички хора не могат да бъдат и сиромаси. Целта на природата не е да направи хората богати, нито пък да ги направи сиромаси. Целта на природата е свободата на човешката душа. За да бъде свободен, човек трябва да разбира законите на живота, както и тия на разумната природа. В света има разумни сиромаси, има и неразумни сиромаси; има разумни богати хора, има и неразумни богати. Ние имаме пред вид разумните богати и разумните сиромаси, които са дошли в света да работят, а не да критикуват, защо светът е създаден така, а не иначе. Колкото и да критикуват, нищо няма да постигнат. Когато Шопенхауер казва, че в света съществува една зла воля, какво се постига с това? Не е достатъчно само да се констатират нещата, но те трябва да се изправят. Представете си едно лошо управление, което е взело всичко в ръцете си. Какво може да се направи срещу това управление?

Христос е казал: „Не противи се на злото!" Това значи: ако на злото отговориш със зло, с това ти повече го засилваш. Следователно, на злото не отговаряй със зло! На доброто, обаче, отговаряй с добро. Значи, законът за доброто е обратен на този за злото. На любовта отговаряйте с любов; на доброто – с добро; на мъдростта – с мъдрост; на истината – с истина. На злото пък не отговаряйте със зло; на лъжата не отговаряйте с лъжа. Ето една отлична философия! Казвате: Как може без лъжа?– Може без лъжа. Вие трябва да знаете, че лъжата е изобретение на низши същества, а не на човека. Низшите същества са виртуози в лъжата. Много растения чрез лъжа, чрез измама привличат към себе си насекомите, като ги използуват за храна. Тези растения изработват особени капчици течност, която отдалеч свети, привлича насекомите. Щом насекомото се приближи към растението, последното се отваря и го поглъща. В продължение на 24 часа растението изсмуква соковете на насекомите и след това се отваря. От насекомото не е останало нищо, освен неговия скелет, който се изхвърля навън. Растението отново се отваря и чака нова жертва, като че до това време не е извършило никакво престъпление. Ще кажете, че Господ е създал тези растения.– Бог ги е създал, наистина, но Той няма никакво отношение до капчиците, с които насекомите се привличат. Те са изобретение на самите растения. Този въпрос има друго обяснение. Той е във връзка с икономията в природата. Природата иска да опита разумността на това растение; тя иска да опита, може ли да се подкупи, или не може. По същия начин тя изпитва и насекомите, дали са умни, или не. Когато някое насекомо се приближи към едно от тия растения, то погледне вътре, а природата го пита: Как ще разрешиш сега тази задача? Ако насекомото е умно, ще погледне към растението и ще избяга далеч от него. То казва: Аз разбирам тази работа. Които не разбират, нека влязат вътре, да научат един урок.

Питам: ако и вие, с вашите мисли и чувства, влезете в такова цвете, какво ще бъде положението ви? Външността мами, привлича

хората. Тя поражда в ума на човека неправилни, изопачени мисли и чувства. Например, един беден, прост човек, облечен с прости дрехи, върви по улицата и среща един богат, хубаво облечен, със скъпи дрехи, с нова шапка, с нови обуща. Погледне го и си въздъхне. Обърне се натук-натам, вижда, че всички го поздравяват, почитат го. Погледне дрехите си, въздъхне си и казва: Ех, да имах и аз такива дрехи, и мене щяха да почитат! Но сега, никой не ми обръща внимание. Много от съвременните хора са дошли до убеждението, че за да бъде почитан и уважаван, човек трябва да бъде богато облечен. Това не е право. Дрехите не правят човека. Неправилността на това положение е изнесено в един анекдот за Настрадин Ходжа. Един ден той се облякъл в най-простите си дрехи и отишъл в едно кафене да пие кафе. Влязъл в кафенето, но никой не му обърнал внимание. Заръчал си кафе, изпил го, платил за него и си излязъл, пак тъй от никого незабелязан. След няколко деня той облякъл новите си дрехи, турил си нова шапка, нови пантофи, напръскал се с гюлова вода, и отишъл в същото кафене. Още с влизането му, започнали да го канят да седне ту на една, ту на друга маса. Заръчали му едно кафе. Той взел чашката с кафе в ръка и излял кафето върху кюрка си, като казал: Заповядай, пий това кафе! Тази чест се пада на тебе! Почерпили го второ кафе, но той пак го излял на кюрка си.

Казвам: дрехите са си дрехи, но да се мисли, че външността изменя човека, това е унижение за него. Достойнството на човека се заключава в неговия ум, в неговото сърце, в неговата душа и в неговия дух, а не в дрехите. Дрехите са резултат на човешкия ум. Разумният човек може да бъде хубаво, богато облечен, а може да бъде и просто облечен, но дрехите не определят неговата разумност. Сега в света има много костюми. Ако отидете в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, навсякъде ще видите най-разнообразни костюми. Всеки народ си има своя специфична носия. И българите имат свои носии. Ако изучавате техните носии, ще видите, че шопите, например, и лятно, и зимно време носят по два кожуха.

Това е остатък от живота на пещерния човек. Кожусите, които шопите носят, са остатъци от ледената епоха, през което време те са живели. В подсъзнанието си, те носят спомени за тази епоха и очакват тя пак да дойде. Като обличат двата кожуха, те си казват: Нека ни е топличко, да не се простудим.

„Почитай баща си и майка си!" Почитай Първичната Причина, която ти е дала подтик да се проявиш на земята. Почитай и онази съществена идея в себе си, която те отличава като човек! Това наричаме ние баща и майка. Почитай Бога във външната форма на своите баща и майка! Като почиташ баща си и майка си, ти се повдигаш. Ако баща ти се повишава, и ти се повишаваш. Ако царят се повишава, и неговите синове и дъщери се повишават. И обратно: когато майката и бащата губят, заедно с тях губят и синовете, и дъщерите им.

„Люби ближния си, като себе си'" Аз свързвам този процес с друг процес в природата. Да любиш ближния си, това е процес, свързан с яденето. Любовта към ближния и процесът на яденето са едно и също нещо. Когато човек може да избира храната си и да я дъвче добре, той може да обича ближния си. Лакомият не може да обича ближния си. Любовта към ближния е благородство на характера. Това е храна за душата. Хората остаряват, защото не любят ближните си. Който не люби ближните си, той е осъден на старост. Когато престане да люби, човек престава да се храни, вследствие на което остарява. Някой казва: Този не заслужава моята любов, онзи не заслужава моята любов. Кажеш ли така, настъпило е вече скончанието на твоя век. Ти съвършено изсъхваш, и животът губи вече за тебе смисъла си.

„Почитай баща си и майка си, люби ближния си, както себе си." Това са два велики закона, първият от които е свързан със закона на вдишването и издишването, а вторият – със закона на храненето. Само високо интелигентният човек, който е разбрал законите на природата, може да почита баща си и майка си. Като изучавате живота на растенията, на птиците, на млекопитаещите, ще видите, че

ония от тях, които са по-интелигентни, имат уважение към баща си и майка си. Вечер, когато се нареждат да спят, онази птичка, която повече обича майка си, отива близо до нея; онази пък, която повече обича баща си, отива близо до него. Всички се нареждат така, че между тях не се създава никакво противоречие. Едните се нареждат отляво на майка си, а другите – отдясно на майка си; едните – отляво на баща си, а другите – отдясно на баща си, и между тях не се явяват никакви противоречия. Питам: отде дойде тази идея у птиците, да знаят, как да се нареждат и какво да правят? Ще кажете, че това е инстинкт. Това, което наричате инстинкт, още не обяснява проявите в природата. Разбира се, по интелигентност, хората не могат да се сравняват с никакви животни. По интелигентност, човек седи хиляди, милиони пъти по-високо от кристалите, от растенията, от рибите, от птиците, от млекопитаещите и т. н. Хората не проявяват даже всичката своя интелигентност, която им е дадена. Ето, много религиозни, духовни хора, които служат на Бога, често се обезсърчават и казват: Какво трябва да правим сега?– Вие, които сте хиляди пъти по-интелигентни от растенията, идете при тях и ще видите, че те знаят, какво да правят. Чудни са хората! Слугата знае, какво да прави, а господарят не знае. Ученикът знае, какво да прави, а професорът, който му преподава, не знае, какво да прави. Когато някой казва, че не знае, какво да прави, той се натъква на една архаична мисъл, останала от миналото, която днес се явява като препятствие в живота му. Какво трябва да прави? Да я заобиколи. – Животът няма смисъл. –Това е друга архаична мисъл, която трябва да се заобиколи. Ще си кажете: Било е време, когато животът е нямал смисъл, но днес има смисъл. Каквато архаична мисъл мине през ума ви, вие трябва да я заобиколите така, както инженерите, при пробиване на тунели, заобикалят онези канари и скали, които им препятствуват.

„Почитай баща си и майка си!" Когато говорил на учениците си, Христос им обяснявал вътрешния смисъл на онези закони, които

седят зад разумната причина. Той им обяснявал далечните причини и последствия на нещата. Има неща, които днес не можете да постигнете, понеже сега им поставяте основа. Ако искате преждевременно да постигнете известни неща, вие сами ще си попречите. За да постигне своите желания, всяка сутрин, като става, човек трябва да изправя отношенията си към майка си и баща си. Ако сега дойде някой реформатор в света, първата му задача ще бъде да накара хората да оправят отношенията си към своите майка и баща, не на сила, но по съзнание. След това той ще ги застави да оправят отношенията си към своите ближни. Аз наричам ваш ближен този, който, при всички условия на живота ви, може да служи като лост за вашето повдигане. Вие трябва да любите ближния си, понеже без тази любов не можете да се повдигнете. Любовта към Бога е капиталът, който човек трябва да възприеме от Него, за да се повдигне. Любовта към ближния пък представя човешката воля, човешкия лост, с който хората взаимно трябва да си помагат. Следователно, дали ще работите за ближния си, за дома си, или за Бога, законът е един и същ. Вашите деца не са тела, но души, от които не можете да изисквате да ви гледат на старини. Ако те доброволно пожелаят да ви гледат, това е друг въпрос, но първото им отношение е към Бога. Те са интелигентност, която работи заедно с интелигентността на всички души. Защо? Защото законите на природата се кооперират, работят заедно. Който иска да проучи първия закон – любовта към Бога – той трябва да продаде всичкото си имане, да го раздаде на сиромасите и да почне отново да печели. Това значи да очисти човек сърцето си от всичко старо, от всичко непотребно. Това значи да се приготви човек за Божественото разбиране. Няма по-красиво нещо от това, да придобие човек Божественото разбиране, Божествения мир. А тъй, да се теоретизира само, че човек трябва да се самоотрече – това нищо не значи. Човек може да се отрече само след като дойде до онова вътрешно, Божествено разбиране. Когато бият някого, той може да се отрече от нещо, но това още не е съзнателно отричане. Отричането

подразбира да употреби човек всичкото изобилие, което има в себе си, за повдигане на баща си и майка си, т. е. за онази свещена идея, която носи в душата си. По обратен път тази идея ще работи и за неговото повдигане.

Сега от всички хора се изисква дълбоко проучване на законите в природата. Скърбите и радостите също така трябва да се проучат. Като казвам, че човек трябва да страда, това не значи, че съм за страданията. Аз не съм нито за страданията, нито за радостите. Защо? Има радости, които не почиват на здрава основа. Например, разбойникът, който убива, който краде, се радва, че е придобил нещо, но радостта му не е дълготрайна. Тази радост не е истинска. Неговата радост е скръб за другите. Такава радост не е Божествена. Когато радостта на едного е скръб за другиго, и когато скръбта на едного е радост за другиго, това показва, че хората живеят още в един преходен свят. Светът, в който хората живеят, не е разумен свят, те трябва да дойдат до взаимно разбиране. Разумният човек трябва да накара доброто и злото в него да се скарат, а той да стои настрана и да наблюдава. Само така могат да се разрешат въпросите. Затова е казал Христос: „Не противи се на злото!" Няма адепт, няма Учител в света, който да е казал на хората да се борят със злото. Който се е опитал да се бори със злото, той всякога е бил побеждаван. Злото е мощна сила, пред която цели светове са изчезвали. Злото е космическа сила, пред която трябва да се пристъпва с благоговение. То е поток от лава, пред която нищо не можете да направите. Апостол Павел е казал: „Побеждавайте злото с добро!"

Съвременните учени искат да убедят хората, че злото може да се ограничи. Днес това е невъзможно. Злото е космическа сила, която може да се ограничи само с векове. Опитността на миналите векове, както и тази на миналите народи са довели хората до заключение, че злото се побеждава само с доброто. Човек трябва да носи доброто в себе си като оръжие против злото. Злото не е определено само за вас, то съществува независимо всичко друго, но защо съществува, никой

не знае. Няма философ или учен, който да е обяснил причините за съществуването на злото. Досега са дадени хиляди обяснения, от старите и от новите времена, но нито едно от тях не е самата истина. Факт е, че злото и доброто съществуват. Защо и за какво, това не е важно. Важно е, че тези две сили са станали причина човек да съществува, т. е. да се прояви. Ако злото изчезне, човек не може да се прояви; ако доброто изчезне, човек пак не може да се прояви. Следователно, злото и доброто съществуват, за да се прояви човек. Обект на доброто и на злото в космоса е човекът. Това обяснение още не е научно, и то представя известни догадки, известни предположения.

„Почитай баща си и майка си!" Това значи: не презирай баща си и майка си, не им отвръщай със зло, не гледай час по-скоро да се освободиш от тях, не гледай на баща си като на простак. Почитай баща си и майка си, макар и четири факултета да си свършил. Баща ти, който те е родил, е по-учен от тебе. Колкото факултета да си свършил, баща ти има един факултет повече от тебе. Баща ти не обича да се хвали. Когато синът покаже своя диплом на баща си, последният поклати главата си и казва: Синко, аз разбирам, че много още човек има да учи. Един ден, като дойдеш на моето положение, ще видиш, че с това учение нищо не става. Ти мислиш, че днес всичко е идеално, но един ден, когато се обезсърчиш, когато живота изгуби за тебе смисъла си, тогава ще търсиш друг път, докато най-после дойдеш до разумното в света, до познаване вътрешния смисъл на живота. Как ще познаете живота? – Като се обезсмисли и после – отново осмисли. Казано е в Писанието: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога."

„Почитай баща си и майка си! Люби ближния си, както себе си!" Това са два психологически процеса, тъй необходими за човека, както е необходима дихателната система за него. Който не разбира тези закони, той ще се осакати. Приложете тези закони и ще видите, че те ще внесат известно подобрение в живота ви. Когато Христос е казал

на богатия да продаде имането си, с това Той искал да го застави да влезе в отношение с хората, да се обмени, да създаде връзка с тях. Това може да се постигне с двата психологически закона – почит към майката и бащата и любов към ближния. Тези два закона трябва да се осмислят и приложат в живота. Това са истини, които досега не са приложени, както трябва, вследствие на което в съвременната култура те се явяват в нова фаза.

Всички говорят за любов към отечеството, за свобода на народите, но как ще дойде тази любов, отде ще дойде тази свобода - и те не знаят. Всички говорят за равенство и за свобода, но отде ще дойдат това равенство и тази свобода? Докато човек не почита баща си и майка си, никаква свобода и равенство не може да придобие. Докато човек е гладен, докато не се е нахранил, за никаква свобода и равенство не може да се говори. Всички говорят за „папото." Важен е въпросът за храненето, т. е. за хляба специално. Въпросът за хляба не е само външен, физически или материален, но той още е вътрешен духовен въпрос.

Съвременните хора носят в себе си голямо богатство, и при това богатство не знаят, какво да правят: вайкат се, плашат се, че ще умрат и всичко ще изгубят. – Жалко е, че те съзнателно оставят тялото си да умре, да се разпръсне по четирите краища на света. Те не знаят, че клетките на техните тела попадат в телата на другите хора, при съграждането им, и там, съединени с други клетки, влизат в мозъка на някой човек, дето служат при предаване и възприемане на мислите. Често клетките на някой виден философ попадат при съграждане мозъка на обикновен човек, и там започват да работят, да помагат за неговото развиване. Това се потвърждава от важния закон в природата, че нищо не се губи, нито създава. Всички велики мисли очакват да попаднат в умовете на някои хора, които да ги възприемат и реализират разумно. Някои мисли пък не се реализират правилно, вследствие на което се създават противоречията в живота. Някой човек се лута натук – натам, не знае, какво да прави. Дойде при него

приятеля му и казва: Ожени се, и работите ще се уредят. Друг му казва да не се жени. Ако е женен и живее добре с жена си, казват му да я напусне, или да я набие и т.н. Това са механически мисли, които не почиват на здрава основа. И да се реализират, те няма да дадат добри резултати. За да могат тия мисли правилно да се реализират, преди всичко човек трябва да почита майка си и баща си. Който не почита майка си и баща си, и да се ожени, той пак ще бъде нещастен. Това всички трябва да знаете. Защо? Ако той не почита майка си, как ще почита жена си? И жена му ще бъде подобна на майка му. Жената е крайно взискателна към мъжа си. Първото нещо, което тя ще изисква от него, е справедливост. Той трябва да бъде спрямо нея тъй справедлив, както и спрямо себе си. Тя не държи толкова за любовта му, колкото за справедливостта. Любовта идва на второ място. И затова, в който момент тя почувствува, че той е несправедлив към нея, всичко е свършено. След това той може да се докарва пред нея, да й купува разни неща, но въпросът е свършен вече. Мъжът пък, от своя страна, изисква от жена си уважение. На първо място седи уважението, а после любовта. Че жената щяла да му направи баница, или нещо друго – това не хваща място, ако тя не го уважава.

Следователно, ако хората искат да живеят добре, те първо трябва да поставят за основа на своя живот закона „почитай майка си и баща си!" Този закон има значение и в социалния, и в семейния, и в индивидуалния живот на хората. От прилагането, или неприлагането на този закон зависи щастието или нещастието на хората. Затова казваме, че хората сами градят своето щастие и сами го разрушават. Ако някоя жена ме пита, защо не може да живее с мъжа си добре, ще й кажа: Ти не живееш добре с мъжа си, защото не почиташ баща си и майка си. Ти не ги постави на нужната висота. Ти избяга от тях, ожени се без тяхно позволение, като помисли, че седиш по-високо от тях. Съвременните хора казват, че дъщерята е свободна от влиянието на родителите си. Според мене, именно, като свободна, тя трябва да поиска съвета на баща си и на майка си. Аз взимам майката и бащата

в тяхната идеална форма, не в обикновената форма и проява на майка и баща.

Сега, аз не искам да възприемате нещата на вяра, но направете поне един малък опит върху това, което ви говоря, и ще видите, дали съм прав, или не. За себе си аз съм прав, защото, всичко, което говоря, съм опитал, но ако и вие се уверите, че съм прав, печелите. Ще кажете, че може да има изключения. – Възможно е и това. Някой път изключенията биват 25%, някой път – 50%, а някой път – 75%. Когато говоря, даже и 75% да има изключение, пак ще спечелите. Ако имате резултат 25%, това е максима, с която, ако работите, животът ви ще бъде десет пъти по-добър, отколкото е сега. Затова, именно, Христос е казал: „Почитай баща си и майка си като разумен човек! Люби ближния си като разумен човек!" Само при това положение ще имате Божието благословение, понеже почитта към родителите е закон , основан от Бога. Христос казва: „Който има Божието благословение, той ще има слава и почести, и каквото душата му пожелае, ще има. Който спазва този Божествен закон, той всичко ще придобие, не само за един, или за два деня, но за цялата вечност. Той ще придобие повече, отколкото е очаквал. Това не значи още, че ще дойде ден, когато всички въпроси ще се разрешат. Не, това никога няма да стане. Едно трябва да знаете: в сегашната еволюция на космоса нещата нямат край. Защо няма да дойде край на нещата? За хората няма начало, няма и край, но за Бога има начало, има край. Той е и в началото, и в края. Какво могат да говорят хората за начало и за край? Началото и краят са достояние само на Бога, затова Той казва: „Аз съм начало, аз съм край. Аз съм алфа, аз съм омега."

Някой казва: Какъв ли ще бъде краят на моя живот? – Никакъв край нямаш ти. – Какво ли е било началото на моя живот? – Никакво начало нямаш ти. Тази е правата философия. Като проследите цялата история на човечеството, ще видите, че нито един държавник, който е турил начало на някоя държава не е останал до днес жив. Коя от старите велики държави е останала да съществува до днес? Де е

Асирия? Де е Вавилон? Де е стара Индия? Де е велика Персия, която едно време е заповядвала на света? Де е велика Франция на Наполеона? Де е велика Германия? Де е велика Русия? Има нещо, което липсва на съвременните хора, за да разберат законите, по които обществата могат да се развиват. Развитието на обществата и народите не върви по някакви произволни закони. Велики закони управляват развитието на обществата и народите, но хората трябва да познават тия закони и да им се подчиняват. Когато разрешавате душевните въпроси в себе си, тогава и социалните въпроси се разбират в по-голяма светлина. Тогава хората разбират и своите отношения към обществото. Това не значи, че те трябва да се изолират. Хората знаят, че те не живеят за себе си, но живеят за някого. Като не разбира великия закон на Битието, бащата казва, че живее за дома си; домът казва, че живее за обществото; обществото – за народа; народът – за човечеството, а човечеството – за целия космос. Еволюцията може да върви и по този начин, но човек все трябва да живее за някого. Ако схващате живота така, ще видите, че имате мощ в себе си.

„Почитай баща си и майка си!" Забелязано е, че всички народи, в които майката и бащата са заемали почетно място, са имали по-дълга култура. Като народ, египтяните се отличавали с голяма справедливост, но когато изгубиха това качество, те пропаднаха. Когато евреите влязоха между египтяните, последните пропаднаха, защото не можаха да се справят с тях. Най-после Бог трябваше да изпрати Моисей между евреите. Фараон се бори с Бога и не пусна евреите, заради което в невидимия свят се взе решение Египет да не съществува като държава за хиляди години, за да изкупи греховете си. Когато научи урока си, той отново ще възкръсне. Не е позволено на един народ да мъчи друг народ! Не е позволено на господаря да мъчи слугата си, нито на слугата да мъчи господаря си. Не е позволено на мъжа да мъчи жена си, нито на жената да мъчи мъжа

си! Не е позволено на брата да мъчи сестра си, нито на сестрата да мъчи брата си!

„Попитай баща си и майка си! И люби ближния си, както себе си!" Тези два закона трябва да ги спазвате. Това е човещината, това е възвишеното и благородното у вас. Това трябва да проникне във вас, за да покажете, че сте хора от новата култура. Новите писатели трябва да пишат в този дух. Това са думите на Христа, на Великия Учител, Който дойде от невидимия свят. Той казваше: „Както ме е Отец научил, така и аз ви уча." „Аз зная, че всичко, каквото имам, е от Отца ми дадено."

Сега и аз ви оставям с тия два закона и вярвам, че като дойдете втори път, вашите бащи и майки ще бъдат на почетно място, а ближните ви ще бъдат тъй галени, както майката гали своите възлюбени деца.

Беседа от Учителя, държана на 11 март, 1928 г., София – Изгрев.

ПОМАЗА МЕ

„Духът на Господа Йеова е връх мене, защото Господ ме помаза.“ (Исайя, 61:1)

Съвременните хора мислят, изказват и написват мисълта си, но мисълта им може да бъде понятна, само когато има свое средоточие. Всички сте изучавали геометрията, изучавали сте кръга и знаете, че всички точки на окръжността се намират на еднакво разстояние от центъра на кръга. Това показва, че всички тия точки имат стремеж към центъра. Следователно, когато се говори за човешкия живот, като за кръг, ние разбираме един разумен процес. Като казваме, че животът представя разумен процес, това ни най-малко не означава, че животът има някаква цел. Никаква цел няма животът. Това са човешки схващания. Каква е целта на философа? Да стане философ. Каква е целта на крадеца? Да открадне нещо. Каква е целта на красивия човек? Да стане още по-красив. Каква е целта на силния човек? Да стане още по-силен. Каква е целта на музиканта, когато изучава някакъв инструмент? Да стане виден музикант. Всеки човек има някаква цел, но каквато и да е неговата цел, тя не определя същината на живота. Животът е нещо по-високо от целта. Целта може да оправдава средствата, и средствата може да оправдават целта, но целта и средствата не оправдават самия живот. Животът седи по-високо и от целта, и от средствата, които могат да се употребят.

Едно изисква животът от всички хора: правилно разбиране. Какъвто и да е човек – философ, музикант, художник , държавник, свещеник – на каквато степен на развитие и да се намира, той вечно трябва да коригира своите възгледи, т. е. той вечно трябва да разширява своите възгледи. Който не разбира така живота, той ще се намери в голямо затруднение. При лесната задача, разрешаването е

лесно, но при трудната задача, мъчнотията веднага иде. Малките дългове лесно се изплащат, но щом дойде до големите дългове, от стотици милиони и от милиарди левове, изплащането е трудно. Ако сте обикновен чиновник, но имате да изплащате сто милиона лева, в колко години ще ги изплатите? В същото затруднение ще се намери човек, не само когато има да изплаща големи дългове, но и когато се стреми да постигне копнежите на своя дух, на своята душа, на своя ум и на своето сърце. Човек се състои не само от един кръг, но от хиляди кръгове, които имат свой център. Някой учи музика – това е един кръг със свой център. Друг учи художество – това е друг кръг със свой център. Това са отделни области, отделни възможности в живота, които съставят една цел. За постигането на тази цел, човек трябва да разбира вътрешната връзка на живота, т. е. онзи велик закон, който ръководи човешката душа. Онези, които не вярват в душата, нека вярват в своя ум, и него да следват. Онези пък, които не вярват и в ума, нека следват пътя на своето сърце. Безразлично е, в какво вярва човек, но той все вярва в нещо. Какво е веруюто, например, на водата, която се спуща от някой планински връх? И с вяра, и без вяра, водата слиза по един наклон надолу. Когато говорим за стремежа на някой човек, ние знаем, че и с вяра, и без вяра, той все ще постигне нещо, но по два различни начина: когато постига своя стремеж с вяра, човек олеква и кацва на земята; когато постига своя стремеж без вяра, той се разбива на хиляди парченца, като бъчва. И това е хубаво. Нима детето, което никога не е плакало, като счупи шишето на безброй парченца, няма да плаче? Ще плаче, разбира се. Извори ще бликнат от очите му. Какво означава счупването на шишето? Шишето е символ на нещо, затова детето плаче. Хубаво е, когато, при счупване на шишето, изворите бликат от очите на детето. То е изгубило нещо, за което трябва да плаче. Ако детето плаче за едно шише, колко повече трябва да плаче човек, когато изгуби своята свещена идея! Има хора, които сълза не проронват при изгубване на своята свещена идея.

Те казват: Изгубихме своята свещена идея, но няма нищо. Не, и вие, като детето, трябва да плачете за своята свещена идея.

Велика работа предстои на съвременното човечество! Всички хора трябва да се заемат с изучаване еволюцията на човечеството, развитието на народите, развитието на расите, но не повърхностно, а в тяхната дълбочина. Да изучавате нещата повърхностно, то е все едно да имате желание да станете поет, философ, учен,и т. н. Хиляди желания може да има човек, но философът има за цел да обясни причините и последствията на нещата в човешкия живот. Той не може да бъде философ, ако не се вдълбочава, ако не издирва причините и последствията на нещата. Поезията,музиката и изкуството имат за цел да създадат условия за красота и щастие в живота. Който иска да бъде щастлив и красив, той непременно трябва да бъде музикант, поет и художник. Няма ли тези три качества в себе си, той нищо не може да постигне. Щастието и красотата се постигат само чрез музика, чрез художество и чрез поезия. Когато искат да се веселят, светските хора спазаряват музиканти и певци да им пеят и свирят. При това, те не викат стари музиканти, баби и старци, да им свирят, но викат млади, жизнерадостни моми и момци. – Това не е ли престъпление? Питам: какво престъпно има в това, че искате млади хора да ви свирят? Не е ли по-престъпно да видите, как някой човек се е изоставил, напуснал, вследствие на което лицето му се е набръчкало? Нима художникът не страда, когато види своята картина, която с години рисувал, цяла набръчкана? Коя е причината за нейното набръчкване? Според мене, картината на истинския художник, през всички времена и епохи, трябва да остане красива, без никакви набръчквания. След всичко това хората казват, че ще остареят. Как ще остареят? Кожата им щяла да се набръчка, веждите, косите им щели да побелеят, от живота щели да бъдат недоволни, в себе си щели да се усъмнят. Това значило старост. Питам; какви са тези идеи? Каква е тази философия на остаряването? Остаряването е неестествен път в живота. Старостта е най-опасната болест в живота.

Тя е най-ужасната патология. Най-ужасните микроби са тия на старостта. Когато се заразят от тия микроби, хората остаряват, изгубват всичко възвишено и благородно в себе си. Тия микроби, като термитите, изяждат всичко свещено в човека, като остават от него само сухи кости. И тогава всички казват: Остаря този човек. Философите казват, че в старостта си човек поумнявал, а в младостта си бил глупав. Според мене е точно обратно: в старостта си човек оглупява, а в младостта си е умен. Поискайте от детето това, което държи в ръката си, то ще го даде; поискайте от стария това, което държи в ръката си, той няма да го даде. Кой от двамата е по-благороден? Изворът, който тече ли е по-благороден, или щерната? Изворът е по-благороден, защото постоянно дава.

Сега аз говоря за нещата в техния прав смисъл. И разумният живот трябва да бъде извор, който постоянно да изтича навън. За да бъде човешкият живот щастлив, той трябва да се наторява, но не по начина, по който сегашните хора торят нивите си. Разправят за един опит на наторяване, който Франклин направил. На известно място, насадено с трева, той посипал гипс, но така, че написал с него думите: Това място е наторено с гипс. Когато тревата под тези букви, израснала, тя била два пъти повече и по-буйна от съседната, която не била наторена с гипс.

И тъй, всички хора, които имат идеи, това са хора, наторени с Божествения Дух. Онези пък, които нямат идеи, те не са наторени с Божествения Дух, те са киселини и основи. Ако поливате някое цвете с азотна, или с друга някаква киселина, какво ще стане с него? Ако наторявате градини и ниви с киселини и основи, всичко ще се превърне в пустиня. Какво може да расте в пустинята? Какво може да расте в Сахара например? Знаете ли, кои са причините за образуването на Сахара? Две теории съществуват за образуването на Сахара. Според някои учени, Сахара се образувала от отбиването на ръката Нил. Според други учени, Сахара се образувала след отбиването на Голфщрома. Тук се натъкваме на противоречие, че

благото на едного, носи нещастие за другиго. Значи, за повдигането на Европа, трябвало е да се създаде пустинята Сахара. Ако днес се отбие Голфщрома от Европа, целият й климат ще се измени.

Сега, за развиване на човешкия дух, трябва да се обърне внимание на единството на нещата, което съществува в човешката еволюция, В такъв случай, всички науки имат смисъл само при здрав, разумен човешки дух. Мислите ли, че богатите търговци в света, които са вложили всичкото си внимание в своите тефтери, в сметките си за взимане и даване, знаят нещо от философия, или от астрономия? В това няма никаква наука, никаква търговия. Мислите ли, че младият момък, който седи пред тефтерите на красивите моми и се чуди, коя от тях да избере, разбира живота? Мислите ли, че философът, който има голяма библиотека от книги, и прочете ту една, ту друга от тях, се е добрал до смисъла на живота? Смисълът на живота може да се разбере само при дълбоко вътрешно вглеждане в нещата. Казвате: Смисълът на живота е в храненето. – И аз съм съгласен, че трябва да се храним, но храната, която употребяваме, трябва да бъде толкова пълна, че да не остава никакви излишъци. При това, при храносмилането не е достатъчно само да се образуват хранителни сокове, но те трябва правилно да се окисляват, за да предадат на кръвта чист червен цвят. Чистата кръв съдържа в себе си всички жизнени елементи, както и потенциална, и кинетическа енергия, които са причина за образуване на мисълта. При кръвообращението става и обратно течение на кръвта, което може да се върне към духовното тяло на човека. Сложен е процесът на кръвообращението. Той не е само физически, но и духовен. Под физически процес, под физически живот разбираме само това, което е видимо и което може да се подложи на опит. Значи, има неща, които с обикновено око не могат да се видят и не могат да се подложат на опит.

Процесите, които се извършват в човешкия организъм, трябва да бъдат нормални. Когато са анормални, в човека се явява вътрешно

недоволство. По-голямата част от времето на съвременните хора е заето с неправилни мисли и чувства. Това е патологично състояние. Някой се оплаква, че е неразположен. Защо е неразположен! Богат е, силен е, защо е неразположен? Някой има десет милиона лева на разположение, друг има двадесет милиона, но и първият, и вторият са недоволни от живота. Много дъщери и синове на богати американски милионери са недоволни от живота, самоубиват се, като казват, че животът нямал смисъл, Мнозина казват, че ако биха имали пари, съвсем друг щял да бъде техният живот. Парите са средство, което трябва добре и на място да се употреби. Храната е средство, което трябва добре да се употреби. Силата е също така средство, което трябва на място да се употреби. Ако всички тия неща се употребят добре и на място, те ще допринесат нещо за съграждането на човешкия характер. Хората от XX в. на първо място трябва да се научат да съграждат своето тяло. В този смисъл, истинска религия е онази, която дава методи за съграждане на човешкото тяло, за изправяне на всички недъзи в него, както и за освобождаване на човека от съмнението, от злобата, от неверието, от разногласието в живота му. Това са патологични състояния, от които човек трябва да се освободи. Всички болести, които съвременната медицина познава, се дължат все на живи същества, на тъй наречените микроби. Например, безверието се дължи на един род микроби, злобата – на друг род микроби. Тези отрицателни състояния в човека се дължат, в същност, на изверженията на микробите, които образуват в организъма му ред отрови и киселини. И затова, когато казваме, че злото се побеждава с добро, разбираме, че в доброто съществува един принцип, чрез който тези микроби могат да се отстранят. Злото е живот, подобен на нашия. Следователно, и злото е на мястото си. Злото представя красива, мощна сила, която невидимият свят използува на време и на място. Момците обикновено търсят красиви моми, но те не знаят, че красивите моми са зло в живота. Това не значи, че красивата мома сама за себе си, е зло, но тя иска хубави

дрехи, обуща, удоволствия – неща, за поддържането на които са нужни хиляди и милиони. В този смисъл, красивата мома е зло в света. За тази красива мома момъкът може да лежи в затвор. Тя ще бъде щастлива, а той – нещастен; тя ще иска това-онова, ще има приятели, ще живее, както иска, а той ще се измъчва. Този момък ще каже: Господи, защо ми даде това зло? Не, красивата мома е благо, което момъкът е получил преждевременно. Идея има красивата мома! Тя казва на момъка: Ти можеш ли да изпълниш сърцето ми с красиви чувства? – Не мога. – Тогава аз ще си намеря друг момък. – Можеш ли да изпълниш ума със светли мисли? – Не мога. – Тогава аз ще си намеря друг момък. Питам: какво зло има в това? Следователно, ако не искате да се измъчвате, не ограничавайте красивите моми и момци! Какво виждаме днес в света? Красивите моми и момци ги затварят, ограничават; богатите и силните хора връзват, букаи турят на ръцете и краката им. Слабите никой не връзва, никой не ограничава, но те сами са вързани на леглата си.

Сега, за да се избегнат аномалиите, патологичните състояния в живота, трябва да се приложи Божественото учение. Като се заговори за това учение, и най-великите писатели се изказват едностранчиво. В някои отношения те разсъждават добре, но щом дойдат до този въпрос, веднага мисълта им се отклонява от правия път. Тези велики писатели мязат на онзи човек, който казвал за приятеля си; Когато срещнете моя приятел, можете да му говорите за всичко – за музика, за изкуство, за поезия, за наука, но дойде ли въпрос до месечината, дума не отваряйте. Защо? Защото, като заговорите на този човек за месечината, той изгубва всичкото си равновесие.

Казвам: всеки от вас има такава една месечина. Докато не му говорите за месечината, той е добър, но щом го бутнете за месечината, той става лош, изгубва разположението си. Месечината подразбира слабостите в хората. Всички хора имат слабости, до които, като дойдат, те изгубват своето равновесие. Тъй както се развива животът на съвременните хора, той има пред вид да им покаже, де са

техните слабости, до които, като дойдат, те изгубват своето равновесие. Той има пред вид да им покаже, де са техните слабости, т.е. де е тяхната месечина. Чрез страдания, чрез изпитания, Провидението иска да покаже на хората, де са слабите им страни. Всеки човек има слаби страни. В това няма нищо лошо. Аз считам гениален човек онзи, който изправя една своя слаба черта. Талантливите, гениалните хора идат в света, за да изправят своите погрешки, както и погрешките на другите хора. Хората трябва да изправят ред погрешки, докато дойдат до истинското знание. Иначе, ако днес, при слабостите и погрешките, които имат, придобият истинско, положително знание, те ще злоупотребят с него. Например, красотата е необходима в живота на хората, но те трябва разумно да се ползуват от нея. Без красота животът не може да съществува. Тя дава подтик на хората. Като видите един ангел, вие се импулсирате. Как си представяте ангелите? Като стари, набръчкани баби и дядовци? Не, красотата не се заключава в бръчки. Красивото лице няма бръчки, но и мумия не е. Красивото лице не е гладко, опнато, без никакви бръчки. Красивото лице не трябва да има бръчки, но трябва да има долини и планински върхове, поля и градини, реки, морета и извори. Който погледне такова красиво лице, той трябва да види в него велик, обширен свят.

Пророкът преди хиляди години е казал: „Духът на Господа е върху мене". И наистина, няма по-хубаво нещо от това, Духът на Господа да бъде върху човека. Когато Божественият Дух дойде върху човека, в него се явяват необикновени състояния. Няма по-красиво състояние от присъствието на Божествения Дух върху човека! Той чувствува в себе си онова вечно благо, което внася радост и веселие. Съвременните хора имат различни понятия за присъствието на Духа. Велико нещо е присъствието на Божествения Дух в човека! Съвременната наука нарича това състояние „пробуждане на съзнанието". Думата „съзнание" обхваща само едната страна на понятието „дух". Думата „дух" в българския език е силна дума.

Другата страна на понятието „дух" подразбира великото в света, което осмисля вътрешния живот, което поставя всичко в права посока, което туря в контакт човека с всички живи, разумни същества, повдига го и го обезсмъртява. Духът е източник или носител на живота. Дето се явява силата на човека, там се явява духът. Значи, силата на човека зависи от Духа. Дето се явява Духът, там се явява животът. Когато Духът напусне човека, той губи съзнанието си, т. е. губи Духа. Ако проследите пулса на човек, в когото Божественият Дух работи, ще видите, че има голяма разлика в сравнение с пулса на друг, в когото Божественият Дух не работи. Там, дето Духът работи, пулсът е ритмичен, хармоничен. Там, дето Духът не работи, пулсът е дисхармоничен.

И тъй, първото нещо: човек трябва да създаде Божествен ритмус на своето сърце. Как ще се образува този ритмус? Когато Божественият Дух започне да работи в човека, той неусетно придобива този пулс, този Божествен ритмус на своето сърце. Ритмусът на човешкото сърце е ритмусът на неговия живот. Този ритмус, този пулс е Божествен. Той иде в света, за да ритмува всичко. Животът на хората върви, именно, според този пулс. И затова, с право можем да кажем: дето има пулс, там и живот има. Ние сме дошли до пулса на кръвоносната система, който се изразява чрез сърцето, но и сърцето, само по себе си, има свой пулс.

Сега, главното качество, което характеризира човека, като мислещо същество, е неговата мисъл, неговата разумност. Разумният човек се отличава пък с любовта си. Любовта на разумния човек е толкова широка, че при каквито условия да го поставят, както и да се изменят тия условия, тя е постоянна и обхваща всичко. Разумният човек е готов да даде хапката от устата си; той е готов на всякакви разумни услуги. Да услужите на човека, това не значи само да го задоволите, но да му услужите разумно, т.е. на място и на време. Да обичате човека, това значи разумно да отговаряте на някакви негови вътрешни стремежи. Няма по-красиво нещо от това, да отговорите на

стремежите на душата на някой човек, или да реализирате някоя негова мисъл, или да способствувате на някое негово чувство. Това може да направи само онзи, в когото Духът работи. В това отношение, да възпитавате някого, значи да отстраните всички онези лоши, неблагоприятни условия, които пречат на неговото развитие.

Съвременните културни хора на XX в., които имат опитността на хилядите поколения преди тях, които носят в себе си знанието на вековете, често изпадат в известни слабости, вследствие на което изгубват красивото, хубавото в себе си. И трябва да минат ред години на работа, на усилия, за да го придобият отново. И наистина, благодарение на някаква своя слабост, за нищо и никакво, човек изгубва своя красив живот. Например, някой иска да стане чиновник, но с това чиновничество той ще изгуби своя идеал. Щом е така, никакво чиновничество не му трябва. Той не е роден за чиновник, Друг иска да стане учител. Обаче, за да стане учител, той трябва да има в себе си нещо възвишено и благородно, което да вложи в душите на децата. Той не трябва да гледа на учителството като на професия и да заблуждава децата. Също така, който иска да стане свещеник, той трябва да има в душата си велик, възвишен идеал, който да внесе и в душите на своите пасоми. Свещеничеството не е професия, не е занаят. Учителството, свещеничеството са отговорни служби. Всички ученици и всички хора, които минават през ръцете на учителите и на свещениците, един ден ще ги държат отговорни за всяко отклонение, за всяко заблуждение, в което те са ги поставили. Техните възпитаници ще ги питат: Защо не ни казахте Истината? Какво правят съвременните хора? Те се стремят към високи служби, без да имат пред вид, какви отговорности носят и казват: Днес за днес. – Ако под думата „днес за днес" те разбират Божествения живот, и аз съм съгласен с тях. Но ако под думата „днес за днес" разбират човешкия живот, който трябва да прекарат, както и да е, те са на крива посока, на крив път.

Сега вие трябва да се стремите да възприемете Божествения Дух. Той иде днес в помощ на човечеството. Някога, в далечното минало, човечеството е паднало в тъмна зона, в която се намира и до днес. Само Божественият Дух е в сила да го извади оттам. Защо и за какво е станало това, върху него са писали мнозина ; вие можете да четете всичко, което е писано по този въпрос. Това слизане на човечеството в тъмната област се дължи на грехопадението, вследствие на което той се е озверил. В естеството на човека има нещо низше, нещо животинско, зверско, вследствие на което той може да извърши най-страшните престъпления. И наистина, няма същество в света по-страшно от човека, който може да извърши такива ужасни престъпления! Едновременно с това, няма друго същество на земята, което може да извърши такива добрини, каквито човек върши. От една страна виждате този красивият човек да проповядва любов към Бога, любов към ближния и към цялото човечество, а от друга страна го виждате да осакатява своя ближен, да убива брата си. След това пък виждате тия двамата се примиряват, прощават си. Виновникът се обръща към пострадалия с думите: Ще ме извиниш, че те нараних. Съжалявам за всичко това, което ти причиних. И аз не зная, какво ми дойде в главата, че без да мисля много, ти причиних такова зло.

Много от съвременните хора, без да съзнават, какво правят, изпадат в положението на онзи разбойник, който убил брата си. Този разбойник бил главатар на една банда. Като вървял из гората, срещнал един пътник и без да мисли много, взима пушката си и го прицелва, удря го в крака и го поваля на земята. След това отива към пътника, да види, какво може да вземе от него, навежда се близо до лицето му, и остава ужасен, когато в лицето на непознатия пътник вижда своя роден брат. Тогава започва да се извинява на брата си, че не го познал. Извинява се, съжалява, но късно. Като извършат някое престъпление, тогава всички хора, като този разбойник, започват да съжаляват, да се извиняват, че не са знаели, че не с видели, че не с

познали и т. н. Те седят готови със своите пушки и, който мине покрай тях, стрелят.

Страданията и нещастията на съвременните хора се дължат на безлюбието. Те не се познават едни други. Ако някой каже на някого най-малката обида, той е готов да изсипе върху него огън и жупел. И започва след това: Аз познавам този човек, той е такъв-онакъв. Ще изхвърли по негов адрес ред нелепости, но като види, че е излъган, ще отиде при него да се извинява, че бил излъган, че го подвели и т. н. Това не е нищо друго, освен състояние на разбойника, който вдига пушката си, наранява своя брат, за да го обере, но като го познае, извинява се и съжалява за направеното. Питам: в какво седи сегашният живот? В какво седи сегашната култура? Ще кажете, че сегашната култура се заключава само в ядене и пиене. Каква философия е тази? Какво отношение има тази философия към бъдещия ви живот? Какво отношение има това изкуство към бъдещия ви живот? Все има някакво отношение. След време вие не трябва да бъдете баби и дядовци с набръчкани лица. Вие трябва да дойдете до онова съзнание, при което повече да не остарявате. Като дойдете до 33 години, повече не трябва да остарявате. Щом дойдете до 33 годишна възраст, ще се задържите такъв, какъвто сте в този момент и ще останете, колкото време искате млад. Ако разполагате с наука, с изкуство,трябва ли да се страхувате от сиромашията? Аз наричам истинска наука онази, която може да се бори с сиромашията, с болестите, с недъзите, със злото, с греха. Който няма тази наука, той ще види, какво нещо е сиромашията и ще разбере, как постъпва природата. Ако има да дава някому 20 – 30 хиляди лева, той ще дойде в името на закона, ще го хване, ще го тури в затвор, и там ще се разправя с него, както разбира. Строга е природата! Строга е, но за кого? За онзи, който не я разбира. Коя майка, като получи писмо от сина си, че е гладен, няма да му изпрати пари? Същото може да се каже и за вас. Ако разбирате законите на природата и ѝ пишете писмо, че сте гладни, тя веднага ще ви изпрати толкова, колкото

искате. Но трябва да пишете на нейния език. Не пишете ли на нейния език, тя ще ви каже: Синко, забравил си ме. Който пише на моя език, аз го познавам и му давам, колкото пожелае. Който не пише на моя език, не го познавам и нищо не му давам. Наистина, доколкото съм проверявал този закон, аз не съм срещнал син или дъщеря, които да са писали на своята майка писмо, и тя да не е изпълнила на момента още желанието им. Това е вярно и в буквален, и в преносен смисъл.

Питам: щом е така, какво по-хубаво за вас от това, да познавате езика на природата? Какъв е езикът на природата? Ще кажете, може би, че любовта е езикът на природата. Не, любовта е човешки език; за нея всички народи имат различни думи. Обаче, трябва да се знае, кой е първичният език, от който и нашият е произлязъл. Едно е важно да се знае: когато любовта заговори в човека, всички го разбират: и растенията, и животните, и хората – всички разбират езика на любовта. Следователно, човек трябва да се стреми към истинската наука, която може да придобие от природата. Ако някой, след като е свършил един факултет, каже, че е завършил науките си, или че е намерил пътя, той е на крива посока. Ученикът, който е влязъл в природния университет, трябва да има пред вид да следва най-малко четири години по философия, четири години по естествените науки – зоология, ботаника, минералогия, анатомия, четири години по правото, пет-шест години по медицина и т.н. За да се специализира, той трябва да учи най-малко сто години, за да мине през всички области на науката. Кой човек днес е свършил всички факултети? Някои от вас едва са свършили два-три факултета. На учените хора в Америка турят по няколко титли и ги произвеждат почетни хора.

Съвременните хора са дошли до един кръстопът и за да излязат от него, те трябва да започнат от великата Божествена наука. Съвременните учени, които работят в науката, са асистенти на великите учени, които ускоряват, или помагат на човечеството да върви в Божествения път. Аз не отричам светската наука. Без нея никъде не можете да отидете. – Ама математика не ми трябва. – Не,

без математика, без естествените науки, без астрономия никъде не можете да отидете. Астрономията е красива наука. Тя развива въображението на човека. Ботаниката го запознае с основите на човешкия живот. Минералогията го запознава с първичния живот. Човек не трябва да изучава нещата повърхностно. Децата изучават всичко повърхностно, но онзи, който е дошъл до положение да се занимава с философия на науките, той трябва да се вдълбочава в нещата. При изучаване на минералогията – кристалите, минералите те имат и друга страна, не само външна, но и вътрешна. Също така и растенията имат съзнателен живот, който трябва да се изучава. Човек трябва да започне от минералите, да мине през растенията и животните, и тогава да дойде до антропологията. Сам по себе си, човек е един извод, зад който седи цялата природа. Той е като фон, зад който изпъква цялото. На този фон човек изпъква като главно лице. Всички минерали, растения, риби, птици, млекопитаещи са сенки на човека, а самият човек е Божественото в него. Казвате: Ние не се нуждаем от сенки. Не, без сенки не може да се даде израз на образа. Без сенки животът не може да се прояви. Ако не познавате животинското, не можете да познаете и човешкото. Ако не познавате животните, не можете да познаете растенията. Ако не познавате растенията, не можете да познаете минералите и т. н. Ако не познавате разумното, не можете да познаете и себе си, т.е. Бога, Божественото начало в себе си. Ако човек не познава Бога, това велико, необятно начало, нищо не може да познае. Бог е обширна идея, за която най-малко трябва да се говори. Според мене, човек трябва само един път в живота си да произнесе това свещено име. Впрочем, това не е още същинското име на Бога. Аз произнасям същинското име на Бога само един път в годината, и когато Го произнеса, душата ми се отваря, като през месец май, и се изпълва с свещен трепет.

Само при това положение, човек придобива сила и живот в себе си и е готов да работи, както за своето благо, така и за благото на

своите ближни. Загубено е днес името на Бога, и всеки трябва да Го намери. В това седи смисъла на живота. Хората не знаят името на своя Баща. Ако попитате съвременните християни за името на своя Баща, и те не Го знаят. Някой казва, че Го знае. Ако е така, радвам се, но не искам да го изкушавам, да го изпитвам. Друг казва, че е забравил това име. Ако синът е забравил името на баща си, може ли да очаква някакво наследство от него? Когато хората казват, че името на техния велик Баща е Бог, те се лъжат. Никакво име не е това. Казано е в Писанието: „Призови ме в ден скърбен". С какво? С Неговото име. Ако знаете името на Бога, всякога можете да Го призовете, а не само в ден скърбен. Когато избират някого за министър председател, не трябва ли той, преди да заеме властта, да призове името на Господа? Ако Го призове, той ще управлява сто пъти по-добре, отколкото сега. Ако един цар призове името на Бога, той ще управлява сто пъти по-добре, отколкото сега. Ако един учител призове името на Бога, и той ще преподаде своята наука десет пъти по-добре, отколкото сега я преподава.

Мнозина се спират върху въпроса, как трябва да вярват, в коя църква да отидат? – Тези неща са остарели вече. Преди всичко, вие трябва да знаете имената на баща си и на майка си. И тогава, като кажете на майка си, че имате нужда от 50 хиляди златни лева, да разчитате, че ще ги получите. И наистина, не се минават десет дена, и вие получавате тези пари. Не заслужава ли тази майка да бъде обичана? Когато способният ученик се интересува от нещо и отиде да запита учителя си, той не отваря ли специално за него библиотеката си и започва да му разправя по въпроса, от който се интересува? За неспособния ученик, за ученика, който няма любов в себе си, учителят е затворен.

Човек трябва да работи с вдъхновение, ако иска да има успех. Не е въпросът за онова временно вдъхновение. Има едно вдъхновение, което, при всички условия на живота е непрекъснато, независимо това, дали човек е скърбен, или радостен. Каквото и да прави той, това

вдъхновение в него е непрекъснато. То е Божественото, с което човек непрекъснато трябва да гради. Докато е в света, човек ще се гневи, ще пада, ще става, но при всички условия той трябва да се държи за Божественото. Щом се справи със злото в будния си живот, човек трябва да се справи с него и в сънния си живот. Забележете, някой човек не върши никакво зло през деня, но в време на сън върши кражби, убийства и ред други престъпления. Значи, на човека предстои задачата да се справи със злото и в сънния си живот, да дойде до положение да вижда пред себе си само красиви, хубави образи. Човек е онзи, който е придобил чистота и в будния, и в сънния си живот. Не само това, но неговата душа трябва да бъде широка, чиста и благородна, без никакво петно, без никакви утайки, без никаква кал. Най-малката нечистота в него докарва вече злото. От хиляди поколения насам, злото се е наслоило в човека, и той трябва усилено да работи, да се освободи от него. Чистене е необходимо.

Като говоря по разни въпроси, някои от моите слушатели бързат, искат да схванат изкуството да живеят. Те сами знаят това изкуство от преди хиляди години насам, но не трябва да се бърза. Бързането е лош признак. Постоянство се изисква от човека. Той трябва да има един център в себе си, една непрекъсната идея, към която да се стреми. За тази цел, той трябва да започне с положителната страна на знанието – с Божествената наука. Опасността за човека седи в това, че той иска да придобие знания по механически начин. Знание по механически начин не се добива. В един от старите романи се разправя, че един от героите на този роман живял при една вълшебница, която могла да се преобразява, в каквото животно иска: на птица, на риба, на червей, на лъв, на мечка и т. н. Тя имала различни шишенца с течности, и каквато форма искала да вземе, от съответното шишенце вадила по няколко капки, с които се намазвала. Главният герой на романа видял, какво правила вещицата и решил да вземе формата на лъв. Една вечер той се отправил към шишенцето, в което имало течност, с която ще може да приеме лъвска форма, и се

намазал с нея. Обаче, в бързината, вместо да вземе от шишенцето със съответната течност, той взел от друго шишенце. Каква била изненадата му, когато, вместо да приеме формата на лъв, той станал магаре. Заключението на автора, който пише този роман, е следното: старите възгледи на хората, т. е. възгледите на техните баби и дядовци са такива, че ги правят или лъвове, или магарета.

Следователно, когато дойде до положителната наука, човек трябва да бъде внимателен към възгледите, които възприема. Има хора в света, които служат на истината във всички области. Тия хора могат да бъдат философи, художници, музиканти, свещеници, проповедници, държавници, царе и ред други, но всички служат на истината. Това показва, че има добри хора в света. Днешните условия са най-добри, най-благоприятни, за да намери човек истинския път и да се приближи към истината.

„Духът на Господа Йеова е връх мене, защото Господ ме помаза". Първото нещо, което се иска от човека е да повярва, че е помазан. Той трябва да повярва, а да не чака да му доказват. И с доказване може, но да чакате да ви се доказват нещата, изисква се дълго време. При доказването и вярването резултатите са едни и същи; разликата е само в времето. При доказване на нещата губи се много време, а при вярването, всичко става веднага. Един познат господин ми разправяше, как се убедил, че трябва да вярва. По едно време той си напра-вил хубава, двуетажна къща и търсил наематели за един от етажите. Явил се един господин като наемател, но нещо отвътре му казвало: Не давай къщата си на този човек, той не обича да плаща. Обаче, външно този човек бил добре облечен, благовиден, внушавал доверие, и затова той не послушал гласа си и дал под наем етажа си, именно, на него. Гласът отвътре пак му нашепвал: този човек в първо време плаща, но после не плаща. – Не, аз ще го заставя да плаща редовно. Както и да е, влязъл този господин в къщата му и платил само два - три месеца. Останалото време вече не плащал. Какво не правил той, докато най-после го извадил от къщата си. Така се

научил той да вярва на Божественото в себе си. Така проверил той, че този господин не бил за неговата къща, Първите два месеца платил наема си, а цели две години след това живял без наем, не плащал нищо.

Много от съвременните хора мязат на хазяина на двуетажната къща, искат всичко да им се докаже. Може да им се докаже, но дълго време ще мине и къщата им ще седи празна. През времето, докато чакате доказателства и умът ви ще бъде празен.

Някой иска да му докажат, че Бог съществува. Докато чака да му се докаже, много време ще мине. Хората обичат да им казват приятни неща, макар и да не са верни. Един турчин от Делиорман отишъл по работа в Цариград. Като се върнал, ходжата го запитал: Какви новини има в Цариград? Последната новина е, че са взели решение да те направят Шейх – Юл - Ислям. – А, не говори такива работи. Не вярвам в това. След две седмици ходжата пак отишъл при този турчин и му казал: Я кажи нещо ново от Цариград. – Макар че не е вярно, все било приятно на ухото му да чуе, че щели да го правят Шейх – Юл - Ислям. Даже и за утеха да е, все някога е приятно на човека да го позалъжат, че в друго някое прераждане има възможност да стане Шейх – Юл - Ислям.

Сега и на вас казвам: не търсете доказателства да ви убеждават хората, че сте помазани. Като повярвате, не ходете да разправяте на хората, че сте помазани. Преди да им разправяте, направете един – два или повече опита, докато сами дойдете до Истината. И за опитите не говорете нищо, докато не придобиете един верен резултат. След това ще намерите някой ваш добър приятел, който отдавна ви очаква, който има същата опитност и ще му кажете: Аз съм помазан. – И аз съм помазан. Единият ще разказва своите опитности и другият ще разказва своите – и двамата заедно ще правят опитите си. По този начин ще се съберат трима, четирима, петима и повече помазани и ще образуват общество от помазани. Значи, ако в някоя местност

извира чиста, хубава вода, в скоро време тя ще стане една от най-хубавите местности.

„Защото Господ ме помаза". Помазаните хора, това са гениалните хора в света, които дават подтик на цялото човечество да върви напред, да се развива. Когато ангел Господен посети Авраама и му каза, че ще отиде да изгори Содом и Гомор, Авраам го запита: Ако там има поне пет души помазани, ще отмени ли Бог решението си? Значи, силата в света иде от помазаните. Повярвайте и вие, че сте помазани, но след като повярвате, гледайте да не се измените. Има една опасност за помазаните, че след като повярват, че са помазани, надигат се, възгордяват се, а с това заедно се изсушават. Знаете ли, каква е диагнозата, по която се познава, кой човек е помазан? Помазаният заема най-долното положение. Заемаш ли най-долното положение, ти си помазан. Защо? Защото, който заема най-долното положение, той може да се качи и на най-горното. Който може да слезе най-долу, той може да се качи и най-горе. Това значи силен човек! Силен е онзи, който може да слезе долу и да вдигне товара. Той не се плаши от нищо. Той е човек, който може да воюва. И Христос казва: „Аз съм помазан". Христос не мязаше на Петра, който един ден Му каза: Учителю, я да бягаме ние оттук! Тъй както си започнал, тази работа няма да излезе на добър край. Христос му казва: „Махни се, сатана, оттук"!

Сега мнозина от вас, като се намерят на тясно, казват: Защо ни трябваше това учение? Я да избягаме оттук! – Апостол Петър говори във вас. Вие трябва да му кажете: „Махни се, сатана!" Христос, обаче, казва: „За това дойдох аз в света, за този час, да изпълня волята Божия. Онзи който ме е пратил в света, Той ще покаже своята сила. – Не е било време Бог да не е изпълнил своите обещания. На помазаните се дължи всичката наука в света, т. е. всичко възвишено и благородно. Това значи, че на помазаните се дължи всичката наука, в своята пълнота. В помазването всички трябва да бъдем добри, весели, радостни, да пеем и да се веселим. Помазаният е красив човек. Когото

срещне, той е готов да го насърчи. Като види някой отчаян, обезсърчен той му казва: Махни обезсърчението от себе си! Ти си способен за велики работи. На художника казва: Хубави са твоите картини, но можеш да рисуваш още по-хубаво. На музиканта казва: Хубаво свириш, но още по-добре можеш да свириш. Какво правят съвременните хора? Когато станат на 45 – 50 години, те се обезсърчават и казват : Нашата работа се свърши вече. Каквото не можахме да постигнем в този живот, ще го оставим за другото прераждане. Не, те трябва да работят сега, в този живот още да свършат онази работа, която им е определена. Днешната работа не трябва да се отлага за утре. Оставите ли днешните работи за друго прераждане, нищо няма да излезе. За тази цел първо ще се справите с баба си, с дядо си, като им кажете, че не искате да остарявате като тях. Ще работите върху себе си, да придобиете изкуството на змията, да събличате старите си дрехи и да обличате нови. По този начин ще покажете на хората, че сте помазани. Ще хвърлите старата маска на баба си и на дядо си. От старата дреха на вашата баба и на вашия дядо ще излезе един млад, 33 годишен момък. Който го види, ще каже: Ето помазаният! Всеки да си каже: Аз мога да съблека старата дреха на баба си и на дядо си и на всички да покажа, че не съм стар. Старата баба и старият дядо едно знаят да говорят: Синко, и ти като нас, ще остарееш, пари ще трябват, да има, кой да те гледа, да ти шета на старини. Вие трябва да им отговорите: На стари години ние ще шетаме на другите. Остане ли те да ни шетат, нашата работа е свършена. Ние сами ще си работим, сами ще си услужваме.

„Духът на Господа Йеова е връх мене". Духът на Господа, това е Божественото в човека. Христос казва: „Не дойдох да ми послужат, но да послужа". Затова и на вас казвам: нека във всички се яви желание да работите. В малките работи бъдете възвишени и благородни. Дайте место на Духа, на възвишеното в себе си, и ще видите, че благородното, възвишеното, което е вложено във вас първоначално още, ще почне да се развива. Преди две хиляди години още беше

казано на младия човек, който искаше да придобие вечния живот, да продаде имането си, да го раздаде на бедните и тогава да посвети живота си на Бога. Сега аз няма да повтарям същото, но ще кажа: служете на Бога, служете на човечеството, служете на Божественото в себе си! Това е едно правило за живота, което трябва да приложите. Давайте ход на всичко възвишено и благородно в себе си, ако искате да нямате противоречия. Насърчавайте всеки човек, в каквото и да е направление. Нека има радост и веселие в света! Щастието е постижимо, но не с разбиранията на баба ви и на дядо ви. Докато вървите в техния път, с техните разбирания, щастие няма. Ако можете да съблечете баба си и дядо си през главата, щастието е постижимо.

„Защото ме помаза Господ". Първото нещо: повярвайте, че сте помазани! Щом повярвате, знанието, което имате, ще вземе друг обрат у вас. Душата ви ще се разшири; в нея ще влезе новият мир, новата радост. Хубавото, което имате сега, това е вашата радост, това е вашето богатство. Сега вие имате капитал от сто хиляди лева златни, но богатството, което ще придобиете чрез по-мазването на Духа, ще струва хиляди милиарди. Когато спечелите това богатство, занесете на Бога своя десятък.

Беседа от Учителя, държана на 18 март, 1928 г., София – Изгрев.

ОСТАНИ С НАС

„Остани с нас, защото е привечер, и денят превали." (Лука 24:29)

Има учени хора в света, които, от един малък скъпоценен камък, създават цяла история: произходът и образуването на този камък, условията на създаването му и т.н. Има учени хора в света, които, от една малка кост на някое предпотопно животно, възстановяват цялото животно: скелетът му, неговата големина, условията, при които е съществувало това животно и т.н. Онези, които имат картината на това животно, чудят се, как е дошло на ума на тия учени да възкресяват мъртвите животни от миналите векове. Те се запитват, защо трябва да изучават това предпотопно животно. Химикът пък ще запита, защо е трябвало да се знае състава и разположението на земните пластове, когато се е образувал този малък скъпоценен камък. Кой как се спре върху историята на скъпоценния камък, ще каже: Ние можем да носим скъпоценните камъни на главата, на ръцете, на вратовете си, без да знаем тяхната история. Това на половина е право. Ако черноземът, в който са посети плодните дървета, не беше обработен, той щеше да поквари техните цветове, и те нямаше да вържат, нямаше да дадат добри плодове. Значи, хубавите цветове се крият в канарите, затова трябва да ги изучаваме. Следователно, кажете ли, че миналите форми не ви са потребни, вие падате в друга крайност. Всички предпотопни животни, които са изчезнали вече, са оставили своята плът, своите кости на земята, и досега още ние се храним от изобилието на това, което те са ни оставили. Благодарение, че те са измрели, за да съществува сегашното човечество. Иначе, то не би могло да съществува. Ето, съвременните хора считат за свой дълг да турят на гроба на някой виден покойник – герой за отечеството си, държавник, или някое

духовно лице, бюста му. Защо турят бюстовете на видните хора върху гробовете им? Да покажат на хората, че в света нищо не умира. Също така се доказва, че и с изчезването на тези грамадни, предпотопни животни и растения, които някога са съществували, те окончателно не са изчезнали. След като са завършили своята работа на земята, те са отишли другаде някъде да работят – влезли са в човека. Нима машините, които са взели участие при съграждането на някоя голяма стена, след свършването на стената изчезват? Те не са изчезнали, но са отишли другаде да работят.

В природата съществува непреривен процес, непреривни действия. Ученият, в широк смисъл на думата, трябва да познава непреривността в процесите на природата. И всякога, когато се прекъсват процесите, идват страданията. От такива прекъсвания на бентовете си, често американците страдат. Американците, които минават за най-културни, за умни, цивилизовани и практични хора, често, поради някаква несъобразителност от тяхна страна, пострадват от своите бентове, не знаят, де да ги поставят. Те са големи любители на бентове. Преди години, над един от своите градове, те подпушили една голяма ръка, направили бент, за да заградят едно езеро, в което да могат зимно време да се разхождат с шейни и с кънки. Този бент представял грамадна стена, висока 25–30 метра, за да събира голямо количество вода. Инженерите, които строили тази стена, мислили, че тя ще издържи на напора на водата. Обаче, един ден тази стена се съборила, и водата заляла града. хиляди къщи били залети с вода и хиляди хора удавени. На няколко места в Америка са се случили подобни прекъсвания на бентове, от които хиляди хора са пострадали. Ще кажете, че тези американци са излезли глупави, като не са взели пред вид всички възможности за станалите нещастия. Казвам: колко бентове днес не са поставени на място! Нима вашите бентове са поставени на място? Досега аз не съм срещнал нито един човек, на когото всички бентове да са на място. Много от вашите бентове са над града, а много са под града, и всякога се очаква да дойде някаква

опасност в живота. По този начин, именно, аз обяснявам моралното падане на някои хора. Когато казват, че някой човек е паднал морално, казвам, че някой бент над града на този човек се е прекъснал някъде и залял голяма част от този град. Това е криза в неговия живот. Този човек не е могъл да устои на едно свое силно желание. Той не е могъл да устои пред известна съблазън, пред касата на своя господар. Отворената каса на неговия господар е сила, която нахлува в сърцето му, събаря бента и завлича всичко, което е под него. С бента заедно отива и човекът.

Следователно, човек трябва да гради върху ония здрави основи, на които първоначално още животът е бил поставен. Затова той трябва да знае, какво е необходимо за този живот. Не е въпросът за задгробния живот. Като процес, задгробният живот представя цъфтенето, но преди цъфтенето е растенето. Преди да цъфне, дървото ще расте ред години. Значи, всеки трябва да се запита, кое е най-същественото за деня. Същественото за всеки ден е онова, което можем да постигнем. Значи, при съзнателното растене съществено е онова, което може да ни достави необходимите материали, да свършим работата, която ни е дадена за деня. След като свършим тази работа, ще имаме едно малко удоволствие, едно малко възнаграждение. Това наричаме ние постигане на нашите идеали. За всеки ден е предвидено едно малко постижение. Ако постигнете това, което желаете, волята ви се усилва, сърцето ви се усилва и умът ви се усилва. Ако не постигнете това, което желаете, във вас настава разслабване на силите ви. На това основание, ударите, които идат отвън, хората наричат съдба. Не, това не е нищо друго, освен разкъсване, разпадане на бентовете им. Ударите, които идат отвън, са разумни актове. Когато чукът удря добре, и гвоздеят пада на място. Но когато гвоздеят се забива повече, отколкото трябва, той става непотребен. Всеки гвоздей трябва да отиде на своето място.

След възкресението си, Христос се яви на учениците си, и те Му казаха: „Остани с нас!" Защо? Защото е вечер, не е ден, когато

слънцето изгрява, но е вечер. Изгряването на слънцето подразбира изгрев на Божественото в човека. „Остани с нас!" Остани с нас тази вечер да ни разправиш нещо от Божественото, което носиш с себе си. Значи, Христос трябва да ни остави най-хубавото, което носи с себе си. Защо рударят промива златния пясък? Той иска да отдели златото, а пясъкът да тури настрана. Какво е желанието на търговеца, който се занимава с клиентите си? Той има желание всичките му клиенти да влязат в неговия дюкян, да купят нещо, да му оставят част от парите си, а после той да остане сам със своето съкровище. Всеки човек, най-после, все иска да остане с някого.

И тъй, основната идея трябва добре да се разбере. Защо? Защото понякога хората разбират нещата, но не знаят тяхното приложение. Значи, всяко нещо има свое теоретическо разбиране, както и свое практическо приложение. И наистина, вие можете да срещнете двама лекари, единият силен в теорията, а другият – в практиката. Викат първия лекар при едного, кракът на когото е счупен. Той преглежда крака на болния, констатира на кое място е счупен и на колко парчета е надробена костта. Питат го: Какво трябва да се направи сега? Той казва: Аз констатирам само, че кракът на еди-кое си място е счупен, а вие трябва да намерите човек, който може да го намести. Викат втория лекар. Той веднага пристъпва към работа: туря ръцете си на счупената кост, разбира положението на болния и започва да поставя всяка част на нейното място. След това той казва на болния: Ще държите крака си неподвижно, 40 дена няма да го местите никак. Питам: кое е по-хубаво – да познаете, коя кост е счупена и на колко части, или да поставите всяка кост на нейното място. По същия начин, при съграждане на вашия живот, вие трябва да разбирате онези вътрешни процеси, според които да знаете, де да поставяте всяко ваше чувство. Във всеки даден момент, в съзнанието на човека се зараждат известни мисли, идеи, желания, които занимават неговия ум. Той се решава да действа, да реализира тия свои желания, но няма план, не знае, как и де да ги постави. Например, някой става пръв

министър, иска да внесе известни реформи, известни подобрения, но няма определен план, отде и с какво най-напред да започне. Ако някой стане министър, първата му работа е да уволни всички чиновници, всички стражари, които не са от неговата партия, и на тяхно място да назначи свои хора. И това е добре, но кога? Когато новоназначените чиновници са по-способни, по-благородни от първите. Обаче, ако не са по-способни от първите, тази смяна е безпредметна. Ако новите чиновници са хора без морал, без култура, без наука, каквито често се срещат, учени-недоучени, те не могат да помогнат на отечеството си. Те са хора, които обират на общо основание, за което ще ги видите в затвор, уж несправедливо осъдени за някакви злоупотребявания. Такава реформа на място ли е? Даже и на място да е, с нея не трябва да се започва. Когато един министър дойде на власт, той първо трябва да се примири с враговете си, да ги извика и да им каже: Вие имате такива и такива възгледи, с които някога можете да ми бъдете полезни; когато не постъпвам добре, искам от време на време да ми напомняте.

Сега ще приведа един случай из живота на един американски проповедник, който обичал да преувеличава нещата. Веднъж той чул някои от слушателите си да се произнасят за него: Нашият проповедник не говори всякога истината. Като чул това, проповедникът казал на своя приятел: Слушай, приятелю, ще те моля, когато се увлека в проповедта си и започна да преувеличавам фактите, дай ми знак с пръста си да се коригирам. Един ден, когато проповядвал на слушателите си, трябвало да спомене за един еврейски герой, който хванал 300 лисици, вързал на опашките им по една запалена свещ и така ги пуснал. При това, трябва да се знае, казвал той, че опашките на тези лисици били по три метра дълги. Приятелят му го погледнал, дал му знак с пръста си, че преувеличил. Тогава проповедникът продължил: Като преглеждах писаното от различни автори за тия лисици, намерих, че невъзможно е да са имали те по три метра дълги опашки. Пък и мене ми се струва, че е

невъзможно това. Опашките им са били дълги от 2–2,5 м. Приятелят му пак дал знак, че и това е много. – Ще ме извините, драги слушатели, струва ми се, че и два метра не са били дълги опашките на лисиците. Те ще са били най-много 1,5 м. Приятелят пак дал знак, че и това е много. – Впрочем, казал проповедникът, повече от един метър не са били. Приятелят пак дал знак с пръста си. – Вижте какво, няма защо да говоря за ония времена. Тогава опашките на лисиците може да са били и по един метър дълги, но според мене, най-вероятно е да има грешка в тия данни, повече от половин метър не могат да бъдат дълги. Приятелят му пак дал знак. – Не, от половин метър надолу не слизам!

Казвам: трябва да се знае, че дължината на опашката на лисицата е точно определена. Ако този проповедник беше си дал малко труд да изучи лисицата, щеше да види, че невъзможно е от 2500 години насам дължината на лисичата опашка да се намали от три метра на половин метър. По същия начин един английски проповедник изненадал слушателите си, като им казал, че овцете пият вода, само когато са болни. Знанието на много хора, които разискват върху известни обществени въпроси, се простира не по-далеч от това на английския проповедник, който казал, че овцете пият вода, само когато са болни. В същност, когато са болни, овцете или никак не пият вода, или малко пият. Понеже съвременните хора са бързи в своите разисквания, в своите заключения, темите, които те развиват, стават безинтересни. Те мязат на ония хора, които обичат да разиграват лотария. Взимат един билет и с нетърпение чакат деня да се тегли лотарията, да спечелят нещо. Това говори за голямото суеверие на съвременните хора. Като не спечелят с първия билет, те купуват втори, трети, с надежда, че този път ще спечелят нещо. Аз познавам един господин, който от 15 години насам постоянно купува лотарийни билети, но и до днес нищо не е спечелил. Той все вярва, че ще спечели първата премия. Преди няколко години дохожда при мене един българин иманяр, да ме пита, не зная ли, де е имането, което

преди две хиляди години някой виден римски адмирал го заровил някъде. В Бургас се е образувало едно дружество, което търси това злато. Интересно е, на какво, именно, се съгражда тази вяра, че човек може да спечели. На какво отгоре се крепи вероятността, че може да се спечели нещо, било на лотария, било да се намерят заровени пари в земята. Един мой познат твърдеше, че ще живее 120 години. Не се минаха една–две години, и той замина за онзи свят на 70 годишна възраст; значи, с 50 години по-рано. Казвам: изчисленията на този човек не са били верни. Човек може да живее 120 години, но той трябва да има такова разположение на духа, че отдето и да дойдат вълни, каквито страдания и удари да му дойдат, да не предизвикат в него никакво сътресение. Ако страданията в живота произвеждат сътресения в човека, той едва ли ще може да доживее 50 години.

„Остани с нас!" Великото, красивото в живота трябва да остане с нас. Думите „остани с нас" могат да се отнесат до Христа, а могат да се отнесат и до някоя наша основна идея. Идеите не са само форми. Всяка свещена идея е идея на някое живо, разумно същество, което е тясно свързано с нас. Неговият живот е преплетен с нашия. Следователно, всяка идея, която живее в нас, и от която не можем да се освободим, е преплетена с нашия живот и върви паралелно с него. Ето защо, ние трябва да поддържаме разумни отношения с всяка наша идея, като с живо същество. Вземете, например, идеята, която всеки човек поддържа в себе си – да бъде обичан. За да бъде обичан, човек трябва да има нещо в себе си, за което да го обичат. Всеки иска да му дойде един приятел да го нагости. Отлична идея е тази. Но за да ти дойде някой, трябва да има с какво да го нагостиш. Друг е въпросът, ако той сам ти дойде на гости и донесе нещо за ядене. Обаче, ако ти го поканиш да дойде, и нямаш с какво да го угостиш, а той донесе всичко, ти ще се почувстваш унизен, че не си бил в състояние да приемеш един гост, както трябва.

„Остани с нас!" Този е важният въпрос, който трябва да се разреши на земята. Този въпрос трябва да се разреши днес, а не в

бъдеще. Ако тази идея „остани с нас" я разрешите още днес, и вървите паралелно с нея, за вас всичко ще бъде възможно. Когато учениците пожелаха Христос да остане с тях, Той остана ли? Остана. Казва се в Писанието, че Христос им отворил умовете, и те Го познали. След като си заминал, те били радостни и весели и се върнали при приятелите си да им разправят, че срещнали Учителя си, Който им разправил велики работи за бъдещето, за плановете на небето, на невидимия свят и т.н. Когато говорим за невидимия свят, вие разбирате свят, който няма никакви отношения към вас. Не, невидимият свят е реален; той има отношения към вас. Той е Божественият свят, който се проявява и в най-малките неща на живота. Този свят ви упътва, той ви дава посока, направление. Понякога искате да кажете някоя лоша дума, но нещо ви казва: Въздържай езика си, защото лошите думи носят лоши последствия. Някога допуснете някоя лоша мисъл в ума си, но отвътре нещо ви казва: Не оставяйте тази мисъл в ума си, защото лошите мисли оставят след себе си нечистотии, от които мъчно ще се освободите.

За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Игуменът на един манастир заминал за онзи свят, без да успее да даде отчет на заместника си за това, което вършил до негово време. Новият игумен дълго време се молил, дано се яви по някакъв начин старият игумен от онзи свят, да му разправи, де оставил парите, какво да прави с тях и т.н. Най-после старият игумен могъл по някакъв начин да излезе от ада, дето се намирал след заминаването си от този свят, понеже не бил от праведните, но с присъствието си в манастира, внесъл такава неприятна миризма, че служителите били принудени да преместят целия манастир другаде някъде. Новият игумен забравил и манастира, и парите, не помислил вече да се връща назад. Никой не смеел да влезе в този манастир. Игуменът си казвал: Защо ми трябваше да викам този старец, да ми каже, де са парите на манастира? – Манастир с пари не се поправя. Общество с пари не се поправя. Ако новият игумен беше истински служител на Бога, той

сам трябваше да намери парите, не трябваше да се обръща за съдействие към умрелите. Той трябваше да има достатъчно вода на разположение, че като извика стария игумен, да го посрещне вън някъде, там да го измие, изчисти и после да го пусне да влезе в манастира. Как постъпи той? Като съдия, който съди някой престъпник. Такива са разбиранията на съвременните хора. Те викат един престъпник и казват: Да дойде невежият, простакът. Казвам: ако е въпрос за простащина, всички хора са простаци. Защо? Защото, ако не бяха простаци, те щяха да бъдат щастливи, щяха да бъдат безсмъртни. Ако кажат днес някому, че е простак, той ще се обиди. Питам: защо трябва да се обижда? Ако майка му и баща му са умрели, той е простак – нищо повече. Ако и той умре, и той е простак. Няма защо да се обиждате. Едно ще знаете: който умира, той е простак. Като умре някой, няма защо да пишете, че тук почива млад и зелен момък, не вкусил още от живота. По-добре пишете: Тук почива един простак, който не разбираше Божиите закони.

Казвате: Така не се говори. Какво прави лекарят, като прегледа някой болен и намери в него нечисто, заразено, място. Той изважда ножчето си, изрязва зараженото, нечистото място и започва да стърже. А когато види на дървото някой красив, узрял плод, той внимателно го хваща с двата си пръста и го опитва. Следователно, който иска да бъде обичан, той трябва да има идея в себе си, да бъде искрен човек. Днес рядко се срещат искрени хора в света. Повечето хора са турили маски на лицата и мислят, че с този морал, който имат, ще могат да спасят себе си, ще могат да спасят света. Това не значи, че светът не е спасен, но вашият свят не е спасен. Съвременният морал е бент, който един ден ще се прекъсне някъде и ще залее целия град под него. Какъв морал е този, когато приятелят ти едно говори пред тебе, а друго зад тебе? Какъв приятел е този, който, преди да е познавал твоите слабости, те е обичал, а щом научи слабостите ти, изменя мнението си и чувствата си към тебе? Какъв приятел е този, който ти дава пари с 30–40% лихва? Хората се търсят днес, за да се хвалят едни-

други, да си бъдат полезни, за да си помагат, а не защото се обичат. Още в времето на Христа беше казано, че когато някой е нещастен, не трябва да влиза в дома на приятеля си. В Стария Завет още е казано, когато някой е заразен от чума, от проказа, или от друга някаква опасна болест, той не трябва да влиза в дома на приятеля си. Свещено трябва да се пази приятелското чувство. Тъй щото, ако някой има известна слабост, той трябва да знае, че тези стари форми, тези стари навици и недъзи и при новите убеждения, и при новия живот пак ще се явят, но с нови форми. Значи, старото ще върви паралелно с новото.

„Остани с нас!" Идейното трябва да остане с нас. Идейното в живота носи радост и веселие за душата. Щом идейното изчезне, страданията дохождат. Който не разбира този закон, той се оплаква от живота, от страданията и казва, че братята и сестрите му го измъчвали. – Това е невъзможно. Никъде в историята на човечеството не се е срещнал случай, дето братя и сестри, които те обичат, да те измъчват. Онзи, който измъчва някого, той няма нищо общо с братството. И Христос беше измъчван, бит. Кой би Христа? Кой измъчваше светиите? Все грешните хора. Съвременните християни не са си обяснили още, кои са причините, задето хората се измъчват едни-други. Ще кажете, че някои хора имат слабост да бият, да измъчват другите. – Това не може да бъде обяснение. Едно трябва да се знае, че човешкият дух е по-силен от всякаква слабост. – Ама някой имал настроение, че се проявил по един, или по друг начин. — Човешкият дух е по-силен от всякакво настроение. — Ама обществото, условията са лоши. – Човешкият дух е по-силен и от обществото, и от условията. Ако вярвате, че човек е произлязъл от Бога, Който е Великото Начало на живота, тогава трябва ли да се влияете от обществото? Обществото е част от това Велико Начало.

Има два възгледа за обществото и неговото влияние върху човека. Едното мнение е на един английски писател, който казва, че героите създават обществата. Толстой казва обратното: обществата

създават героите. В една своя критика за Наполеон, Толстой казва, че Наполеон сам нищо не е направил. Ако той правеше всичко сам, защо при Бородино издаде една заповед, която после отмени? Кой го накара да издаде заповедта и после да я отмени? В приложенията си, и двата възгледа са прави. Според първия възглед, обществото е слама, а героят е искрицата, която запалва тази слама. Не, обществото не може да бъде слама. Защо? Защото, ако обществото е слама, като изгори сламата, нищо не остава от нея. Така ли е в същност? Обществото е почва, а героят е семето, което се посажда в тази почва. Ако семе имате, а почва нямате, как ще израсте това семе? Зърното само ли се произвежда, или почвата го произвежда? Толстой поддържа, че почвата създава семето, а английският писател поддържа точно обратното. Ако почвата не съществуваше, семето нямаше отде да черпи сокове. И ако семето не е близо до почвата, тя не ще може да го издържа. Това са външните страни на тези два възгледа.

Външните условия са само служби. Например, някой е герой: герой в яденето, герой в борбата, герой в носенето и т.н. За всеки даден случай, геройството е служба. Геройство е, когато някой човек иска да освободи един народ. Има нещо по-високо от геройството. Не е въпросът във външното освобождаване. Съвременните хора и без това се намират в епоха на вътрешно освобождаване, когато се създават условия за друг живот, в който хората трябва да бъдат щастливи. И тогава всеки човек ще бъде на своето място.

Сега, като говорим за положението на съвременния живот, веднага си спомняме за създаването на човека от пръст. Казано е, че Бог взе пръст и направи от нея първия човек. Тази пръст представяла някаква смес, т.е. конгломерат от всевъзможни елементи, свързани с различни сили. На научен език казано: първият човек бил създаден от най-фини елементи, свързани помежду си с различни сили. Всеки от тези елементи има свои специфични качества, на които човек още не може да бъде господар. Понеже не разбира законите, по които се

управляват тези елементи, човек още не е дошъл до положение да ги владее. Например, в някой човек се явява някаква страст, или някакво желание за слава, но той не знае, как да се справя с тази страст, или с това желание, понеже не знае, кой е елементът, който е във връзка с тази страст, или с това желание. Какво лошо има в желанието на човека за слава? В Писанието е казано: „Славете Господа!" Следователно, щом сме излезли от Бога, и ние се стремим към слава. Щом Бог иска хората да Го славят, и ние искаме да ни славят. В това няма нищо лошо. Лошото е, когато човек иска да го славят, без да заслужава. Някой направи една малка услуга, или едно малко добро, и веднага иска да го славят. Обаче, ако някой се хвърли във водата да спаси някого, с риск на живота си, той заслужава слава. Когато давате някому средства да учи, това заслужава слава. Ако някой откаже да подаде някому ръката си, да го спаси, той е загубен човек. И ако спасеният откаже да благодари на онзи, който го е спасил, и той е загубен човек.

За изяснение на последната мисъл, ще приведа следния пример. Един варненец, адвокат в Горна Оряховица, стои един ден на горнооряховската гара, чака трена, който отива за Варна. В това време, един селянин отива да си купи билет до една от близките станции, но оказва се, че само 30 стотинки не му достигат за билета. Обръща се той натук-натам, да види някой познат да му услужи, но като не вижда никакъв познат около себе си, приближава се към адвоката и му казва: Господине, услужете ми, моля Ви се, с 30 стотинки, защото не ми стигат за билет. Адвокатът го погледнал, направил се, че не го чул и се обърнал на другата страна. Той счел за обидно даже да се спира, да вади пари от кесията си да услужва на този селянин. Щом тренът пристигнал, адвокатът, веднага се качил и тръгнал за Варна. Селянинът погледнал към отдалечаващия се трен, въздъхнал си и казал: Какво струваше на този господин да ми услужи с 30 стотинки? Поогледал се пак на една и на друга страна, метнал торбичката си на рамо и поел пътя си пеш. Няколко години след това, този адвокат

попаднал в Англия, и трябвало да пътува от един град за друг. Отишъл на гарата да си купи билет. Извадил пари от кесията си да плати билета, но каква била изненадата му, когато видял, че 30 стотинки не му достигат за билета. Понеже нямал никакъв познат, от когото може да поиска услуга, той се принудил да вземе багажа си на рамо и да тръгне пеш. Едва сега в паметта му изпъкнал образа на селянина в Горна Оряховица, на когото той не пожелал да услужи само с 30 стотинки. Ако беше му услужил, щеше да се намери човек, който и на него да услужи с 30 стотинки.

Съвременните хора често пропущат хубавите, великите моменти в своя живот, като този горнооряховски адвокат. Ако някой човек влезе в известно общество, с цел да работи за неговото повдигане, веднага ще му прикачат различни епитети, че той бил славолюбив, че имал някаква користна мисъл и т.н. – И това е възможно, но проверете първо, дали е така. Всеки, който работи за дадено общество, или за един народ, трябва да бъде изслушан. Който иска да каже една добра дума, той трябва да бъде изслушан. Същото се отнася и за вас. Кажете ли някому една добра дума, повече не я повтаряйте. Ще му кажете, че времето ви е скъпо, не можете да повтаряте. И когато някой ви говори, също така трябва да му кажете, че времето ви е скъпо, и следователно, нека ви каже само това, което не е казал.

Съвременното общество се нуждае от развиване на Божествените идеи и прилагането им в живота. В това отношение, човек е дотолкова важен, доколкото е носител на Божествените идеи в света. Същото може да се каже и за отделните удове на човешкия организъм. Ръката, например, е важна дотолкова, доколкото е носителка на нещо хубаво, велико. Окото е важно дотолкова, доколкото възприема светлината. Много хора ослепяват по единствената причина, че не четат и не учат. Умът на много хора се осакатява по единствената причина, че се отказват да мислят. Ето защо, когато се натъкват на ред противоречия и страдания, хората не мислят право и считат, че всичко това става произволно. Всичко,

което се случва в света, не е произволно. Но човек трябва да мисли, за да разбере, че това е действително така. Един ден хората ще разберат, че всичко, което се случва в живота им, е за тяхно добро. Ако човек вярва в това, няма да минат много години и ще се убеди в този закон. Ако не вярва, той ще опита обратното. Обаче, дали вярва, или не вярва, законът работи. Който се храни съобразно законите на своето тяло, той се ползва; който не се храни съобразно законите на своето тяло, той не може да се ползва от тия закони, той се осакатява, безразлично, дали вярва, или не вярва. Изобщо, който работи разумно, той вярва в законите.

В природата съществуват три важни неща: права мисъл, прави чувства и прави действия. Без тези три неща няма вяра. Когато в ума ви проникне една права мисъл, ще я приемете без никакво съмнение. Ще правите ред опити, ще проверявате нещата, без да падате духом. Щом се убедите в правотата на нещо, ще издържате до край. Христос направи този опит. Много тояги се сложиха на гърба на Христа, но Той не каза, защо Бог го постави на този изпит да го бият. В ударите, които се сложиха върху гърба на Христа, се крие някаква тайна. Ако тия удари не бяха се сложили върху гърба на Христа, човечеството нямаше да върви напред. Същевременно, от енергията, която се съдържаше в тия удари, се помете и цялата Римска империя. Въз основа на същия закон, ще знаете, че при страданията действа Божествена енергия, която един ден ще помете препятствията от вашия живот и ще ви освободи. Страданията, които хората преживяват, са ударите, тоягите, чрез които Божествената енергия се излива върху тях. Ударите, страданията представят инсталация, по която тече Божествената енергия. В такъв случай, който веднъж само те удари, той ще ти стане най-добър приятел. Ако 50 души те ударят, ще имаш 50 добри приятели. От Божествено гледище, Бог така е наредил света, че каквото и да се случи на онези, които вярват в Него и Го любят, всичко ще се превърне в добро.

„Остани с нас!" Остани с тази мисъл в душата си! Каква е тази мисъл? Не че моят приятел ми е направил някаква пакост, но че Бог мисли заради мене, за моето добро. Бог изпратил моя приятел до мене, но като не Го разбрал, той направил една погрешка. Аз няма да се сърдя на приятеля си, но веднага ще взема телефона и ще запитам Бога, как седи въпросът. По този начин ще видя, де е погрешката. Следователно, когато някой постъпва неправилно по отношение на вас, вие ще знаете, че той не е разбрал това, което му е предадено. Така, именно, вие ще се домогнете до истината в живота. Казвате: Ами, ако отида до телефона и нищо не ми отговорят? – Ако имате права мисъл, прави чувства и прави действия, непременно ще ви отговорят. Има ред факти в живота, които показват, че Божественото работи, но не чрез детински умове, но чрез философски умове, които мислят право. И чрез детски умове може да работи Божественото, но умове на разумни деца, които по сърце са деца, а по ум мъже. Такова дете, такъв син знае, че баща му никога не лъже. Той знае, че баща му е честен и никога не го поставя на изкушение. Той изисква от баща си толкова, колкото в дадения момент може да му даде. Който постъпва по този начин, той ще разбере, че великата Истина се проявява в живота и обединява всички разумни хора в едно. Ако се допитате до тази Истина, вие ще разберете, защо и за какво стават всички неща в живота. Как ще се допитате до тази Истина? Чрез някоя разумна душа. Обаче, ако подложите нейните знания на критика, тя веднага ще се оттегли и ще ви остави сами да носите последствията си. Всички трябва да знаете, че светът не е създаден от нас. Този свят е съществувал преди нас, а ние сме съработници в него. Ако допуснете, че нещата в света стават и по един, и по друг начин, вие сте на крив път.

Питам: може ли да се нарече герой онзи, който не е проявил никакво геройство? Трябва ли да се украси онзи, който не се е проявил като герой? В съвременното общество, когато млада мома се жени, турят венец на главата ѝ, букет в ръцете ѝ, огърлица на врата ѝ,

без да е проявила никакво геройство. Какво геройство ще прояви тя? Че ще роди няколко деца. Не е достатъчно само да роди няколко деца, но тя трябва да ги възпита, и то така, че да внесе в тях прави мисли, прави чувства и прави действия. Тя трябва да ги възпита така, че един ден те да бъдат признати за герои от цялото човечество. Ако направи това нещо, тя заслужава венци, букети, огърлици; ако не го направи, нищо не заслужава. Венци, букети се дават само на герои. Огърлици, пръстени се турят само на герои. Докато не е станал герой, човек може да носи пръстен и огърлица, но ще знае, че това е по задължение само, а не по заслуга. Пръстен се дава на човека само за геройство, да се знае, че той е извършил нещо велико в света. Всички хубави работи в света се дават само на ония, които са готови, при всички условия на живота, да устояват за своите идеи и да работят не само за себе си, но и за общото благо. Те знаят, че общото благо е и тяхно благо.

Христос остана с учениците си да им разправя за Царството Божие, за бъдещето общество, за вярата в Бога, за правилните отношения между хората и т.н. Какви са отношенията между съвременните хора? Съберат се двама приятели, поживеят няколко дена заедно, и любовта им през това време изчезва. Каква любов е тази, която в няколко дена изчезва? Това не е любов, това е само заблуда. Вие не можете да обичате някого и любовта ви да се измени. Такъв закон не съществува. Казвате, че сте обичали някого, но днес не го обичате. Ако е вярно, това показва, че никога не сте обичали този човек. Някой говори за своята първа любов. Щом говори за първата си любов, значи той има втора, трета любов и т.н. Първата любов се отнася до хора, които отчасти знаят, отчасти разбират. Апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти разбираме." Когато дойде в света Божествената Любов, не може да се мени. Тя изключва всички съмнения, всички подозрения. Докато отчасти знаем, ние сме в положението на младенци. Тогава и любовта ни ще бъде такава. В кого можете да се съмнявате? В слабите хора, а не в силните. В

силните хора никога не можете да се съмнявате. Следователно, когато хората се съмняват в Бога, това показва, че и Той е като тях. Понеже те са пълни с недъзи, със слабости, казват, че и Бог се е объркал като тях. Значи, както петелът се обърква в кълчища, така и хората могат да се объркат. Не е така. Така могат да мислят само хората на старото учение, но хората на новото, на Божественото или на идейното учение трябва да развиват в себе си висшето, т.е. Божественото съзнание. В човека едновременно вървят два живота, две съзнания: Божествено и човешко. В Божественото съзнание той се чувства свързан с всички хора по лицето на земята по мисъл, по чувства и по действия. Ако при това положение срещнете двама души, с различни професии, с различно обществено положение, това не е пречка за техните отношения. Добрите хора се познават помежду си по своите правилни възгледи и всякога си съдействат. Ако на един добър човек поискате някаква услуга, той не се замисля да услужи ли, или не, но веднага пристъпва към действие. Той не чупи ръцете си, не се колебае. Когато човек се намери в голяма скръб и не знае, какво да прави, тогава само започва да чупи ръцете си. Когато изгуби богатството си, богатият започва да чупи ръцете си, да се оплаква, да съжалява за изгубеното. Когато имате нужда от пари, или от друго нещо, идете при човек, който не чупи ръцете си. Той веднага ще ви каже: Приятелю, заповядай, колкото искаш. Ще извади от кесията си 20–30 хиляди лева и ще ви услужи. Онзи, който се нуждае, той ще вземе само толкова лева, колкото му трябват. Това са новите хора, които разбират и прилагат онези принципи, върху които се гради бъдещето общество. Що се отнася до стария живот, всички го познават, няма защо да се критикува този живот.

„Остани с нас!" Какво трябва да остане с нас? Онзи вътрешен метод за работа. При сегашните условия, човек може да придобие толкова много знания, че да стане сух. При това положение, в него се развива гордостта. Сухотата показва, че мислите на човека са неестествени. Това е лош признак. Обаче, голямата влага в човека е

друга крайност. Тя образува в него много отлагания, вследствие на което той напълнява, става повече тлъст, отколкото трябва. Сухотата и дебелината в човека са две болезнени състояния. Нормалното състояние в човека е, когато той е изтъкан само от мускули и от нерви. Тялото на нормалния човек е пластично, а движенията му са хармонични и се предават по всички удове на неговия организъм.

Да работим за Бога – това е веруюто, което всички трябва да носим в себе си. Да работим за Бога, това значи да преустроим своето физическо тяло. Когато работи за Бога, човек може да възкръсне, да придобие безсмъртие. Той може да възкръсне и докато е на земята още. Някои евангелисти казват, че са възкръснали. Те възкръсват, но после пак умират. За да бъде възкресението непрекъснат процес, човек никога не трябва да греши. Ако греши, той пак ще се върне назад. В този смисъл, възкресението подразбира закон за възпитанието на душите, правилно да разбират и прилагат Божествените закони. Казано е в Писанието: „Който яде от забранения плод, той непременно ще умре." Това може да се потвърди с ред примери от живота. Например, има случаи, когато някой мъж по никой начин не трябва да се ожени за дадена жена. Ако пристъпи този закон, той непременно ще умре. И обратното се случва: ако някоя жена се ожени за мъж, с когото не хармонира, тя непременно ще умре. Защо? Силите на единия, или на другия са подобни на динамита и произвеждат взрив в организма. На обикновен език казано: тези хора не са един за друг. Те представят динамитни съчетания. Какво виждаме в живота? Някой момък се влюбил в една мома, с която не хармонира, и иска да се ожени за нея. – Ще се ожени, но ще умре. И така става. Това значи неразбиране на великия закон, който работи в света. Този момък трябва да се ожени за такава мома, с която може да живее, а не след една–две години да умре. Който иска да умре, той се движи по закон, вън от правилата, които Бог е поставил в живота.

Като не разбират тия закони, хората казват: Каквото и да се говори, животът другояче се развива. – Тъй както сегашният живот се

развива, това са неправилности. Ако искате да знаете, какъв е правилният начин на живеене, четете съчиненията на автори които изнасят новите идеи и ще видите, какви лесни пътища препоръчват те на човечеството. Кой е най-лесният път на движение? Той е пътят на най-малките съпротивления. Наистина, когато садите някоя градина, няма да я поставите на място, дето духат силни ветрове и бури, но ще я поставите на тихо, спокойно място, дето едва лъха ветрец. Когато правите воденица, няма да я турите в някоя долина, но ще я поставите на такова място, дето има голямо течение, че постоянно да се върти. Също така ще внимавате, теченията да не бъдат много големи, че да я задигнат. Когато ловите риба с малка въдица, ще знаете, че с тази въдица можете да хващате риби, най-много от 5–6 килограма. Попадне ли във въдицата ви някой сом, тежък от 50–60 кг., ще оставите въдицата си свободна, да излезе сомът вън. Иначе, и вие заедно със сома ще отидете във водата. Понякога вие сте от тези герои, които хващат в своята малка въдица големи сомове, от 50–60 кг. но сомът е пехливанин, не излиза вън. В края на краищата, вие теглите, той не излиза, докато ви завлече във водата. Не, приятели, за големите сомове се изисква голяма наука. За да се извади от водата голям сом, трябва да дойдат най-малко десет души и заедно да теглят.

Сега всички хора искат да се занимават с големите мъчнотии в своя живот. Казвам: оставете големите мъчнотии за после. Като ви дойде някоя голяма мъчнотия, извикайте десетина ваши разумни приятели и започнете да разисквате философски върху въпроса, защо и за какво е дошла тази мъчнотия, защо и за какво е дошло известно страдание. И когато ви посети някое голямо благо, пак извикайте няколко ваши добри приятели, да разисквате върху въпроса, защо и за какво е дошло това благо. Какво правят съвременните хора? Като задлъжнеят, те викат своите приятели да говорят с тях, защо и за какво им е дошло това страдание, и какво трябва да правят да се освободят от него. Когато спечелят някаква голяма сума, те скриват

това благо от своите приятели. Според мене, като получат известно благо, например, сто хиляди лева, те също така трябва да извикат приятелите си, да се разговарят с тях, да се посъветват, какво да правят с това благо. Следователно, щом викате приятелите си при стоте хиляди лева загуба, ще ги викате и при стоте хиляди лева печалба. Въз основа на същия закон, когато трябва да се произнасяте за някой човек, вие се спирате главно върху неговите недъзи, върху лошата страна у него. Да, но този човек има и добра страна. Представете си, че някога този човек ви е обрал. Обаче, няколко години след това той съзнае грешката си и се нагърбва да издържа сина ви в странство. Той е върнал вече парите ви, но вие трябва да измените мнението си за него и да кажете: Герой е този човек! Той изправи грешката си. Това, именно, обича Бог в нас. Сега ние идваме до една фаза, според която всеки трябва да бъде справедлив не само да не говори за лошото, но ако говори за лошото, да говори и за доброто. Всеки трябва да държи в себе си тези два принципа паралелно. Те работят само при това положение. Когато чуете, че някой лош човек е направил добро, говорете за това добро. Това е един начин за изправяне на погрешките в човека. Ако не се спрете върху доброто в човека, колкото и да се извинявате, че сте говорили за него лошо, той няма да ви извини. Обаче, ако чуе, че сте говорили за него добро, той ще се зарадва и ще ви извини.

„Остани с нас!" Кое трябва да остане с нас? С нас трябва да остане Божественото, което да ни обясни начина, чрез който можем да придобием вътрешен мир. Някой искат да си направят къща, с две-три стаи, но нямат пари и се чудят, какво да правят. Те съжаляват за своя идеализъм, който са имали на младини, че не са използвали условията да се оженят за някоя млада и богата мома, че днес и къща щели да имат, и деца щели да имат, а сега? Седят сами, ходят по чужди къщи, наеми плащат – двата края не могат да свържат на едно. Друг казва: Едно време бях началник на министерство, имах възможност да стана министър, но като идеалист, отказах се от

всички тия блага. Голям глупак излязох! Трети пък съжалява, че пропуснал условията да стане владика. – Красиви неща са тези, но те представят само външни условия на живота. Разрешаването на важните въпроси не седи във външните условия.

„Остани с нас!" Когато Любовта минава покрай мене, ще кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! Когато Мъдростта минава, ще й кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! Когато Истината минава, ще й кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! На всяка добродетел, която минава покрай мене, ще кажа: Моля ти се, остани при мене тази вечер! Този е великият смисъл на живота. Няма по-хубаво нещо за човека от това, когато той направи едно добро дело. Колкото микроскопическо да е това дело, човек изпитва вътрешно доволство в себе си. В този момент, като че всички разумни същества по лицето на земята виждат това нещо и одобряват постъпката му. Този е пътят, по който човечеството може да се поправи. Във всички хора трябва да се всади мисълта, че те могат да направят това. Като минат добродетелите покрай тях, да ги поканят в дома си, поне за дадената вечер. Минава покрай дома ви някой беден човек – поканете го. Външно е беден, но в същност той е велик адепт, или светия, който носи любовта в себе си. Казвате: Ние не вярваме в суеверия. Аз не казвам да вярвате в суеверия, но обръщам вниманието ви на следното: докато е идеалист, човек е щастлив. Щом стане материалист, едновременно с това става нещастен. Що е материализмът? Материализмът е река, която постоянно тече и завлича всичко, каквото срещне на пътя си. Хубаво нещо е реката, но тя тече и завлича. Ако тази река минава през вашите градини и оставя своята влага на житото, на овеса, на царевицата, на дините, на пипоните и на всички останали растения, тя е на мястото си. Докато реката пои градини, ниви и бостани, тя е на мястото си; щом тече и само завлича, каквото срещне на пътя си, тя е „Луда Яна." Ако енергията на „Луда Яна" се впрегне разумно, тя може да извърши хубави работи.

„Остани с нас!" Тази беседа е само за онези от вас, на които съзнанието е високо повдигнато, и за които е наближило времето да цъфнат. И затова, казвам: Ставайте рано сутрин, да видите, как изгрява Божественото слънце. И като видите първия лъч на това слънце, кажете му: „Остани с нас тази вечер!" Когато в материалния свят е вечер, в Божествения свят е сутрин. Ако Божественото остане при вас, настанал е вече за вас новият ден. Ако остане при вас Божественото, ще направи с вас непрекъсната връзка. Тогава и вие, като учениците на Христа, ще слушате да ви се говори за великите Божии закони.

Сега като имате свободно време, прочетете сами цялата глава на Евангелието, от която взех само стиха „Остани с нас!" В нея има много недоизказани работи, върху които вие сами трябва да мислите. Когато цъфнете, вие ще дойдете до ред Божествени мисли, които ще определят, какъв е великият смисъл на живота. Така само ще разберете, защо сте дошли на земята и какво можете да постигнете. Така само ще станете съучастници в общите блага на човечеството. Ще дойде ден, когато всички единодушно ще кажете: Всичко, каквото Бог е внесъл в нас, и всичко, каквото ние сме внесли в Него, няма да се загуби. Това, именно, подразбира стиха, в който Христос е казал: „Събирайте съкровища за небето, дето нито крадец, нито молец може да влезе!"

„Остани с нас, защото вечер е, а денят превали!" Така и вие трябва да кажете на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина, на всички добри хора по лицето на земята, които минават покрай вас. И българите казват някому: Остани с нас за две сладки думи!

Беседа от Учителя, държана на 25 март, 1928 г., София – Изгрев.

СЛАВАТА ЧЕЛОВЕЧЕСКА

„Защото вие възлюбихте славата човеческа повече, нежели славата Божия." (Йоана 12:43)

В цитирания стих се изнася контраста, който съществува между славата човеческа и славата Божия. Славата е външен израз на нещата. Този израз апелира към човешкия ум, към човешкото сърце и към човешката воля. Човешката слава, сама по себе си, не е нещо фиктивно, но тя не може да се сравни със славата Божия. Защо? Защото човешката слава подразбира човешкия живот, а Божията слава – Божия живот. А понеже човешкият живот произтича от Божия, то човешката слава по никой начин не може да бъде по-голяма от Божията. Славата на един уд, на една част от тялото не може да бъде по-голяма от славата на цялото тяло. Следователно, разумният човек, който разбира дълбокия смисъл на съпоставянето на явленията в живота и в разумната природа, ще постави всяко нещо на своето място. Само по този начин човешкия живот може да бъде сносен. Същевременно той трябва да бъде разумен и разбран. Всеки човек се стреми животът му да бъде сносен. Тъй както днес се проявява животът на хората, в него се включва и животинското. И наистина, повечето от съвременните хора не правят подбор в своите мисли, чувства, постъпки и в своите идеали. За тях не важи това, че затворили някого, или че го обесили, или че умрял някой. В обикновения живот, когато овцата има агънца, или когато свинята има прасенца, всички се радват, защото има какво да ядат. Когато някоя жена роди дете, мъжко или женско, всички се радват, защото един ден тези деца ще им бъдат полезни в нещо. Момчето ще порасне, ще стане войник, ще вземе участие в някоя война. Момичето

ще порасне, ще помага на майка си. Такива са основанията на хората, които ги заставят да се радват.

„Вие възлюбихте славата човеческа повече." Тази слава мами, привлича хората, но тя е външна. Тази слава подразбира временен порядък. Тя трае толкова, колкото трае ролята на някой виден актьор, Той излиза на сцената, представя цар, облечен с хубави, великолепни дрехи, с царска мантия и корона на глава; всички му се подчиняват, той дава заповеди, които после отменя, но всичко това продължава най-много три-четири часа. Като изиграе ролята си, актьорът слиза от сцената, облича се в своите дрехи и влиза в обикновения живот. Временна е тази слава. Щом слезе от сцената, актьорът се усеща уморен, измъчен. Този актьор играе ролята на цар, но в умовете на хората седи авторът, за когото всички се произнасят, че е на писал нещо гениално. Той си мисли, че е цар, радва се на славата, но в същност славата принадлежи на автора, който е скрит някъде. Казвате: Ние не искаме да бъдем автомати. – Автомати няма да бъдете, но всички сте актьори. Всички играете чужди роли. Същото може да се каже и за писателите. В света не съществува нито един виден писател. Който автор и да цитирате, който писател и да си спомните, всички са преписвачи. Истинският писател никога не умира. Той заминава за онзи свят без да остави гроб на земята. А всички ония писатели, поети, държавници и учители, които са оставили костите си на земята, те са обикновени преписвачи.

Сега, като слушате да говоря така, вие не трябва да вадите прибързани заключения. Това показва, че човешкият живот не е завършен. Вие едва сега сте влезли в великото училище на земята да учите. Хиляди поколения са минали преди вас, и хиляди поколения ще дойдат след вас – всички със свои определени идеали и стремежи. Казвате: Каква ще бъде крайната цел на този живот? – Един ден, когато всички се съберете заедно, тогава ще разберете, каква е била крайната цел на живота. Докато частите на едно тяло са пръснати по четирите краища на земята, и една с една не се виждат и разбират,

дотогава не може да се говори за никакъв край. Забележете, например, днес астрономите се занимават с петната, които се явяват на слънцето, правят най-щателни наблюдения, изучавания и каквото видят, всичко отбелязват: какви и по колко петна се явяват, големината им, формата им, бързината и направлението на тяхното движение и т.н. Те дават свои тълкувания, свои обяснения на всичко, което виждат със своите телескопи, но нито един астроном досега не е обяснил причините за явяването на тези черни петна в слънцето, както и тяхното предназначение. Слънчевите петна имат свое дълбоко предназначение. Обикновените учени наблюдават тия петна и казват, че имало петна на слънцето и изучават тяхната външна страна.

Истински учените, които минават за безсмъртни, навлизат в дълбокия смисъл за явяването на тия петна, изучават вътрешната страна на въпроса и вадят съвсем други заключения от тия, до които се домогват първите учени. По положението, по посоката на движението на слънчевите петна, истински учените вадят заключение, че жителите на слънцето се разговарят с жителите на земята. На място да изпращат съобщенията си чрез тренове, чрез аероплани, или по друг някакъв начин, жителите на слънцето, от икономически съображения, си служат с тия петна по тях, като сигнали, да предупредят в нещо земните жители. Тези петна са толкова големи, че в тях могат да се вместят десетина земи, като нашата. За разумния човек, слънчевите петна са някакви сигнали, съобщения, и те се вслушват в тях. За обикновения човек, обаче, слънчевите петна са някакви природни явления, без особен вътрешен смисъл. Ето защо, докато хората не разбират проявите на живота и явленията в природата в техния външен и вътрешен смисъл, дотогава крайната цел на живота ще остане за тях скрита.

Казвам: ако съвременните хора знаеха, какво означават слънчевите петна, главите им преждевременно биха побелели от ужас. Мнозина пък биха изгубили ума си от ужас. Те щяха да се

намерят в положението на един турчин, хамалин в Цариград, който спечелил на лотария един голям английски параход. Като го завели да види парахода си, той не могъл да повярва, че наистина е негов, и запитал: Мой ли е този параход? – Твой е. От радост, той започнал да играе пред хората кючек. Дълго време бил в такова опиянение, че всички го помислили за луд. Мисълта за парахода влязла в ума му, и той не могъл да издържи славата на този голям параход.

От това гледище, за да разбере живота, човек трябва да започне с изучаването на своя живот. За да изучи своя живот, той трябва да се занимава с три науки главно, които, обаче, не са признати от официалната наука. Тези три науки се обобщават от четвърта наука, която също така не е призната, Това нищо не значи, Един ден тия науки ще се признаят за официални. Първата от тия науки се нарича „хиромантия." Тя се занимава с човешката ръка. Аз наричам тази наука „наука за физическия, или за волевия човек." Който иска да изучава силата на човешката воля, способностите на човека и възможностите, които му се откриват чрез силата на волята, той трябва да се занимава с хиромантия. Втората наука наричам „ физиогномия," или наука за човешката душа, за човешките чувства, или за това, което човек преживява. Тази наука е най-достъпна за изучаване. По промените на лицето може да се съди за вътрешния живот на човека. Може да се каже, че физиогномията е наука за преживяванията на сърцето. Третата наука е „френологията." Тя се занимава изключително с устройството на мозъка. По промените, които стават с човешкия череп, може да се съди за умствените му способности. Значи, френологията е наука за ума.

И тъй, хиромантията е наука за волята. Физиогномията – наука за сърцето. Френологията – наука за ума, Астрологията пък е четвъртата наука, която обобщава външните условия, при които човек се развива. Тя изучава влиянията на планетите върху човека. Значи, човек едновременно се проектира в три свята. Главата му спада към един свят, който не принадлежи на земята. Тя е устроена по съвсем

други правила и закони от тия, които съществуват на земята. По никой начин човешката глава не може да се създаде при условията на земята. Ако се отреже главата на човека, невъзможно е вече да се създаде нова глава на земята. Някой казва: Защо да не снемем главата на еди-кого си? Най страшното престъпление е да се снеме главата на човека. Главата е създадена в Божествения свят още в далечното минало. За създаването ѝ са работили разумни, гениални същества, каквито на земята не се срещат. При това, човешката глава е построена въз основа на ред математически и геометрически начала, каквито и най-способният математик на земята не може да направи. Тази геометрия, която се занимавала с устройството на човешката глава, се нарича Божествена геометрия. Тя борави със строго определени пропорции и форми, всяка от които представя строго определена величина, не само физическа, но още и сърдечна, и умствена. Например, ако вземете числото 37.5, което представя дължината на глава на човек със среден ръст, то означава нещо. За мнозина, които не разбират Божествената геометрия, това число не означава нищо, то е някаква необяснена величина. Обаче, за онзи, който превежда величините на Божествената геометрия в обикновени величини, тази мярка говори за човек със силно развита съвест, или чувство на справедливост. Такъв човек мъчно може да се подведе, да направи някакво престъпление. Числото 37.5 е отсечка от крива линия, отсечка от кръга. Ако същата отсечка е 39 см., тя говори за твърд човек, който при никакви условия на живота не отстъпва. Твърдостта е силно развита в българина, за когото се казва, че за своите интереси той пред нищо не отстъпва. Всичко наоколо му може да пострада, но пред своите интереси той не е готов за нищо да отстъпи. При сегашните условия на живота, човешката глава наместо да расте, да се увеличава, тя се намалява. Мозъкът на съвременния човек е станал по-гъст, фибрите му са по-гъсто набръчкани, вследствие на което не е тъй пластичен, не може правилно да възприема и предава идеите. И действително, човешкият мозък расте

повече в основата си, отколкото по периферията си. Той става по-твърд към центъра си.

Следователно, когато казваме, че човек трябва да живее възвишен, благороден, т.е. Божествен живот, имаме пред вид неговата глава. Който иска да има добре устроен мозък, той трябва да живее чист, морален живот. Моралността в човека е свързана с неговия мозък. Който не води морален живот, той има зле устроен мозък; като последствия на своя живот, той ще бъде изложен на чести заболявания. Няма да мине болест, която да го не засегне. Тогава можем да кажем и обратното: моралният живот изключва всички болести. Когато кажем, че светът е пълен с болести, подразбираме, че този свят е неморален. Когато се говори за Божествения свят, за по-висока култура, имаме пред вид човешкия мозък. Божественият свят е организиран свят, вследствие на което в него почти не стават промени. Същото може да се каже и за човешкия мозък. Най-малките промени стават в мозъка на човека. Той не се изтощава, не се изразходва, както тялото. Веществото на човешкия мозък се отличава с голяма устойчивост. Най-голямият капитал е вложен в мозъка. Мозъкът пък е създал лицето. От лицето познаваме състоянията на мозъка. Също така и от очите, от ушите, от обонянието, от вкуса познаваме състоянията на мозъка. Щом знаем състоянията на мозъка, ще знаем състоянията на цялото тяло.

Следователно, при най-малката анормалност в кое и да е от сетивата – зрение, слух, обоняние, вкус и осезание – причината се крие в известно неразположение на човешкия мозък. В такива случаи казваме, че силите, или способностите на човешкия мозък не работят хармонично. Човешкият мозък може да се свърже с почвата. Само в добра почва могат да растат, да се развиват правилно плодни дървета. Ако в тази почва виреят паразити, те ще изяждат листата, както и клончетата на плодните дървета, ще образуват в тях каналчета, дето ще снасят яйцата си, и по този начин ще осакатяват самите дървета.

Такива паразити съществуват и в човешкия мозък. На тях, именно, се дължат болестите на съвременните хора.

Новите разбирания изискват на първо място хигиена на мозъка, но не тази хигиена, която днес се препоръчва на хората. Преди всичко, съвременните хора трябва да знаят, от каква храна се нуждае техния мозък. За тази цел, учените трябва да правят опити с деца, с млади моми и момци, със стари баби и дядовци, от 80 – 120 годишни, да видят, каква храна е нужна за различните възрасти. Когато се намери съответна храна за човешкия мозък, ще започне и обновяването на човешкия живот.

И тъй, под думата „морал" ние разбираме „хигиена на човешкия мозък." Тази хигиена е в зависимост от хармонията между чувствата, мислите и постъпките на човека. Като знае това, човек е длъжен да създаде в себе си тази хармония, за да осигури чрез нея благосъстоянието на своя мозък. За придобиване на тази хармония, съществуват ред методи. Това е цяла наука. Тази наука е само за високо учените хора. Онези, които не я разбират, нека се радват, че в бъдеще ще станат учени. Всеки има възможност да стане учен. Учеността е придобито богатство, но преди да го е придобил, човек трябва да бъде трудолюбив. Учен или неучен, човек трябва да започне да работи върху своя мозък. Достатъчно е да съзнава необходимостта от тази работа. Някой път човек усеща едно втвърдяване в себе си, като че не чувствува нищо, като че е бездушен. Това неразположение се дължи на предната част на мозъка, дето се намира центъра на милосърдието. В този момент центърът на милосърдието в него не функционира правилно Когато въображението в човека е извратено, изопачено, създава лоши образи. Ако този човек е женен, в въображението му ще изпъкват такива образи, които ще събуждат в него ревност, и той ще измъчва жена си, ще я подозира, ще ѝ приписва различни неморални постъпки. Тези криви образи са бентове в неговия мозък, които пречат на правилното разпределяне на мозъчните течения. Центърът на ревността, както и другите

центрове, са измерени чрез отсечки на кръга. Достатъчно е с един милиметър само да се намали този център, за да се намали и силата на ревността в човека. Ако не може да се намали този център, човек изпитва адско състояние. Страшно нещо е ревността. Има случаи, когато жената на някой мъж, след като е живяла цели 20 години с него чист, напълно морален живот, той пак й приписва различни престъпления. Смешно е да се осъжда човек без никакви факти. Съмнението, подозрението е недъг в човека, който се дължи на анормални образи в неговия мозък. За да се освободи от този недъг, човек трябва да развива в себе си милосърдието. Когато мъж ревнува жена си, нека отправи ума си към Бога, да се свърже с Неговата мисъл, с Неговото милосърдие и ще види, че след 5 – 6 минути ревността му ще изчезне. Има едно място в човека, дето Бог най-силно се проявява. Кое е това място, всеки сам трябва да намери. Както човек живее в главата си, а се проявява в тялото си, така и Божественият Дух има свое средоточие, дето се проявява.

Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината." Следователно, Божественото начало се проявява там, дето е Истината. От това гледище, като ставате сутрин, първо трябва да помислите за своята глава. Какво трябва да мисли човек за своята глава? Той трябва да мисли върху хигиената на своя мозък. Като мисли и чувствува правилно, той ще има добре устроена глава. Щом главата му е добре устроена, всичките му желания ще бъдат постижими. Ако главата на човека не е устроена по Божествен начин, според Божествени правила и закони, за него всичко ще бъде непостижимо. Иначе, ходи ли по правилата и морала на света, нищо няма да придобие. Моралът на съвременния свят нищо не допринася за устройството на човешкия мозък.

Когато силите в мозъка функционират правилно, когато те са в правилно съчетание, тогава Божественото най-силно се проявява в човека. Като погледнете този човек, от лицето, от очите му излиза мека, приятна светлина. Тази светлина ту се явява, ту изчезва. Една

госпожа разправяше следния интересен факт в нейния живот. Тя е женена за човек, с тъмен, почти черен цвят на лицето. Той е смесен тип от черната и балата раса. Обаче, когато се намирал в големи страдания, лицето му ставало съвсем бяло, светло, с приятен цвят. Тази светлина и този бял цвят траели кратко време и след това изчезвали. Жена му слушала, как той се молил във време на страданията си. Той се обръщал към Бога с думите: Господи, моля Ти се, просвети ума ми, да се справя с трудностите на живота си. Разбрах смисъла на Великия живот, разбрах временния, преходния живот и силно желая да следвам пътя, който Си ми определил. След тази молитва лицето му придобивало бял, чист, светъл цвят. Разбира се, този цвят не може да се задържи за цял живот, но временно само, за няколко часа. Тази промяна на цвета се дължи на едно възвишено състояние, в което човек изпада. Ето един метод за придобиване на красотата. Няма по-хубаво нещо от красотата в света. Свържете се с Бога и ще бъдете красиви.

Съвременните хора прибягват до външни, козметически средства, за да станат красиви. И това не е лошо, но скъпо струва, пък и неестествено е, нищо не придава за вътрешния живот на човека. Представете си, че мъжът е беден, как ще достави тия козметически средства на жена си? Който иска естествена козметика, нека се свърже с Великия принцип на живота; нека води духовен живот. Той ще има красиво, привлекателно лице, с подвижни, пластични мускули. Това лице е толкова подвижно, че изразява и най-тънките чувствувания и преживявания на човешката душа. Приятно е да видите такова красиво лице, на което да се отразява целия живот на една отворена, широка душа, свободна от всякакви хитрини и задни мисли. Това се отпечатва и върху устните на човека. Когато мозъкът на човека е добре развит, и устните му са добре развити. Те имат строго определена величина. Художниците, които рисуват различни типове, имат до известна степен понятие, каква е мярката за нормалните устни. Ако устните на някого започнат да изтъняват, той трябва да се

моли, да работи върху себе си, да дойдат до нормалната величина. Ако очите на човека са много малки, това показва, че приемат малко физическа светлина, което е опасно за мозъка. Ако очите са много големи, те приемат физическа светлина повече, отколкото е потребна за мозъка. Това е друга опасност. Следователно, при малката светлина, мозъкът губи своята влага и изсъхва; при голямата светлина, той приема повече, отколкото трябва влага, вследствие на което в него става гниене. Очите на човека трябва да бъдат нормално големи, да приемат нормално количество светлина. От количеството на светлината, която очите приемат, зависи и доброто, или лошото състояние на мозъка. От това гледище, намираме, че мисълта на човека е в сила да създаде, каквато глава желае. Човешката глава не трябва да бъде съвършено кръгла, нито съвършено продълговата. Само хората на новата раса, които ще дойдат в бъдеще, ще имат идеална глава. Само при такава глава ще могат да се развият всички скрити способности в човешкия мозък. Всяка друга форма на главата, по-далеч или по-близо от идеалната, указва известна съпротива при проява на умствените сили и способности в човека. Ако костта при математическата способност на човека е дебела, тя указва известна съпротива при развиването на този център. Ако костта на това място е тънка, тя указва благоприятно влияние при развиване на тази способност. В това отношение са правени ред наблюдения и изчисления. Там, дето мозъкът е проявил голяма деятелност, костта е тънка. Онези центрове, в които деятелността на мозъка е слаба, там костта е по-дебела. Дебелата кост е препятствие за проява на известна мозъчна деятелност. На първо място човек трябва да работи с чувствата си, да изтънчи костите си, да ги префини, да ги направи по-пластични да се подават на неговата мисъл. Същевременно той трябва да продължи мозъчните нишки. Колкото по-дълги са тия нишки, толкова по-благородна е човешката мисъл.

Следователно, между човешките мисли от една страна и между моралните, обществените, личните и самосъхранителните чувства от

друга страна, трябва да съществува пълно равновесие. Преди всичко, личните чувства трябва да се подчиняват на Божествените и на моралните чувства. Моралните чувства пък трябва да имат за съветник интелектуалните способности в човека. Костите на черепа, главно на предната част, на способните хора са тънки, за да могат да възприемат лъчите, които идат от слънцето. За развитието на всяка умствена способност от слънцето идат специални лъчи. При това, тези лъчи не идат всякога, но от време на време, затова и развитието на известни способности върви периодически. Затова, именно, много хора губят условията за развиването на своите умствени способности. Съвременните хора не развиват толкова способностите си в предната част на мозъка, колкото центровете в слепоочните области. Повечето от откритията на съвременната наука, например, в химията, във физиката, стават главно в полуинтелектуалните способности на човека, затова човешкият мозък се развива анормално. По тази причина, именно, се явяват много мозъчни заболявания. Като съзнават това, възпитателите на народите искат да им дадат нова насока на живота. Те искат да им дадат морално възпитание. Те не знаят, как и отде да започнат. Като дойде някой учен да им посочи нов път, нов метод на възпитание, те казват: Ние искаме да вървим по стария път, не искаме нови методи, които не познаваме. – Кой е старият път? Коя е старата истина? Когато влезе в Божествения свят и работи само за своята глава, човек не трябва да допуща в ума си абсолютно никакви престъпни мисли. Има един живот, който допуща в себе си отрицателни, престъпни мисли, но той няма нищо общо с Божественото. Ако в ума ви влезе една отрицателна мисъл, това не трябва да ви смущава. Тя може да гостува у вас десетина деня, но ако вие се съгласите с нея и й дадете място във вашия ум, във вашето сърце и във вашата воля, тя непременно ще ви изгори. Значи, всяко престъпление започва с влизането на една престъпна мисъл в ума на човека, отдето тя слиза в сърцето му, във волята му, докато се реализира и прояви на физическия свят. Според Божествения живот,

който е отхранил в себе си такава идея, той ще плаща всички разходи за нейния живот. Мислите живеят в човека. Има хиляди мисли, добри и лоши, които от години живеят в човека, хранят се, чакат момента на своето раждане.

„Защото възлюбиха славата человеческа повече, нежели славата Божия." Славата на човека се заключава в неговата глава, която е устроена по особен начин. Човек се отличава от всички животни по своята глава. Тя представя първия свят. Вторият негов свят започва от шията, обхваща целия гръден кош, сърцето, белите дробове и част от стомаха. Третият свят започва от стомаха надолу и обхваща червата, черния дроб и бъбреците. Черният дроб представя човека на сърцето, или чувственият човек. По форма човек е конусообразен: горе, при раменете е по-широк, а долу е по-тесен. Това показва слизане на човека във физическия, т.е. в материалния свят. Долната част на тялото му е по-тясна, понеже той е слязъл в гъстата материя. И гръдният кош на човека се е образувал при специални условия. Съвременните хора още не живеят в своята глава. Че е така, виждаме по това, че каквото мислят, едва едно на хилядата от него е вярно. Обаче, от това, което чувствуват, по-голямата част е вярно. В областта под лъжичката се намира тъй наречения стомашен мозък, който е свързан със симпатичната нервна система. Забелязано е, че каквото човек почувствува в първия момент, 95% от него е вярно. Каквото почувствува във втория момент, процентът на вярността се намалява. В това отношение, още древните учители на човечеството са казвали, че пространството е пълно с безброй живи форми – мисъл форми, които се движат, и като по радио се предават и възприемат от хората. Цялото пространство е жив проводник на тия мисли. Това, което сега говоря, веднага се възприема по радиовълните в пространството и в 24 часа най-много може да обиколи цялата земя и да се верне там, отдето е излязло. Не само моите думи се предават чрез пространството, но и на всеки, който говори. Разбира се, за правилното възприемане и предаване на мислите от значение е и

интензивността им, както и устройството на радиовъзприемателя. От значение е също така и посоката, от която идват вълните. Следователно, както човешките мисли се предават чрез пространството, така също се предават и мислите от невидимия свят. Тия мисли представят цял свят. Те се наслояват в пространството на дебелина от 1–2 см. Чувствителният човек веднага възприема тия мисли, вследствие на което понякога разположението му се повдига, а някога – понижава.

Като знаете този закон, вие лесно ще се справяте с настроенията си. Щом изпаднете в лошо настроение, ще знаете, че тази мисъл, която ви измъчва, не е ваша.

Тя е кукувиче яйце, което кукувицата е турила във вашето гнездо да го измътите. Тогава, ще вземете това яйце от вашето гнездо, ще го занесете на кукувицата и ще й кажете: Според Божествения закон, не е позволено да оставяш яйцата си в чужди гнезда, други да ги мътят! Когато някоя птичка измъти някое кукувиче яйце по любов, това е друг въпрос. Обаче, ако птичката не иска да мъти кукувичите яйца, с право може да ги хвърли на земята. Всека чужда мисъл, ако е силна, тя е в състояние да измени благородните мисли и желания на човека. Някой казва: Едно време имах благородни мисли и желания, но не зная, защо сега съм толкова огрубял. – Огрубял си, защото си измътил едно кукувиче яйце. Какво да правя тогава? – Ще оставиш кукувичето яйце настрана, а ще започнеш да мътиш своите благородни мисли и желания. Казвате: Позволено ли е да се изхвърлят кукувичите яйца навън? – Щом кукувицата е влязла във вашето гнездо без позволение, вие имате право да изхвърлите яйцата й навън. – Не е ли грубо това? – – Нищо грубо няма в поведението ви по отношение на кукувичите яйца.

Когато огрубяват, някои хора считат това за геройство. – Геройството на човека не се заключава в неговата физическа грубост и сила, но в неговия ум. Не е герой онзи, който проявява кралимарковската си сила в хвърляне на боздуган на няколко

километра разстояние. Ако е въпрос за геройство, нашите съвременни военни хвърлят боздуганите си на няколко километра по-далеч от този на Крали-Марко. На колко километра е хвърлял Крали-Марко своя боздуган? – На един, най-много на четири пет километра. Някои от съвременните Крали-Марковци хвърлят боздугани, пълни с пироксилин, на 40–50 км разстояние. И като паднат на земята, тия боздугани разравят едно пространство от четири-пет километра в дължина и широчина. Питам: каква култура могат да внесат тия боздугани в света? Тези дупки могат някога да се употребят за насаждане на плодни дървета, но те могат да се използват само впоследствие.

Казвам: силата на човешката воля зависи от един добър малък импулс. Който иска да възпитава волята си правилно, той трябва да дойде в първото си положение, за което апостол Павел говори в 5 глава към Коринтяните: „Плодовете на Духа са любов, радост, мир. . .» Това е храната на мозъка. Ти не можеш да храниш, да развиваш мозъка си без любов. Твоят мозък не може да расте без любов. Твоят мозък не може да бъде силен без мир. Значи, любов, радост и мир са необходими, за да може мозъкът да се развива, да расте и да бъде силен. Любовта е естествената храна на мозъка. Казвате: Да се любим! – Любовта е храна за мозъка, и който яде от тази храна, която произтича от Духа, той люби. Който се храни с любовта, той твори своя мозък. Който храни мозъка си с любов, радост и мир, неговата глава, неговият мозък се развиват симетрично. Симетричната глава има главно три мерки. Едната от тях е физическа. С тази мярка всеки може да работи. Следователно, човек трябва да се храни с любовта. Любовта е сила, която се възприема от човека като с антена. Когато някой казва, че е изгубил любовта си, той е прекъснал връзката, антената с радиото на любовта. Той лесно може да възстанови изгубената любов. Как? Ще вземе ключовете на любовта, ще прекара през тях жиците, според дължината на вълните, и радиото на любовта отново ще почне да действува. Но човек трябва да знае, от кое място

да възприема любовта. Първо той трябва да възприеме милосърдието, което се намира отгоре, на предната част на главата. Милосърдието спада към ангелския свят, който е по-нисък от Божествения. Тук ангелите развиват своето милосърдие, благост и търпение, а хората – вяра, кротост и въздържание. Ангелите не се нуждаят от вяра, кротост и въздържание, но главно от милосърдие. В света Бог проявява своето милосърдие чрез ангелите. Бог има един план, който иска да реализира на земята, а именно: Той иска всички хора да имат добре устроена глава. За тази цел, ден и нощ, Той работи върху човешката глава, коригира я. В края на краищата, всички хора ще имат добре устроени глави. Бог работи за това, разумните същества работят, и вие трябва да работите. Който не се подчинява на Божиите закони, той ще мине през ненужни страдания. И като не разбира причините на тези страдания, той ще се чуди, защо му е този живот. Днешните хора не разбират любовта, вследствие на което дохождат до големи крайности. Млад момък обича една мома и си казва: Голямо геройство, е, след като обичаш тази мома, да убиеш и себе си, и нея, да покажеш, че я обичаш. Де е геройството тука? Според мене, ако обичаш една мома, дай ѝ условия да се развива, а ти стани неин слуга. А тъй, да убиеш човека, да го унищожиш, никаква любов не е това. Да убиеш, да унищожиш човека, това е равносилно да унищожиш своята глава, своите дробове и своята костна система. Докато има глава, човек мисли, че произлиза от Бога, т. е. че е от високо произхождение.

Като знае своя Божествен произход, човек трябва да се стреми да разработи своята глава, да я закръгли, да ѝ даде хубава форма. Главата на човека не трябва да бъде плоска, като покрив, но добре закръглена, като кубе на храм. Бъдещите здания, бъдещите храмове ще се строят по нов начин. Прозорците ще бъдат така направени, че светлината няма да пада под прави линии, да образува ъгли на падането и ъгли на отражаването, но ще пада по криви линии. Бъдещите храмове, дето хората ще се молят, ще са откритото небе: вечер, когато луната и

звездите светят, а сутрин, когато слънцето изгрева. В този храм ще има безброй картини, които ще се отнасят към по-широк, по-възвишен свят от физическия. В този храм всеки ще се интересува от великите картини, които ще се разкриват пред неговия поглед.

Когато се говори за идеален живот, ние разбираме човешката глава. Това се отнася за бъдещия живот. Сегашният живот пък определя миналия. По него съдим за хората на миналото. За миналия живот ние не сме отговорни, но ще носим отговорност за бъдещото поколение. Чрез настоящия живот ние коригираме грешките на миналия и създаваме добри условия за бъдещия. Ако мисълта ни е права, тя може да обгърне целия свят. Който е могъл да коригира правилно една своя мисъл, той е записан на небето. Тук някой може да не знае, какво е направил, но в невидимия свят е хроникирано. Там всичко се пише. Като отворите книгите на невидимия свят, ще прочетете, че еди-кой си българин, с такъв и такъв ум, е проектирал правилно една своя мисъл в пространството, с което е принесъл голяма услуга на човечеството. Дали този българин е министър, владика, учител, или някой прост човек – безразлично. Името му ще бъде написано в небето. Следователно, всяка хубава мисъл, която проектирате в пространството, ще ви обгръща, ще носи вашето щастие. Това подразбира да има човек благоволението на Сатурна, на един от най-недоволните и критични богове. Той гледа на човечеството с голямо недоверие, с подозрение и седи пред тях с голям боздуган, или с голямо копие и ги следи. Като види, че някой греши, той го мушне с копието си, или го удари с боздугана си и му казва: Да мислиш там! Друг иска да покаже силата си, разпери ножа, но Сатурн веднага го мушне с копието си: Какво си се разперил там? Скрий ножа в ножницата си и повече мисли! Като види някоя красива жена, добре разположена, и нея мушне. Той не обича красивите жени. Единствено към Венера показва слабост. Като види, че Марс се влюби в нея, той казва: Какво да правиш? Тук е малко снизходителен, поусмихне се едва забелязано, но след това пак хване копието си и се

понамръщи малко. Като види, че малко се е понамазала, той я мушне с копието си и казва: Какво си се намазала? Знаеш ли, че ще пратя при тебе майка ти и баща ти да видят, какво правиш? Обаче, същият този бог, достатъчно е да види, че някой човек е проектирал една добра мисъл в пространството, и той написва една линийка на ръката му. Тази мисъл създава линията на щастието, или сатурновата линия. Който има тази линия на ръката си, той някога е проектирал една добра мисъл в пространството. Нека се радва на тази линия! Който няма тази линия, да гледа сега да я направи.

Мнозина ще кажат: Сериозно ли ни се говори, или ни залъгват само? – И залъгването е наука. Каква разлика има между майката, която залъгва детето си, и професорът, който преподава на студентите си? Никаква разлика. Майката напише едно педагогическо правило, но детето казва: Не е така. Тя напише друго педагогическо правило, но детето пак казва: Не е така. Майката се намира в чудо от това дете, не знае, какво да прави. Тя изпада в положението, в което се намирал един лекар, на когото била дадена задача да забавлява няколко часа малкото си детенце. Този лекар е вече в другия свят. Той разправяше следната своя опитност: „Една вечер жена ми отиде на театър и ме остави да гледам малкото дете. Никога до това време не бях се занимавал с малко дете. Случи се, че жена ми малко закъсня, и детето започна да плаче. Какво не правих с него? Люлях го, на ръце го носих – нищо не помага. Колкото и каквито лекарски методи знаех – всички употребих – не помагат. Колкото педагогически правила знаех, и тях употребих – не помагат. Най-после ми дойде на ум да се обърна към Бога. Никога до това време не бях се молил на Бога, но видях се в чудо с това дете. Обърнах се към Бога с думите: Господи, моля Ти се, изпрати ми ангели, добри същества от небето, да укротят това дете! Каква беше изненадата ми, когато, скоро след това, детето престана да плаче и заспа?» Казвам му: детето е искало да ти каже да не го занимаваш с празни работи, но да го научиш на Божиите пътища.

Казвате: Кои са човешки пътища и кои Божествени? Кои са човешки и кои Божествени работи? Всички постъпки и събития в живота на човека, които служат за облагородяване на неговия ум, сърце и воля, които образуват вътрешни връзки, които отварят душите за възприемане на Божествената светлина, които дават възможност на човека да се храни с любов, да бъде радостен, да има мир в душата си, да развива в себе си вяра, кротост и въздържание, от една страна, милосърдие, благост и търпение – от друга страна, това е велик идеал, който тепърва човек трябва да развива. Това са качества на напредналите същества.

Когато добие тези Божествени качества, лицето на човека започва да свети, а в очите му се забелязва мека, приятна светлина. Можете да направите опит да проверите това. Вземете едно огледало и се гледайте известно време, но като че друг човек гледате. Ще видите, колко е страшно някога човек да се самонаблюдава. Като се оглеждате, следете погледа си, дали е тих и спокоен. Обаче, не се гледайте дълго време, защото можете да заспите. Докато човек се страхува от своя поглед, това показва, че в него има нещо неуравновесено. Ако човек се страхува от своя поглед, може ли да изисква от другите хора да го гледат спокойно, без страх? Следователно, погледът на човека трябва да бъде мек, приятен, и който го срещне, да разбере, че в този човек се крие Божественото начало и може да сподели с него мислите и чувствата си. Като говорите с такъв човек, той е готов да ви изслуша, да влезе в положението ви и да ви помогне. Той никого не критикува, в никого не търси дефекти и не се занимава с тях. Той знае, че дефектите на хората се дължат на нещо недоразвито, необработено у тях. Когато костите на човека са груби, това говори за груб, низш живот. Костите на хора, които са водили добър, възвишен живот, са по-тънки, гледжосани отгоре и по-фини. И кожата на тези хора е по-деликатна, с по-ситни пори. Космите им са тънки, меки, като коприна. Дебелите и корави косми са лоши проводници, лоши възприематели.

Съвременните хора се нуждаят от тънки, меки, гладки косми. Такива косми са добри проводници на слънчевата енергия, както и на Божествените мисли. Чрез храната си, човек може да измени, в смисъл да подобри, космите си. Каквато е храната, такива ще бъдат и космите му. Каквато е храната, такива са и чувствата, и мислите на човека. В странство, във Франция, например, когато някой актьор трябва да представи някаква любовна сцена, известно време той се храни с овче месо, за да смекчи, да облагороди малко чувствата си. Същото може да се каже и за вълка, който обича овцете и ги напада. Ако запитате вълка, защо се храни с овце, той ще каже: Понеже по характер и по чувства съм груб, жесток, аз трябва да се храня с овче месо, за да смекча и облагородя малко чувствата си. Овчето месо облагородява характера на хищните животни. Тази е причината, задето те, изобщо, се хранят с тревопасни животни. А последните, понеже не са тъй груби по характер, се хранят с трева. Това показва, че всеки се стреми към хубави мисли, към благородни чувства.

„Защото вие възлюбихте славата человеческа повече, нежели славата Божия." Външната слава, това е човешката слава. Кое бихте предпочели: цял свят да ви слави, всички вестници да пишат хубави работи за вас, но никой да не ви обича, или само един приятел от Божествения свят да ви обича и да мисли добре за вас? Добрият приятел е всякога за предпочитане. Българите казват: За предпочитане е да имаш десет души неприятели, но разумни, отколкото един неразумен приятел. Често хората страдат, измъчват се, разочароват се, без да се спират върху едно важно положение: те трябва да изучават себе си за да видят, че каквото се крие в тях, това съществува и в другите хора. С паталогическата страна на живота си не се занимавайте, но изучавайте здравословния живот. Паталогията е вметнато нещо в живота на човека. Че някой страдал от някаква болест – това е наследствено. Добрите работи не се унаследяват, човек вечно ги носи със себе си, Бог е вложил доброто в човека. То представя неговата същина. Синът носи качествата на баща си, но

бащата не е внесъл тези качества в сина си. Качества, които се унаследяват, претърпяват известни кризи. Аз не отричам наследствеността, но тя има влияние върху човека, само докато е на физическия свят. Щом човек напусне физическия свят, и наследствеността губи вече своето влияние върху него.

От човека зависи да измени условията на своя живот. Той може да подобри състоянието на своя мозък, на дробовете си и на стомаха си. Дробовете му са създадени от ангелите. Ангелският свят е взел участие при създаването на човешките гърди. Затова, именно, интелигентността на човека е вложена в неговото сърце. Значи, сърцето мисли. Под лъжичката, в симпатичната нервна система се крие знанието на сърцето. Каквото разположение чувствува човек под лъжичката си, то е вярно. Затова, именно, той не трябва да се поставя на резки промени в чувствуванията си. Той трябва да се стреми към мир в душата си. Че бил болен, че три деня не ял – той трябва да благодари. Че работите му не били уредени, както трябва – пак да благодари. Човек трябва за всичко да благодари – от това зависи неговото вътрешно благосъстояние. Ако вътрешното чувство в човека е развито, пътят му навсякъде ще бъде отворен. Ако това чувство в него не е добре развито, той ще се намира в положението на пътник, който блуждае всред мъгла. Следователно, когато казвам, че човек не трябва да се безпокои, имам пред вид това съзнание. Сърцето на човека постоянно трябва да работи. Същевременно и мозъкът му постоянно трябва да работи. Въз основа на това, човек трябва да върши това, което вътрешното му чувство го съветва. И тогава, заключенията на някой учен върху известен въпрос ще бъдат дотолкова верни, доколкото той се вслушва в това свое чувство. Някой болен сънува, че за да оздравее, трябва да вземе известно лекарство. Лекарите му препоръчват други лекарства, но те не му помагат. Той взима от лекарството, което е сънувал, и оздравява. Значи, има лекарства, които повишават трептенията на човешкия мозък, вследствие на което той оздравява. Болестите, работоспособността на

човека зависят от трептенията на неговия мозък. Докато трептенията в човешкия мозък съществуват, той е способен, работлив човек. Щом тия трептения се изгубят, той престава да работи и казва: Не съм учен човек, не мога да работя. Нищо не мога да направя. Майка ми и баща ми нищо не са вложили в мене. – Това е човешко мислене.

„Вие възлюбихте повече славата человеческа." Да мислите по човешки, значи да очаквате слава от хората. Да търсите славата Божия, значи да сте готови да слушате това, което Бог ви говори, да развивате това, което Той е вложил в душите ви. Колко хора може да намерите днес, които са готови да ви направят добро, или да ви насърчат? Това не означава, че хората са лоши, но нямат условия в себе си да проявят доброто. Често, без да знаят истината по известни въпроси, те бързат да дадат мнението си, но като им се обясни, казват: Извинете, ние имахме криви понятия, криви разбирания по тия въпроси. – Щом знаете това, няма защо да се сърдите на хората. Те живеят с ред предубеждения. И вие имате предубеждения за Божествения свят. Достатъчно е за пет минути само да влезете в Божествения свят и да се разговаряте с едно от съществата на този свят, за да измените съвършено мнението си за тях. Който иска да бъде учен, той непременно трябва да влезе във връзка с напредналите същества в Божествения свят. Много от тия същества са видими, живеят на земята и работят между учените хора. Някои пък се явяват рядко на земята. За разумния човек всичко това съществува, било на земята, било в невидимия свят.

И тъй, започнете с вашата глава, т.е. започнете да работите с Божествения свят! Всички съвременни хора, призвани да работят в света, трябва да започнат отгоре, от главата, от Божественото в себе си. Големите мъчнотии, на които хората се натъкват, се дължат на многото знания, които са придобили. Това знание няма приложение в техния живот. В бъдеще това знание ще се оформи и ще се приложи, но за днес то остава неизползвано. Много от сегашните знания внасят в живота на хората големи противоречия. Например, въпросите за

произхода на човека, за съществуването на друг свят, за наследствеността и т.н. внасят в ума на човека ред противоречия. Например, според съвременните учени, унаследените от родителите черти не могат да се изменят. Това значи: за да се изменят унаследените черти в човека, в неговото естество трябва да стане коренна промяна. А това е възможно. Преди години, Американското правителство, се беше нагърбило със задачата да превъзпита някои индианци. За тази цел, те взеха няколко от най-способните между тях, млади момчета, и ги възпитаваха по техни методи, свършваха техни училища и университети. Обаче, като се връщаха в родните си места, след десет години най-много, те изгубваха всичката американска култура и започваха да живеят пак по старому. Значи, тази придобивка, тази култура, това възпитание е било външно. То не е могло да произведе в тях вътрешен преврат. Обаче, онези индианци, които възприемаха Христовото учение, и след връщането си в своето отечество, те устояваха на това, което са придобили. Значи, единствено Христовото учение е в сила да произведе вътрешен преврат в човека. Само Христовото учение е в сила коренно да измени естеството на човека.

Следователно, в чувствата на човека трябва да станат дълбоки промени. От дълбочината на чувствата зависят и преобразованията, които могат да станат с човека. Всяка идея, която не разтърсва човека от дълбоко, не да го отчае, но да проникне дълбоко в душата му, не може да се реализира. Значи, след чувствата, идат идеите на човека. Същевременно човек трябва да развива своята вяра, кротост и своето въздържание. По отношение на храната в Божествения свят, човешкият мозък се нуждае първо от любов. Сърцето пък се нуждае от търпение. Търпението е храна за сърцето. Търпението е най-приятното нещо за човека. То е качество, сила, която е достояние за най-разумните, за най-силните същества в света. За човека на физическия свят е нужна вяра. Вярата се нуждае от любов и търпение. Тези три качества са необходими за правилното развитие на

човешкия ум. Който няма вяра, любов и търпение, той спъва своето умствено развитие. Затова, именно, човек трябва да изучава всеки предмет с любов. Без любов той не може да учи. Каквато наука и да изучавате – физиогномия, френология, хиромантия, астрология, естествените науки, математика, геометрия – без любов вие никога не можете да проникнете в техния дълбок вътрешен смисъл. Геометрията е най-старият език, с който човечеството някога си е служило. Който разбира геометрията, той разбира езика на природата. Природата говори с геометрически фигури. Когато иска да покаже, кой е разумен човек, природата туря на челото му две успоредни линии. Такъв човек може да се справя с всички хора. Когато иска да покаже, кой е честен, взискателен човек, природата туря на челото му само една линия. Тази линия същевременно показва и критическо разположение на ума на даден човек. Дето природата е турила триъгълник на челото, това показва равновесие и правилност в функциите на мозъка.

За да разбере живота, човек трябва да разбира своя ум, своето сърце, своята воля. Следователно, когато говорим за славата Божия, ние разбираме всички възможности, които Бог е вложил в човека. В бъдеще човек ще влезе в един широк свят, с широки възможности. Той ще се освободи от смъртното, от временните черупки и ограничения, в които сега живее и ще му се дадат безсмъртните възможности и богатства на природата, за да може да работи и да строи тъй, както сега разбира. Днес и малките деца имат великата идея, че могат да вдигат голям товар, но като се опитат, виждат, че тяхната форма е слаба да извърши това, което мислят. Та когато мнозина от вас мислят, че са добри, това се отнася до живота на тяхната глава. Те са добри и могат да бъдат добри, но щом слязат на физическия свят, злото веднага ги завладява. Злото е сила, течение, което лесно завладява човека. Достатъчно е десет лоши хора да ви срещнат на пътя, за да могат с мисълта си да изменят вашето състояние. И обратно: достатъчно е десет добри хора да ви срещнат,

за да изменят с мисълта си вашето състояние. Хората се намират под постоянно внушение, било на книги, било на приятели, на познати и непознати, на окръжаващата среда и т. н.

Един английски писател разправял една своя опитност за силата на внушението. Той си купил от Кавказ една хубава кама, изработена от злато. Колкото пъти поглеждал към камата, винаги изпитвал желание да мушне някого с нея. Той се чудил, отде иде това желание в него. Впоследствие разбрал, че с тази кама бил убит човек. Значи, мисълта, която е вложена в предмета, с който е извършено известно престъпление, се предава и на други хора, чрез закона на внушението. Ако носите пръстен от човек, който е станал жертва някъде, той може да ви повлияе, в смисъл, че и вие, като него, да станете един ден жертва. Затова, колкото ценен да е този пръстен с камък върху него, хвърлете го, не го носете на ръката си. От това гледище, всички неща трябва да се чистят, да се освобождават от лошите влияния, които са останали върху тях. Затова, именно, ако ви дават дрехи от умрели, от болни хора, не ги носете. Носете само такива неща, които ви създават разположение. Ако вашата баба, или вашият дядо са били свети, благородни хора, носете техните пръстени, като светиня. Обаче, ако те не са били добри хора, нищо не носете от тях. Всяко нещо, което не ви създава разположение, не го носете. Всяка Божествена мисъл, всяко Божествено чувство, като влезе във вас, създава добро разположение на духа ви. Те имат специфична форма, своя красота. Зад всяка Божествена мисъл седи едно разумно същество. Щом тази идея проникне в ума ви, едновременно с нея се привлича и разумното същество. Значи, идеята е домът, стаята, в която разумното същество ще влезе да работи заедно с човека.

Първо човек трябва да преобрази ума и сърцето си, за да може да го посети Великият, Който е създал целия свет – небето и земята, цялата наука, всички изкуства. Той ще внесе в човека безсмъртния живот – животът на възкресението. Това посещение ще трае само една секунда, но никога няма да се забрави. Ехото му ще продължава

във вечността. Казвате: Само една секунда! Това е толкова кратко. – Знаете ли, какво нещо е да ви посети светлината само за една секунда? За една секунда светлината изминава разстояние от 300,000 км. път. За колко време можете да изминете този път? Достатъчно е Бог да ви посети само за една секунда, за да ви остави живот от хиляди години. Ако вие задържите в себе си богатството, което Той ви е оставил само в една секунда, ще се ползувате от това богатство хиляди години. Колко работа ще ви създаде това посещение! Бог само ще ви погледне, и ще усетите, че товарът ви е снет от гърба. Ще олекнете като ангел, и ще бъдете готови да разперите криле, да хвръкнете из пространството и да кажете: Сега раз-брах, какво нещо е животът. И тогава, каквато работа започнете, каквато наука заловите, всичко ще свършите с успех. Само така ще разберете думите: „За Бога всичко е възможно." Но затова се изисква търпение. Много добродетели има у вас недоразвити, а те трябва да се развият.

Христос казва: „ Търсете слава Божия, а не слава човеческа!" Славата Божия е вътрешна слава, а славата човеческа е външна слава. Съвременният свят жертвува славата Божия за славата човеческа. Бъдещата раса ще отдаде предпочитание на Божията слава. Тогава ще имаме Божествена култура. Само тогава ще се реализират вашите мисли и желания. Само новото, което възприемете, ще бъде в сила да подобри сегашния ви живот. За тази цел, отсега още вие трябва да започнете да се миете, да се чистите, да хвърлите старите си дрехи, да се освободите от дълговете си. Като дойде новото време, всички разумни хора ще бъдат готови да подемат живота отново. Тогава всички ще бъдат млади. Стари хора между вас няма да има. Хората на новата култура няма да остаряват. Щом някой стане на 120 години, той ще извика приятелите си, ще им даде угощение и ще каже: Аз заминавам. В новата култура няма да има никакви гробища.

„Търсете славата, която иде от Бога!" Сега аз оставям тази мисъл в умовете ви. Работете върху вашия мозък! Работете върху вашето

сърце! Само така ще придобиете мир в душата си и ще работите за развиване на милосърдието, както и на интуицията в себе си. Само така ще се домогнете и до положителната наука. Работете върху мозъка си да го преустроите, да възприемете светли, възвишени идеи. Възвишена идея е тази, която обхваща цялата земя. Тази идея е Божествена. Ако една идея обхваща само една държава, тя не е още възвишена, не е Божествена идея. Радиото, например, показва, че мисълта се предава по цялата земя. Мисълта се предава по цялото пространство.

„Търсете славата Божия." Работете върху вашия мозък, върху вашата глава, ако искате да се подмладите. Този е най-правилният начин за подмладяване. Работете за славата Божия, а не за славата человеческа, ако искате да се повдигнете, ако искате да повдигнете ближните си. Работете за славата Божия, работете за своя мозък, ако искате да влезете в новата култура, която сега иде в света.

Беседа от Учителя, държана на 1 април, 1928 г., София, – Изгрев.

ЩЕ ХВЪРЛЯ МРЕЖАТА

„По твоята реч ще хвърля мрежата!” (Лука 5:5)

Щастието и несполуките са две фази в живота на човека. Щастието е постижимо, и затова всеки се стреми към него. То представя един от великите импулси на човешката душа. Щастлив може да бъде само онзи, който има истинско знание. Мнозина могат да се противопоставят на това с думите на Соломон: „Суета на суетите, всичко е суета." Те искат да кажат, че Соломон, който имал всичкото знание на света, пак е счел всичко за суета. – Соломон не е авторитет. Той не може да бъде авторитет, защото е смъртен. И той умря, както умряха много велики хора на миналото.

Съвременните хора спорят върху въпроса, постижимо ли е щастието, или не. Щастието съществува в света. Има хора, които постоянно живеят в щастие; има хора, които постоянно живеят в несполуки. Ако питате, защо е така, ще ви отговоря по следния начин: Причината, поради която едни хора живеят постоянно в щастие, е тяхната безсмъртност. Те са придобили безсмъртието. Другите, които живеят в постоянни несполуки, са смъртни. Първите се раждат, за да не умират. Вторите се раждат, за да умират. Който се е родил, за да умре, каквото и да прави, несполуките ще вървят след него като сенки. Колкото и да уважават хората такъв човек, щом умре, той губи вече всичкото им уважение. Ние виждаме, как Симон – Петър, с изкуството си на рибар, цяла нощ е хвърлял мрежата си да лови риба, но нищо не уловил . Рибите представят щастието, което Петър искал да улови, но не могъл. Цяла нощ хвърлял мрежата си да го улови, но не успял. Така правят и българските малджии. С години наред те търсят някъде заровено имане, но не могат да го намерят. Интересни са тези малджии. Достатъчно е да чуят, че някъде има

заровено имане, за да отидат там да копаят. Те копаят, ровят, заравят, но нищо не намират. И в края на краищата, те пак не се обезсърчават. Те изпадат до голямо суеверие, лековерие, и все вярват, че ще намерят това, което търсят. Някои хора са успели да намерят заровено имане, но всички не могат да успеят.

Ние поддържаме, че всичко в живота е постижимо, но при съвсем други условия от сегашните. За да се постигнат добрите желания на човека, за да се реализират стремежите на неговата душа, изисква се нов живот, нова наука, нови методи за работа. Обаче, аз не считам, че несполуките са никакво зло за човека. И в несполуките има поне малко щастие. В един свой разказ, заимстван от индуския живот, Толстой, със свои думи, разправя, как несполуките следват човека, както сянката му върви след него. В този разказ се разправя за един учен, който тръгнал по света да прави научни изследвания, с цел да открие нещо, с което да подобри положението на човечеството. Обаче, един бик попаднал в следите на този учен и започнал да го преследва. Бикът ни най-малко не искал да знае, че този учен тръгнал да прави някакви научни изследвания и, на общо основание, почнал да го гони. Ученият се принудил да бяга: той напред, бикът след него. Озъртал се натук натам, докато видял най-после на пътя си един сух кладенец, а в кладенеца шубръки. Бързо се хванал за шубръките и увиснал надолу. След това стъпил с краката си на един малък камък и така останал в кладенеца, докато бикът си отиде. Но бикът седял отгоре и очаквал учения да излезе вън. Той му казвал: Смей само да излезеш оттук! Ще се разговоря с тебе по особен начин. Ученият му казвал: Ти не мислиш ли, че препятстваш на моите научни изследвания? Не мислиш ли, че в кладенеца нищо не мога да науча? – Това не ме интересува – отговорил бикът. Както седял, по листата на шубръките, ученият видел капчици мед. При всичкото си нещастие, той се зарадвал и започнал да ближе меда по листата. Доволен, че поне от глад няма да умре, изведнъж забелязал, че две мишки гризели клончетата на шубръките, за които той се държал.

Като се размислил за положението си, нов ужас го обхванал: ако мишките успеят да прегризат клончетата на шубръките, той ще падне на дъното на кладенеца, дето забелязал, че го дебне змей с отворена уста.

Такова е положението на всеки човек, който е дошъл на земята да умре. Такова е положението на смъртния: отначало бик го гони. Той успява да се скрие в кладенец, да се улови за шубръките в кладенеца. По листата на шубръките вижда капчици мед и се радва, че няма да умре от глад. Но после изкачат отнякъде две мишки, които идват да прегризат клончетата, за които той се е хванал и виси. И най-после, когато достига крайния предел на своя живот, той вижда, че долу го чака змей с отворена уста. – В младините си, хората виждат само бика над главите си и са недоволни, че не могат да проявят юначеството си. Бикът, кладенецът, змеят представят неблагоприятните условия на живота.

Ще ви приведа още един пример из живота на хората, който говори за неблагоприятните условия, в които те често попадат. Един български съдия отивал един ден да прави някъде оглед. Трябвало да мине през една гора. Това се случило през един зимен, студен ден, когато земята била покрита със сняг. По пътя го настигнала глутница вълци. Той хукнал да бяга и едва успял да се качи на една голяма круша: мислил, че така ще надхитри вълците. Като го видят на дървото, те ще обиколят един два пъти около него и ще се разбягат. Обаче, не излязло, както мислил. Вълците налягали около дървото, и така прекарали цялата нощ. Съдията се принудил да прекара нощта на дървото, дето почти замръзнал. На сутринта вълците се разбягали, и след това дошли хора от близкото село да го спасят. Те едва могли да разтворят вкочанясалите му ръце, с които бил заловен за клонищата на дървото, за да го свалят на земята и спасят от явна смърт. Това е едно изключително събитие в живота на човека, което почти изглежда като анекдот.

Ще приведа още един подобен пример. Един млад виртуоз, но беден, неизвестен още на света, тръгнал със своята цигулка да дава концерти. Като пътувал от град в град, и от село в село, трябвало един студен зимен ден да мине през една гъста гора сам, от никого не придружаван. Дебел сняг покривал земята. Както вървял, от гората някъде излезли няколко вълка и го последвали. Като се видял в това положение, той разбрал, какво то очаква и си казал: И така смъртта ме дебне, но поне ще извадя цигулката си да посвиря. Започнал да свири и да върви. И вълците вървели след него. Наблизо в гората селяни секли дърва. Като чули, че някой свири, те се отправили по посока на звуковете и видели младия цигулар, следван от няколко вълка. По този начин, те го спасили от дебнещата го смърт. Какво показват тези примери? От тези примери се вижда, че и при най-неблагоприятните, и при най-нещастните случаи в живота на човека, все пак ще дойде отнякъде светлина, все ще дойде отнякъде спасение.

„Но по твоята реч ще хвърля мрежата." Когато първият път хвърли мрежата си, Петър нищо не улови; след думите на Христа, той отново хвърли мрежата и улови толкова много риби, че мрежата се късаше от тежестта им. И напълниха две ладии с риба. Ще кажете, че вие не се интересувате от това, колко ладии били пълни с риба. Много рибари има, на които ладиите са пълни с риба. Какво от това? Какво щастие могат да донесат тия риби на човечеството? Колко пъти по две ладии са пълнили хората с риба от две хиляди години насам? Ако погледнете през очите на вегетарианците, това ловене на риба дори не е много похвално. Те ще кажат: Как е възможно, велик Учител, дошъл на земята да спасява хората, да помага на учениците си в ловене на риба? От това ще възникне цял спор, дали трябва хората да ловят риба, или не трябва. Обаче, какъвто спор и да се води, хората ловят риби и ги ядат. – Ама хората трябва да бъдат вегетарианци, да не ядат риба и месо. – Това е друг въпрос. Засега и месоядството съществува, и вегетарианството има право да съществува. И двата вида хранене имат свои психологически причини, които оправдават

тяхното право за съществуване. Онези, които се занимават с научната страна на тези въпроси, знаят, какво е било устройството на човека от най-ранните времена досега – какви са били зъбите, какъв е бил стомахът на всички животни – месоядни, тревопасни и плодоядни, като стигнете най-после и до човека. Това, обаче, се отнася до външната страна на живота.

Сега, да дойдем до щастието, или сполуките на живота. Щастието представя идеалния израз на живота. Под думата „щастие", ние не разбираме онова мимолетно щастие – някой да ти свири, а ти цяла нощ да играеш. Истинското щастие подразбира онова състояние, при което умът, сърцето и волята на човека са в пълна хармония. При това положение, човек е напълно доволен, както от своя живот, така и от окръжаващата среда. Това е Специфично Състояние. Щастливият човек не е в разрез с живота. Той не се смущава от противоречията в живота, или по-право, противоречия за него не съществуват. Всички хора се стремят към това щастие. Този път на щастието се намира най-мъчно. Защо? По единствената причина, че хората искат да придобият своето щастие по физически начин. Например, слушате някой да казва: Да съм богат човек! – Богатството, обаче, не е щастие, то е условие за придобиване на щастието. – Да съм силен човек! – Щастието не седи и в силата. Силата е само условие за придобиване на щастието. Силата е външен процес. – Да съм учен човек! – Щастието не седи и в учеността на човека. Учеността е външен процес, едно от условията за придобиване на щастието. Щастието е велик закон, за постигането на който човешката душа трябва да се съедини с Първичната Причина, от Която е излязла.

Какво представя нещастието? Какво представят несполуките в живота? Това, което наричаме нещастия, несполуки, не са нищо друго, освен утайки, накопления в човешкия организъм. От хиляди години насам, със своя, лош живот, със своите лоши мисли и чувства, човек е натрупал в организма си известни утайки, които днес създават неговото нещастие и несполуки. Тежко на онзи, който

попадне в тия утайки! Съвременните хора наричат това наследственост. Например, някой е наследил лоши навици от баща си, или от майка си, като кражба, лъжа, подлост, пиянство и т.н. Това са утайки от лошите мисли не само на едно поколение, но на хиляди поколения преди него. Щастието, обаче, има съвсем друг произход. Нещастието и несполуките са образувани във време и пространство, а щастието и сполуките – извън времето и пространството. Следователно, произходът на щастието е от далечното минало и представя вътрешен процес на битието. Писанието казва: „Дето е Духът Божи, там е щастието." В този смисъл, казвам: щастлив може да бъде само онзи, който е в съприкосновение със същество, по-разумно от самия него. Който е в съприкосновение със същество, което седи по-долу от него, той е в несполуките на живота. Това същество изисква само да му се слугува. Вие можете да приведете ред доказателства от живота, че на физическия свят господарите карат слугите си да работят. – Каквото и да говорите, трябва да знаете, че тези господари са смъртни същества. Истински господари са ония същества, които седят по-високо от човека, и в душата на които цари доброта, истина и любов. Ние ги наричаме същества на любовта, същества, в които живее Светия Божи Дух, същества, от които излиза благото за човека. Тия същества се стремят да направят другите щастливи като себе си. Богатите хора на земята нямат желание да направят другите хора богати като себе си. В това отношение сиромасите са по-щедри. Сиромахът е готов да раздаде сиромашията си на всички около себе си. Когато е сиромах, човек отваря душата си и е готов на всичко. Той казва: Да съм богат, и църкви ще правя и училища ще правя, и на бедни ще давам, и на болни ще помагам. Щом се обърне този лист, и стане богат, той прави това, което не е мислил като сиромах. Там е нещастието на хората, че като сиромаси говорят едно, а като богати вършат друго. Сиромасите пишат история, как трябва да живеят хората, а богатите не работят, не живеят според тази история. И ако светът днес не задоволява хората, това се

дължи на богатите, които не живеят тъй както са говорили едно време, като сиромаси, и не работят. Спорът между богати и сиромаси се заключава в това, че и едните, и другите не знаят, какво е тяхното предназначение като същества, дошли на земята. Всеки човек трябва да знае своето предназначение.

Следователно, всяка клетка от човешкия организъм трябва да знае своето предназначение: клетката, която е в мозъка, трябва да знае, че нейното предназначение е да мисли; клетката, която е в белите дробове, трябва да знае, че предназначението й е да диша, да поема въздух; тази, която е в стомаха, трябва да знае, че нейното предназначение е да мели храната, да разбира законите на храносмилането, но не и законите на мисълта. Няма защо да се занимава тя с тази висша философия, с която се занимава клетката в мозъка. На същото основание, и човек трябва да знае, на кое място се намира той във Висшия Божествен организъм, като клетка – дали в мозъка, в белите дробове, или в стомаха. Това са три различни функции. Ако човек живее в умствения свят, въпросите там се разрешават по един начин; ако живее в света на белите дробове, там въпросите се разрешават по друг начин; и най-после, ако живее в стомаха, там въпросите се разрешават по трети начин. Тия три светове заедно представят един свят.

„По твоята реч ще хвърля мрежата.” Апостол Петър се намира на физическия свят, в третата категория. В древността индусите са имали три философии за живота: първата философия подразбира постигане на щастието чрез усилия, чрез волята; втората философия – чрез сърцето, а третата – чрез ума. Това са три специфични пътища за постигане на щастието. Обаче, и досега, нито по един от тия пътища индусите не са постигнали щастието. В своите усилия да разрешат този въпрос, те са разрешили ред органически въпроси, но главния въпрос – щастието – и до днес още не са го разрешили. Ето защо, те очакват вече да дойде някой отвън, да им покаже, как да постигнат

щастието. Те са дошли до една точка и очакват някой да им помогне в разрешаването на този въпрос.

Думата „щастие” трябва да се разработи, т.е. да се освободи от своя материален характер, от своите ограничения. Ето какво се разбира под думата освобождаване. Когато едно млекопитаещо, надарено с известна интелигентност, си изработи здраво тяло, то е щастливо от своето положение. Обаче, тази изработка, това тяло по никой начин не трябва да съблазни окръжаващите, че и те да пожелаят неговото богатство. Питам: при сегашните условия, кой господар не се съблазнява от своята красива кокошка, или от своето красиво агънце? Има нещо в тия красиви животни, което съблазнява техния господар. Съблазънта лишава тия същества от тяхното щастие.

И тъй, това, което се отнася до животните, се отнася и до живота на хората, които, по същия закон си причиняват едни-други нещастия. Например, ако проследите психологията на българите, както и тази на останалите народи, малко хора ще срещнете, които да са доволни от щастието на другите. На тях всяко щастие се вижда анормално, и те ще подложат щастливия човек на изпитания, да проверят неговото търпение, неговата вяра и любов, неговото милосърдие. Например, ще дойде някой да иска пари на заем от него няколко пъти наред и, ако най-после той излезе от нетърпение, веднага ще му се каже: Аз мислех, че ти си от търпеливите хора, но и ти си имал слабости, като всички други. Божественият закон не позволява на никого да изкушава своя ближен. Когато Христос прекара 40 деня в пустинята, при Него се яви изкусителят, който познаваше тайните науки и Му каза: „Ако, наистина, си Син Божи, дошъл да повдигнеш човечеството, ти трябва да знаеш основния закон, чрез който да превърнеш тия камъни в хляб.” Христос му отговори: „Щастието не се заключава само в този хляб. Всички хора, които са яли от хляба, произлязъл от камъните, са умрели; но всички ония, които са се хранили със Словото Божие, и до днес са живи.”

След това изкусителят качи Христа на храма и Му каза: „Ако си Син Божи, хвърли се от този храм. Защото, знаеш, че е писано: „На ръце ще те повдигат, да не препънеш в камък ногата си." Христос му отговори: Въпросът за хвъркането, за спущане отгоре, отдавна е разрешен от птиците. Всяка птица се спуща от високо, без да счупи краката си. Някой казва: Направи едно голямо предприятие. – Ако си птица, можеш да направиш едно голямо предприятие, да скочиш от високо. Но ако си човек и направиш такова предприятие, както птицата, това е риск. Затова е казано: „Да не изкушаваш Господа Бога моего." В какво седи изкушаването? Поставят някой човек на високо и го карат да скочи оттам. Обаче, Христос казва: „Не скачай от високо, понеже този въпрос е разрешен от птиците". Това, което египтяните разрешиха чрез своята философия за странстването на човешкия дух, е влизане, а не скачане. Не е въпросът за скачане сега, но Христос каза на изкусителя: „Да не изкушаваш Господа Бога твоего". Най-после изкусителят му казал: „Ако ми се поклониш, ще ти дам всички царства, които виждаш пред себе си." Христос му отговорил: „Махни се оттук, сатана!" Под думата „махни се," се разбира, че човек трябва да пожертва всичко само за Бога и само на Него да се поклони. Не може човек да предпочете славата на хората пред славата Божия.

И тъй, щастието, което хората желаят, може да се придобие от всички разумни същества, от всички вярващи. Онези, които търсят Бога, трябва да знаят, че те не могат да Го намерят, докато са смъртни. Смъртта е свързана с плътта, със закона на умирането, на раждането и на прераждането. Смъртта е свързана със закона на постоянните промени, който държи човека далеч от Първичната Причина, Която носи неговото щастие. Ако човек, който носи в себе си щастието, влезе между обикновените хора, той ще превърне техния живот в райска градина. Голямо е влиянието на щастливия човек. Преди години, в Америка се случило нещо особено, което ми разправяше един познат свещеник. Цели гори там били атакувани от особен род гъсеници, които в кратко време ги изсушавали. Американците се

принудили да полеят тия гори с газ и да ги запалят. Така изгорели тези гори и се превърнали в пепелища. Какво било учудването им, когато непосредствено до тия гори се зеленеела една малка местност. Те се чудили, коя е причината, че тази местност е останала запазена от нападането на гъсениците. И какво намерили? В тази местност имало много мравуняци, които изяждали гъсениците, и по този начин я запазили от тях. Тези мравки били стражари на тази местност. Това показва, че и в човека има известен род сили, които могат да го запазят от външните нападения, и по този начин да осигурят неговото благосъстояние.

Питам: коя сила е в състояние да запази човека от външното зло и да осигури щастието му? Добродетелта е първият елемент, първата сила в човека, която му помага да добие щастието. Като не разбират тази сила, мнозина казват, че не струва човек да бъде добър. Те имат криво, изопачено понятие за добродетелта. Те мислят, че добрият човек е малодушен, неразумен, неинтелигентен и т. н. Не, човешкото щастие трябва да започне с доброто, в широк смисъл на думата, а не с външното положение на човека да се представя добър. Крайъгълният камък на живота е доброто, добродетелта. Човек трябва да вярва в доброто и да не се страхува от хората. Вяра се изисква от всички хора. Казвате на някого: След като си повярвал, имаш ли щастие? Или, след като си повярвал, станал ли си по-добър? Такива и ред още въпроси се задават между съвременните хора, но с това задачите на живота не се разрешават. Ако е въпрос за доброта, аз зная, при какви условия човек може да бъде добър. Едно е важно: да се създаде връзка между Първичната Причина и човека. Всеки може да направи опит, да види, дали има връзка с Първичната Причина. Често Първичната Причина може да заеме по отношение на нас такова поведение, като че от нищо не се интересува – дали правим добро, или зло, тя остава чужда към нас. Това е външно, привидно отношение. Има случаи, обаче, когато това отношение не е привидно, и тогава, каквото и да вършим, нашити постъпки са осъдени на вечно разрушаване. Затова, именно,

Христос е казал: „Всяко дърво, което Отец ми не е насадил, ще се изкорени." Ще дойдат външни условия – бури, ветрове, гъсеници, които ще го изкоренят. „Всяко дърво, което Отец ми е насадил, ще расте, ще се развива и плодове ще даде." Ако искате да опитате този закон, можете да насадите плодни дървета и да видите, какви резултати ще имате. Направете този опит много пъти, 99 пъти най-малко, за да се уверите в неговите резултати. Може да правите опити с ябълки, с круши и с други плодове. Ябълката е щестлавна, тя обича похвалите. Чувствата в нея са силно развити. Крушата пък е повече интелектуална. Когато имате добро разположение на ума си и отидете при някоя круша, вие ще влезете във връзка с нея и ще можете да се разговаряте помежду си. Ако турите ръката си на круша, която има вече зрели плодове, една от най-хубавите круши ще падне близо до вас. За да не мислите, че това е станало случайно, турете ръката си няколко пъти на нея, и ще видите, че при всяко докосване, пред нозете ви ще падне една зряла, хубава круша. На другия ден, ако нямате добро разположение на ума, направете същия опит. Идете при крушата, турете ръката си върху нея, и ще видите, че нито една круша няма да падне от дървото. Колкото пъти повтаряте опита, все същото положение ще имате. Разбира се, ако започнете да брулете крушата, плодовете й ще падат, независимо вашето разположение. Значи, при добро разположение на ума, от докосване на ръката ви до дървото, плодовете му ще падат. При лошо разположение, нито един плод доброволно няма да падне пред нозете ви. От тези опити ще видите, каква интелигентност се крие, например, в крушата. Индусите са правили такива опити с много животни и са достигнали добри резултати. Те са правили опити с много страхливи животни и са успели да ги привлекат при себе си.

Следователно, ако имате връзка с Първичната Причина, вие ще можете да извикате при себе си заека, който е известен със своя страх. Този страхлив заек ще се приближи при вас и ще легне пред краката ви. Само едно докосване на ръката ви до заека е в състояние да го

успокои. Ако на другия ден изгубите доброто си разположение, колкото и да викате заека при себе си, той няма да дойде. Индусите казват, че имало някаква тайна в това. Да, има някаква тайна, и тя се заключава във връзката на човека с Първичната Причина. Който не разбира това, казва, че хора, които сваляли плодовете от дърветата само с едно докосване на дървото с ръката си, имали някаква хипнотична сила, имали силен поглед и т.н. Не е така. Правете тези опити, да видите, имате ли връзка с Първичната Причина, или нямате. Ако плодовете не падат пред нозете ви, и ако заекът бяга от вас, това не значи, че сте лоши хора, но се намирате при обикновени условия на живота. Това ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. Ако първия ден не успеете, направете опита още няколко пъти наред докато един ден видите, че сте господари на положението. Вие можете да направите същия опит и с някой човек. Представете си, че искате да започнете някакво предприятие, за което ви са нужни сто хиляди лева, но нямате пет пари в джоба си. Какво трябва да направите? Първо влезте във връзка с Първичната Причина, и след това идете при някой банкер да му поискате тази сума. Ако имате тази връзка, банкерът ще извади от касата си сто хиляди лева и ще ви каже: Заповядайте, господине, услужете си! При това, той няма да ви иска никаква полица. Обаче, нарушите ли връзката и пак отидете при същия банкер за нов заем, той ще ви каже: Изплатете първата сума от сто хиляди лева, и тогава пак елате да искате пари.

Значи, отношенията на хората едни към други говорят за вътрешните отношения, които съществуват между тях и Първата Причина. Казвате, че богатите хора са лоши, затова не услужват на сиромасите. Аз пък казвам, че нито богатите, нито сиромасите, нито учените хора са лоши, но всички тия хора са в дисхармония с Първичната Причина. Какво виждаме днес в света? Приятел с приятел не могат да живеят. Брат с брата си не може да живее. Защо? Не са в съгласие с Първичната Причина. Истински приятел е онзи, който е готов, като види приятеля си в нужда, да му направи някаква услуга,

или да се пожертва за него. Истинският приятел никога няма да изложи приятеля си на опасност. Една богата французойка обичала едного, но го поставяла на различни изпитания, да провери неговата любов. Един ден, като били на разходка из Алпите, тя му казала: За да докажеш, че ме обичаш, иди на онази височина там, да ми откъснеш от онова алпийско цвете. Височината била много стръмна, опасна и мъчна за изкачване. Всяко изкачване по нея било свързано с риск за живота. Той погледнал към възлюбената си и започнал да се изкачва към определения връх. С големи усилия и мъки, той стигнал върха, откъснал цветето и слязъл в подножието на планината, дето го очаквала неговата възлюбена. Той й подал цветето, поклонил се, свалил шапката си и си заминал. Повече не се явил пред лицето й. С това той искал да й каже: Понеже ти нямаш връзка с Първичната Причина, аз не съм за тебе.

Всички хора търсят щастието, но те трябва да знаят, че щастието е извън времето и пространството. За да се домогне до него, човек постоянно трябва да се тонира. Това е наука, изучаването на която ще отнеме цял живот. Каквото и да мисли, каквито науки и да изучава, човек трябва да знае, че науката за щастието е една от великите науки, с която могат да се разрешат всички въпроси в живота. Философ си, искаш да разрешиш някой философски въпрос – чрез тази наука ще го разрешиш; поет си, искаш да напишеш нещо поетично – само тази наука ще ти помогне; баща си, майка си, учител си, искаш да възпитаваш деца – само в тази наука ще намериш методи за възпитанието; общественик, държавник си, искаш да възпитаваш обществото, народа си – само чрез тази наука ще го просветиш. Най-после, в тази наука има закони за справяне със сиромашията, с болестите, с недъзите на хората и т.н. Природата има статистика, от която се вижда, кои и колко хора тя сама е направила сиромаси. Тези сиромаси тя нарича „щастливците в живота." Останалите сиромаси сами са станали такива. Тях тя нарича „човешки сиромаси." Също така, има хора, които природата сама е

направила богати; има хора, които сами са станали богати. Има учени, които природата е направила учени; има учени, които сами са станали такива. Има хора, силни по дух, които природата е създала; има хора, които по други причини са станали силни по дух.

Всички дарби, които природата е дала на хората, представят благословение за тях. Богатите хора, които природата е създала такива, ние наричаме благородни, възвишени души. За онези богати, които сами са станали такива, е казано в Писанието: „По-лесно е камила да влезе през иглени уши, нежели богат – в Царството Божие." И бедните, които са от същата категория, т.е. сами създадени бедни, също така не могат да влязат в Царството Божие.

Когато някой човек се интересува от новите течения, от новите възгледи за живота, близките му веднага го запитват: Ти защо се отрече от убежденията си? – Какво е било неговото убеждение? В света съществува само едно убеждение, и няма защо да се отрича човек от него. Щом е така, може ли човек да се отрече от своето убеждение? Отива един българин във Франция и му казват: Понеже Франция воюва с България, ти или трябва да напуснеш страната ни, или да се отречеш от своята българщина, от България. Може ли българинът да се отрече от българщината? И да се отрече, пак българска кръв продължава да тече в него. И да се отрече на думи, българска кръв тече в него. Колкото французинът може да се отрече от своята кръв, толкова и българинът може да се отрече от българската кръв. Казвате някому: Откажи се от своята наука, или от своята вяра, или от своите убеждения. – Как мога да се откажа от неща, с които съм роден? Казвате: Аз накарах еди-кого си да вярва. – Ако вие можете да накарате някого да вярва, той е човек от втората категория. Човек трябва да е роден с вяра, а не отпосле да става вярващ. Когато говоря на хората за истината, подразбирам онази истина, в която те са родени. Когато говоря на хората върху известни религиозни въпроси, считам, че те се интересуват от тях, само че аз ги разглеждам от едно гледище, а те – от друго. Изобщо, човек не

може да се отрече от това, което Бог е вложил в него. Да се отрече от онова, което Бог е вложил в него, значи да се хвърли той от една висока скала и да изгуби смисъла на живота. От какво трябва да се откаже човек? Някой млад момък намерил своята половина в света, влюбил се в нея, но майка му започва да го съветва: Синко, откажи се от тази мома, тя не е за тебе. Ако не се откажеш, ще те лишим от наследство. – Някой момък може да се откаже от своята любима, но друг предпочита да се откаже от майка, от баща, от наследство, но от своята възлюбена не се отказва. Питам: кой от двамата е прав – който се отказва, или който не се отказва? Едно трябва да знаят всички: човек никога не може да се откаже, нито да измени на това, което е вложено в душата му.

Сега ще приведа един пример от българския живот, който ми разправяше един свещеник от село Николаевка, Варненско. Една млада, красива мома, дъщеря на богат чорбаджия, се влюбила в един беден, но добър и разумен момък. Родителите на момата по никой начин не ѝ позволявали да се ожени за този беден момък и на сила я заставили да се ожени за друг, когото те искали. Десет години след това този момък умрял. Като остаряла тази жена повикала свещеника и му казала: Искам да изповядам пред Бога един свой грях. Преди години, когато не бях още женена, обичахме се с един млад момък, когото родителите ми не искаха, понеже бил беден. Те на сила ме ожениха за друг, когото не обичах. От него имам три момичета и две момчета, но откак се ожених, животът ми не беше лек. Най-голямата ми мъка седи в това, че не обичам този човек. И него мразя, и децата си мразя, а това ме силно измъчва. Толкова години вече, аз не мога да се справя с това чувство на омраза, а не мога да забравя и своя възлюбен. Снощи го сънувах, че ядем заедно с него и любовно се разговаряме. Да ме прости Господ, че не мога да го забравя и като женена. Питам: има ли нещо грешно в това? Казвам: колкото години и да минат, любовта не се изглажда. Ето, тази стара жена, станала вече на 80 години, още не може да забрави своя възлюбен; тя сънувала, че

яде и пие и любовно се разговаря с него. Значи, нищо не е в сила да скъса връзките, които съществуват между две души, свързани с любовта. Тогава свещеникът ѝ казал: Сестра, не се безпокой. Любовта е от Бога. Щом се обичате, Бог е с вас. Той ще оправи работите ви, ще уреди всички въпроси. След това старата жена продължила: Дано по-скоро ме освободи Бог от връзките ми на земята с мъжа и с децата ми. Дотегна ми вече да живея при тези условия! Искам да отида горе, да се видя с моя възлюбен и с него да си поприказвам на свобода.

Казвам: всички хора, учени и прости, богати и бедни, ще се намерят в положението на тази стара жена и ще кажат, че всичко в живота им е дотегнало и час по-скоро искат да отидат при онзи, когото обичат. Следователно, човек не може да се отрече от това, което е вложено в него. Кое е вложено в човека? Любовната връзка. При тази връзка той изпитва разширяване в душата си и вяра, че може да направи всичко, каквото желае. Какво може да желае такъв човек? Той желае да даде възможност на възвишеното и благородното в себе си да се прояви.

„Ще хвърля мрежата си." Мрежата представя метод, начин за постигане на нещо. Та сега и вие, с вашата вяра, се самозаблуждавате, че можете да постигнете щастието. С вярата, която съвременните хора имат, трябва ден и нощ да разсъждават, за да разрешат въпроса за щастието. За да разрешат този въпрос, те трябва да направят поне в най-малък размер връзка с любовта. Само тогава те ще разберат, че тази връзка по никой начин не се къса. Който почувствува тази връзка в себе си, той разполага със сили, психически и морални, за да преодолее всички мъчнотии и страдания, които се изпречват на пътя му. Всички противоречия, страдания, мъчнотии, индусите разглеждат като въпроси на кармата. Според тях, Този, Който е създал света, на 365 милиона години слиза един път на земята да очисти хората от греховете им, да снеме кармата от гърба им, да ги освободи от противоречията им, да им даде нов живот и да им каже: Живейте сега според новия закон на любовта и не грешете повече! След това Той се

оттегля. Ако хората още продължават да грешат след 365 милиона години Той пак ще слезе на земята. Като чуят, че Бог слиза на земята на всеки 365 милиона години, те ще се изплашат. Казвам: няма защо да се страхуват. Те не знаят, колко години са се изминали от тия 365 милиони. Може би са останали само още няколко години, или няколко деня. Пръв път Бог е слязъл на земята, когато е създал човека по образ и подобие свое. Втори път предстои да слезе сега, когато хората са създали много грехове и престъпления на земята. Понеже няма кой да ги избави, Той се е наел с тази грижа. А това е период от 365 милиони години. Щом слезе на земята, Бог тъй ще огрее света, че всички грехове ще се стопят и ще изчезнат. Всички хора ще се стоплят, и моментално ще се създаде нов обществен строй, какъвто никога не е съществувал. Тогава между хората ще се създаде такава любов, такава наука и хармония, каквито никога не са съществували. Когато Божественото работи в света, всичко става моментално, а не както при закона на еволюцията. Обаче, всичко, което става днес в света е приготвяне за идването на Бога на земята.

„Ще хвърля мрежата си.” Сега и на вас казвам: Хвърлете мрежите си в живота! Досега вие още нищо не сте уловили. Сегашният живот е живот на несполуки, на нещастия. Като не разбирате законите на живота, казвате: Побеляхме, остаряхме, животът няма смисъл, няма щастие в света.

Христос казва: „Хвърлете мрежите си в житейското море!” Рибата, която уловите в мрежите си, е Божественото, към което човек се стреми. Той мисли по човешки, а говори за небето, какво ще прави, като отиде там и т.н. Това е физическо щастие. Небето е навсякъде, дето има любов, дето има разумен живот. Дето любовта отсъства, там е адът – нищо повече. Дето е разумността, там е щастието, там са поетите, там са музикантите, там са великите хора в света. Дето разумността отсъства, там хората вървят по закона на израждането. Тъй щото, бъдете смели, като българинът, да не се отказвате от своята българщина. Българинът е благороден, както и хората от всички

нации, заради това, че Бог е вложил Божествена душа в него. Ако в неговата душа не е вложено Божественото, той не е никакъв българин. Като говорим за Божественото, разбираме любов към Бога. Казвате: Как да Го любим? – Такъв въпрос не може да се зададе. Всеки сам знае, как да люби. Любовта не се заключава в целувките. Каква целувка е тази, след като целунеш някого, да триеш устата си, да си недоволен? Веднъж дадена, истинската целувка, никога не се забравя. Тя е чист нектар, благоухание, което човек запазва през целия си живот. Свещената целувка прави хората светии. Знаете ли, защо светията е живял цели 20 години в пустинята? Той е живял в пустинята, само да придобие една свещена целувка. Щом получи тази целувка, той слиза в света, между хората. Ангелът, който носи огъня на човешката душа, ще се яви при него във вид на млада, красива мома, ще го прегърне и целуне. Тогава той напуща своята колиба, слиза долу, между хората, и започва да проповядва за любовта. Той казва като онази стара жена: Не ми трябва мъж, не ми трябват деца, ще отида на небето, да живея с моя възлюбен. Светията казва: Заслужава да живея цели 20 години в пустинята, за да придобия тази свещена целувка, която ще остане паметна за всички времена и епохи. Тази е свещената целувка, за която казва Апостол Павел: „Целунете се със свето целование!”

„Ще хвърля мрежата си.“

Беседа от Учителя, държана на 8 април, 1928 г., София – Изгрев.'

ПО-ДРАГОЦЕНЕН

„Животът е по-драгоценен от храната, и тялото – от облеклото." (Лука 12:23)

„Животът е по-драгоценен от храната." – Това е уравнение с три неизвестни: X, У, Z. Какво представя X в даденото уравнение? Той е една първична възможност, от която зависят следващите елементи на друго уравнение. Например, при каквото обществено положение и да се намира, гладният човек, трябва да задоволи глада си: дали той е философ, поет, музикант, или религиозен – той трябва да яде. Гладът е уравнение с три неизвестни. Първото неизвестно, X, подразбира: може ли отнякъде да се намери брашно, от което да се омеси хляб. Второто неизвестно – У: кой ще омеси това брашно, да се направи от него хляб? Третото неизвестно – Z: де ще се намери фурнаджия, който да опече този хляб? Като се намерят тези три неизвестни, гладните пристигат на трапезата да ядат хляб. Първи от поканените сте вие.

Следователно, докато живее, човек трябва да се справя с нуждите на своя живот. Една от първите нужди на човека е да яде. Ако не се храни, той ще умре. Гладът носи смърт. Гладният трябва да храни душата си и тялото си. Гладът, като процес, може да се задоволи само с хранене. Оттук можем да извадим друго заключение, а именно: смъртта може да се задоволи само с живота. Значи, само животът може да нахрани и укроти смъртта. Дето има живот, смъртта не уморява хората. Това са ред противоречия, които съществуват в живота. За да се разрешат тези противоречия, нужно е знание. Знанието носи свобода, а невежеството – робство.

И тъй, първата храна, с която човек трябва да започне, за да прояви живота, това е любовта. Това значи да се пробуди висшето, т.е. Божественото съзнание в човека, или тъй нареченото будическото

тяло на човека. Досега Божественото е спало, но трябва да се пробуди. То се е намирало в такова състояние, в каквото се е намирало яйцето, преди да се постави под квачката. Следователно, божественото съзнание чака сега да намери своите благоприятни условия да се излюпи. Щом се постави под квачката, пиленцето, само по себе си, ще се оформи. Докато е в яйцето още, то ще образува главичката, телцето, крачката, крилцата си, и най-после трябва да дойде някой отвън, да му помогне да пробие черупката. Щом черупката се пробие, пиленцето веднага насочва главичката си към тази посока, и в него се създава ново движение, нов подем. Това наричаме ние раждане на оформения живот, който вътре се е създал. Яйцето, от което човек излиза, е по-голямо от камилското, което е образувано от 50 кокоши яйца. Щом се счупи това яйце, нищо не остава от него: нито главата, нито гърдите, нито стомахът.

Следователно, ако преди излюпването си, човек е бил яйце, а после се излюпи като пиле, има ли право това пиле да казва, че животът няма смисъл? Да казва човек, че животът няма смисъл, това значи, че той е още в яйцето, с неоформена глава. Да казва, че няма никакъв идеал в себе си, това значи, че той е още в яйцето, с неоформени гърди. Да казва, че и без храна може да се живее, това показва, че този човек е още в яйцето, с неоформен стомах. Обаче, със седене в яйцето, въпросът не се разрешава. Няма да мине много време, яйцето ще се развали, и смъртта ще дойде. Но и със смъртта въпросът не се разрешава.

Сега ще направя една аналогия, да видите, какво представя човека на земята. Съберат се няколко души и решават да образуват дружество. Съставят устав на дружеството и си избират председател, който не е нищо друго, освен главата на човека. После избират под-председател – дробовете на човека. Най-после избират секретар – касиер – сърцето и членове – стомахът на човека. Секретарят събира пари от членовете и ги внася в дружеството; по този начин се поддържа неговия материален живот. Такова нещо е и стомахът в

човека. Той приема храна, смила я, и по този начин поддържа живота на организъма. Освен тези три главни служби, в дружеството има и десетина почетни членове. Обаче, един ден това дружество фалира. Какво става с него? С фалирането на дружеството, председателят умира ли? – Не умира. – Подпредседателят умира ли? – Не умира. – Секретарят умира ли? – Не умира. – Почетните членове умират ли? – И те не умират. Щом дружеството умре, всички негови членове, заедно с управителното тяло, разделят помежду си капиталите му и с това го погребват. Същото нещо става и с човека. Следователно, когато някой умре, това значи, че той е напуснал председателското място на дадено дружество и става председател на друго някое. Тъй щото, когато се говори за смъртта, трябва да се знае, че умират само заведенията, учрежденията, или дружествата, в които хората са служили, но самите индивиди не умират. Тялото умира, но управниците му не умират. Председателят на човешкото тяло е главата ; подпредседателят – дробовете; касиерът – секретарят – е сърцето; членовете на дружеството – това е стомахът, който се грижи за храненето на общия организъм. Един ден цялото дружество, с всичките свои служби, ще фалира, а ще останат само индивидите.

Съвременните хора се нуждаят от прави разбирания за великия живот и за неговите функции. Всеки търси този живот, подразбирам съзнателния, вън от себе си, а всъщност той се намира в самия него. Този живот се храни, т.е. поддържа се с любов. За да познаете, кой човек се храни с любов, първият признак е този, че поне половината човечество го обичат. Който не се храни с любов, той от никого не е обичан. Всички обичат здравите хора. Защо? Защото работят. Лекарите пък обичат болните хора, и то главно ония, които могат да плащат. Ако болният е беден, той трябва няколко пъти на ред да вика лекаря, докато отиде в дома му да го прегледа. Обаче, ако богатият извика лекар, последният веднага ще отиде в дома му. За да бъде обичан от лекаря, болният трябва скъпо да плаща. За да се учи, невежият трябва скъпо да плаща. За да се простят греховете на

грешния, и той трябва скъпо да плаща. За да се освободи от оковите, затворникът трябва скъпо да плаща. Като влезе в затвора, богатият лесно се освобождава. Едва една година минава, откак го осъдили, и той – на този намаже колата, на онзи намаже колата, виждате, тъй се стекли условията, че го освободили от затвора. Какво станало, никой не знае. Умни са богатите хора! По-добре парите си да затворят, отколкото те да лежат в затвор. Ако някой човек носи на гърба си чувал с пари, а трябва да преплава морето, по-добре е да хвърли чувала с парите във водата, а той да изплава на повърхността, отколкото да потъне във водата. Заблуждават се, хората когато мислят, че не може без пари. Аз съм съгласен с това само в едно отношение, а именно: животът без пари в кръвта не може. Вън от кръвта, обаче, животът може без пари. Тази дума има три значения пара, пара и пари. Пара е това, което движи локомотивите. Тъй щото, и аз съм съгласен с вас, че и без пари не може, и без пари не може и без пара не може.

„Животът е по-драгоценен от храната." И наистина, храната е съществено нещо в живота. Когато влезе в организъма, тя се превръща на кръв, на мисъл и на чувство. Без кръв, без мисъл и без чувства, животът на земята не може да се прояви. Щом храната е същественото в живота, вие трябва да я превърнете в хляб, т.е. в пара. Който превръща парите в пара, той е умен човек; който превръща парата в пари, той е глупав човек, той умира с парите на гърба си.

Христос казва: „Животът е по-драгоценен от храната." Той е ценен във физиологическо отношение затова, че и в яйцето още представя сформиран живот. Животът в яйцето очаква условия само да се излюпи. С други думи казано: Докато пилето не се е излюпило, първото условие за него е храната. То трябва да се храни в яйцето. Щом се излюпи, храната от яйцето изчезва. Щом храната изчезне, животът изгубва условия да се развива. Животът може да се развива дотогава, докато природата е вложила в него условия да се развива. Значи, всички същества на земята имат условия да живеят, докато

съществуват условия за живот. Щом условията изчезнат, и животът се прекратява. При това положение, всички живи същества трябва да минат в друго състояние, за да може Първичната Майка да им даде нови условия за живот, за развиване. Затова, именно, Христос казва: „Работете, докато е ден!" Това значи: работете, докато имате условия. Щом изгубите условията, колкото и да съжалявате, не можете да ги върнете.

„Животът е по-драгоценен от храната." За тази цел, всеки трябва да се заеме да култивира живота си, да вярва, че в него се крият всички възможности за реализиране на доброто. Обаче, човек трябва да се домогне до тези възможности по един правилен начин. Ако избере неправилни методи, той нищо няма да постигне. За обяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример.

Когато беше в Египет, Моисей се запозна с египетската мъдрост, придоби голямо знание. Той беше избран от Бога да освободи Израилския народ от робството, в което се намираше по това време. Обаче, при всичкото знание, с което разполагаше, Моисей избра един неправилен метод: като видя, че един египтянин се подиграва с един израилтянин, Моисей се хвърли върху египтянина и го уби. За да не го уловят, той го зарови в земята и избяга. На другия ден, Моисей вижда, че двама израилтяни се бият помежду си. Тогава той каза: Да се бият египтянин с израилтянин, разбирам; да се бият, обаче, двама израилтяни, това не разбирам. Той отиде да ги примирява. Тогава един от израилтяните му каза: Какво искаш? И мене ли искаш да убиеш като египтянина, когото вчера зарови в пясъка? Като разбра, че са видели престъплението му, Моисей се уплаши и избяга в пустинята, дето прекара цели 40 години да пасе овцете. Тук той видя погрешката на своя метод, а именно, насилието не изправя човека, нито го спасява. И наистина, мъчно се решава такава задача. Не е лесно да се домогне човек до метода на любовта.

Казвам: докато мисли, че с убийство може да разрешава мъчнотиите и трудностите на своя живот, човек е на крив път.

Мъчнотиите не трябва да се убиват, но да се превръщат в динамическа сила. Умният човек с разумността си превръща мъчнотиите си в динамическа сила, която впряга на работа. Глупавият, обаче, с глупостта си, вместо да използува силата, която се крие в мъчнотиите му, за работа, той повече ги усложнява. От това, как човек се справя с мъчнотиите си, се определя неговата сила. Следователно, силата на човека седи в неговото вътрешно знание, да може правилно да разрешава задачите на своя живот. Представете си, че някой човек разполага с големи богатства и знания, които, обаче, не може да приложи в живота си, не може да използува тяхната сила. Какво ще стане най-после с неговото богатство и знание? Той ще ги изгуби и ще стане последен сиромах. И тогава, като сиромах, пак няма да разреши задачите си. Значи, при това положение, нито богатството, нито сиромашията са в сила да разрешат въпросите и задачите на живота. Който разбира законите, които управляват богатството и сиромашията, и може да ги използува като динамическа сила в живота си, той ще се ползува разумно от тях. В това отношение, както богатството и сиромашията са необходими за развиването на човека, такава необходимост представя и гладът. Гладът носи смърт, но ако правилно се използува, той е динамическа сила, която продължава живота на човека. Който може да гладува и знае, как да гладува, той продължава живота си. Всички добри, разумни и велики хора в света са гладували, но глупавите, неразумните хора никога не са гладували. Като говоря за глада, аз имам предвид доброволно, съзнателно приетия глад. Който казва, че е гладувал много, той трябва да е разумен, добър човек. Който не е гладувал, той не може да говори за разумност; през целия си живот той е ял и пил, лягал и ставал, събличал се и се обличал, вследствие на което е дошъл до положение на воденица, която знае само да дрънка. Какво може да разбере воденицата от дълбокия смисъл на живота?

„Животът е по-драгоценен от храната." За кого? За разумния човек. Този живот крие в себе си вътрешни сили, вътрешни стремежи.

От живота излизат безброй издънки, едни от които са човешките мисли, а други – човешките чувства. Който може правилно да използува своите мисли и чувства, той ще може правилно да използува и живота. Велика наука е да знае човек да обработва своите мисли и чувства. Че се явили в човека една лоша мисъл, или едно лошо чувство, това още не е зло. Злото седи в това, че човек не обработва тия свои мисли и чувства. Добро, благословение за човека е да знае, как да обработва своите мисли и чувства и да ги прилага в живота, както за своето благо, така и за благото на другите. Ако не умее да обработва своите лоши мисли, чувства и желания, човек ще се намери в положение да търси начини, как да се справи с тях. Често някои хора попадат на методи из живота на индусите, прилагат ги, но не получават никакви резултати. Например, като метод за работа, индусите казват: „Убий всяко желание в себе си!" За индусите, този метод има смисъл, но за западните народи, той остава съвършено безсмислен.

Следователно, когато се превеждат някои книги, или някои мисли от един на друг език, трябва да се разбира техния вътрешен смисъл. Който не разбира вътрешния им смисъл, той не превежда правилно. Например, в „Книгата на безмълвието," на санскритски език е казано: Превърни всяка противоположна мисъл в динамическа сила и я употреби за добро. Като не разбират вътрешния смисъл на тези думи, преводачите - казват: Убий в себе си всички вълци и мечки! Какво правят съвременните хора? Те избиват вълците и мечките вън от себе си, а остават свободно вълците и мечките в тях да се размножават. Вълците и мечките са в самия човек, а не вън от него. Злото е вътре в човека, а не вън от него. Злото е резултат на неразумния живот на човека. Сега, да оставим настрана въпроса за злото. Има кой да се справя със злото, с неразумността в света. Който е създал света, Той има грижата за всичко. Няма защо хората да разрешават въпроса, защо светът е създаден така, а не иначе. Задачата на съвременните хора се заключава в това, те да разрешат

своя живот, да подобрят неговите условия. И най-лошите условия на живота си, човек може да подобри, а същевременно и да използува за добро.

Сега ще приведа един пример, който купих за три хиляди лева. Той представя цяло съчинение и се заключава в следното. Дохожда при мене един младеж, който служи в някакво дружество, и ми казва: Господине, досега не вярвах в нищо, но отскоро започна да се събужда в мене малка вяра. Аз всякога съм бил свободен в мисълта си. Като го наблюдавам, виждам, че той е готов да говори неща, които даже не са били. Той продължи: Реших да туря край на живота си и дойдох при Вас, да ви помоля да ме спасите по някакъв начин. – Коя е причината за това решение? – Имам да давам три хиляди лева, но не мога да ги платя, нямам средства. – Струва ли за три хиляди лева да туряш край на живота си? Как направи този дълг? – Подписах една полица с чуждо име, и ако ме уловят, ще ме държат отговорен. Ако пък и възлюбената ми научи това, още по-зле за мене. – Ако ми дадете три хиляди лева, аз и моята възлюбена ще ви станем роби. Казвам: не е въпросът в това, ние не се нуждаем от роби, но ще му дадем три хиляди лева, за да спасим един живот. След това той трябва да води добър живот, не заради мене, но за себе си.

Както виждате, има хора, които са готови за три хиляди лева да се самоубият. Каква стабилност има в такива хора? Те не са готови да говорят истината, но лъжат, а след това искат да им се помогне. Този млад човек ме гледа право в очите, лъже ме и същевременно иска да ме убеди, че това, което говори, е истина.

Питам: кой човек, като се представя пред лицето на Първичната Причина и не говори истината, може да се надява на нейното благословение? Не, каквото говори човек, то трябва да бъде съгласно с истината. Каквото обещае, трябва да го направи. Той трябва да бъде честен, справедлив, благороден в постъпките си, и то в малките, а не в големите. Един човек не може да носи товара на всички хора; той не може да обича всички хора; той не може да оправи целия свят. Само

великите хора, само Синовете Божии могат да обичат всички хора. Само Бог може да обича всички живи същества. Обикновеният човек, обаче, може да обича един, двама, трима, най-много десетина души. При това, неговата любов, се раздава така, както светлината се разпръсва. По-близките му се ползуват повече от неговата любов, а по-далечните – по-малко. Същото прави и светлината: по-близките предмети по-силно се осветяват от нея, а по-далечните – по-слабо. Колкото по-близо е човек до плодовете на някое дърво, толкова по-пресни ще ги яде. Колкото е по-далеч от дървото, толкова по-лоши плодове ще яде. Щом плодовете минават през няколко ръце, докато стигнат до човека, те изгубват своята първа свежест, своята здравина и цвят. Същото нещо може да се каже и за любовта, и за живота. Когато някой приема любовта направо от приятеля си, например, тя е по-силна; щом тази любов минава през няколко души, докато стигне до него, тя вече е изгубила част от своята сила, от своята свежест и красота. Животът се поддържа само чрез любовта. Който не люби, той е осъден на вечна смърт. Няма по-страшно нещо за човека от смърт, предизвикана от безлюбие. Силата на любовта е в самия човек. Сам за себе си, той е извор. Следователно, той не трябва да очаква на любовта на хората. Който люби, той е разумен човек. И тогава, няма той да ходи при хората, но те ще дохождат при него. При пресъхналите чешми никой не отива; при течащите чешми, обаче, всички хора се събират. Хората се трупат около богатите, а не около бедните.

Казвате: унизително е положението на бедния, на просещия. – Не е ли по-унизително положението на онзи, който краде, лъже и убива? Какво по-страшно от това, да обереш човека и да легнеш вечер в меко легло, завит с копринен юрган? За предпочитане е да легне човек на камък, като Якова, но да има спокойна съвест, отколкото да спи на меко, топло легло, но със смутена съвест. Ако завиете един светия с такъв юрган, той ще се разболее. Светията предпочита да спи на прост, но чист от престъпления козяк, или на зелената трева, отколкото на меки легла, напоени от грехове и престъпления. Те

предпочитат зелената трева, защото тя е Божие притежание. Те са дошли на Божията земя да работят и да живеят и казват: Ние обичаме Бога, и щом сме дошли на Божията земя, ще спим върху нея. Земята не е на Наполеона, който искаше да завладее света. Тя не е нито на Бисмарка, нито на Цезаря, които искаха да оправят света. Какво остави Бисмарк на Германия? Дългове. Какво донесоха видните дипломати на Австрия? Разпокъсването й. Какво донесоха видните дипломати на Русия? Опропастяването й. Ще кажете, че съдбата на тия народи е била такава. – Съдба съществува за глупавите, за обикновените хора, а за разумните, за великите хора съществува Божи Промисъл. За глупавия, за неразумния човек съществува карма, а за разумния – дихарма.

Ето защо, страданията и нещастията на съвременните хора трябва да се разглеждат като отклонения от разумния живот, от законите, които Първичната Причина е поставила в живота. Следователно, страданията и нещастията имат за цел да върнат човека към първичния живот. Какъв е този живот? Той е живот на истинско знание, на вечна любов и мъдрост. При това грамадно знание, при тази велика и необятна любов, чрез които Бог се изявява, ще бъде смешно за съвременните хора, които казват, че служат на Бога, а правят малки, микроскопически добрини. Някой направи едно малко добро, и всички вестници започват да пишат за него. Какво добро е това? Имената на големите благодетели на земята не са записани в Божествената книга. В Божествения свят такива благодеяния се равняват на нашите стотинки. Когато преглеждате книгите на невидимия свят, тук-там, в малки графи, ще срещнете имената на няколко само благодетели от земята, които са внесли няколко стотинки. Тези няколко стотинки в невидимия свят се равняват на сто милиона наши пари. Само на сто души имената са записани в книгите на Божествения свят. Кои са тези сто души? Които изведнъж, на цяло са дали по сто милиона лева за някаква добра, разумна работа. Тези са истински благородните, знатните хора

на земята, които са правили материални добрини. Да даде сто милиона изведнъж и после отново да започне да печели за човечеството – ето идеалът, към който всеки човек трябва да се стреми в живота си. Щом постигне този идеал, животът му ще се осмисли.

„Животът е по-драгоценен от храната." – Кой живот? – Който сега живеем. Който разбира формата, съдържанието и смисъла на този живот, той ще разбере дълбокото значение на думите, които Христос е вложил в стиха: „Животът е по-драгоценен от храната." Земеделецът трябва да разбира своята нива; градинарят трябва да разбира своята градина; ученият трябва да разбира своята наука; химикът трябва да разбира свойствата на елементите; техникът трябва да разбира законите на техниката; човек трябва да разбира законите на своя организъм. Изобщо, всеки човек трябва да разбира от науката, изкуството или занаята, с който се занимава. Знаете ли, коя е отличителната черта на човека? Отличителната черта на човека е честността. Ако обикновеният човек иска да стане необикновен, той трябва да развие в себе си честността. В отношенията си, във вземанията и даванията си, той трябва да бъде абсолютно честен, абсолютно изправен. Честни хора има много в България, но аз познавах един българин, който беше извънредно честен. Във всички свои взимания и давания, той беше изправен до стотинка. Това не е дребнавост, но честност. Благородството в човека пък е морална черта, която го свързва със свят, по-висок от физическия. На физическия свят човек трябва да бъде честен, а в моралния свят, като душа – благороден. Благородството седи над честността. Благородният е не само честен човек, но той остава всичко да замине от него. Той е готов на високи, благородни жертви. Същевременно, човек трябва да бъде и милостив. Значи, човек трябва да бъде честен, благороден и милостив. Който има тези три качества в себе си, той ще бъде носител на светлина, от която всички хора ще се ползуват.

Един ден Буда срещнал един беден човек на пътя си. Той го спрял, прегърнал го, целунал го и започнал да се разговаря с него. Като гледали това, учениците се чудили, защо Учителят им обърнал такова голямо внимание на този беден човек и Го запитали: Учителю, защо обръщаш такова внимание на този човек? Буда им отговорил: Един ден, в моето далечно минало, аз бях много гладен и се молих на Бога, но от глад едва се държах на краката си, вследствие на което не бих могъл да свърша молитвата си, да направя връзка с Първата Причина. В този момент, някъде из шубраците изскочи заек, който се хвърли в огъня, да се опече заради мене. Аз ядох от него. По този начин се укрепих и можах да свърша молитвата си, да се свържа с Първата Причина. Този заек е днешният брамин, когото виждате пред мене. Той се пожертвува заради мене.

Казвам: всеки човек трябва да направи такова добро, такава жертва, която да го свърже с Първата Причина. Това значи добро. Добро, което не свързва човека с Първата Причина, не е истинско добро. Ако се свържат с Първата Причина, всички хора ще живеят помежду си тъй, както Бог изисква от тях. Според новото учение, само онзи може да ви обича, който, преди всичко, обича Бога. И тогава, ако отидете на гости при такъв човек, той няма да ви пита, колко време ще му гостувате, но ще ви приеме като свой брат. Колкото време прекарате при него, всякога ще му бъдете приятен. Това не значи, че така ще приемете и онзи, който иде в дома ви да краде и лъже. Ако вълк влезе в дома ви, ще го приемете ли като свой брат? На вълка няма да направите нито баница, нито овца ще заколите, но първото нещо, което ще изисквате от него, е да изоре нивата ви. После, ще го заставите да пости, да се моли, да се изповяда, колко овце е изял, да се разкае, да се самоотрече от лошите си навици и т.н. И, ако той издържи на всички тия условия и ги изпълни, тогава ще го приемете като свой брат, отдавна желан и очакван.

Значи, всичко, каквото човек прави, трябва да бъде благо за самия него и за онзи, на когото го прави. Само така човек може да се

повдигне. Същият закон виждаме и в растенията. Когато слънцето изпраща благата си, т.е. своята светлина и топлина към растенията, те я възприемат и благодарение на нея израстват, велики стават.

Следователно, всички хора, които минават за велики, за талантливи, трябва с любов да служат на Бога. Защо? - Те са приели от Него блага, които са ги повдигнали. Който пожелае да служи на Бога от любов, в него непременно ще се събуди известна дарба, или някакъв малък талант, който постепенно ще се разраства. Щом срещна човек с някакъв талант, аз зная вече, кога и как е произлязъл този талант в него. Първият плод на Духа е любовта. Само любовта носи в себе си Божествените дарби. Който работи с любов, той в една година само може да се научи да свири, като някой от видните цигулари. В една година само той може да напише толкова романи, колкото някой от видните писатели може да напише в 20 години. Като четете романите на видни писатели, като наблюдавате живота, ще видите, че каквито способности и да се приписват на героите им, те още не са решаващи фактори в живота. Защо не са такива фактори? Защото не се хранят още с любовта. Докато не се храни с любовта, човек не може да бъде фактор в живота, не може да има никакво влияние в света. Ще кажат някои, че Наполеон е бил фактор в живота, понеже изменил лицето на Европа. Възможно е да е направил това, но посочете на едно конкретно благо, което Наполеон е внесъл в света, и за което да е обезсмъртил името си. Сравнете Наполеона с Христа и вижте, какво внесе Христос в света и какво – Наполеон. Христос свърза хората помежду им и ги застави да се обичат. Христос внесе любовта в света – една основна идея в живота. Наполеон внесе тщеславието. Който иска да владее света, той трябва да бъде силен. Христос казва: „Само разумният, само любещият човек е силен." Такъв човек има власт, и всички му се подчиняват доброволно, както децата се подчиняват на майката, която се грижи за тях. Те ходят около нея, допитват се за всичко, понеже тя желае тяхното добро. Майката влага част от своя живот в децата си, и когато те растат,

развиват се и учат, тя се радва, защото живее чрез тях. Също такова е положението на всеки добър и велик човек, който работи за благото на другите. Трябва ли да се завижда на такъв човек? Радвайте се, че Бог се изявява чрез него. В това отношение Моисей имаше една добра черта, а именно: когато му казваха, че много пророци има в Израил, той се радваше. Защо? Той искаше да каже, че желае всички пророци да служат на Бога от любов, а не с насилие.

“Животът е по-драгоценен от храната." Всички хора трябва да разберат тази мисъл, за да се освободят от робството на храната, от робството на парите, както и на външните условия. Не само обикновените хора, но и учените даже се влияят от временните условия на живота и казват: Без пари не може да се живее. Човек трябва да бъде богат, да има пари, да се храни добре, ако иска да живее и да се развива правилно. Питам: колко пари са нужни на човека, за да стане добър? Ако е въпрос за пари, за жилища, човек може да има много такива, но те не могат да го направят нито добър, нито учен. Казано е в Писанието: „В дома на Отца моего много жилища има." Значи, на небето за всеки човек е приготвено по-красиво жилище от това, което има на земята. Но сега, бъдете доволни от тия, които имате на земята. „Животът е по-драгоценен от храната." Затова, на всички съвременни хора по целия свят казвам да не правят високи къщи, защото няма да мине много време, земната кора ще претърпи големи огъвания, и от тези къщи нищо няма да остане. Всички високи къщи ще се съборят, камък няма да остане от тях. Къщите, които за в бъдеще се строят, трябва да бъдат най-много един етаж и половина високи и не много масивни, защото ще се разсипят. Иде време, когато земната кора ще се огъва, а заедно с нея и вие ще се огъвате. Две години преди търновското земетресение дойде при мене една позната госпожа да ме пита, какъв съвет ще й дам за строеж, искала да си строи къща. Аз й казах да почака известно време, да не бърза да си прави къща. Тя ме послуша и отложи строежа за неопределено време. Наскоро след това стана земетресението в

Търново, от което много къщи пострадаха. Като мина земетресението окончателно, тя си построи нова къща, а същевременно поправи старата си къща, която беше пострадала от земетресението. Ако не беше ме послушала, тя нямаше да има нито нова, нито стара къща. И двете къщи щяха да пострадат от земетресението.

Сега и на вас казвам: не си правете високи, масивни къщи! Във време на земетресение, за предпочитане са ниски, не толкова масивни къщи. Този съвет се отнася до разумните хора, които са готови да слушат, а за останалите, които не искат да слушат, никакъв съвет не давам, те са свободни да си правят къщи, каквито искат. Разумният човек не трябва да насочва ума си към материални блага, защото те ще го спъват в духовното му развитие. По-добре е човек да развива Божествената Любов в себе си, отколкото да придобива външни богатства. По-добре е човек да усилва разумността си, отколкото физическата сила. За обяснение на тази мисъл, ще приведа следния пример.

Един адепт на древността, наречен Елтамар, отишъл един ден в една местност, дето живели най-културните хора по това време. Той искал да помогне на тия хора, защото тъкмо при неговото пристигане, водата в тази местност се изгубила, и всички тамошни жители се измъчвали от голяма жажда, от суша и безводие. Адептът ги извикал при себе си и им казал да почакат малко, да се въоръжат с търпение, докато приложи своето знание. Той построил една хубава чешма, от която потекла чиста, студена вода. Като видели това, жителите на тази местност се завтекли към чешмата, дето се явил голям спор, кой от тях пръв да си налее вода. Жрецът на капището се приближил към адепта и казал: Моля ти се, остави ме аз пръв да налея вода и да я занеса на своите богомолци, които ме чакат да свърша молитвата си. Адептът го запитал: Ако те оставя пръв да налееш вода и занесеш на своите богомолци, ще станат ли по-добри? – Не зная, ще видим. – Тогава и аз ще видя, да ти дам ли пръв да налееш вода. След това идва един учител, спира се пред чешмата и

казва на адепта: Позволи ми аз пръв да налея вода да занеса на учениците си да пият от нея, и след това да продължа обучението си. – Ако учениците ти първи пият вода, ще станат ли по-добри и разумни, ще могат ли по-добре да служат на Бога? – Не зная, нищо не мога да кажа. – Щом не знаеш, и аз се въздържам да дам първо на тебе вода. Започват едни след други да се изреждат всички ония, които имат свои обични, и да искат първи да вземат вода. Адептът всички запитвал: Ако занесете на своите обични първи да пият от тази вода, ще станат ли по-добри и по-разумни? – Не знаем. – Щом не знаете, и аз ще помисля, да ви дам ли първи да вземете от тази вода. Най-после пристига един генерал и казва на адепта; Моля, дайте ми път по-скоро да налея вода за войниците си, защото ми предстои важно сражение. Ако не пият вода, войниците ми са осъдени на смърт. – Ако победите в това сражение, какво благо ще допринесете на човечеството и на своя народ? – Не зная, ще видим. – Тогава и аз ще видя, да ви дам ли вода, или не. След това адептът се обърнал към всички присъствуващи и казал: Нека свещеникът извика своите богомолци тук, сами да пият вода от чешмата, а не да им се носи на крака. Нека учителят доведе учениците си тук, сами да пият вода от чешмата. Нека генералът доведе войниците си тук, да пият направо от чешмата. И започнали да дохождат на чешмата млади и стари, учени и прости да пият от новата вода, да утоляват жаждата си. Като задоволили жаждата си, адептът се обърнал към всички със следните думи: Ето, хиляди години вече, как вие пиете вода от тази чешма, но понеже се отклонихте от правия път, забравихте Бога, извършихте ред престъпления, водата се изгуби. По Божия милост тя отново дойде, за да ви покаже, какво ви чака в бъдеще, ако не подобрите живота си и не се върнете в правия път. Ако не подобрите живота си, водата съвсем ще изчезне, а с това ще се прекрати и вашият живот. Докато пиете вода от новия извор, никой няма да умре.

Сега ще направя сравнение между водата и вечния живот. Водата представя живота. Затова, именно, мнозина казват: Животът е велик

извор. Казано е в Иезекиил: Ако извърши престъпление, праведният прекъсва връзката си с Бога. Ако извърши добро, грешникът се свързва с Бога. Връзката с Бога трябва да бъде непрекъсната. Не е достатъчно човек само веднъж да повярва, или само веднъж да пие вода от Великия Извор на живота. Той трябва непрекъснато да черпи вода от Него, да се освежава. Ето, и Бог постоянно работи. Той никога не спи. В този смисъл, и ние трябва постоянно да работим, да бодърствуваме. Това е възможно за съзнанието на човека. Който служи на Бога, той е вещ в своите прояви. Ако е лекар, в своята практика не ще има нито един смъртен случай. Ако лекарят не служи на Бога, повечето от пациентите му ще умират. Съвременните хора казват, че лекарят може да бъде виден, знаменит, само след дългогодишна практика. Те разбират, че в тази дългогодишна практика, той е правил много опити. Известно е, при това, на всички, че опитите могат да бъдат сполучливи и несполучливи. Същевременно те казват, че за да бъде добър, държавникът трябва да е направил ред погрешки, за да може от тях да извлече поука и опитности. Питам: какво научиха българите от многото войни в своето минало? Изхарчиха милиони и милиарди. Какво още научиха? Станаха упорити, твърди, като кремък, и развиха крайно критичен ум. Всички войни, които българите направиха, от началото на своето съществуване досега, се диктуваха от Сатурна, когото изпратиха да управлява България. Днес за днес един цар съществува в България – Сатурн, който с камшик я управлява. Най-размирният център в цяла Европа днес е Балканският полуостров. Понеже българите са твърди и упорити, невидимият свят ги постави на огън, да се смекчат малко. Българинът е много практичен. Като правих своите научни изследвания върху тях, много учени българи ми казваха: Кажи ни, до какви резултати дойде в своите заключения, за да използуваме и ние тия данни? Казвам: 12 години ми са нужни, за да събера тия данни; други 12 години, за да ги обработя и още 12 години, за да ги препиша.

Тъй щото, след 36 години ще ви дам някои данни. – Дотогава ние ще измрем. – Които останат живи, за тях ще бъде.

И тъй, учението, което е вложено в душите на хората, се предава по целия свят. Онези пък, които искат да бъдат ученици, в широк смисъл на думата, трябва да прилагат това учение в живота си. Днес има малко истински ученици, защото, като прилагат безразборно методите на окултизма, те губят силите си. Много от учениците на запад си служат с хипнотизъм, с внушение, като поддържат, че човек трябва да има силна воля, за да си служи с тези опити. Обаче, силната воля изисква разумност. Без разумност волята може да стане толкова твърда, че да поквари мозъка на човека. Вследствие на такава силна воля се явяват ред отрицателни резултати. Религиозните хора пък, които възприеха Христовото учение по буква, се натъкнаха на много заблуждения. Те казват, че хората трябва да бъдат милостиви, да правят добрини. Когато иска да направи добро някому, човек първо трябва да се обърне към Бога, да запита, трябва ли да направи добро на този човек, или не трябва. И когато иска от другите да му правят добро, той пак трябва първо да се обърне към Бога, да запита, трябва ли да иска съдействието на другите хора, или не. Ако му се отговори положително, тогава само той трябва да се обърне към онзи, от когото иска съдействие, с думите: Братко, аз имам добър занаят, затова те моля да ми дадеш възможност да ти услужа в нещо, за да изкарам днешната си прехрана. Аз мога и да копая, и да ора, и поезии да пиша. – Добре, аз имам дъщеря, която обича поезията. Какво стихотворение ще й напишеш? – Ще й напиша нещо хубаво за слънцето, за любовта. Следователно, човек трябва да бъде внимателен и когато дава, и когато иска.

Съвременните хора говорят за любовта, но те още не я разбират. Те на всяка стъпка се критикуват, обиждат и считат, че не са достатъчно оценени. Питам: Кои учени, или кои велики хора, от памтивека до днес, са били оценени? Кой поет, кой философ, кой учен досега е бил оценен, почитан или уважаван, както трябва? Всички

велики хора са умрели, а телата им са изядени от червеи. Каква почит е тази? И след всичко това над гробовете на тия велики хора са съградени паметници. Тия хора може да са велики, но не са светии. Светиите не се нуждаят от паметници. В една от своите поезии, Ботев казва: „Не Ти, Боже, Който си на небесата, но Ти, Боже, Който си в сърцата." – Щом Бог е в сърцата на хората, нека тия хора Го проявят, всички да видят, че наистина Бог живее в сърцата им. Бог, Който живее в сърцата на хората, трябва да бъде силен: за три хиляди лева не трябва да се продава, за пари не трябва да се жени, нито да се самоубива. Той е господар на положението, господар на условията. Много от религиозните хора, които минават за Синове Божии, наместо да работят, да помагат на себе си и на ближните си, подават ръка и просят. Срам е за човека на 20 век да се самоубива, да проси, да го осъждат, да лежи в затвор и т.н. Срам е за тия хора да се гонят помежду си, че този вярва в Бога, а онзи не вярва. Кой вярва днес в Бога? Всички хора са безверници. Вярата изключва безверието. Някой казва, че вярва в Бога. Който вярва в Бога, той ще бъде подложен на изпит. Как? Ще му кажат да продаде имането си, да го раздаде на сиромаси и да тръгне да проповядва. Този е един от начините за изпитване вярата на човека. Питам: колко души в България са готови да изпълнят тази заповед? – Ами какво ще правим с жените и с децата си? – И те да дойдат с вас. – Кой ще ни храни тогава? – За това не мислете. Ще дойде ден, когато ангелът ще похлопа на сърцето на всеки човек и ще му каже: Ти знаеш да свириш на цигулка. Вземи цигулката си и тръгни из света, да свириш на хората, да им проповядваш. – Ами жена ми и децата ми? – Нека всеки от тях вземе своя инструмент, бил той перо за писане, мотика, търнокоп, лопати, и всички заедно тръгнете да проповядвате Словото Божие. Идете, дето Бог ви праща. Това значи послушание.

Казвате: Как така ние, културните хора на 20 век, да тръгнем от град в град, или от село в село да се опозоряваме? – Че вие сега сте опозорени. Но ако тръгнете да проповядвате за Бога, от положението,

в което се намирате сега, ще се повдигнете и светии ще станете. Ще работите за Великото в света, без да очаквате паметници да ви правят. Няма по-хубаво нещо от честния, от благородния, от милостивия човек. Те са живи паметници, на които всеки трябва да се кланя. По-добре е великият скулптор да извае една статуя и да я продаде на някой богат човек, отколкото да прави паметници и бюстове на велики хора и да ги излага по градините, по улиците и площадите. В дома на богатия човек статуята ще бъде при добри условия, и кой как дойде в къщата му, ще я гледа, ще й се радва. И парите, които скулпторът получи за тази статуя, ще бъдат превърнати в динамическа, в животворна сила, с която ще лекува хората.

„Животът е по-драгоценен от храната." Всеки художник, всеки музикант, всеки скулптор седи по-високо от своето произведение. Наука, изкуство, поезия, техника – всичко това трябва да се впрегне на работа, в услуга на Бога, на Божия Дух. Ще кажете, че съвременната наука казвала това-онова. Какво казва съвременната наука, това не е важно. Ако иска да се развива, тя трябва да бъде в услуга на Божествената наука. Съвременната наука е произведение на човешкия дух; следователно, тя е наука на обикновения човек. Обаче, истински учени са честните, благородните, милостивите хора. Те са живите паметници в света. Каквото кажат тези хора, така е. Техните твърдения не търпят критика. Дойде някоя циганка, вземе ръката на човека, гледа в нея и гадае: Ти си много щастлив човек. Ще се ожениш за млада, красива, черноока мома. Колкото повече пари дадете на циганката, толкова повече ще гадае. Тази циганка не знае, че чернооките хора създават големи неприятности. В едно варненско село две циганки ходили от къща в къща да врачуват. Един ден те отишли в дома на една богата селянка, която имала само една дъщеря, искали да й предскажат, кога и за кого ще се ожени. Дъщерята не била в къщи. Майката им казала да влязат в коридора, да почакат малко, докато дъщеря й си дойде. Те видели в коридора един голям кош с брашно. Едната циганка сграбчила богатата селянка и пъхнала

главата й в коша с брашното, а другата влязла в стаите да краде. Като взели, каквото им трябвало, първата от тях освободила домакинята, после и двете заедно си отишли. След малко дъщерята се върнала и, като видела главата на майка си цяла побеляла от брашно, разбрала, че са дохождали циганки в къщата им.

Ще кажете, че тази жена била много глупава, дето се оставила на циганките да си играят с нея. Питам: нима вашите глави не са посипани с брашно? Днес хората се безпокоят за най-малките неща и са готови за нищо и никакво да се самоубиват. Цели девет месеца вашите майки са ви носили в утробите си, а вие сте готови за един час да свършите с живота си. Вие продавате живота си много евтино, само за три хиляди лева. Обаче, не знаете, че и най-големите ви мъчнотии не струват даже и три хиляди лева.

„Животът е по-драгоценен от храната." В живота се крие силата на човека. Да познаете Великия в своите мисли, чувства, действия, както и в проявите на своя дух и на своята душа, това значи придобиване на сила, която животът съдържа в себе си.

Сега, по случай Великден, желая на всички да превърнете стария си живот в динамическа сила и да внесете в него абсолютна честност, абсолютно благородство и милосърдие. Ако внесете тези три качества в душата си, вие ще придобиете онова вътрешно богатство, което представя идеал в живота на всеки човек. Само по този начин Божественият свят ще се разкрие пред вас, с всички свои възможности и богатства, с всички свои складове от хранителни припаси. Тогава за всички ще има храна, всички ще бъдат осигурени за вечни времена. Само така човешкият свят ще се оправи. Външният свят е оправен, но светът на човека още не е оправен. Обаче, всеки трябва да знае, че бъдещата култура няма нищо общо със старата. Както гъсеницата няма нищо общо с пеперудата, и както пеперудата няма нищо общо с гъсеницата, така и новият живот няма нищо общо с стария. Време е вече хората да излязат от стария живот. Обаче, докато се приготвят

новите условия на живота, хората ще се намерят пред кръстопът, пред дилема.

Като знаят това, Учителите на човечеството предупреждават хората, а специално своите ученици, да бързат. Времето е скъпо, денят е равен на век. Който може добре да използува времето, той ще придобие големи богатства. Бъдещето е важно и велико. Работа се изисква от всички. Тази е единствената философия – никаква друга философия не може да ви помогне. Да мислите, че като се преродите, тогава ще работите, или че някаква нова религия ще ви спаси – това са празни работи. Освен работата, нищо друго не може да ви спаси. Освен вярата ви в Божия Дух и в Божествената наука, нищо друго не може да ви спаси. Учете се от звездите, вслушвайте се в техния шепот. Те светят и тихо нашепват: Радвайте се за възможностите, които ние откриваме за вас. Ще дойде ден, когато ще се ползувате от тези възможности. Тук се готвят места за вас. Ще кажете, че това са залъгалки. – За предпочитане е човек да се залъгва, отколкото да се самоубива, както е намислил младият човек, за когото ви говорих. – Ами ако след получаване на парите пак се самоубие? – Не, щом получи парите, той няма да се самоубие. В такъв случай, за предпочитане е по-малкото зло пред по-голямото. Да служиш на истината, това е най-малкото зло, което може да сполети човека. Да се отклониш от истината, това е най-голямото зло, което може да сполети човека. Сега ще дам няколко важни максими за живота. Те са следните: животът изключва смъртта; истината изключва лъжата; мъдростта, която носи светлина и знание, изключва тъмнината и невежеството; правдата изключва всякаква неправда; милосърдието изключва насилието. Който се води по тези максими, той ще се ползува от великите блага и богатства на живота, той ще бъде новият човек, носител на новата култура.

„Животът е по-драгоценен от храната." Кой живот е по-драгоценен от храната? Който ни е даден от Бога. Този живот струва

повече, отколкото благата, които земята може да ни даде. И Христос говори за този съзнателен живот.

Сега, поздравявам всички с Възкресение Христово, като ви пожелавам да възкръснете, без да става нужда да се повтарят поздравления, като тия в Чирпан. Пожелавам ви Бог да ви проговори, но не чрез езика на чирпанското земетресение. Ще дойде ден, когато в света ще стане такова земетресение, от което главите на хората ще побелеят. Главите им ще побелеят, но сърцата и умовете им моментално ще се отворят. Тогава всички хора ще излязат под открито небе, под небето на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Тогава всички хора единодушно ще отправят своята благодарствена молитва към Бога за всички добрини, които Той им е направил от създаването на света до сега.

Беседа от Учителя, държана на 15 април, 1928 г., София – Изгрев.

ЗА СЪДБА ДОЙДОХ

„Аз за съдба дойдох на този свят." (Йоан 9:39)

Тия Христови думи имат отношение само към ония хора, у които се е пробудило възвишеното и благородното. По-добра дума в български език, която да изразява понятието „съдба, съдене" няма. Да съдиш човека, това се счита за голямо негово нещастие. Съдбата, обаче, има и друго предназначение: тя решава и благото на човека. Когато някой беден човек е онеправдан, съдбата, именно, решава да му се даде правото.

Сегашният свят, в своята целокупност, е създаден върху едно велико начало, което показва, че между всички области на живота, или между всички негови проявления, далечни или близки нам, има тясна връзка. Когато се говори за връзка, трябва да се знае, че връзка се прави между разумни явления. Всяко явление има своя причина и последствие.

Ние можем да разделим явленията на три категории: материални явления, в проявлението на които съзнанието не взима участие, но има малко съприкосновение с тях; духовни явления, в проявлението на които съзнанието действа отвън. Например, стрелката на часовника, която определя точно движението на земята, не съзнава това нещо. Тук съзнанието действа отвън. Часовникът върши работата си правилно, без да съзнава, какво върши, но неговата работа се оценява от други същества извън него, с високо съзнание. Третата категория явления са Божествени, при които съзнанието участва отвън и отвътре. Те представляват същинските явления. Този род явления обединяват и материалните, и духовните явления в себе си.

Съвременната наука засяга само двата рода явления – материалните, в които съзнанието не участва, и духовните, при които съзнанието участва само отвън. Такова явление представлява работата на часовника, който действа автоматически: дрънка, буди господаря си. Де е неговото съзнание? – В господаря му. Въз основа на това, учените казват: всички хора са автомати, те извършват работите си автоматически и след като умрат, всичко се свършва с тях. Това казва и часовникът: "Ако не ме навиете, аз ще спра, няма да ви бъда полезен."

Сега, в тия времена, които преживяваме, всички хора се интересуват живо от това, какво ще кажат учените за земетресението. За да не покажат своето невежество, учените казват, че ставали някакви разместввания на пластовете, че огън имало в земята и т.е.н. Казвам: така е, и разместване на пластовете става, и огън в земята има, но същинската причина на земетресенията не е нито в разместването на пластовете, нито във вътрешния огън на земята. Когато някоя жена накладе огън на огнището и тури отгоре тенджерата с вода и месо да ври, питам: огънят, от само себе си ли се накладе? Тенджерата от само себе си ли дойде? Месото от само себе си ли влезе в тенджерата? – Не, причината на всичко това се крие другаде. Така и много от съвременните учени, като ги питат, дали пак ще стане земетресение, те казват: науката още не може с положителност да предскаже това. Сеизмографът определя само това, което е вече станало, близо или далеч някъде, но не може да предскаже, какво има да стане.

Днес светът се намира в същото положение, в каквото някога бе цар Навуходоносор, който сънува сън, но не можа да го запомни. Той извика всички мъдреци от царството си да му го изтълкуват, но никой не можа да стори това. И пророк Данаил се натъкна на същото противоречие, в което изпаднаха всички мъдреци на цар Навуходоносор. Обаче, у Данаила имаше мъжество, имаше вяра. Той се обърна към Господа, да му разкаже съня на царя. С молитвата си

Данаил отиде да почерпи сведения от явленията на Божествения свят. Тия явления са от Божествен характер. Така трябва да постъпят и съвременните учени хора. Те трябва да направят крачка напред! Нека отправят своята молитва към Бога, да Го помолят да им обясни причините на днешните явления. Те се спират пред вратата на Царството Божие и философстват. Не, време е да се изтълкува съня на царя, да се изтълкуват новите явления, които стават в живата разумна природа. Цялата европейска култура, всички съвременни хора са се спрели пред материалния и духовния свят и не предприемат решителна крачка напред.

Питам: защо стават земетресенията в България? Защо се вари месото на огъня? – Все трябва да има някаква причина затова. Защо колят вола? – И затова има някаква причина. Защо умират хората? – И затова има някаква причина. Някои казват: така е наредил Бог Не, това не е философия. Аз, като чета свещените книги, в които се говори за създаването на света, абсолютно никъде не съм срещнал да се говори за смъртта. В Божествения език думата смърт не съществува. Хората сами създадоха тази дума. Тя съществува само в човешкия език. В Божествения език не съществува и думата земетресение. И тази дума създадоха хората. Причината за земетресенията, в коя и да е част на земното кълбо, са всички живи същества. Те създават земетресенията. Чудни са хората, като търсят причината на земетресенията другаде, а не в себе си. Отрицателните мисли, чувства и действия на хората влияят върху земята тъй, както експлозивните вещества, които, като турят под някоя канара, тя се разрушава. Достатъчно е само да се тури запалка на тия вещества, и всичко над тях хвръква из въздуха. Така се произвеждат и земетресенията.

Казвам: всички учени хора, след като заминат за другия свят и няма какво да правят, слизат долу в земята, на дълбочина 5 – 10 – 15 – 20 км, и като намерят там избухливите вещества, запалват ги и казват: да става каквото ще с България! Казвате: това научна теория ли е? –

Толкова научна, колкото са научни и теориите на съвременните геолози. Ние можем да определим точно, ще стане ли земетресение в София, или няма да стане. Земетресенията, които станаха в Чирпан и Пловдив, показаха, че там нямаше десет души праведни. Аз им казвам това нещо в очите. Намерете десет души праведни, и земетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нещастия. Няма ли десет души праведни, земетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия десет души праведници са десет, опорни точки, които гарантират известна стабилност. Ако в едно сражение нямаме разумни генерали, може ли това сражение да се спечели? Ако в една държава няма десет разумни управници, може ли тази държава да се оправи? Ако в един университет няма десет разумни, добри професори, може ли той да съществува? Ако в астрономията, като наука, няма десет души учени хора, които да я поддържат, може ли тя да се развива?

Сега, в тия времена, ако ме слушате, най-добре е човек да мълчи, да наблюдава явленията и да ги проучва. От преди години още аз имах силно желание да избавя българите от страданията, които днес дойдоха. И земетресението спря до София. Обаче, ако българите не изменят поведението си спрямо небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията и изпитанията ще дойдат. Трябва да знаете, че на първо място духовенството е отговорно за тия катастрофи в България. След това отговорността лежи върху управляващите, в широк смисъл на думата, и най-после върху всички останали хора: учители, майки, бащи, млади и стари. И ако всички тия фактори в света не изпълнят волята Божия, ние не сме отговорни за нищо.

Питам: какво може да се очаква от един народ, поданиците на който се изтребват едни други помежду си? Какъв пример дават българите в това отношение? С какво могат да се похвалят те? Едно време турците ги клаха и изтезаваха, и те се оплакаха за това пред цяла Европа. Но какъв отговор ще даде днес българският народ пред Бога, като се изтребват и колят сами помежду си? Казвате: еди-кой си

човек не поддържа държавата, обявява се против нея. Питам: как може този човек да се обявява против държавата, от която е един уд? Как може краката ми да бъдат мои врагове? Как може очите ми да бъдат мои врагове? Това не може да бъде, немислимо е! Българин на българин враг не може да бъде. Такъв е Божият закон! Всеки, който каже противното, не говори Истината. Въпросът не е само за българите, но и за всеки човек, който се обявява против цялото човечество. Такъв човек е негов враг.

Христос казва: „Аз за съдба дойдох в света." Христос е дошъл за съдба, да тури ред и порядък в света, да внесе разумно разбиране за живота. Някои хора мислят, че светът, както и цялата земя, е създадена само заради тях. Не, на първо место земята е създадена за Бога, на второ място – за ангелите и на трето място – за нас. Оттук ние извличаме три важни положения за нас, а именно: цялото е създадено за главата, главата – за дробовете, а дробовете – за стомаха. Главата е Бог, дробовете - са ангелите, а стомахът сме ние. Най-после има и друг един свят – светът на дебелите и тънките черва. Той е чистилището, адът. Всеки човек носи този ад в себе си. Червата съставляват ада у човека, дето живеят всички паднали и грешни духове, всички демони. Някои питат: какво нещо е адът и де се намира той? Казвам: адът се намира в червата на човека. Затова често казват за някого: проклет е в червата си! Ето защо, когато съвременната наука се заеме да лекува някого, най-първо очиства стомаха и червата му. Празни ли са червата на човека, лекуването му може да започне. В това отношение и всеки народ има глава, дробове, стомах и черва. И ако червата на някой човек или на някой народ се задръстят, трябва ли да се реже главата му? Чудни са хората със своята философия!

Ще ви приведа случая, станал още от най-стари времена, с един българин. Той решил да се ожени, избрал и момата, но не знаел, как да разреши един важен въпрос със своята булка, която била неимоверно висока, около 2 ½ метра. В това време у българите

съществувал обичаят да вървят с изправени глави, да не се навеждат. През врата ли ще минават, или дето и да е, главите им трябвало да бъдат изправени нагоре. Дошло ред булката да влезе през вратата на къщата, дето живеел момъкът. Какво било учудването на всички, когато вратата на къщата се указала ниска за булката! Как да влезе? Обичай е главата да не се навежда. И българинът, като циганина, трябвало да каже: "И чука си продавам, и чергата си продавам, но обичаят си не изменям." Всички започнали да мислят, какво да направят, за да вкарат булката през вратата. Като помислили, че трябва да се отреже главата ѝ, за да я вкарат вътре, взели да плачат, да тъжат, каква ще е тази булка без глава. Приближава се най-после при сватбарите един стар, разумен българин и им казва: „Аз ще ви покажа начин, как да вкарате булката през вратата, но ще ми позволите ли да се кача на врата ѝ? – Позволяваме. Той се качил на врата ѝ, и тя без да ще, се навела. Тогава той казва на сватовете: „Хайде, теглете сега булката навътре!" Потеглили я те, и булката влязла. Както виждате, по един прост начин се премахнало нещастието, което щяло да сполети тия стари българи.

По същия начин и съвременните хора са се възгордели, не навеждат глава, и казват: ние сме разрешили всички въпроси в света, никакъв Господ не съществува, ние управляваме света, ние имаме право да сечем глави, затова всеки трябва да се подчинява на нашите закони. Но земетресението дойде, качи се на гърба на българина и каза: теглете го сега вътре! Какво иска да ни каже днес земетресението? – Да влезете през вратата на Царството Божие. Сега всички хора и народи седят пред тази врата и казват: обичай е да не си навеждаме главата, не можем да минем през вратата, ниска е за нас. Казвате: много пострадахме от земетресението. Не, още не сте пострадали. Ако София пострада, тогава ще бъде лошото. Засега страдат малко само краката и стомаха на България, но главата трябва да се пази. Пострада ли главата на България, тогава ще бъде най-голямото нещастие.

И аз казвам днес на българския народ: нека цяла София излезе вън да се помоли на Бога. Защо чакат само на свещениците? Нека софиянци не чакат никакви православни свещеници, никакви евангелски проповедници, нека сами излязат под открито небе и да се помолят на Бога, да се обърнат към Него, да видят, как Бог ще ги послуша! А те седят и философстват дали има Бог, или не; дали ще ги послуша Той, или не. Те отиват да питат учените хора, ще има ли земетресение, или не. Казвам: ако грешите, ще има земетресение; ако не грешите, никакво земетресение няма да има. Когато евреите разпнаха Христа, стана голямо земетресение, и завесата на храма се разкъса. Едно трябва да знаят съвременните хора: избиването на добрите хора винаги произвежда земетресения.

Ние можем да обосновем това нещо научно. Как, именно, се обясняват земетресенията? – Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувства и действия. Човешката мисъл е в състояние да измени лицето на земята. В това отношение, колективната мисъл на българите е много силна, много активна. У българите е складирана голямо количество разрушителна енергия. Ще ви приведа един пример, от който се вижда резултатът на тази разрушителна енергия. Преди години във варненската градина, край морето, бяха поставили железни пейки за сядане. Не се минаха и две години след това, тия пейки бяха разрушени. Хората, които седяха на тях, ги разрушиха без пила, без ни-какъв инструмент. Как стана това? – Благодарение на излишната електрическа енергия у българите, която е в състояние да развинтва бурмите. Сега, да оставим този въпрос настрана. Важно е, какво трябва да се прави днес.

Често запитват: защо идват нещастия и страдания в света? Казвам: доказано е, че през всички епохи на човечеството, страданията и нещастията са идвали като резултат от престъпване на Божествените закони. Едно нещо, което знаем с положителност е следното: няма случай в цялата история на човечеството да са пострадали хората, когато са изпълнявали волята Божия. И всички

трябва да признаем, че българите не живеят, както трябва. Над тяхната съвест лежат редица грехове и престъпления. Те гониха гърците от България, биха ги, палиха им къщите и т.н. Аз не ги съдя за това, небето ги съди – и съдбата е започнала вече. Едно време българите бяха измъчвани, бити, затваряни от турците, но не взеха поука от това положение. Нека знаят, че те не са невинни. Ще кажете: ами за гърците няма ли да дойде възмездие? – И за тях ще дойде. – Ами за сърбите? – И за тях ще дойде. – Ами за англичаните? – И за англичаните ще дойде. – Ами за французите? – И за французите ще дойде. Няма да остане народ в цяла Европа, комуто справедливо да не се въздаде за делата!

Във втората глава от книгата на пророк Данаила се говори за съня на цар Навуходоносор, който бе възпроизведен и разтълкуван от пророка. Сънят, който царят видел, бе следният: „Велик образ, на който главата бе от чисто злато, гърдите и мишците му – от сребро; коремът и бедрата му – от мед; голените му – от желязо, а нозете му – една част от желязо и една от кал. След това се отсече камък без ръце и удари образа в нозете му, които бяха от желязо и кал и ги съкруши. . . Камъкът, който удари образа, стана планина голяма и изпълни всичката земя".

Краката на образа, направени от кал и желязо, представляват европейската култура. Големият камък, който удари нозете на този образ и ги съкруши, представлява Божията съдба, разумното, което иде в света. Този голям камък ще съсипе всички съвременни стари разбирания и схващания и в науката, и в обществения живот и ще създаде нова наука, нови отношения, които ще почиват на здрава, положителна основа.

И тъй, казвам: петната, които се явиха на слънцето, имаха връзка със земетресенията. Ние знаем, какво нещо е слънцето и защо стават известни пертурбации в него. Слънцето е един разумен център, но и земята представлява нещо разумно. Не само на повърхността на земята, но и във вътрешността ѝ живеят разумни същества. Какво ще

кажете на това отгоре? Какво ще кажат съвременните учени, ако им се каже, че като се проникне на дълбочина 1000 километра в земята, ще се достигне до една празнина от около 1000 километра? След нея иде друга една топка, като малка земя, която се върти постоянно. Над тази топка живеят други разумни същества. Кой може да опровергае тази теория? Който смее да я опровергае, ще му кажа да слезе долу, да провери. Ще кажете: нали долу има огън? – Да, на дълбочина около 1000 километра от земната повърхност има огън, но този въпрос не ни интересува. За в бъдеще учените хора ще знаят разни методи, как да слизат в земята и ще могат да проверят тия истини. Ние не тълкуваме явленията безразборно, или както не с в действителност. Ние сме за Истината, според която земята е велик жив организъм, в който живее една възвишена разумна душа, със съзнание, каквото има и човекът.

В Писанието се казва, че когато земята не може да търпи съществата, които живеят върху нея, тя започва да набръчква кожата си. Кожата е нейната кора, нейните пластове, които с живи. В корката на земята действат ред сили, които учените хора наричат "силови линии."

Христос казва: "Аз за съдба дойдох в света". Вие трябва да знаете, че ако между вас се намерят десет души праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Ако тия десет души се намерят било в православната църква, било в евангелската църква, било в еврейската църква, безразлично от коя църква ще бъдат, ние ще им благодарим. За нас е важно София да се спаси, да има десет души богаташи, които да вложат своите капитали в Божествената банка, да кредитират за София. Да не мислите, че праведните хора са бедни. Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на земята да извършат някаква специална работа и да придобият опитност. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с цялата земя – могат да живеят тук, колкото години искат и, като си свършат работата, ще си отидат, отдето са дошли. Богати са праведните хора, Синове Божии са те! Всеки човек, който е Син Божий, той има капитали,

разполага с цяла слънчева система. Хората мислят, че праведниците, светиите са бедняци, които се уединяват в някои пещери или в някои гори и там прекарват живота си в пост и молитва, а от време на време се срещат с някои хора и им предсказват, колко души са в къщи, колко от тях има живи и колко умрели, богати ли са или бедни, колко от овците им са изгубени и т.н. Разказват им още за онзи свят, за наказанията и за благата в света и ред други неща. Казвам: това е лесна работа. Така могат да предсказват и всички врачки в България, които гледат на кафе, както и всички обикновени мъдреци. В София има двама такива видни гледачи на кафе. Те взели своите джезвета, спрели се някъде пред Витоша и предсказват, кому какво ще се случи. Обикновено този род гледачи могат да врачуват и предсказват на всички, но не и на себе си. Те не могат да предскажат, какво ще се случи на самите тях. Съдбата на българския народ предсказали, но своята не могли да предскажат. Доколкото зная от техните предсказания, съдбата на България не е лоша.

„Аз за съдба дойдох в този свят". Казвам: във всеки едного от вас трябва да се пробуди истинско желание да добиете Божественото знание. Във всеки човек трябва да се събуди желание да има глава, т.е. да бъде свързан с Бога, с Мъдростта, да знае нещата, да изработи в себе си един сеизмограф. Сегашната наука не знае, какво има да се случи, тя не може да предсказва събитията с положителност. Божествената наука може да предсказва всичко. От две-три години насам аз постоянно говоря за земетресенията, за събитията, които предстоят да дойдат. Аз имам точни данни за тия неща, които станаха, както и за тия, които ще станат за в бъдеще. Казвате: не трябва да се говори на хората така, да не се плашат. Да, няма защо да се плашат хората, но казвам: има една наука, според която нещата са точно определени, но тя не е фатална наука. Според тази наука, при известни условия, някои страдания и злини могат да се отстранят, или да се отложат, а могат и да се ускорят – това зависи от живота на хората. Един дом може да се разруши, а може и да се съгради. Един

народ може да се разруши, а може и да се създаде. Това е в ръцете на самия народ, в ръцете на неговите управници. Казвам: в света, обаче, трябва да има абсолютна справедливост! В България трябва да има идеална справедливост! В българските затвори не трябва да остане затворен нито един праведен човек. И най-после, Правдата трябва да се приложи в света, да не остане нито един беден човек, който да си въздъхва, да се чувства онеправдан и да се пита: няма ли Господ в света? В България не трябва да има бедни хора. Ние можем по десет пъти на ден да вдигаме ръцете и да се молим, но тази молитва не хваща място. Праведникът, като се моли на Бога, трябва да иска от Него да му покаже, да има някоя страдална душа, за да й помогне. Това значи молитва! Щом намерите такава душа, ще й кажете: не се обезсърчавай, има живот, има добри хора в света!

Казвам: всеки човек трябва да развива своето вътрешно радио, да бъде в прям контакт с невидимия свят. Ценна придобивка е днес радиото в света. То върши голяма услуга на човечеството. Вземете примера с двамата германски авиатори, които прелетяха океана със своя аероплан, но претърпяха една малка изненада: бензинът им се свърши, и те слязоха с аероплана си на един леден остров. Те имаха на разположение радио. Веднага си послужиха с него, и от Америка им пристигна помощ. Ако светските хора правят това, нима духовните хора не могат да си послужат със своето невидимо радио и да се обърнат за помощ към Бога, към Онзи, Който им е подарил живот? Щом сме във връзка с Бога, помощта веднага ще дойде. Достатъчно е само да отправим своето радио към Него. Кажем ли на Бога, че нашият аероплан не работи, и помощта от Него веднага ще пристигне.

Следователно, когато ви дойдат някои малки нещастия, благодарете за тях, защото вие не знаете, какви по-големи нещастия би могло да ви се случат. Земетресението, което стана, в Пловдив на 18 април, 9 ч. в. беше определено да стане сред нощ, но това, което можахме да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2 – 3 часа по-

рано, за да се избегнат по-големите нещастия. Добрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да спрат земетресението. Казвате: голямо нещастие ни сполетя. Не казвайте, че нещастието е голямо. Благодарете и за него! Ако разбирате смисъла на страданията и нещастията, ще видите, че те са едно благо за българския народ. Философия е да разбирате смисъла на страданията. Благодарете, че Бог намали нещастието на България на 1/100 от това, което беше предвидено да дойде. Ако то беше дошло с такава сила, с каквато беше определено, щеше да помете всички хора: в Чирпан и в Пловдив нямаше да остане нито една жива душа. И всички села наоколо щяха да бъдат унищожени. Но Господ каза: „Засега тия хора нека се стреснат малко, те са още болни, не могат да издържат големи нещастия."

Та казвам: тия страдания, които дойдоха в България чрез земетресенията, са голямо благо за българите, да се стреснат малко, да престанат ежбите между тях, да се осмисли живота им, да изчезне различието между богати и бедни и т.н.. Днес си богат, но утре като дойде земетресението и ти изгубиш къщата си, парите си, де ще отиде твоето богатство? Какво ни показва земетресението? – Че българите трябва да бъдат демократични. Щом дойде земетресението, всички излязоха под открито небе, всички са под общ знаменател. Преди няколко години още казах на българите да излизат сутрин да се молят на Бога под открито небе, но те казаха, че това било идолопоклонство, нямало защо да излизат преди изгрев на слънцето и т.н.. Не всички хора трябва да гледат нагоре, да отправят ума и сърцето си към Бога. Не, казвам, че не трябва да ходят на църква. Нека ходят на църква, но след това да излязат под открито небе и там още веднъж да се помолят на Бога. Направят ли това, никакво земетресение няма да дойде. Но ако те се молят в своите църкви, както сега, още много земетресения ще дойдат. Аз не казвам на българите да съборят църквите си. Не, нека ги освещават, но поне 4 –

5 пъти през годината да излизат сутрин рано под открито небе да се помолят на Бога, да Му благодарят за живота, за здравето и за благоденствието, което им е дал. Такъв трябва да бъде техният идеал!

Някои питат: какво е новото учение? – Новото учение изисква да имаш една възвишена идея, да живееш за Бога, за своята глава, да имаш здрав мозък, да бъдеш свързан с Бога, с това, което не виждаш. После, постепенно ще слизаш към това, което се оформя и най-после ще дойдеш до хората и ще ги обикнеш. Ти не можеш да обичаш хората, докато не обичаш Бога. Защо? – Понеже Любовта, като велика сила, иде отгоре. При това, за да обичаш някого, нужни са условия. Този, когото ти обичаш, не може да почувства и възприеме твоята любов, ако няма затова необходимите условия. Представете си, че главата и краката на този, когото обичаш, са свързани с едно менгеме. Как ще говориш на този човек за любов? Как ще те разбере той? Как ще може да те слуша? За да те слуша и разбере, ти трябва да освободиш главата и краката му от менгемето, да му прочетеш 5 глава от Исайя, да чуе, как се изразява злото.

И тогава, ако някой те пита, има ли Господ, или не, ще му кажеш: ела, аз ще ти покажа, има ли Господ, или няма. Болният как познава, дали има Господ, или няма? Ако си лекар, ще кажеш на болния: ела с мен, аз ще ти покажа, има ли Господ, или няма. – Как ще ми докажеш? – Ако вярваш, още сега ще бъдеш излекуван; Господ може да направи това. Тогава, бутнеш болния на 4-5 места, и в няколко часа той е здрав, изправен на краката си. – Сега вярваш ли в Бога? – Вярваме Как ще докажеш на бедния, има ли Господ, или няма? Ако си богат, ще му кажеш: ела при мен, аз имам цяр против твоята болест. Ще бутнеш тук-там, ще му помогнеш и ще кажеш: в името Божие аз ти давам това, от което се нуждаеш. Докато човек е сиромах, казва: има Господ! Забогатее ли, казва: няма Господ! Съвременните учени хора пък се срамуват да признаят, че има Господ. Аз не говоря за този Господ, който днес се проповядва. Ама имало някакви противоречия в света. Те са последствия от нашия

живот. Ако в червата на хората се събират много нечистотии, природата не е виновна затова. Ние, които сме яли повече, отколкото трябва, сами сме виновни. Ние не сме се въздържали, вследствие на което става задръстване в червата, и лекарят като дойде, казва: "Очистително дайте на този болен!" Мислите ли, че в другите области на човешкия организъм не става задръстване? – Задръстване става и в сърцето, и в ума на човека, т.е. става подпушваме на неговите мисли и чувства.

Та казвам: първото нещо, което се изисква от всеки човек е да тури като основа в живота си великата сила – Любовта, и да може при най-големите изпитания в живота да издържа, без да губи доброто разположение на душата и на духа си. Да запазиш любовта си, когато си богат, това всеки може, но да я запазиш при най-голямата мъчнотия и при най-лошите условия – това е изкуство. Например, дойде някое голямо земетресение, всички хора бягат, крият се – само човекът на Любовта седи спокойно, не бега, не се крие. Днес хората бягат и без земетресения. Преди години, в една от варненските църкви, на Разпети петък се събрали много хора. По едно време се чува някакво бучение, като земетресение, и един от присъстващите извиква: „Земетресение!" – всички хора от църквата хукват да бягат навън. В тази паника били изпотъпкани и избити около 20 души. Излизат вън – никакво земетресение. Тази паника се предава по всички църкви във Варна, като по радио, и всички хора избягали вън от църквите.

Та тези от вас, които имат себе си свещената идея за Бога, да направят крачка напред! Ако любовта ви не се увеличава всеки ден с по един градус, вие не сте на правия път! Ако разумността ви не се увеличава всеки ден с по един градус, вие не сте на правия път. Увеличава ли се любовта ви всеки ден с по един градус, вие сте праведни хора. Мнозина се оплакват, че любовта им постепенно изчезвала. Това, което изчезва, което престава и се намалява, не е

любов. Любовта, в своите прояви, е непрекъсната; тя всеки момент се усилва.

Апостол Павел казва: „Кой може да ни отдалечи от Бога, от Любовта Христова? – Никоя сила не е в състояние да стори това. Ако вие се проникнете дълбоко от тази идея, животът ви ще стане щастлив. Например, сега, между хората се явяват ред противоречия, задават се въпросите, кого да обичаме и кого не? Казвам: може да се обича само добрият и разумният човек, а на глупавия и на неразумния може да се докаже закона, че чрез злото в себе си той препятства на своето развитие.

В прочетената глава на пророк Данаил се говори за съня на цар Навуходоносор, който Данаил изтълкувал по следния начин: главата на този образ, която била от злато, представлявала вавилонското царство. Гърдите му били от сребро. Това било асирийското царство. Коремът и бедрата му били от мед, това е царството на Александър Велики. Голените му били от желязо. Те представлявали римската империя. Краката му били една част от желязо, а другата от желязо и кал. Те представлявали сегашната култура – културата на европейските държави.

И тъй, вие ще бъдете зрители на това, което става. Няма защо да ви разправям, какво ще стане. Аз съм ви казвал и друг път, че това, което ще става на земята е велико и славно. За добрите, за разумните хора то ще бъде години на юбилей. Христос казва: "Когато видите, че всички тия събития стават, трябва да знаете, че настава часа на вашето освобождение." Пробуждане на съзнанието е нужно да стане! Всички катастрофи, които сега стават, всички смущения, които идват, всичко се извършва с цел да се пробуди човешкото съзнание. Само по този начин хората ще си подадат ръка. И европейските народи ще си подадат ръка едни на други, но сега те още не са дошли дотам, да премахнат преградите, които съществуват между тях. Ако Германия, Франция, Англия се съединят в едно, нима малките държави покрай тях няма да изправят живота си? Засега между народите може да се

постави, ако не напълно идеален, поне сносен живот. Идеалният живот ще дойде за в бъдеще.

Всички, които ме слушат, трябва да пожелаят да дадат пример на сносен живот и да не чакат спасението да дойде отвън. Всеки човек трябва да работи усилено с мисълта си. И ако всеки човек е един от десетте мъдреци на Навуходоносор, щом се обърне към Бога и Го попита, какво трябва да прави, ще получи отговор. Това става по вътрешна свобода. Всеки човек, който е дошъл до новата област на живота, трябва да бъде едно възвишено, Божествено дете. Той ще бъде, в широк смисъл на думата, "човек", освободен от своя вътрешен егоизъм, със съзнание, че може да обича, може да мисли. Само такъв човек може да приложи правилно всичко, което му е дадено. Той може да прави погрешки, но никой няма да го съди за тях. Погрешки правят и учените хора, погрешки правят и разумните хора, погрешки са правили и светиите, но злото не е там. Злото е в отлагането, когато хората казват: ние не искаме да живеем, не искаме да работим и да се учим, животът няма смисъл.

Днес Провидението поставя цялото човечество, цялата съвременна култура на изпити. Ние сме в последната фаза на тази култура. Всички народи, всички хора, у които съзнанието е пробудено, са поставени на един вътрешен духовен изпит. И всеки, който има любов в душата си, ще има мир в себе си, няма да се смущава от условията, но ще се намира под великия Божи Промисъл.

Та казвам: в тия времена е потребно истинско, положително знание. Казват, че при сегашните земетресения много хора са полудели от страх. Да, ще полудеят, те са пред неизвестност, а неизвестността е страшно нещо! Щом дойде земетресението, човек се намира пред голяма катастрофа, той мисли, че е в ръцете на един разбойник, който го коли. От какво се плаши човек? – От неразумното. Човек се плаши от разбойника, от звяра – мечка, вълк и др., защото в тях няма разумност. Може ли да се плашим от разумния човек? – Не, на него ще имаме упование. Значи, в света има велик

Промисъл, велика Божия Любов, която обединява хората. Бог ги обединява, злото ги разединява. Съвременните хора, като видят, че двама души се обичат, не могат да търпят и казват: какво са намери ли помежду си, че се обичат? Питам: кой човек, според вас, заслужава вашата любов? Допуснете, че имате две моми: едната бедна, скромна – простичко облечена, а другата богата – хубаво облечена, с накити и гирлянди. Коя от двете ще заслужи вашата любов? – Тази, която е богата с добродетели; тя може да бъде и бедната, и богатата мома. Всяка душа, в своето първично състояние, е едно богатство. Знанието, което душата носи в себе си, това са нейните хубави, скъпи дрехи и накити. Ако една мома е разумна, богатите дрехи и скъпите накити идват отпосле.

Често хората казват: този човек не вярва като нас, той има съвсем друго верую. Но съществува закон, според който най-мъчното нещо в света е да обичаш човека, който вярва напълно като тебе, или който мяза във всяко отношение на тебе. Не изисквайте, щото всички хора да мислят точно като вас, да са напълно като вас. Вие трябва да знаете, че ако се обича някой човек или ако се уважава, то е за неговата специфична мисъл, различна от мисълта на всички други. Това е красивото в човека! Неговото специфично верую, неговата специфична мисъл, това е един красив брилянт, един красив скъпоценен камък. Той е различен за всички хора.

Ще ви определя, какво нещо е този брилянт или този скъпоценен камък. Срещате един голям юнак, който носи на гърба си чувал със сто килограма злато, или със скъпоценни камъни. Вие сте слаб, хилав човек, но казвате: и аз бих желал да нося този чувал. Питам: за тебе ли е този чувал? – Не, ти можеш да носиш на гърба си чувал с десет килограма тежест. Този, който носи стоте килограма на гърба си, той е юнак, заслужава да носи чувала със златото. Но и вие, които носите десет килограма на гърба си, сте герои по отношение друг някой, който може да носи само един килограм. И той, като ви погледне, ще каже: герой е този човек! Има други същества пък, които носят само

по един милиграм на гърба си. Като погледна към всички същества, намирам, че всички са герои – все носят нещо на гърба си, и то всеки според силата си. Това е специфичното за всеки човек; то е неговият брилянт, неговият скъпоценен камък.

Казвам: всеки човек има в себе си известна добродетел, известна способност, специфична за самия него, поради която, именно, той е ценен пред Бога, и пред хората. И ако вие заличите в себе си красивото, вашето специфично хубаво и добро нещо, за което Бог ви цени, небето – познава, а хората – обичат, това ще ви причини смърт, или най-малко ще опетни живота ви. Когато хората опетняват своята Божествена, своята свещена идея в себе си, животът им се помрачава и изгубва смисъл. Казвам: измийте тази кал, която сте поставили върху своята свещена идея, и животът ви веднага ще придобие смисъл. Обаче, всички трябва да знаете, че няма същество в света, което би могло да разруши основната, свещената идея, която Бог е вложил в душата ви. Душата може да страда, може да мине през ужасни страдания, може да гори в най-големия огън, но ще мине и замине, без да се засегне, и ще каже: минах през големи страдания, велика опитност придобих и пак излязох благополучно. Благодаря на Бога за благата, които по този начин придобих.

И тъй, ако вървите по Божия път, ще видите, че във всички неща има велик Божи Промисъл. Например, вие може да живеете във висока, няколко етажна къща, но живеете ли правилно, вършите ли волята Божия, земетресението ще мине и замине, но вашата къща няма да се събори. Много къщи наоколо ще се разрушат, но ако ангелът е турил ръката си на вашата къща, тя ще остане здрава, непокътната, ще стърчи като канара около развалините. Какво ще кажат учените хора на това отгоре? Казвам: праведен човек живее там! Ако той е един от десетте праведни хора, неговата къща няма да се засегне нито на йота. И в Писанието е казано същото. Но какво се изисква от хората сега? – Вяра. Обаче, вярата им не трябва да бъде като вярата на онази българка баба, която имала пред прозореца на

къщичката си една малка каменна могилка, за която, като й пречила сутрин да вижда изгряването на слънцето, молила се на Бога да я премести от нейното място. Като ставала сутрин и виждала, че могилката все още седи на своето място, казвала си: "Точно така излезе, както си мислих!" Тя се молила на Бога могилката да се премахне, но в себе си казвала: я ще стане така, я не. Толкова била нейната вяра.

По същия начин и вие правите опити и казвате: Господ мене ли ще слуша? Щом Господ не те слуша, трябва да знаеш, че не живееш добре и ще се заемеш да изправиш живота си. Не те ли слуша Господ, това показва, че ти нямаш обработено сърце, нямаш светъл ум и ще се молиш на Бога, ще работиш върху себе си, докато придобиеш тия неща. Няма да разправяш на другите, че не си добър човек, но ще признаеш това само за себе си и тайно в душата си ще се молиш на Бога да ти помогне в работата. Работиш ли за изправянето на своя живот, Господ ще те слуша и ще отговаря на молитвите ти.

Някои питат: защо са страданията в света? Ще ви обясня с един пример. Върви един беден човек по пътя и вижда един сакат пред него седи, иска помощ. Той нямал също да му помогне, но се помолил на Бога за него и си заминал. Минава друг човек покрай сакатия, ритва го с крака си и го запитва: "Защо седиш тук? Защо не направиш опит да работиш, да се движиш, за да се излекуваш?" Сакатият след това става, започва да се движи полека-лека и се замисля върху това, как да изправи своя живот. От този момент винаги благодарил в себе си на непознатия, който, като го ритнал, станал причина да се излекува.

Та страданията и изпитанията в живота ни, това са тласъците, ударите от страна на Провидението, които ни подтикват към работа, към нов живот. Те носят известни блага заради нас. Вие казвате: това са заблуждения. Не, заблужденията са в сегашния живот на хората. По-големи заблуждения от сегашните няма. Заблуждения съществуват и в съвременната наука, и в съвременната религия.

Обаче, има ред учени хора, които се отличават със своята искреност. Те изясняват фактите, говорят по тях, но дойдат ли до някои факти, които не познават, казват: тия неща още не съм разбрал, не ги познавам. Дарвин има тази отличителна черта на искреност. Дойде ли до някой непознат факт, той казва: "Оттук нататък не мога да вървя". После среща факти, които познава, разбира и продължава да ги обяснява. Така трябва да постъпват и съвременните учени. Като дойдат до факти, които не познават, трябва ли да спрат до тях, или като Данаил, да отидат при Бога, да Го помолят Той да им даде своите обяснения и тълкувания? По същия начин трябва да постъпват и съвременните хора. Дойдат ли до известни междини в живота си, да кажат: тия междини не познаваме, трябва да ги проучваме.

Казва Христос: "Аз за съдба дойдох в този свят!" Сега вие какво мислите да правите? Не е въпросът да ставате православни, нито теософи, нито окултисти, но да направите връзка с Бога, с Първата Причина на нещата. У всинца ви трябва да има желание да претърпявате всичко заради Бога. Страдате ли, страдайте заради Бога! Учите ли, учете заради Бога! Правите ли добро, правете го заради Бога! Аз не говоря за този Бог, за когото светът страда, но за Онзи Бог, Който разширява душите, Който дава светлина на съзнанието и освобождава човека от всички заблуждения и ограничения.

"Аз за съдба дойдох в този свят". Всички хора искат да живеят щастлив живот, но въпреки това животът им е пълен с противоречия. Докато човек не си създаде едно положително верую в себе си, докато не си постави здрави основи в живота, той не може да бъде щастлив. Не е достатъчно само да вярвате в това, което ви говоря, но трябва да проверявате моите думи. Не се спирайте само върху моите думи, но четете и проучвайте свещената книга, четете книгите на разните философи, да видите, какво са казали и те. Четете всичко, но доброто дръжте и прилагайте. Всичко опитвайте, стига да намерите Истината. Търсете навсякъде скъпоценният камък и като го намерите, използвайте го! Аз не съм от тесногръдите, да ви налагам да се спрете

само тук, но казвам: навред търсете Истината и като я намерите, извадете скъпоценните камъни от нея и ги вложете във вашата душа, във вашия ум, във вашето сърце и работете с тях!

Казвам: един език има в света и едно писмо, по които се чете доброто. Те са човешкото лице. На човешкото лице е написано и доброто, и лошото. Правдата се пише на човешкото лице, и безправието се пише на човешкото лице. Истината се пише на човешкото лице, и лъжата се пише на човешкото лице. Всичко се отпечатва върху човешкото лице! Когато злобата, омразата, завистта и ред други пороци се загнездят у човека, те хвърлят отпечатък върху неговото лице, което започва постепенно да се деформира и обезобразява. Кой е виновен за това? – Самият човек. Когато някой човек се превива от болки в корема, хората ли са виновни за това негово положение? – Не, той сам си е виновен, взел е лоша храна, която разстройва стомаха.

За да си обясним всички прояви в живота, ние вървим от физическото към духовното. Животът, във всички свои прояви, е целокупен. Целокупният ни живот има смисъл, когато връзката ни с Бога е правилна. Аз разглеждам връзката с Бога като велик принцип, крито прониква цялата природа. Тогава всички принципи от материалния и духовния свят имат смисъл, защото са свързани помежду си. Ако ние прекъснем връзката си с Бога, с Божествения свят, тогава и материалният, и духовният свят изгубват смисъла си: личността изгубва своя смисъл; приятелите изгубват смисъла си; домът изгубва смисъла си – всичко изгубва своя смисъл.

Та казвам: ще поставите в ума си мисълта, че ще можете да постигнете всичко, което желаете. Вие сте живели хиляди години досега, и у вас има събрана, много енергия, много красиви мисли и чувства, но не смеете да дадете ход на тия неща, да се проявят. Вие постоянно се коригирате и казвате: не е време още да се проявя. Не, дойде ли ти някоя хубава мисъл посред нощ – стани и я изпълни. Не казвай, че сега не й е времето. Дохожда ти някоя мисъл да станеш, да

излезеш вън и да се помолиш на Бога. Не отлагай, стани! Или нещо отвътре ти казва: иди в еди коя си къща, там живее една бедна вдовица, помогни й! Стани веднага, похлопай на вратата и помогни! И друг път нещо ти нашепва: прочети еди-коя си книга! Не отлагай, прочети я! Каквото хубаво и добро ти се нашепва отвътре направи го, не отлагай, то е разумно. В разумността всякога има плод. Когато запитват някой учен, какво ще стане с България, той нека насърчава хората, а не да ги плаши. Някои казват, че толкова и толкова къщи ще пострадат в София, толкова и толкова хора ще измрат и т.н. Казвам: всичко това не зависи от никаква философия, от никакви философи. Само Бог разполага със съдбините на София - Той я държи в ръцете си. Ако я остави в ръцете на друга сила, София ще изчезне. Но Бог казва: "Чакайте, не бързайте още!" Господ държи София в ръцете си на везни. Всички софиянци са под Негова защита. След земетресението всички софиянци започнаха да говорят за Бога, и Той ги пита: "Ще вярвате ли в мене, ще изпълнявате ли моя закон? Ако обещаете, ще изпълните, без да се отмитате". Сега Бог държи София на везни в ръцете си и я претегля. Той пита всички учени, професори, всички свещеници, всички управляващи, както и всички останали хора: ще вярвате ли вече в мене? – Господи, ще вярваме! Достатъчно е Господ малко да наведе везните, и всички софиянци отново ще се изплашат. Докато Господ държи София в ръцете си, никакво земетресение няма да стане. Остави ли везните на земята, земетресението ще дойде, и съдбата на София е решена. При това положение аз вече не отговарям, но засега още виждам, че Бог държи София в ръцете си и казвам на софиянци: обърнете очите си към Господа, Който сега ви говори! Не мислете, че само праведните хора и светиите трябва да се молят на Бога в тия времена. Не, всички ще се молите тъй, както и те се молят. Както те жертват своя живот, така и вие трябва да жертвате своя живот; както те се лишават от много неща, така и вие трябва да се лишавате. Всички трябва да бъдете

праведни хора, всички трябва да бъдете светии и то не обикновени, а първокласни.

Аз бих желал всички да бъдете в Божията ръка, Той да ви държи. Държи ли ви Бог, глава няма да ви боли и косъм от главата ви няма да падне.

Христос казва: "Аз за съдба дойдох в този свят". Дето има съдба, има и разумност. Дето има разумност, там е Бог. Дето е Бог, там е вечното благо на живота.

Беседа, държана от Учителя на 22 април 1928 г. София.

КОЙТО СЕ ОТМЯТА

„Който се отмята от мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил." (Лука 10:16)

„Който се отмята".

Разумният живот има свой вътрешен смисъл: вътрешен физически, вътрешен духовен и вътрешен Божествен смисъл. От това гледище, не трябва да се прави разлика между физическия, духовния и Божествения свят. В цялата природа, в целокупния живот прониква една разумна нишка. Учените хора на миналото, както и учените хора на настоящето, наричат тази разумна нишка „съзнание". Онзи, който е натоварен да пази тази нишка здрава, т.е. да се грижи, да не се прекъсва съзнанието, наричаме човешки интелект или човешки ум. Значи, длъжността на човешкия ум е – да пази здрава тази нишка, която Първичната Причина е поставила между всички явления.

Аз говоря за разумните явления в света, а не за разпокъсаните. И тогаз, като разглеждаме явленията в съвременната наука, намираме, че повидимому те са противоположни; това е, защото във фактите няма единство. Те са разкъсани, без да се обяснява, на какво се дължи това разкъсване. Същата разкъсаност се вижда и по отношение на небесните тела. Едва сега, съвременните учени хора, започват да намират връзка между всички факти и явления в цялата природа. Тази връзка не я виждат всички учени; някои само, които са истински капацитети, макар че имената им не са познати на учения свят. Тия учени хора, които днес минават за капацитети, за видни хора, всъщност са само ученици на науката. Кажете ми някои видни капацитети от Европа, които могат да предскажат нещата безпогрешно. Ако отидете при някой капацитет по геология, например, щом е истински учен, той би трябвало да ви предскаже

бъдещото положение на земята. Може ли да се нарече учен, капацитет на науката, този, който не знае, какво ще стане утре? Такива капацитети днес съществуват във всички области на науката: и в химията, и във физиката, и в биологията, и в богословието – навсякъде. Има и религиозни хора, които вярват в Бога, но нищо не могат да предсказват. Водителите на човечеството питат: има ли Господ, или няма? Към коя религия да се причислим? Те разрешават въпроса, кое политическо или духовно верую е по-право.

Казвам: ние не се кланяме на никаква религия. Защо? – Религията е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идеали. Ние не се кланяме на никаква култура. Защо? – Културата е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идеали. Ние не се кланяме на никаква наука. Защо? – Науката е създадена от човека, а ние не се кланяме на никакви човешки идеали. За в бъдеще ще се създаде нещо по-хубаво. Ние се кланяме само на една, Висша Разумна Сила, която направлява всички хора, като им посочва светлия път на бъдещето. Само Първичната Причина, която въодушевява всички учени, всички поети, всички музиканти, всички художници, е съвършена в своите прояви. Следователно, всеки човек, който иска да разбере Първичната Причина, трябва да има чисто съзнание. Той трябва да е ограден с чиста, възвишена мисъл, която да пази връзката на своето съзнание с тази, на Първичната мисъл. Докато тази нишка не е прекъсната, човек може да се радва на положителна, на истинска наука. Докато очите ви са затворени за външния свят, какво можете да изучавате от него? Можете ли да изучавате астрономията, художеството, или кой да е отрасъл на науката, със затворени очи? Докато ушите ви са затворени, можете ли да изучавате музиката? Ако вашият разсъдък е ограничен, можете ли да правите връзка между причини и последствия на явленията?

Днес повечето хора минават за учени, за капацитети, не признават Бога, не признават никаква сила над себе си. Често се казва

за някой човек, че не вярва в Бога. Казвам: ако този човек не вярва в онзи бог, когото хората са създали, той е за уважение; но ако отрича себе си, ако отрича Бога, Който живее в него, той не може да има ничие уважение. Себе си, личността, това е низшето проявление на Бога у човека. Второто, по-високо проявление на Бога е индивидуалността. Третото проявление на Бога е в душата на човека; и четвъртото проявление на Бога е в човешкия дух. Следователно, ако Бог едновременно се проявява в личния, в индивидуалния, в душевния живот на човека, както и в неговия дух, той е истински човек, в пълния смисъл на думата „човек", който разбира нещата.

Като наблюдавам и изучавам хората, намирам между тях малък брой истински човеци. Като следя, какво пишат нашите вестникари, аз съжалявам, че те изопачават Истината. Те не изнасят фактите тъй, както са в действителност. Това е, защото не обичат Истината. Съвременните хора трябва да знаят следното нещо: лошите и добрите мнения се връщат там, отдето са излезли. Истинският човек се отличава по това, че никога не изкривява фактите. Ако някой човек се качи на амвона и оттам наплашва хората, като изопачава фактите и насъсква хората към разединение, такъв човек е изчадие на човечеството; той не може да се нарече човек. Ако пък всички учени хора разпределят помежду си науката, всеки от тях да се занимава с отделна област и после, да съберат всички отделни факти в едно, да ги обобщат, да образуват една обща, положителна наука, това ще бъде похвално от тяхна страна. Казвам: има учени хора, които не използват живота тъй, както трябва и, по този начин, създават страдания на хората. Ако вие нямате добър архитект, който да ви построи добра и солидна къща, какво ще излезе от нея? Ако къщата ви е слаба, че и от най-малкия вятър се събаря, кой е виновен за това? – Архитектът. Този архитект трябва да построи такова жилище, което да устоява на всички бури и природни стихии. Ако искате да построите един съвременен параход, той трябва да се построи по всички правила на физиката, на техниката, като се вземат предвид

всички мъчнотии, които ще се срещнат и в тихото, и в развълнуваното море.

Ако влезете в един голям, съвременен параход и започнете да изучавате живота, от гледището на тия нови условия, при тихото време ще забележите, че параходът не се вълнува – всички в него са тихи и спокойни. Яви ли се най-малката буря, параходът започва да се клати на една или на друга страна. Коя е причината за това клатушкане на парахода? – Морето. Коя е причината за вълнуването на морето? – Водата. Коя е причината за движението на водата? – Вятърът. Коя е причината за явяването на вятъра? Казвам: морето никога не може само да се вълнува. Нито водата може сама да се вълнува. Има нещо, което я раздвижва, което я вълнува. Нито вятърът може сам да се вълнува.

Питам: тогава, как си обяснявате пукота, който се чува на парахода? По същия начин, днес и нашият параход – земята, тук в България, както и в други някои страни, се огъва. Огъват се пластовете на нашата земя! Как обясняват това нещо съвременните геолози? Те казват, че това се дължи на известна тектоника. Каква е тази тектоника? Учените казват, че върху земното кълбо имало две големи плочи, които се движат: едната е наречена "фино – скандинавско – сибирска" и се движи от север към юг, а втората е наречена „африкано–арабско–индустанска" и се движи от юг към север. Тези две плочи били устойчиви, но в средата им имало една неустойчива зона, каквато е Средиземното море, което има около 2000 км. широчина. Тия две плочи се движат от полюсите към тектоническия екватор на земята, и по този начин предизвикват голямо налягане върху Средиземно море, което налягане се предава и на другите части на земята. Според тия учени, и България спада към тази неустойчива зона, вследствие на което стават сега земетресенията. Вярно е, че вятърът вълнува повърхността на водата в морето. Вярно е, че вълните отвън бият, удрят върху парахода. Вярно, е че плочите на парахода скърцат, но въпреки всичко това има и

други, вътрешни, по-дълбоки причини за земетресенията. Учените хора от Лион казват, че земетресенията са свързани със слънчевите петна. И ние имаме ред наблюдения, които ни показват, че земетресенията, които станаха в Мала Азия, в България и в Гърция, са свързани с големите слънчеви петна, които се появиха около това време на слънцето. И действително, сегашните петна на слънцето бяха забележителни по своята големина. Слънчевите петна, наистина, имат някаква връзка със земетресенията, но те не са дълбоката, същинската причина за земетресенията. Истинската причина за земетресенията се крие другаде някъде.

Обаче, ако се допусне, че в света съществува една велика, разумна причина, наречена Бог; Първична Причина; Природа; тя прониква в дълбините на цялото битие, тя направлява всички неща и всичко става под нейн контрол. Щом е така, и земетресенията, които стават днес, са под Нейното зорко око. Вие трябва да разбирате Бога не тъй, както Го разбират ограничените умове, но трябва да Го разбирате като Разумна Причина, която прониква навсякъде и във всичко. Аз няма да ви доказвам научно, какво е Бог. Всеки сам може да прочете, какво са писали учените хора, капацитетите по този въпрос. И вие трябва да благодарите, че живеете в един век, когато стотици и хиляди хора са писали "за" и "против" Бога; едни са Го приемали, а други – отричали. Мнозина, като се сблъсквали в различни религиозни убеждения, писали са ред съчинения, за да изправят религията, да създадат едно положително верую. Когато хората отричат Бога, то не значи, че те се отричат от Него, но отричат се от кривите вярвания и разбирания за Бога. Религията твърди, че Бог е създал света, че Той е направил човека, по свой образ и подобие. Питам: как е възможно, човекът, който е излязъл от такива разумни ръце, да греши? Значи, такъв, какъвто виждаме днес човека, той не е създаденият човек от Бога. Той не е първичният човек, за когото се казва, че е създаден по образ и подобие Божие. Съвременният човек

се е отклонил от своя първообраз, затова, не може да познае и своя създател.

Следователно, когато една къща се гради и събаря, ние казваме, че тя не е съградена от разумен човек. Щом видя, че една къща, по някакви причини, не издържа на външните условия, на бури и на стихии, аз зная, какъв е бил човекът, който я градил. Ако една къща е комфортна, но същевременно и солидна, икономична и хигиенична, и може да издържа на всички бури, казвам: разумен е човекът, който е градил тази къща. По този начин се съди и за живота на човека.

Вие казвате: икономия е нужна в живота. Под думата „икономия в живота", ние разбираме, да не се харчат човешките енергии напразно. Разумният живот изисква още – хигиена във физическия живот, да не влизат в него чужди вещества, които да разкъсват вътрешната връзка. Някои религиозни хора казват, че, за да се пази хигиената на физическия живот, човек трябва да пости. Какъв е смисълът на поста? – Постът има смисъл като хигиенично средство, което трябва да се прилага по отношение на болните. Болните хора трябва да ядат по-често, но по малко, а здравите хора никога не трябва да преяждат. При това, здравите хора не трябва да ядат, каквото намерят, но трябва да употребяват най-хубавата храна, която не нарушава равновесието на тяхното тяло и на тяхното здраве. Често, болните хора умират, от неправилно хранене и от употребление на нездравословна храна. Здравите хора, пък, развалят своето здраве от пищната храна, която употребяват.

„Който се отмята". От какво се отмятат хората? – От Истината. Много от съвременните хора не могат да говорят Истината. Например: много хора отиват да слушат различни научни беседи, но като излязат вън, съзнателно, с някаква тенденция, изопачават думите. Те влагат своеобразен смисъл и своеобразни тълкувания на това, което са чули. Това са хора, които не обичат Истината.

Казвам: в света съществува една единствена Първична Причина, Която съединява всички явления и всички същества в едно цяло. Щом

човек признава тази Първична Причина, но вземе един уд от нея, за да го използва за свое лично благо, питам: този човек, ще бъде ли в съгласие с Първичната Причина? Покажете ми един какъв и да е човек, бил той религиозен или светски, учен или прост, който, като се е противопоставял срещу законите на Първичната Причина, да е успял в живота си. – Не е съществувал такъв човек и няма да съществува. Всички велики хора, които човечеството е признало за такива, на първо място са имали любов към великата Истина, към всичко онова, което Бог е създал, а не към това, което са създали хората. Това, което Бог е създал, е разумно, живо и вечно; това, което хората са създали, е неразумно, мъртво, преходно и временно. Тази е разликата между Божиите и човешките дела.

Вие отивате, например, в някоя художествена изложба, разглеждате разни картини и статуи на видни художници и скулптори. Спирате се пред една, пред друга, възхищавате се от тях, докато най-после си изберете една, платите за нея десетки и стотици хиляди лева и си отивате дома. Питам: тази картина, или тази статуя, която сте купили, може ли да говори? – Не може. Тя е човешко изобретение, направена е от мрамор, не е жива. Щом плащате толкова скъпо за тези картини или статуи, колко трябва да платите за вашата жива картина, или за вашата жива статуя, която сте изработили досега? В това отношение, човешкият дух е най-видният капацитет в света. Защо? – Той разбира от химия така, както никой друг химик в света; той разбира от физика така, както никой друг физик в света; той разбира от геология така, както никой друг геолог в света; той разбира от астрономия така, както никой астроном в света. Той разбира и познава отлично законите на всички тия науки и съобразно тях е създал и продължава още да създава и работи върху безсмъртната картина на човека – образ и подобие Божие. Човешкият дух разбира и от художество. Той и до днес продължава да рисува. Слушаме някой художник да казва: „Цели две години, как рисувам една картина и скоро ще я завърша." Човешкият дух казва: от хиляди

години рисувам картината „човек" и не съм я завършил. Още много години ще я рисувам, докато я завърша. В това седи Истината.

Казвам: обичайте Истината, защото тя ще осмисли живота ви и ще направи всички форми красиви. Човекът на Истината има красиво лице, красиви очи, красив нос, красиви вежди, красиви устни, красив ум, красиво сърце, красива душа и велик дух. Съвременните хора се стремят към красотата и като не могат да я постигнат по лесен начин, те прибягват до външни, козметически средства, като боядисват устните си червени, веждите – черни, лицата – бели и т.н. Казвам: няма нищо лошо в боядисването, но то не е нито изкуство, нито наука. Изкуството е - човек да се боядисва отвътре, да се стреми към вътрешна козметика. Вижте как се боядисват цветята в природата! Вижте, как боядисват перата и крилцата си птиците и пеперудите в природата! Тяхната боя е устойчива, не се изменя и от най-силното слънце. Това боядисване е изкуство; то е цяла наука.

Често, хората казват: какво ще стане с нас? Какво ще бъде положението на света? Казвам: със света ще стане това, което и с тебе. Ако ти се отречеш от известен факт, за да се освободиш от едно заблуждение, а попаднеш в друго, това не е наука, това е само една предпазителна мярка. По същия начин и хората, като се отричат от Първичната Причина, поставят си друго нещо за култ, за религия и казват: ето где нашата сила! Това, обаче, е външната страна на културата. Ние трябва да дойдем до вътрешно разбиране, до вътрешно единство на нещата. Това вътрешно единство трябва да съществува между всички народи. Малките народи, именно, трябва да разбират този велик закон на единство и да се стремят за реализирането му, защото чрез него, те ще се повдигнат.

Ако Първичната Причина, която ги е създала, с която те са свързани, е на тяхна страна, Тя ще ги повдигне, ще им даде здрав мозък, здрави дробове, здрав стомах, здрав ум, здраво сърце, благородна душа и мощен дух.

Да направим превод на тия няколко величини. Здравият мозък подразбира здрав, трезв ум. Здравите дробове подразбират правилна чувствителност. Здравият стомах подразбира правилна деятелност, която е необходима за живота. Докато стомахът поддържа физическата деятелност на света, той е на мястото си. Престане ли стомахът да работи, и човек престава да работи – стомахът е произнесъл вече неговата смъртна присъда. Когато сърцето каже на човека, че той не трябва да обича хората, а да се грижи само за себе си, да бъде щастлив в живота – то вече е произнесло неговата смъртна присъда. Когато умът каже на човека, че той трябва да мисли само за своите работи, той вече е произнесъл неговата смъртна присъда. Никой човек в света не е дошъл да върши своя работа. Човешкият ум, човешкото сърце, човешкият стомах, както и душата и духът, са предназначени да извършат една малка част от работата на цялото. Ако някой човек се проявява като лекар, той трябва да знае анатомията и физиологията на отделните удове, да разбира причината на болестта и по този начин, да лекува. Със своята деятелност, той ще допринесе нещо към общата деятелност.

Та казвам: от гледището на окултната наука, както и от гледището на видни учени, слънчевите петна имат някаква връзка със земетресенията. Обаче, мнозина от съвременните хора, според своите разбирания за живота, казват: празни теории са тия! Каква връзка може да има между явленията на слънцето и тия, на - земята? Казвам: както има тясна връзка между моралния и физическия живот на човека, така съществува тясна връзка между явленията на слънцето и явленията на земята. Може да се отиде и по-далеч даже. Ред примери от историята на човечеството ни показват, че лошият живот на хората предизвиква пертурбации в невидимия свят, вследствие на което се явяват и пертурбациите на земята. Вземете примера, от Стария Завет, за градовете Содом и Гомор. Кое докара тяхната гибел? Лошият живот на хората не доведе ли тия физически пертурбации на земята? Простите хора наричат това "Божие наказание", а учените хора

казват: зад всяко физическо явление се крие една морална, разумна причина. И в Писанието се казва: „Гледайте земята да ви не избълва!" Ето защо, за да не се нарушава хармонията във висшия свят, всеки човек, както и всеки народ, трябва да бъде свързан с Първичната Причина. Всички неща, които са ставали в миналото, които сега стават, както и тия, които ще стават за в бъдеще, показват, че целият живот е подложен на растене и развитие. Следователно, всичко се допуща като необходимост, като неизбежност в живота.

„Потърсете ме в ден скръбен!" – се казва в Писанието. Кой е този ден? – Денят на изпитанията и нещастията. Бог казва: „Аз съм, Който допущам бурите и земетресенията. Аз съм, Който допущам превратите в света. Аз съм, Който допущам богатството и сиромашията в света". Ще възразите: еди-кой си учен дава особени обяснения и теории за бурите и земетресенията. Други учени – социолози и икономисти, с ред научни теории, обясняват причините за превратите, за богатството и за сиромашията в света. Нищо, вие изучавайте и тия теории, но трябва да знаете, че те са частни мнения; те не включват още абсолютната Истина.

„Който се отмята". От какво? – От великата Истина. Всеки, който се е отрекъл от тази Истина, който е скъсал връзката с Първичната Причина, се страхува от страданията и изпитанията в живота, бои се от земетресенията и си казва: какво ли ще стане сега със София? Да бягам ли вън някъде, или да седя в къщата си? Казвам: дръжте връзката с Първичната Причина и не се страхувайте! Обичайте великата Истина, бъдете нейни поклонници, и животът ви ще се запази. Живеете ли, съобразно с тази Истина, вие ще бъдете художници, творци на вашето бъдеще. Ще кажете: това са отвлечени понятия, които нямат приложение в практическия живот. Трябва ли ние да се отказваме от радостите в живота? Аз искам, вие да преодолеете над мъчнотиите и страданията в живота и да дойдете до истинската радост. Питам: какъв смисъл има радостта на пияницата, че спечелил пари, за да пие? Като се опие, той ще се скара с този-

онзи, ще се сбие, ще пукнат някъде главата му, ще я превържат и на другия ден ще минава за герой. Какво геройство има в това? И това е позволено на човека, но нищо не го ползва. Важният въпрос е: човек да живее, според своята вътрешна свобода, без да се съмнява в постъпките на другите хора.

Съвременните хора са много подозрителни. Погледне ли ви някой човек, един-два пъти, вие веднага сте готови да се усъмните, да се обидите. Какво от това, че ви погледнал? Ако вие сте силен човек и някой ви поглежда, той иска да проникне, где се крие силата ви. Ако сте добродетелен човек и някой ви поглежда, той иска да проникне, где се крие добродетелта у вас и т.н. Пита ви някой: где се крие вашата сила? – На различни места. Силата на един човек може да бъде физическа, може да бъде и духовна. Где се криеше силата на Самсона? Прочетете от Библията разказа за Самсона и ще видите, где се криеше неговата сила. – В косата му. Самсон, още от утробата на майка си, беше определен да служи на Бога, за което, докле бъде жив, бръснач не трябваше да влиза в косата му. Той беше голям герой. С една челюст, от осел, уби 1000 души. Самсон се зае да освобождава Израиля от филистимците, но поради слабостта му към красивите жени, не успя. Те се опитваха да разберат от него, где се крие силата му, но той ги заблуждаваше, че ако го завържат с дебели, здрави въжета и го бият по три пъти на ден, ще отслабне. Филистимците го завързваха, биха го, но той късаше въжетата като конци и пак проявяваше силата си. Най-после, една от неговите любимки, Далила, успя да го изпита, где се крие силата му и той ѝ каза: „Силата ми е в косата. Никога бръснач не е влизал в главата ми, защото аз съм определен да служа на Бога, още от утробата на майка си. Ако отрежа косата си, силата ми ще се оттегли от мене и ще стана безсилен, като всички хора". Това като научиха филистимците, опиха го, приспаха го, отрязаха косите му, извадиха и двете му очи и го затвориха в тъмница. Там прекара той цели три години, безсилен и сляп, но косите отново израстнаха. Като станаха толкова дълги, колкото и по-

рано, той отново доби своята сила, но остана сляп. Неприятелите му се веселяха един ден и извадиха Самсона от тъмницата, да им поиграе, като го поставиха между два стълба на зданието, дето бяха устроили пиршеството. Самсон хвана тия два главни стълба, на които се крепеше зданието и с всичката си сила го разклати. Зданието се разтърси, като от земетресение и се събори, а под него останаха повече от 3000 души, заедно със Самсона.

Питам: трябва ли човек да разправя, где е неговата сила? Силата на човека се крие в Истината, на която той служи. Доколкото човек служи на Истината, дотолкова той е силен. На такъв човек нито косите могат да отрежат, нито с въжета могат да го връзват. Той не се подкупва с никакви обещания, за никакви пари и от никакви жени. Защо? – Защото, такъв човек, съдържа всичко в себе си. Той е и мъж, и жена, и дете. Тогава, какво може да го изкушава отвън? Всичко в него е красиво. Докато вие търсите красивата жена или красивия мъж отвън, вие сте на крив път. Докато търсите приятеля си отвън, вие сте на крив път. Докато търсите богатството отвън, вие сте на крив път. Щом влезете в себе си, там ще намерите своята възлюбена, или своя възлюбен; там ще намерите своя истински приятел; там ще намерите и богатството. Търсите ли тия неща отвън, цял живот ще се лутате и няма да ги намерите.

„Който се отмята". От какво? – От Истината. Питам: коя е причината, задето двете плочи на земята се движат към екватора? – Понеже те са изгубили своята топлина, втвърдили са се, а при екватора има повече светлина и топлина, средата там е по-рядка. При екватора има повече магнетична сила, която привлича тези плочи. Този закон е верен и по отношение на хората. Ако вземем двете уши на човека, лявото ухо е насочено към северния полюс, а дясното – към южния. Те представляват две плочи, които постоянно се мърдат. Когато човек изгуби своята вътрешна топлина, т.е. това, което наричаме Любов у човека, той става материалист, изгубва смисъла на живота и след време, у него се събужда религиозното чувство –

стремеж към екватора. В това отношение, религията не е нищо друго, освен стремеж към екватора, за да се придобие изгубената топлина на живота.

Мнозина казват: големи повреди, големи материални загуби причини земетресението. Казвам: благодарете, че загубите са повече материални, а по-малко човешки жертви. Най-ценното за човека е животът му. Но има нещо ценно, което донесе земетресението, и трябва да се използва разумно. То е – голямото количество комическа енергия. При всяко земетресение, от почвата се освобождава грамадно количество електрическа енергия, която отива към слънцето. Разумният човек може да употреби тази енергия за творчески цели.

Христос казва: „Ако земните работи не разбирате и не можете да приложите, как ще разберете и приложите небесните работи, които ви казвам?" Казва се още: „Когато Син Человечески дойде втори път на земята, ще намери ли готови хора, които да прилагат Неговото учение в своята целокупност?" Време е вече, да се приложи Христовото учение, както в живота на отделния човек, така и във всички общества и в цялото човечество. Днес хората се плашат, какво ще стане, ако дойде второ земетресение. Казвам: всеки трябва да бъде на своя пост, да работи, съобразно законите на великата природа и да не се страхува, да не бяга. Не е лошо да се бяга, но кой човек трябва да направи това? Когато заекът бяга, това е похвално за него, но когато мечката бяга, това е укор за нея. Човекът, който е свързан с Първичната Причина, не трябва да бяга.

В древността, един слон влязъл в жилището на един Фараон и изпоплашил неговите синове и дъщери, които избягали навън. Слонът срещнал един от жреците и му казал: „Ще ме извините пред Фараона и неговите синове и дъщери, които се изпоплашиха от моя ръст. Аз нямах желание да ги плаша, затова, нека се качат на гърба ми и ще ги поразходя малко". Този слон е дошъл днес да поизплаши малко и българите, но казва: „Извинете ме, нямах желание да ви плаша. Качете се на гърба ми и аз ще ви поразходя малко". Въпросът

седи другаде. Всеки трябва да работи! Задачата на духовенството е – да изучава законите на топлината и нейното приложение. Задачата на учителите е – да изучават законите на светлината и нейното приложение. Задачата на държавните мъже, на управниците е – да изучават законите на физическия свят и тяхното приложение в живота.

Ще кажете: как можем да се свържем с Първичната Причина? Преди всичко, изисква се любов към Бога. Обикнете ли Бога, ще обикнете и своите ближни; обикнете ли ближните си, ще обикнете и всички наоколо, и по този начин, ще си създадете среда, в която ще можете да работите. Дойдете ли до това положение, страх няма да имате. Всички изпитания, всички страдания и нещастия, колкото и големи да са, да ви не смущават. Най-голямото нещастие за човека е смъртта. Тя идва като бирник, задига, каквото има и си заминава. Обаче, Писанието казва: "За човека, който е свързан с Бога, смърт няма". Под „смърт" се разбира – напущане старото тяло и влизане в друг, нов свят. То е подобно положение на това, когато човек напуща една, втора трета служба. Всички служби в света са все за човека.

Та, казвам: не се колебайте, не се отмятайте от Истината, не питайте, има ли Господ, где е Той и т.н. Дето и да сте, ще намерите Бога. Намерите ли Го, отправете ума и сърцето си към Него и Му благодарете за всички блага, които ви е дал. Благодарете за здравето, което имате; благодарете за здравите мисли и чувства. Питам: трябва ли да се говори на хората да обичат Бога? То е все едно, да им се казва, че трябва да се греят на слънцето, че трябва да ядат хляб и да пият вода. Веднъж човек се е родил, той знае, че и на слънце трябва да се грее, и хляб трябва да яде, и вода трябва да пие, и въздух трябва да диша.

Казвам: от вашето гледище, кое е най-важното нещо в света? Накъде се движат тия плочи у човека? Кои са тия плочи? Казват за някой човек, че дъската му хлопала. Дъската у човека съответства на тия две плочи, за които говорят учените. Значи, в мозъка на човека

понякога става голямо напрежение, вследствие на което се заражда нещо неестествено в неговия начин на мислене. Щом кажат за някой човек, че дъските му хлопат, веднага търсят начини, как да ги стегнат. С това, обаче, въпросът не се разрешава. То е механическо разрешение. Мозъкът на човека не е създаден от дъски; той е създаден от ред живи клетки, от ред мисли, способности и чувства, които трябва да се развиват правилно. В това отношение, човек трябва да се изучава в своята целокупност. Има една вътрешна наука, за живота и за отношенията на хората, с която всеки човек е запознат. Според тази наука, човек трябва да урежда живота си най-хармонично и то, при условията, при които е поставен. Тази наука трябва да се изучава и прилага за в бъдеще. Колкото повече, учените хора намират връзка между всички явления, толкова повече и тяхната задача се улеснява. Науката трябва да бъде служителка на Първичната Причина. Религията трябва да бъде служителка на Първичната Причина. Художеството, изкуството, музиката трябва да служат на Първичната Причина. Управлението трябва да бъде в услуга на Първичната Причина. Всичко трябва да бъде в нейна услуга, за да се създаде вътрешна хармония в живота.

Христос казва: „Който се отмята". Този стих може да се вземе и в положителен смисъл: „Който не се отмята". Това значи, човек при всички условия на своя живот, при каквито и да е мъчнотии и страдания, да остане верен на своите вътрешни убеждения и да знае, че всичко, което Бог е създал, има свое вътрешно предназначение. За в бъдеще ще има една велика, мощна наука, която няма само да проучва явленията в природата, но ще разбира, какви са дълбоките причини, които ги предизвикват. При тази наука, за човека нищо няма да бъде изненада. Днес земята се преустройва, минава през една нова фаза. Докато се организира и напълно преустрои земята, все ще стават по-малки и по-големи разтърсвания. Земята, на която сега живеят хората, е за петата раса, а на новата земя, която сега се създава, ще живеят новите хора – хората на шестата раса. Вие се

радвайте, че се туря основа на новата земя. Хиляди архитекти работят днес за нейното преустройване. Вие ще бъдете зрители на този строеж, на великата наука, на великата култура.

Та, казвам: вие ще проверите, че между всички явления в природата съществува тясна връзка. Разглеждате ли явленията така, вие ще имате и повече светлина. Ние сме за новото в света. И от гледището на новото в света, трябва да се почита всичко. Човешката личност трябва да се почита и да се тури на своето място. Индивидът трябва да се почита и да се тури на своето място. Душата трябва да се почита и да се тури на своето място. Духът трябва да се почита и да се тури на своето място. Всеки човек трябва да знае, где е мястото на духа, на душата, на индивида и на личността. Това е задача, върху която всеки човек трябва да работи с десетки години. Разреши ли той тази задача, ще израсте в духовния свят. А всяко растене в духовния свят, това е придобиване на грамадна енергия. На земята има добри условия за растене и развитие, затова тук слизат най-възвишени, най-учени същества да работят. Те разбират законите, как може да се използва земната енергия.

Ще кажете: отде слизат тия същества? – От разни планети. Учените хора днес твърдят, че между слънцето и неговите жители и земята, има не само физическа, но и разумна връзка. Слънцето е място на светлината. Всеки, който отиде на слънцето и се върне, ще свети. Когато Моисей отиде на Синайската гора и преседя там 40 дни, след като се върна, той толкова светеше, че трябваше да си тури було, за да могат евреите да го гледат. Всеки човек, който има идея, трябва да излезе вън от слънчевата система, да мисли за целия космос. Защо? – Понеже всеки човек съставлява една малка клетка на Божествения организъм, който обхваща целия космос. Щом човек се отметне от тази идея, животът му се обезсмисля и той става слаб. Мисли ли човек, че той е една клетка от Божествения организъм, на всичко трябва да се радва. Като погледне към звездите, към слънцето, към растенията, към животните, към камъните – на всичко трябва да

се радва, понеже всичко има един и същ произход. Всичко е произлязло от Бога.

„Истината ще ви направи свободни". Всеки човек се стреми към свобода, но въпреки това, не я придобива. Защо? – Стремежът му е неправилен. Човек трябва да се стреми, с цялото си същество, към великата Истина. Придобие ли нея, свободата ще дойде. Как ще се придобие Истината? – Като се приложи Христовото учение. Всички сте християни – приложете Христовото учение. Приложете Любовта Христова според разбиранията на вашата личност, на вашата индивидуалност, на вашата душа и на вашия дух! Приложите ли Любовта Христова, тогава и думите на Христа: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века" – ще бъдат верни и истинни. Сега започва скончанието на века. Всички хора живеят вече в скончанието на века.

Скончанието на века подразбира – край на старите възгледи на човечеството и – начало на нова ера – на светлина и любов; край на насилието и начало на мир и свобода; край на стария свят и начало на новия свят, който ще продължи с хиляди години в бъдещето.

Беседа, държана от Учителя, на 29 април 1928 г., в гр. София.

ГЛАС ОТ ГРАДА

„Глас на метеж иде от града; глас от храма; глас на Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си." (Исай 66:6)

Като четете 66-та глава от пророк Исайя, вие ще се пренесете във времето преди 2500 години.

В шестия стих от прочетената глава се изтъкват три различни положения: „Глас на метеж иде от града; глас от храма; глас от Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си". „Глас на метеж иде от града". Градът представлява материалния свят, съвкупност от всички материални нужди, които произвеждат сегашното стълкновение между хората.

„Глас от храма". – Това е гласът на различните религии в света, които са разделили човечеството. Това е гласът на хора, с разни религиозни убеждения, които разискват върху въпроса, кое верую в света е най-право.

„Глас от Господа, Който прави въздаяние на неприятелите си". – Този е гласът на възвишеното, на Божественото, което туря нещата в ред и порядък. Сега, например, Господ говори в България. По какъв начин? – Чрез земетресенията. Който се интересува, какво нещо представляват земетресенията, ще знае, че Господ говори чрез тях. Учените казват, че такова разтърсване на земята, каквото сега стана, се е случвало само един път досега. Те не съобщават, по кое време е било първото разтърсване на земята, но казват, че някога, в миналото, е било първото силно разтърсване на земята и сега е второто. Такива пропуквания на земята, като сегашните, се случват едва втори път. Сегашните пропуквания заемат големи разстояния в диаметър, а на дълбочина достигат около 25 км. Като правя своите изчисления, намирам, че грамадната енергия, която сегашното земетресение

произведе, се равнява на число, съставено от единица и "' не се чете"'0 нули. Грамадна енергия се разви при това земетресение! Ако тази енергия се използва разумно, като електрическа енергия, тя би могла да движи всички фабрики в света, или би могла да осветява целия свят, в продължение на 10 000 години. Ако българите могат да я използват разумно, те биха могли да я изпратят по целия свят и да станат най-богат народ в света. Бог ги осигурява за 10 000 години, но българите сами трябва да разберат и осъзнаят това благо, за да могат правилно да го използват. Ония от тях, които пострадаха от земетресението, излязоха вън, на палатки, треперят на дъжда и на студа и си казват: „Какво става? Какво значи това?"

Казвам: това е гласът на Господа. От ред години, проповедници им говориха, тълкуваха им Словото Божие, казваха им, че идат времена на изпитания, но те не искаха да чуят, намираха, че тия проповедници били глупави, смахнати и т.н. Ред учени им предсказваха тия времена, обаче и за тях казваха, че тия учени нищо не знаят; докато най-после, Господ им проговори и ги изпрати навън. Питам: сега в коя църква ще се молят хората? – Няма църква, в която могат да се молят. В коя джамия ще се молят? – И джамия няма, в която могат да се молят. Страх ги е да влязат вътре. В коя наука ще вярват? – Няма наука, на която могат да се уповават. Запитват учените, професорите, ще има ли още земетресения, или няма да има повече. Отде ще знаят професорите?

Сега Господ разтърсва земята! Единствен Той знае, кога ще има земетресение. Учените, за обяснение на земетресенията, изнесоха следния факт: причината на земетресенията се крие в грамадната енергия, която се произвежда от търкането на частиците на двете големи плочи, с грамадни плоскости, които се движат една срещу друга. Едната плоча е наречена "фино-скандинавско-сибирска" и се движи от север към юг; другата плоча е наречена "африкано-арабско-индустанска" и се движи от юг към север. Казвам: тази грамадна енергия не се произвежда от плочите, но те сами се движат, като

ледени планини, от Божествена сила, от Божествена енергия. Те се намират в обятията на тази сила и под нейния тласък, се движат в две противоположни посоки, една на друга. Защо едната плоча се движи от север към юг, а другата от юг към север? – Желанието на цяла Европа и на цяла Азия е, да бягат от полюсите и да отиват към екватора. Учените хора трябва да направят изчисления, с колко километра Европа се е отдалечила от полюса. Европа ще стане потопъл материк. И двете плочи се движат към екватора. Това е символ, знамение на времето. Съвременният човешки егоизъм, който е образувал високи снежни планини, е достигнал вече върха на своето развитие. И тия снежни планини, днес, трябва да се стопят! И в Писанието се казва, че всички ледени планини ще се стопят. За кои ледени планини се говори там? – За ледените планини, създадени от мислите и чувствата на човешкия егоизъм.

„Глас на метеж иде от града". – Това е гласът на човешкия стомах, който разрешава икономическия въпрос: какво ще ядем и какво ще пием, как ще се обличаме, в каква къща ще живеем и т.н. Всичко това е необходимо, но тия въпроси са външни. Има важни, съществени въпроси, които стомахът не може да разреши.

„Глас от храма". – Това е гласът на човешкото сърце. Всеки човек иска да бъде обичан. Право е това. Защо? Когато човек е обичан, животът му добива смисъл. Като обичаш, ти осмисляш живота си; когато хората те обичат, те осмислят твоя живот. Това подразбира, че хората ти създават условия да направиш нещо. Защо е необходима обичта за човека? – Обичта е ограда на човешката градина, в която хубавите плодни дървета, посадени от памти-века, ще могат да растат и да се развиват правилно. Ето защо, всеки човек, който не е обичан, нищо не може да създаде. Обаче, не е достатъчно само, да бъдеш обичан, но и ти сам да обичаш. Защо? – Да обичаш другите, значи, да сееш от тия хубави, плодни дървета в твоята градина. Какво ще се ползваш, ако градината ти е хубаво заградена, но не си посял в нея нито едно плодно дръвче? – Тя ще бъде пълна с тръне и бодили. Или,

какво ще се ползваш, ако си посял в градината си хубави, плодни дървета, но не е заградена? – Всички животни, които те заобикалят, всички противодействащи сили на твоето развитие, ще влязат в градината ти и ще изядат всичко.

И тъй, съвременните народи, в цяла Европа, трябва да осъзнаят, като главни фактори в живота си, следните две положения: всеки народ да проявява любовта си към другите народи, но и тия народи, от своя страна, да проявяват любовта си към дадения народ. Днес, Бог изпитва любовта на европейските народи към българите, като им казва: „Много е дадено на вас, сега, идете вие да помагате!" Съвременното човечество се нуждае от честни управници, от честно духовенство. Те са поставени от Бог, да управляват, да ръководят хората, затова носят на съвестта си голяма отговорност. Пред кого? – Има една власт в света, пред която те ще дават отчет. Всички тия хора трябва да знаят, че те не са главните фактори в света. И за тях има затвори и съдилища, както и за обикновените хора. Ако някой министър не изпълни длъжността си, както трябва, и за него има съд и затвор; и той е отговорен за делата си. Те създават едни закони, други анулират, но дохожда ден, когато ще се намерят в затвора, дето ще им кажат: „Опитайте, сега, върху себе си законите, които вие сами създадохте!" Да бъдеш министър в някоя държава, то е равносилно на това, да свършиш университет. Всеки разумен министър трябва да знае, че е отговорен за своите дела. Той трябва да знае още, че законите, които създава, засягат и него самия. Проповядваш някое учение. Ще знаеш, че това учение засяга и тебе. Всички философи – от миналото и настоящето – твърдят, че в живота, между всички неща, съществува вътрешна връзка.

„Глас от Бога, Който дава въздаяние на неприятелите си". – Това е гласът на Божественото, което говори във всеки човек. Най-първо, човек трябва да бъде честен и справедлив. Да бъдеш честен, значи, да служиш на себе си, на своята личност, на човешкото. Да бъдеш справедлив, значи, да служиш на Божественото начало в себе си, на

Бога. Само така човек може да се ползва от благата, които Бог му е дал. За да може човек да опита благата, които храната му дава, той трябва да има здрав стомах; за да може да опита благата, които облеклото му дава, той трябва да има здраво тяло. Какво е предназначението на човешкия стомах? – Стомахът трябва добре да смила храната и правилно да използва образуваните в него хранителни сокове. Ако човек мисли, че трябва да яде за удоволствие, да стане пълен, той не е използвал добре своя стомах. Има хора, които тежат 80–100- 150, а понякога достигат и до 250 кг. тежест. Питам: защо им е толкова месо? Казват за някого: този човек е тежък. Добре е човек да бъде тежък, но при дадени условия. Да бъде тежък, когато ходи по земята, тази тежест има смисъл; но когато падне във водата, тази тежест е опасна. Още по-опасно е, когато някой човек падне от високо, от някой аероплан. Ако двама души, с различни тежести: единият тежи 100 кг., а другият – един грам - паднат от височина 5-10 км. от някой аероплан, кой от тях ще се избави от смъртта? Разбира се, че онзи ще се избави, който тежи един грам.

Когато се казва, че хората трябва да се обичат, ние подразбираме, че те трябва да се облекат в Божествен живот. Казвате: богатите хора се обличат добре. Богатството не седи само в парите. Тия богати хора, не се считат за разумни само затова, че имат средства, пари. Истински богати хора са тия, които имат съдържание. Тяхното богатство днес може да е в потенциално състояние, но един ден, те ще разполагат с милиони. Тия хора, които цял живот мечтаят за богатство, мязат на онзи циганин, който, като турил на главата си гърне с мляко, за продан, започнал да си мечтае: „Ще продам млякото и с парите, които спечеля, ще си купя яйца; от яйцата ще се излюпят пиленца. Като пораснат пиленцата, ще ги продам, и с парите от тях ще си купя една патица, която, след време, ще има малки патенца. Като пораснат патенцата, ще ги продам и със спечелените от тях пари, ще си купя един вол. След време и него ще продам и ще си купя един кон. После ще се облека хубаво, ще се кача на коня и по пътя си

ще срещна царската дъщеря, която ще се влюби в мене. Ще се оженим, ще ни се родят дечица, които ще ни радват." Тъй увлечен в мечтите си, той подскочил, гърнето с млякото паднало от главата му и се счупило. Сега вече, той останал по-беден, отколкото бил по-рано. Хубаво нещо са мечтите, но други са мечтите на хора, родени богати, които разбират същината на живота. Обаче, да мечтае човек като този циганин, това е заблуждение. Има хора, които отпосле стават богати, а има такава, които се раждат богати. Тия, последните, са царски синове, които считат целия космос като условие за своето развитие.

„Глас на Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си." Като говорим за гласа на Господа, разбираме положението на разумните хора, които осмислят всички неща и отдават право на всички същества. Не е достатъчно човек само да мисли правилно, но и да живее правилно; не е въпросът, дали живее добре, или не живее добре, важно е – да живее. Благородството на човека седи в това, да бъде справедлив. Справедливостта не подразбира строгост. Справедливият човек е строг първо към себе си и казва: „Аз трябва да възприема Божията Любов и от придобитото благо да дам и на своите ближни." По този начин, човек може да разчита и на любовта на своите ближни. Някой пита: „Защо трябва да обичам?" – За да оградиш градината, в която си сял. – Ами, защо трябва, хората да ме обичат? – За да се създадат благоприятни условия за растежа на всичко, което си посял в градината.

Казвам: когато човек се проникне от тези две положения – да бъде обичан и да обича – той ще може да изяви Божията Любов на земята. Тогава и Бог ще живее във всеки човек. Дойде ли Божествената Любов у човека, той е готов вече на всички жертви, малки и големи. Не е ли готов човек на жертви за Бога, той ще се намери в големи противоречия: ще се ражда и умира, ще бъде млад и ще остарява, ще изгубва смисъла на живота си и т.н. Живее ли човек в Божията Любов, той постепенно се приближава към закона на безсмъртието. Законът на безсмъртието поставя всички хора под

еднакъв знаменател. Когато при мене дойде някой мой приятел, аз ще постъпя с него тъй, както със себе си: от моята чаша няма да пие, на моето легло няма да спи, от моето ядене няма да яде, но за моя приятел, ще имам специална чаша, специално легло, специална храна – всичко ще бъде най-хубаво и приготвено специално за него. Колкото мои приятели дойдат, за всички ще имам специални чаши, завивки, легла, храна и т.н. За всеки мой приятел, ще имам нови неща. Това изисква Божественият живот. Употребите ли една чаша два пъти, ще чуете глас, който иде от града, глас на метеж. Употребите ли една чаша три пъти, ще чуете глас от храма. Употребите ли, най-после, една чаша четири пъти, ще чуете глас от Господа, Който ви казва, че не разбирате Неговите закони.

И тъй, когато съвременните хора се намерят в противоречия, веднага започват да търсят Бога, като ходят по църкви, палят свещи и т.н. Обаче, Бог казва: „По този начин, вие не може да разрешите противоречията на вашия живот. Вие трябва да измените чувствата и мислите си". – Как? – Като вървите паралелно с моите чувства и мисли и като постъпвате тъй, както аз постъпвам. Днес всички живеем в Божията Любов. Всичко, което виждаме на небето – слънцето, месеца, звездите – всичко това е проявената Божия Любов, Която казва: „Аз създадох всичко, заради вас. Посейте най-красивото и най-великото в своите градини и ще се ползвате от всички Мои блага." Но какво казват, на това отгоре, съвременните хора? – Те искат всичко да им се докаже. Учените хора – геолози, биолози, астрономи и други – искат да им се докаже, че наистина, цялата вселена е създадена от Бога и търсят, де е Неговият престол. Казвам: това е глас на метеж, който иде от града. Много от съвременните учени и философи са хора на физическия живот, хора на стомаха. Какво казват религиозните? – Братство, братство, но сиренето трябва да се купува с пари. Така е, парите са нужни в живота, нищо не се дава даром, но в света трябва да съществува правилна обмяна.

Христос казва: „Даром сте приели, даром давайте!" Това се отнася до благата, които идат от Бога, но, по отношение благата на хората, трябва да съществува правилна обмяна. Има хора, които обичат само да взимат, а нищо не дават. Ние наричаме тия хора „щерни". В този случай, имаме два вида хора: "щерни" и "извори". Ако някой човек е щерна, в него ще се налее известно количество вода, която, след време, ще се излее и ще трябва отново да се пълни. Остане ли тази вода за по-дълго време в него, тя ще се развали. Ако пък някой човек е извор, той постоянно ще тече и водата в него винаги прясна ще бъде. Какво щастие, какъв живот имат тия хора, които мязат на щерни? Те се осигуряват, пълнят щерните си с вода, но до кога ще трае това осигуряване? Утре заминат за другия свят и виждат, че никаква осигуровка не може да ги спаси. По този начин, всеки човек ще бъде повикан за другия свят и ще разбере, че със своята философия не е придобил нищо.

Един ден, българският цар попада между простото население, нейде из България, и една бабичка се приближава към него и започва да се оплаква от положението си: „Синко, много бедстваме, рискуваме да умрем от лишения и сиромашия." – Нищо, бабо, ще се оправи работата, не се безпокой! Ама, ще измрем от глад. Питам: защо е този страх от смъртта? Какво лошо има в това, че ще умрем? Въпросът не седи в това, че ще умрем, но да умрем като разумни същества, които могат да обичат и да бъдат обичани.

Ще ви приведа един пример из живота на българските учители, случил се в някой от провинциалните градове. Един от учителите, в този град, изпраща свой ученик при учителката на същото училище, дето и той преподавал, да го сватосва. Ученикът отива при учителката и започва да говори за добрината, за красотата на своя учител и т.н. Учителката го изслушва и след това го запитва: „Защо ми говориш за учителя си, а не говориш за себе си?" Значи, учителката се влюбила в ученика, а не в учителя. Така и нашите съвременни философи говорят за природата, за Бога, за всичко това, което не знаят, но нищо не

говорят за себе си. Казвам: дали светът е добре създаден, или не, не се занимавайте с тия въпроси. Говорете за себе си! Не ставайте сватове на хората, не се наемайте да ги жените! Всеки човек е в състояние сам да се ожени. Работата на ученика не седи в това, да жени учителя си. Учителят, който го учи, сам може да се ожени. Защо учителят изпраща своя ученик, да го сватосва? Той искал да му даде един урок и по този начин, да го изпита. Учителката, пък, казва на ученика: „Аз не мога да се оженя за учител, който изпраща своя ученик, да го сватосва".

Питам: кой ще ни покаже сега пътя? Децата ли ще дойдат? Синовете ли ще учат бащите си? Дъщерите ли ще учат майките си? Учениците ли ще учат учителите си? Ние ли ще учим Бога, какво трябва да прави? Някой пита: защо Господ създаде света? Казвам: аз ще ви отговоря, защо Господ създаде света, но вие ми кажете, защо страдате от ставен ревматизъм, защо имате невралгия в лявото полушарие на мозъка си, защо сте късоглед, защо сърцето ви е пълно с омраза и т.н.? Ако можете да отговорите на тези въпроси, вие имате положителна философия в живота си. Човек трябва да знае причините за всичко това, не е достатъчно само да каже, че така е роден. Той трябва да превърне тия отрицателни величини в положителни. Всяка положителна и отрицателна величина в света има свой произход. Ако между двама души се зароди омраза, има причини за това. Омразата се ражда между две еднакви величини, с еднакви стремежи, но в противоположни посоки, Например, двете големи плочи на земята се движат в противоположни посоки, като се стремят към екватора; при което се произвежда това голямо сътресение на земните пластове. Силите на тези две плочи са в голяма вътрешна борба помежду си. Следователно, когато двама души се движат от своите полюси към екватора, непременно ще се създаде вътрешна омраза, едно вътрешно сътресение.

„Глас на метеж иде от града; глас от храма". Ако съвременните религиозни хора се помолят и земетресението спре, те ще кажат на

простите и на нерелигиозните хора: „Виждате ли, щом се помолихме ние, и земетресението се прекрати. Ако не бяхме ние, положението ви щеше да бъде лошо. Затова, вие трябва да ни слушате". – Не е така. Всеки човек, всеки народ, трябва да бъде сам за себе си свещеник и да се моли на Бога. Това изисква новата религия! Това изисква разумният живот! Мнозина казват: „Ние сме учени хора, не е достойно за нас да се молим." Казвам: който не се моли, не може да се нарече човек. След земетресението, някой учен обяснявал на слушателите си, как става земетресението, кои са причините за земетресенията и т.н. Той разказвал, как се огъвали пластовете, но в този момент станало земетресение и този учен пръв избягал навън и казал: „Божия работа е това!" Защо избягал навън? – От страх.

Сега, аз ви говоря, и вие ме слушате, но знаете ли, дали ще има земетресение, или няма да има? Ако този час стане едно силно земетресение, вие ще останете ли тук, да ме слушате, или ще избягате вън? Ако земетресението е от първа и най-много - до пета степен, може да ме слушате, но ако е от шеста до девета степен, не зная, колко души биха останали да слушат беседата. Вие ще питате: дали ще има още земетресения, или няма да има? – Определено е, дали ще има земетресение, или няма да има. Ако ви кажа, че зная това, веднага ще ме питате, какво зная, ще стават ли още земетресения, или няма да стават? Който знае това нещо положително, той е тих и спокоен, от нищо не се смущава. Някога вън има силен вятър, но аз зная, че той ще престане след половин час. Хората бягат, крият се, аз седя тих и спокоен, наблюдавам времето. Друг път, вали силен дъжд, излива се като из ведро. Всички хора тичат, крият се под стрехи, под дървета. Аз излизам, не взимам чадър със себе си. Които ме виждат, че излизам без чадър, чудят се, казват: липсва нещо на този човек! Обаче, не се минават и десет минути, и дъждът спира. Друг път, денят е горещ, не се седи вън. Аз излизам, взимам си дреха, чадър, а хората са леко облечени. След малко време, на небето се явяват тъмни

облаци, започва да вали и времето се изстудява. Аз предвиждам, какво ще бъде времето.

Един мой приятел ми разправяше следното: „Един ден излизам на разходка с един свой познат, учен човек, който минаваше за астроном. По едно време, от запад се зададе един тъмен, черен облак. Питам своя познат: „Как мислиш, ще вали ли дъжд? – Да, ще вали и хубаво ще ни измокри. Казвам му: „Не, няма да вали, защото има едно условие, което ще попречи на облака. – Кое е това условие? – Понеже месечината е пълна, тя ще раздели облака на две – едната половина ще отиде на юг, а другата половина на север - и няма да капне нито една капка дъжд. И наистина, след малко, облакът се раздвои и не валя. По-нататък, аз не му обясних причините за това явление, но му обърнах внимание върху факта, че съвременните хора не познават всички явления, които стават в природата. Когато, във време на пълнолуние, по небето има дъждовни облаци, дъждът закъснява с 24 часа. Луната произвежда известни колебания във водните капки.

Казвам: животът, който прекарваме на земята и условията, които Бог ни е дал, трябва да се използват разумно. Всички хора трябва да знаят, че благата, които имат, са дадени от Бога. Нещастията, страданията в света са допуснати пак от Бога. В края на краищата, обаче, всеки човек ще разбере, че Божията Любов седи над всички страдания и нещастия, както и над злото в света. Ето защо, всеки, който отива при Бога, получава двоен дял. Ако кракът му е счупен, Бог ще каже: „Дайте му по-хубав крак"! Ако окото му е извадено, Той ще каже: „Дайте му по-хубаво око!" Любовта всякога дава на човека повече, отколкото той е изгубил. Колкото повече страда човек, толкова по-добре за Божественото в него. Хора, които са страдали повече, са по-благородни от тия, които не са страдали толкова. Питам: коя земя е по-добра: ораната или неораната? Кой хляб е по-хубав: омесеният или неомесеният? Кой плод е по-вкусен: зрелият или незрелият? Като знаете тия факти, защо искате неща, които днес не са

полезни за вас? Защо искате щастие, богатство, когато тия неща няма да ви ползват? Богатството на човека седи в любовта, която той може да прояви, в даден случай, към няколко лица. Ако един човек, още като стане сутрин, може да обикне десет души из целия свят, с всичкото си сърце, той може да стане богат. Ако човек може да обикне десет души, както трябва, той може да стане и учен. Следователно, нашият успех в света зависи от любовта, която проявяваме към другите. Любовта е динамическа сила, която може да преустрои човешкото тяло, човешкото сърце, човешкия ум и човешката воля.

Казва се в Писанието: „Ще им дам нови сърца". Каменното, жестокото сърце на съвременния човек трябва да се видоизмени, да придобие нова, по-хубава, по-фина материя. Божественото Слово, което слушате всеки ден, трябва да стане за всички хора жива, положителна наука. Постигне ли ви някакво нещастие или страдание, трябва да знаете, как да си помогнете. Намерите ли се пред някой неразрешен въпрос, веднага трябва да направите връзка с по-висши и разумни същества от вас, от които да получите отговор на въпроса. Вие трябва да бъдете напълно убедени в това, дали правилно сте направили тази връзка. Често ви говоря за невидимия свят, но вие, убедени ли сте в неговото съществуване? Имате ли радио в себе си, вие ще можете да се разговаряте със съществата от този свят и няма да се съмнявате в това, което ви се говори. Аз не говоря за обикновеното радио, с което съвременните хора си служат, но подразбирам вътрешното радио, което всеки човек има, но трябва да го развие, за да може да се ползва от него. Съобщенията с това радио не могат да стават всякога, когато човек пожелае. Соломон е казал: „За всяко нещо в света има определено време". Същият закон се отнася и за радиото, с което хората си служат днес. Има ред причини, които препятстват на хората, да се съобщават с това радио, когато искат. Следователно, всеки човек, който иска да развие или възстанови деятелността на своето духовно радио, най-първо трябва, абсолютно да изключи съмнението от себе си. Изключи ли се съмнението, хората

ще чуват гласове от невидимия свят, ще могат да се разговарят и с ангелите.

Днес, учените хора правят опити, да чуят гласа на атомите. С помощта на микрофоните, които усилват звука три милиарда пъти, те са успели да доловят гласа на атомите. По същия начин ще чуят и гласа на микробите. Един ден, с още по-усъвършенствани микрофони, учените хора ще успеят да чуят мелодичния глас на ангелите, на светиите, на гениите от другия свят. Мнозина ще кажат: тия работи не са за нас. – Кои работи са за вас? Ако вие сте богат човек, който има в касата си 10 000 златни монети и всяка сутрин ги преброява, после заключва в касата и на другия ден повтаря същото, какво ще спечелите от тези пари? През целия си живот броите тези пари, въздъхвате пред тях, радвате им се, но те пак си остават 10 000 монети. Ако вие, през целия си живот, сте мислили, как да приложите Божията Любов и Божията Мъдрост и сте намерили начин, как да се съобщавате с невидимия свят, вие сте разрешили вече една от задачите на своя живот. Това ще ви повдигне пред лицето на Бога и ще израстете пред собствените си очи. Че другите хора ви считат глупав, невежа – това нищо не значи. Вие знаете, че имате такова изкуство, каквото другите хора нямат. Какво по-хубаво от това, човек да намери магическата пръчица и да се движи с нея, навред из света? Като срещнете такъв човек, ще го питате: де живееш? – Дето очите ми видят, дето Бог ми е определил. – Гладен не ходиш ли? – Не. Всякога съм сит. Дрехи за обличане имаш ли? – Имам, каквито пожелая и когато пожелая. – Как постигаш всичко това? – С магическата си пръчица. Удрям с нея и веднага, пред мене се изпречва голям, хубав палат. Вляза вътре, измия се, преоблека се, стопля се, нахраня се и отново удрям с пръчицата. Палатът изчезва. – Неприятели имаш ли? – Нямам. Ами приятели имаш ли. – Имам. Докато магическата пръчица е в ръката ми, всички добри хора са с мене. Изгубя ли тази пръчица, изгубвам всички приятели. Тогава всички хора ми стават неприятели. И ако някой човек се оплаква, че е нещастен, че изгубил

приятелите в живота си, казвам: този човек е изгубил своята магическа пръчица.

Когато Мойсей беше на Синайската гора и слезе оттам със скрижалите, върху които бяха написани Божиите заповеди, Бог му каза: „Ще пазиш тези скрижали, да не се счупят. Не ги ли опазиш, светът ще изпадне в големи нещастия и изпитания, а ти сам ще се намериш в чудо". Обаче, Моисей не можа да издържи на тази заповед. Когато слезе от Синайската гора и отиде между своя народ, той видя, че в негово отсъствие, евреите си бяха направили свой идол – златно теле – и скачаха наоколо му. Моисей беше голям патриот. Душата му се наскърби от постъпката на евреите, че бяха изневерили на Бога, затова хвърли скрижалите и ги строши.

И тъй, тия две плочи, за които учените казват, че се движат и отиват към станови, да покаже пред света написаните от памти-века Божии закони, Божии запекватора, за да се наместят, това са плочите на Моисея, които той строши. Сега се пише нов закон на земята. Моисей повторно иде на земята, носи двете плочи, за да ги възоведи. Щом се възцарят Божиите закони на земята, тя ще престане да се тресе.

Питам: какво ще кажат учените хора, на това отгоре? Каквото и да кажат те, светът трябва да знае, че двете плочи, за които говорят съвременните учени, това са двете плочи на Мойсея, скрижалите, които той строши. Когато тези две плочи се съединят и отидат към екватора, земята вече няма да се тресе. Екваторът представлява Божия закон, великата Божия Любов. На първата плоча Бог пише: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила." На втората плоча Бог написа всички граждански закони: „Не убий, не кради, не прелюбодействай и т.н."

Казвам: също така, у всеки човек има две плочи, които се движат към екватора и от това движение стават вътрешните земетресения. От ред години се проповядва на съвременните хора, че в света ще станат

коренни преобразувания, от които всички хора, учени и прости, ще поумнеят. Няма да остане човек в света, комуто дъската да не се намести.

В 20-та глава на Откровението, 1–2 стих се казва: „И видях, че слизаше от небето ангел, който имаше ключа от бездната и верига голяма в ръката си. И улови змея, старовременната змия, който е дявол и сатана, и върза го за тисящи години". Мнозина от религиозните и учените хора намират, че писаното в тази глава, по време и събития, съответства на 20-ти век. Днес светът се управлява от Луцифера. Ангелът, обаче, знае законите на небето и на земята, затова хваща Луцифера и го връзва с верига, за хиляди години. Но той не седи мирен: рита, чупи плочите, разтърсва земята. Тъй щото, земетресението в България показва, че дяволът се връзва. Някои питат: кога ще престане земетресението? – Когато завържат дяволът много добре, да не може да рита, да не върши зло, да стане безопасен за хората. И сега, между многото теории за причините на земетресенията, имайте пред вид и последната, която ви казах. Ако знаете повече, това ще е добре за вас. Българите казват: „От много глава не боли". Човек трябва да знае да съпоставя фактите. При съпоставяне на фактите, трябва да се спазва следния закон: когато фактите се съпоставят разумно, светлина се произвежда. Не се ли съпоставят разумно, светлина не се произвежда. Разумното съпоставяне на фактите изисква верност в мислите, при което се забелязва, че между всички явления в света съществува тясна връзка. Това показва, че в света, едновременно, работят разумни сили, които се подчиняват на една Висша Разумна сила. Следователно, всяко нещо, което става в света, не е произволно. То има свое предназначение, свой дълбок смисъл.

„Глас от Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си". Днес българите, както и всички народи по целия свят, трябва да се научат да разбират този глас и да Го слушат. Тъй щото, всички хора, които още се осмеляват да лъжат и да крадат, или да не извършват

службата си към своя народ честно, ще бъдат, като сатаната, вързани от ангела за хиляди години. Които не вярват, ще се уверят. Те ще бъдат свидетели на тия времена и ще видят, че Бог не позволява да се вършат престъпления в Неговия дом. Брат брата си не може да убива! Брат сестра си не може да изнасилва! Син срещу баща си, или дъщеря срещу майка си не може да възстава! Всеки, който иска да бъде „човек" в пълния смисъл на думата, трябва да има свещено понятие за Бога. Дойде ли ви някаква мисъл за Него, сърцето ви трябва изцяло да трепне, а душата ви – да се изпълни с великата Негова Любов. Погледнете ли към небето, с всички негови светила, погледнете ли към хората и към всички живи същества, да почувствате, че във всичко това се проявява Божията Любов, навред прониква Божият Дух.

Някои казват: ние искаме да видим Бога. – Как ще Го видите? Да допуснем, че вие живеете покрай морето и някой ваш приятел ви пише, че ще ви посети. Вие излизате на брега и отдалеч наблюдавате, с бинокъл, приближаването на парахода. Виждате ли веднага вашия приятел? – Не. Най-напред, виждате само дима на парахода. После, едва забелязвате мачтата и най-после, виждате и парахода. Обаче, приятелят си още не виждате. Щом параходът спре на брега, вие виждате вече своя приятел.

Казвам: ние не виждаме никакво земетресение, от което съвременните хора се плашат. Ние виждаме нещо красиво, което иде в света. За разумните хора земетресението е глас на Господа. Той говори сега в България и по целия свят. Земетресението в България се предизвиква от пристигането на един грамаден параход, с грамадна енергия, който носи своето голямо благословение за българския народ. Понеже българите са малко своенравни, този параход иде, като велик техен Учител, да ги поразтърси малко. Когато те Го послушат и изправят живота си, земята ще се олегне и ще се възстанови първоначалния ред и порядък. Земетресението е закон, който възстановява хармонията в света, уравновесява противодействащите сили на земята. Когато всеки човек, поотделно, се обърне към Господа

с всичкия си ум и с всичкото си сърце, и когато всички народи, поотделно, се обърнат към Господа с всичкото си сърце и с всичкия си ум, и когато, най-после, цялото човечество се обърне към Господа с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и сила, тогава и земетресенията ще престанат.

Всички хора, всички народи съставляват едно цяло. Докато всички живеем в това цяло, еднакво ще познаваме Божия закон, еднакво ще изпълняваме Неговата воля и в резултат на това, всички ще живеем в закона на свободата. В закона на цялото, всеки човек, всеки народ ще има възможност да се прояви отделно, като човек, като народ и да реализира всички красиви копнежи на своята душа, от незапомнени времена на битието. Който иска да има дом, ще има; който иска да има другари, ще има; каквото пожелае, ще го придобие; при това, всичко ще бъде направено от най-фина материя – нито ще се разваля, нито ще се изцапва и т.н. Ще кажете: „Това са приказки от 1001 нощ." – Не, това не са приказки. Това нещо може да стане, още този момент, но всички ще трябва да напуснете телата си и да излезете навън. Ако преди 2-3 години бяха казали на чирпанлии и пловдивчани, всички да излязат вън и да отправят една обща молитва към Бога, не биха послушали; нямаше да излязат. Но сега, когато стана земетресението, вътре в десет секунди, всички излязоха навън. Защо? – Понеже Господ говори сега. Ако не бяха излезли, щяха да останат затрупани под къщите си. Страшно е, жив човек да бъде затрупан под земята! Няма по-страшно нещо от това, да знаеш, че ти си затрупал под своята мисъл и своите желания, всички блага, които Бог ти е дал, без да си ги използвал разумно. Няма по-голямо блаженство от това, да осъзнаеш, че разумно си изпълнил всичко онова, за което си роден.

И тъй, този е пътят, към който трябва да се стремят всички добри хора. Всичко добро в света може да се постигне. Не мислете, че красивият, добрият живот иде от само себе си. Работа се изисква! Религиозният човек работи чрез религията; ученият човек работи

чрез науката. Обаче, както религията, така и науката са само частично проявление на живота. Те са само частични, вътрешни връзки на целокупния живот. На небето, в Божествения свят религия не съществува. Там съществува само Любов. Понеже Любовта не може да се прояви на земята, затова, на земята се проявява религията. И сега, ако искате да изпълните волята Божия, непременно трябва да заместите религията с Любовта. Тогава всеки, който ви обича, ще бъде свещеник и служител във вашия храм. На този свещеник и служител вие няма да плащате. Това разбираме ние под думите: „Даром ще работите". Даром ще работите, но в името на Любовта. Такъв е животът на разумните хора. Научите ли се да живеете на земята, съобразно законите на Любовта, няма да се минат много години и ще ви задигнат, в друг някой свят. После, и оттам ще ви задигнат, ще пътувате като пътник, от свят в свят, дето ще пребивавате за малко време. Земята е последното ви жилище, затова, върху нея ще си правите временни къщи. Вие ще се радвате на тия временни къщи, но като гледате небето, слънцето, месеца и звездите, ще знаете, че ви очаква живот, по-хубав, по-красив от земния. Да живеете на земята, а да мечтаете за небето, това е истинската поезия в живота. Казвате: „Ние искаме да бъдем богати, да си поживеем малко на земята." Живейте, както искате, но не забравяйте благата, които ви очакват в небето.

„Глас на метеж иде от града". Този глас на метеж постоянно се чува от някои хора. Обаче, от добрите хора не излиза този глас на метеж. Нека престане вече да се чува, този глас на метеж, от града!

„Глас от храма". Нека и този глас от храма, глас на неразбории и смут в сърцата, глас на разни религиозни възгледи, престане да се чува!

„Глас на Господа, Който дава въздаяние на неприятелите си". Нека се чува гласа на Господа, Който туря всичко в ред и порядък. Всички страдания на нашите физически тела, всички изпитания и противоречия на нашите сърца и умове, това е гласът на Господа,

Който казва: „Нека всички ваши мисли, чувства и желания в живота ви вървят успоредно с моя живот! Прави правете пътищата Господни!"

Беседа, държана от Учителя, на 6 май 1928 г., София.

РАБОТНИКЪТ И НЕГОВАТА ПРЕХРАНА

„Работникът е достоен за своята прехрана.” (Матей 10:10)

„Работникът е достоен за своята прехрана”. На пръв поглед това изречение е просто, няма философски израз, но в същност е много важно. Защо е важно? – Понеже прехраната съставлява един от съществените икономически въпроси в живота. Цялата съвременна култура се занимава с въпроса за прехраната. Всички науки, в своята целокупност, също тъй се занимават с въпроса за прехраната. Даже и религиозните хора, като мислят за онзи свят, това е нещо случайно, нещо вметнато в живота им. От икономическо гледище тяхната религиозност представлява някакво забавление, или някакъв концерт. Когато хората няма какво да правят, те отиват на концерт или на театър. По същия начин, когато хората се наситят на обикновения живот, те стават религиозни. Някоя майка изгубва детето си, става религиозна; някой търговец изгубва капитала си, фалира, става религиозен; някой професор изгубва службата си, пенсионират го, става религиозен; някой философ изгубва на стари години философията си, става религиозен; някой човек изгубва знанието си, става религиозен; някоя красива мома изгубва красотата си, става религиозна. Значи, всички фалирали хора в живота си стават религиозни. Като говорим за религията, ние не разглеждаме този въпрос философски, но в неговия дълбок смисъл. Когато философът разглежда религията от философско гледище, той мяза на някой богат човек, който украсява своята къща. Обаче, красотата на къщата не подразбира красота в живота, нито неговото подобрение.

„Работникът е достоен за своята прехрана”. Храната е един от важните елементи в света. Ето защо, доставянето на храната, въпросът за прехраната е една от трудните задачи за човека. Питам: кои са

трудни и кои са лесни неща в живота? – Малките работи в света са трудни, а големите работи са лесни, защото много хора заедно ги правят, а не отделният човек сам. Често казвате: еди-кой си човек гради къща. – Не, той сам не гради къщата си, но около 50 – 60 души работници я градят. Тази работа е лесна за него, защото другите хора я вършат. Вземе ли този човек мотиката и отиде сам на лозето да копае цял ден, най-малко десет пришки ще излязат на ръката му.

И тъй, като изброява ред принципи, ред положения в живота, Христос казва, че тия хора, у които съзнанието е пробудено вече, трябва да се отрекат от майка си и от баща си, от брата си и от сестра си, да се отрекат от всички стари, фалшиви разбирания и да приемат новите истинските положения в живота. Какво е искал да каже Христос с думите: „Който иска да ме последва, трябва да се отрече от майка си, от баща си, от брата си и от сестра си”. – Майката, бащата, братът и сестрата, това са силните желания на човека, които могат да го спънат в живота. Силните желания у човека са влюбвания, а влюбването е особен род захласване на човека. Болният човек, измръзналият човек също тъй са захласнати. Това са състояния на влюбения. Болният човек не яде, унася се, бълнува. Измръзналият човек също тъй не яде, започва да се унася и заспива. И влюбеният не яде, бълнува, захласва се. Стомахът на влюбените не работи. Във влюбването има лъжливи представи за живота. Влюбеният мисли, че обектът, към който храни никакво чувство, може да внесе нова енергия в живота му. Това е едно вътрешно заблуждение. Когато между две разумни същества се прояви Любов, между тях става обмяна на Божествена енергия. Тази обмяна е правилна, тя носи здраве и за двамата. В това отношение Любовта е разумен, съзнателен акт. Всяка мисъл и всяко чувство, които не носят щастие и здраве за човека, те са човешки, а не Божествени. Такъв човек постепенно губи своето здраве и богатство.

„Работникът е достоен за своята прехрана”. Човек работи, за да се прехранва. Какъв е смисълът на храненето? Храненето засега е една

от съществените работи в живота ни, затова, именно, съвременните хора търсят някакъв нов елемент за хранене, който да ги освободи от сегашното робство, в което се намират. Робството може да бъде постоянно, а може да бъде и временно, случайно. Малко хора има в света свободни. Свободен човек е този, който живее над условията.

Често съвременните хора питат: „Какво нещо е Бог?” – Бог е Първоизточникът на живота, от който човешката душа никога се е отделила, но е забравила своя произход. Когато човешката душа е слязла на земята, тя се е облекла в плът и е дошла между своите майка, баща, брат и сестра, като условия за нейното развитие. Значи, първата фаза в развоя на човешката душа е слизането и между своите близки, да расте и да се развива. Втората фаза е копнежът на душата да учи, да намери своя Учител. Душата търси своя Учител, а Учителят изпраща тази душа в света да се учи. В това отношение човек трябва да разбира основните принципи, които се прокарват чрез бабата, майката, брата и сестрата. Какво очаква човек от своя баща или от своята майка, както от своя брат или от своята сестра? Какво очаква от своя Учител или от обществото, в което живее? Какво очаква от храната? – Все очаква нещо.

Христос казва: „Аз съм живият хляб”. Човек трябва да се стреми именно, към придобиването на този хляб, като съществен, необходим елемент за съзнателния живот. Едно от качествата на човешката душа е да се стреми към съзнателния, към Божествения живот. Докато човек не придобие това качество, не може да се нарече истински човек. Какъв смисъл ще има живота на някой човек, който е живял 30 години на земята и след заминаването от този свят турят на гроба му един красив паметник с надпис: „Тук почива такъв и такъв човек, на еди-каква си възраст и т. н.”. Какво е придобил този човек?

Христос се обръща към своите ученици и казва: „Работникът е достоен за своята прехрана”. Христос подразбирал истинския работник, който е дошъл на земята да работи съзнателно. Всеки работник все работи за някого, но първият въпрос, който той трябва

да постави на разрешение пред себе си е въпросът: за кого работи той и за кого трябва да работи? Докато работникът не разреши този въпрос за себе си, всички други въпроси остават неразрешени. Това се отнася до всички хора без изключение. Каквото и да правят хората в света, ако не разрешат този важен въпрос, кому трябва да работят, всички други въпроси ще останат неразрешени. Това нещо ще внесе горчивина в техния живот, и в края на краищата те ще се разочароват.

И тъй, за да се доберем до истинските разбирания в живота, Христос казва: „Работникът е достоен за своята прехрана". Това подразбира, че Онзи, Който е изпратил човека от невидимия свят да работи в света, намира, че той е достоен за своята прехрана. Под думата „невидим свят" ние разбираме реалния, идеалния, неизменяемия свят. Този идеален свят се проектира на физическия най-първо чрез една точка, която е несъизмерима. Тази точка има само едно проявление без никакво измерение. Сама по себе си тя съществува като понятие. Посоката на едно движение се измерва само с една точка. Всеки човек трябва да има една посока, едно движение, което наричаме негов център. Този разумен център съществува в неговото съзнание.

Мнозина питат: какво представлява човешкото съзнание? Ние наричаме човешкото съзнание вдлъбнато огледало, което събира в себе си лъчите на Божествената светлина и после, чрез отражение, ги разпръсва в окръжаващата го среда. Ако човек няма такова огледало, той не може да разбере задачата на своя живот. За да може това огледало да се държи в изправност, природата е дала разум, ум на човека, да мисли и да разсъждава. Разумът пък е Божествената светлина, която се насочва към това огледало. Това, дето хората обичат да се оглеждат в огледала, показва, че и нашето съзнание е подобно огледало. И когато нашето съзнание е чисто, подразбираме, че огледалото на нашето съзнание е чисто, и всички предмети ще се отразят в техния естествен вид, а това ще ни дава ясна представа за живота. Противоречията, които съществуват в ума на съвременните

хора за Любовта, за Мъдростта, за Истината, за Правдата, за Добродетелта за милосърдието и за ред прояви в живота, зависят от чистотата, от степента на яснотата на това огледало. Често нашето огледало се покрива с прах, с тънък воал от мъгла, помрачава се, замъглява се и ние не можем да добием ясна представа за живота – изгубваме връзката, смисъла на живота, не знаем отде сме дошли и де отиваме.

Първата велика задача за съзнанието на индивида е да реши въпроса, отде е дошъл и де отива. Този въпрос не може да се реши колективно. Той се решава единично. Казвам: малките неща в света са трудни, а големите са лесни. Защо? – Защото при големите работи хиляди хора работят заедно. И когато техният труд се съедини в едно, той ще бъде достояние на всички. Каквото хората придобият заедно, то ще се наследи от поколението. Например, благата, които ние сега придобиваме по наследство, са изработени и придобити от същества, минали преди нас. Някои от тия блага са човешки, някои са Божествени. Доброто, например, не е благо, придобито от човешкия род. То е благо на Бога. Любовта също не е придобита от човешкия род; тя е благо на Бога. Дойдем ли до човешката интелигентност, и тя е благо на ангелите, а не на хората. Хиляди години са работили те, докато приготвят тази интелигентност, от която съвременните хора се ползуват. Никой окултен Учител днес не може да говори на съвременното човечество за създаването на човека по този начин, както е писано в първа глава на Битието. Това, че Бог взел пръст и направил от нея човек, като вдъхнал в ноздрите му дихание на живот, е детински разказ. За да направи Бог първия човек, Той е трябвало да приготви неговите органи в разни области и после да ги съчетае. И когато Бог е казал: „Да направим човека по образ и подобие Божие", трябвало е да се донесат всички негови органи, приготвени от по-рано, според първоначалния Божествен план.

Питам: имате ли представа, по какъв начин са създадени вашите очи? Сегашните физиолози гледат леко на този въпрос. Те намират

даже, че човешките очи не са добре направени, че не са съвършени; но от 8,000 години насам те се намират под влиянието на греха, затова са изгубили малко от своето първоначално съвършенство. Доколко очите, като орган, са издръжливи, се вижда от това, че цели 8,000 години грехът е влиял върху тях, и хората не са ослепели. Цели 8,000 години грехът е блъскал и върху човешкия ум и човешкото сърце, но пак не е могъл окончателно да ги извратаи. Най-после, цели 8,000 години грехът е въздействувал и върху човешкото съзнание, но пак не е могъл напълно да го помрачи. Той е успял само да помрачи неговата чистота и ясност, но тази мрежа лесно може да се премахне. За всичко онова, което Бог е вложил дълбоко в човешката душа, Христос казва: „Никой не е в състояние да измени нещо от първичния план, който Бог е предвидил за всяка душа". Защо? – Понеже няма по-могъщ и по-мъдър от Него. При сегашния живот хората се интересуват от това, дали ще бъдат богати, учени, какво мнение ще имат другите хора за тях и т. н. Всичко това зависи от тях самите. Да бъдат богати от тях зависи; да бъдат учени от тях зависи. Като казвам, че всичко това зависи от тях, подразбирам, че всичко, каквото пожелаят, може да им се даде, а от тях зависи, доколко могат да го задържат и разработят. Колко хора има родени даровити, способни, но понеже не са разработили своите дарби и способности, умират като най-обикновени хора. Такива хора само ядат, пият и спят. Питам ги: защо не работите, защо не свирите? – Не ни е дошло още времето. Виждате, обаче, някой човек с обикновени дарби, взел цигулката, по цял ден свири. Човекът без дарби по цял ден свири и работи, а даровитият спи, яде и за нищо не мисли! Как ще си обясните това противоречие в живота? – Противоречията в живота могат само да се изяснят, но не и да се обяснят. За да се обяснят всички противоречия, трябва да се познава дълбоката философия на живота. При сегашните условия противоречията трябва да съществуват като една възможност, като един вътрешен стимул за човешката мисъл. Във физическия свят мисълта се развива при противоречия. Има светове, обаче, дето няма

противоречия. В Писанието се казва, че и ангелите се интересуват от големите противоречия, които човек прекарва на земята. Те се интересуват от човешкия живот, в който и доброто, и злото се взаимно преплитат. В ангелския живот злото е съвършено изключено. Ако някой ангел се осмели да каже една от тия лоши думи, които хората си казват, той моментално би изчезнал от небето. Хората, обаче, тъй често си говорят лоши, обидни думи, и пак не изчезват от лицето на земята. Това показва, че Бог е много снизходителен към тях, а към ангелите е много строг. Ангелите благоговеят от Бога, а хората не се страхуват от Него. Как ще си обясните тези противоречия? Когато някой човек съгреши пред Бога, той веднага отива при Него и Му казва: „Господи, помогни ми! Паднах окалях се. Помогни ми да стана и да се очистя”! Господ го поглежда снизходително, и грехът изчезва.

Питам: колко от противоречията на хората са истински, действителни противоречия? Допуснете, че вие сте човек със слабости, обичате да пиете, и в това състояние се скарвате и сбивате с този, с онзи, приказвате нелепости, докато най-после ви заведат в участъка. Вие седите там и се чудите, защо нямате сила да се противопоставите на всички тия условия сами знаете ли какво щеше да бъде вашето положение, ако бяхте действително силен човек? – При това положение, като силен човек, вие можете да извършите такова голямо престъпление, за което да лежите цел живот в затвора. А тъй, като слаб човек не можете да направите голямо престъпление. Ето защо, Провидението, като знае вашата слабост, създава ви физически слаб, за да не лежите цял живот в затвора. Слабият човек като се напие, става смел и казва: „Нека се опита някой да ме закачи!” Обаче, намери се някой по-силен от него, закачи го, удря му една плесница, и пияният пада на земята. Поогледа се натук-натам, пак става и започва да си отмъщава. Силният човек му удря още една плесница. Пияницата отново пада на земята и казва: „Да му мислиш, като стана сега!” Става от земята, но е слаб, не може да се бори повече

и казва: „Извини ме, господине, нали знаеш, пийнах си малко, обърках се, че не зная, какво говоря.”

Кои са причините за произхода на пиянството в света? – Пиянството е анормалност в света, която се е породила вследствие нереализирана любов. Това, което хората наричат любов, то е един вид опияняване в астралния свят. Когато Любовта, като сила, като Божествен принцип, не е правилно проявена в живота, нейните сладки сокове, от действието на особен род микроорганизми се подлагат на ферментация, при която се образува особен вид вино. От това вино хората се упояват и вършат хиляди грехове и престъпления. Това вино, което се образува, като вторичен процес при Любовта, хората наричат човешка любов.

Мнозина запитват: как и от де е произлязъл греха? – Грехът произлиза от факта, че Божествената Любов не се проявява, както трябва, вследствие на което става подпушване на нейните сили. Това подпушване е причина за всички грехове и престъпления, за всички отрицателни качества в света. В това отношение може да направите опит. Вземете най-лошия човек в света и му създайте работа, покажете му че имате добро мнение за него, дайте му възможност, въпреки всички негови слабости и пороци, да опита Любовта, ще видите, че този човек в кратко време ще измени характера си. И когато хората стават лоши, то е по единствената причина, че те мислят, какво никой не ги обича. Животът без любов не може да съществува, тъй както човек без храна отслабва и без вода не може да съществува. Човек без любов в живота си се чувствува тъй недоволен, тъй нещастен, както когато някой голям месоядец изпадне между хора вегетарианци. Те не ядат кокошки, не ядат прасенца, а месоядецът иска да си хапне месце, и страда. Ами какво ще бъде положението на този човек, ако той изпадне между хора родени вегетарианци, на които дедите и прадедите от четири поколения насам вегетарианстват?

Съвременните вегетарианци още не са истински вегетарианци. Ние наричаме съвременните вегетарианци „помаци”. Дядото на тия хора бил месоядец, бащата и майката – също месоядци, а те днес станали вегетарианци и ще говорят наляво-надясно за вегетарианството. При това състояние на вегетарианството не може да се говори за голямо подобрение на обществото. Впрочем, вегетарианството е внесло известно подобрение върху здравословното състояние на хората, но за да може то да произведе пълен ефект, хората трябва да се свържат с Първичната Причина, която е създала живота. Майките и бащите трябва да се върнат към онази първична вътрешна храна, която природата е определила за човека. Съвременните учени изучавали ли са първоначалната естествена храна, която природа, та е определила за човека? Човек, за да намери Истината по този въпрос, трябва да изпадне в големи противоречия и страдания. Вижте, какво прави вълкът при подобни положения на страдания и ограничения в живота. Той отива до някоя кошара – подгонят го. Отива до втора кошара – и от там го подгонят. Ходи, лута се гладен из гората, 4 – 5 деня нищо не може да намери за храна. Най-после започва да търси между растенията в гората сладки коренчета, за да се храни с тях. Защо вълкът разреши въпроса на глада с тези сладки коренчета? Защо не яде горчиви коренчета, а търси сладки коренчета и тях яде? – Това показва, че някога, в миналото, вълкът е бил вегетарианец и се връща към тази своя опитност. Като се намери в трудните условия на живота и не яде 4 – 5 деня нищо, той си спомня, че някога се е хранил със сладки коренчета и си казва: „При това положение и без овци може да се прекара”.

Аз привеждам този пример за вълка, защото по същия начин много хора запитват: как трябва да постъпим при даден случай? Отде да знаем, кое е добро и кое зло? Казвам: ако ви оставят 4 – 5 деня гладен, ще знаете, как да правите добро, ще разбирате, кое е добро и кое зло във всеки човек има добри заложби, дълбоко скрити в него, дълбоко заровени още от вековете. Сегашната култура трябва да

събуди тия скрити дарби у човека и да ги разработи. Това, което съвременните хора наричат живот, не е живот; това, което те наричат мисъл, не е мисъл; това, което те наричат наука, не е наука. Има голяма разлика между истинския живот, между същинската мисъл и между положителната наука и сегашния живот, както и сегашната мисъл и наука. Ние не отричаме науката, нито учените хора, но казваме, че те са още далеч от онова, което учените хора могат да постигнат. Някой съвременен учен посвещава цели 20 – 30 години от живота си за изучаване живота на мравия: как се хранят, какви жилища си правят и те. н.. Това е ценна работа, но питам: какво е допринесъл този учен за човешкия живот с изучаване живота на мравите? – Все е допринесъл нещо. Най-малко той е обърнал вниманието на човека върху мравешката организация. Те представляват една фаза на живот от целокупния общ живот. Друг учен пък изучава пчелите. И те представляват една фаза на развитие от целокупния живот.

Следователно, за да изучим живота на човека в неговата пълнота, трябва да изучим всички форми, през които той е минал и да ги съпоставим правилно. Например, ако сегашните астрономи, които изучават слънцето чрез неговия спектър, знаеха живота му, щяха да разберат, чрез дедукция, че животът на слънцето не мяза на земния живот. Там съществува живот от висш порядък и висша хармония. Условията на земята коренно се различават от тия на слънцето, понеже земята, сама по себе си поглъща повече енергия, а дава по-малко. На това обстоятелство се дължи и грехът. Земята в сегашното си състояние е майка мащеха. Тя казва за хората: „Тези деца не са мои, аз не ги родих."

Сега ще ви обясня, какви отношения може да съществуват между две тела от различна големина. Когато по-голямото тяло поглъща повече енергия в себе си, отколкото му трябва, в малкото тяло, с което е свързано, се произвежда студ. Когато голямото тяло поглъща по-малко енергия, отколкото му трябва, в малкото тяло се произвежда

топлина. Понеже слънцето изпраща голямо количество топлина на земята, оттук вадим заключение, че то е най-безкористното същество в слънчевата система. Слънцето асимилира най-малко енергия в сравнение с другите тела, вследствие на което то изпраща тази грамадна енергия, която се развива у него, по всички членове на неговата система, като им поддържа живота. Следователно, всяко тяло, което поглъща малко енергия навътре, а изхвърля повече енергия навън, може да стане център на нов живот. Приложете тази философия и във вашия живот!

Мнозина запитват: „Как да се повдигна? Как да намеря Бога? Как да се облагородя?” Казвам: поглъщайте по-малко енергия, а изпращайте повече навън! Тази мисъл Христос е изразил в следния стих: „Даром сте взели, даром давайте!” То значи: всичката енергия, която човек е получил от Бога, той трябва да я изпрати в пространството, за да може Божественият Дух да я използува за неговото напредване. От спазването на това правило зависи и нашето развитие на земята. Някой пита: „Как мога да възприемам най-добре? Как мога най-добре да уча?” – Поставете ума си в едно почиващо състояние и ще можете добре и правилно да възприемате. Докато човек не дава, не може да учи. Кой ученик може да бъде способен? – Способен ученик е този, който отправя всичкото си внимание към своя учител и с това го насърчава да дава. Такъв ученик взима много от своя учител. Колкото по-малко внимание отдава ученика на учителя си, толкова по-малко получава от него. Следователно, способността на ученика да учи и да възприема зависи от неговата вътрешна интензивност. Някой казва: „Аз нямам нищо. Какво мога да дам?” Закон е: всеки ще даде нещо от себе си, ще плати с нещо от живота си. Ако нищо не плащаш, нищо не можеш да получиш. Колкото повече плащаш, повече ще получиш; колкото по-малко плащаш, по малко ще получиш. Аз говоря за Божествения закон, дето съществува равенство; в човешкия закон равенство не съществува. И

тъй, ако искате да учите и да възприемате правилно, отнасяйте се към разумните хора с голямо внимание.

„Работникът е достоен за своята прехрана”. Всеки човек трябва да работи! За обяснение на тази идея ще ви приведа един мистически разказ за един от древните монарси, наречен Рамахри. Той бил умен цар, поетична натура, но толкова взискателен, че едва ли някой от неговите приятели, или от неговите слуги могъл свободно да се приближи до него. Който и да се приближавал при него, все ще му направи някаква забележка, все ще го изобличи в нещо. Щом го погледне някой, той веднага ще го запита: „Защо ме гледаш така? Трябва да се научиш да гледаш добре”. Щом някой се обърне към него с две-три думи, той веднага ще намери, че не му е проговорил наместо, както трябва и ще му каже: „Защо ми говориш така? Не можа ли да кажеш друго нещо?” Ако някой човек се яви при него облечен по свой вкус, веднага ще го запита: „Защо не се съобрази с моя вкус, ами дойде така облечен?” Ако някой го поздрави, той ще го запита: „Защо си сне шапката по този начин? Не можа ли да ме поздравиш другояче?” В цялата държава не могло да се намери един човек, който да задоволи вкуса на монарха Рамахри.

Питам ако съвременните хора се намерят пред този цар, как ще излязат от това положение? Рамахри и днес е още жив. Той живее у всички хора. Кой е Рамахри? – Недоволството у човека. По природа съвременните хора са крайно недоволни. Човешкото съзнание е винаги будно за противоречията в живота. Когато през нашето съзнание минава нещо добро, то спи; когато минава нещо лошо, нещо грозно, съзнанието ни е винаги будно да го хроникира. То отбелязва злото в света така, както сеизмографът отбелязва земетресенията и големите бури в природата. Какво добро принася сеизмографът, като отбелязва, че еди-къде си е станало катастрофално земетресение, от което са загинали няколко града и еди-колко си хора? – Сеизмографът допринася нещо добро. – Какво добро, именно? – Дава възможност на всички народи да научат за нещастието, което

е сполетяло някоя страна, и по такъв начин да ѝ изпрати своята помощ и своето съчувствие. Необходимо е да се изпрати помощ на пострадалите! Тия народи, които изпращат помощ към пострадалите, с това могат да им кажат: „Не се обезсърчавайте, вие имате подкрепата и на другите хора в света!"

Казвам: болестите в съвременните хора са особен род земетресения. Когато стане някое силно земетресение, то събаря къщите на хората. По същия начин, когато някой човек заболее от сериозна болест, той ляга на леглото за 3 – 4 – 5 месеца и като стане от леглото болестта е стопила мазнините му, тялото е олекнало с 10 – 15 клгр. Понякога духовният сеизмограф у човека предсказва нещастието, което ще го сполети, няколко часа или дена преди да е дошло. И тогава човек казва: „Струва ми се, че ще заболея от нещо, вие се нещо около главата ми". Разумният работник трябва да си избере такава работа, която да не е в противоречие с Божиите закони. Ученият професор – философ трябва да си избере, като предмет за размишление, такива мисли, такива теории, които да не са в противоречие с Божиите закони. Учените хора трябва да бъдат крайно искрени, всеки момент да са готови да коригират своите погрешки.

И тъй, всички хора трябва да бъдат искрени, като децата, всякога да са готови да коригират своите понятия и схващания за живота. Сегашното младо поколение трябва да си създаде една възвишена идея за Бога, като най-доброто същество, с будно съзнание всякога и с пълна готовност да помага, да внася в нас добър чист и възвишен живот. Днес съвременното човечество не познава Бога и затова, от понятията на българите за Бога, ще схванете, че ви говорят за някакъв български Бог. В Англия говорят за английски Бог. В Америка – за американски Бог и т. н.. Питам: прави ли са тия схващания, тия понятия за Бога? Когато слънцето минава през България, българско ли е? Когато слънцето минава през Англия, английско ли е? Когато слънцето минава през Америка. американско ли е? Когато слънцето минава през Германия, германско ли е? Наистина, онази част от

слънчевата светлина, която минава през България, или през Англия, или през Америка, или през Германия, се пада на тия страни, но слънцето в същност не принадлежи нито на България, нито на Англия, нито на Америка, нито на Германия, нито на коя и да е друга страна. Мисълта, че слънцето принадлежи на коя и да е страна, е користолюбива и заблуждава хората. Тази идея трябва да се схване добре в съзнанието на човека, и той да разбере, че частите не съставляват цялото, но цялото съществува независимо от своите части.

Съвременната философска мисъл твърди, че всяко тяло има свои части. Тази мисъл е права, но всяка отделна част не съставлява цялото тяло. Например, човек има ръце, но ръцете не съставляват човека; човек има очи, но очите не съставляват човека; човек има мозък, но мозъкът не съставлява човека; човек има стомах, бели дробове, мускули и ред още органи, по те сами не съставляват човека. Те са само отделни органи, а човекът може да съществува и без тях. Във физическия свят, обаче, без тези органи, човек не може да види света тъй, както е създаден. Той може да го види по друг начин, но това ще бъде специфичен начин.

Казвам: при разглеждане на различните религиозни въпроси, най-първо трябва да се спрем на следния въпрос: каква част енергия от Божествената Любов асимилира всеки човек и каква част от тази енергия изпраща навън. Този е един важен процес с който трябва да започне артериалната духовна система на човека, за да бъде готов да заживее с новите разбирания на живота, с новите методи на науката. Например, има нови методи за изучаване на слънцето. Ако всички, които сега ме слушате, сте готови за тези нови начини, още сега тръгваме за слънцето и за 20 минути ще бъдем там: ще се разходим по него, ще разгледаме планините и горите му, ще видим петната, ще разберем как живеят съществата на него, и след половин час ще се върнем на земята. Само по този начин ще разберем, дали слънцето е огнено, горящо тяло, каквото учените хора на земята го описват, или

не е такова. Често съществата, които живеят на слънцето, си правят ред забавления, които понякога засягат и нас. Така и Нерон запали Рим за свое удоволствие, да види, какъв ефект ще произведе това нещо върху самия него. В това време той свиреше с арфата си и декламираше най-хубавите си произведения, като казваше: „Великолепна е тази гледка! Велико нещо е да гори Рим! За такъв велик поет и декламатор, като мене, и Рим може да гори. Аз заслужавам това!" Тъй си мислеше Нерон по това време. Всички хора, обаче, бедни и богати, бягаха с настръхнали коси от ужас, а Нерон свири и пее, не иска да знае, чуди се, какво положение да заеме, как по-добре да се любува на тази гледка. И наистина, великолепно нещо е да гори Рим за един велик човек! Но още по великолепно е, когато става въпрос, кой запали Рим, Нерон да каже: „Аз запалих Рим." Какво направи той, обаче? – Той посочи като виновници за запалването на Рим християните. Тази е лошата страна на неговата постъпка. Нерон трябваше да бъде доблестен, да каже: „Аз съм силен човек, велик поет и за свое удоволствие исках да запаля Рим." Така постъпват и мнозина от съвременните хора. Те взимат своите арфи, запалват Рим и започват да декламират стихотворенията си, но като ги питат, кой запали Рим, отговарят: „Еди-кои си запалиха Рим". Казвам: тези хора започват добре, свършват зле. Кажете: аз запалих Рим! Хубаво е да се запали огъня в Рим, но не самия Рим. И нека този огън гори с такава светлина, която да просветява умовете на хората, и с такава топлина, която да стопля замръзналите им сърца!

Питам: защо, когато умират сина ви или майка ви, които вие обичате, веднага ги детронират, като ги или заравят в земята или изгарят в пещта? В това отношение, египтяните имаха по-прави схващания: те балсамираха своите умрели, а съвременните хора ги заравят в земята, или изгарят в пещи. И едните и другите имат идея за това, но лошото е там, че сегашните хора искат по-скоро да се освободят от своите умрели. Днес като умре някой наш близък, едва сърцето му спира да тупти, и ние бързаме да го занесем на

гробищата. Казвате: „Нека си върви вече този човек. Друг да дойде на негово място!" Какви са тия хора. които могат тъй лесно да погребват своите идеали? Какъв е този човек, който може да изневери на Бога за една жена в света, или за някаква обикновена служба, или за никакви си стотици левове, които получава от държавата? Ако един човек ходи от църква на църква да търси Истината и мени своите възгледи, както хамелеонът цвета си, питам: какви са тия убеждения? Казвам: всички църкви са едно и също учреждение. Истината пък е на всякъде една. Дето и да идете, в която църква и да влезете, Истината е една. В която къща и да влезете, слънцето еднакво грее. Разликата седи в това само, че някъде прозорците са по-големи, някъде – по-малки, вследствие на което в някоя къща влиза повече светлина, а в друга – по-малко. Обаче, трябва да знаете, че във всяка къща има възможности да влиза много светлина. Чудни са някои хора, когато искат да ни убедят, че те знаят Истината повече, отколкото другите хора. Това значи, че техните прозорци са по-големи; но всеки човек може да отвори своите прозорци, за да възприеме чрез тях повече светлина. Този е принципът. който можете да приложите в живота си. Всички хора имат възможности още сега да намерят извора на своя живот.

Мнозина запитват: как ще се оправи светът? – Светът ще се оправи като мине през големи изпитания, през големи бури. Бурята представлява процес на пречистване. Капитанът, който управлява сега парахода на целокупния живот, трябва да бъде много разумен, да разбира смисъла на живота, за да изведе парахода благополучно на пристанището. Всемъдър и велик е Този капитан! Всеки, който Му се подчинява, ще прекара всички изпитания и бури и ще влезе в новия живот.

Днес всички учени и религиозни хора трябва да застанат на разумна почва, да се загрижат за бедните, за страдащите, да им покажат правия път, да им поговорят за смисъла на живота. Не е достатъчно само да нахраним човека, но трябва да се погрижим за

неговата душа, да му покажем истинския живот, в който трябва да живее. Кое е по-хубаво: да бъдеш учен човек или невежа? Хубаво е да знаеш да четеш, да пишеш и да мислиш, но по-хубаво е да съзнаваш, че знанието, което имаш ти е дадено от Бога и да Му благодариш! След това да употребиш това знание за свое благо, както и за благото на своя ближен. Такъв човек ще увеличава знанията си всеки ден. Казва се в писанието: „Праведният човек върви от знание в знание, от слава в слава." И тогава ние казваме: работникът, който работи за Бога, е достоен за своята прехрана и на физическия свят, и на духовния свят и на Божествения свят.

И тъй, основната мисъл, която трябва да остане в съзнанието на хората е следната: давайте повече, асимилирайте, поглъщайте, по-малко. Имайте характера на слънцето! Някой ще каже: да, ако аз бих имал толкова злато, колкото един милиардер, щях да направя хората щастливи. – Не, това щастие е временно. Истинското щастие на човека седи в реализиране на неговите възвишени и благородни идеи. Само така човек ще се освободи от празнословие, от вглеждане в чуждите погрешки, от одумване и т.н. Погрешките, както злото в света, трябва да съставляват поука, учение за всички хора. Учете се от всичко, което става в света! Ние гледаме на света от по-високо становище, от Божествено гледище. Злото в света е условие за проявяване на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията благост, милост и т. н. Някой човек изяжда едно агне. За агнето това е зло. Защо се допуща това зло? В дадения случай агнето се жертвува за човека, да премине в нова, по-висока форма, с нова енергия и нови разбирания. При това благо, което ще добие агнето, не струва ли да бъде изядено? Но човекът, който изяжда това агне, трябва да е в състояние да трансформира неговата енергия от по-низка в по-висока. Не е ли способен да направи това, нито човекът ще се ползува от агнето, нито агнето ще се ползува от тази жертва. Ако ти си един червей и се пожертвуваш за някого, за да минеш в по-високо състояние тази жертва е на мястото си. Някой казва: „Смачкаха ме

хората, изгубих човешкия си образ”. Питам: ако с това смачкване ви се даде нещо по-велико, не струва ли да се посмачка малко нашия вид? – Струва, разбира се. Това, което Бог дава на човека, напълно замества загубеното. Ще ви приведа случая за един турчин бекрия, т. е. голям пияница – на ден изпивал по едно кило джибренка. Това станало в Шумен. Този турчин отива една вечер, около 10 ч., в една кръчма. Кръчмата била за творена, кръчмарят си легнал. Той похлопал на вратата. Излиза кръчмарят и го пита: „Какво искаш?” – Моля ти се, дай ми 100 грама джибренка! Кръчмарят, по погрешка, взима в тъмнината газеното шише и налива 100 грама газ вместо ракия. Турчинът надига шишенцето да пие, и веднага извиква: „Какво направи ти? Даде ми газ вместо ракия.” Какво става след това с турчина? – От този момент той престава да пие. От тогава всяка година наред отивал при кръчмаря и му казвал: „Много ти благодаря за лекарството, което ми даде вместо джибренката. То ме спаси и ощастливи живота ми”. Питам: ако и вие в някоя мрачна нощ на живота си изпиете 1/2 кило газ, която ще ви спаси от един лош навик и ви постави в правия път на живота, не струва ли да изпиете тези газ, като лекарство? – Струва да се изпие.

„Работникът е достоен за своята прехрана”. Всеки човек е достоен за онова, което му се случва в живота. Мнозина, обаче, се считат не достойни за онова, което им се случва. Който е недоволен от това, което го сполетява в живота му, нека подаде заявление да го уволнят.

„Работникът е достоен за своята прехрана Защо? – Не се интересувайте от това, но всеки да каже в себе си: „Аз съм достоен за радостта, за страданията, за любовта, както и за омразата в света”. Нима, ако извадя агнето от устата на вълка, той няма да се разгневи? – Ще се разгневи, разбира се. Но ти ще извадиш агнето от устата на вълка, и ще му кажеш: „Ти нямаш право пред моите очи да изяждаш агнето”!

И тъй, ако възприемете и използувате енергията, която се образува сега в света при земетресенията и бурите, тогава всички

мъчнотии, страдания и противоречия, на които ще се натъкнете. няма да ви причинят никакви пакости. Това е изказано в 91 Псалом със следния стих: „Тисяща ще падат от страната ти и десет тисяща от дясно ти, но при тебе няма да се приближат". Могат да стават ред катаклизми в природа, но такъв човек ще остане незасегнат; стотици къщи около него могат да се разрушат, но неговата ще остане неповредена; земята ще отваря и затваря устата си, но него няма да погълне. Ако пък го погълне, той ще има сила да и каже: „Отвори устата си и ме изхвърли навън!" Земята не може да поглъща праведни хора. Тя обича грешниците: отваря устата си, като сом, и ги поглъща.

„Работникът е достоен за своята прехрана" Ако внесете тази мисъл в ума си и направите един малък опит в това отношение, ще видите, че има какво да се работи и учи Някои казват, че са остарели, че не е време за учене вече и т.н. Не, не сте остарели. Ако се считате стар, това е от безлюбие. Който люби. той не остарява. За Бога се казва, че е Любов. Той остарява ли? Не, Той е вечно млад. И затова, когато Бог заживее у нас, ние ще се подмладим, ще придобием условия за ново знание, ще станем силни и мощни, да разрешаваме задачите на живота. Всеки ще разрешава задачите си така, както подхожда на неговото естество. Следователно, нашата задача не седи в това, да изменяме живота на хората, но всеки трябва да раз решава задачите си при обстановката, в която е поставен и при възможностите и условията, които отговарят на неговото естество. За да бъдеш човек, не е нужно специална обстановка. Обстановката не изменя човека. Аз с удоволствие наблюдавам усилията, които прави някоя мравка или пеперуда; с удоволствие наблюдавам, как текат изворите, как грее слънцето, как духат ветровете и те. н.. Изворите, слънцето, това са същества, с които ние се разговаряме на специален език. Например, ако бутнете някоя мравя малко грубо, тя веднага се изправя и ви пита: „Какво искаш от мене? Защо ме буташ?" Ако се отнесете внимателно към нея, тя започва да движи пипалцата си, да

се разговаря учтиво и ви пита: „Какво ново има?” И започва да разговаря, какво е предназначението ѝ в мравуняка, как живее там и те. н.. И мравите имат своя култура, свой език. Ако вие знаехте по-главните модерни езици или някои от старите езици, като староеврейски, старогръцки, санскритски или друг някой език, щяхте ли да страдате? Знанието на езици е голямо богатство за човека. Ами ако знаехте езика на ангелите, щяхте ли да страдате? И ангелите имат своя граматика, своя писменост, свои наречия, главно три – за трите различни светове. Те си служат с около 35 милиона думи. Това още не се отнася до първокласните, но до някои от по-долноразредните ангели.

Ще кажете: вярно ли е това? – Ако вярвате, вярно е; ако не вярвате, не е вярно. Числото 35 милиона показва богатство на съзнанието. Каква тънкост, каква широта и простор на съзнанието се изисква, за да се постигнат тия неща! Колко хиляди години се изискват, докато стигнете до тук! Ще дойде ден, когато човек ще борави с 35 милиона думи в своя речник. Каква красота, какво величие се крие в такъв език! Всички тия думи се включват само в една дума. Езикът съдържа цял космос в себе си. Като влезете в Божествения свят, ще видите, че всяка дума има своя определена форма. Например, думата Любов има своя форма, във вид на тяло, на предмет, с който може да се забавлявате. Думата Мъдрост също така има своя определена форма. Думите са реални, а не отвлечени понятия. Те съответствуват на известни предмети на земята. Кой предмет съответствува на Любовта?

„Работникът е достоен за своята прехрана”. Ученикът е достоен за знанието, което му се дава. Праведни те е достоен за Божията Благост.

Сега, аз желая у всички да се яви стремежът да учите, да придобивате знания. Истинско знание е нужно на всинца ви - знание, което смирява, а не което възгордява човека. Всички хора се нуждаят от знание, което внася светлина, мир, щастие, Божествено благо за

душата и разкрива, че между всички явления в живота има тясна вътрешна връзка. Всичко в света съдействала за проявлението на Божията Любов и Благост в света, които създават условия за тясна връзка между душите. Страданията сближават хората в света, или създават условия за проява на Божията Любов, която свързва всичко в едно цяло.

„Работникът е достоен за своята прехрана."

Беседа, държана от Учителя, на 13 май, 1928 г., София.

ТОЙ ДОЙДЕ И ПРИ ПИЛАТ

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово." (Лука 23:52)

Съвременният живот е живот на реликсии. на остатъци. В съвременния свят умрелите се изпращат с по-голямо тържество, отколкото се посрещат живите, които идат на земята.

Прочетете 105 Псалом, да видите, че човечеството и до днес се намира пред несбъднати идеали. Псалмопевецът пише, че Господ е дал много нещо на евреите, дал им е много обещания, въпреки това ние виждаме, че от три хиляди години насам еврейският народ е така тласкан по лицето на земята, както никой друг народ. Какъв смисъл има този Псалом за евреите? Ако се разглеждат нещата буквално, мнозина ще запитат: „Какъв смисъл имат тия обещания, както всичко това, което Бог някога е правил за евреите, щом от толкова години те са подложени на такива бури и изпитания? Според тях ще излезе, че този Псалом не е верен. Обаче, той е верен само за избраните. Всички тия знамения ще дойдат за в бъдеще на земята, а някои от тях вече идат. Щом Бог е обещал, че ще спаси своите възлюбени, един ден земята ще се превземе, и Той ще я предаде на избраниците си. Засега земята е в чужди ръце. Под чие владичество е сега земята, няма да обяснявам, но казвам: тази истина не може днес да се открие на човечеството, защото неговото съзнание не е така развито, да може правилно да я разбере и възприеме.

За да разберете, доколко вашето съзнание е пробудено, излезте вечерно време вън и наблюдавайте звездите по небето. Ако съзнанието ви е развито, всички тия звезди, които блещукат по небето, като малки запалени свъщици, ще бъдат за вас обширни светове, каквито са в същност. Не е ли пробудено съзнанието ви, тия звездички ще останат за вас малки, светли точици, каквито ги

виждате отдалеч. Който човек и да ги наблюава от земята, няма ли развито съзнание, не ще може да ги схване в тяхната действителна големина.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово". Вие ще кажете: „Какво от това, че Никодим дошъл при Пилата да иска тялото Исусово?" – Това показва, че всички съвременни хора обичат реалния свят. Реалният или материалният свят е свят без любов. Той е съставен от труповете на милиарди възвишени на времето си същества, които са живели преди милиони години в безконечните вселени. Този свят представлява мъртва материя или материя на спящи същества, разхвърляни по цялата вселена. Почвата, върху която днес стъпвате, е посята от труповете на тия възвишени същества. Ако един ден тия същества се събудят и се изправят пред вас с всичкото си величие, от вас помен няма да остане. Те ще ви кажат: „Не знаете ли, какви божества сме ние? С какво право тъпчите отгоре ни?" Вие тъпчите спокойно върху земята и казвате: „Земя, пръст е това, която се е образувала от разлагането на неорганически вещества и гниенето на органически, като листа, корени и клончета на дървета, животински остатъци и т.н." Питам: как се образуваха тия листа? Отде взеха те своята материя? Едно време материята, от която се създаде земята, е била разпръсната из цялото пространство, и тогава тя е заемала по-голям обем отколкото е обемът на слънчевата система днес.

Питам: какво ще схванете от това с вашето съзнание? Защо трябваше земята да се смали толкова много, да стане такава малка топка, каквато я виждаме днес? Защо трябваше да се явим и ние на земята, да разглеждаме редица социални и научни въпроси, като, например, въпросите: защо е създадена земята, защо сме дошли да живеем върху нея и т.н.? Ако човек може да си отговори ясно, положително, защо е дошъл на земята, той е разрешил един кардинален въпрос. Това, което Бог е разрешил в себе си, и ние трябва да разрешим. Щом разрешим въпроса, защо е създаден светът, ние ще станем като Бога и Едно с Него. Искате ли да разрешите тази

велика задача извън Бога, като се индивидуализирате, или като личност, или като божество, отделно от Бога, и цялата вечност не ще бъде в състояние да ви достави нужното време, за да я разрешите.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово?" Защо беше нужно на Никодима това тяло, когато Христовият Дух е вече отлетял? При това, Христос каза на учениците си: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, няма да имате живот в себе си". Мнозина от Неговите ученици, като чуха това, съблазниха се и рекоха: „Жестока е тая дума. Кой може да я слуша?" И казваше им Исус: „Затова ви рекох, че никой не може да дойде при мене, ако не му е дадено от Отца ми". От това мнозина от Неговите ученици се повърнаха назад и не ходеха с Него. Тогаз рече Исус на дванадесетте: „Дали искате и вие да си идете?" Симон Петър му отговори: .„Господи, при кого да идем? Ти имаш думи на живот вечен, и ние повярвахме и познахме, че Ти си Христос, Син на Бога живаго". Тогава Христос им каза: „Не разбирайте нещата буквално. Словото, което проповядвам, това е моята плът и кръв".

От две хиляди години насам съвременното християнство върви все по пътя на 70-те ученици, които се съблазниха от думите Христови и Го напуснаха. Никодим все още продължава да търси тялото на Христа, разпитва, де е ходил Христос, де се намира сега Неговото тяло и т. н. От 2000 години насам съвременното християнство, като Никодима, отива в Палестина да се покланя на светите неща, да ги превзема, без да му дойде на ум да приложи Христовото учение в себе си и да разбере, какво значи възкресение. Докато човек е пълен с неестествени желания в себе си, той не може да намери Истината. Неестествените желания, според теорията на германския учен Луи Куне, представляват натрупана полуорганична материя в организма на човека. От натрупването на тия полуорганични вещества в организма на човека, тялото му започва да затлъстява, да надебелява: лицето, вратът, коремът му надебеляват. От натрупването на тази излишна материя по тялото, човек започва да

се задушава, трудно се движи, запъхтява се лесно и казва: „Тежък, лош е моят живот." Такъв пълен човек може да се уподоби на добиче, много натоварено, което едва се движи под тежестта на своя товар. По същия. начин човек често изпада в живота си пред редица неестествени желания, които създават в него тия неестествени натрупвания, наслоявания. Тези последните са причина за много от нещастията на неговия живот. Човешкият ум може да се натрупа; човешкото сърце може да се натрупа; човешката воля може да се натрупа. С какво? – С неестествени желания, които не могат да се реализират. Защо не могат да се реализират? – Защото тази материя, която се натрупва в организма, е полуорганическа и не може да се използува от него. От такива натрупвания, именно, се създава болестта „артериосклероза", която се явява повече във възрастните хора.

Аз наричам тази болест „циментова мазилка". Човек трябва да разбира свойствата из тази циментова мазилка, ако иска да се предпази и лекува от нея. Ако дадете на едно малко дете цимент и вода и му кажете да си поиграе с тях, какво ще направи това дете? – То ще вземе циментовия прах, ще го залее с вода, ще направи от него каша и ще постави крака си в кашата. Поседи ли кракът му няколко часа в тази каша, ще се втвърди и не ще може да го извади оттам. Също такива желания, със свойства подобни на циментовото брашно, се срещат и у човека. Докато човек не е забъркал още циментовото брашно с водата, той е свободен. Даже и след като забърка циментовото брашно с водата, но не си е турил крака в тази каша, той е още свободен. Обаче, тури ли си веднъж крака в циментовата каша, тя започва постепенно да го върза, да го вцепенява. В първо време желанието на човека може да е хубаво, красиво, но после, след като тури крака си в него и поседи така няколко часа, то започва да го върза. За да се освободи този човек от това ограничително условие, трябва да дойде отвън друг някой с длето, с чук, за да го освободи и развърже от тази циментова каша.

На съвременните учени хора паралелно с изучаване живота на мравите, пчелите, предстои да разрешат основния въпрос па човешкия живот, въпроса за тази вътрешна неестествена материя в организма, която вцепенява, втвърдява идеите, желанията и волята на човека. Няма по-страшно нещо от това, когато човешките мисли, чувства и желания се втвърдят, т.е. кристализират. Някой казва: „Аз искам да кристализирам!" Казвам: няма по-страшно нещо от кристализиране па мислите, чувствата и желанията на човека! Който не разбира това нещо, той си го представлява леко и го желае.

„И отиде Никодим при Пилата да поиска тялото Исусово". Защо му беше нужно това тяло? – За реликви. В миналото, както и сега, много хора търсят някакви останки, спомени от велики хора, от светии, за да могат да ги използуват като лекарства, или да правят с тях някакви чудеса. Срещам някой човек носи кръстче, направено от дървото, на което Христос бил разпнат, и казва: „Това кръстче има особена свойства: тури ли се в прясно мляко, веднага го подквасва". Казвам: аз зная една течност, от която, като капна няколко капки в млякото, то веднага се подквасва. Питам: каква разлика има тогава между дървеното кръстче и няколкото капки от течността, щом и двете еднакво подквасват млякото?

И тъй, всички вярвания, всички мисли и чувства, които служат за облагородяване на човешката душа, са естествени вярвания, естествени мисли и чувства. Всички ония мисли, чувства и желания, които спъват човешкия прогрес, отъпяват човешкия ум и отслабват човешката воля, те са останки, които кристализират мислите, чувствата и желанията на човека. Питам: какво ще бъде положението на човека, ако в духовния му живот поставим такава основа, каквато поставят хората на къщите? В духовния свят човек не трябва да има никаква къща, никакъв дом, никакво училище, никаква служба, никаква религия – нищо не трябва да има. Ще кажете, че това е противоречие, че това е афоризъм. Представете си един дом от десет члена – родители и деца. Какво ще бъде положението на този дом,

ако всяко дете пожелае да има отделна къща, свои деца и т. н.? Докато децата в един дом са още деца, с детински желания, не мислят за своя къща, за свои деца, този дом, тази фамилия може още да съществува. Започнат ли, обаче, и децата на този дом, на тази фамилия да искат, всяко за себе си, отделна къща, свои деца, тази фамилия умира вече. Представете си, че едно десетгодишно момиченце и едно дванадесетгодишно момченце пожелаят да си направят своя къща, да се отделят от родителите си и да заживеят свободно, какво ще стане с тях? Какво ще стане и с цялата фамилия? Наистина, фамилията трябва да се разширява, но правилно. В природата съществува само една фамилия. Страданията и нещастията в света се дължат на това, че всеки човек желае да създаде свой дом, да стане баща или майка. Казвам: светът страда от много бащи и майки, че не знае кого от тях да слуша. Майката вълчица казва на своя син: „Синко, ще отидеш до някоя кошара, ще прескочиш вътре, ще грабнеш едно от младите и хубави агънца и ще го донесеш да си похапна." Майката лисица казва на своите деца: „Ще отидете в някой курник, ще се промъкнете до най-тлъстата и едра кокошка и ще ми я донесете. Аз затова, именно, ви отгледах, да ме храните на стари години." Майката змия казва на младите си змийчета: „Ще отидете до най-близкото блато, ще хванете за крака една от тлъстите жаби и, независимо от това, дали крякa, или не, ще ми я донесете да си хапна".

Питам: как ще примирите всички тия противоречия, които съществуват в природата? Ще кажете: „Това е закон". – Не, в противоречията закон не съществува. Закон съществува само в разумния свят. Дето няма разумност, там има само безпорядък и беззакония. Когато вълкът изяжда агнето, това е беззаконие; когато лисицата изяжда кокошката, това е беззаконие; когато змията изяжда жабата, това е беззаконие; и най-после, когато човек убива или обесва човека , това е пак беззаконие. В съдилища, дето не се спазват Божиите закони, съществува беззаконие. Всички съдии, всички управници, на коя и да е държава, трябва да постъпват така, както Бог

постъпва. Христос казва: „Отец никого не съди, но е дал власт, съдба на Своя Син". Значи, светът ще се оправи, когато дойдат на власт децата, те да го управляват. Как разрешават децата въпросите? – Много лесно. Като се скарат две малки деца, едното хваща другото за косата, поразтърсва го малко, и го разплаква. След това то се хвърля върху първото, набива го малко, хваща го за косата и се отдръпва. После първото дете се приближава при второто, дава му едно орехче и се помиряват. Както виждате, бърза процедура, бърза съдба, бързо разрешение на въпросите.

Казвам: в съвременния живот на човека има ред архаични, ред атавистични идеи и чувства, които се преповтарят периодически. Често и напреднали, разумни хора, когато изпаднат под влиянието на тия атавистични мисли и чувства, изгубват присъствието на духа си, изгубват яснотата и бистротата на съзнанието си. И вие виждате тогава този човек, който преди един час, преди един ден е бил готов да възлюби целия свят, щом изпадне в някое тъмно състояние на миналото, започва да говори, че хората са лоши, че всичко в света е мрак и тъмнина и т.н. Питам: как е възможно да стане такава бърза промяна с човека, който до вчера е казвал, че е готов на всички жертви, че е готов да възлюби целия свят? Каква любов е неговата? Реално ли е това? – Реални неща са само тези, които не търпят никакви промени. Как е възможно една река, която до вчера е била чиста, днес да се размъти? – Щом тази река се размътва, има причини за това. Когато една река се размътва, това показва, че всички дръвчета около нея са изсечени. Щом дърветата около една река се изсекат, тя носи кал, която я прави мътна.

Същото нещо се забелязва и в живота. Във всяка страна, в която дърветата се изсичат и растителността не се поддържа, никаква култура не може да има. Този закон е верен и по отношение на самия човек. Често хората страдат по причина на това, че изтребват растителността на своя организъм. Ако разгледаме организма на някой здрав човек, в него виждаме гъсти гори и богата растителност.

И ако този човек, по невнимание, изсече своите гори, изворите на неговия ум и на неговото сърце непременно ще се размътят.

Често съвременните хора говорят за морал, за убеждения, обаче, моралът, убежденията на повечето от сегашните хора се заключават в следното: да живеят добре, да имат хубави жилища, да бъдат щастливи. Тази идея е отлична, но тя подразбира друго нещо. Когато човек се стреми да има хубаво, хигиенично жилище, това подразбира здраво тяло, отличен, светъл ум, чисто и благородно сърце и устойчива воля. Има ли човек тия неща, и физическите условия на живота му непременно ще бъдат добри. Той ще има отлична къща, която ще отговаря на всички хигиенични и екологични изисквания на живота. Ако всички хора кооперират своя труд, без да проявяват желание да забогатяват, те щяха да употребят по-малко труд и по-малко пари, и идеята щеше да бъде постигната – всички хора щяха да бъдат задоволени в своите естествени нужди. Какви къщи строят днес хората? Ако вземете съвременна цивилизована Америка, там ще видите високи къщи от 10 - 20 - 30 етажа. Повечето къщи са лишени от сльнце, и едни на други си препятствуват да влезе в тях слънчевата светлина. В това отношение те мязат на затвори, в които не прониква слънчева светлина. В такива къщи живеят повече от 60 фамилии. Някои големи семейства живеят само в една стая, която им служи и за спане, и за готвене, и за работа.

Питам: какви могат да бъдат вашите идеи, ако живеете в една стая? Един от трудните обществени въпроси е този за жилищата, който в съвременното човечество трябва правилно да се разреши. Всеки човек индивидуално трябва да разреши този въпрос. Той трябва да принесе своя дар в жертва пред олтара на човечеството. Той трябва да разреши този въпрос като служител на Божието дело. По какъв начин ще разреши този въпрос? – Като направи най-първо един опит със себе си. Разреши ли въпроса лично за себе си, с това той допринася нещо за общото благо. Представете си, че няколко приятели пътуват през една бурна, студена зимна нощ, и всеки от тях

носи нещо, необходимо през пътуването: един от тях носи само една кутия кибрит, вторият – само един хляб, а останалите носят по една торбичка, пълна със злато. Питам: кой предмет от всички тия ще бъде най-важен и най-необходим при дадените условия? Най-после тия пътници пристигат до една хижа всред гората, в която няма нищо за продан: нито хляб, нито кибрит, нито какви и да са закуски. Каква ценност ще има сега това злато? Всеки ще гледа първо да се подслони на завет, и после да си наклади огън и да си хапне малко хляб. В този случай най-важен е онзи, който носи кибрита, да запали огъня, и всички да се огреят. После всички се интересуват от този, който носи торбата с хляба: нареждат се около него, той начупва хляба, и започват да ядат. В случая най-ненужни са тия, които носят торбичките със злато. С това злато не може да се купи нищо.

Представете си сега друго положение. Всички тия приятели отиват в една добра гостилница в града, да се нахранят и да се повеселят. В този случай кой от тях е най-важен? – Най-важни са тия със златото в торбите си. В гостилницата, пред торбите с златото, не е важен нито онзи, който носеше кибрита в джоба си, нито онзи, който носеше хляб в торбата си. Както първият има готовността да извади кибрита от джоба и с него да запали огъня и да извика всички около огъня да се стоплят, така и богатите трябва да бъдат готови да извадят златото от торбите си и всички общо да се ползват от него. И както вторият пътник има готовността да извади хляба от торбата си, да го разчупи на няколко парчета и да извика всички наоколо си да хапнат заедно и да уталожат глада си, така и богатите хора трябва широко да разтворят своите торби със злато, и да се ползват от това благо всички техни братя и съпътници и общия живот. Обаче, много от съвременните богати хора не искат да знаят нищо за своите братя, които се намират в лишения. Бедните хора казват: „Бог е създал света така, че всички да се грижим едни за други, да си помагаме". Разбогатеят ли същите тия хора, тогава казват: „Всеки трябва да работи, да се труди да изкарва прехраната си и да се грижи сам за

себе си". Питам: кое е по-право от тия две учения? – И двете са прави. Всички хора трябва да живеят заедно, и всеки трябва да живее за себе си. Когато пътуваме през бурна зимна нощ, трябва да носим кутия с кибрит в джоба си и хляб в торбата си. Когато влизаме в добре уредени градове, с хубави гостилници, трябва да носим торби пълни със злато. Към този закон, именно, трябва да се свеждат отношенията на хората.

За кои хора се отнася този закон? – За разумните хора. Когато хората не искат да услужват някому, това подразбира, че този човек не заслужава тази услуга. Действително, има хора, които не заслужават да им се услужва, но питам: какви са тия хора? – Умрели. Само на умрелите хора не може да се услужва. Ако в дома на някой човек донесат десет души умрели хора, какви услуги могат да им се направят? Може ли да им се наготви нещо? – Не може. За тия мъртви хора ще се направи по един ковчег, ще им се нареди едно церемониално погребение – нищо повече. При това, ако за погребението на всеки едного трябва да се изхарчат по 10 000 лв., за десет души ще се употребят 100 000 лева. Ако пък трябва да се услужи на живите хора, за храна на всеки едного през деня ще отидат 50 лева. Значи, за десетте живи хора ще се употребят 500 лева на ден. В такъв случай, за предпочитане е да се хранят живи хора, отколкото да се погребват умрели. Този закон Христос е изказал в следния стих: „Оставете мъртвите да погребват своите умрели!" Някой казва: „Да поправим живота си, да се наредим, че тогава ще мислим за идейни работи". Казвам: оставете мъртвите хора да се занимават с умрелите идеи, а вие се занимавайте с новите, с живите идеи, които идват сега в света! Гощавайте, хранете живите хора! Това ще ви коства по-малко, отколкото да изпращате умрелите. В това отношение, всяка отрицателна идея е мъртвец, за погребението на който трябва да се погрижите. За да погребете такава една идея, най-първо трябва да искате разрешение от общината да я погребете, после ще искате да ви определят място, в коя част на гробищата да я заровите, след това ще

мислите с колко свещеници да я опеете, с коя кола да я отнесете, в коя църква да я опеете и т.н. При това, ще ви искат сметка, защо убихте тази идея, кой стана причина за нейната смърт. По този начин срещу вас ще се заведе цял съдебен процес. Сега ние изнасяме външните отношения, които съществуват в света. Обаче, всяко външно отношение отговаря на една вътрешна реалност. Това значи: не се занимавайте с мъртвите идеи, които отдавна са умрели! Не ги разбутвайте! Не се занимавайте с вашата лоша съдба, от която днес никой не се интересува! Някой се интересува да знае, какъв е бил в миналото. Казвам му: не се интересувай, това не е важно сега. – Не, аз искам да зная, какъв съм бил. – Добре, щом искаш да знаеш, ще ти кажа: преди пет прераждания ти живееше в еди-кой си град, дето уби около десетина души. След това те осъдиха на смърт чрез обесване. Когато те качиха на въжето да те бесят, то се скъса. Десет пъти се къса въжето, и ти най-после остана жив. Вследствие на това, обаче, у тебе остана един голям страх, от който и досега не можеш да се освободиш. – Действително, аз имам голям страх в себе си. – Този страх ти препятствува да издържаш в убежденията си. В даден момент ти си готов на всичко, започваш много неща, но като се намериш на тясно, веднага се отказваш. Смели хора се изискват сега в света! Не е важно, какъв си бил някога. Важно е, какъв си днес и какво можеш да направиш. От 8 000 години насам всички хора са живели неправилно, водили са изопачен, лош живот. Казвам: оставете миналия си живот, не се занимавайте с него! Прескочете този живот, оставете го на Бога! Нека Той се занимава с него. Бог ще заличи всичко непотребно от него и ще извади само най-необходимото. Миналият ви живот е мрак, тъмнина за съзнанието ви и се явява като спънка за сегашния ви живот.

Някой казва: „Ще се пръсна от мъка". Тази мъка, както и всички страдания и нещастия на човека, се дължат на неговия лош живот в миналото. Когато някой от миналите животи па човека премине през съзнанието му, той се чувствува недоволен, животът му се обезсмисля

и потъмнява. Ето защо, всички хора трябва да преминат тази тъмна зона на живота и да отидат на светлата страна, в зоната на праведните хора, между хората на шестата раса, които от преди 8 000 години и досега са живели и живеят чист и свят живот. По този начин, именно, те са създали новата култура на земята. И сега цялото съвременно човечество трябва да влезе в тази нова култура, която му принадлежи.

И тъй, когато говорим за Царството Божие, ние разбираме усилията на човешките синове, които са създали новата култура; тази култура ще се насажда отсега нататък на земята. Ако искате да знаете нещо за тази култура, четете Посланията на Павла към евреите. И пророците са говорили за тази култура. И Христос е говорил за новата култура, която всеки трябва да приеме в себе си, което е изразил в следните стихове „Търсете първом Царството Божие и Правдата Негова", и „Който се отрече от мене, и аз ще се отрека от него на небето". За новата култура свидетелствуват и ангели, които не са от човешка раса. Това подразбира, че има ангели, които са произлезли от човешка раса, но има и такива, които са произлезли от същества от висша йерархия.

„Никодим дойде при Пилата и поиска тялото Исусово". Днес всеки човек би се считал щастлив, ако би имал няколко косми от главата на Христа. Кой как дойде при такъв човек, той все ще му показва космите от главата на Христа. Също така би се считал щастлив и онзи човек, който би имал парченце от кожата на Христа. Той би я турил под микроскоп да я изучава и би казал: „Колко хубава, съвършена и деликатна е била кожата на Христа!" Ако аз бях на вашето място, не бих желал да имам нито косъм от главата на Христа, нито парче от кожата Му, но бих желал да имам само една от Неговите думи, в нейната първична форма, тъй както е излязла за пръв път из Неговата уста. Например, щастлив бих се считал, ако имах в първичния вид следните думи на Христа: „Бог е Любов", или „любете се едни други"! Някой казва: „Аз пък бих се считал щастлив,

ако имах в албума си саморъчния подпис на Христа". И наистина, такъв албум днес би струвал милиарди левове. При това положение, обаче, хората не биха имали желание да изтълкуват Неговия подпис, или да разберат смисъла на написаните от Него думи, но щяха да имат желание да откраднат този албум, и с това да изопачат Истината. У повечето съвременни хора днес има желание да обсебват, да крадат красивите картини в света. Едва се яви някоя красива картина в света и веднага изчезва.

Казвам: сегашните условия на живота изискват от всички хора една вътрешна реформа. Това се изисква и от най-праведните. Помнете следното нещо: докато човек живее във физическия свят, той всякога трябва да бъде недоволен. Аз не подразбирам недоволството на съвременните хора. От какво са недоволни хората днес? Някой казва: „Аз съм недоволен, че нямам къща". – В това седи твоето зло. – Аз съм недоволен, че нямам пари, че не съм богат човек. – В това седи твоето зло. – Аз съм недоволен, че не съм свършил университет. – В това седи твоето зло. Тия и ред други недоволства създават нещастието на съвременните хора. Истинското недоволство се заключава във факта, че човек има желание да използува всички условия, дадени за неговото развитие, а по някакви причини, вън или вътре в него, не може да ги използва. Ако е въпрос да бъде човек недоволен от това, че не е свършил университет, ние виждаме два вида хора в света: едни свършват университет, излизат оттам с диплом, обаче, като влязат в живота, не могат да реализират, да приложат своята наука; други пък не свършват никакъв университет, влизат в живота без диплом, обаче, те имат творчески ум, могат да творят, и се проявяват. Някой човек свършва музикална академия, но не може да свири хубаво, не се харесва на публиката. Друг някой не свършва никаква музикална академия, самоук е, обаче, свири хубаво и задоволява хората. Това именно е вътрешната, реалната страна на живота. Да живеем добре, това е най-голямото изкуство, на което човек, ако го притежава, може да се радва.

Питам: как се обяснява желанието на Никодима да отиде при един светски човек, какъвто беше Пилат, и да иска тялото Христово? Главната задача на съвременния човек е като тази на Никодима: да освободи Словото Божие, което е дълбоко заровено в него. Като Го освободи, той трябва с голяма предпазливост да изчисти със своите четки всичкия прах от плочите, наслоен от векове, без да заличи написаното върху тях. Всички хора трябва да внимават да не осакатят, да не изопачат написаното върху тия плочи. Когато човек започва да чисти, да облагородява своето съзнание, на всяко изчистено място изпъкват написаните от вековете още идеи и чувства. И сега, като става въпрос за свършване на известни науки, казвам: има друг начин, по който се изучават науките, а именно, като се чисти и освобождава съзнанието от ненужния багаж на миналото. Изчисти ли се съзнанието на човека, в него изпъква онова истинско и положително знание, написано върху него от памти-века. Този човек е работил някога, в своето минало, за придобиване на това знание, а днес трябва да работи за неговото освобождение. И ако днес човек учи, работи и прави ред усилия в своя живот, всичко това не е нищо друго, освен усилията на неговия дух да освободи от забрава своето първично знание, което той някога е имал. Към това се стремят и всички науки, всички изкуства и занаяти. Изчисти ли се съзнанието на човека, в една година той може да стане музикант, учен или какъв и да е знатен човек. Такъв човек най-първо ще знае, как да моделира своята глава, а едновременно с това и цялото тяло.

Някои ще възразят: „Какво значение имат формата, устройството на главата и тялото на човека?" При сегашното развитие на човечеството, всеки човек, на когото костта на черепа е дебела, той не е готов за новата култура. Костта на черепа у човека трябва да бъде тънка и гъвкава, а мозъчните центрове трябва да бъдат отзивчиви, възприемчиви към вълните, които идват от добрите и възвишени същества на културния свят. Само по този начин ще може да се създаде вътрешна връзка между тях. Кой от вас, например, може сега

със своето вътрешно радио да се разговаря с някой човек от България, или още повече с някой човек от Америка, и да образува с него връзки? Както е възможно да стане това със същества от физическия свят, по същия начин е възможно хората да се разговарят и със същества от невидимия свят. Както хората се съобщават по телефони, телеграфи, а днес вече и по радио-апарати, така също могат да образуват вътрешни връзки, вътрешни отношения с възвишения Божествен свят.

Всеки човек трябва да си създаде вътрешни отношения с Христа! Какво се изисква за това? - Да си приготви своето вътрешно, духовно радио, с което да възприема мислите на Христа и да се разговаря с Него. Като приготвите радиото си, вие отивате при Христа, дрънкате на звънеца, и Христос ви се обажда: „Кой там?" Господи, аз съм. Какво искащ? - Намирам се в трудни условия на живота, помогни ми да изляза на свобода. От много години Те търся, едва днес Те намерих. – В какво седи твоето затруднение? – Млад съм, искам да се оженя, а не мога да намеря момата, която търся. – Тази мома, за която ти ще се ожениш, още не се е родила на земята, затова по-добре не се жени. Искаш ли друго нещо? - Беден съм, Господи, къща нямам, а и навред около мене бедни хора. – Днес ти живееш между лоши хора, престъпници, и ако станеш богат, заради богатството те ще те убият, с което твоето развитие на земята ще се прекрати. Ето защо, по-добре за тебе е да останеш беден. Ще искаш ли още нещо? Да, Господи, искам да уча, да свърша университет. – И това още не е за тебе. Съвременната наука е повече материалистична, отколкото духовна, и ако ти, с твоя неопределен още ум, влезеш в университета, ще се изопачиш в мисълта си. Затова, по-добре остани прост човек на земята. Истинските професори не са дошли още. Ти не си дошъл до същността на нещата, а искаш да се занимаваш с материални работи. Какъв въпрос още искаш да ми зададеш? – Господи, искам да Ти служа! Какво ще отговори Христос на този въпрос? – Той ще вземе Евангелието и ще му прочете стиха, който е изказал преди 2 000

години на света: „Който иска да дойде при мене, да дигне кръста си и да ме последва"!

Значи, съвременното човечество се намира в епоха 2 000 години след Христа. То е извървяло вече пътя на страданията и е готово да следва Христа. Ако съвременният човек е развил своето духовно радио, с какво трябва да занимава Христа? Ако той иска да се свърже, нека се свърже, нека съжителствува с някой ангел. Ако той иска да живее идеен живот, нека се обърне към Бога, да иска Божият Дух да се всели в него. В някои от стиховете на Писанието се казва: „Който иска да живее идеен, щастлив живот, нека съедини своята душа и своя дух в едно, да живеят заедно". Думата „дух, взета в широк и дълбок смисъл, подразбира най-мощната, и най-красивата форма, която съществува в света. Душата пък представлява най-меката, най-нежната форма в света. Ще знаете: всяка форма, която внася мощ и мисъл в човека, това е духът; и всяка форма, която внася мекота в човека, това е душата. Зад тези форми пък съществува известно съдържание.

Една от важните задачи на съвременния човек е да моделира своя череп. Сегашните хора се ретушират, но те не знаят по какъв начин става правилното ретуширане. Има известни правила и закони, по които човек може да се ретушира, но същественото и важно за човека не е да се ретушира, а да моделира своя череп, както и своето тяло. Когато Господ създаде света, Той остави един модел, един образец, но който човек да се ръководи, да знае, какво трябва да изработи и постигне в своя живот. Де е сега този модел? Дайте ми скицата на първата глава, на първата ръка, на първото око и ухо, на първата уста, на първия език, на първите дробове и на всичко хубаво в човека, което Бог създаде! Първите неща, които Бог създаде, са съществените неща в живота на всеки едного. Ние трябва да имаме тези точни математически и геометрически мерки, които Бог е дал първоначално. Те представляват истинския човек.

Съвременните учени казват: „Анатомически човек е построен по този и този начин". Казвам: една анатомия съществува в света. Божествената анатомия. Една физиология съществува в света. Божествената физиология. Важни са първичната анатомия и първичната физиология за човека. Това, което съвременните учени наричат анатомия и физиология, не е нито анатомия, нито физиология – това е деформация на човека, това е особен род патология. Да изучаваш анатомията и физиологията на човека, значи да изучаваш органите в човешкото тяло и техните функции тъй, както Бог първоначално ги е създал. Като погледнеш една кост, трябва да знаеш, че тя е жива, никога не умира. Костите, които Бог е създал, не умират. Черепът, който Бог е създал, не умира, не се разпръсква. Всичко, което умира, което се разпръсква, не е Божествено.

Казвам: ние говорим за вътрешния човек, у когото душата и духът живеят заедно. Има ли човек това състояние в себе си, той никога не умира. Такъв човек е безсмъртен. Сега, някой човек казва, че няма да умре, а при това умира. Друг някой казва, че ще живее много време на земята, най-малко 120 години, а при това, не се минават десет години, и той умира. Истинското знание на човека седи в това, като каже, че няма да умре, да не умира; когато каже, че ще живее повече от 120 години, да ги доживее. Той казва, че ще живее 120 години, но започва да се колебае, да се съмнява, че ще ги доживее, започва да мисли, как ще ги прекара и т. н. Какво представляват 120 години пред 2 000 и повече години или пред цялата вечност? – Една микроскопическа част от целия живот.

Казвам: при сегашното състояние на живота, за онези хора, които искат да живеят нов живот, по нов начин, се изисква положителна, Божествена наука. Тази наука изключва всички противоречия. Дойдете ли до тази наука, никой не може да каже, че разбира нещата по своему. В тази наука има едно разбиране на нещата, а не две разбирания. Дойдете ли до извора, водата трябва да

бъде еднаква. Вие не може да имате различни разбирания за водата. Щом вкусовете ви са еднакви, ще имате еднакви схващания за водата. Вие не може да имате различни разбирания и за светлината. Щом очите ви виждат еднакво, ще виждате едни и същи форми, едно и също положение за нещата. Ако двама фотографи имат еднакви плочи и застанат пред един и същ предмет, при едно и също положение, и действуват в едно и също време, те ще получат два еднакви образа. Различни ли са условията, и образите ще бъдат различни.

И тъй, когато някой казва, че мисли малко по-другояче от останалите хора, това показва, че той се е намирал при по-особени условия от другите. Това подразбира, че едни хора наблюдават слънцето сутрин, други – по обяд, а трети – вечер. Тия три вида наблюдения ще го различават, но трите заедно ще съставляват един полукръг. Всички данни от тия три вида наблюдения трябва да се съберат и да образуват едно цяло. Първият, който е наблюдавал слънцето при изгрев, ще разкаже подробно на другите двама, какъв е бил изгревът. Вторият, който е наблюдавал слънцето на обяд, ще разкаже на другите двама, какво е било обедното слънце. Третият пък ще им разкаже, какъв е бил залезът на слънцето и т. н.. Като се съберат всички данни около движението и светлината на слънцето, човек няма да намира никакво противоречие, както в живота, така и в цялата природа. Ако всички хора едновременно наблюдаваха изгрева на слънцето, те щяха добре да се разбират.

Като говорим за изгрева на слънцето, ние не подразбираме толкова физическия изгрев, колкото духовния изгрев, т.е. изгрева на душата. Изгревът на слънцето, това е изгрев на душите на различни същества. Значи, тия същества са причина за изгряване на слънцето. Психическият изгрев на човека е израз на импулса, който имат съществата, които живеят над него. Ако тия същества имаха активно съзнание, нашият изгрев никога не би залязвал. Следователно, всичко, което ни заобикаля – тревите, растенията, животните,

звездите, слънцето – е израз на Божественото съзнание, което изгрява и функционира във всички свои части. Всички тия неща съставляват части на целокупното Божествено съзнание. Това съзнание не се проявява навсякъде в еднаква степен. Божественото съзнание е проявено у човека само до известна степен, когато у светиите и гениите то е проявено в по-висока степен. Когато става въпрос за погрешките на хората, светиите и гениите не ги съдят, не се занимават с техните грехове. Когато светията носи греховете на хората, той знае те че са техни, а не негови. С това той иска да им помогне.

Та казвам: Христос е дошъл на земята с цел да освободи хората от страданията. Той е казал на учениците си: „Който иска да придобие вечния живот, нека да носи кръста си и ме последва". С това Христос подразбира следното положение: на пътя, по който вървиш, е поставен камък, с който хиляди коли се строшават. Затова, ако искаш твоята кола да не се строши, дигни този камък от пътя и го тури на друго място! По този начин ти ще направиш добро и на себе си, и на другите хора, които минават по този път. И след това, като дигнеш кръста си и отново минеш по този път, колата ти няма да се счупи. Това подразбира този стих. Това значи освобождение от страданията, освобождение от кръста. Мнозина взимат този стих в неговия буквален смисъл и мислят, че наистина трябва да турят кръста на гърба си и да го носят. Кръстът, това са мъчнотиите, страданията в живота. Затова всяка мъчнотия, дигната на време, не е мъчнотия. Тя отслабва, стопява се, и у човека остава една малка радост. При всички мъчнотии в живота, в съзнанието на хората остава мисълта, че животът е тежък, че Христовият кръст е тежък, че Христовото учение е тежко и неприложимо. Питам: тежък ли е кръстът на Любовта? Тежък ли е кръстът на знанието? Тежък ли е кръстът на богатството? Тежки неща в живота са само тия, които се използуват неправилно и неразумно. Богатият човек казва: „Тежък е моят кръст". Добре, щом твоят кръст е тежък, дай го на мене! Не, не може. – Щом не го даваш,

не е тежък твоят кръст. Бедният човек казва: „Тежък е моят кръст!" – Добре, аз съм готов да понеса кръста на бедния човек, но едновременно с това искам да взема и неговия живот, неговия ум и неговото сърце, тъй както му са дадени от Бога. Готов ли е на това? – Не е готов. Значи, и неговия кръст не е тежък. Американският професор, доктор Strong, който е заминал вече за другия свят, често казваше: „Колкото и да страдам, с нищо на света, обаче, не бих заменил своя ум, своето сърце и своя живот! За никакъв царски живот, за никаква царска корона не бих заменил своето състояние!"

И тъй, ще знаете, че никому не е тежък кръстът – нито на богатия, нито на бедния, нито на учения, нито на простия. Човек сам прави кръста си тежък. Когато някой казва, че кръста му е тежък, то е, защото той не иска, или пък няма желание да изпълни волята Божия. Защо трябва да служим на Бога? Преди всичко Бог не се нуждае от нашето служене, но по този начин, именно, Той иска да ни направи свободни. Човек не може да добие своята свобода, ако не служи на Бога. Това е един абсолютен закон, който съществува не само между хората, но и между всички същества, в каквато степен на развитие и да се намират. Да служиш на Бога, това подразбира да имаш силно, интензивно желание да добиеш свободата си. Човекът на свободата винаги има разположение на духа, светът пред него се разтваря широко, и той е радостен и весел. Който го види, казва: „Този човек е щастлив, защото е намерил своя Учител, своя господар, на когото няма подобен в света". Днес, ако срещнете някой човек, който не е придобил свободата си, дълго време трябва да го убеждавате, че е необходимо да се моли на Бога, да Му служи. Той ще ви пита: „Защо е потребна молитвата, защо трябва да служа и да се подчинявам на Бога? На същото основание и аз ще ви запитам: защо да не се моли човек? Защо да не служи на Бога? Същият този учен, който пита, защо трябва да се молим и служим на Бога, щом се разболее, веднага вика лекари и се моли да му помогнат. Като дойдат лекарите при него, те започват да му предписват различни лекарства, от които да

взима по няколко капки на ден. Този учен професор взима ту едно, ту друго шише с лекарства, внимателно отлива по няколко капки и започва да ги пие. Питам: това не е ли молитва? Той употребява ден след ден по 5 - 10 капки от някое лекарство, но работата не отива на добре – болестта не излиза от него. Пак дойде лекарят, предписва второ лекарство, по пет капки три пъти на ден, но и този път болестта не си отива.

Казвате: „Има ли нещо лошо в това, човек да слуша и изпълнява предписанията на лекарите? – Нищо лошо няма. Това не е унижение. Често детето се качва на гърба на баща си, и този голям учен, виден професор, го разнася из стаята, като кон. Детето се моли на баща си: „Тате, поноси ме малко!" Има ли някакъв срам в това, бащата да служи на своето дете? – Няма никакъв срам. Безчестие ли е за магарето, когато някой човек се качва на гърба му? Не е безчестие. Безчестие ли е за човека да се качва на гърба на магарето? – И това не е безчестие. Мнозина казват: „Горкото магаре!" Казвам: горкият човек, който се е качил на гърба на магарето! Ние разглеждаме въпроса в обширен смисъл. Когато човек се качи на гърба на някое магаре, той приема неговите разсъждения, а магарето приема разсъжденията на човека. Въпросът не седи в това, за кого е безчестието, дали за човека, или за магарето, но казвам: привилегия е за магарето да се качва човек на гърба му; привилегия е и за човека да се качва на гърба на магарето, да става вътрешна обмяна между него и магарето, да види човек, какво е положението на магарето днес. Лесно е да се каже: „Магаре е това!" "човек трябва да разбере, какво е предназначението на магарето, като форма, която Бог е създал. Съвременните хора имат лъжлива идея в себе си, като мислят, че само човешката форма е създадена съобразно законите на великата природа, а всички останали форми са несъобразени с живата разумна природа. Вярно е, че човекът заема високо стъпало по своето развитие, в сравнение с всички други същества, но ако в неговата форма липсват всички други форми, в него ще се забележи един вътрешен дефект.

Аз говоря за разумните хора, които съзнателно вървят в пътя. В съзнанието на тия хора никога не трябва да става прекъсване. Те трябва да знаят, че всяко нещо, което става в света, е на своето място и време. В такъв случай, всеки човек е достоен за това, което му се дава или за това, което му се случва в живота. Мъчните задачи са достояние на силните, на способните ученици, а не на слабите. Какво показва натовареният кон? – Че е силен, че е достоен за товара, който носи. Човекът на големите жертви е достоен за всичко, което прави. Ако се разсъждава по този начин, ще видим, че между всички явления има вътрешна връзка. В Божествения свят има един вътрешен закон, който регулира всички неща. Ако питате, защо Господ създаде така света, никакъв отговор няма да получите. Като отидете в някоя гостилница, вие няма да питате, защо Господ създаде хората само да ядат и да пият, но ще кажете гостилничаря: „Моля, бъдете тъй добри да ми дадете един хубав обяд!" Да се храните и да поддържате живота си, това е реалното за вас. Запитате ли някой знаменит професор, защо Господ създаде човека по този, а не по друг начин, той ще ви даде една бележка и ще ви изпрати до друг професор. Отидете ли при него, и той ще постъпи по същия начин.

За изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. След освобождението на България един млад българин се завръща от Америка, дето свършил науките си и се явява при княз Батенберг да го моли за някаква служба. Князът като го видял, намислил да го направи пръв министър в България, и затова го запитал: „Каква служба искате да ви дам? Бихте ли приели някой висок пост?" – Не, аз искам да стана директор на една от тукашните гимназии". Князът му дал една бележка, с която го изпратил до един от своите министри, като му казал: „Ще отидете с тази бележка при министъра, той ще ви даде исканата от вас служба". Обаче, като отишъл при министъра, този българин не получил директорското място, а същевременно изгубил и министерския пост. Това значи да не разбирате основния закон на живота.

Казвам: като отидете при Бога, няма да казвате, че този пост не искате, или онзи пост не искате. Съвременните хора искат да станат велики. Там е нещастието на хората. Много хора искат да станат велики поети. – Днес светът страда от поети. Много хора искат да станат велики музиканти. – Светът страда от музиканти. Много хора искат да станат пророци. Мнозина пък искат да станат учители. – Светът страда от учители. Когато Бог е създал света, Той е поставил поетите, учените, философите, пророците, учителите на своето място. И затова ти, който си останал последен, не искай да станеш нито поет, нито философ, нито пророк, нито учител, но кажи: „Господи, дай ми един хубав обяд!" Какво по-хубаво от това? Казвате: „Ами ние кога ще заемем едно от тия почтени места?" – Когато някой от тия поети, или философи, или учени, или професори се наситят на своето място и ви кажат: „Вземете моето място!" Трябва да знаете, че в духовния свят поетите, философите, учените и пророците не са самозвани, не се назначават произволно, но първоначално са назначени от Бога. Тия хора са родени от Бога и са дошли готови със своите дарби. Човек не може да бъде пророк, ако не е роден за такъв; човек не може да бъде философ, ако не е роден за такъв; човек не може да бъде учител, ако не е роден за такъв. Родените от Бога са хора, които носят благословение за света, а всички други, които не са родени от Бога, те създават нещастия, както за себе си, така и за окръжаващите.

„Той дойде при Пилата и поиска тялото Исусово". Наистина, нужно е тялото Христово, но по-необходим е Христовият Дух. В Писанието се казва: „Ще изпратя Духа си. И като дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко." Съществено нещо е тялото Христово, но важно е да имаме и Христовия Дух. Когато се казва, че трябва да имаме Христовия Дух, това не подразбира, че ще Го придобием изведнъж, но постепенно. Идването на Духа е процес на пробуждане съзнанието. От хиляди години Христовият Дух работи в света, в душите на хората и в момента, когато човек осъзнае това и

образува вътрешна връзка с Духа, Той напълно прониква в него. Връзката между душата и Духа не се създава сега, но сега трябва само да се възстанови. Някой пита: „Аз дали съм достоен за тази връзка?" Който задава този въпрос, мяза на българина, който отишъл при Батемберга да иска служба. Та и вие сега не трябва да питате, дали сте достойни за тази връзка, или не сте достойни. На всеки, който задава такъв въпрос сега, в края на века, аз казвам: ти си от недостойните, защото, ако беше достоен, нямаше да бъдеш на това място. Щом си останал на края, щом не си свършил училището, ти си от недостойните. Друг някой казва: „"Аз не съм ли умен човек". – Ако беше умен, способен човек, ти щеше да бъдеш на своето място, а сега си останал на края, не си свършил училището. Такива заключения могат да се вадят от подобни запитвания.

Казвам: моята цел не е да ви обезсърчавам, но да ви насърча, да изправите някои свои погрешни разбирания, защото и напреднали в науката хора понякога могат да изпаднат в заблуждения. Най-първо мисълта на човека трябва да се освободи съвършено от всички тревоги и смущения. Често съвременните хора се безпокоят от мисълта, как ще прекарат живота си, какво ще стане с тях и т.н. Не се безпокойте, всички ще преминете добре. Христос казва: „Доста е злото за деня". Някой казва; „Мъчен е животът ми"! – Не говорете за мъчнотиите. Всяка мъчнотия развива по една сила във вашата душа. – Знаете ли какви лишения търпя? — Нищо, лишенията развиват вашия характер. — Никой не ме обича. – Не, има Един, Който ви обича. Бог ви обича. Ако Той не ви обичаше, вие не бихте дошли да живеете на този свят. Щом живеете, значи Той ви обича. Какво ще бъде в онзи свят? – Каквото и в този свят. Този и онзи свят са едно и също нещо. Те представляват двете граници на един и същ живот. Представете си, че аз излизам вън от стаята си без свещ, и никой не ме вижда, но гласът ми само чуват. Питат ме: „Моля, кой е там"? – Един ваш приятел. – Почакайте малко, сега ще изляза. Влизате вътре, обличате дрехата си, запалвате свещта, излизате вън и ме виждате.

Значи, в този свят ви посрещат без свещ, а в онзи свят – със свещ. За да може някой да види своя приятел в духовния свят, трябва да запали своята духовна свещ. Обаче, и без свещ, и със свещ да сте, аз съм все същият ваш приятел. По същия начин, дали Господ ни посреща със свещ, или без свещ, Той е всякога и навсякъде един и същ.

И тъй, ако искате да разберете смисъла на Любовта в живота, да бъдете щастливи, трябва да живеете по новия начин, с нови методи и правила. Не живеете ли така, никой в света не може да ви обича. Ако вие носите отрицателното в себе си и се съмнявате във всеки човек, как ще ви обичат хората? Един необикновен човек може да ви обича, но един обикновен човек не може да ви обича. Вие не можете да обичате умрелия човек, който е започнал да се вмирисва; вие не можете да обичате развалената храна; вие не можете да обичате скъсаните дрехи; вие не можете да играете хоро с един човек, на когото кракът е счупен. Това е новото разбиране.

Днес всички хора говорят за старата Истина в света. Казвам: старата Истина, това е онази мъртва материя, която се тъпче от векове насам. Божественото, обаче, седи над всички времена и години. То никога не умира, а вечно живее. Този е новият възглед, който хората трябва да възприемат. Съвременните хора често се обезсърчават. Защо? – Те се стремят към новото, но като не могат да го постигнат изведнъж, отпадат духом. Не, човек трябва да се научи правилно да носи страданията. Каквото страдание и да му дойде, да каже: „Радвам се, че ме сполетя тази скръб, това страдание". Човек расте и се развива в скръбта, но трябва да има и радост в себе си. Радостта трябва да бъде винаги в тил, а скръбта – на фронта. При скръбта човек мисли, разсъждава, и по такъв начин той се развива и расте. Аз не говоря за онази скръб, която сломява човека. Тя е лишена от радостта. Аз говоря за онези моменти в живота на човека, когато радостта е в тил, а скръбта – на фронта. Такъв човек издържа всичко, като храбър войник. Имайте търпение, и вие спокойно ще изнесете страданията си, колкото и да са големи.

Мнозина казват: „Ние изсъхнахме вече." - Казвам: идете в градината, дето има изобилно вода и полейте и своята градина! Когато някой казва, че е изсъхнал, това подразбира, че няма кой да го обича. – Не, има кой да го обича. Затова, който е изсъхнал, нека отвори крана на своята чешма и да полее градината си. Онзи човек, който страда, че няма знания, нека пусне в себе си крана на знанието и да си каже: «Отсега нататък ще започна да придобивам знания". Друг някой казва: „Аз пък нямам любов." - Във всеки човек има един кран за Любовта. Пусни този кран в себе си и кажи: „Отсега нататък ще почна да придобивам Любовта." – Аз нямам Истината в себе си. – Пусни крана на Истината и ще я придобиеш. – Аз нямам Правдата в себе си. – Пусни крана на Правдата и ще я придобиеш.

Казвам: само по този начин новият живот може да дойде у вас. Гледайте радостно на живота и на света, и само по този начин Бог ще ви слуша и учи. И сега, понеже настава освобождението на земята, искат се силни и здрави хора, пълни с идеали и устой. Животът няма да бъде така мирен, тих и спокоен, както мнозина мислят. Защо? – Понеже иде нова култура. А когато иде нова култура в света, всички плодородни полета трябва да се разорат, цялата земя трябва да се преобърне. За да се разорат полетата, първо ралата трябва да минат отгоре им, а после да се засеят. И след 20 - 30 дни, гледаш, всичко отгоре им позеленяло – нов живот над тях расте. Същото нещо стана в Пловдив и в Чирпан при земетресенията. Бог пусна там ралата си и разора земята. Може би и другаде може да пусне ралата си да орат. След разораването, тези места отново ще се посеят, няма защо да се плашат хората. Днес Бог разорава не само България, но и целия свят. Ралата, плуговете, с които Бог разорава земята, това са разните видове страдания, нещастия, смърт, които сполетяват хората, но всичко това е за добро. И смъртта е едно благо за човека, но животът е още по-голямо благо. И скръбта е едно благо, но радостта е още по-голямо благо. Ако не дойде скръбта, по-малкото благо за човека, и радостта – по-голямото благо, няма да дойде. Ако не дойде смъртта, и животът

не може да дойде. Да благодарим на малкото благо, за да дойде по-голямото благо!

„Той дойде и поиска тялото Христово". Никодим отиде да търси тялото Христово – по-малкото благо, за да намери по-голямото благо – Словото Божие, Духа Божий. Той взе тялото Христово и Го постави в гроба. Това малко благо възкреси живота. Малкото благо, посято в живота, ще оживи ума и сърцето на човека, и тогава ще се яви неговия Спасител, неговия Учител, но не вече мъртъв, а възкръснал. Щом Учителят живее и възкръсне, и ученикът ще стане, ще оживее и ще възкръсне. Ако Той е мощен, и ученикът ще стане мощен.

И тъй, който е слаб, ще знае, че неговият Учител още не е възкръснал. Де е тялото на вашия Учител? Ще отидете да Го намерите и там ще чакате, докато дойде ангелът да Го възкреси. И когато Той възкръсне, ще дойде голямата радост, голямото благо в душата на учениците. И всеки, който придобие тази опитност, ще придобие и светлина в съзнанието си, прозрение в душата си.

И сега аз желая на всички ви така да възкръсне и вашият Христос във вас!

Беседа от Учителя, държана на 20 май 1928 г. в гр. София.

БОГ Е ДУХ

За предмет на тази беседа ще взема изречението: „Бог е дух". Тази тема е за велики умове, за философи, за адепти и за посветени хора, които разбират същината на нещата.

„Бог е Дух". Ние ще оставим думата „Бог" и ще се спрем на думата „Дух". Духът е проявлението на Бога. Той е Първичното начало, от което произтича разумността в света. Той движи, оживотворява и определя посоката на всички живи същества. Дето Духът се проявява, там животът се ражда. Писанието казва: „Изпраща Духа си и оживява, оттегля Духа си и умъртвява". Следователно, от чисто научно гледище, Духът се разглежда като вторичен принцип, произлязъл от най-великата и могъща сила в света - от Бога.

Питам: на какви начала почива животът? Отговорът на този въпрос се крие във всяко семенце. Не е достатъчно само да се създаде семето, но се изискват ред условия за неговото растене и развитие. Ако това е нужно за семето, толкова по-необходимо е за човека, който представлява разумен зародиш. Ако не се дадат на този зародиш съответните условия – светлина, топлина, влага, почва и нужните в нея елементи – неговото развитие ще се прекрати, ще се опорочи. В това отношение, не е достатъчно човек да работи и да се развива само през един живот, но трябва да продължава своето развитие и през втори, трети и ред още животи. Умът на много съвременни хора е толкова плитък, че той не може да възприеме идеята за прераждането, т. е. за съществуването на човека в много предишни животи и казва: „Ние живеем на земята само един път и след това умираме." Тия хора мязат на плитки барички, водата на които е дълбока само 3-4 сантиметра. Когато някой човек казва, че теорията за прераждането не е за неговата глава, това подразбира, че дълбоката вода не е за него. Той не може да плава в такава вода, има опасност да

се удави. И наистина, коя философия може да докаже, че човек в един живот може да добие всичко това, с което разполага днес?Човек разполага с ред дарби и способности, с ред положителни и отрицателни качества в своя характер, за които едва ли и най-гениалният философ би могъл да докаже, че те са резултат само на един живот.

В един от американските богословски университети, професорът по богословие разглеждал пред студентите си въпроса за създаването на света в буквален смисъл, като им казвал, че светът бил създаден в шест дни, каквито ние познаваме днес: шест денонощия по 24 часа. Казвате: „Възможно ли е това?" – За този професор е възможно, защото такъв е бил неговият умствен уровен, степента на неговото развитие; такива са били неговите възгледи за живота. Много учени, философи и богослови разглеждат този въпрос другояче. Това показва, че учените хора се различават помежду си по степента на своето развитие. Такава разлика съществува и между светиите, адептите, ангелите, архангелите и т.н. Това трябва да насърчава, да окуражава хората, а не да ги обезсърчава. Красотата на живота седи в разнообразието. В какво седи цената и красотата на някоя плоча, намерена нейде в земята още от най-стари времена? В разнообразието на надписите по нея. Ако тя беше гладка, полирана, нямаше да бъде тъй ценна. Надписите, надраскванията на плочата привличат вниманието на хората. Те напрягат ума си да четат, да разберат смисъла на тия надписи. Някои казват: „Драскулки са това"! – Не, тия драскулки са разумни вглъбявания на перото.

Казвам: сегашните геолози изучават образуването на планините, на канарите, огъването и пречупването на земните пластове, но те едва сега изучават истинската азбука, по която могат да четат тия неща. Питам: каква е първата азбука на геологията, по която можете да четете за образуването и промените на земните пластове? Казвате: „Огъванията, пречупванията на земните пластове стават вследствие външните влияния на природата върху земята и нейните вътрешни

промени. Тия явления пък и ред други са причина за земетресенията."
– Не, с огъванията и пречупването на пластовете въпроса не се разрешава. Това, което днес става на земята, е една катастрофа, не е нормално явление. Тъй, както виждаме земята, това не е нейния първоначален вид. Външно и вътрешно земята някога е представлявала нещо красиво. Пластовете й не са били тъй огънати и пречупени; планините й не са били тъй разхвърляни. Но когато боговете дошли на земята, те направили помежду си голямо сражение, при което разместили и изпочупили земните пластове, планините разхвърлили и нарушили първоначалния й ред и порядък. След това Бог ги задигнал и се заел с преустройството на земята. Затова, именно, се казва в Битието, че първоначално земята била неустроена и пуста.

И днес, по същия начин, всички управници вършат същото. Те са наследници на ония богове, които са живели някога в миналото. Като тях, и те прокопават земята, прокопават тунели, вадят богатства и съкровища от нея, въглища и разни видове руди. След всичко това учените обясняват, как се образували пещерите в природата. В Америка, при изкопаване на въглища се образували пещери, с входове дълги около 10 километра. Някой учен геолог ще обясни образуването на такава една пещера с влиянието на подземните водни сили и газове и т.н. Казвам: не са само тия причините за образуване на пещерите в природата. Причината седи в самите хора. Те са копали дълбоко в земята, да вадят въглища, вследствие на което се образували големи празнини. Обаче, празни пространства в природата не могат да съществуват, затова в тия места нахълтва вода, разни газове, които започват да влияят върху земните пластове по физически и химически начин, докато най-после ние виждаме тук-таме образувани пещери. За нас не е важно, какво е било лицето на земята първоначално и какво е днес, защото ние знаем, че между всички явления на миналото и настоящето има непририивна вътрешна връзка.

Според нас, както има връзка между външните и вътрешните явления в природата, така също има връзка и между топлината и Любовта, между светлината и мисълта. Когато топлината се увеличава, и Любовта се увеличава. Обаче, има една определена граница на топлината, зад която проявите на Любовта са вече неразумни. Щом топлината надмине 100°, проявите на любовта са неразумни. Питам: при колко градуса топлина човешкият живот може да функционира правилно? Понякога в химическите лаборатории се изисква голяма топлина, за да разлагат някои съединения, или да стопяват различни метали. Там си служат с температура 00 - 400 -500 - 1000 - 2000 - 3000 градуса, според нуждите. Такива и по-високи температури се образуват понякога и във вътрешността на земята, но това са редки случаи. Топлината може да се увеличава безгранично, тя може да достигне до 5000 градуса, до пет милиона градуса, а някога до 250 милиона градуса и повече.

Обаче, колкото и да се увеличава топлината, ние различаваме два разреда топлина: при едното увеличение на топлината човек расте и се развива правилно, а при другото увеличение той се топи и се превръща във въздухообразно вещество.При този случай човек губи формата си. Представете си, че на земята дойде една гореща вълна около 10 000 градуса. Какво ще остане от цялата съвременна култура? – Тя ще изчезне. Това са бъдещи възможности. Писанието казва, че ще дойде ден, когато земята ще се яви пред лицето на Бога и ще се разтопи. От разтопяването на тази земя ще се яви новата земя и новата топлина, при която всички същества ще могат да растат и да се развиват. Сегашната топлина има чисто физически, механически характер, вследствие на което в организмите на живите същества се явява известно противодействие, и те се разрушават. Днес нито един организъм не може да достигне своето крайно развитие; нито една пъпка не може да цъфне, както трябва, т. е. да се развие докрай. Ако се разцъфти добре, скоро увяхва и не може да завърже. В това отношение човек представлява пъпка. И ние виждаме, как хората се

раждат и скоро умират. Те се разцъфтяват, живеят, но до плод малцина достигат. Които пък успеят да завържат плод, плодът им скоро окапва. За сега много малко плодове има в света. В духовно отношение човек е дошъл до фазата, дето трябва да изучава дълбоката наука, да изучава законите и силите в природата, чрез които може да добие пълно оплодяване. Някой казва: „Аз живея". – Как? – Като пъпка? – Ама аз искам да придобия знания. – Какви знания искаш да придобиеш? Ако имаш знание и при първото заболяване викаш лекари да те лекуват, какво знание е това? Ако имаш знание, но си поставен в ограничителни условия на живота – в робство, в лишения, постоянно гладен, нямаш жилище, де да се подслониш, и не можеш да разрешиш този икономически въпрос на живота, какво те ползува твоето знание? Ако имаш знание, но си роб на модата, цял ден се занимаваш с облеклото си, с обущата, чакаш да дойде последната мода обуща от Париж, да видиш, какви са токовете им, дали тесни или широки, какъв смисъл има твоето знание? Учените хора се запитват: „Кои токове са най-добри и хигиенични?" – За едни случаи са добри ниските токове, а за други случаи – високите токове. И едните, и другите токове имат своето предназначение. Кои хора обичат да носят високи токове? – Ниските хора. Когато някоя дама иска да стане по-висока, тя носи обуща с високи токове. Защо хората искат да бъдат високи? – Някои твърдят, че високите хора са идейни, а ниските – материалисти. Да, но интелигентността на човека не се определя от височината на токовете. Всъщност, кои са подбудителните причини, които карат хората да носят ниски или високи токове? Някой ще каже: „Това са маловажни работи". – Действително, в едно отношение са маловажни, но в друго отношение не са маловажни работи, защото въпроса, какви токове трябва да носи човек, има значение за неговото здравословно състояние. За в бъдеще учените хора трябва да приспособят токовете с пружини, че като стъпва човек, пружината да се свива и разпуща, да улеснява движението. Тъй както днес се правят токовете на обущата,

при стъпване токът удря силно земята, и предизвиква сътресение в гръбнака на човека. Вследствие на това сътресение, много хора заболяват от различни разстройства на нервната система.

По начина на стъпването, на ходенето се познава и характера на човека. Човек, който стъпва твърдо, тежко, той е твърд, упорит и своенравен. Онзи пък, който стъпва само на пръстите си, върви леко, тихо, като котка, той е ловък, хитър по характер. Някои питат: „Защо този човек удря тъй силно с краката си?" – Защото центърът на тежестта в този човек се намира в задната част на главата. Той ходи като кон, тропа с краката си. Когато разумният човек върви, той стъпва леко, никой не го чува. Добрият човек също тъй върви тихо, леко, като по вода. Войникът като върви, цялото здание се тресе. Нищо лошо няма в това, но при такова ходене се хаби повече енергия.

Като наблюдаваме възгледите на съвременните хора, много от тях, по какъвто начин стъпват, така разрешават и някои важни житейски и философски въпроси. Например, те разрешават догматично въпроса за Бога. Обаче, понятието Бог е необяснимо. Бог е това същество, което е съществувало и съществува преди всички други същества. Той е неограничен, а ограничава всички други същества, като включва всичко в себе си. Бог е вечен и безпределен. Всичко, което влиза в Неговото съзнание, се ограничава, затова именно, и нашата вселена е конечна и ограничена. Например, може да се изчисли, колко милиарди звезди има във вселената. Съвременните математици изчисляват, след колко години вселената ще дойде до своя край.

Сега ще ви представя една картина от Корана, която Мохамед представил в една от своите легенди. Картината представя момента, когато цялата вселена умира: всички слънца и планети изгасват, потъмняват, рай и небе изчезват; всички хора, всички ангели, архангели застиват, а остават само Бог и архангел Михаил. Като се огледал архангел Михаил сам всред цялата вселена, станало му много мъчно и не могъл да издържи този момент, затова си откъснал

главата. Това е турско разбиране! Питам: верен ли е този факт? - Може да бъде верен само 50 %. Обаче, ако цялата сегашна вселена, с всички свои слънца и планети, с всички живи същества по нея изчезне, животът ще се трансформира, ще мине зад нейните предели. Зад тази материална вселена, която ние познаваме, има друга вселена, създадена от по-ефирни същества, от по-ефирни слънца, недостъпни за нашите очи. Следователно, целият живот ще се пренесе в тази, именно, вселена, хиляди пъти по-красива от нашата. Всички същества, които са готови да живеят в тази вселена, ще се пренесат там, а тия, които не са готови, ще останат в сегашната вселена, да си късат главите, като архангел Михаил.

„Бог е Дух". Духът е нещо по-близо до човека. Той е носител на живот. При създаването на човека, Духът е внесъл красотата в него, която наричаме душа. Той е одухотворил човека. В света човек съществува не като дух, но като душа. В науката думата „дух" подразбира сила. И затова, когато искат да кажат за някой човек, че е силен, мощен, казват: „Този човек има силен дух".

Казвам: първата форма, в която Духът е вложил своята интелигентност, някои наричат „човек", т.е. частица излязла от Бога, или първото семенце, първият зародиш, който сега се развива в света. Учените хора на миналото, както и тия на настоящето, се стремят да разрешат въпроса, как се е създал човека. Ние оставяме този въпрос настрана, не го разрешаваме. Всеки, който се интересува от въпроса, как е произлязъл човекът, нека чете научните теории на ред естественици. Дълга е историята на човешката душа! Душата е принцип, който сам по себе си никога не умира, но постоянно се изменя. Душата е онази свещена, велика книга, в която са написани всички прояви на Бога. Човек живее по единствената причина, че съставлява проява на Духа. Следователно, висшите духове се грижат за човека, понеже в неговата душа е вложено всичко онова, което е минало преди тях, което сега става и което ще стане в бъдеще. Всичко

това е написано в човешката душа, и който знае да чете, може да учи от нея развитието на цялото Битие.

И тъй, като погледнем на човешкото лице, или на целия негов организъм, както е построен, ние можем да кажем, отде произтича човека. В Писанието се казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Това се отнася до първия човек. Вторият човек е направен от пръст, значи от всички елементи на природата, в която влизат и минералите, и растенията, и животните. Всички тия елементи, от които е направен човекът, се разглеждат като живи същества. Този човек е елиминирал идеалното, възвишеното в себе си, и затова трябвало да излезе от рая, да влезе в света, в живота, за да проучи своята нисша природа. Ето защо днес у човека бушуват различни желания, мисли, различни неразположения, с които той трябва разумно да се справи.

Казвам: на разумния човек днес е дадена велика задача към себе си – да пресъздаде своя характер. Не само това, но той трябва да завладее и да разработи силите и способностите, които са вложени в неговата душа. Много хора спорят върху въпроса, има ли душа, или няма. Хората, които казват, че душа не съществува, те не са интересни за нас, няма какво да се чете по тях. Въпросът е разрешен с тях, затова ние ги оставяме настрана. Ония хора, които признават съществуването на душата, те са научни книги, те са важни хора в света, и по тях може да се чете. Ние търсим хора с души. Когато някой професор казва, че душа не съществува в човека, ние казваме, че този професор не е от учените, не е от видните хора в света. Той се занимава с простите елементи в природата, както някой учен бактериолог изучава микробите. Цялата негова наука почива върху живота на тия малки същества. Един ден, когато природата няма да се нуждае от тия микроскопически същества, те ще изчезнат. Къде ще остане тогава науката на този учен бактериолог?

Същото може да се каже и за другите отрасли на съвременната наука. Например, някой физик изучава отдела механика, интересува

се от въпроса за движенията, за силите и законите, на които се подчиняват те и т. н.. Всичко това е хубаво, но какво ще остане от физиката, от механиката на този учен, когато един ден тази механика се видоизмени според новите условия на живота? Сегашната наука със своите задачи е временна. Какво ще остане у вас от цялата съвременна наука? Сега хората изучават готварството, шивачеството и ред други изкуства и занаяти, необходими за живота. Ще дойде ден, когато те няма да се нуждаят от готвачи, няма да шият дрехите си по този начин, както сега ги шият. Какво ще правят тогава тези готвачи и шивачи? Според мене, една от причините за нещастията, които сполетяват хората, е начинът, по който те шият и кроят своите дрехи. Шивачът размери плата, после го разреже с ножиците и започва да го шие с железни игли, надупчва го с тях и това нещо наричат шиене на дреха. Който облече такава дреха, иска да има мек характер. Това е невъзможно! Той ще мяза на дрехата си. Каквото прави човек с дрехата си, това ще правят и хората с него. Обущарят взема шилото си и дупчи кожата, прави обуща на хората. Както дупчи кожата, така продупчва и своите мисли; такива отношения си създава и към хората. Някой казва: „Чакай, ще намушкам аз този човек!" С какво го намушква? – С езика си. Такъв човек употребява езика си вместо шило. Значи, той е обущар. Ние не трябва да мислим, че нашите дрехи и обуща са идеални, но трябва да създадем нещо по-хубаво, което да влияе благотворно върху нашия характер. И ако съвременната култура не може да създаде нещо по-хубаво, по-идеално от това, което имаме сега, тази култура е в застой, тя е изиграла вече своята роля.

Сега, като се говори за новата култура, ние очакваме тя да внесе големи преобразования в живота, в религията, в науката на съвременните хора. Тя трябва да внесе обнова за цялото човечество. Хората на новата култура ще се обличат по нов начин, с нови дрехи, ушити по новите правила на шивачеството. В книгата на Данаила, глава 10, стих 5 се казва следното: „Подигнах очите си и видях человек

облечен с ленени дрехи ... и гласът на думите му като глас на народ". „Аз, прочее, останах сам и видях това голямо видение; и не остана сила в мене . . .» (8 ст.). „Чух, обаче, гласа на думите му, и като слушах гласа на думите му, аз бях нечувствителен, паднах на лицето си, и лицето ми върху земята" (9 ст.). Както виждате, Данаил, този велик пророк, който тълкуваше сънищата на Новуходоносора, падна пред лицето на този човек и изгуби силата си. Защо? – Разумно същество е бил този човек. Такива ще бъдат и хората на новата култура. Де живеят тези същества сега, във въздуха ли живеят те?

За мнозина от вас тия неща са понятни, а за други – съвсем непонятни. В такъв случай и моята беседа ще се отрази върху вас различно. Някои ще кажат: „Такива неща не трябва да се говорят. Ние искаме нещо по-практично, по-близо до нашия живот.„ Тия хора, в дадения случай, могат да се уподобят на петела, който намерил скъпоценния камък. Един петел излязъл да се поразходи малко и се качил на едно бунище. Той се поогледал наоколо, изгледал кокошките, издигнал главата си нагоре и започнал да кукурига, да покаже своето изкуство. По едно време взел да рови с краката си и нещо твърдо, лъскаво блеснало пред него. „Какво ли ще е това"? Клъвнал го и веднага го изхвърлил от устата си. То било един голям, хубав скъпоценен камък. „Това ли трябваше да намеря? Не можа ли да ми се падне някое хубаво зрънце, че да го дам на една от своите любимки?" Ако този петел имаше разбирането и разумността на човека, той би продал този камък и би купил с парите храна за хиляди кокошки и петли като него. С тази храна те биха прекарали много честити и спокойни дни, без да мислят, как да се прехранят, без да се мъчат да ровят земята.

Казвам: когато искаме нещо, най-първо трябва да се научим да служим на Истината. Съвременните хора казват: „Трябва да се живее! За да живеем пък, трябва да се храним: зрънца са нужни за живота! Тия зрънца струват повече от скъпоценните камъни". За известни случаи е така, но в дадения случай скъпоценният камък струва

повече, отколкото зрънцата на кокошките. Тия зрънца представляват старите идеи на човечеството, които не могат да го спасят. Всеки скъпоценен камък е една нова идея, която може да спаси човека. Такива са идеите, които включва в себе си великата Истина на живота.

Всеки човек трябва да има поне една основна идея в себе си, която да му служи като огледало на живота, да представлява великата Истина, в която да се отразява небето. Без такава идея човек не може да разбере света. Тази идея трябва да бъде като нашите очи. Нека гледаме през нея, макар и да не разбираме всичко. По-добре е да гледаш, макар и да не разбираш всичко, отколкото да не гледаш. От гледането, от виждането идват знанията. Докато имаме сърце, ние чувствуваме. Не считайте, че със сърцето си ще можете да разберете всичко. Достатъчно е, че чувствувате. Някой казва: „Аз искам да преживея нещата." – Това е лъжлива философия. Не преживявайте нещата, но ги живейте! Когато някой каже, че е преживявал много неща ние казваме: този човек е преживял изгарянето на къщата си, умирането на баща си ,на майка си, на жена си, на децата си и т. н... Каква наука има в преживяванията? В преживяванията има нещо непостоянно. То има смисъл само тогава, когато от него остават опитности за душата. Ако преживееш нещо и не придобиеш никаква опитност, това преживяване няма смисъл.

Някои хора казват: „Тази фаза на живота трябва да се преживее!" Коя фаза? – Детинската. – Защо? – Защото децата не знаят, какво трябва да правят. – Ами възрастните знаят ли, какво трябва да правят? Напротив, човек сега, именно, трябва да започне с детинското състояние в себе си; да бъде тъй чистосърдечен, тъй любещ, като децата; същевременно тъй разумен и интелигентен, като възрастните. Казано е: „Бъди дете по сърце, мъж по ум!" Злото в живота седи, именно, там, че хората остаряват преждевременно в своите идеи, а остаряването всякога води към изгубване смисъла на нещата. Някои казват: „Не искаме да се занимаваме с тези работи, искаме да си

починем, да дойдем до състояние на упокоение". В Писанието се казва: „И прибра се Авраам при отците си и си почина".

Какво означава думата „почивка"? В Писанието думата „почивка", почина си Авраам, подразбира благоприятните условия на живота, висшия свят, дето душите отиват да изучават живота в неговия дълбок смисъл. В Евангелието на Лука, глава 16 се разправя за един богат човек и за друг сиромах, на име Лазар. „И умря сиромахът, и занесоха го ангелите на лоното Авраамово" – при благоприятните условия на живота; „умря и богатият и погребан бе. И занесоха го в ада , при лошите условия на живота.»Тези два свята са далеч един от друг, но жителите им имат радио, с помощта на което се съобщават. Те са на разстояние едни от други с хиляди километри, но се виждат и се разговарят „Богатият, като беше изложен на големи мъки в ада, дигна очите си и видя отдалеч Авраама и Лазара в неговите обятия. Той извика и рече: „Отче Аврааме, помилвай ме и проводи Лазара да накваси края на пръста си с вода и да разхлади езика ми, защото съм на мъки в този пламък." Аврам му рече: „Синко, припомни си, че ти си приел твоите добрини на земята, а Лазар – злините; сега той е на утешение, а ти на мъки". Това показва, че има вътрешно равновесие в целия живот.

Значи, в Писанието се изнася живота и опитностите на велики души, които трябва да се изучават. Някои ще запитат: „Дали е вярно всичко това, което се говори?" Тогава аз ще ви запитам: „Всичко, което е писано в книгите, в учебниците, вярно ли е? Всичко, каквото проповядват учителите и свещениците, вярно ли е?" Кой не е говорил за Бога днес? Кой не третира въпроса за Неговото съществуване? Обаче, за Бога може да говори само този, който има велик ум и възвишено сърце. Това не е за обикновените хора, но сега и тия хора казват, че Господ им говори. Това не е вярно. Ако земята се разтопява пред лицето на Бога, какво ще стане с обикновения човек, като се яви пред Него? И Моисей, който беше велик адепт, който учеше в Египет, толкова се изплаши от видението, че каза: „Много съм изплашен и

разтреперан". – (Евреем 12:21). Моисей се уплаши от Бога, а евреите от него, защото светлина излизаше от лицето му. И за да могат да го гледат, той тури було на лицето си. Съвременните християни казват: „Ние искаме да отидем при Бога". – Ще отидете, но ще се разтреперите като Моисея, и хората ще се плашат от вас. Бог е внесъл живота у нас. И този страх, който имаме, той е да не изгубим живота си, защото само живият човек се страхува, но не и мъртвият.

Казвам: Духът е проявление на Бога, затова Той трябва да се изучава във всичкото свое разнообразие. Когато Духът действува в ума, в сърцето и във волята на човека, трябва да се изучават законите, при които Той действува. Защото, ако вие не разбирате законите и едновременно поставите в ума си два елемента, еднакви по сила, те ще произведат във вас противоположна реакция, която може да ви разруши. Ако едновременно поставите в ума си две еднакво силни идеи, те ще произведат в душата ви омраза. Ще ви приведа следния прост пример: когато някоя красива мома дружи с грозни моми, тя е доволна от положението си, защото красивите момци обикалят само нея. Яви ли се в обществото й мома, по-красива от нея, тя става недоволна, и в душата й се зарежда омраза към хубавата мома, защото тя отнема половината от красивите момци. Двете хубави моми не могат да живеят добре помежду си, защото и двете имат положителен, творчески характер. Всяка красива мома или момък имат желание да вземат богатството на своя страна. Всички богати, всички силни хора, всички управляващи са положителни.

Добре е хората да бъдат положителни, но между тях всякога ще се явява спор. Има една страна в живота, дето не се явява спор. Тя е мекият елемент – Любовта. Когато говорим за Любовта, разбираме тази сила, именно, която внася живот. Само Любовта може да внесе живот. Ако при сегашните условия Духът дойде в човека, Той не може да внесе живот, но внася знание, сила и интелигентност. Когато Духът дойде у човека, той започва да страда повече, отколкото по-рано и казва: „Защо ми трябваше да свърша университет? По-рано, като

овчар, положението ми беше по-добро. Сега, този ме подтикне на една страна, онзи на друга". Този човек има вече по-голямо мнение за себе си, по-големи стремежи и изисквания, вследствие на което става по-недоволен от живота. Кое е по-хубаво: да бъдеш учен, или невежа? Разрешението на въпросите не се постига чрез невежеството. Нима онзи вол, който по цял ден оре нивата на своя господар и живее в пълно невежество е по-щастлив от човека? По-завидно ли е неговото положение от това на човека? – Разбира се, че не е по-завидно. Сегашните учени са недоволни от живота главно поради това, че те не вярват, че при всички събития в живота, едно разумно висше съзнание обединява и ръководи всички хора. Съвременните хора не допущат в ума си мисълта, че има Едно висше същество над тях, което ги ръководи и управлява. Например, Наполеон имал свой гений, свой ръководител в живота си. – По същия начин всеки човек има свой ръководител. Обаче, тия гении, които предприемат някакви работи без духовно ръководство, те се различават по своите знания от ония гении, които във всяка своя работа или предприятие се допитват до своя духовен ръководител. Някой казва: „Аз се разговарям с Бога." – Добре, щом се разговаряш с Бога, кажи какво има на слънцето. Разкажи ми да се поуча от тебе. – Нищо не зная за слънцето. – Щом не знаеш нищо за слънцето, няма да знаеш нищо и за Бога. И това било гениален човек! С Бога се разговаря, а не може да реши най-простата математическа задача. Когато човек отива при Бога, Той го завежда на слънцето, показва му всички красиви звезди, всички плодни дръвчета в своите градини, представя го на ангелите, като им казва: „Ето един от моите любимци!"

Сега, хората като не разбират смисъла на тия неща, казват: „Това са отвлечени идеи, неприложими в този живот. Всички религиозни хора се занимават все с такива отвлечени идеи. От тия хора нищо не може да се очаква." – Не е така. Всеки човек, който има правилно понятие за Бога, той има възвишена душа и мощен дух; той има знание, сила и любов. За такъв човек е безразлично, дали е поставен

на опашката или на главата, дали има рога или копита – каквото и да му турят, всичко приема. Този човек е учен, знае как да се освободи от рогата и от копитата си. В каквато форма и да го поставят, той ще може да излезе навън. И да го варят и да го пекат на скара, като риба, докато от едната страна го пекат, той ще се обърне на другата страна и пак ще скочи във водата. Такъв човек се намира в положението на онези риби, които пекли някога за Пилата. Едно предание разправя, че когато Христос бил разпнат, Пилат, който искал да Го освободи, пожелал да му опекат няколко риби. В това време Мария и Магдалина дошли при него да му съобщят, че Христос възкръснал. Като чул това, Пилат се учудил на тия думи и казал: „Ако е вярно това, нека рибите от скарата скочат във водата". И действително, рибите от скарата скочили направо във водата. И сега, на основание на това, хората казват, че едната половина на рибите била опечена, а другата половина – недопечена. Защо съществува това предание в света – не се знае. Рибата е емблема на Християнството.

Казвам: ако човек има дълбоко разбиране и понятие за Бога, и на скара да го пекат, той от скарата ще скочи и пак няма да се опече. Колкото и да пекат този човек, пак не могат да го опекат. Всеки учен, всеки млад или стар човек трябва да се стреми към новото учение, към новите понятия за Бога и за природата. Имате ли обикновени разбирания по тия въпроси, от вас нищо не може да излезе. Човек не може изведнъж да стане светия, но постепенно ще върви от стъпало на стъпало, докато стигне върха. Това е последователен процес на развитие, на приготовление, докато се дойде до положителните, истински разбирания на живота.

„Бог е Дух". От правилното разбиране на Духа зависи доброто състояние на човешкия ум. В това отношение съвременните физиогномисти определят интелигентността на човека по неговия нос. Веждите пък определят, какъв е носът. Понеже веждите са над очите, те определят носа, те дават направлението му. Носът се определя още и от устните на човека, от тяхната големина и форма.

Значи, носът, веждите и устните определят интелигентността на човека. Това са живи геометрически линии, от които зависи, дали човек може да стане гениален или да си остане обикновен. Има много хора, които са свършили университет, а минават за простаци; има и такива пък, които не са свършили университет, а минават за учени. Не се лъжете от външното положение на хората! Гледате някоя мома, която се хванала на хорото, като нея няма втора: пее, скача, всички наоколо учудва. Ожени ли се, родят ли й се деца, не знае, как да ги гледа – от нея по-проста няма. На хорото тропа хубаво, но не знае как да живее. В живота ще срещнете много такива хора, които са свършили четири факултета, но нищо не знаят за Любовта, за Духа, за душата, за ангелите, за звездите, за слънцето, за планетите и т.н. Те казват: „Това са празни работи". Според тях, кои работи не са празни? Да отидат на Хамлет, на Венецианския търговец или на друго някое представление, това не са празни работи. Какво искал да каже Шекспир с тия свои произведения? Той искал да покаже на хората, че за всичко в света има съответно наказание и възнаграждение. Същината на въпроса седи в това, че всичко получава своята равноценност. Във физически смисъл то подразбира: на всичко, каквото мислим, чувствуваме и действуваме, равноценното ще дойде. Следователно, когато страданията дохождат в живота, те имат своята равноценност. Тогава, трябва ли да се страхуваме от страданията? Някой човек има въглища. Какво трябва да прави с тях? – Да ги превърне в скъпоценни камъни. Друг има желязо – да го превърне в злато; трети има мед – да я превърне в злато.

Ето една задача за бъдещето! Такива трябва да бъдат духовните хора – хората на шестата раса. Някой казва: „Аз съм човек на шестата раса". – Радвам се, че си от шестата раса. Докажи това! – Как ще докажа? – Ти трябва да си решил вече задачата за превръщане на отрицателните мисли в положителни. Щом хванеш една отрицателна мисъл, веднага ще трябва да я превърнеш в положителна, да й дадеш друг знаменател. Който се препоръчва за човек на шестата раса,

трябва да знае да превръща отрицателното в положително, неблагородното в благородно, а не да вземе някоя мома, да я обезвери, да изчерпи силите й и после да я хвърли като парцал на пътя. Това не е култура, нито християнство; това не е човещина! Човекът на шестата раса, ако е момък, трябва да подигне момата; ако е мома, трябва да подигне момъка. Който обича, неговата любов трябва да внесе Божествен елемент в душата на своя любим или любима. Който иска да бъде щастлив, трябва да обича по всичките правила на Любовта. Да обичаме и да ни обичат, това е задачата на новата култура.

Казвате: „Да любим!" Как? Като онази българка, която обрала вуйча си? Един българин имал в джоба си хубав златен часовник и разни скъпоценности. Като вървял по улицата, до него се приближава млада, хубава мома и му казва: „Вуйчо, от кога те чакаме. Толкова време не сме те виждали. Хайде, да те заведа да си починеш у дома." Като я видял, той се захласнал в нея и докато се чудил, коя ще е тази мома, тя успяла да бръкне в джоба му, извадила часовника и скъпоценностите и избягала. Той се поогледал натук-натам, но внучката я нямало вече. Питам: какво по-лошо от това да вземеш най-хубавото, най-скъпоценното от човека и да го оставиш всред пътя, като един безволев човек? Казвате: „Този човек е лош." – Каква философия има в това? Еди-кой си човек е добър. Дали човек е добър или лош, това са елементи, с които ти трябва да работиш. Ако някой човек е лош, ще работиш с него по един начин; ако е добър – ще работиш по-друг начин. Това е специфична математика и геометрия, с която всеки ще работи, както намира за добре. Тъй ще работите, че ще превърнете лошия човек в добър. Това ще бъде една от важните задачи във вашия живот.

Мнозина хора искат да им говорят утешителни думи, да им се говори за придобивките на съвременната наука. Наистина, съвременната наука разрешава един велик въпрос – социалния – но разрешението на този въпрос е в ръцете на най-благородните хора –

хората на шестата раса. И в сегашната наука има едно ядро от учени, които работят върху разрешението на този въпрос, но и техните ученици трябва да го подемат. Не е достатъчно само да каже човек за себе си, че е добър или лош и да се оправдае за това със закона на наследствеността, да каже, че се е родил такъв. Според условията, при които си дошъл на земята, дали си добър или лош, всичко това е за добро, но за тебе е важно да използуваш разумно своя живот. Изучавали ли сте подробно закона за наследствеността? Който разбира добре този закон,той може да превърне и най-лошите си качества в добри; който не го разбира, той може да превърне и най-добрите си качества в лоши. Има ред статистически сведения, според които добри, способни ученици, като влязат в живота, свършват зле, фатално; и обратно: слаби, мързеливи ученици в училището, като влязат в живота, проявяват се добре, и работите им тръгват напред. Тъй щото, трябва да знаете, че законът за наследствеността не е божествен. Това, което се отнася до нашите деди и прадеди, се предава и върху нас по наследство. Обаче, щом дойдем до основата на Божествената душа, която е създадена от Божествения Дух, тя съдържа в себе си велики възможности.

И тъй, всеки човек трябва да се върне към своята първична форма, към своите първични чисти, възвишени желания и мисли, които при никакви условия не се изменят. Затова всеки трябва да прави опити, маневри в себе си, докато намери, кое е онова неизменно желание или чувство в него. Например, обичаш някого. Не е лошо да обичаш. Обичта е пробният камък, който определя постоянството на човешкия характер. Човек не може да обича всички хора едновременно, затова той ще започне с проверка на своето чувство към дадено лице. Направете следния опит: допуснете в себе си, че лицето, което обичате, взима всичките ви пари, обира ви. След това наблюдавайте, дали вашите чувства към него се изменят, или не. Ако не се изменят, това показва, че чувствата ви са силни, те взимат връх над условията; значи, нищо не може да ви разколебае. После

допуснете, че този, когото обичате, взима службата ви, или ви компрометира с нещо пред цялото общество и т.н.. Значи, ще си представяте всички отрицателни качества, които може да има любимото ви лице, и ако при всички тия условия любовта ви към него не се разколебава, вие сте над условията, вие сте господар на положението. Като правите ред маневри, вие ще познаете доколко вашата любов е устойчива.

След тия опити, правете маневри в обратния процес. Представете си, че лицето, което обичате, прави големи жертви заради вас, помага ви, дава ви много неща. Наблюдавайте сега, дали вашата любов се увеличава само поради това, че получавате облаги от туй лице. Ако любовта ви се увеличава само за облагите от любимото ви лице, тя не е силна. Когато обичате някой човек, любовта ви трябва да остане непоколебима, една и съща, независимо от това, дали този човек ви прави добрини или пакости. Когато той ви прави добрини, ще благодарите, че се проявява в доброто. Когато ви причинява злини, пакости, пак ще благодарите, защото ви дава възможност да научите нещо ново. Който иска да изучава Божиите наредби, ще се абстрахира и от доброто, и от лошото, което му се прави. Това са външни неща. Ако пък искате да изучавате човешките наредби, имате право да се спирате и влияете от доброто и от злото, което хората ви правят. Ако искате да растете и да се развивате, да станете силни, да калите вашия характер, да облагородите вашата душа, трябва да правите ред такива опити. Двата опита, които ви давам, са трудни, но трябва да ги правите, за да станете герои. Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си, като себе си. Да възлюбиш и врага си." Да възлюбиш ближния си, както себе си, това е Божествен закон, не е нищо обикновено. Да обичаш врага си, от наше гледище, това е много по-мъчно, отколкото да обичаш ближния си, като себе си. Да проявяваш любовта си към своя враг, трябва да изхарчиш повече енергия, отколкото за любовта към своя ближен. Да

обичаш брата си, това е естествено, то не съставлява голяма мъчнотия; да обичаш онзи, който не ти е брат, затова се изисква Божествена енергия. Сега ние сме едва в първата фаза на живота, когато започваме да се самоизучаваме. Например, ти постъпваш в университет – не ти върви. Защо? – Не знаеш, защо не ти върви. Това е една интересна задача, която трябва да разрешиш. Назначават те чиновник някъде из България и в продължение на няколко години те местят най-малко 20 пъти. Защо? – И това не знаеш. Това е друга задача, която трябва да разрешиш. Ако си окултен ученик, ще трябва да разбереш, защо не ти върви в университета, защо те местят от една служба на друга и т. н .

Прочетете историята на Авраама и вижте, през какви изпитания е минал той. И рече Господ Аврааму: „Излез из земята си и из рода си, и из дома бащин, и иди в земята, която ще ти покажа." Авраам послуша Господа и насели се в Ханаанската земя. После Бог изпрати при него трима ангели да го посетят и да му кажат, че жена му Сара ще роди дете. Това показва, че човешката душа все трябва да роди нещо, иначе човешкият живот ще се обезсмисли. Когато човек се обезсърчава, той се намира в положението на Авраама, няма наследник, а душата все трябва да роди нещо. Хората казват: „Женитбата е необходим път в живота на човека". Казвам: три вида женитби има в света. Първата женитба е физическата, по тяло; втората женитба е съчетание по души; третата женитба е по дух, свързване с Бога. Ако си завършил с физическата жена, свържи се с душата си, тя да роди някоя основна идея, за която ти трябва да пожертвуваш земния си живот, да минеш от едно състояние в друго. Това се нарича възкресение. Онзи, който е възкръснал, той е родил нещо. Когато душата ражда, и бащата, и майката, и синът се явяват в една и съща форма – те не съществуват отделно. Значи, на физическия свят човек едновременно е и баща, и майка, и син: в едно положение той се проявява като баща, в друго положение - като майка и в трето положение - като син. В такъв човек стават големи

преобразования, и той казва: „Аз вече не съм онзи човек, който бях преди години". Павел казва: „Родих ви". Ако се вземат тия думи в буквален смисъл, питам: мъж може ли да ражда? – Мъжът не може да ражда по физически начин, но духовно може да ражда. Всяка душа може да ражда. Умът може да възприема идеите, но той не може да ги ражда, душата ражда. Затова, именно, хората се мъчат, докато душата роди някоя идея. Някой казва: „Животът ми няма смисъл." – Животът на човека няма смисъл, докато още нищо не е родил, но щом душата му роди нещо, и животът се осмисля. Де е тогава душата на човека?

„Бог е Дух". Значи, зад сегашния живот, зад всички промени, които стават в него, зад злото и доброто в света седи разумното, великото, безграничното, първичното съзнание. Следователно, намериш ли се пред противоречия, пред несполуки, пред смъртта в живота, кажи: „Зад противоречията седи разумния живот; зад несполуките седят сполуките; зад смъртта седи безсмъртието. Щом поставите тази велика мисъл в душата си, веднага ще ви олекне. Сега някои казват: „Дали действително съществува Божествен свят?" Най-малкото колебание по този въпрос е прекъсване на вашето радио с Бога. Не е достатъчно човек да вярва само с ума си, но цялото му същество трябва да е пропито от вяра в Бога и да каже: „Зад всички явления в света седи Бог, Божественото съзнание." Не схващайте Бога като някаква форма, но знайте, че зад безграничността седи едно Възвишено Съзнание, което във всички случаи бди за вас. Всякога може да опитате това съзнание. Порежеш ръката или крака си, веднага почувствуваш болка. Това съзнание иде при тебе и те пита: „Защо направи така? Защо разваляш това, което аз направих?" Ти започваш да роптаеш, да обвиняваш другите хора около тебе. Не, кажи: „Господи, порязах се; какво да правя сега?" – Не пипай раната! Превържи я и я остави на спокойствие! И наистина, не се минава ден, два или три, раната оздравява – това съзнание ти е помогнало. Обаче, ти казваш: „Раната премина от само себе си, това е естествен процес". – Не, това е съзнателен, разумен процес. Какво ще направиш, когато

твоята инсталация се развали? – Ще извикаш един разумен техник, а не някой прост човек, който нищо не разбира от тази работа. Когато се разглежда едно дело, в което те обвиняват за нещо, ти ще извикаш някой опитен адвокат да те защитава, защото той добре разбира законите. Това е много естествено! Няма да извикаш някой прост човек да те защитава. Простият човек нищо не разбира от адвокатство.

Божественото съзнание всякога ни нашепва, какво трябва да правим. Някога хората прекъсват течението на хубавите мисли в себе си, но Божественото в тях ги запитва: „Защо прекъсна хубавото, красивото в себе си?" – Какво да направим, Господи? – Престанете да прекъсвате течението на хубавите мисли в себе си, и аз ще поправя всичко. Същото нещо става и с чувствата на човека. Прекъсне ли течението на красивите чувства в себе си, той веднага ще почувствува някаква болка, и Божественото в него ще му каже: „Защо прекъсваш връзката на хубавите чувства в себе си?" – Какво да направя, Господи? – Не прекъсвай инсталацията, която аз съм направил! Внимавай да не прекъснеш нейде жиците! Който не служи на Бога, ще страда един, два, три, хиляди животи под ред, докато най-после главата му побелее и каже: „Искам да Ти служа, Господи!" Бог ще каже: „Настана спасението на твоята душа. Отсега нататък твоята рана ще почне да заздравява." С тия и ред други опитности вие ще проверите, как работи Божественото съзнание в света. То работи моментално и се проявява чрез ума и сърцето на човека.

Казвате: „Има ред философски системи, които ни дават методи да познаваме Божественото в нас. – Хубави са тия методи, но вие трябва да правите малки опити, да видите, как се проявява Бог във вашия всекидневен живот. Когато Божественото съзнание работи в нас, ние ставаме меки, внимателни, и хората започват да ни обичат; когато направим някаква погрешка, Божественото съзнание се отдалечава от нас, и хората престават да ни обичат. Обичта на хората към нас се дължи на Божественото съзнание, което работи в душите

ни. Когато някои хора страдат много, те започват постепенно да съзнават своите погрешки и се стараят да ги изправят. Тогава близките им започват да ги обичат и да им съчувстват. Някой човек се подигне в живота си, започва да се държи гордо пред другарите си, с което иска да им обърне внимание, че е учен човек, от високо произхождение, заема висок пост в обществото и т.н. В света има само едно високо произхождение – произхождение от Бога. Ако някой човек е от царско произхождение, а не работи, какъв смисъл има неговото високо произхождение? В такъв случай, ако някой човек е роден от бедно семейство, но работи, той ще има всички условия да надмине царския син. Обаче, ако царският син учи, той ще има по-голям успех от бедния. Следователно, ако ние учим, и при най-бедните условия на живота да сме, пак ще можем да надделеем трудностите; не учим ли, и при добри условия да сме, нищо няма да направим. При сегашните условия на живота човек не е в състояние да използува богатствата, които се крият в него. Например, той не е в състояние да използува силата на своите очи, на своя мозък, на своето сърце. Знаете ли, какви сили се крият в човешкото сърце, например! Когато човешкото сърце свърши своята работа, в него винаги остава излишна енергия, с която човек би могъл да направи чудеса. Кога? – Когато знае, как да я използува. И от мозъка на човека винаги изтича грамадно количество енергия, която, разумно използувана, би направила човека щастлив, богат, умен. Днес хората очакват да дойде богатството им някъде отвън. Те не се спират върху богатството, което Бог е вложил в тяхното сърце и в техния ум и него да разработват. Знаете ли, какво богатство, каква динамическа сила, какви блага са скрити в мозъка на човека? И след всичко това съвременните хора чакат, дано дойде някой отвън да ги спаси. Онзи, който може да спаси хората, той ще им покаже начин, как да използуват своята мозъчна енергия; той ще им покаже начин, как да използуват своята сърдечна енергия; той ще им покаже, как да използуват своята мускулна енергия; и най-после, той ще им покаже начин, как да използуват

своята нервна енергия. Причината за неврастенията в сегашните хора се дължи на това, че те не знаят, как да използуват излишната енергия, която изтича от организма им.

И тъй, утешителното, което ще ви кажа е, че сте много невежи. Ще ме извините за тази искреност, но трябва да знаете Истината. За този свят вие сте много учени, но за онзи сте много невежи. Щом сте много невежи, вие сте и много нещастни. Нека това невежество ви послужи като импулс за влизане в Божественото училище. Децата влизат в училището невежи и след 12 годишни усилия те излизат с диплом за завършено средно образование. Който съзнава, че е невежа, той е издържал вече първия конкурс за влизане в училището. Първото условие за влизане в Божественото училище е да осъзнаете, че сте невежи. Осъзнаете ли това, ще ви дадат всички благоприятни условия да учите. Ако кажете, че знаете, че сте учен човек, ще ви отговорят: „Вие не сте за това училище. Излезте вън в света да работите!" Някои ще кажат: „Как смее този човек да ни нарича невежи, простаци?" – Такъв е Божественият закон. Писанието казва: „Бог счита всички народи за нищо". Това не е за обезсърчение. Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти тълкуваме, отчасти обясняваме, но когато дойде съвършеното у нас, когато дойде Духът на Истината, тогава всичко ще знаем". Това ще бъде, когато душата се съедини с Духа. Писанието казва: „Тогава и ние ще познаем, както сме били познати".

„Бог е Дух". Бог, това е вечността, това е безграничното, това е великият извор на всичко в живота. Духът, това е проявеният Бог, Който ни се представя в своята пълнота. Проявата на Духа, това е нашата душа. Следователно, душата ще ни говори за Духа, а Духът – за Бога. Душата ще говори на сърцата и умовете ни. Това е цяла наука! Съвременните хора не могат още да възприемат Истината напълно. Защо? – Те не са отворили още душите си за нея. Когато човек отвори душата си за Истината, той ще може да я възприеме или чрез ума, или чрез сърцето си.Различни са пътищата за възприемане

на Истината, но тия пътища трябва да обединят в себе си всички явления и да покажат на хората, че зад границата на видимия свят съществува един интересен свят, населен със светли, възвишени и разумни същества. Този свят се интересува от нашия живот тъй, както ние се интересуваме от състоянието на нашите плодни и зеленчукови градини. Някое от тия същества дойде при един човек от земята, погледне към него и вижда, че го нападнали малки буболечки, гъсеници и други.Веднага взима мерки да го изчисти. Отива при друг човек, вижда, че и той е малко изсъхнал. Веднага взима вода, полива го отгоре, докато се ободри.

В това отношение, молитвата, към която прибягваме, има за цел да ни избави от неблагоприятните условия на живота. Молитвата представлява връзка между нас и възвишените същества от невидимия свят. Щом дойдат при нас, те започват да ни учат. Човек трябва да се моли, ако иска да учи. Животът е красив, когато и млади, и стари учат. Ние не трябва да мислим, че сме стари, или че много знаем, или че няма кой да ни обича в света. Да мислиш, че никой не те обича, това е първата лъжа в света. И при най-неблагоприятни условия да си, благодари, че живееш. Да живееш, струва повече, отколкото да си заровен в земята. Израсналото семе е при по-благоприятни условия, отколкото онова, което седи в хамбара.

Сега нека остане у вас следната мисъл: има кой да ви обича в света; има кой да мисли и кой да се грижи за вас; има кой да урежда живота ви. Не разваляйте това, което Бог нарежда! Никъде по тялото си не правете разрази, за да не чувствувате болки. Пазете ума си, пазете сърцето си, пазете душата си, като зеницата на окото! Това, което Бог пази, и ние трябва да пазим. Туй, което ние можем да пазим, това са нашите мисли и чувства. Това е задачата на нашия живот. Всичко друго, което ви говоря, се отнася за ангелите, за светиите, за великите души, които са пред вас. Вие трябва да пазите вашите мисли и чувства; трябва да пазите и вашето тяло, разбирам духовното тяло, защото то е, което ще ви придружава навсякъде – и в

този, и в онзи свят. От физическото си тяло един ден ще се освободите – то е преходното у вас.

Ако постъпвате така, вие ще се убедите, че над вас има един красив, велик, обилен живот, в който имате приятели, които работят за вас и ви помагат. Когато влезете в този живот, ще имате най-благоприятни условия за работа. Ако ви кажа, че при условията на живота ви тук на земята ще станете велик поет, или велик музикант, или голям милиардер, няма да ви кажа Истината. Това могат да постигнат само 10-20-30 души, не повече, а останалите ще бъдат обикновени хора, ще водят обикновен живот. Колко учени хора може да има днес, при тия условия на земята? – Най-много хиляда души. Аз ще се радвам, ако един ден всички хора станат учени. Какво отговори Моисей на хората, които дойдоха да му кажат, че се явили много пророци като него? Той им каза: „Защо ви смущава това? Аз бих желал всички хора да станат пророци, които да вършат волята Божия."

Сега и аз ще ви кажа: „Бог е Дух." Аз бих желал всички да станете пророци, да разберете, че има душа, на която Бог е написал най-хубавите неща. Отворете тази книга и започнете да четете от нея!

Беседа от Учителя, държана на 27 май, 1928 г. в гр. София.

ВЕЧНО ВЕСЕЛИЕ

„Вечно веселие да бъде там." (Исайя 61:7)

Това изречение е из книгата на един от най-видните израилски пророци и поети; при превода то губи своята вътрешна красота. Често при превода мисълта се опорочава. Изобщо, когато формите се материализират, те изгубват своята вътрешна, духовна красота. Великото в живота не седи във външната форма. Красивото в живота не се изразява в силата, която се съдържа в него. Силата не дава красота в живота. Силният човек не може да бъде красив; той може да бъде добър или лош. Любещият човек пък може да бъде красив, но може да бъде и грозен. Тъй щото, Любовта може да се изрази в красота и в грозота. Силата, т.е. разумното в живота може да те направи или добър, или лош.

Значи, разумността дава съдържание на нещата, а Любовта – тяхната форма. Когато любиш, ти не трябва и не можеш да търсиш съдържание на Любовта. Който търси съдържание на Любовта, той погрознява. Хората погрозняват по единствената причина, че започват да чоплят, дали близките им ги обичат, както трябва. Следователно, всички грозни хора се съмняват; те са хора на съмнението, понеже в характера им има нещо неустойчиво, или казано на научен език: естеството на тия хора не се е доразвило, те не разбират причините и последствията на нещата. Ние не обясняваме причините и последствията на нещата, но засягаме само тяхната форма, тяхното съдържание и техния смисъл, като казваме: ако искаш да бъдеш красив, не търси съдържанието на Любовта. Ако искаш да бъдеш добър, не търси и смисъла на силата. Силата, сама по себе си, може да се употреби и за зло, и за добро. При това, дали ще се употреби за зло, или за добро, тя не се опорочава. Същото нещо се

отнася и до Любовта. За каквото и да се употреби тя, за омраза, или за любов, за престъпления, или за добрини, сама по себе си, тя че се опорочава, но винаги остава девствена. Ако някой употреби енергията на Любовта за омраза или за престъпление, той сам ще се опорочи, но не и Любовта. И силата, сама по себе си, не може да изгуби смисъла си, нито да се опорочи, но всеки човек, който злоупотреби с нея, може да се опорочи.

Често хората изгубват своето здраве, сила, щастие, но това не става произволно. Не мислете, че човек може да стане добър или лош, когато пожелае. Някои хора искат да станат добри, но не могат; други искат да станат лоши, но не могат. Някой казва: „Натеглих се да бъда добър". Друг казва: „Натеглих се да бъда лош". Единият иска да стане лош, другият иска да стане добър и двамата имат своя философия. Този, които иска да бъде добър, той е търговец, който не е намерил място да пласира стоката си и затова фалира. Онзи, който иска да бъде лош, той е вече фалирал търговец. Значи, в края на краищата, и двамата са фалирали търговци. Срещат се те, и единият от тях казва: „Не струва човек да е добър". Другият казва: „Не струва човек да е лош". Те спорят помежду си. Първият казва: „От толкова години насам аз правя само добрини, но какво придобих от това? Нищо не придобих. Затова, именно, казвам, че не струва човек да бъде добър! Кой каквото ще да ми разправя, аз имам вече своя вътрешна опитност, изработил съм своя философия за живота". Вторият казва: „От толкова години насам аз правя само злини. Какво придобих от това? Нищо не придобих. Затова, именно, казвам, че не струва човек да бъде лош. Такава философия си изработих от своята вътрешна опитност". Как ще примирите тия двама философи, единият от които не видял полза от доброто, а другият не видял полза от злото? Защо тия двама души не са придобили нищо от доброто и от злото в живота? – Защото единият не е знаел, как да прави добро, а другият не е знаел, как да прави зло.

Тези две течения в света се преплитат, кръстосват в два възела. Те се срещат от ред поколения в целокупния живот на човека: в неговия личен, умствен, сърдечен, духовен и обществен живот. В този смисъл, когато някой човек казва, че иска да бъде лош, това подразбира, че иска да бъде енергичен, силен, всестранно да се прояви в живота. Този човек, като прекарал дълго време на земята, изгубил е смисълът и значението на силата; и днес, понеже иска да бъде силен, придава на силата качество, което тя не съдържа – лошавина. Когато някой човек казва, че иска да бъде добър, това подразбира, че той иска да бъде любещ човек. Значи, той е изгубил смисъла на Любовта в живота. Без любов доброто не съществува. Не можеш да направиш добро на човека, ако нямаш любов.

В прочетената глава пророкът описва състоянието на хората, когато Духът Господен дойде между тях. В цялата глава се прозират условията, при които се намирал израилският народ. Обаче, ние знаем, че Божиите разпоредби са съвсем други от тия, които се нареждат от хората. Бог е дал много блага и много обещания на израилския народ; въпреки това, няма друг народ в света, който да е страдал толкова много, както израилският. Той е получил много блага, но и много тояги. Като говорим за израилтяните, ние не разбираме всички съвременни израилтяни по плът, които са разпръснати по целия свят. Ние говорим за духовните израилтяни, които са пазили, па и до днес пазят Божиите закони. Казвате: „Избран народ бяха израилтяните". Всеки духовен човек е Божий човек, той принадлежи към народа Божий. Сега, когато някой каже, че принадлежи към народа Божий, той трябва да има известни качества, които определят този народ. Като разглеждате един скъпоценен камък, вие го оценявате по неговите специфични качества. Диамантът, например, има свои специфични качества, по които се отличава от другите скъпоценни камъни: по своята твърдост и по силното пречупване на слънчевата светлина. Също така има и различни газове, които се отличават едни от други по начина на

горенето и по светлината, която се образува при горенето им. И тъй, истинският човек се познава по това, че радостта му е вечна. Думите „вечна радост" не подразбират проявление на радостта в бъдещи времена, т.е. за всякога, във всички времена и епохи, но докато човек постъпва разумно, и радостта му ще бъде разумна, дълга; в момента, когато той постъпи неразумно, неговата радост изчезва. Всички хора имат такава опитност. Тя е една и съща и за светските хора, и за учените, и за простите, и за духовните хора. Най-малкото нарушение в законите на радостта и в светския, и в културния, и в духовния човек, който е свързан с Бога, води към намаление на неговата радост. Най-малката дисхармония, която се явява в живота на човека, нарушава неговата радост. Обаче, нарушението на радостта не показва отдалечаване от Бога.

Има два метода, по които човек познава, дали се отдалечава от Бога, или не се отдалечава. Когато се отдалечава от Бога, мрак и тъмнина го нападат. Тъмнината е спътник в живота на такъв човек. Когато човек се приближава към Бога, светлината му се увеличава. Следователно, когато светлината в тебе се увеличава, ще знаеш, че ти печелиш едновременно и друга ценност – ти се приближаваш към Бога. Когато светлината в тебе се намалява, ти се отдалечаваш от Бога. Ще кажете: „Как става приближаването и отдалечаването от Бога?" – Това е дълбок философски въпрос, който не може да се обясни. Защо човек при един случай се приближава към Бога, а при друг се отдалечава, този въпрос ще остане неразяснен. Може ли да попитате кацаря да ви обясни, защо е събрал толкова дъски на едно място и направил от тях една каца? Могат ли самите дъски да ви кажат, по силата на какъв закон са събрани заедно да образуват кацата? Те ще ви кажат: „И ние сами не знаем дълбоката причина, която е накарала кацаря да ни събере всички заедно". Знаем само, че един закон ни държи така здраво, че никой не може да ни разедини. Освен железните обръчи, едно здраво дъно така ни е стегнало, че никакво съдържание не може да се извади из тази каца. Питам: от ваше

гледище, щастливи ли са тези дъски? – Не са щастливи. Едно нещо е важно и отличително за тези дъски: веднъж поставени в това положение, те вече нито гният, нито се разсъхват и за дълго време запазват своя физически живот. Подобно е състоянието на човека, когато физическият му живот е в зависимост от неговия дух. Тази връзка между физическия и духовния човек съществува само тогава, когато той има будно съзнание

Много хора са будни, когато се тревожат. Това, обаче, не е будност на съзнанието. Когато човек се радва, той е също така буден, но и това състояние не може да се нарече будност на съзнанието. Когато човек се радва, или когато се тревожи, това са странични явления, които не можем да наречем будност на съзнанието. Дават някому сто хиляди лева да си направи една къща. Той взима парите, радва се, буден е. Тази радост не е негова. Тя е предизвикана изкуствено. Причината за радостта са парите, които той е получил. Утре взимат парите или къщата му, и радостта изчезва. Както е придобита, така ще се изгуби. Има един закон, който гласи: това, което се придобива, се изгубва; и това, което се изгубва, се придобива. Някой казва: „Аз спечелих". – Ще изгубиш. Друг казва: „Аз изгубих." – Ще спечелиш. Печалбите и загубите вървят периодически. Статистиката показва, че радостите и скърбите в живота вървят по определен закон. Когато дойде радостта, тя постепенно се качва, докато стигне най-високия връх. След това, тя започва бавно да слиза, докато дойде до една долина, дето съвършено изчезва. Тук човек се намира в долината на мрака, т.е. в долината на скръбта. Понякога той слиза и до най-големи дълбочини, отдето след време започва малък подем, възкачване нагоре, към върха на радостта. При качването се образува крива линия. Човек се качва по същия начин, както живакът в барометрите. Такова качване, повишение има и в сеизмографа. Колкото спадането на барометрите е по-голямо, толкова и промените в атмосферата са по-големи; колкото спадането е по-малко, толкова и промените в атмосферата са по-малки.

Човек трябва да съпоставя явленията в разумната природа и в живота, да намира връзка между тях. Нищо в природата не става произволно. Щом е тъй, и скърбите, и радостите вървят по определен закон. Съвременните хора живеят в свят, дето скърбите и радостите се редуват правилно; затова, ако човек знае закона, на който те се подчиняват, той ще може да определи, кога ще му дойде някоя радост или скръб и кога ще си отиде. При сегашното развитие на човека, скърбите и страданията са неизбежни за него. Разумните хора могат да избягват скърбите и страданията, защото те знаят друг един закон, според който ги предвиждат. Разумният човек, като предвижда страданията, може и да ги избягва. Обикновеният човек, като не може да ги предвижда, той трябва да изучава закона на отклонението; щом знае този закон, като дойде страданието, той ще може чрез огъване да избегне най-големия му удар. Днес всички хора се стремят да избегнат страданията, или поне да ги намалят. Това се постига с изучаване закона на отклонението, т.е. закона на огъването.

Пророкът казва: „Вечно веселие ще бъде тям". Какво е искал да каже пророк Исайя с тези думи? – Всеки човек, който е разбрал смисъла на живота, радостта му ще бъде трайна, животът му ще бъде вечно веселие. Да разбереш живота, не значи да се примириш с него. Някой казва: „Аз се примирих с живота". – Човек нито може да се примирява с живота, нито да го отрича. По същия начин човек нито може да възприеме Любовта, нито да я отрича. Няма човек в света, който да се е борил с Любовта и да е придобил нещо добро. Няма човек в света, който да се е борил със силата и да е придобил нещо добро. Любовта, силата са абсолютни неща, с които не можете да се борите. В Писанието се казва, че Яков се борил с Бога, но Той го бутнал само с малкия си пръст, и Яков окуцял. След като се борил цяла нощ с Бога, от тази борба той доби голямо прозрение и много знания. След това той се обърна към Бога и каза: „Господи, Ти ме направи куц. Сега поне ме благослови!" Яков имаше брат на име Исав, но между тях съществуваше някакво недоразумение, някакво

неразбиране, вследствие на което Яков напусна бащиния си дом. Исав, по-големият син на Исак, беше космат, като кожена дреха. Той стана човек изкусен на лов, полски човек. Исак обичаше Исав, защото ядеше лова му. Яков беше човек мек, незлобив по характер, и живееше в шатри. Ревека, майка му, обичаше Яков.

Един ден Яков си вареше леща. Исав дойде от полето, изнемощял и гладен, без никакъв лов. И рече Исав Якову: „Я ми дай малко от твоята леща, защото съм изнемощял"! И рече Яков: „Продай ми днес първородството си". Исав рече: „Ето, аз съм на умиране, защо ми е това първородство?" И рече Яков: „Закълни ми се днес!" И закле му се и продаде първородството си Якову. Яков, като сегашните адвокати, направи договор с брата си и му каза: „Подпиши се тук!" И той се подписа, като мислеше, че тази работа е на шега. От този ден Яков стана богат, щастлив човек, придоби сила. Той взе полица от брата си и отиде да я шконтира в банката на майка си, но парите трябваше да се изтеглят от бащата. Обаче, бащата нищо не знаеше за този договор. Ако знаеше, той не би го подписал. Остаря Исак и започна да недовижда. Той повика Исав и рече му: „Сине мой, аз вече остарях, не знам деня на смъртта си. Вземи сега оръжията си, излез на полето и улови ми лов: сготви ми вкусно ястие и донеси ми да ям, за да те благослови душата ми преди да умра". Отиде Исав на полето да улови лов и да го донесе.

Ревека чу това, което говореше Исак на Исав. Тя извика Яков и му рече: „Чух всичко, което отец ти говори на Исав. Сега, прочее, сине мой, послушай гласа ми в това, което ти поръчвам. Иди в стадото, вземи от там две ярета, да направя вкусно ястие за отца ти, както той обича; и ще ги принесеш на отца си да яде, за да те благослови преди смъртта си". Рече (Яков на майка си: „Исав е мъж космат, а аз - мъж гладък. Баща ми може да ме попипа и ще се явя пред очите му като прелъстник и ще навлека на себе си проклятието му, а не благословението". Майка му знаеше, как да го преобрази и каза: „На мене да бъде проклятието! Ти само послушай гласа ми и донеси две

ярета!" Послуша я той и донесе двете ярета; и сготви майка му вкусно ястие, както обичаше баща му. И взе Ревека по-добрите дрехи на Исав и облаче с тях Якова. И даде в ръцете на Яков вкусното ястие и хляба, който приготви.

Яков отиде при баща си и рече му: „Отче мой, ето ме! – Кой си ти? – Аз съм Исав, първородният ти син. Сторих, каквото си ми рекъл, за да ме благослови душата ти. И рече Исак Якову: „Приближи се, чадо мое, да те попипам, дали си ти Исав, или не. Гласът е Яковов, а ръцете – Исавови. Ти ли си моя син Исав?" – Аз съм. Донеси ми да ям от лова ти, за да те благословя". Бащата яде от лова на сина си и го благослови. Тук Яков си послужи с една дипломатическа лъжа. Той взе парите от баща си – благословението – и си отиде радостен и богат.

Като свърши Исак да благославя Якова, дойде Исав от лова си. Сготви и той вкусно ястие и донесе на отца си и рече му: „Да стане отец ми да ме благослови!" И рече му Исак: „Кой си ти?" – Аз съм Исав, твоят първороден син. И разтрепери се Исак и рече: „Кой ще е този, който улови лов и ми принесе, та ядох и го благослових?" Като чу бащините си думи, Исав извика с голям и горестен вик: „Благослови и мене, отче мой! Не си ли задържал за мене поне малко благословение?" Баща му рече: „Поставих вече господар над тебе; ще дойде ден, когато ще скъсаш този ярем, но ще мине дълго време още". Както виждате, голям ловджия, силен човек беше Исав, но заплака като дете.

Сега, от гледището на съвременните хора, вие ще кажете: „Яков е постъпил умно, а Исав, който продаде първородството си за една чинии леща, постъпи глупаво". Но след това, понеже Яков си послужи с измама спрямо Исав, в отношенията на двамата братя се зароди омраза. Исав се закани срещу Яков, искаше да му отмъсти, като казваше: „Нека умре само баща ми, аз ще ти дам първородство! Ще употребя оръжието и насила ще взема първородството си". И като чу това Ревека, повика Яков и рече му: „Чадо мое, послушай гласа ми и

стани, та бягай при брата ми Лаван в Харан." Яков взе своята тояжка и тръгна на път. Отиде той при вуйчо си Лаван и трябваше да му слугува цели 14 години за две жени. Той беше над 40 годишна възраст, когато напусна бащиния си дом. Тези изпитания му бяха необходими, за да развие хубавото, което беше вложено в неговата душа.

И излезе Яков от Вирсавее и отиде в Харан. И стигна на едно място и преношува там, защото беше залязло слънцето. И видя сън: „И ето, стълба, поставена на земята, на която върхът стигаше до небето; и ето, ангелите слизаха и възлизаха по нея". Така той видя славата Господня, видя реда и порядъка, който царува в небето и разбра, че Божието око бди навсякъде. Той почувства, че това място е Божествено, свещено и принесе жертва Богу, като направи обрек и рече: „Ако бъде Бог с мене и ме опази в този път, по който отхождам и се върна с мир в дома на отца си, тогаз Господ ще бъде Бог мой. И от всичко, каквото ми дадеш, ще дам десятък на Тебе". Господ обеща да го благослови.

Отиде Яков при вуйчо си Лаван, който постъпи с него така, както той се отнесе с Исав. Тук Яков се влюби в по-малката дъщеря на Лавана – Рахила, и поиска я за жена. Лаван му отговори: „Ще ти дам Рахила, но ще ми работиш седем години заради нея". След изтичането на тия седем години Лаван му даде за жена по-голямата си дъщеря Лия. Той постъпи с Яков като търговец на дребно. Такъв беше той по характер. И рече Яков на Лаван: „Що е това, дето ми стори ги? Не ти ли слугувах за Рахила? Защо ме излъга?" – Ще ми служиш още седем години, ако искаш да ти дам Рахила. Тъй щото. Яков трябваше да служи на Лавана 14 години, да му пасе овцете, за да изучи Божиите закони и от тях да разбере, какви са човешките закони и разпоредби. Не само Яков, но всеки човек трябва да мине през тази вътрешна опитност.

Яков прекара 14 години на работа при Лаван и реши най-после да се върне в бащиния си дом. Той рече на Лаван: „Пусни ме да си

отида на моето място, и на моята земя." Лаван му отговори: „Забелязвам, че Господ ме благослови заради тебе. Затова, определи ми заплатата си, и ще ти я дам!" Яков знаеше изкуството да заставя овцете да раждат все пръчкави и шарени агнета, затова каза на Лаван: „Всички пръчкави и шарени овце и кози са мои, а останалите – твои". Лаван се съгласи на този договор, но скоро след това измени на условията. Тогава Яков се обърна към Господа и получи отговор на своята молитва: „Видях всичко, що ти прави Лаван. Стани сега, та излез из тази земя и се върни в земята на рода си". Той взе жените си, децата си и богатството си и тръгна при баща си в Ханаанската земя. И в третия ден обадиха на Лаван, че Яков побягна. И гони го Лаван седем дни път и стигна го в гората Галаад, дето се примириха. Яков продължи пътя си и проводи вестители до брата си Исав, да му съобщят, че се връща в бащиния си дом. Но понеже се боеше от Исав, изпрати му в дар голяма част от добитъка си, за да омилостиви лицето му, да не му отмъщава. Исав се зарадва и сам излезе да го посрещне. Двамата братя се примириха по един разумен начин. По същия начин иде и благословението на хората.

Съвременните хора, като Якова и Исав, могат да се примирят по един вътрешен начин. Яков и Исав представляват два принципа, два елемента, които съществуват в самия човек. Единият принцип е творчески; той гради, създава. Другият принцип обработва и съхранява. Яков представлява принципа на обработването и съхранението, а Исав – творческия принцип. Следователно, когато творческият принцип вземе надмощие в човека, в противодействие на него се явява разрушителния принцип, който го заставя да проявява нетърпение, да не дочаква реализиране на своите идеи. Такъв човек, като започне една работа, дойде донякъде и я напуща. Той ражда идеи, пристъпва към тяхното реализиране и след време ги напуща, оставя ги недовършени, неразработени. Защо? Пари не му достигат. Гледате, някъде започват да строят голяма, хубава къща, но скоро я напущат – нямат средства.

Същото нещо се забелязва в живота на много от съвременните хора. Те започват някакво голямо предприятие, но скоро се убеждават, че нямат средства, необходими за неговото довършване. Не се минава много време, виждате, те отпадат духом, изгубват всякакъв смисъл в живота. Защо? – Те мислят, че щастието седи във външните придобивки на живота. Вечната радост и веселие седят във вътрешното единение с общото, с Божественото съзнание, в което прониква цялото Битие. Във вселената съществуват две съзнания: едното е Божественото съзнание, т.е. съзнание на общото, на цялото, в което няма разединение; другото е съзнание на частите, които се различават една от друга по степента на своето развитие. Например, между съзнанието на кристала, на червея и на птицата има голяма разлика. Ще кажете: „Кристалите имат ли съзнание?" – Имат. В природата няма мъртви неща. Това, което считат за мъртво нещо, то е начало на живот, т.е. най-малкото, най-слабото проявление на живота. В кристалите, в камъните животът се проявява в най-слабия си размер; дойдем ли до човека, животът се проявява в най-големия си размер. Обаче, за да се прояви животът в най-големия си размер, изискват се съответни условия. Това значи: не всяка човешка форма може да служи за проява на живота в неговата най-висока степен.

Казвам: всички, които не разбират основния закон на живота, искат да подчинят цялото човечество на себе си, т.е. те искат да подчинят цялото на частите. Това е немислимо. Частта не може да подчини цялото на себе си; нито пък една част може да подчини друга част на себе си. Между частите има съответствие, но не и подчинение. Те могат само да се хармонизират помежду си. Единството, което прониква и владее всичко, това е цялото, т.е. съзнанието на Бога. Понякога човек усеща, че някаква сила го държи в ръцете си, и той иска да се освободи от нея. Хората, като не разбират закона, считат, че тази сила ги заробва, сковава. Това показва, че те вървят в разрез с тази сила. Дойдат ли в хармония с нея, никакво робство, никакво сковаване не биха изпитвали. Никой човек, никое

светло същество не може да се освободи от тази сила. Всички опити и усилия в това направление са останали безрезултатни. Извън Божественото съзнание народ не може да съществува; извън Божественото съзнание нито общество, нито дом, нито човек може да съществува. Извън Божественото съзнание съществува робство. В Божественото съзнание съществува истинска свобода. Всички хора, които психологически не приемат Божественото съзнание, те са извън Него, и привидно само са свободни, но нямат съответствие с другите хора. Те сами се осъждат на вечни страдания и недоволства от живота и казват: „Нас никой не ни обича; за нас никой не мисли." Възможно ли е един разумен, един любещ човек да не намери някой да го обича? Щом няма кой да го обича, това показва, че такъв човек се е откъснал от Божественото съзнание. Насила може ли да го обичат? Някой момък открадне една мома и мисли, че де може да я застави да го обикне. Физическото може да се вземе чрез насилие, но духовното никога. Духовно човек е свободен.

Причината за заблужденията, кои го създават нещастията в света, се дължат на това, че хората мислят, какво духовното може да се подчини на човешки закони. Физическото начало в човека, неговото тяло могат да се подчиняват на закони, но духовното в човека, неговият дух никога не се подчинява. Следователно, всеки човек, който е осъзнал, че неговият дух е свободен, е прав в своите разсъждения. Всеки човек, който е осъзнал, че неговата душа е свободна, е прав в своите разбирания. Такъв човек може да има вечна радост и вечно веселие в себе си. Не мислете, че свободата сега се придобива. Тя съществува като качество, като атрибут, като проява на Истината. Всеки човек, който обича Истината, той непременно ще бъде свободен. Щом е свободен, той ще може и да обича. Човек, който няма свобода, той не може да обича. Здравият човек може да обича, а болният ще се учи на Любовта; той ще се учи да обича, като гледа, как другите хора му прислужват. Като гледа само, как близките

прислужват наоколо му, той ще види, какви чудеса върши Божествената Любов.

И тъй, мястото, до което са достигнали съвременните хора, е изразено в стремежа им към щастие, към радост и веселие. Днес всеки човек иска да бъде радостен, затова той трябва да се заеме с изучаване на радостта. Тя трябва да се изучава така, както се изучават растенията, които се посаждат в земята. Тя трябва да се изучава така, както се изучават условията, при които се градят къщите. Питам: при какви условия човек може да бъде радостен? – Човек не може да бъде радостен, ако окръжаващите не са радостни. Човек може да бъде радостен, даже и при скръбни хора, ако той внася между тях своята радост. Този закон се проверява навсякъде в живота. Един човек може да бъде търговец само тогава, когато умее да пласира своето производство, или своята стока. Един човек може да бъде учен само тогава, когато знае да пласира своето знание между хората. Не може ля търговецът да пласира своята стока, и ученият своето знание, и двамата са осъдени да фалират. В това отношение, ако човекът на радостта крие своята радост, както банкерът – парите си, той неизбежно ще фалира. Обаче, в духовния свят съществува следния закон: който разумно влага своята радост, която е живо нещо, той никога няма да я изгуби. Радостният човек всякога се стреми да направи и другите хора радостни.

Питате: „Защо хората са нещастни?" – Има ред причини за нещастията на хората: те могат да бъдат от физически, от духовен и от умствен характер. Физическите причини за нещастията на хората се дължат на това, че в материално отношение не им достига нещо. Причини от духовен характер са, когато хората няма де да пласират своите чувства. Например, някой човек няма нито майка, нито баща, нито брат, нито сестра, които да го обичат. Умствените причини за нещастията на хората се дължат на това, че те нямат знания, а съзнават, че трябва да имат; те имат идеали, но не могат да ги реализират. Внесете в ума на един нещастен човек мисълта, че той

постепенно може да постигне своите идеали, и нещастието му ще изчезне. Човек може да постигне всички идеали на своята душа, но постепенно, не изведнъж. Няма закон в света, по който нещата могат да се постигнат изведнъж. Ако пуснеш водата на някой океан да изтича през един отвор, тя не може да изтече наведнъж, колкото голям и да е този отвор. Дълго време ще мине, докато изтече всичката вода на този океан. Радостта, щастието е Божествен океан, в който живеят хиляди и милиарди същества. Ето защо, ще се пуща по малко радост от този океан, да не би съществата, които живеят в него, да преядат. Както има опасност от пресищане в яденето, така също има опасност от претъпяване на чувствата при голяма радост. Който иска да бъде щастлив на физическия свят, нека остава винаги недоял, да оставя място в стомаха си поне за още 20 хапки. Не докарвайте нещата до техния краен предел! Не искайте невъзможното от живота! Не желайте да бъдете по-щастливи, нито по-нещастни от другите хора! Бъдете нещастни и щастливи поне колкото другите хора!

Казвате: „Защо да не желаем повече щастие и по-голяма радост от тази на другите хора?" Ще ви обясня, защо човек, при сегашните условия на живота, не може да бъде по-радостен и по-щастлив от другите хора. Може ли човек на земята да преживява радостта на херувимите, серафимите и ангелите? – Не може. Защо? – Тъй както е създадена днес нервната система на човека, тя не е в състояние да издържи на трептенията на висшата радост, каквато изживяват възвишените същества. Попадне ли човек в трептенията на такава радост, неговата нервна система, както и мозъкът му съвършено ще се разстроят. Тази радост ще донесе нещастие на човека. Тъй както е устроен човек, той не може да издържа нито на висшите, нито на нисшите трептения на Някои същества. И от едните, и от другите той остава с лоши последствия, защото нервната му система не е приспособена към тях.

Един български медик, който се отличаваше със силно критически ум, разправяше за опитността на една 90 годишна баба.

Тя разправяла, че когато била млада булка, един змей се влюбил в нея. Змеят представлява същество от по-ниска еволюция от човешката. Той е астрално същество, което не може да съществува на земята, между обикновените хора. Според преданието, за него се говори, че той имал малки крилца под мишците си. Змеят се влюбил в тази жена, когато тя била вече женена. Това се случило във времето на Херцеговинската война. Той й казал: „Ако бях се влюбил в тебе преди оженването ти, и след това ти се оженеше, щях да убия мъжа ти, но сега вече няма да сторя това. Въпреки всичко, той я посещавал често и я милвал, но неговите милувки оставяли сини петна по тялото ѝ. Дълго време след отдалечаването на змея, тази жена трябвало да лекува своите сини петна. По едно време, трябвало и той да вземе участие в Херцеговинската война и затова, преди заминаването си се явил на своята любима и казал: „Тук, наблизо, има едно кладенче, от което водата ще извира, докато бъда жив. Убият ли ме във войната, кладенчето ще пресъхне, и връзките между нас ще се прекъснат. Това ще послужи като емблема, по която ще познаеш, дали съм още жив.

Ако някой съвременен лекар констатира сините петна по тялото на тази жена, той ще каже, че това е някакво патологично състояние. Други пък ще кажат, че това са приказки от 1001 нощ. Ако се вслушваме в такива разкази, ще видим, че едни от тях могат да бъдат верни, а други - неверни. Невярното седи в това, че радостта и любовта ни се дължат на същества от този свят. Такава е опитността на всички добри хора. Когато някое възвишено, разумно същество иска да ни предаде своята радост, своята любов, то избира някоя човешка форма, чрез която я предава. Това възвишено същество се вселява, например, в една красива мома, която запалва чергата на някой млад момък от четирите краища. Той ходи, обикаля около нея, но един ден това възвишено същество напуща момата, и любовта на момъка към тази мома изчезва. Сега той намира, че тази мома не представлява нещо особено. По тази причина, именно, ние виждаме, че хората постоянно се влюбват и разлюбват. Това показва, че

Любовта иде отгоре. На земята тя се проявява временно, а расте и се развива само в Божествения свят. В това отношение тя мяза на прелетните птици – дохожда и си отива. Дойде ли Любовта, ти се радваш; замине ли, ти скърбиш. Не скърбете, но гответе се да я посрещнете, тя пак ще дойде. Тя идва и си отива периодически. Павел е разбирал този закон и затова е казвал: „Работете, докато сте в пролетта на своя живот!"

Съвременните хора са още далеч от Бога. Техните сърца не са изпълнени с Божията Любов. Любовта осмисля живота и му придава израз. Човекът на Любовта има творчески дух. Той е винаги радостен и готов на подвизи. Няма мъчнотия, която той не може да преодолее. Човекът на Любовта се отличава с здраве и красота: очи, уста, нос – всичко в него е красиво; движенията му са хармонични и пластични. Дето мине, всички се обръщат да го гледат. От него лъха свежест и аромат. Любовта не е достояние само на религиозните хора. Всеки човек, бил той светски, или духовен, може да придобие Любовта. Обаче, съществува следният законът всеки, който иска да придобие Любовта, трябва да бъде в контакт с Божественото съзнание, защото То прониква тялото на човека: в клетките на неговия мозък, на дробовете, на стомаха му и т.н. Всеки, който разбира това нещо,като изучава вътрешните причини на живота, той е в състояние да направи най-малкия контакт с Бога. От този момент той е щастлив човек, защото настава обрат в неговата съдба. Направите ли най-малък контакт с Бога, вие изведнъж ще обърнете цял лист от своя живот. Достатъчно е да имате най-малкото съприкосновение с Бога, и кармата ви ще се смекчи.

И тъй, всички усилия на съвременната култура са насочени към това, да поставят бялата раса поне за момент в съприкосновение с Божественото съзнание. Дойде ли до това съприкосновение, между всички народи, между всички хора – свещеници, учители, управници, търговци – ще настане вътрешен преврат; всички хора ще възприемат идеята за Бога, която ще внесе в душите, в умовете и в сърцата им

нещо ново, светло и възвишено. Когато се говори за развитието на индивида, на обществото или на народа, ние подразбираме, именно, момента на съприкосновение с Бога, или тъй наречения „възел" в историята на човешкото развитие. Някои наричат този момент „вътрешна точка на съприкосновение". Ако при това съприкосновение съзнанието на човека е будно неговият живот непременно ще се преобрази. Обаче, ако той философства и се съмнява, животът му няма да се преобрази. В положителния живот човек трябва да има абсолютна вяра в доброто, в Любовта, в Мъдростта и в Истината, които ръководят целия живот. Те са космически сили, според които, между всички явления, в какъвто ред и да са, има вътрешна връзка. В това отношение всеки човек може да подобри живота си. Мнозина вече са го подобрили. Те са направили вътрешна връзка с Бога. Които не са я направили, нека я направят. Други нека обработват суровия материал, който са придобили. Трети нека го изтъкат, а четвърти – да се облекат с него. На учения човек не са нужни само пари и книги. Той трябва да учи, да чете и да пише. На детето не е достатъчно знанието само на една-две букви. То трябва да знае цялата азбука, от която първо да образува срички, после – цели думи, след това – цели изречения и т.н. Освен това, не е достатъчно ученикът да има само красив почерк, но в този почерк трябва да има съдържание и смисъл.

В духовно отношение мислите и чувствата на човека не са нищо друго, освен писмо. Мислиш ли – пишеш нещо; чувстваш ли – пишеш нещо. Ако погледнете с очите на ясновидеца, ще видите, че вашите чувства и мисли са написали хиляди томове, хиляди книги. Ако отворите една от книгите на вашия живот, там ще намерите много неща написани. Някъде ще видите еднообразни и слаби отпечатъци; другаде ще видите силни отпечатъци. По това се познава, доколко вашите мисли и чувства са били силни. Някой мисли да си прави къща. Като погледнете този човек, на много места ще видите отпечатана мисълта за къщата. Когато някой момък обича

една мома и силно мисли за нея, обикаля около дома й, ще видите най-малко на хиляда места отпечатана у него мисълта, че той обича. Тази мисъл е наредена в неговата книга много пъти и то систематично, едно след друго, като броеници. Друг момък обича някоя мома, но той написал тази мисъл само върху един лист от своята книга, а по-нататък следват други неща. Питам: кое е по-хубаво, да напишете една и съща мисъл 10 000 пъти, или да я напишете само веднъж? Ще кажете: „Това са приказки от 1001 нощ." – Това е наука, която всеки може да провери.

Ние говорим та реални, за положителни неща, които сме изучавали. Онези, които се занимават със записите на природата, знаят, че там всичко е напечатано – достатъчно е човек да знае да чете това писмо. Често от невидимия свят слиза комисия да разглежда книгите на живота, при което ликвидира със старите, а отваря нови, неписани още книги. Хората наричат това съдба. Така светът ще бъде съден. Тази комисия постъпва така, както постъпват много комисии, назначавани от разни началници на светски учреждения. Преди години в Америка било издадено решение да се записва всичко, което американското правителство предприемало и изпълнявало. В продължение на 20-30 години се напълнили толкова много книги с всички разпоредби и решения на правителството, че станало нужда да се търси специално здание за съхранение на тия книги. По тази причина станало нужда да се избере комисия, която да прегледа тези книги, и непотребните от тях да изгори, да бракува; и после, за същата цел пък да отвори нови, чисти, ненаписани книги.

Същото нещо става и в живата природа. От невидимия свят слиза комисия, която взима участие в ликвидацията на човешката карма. Тя ще прегледа всички книги на човешкия живот и което може да остане, ще го остави; което е за изгаряне, ще го изгори и ще освободи човечеството от ненужен материал. В това седи спасението на човечеството от греха.

В прочетената глава се описва състоянието на хората, когато Духът Господен дойде между тях. Когато Духът Господен дошъл върху човека, той ще се очисти вътрешно. Красиво е, обаче, да не чакаме Божествения огън да дойде и тогава да се чистим, но да се очистим преди да е дошъл Той върху нас. Сега от човека се иска приложение. Приложението седи в това, да знае човек, как да запазва благата на Любовта, благата на Мъдростта и благата на Истината. В това отношение той трябва да изучава състоянието на своя ум. Умът може да се разглежда обективно. В нашето съзнание има известни явления, които ние не можем да разглеждаме. Ако започнем да мислим за тях, изпадаме в сънно състояние. Казвам: там, дето човек е буден да разглежда себе си и да разсъждава върху известни свои прояви, нека разсъждава, нека се учи; дойде ли до една област, в която почва да заспива, да не отива по-нататък, там да спре. Това показва, че тия явления не се подават на разглеждане. Попаднеш ли в някое дисхармонично състояние, постарай се да го изолираш от себе, си без да го чоплиш. „Вечно веселие ще бъде там." Това състояние не зависи от самия човек, но от Първичното съзнание. Когато човек е свързан с Първичното съзнание, ще има вечна радост в себе си. Как може да се поддържа тази връзка? – Чрез молитвата. Тя представлява метод, чрез който човек може да се държи в постоянно съприкосновение с Първичното съзнание, от което да черпи сили за света. Всички духовни, всички умствено развити хора могат да имат тази връзка. Тя е много естествена, не прилича на изкуствените връзки, които хората създават помежду си. Първичната Причина на нещата не е тази, за която говорят съвременната религия и култура. Тя е нещо подобно на „еликсира на живота", който някога алхимиците са търсили и изучавали. По какво се различава еликсирът на живота от обикновения цяр? Когато човек употребява обикновен цяр, той може да вземе от него 2-3 пъти наред и пак да не му подейства. Дадете ли, обаче, на някой умиращ само една капчица от еликсира на живота, и то разредена, този човек веднага ще стане от леглото си и ще

придобие безсмъртие. Той може да живее 100-200-500-1000-2000 години, колкото желае, докато се насити на живота. Никой не може да отнеме живота на човек, който е пил от еликсира на живота, освен той сам. По това се отличава и Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина. Ако си мъртъв и се докоснеш до тях, ще оживееш. Това не е само идея, но повече от идея. Любовта, сама по себе си, е мощна сила, която се приспособява и към условията на земния живот. Щом Любовта се докосне до човека, тя осмисля неговия физически, духовен и Божествен живот. Щом се докосне до физическия му живот, тя му показва, защо и как трябва да живее, като физическо същество; щом се докосне до духовния му живот, тя му показва, защо и как трябва да живее, като духовно същество. След това тя съединява всички тия неща в едно.

Някой казва: „ Защо трябва да живея на земята? Аз искам да живея на небето." Казвам: едно време ти живя на небето. Кой те накара да слезеш на земята? Ти дойде от небето, без да разбираш защо ще дойдеш: и сега, пак без да разбираш, искаш да бягаш нагоре. Качването нагоре и слизането надолу още не разрешават въпроса. Всеки, който слиза на земята, трябва да знае, защо слиза. Човек може да слезе на земята по три причини: или да се мъчи, да изкупва греховете си; или да се труди, да се учи; или да помага на другите хора. Пророкът казва: „Тези, които работят за другите хора, те са придобили вечната радост, или, казано на окултен език, имат постоянна връзка с Божественото съзнание. Който има тази връзка, той разполага с магическата пръчица: щом удари с нея, и палати се образуват, дрехи и ядене се приготвят – всичко имат на разположение. Който е във връзка с Божественото съзнание, той всичко може да направи. Европейците, които ходят в Индия, разправят за чудесата на индийците. Някои факири, със силата на своята мисъл и воля, могат да посадят семка от портокал и в продължение на половин час да израсте портокалово дръвче, да цъфне, да върже плод и да узрее. Какво искате повече от това? Ще

кажете, че това е анормално явление. По-скоро, сегашните условия в природата са анормални, но не и тези явления, които хората считат чудеса.

Това, което става сега в природата, е анормално. Например, всяка година плодовете не зреят по едно и също време. Тази година узряването на плодовете е закъсняло с 25 дни; идната година ще узреят 25 дни по-рано. Понеже пролетта тази година закъсня с 25 дни, затова хората ще се залюбят 25 дни по-късно; някои хора ще се събудят 25 дни по-късно и т.н. Това са изключения, наистина, но статистиката показва, че за всяка година може да се определи количеството на параходите, които ще потънат, на къщите, които ще изгорят, ражданията и умиранията на хората по целия свят. Нещо повече, тия данни могат да се изчислят даже и за отделни градове, като Париж, Лондон, Берлин и други. Някои хора пък могат да определят, колко души, например, има в България, колко в Англия, в Америка и другаде, които са в съприкосновение с Първичното съзнание.

„Вечно веселие ще бъде тям." За да добиете вечната радост, приемете дълбоко в ума си мисълта, че човек може да бъде в съприкосновение с Първичната Причина. Това е задача на всеки едного. Всичко, което алхимиците са изучавали, и вие може да изучавате. Това трябва да бъде импулс за вас. Не търсете щастието на друго място, освен във връзката ви с Първичната Причина. Може да четете много книги, да наблюдавате природата, но всичко това са външни обекти, които могат да ви въздействат; обаче, едно трябва да знаете: има само един път! Има известни състояния у човека, които зависят напълно от другия свят. Когато обичате Бога, от другия свят ще дойде едно същество от висша йерархия да направи връзка с вас. Такъв пример имаме с апостол Петър, който беше затворен и окован във вериги. Един ангел дойде от невидимия свят, бутна оковите му и каза: „Стани, свободен си!" Като се събуди, апостол Петър запита ангела: „Как ще мина през стражарите?" Не мисли за това! Ангелът

махна с ръката си и стражарите заспаха. После каза на Петър: „Иди при своите братя и не мисли за римските войници!" Като излезе вън, апостол Петър се запита: „Сън ли е това, или не?" Като видя, че не е в затвора вече, разбра, че се намира пред реалността. Значи, докато си в затвора, това е сън; излезеш ли от затвора, това е реалност. Дойде ли някое възвишено същество при вас, оковите ви ще паднат, и за вас ще настане вечна радост.

И тъй, аз поздравявам всички онези, при които е дошло едно възвишено същество и ги е бутнало да станат! На другите, до които това същество не се е докоснало, пожелавам да дойде при тях, да ги бутне и да им каже: „Станете сега! От този ден ще започне вашата вечна радост, вашата вечна свобода." Направите ли връзка с такова възвишено същество, тя вече не се къса, понеже е казано в Писанието : „Привлякох ги с нишката на Любовта." Свърже ли ви Бог с тази нишка, тя никога вече не се къса. Ако някой се опита да скъса тази нишка, главата му ще пати. Не се къса тази връзка. Държите ли връзка с Първичната Причина, Тя ще бъде на ваша страна. Този е най-важният въпрос за вас. Всички други въпроси оставете настрана! Те сами по себе си ще се разрешат.

Връзка с Първичната Причина това е радостта, която вечно ще пребъдва във вас.

Беседа от Учителя, държана на 3 юни, 1928 г. в гр. София.

КОГА РАЖДА

„Жена кога ражда.“ (Йоан 16:21)

Една ханъмка от Цариград, която била от високо произхождение, дъщеря на бей, веднъж запитала: „Как се ражда хляба по дърветата? Такива големи ли са самуните, каквито ги купуваме?." Подобни въпроси задават, например, и някои от съвременните хора; те говорят за това, що е животът, какъв е неговият характер и т.н. Ние, обаче, говорим за живота като проявление и като форма на Божествения свят.

Други запитват: „Какво нещо е човекът?" – Човек е създаден по образ и подобие Божие. Запитайте някой религиозен човек нещо за Бога, той ще ви даде всевъзможни обяснения, като че Го е виждал. Запитайте някой учен човек нещо за Бога, и той, без да Го познава, ще ви даде различни определения, ще ви говори за създаването на света така, като че е присъствал при този акт. За такъв религиозен човек се казва, че той глава има, тяло няма; за такъв учен се казва, че той тяло има, глава няма. Тия хора започнали да третират такива важни въпроси: що е Бог; как е създаден светът и т.н. Какво струва глава без тяло? Какво струва тяло без глава? В този смисъл, човечеството представлява тялото на Бога. Бог представлява главата, главната идея, наместена върху тялото. Значи, Бог – главата – живее върху човешкото тяло. Следователно, жилището на Бога е човешката глава. Бог живее в главата на човека.

Като ви говоря за глава, не разбирайте главата на съвременния човек. Добре щеше да бъде, ако имахме главата на първия човек, на Адама, да разгледаме черепа му, какъв е бил по форма, по размери. Цели 8000 години вече, откак главата на Адама е била тласкана във вълните на морето, та сега вече е обезличен първичният вид, който

Бог му е дал. За тази първична глава се говори в Битието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое." Едва ли може да се намери днес човек в света, който да е запазил първичния образ на своята глава. Тя днес се е напълно изопачила, обезличила. Ако става въпрос за Любовта на съвременния човек, за нея се казва, че е "любов от картошки". Ако става въпрос за Мъдростта, за неговото знание, за тях се казва, че са още на много ниско стъпало. Когато майката се радва на своето живо, здраво дете, тя има едни разбирания; когато изгуби детето си, тя има други разбирания. Значи, за един и същ въпрос, майката има две различни схващания.

Мнозина питат: „Защо Христос е казвал, че когато жена ражда, скърби? Това представлява положението на жената след грехопадението, затова Христос казва, че, от това време насам, жената ражда със скръб и страдания. Значи, било е време, когато тя е раждала без скърби. Това положение има и символично значение. То подразбира: всяка нова идея, или всяка нова мисъл, която се зачева в човешката душа, среща съпротивление, още преди да се е появила в света.

Днес, всички съвременни хора, разрешават въпросите колективно. Затова, именно, всеки народ, всяка държава казва: „Ако е добре на държавата, добре ще бъде и на поданиците й." Това правило е вярно за държавата; но и обратното е вярно: ако е добре на поданиците, добре ще бъде и на държавата; ако не е добре на поданиците, няма да бъде добре и на държавата. Под думата „държава" ние разбираме сбор от разумни същества, събрани на едно място, ръководени от известни разумни закони, с цел, да живеят организиран, разумен живот. Такъв живот съществува и в растителното царство, между растенията. Например, дъбовите дървета, като отделен народ, живеят в известна област; буковите дървета, като отделен народ, живеят в известна област; плодните дървета, като отделен народ, също тъй имат своя специална област –

всички дървета и растения, като отделни народи, имат свои определени зони, в които растат и се развиват.

Растенето представлява физическия живот на човека. До известно време, той расте и после растенето спира. Защо? – Когато растенето спира, настъпва развитието на човека. Развитието на човека се отнася до неговите сили – проявява се волевата страна на човека. Щом се създадат условия за развитието му, първо се проявява ума, а после Божественото в него. Божественото, именно, отличава човека от другите същества, поради което е казано в Битието: „Човек е направен по образ и подобие Божие." И в Писанието се прави разлика между първият – правен от пръст, или от материя, и вторият – от дух. За първия човек се казва, че е бил жива душа, а за втория, че е бил животворящ дух. В първия човек Бог е вдъхнал жива душа. Това представлява продължителен процес. За втория човек – за Христа – се казва, че бил животворящ дух, т.е. той представлява най-възвишеното у човека - неговата душа. Христос представлява възвишеното съзнание на човека, което, за да се оформи, трябва да има вътрешна опора. Вътрешната опора е духът на човека, който определя неговото безсмъртие. Който няма тази вътрешна опора, той не може да бъде безсмъртен. Изобщо, казва се, че душата е безсмъртна. Това е философски въпрос, но питам: безсмъртни ли са душите на всички хора? Казват, че всички хора са чада Божии. Да, всеки човек, който има Божие дихание, той е чадо Божие, той е Син Божий. За онези души, които имат Божие дихание, няма защо да доказваме това; онези пък, душите на които нямат Божие дихание, ще оставим, да вървят по естествения път на своето развитие.

Често хората изпадат в известни противоречия. Защо? – Защото те не съпоставят нещата. Питам: какво ще се ползвате, ако в аудиторията на някой виден, съвременен професор вкарате вашите най-хубави коне и волове, да слушат лекцията му? Или, какво ще се ползвате, ако ги запишете студенти в университета? Казвате: „Има коне, които знаят да смятат, да вадят квадратен корен от някои числа."

Казвам: това са конски квадратни корени! Когато на един трън се присади някоя благородна присадка, и този трън ражда хубави, благородни плодове, от кого зависи това? – Това не зависи от тръна, а от онази благородна присадка, която някой разумен човек е присадил.

И тъй, първият въпрос, който човек трябва да знае за себе си, е следният: има ли той душа, или няма? Всички души не са излезли от Бога изведнъж, в едно и също време, но последователно, във време и пространство. В тази последователност на своето излизане, те се намират помежду си в такова отношение, в каквото се намират музикалните тонове, един спрямо друг. В отношенията си, душите съставляват помежду си известни хармонични групи. Хората на сегашната еволюция отчасти само разрешават въпроса за произхода на човека. Те започват от най-малката клетка, проследяват пътя на постепенното ѝ развитие, докато стигнат до човека. Значи, те разглеждат въпроса еволюционно. Източните народи вървят по обратен път: те излизат от най-голямата клетка, от Божественото ѝ произхождение и постепенно слизат до най-малката клетка. Те разглеждат въпроса инволюционно, т.е. излизане на човешката душа и дух от Бога и слизането им в материята. Дотук те спират, по-нататък не разглеждат въпроса, защото мислят, че знаят всичко. Обаче, след тях, идват западните народи и казват: „Вярно е, че от това място, додето човек е слязъл, по-нататък не може да върви. Но там ли трябва да остане? Не, той може да направи малка кривина и да извие нагоре, за да започне своето възкачване." Значи, западните народи, в развитието на всички същества, приеха закона на еволюцията, който се поддържа и до днес. И еволюцията, и инволюцията са верни положения: човек слиза и се качва; смалява се и се увеличава. Следователно, когато човек завърши своята еволюция, той ще бъде толкова голям, колкото е бил първоначално, когато е слизал на земята; той ще има толкова познания, колкото е имал първоначално.

Питам: защо е трябвало човек да слиза, а после да възлиза нагоре? Коя е била вътрешната причина, която е заставила човека да

се облече в материална дреха и да слезе на земята да живее, да го събуждат, да го учат, да му разправят, че има рай и ад, че има небе и земя, че има Господ и т.н.? Защо му е това учение, когато, след време, той ще започне да отрича всичко това, да казва, че няма нито рай, нито небе, че Бог не съществува? Като слязъл в материята, този човек става материалист и казва: „Когато бях в Господа, имаше само един Господ, никакъв човек не съществуваше; но сега, като излязох от Бога, Той остана горе, а у мене няма никакъв Бог." Казвам: този човек живял в Господа, но като излязъл от Него, вече не Го помни. Така може да разсъждава и пилето, което се е измътило от яйцето. То казва: „Ако, наистина, кокошката, майка ми, съществува, где е тя?" Питам: трябва ли тази кокошка да следва подир пилето през целия му живот и постоянно да му показва, как трябва да се храни, и как трябва да мисли? Ако вие имате материалистични схващания за Бога, тогава, вашите отношения към Него ще се продължат, само докато ви измъти и научи, как да се храните, а след това, Той няма да ви обръща никакво внимание, ще ви остави сами да си изкарвате прехраната. Коя кокошка се интересува за своите пилета? Докато са малки, тя ходи след тях, учи ги да се хранят, да си търсят сами храната, но като израснат, тя започва да ги кълве и казва: „От днес вече, вие сами можете да се храните." Някои хора казват: „Бог ще промисли за нас." – Да, Бог промисля за вас, докато сте малки, докато сте пилета, но щом станете петли, по-големи от баща си, и кокошки, по-големи от майка си, трябва ли да промисля за вас?

По този начин, ние идваме до разумните положения в света, до Божествения Промисъл. Само така ще разберем, че съществува Божествен път за възпитание на душите. Всяка душа ще мине през този път, като спазва, за това, всички Божествени правила и закони. Като влезе в този път, душата ще се запретне на работа, като слугиня. Тя няма да чака като царската дъщеря, да й слугуват други наоколо. Тя е попаднала вече в периода на самовъзпитанието. И когато хората завършат своето самовъзпитание, всички противоречия в техния

живот ще изчезнат. Противоречията в света се дължат на това, че хората искат да им слугуват. Ако се откажеш да слугуваш на някое дете, което е привикнало да му служат, то веднага ще заплаче. Бащата на това дете може да е княз, или цар, то не иска да знае и казва: „Дали си цар, или княз, това не ме интересува. Ще ми слугуваш на общо основание; храната трябва да ми се даде навреме"! Плаче това дете и заповядва. На какво се дължи този плач? Когато някой човек плаче, докато не е изтеглил още вложените си пари в банката, той има право да плаче. Но, след като изтегли парите си, има ли право да плаче и да задява касиера?

Да допуснем, че според степента на твоето развитие, според икономията на твоя живот, Бог ти дава 5000 лева, но ти си недоволен от тях и казваш: „Не се живее с 5000 лева. Трябва да се намерят още някакви ресурси!" Казвам: за да намериш отнякъде още ресурси за себе си, това значи, да ощетиш икономически друго някое същество. Питам: с това ощетяване, ти помагаш ли, поне малко, за човешкото развитие? Тази е страшната икономическа борба, която става между всички народи в Европа. Днес на всички народи не достигат парите. Като предприемат война, или някакво въоръжение, те харчат милиарди левове. Отде взимат тези ресурси? – Народите се взаимно ощетяват. Често големите народи ощетяват малките. Такова ощетяване се отразява и на природата. Разумно ли е то? – Не е разумно. Съвременните народи малко мислят върху лошите последствия от тези ощетявания, защото, преди всичко, много от тях са безверници. Малко народи днес вярват във вътрешната връзка, която съществува между живота и разумната природа. Повечето народи вярват само в себе си. Англия вярва в себе си. Германия вярва в себе си. Франция вярва в себе си. България също вярва в себе си. Кой от старите народи не вярваше в себе си? Нима Рим не вярваше в себе си? Нима Асирия не вярваше в себе си? Нима Персия не вярваше в себе си? Това са частични схващания, но те съставляват само половината от Истината. Човечеството съставлява едно цяло, а

отделните народи са негови удове. Окултната наука поставя всеки народ като отделен уд на един общ организъм – на човешкия организъм.

Мнозина се интересуват да знаят, на кой орган от човешкия организъм отговаря всеки народ. Аз ще ви кажа само тия органи, които съответстват на българите и на евреите, а за другите народи няма да ви кажа. Окултистите казват, че славяните представляват стомашната система от общия организъм; българите представляват черния дроб, специално жлъчката, а евреите представляват един малък възел, който се намира близо до сърцето. Тази е била службата на евреите в общия организъм, още от най-старите времена на човечеството, но сега, те се мъчат да запушат отверстието в гърдите на Христа, което се е образувало при пробождането Му на кръста. Значи, в бъдеще, евреите трябва да станат запушалки на дупки. Ще попитате: „На какво величие може да се надява един народ, който се използва за запушване на малки дупки"? – Това е голяма привилегия! Ако ти можеш да запушиш една дупка, която зее в раната на някой човек, това е голяма привилегия за тебе. Този човек ще ти благодари, че си му облекчил болката.

Съвременните хора искат да спасят своите тела, да придобият безсмъртие. Тяхното желание не е правилно. Безсмъртието на тялото зависи от душата. Да се спаси човек, да получи безсмъртие, това е една от великите задачи на окултната наука. Всеки знае, какво значи да бъде спасен; не е достатъчно да бъде човек спасен за година, две или повече, но за цялата вечност. И като влезе в живота на безсмъртието, той трябва да бъде в хармония с цялото Битие, да бъде в хармония с всички разумни същества. Вземете, например, някой светия, проследете живота му и ще видите, че всички негови мисли, чувства и действия са насочени към единствената цел – да поддържат тази връзка и хармония със съществата от невидимия свят.

Всеки народ има не само по един, а по няколко светии. И в България има не по-малко от десет души светии. Ние наричаме

светиите „гении" на своя народ. Те не искат да бъдат турени на високи места, да служат като икони на своя народ, но работят за народа, всред който живеят. Те носят своята култура, по-висока от тази на народа, всред който са дошли. Българските светии работят за българския народ, но един ден, когато завършат работата си, ще задигнат чуковете си и ще заминат. Ако отидете при някой от тия светии и поискате да ви даде половината от своето имущество, ще го даде ли той? Светията не дава пари назаем; кесия в джоб не носи; пари в ръка никога не държи. Единственото нещо, което той може да ви направи е, да ви нагости хубаво и да ви даде отличен прием. Той ще ви даде легло, с копринени покривки; сламеникът ще бъде пълен с най-хубавата трева, не рязана с нож, а късана с ръка; юрганът ви ще бъде от най-фин ленен плат, дебел 5 мм, който държи много топло. След като се нахраните и преночувате там, на другия ден, той ще ви изпрати любезно и ще ви каже: „На добър час! Бог да бъде с вас!" Речете ли да му поискате пари, той ще ви отговори: „Щом Бог е с вас и без пари се живее в света." – Ама имам жена, деца, какво да правя с тях? – Децата и жена ви нека се учат да служат на Бога. Вижте, какво правят птиците! Преди два дни, един господин намерил някаква малка птичка, която дава на една позната, като казва: „Вземете тази малка птичка, хранете я, докато израсне. Тя се храни само с хляб." Госпожата взима птичката и започва да я храни. Дава й хляб, но тя не си отваря устата. После тя й отваря човката и туря трошиците хляб, близо до гърлото. Сега пък не искала да глътне хляба. Чудела се госпожата, какво да прави с тази малка птичка. Тя не могла да намери метод, как да я храни. Какво заключение можем да извадим от този пример? – Само онзи човек може да разбере Истината, който има вътрешна жажда, вътрешен импулс да учи.

Някои казват: „Ние не се нуждаем от знания." Защо? – Понеже, тези хора, мислят само за прехраната си. Добре е да мислите за прехраната си, но Бог, като ни е дал живот, Той, същевременно, ни е осигурил. Той ни осигурява само за един ден, а не за повече. За

другия ден пак ни осигурява. Обаче, пристъпим ли Неговите закони, Той нищо не ни дава. По същия начин постъпва и светията: като отидеш при него, той ще те нахрани, ще ти даде прием, но само за един ден. Питам съвременните хора: всичкото изобилие на жито, на плодове и на много още храни, случайни явления ли са на земята? Значи, в сегашната еволюция на човечеството има достатъчно, даже преизобилно храна, от която всички живи същества могат да се хранят умерено. Обаче, поради голямата лакомия на хората, днес храната не е правилно разпределена. Впрочем, и това има своя добра черта. Някога човек се е хранил изобилно, а сега трябва да се храни умерено, за да развие своите морални сили. В сиромашията човек се развива морално повече, отколкото в богатството. Гладът продължава живота на човека, води го към безсмъртие. Онзи, който не е гладувал, не може да разбере, какви блага носи гладът, и колко време може да се гладува.

Един английски инженер направил следния опит: той зазидал паяк в един камък, като циментирал добре камъка, отнейде да не влиза въздух; и го оставил така цели 14 години. След този срок, той отваря камъка и намира паяка жив. Значи, паякът могъл да прекара 14 години в този камък, лишен от въздух и храна. Питам: ако един паяк може да живее 14 години без храна и след това, веднага пак да продължи всички функции на живота си, какво остава за човека?

Хората на съвременната култура минават за много учени, за много духовни и се хвалят, че се разговарят с Бога, че имат откровения от невидимия свят. Но биха ли могли да издържат, като този паяк, 14 години затворени в камък, лишени от въздух и храна? При тези условия, те не биха могли да издържат. Има случаи, дето светии били заравяни в гробищата, но след известно време ги разравяли и не намирали нищо от тях. Значи, светиите позволяват да ги заравят, но след това, сами излизат вън от гробовете си. Обаче, това, което става със светиите, е непонятно за един съвременен ум, който е привикнал да разсъждава материалистически за явленията в

живата природа. Той не може да си обясни, как е възможно, човек, който е умрял веднъж и е заровен в гроба, да излезе сам от него. Това нещо знае само онзи, който излиза от гроба. Какво казва Писанието за Христа, когато излязъл от гроба? Казва се, че ангел Господен слязъл от небето и дигнал камъка, който бил върху гроба на Христа. Този ангел не дигнал сам камъка, но внесъл нещо ново в тялото на Христа. Той свали превръзките, с които беше обвито тялото на Христа и така, Христос излезе от гроба.

Значи, има сила в света, която възкресява хората. Аз наричам тази сила с едно източно име „Лемру". Тази сила съдържа Първичния Закон, чрез който Бог е създал цялото човечество. В този Първичен Закон съществуват известни условия, при които животът може правилно да се развива. При тези условия, само най-разумни същества взимат участие в развитието на човека. Човек не може да стане разумен, велик и гениален, ако не е свързан с тези разумни същества. Това представлява вътрешна връзка на живота.

Христос казва: „Жена кога ражда, на скръб е". Той подразбира разумния, Първичния закон, при който, човек може сам да се роди. Скръбта произтича от условията, които ни се налагат. За да роди човек нещо, непременно трябва да мине през ограничителните условия на живота. При всеки даден случай, скръбта не се отнася до зародиша, но до самия закон. Майката скърби, понеже се опасява, че не ще може да роди детето, както трябва, и с това ще напакости на себе си и на Първичния закон. Понякога, у човека се заражда вътрешно съмнение, да не изгуби душата си. Това не е обикновеното съмнение, но разговор между Първичната Причина и душата на човека; както майката се разговаря с детето, което е в утробата й. Тя му казва: „Докато си в мене, ти ще кротуваш, няма да вдигаш шум, защото условията, при които живееш, са опасни. Вдигаш ли шум, ще напакостиш и на себе си, и на мене. През бременния си период, майката трябва да се стреми, да не събуди преждевременно съзнанието на детето. Цели девет месеца то спи дълбок сън и се

събужда, само след като се образува първата нишка на дихателната система. И затова, когато детето излезе от утробата на майка си, чува се първата вдишка. Чрез тази вдишка става съединение на детския живот с великия живот. От този момент, то става свободно, а майката се радва, защото започват вече отношения между нея и детето. Майката скърби, докато детето е в нея, докато няма отношения с него, но щом се зародят отношения и нейният живот се съедини с живота на детето, тя се радва.

Следователно, всеки човек скърби за своите идеи, докато са у него; щом излязат от него, той се радва. Същото нещо се забелязва и в живота. Търговецът скърби, докато парите му не са пласирани; щом ги пласира, той се радва. Земеделецът скърби, докато изоре нивите си; щом ги изоре, ожъне и прибере житото, той вече не скърби. Военачалникът скърби, докато не е влязъл в бой; щом влезе в бой и победи, той се радва. Всеки човек се радва на идеите си, след като те принесат плод.

Казвам: при сегашното развитие на човечеството, хората скърбят, докато придобият капитал; като го придобият и пласират, скръбта им се превръща в радост. Днес всички хора се стремят да придобият Божията Любов, т.е. капитала на Вечния Живот. Питам: като придобиете Божията Любов, за какво ще я употребите? Достатъчно ли ви е само да знаете, че Бог ви обича? – Не. Щом Бог обича хората, Той ще ги изпрати в света, на работа. Не е ли същото и в света? Когато момък и мома се обичат, единият от тях казва: „Или аз ще дойда да живея при тебе, или ти ще дойдеш при мене". Тогава и момата напуска майка си и баща си, и момъкът напуска майка си и баща си – двамата напускат своя дом. Не е добро положението на онзи, който остава при майка си и при баща си. Всеки човек трябва да се стреми, да роди Божественото добро, да придобие своята свобода. Не е въпросът в женитбата по форма, но това подразбира закон за сливане, за обединение на хората в едно цяло. За нас всяка форма трябва да бъде тъй свещена, както душата е свещена. Засега човекът,

като форма, като физическо тяло, не е свещен. Съвременните хора са изгубили тази святост, затова, именно, всички религиозни и светски хора ще минат през голям изпит. Човек трябва да дойде до това положение, че като срещне подобния си, да вижда Божественото в него. Така трябва да схващат нещата и страдащият, и онзи, който не страда. И двамата еднакво трябва да съзнават положението си, като братя, за да спомогнат при създаване на новата култура, новото възпитание. Тъй както живеят хората днес, техните мисли и чувства раждат само условия за смърт и страдания. Днес и при най-благоприятните условия на живота, всички хора лягат и стават със страх, умират и се раждат със страх и казват: „Какво ли има на онзи свят? Ние сме грешни; като отидем на онзи свят, ще има мъчения и страдания." Умът на съвременните хора е изпълнен само с отрицателни мисли. Питам: какво може да се постигне от един такъв живот, пълен само с отрицателни мисли?

Казвам: всички непотребни неща в човешкия ум и в човешкото сърце трябва да се изхвърлят навън. Човек трябва да се освободи от всичкия кир, от всички физически нечистотии; човек трябва да се освободи от всички нечисти мисли и желания. Той трябва абсолютно да се освободи от тях и да се пречисти, като вземе очистително, по всички правила на науката. Разбира се, това не става с насилие. Онези, които постъпват по този начин, ще имат прогрес в своя живот, ще се развиват еволюционно. Онези, които не постъпват по този начин, всякога ще имат загуби. И затова Писанието казва: „Божието благоволение е само върху онези, които вървят съобразно Неговите закони".

Христос казва: „Ако моето разумно Слово пребъдва във вас, и вие пребъдвате в Мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас. И след това Аз ще ви се изявя." Изявяването е закон на безсмъртие. Това подразбира, да се освободиш от всички тягости на живота, или, казано на съвременен език: да имаш свободен билет, да пътуваш разумно навсякъде, дето пожелаеш. Разумност се иска от

хората! Една религиозна жена се качила един ден на трена без билет, искала да пропътува България безплатно. Идва кондукторът, иска билета й. Тя му казала: „Аз съм царска дъщеря, дъщеря на Бога и пътувам безплатно." Кондукторът не хванал вяра на това, че тя била царска дъщеря и я свалил, още на първата станция, като й съставил акт за нарушение на законите в държавата. По същия начин, някой човек казва: „Знаеш ли кой съм аз?" – Кой си ти? – Царски син съм. – Не, ти си човекът, с когото кондукторът лесно ще се справи. Съвременните хора трябва да се освободят от своите заблуждения. Ако някой човек иска да покаже, че е духовен, преди всичко, той трябва да има в себе си сила и мощ, да прави чудеса, каквито обикновените хора не могат да правят.

Един човек разправял, че преди 20 години могъл да лекува болни, да възкресява мъртви и т.н. Казват му: „Хайде, опитай се и сега да излекуваш някой умиращ или да възкресиш някой умрял, както си правил това, преди 20 години! – Сега вече изгубих силата си. – Не е така. Защо преди 20 години си имал сила, а сега си я изгубил? Това не говори добре за тебе. Човек, който има сила да лекува, той и сега ще има сила да лекува, както и преди 20 години. Законът и в миналото, и сега, трябва да бъде един и същ. Не може да има изключения от този закон. Изключенията говорят, че има някакво нарушение на Божиите закони, а нарушения има всякога в личния живот на човека. Когато човек помисли за себе си, че е фактор в света, той е вече на погрешната страна. Човек трябва да знае, че Бог е начало и край на нещата, и когато започва някаква работа, той трябва да съзнава, че Бог действа чрез него. Отиде ли при някой болен, нека първо се обърне към Господа и каже: „Господи, моля ти се, помогни ми да излекувам този болен!" Не може ли да го излекува, той трябва да знае, че между Бога и неговото съзнание няма никаква връзка. Щом осъзнае това, веднага трябва да потърси причината на неговия неуспех. Свърже ли се човек с Божественото съзнание, Бог работи вече чрез него. И като отиде този човек при някой болен, достатъчно

е, да постави ръката си върху главата на болния и след три минути болният ще стане от леглото си. Този човек вече вижда, че между него и Божието съзнание има връзка. Ако един духовен човек успее да излекува сина на някои богати хора, той трябва да им каже: „Сега, вие трябва да продадете вашето имане, да го раздадете на сиромасите и да заживеете нов живот." От този момент и болният, и здравите около него ще станат слуги на Бога. – Ами ти колко искаш? – Нищо. Това, което давате на другите, правите заради мене. Тъй трябва да постъпва всеки човек, който се наема да лекува, в името Божие. Не постъпва ли така, той все ще говори за своята сила, която е имал преди 20 години. Да излекуваш днес един болен, а утре да не можеш да лекуваш, това не е лекуване. Не може да се разчита на човек, който губи своята сила. Казвам: за да имаме прогрес, трябва да придобием Божията Любов. Мнозина искат да имат Божието благоволение и Божията Любов, но не са готови за жертви. Няма по-хубаво нещо от това, да бъде човек свързан с Божественото съзнание и да влезе като ученик в Божествената Школа. Свързан ли си с Бога, и беден да си, ще се чувстваш богат в съзнанието си: и в който град влезеш, на която врата да похлопаш, навсякъде ще ти отворят, ще те приемат в своите обятия. Дето и да идеш по света, навсякъде ще намериш свои братя. А сега, на една врата хлопате - не ви отварят; на друга врата хлопате – пак не ви отварят. Защо? – Вие търсите само богатите банкери, но трябва да знаете, че богатите банкери не раждат лесно. Те само помятат. Заченат нещо, поносят го 2-3 месеца и после го помятат. И най-после, какво става с тебе? – Умират и оставят всичката работа на синовете си, те да я довършат. След това, синовете питат: „Сега какво да правим с парите?" - Раздайте ги на бедните! Ето едно от разрешенията на икономическия въпрос. Като казвам, че парите трябва да се раздадат на бедните, не подразбирам раздаване, в буквален смисъл на думата, но имам предвид, това злато да се разтопи по алхимически начин и да се разтвори във вода. И като дойде при мене някой беден, да иска пари назаем, ще му дам три

лъжици от този разтвор: сутрин една, на обяд една и вечер една. Приеме ли той три лъжици от разтвореното злато, нищо друго не му трябва. Който не може да приеме златото по такъв начин, той ще се стреми да го придобие по външен път, но това злато ще му коства живота. Ако има такова злато в джоба си, дето и да бъде, все ще се озърта, да не го следи някой. Отиде ли някъде в странство, щом разберат, че има пари, веднага апашите ще тръгнат подир него и в някое затънтено място, ще го наложат. Там той трябва да реши: или живота си да даде, или златото – едно от двете трябва да пожертва. Малко хора ли са били задушавани и убивани, само поради това злато? Ако дойде един апаш, при мене, да иска пари, аз ще му кажа: „Ти искаш пари, нали? Добре, ще ти дам, но първо ще те попитам: „Съгласен ли си да се простиш със своя занаят? Ако той каже, че е съгласен, ще му дам три лъжици от разтвореното по алхимически начин злато. Изпие ли три лъжици от алхимическото злато, той веднага ще се откаже от своя стар занаят.

Вие казвате: Лесно се говори така, но мъчно се живее. Съгласен съм с вас, че мъчно се живее в света. Какво подразбираме под думите „мъчно се живее?" Те означават: мъчно се живее без Бога, т.е. мъчно се живее без глава, но мъчно се живее и без тяло; мъчно се живее с пари, но мъчно се живее и без пари; мъчно се живее със здраве, но мъчно се живее и без здраве. Ако си здрав, държавата ще те вземе войник и ще те тури в казармата. Оттам ще те праща на работа: шосета да правиш, улици да регулираш, релси на железниците да прокарваш, да взимаш участие в някои държавни постройки и т.н. Ако пък дойде някоя болест, туря те на легло, да лежиш на гърба си, не можеш да се обърнеш нито наляво, нито надясно. Викат лекари; те правят една, втора, трета инжекция, нищо не ти помага. Кое е най-лесното в живота? Турците казват: „Най-лекият живот е: да се намираш пред наргелето, да си пиеш, едно след друго, кафенцата и за нищо в света да не мислиш." Казвам: турците изпиха толкова хиляди наргелета, но не можаха да съградят Турция, не можаха да направят

преобразования. Като си отидоха старите турци – и наргелетата отидоха. Дойдоха младо-турците и Турция взе да се съвзема. Най-първо, те се заеха да освободят Турция от кучетата, които се бяха много размножили. Дойдоха младо-турците и нови времена, нови идеи дойдоха в Турция.

И тъй, всички съвременни християни трябва да се освободят от своите наргелета. Защо? – За да придобият Любовта. Само по такъв начин човек може да добие Любовта. Любовта на земята може да се изрази чрез някой човек, който ви обича. Той може да бъде вашата майка или вашият баща, вашите брат или сестра, вашата жена или вашите деца и най-после, някой ваш приятел, или някое животно. Само при такива условия, човек може да придобие щастие. В това направление, всеки от вас може да направи един опит, за да се убеди, че смисълът на живота не се крие в сегашните, временни блага, за постигането на които, може да си разбие главата. Не, има нов начин, по който може да се живее; има нов начин, по който жените могат да раждат – да раждат без скръб. Започнат ли хората да живеят по новия начин, те ще трябва да постъпят в първо отделение на живота и да възприемат, и слушат като деца това, което им се преподава. Днес всички хора казват, че народите трябва да съществуват. – Така е, народите трябва да съществуват, но, за да бъде един народ здрав, той трябва да постави Божията Любов като основа на своя живот. Когато тази Любов дойде между хората, тя действа навсякъде, по един и същ начин. Дойде ли Любовта между хората, майките ще раждат добри, разумни, здрави деца. Всички добри, всички гениални деца, били те поети, музиканти или художници, се раждат при условията на Любовта. Аз наричам тия състояния „Лемру."

За да дойде човек до това състояние, той трябва да е направил ред усилия в живота си, да се е трудил и работил с постоянство. Мнозина казват: „Ние се молим." – Да, молите се, но не учите. Да се моли човек, това не е още всичкото; то е само приготовление за работа. Когато ученикът влезе в училището, той не трябва, през целия

ден, само да се моли, но трябва и да учи. Ако той се моли, но не учи, учителят ще му каже: „Ти трябва да се молиш, но едновременно с това, трябва и да учиш." Ученикът казва: „ Като изляза на дъската, аз ще се моля и задачата ми ще се реши." – Не, задачата не може да се разреши само по този начин. Молитвата и учението трябва да вървят паралелно. Молитвата е само един акт в разбирането. Когато аз разрешавам една задача, трябва да се моля, но същевременно и да работя, като се радвам, че решавам задачата си по един правилен начин. Когато правя едно добро дело, не само аз трябва да се радвам, но и този, на когото правя доброто; и след това, всеки, който види това дело извършено, да каже: „По-добро дело от това не може да бъде!"

Христос казва: „Жена, кога ражда, на скръб е". Това се отнася за сегашните времена. Ние виждаме, че днес човекът е дошъл до положение – да чувства само своите страдания и нещастия. Затова, хората казват: „Родили сме се, но след това, ще умрем." Човек се е родил, така е, но аз не съм съгласен с това, че ще умре. За човешката душа има раждане, но няма смърт. Човешката душа трябва да се ражда, без да умира. Това е радостта. Когато човек дойде до положението да осъзнае, че е излязъл от смъртта, от ограниченията, в него настава вътрешна радост.

Казвам: ние трябва да се върнем към първичния живот. Как ще се постигне това нещо? – Когато дойдат големите страдания в света, големият недоимък. Представете си, че някой човек иска да направи добро, но се чувства ограничен, с голяма тъмнина на съзнанието, недоволен от себе си и не знае, как да направи доброто. Този човек се поогледжа натук-натам, позамисля се, но нещо му не достига, не разбира, как и отде да започне работата. Обръща се за съвет към един, към втори, към трети, но положението му не се улеснява. Най-после, дохожда в света някакво общо страдание, и той обръща мисълта си към него. Не се минава много време, мисълта му се прояснява и този

човек започва да разбира, какво трябва да направи, как да пристъпи към разрешението на своята задача.

Ще ви приведа друг пример. Един американски милионер имал син ученик, който бил много слаб по математика. Когато трябвало да се яви на изпит по този предмет, той се чудел, как да подкупи учителя си, за да премине в по-горен курс, но никога не успявал в това. По едно време, когато трябвало втори път да се яви на изпит по математика, съобщават му, че бащата изгубил всичкото си имане и остава последен сиромах. Като чул тази новина, синът се стреснал силно, понеже, до това време, всякога уповавал на богатството на баща си, и вследствие силното сътресение, в мозъка му става голямо прояснение. От този момент, синът на богаташа започнал да разбира задачите и сам да ги решава. След продължителни усилия, в това направление, той успял да стане даже виден математик. Докато бащата бил богат, синът бил последен ученик по математика; щом бащата изгубил имането си, синът станал пръв ученик по този предмет. На това основание, докато човек е богат, той не може да стане гений или светия. Това не показва, че богатството е лошо нещо, но докато човек е богат, върху него се натрупват мислите на хората, които сковават ума му и той не може да работи. Изгуби ли богатството си, той се освобождава от натрупаните мисли върху него, умът му се избистря и започва да работи. Някой казва: „Защо да не бъда богат човек?" – Ако искаш да бъдеш обикновен човек, можеш да бъдеш богат; но ако искаш да се повдигнеш, да придобиеш знания, трябва да се освободиш от богатството, което смущава твоя ум и по този начин, спъва твоето развитие. Ако си богат, хората постоянно ще ти дават проекти, какво да правиш; и ако ги слушаш, главата ти ще се забърка. Няма гений в света, който да е разширил своето богатство. Той го е оставил на други, те да се занимават с него. Затова, всички Велики Учители на човечеството, са казвали: „Който иска да придобие Вечния Живот, трябва да се отрече от своето богатство, да го раздаде на 6едните, а той сам да работи за своето усъвършенстване.

Христос казва: „Продай имането си и го раздай на сиромасите." Това не се отнася до обикновените хора. Те нека държат имането си "вързано в девет възела", както казват българите. Това се отнася до онези, които искат да се повдигнат, които искат да станат гении, светии. Те трябва да бъдат доволни в себе си от условията, които разумното Провидение им е наложило. Такъв човек трябва правилно да разрешава задачата си и всяка сутрин, като стане, той трябва да знае, има ли връзка с разумните същества от невидимия свят, или няма; той трябва да знае още, ще може ли да свърши работата, която започва. Това нещо може да знае и всеки обикновен човек. Много от съвременните хора страдат от това, че започват една работа и я оставят недовършена. Смисълът седи в това, когато една жена зачене, тя трябва да роди! Започнеш ли с образованието си, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Любовта, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Мъдростта, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Правдата, трябва да имаш резултат; започнеш ли с Добродетелта, трябва да имаш резултат. Всички резултати, в земния живот, трябва да бъдат свързани в едно цяло.

Казвам: първият човек, Адам, е имал съвсем друга форма от тази, на сегашния човек. Първите хора са имали знания, те са били ясновидци и са виждали нещата, които стават не само в настоящето, но и тия, които ще станат в бъдеще. Първите хора са боравили с чистата наука; и това, което виждаме в съвременната математика, както и в другите отрасли на науката, е останало от тях. Съвременната наука дължи на тия хора, които са заминали вече от земята. Аз подразбирам, че те живеят в друга сфера, по-висока от земята. Някои от тия хора живеят на височина около 6000 километра над земята; други живеят на височина 10-15 хиляди километра над земята, а има такива, които живеят и на 120 хиляди километра височина. Онези пък, които живеят на слънцето, те се явяват много рядко на земята. Обаче, всички тия същества, взимат колективно участие в развитието на човечеството, понеже имат любов към

първичния човек. Значи, на земята съществува един човек, който служи за образец на другите, а всички останали хора съставляват неговото тяло. По причина на този общ човек, всички разумни същества имат любов към цялото човечество, което съставлява неговото тяло. Този, когото те обичат, ние наричаме проявения Бог, или Господ, или Спасител. Под тези имена ние подразбираме космичния човек, който включва всичко в себе си. Според положителната религия, за да вървят работите на човека добре и в материалния, и в духовния, и в Божествения свят, той трябва да бъде свързан с космичния човек. Свърже ли се с него, няма защо да ходи из целия свят, да търси това, което му е необходимо. Защо? – Защото, каквото му потрябва, той ще го поиска от космичния човек и веднага ще го получи. Този човек не строшава никому думата на две. Искате ли нещо от него, пожелайте го само един път, няма защо да го искате 20 пъти. Натиснете ли веднъж звънеца, чакайте вече за отговор. Комичният човек ще стане, ще се облече хубаво, ще вземе книжата си, и докато ви отговори, може да минат час - два, нищо от това; не бързайте и не се безпокойте за отговора му. След това, той ще отвори вратата на стаята си и ще каже: „Заповядайте в моя палат!" Казвам: онези от вас, които имат тази опитност, ще повярват; онези, обаче, които нямат тази опитност, ще кажат: „Това не се отнася до нас."

Едно е вярно, че всички ще дойдат до тази опитност.

Казва Христос: „Жена кога ражда, на скръб е." Момата казва: „Какво ме интересува скръбта на родилката?" Казвам: и ти ще дойдеш до това положение, и ти ще трябва да родиш! Момъкът казва: „Какво ме интересува тази скръб? Баща ми да му мисли!" – Не, и ти ще дойдеш до това положение. Има хора, които не са женени, но Господ няма да ги остави така, все ще ги застави, поне една жена да хранят. На някои хора ще даде десет жени да гледат. Една лека жена дойде при някой светия и му казва: „Няма какво да правиш, ще ме гледаш, ще ме храниш, ще се молиш за моето спасение!" Той, горкият, не може да се освободи от нейните лоши мисли. Обръща се към Господа,

моли се, казва: „Моля Ти се, Господи, освободи ме от тази жена!" Тъкмо се освободи от нея, дойде друга някоя. Вие мислите, че като станете светии, ще се освободите от тези жени. Не, десет паднали жени ще се изредят при вас, че косите ви ще побелеят от чудо. Косата на светията е бяла, но като мине последния изпит, като се освободи и от последната жена, косата му става черна, лъскава, като на млад момък.

„Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, скръбта й се превръща в радост." Това подразбира, че тя се свързва с Бога. Тази е идеята. Няма по-хубаво нещо от това, да се свърже човек с Бога. Ние, обаче, не разбираме да се направи връзка с обикновения Бог, както Го схващат религиозните хора, но подразбираме – връзка с възвишеното, тихото състояние у човека, което всякога му посочва правия път в живота. Това Божествено начало говори във всички хора, били те царе, князе, министри, светии, или най-последни бедняци. Това са служби само, които човек изпълнява в своя временен живот на земята. Великият Господ може да ви постави на различни служби – всички са почтени. При всяка служба човек има възможност да изучава хората, а едновременно с това да проучва и себе си. Чрез тези служби Бог ви изпраша някъде, да предадете Неговото благословение. Бог ви изпраща да предадете някое писмо от Него. Който получи това писмо от вас, ще каже: „Има праведни хора в света!"

Към тази връзка, именно, трябва да се стремите! Направите ли тази връзка, вие ще бъдете сигурни, че никой не може да ви вземе това, което имате. То не значи, че ако сте свързани с Бога, няма да имате мъчнотии. Ще имате мъчнотии, но ще бъдете силни да ги разрешавате. Сега, при пресъздаване вашия характер, турете си като задача, в продължение на една година, да решавате правилно и с радост мъчнотиите си. Като дойде някоя мъчнотия, кажете си: „Жена кога ражда, на скръб е, но като роди, не помни скръбта си. Щом е така, и аз мога да родя. Сега скърбя, защото съм заченала нещо, но като родя, ще се радвам." Казвате: „Кой знае, дали е така!" - Вие знаете, че е

така; щом сте заченали, ще родите. Христос казва: „Овците, които Бог ми е дал, никой не може да ги отнеме, понеже няма по-голям от Отца ми." Бог е най-голям в цялото Царство. Питам: кой може да попречи на вашите идеи? Ако някой може да попречи на идеите ви, те не са силни.

За обяснение на мисълта си, ще ви приведа следния пример. Един човек се заел да поддържа правото навред по света. На десет места поддържал правото и на десетте места го били. По едно време, чува едного, че пита: „Няма ли право в този свят?" Той му отговорил: „Аз поддържам правото, но не смея да го изповядвам, понеже, на десет места ме биха, а тебе само на едно място са те били." Днес хората са наплашени и всеки от тях казва: „И аз поддържам правото, но понеже, на десет места ме биха, повече не смея да го поддържам, сега ще мълча." Не е важно да поддържаме правото на думи, но да го устояваме в дела. В турско време, българите с мисълта си късаха въжетата, на които бесеха техните братя. Мощна беше тяхната мисъл! Турците имаха обичай, като се скъса въжето, на което бесят някого, сваляха го от бесилката. В сегашните времена, между съвременните християнски народи, и десет пъти да се скъса въжето, пак ще обесят човека. Старите българи, обаче, спазваха обичая на турците. Днес, много хора се интересуват да гледат, как бесят. Питам: какъв е този човек, който иска да гледа зрелища, който се интересува да види, как бесят някого? Мисълта на всеки човек трябва да бъде толкова силна, че да къса въжетата, с които бесят. Никакви въжета не трябва да се турят на врата на човека! Мисълта на всеки човек трябва да бъде насочена към следното: да къса въжетата, да разрушава затворите, да разтопява веригите от краката и ръцете на затворниците. Такава мощна мисъл и такова мощно чувство трябва да има в ума и в сърцето на праведния. Така трябва да мислят и чувстват всички хора, та като ги види Господ, да каже: „Тези хора мислят и чувстват така, както аз ги създадох първоначално. Те живеят според моя закон." Кой създаде бесилките, затворите, веригите? - Някой създаде и бесилките,

и затворите, и веригите. За него Христос казва: „Той отначало беше човекоубиец, но дерзайте, Аз победих света!" Ако сегашните християни имат такава мощна мисъл, каквато имаха старите българи, всички въжета на бесилките щяха да се скъсат, както това ставаше в турско време. Трябва ли да чакате, да дойде някой, да пререже въжетата? В Индия има факири, които владеят закона, чрез силата на мисълта да прерязват въжета, да разтопяват железни вериги. Мощна е човешката мисъл! Тя може и железни вериги да разтопява, въжета на бесилки да къса и пътя на хората да отваря. Това е резултат на мощната сила Божия, която действа в нас. Бог, Който живее в нас, казва: „Продай всичкото си имане и го раздай на сиромасите!" Но ти се усъмниш, прекъснеш връзката си с Него и тялото ти остава без глава, обесват те. Някой човек има глава, която се търкаля, а тяло няма. Какво ще прави само с една глава?

Казвам: религиозните хора говорят днес само върху Библията. Те казват: „Знаете ли, какво е казал пророк Йезекиил? Знаете ли, какво е казал пророк Исайя?" – Знаем, какво са казали пророците, но най-важно е, какво са въплътили в думите си; важно е, какъв пример са оставили, със своя живот, на човечеството. Пророк Данаил беше в рова, между лъвовете. Изядоха ли го те? Тримата момци, Сидрах, Мисах, Авденаго, бяха в огнена пещ. Изгоряха ли там? Такъв трябва да бъде религиозният човек: нито лъвове да го ядат, нито огън да го гори! Истински религиозен човек е този, който има такава силна мисъл, която пред никакви препятствия не се спира. Като отиде при някой богат човек, той няма да му се моли за пари, но с мисълта си само, ще го застави да даде, колкото му трябват. Ще кажете: „Тогава ще стават големи злоупотребления." – Не, само мисълта на абсолютно чистия човек е в състояние да преодолява всички спънки и мъчнотии в живота.

И тъй, правете опити, да видите, каква е силата на вашата мисъл. Виждате в паяжината на паяка една муха. Концентрирайте мисълта си към паяжината и следете, ще можете ли да скъсате паяжината и да

освободите мухата. Ако можете да освободите мухата, вашата мисъл и вашето християнство са силни; не можете ли да я освободите, и мисълта ви, и християнството ви, като идея, са слаби. Това индусите могат да правят. Един българин, който се занимавал с тайните науки, правил опити за усилване на мисълта си и дошъл до убеждението, че с мисълта човек може да прави различни чудеса. И наистина, със силата на своята мисъл, той могъл да пренася малки предмети от едно място на друго.

Христос казва: „Всеки, който вярва в мене и изпълнява моите заповеди, ще прави чудеса, като моите, и по-големи от моите." Ние не говорим за чудеса, които залъгват хората, но за такива, от които можем да добием пълна самоувереност, че сме свързани с Бога и с Неговата помощ само, можем да разрешим големите мъчнотии, които сега идат в света. Изобщо, в сегашната култура, учениците на християнството или на Божествената Школа, ще преминат през голямо пресяване, за да се опита, до где е стигнала тяхната вяра, тяхната интелигентност и техните способности. То ще бъде генерално пресяване, генерален изпит. Това наричаме край на една епоха, която завършва и начало на друга, нова, в която сега влизаме. „Жена кога ражда, на скръб е." И ако вие, сега скърбите, причината е, че раждате великата идея, която е дълбоко скрита във вас. Като родите, няма да помните скръбта си. Това подразбира, че ще имате един завършен плод. Това подразбира още и закона на безсмъртието. Който придобие безсмъртието, той ще стане ученик на Божествената Школа, или приятел на Бога, както се е наричал Аврам.

„Жена кога ражда, на скръб е, а като роди, забравя скръбта си и се радва, че се е родил човек на света."

Разумното в нас съзнава, че Бог живее в нашата глава; ние вървим по Неговите пътища, прилагаме Неговите закони и затова, каквото поискаме, можем да постигнем.

Беседа от Учителя, държана на 10 юни 1928 г. в гр. София.

XIV СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1929)

УЧИТЕЛЮ БЛАГИ

„Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" (Лука 18:18)

Сега ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоана. Онези от вас, които искат да имат по-голяма светлина, нека прочетат 18-та гл. от Матея и 18-та гл. от Лука, за да намерят вътрешната, мистичната връзка в прочетената глава. Мнозина ще кажат, че са чели Евангелието и знаят всички глави. Така е, но трябва да се знае, че колкото пъти и да чете една глава, човек все ще намира в нея нещо ново, все ще открива по-дълбокия й смисъл. Много естествено! Причината за това е, че психическите условия, при които човек се намира, когато чете Евангелието, или учи нещо, не са едни и същи. За всеки даден момент идеите, чувствата на човека са различни. Всеки момент в съзнанието на човека става известно изменение, известно разширяване. Следователно, тъй както днес четете и разбирате тези глави, никога друг път така не сте ги чели и разбирали.

"Вие сега сте чисти заради Словото, което ви говорих". (Йоан 15:3). – Значи, Словото Божие прави хората чисти.

"В това се прославя Отец ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете мои ученици". (– 8 ст.). – Значи, след като принесете много плод, тогава ще бъдете Христови ученици. Без плодове не можете да бъдете ученици на Христа.

"Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас; пребъдете в моята любов!" (– 9 ст.). С други думи казано: „Щом станете ученици, Отец ми ще ви възлюби така, както и мене възлюби".

"Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" (– Лука 18:18).

Ще взема от този стих само две думи – „Учителю благи", които ще послужат като ключ за обяснение на прочетената 15-та гл. от Йоан. Всеки човек е произнасял в живота си думите „Учителю благи!" В български език няма по-съдържателни думи по хармония и по мелодия от тия две. Думата „учител" е издържана във всяко отношение: и в математическо, и в кабалистическо, и по съчетание на буквите си. Само върху думата „учител" може да се държи цяла лекция, но тази дума представя твърда храна, която не е достъпна за всички.

„Думите „Учителю благи", които взимам за тема на беседата, са много силни. Тези силни думи, именно, произнася един големец за Христа, обаче, в неговия ум, те са обезсмислени. Той пита Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" Който произнася думите „Учителю благи", той не може и не трябва да пита, какво да направи, за да наследи живот вечен. Христос му отговаря: „Ти знаеш законите. Защо ме наричаш „Учителю благи", щом не вярваш в това, което казваш?" Той каза на Христа: „Аз изпълнявам Мойсеевия закон още от младостта си, но искам да зная, какво трябва сега да направя, за да наследвам живот вечен." Христос му каза: „Още едно ти не достига. Все що имаш продай и раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди, та ме последвай!" А той, като чу това, наскърби се, защото беше много богат. Наведе си главата и си замина. Той нарече Христа „Учителю благи", но не беше в състояние да изпълни това, което Христос му каза. Ето един непоследователен човек в своите думи, в своето верую.

Следователно, когато някой казва, че вярва в Бога, това не е достатъчно само, за да наследи живот вечен. Този човек вярва в Бога толкова, колкото богатият повярва в думите на Христа, макар че Го нарече „Учителю благи!" Не е достатъчно човек само да вярва, но той трябва и да изпълнява. „Продай всичко и раздай го на сиромасите!" Някой казва, че е готов да продаде всичко, каквото има, и да го раздаде на сиромасите, но след това той ще отиде да разправя на

хората, че всичко е дал заради Бога. – Това не е никакво раздаване. Между думите и делата на хората трябва да има единство. Христос искаше да му каже, че след като раздаде всичкото си богатство, трябва да Го последва. Това значи: „Ела в Божественото училище да се учиш!" Силни са думите „Учителю благи" не само в български език, но и в всички останали езици. Тъй щото, много се изисква от ученика, докато разбере техния дълбок смисъл. Буквите в тия думи са наредени по известни закони, при специално съчетание между тях. Богатият дохожда при Христа и Го запитва, какво да направи, за да наследи живот вечен. В тези думи той криел нещо материално. Той искал да разбере от Христа, какво трябва да направи за да стане, например, виден търговец, или виден учен, или виден поет, писател, музикант, или художник. Това показва, че хората разбират нещата физически, т.е. материално. Какво трябва да прави човек, за да постигне нещо? Цигуларят се ражда цигулар; поетът се ражда поет; добрият човек се ражда добър, той отпосле не може да стане добър. Някои казват, че с време всичко това може да се придобие, че след време човек може да стане и цигулар, и поет, и художник и т.н. Не, така говорят и мислят само простите хора. На хора, прости и невежи, като децата, може да се говори, че бабите носят малките деца от реките на простите хора може да се говори, че камилата е излязла от кокоше яйце; на простите хора може да се говори, че мостът на Дунава, например, е направен от косъма на някой учен. И детето вярва на думите на баща си, че мостът на Дунава е направен от косъма на някой учен. Опитайте се след това да разубедите детето, че не е възможно да се направи мост от косъм, макар този косъм да е от някой учен. Не е лесно да разубедите човека в това, в което вярва.

Ето защо, когато се разисква върху известни истини, хората се натъкват на големи противоречия. Когато някой чува да се говори по известни въпроси, той казва: Аз зная тия неща. Наистина, днес и децата знаят, какво нещо е триъгълникът. Ако имате няколко триъгълници, направени от различни метали – злато, сребро, желязо,

ще имате ли едно и също понятие и за трите триъгълника? Преди всичко, по цена тези триъгълници ще бъдат различни. Освен това, физикът и простият човек по един и същ начин ли ще изучават триъгълника? Простият човек ще направи един триъгълник от дърво или от картон и ще го изучава като геометрическа фигура. Ученият, обаче, ще изучава триъгълника като жива фигура, с три страни, т.е. с три съзнания, които действат едновременно. Щом трите съзнания в живия триъгълник действат едновременно, ние имаме съвършено особено понятие за триъгълника. Не мислете, че триъгълникът за винаги ще остане такъв, какъвто е днес. Един ден и той ще се превърне в нещо друго. Засега триъгълникът е проекция на нещо, което хората още не знаят. Триъгълникът е една от великите идеи, които съществуват в нашия свят. Тази идея има много обяснения. Съвременната геометрия разглежда триъгълника от много страни: по ъгли, по страни, по взаимни положения и т.н. Известно е, например, че сумата от трите ъгъла в кой да е триъгълник е равна на два прави ъгъла или на 180°. За да се разбере това, трябва да се знае, какво нещо е правият ъгъл. Под прав ъгъл се разбира отношение между две разумни същества, които, за допирна точка, имат обща, еднаква разумност. Значи, две разумни същества могат да имат една допирна точка само при правия ъгъл. Следователно, ако ъгълът не е прав, тези същества няма да имат разумни отношения. Това показва, че между две същества може да има всевъзможни отношения, но тези отношения могат да бъдат нормални, т.е. разумни само при правия ъгъл, равен на 90°. И тогава, като казваме, че правият ъгъл се образува от две взаимно перпендикулярни линии, които се пресичат в една обща точка, имаме едно разбиране; и като казваме, че истински отношения съществуват само между две души, с обща разумност, имаме друго разбиране. При първото разбиране действат прости сили, а при второто – разумни сили.

Някой казва: лош е моят живот. Мъжът се чуди, защо не може да живее добре с другарката си; жената се чуди, защо не може да живее

добре с другаря си. И на мъжа, и на жената отговарям на геометрически език: образувайте помежду си прав ъгъл! За да живеете добре и да се разбирате помежду си, всеки ден, в продължение на една година, чертайте прави ъгли. Това е една геометрическа задача, която всеки трябва правилно да реши. Като чертаете правия ъгъл по сто пъти на ден, ще видите, че отношенията в семействата ви ще се подобрят. Иначе, без тези опити, отношенията ви ще се изменят толкова, колкото ще се изменят отношенията на богатия човек към Христа. Той каза на Христа "Учителю благи!" Думите, които сега ви говоря, ще имат влияние върху мъжа или жената дотолкова, доколкото и Христовите думи имаха влияние върху богатия, на когото казваше: „Иди, продай все що имаш, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" Богатият се замисли върху тези думи и каза: „Тази работа ще отиде много далеч. Как тъй ще раздам имането си! После, или ще го намеря на небето, или няма да го намеря". В това отношение, българинът е практичен. Той казва: „Един заек в кошарата струва повече, отколкото два в гората". Той казва същото и за парите. Който не разбира дълбокия смисъл на нещата, той разсъждава, именно, по този начин. Обаче, който е придобил любовта, той е готов да раздаде имането си на бедните. Който обича науката, той е готов да раздаде всичкото си материално богатство, за да добие знания. Който се стреми към добродетелта, който иска да разбере смисъла на живота и да се научи да живее добре, той е готов да раздаде всичкото си богатство, само да постигне тия неща. Велико изкуство е да живее човек добре! Под думата „живот" някой разбира да се роди, да расте, да достигне известна възраст и след това да замине за другия свят, дето ще живее като ангел. Това е неразбрана идея. Добрият живот подразбира изкуство, което може да се изпита само при мъчнотиите. Новопостроеният параход не се изпитва на сушата, но във водата, и то не в някое езеро, като Девненското, близо до Варна, нито в Женевското, в Швейцария,

но в някой голям океан, като Великия, Атлантическия и Индийския океани. Силата на парахода се изпитва при големите бури.

Следователно, както параходът се изпитва в морето и в океана, така и ние сме изпратени на земята за изпитание. Ще дойдат вълните на океана отляво и отдясно и ще ни блъскат. Някой казва: Защо ме блъскат? – Блъскат те, за да изпитат устойчивостта на твоя параход, за да изпитат силата и опитността на твоя капитан и неговите моряци. От всичко това ще се види, докъде твоят параход ще изведе пътниците си. Ако ги изкара благополучно на определеното пристанище, параходът, капитанът, както и целият му екипаж са на мястото си. И пътниците в този параход са добри и благородни хора. Обаче, ако параходът не издържи, ако капитанът, моряците, огнярите не са на местото си, страшно е положението на пътниците. Те, или се връщат като разбити и ранени войници от бойното поле, или съвсем не се връщат. Разбитите войници се връщат без оръжия, без коне, без фуражки, с разкъсани дрехи и казват: Страшно нещо преживяхме! Кавалерия, артилерия, пехота – нищо не остана от тях. Да, страшни са резултатите на всички непостигнати и разбити идеи! Срещате един виден учен или философ, който създава ред теории, или някой знаменит проповедник, който по няколко пъти на ден се моли, но и единият, и другият се страхуват, как ще прекарат живота си. Те казват: Страшен е животът! Питам: каква идея има в умовете на тия хора, които се боят от живота? Те все имат предвид нещо, което ги плаши, но едно трябва да се знае: когато изкаже думите „Учителю благи", ученикът трябва да разбира техния дълбок смисъл и значение. Когато говорим за Великото Начало в живота, ние трябва да Го познаваме. Да Го познаваме, това значи да Го обичаме. Ти не можеш да познаваш някого, докато не знаеш името му, а оттам и докато не Го обичаш. Всяко нещо, което няма име, не може да се обича. Човека, когото обичаш, първо назоваваш с някакво име. Значи, след името иде любовта. Да обичаш човека, подразбира да му дадеш форма, съдържание и смисъл. Детето обича майка си и баща си. Защо? Има

нещо, което то обича в тях. Давали ли сте си отчет, кое е онова основно качество, или онази черта, заради която вие обичате майка си и баща си? Давали ли сте си отчет, защо обичате Бога? Ще кажете, че обичате Бога, че вярвате в Него и Го наричате „Благи Господи." Щом Го наричате благ, Той веднага ще ви запита, защо Го наричате така. Какво искате от Него? – Искаме да ни помогне. – Щом искате да ви помогне, Той ще ви накара да продадете имането си, да го раздадете на бедните и да Го последвате. Какво прави богатият човек? Къщата му е пълна, но въпреки това той отива да събира и от бедните, и пак не му достига. Христос казва - „Иди, продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" На тези думи отгоре вие ще кажете: Това е много вече! Да раздадем всичкото си имане? Ако разберат смисъла и разумността на тия Христови думи, съвременните хора ще разрешат много въпроси правилно. Разумните постъпки разрешават въпросите правилно.

Вървят двама пътника по едно шосе, един след друг. Срещу тях излизат двама разбойника. Те спират първия пътник и му казват: Дай скоро парите си! – Как, парите си да дам! Не ви ли е срам, нехранимайковци, такива! Аз съм работил и така спечелих тия пари. Вие искате на готово да се ползвате от чуждия труд. – Скоро парите, или на място ще те оставим! Той се противопоставя, не дава парите си. Един от разбойниците насочва револвера си срещу него, поваля го на мястото му, и така го обира. Разбойниците продължават пътя си и срещат втория пътник. Като ги вижда, отдалеч още той изважда кесията си и им казва: Аз виждам, че вие сте добри, благородни хора, но се нуждаете от пари. Аз пък съм богат човек. Ето, заповядайте! Вземете, колкото пари ви трябват. Разбойниците го гледат учудено и не знаят, как да постъпят. Единият от тях му казва: Ние виждаме, че ти си добър човек. Прибери кесията си, нищо не искаме от тебе. – Не, вземете, колкото ви трябват. Ако не ви стигнат, още мога да ви изпратя. Те се поглеждат помежду си още по-учудени. Тогава двамата

разбойника взимат по една златна монета, и оставят пътника свободно да продължи пътя си.

Казвате: Съдба е това! Да, първият случай представя съдбата на глупавия човек. Вторият случай представя съдбата на разумния човек. Разумният човек отива при Бога с пълна кесия. От тези два случая се вижда, че човек трябва да знае, как да постъпва с хората, а също така, той трябва да знае, как да постъпва и със себе си. Като давам тия два примера, разрешаването на този въпрос се вижда много лесно. Лесно е да се говори, но като дойде до приложението, тогава човек вижда, колко мъчно може да разреши този въпрос. За всяко нещо в живота има правила, които човек трябва да знае, за да може правилно да реши дадени въпроси. Когато оперирате с аритметиката, и там има правила, които учениците непременно трябва да знаят. Без тези правила задачите не могат правилно да се решават. Влиза учителят в клас и запитва един от учениците: Иванчо, колко е едно и едно? Ученикът веднага разбира, че тук става въпрос за действието събиране. Той веднага написва числата, туря между тях знака плюс и казва 1+1=2. – Тъй, Иванчо, иди сега на мястото си. Сегашните учители се обръщат към учениците си по-нежно, отколкото едновремешните. Те се обръщат към тях по-внимателно, казват им: Иванчо, Драганчо, Стоянчо. Това е добра черта. Гърците пък се обръщат един към друг по свой специфичен начин. Те си казват, например, Стефанаки, Иванаки и т.н. Ще кажете, че това е гръцка работа. Не, има нещо разумно и в техните обръщения.

Питам: кои са били дълбоките причини, които заставили този големец, този богат човек, да отиде при Христа? Този богат човек разбирал, какви блага носи вечния живот, затова се стремял към него. Според мене, причината, да търси той вечния живот, е била чисто материална. Този човек бил много богат, разполагал с пари, с много имоти, и като виждал, че земният живот е кратък, търсил начин, как да продължи живота си, да може по-дълго време да се радва на своите материални придобивки, да може повечко да поживее. Иначе, след

смъртта си, ще не ще, всичко трябва да остави на ближните си. Затова, именно, той се обърнал към Христа с думите „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Следователно, под думите „вечен живот", той съвсем не разбирал онази възвишена идея, да живее вечно, за да служи на Бога и на човечеството. Обаче, Христос разбрал скрития смисъл на неговите думи, и затова му отговорил: „Иди продай всичкото си имане и го раздай на сиромасите, и ела, та ме последвай!" И съвременните хора търсят Бога. Защо? – Да живеят по-дълго време, да ядат и пият. Не, хората трябва да поставят в ума си идеята да служат първо на Бога, а после на ближния си. Тогава, здравето само по себе си ще дойде, като благословение от Бога. Яденето е едно от най-големите привилегии, едно угощение, дадено ни като заслуга на онова, което сме свършили. По-голяма привилегия за човека от яденето няма. То е най-хубавото нещо в живота, но същевременно и най лошото. За онзи, който може правилно да яде, яденето е благословение; за онзи, който не може правилно да яде, яденето е нещастие. Тъй щото, не само на земята човек яде, но и в другия свят пак ще яде. И като съвършен, човек пак ще яде, само че той ще осмисли този процес и ще може правилно да го използва. Човек трябва да разбира дълбокия смисъл на яденето. Днес под „ядене" хората разбират главно дъвкане, да дъвчеш храната си. Хората още не ядат, както трябва. Те ядат, но в ума си държат две мисли: по-скоро да се нахранят, да отидат на работа, да спечелят нещо, да се осигурят. По-важна работа от яденето няма. Защо? Ако човек правилно яде всичките му работи ще вървят добре. Правилното хранене носи щастието на човека. Чрез храната човек приема истинския живот в себе си. Хлябът, който приема човек с благодарност, със съзнание, като някакво благо, ще го направи щастлив. Хлябът ще научи човека, как да живее, как да обича. Който не яде този хляб, той нищо не може да свърши.

И тъй, ако съвременните хора страдат, причината затова са те самите. В целия им живот съществува едно физиологическо и

механическо прекъсване на процесите, вследствие на което те страдат, мъчат се и нещастни стават. Въпреки това всички хора се борят и казват: Ние трябва да ядем! Така е, всички живи същества трябва да ядат, но ако хората разбират яденето, както богатият човек разбирал думите „Учителю благи", те по никой начин няма да разрешат правилно въпросите на живота. Като четете 15-та гл. от Йоан, виждате, как са наредени нещата в нея, последователно, т.е. едно след друго. Ако нямате любов, нищо не можете да направите. Като придобиете любовта, тогава ще се домогнете до разрешаването на въпросите. Казвате: Да се обичаме тогава! – Това са думи, механически изказани. Само онзи може да обича, който разбира проявите на живота. Любовта е основният принцип, с който може да се работи в живота. Без любовта човек представя голо съзнание, лишено от всякакви органи. Представете си, че едно голо съзнание, лишено от очи, нос, ръце, крака, иска да работи. Как ще работи? Значи, когато Бог създаде човека, Той го постави при условия да работи. Тези условия пък изискваха специални органи. Благодарение на това се създадоха очите, ушите, като условия за развиване на човека и като средства за работа. Обаче, ушите и очите не се създадоха изведнъж, но постепенно, тъй както, когато мома се жени, постепенно я приготвят, докато облече булчинската си рокля. Първо я измиват, решат, а после ѝ турят балата рокля. И от това, какви са нейните дрехи, съдим за условията, при които тя живее. Ако чорапите на булката са вълнени, това показва, че условията на нейния живот са неблагоприятни. Ако чорапите на булката са копринени, тя се намира при най-благоприятни условия на живота. Обаче, и вълнените, и памучните, и копринените чорапи са на мястото си. Когато лошите условия се махнат, вълнените чорапи се заместват с памучни; когато средните условия се премахнат, памучните чорапи се заместват с копринени. Когато и най-добрите условия се премахнат, и копринените чорапи трябва да се заместят. С какво? Тогава младата булка трябва да ходи боса. Не мислете, че е лошо човек да ходи бос.

По-добро положение от това няма. За това се изисква идеален свят, а не като нашият. Това значи да живееш в свят без никакви препятствия, да стъпваш като на памук. Дето стъпиш, да изпитваш радост. В сегашния свят без чорапи не може. И животните даже имат чорапчета. И те даже са си създали някакви чорапи, та като стъпват на земята, да не се нараняват.

„Учителю благи!" Когато произнасяме тези думи, ние трябва да имаме в себе си готовност да служим на Бога, да вършим Неговата воля, а не своята воля, нито тази на хората. Да служим първо на Бога, а после на ближните си! Нашите ближни са среда за нас, в която добродетелите ни могат да се проявяват и развиват. Всеки човек трябва да има ближни, за да прояви между тях своята любов. Нашите ближни представят Божествения, обективния свят, в който ние трябва да проявим своите добродетели. Само по този начин ще видим, доколко сме добри, разумни и любещи. Значи, външният свят представя специални условия за развитието на човека; той трябва разумно да използва тия условия. Въз основа на това, всеки човек може да каже, че слънцето, звездите, както и всички останали светила на небето, са създадени заради него, но не да ги владее, а да се учи от тях.

И тъй, когато започне да изучава небето и неговото съдържание, както и земята и нейното съдържание, човек дохожда до вътрешния смисъл на живота, до вечния живот и става господар на положението. Обаче, има нещо в човека, което му препятства да добие тия знания. Това е въпросът за доброто и злото, които съществуват на земята, и които той иска да разреши. Злото и доброто са неразривно свързани помежду си, и никой не може да ги отдели При това, те имат далечен произход. За съществуването на злото и доброто могат да се дадат привидните, но не и същинските причини.

Едно време, когато се взело решение за създаване на вселената, всички разумни същества се събрали да обмислят въпроса, по какъв начин да се създаде. Те имали пред вид специално нашата слънчева

система. Като се замислили на дълбоко върху всички положения, през които нашата слънчева система трябвало да мине, за противоречията, които ще се създадат, едни от тях се изказали за създаването на вселената, други – против създаването ѝ, докато най-после всички се толкова изморили, че половината от комисията почнали да кихат, а другата половина – да се прозяват. В края на краищата, от тяхното кихане и прозяване, се създали злото и доброто в света. Кажете ми сега, от кое от двете е произлязло злото и от кое – доброто? Кихането и прозяването са символи, които трябва да се преведат. Който се прозява, той взима; който киха, той дава. Между българите съществува обичай, когато кихне някой, да му пожелаят здраве.

И тъй, след дълги разисквания и спорове, най-после разумните същества се отказали да решават този въпрос и казали помежду си: Достатъчно вече сме се занимавали с тази работа. Нека я оставим настрана и да се занимаем малко с яденето. По този начин те оставили работата недовършена. Обаче, в рая въпросът за яденето е поставен така, че там може да яде онзи, който е свършил работата си. Половината от разумните същества, които се прозявали, се нахранили, преди да свършат работата си, вследствие на което се родило злото в света. Другата половина, които кихали, също тъй пожелали да ядат. И едните, и другите започнали да ядат, и работата останала недовършена. Прозявката и кихането са причина, заради която работата на съвременните хора и до днес не е довършена. След като човек дълго време мисли, как да служи на Бога, най-после той започва да се прозява и да киха, с което спира своята благородна работа. Това се дължи на известна дисхармония, която съществува между чувствата и мислите на човека. Изобщо, между съществата, които работили за създаване на вселената, непременно трябвало да има вътрешна хармония. Като видял, как седи работата, Господ казал: „Каквито противоречия да съществуват, светът трябва да се създаде!" При все, че Бог знаел, какви ще бъдат последствията от създаването на света, Той оставил тия същества свободни, до край да свършат

работата си. След това Той ги изпратил на земята, сами да опитат света, който са създали. Затова, именно, хората често казват: Липсва нещо на този свят. Тази липса се дължи на онези същества, които, като разискват върху важни въпроси, прозяват се и кихат. Тъй щото, когато хората се оплакват от живота, питам: Защо, като се създаваше Света, едни от вас се прозяваха, а други кихаха? Онези, които се прозявали, казват, че се прозявали, за да им дадат ядене. Другите пък, които кихали, казват, че направили това, за да им дадат работа. Сега, обаче, вместо да се прозявате и кихате, трябва да работите. Като работите, тогава ще ви дадат да ядете. Следователно, който киха, той може да работи; който се прозява, той може да яде.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, но трябва да работят, да разрешават тия противоречия. Някой кихне и казва: Дотегна ми да работя! – Не, веднъж си кихнал, ще работиш, няма какво да правиш. Кихането, прозяването са символи, които служат за обяснение на някои окултни истини. Един ангел, на име Афуел, като разсъждавал дълго време за злото в света и за разногласията, които то създава, измолил най-после Бога да го пусне на земята, да изучи причините и последствията на нещата. Господ му дал следната задача: Като слезеш на земята, ще срещнеш една мома и ще се приближиш до нея. През целия ѝ живот ще я придружаваш: дето отиде тя, навсякъде ще бъдеш с нея. Каквото пожелае, в всичко ще ѝ услужваш. Ти ще бъдеш слуга на тази мома през целия ѝ живот. Той слязъл на земята, и първият човек, когото срещнал, било едно младо, красиво момиче, босо, със скъсани дрехи. Като по-гледнал към момичето, той видял на очите ѝ сълзи. – Защо плачеш? – Аз съм княжеска дъщеря, но майка ми умря, а баща ми се ожени за втора жена, която се отнася с мене много зле, постоянно ме бие. Най-после реших да напусна дома си, но тя заключи дрехите ми, и се принудих да бягам боса, гола, без обуща, без дрехи. – Няма нищо, всичко ще имаш. Какво искаш сега? – Понеже вън е студено, зима наближава, искам дрехи и обуща. Ангелът махнал с пръчицата си, и пред момата

се явил хубав палат. Той въвел момата вътре и оставил всичко на нейно разположение: дрехи, обуща, храна. Момичето влязло вътре, измило се, облякло се, нагиздило се, нахранило се и започнало да се оглежда, да се върти наляво-надясно. От този момент сълзите, недоволството й престанали! Афуел я оставил в палата, и от време на време само се явявал, когато тя го извиквала. През всичкото време той я изучавал и наблюдавал, какво ще прави сама в палата. Един ден тя го извикала и му казала: Тежко ми стана вече да живея сама в този палат. Искам да излаза малко оттук, да подишам чист въздух. – Де искаш да отидеш? Искаш ли на планината да те заведа? – Не, искам да сляза в града, между хората, да ме видят. Тщеславието заговорило в нея, затова тя искала да влезе между хората. – Добре, казал ангелът, ще те заведа, дето искаш. Тръгнали двамата за града. Едва влезли в шумния град, и около нея започнали да се събират млади, красиви момци, тъй както и днес момците обикалят красивите моми. Тя се почувствувала доволна, щастлива, но наскоро започнали интриги между нея и момците. Защо към едного се отнесла хладно, с пренебрежение, а към другиго била благосклонна, внимателна? Ангелът стоял настрана и само наблюдавал. Той се запитвал: Защо в сърцето на тази мома се явило желание да бъде между хора? Защо едного привличала към себе си, а другиго отблъсквала? Защо на едного се усмихвала, а към другиго била сериозна?

Питам: какъв отговор ще дадете вие на всичко това? Ще кажете, че животът е такъв, че всичко това трябва да се преживее. Не, така може да говори само невежият. Ако човек пипа ръцете, краката, ушите си, има причини затова; ако той гледа очите си, има причини затова. Всяко нещо има свой смисъл, своя причина. Не мислете, че когато човек обръща по-голямо внимание върху известен уд от своето тяло, това е без причина. Срещам една мома и забелязвам, че всичкото й внимание е съсредоточено към пръстите на ръцете. Който не разбира, защо момата прави това, ще каже, че тя си губи времето. Не, момата не си губи времето, тя знае, защо се спира върху пръстите

си и им се радва. Както ангелът наблюдавал, така и аз наблюдавам всяко движение и проява на хората и вадя свои заключения. Вътре и вън от нашето съзнание, всяко нещо, което се върши, има свои причини, свой дълбок смисъл. Когато малкото дете излиза на сцената да декламира едно стихотворение от някой виден поет, зад гърба му седи или майка му, или баща му, или учителят му. Защо излиза това дете на сцената? За да изкарат нещо за ядене и пиене. Когато някъде се дава представление, концерт или забава, това показва, че хората искат да ядат и да пият. Тъй щото, хората трябва да проникнат дълбоко в кихането и прозявките, да разберат техния вътрешен смисъл.

Сегашните хора са недоволни от живота. Те трябва да знаят, как да се освободят от недоволството. При радости или скърби, при доволство или недоволство, хората трябва да изучават закона за трансформиране на енергиите, да могат да задържат радостите за повече време, и лесно да се освобождават от скърбите. Ако не знаете закона, с който да задържате радостта си за по-дълго време, тя ще ви напусне. Хората гледат на скърбите и на радостите, като на механически процеси. Щом им дойде една малка радост, те казват: Защо ни е тази гола радост? Кажат ли така, радостта ги напуща. Дойде ли им малко богатство, малко здраве, те пак казват: Защо ни е това голо здраве, голо богатство? Зад голата радост, зад голото богатство, зад голото знание, зад голото здраве се крие по един ангел, когото вие, от неразбиране, прогонвате. И след това съжалявате и казвате: Изгубихме радостта си! И тогава, вместо радостта, ще дойде скръбта. Скръбта идва в разни форми. Ще дойде в дома ви някой беден, гладен човек, с кобур в ръка, и насила ще ви застави да му дадете пари, храна. Това е все едно, че ви е срещнал разбойник в гората и ви обира. Вие започвате да страдате и питате: Не може ли без страдания? – И без страдания може, но трябва да бъдете разумен, като онзи пътник, който отдалеч още предложил кесията си на разбойниците и с това избегнал страданията. При такава разумна

постъпка, разбойниците ще вземат само по една златна монета от кесията, а останалите пари ще върнат. Тази е причината, задето разумният човек, и при най-големите изненади и нещастия, всякога остава здрав и читав.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" Ако можете да произнесете думите „Учителю благи" с дълбоко вътрешно разбиране, вие ще ги осмислите, и каквато работа започнете, благополучно ще я свършите. Само при това положение, вие можете да изпълните волята Божия. Казвате: Каквото Учителят е казал, всичко ще изпълним, без, обаче, да станем роби на Неговите думи. – Това показва, че вие не разбирате дълбокия смисъл на думата Учител. Без Учител човек става роб: с Учител той става свободен. Ако някой учител заробва учениците си, за такъв учител не могат да се приложат думите „Учителю благи"; те съдържат в себе си всички Божии блага. Те носят в себе си условия за реализиране на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Те носят в себе си условия за реализиране на всички добродетели. Тези думи са ключ, с който могат да се отварят врати, затворени от векове насам. По-нататък Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди. И каквото попросите от Отца в мое име, ще ви се даде". Какво по-хубаво от това, да поискаме нещо от Бога, и Той да ни послуша? Представете си, че някой беден човек, изхвърлен на пътя, пренебрегнат от всички, се помоли на Бога и чуе тихия глас да му говори: „Не бой се, ти не си сам. Каквото искаш, ще ти се даде. Ако искаш дрехи, дрехи ще имаше ако искаш приятели, приятели ще имаш". Ако ангелът не беше слязъл от небето да придружава красивата мома, никакви момци не биха я заобиколили. Красивите момци дойдоха, след като ангелът обърна внимание на младата мома. Ангелът седи зад тази мома, крие се да го не види, и оттам направлява цялата работа. Красивата мома не знае тази работа, но ангел Афуел всичко знае.

Сега и вие играете ролята на красивата мома в живота, а Афуел седи скрит някъде и наблюдава всичко, каквото правите. Никой човек

не може да каже, че е сам, че никой не го придружава. Напротив, всеки човек има толкова много адютанти, че не може спокойно да спи от тях. И докато се освободи от тях, цялата нощ минава. Сутринта, като се събуди, казва: Отиде ми нощта! Тази нощ не спах добре, все мислих, не можах да си почина. – Вие не сте спали спокойно, защото всички ваши адютанти са ви нападнали и са взели по нещо от вас. Следователно, когато вземате нещо от живота, вие сте доволни; когато нищо не вземате, тогава пък от вас вземат, и вие се усещате уморени, измъчени. Тъй щото, за да си починете, трябва да се освободите от излишни и непотребни желания. Това е един психологически закон, който хората трябва правилно да разбират и прилагат.

И тъй, думите „Учителю благи" трябва да се поставят в техния дълбок вътрешен смисъл. Те представят магическа формула, силата на която може да се изпита и провери. ???Бърз се иска за това! И наистина, ако отидете при някой ваш приятел за известна услуга, той ще ви се отзове дотолкова, доколкото вие го обичате и вярвате в него. Много хора, много ваши близки не ви помагат, защото любовта ви не отговаря на тяхната. Закон е: не можеш да обичаш някого, и той да не е готов да ти помогне. Любовта има отношение към душата на човека, а не към неговата личност. Който обича, той е по-силен от онзи, когото обичат. Допущате ли в ума си мисълта, че онзи, когото любите, може да ви причини някаква пакост, това значи, че не го обичате. Кое не обичат хората? Те не обичат злото. Защо? Защото им причинява ред пакости. Защо злото пакости на хората? Защото не го обичат. Следователно, това, което хората наричат зло, е зло само по отношение на тях. Ако те обикнат злото, и то ще измени поведението си по отношение на тях. Значи, и злото иска да го обичат. Щом хората обикнат злото, и то ще измени своя характер, няма да бъде вече зло.

Като говоря по-този начин, това ни най-малко не значи, че вие можете и трябва да се заемете с преобразяването на хората, нито с

превръщането на злото в добро. Вашата единствена задача е да се обърнете към Бога. Щом вие се обърнете към Бога, ще помагате и на другите хора да се обърнат към Бога. По този начин те ще излязат от условията, при които сега живеят. Останалата работа – преобразяването на хората – е задача на Бога. Не се занимавайте с работи, които не са по силите ви. Обаче, щом се натъкнете на условия да помагате, не се обленявайте. Например, идеята на богатия човек, който отиде при Христа, беше права, на мястото си, но той вложи в нея користолюбива мисъл, а именно: той искаше да придобие вечния живот, с цел да живее по-дълго време на земята, да може сам да се ползува от придобитото богатство. Той не беше още проникнат от идеята да служи на Бога. Ето защо, когато Христос му каза да продаде всичкото си имане, да го раздаде на сиромасите и след това да Го последва, той не беше готов да изпълни този съвет.

Казвам: ако се откажете от Христовите думи, последствията и за вас ще бъдат такива, каквито бяха за този големец. Де е този големец сега? Навсякъде ще го срещнете. Когато чу съвета на Христа, той наведе главата си и си замина. Такива хора обикновено са страхливи. Те се плашат от всяка промяна в света и казват: Какво ли ще стане с нас? Като заболеят, те веднага викат лекари, страх ги е да не умрат. Лекарите ги мъчат с лекарства, с инжекции, но и при това положение пак нищо не се постига. Първо те трябва да се обърнат към Бога. Идеята, която тези хора преследват в живота, е крива в основата си. Заболеят ли, те първо трябва да се обърнат към Бога в себе си, да се помолят, Той да им изпрати лекар. Обаче, лекарят ще дойде, само след като в душата на човека трепне любов към Бога. Такъв е законът в природата. Първо трябва да се яви в човека основната идея – любов към Бога, т. е. първо семето ще се посее, а после ще дойдат светлината, топлината и влагата. Само по този начин семето може да порасте. Ако у вас не се събуди основната идея за Бога, всичко друго е безпредметно. Ако човек живее без любов, без мъдрост, без истина, всичко около него ще се обезсмисли. Какъв смисъл има животът без

любов? Смисълът на живота седи в Любовта – да любиш и да те любят. Докато си в кръга на близките си, в семейството си, първо трябва да чувствуваш Божията Любов в сърцето си, а оттам обединението на братята и сестрите в дома ти. Смисълът на живота седи във връзката, която чувствуваш в съзнанието си с всички напреднали твои братя и сестри. Какво правят съвременните хора? Със ставането си още, те се усещат голи, боси, от всички изоставени и необичани. Какво трябва да направят? Да бъдат като малките деца, които, щом станат сутрин от леглото си, веднага са радостни и весели, знаят, че има кой да ги обича. Щом детето стане, майка му го поема, измива, облича, нахранва го – радва му се. Бъдете и вие като децата. Знайте, че има кой да ви обича. Това е подразбирал Христос в стиха: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие". Сегашните хора преждевременно остаряват. Защо? Любов нямат. Те имат знание без любов, мъдрост без любов, свобода без любов. Това не е живот, това е робство – робство на възрастните хора, робство на хората, които живеят в безлюбието.

„Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" Вземете тези думи като ключ в живота си. Спрете се дълбоко в себе си и се отправете към Христа с същите думи. Щом зададете този въпрос съзнателно, вие веднага ще се измените. Кажете в себе си: Учителю благи, искам да изпълня закона Ти! Преди две хиляди години този голтемец зададе въпроса на Христа и получи отговор от Него, но понеже не изпълни думите Му, не придоби вечния живот. Христос му каза: „Иди, продай имането си, раздай го на сиромасите, и ела, та ме последвай!" Ето защо, съвременните християни не трябва втори път да задават същия въпрос на Христа. Те направо трябва да Му отговорят: Господи, ние сторихме всичко, каквото ни каза; ето, сега идваме да Те следваме". Под думите „раздай имането си", не се разбира физическо даване. Ако външно раздадете богатството си, а вътрешно не сте готови да го раздадете, все едно, че нищо не сте направили. Изкуство е, ако си богат човек, милиардер, да раздадеш

богатството си на други, те да го притежават. Ти ще бъдеш в положението на слуга, но ще изпитваш голяма радост, че си свободен от всякакви задължения, а същевременно причиняваш радост и на другите. Това значи силен човек! Силен човек е онзи, когото желанията му не го ограничават; силен човек е онзи, когото външните условия не ограничават но представят само външен подтик за придобиване на неговата свобода. Свободен човек пък е онзи, който не се влияе от чуждите мисли. Той съзнателно приема всички мисли, взима от тях хубавото, както малкото дете приема от възрастните всичко онова, на което те го учат. Виждам едно малко дете, държи семенца в ръката си, иска да ги посади, но не знае, как да направи това. Взимам от него семенцата и му казвам: ела при мене, аз ще ти покажа, как се садят семенца. Взимам лопата, мотика, разравям почвата до известна дълбочина, турям вътре семенцата затрупвам ги отгоре с пръст и ги оставям да никнат. После, показвам на детето, как трябва да ги полива. Това значи да дадеш наставления на човека, как да използува своите и чуждите мисли, като семенца в живота.

Съвременните хора седят пред великата идея за вечния живот и се питат, да продадат ли имането си, или не. Също така и учениците на окултните школи от миналите епохи и досега все искат да станат маги, да владеят магическата пръчица. Лесно е да се желаят нещата, но трябва да се разбира смисъла им. Който иска да владее магическата пръчица, той трябва да разбира нейния дълбок смисъл. При това, важно е, от какво трябва да бъде направена тази пръчица, тази единица: дали от леска от желязо, от сребро или злато; тази пръчица може да бъде направена от чувствата или от мислите на човека; и най-после, тази пръчица, тази единица може да бъде направена от душата или от духа на човека. Значи, тази единица може да представя сърцето, ума, душата или духа на човека. В такъв случай, знаете ли смисъла на тази единица? Тази единица има своя форма, своя сила и свои определени качества или свойства. Ако разбирате,

какво нещо е единицата душа, или единицата дух, вие никога няма да заповядвате. Следователно, дойдете ли до душата, ще имате особени отношения и ще кажете: „Учителю благи!" Към ума и сърцето си няма да се обърнете с думите „Учителю благи". Към тях ще имате съвършено различни отношения от тия, които имате към душата и духа. Като дойдете до сърцето си, ще кажете: Мой добри приятелю! Като дойдете до ума си, ще кажете: Верни рабе! Като дойдете до волята си, ще кажете: Мощна и красива сабя! Както виждате, това са ред символи, с които човек трябва да си служи и чийто смисъл да разбира. В сабята се заключават ред методи за разрешаване на непостигнати желания. Волята е в състояние да развърже гордиевия възел, който никой досега не е могъл да развърже.

„Учителю благи!" Тези думи разрешават противоречията в живота. За тази цел човек трябва да се учи. Хората говорят за любовта, но още не са дошли до Божията Любов. Те говорят за знание, но още не са го приложили. Те говорят за свобода, но още не са познали Истината, която носи свободата. Някой казва: Аз съм свободен. – Отчасти си свободен. – Аз любя. – Отчасти любиш. – Аз имам знания. – Отчасти имаш знания. Не е лошо, че човек е придобил нещата само отчасти. Това показва, че той се намира пред велика област, която носи нова любов, нови знания, нова свобода. Любовта, която иде в света, ще повдигне хората и ще ги постави на местата им. Да срещнете човек, умен като вас, и да го поставите на същото положение, на което и вие се намирате, това е качество на любовта. Виждали ли сте, как учените се разговарят помежду си? Единият от тях пише на дъската, решава, а другият следи. И вторият може да решава, но той мълчи. Ако първият направи никаква погрешка, вторият внимателно казва: Тук има една малка грешка в знаковете. Следователно, двама души могат да бъдат на един уровен, на едно място само тогава, когато и двамата еднакво познават въпроса, върху който ще работят или разискват. Когато двама или повече души работят заедно, задачите по-лесно се решават. Няма човек в света,

който работи сам. Привидно, човек може да работи сам, но той непременно държи някого, било в ума, било в сърцето си. Когато пише, или проповядва нещо, човек все държи някого в своя ум или сърце. Казва някой: Аз работя идейно. Не, все имаш някого пред вид, за когото работиш. Казано е в Писанието: „Проклет е онзи човек, който упова на човека". Това подразбира: Проклет е онзи, който упова на глупавия човек; проклет е онзи, който упова на човека на безлюбието; проклет е онзи, който упова на човека без свобода, без живот, без истина в себе си. Следователно, не уповавайте на хора, които противодействуват на Божиите блага! Уповавайте на Бога, на Великото в света! Които уповават на Бога, те същевременно уповават на всички ония, които са проводници на Божиите идеи. Те знаят, че Божието благо е общо за всички хора, за всички живи същества на земята.

Казвам: като четете Евангелието, вие трябва да се спирате върху всеки стих, да размишлявате, да разбирате вътрешния му смисъл. Мнозина цитират стихове от Евангелието, но криво ги тълкуват. Например, те цитират стиха, че на хората не трябва да се упова и го приемат буквално. На кои хора не трябва да се упова? На глупавите. На хора с права мисъл, с благородни сърца можете да уповавате, да разчитате, като на себе си. Затова е казано: „Люби ближния си, като себе си!" Значи, уповавай на ближния си, като на себе си. Щом си дал на ближния си по-голямото нещо – своята любов, своята обич, защо да не очакваш по-малкото – да уповаваш на него? Тъй щото, щом любиш ближния си като себе си, ще уповаваш на него, като на себе си. И тогава, възложиш ли му някаква работа, ще уповаваш на него, като на себе си. Затова, именно, Божествената Школа изисква от учениците си да установят прави, истински отношения помежду си.

Сега, ще завърша разказа за ангел Афуел. Ангелът продължавал да следи и да изучава живота на красивата мома. По едно време той я видял заобиколена от десет млади момци, с които отишла в една хубава, плодна градина. От време на време тя се обръщала към едного

от десетте момци, към когото била разположена, и му се усмихвала, като се разговаряла сърдечно. Другите поглеждали крадливо, недоволно към него и страдали. Като се разхождали из градината, любимецът на красивата мома откъснал един плод от градината и го подал на възлюбената си да го опита. Първо тя трябвало да опита плода, а после другите. Обаче, докато дойде това време, тя забелязала, че всички заспали, преди да хапнат от плода. Ангелът наблюдавал всичко това и видял, че в устата на красивата мома започнало да расте някакво дърво; това дърво се създало от семките, които момата глътнала заедно с плода. При развиването си, това дърво изсмукало соковете на нейния живот, след което тя се превърнала на камък. Щом се събудили, момците останали учудени, като видели, че красивата мома не е между тях, а вместо нея стърчал един голям камък. Близо до камъка се изправило красиво, стройно дърво – круша. Всички се запитвали: Де отиде нашата красавица? – Плодът погълнал красивата мома.

Следователно, ябълките, крушите и другите плодове, които ядете, не са нищо друго, освен погълнати красавици. По същия начин и желанията на хората един ден ще се превърнат в ябълки, круши или други никакви плодове. Тази промяна на човешките желания е в сила да измени, да преобрази тяхното съзнание. Това показва, че между психическите и органическите процеси има тясна връзка. В съзнанието на човека всякога може да стане известна психологическа промяна; ако трае дълго време, тази промяна ще се отрази и на физическия свят. Следователно, всички болести на физическия свят са се явили първо в духовния свят, а после са слезли на физическия. И ако човек успее да създаде антипод на идеята, която е причинила болестта в него, няма да мине много време, два или три месеца, и болестта ще изчезне. Същият закон се отнася до щастието, до богатството и до доброто в света. Ако знаете, как да посадите някоя велика идея в духовния свят, тя в скоро време ще даде резултат и на физическия свят; ако не знаете, как да я посадите, тя ще има резултат,

какъвто красивата мома получи, след като изяде плода. Трябва ли плодовете на вашите мисли, чувства и желания да изсмукват соковете на вашия живот? Ако те поглъщат соковете на вашия живот, в края на краищата, вие ще се превърнете в плодно дърво, и вашите любими, вашите ближни ще ви търсят, както младите момци търсеха красивата мома. Всички се питали: Де е красивата мома? – Заминала е някъде.

Сега, за да се домогнат до вътрешните знания, хората трябва да потърсят новата, истинската наука. Това, което сегашните хора учат, е знайно; това, което не знаят още, е тайно. Това, което учат и прилагат в живота си, е знайно; това, което в бъдеще ще учат, при ангелите, е тайно. Следователно, това, което днес научите и приложите в живота си, е знайно, но то ще бъде задача за разрешаване на бъдещите тайни. Това не значи, че всичко в живота може да се разреши, но има задачи, които очакват своето разрешаване още днес. Например, нека всеки работи усилено върху себе си, да си създаде навик, не той да използува доброто в хората, но да е готов всякога да даде нещо от себе си на другите, т.е. да кихне. Няма по-красиво нещо от това, да срещнете човек, в когото няма абсолютно никакво желание да ви използува, но да е готов нещо да ви даде. Пред такъв човек всеки отваря душата си и е готов да му услужи в нещо.

Щом почувствувате добрината, безкористието на някой човек, във вас се заражда желание, непременно да му бъдете полезни. Ако този човек е беден, веднага във вас се явява желание тъй да му помогнете, че с нищо да не го ограничите. Вие желаете той да остане доволен от помощта, без да знае даже, кой му е услужил. Не е въпросът да му помогнете с пари, да му дадете хиляди левове, но така да му услужите, че и той да се почуди, отде му дойде тази помощ. Тогава той ще разбере, колко добър е Бог, Който се изявява чрез всички хора. Така трябва хората да си помагат, а не да чакат светът да се изправи по някакъв механически начин, или да дойде Христос на

земята да спаси хората. Питам: какъв смисъл има, Христос да дойде на земята? Има ли смисъл Той да дойде при сегашните условия на земята? Ако днес дойде на земята, първата Му работа е да потърси вълнени чорапи. Защо? Зима е сега в света. Няма смисъл Христос да дойде на земята и да обува било вълнени, било памучни, било копринени чорапи. Когато дойде на земята, Христос трябва да бъде бос. Какво значи босотата? Босотата разбира открито, светло съзнание, което не ограничава човека, но му дава свобода, простор на действие. В присъствието на такъв човек вие се усещате свободни, разположени, като че небето се открива пред вас. В присъствието на този човек мисълта ви е права, хармонична, а чувствата – свободни и чисти. От сърцето на този човек блика любов, като от извор. Сегашните хора се плашат от любовта. Като дойде при тях човека, когото обичат, те се страхуват, искат да бягат от него. Защо се плашат? Има причини за това. Ако Христос дойде днес между хората, богатите ще се изплашат, ще мислят, че трябва да дадат нещо. Бедните пък ще се радват, ще кажат: Дано по-скоро дойде Христос на земята, да донесе някакво благо и за нас. Казано е в Писанието: „Няма човек на земята, който да е напуснал баща и майка заради мене и да не е получите стократно блага". Който е изпълнил Христовите думи, той ще бъде възнаграден стократно; който не е изпълнил Христовите думи, той нищо няма да получи. И да дойде Христос днес на земята, работите на мнозина пак няма да се наредят. Защо? Защото не са изпълнили волята Божия. Всеки ден земята се върти по волята Божия. Слънцето изгрява и залязва по волята Божия. Хората се раждат и умират по волята Божия, но светът не се управлява по волята Божия. Светът все се управлява и оправя от някого, но тоягата играе важна роля. Има една воля Божия без тояга. Тоягата е за малките деца, а Словото Божие – за възрастните. Ако и днес още продължаваме да се изправяме чрез тоягата, това показва, че се намираме в фазата на детинското си разбиране.

И тъй, най-простите неща, които ви спъват в живота, се заключават в кривата мисъл, която допущате в ума си, че хората не ви разбират. Щом допущате тази мисъл, това показва, че по съзнание, вашето съзнание и това на другите, не са на еднакво ниво. Кажете ли, че някой не ви обича, това показва, че вашето и неговото съзнание не са на еднакво ниво. Кажете ли, че между хората няма братски отношения, пак същото нещо. Това подразбира, че всички хора не са на еднаква степен на развитие. Братството не може да дойде по физически начин. То подразбира отношения на разумни същества, които живеят помежду си по закона на Любовта. Първата стъпка на общение между две разумни същества подразбира „отношения между тия същества". Втората стъпка почива на основа – братство. Братството е резултат на правилни отношения между разумни същества. След братството идат по-високи отношения между разумните същества – на база на наука, на изкуство, на музика – културни отношения. При тези отношения вече се проявяват дарбите, способностите в човека.

Съвременните хора трябва да работят усилено, да по-ставят основа на бъдещата култура. Без тази основа, и ангели да им проповядват, и Христос да слезе на земята, все същото положение ще остане. Защо? Защото са пукнати стомни. Колкото да наливате вода в пукната стомна, тя все празна ще остане. Извори, които текат, не се нуждаят от вода. Като очакват Христа, много от християните вече са си изработили ново разбиране за Неговото идване. При това разбиране, Христос още днес може да дойде. Как ще дойде? Чрез възкресението. От гроба на всеки едного ще се вдигнат запечатаните плочи, и той ще подаде главата си и ще каже: „Учителю благи!" До това време Христос ще седи скрит някъде в задната стаичка, и оттам ще наблюдава, какво правите и с какво се занимавате. По-някога вие се смущавате и казвате: Много време ще мине, докато Христос дойде на земята. – Христос поглежда през малкото отверстие и казва:

„Продай имането си, раздай го на сиромасите, и ела, та ме последвай!" Вие се уплашите и казвате: Господи, да си поживея още малко. Не съм готов да Те следвам. – Това е неразбиране на вечния живот. Какво има да си поживеете? Това, което наричате живот, не е нищо друго, освен робство. Когато продаде всичкото си имане и го раздаде на сиромасите, тогава, именно, човек започва истински да живее. Започни да продаваш, да се освободиш от богатството на твоите грехове. Какво трябва да направи някой човек, който е живял във фамилии, дедите и прадедите на когото са убивали и обирали хората? Той трябва да продаде всичкото си имане, да извика ония сиромаси, които, в миналото някога са били ограбени от неговите деди и прадеди, и да им каже: Братя, преди години, моите деди и прадеди направиха някакви погрешки по отношение на вас, но сега аз, последният от това поколение, ви моля да извините; готов съм да въздам четирикратно за всичко онова, с което сме ви ощетили. Вземете всичкото ми богатство и се радвайте на живота! Те ще вземат това богатство и ще се зарадват, че има съвестни, добри хора на света. Който изпълни това нещо по Бога, той ще има зад себе си тил, на който всякога може да уповава. Дръжте Бога като антипод в своя живот, ако искате да имате живот, знание, сила и светлина. От такива хора светът се нуждае. Дето и да отидат те, пътят им всякога ще бъде отворен.

Мнозина се плашат от лошите условия на живота, от смъртта. Те трябва да знаят, че за праведния няма смърт. Праведният сам оставя дрехата си вън, както онзи, който отива на бал, съблича всекидневните си дрехи и облича парадните. Когато праведен умира, окръжаващите го виждат облечен със светли, парадни дрехи. Когато се отдели от тялото си, тази душа тежи едва 5–10 грама. Дето я духне вятърът, натам отива. Понякога тя олеква още повече, достига едва до един грам, а често и това тегло изгубва. Какво ще каже сегашният учен? Той ще каже, че това са нереални, неверни неща. Питам - ледът реален ли е? Според вас ледът е реален, но де отива той, като се

стопи? Превръща се във вода. Водата реална ли е? И тя е реална, но като се изпари, превръща се в пара. Парата реална ли е? Реална е, но като се разложи по химически начин, от нея се получават съставните й елементи – водород и кислород. Твърдото, течното и въздухообразното вещество са състояния на материята, които ние наричаме реалности. Обаче, вие още не сте се домогнали до тези реалности. Реалността не седи в съзнанието, но различни същества, с различни степени на съзнание са действували за създаване, например, на леда, на водата, на парата. Когато едно от тия същества започне да се повдига, съзнанието му минава в възходяща степен; тогава и водата, например, се превръща в пара. Съзнанията на тия същества и човешката мисъл произвеждат два различни резултата. В невидимия, в духовния свят нашите мисли имат някакъв резултат, който там изучават обективно. В нашия свят растат мислите на ангелите, а в ангелския свят растат нашите мисли. Следователно, растенията на физическия свят са мисли на ангелите, а растенията на ангелския свят са човешките мисли. Какво ще кажете за това? И вие, като турците, ще кажете: „И да видиш, и да чуеш, не вярвай!" Това е аналогия на неща, които са верни.

Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец ми е земеделецът." Питам: може ли Христос да е лоза, а Отец, Бог – земеделец? Това е аналогия, с която се изясняват известни истини. Това показва, че има една лоза, подобна на земната, която символизира Христа. Има Един земеделец, подобен на земните, Който символизира Отца. Когато Този лозар слиза на земята, и Той, като нашите земни лозари, едни пръчки отрязва и хвърля настрана, а други – оставя на лозата. Този стих не се отнася до земните лози. Затова, ако вземете стиха в буквален смисъл, нищо няма да разберете. Нашите лози са мисли на ангелите. И без да ги обрязват, тези мисли растат. Човешките лози, обаче, не могат да растат без обрязване. Понеже и ние сме слезли от невидимия свят, понякога, подобно на Отца, обрязваме нашите лози, но с това ги осакатяваме. Малко лозари

има, които знаят да обрязват лозите. По колко очи трябва да оставят на лозите? Някои оставят по едно око, други – по две, а рядко – по три. Едното око символизира Бога. Двете очи – човека; за двете очи казват „ненаситни човешки очи." Според мене, на всяка лоза трябва да се оставят най-малко по три очи. Нашите лозари мислят, че по този начин ще осакатят лозите, и затова оставят само по едно око. Обрязването на лозите не е земно изкуство. И човек може да се обреже, но има ред правила за това, които трябва да се спазват. Това е дълбока наука, която трябва да се изучава. В това отношение, окултните науки, като астрология, хиромантия, физиогномия, са методи, чрез които човек може да направлява силите в своя организъм. Започвате никаква работа и, като не можете да я свършите, казвате: Учителю, не мога да свърша тази работа. Не, ще кажете: „Учителю благи!" Изучавате хиромантия, кажете: „Учителю благи!" Изучавате физиогномия, кажете: „Учителю благи!" Изучавате астрология, кажете: „Учителю благи!" Каквото искате да изучавате, всякога казвайте: „Учителю благи!" Тези думи са метод, с който човек може правилно да работи.

Сега, като говоря за наука, някои считат, че науката не е необходима, понеже и Бог не се занимава с наука. Значи, при създаването на света, науките са били необходими, а сега не са необходими. Когато създаваше света, Бог се ползуваше и от геометрия, и от математика, и от много още науки. Понеже създаването на света и днес продължава, Той пак прилага тия науки, пак се ползува от тях. Ето защо, който иска да изучава геометрия, математика, той трябва да отиде при Бога, там да ги изучава. Без Божията помощ нищо не можете да научите. Преди съществуването на геометрията, математиката и другите науки на земята, съществуваше Божествена геометрия, Божествена математика и т.н.

„Учителю благи!" Като четат Евангелието, като слушат беседите, мнозина се намират пред голяма опасност, защото започват да мислят, че всичко знаят и разбират. Които мислят, че знаят много

неща, нека кажат, какво направи ангел Афуел с крушата, в която красивата мома се превърна. После, нека кажат, какво означават думите „живот вечен". Те ще кажат, че с това се прави някакво уподобяване, някаква аналогия. – Така е, но това не е достатъчно обяснение. Ако една аналогия не е поставена на място, тя не е валидна; ако всяка дума не се постави на своето място, тя не може да произведе нужния ефект. Затова човек трябва първо да мисли, после да говори. Казвате на някого, че го обичате. Този човек започва да мисли, истината ли говорите, или го забавлявате. Думите „обичам те" са подобни на думите „Учителю благи", с които големецът се обърна към Христа. Как трябва да кажете думите „обичам те"? Христос казва: „Както ме Отец въз люби, така и аз ви възлюбих. Аз дойдох да ви дам живот, и то преизобилно." Щом дадеш живот на някого, ти вече го обичаш. На онзи, на когото си дал живот, първо трябва да му говориш да измени условията на своя живот, а после ще му говориш други работи. Само онзи човек ви обича, в присъствието на когото вашите мъчнотии постепенно намаляват и изчезват. Както дървата в печката постепенно намаляват студа в стаята, така и любовта е в сила да намали и съвършено да отстрани мъчнотиите, спънките и страданията на човека.

Едно се изисква от хората днес: да вършат волята Божия! Всички говорят за волята Божия, но не я изпълняват. Мнозина искат да бъдат като Христа. В какво отношение искат това? Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Към тази власт ли се стремят хората? Всеки може да бъде изправен, като Христа пред Пилата, с тежкия кръст на римската империя, да изнемогва от неговата тежест. Хората искат да бъдат в положението на възкръсналия Христос. Може ли човек да възкръсне, преди да е минал през другите процеси? Христос казва на учениците си: „И по-големи работи можете да направите". Това подразбира: „Но и по-големи страдания ще имате". „Който се отрече от баща си и от майка си, от братята и сестрите си и ненавиди своя живот, той може да се нарече мой ученик". Сега

разсъждавам: да се откажете от баща си и от майка си, както и да е. Кой не се е отказвал от родителите си за една жена? Да се откажете от братята и сестрите си, и това е възможно. Да се откажете от богатството си, и това е възможно. Но да ненавидите своя живот, да се откажете от себе си и да тръгнете след Христа, това е много вече. Наистина, който не разбира тази идея, той ще настръхне от страх. Който я разбира, той се е домогнал вече до разрешаването на вековните проблеми. Да приложиш този стих в неговия вътрешен, дълбок смисъл, това подразбира да свалиш от съзнанието си товара на миналото, да придобиеш Царството Божие, да владееш магическата пръчица, магическата единица и да бъдеш като Афуела, каквото пожелаеш, да стане.

„Учителю благи!" Нека тези думи се запечатат в ума ви за вечни времена. Не желайте вечния живот, за да останете дълго време на земята, да ядете и пиете, но желайте вечния живот, като резултат на любовта ви към Бога, към вашите ближни, към вашата душа и към всички разумни същества. Всичко това зависи от любовта; ето защо, като на българи, казвам: всички да дадете своя данък, за да направите връзка с Божията Любов. Това не значи, че не сте свързани с Любовта, но трябва да се направи един царски път, по който да се разлее Божията Любов, като вълна. По този път, именно, всички ангели, всички Божии служители, ще слизат и възлизат, ще носят Божието благословение, ще упражняват върху хората своето добро влияние. Какво по-хубаво от това, да намерите човек, който да възприеме идеята, която изпълва душата ви? Колко хора има днес, с които Христос може да се разговаря? Срещате някой човек, обиквате го, разговаряте с него, но щом започнете да му откривате някоя своя съкровена идея, той веднага се затваря. Той прилича на баща, пред когото дохожда някой кандидат за дъщеря му. Докато не знае, защо е дошъл, бащата е любезен, внимателен, но щом този господин изкаже своето намерение, бащата се затваря. Той разбира вече, че господинът иде за дъщеря му. Значи, бащата не е готов да даде дъщеря си на този

човек. Готовността на човека да направи нещо, подразбира любов към Бога, съзнателно ходене в Неговия път и желание да Го познае. Това са хората, или децата на шестата раса, които упражняват влияние върху цялото човечество. Всеки трябва да пожелае в себе си да стане дете на шестата раса, да има сила, с едно махане на ръката си, да приспи всички, които вършат престъпления; да разруши затворите, да прекрати всички кражби и убийства. При това положение само насилията ще престанат и ще се възстанови навсякъде пълен ред и порядък. За синовете на шестата раса всичко е възможно, но за петата раса всичко се постига с пушки и топове. Следователно, разликата между петата, балата раса, и шестата, се заключава в това, че петата раса се мъчи да възстанови ред и порядък в света чрез закони, чрез пушки и топове – чрез насилие; шестата раса възстановява реда чрез великия закон на Любовта и чрез свободата. Има ли нужда да посочвате револвера си на онзи, когото обичате и който ви обича? Достатъчно е този човек да разбере вашите нужди, за да бъде готов веднага да ви предложи своята помощ.

И тъй, за да приемете Любовта в себе си, във вашето съзнание трябва да стане дълбок вътрешен преврат. Казвате: Трябва ли да напуснем света? – Напущането на света не е механически процес – Трябва ли да учим? – Вие ще бъдете в света, и при тези условия ще вършите всичко: ще учите, ще работите за другите и ще видите, доколко ще преобразите себе си, а оттам и ближните си. Казано е в Писанието: „Търсете ме в ден скърбен! Тогава ще ви помогна и ще ме прославите." Значи, ще търсите Бога в дни на големи нещастия, разочарования, невежество, а не в дни на щастие и блаженство. „Тогава аз ще ви се изявя и ще ви прославя". Вие знаете тия неща, но пак правите погрешки. Бог всичко вижда и знае, но се прави, че не вижда. Щом дойде де някоя важна работа, Той не се обръща към вас, защото знае, че ще направите никаква пакост. Бог предоставя трудните задачи на ангелите, а на невежите дава забавления. Ако пък искате да бедете щастливи, при вас трябва да дойде някой ангел на

щастието; ако търсите любовта, пак трябва да дойдете в връзка с някой ангел на Любовта, той да бъде посредник между Бога и вашата душа.

Днес всички хора се стремят към нова връзка с любовта, т. е. към възкресението. Значи, възкресението не е нищо друго, освен минаване на човешкото съзнание в по-висока степен. По този начин и любовта влиза в нова фаза, в фазата на Божествената Любов. При това състояние, в човека няма да стават резки промени, той няма да се ражда и умира. Следователно, раждането, като процес, ще остане само за тия хора, които не са добили високо съзнание. Онези пък, които са се сдобили с възкресението, ще бъдат Синове Божии, и като такива, пак ще дохождат между хората. Те могат да бъдат видими и невидими, според желанието си. Така ще помагат на хората, ще ги обръщат към Бога. Няма по-красиво нещо за човека от това, да обърне ближния си към Бога и да се създаде връзка между тези две души. Този човек ще слуша, каквото му се говори и ще се радва, че разбира. Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Той ще слуша без никакво съмнение. Опасно е, когато съмнението бушува в човека. Дойде ли съмнението в него, той казва: Едно време вярата ми, любовта ми беше по-голяма. – Така е, но това не е само в днешните времена. Така е било и в миналите времена, за които е казано в Писанието: „Любовта ви ще охладее". Обаче, за онези, които разбират Бога, тяхната любов не само, че няма да охладнее, но ще се увеличи. Приложете Божията Любов в живота си, да видите нейните резултати. Казвам: това е един опит, който непременно трябва да направите. Докато не направите опита и видите резултата, нищо не говорете за него. Докато сте бременни, не отваряйте утробата си да показвате, какво сте заченали. Крийте вашата бременност, да не се изложите на никаква опасност. Бременните жени носят специални дрехи, да не се вижда, че са бременни. Щом детето се роди, радвайте се, че се е създал живот, че се е явило нещо хубаво на света. Обаче, докато сте бременни, крийте се, защото, от идеята, която родите, зависи бъдещия

ви живот. И в Писанието е казано: „Целият свят е бременен с нещо хубаво, което трябва да възкръсне". Това хубавото, красивото нещо трябва да се подхранва с новия живот, с новите идеи, за да расте и се развива правилно. Всеки сам трябва да пази плода, който е заченал. Много хора злословят, критикуват другите, като забравят, че с това пречат и на своята бременност. На такива хора казвам да бъдат внимателни, да мислят, какво говорят, а те се обиждат, че съм говорил строго. Питам: на кого се говори меко? На здравия човек. Обаче, на болния, лицето и ръцете на когото са покрити с рани, и да искаш, не можеш да говориш меко. Най-малкото докосване до раните, му причинява силни болки. Значи, за болния и най-меката дума е строга. Един ден, когато раните по лицето и ръцете на болния изчезнат, думите ми ще бъдат като балсам върху неговата душа. Тогава, лицето и ръцете му ще бъдат красиви, ще обръщат внимание на всеки художник. Така трябва да гледате и вие на нещата, да бъдете искрени в себе си, да се освободите от всякакво пристрастие. Преди всичко, вие не сте дошли на земята да разрешавате въпроса за правото и кривото, кой как постъпва. Защо съществуват злото и грехът в света, не е ваша работа. Изучавайте злото като факт, а защо съществува, оставете този въпрос настрана. Прилагайте Божията Любов в живота си, като смисъл на целокупния живот.

„Учителю благи!" Започнете тази година да живеете с тези две думи. Забележете, в български език буквите У и Ч представят две отворени чаши, които очакват да се напълнят с нещо. Не отлагайте нашата! Щом съзнанието ви е будно, живейте с думите „Учителю благи" и не се страхувайте. Тези думи ще дадат добър резултат. Ако е въпрос за страх, дръжте в себе си онзи свещен страх, който спасява, но не онзи страх, който обезсърчава, обезнадеждава човека. Дръжте в ума си примерите за двамата пътника и за ангел Афуел. При това, като работите, гледайте нито да се прозявате, нито да кихате. Ако се прозявате, ще знаете, че ще ядете, преди да сте свършили работата си, а това нищо няма да ви допринесе. Ако пък кихате, ще огладнеете,

преди да сте свършили нещо. Обаче, и едното, и другото са два процеса, които се извършват преждевременно в човешката душа. А всеки процес, който се извършва преждевременно, не дава плод.

Сега, аз искам да остане в ума ви съществената идея, която се заключава в думите „Учителю благи". Вашият живот трябва да бъде образ на Любовта. Вие трябва да бъдете хора на науката, да се стремите към знания, каквито ангелите и светиите имат. Мнозина имат това знание в себе си, в зародиш, но то ще се развие и ще произведе голяма промяна в съзнанието им. Това знание може да превръща скръбта в радост, недоволството в доволство, невежеството в знание. Това знание е необходимо, за да може човек да се справи с противоречията, които неизбежно идват. Докато не дойде до възкресението, докато не получи посвещение, човек все ще се натъква на противоречия, на мъчнотии. Не се спирайте пред мъчнотиите, но се запитвайте, какво се изисква от вас, за да ги разрешите. Ако копаете лозе и излязат пришки по ръцете ви, не се оплаквайте от тях, но помислете за майка си, за която работите. Ако работите за някого от любов, пришките на ръцете ви са на мястото си. Следователно, страданията се оправдават, само ако има някого да обичаме; няма ли кого да обичаме, страданията са безпредметни.

„Учителю благи!" – Без прозяване и без кихане.

„Учителю благи!" – Ще служа на Бога с щедрост и милосърдие.

„Учителю благи!" – Дето и да ме пратиш, всичко ще изпълня според Твоя велик закон на Любовта.

„Учителю благи!"

Беседа от Учителя, държана на 3 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.

НА БОГА ЖИВАГО

„И отговори Симон Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живаго.““ (Матея 16:16)

И отговори Симон Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живаго!" Ако върху този стих говори някой евангелски проповедник, той ще раздели проповедта си на три части. Първата част на проповедта ще се отнася до думите: И отговори Симон Петър и рече. Втората част – върху думите: Ти си Христос. Третата част – върху думите: Син на Бога живаго. Симон , или Петър, за когото се говори в стиха, е един и същ човек, само че името му се мени. Това показва, че от Симон трябва да се превърне в Петър. Симон е материалният човек, който съзнава, че има нещо в него, което може да го направи човек, в пълния смисъл на думата. В първо време той обръща внимание повече на тялото си, яде и пие, расте и се развива, докато по-после започва да мисли, че от него може да стане нещо: учител може да стане, поет може да стане, художник може да стане, министър може да стане – каквото пожелае, може да стане. Това е човекът, това е Христос, Който може да преодолява мъчнотиите в живота. Ние взимаме думата „Христос" в обикновен смисъл. Под думите „Син на Бога живаго" се разбира същината на нещата, която никога не се мени. Който няма тази същина в себе си, той не може да бъде нито Петър, нито Христос, нито Син на Бога живаго. Какво може да бъде тогава? Той може да бъде човек. И затова казваме, че хората са Божествени деца, изпратени на земята за изпитания. Те са изпратени като деца, с цел да не се събужда в тях съзнание за Божествения им произход и да създават нещастия на цялата вселена. При изпращането на тия деца от невидимия свят, майките и бащите им са казали, да им дадат лопати, мотики, да ги впрегнат на работа. Те

трябва да работят! Всеки от вас е Симон Петър, облечен в плът и кръв. Какво е твоето произхождение, ще оставиш настрана. Ти си дошъл на физическия свят и трябва да работиш. Ако кажеш, че не искаш да живееш, това е друг въпрос. Можеш да не искаш да живееш на земята, можеш и да живееш – свободен си, но кога? Свободен си бил, преди да си слязъл на земята, но веднъж си слязъл, сега вече ще живееш и ще работиш.

Сега, аз говоря на онези от вас, които разбират закона. Когато някой казва, че не иска да живее, той има предвид да се прекратят страданията, мъчнотиите и изпитанията му. И обратно: когато някой казва, че иска да живее на земята, той вече е близо до щастието, до благата на живота. Каже ли някой, че не иска да живее на земята, аз го питам: защо не остана при майка си и баща си в невидимия свят, но слезе на земята? Кога си дошъл на земята? Защо си дошъл и кога ще си отиваш? Никой не знае, кога е дошъл на земята, защо е дошъл и кога ще си отива. Вие се оплаквате от живота, искате да си отидете, отдето сте дошли, но като помислите за връщане, започвате да се плашите. Защо се плашите? Вие се плашите, защото не знаете, какво ви чака там; вие се плашите, защото не знаете, кое е същественото във физическия живот, и кое – в духовния.

Днес аз говоря за същественото, което всички хора имат в себе си. Те трябва да се освободят от една вътрешна илюзия, от една вътрешна хипноза, наложена им отвън. Когато човек е минавал през пространството, тогава му наложили две хипнотически състояния. При първото положение на човека, когато е бил още в Божествения свят, като душа, в него са били вложени ред дарби и способности. Обаче когато е слизал на земята, той е минал през един тъмен пояс, дето му внушили, че всичко, което носи със себе си, е празна работа и няма да го ползува на земята. Това, на което той разчитал – любов, знания, живот – всичко е празна работа. От тези внушения човекът се е обезсърчил и изгубил смисъла на живота. В този смисъл, внушението е психическа сила, която връзва, ограничава човека.

Колкото малък да е конецът на внушението, той все указва влияние върху човека, както паяжината указва влияние върху крака на мухата.

Един ден, една муха, която била царска дъщеря, завела дело против един паяк, от чиято паяжина кракът ѝ се навехнал. Паякът се явил в съда и започнал своята защита: Господа съдии, аз съм учен човек Построих си една мрежа, с която исках да изучавам вселената. Тази мрежа ми служеше като съобщително средство за наблюдаване. Мухата, като малко, безгрижно дете, обикаляла около моята мрежа и, по невнимание, закачила крачето си на един от моите инструменти за научно изследване. Така тя навехнала крачето си, но какво съм виновен затова аз? Питам вярно ли е оправданието на паяка, че с паяжината си гой изучавал вселената? Не е вярно, разбира се. И днес, ако запитате хората, какво правят, те ще ви отговорят, като паяка, че изучават живота. И ако някой човек, по невнимание закачи крака си на един от техните инструменти и го изкълчи, те не са виновни. Светът е такъв! Не, ние не сме дошли на земята да изучаваме живота по такъв начин, че да се осакатяваме едни-други. Всъщност, работата е много проста. Паякът седял дълго време гладен и чакал, като рибар с мрежата си, дано мине някоя муха, да се закачи на паяжината му, да си хапне от нея. За паяка е безразлично, дали тази муха ще бъде от прости родители, или царска дъщеря. Ако е царска дъщеря, още по-добре за него, ще бъде по-угоеничка, по-тлъста.

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на живота, било от дълбоко научно, или от мистично гледище. Човек трябва да разбира живота на външните промени и живота на вътрешните промени, които стават в душата му, и да ги различава. Да бъде облечен в плът и кръв, като физическо същество, това е необходимост за човека, защото така, именно, той черпи материали за физическия живот. Чрез физическия свят протичат известен род сили, които човек непременно трябва да използува. Освен това, необходимо е човек да мине през различни форми. Разнообразието на формите е също тъй необходимо условие за развиването на човека.

Ето защо, всички души, колкото и да са напреднали и съвършени, от време на време, имат нужда да слязат в материалния свят, да почерпят от него такива материали и сили, каквито от другите светове не могат да придобият. Това се отнася не само за земята, но и за всички останали материални светове, защото те се намират под един и същ закон. Значи, всички същества, били те напреднали, или не, трябва да минат през материалните светове. Едни от тях помнят, отде идат, а други не помнят. Обикновените хора на земята не помнят нищо от предишното си съществуване. Някой казва, че му се открило нещо от миналото. Възможно е, но всичко това е много малко. С такива открития нищо не може да се направи. И на кинематограф може да се открие нещо. И в книгите се открива нещо. Всички тия открития, обаче, са недостатъчни за човека. На човека е необходимо да му се открие онази вътрешна дарба в съзнанието му, чрез която да си спомни в подробности пътя, по който е слязъл, и да види пътя, по който трябва да се върне. Само по този начин той ще разбере вътрешната връзка на живота и ще може да се поучи от него.

Тъй щото, за постигането на тия дарби и способности, са били препоръчвани, па и до днес още препоръчват, разни методи. Някои, например, са препоръчвали да се отдалечи човек от света, да отиде в някоя гора и там да прекара в пост и молитва, в размишление. И наистина, много хора са се отдалечавали от света, но и с това не са постигали нещо особено. Други пък са препоръчвали богатството, знанието, като път на постижение, но и този метод не е дал големи резултати. Има един метод, който може да даде положителни резултати. Той е методът на любовта. Първото положение: човек не може да мисли, без да обича. Който иска да се запознае с въпроса за създаване на вселената, който иска да разбере вътрешния смисъл на живота, да придобие знание, мъдрост, богатство, сила, здраве, безсмъртие, той трябва да постави любовта за основа на своя живот. Аз не говоря за онази любов, която носи смърт на хората, нито за онази любов, която създава спорове, недоразумения, състезания. За да

се предизвикат тия неща между хората, има причини за това. Лошото не е в тия прояви на хората, но в тяхното изопачаване. Състезанието, съревноваването са подтици в развиването на човека, но опасно е, когато тия подтици се подхранват от неправилни мисли и чувства. Желанието на човека да бъде богат, силен, учен, са добри подтици, но трябва да се поставят на положителна основа, да дадат сигурни придобивки Право е желанието на човека да има знания, но това знание трябва да има приложение първо в неговия живот. Той трябва да разбира законите на природата; той трябва да знае причините и последствията на всичко онова, което става в самия него. Защо? Защото всичко, което става в целия космос, във всички планети и слънца, в целия живот, се отразява и в отделния човек.

Казвате: Ако всичко това влияе на хората, де остава тогава техният личен живот? Де е човекът? Човек представя малка вселена, малък център в общата вселена. Ако погледнете човека с окото на ясновидеца, ще видите, че той представя малка слънчева система, около която се движат толкова планети, колкото планети има в слънчевата система на физическия свят. Човешкият дух представя слънцето на неговата малка система, около което се движат всички звезди и планети. Човешкото съзнание не е будно за много от звездите на космоса. Същото може да се каже и за съзнанието на човека по отношение на малката вселена в самия него. Това показва, че между външния, т.е. физическия свят, и вътрешния – малкия свят в човека, има пълна аналогия. Като говоря за съзнанието на човека, имам предвид и самосъзнанието. Те представят онова малко пространство, в което човешкият живот се проявява. Дойдем ли до подсъзнанието и свръхсъзнанието на човека, те представят в него обширния Божествен свят, т.е. външния, обективния свят. Докато живее в съзнанието и самосъзнанието си, човек живее и се движи в света на промените – в радостите и скърбите. Щом мине в подсъзнанието и свръхсъзнанието, човек вече влиза в друга фаза той излиза от всички промени, от всички противоречия. Щом се натъкне

на някакво страдание, той лесно го сменява в радост. Неговият живот, сам по себе си, е молитва, т.е. непрекъсната, съзнателна връзка с Бога.

Съвременните хора се молят, но молитвата им няма резултат. Защо? Те още не са се научили да се молят, както трябва. Истинската молитва подразбира събуждане на подсъзнанието и свръхсъзнанието в човека, т.е. събуждане на Божественото в него. И тогава, за каквото се моли и интересува човек, затова и Бог ще се интересува. Ако хората се интересуват от това, което Бог е създал, и Той ще се интересува от това, което хората са създали. Това значи отношения! Обаче, щом хората не се интересуват от Божиите работи, и Той не се интересува от техните. В това седи всичкото нещастие на хората

Сега, аз говоря за онези от вас, които искат да придобият живота, да станат учени, да намерят пътя на своето движение, да намерят мястото си в космоса. Това може да се постигне след хиляди години, но ще знаете поне, че вървите по определения за вас път, без никакви отклонения. Като слушат да се говори по този начин, мнозина казват: Какво трябва да правим дотогава? Засега ще се грижим и работим за прехраната си, че като дойде време за отвлечени въпроси, тогава ще мислим. Не, ако считате, че първо трябва да се осигурите, а после да мислите за духовни въпроси, това е криво разбиране. Според мене, човек трябва да престане да мисли за научни въпроси, само когато яде. Вън от това време, той всякога може да мисли по всички въпроси, които го интересуват. Щом вземе хляба в ръка, той престава вече да се занимава с научни въпроси. Той взима хапка хляб на вилицата си, потапя я в чинията с ядене, поставя я в устата си и започва да дъвче. Съществата от невидимия свят го наблюдават и казват: Този човек прави някакви научни изследвания в своята лаборатория. И наистина, когато яде, човек минава от теоретическите към практическите проблеми на живота. Ще кажете, че е смешно, като гледате, как човек дъвче храната си. Не, яденето е велик процес. Всяка хапка, която човек поглъща, представя цял микрокосмос. Всяка хапка, съставена от милиони малки вселени, идва в услуга на човека, да увеличи обема на

неговата вселена. Щом влязат в неговия организъм, тия малки вселени продължават своя живот За тях човек е божество, на което те слугуват. Следователно, той трябва да благодари на тия малки вселени, които взимат участие в неговото растене и развиване. По същия начин и вие някога ще влезете в организма на по-големи от вас същества, и като малки вселени, ще работите за тяхното растене и развиване. Какво ще мислите тогава? Ще мислите, че сте изчезнали, но сте взели участие, като градивен материал, в съграждането на по-велика от вас вселена. Едно трябва да знаете. Във великата природа нищо не изчезва, нищо не се създава, но само се видоизменя.

И тъй, идеята, която трябва да залегне в душите ви, е че като дойдете до Божествения свят, трябва да бъдете готови да живеете и по физически, и по духовен, и по божествен начин. Това значи: вие трябва да живеете и по форма, и по съдържание, и по смисъл. В Божествения свят се съдържат и физическия и духовния. Физическият свят е място, отдето се черпят материали; духовният свят е място, отдето се черпят сили. Божественият свят пък представя съвкупност от начини и методи за използуване и обработване на материалите и силите, необходими за развиването на човека. Както в миналото, така и в настоящето, всички хора са се стремели и се стремят към щастие. За тази цел, от най-стари времена още, хората са изучавали магията, като наука за човешкото щастие. Човек трябва да расте, да се развива правилно, да придобива знания и добродетели, за да се справя с мъчнотиите в живота, които са в сила да погълнат щастието. Добродетелите са дреха, облекло на щастието. Правите мисли пък са къщата, в която щастието живее. Следователно, който иска да бъде щастлив, той трябва да бъде облъчен с красива и мощна мисъл Само онзи човек може да бъде щастлив, който живее в Божествения свят, т.е. разбира живота по форма, по съдържание и по смисъл.

Казвам: правата мисъл е магическата пръчица в живота на човека. Човек е само онзи, който мисли право. Когато дойде правата мисъл и смени всички отрицателни състояния в положителни, това е

човекът. И затова, когато някой каже, че е човек, отрицателните му състояния веднага трябва да се превърнат в положителни, и противоречията му да изчезнат. Всичко криво в човека трябва да се изправи! Той трябва да разбере, че едновременно е и Симон Петър, и Христос, и Син на Бога живаго. Такова нещо е правата мисъл. Ако един талантлив човек вземе мотика в ръка и отиде да копае лозето на някой богат човек, и през всичкото време роптае, че не е за тази работа, че трябва да стане поет, писател, той не е разбрал смисъла на тази мотика. Мотиката му е дадена, за да може чрез нея да се запознае с този богат, но добър човек. В дадения случай, любовта на богатия човек е за предпочитане пред перото на някой поет, което може да го скара с най-добрия му приятел. В този случай, дръж мотиката, а не перото. Тази мотика е дошла временно в ръката ти, а не за цял живот. Мотиката може да послужи на човека само да го запознае с някоя душа, която го обича. Тя служи само като средство да сближи две души. Ако иглата на шивача може да го запознае с една душа, която го обича, заслужава да шие. Ако училището може да запознае ученика с една душа, която го обича, заслужава да се учи. Значи, задачата на човека е да намери онази Божествена душа, която го обича, и която той обича. По-велико нещо от това няма. И наистина, всеки търси Божественото. Де ще Го намери, то е друг въпрос. Който не търси Божественото, той не разбира смисъла на своя живот, а оттам и на целокупния живот. От сутрин до вечер, човек непрекъснато трябва да търси Божественото. Какво прави той? До едно време търси Божественото и после престава да Го търси. Не, постоянство се изисква от всички хора. Щом е въпрос за Божественото, ще Го търсите безспирно, с пълно съзнание и любов.

В това отношение, вие трябва да приличате на онзи царски син, който искал да се ожени за най-красивата мома в света, и трябвало дълго време да я търси в царството на баща си, докато най-после я намерил. Между тогавашните царски дъщери в целия свят нямало такава, каквато той търсил. Най-после му казали, че някъде, на края

на света, съществувала такава мома, но тя била овчарка. Царският син облякъл прости дрехи, взел тояжка в ръка и торба с храна, напуснал бащин дом, напуснал царството и тръгнал по света да търси най-хубавата мома, за която душата му копнеела.

Питам: умно ли е постъпил царският син, като тръгнал по света да търси красивата овчарка? Умно е постъпил. Ако една овчарка може да задоволи своите овце, тя ще може да задоволи и своя възлюбен. Ако тази овчарка не може да пасе овцете, не може да се справя с тях, тя няма да задоволи и своя възлюбен. Това се отнася и до овчарката, и до царската дъщеря. Следователно, когато искате да познаете един човек, да разберете неговия характер, дайте му да пасе овце. Там ще го познаете. Искате ли да познаете българина, наблюдавайте го, как храни кокошките си. От това, как държи крината с жито, как го хвърля, какви отношения има към кокошките си, ще познаете и неговия характер. Лошият човек взима крината, подхвърля житото, без да обръща внимание на кокошките си, и гледа по-скоро да се прибере вкъщи. Добрият човек, обаче, взима крината, извиква внимателно кокошките си, поглежда ги, поприказва им и тогава им хвърля малко жито. Докато ядат, той ги наблюдава, мисли си нещо, не бърза. Като изядат това, което им е хвърлил, пак им подхвърля. Този човек е добър, благороден. Той храни и отглежда кокошки, защото ги обича, приятно му е да ги наблюдава; хване една кокошка, но тя се опитва да избяга. Той я потупва малко по гърба и ѝ говори. Не се страхувай! Аз нямам намерение да ти свалям дрешката, да те турям в тенджера. Напротив, докато си при мене, дрешката ти ще става все по-хубава. След това хване втора, трета, докато всички кокошки започнат да го познават и да му се радват.

Някой ще каже: Малко работа имам, че с кокошки ще се занимавам. – Който може да помилва кокошка, той може да помилва и човека. Ако той не може да помилва кокошка, на какво основание очаква Бог да го помилва? Какво особено представя човек? Пред Бога, човек не е още нито кокошка, той е само лозова пръчка. Дълго време

още трябва да го обрязват, докато даде плод. Един ден, когато лозовата пръчка даде плод, тогава само ще се яви желание в Бога да превърне тази лозова пръчка в човек.

Следователно, правата мисъл представя магическата пръчица. Който владее правата мисъл, той е маг. Достатъчно е да махне с ръката си, за да стане всичко така, както той желае. Вие гледате и се чудите, как става всичко това. И малкото дете не знае, как една кибритена клечица, запалена и поставена в сламата, произвежда цял пожар. Малка е кибритената клечица, но чудеса прави. Тя е магическата пръчица в ръцете на мага. А малкото дете е магът, който манипулира с тази малка пръчица. Като го питат, кой запали сламата, то мълчи. Като го питат, защо запали сламата, то отговаря: Вие не се нуждаете от слама, т.е. от плява. Вие се нуждаете от сено. Нека плявата гори! Тя не ви е потребна. – Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че децата си играят с кибритената клечица и запалват плявата да гори, а с нея заедно отива и плевнята. Питам: какво е придобило животното, което през всичкото време сте хранили само със слама? Всички съвременни проповеди, всички теории, всички философски системи, които внасят раздвояване в умовете и сърцата на хората, са също такава слама, която трябва да се запали, да изгори. Вие сте опитали вече тия учения и философски системи, и те са произвели върху вас такова действие, че и ребрата ви могат да се четат.

Казвам: да се храните със слама, това подразбира най-бедните условия, при които човек е поставен. Време е вече да се откажете от тия условия, да ликвидирате със старото, което ви е довело до положение ребрата ви да се четат. Всички престъпления, всички отрицателни прояви, като злоба, омраза, съмнение, безверие, заблуждения, се дължат все на тази старовековна слама. Щом ликвидирате със старото, вие ще разберете, че и най-простият занаят, който прилагате, не е нищо друго, освен възможност да се срещнете и запознаете с онези хора, които обичате, и които ви обичат. Някой

човек става професор. Защо? Да срещне и да се запознае в университета с някои души. Те ще постъпят в университета като студенти, той ще им преподава цели четири години. По този начин ще направи връзка с тия души. Заслужава човек да посвети целия си живот в университета, за да срещне ония души, които обича. Заслужава човек да стане народен учител, за да срещне ония души, които обича. Това са малките дечица, които той ще учи и възпитава. Заслужава човек да бъде шивач, готвач, какъв и да е, само да срещне тия души, които той обича, и които го обичат. Тези души представят неговото щастие, неговото богатство. Тези души ще бъдат най-много три. Бог се проявява на човека само чрез три души. Колко ангели дойдоха при Аврама? При Аврама дойдоха само три ангела. Те дойдоха при него, защото го обичаха, и затова, именно, той излезе да ги посрещне: поклони им се, покани ги да седнат и ги нагости. Сега и ние сме дошли на земята да се запознаем с тези три ангела: със Симон Петър, с Христа и със Сина Божи. В това запознаване се крие вътрешната наука на живота. Не е лесно да се запознаем с Бога. Той не слиза всякога на земята, но от време на време, периодически. Бог слиза на земята много рядко. Това слизане представя цяла епоха, която трябва правилно да се разбере и използува. Има периоди в живота на човека, които съставят такива епохи. Тези епохи не са нищо друго, освен пробуждане на Божественото в човека. Ние наричаме тези епохи "възходящи периоди" в човешкия живот. През това време човек се усеща мощен, силен; мисълта му работи усилено, а от сърцето му блика радост и веселие. Паралелно с този период настъпва и друг, низходящ, в който се случват големи неприятности и нещастия за човека. Който не може да използува първия, възходящия период, той ще попадне във втория, низходящия, и ще преживее ред нещастия, страдания, несполуки и т.н. Първият период наричаме „зазоряване, ден", а вторият – „залязване, нощ". За тези два периода на човешкия живот, Христос казва: „Работете, докато е ден, защото иде нощ, когато никой не може да работи."

Казвам: пътят, по който сте тръгнали, е прав. Вървете по него без колебание. Прав е пътят, но от вас се изисква усилие, труд и работа. От вас се изисква постоянство поне толкова, колкото едно малко момченце употребило, за да влезе в двореца на един княз. Това момче дълго време обикаляло къщата на княза, дано по някакъв начин успее да влезе вътре. Способно и даровито било това момченце. Князът бил много строг и взискателен. Той не допущал при себе си никой, освен слугите си, които влизали и излизали от къщата му само по някаква работа. Това дете с години обикаляло двореца на княза, търсило начин да влезе вътре. Как да влезе? Да поиска от някой препоръка, виждало му се невъзможно. Най-после то се обърнало към Бога с молба, по някакъв начин да му отвори път за двореца на княза. То започнало да изучава характера на княза, на неговите слуги, които постоянно излизали и влизали в двореца, с пълни стомни вода. Като ги наблюдавало момчето си въздъхвало, и все търсило начин да влезе при княза. Един ден, един от слугите на княза, като се връщал от вода, подхлъзнал се, паднал и строшил крака си. Момчето веднага взело стомничките му, затекло се към двореца, похлопало на вратата и казало: Един от вашите слуги се подхлъзна, падна на пътя и строши крака си. Князът бил вътре и чул всичко, което детето разправило. Погледнал към него и видял в погледа, на лицето му нещо особено. Заедно с детето, князът излязъл на пътя да види пострадалия слуга и да се разпореди да му помогнат. От този момент детето влязло в двореца при княза. Един от слугите на княза трябвало да пострада, за да се даде възможност на способното и даровито дете да влезе в двореца.

Казвам: в същото положение се намират и съвременните хора. За да влязат в Царството Божие, все трябва да се счупи крака на някого. Вие обикаляте около вратата на Царството Божие, не знаете, как да влезете вътре. Молите се, плачете, дано се отвори някак тази врата. Един ден, по невнимание, един от слугите на това царство се подхлъзва, пада със стомните си и счупва крака си. Какво трябва да

направите? Вземете стомничките на този слуга и, докато вратата е отворена още, занесете ги вътре и съобщете на господаря на това Царство че един от неговите слуги е пострадал, да прати хора да му помогнат. Не се ли случи някакво нещастие с едного от слугите на Царството, вратата на това Царство завинаги ще остане затворена за вас. Значи, струва слугата на княза да счупи крака си, за да може даровитото дете да влезе в двореца. Даровитото момче представя любещото дете, с което се завързват интимни, сърдечни връзки между първия слуга на княза и самото дете. Чрез слугата пък ще се създадат връзки и с княза. Слугата е доволен, че счупил крака си, че е могъл да се запознае с детето. Детето пък е доволно, че могло да влезе в двореца на княза. Това са щастливи моменти, щастливи епохи в живота на човека, които рядко се случват. Това показва, че за всеки човек е определен известен период, известна епоха, когато му се дават блага, които той правилно трябва да използва. Неговото съзнание трябва да бъде будно за тази епоха, за това време, когато щастието го следва. За всички хора тия епохи не се съвпадат: когато някой е щастлив, друг е нещастен. Следователно, когато някой човек страда, той трябва да знае, че това страдание е предвестник, именно, на онази щастлива епоха в неговия живот, която предстои да дойде. В това отношение, страданията са необходими за човека, да будят съзнанието му, да го приготвят за щастливата епоха, която иде в неговия живот. Ако съзнанието му не е будно, щастието ще мине и замине покрай него, без той да го използува. Страданието буди мисълта на човека. Само чрез страданието той може да бъде в непреривна връзка с Бога. Права мисъл, будно съзнание е необходимо за човека, за да може да върви в своя път без отклонения. Щом върви правилно, той разумно ще използува щастливата епоха на своя живот.

И тъй, всички искате да уредите своята вселена, своя вътрешен свят, но не знаете, как можете да постигнете това. Ето, ще ви дам няколко правила, които всякога трябва да имате предвид. Когато в

дома ви дойде някой лош човек и започне да ви проповядва нови, лъжливи учения, кажете му: Ти си свободен да проповядваш, каквито щеш учения, но аз имам своя държава, със свои закони и наредби, на тях ще се подчинявам. Щом си дошъл в моята държава, трябва, или да изпълняваш моите закони, или да напуснеш държавата ми. Аз не ти позволявам да нарушаваш реда в моята държава, защото тя е в съгласие с друга, по-велика от нея държава, която абсолютно не търпи безредие и безпорядък. Понеже за неспазване законите на моята държава мене ще държат отговорен, затова казвам: Престъпления в моята държава не позволявам да се вършат! Безредие в моята държава не може да съществува! Затвори в моята държава не могат да съществуват! Казвате: Как могат да се премахнат затворите в света? Ако искате да не съществуват затвори вън от вас, премахнете затворите, насилието вътре в себе си. Например, някой от вас има едно благородно желание в себе си, иска да направи добро някому, но вътре в него нещо му забранява да направи това добро. Това е насилие над самия човек. След всичко туй този човек ще проповядва на хората, какво изисква Бог от тях. Питам: отде знае той, какво Бог изисква от хората? Говорил му Бог. Който мисли, че Бог отвън му говори, той е в голямо заблуждение. Бог никога не говори на човека отвън. Само хората говорят помежду си външно. В Божествения говор има нещо особено мощно, нещо магическо. Когато Божественото заговори, човек престава да мисли за себе си и се свързва с всички живи същества. При това положение, неговият и техният живот се сливат в общия, в целокупния живот. Това не значи, че човек ще изгуби себе си. Не, тогава, именно, човек намира и себе си, и ближните си в един общ център – в Бога. Това значи да живее човек във вечна хармония, в хармонията на Божествения живот.

Следователно, лесно се постига това, но мъчно се задържа. Едва човек постигне това блаженство, дохожда съмнението, и той започва да се смущава, да мисли, че е изпаднал в някакво заблуждение. Щом започне да мисли така, съзнанието му се помрачава, и той отново

слиза в обикновения живот. Кой е обикновеният живот? – Обикновеният живот е вестникарският. Например, нашите вестници пишат, че Троцки отишъл в Цариград. Кога отиде Троцки в Цариград? Оттам, дето е сега Троцки, за да отиде в Цариград, нужни му са най-малко две недели, а нашите вестници за три деня го изпратиха там. После, четем във вестниците, че Троцки още не е заминал. – Де ще отива? Сега пък в Германия щял да отива. Вестникарска работа! Вестниците го изпращат ту в Германия, ту в Цариград, а той още за никъде не е заминал. Това са забавления в живота, но Божественият живот не може да се развива по този начин.

И тъй, в живота на човека има епохални периоди, които той трябва да разбира и правилно да използува. Какви са тези периоди и с какво са забележителни? Те са ония периоди, през които Божественото в човека се събужда. Преди този период, всичко друго е предисловие на това, което се готви да дойде Някой казва, че Бог му е говорил. Питам: сигурен ли е в това? Ако туй е истина, какво въздействие е оказал този говор върху него? Ако човек не се преобрази от този говор, значи друг някой му е говорил, а не Бог. Много цигулари свирят на цигулка, но цигулката на всички тия цигулари не може да говори като човек. Слушали ли сте вие някой виден цигулар, цигулката на когото може да говори като човек? Ако бихте чули такъв цигулар, той би произвел чудеса върху човека. Казвате: Възможно ли е това? – Ако грамофонната игла може да пее, да свири, да говори.защо цигулката, върху която свири човешка ръка, да не може да проговори? Едисон накара иглата на грамофона да проговори. Той направи това, което и видните цигулари не могат да направят със своите цигулки. Грамофонната игла още не е усъвършенствувана. Тя е малко дете, което се учи да говори. Един ден и тя ще порасне, ще стане голям човек, който ще говори, ще пее много хубаво. Ако кажа, че и цигулката може да говори като човек, ще кажете, като турците: „И с очи да видиш, и с уши да чуеш, не вярвай!" Трябва да се яви такъв цигулар в света, който да покаже на хората, че

цигулката може да говори. Цигуларят трябва да изучава свойствата на тоновете. Вълните на тия тонове трябва да бъдат къси, а не дълги. Освен това, между тях трябва да има особено вътрешно преливане. Същевременно, цигуларят трябва да изучава и трептенията на човешкия глас, за да може да ги възпроизвежда чрез цигулката. Ако някой виден цигулар е научил изкуството да свири, не му остава нищо друго, освен да научи цигулката си да говори. И тогава, цигулката на френския цигулар ще говори френски; цигулката на германския цигулар ще говори на германски; цигулката на българския цигулар ще говори на български и т.н.

Питам: ако такъв цигулар се яви на някоя сцена, кой не би го слушал? Това показва, че човешката душа може да се изрази чрез цигулката. Ако това се постигне, за човечеството е дошло зазоряването на шестата раса. В шестата раса цигулките вече ще говорят. Днес цигулката не може още да изрази вътрешни, нежни чувства и трепети на душата. Тя още не може да изрази и любовните чувства на човешкото сърце. За сега цигулката е дошла до положение да изразява само грубите човешки чувства, като страх, трепет, вълнение, буря, сътресение и т.н. Ако се намери цигулар, който може да имитира поне нежните чувства на сърцето, той е постигнал много нещо. Аз съм правил много опити с моята цигулка и съм дошъл до заключение, че съвременните хора не са готови още да слушат и да възприемат най-нежните тонове на цигулката. Един ден направих опит с един мой познат: започнах да свиря на цигулката си, да предавам нежните тонове на душата. Като послуша малко, той спря ръката ми и каза. Моля ти се, не свири повече. Не зная, какво ми става, но не мога да издържам тия тонове. Изсвири ми някое българско хоро. Има нещо страшно, нещо силно в тия тонове. Казвам: във всяко ново нещо, на което хората още не са привикнали, има нещо страшно и опасно за тях. Ако на тъжния човек свирите нещо тъжно, вие ще увеличите тъгата му. Обаче, ако му изсвирите нещо весело, вие можете да смените състоянието му, да го превърнете в

радост. Тъжните, скръбните хора всякога обичат да дружат с весели, с радостни хора.

Днес скърбите, страданията са повече, отколкото радостите. Векът е такъв. За да преодолее тия неща, човек трябва да вложи повече вяра, повече упование в Бога. Когато Христос запита учениците си, за кого мислят да е, с това Той искаше да им обърне внимание на вярата, да имат вяра в Бога. Петър отговори: Ти си Христос, Син на Бога живаго. Значи, хората се нуждаят от абсолютна вяра, която от нищо да не се разколебава. Дойдете ли до някакво страдание, кажете си: Аз зная, че всичко, което се случва в живота ми, е за мое добро. Щом е тъй, ни най-малко не се съмнявам в Онзи, Който ме обича и Когото аз обичам. Любовта, обичта изключва всякакво съмнение. Тя почива на абсолютно доверие между хората. Щом някой човек ви говори, той вярва в Бога. Щом вярва в Бога, той вярва и във вас. Само по този начин може да се образува вътрешна връзка между хората. Веднъж създадена тази връзка, те трябва да престанат вече да се занимават с отрицателни мисли. Който ви обича, той всякога желае вашето добро, както желае и своето. Когато вие успявате, той се радва, когато не успявате, той скърби. На същото основание, понеже Бог ни обича, Той желае нашето добро, нашия успех. Някой иска да бъде учен, да има силна памет, каквото прочете, да запомни. Питам: ако този човек помни и доброто, и злото, което хората са му причинили от ред години, от ред прераждания, защо му е тази памет? Няма по-голямо нещастие за човека от това, да помни и добрините, и злините, които хората са му причинили. Затова, именно, Бог е заличил всичко от паметта ви, да не помните, кой, какво зло ви е причинил. Един ден ще дойде страшният изпит, когато Бог ще дигне завесата на вашето минало, ще ви покаже, какви са били отношенията ви с всички хора, едни от които са ви правили добро, а други – зло, и вие да погледнете към тях, да погледнете към Бога и да бъдете готови да простите. Така ще се изпита вашата любов. Първо Бог ще ви постави пред ония, които не са ви обичали и които само са

ви пакостили. И ако можете да простите, ще минете третото посвещение. След това Бог ще ви постави пред ония, които са ви обичали и които са ви правили добрини. Ако можете да им благодарите, както трябва, ще минете през четвъртото посвещение. Тази е задачата, върху която окултните ученици трябва да работят.

Днес повечето хора се намират пред третото посвещение. Около всеки човек Провидението изпраща не ония, които го обичат, но ония, които не го обичат, които му мислят злото. Те се трупат около него и го докарват до ужас. Той настръхва от страх и се обръща към Бога с молба, да го освободи от тия неприятели. Не, докато не им прости, той няма да се освободи от тях. Той трябва да ги погледне спокойно, с любов и да каже: Заради Бога прощавам на всички. Тогава Бог ще вземе четката и ще заличи всички тия спомени. Това значи да мине човек третото посвещение, да бъде едновременно и Симон Петър, и Христос, и Син Божи. Щом станете Син на Бога живаго, веднага ще се намерите пред четвъртото посвещение, и около вас ще се съберат само ония, които ви обичат. Вие ще си подавате взаимно ръка и ще заживеете братски. Само по този начин животът ви ще се осмисли. Без да сте минали третото посвещение, каквато магия и да учите, каквато наука и да прилагате, нищо няма да придобиете. Да простите – в това се заключава истинската магия, истинската наука. Докато не простите на онези, които не ви обичат и ви причиняват пакости, никаква наука, никаква магия, никаква школа, никакви стихове и формули няма да ви помогнат. Напротив, тия неща по-скоро ще бъдат нещастие за вас, отколкото да ви направят щастливи. Казвам: тежкият чук в ръката на малкото дете носи нещастие за него, но в ръката на майстора скулптор, той е мощно оръжие. Някой казва, че е едно с Бога. – Едно с Бога е, но още лежи в затвора, с букаи на ръцете и на краката си. Едно с Бога е, но сиромашията постоянно тропа на вратата му и пет пари няма в кесията си. Кажеш ли, че си едно с Бога, букаите от ръцете и краката ти трябва да паднат, а едновременно с това трябва да излезеш от затвора. Кажеш ли, че си

едно с Бога, сиромашията трябва да те напусне и вместо нея да дойде богатството. – Кога ще стане това? Христос е казал: "Който иска да придобие Вечния живот, нека продаде имането си, да го раздаде на сиромасите, а след това да ме последва." Докато не може да прости, човек никога маг не може да стане. За да стане маг, той трябва да има права мисъл. Докато дели нещата на възможни и невъзможни, човек маг не може да стане. Кое е невъзможно за човека? Невъзможно е за човека, например, да не прости. Ако някой казва, че не може да прости, защо да не каже и обратното, че може да прости? „Мога" и „не мога" едновременно не стават. В даден случай, или можеш, или не можеш. Тогава, щом можеш да кажеш, че не прощаваш, кажи и обратното, че прощаваш. Затова казвам: аз не мога да не бъда богат. – Сиромах не можеш ли да бъдеш? – Сиромашията оставям за тебе. – Не мога да не бъда учен. – Невежа не можеш ли да бъдеш? – Невежеството оставям за тебе – Не мога да не бъда свят човек. – Грешник не можеш ли да бъдеш? – Грехът оставям за тебе. Така трябва да се говори на онзи, който иска да ви спъва, да ви препятствува в живота.

И тъй, магът трябва да знае, как да постъпва, как да отговаря. Няма по-красиво положение от това, да слушаш, как съдбата се разговаря с мъдреца, с мага. Съдбата се отнася и с мъдреца така, както и с обикновения човек. Когато лошата съдба дойде при мъдреца, да му донесе най-големите страдания, той става на крака, усмихва се, посреща я любезно, учтиво и я пита: Какво обичате? Тя е сериозна, обикаля около него, ходи натук-натам, дава му наставления, а той работи, рисува с четката си. След това тя преглежда работата му, и ако случайно намери някакъв косъм, останал от четката му, казва: Този косъм не може да остане тук! – Добре, ще го махна, ще направя, както желаете. И най-после, като го прекара през ред изпити, тя отваря една врата и му казва: Заповядай, свободен си вече. – Вие ще дойдете ли с мене? – Не, аз имам работа. Отивам да възпитавам ония, които идват след тебе. След лошата съдба, при мъдреца иде добрата съдба, която

му носи благата на живота. Той пак става на крака, усмихва се и я поканва да седне. Тя започва да се разговаря с него любовно и му оставя благата, определени от Бога за него.

Казвам: ако и вие, не сте готови, като мъдреца, да слугувате на съдбата, ще треперите пред нея. И мъдрецът се намира под ударите на съдбата, както и обикновеният човек. Съдбата е един от най-строгите, най-мощните ангели, които седят при нозете на Бога. Към глупавите тя е по-снизходителна, но дойде ли до мъдреца, и за най-малката погрешка, и за най-малкия косъм на картината му, останал от неговата четка, тя го държи отговорен. Мъдрецът й казва: Ще ме простиш, станала е някаква погрешка, ще я изправя. И мъдрецът прави погрешки, но лесно ги изправя. Щом изправи погрешките си, съдбата му отваря вратата за Царството Божие и казва: Заповядай! Сега, едно е важно за вас: да се изяви Любовта Божия към всички хора, да вървите напред, да влезете в Царството Божие. За това се изисква силна мисъл, която по никой начин да не се огъва от външните условия. Тя може да се огъва, но да не се троши. Тя трябва да бъде като пружина, която, щом се огъне, пак да се върне в първото си положение. В сегашния свят се забелязват ясно два периода, две епохи, които имат свои представители. Който живее още в старата епоха и няма условия да се развива, нека мине в новата епоха. За тази цел, гой трябва да се откаже от всички стари, от всички непотребни мисли и желания на досегашния живот. Когато Христос казва на учениците си да се отрекат от себе си, Той има предвид да се отрекат от старото, от навиците на стария живот, за да бъдат готови да приемат новото, красивото, което иде в света. Вратата на новата епоха се отваря вече, и душите на хората трябва да се разширят. Човек ще вземе със себе си само красивото, възвишеното, което е вложено в неговата душа. Нима мъдрецът не носи навсякъде своята мъдрост, своите добродетели?

И тъй, всички трябва да знаят, че за лошите хора в света настъпва черен период, т.е. катастрофи. Времето, което сега иде, ще

им покаже, че те са изгубили добрите условия и няма да намерят това, което търсят. Който не разбира моите думи, той мисли, че светът ще се разруши, ще изчезне. Не, светът няма да се разруши, но човешкият живот ще се обнови изцяло. Днес и богати, и бедни са неврастеници. Богатите казват, че са станали неврастеници от много мисъл. Бедните казват, че са станали неврастеници от лошите условия, от голямата сиромашия на живота. Богатият е неврастеник от лошите мисли, които неговите слуги постоянно му изпращат. Бедният е неврастеник от лошите условия, които разнебитват ума му. Какво очакват хората сега? Те очакват по-добри външни условия. Те мислят, че външните условия ще изменят живота. Не, само мисълта е в състояние да измени живота. Светлите и чисти мисли могат да подобрят живота. За това се изисква послушание. Още първият човек даде пример на непослушание, като яде от плода на дървото за познаване на доброто и злото. А после, като го изгониха от рая, пред вратата на рая седеше ангел, с меч в ръка, да не би Адам да се върне, да яде от плодовете на „дървото на живота", и като яде, да придобие безсмъртие. Сега вече иде друга епоха, когато на избраните ще се каже тъкмо обратното: От никой друг плод да не ядете, освен от плодовете на „дървото на живота."

Следователно, всички трябва да се научите да различавате тия плодове. Всички имате желания и мисли, които днес не можете и не трябва да реализирате. Защо? Защото те не носят щастието ви. Обаче, има мисли, от реализирането на които зависи вашето щастие. Те ще внесат във вас новия живот. Човек е дошъл на земята да научи и разбере слабостите, възможностите и невъзможностите на своя физически живот; той трябва да познае човека на свободата, както и Божественото начало, което едва сега се пробужда в него. Когато Божественото начало в човека се пробуди, и той се свърже с Бога, тогава само ще се премахнат несгодите на неговия живот. Този закон се проверява навсякъде в живота. Едно малко, бедно момиченце седи на пътя, но никой не му обръща внимание. Хората минават-

заминават покрай него, но никой не се спира. По едно време царският син минава покрай момиченцето, поглежда го, разбира положението му и го извиква при себе си. От този момент положението на момиченцето се подобрява. Всички хора започват да му обръщат внимание. Защо? Защото любовта го е погледнала. До това време момиченцето е поглеждало към хората, дано някой му обърне внимание, дано някой го обикне. Щом царският син минал покрай него, то си казало: Този е, който ще донесе щастието ми. Аз вярвам абсолютно в него. И наистина, от този ден лошите условия за това момиченце се изменили.

Казвам: по същия начин, като момиченцето, и човешката душа трябва да очаква идването на царския син, на Сина Божи и да желае Той да я погледне и обикне. От този ден ще настане за нея мир и радост, и тя ще може да учи. Мнозина от вас нямат тази опитност, но могат да я имат. Тази опитност не идва изведнъж, но постепенно, както зората настъпва постепенно. Най-красивият момент в живота на човека е пробуждането на неговото съзнание, или зазоряването на неговата душа. Който е дошъл до този момент той е намерил магическата пръчица в своя живот.

Сега, всички трябва да се стремите към онази абсолютна, положителна вяра, в която се съединяват надеждата и любовта. Апостол Павел е поставил тия три добродетели да действуват едновременно: дето е вярата, там са надеждата и любовта; дето е надеждата, там са вярата и любовта; дето е любовта, там са вярата и надеждата. Те трябва да действуват едновременно. В миналото те са действували отделно, но са нямали големи постижения. Днес те трябва да действуват едновременно, ако искате да имат резултат. Вярата действува във физическия свят, надеждата – в духовния, а любовта – в Божествения. Кой в каквото положение и на което място се намира, трябва да благодари за това. Защото, като дойде момента за пробуждане на съзнанието, не е важно, кой на каква служба е бил. Вие може да сте или метач, или просяк, или учител, или министър –

не е важно това. Божественото ще дойде и ще огрее съзнанието ви като слънце. И тогава, вие ще се срещнете с ония хора, които съзнават, че пред лицето на Бога всички са еднакви И босият, и гладният, и богатият са души, излезли от Бога, които играят своята роля на сцената. Като изиграят ролите си добре, каквото спечелят, ще го делят братски. Тъй щото, външната страна не трябва да ви смущава. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да бъде доволен от положението си, не за целия си живот, но само за дадения момент. И тогава, кой как погледне на положението си, да каже: За този момент съм доволен. – Този момент е извън времето и пространството. Благодари на Бога за положението, в което си поставен. Той те е поставил при тази обстановка, за да те изпита. Щом бъдеш доволен и издържиш изпита си, положението ти моментално ще се подобри, но пак за даден момент. В това именно, седи красотата на живота, че нещата не са постоянни, и ние живеем във вечно разнообразие. Човек минава през разни положения, през разни фази и за всичко трябва да благодари, да се поучава. Колкото и да се оплаква от своето бреме, никой не може да му го отнеме. Кой може да отнеме бремето на целия свят? Кой може моментално да премахне болестите и недоразуменията между хората? Казвате: Бог може да направи всичко това. – Бог може да премахне всички болести, нещастия и страдания между хората, но не ги премахва. Защо? Докато хората казват, че нищо не могат да направят заради Господа, и Той се отказва да направи нещо за тях. В който момент те кажат, че са готови всичко да направят за Господа, и Той ще каже, че е готов всичко да направи за тях.

Съвременните хора страдат от едно вътрешно безверие, което не трябва да ги смущава, но да гледат да се освободят от него. То е хипнотическо състояние, което ги спъва, което пречи на развитието им. Ще дойде ден, когато хората ще се освободят от това безверие и ще заживеят с пълна вяра, с взаимна любов помежду си. Време е хората да заработят усилено върху себе си, да турят мислите и

чувствата си в пълен ред и порядък. Ние проповядваме едно учение, което, вътрешно, всички познавате. Де не сте били досега, на коя врата не сте хлопали, от кого не сте се учили и на какво не са ви учили? Но още има да учите. Съдбата, която сега иде, ще ви научи на много неща. Чрез съдбата иде Бог в света и пита хората, дали са готови да простят. Които са готови да простят, те ще отидат надясно, ще минат третото посвещение и ще се определят като овце. Които не са готови да издържат, те ще отидат наляво, ще се отделят като кози от стадото, и дълго време след това ще трябва да учат.

Сега, пожелавам ви, като дойде Христос, да минете отдясно, да познаете Бога, да познаете Сина Божи, па и вие сами да станете Синове Божии, Синове на възкресението. Тази е задачата ви на земята. Като сте дошли тука, желая ви да бъдете като мъдреца, да знаете, как да посрещате съдбата. Щом я видите, отдалеч още да й станете на крака, да й се усмихнете, да я поканите да седне и да се разговорите с нея. Строга и неумолима е съдбата! Като дойде до човека, тя прониква навсякъде в него, не остава тайно място, което да не разгледа. Това е фигуративно предадено, но всеки сам ще опита, какво нещо е съдбата. Като дойде при вас, ще ви запитам как върви работата? Вие ще можете само да се усмихнете, без да кажете нещо за нея. Защо? Има неща, за които не може да се говори. Съдбата е едно от тия неща. Като мине съдбата, новият живот ще дойде. И тогава, всеки ще бъде готов да работи за повдигането на човечеството. Всеки ще има желание да помага на бедните, на страдащите, а с това ще принесе нещо за изправяне на света.

Казвам: всички трябва да се готвите за този изпит, за идването на съдбата. Той е третото посвещение. Като минете този изпит, Христос ще ви запита: „За кого ме мислите да съм?" И всички, като Петра, ще отговорите: „Ти си Син на Бога живаго."

Беседа от Учителя, държана на 10 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.

НА ТОЗИ КАМЪК

„И който падне на този камък, ще се строши; а на когото падне, ще го смаже." (Матей 21:44)

„На този камък".

В света съществуват два велики закона за развиването на всички живи същества: единият закон разрушава и разхвърля, а другият – съгражда и нарежда. Между тези два закона съществува известно отношение, което само разумният, ученият и мъдрецът разбират. Обаче, за непросветения тези два закона остават чужди, неразбрани. Във втория закон, който съгражда и нарежда, той вижда Божието благо, а в първия – своето нещастие. Тъй щото, когато мислите, чувствата и желанията му се разхвърлят, че не може двата края да събере на едно място, той казва: Работите ми не вървят добре. Когато всичките му мисли, желания и чувства са в ред и порядък, т.е. когато вторият закон работи, той казва: Работите ми вървят добре. Разбира се, щом впрегнете в колата си вашите угоени, добре изхранени коне, работата върви; обаче, щом впрегнете вашите изпосталяли, слаби коне, колата не върви; тук спирате, там спирате, докато най-после тръгвате пеш. И тогава, казвате: Работите ми не вървят добре. Защо? Защото няма кой да тегли колата. Докато конете ви са здрави и теглят колата, вие мислите, че причината, да вървят работите ви добре, е във вас. Щом конете ви са слаби, колата не върви; тогава мислите, че хората са виновни за това. В първия случай, конете са силни и могат да карат колата. Във втория случай, конете са слаби, не могат да карат колата и казват: Я по-добре ни освободете, та и вашата, и нашата работа да върви напред. Така поне ще знаете, че разчитате само на себе си. Когато някой остане назад с колата си, той се чуди, какво да

прави. Ако се обърне към конете с този въпрос, те много лесно ще му отговорят. Отговорът е един: Освободи ни и тръгни пеш!

И тъй, всеки човек има безброй желания, едни от които мязат на слабите, изпосталяли коне, а други – на угоените коне. Същото може да се каже и за чувствата и мислите в човека. Обаче, хората трябва да разчитат на двата велики закона – на съграждане и на разрушаване. Те нареждат нещата, поставят ги в пълен ред и порядък и по този начин, указват възпитателно въздействие върху хората. И затова, когато разумният човек поставя безпорядъка в себе си – в пълен порядък, казваме, че той се намира под влиянието на закона на съграждането. Когато неразумният човек вижда около себе си пълен безпорядък – колата счупена, конете слаби, пътищата развалени, мостовете – задигнати от водите, той се намира под закона на разрушението и казва: Тежък е моят живот! Когато мъдрецът се намери под влиянието на този закон, той не се обезсърчава, той вижда настъпващия ред и порядък и започва усилено да работи, да поставя всяко нещо на своето място, и в скоро време, изпада под влиянието на закона на съграждането. Това значи мъдрец – от безпорядъка създава ред и порядък. Следователно, порядъкът за мъдреца е безпорядък за глупеца; и безпорядъкът за глупеца е порядък за мъдреца. Глупецът представя закона, който разхвърля нещата, а мъдрецът – закона, който нарежда нещата.

„На този камък". Като се говори за камък, ние имаме предвид твърдата материя. Но материята, в която живеем, има четири агрегатни състояния: твърда, течна, въздухообразна и лъчиста. Днес ние живеем и се ползваме най-много от твърдата материя, от почвата. Докато кракът ни е стъпил на земята, ние сме решителни, осигурени и се намираме в света на порядъка. Щом изгубим тази почва под себе си, ние вече сме в света на безпорядъка. Порядъкът в нашия живот е за рибата безпорядък. Достатъчно е за момент само да извадите рибата от водата и да я турите на твърдата почва, за да започне тя, с ужас, да се блъска в тази почва, да търси своята среда – водата. На

твърдата почва поставена, тя е в света на безпорядъка. Докато птицата е във въздуха, тя е способна да живее, да се проявява. За птицата, въздухът е свят на порядък. Обаче, има същества, които коренно се различават от рибите, от птиците и от човека. Те живеят в светлината, в лъчистата материя, дето имат условия да се проявяват. За тях тази материя е свят на порядък. Значи, съществуват четири състояния на материята, които спъват едни същества в развитието им, а на други благоприятстват. И тогава казваме: който се спъва в твърдата почва, той е риба; който стъпва сигурно на твърдата почва, той е човек. Който се спъва във водата, той е птица; който нарежда работите си добре във водата, той е риба. Който се спъва във въздуха, той е прашинка; който нарежда работите си във въздуха, той е птица. И най-после, който се спъва в светлината, той е сгурия; който нарежда работите си в светлината, той е същество на светлината. Сега, на вас оставям, да преведете всички тия величини и да извадите от тях ред заключения, ред максими за живота. Мъдрецът вижда и разбира всички тия неща, в техния ред и порядък, с техните светлини и сенки, а глупецът вижда само сенките им. Като влезете в някоя художествена галерия и наблюдавате картините, по тях ще познаете, какъв е художникът. Ако пък художникът наблюдава посетителите, как разглеждате картините, ще познае, каква е тяхната култура, ще познае разбиранията им по художеството. Ако някой от посетителите се спре само върху сенките, той не е мъдрец. Ако някой се спре върху главните черти на картината, той има идея, има разбиране. Същото нещо може да се каже и за музиката. Когато някой отиде на концерт и започне да критикува музиканта, че някъде не взел такта правилно, или че някъде се образувал малък дисонанс, той е човек на дреболиите, на сенките в живота. Музиката не се заключава само в такта, нито само в тоновете. Музиката представя съвкупност от много неща; тя е нещо повече от такта, от тоновете и т.н. Тактът е само спомагало на музиката; тоновете са израз на музиката, а самата

музика е велико, неизразимо нещо. Тя създава тонове, тя създава такт, тя създава ритъм.

Съвременните хора се спират повече върху сенките на живота и затова, като им се случват нещастия, казват: Защо трябваше да стане така? Защо животът е толкова тежък? Защо хората са толкова лоши и т.н.? Казвам: хората трябва да се спират върху хубавото, красивото в живота, а не върху сенките. Някой баща има пет деца: четирите са добри, примерни по поведение, послушни, а петото е немирно, палаво, непослушно. Бащата, майката, братята, сестрите говорят все за непослушния - где ходил, какви пакости вършил, кои деца бил и т.н. Защо трябва всички да се занимавате с него? Като се приберат децата в дома си, нека майката и бащата започнат да се разговарят с четирите деца, да ги питат, какво са свършили през деня, какво имате предвид за утрешния ден и да оставят непослушника настрана. Нека те се занимават с добрите си деца и привидно, да забравят лошото дете. Ако мъдрецът види това непослушно дете, ще разбере, че в него се крие една особена черта, която, като не знае, как да изяви, изразява я по съвсем особен, нежелателен начин. По този начин, именно, то иска да обърне внимание на хората. Нима онзи, който изгори ефеския храм, беше глупав човек? С изгарянето на този храм, той искаше да каже на хората, да съградят нещо по-хубаво от него. Обаче, ефесяните мислеха, че като техния храм няма друг. Хората трябва да изменят своя начин на мислене, да дойдат в правата мисъл, в която няма никакво насилие, никакви противоречия.

Днешните хора се нуждаят от здрава, положителна основа на живота, от разумни правила и максими. Такова правило е дал един педагог на своите ученици. Той взел това правило от един древен разказ, в който се говорило за ученик, в когото се явило силно желание, силен копнеж, да влезе в някоя окултна школа. За тази цел, той се явил при един от учителите на тази школа, да държи приемен изпит. Първият му изпит бил по математика, вторият – по пеене, третият – по формите на красотата. И на трите изпита, учителят му

турил нула. Четвъртият му изпит бил върху добродетелта. На този изпит той получил единица. Като видял успеха си, ученикът изпаднал в голямо обезсърчение и започнал да плаче, да се чуди, как е възможно: да мисли, че е толкова способен, а да даде такива слаби резултати? Като видял обезсърчението му, учителят казал: За да разбереш, какъв е твоят успех, тури единицата отпред, а трите нули след нея. Числото, което получиш, показва успеха ти. Така постъпва мъдрецът. Той туря нулите след единицата и по този начин осмисля нещата. Глупецът постъпва точно обратно - той туря нулите отпред; единицата след тях и по този начин се обезсърчава.

Следователно, когато срещна човек, който се е обезсърчил, казвам: Твоите работи не вървят добре, защото си турил нулите отпред, единицата отзад. Ако искаш всичко да ти тръгне добре, размени местата на тия цифри: тури единицата напред, а нулите – отзад. И наистина, работите на съвременните хора са много объркани, именно, по тази причина: те са разменили местата на числата в своя живот. Живи са тия числа и затова, всяка промяна на местата им създава известни отклонения в мисълта. Ето защо, окултната наука иде днес, в услуга на човечеството, да му покаже начин за право мислене. Например, някой казва, че светът не е създаден, както трябва. – Отде знаеш? Какво представяш ти, за да можеш да се произнасяш по този въпрос? За да казваш, че светът не е създаден добре, това подразбира, че ти си най-великият мъдрец в света и можеш да създадеш нещо по-хубаво от това, което Бог е направил. Всъщност, така ли е? Ако не си такъв мъдрец, който можеш да създаваш светове, тогава кажи, както мъдрецът казва: Светът е създаден добре. Тъй, както Бог го е създал, никой друг не може да го създаде. Тури тази мисъл в ума си и работи с онова, което е вече създадено. Това не значи, че хората не са свободни да мислят за света, както искат. Свободни са хората да имат, каквито искат мнения за създаването на света, но в своите разисквания и твърдения, те трябва да се пазят, да не изопачат мисълта си. Никой никого не може да

ограничава: нито мъдрецът може да ограничава другите хора, в начина на мисленето им, нито пък глупецът може да ги ограничава. Обаче, в края на краищата, всеки сам ще носи последствията на своята права, или крива мисъл. Мъдрецът поставя нещата в ред и порядък и ги осмисля, а глупецът ги разхвърля и обезсмисля. Когато попаднете в общество на глупави хора и слушате, какво говорят, как мислят, най-после и вие казвате: Откак влязох между тия хора, съвсем оглупях. Когато попаднете в общество на мъдри хора, вие ще поумнеете. Какво показва това? Това показва, че човек сам не мисли, но мислят другите около него. И затова, когато умът, мисълта ви работят добре, ще знаете, че се намирате в общество на мъдреци. Казвате: Как не съм знаел, че съм бил такъв гений! – Ти не си гений, но се намираш в общество на гениални хора. И обратно: когато кажеш, че си глупав, ще знаеш, че се намираш в общество на глупави хора. Това са две състояния, в които човек често изпада. Понякога човек не е нито между мъдрите, нито между глупавите; той мисли, че няма нито наука, нито религия, от нищо не е доволен, на нищо не се радва и чака, само да дойде някой отвън, да го предизвика, да му докаже, че с бой, с насилие работите могат да се наредят. – И това е състояние, в което човек временно може да изпадне.

„На този камък". Идеята, която се съдържа в този стих, трябва да се постави като основа на вашия живот и върху нея да градите. По-нататък е казано, в същия стих, че този камък, върху който човек падне, ще се строши; а върху когото падне, ще го смаже. От този стих се вижда, че много хора имат криви схващания за нещата. Те искат, великите идеи да дойдат при тях, но не знаят, че тези идеи ще ги смажат. Те искат, великите идеи да паднат върху тях, но самите идеи ще ги унищожат. Великите идеи имат своя светлина, която дава отражение върху всички неща в живота. Радвайте се на светлината, която вашата велика идея носи и не се лакомете, да я обсебите, да я задържите в себе си. Радвайте се на слънцето, което грее. То представя велика Божествена идея, която носи в себе си светлина. Какво щеше

да бъде положението на съвременния свят, ако слънцето ходеше от къща в къща, между хората, да яде и да пие с тях?

„На този камък". Тази е основната идея, върху която говоря днес. Всяка основна идея има своя орбита, затова е основна. Тя не може да измени пътя на своето движение, а това трябва да ви радва. Щом знаете това, не се стремете да измените нейния път. Ако някой пожелае, да фотографира своята идея и да я покаже на хората, и това е невъзможно. Защо? Защото идеите не могат да се фотографират. Ако някой фотографира слънцето и го представи, че е светло, кръгло тяло, с това, идеята не е изразена. Никоя идея не може да се изрази, нито с думи, нито с образи. Идеята не може да се събере нито на земята, нито в ума, нито в сърцето на човека. Всяка идея може, временно само, да присъства в човешката душа. Душата и природата са две фази на Битието. Природата дава материал, а душата твори. Природата е кредиторът, който дава материал за обработване, а душата обработва, съгражда този материал. Човешкото естество пък е това, от което вашата душа и вашата природа се ползват. Казвате: Природата ми е такава. – Каква е вашата природа? Вие се занимавате с дребни мисли и казвате, че естеството, или природата ви е такава. Не унижавайте естеството си! Естеството на човека не е дребнаво, но той се занимава с дребни мисли, не знае, как да работи и отдава всичко това на своята природа. Вие разхвърляте вашите неща, не знаете още, как да ги нареждате. Ако се намерите в общество на десет души – лоши хора и успеете да ги заставите, да мислят право, вие ще минете за тях като учен човек, влязъл между умни хора. Какво представят лошите хора? Лош човек е онзи, който не е постигнал своите желания и иска да ги постигне по един неестествен начин. Добър човек е онзи, който е постигнал своите основни желания и ги е впрегнал да работят, не само за него, но и за своите ближни.

Следователно, ако паднем върху своята основна идея и искаме да я изнесем пред света, ние ще се строшим. Който иска да изнесе своята идея пред света, той ще се строши. Който иска да изкаже своето верую

пред света, той ще се строши. Какво ще изказвате веруюто си пред света? Ако някой ме пита, в какво вярвам, ще кажа: вярвам в хляба, във водата, във въздуха, в светлината и в топлината. – Съществува ли някакъв Бог? – По този въпрос, аз бих желал, ти да ми говориш. Аз говоря за неща, които положително зная, а оставям на тебе, да ми говориш за неща, които не зная. И тогава, той започва да ми говори, че Господ е всесилен, всемъдър, всеблаг. – Така е, виждам всичко това. Казвам: човек трябва да бъде умен, да знае, какво да говори. Той трябва да прояви своята интелигентност и чрез нея да разреши мъчнотиите си. Мъчнотиите са задачи, дадени на човека, да ги разреши. Това не значи, че той ще разреши всички задачи – част от задачите си ще разреши, а една част ще останат неразрешени. Тях той ще разреши в бъдеще. Каквото днес разреши, ще остане за основа на бъдещето. Всеки опит, колкото малък да е, никога не остава без последствие. Някой казва: Какво печеля, ако мисля за доброто? – Ако, само по един час на ден, мислиш за доброто, за великото в света, този час, ще създаде в твоя бъдещ живот условия за гениалност. Ако отделяш на ден, само половин час, да мислиш за Бога, Той непременно ще те възнагради. Колкото малко, колкото грешно да е едно същество, достатъчно е да отдели за Бога най-малкото време, с което разполага; Той ще го възнагради щедро. Бог никога не забравя да отдаде всекиму нужното, но ние не трябва да се налагаме. Той не може да върви по нашия ум и казва: Да мислите за мене, това е добре за вас, но ще знаете, че аз ще ви дам всичко, каквото ви е нужно, когато намеря благоприятни условия. Кога ще бъде това, то е моя работа. Питам: ако вие сте риба и живеете във водата, може ли Бог да ви направи, на земята, хубав палат за живеене? Ако вие сте птица и живеете във въздуха, може ли Той да ви постави пред царска трапеза? Значи, царските трапези и хубавите работи се дават на човека, само при благоприятни съчетания в живота, за да може той разумно да ги използва.

Сега, за изяснение на тази мисъл, ще приведа един разказ. Като се предава някой разказ, мнозина бързат да кажат, че знаят този разказ. Едно трябва да знаете: който и да е написал разказа, който и да го предава, той всякога остава нов. Законът е такъв. Когато някое дете предава един разказ, той пак е нов, защото, това дете, влага в него своя идея, която авторът не е внесъл. Разказът може да е стар, но детето внася в него нещо ново. Не мислете, че детето не може да внесе нещо ново. И като говори, и като предава нещо, детето всякога може да внесе нещо ново от себе си. Мъдрецът, едновременно, е и млад, и стар: млад е по приложение, стар – по опитност. Когато прилага своето знание, мъдрецът е дете. Когато събира плодовете от това, което е приложил, мъдрецът е старец и очаква наготово да му донесат това, което е дал.

Ще пристъпя към разказа. Това, за което се говори в разказа, се е случило във времето на цар Абу–Бен–Фура. Ако искате да знаете нещо за този цар, четете книгите по това време. Там ще намерите цялата негова история. Той бил отличен цар. В царството му съществувал голям ред и порядък. Той имал само една дъщеря, наречена Ен-Суфи, която била най-умна от всички моми, живущи по това време в царството. В този разказ се говори и за нейния бъдещ избранник, който се наричал Елми-Бар. Понеже Ен-Суфи била най-красивата и най-умната мома, от всички тогавашни моми по света, до нея пристигали млади и красиви момци, княжески и царски синове, от целия свят. Едни от тях я възпявали, други ѝ носили подаръци, цветя, букети, трети ѝ обещавали щастие, но всички имали една цел – да се домогнат до ръката ѝ. Тя не се поддавала на никакви обещания, не се ласкаела от никакви подаръци, защото знаела, че тия обещания никога не се сбъдвали. Казано е, че целият ад е циментиран само от любовни обещания, които никога не се сбъдват. Улиците на ада са постлани и украсени с хубави, скъпоценни камъни и надписи от несбъднати надежди и мечти, от несбъднатата вяра, надежда и любов. Целият ад е постлан със счупени сърца, които не са постигнали

своите мечти и идеали. Обаче, нейният избраник, Елми-Бар, живял някъде на планината, дето пасял овце. В свободното си време, правил научни изследвания на небето, изучавал звездите, планетите, за която цел си служил с особена тръба. Той бил отличен овчар, заради което бил посещаван от много хора. Като дохождали при него, хората обичали да гледат през прозореца на стаичката му, да видят, какво прави, с какво се занимава. Всяка сутрин, той отправял тръбата си към прозореца на своята любима, дано, отдалеч поне, я види. Като я виждал, радвал се и през целия ден работил, занимавал се усърдно. Като виждал своята любима, започвал да наблюдава небето и да вади бележки от всичко, което му правило впечатление. Така той работил своите любовни фотографии. Ако някой астроном види, какво прави този млад момък, ще каже, че изследва Слънцето, Юпитер или други някакви планети. Не, този млад момък се занимава с любовни работи. Той гледа през прозореца своята любима, както астрономите, като наблюдават небето, дойдат до Венера, но казват: Съжаляваме, че се яви голяма буря, която ни попречи да видим Венера. Да, всички гледат Венера през прозорците си, но тя всякога се явява с було на лицето си, да закрива своята красота.

Питам: вие, които искате да служите на Бога, на кого ще приличате? Дали ще приличате на онези царски синове, които дохождали при царската дъщеря с букети, подаръци и цветя в ръце, или на онези, които ѝ писали писма, пълни с обещания за щастлив живот; или най-после, на онзи млад овчар, който живял на планината и всяка сутрин поглеждал от прозореца си, да зърне красивата царска дъщеря и след това правил научни наблюдения на небето? Най-добре е да приличате на младия овчар, който написал едно хубаво стихотворение на чужд, стар език, който вие не познавате. Ако предам стихотворението на този стар език, вие няма да го разберете, затова, ще го предам в превод. Ето, приблизително, преводът на това стихотворение: „Слънцето не беше още изгряло, гневен бе вятърът и фучеше. Вълнуваше се планината, чуваше се по нея: гръм, трясък,

пукот; страх всяваше в душите на дребните бръмбарчета. Порои води слизаха от върховете и като войници за бой, свличаха канари, камъни, пясък и със сила, гняв и ярост ги пращаха в подножието, в дълбоките долини: Идете там, долу! Вам смирение е нужно. Доста сте седели на високите върхове. Скръб и страдание що е, още не сте познали". Идете долу и кажете „Любов навред цари; в тишина и буря мъдрост владее, а в окови и затвори, всегда свобода и истина говори".

Както виждате, от всички великани на тогавашната епоха, нищо не е останало до нас, а от този царски син-овчар, който живял на планината, е останало нещо, което и досега още живее: и на небето, и на земята, и във водата, и във въздуха, а най-после и в светлината. Неговите думи и досега още са живи. Следователно, ако живеем като обикновени хора, като царския син Елми-Бар, все ще оставим нещо и името ни винаги ще се споменава, както и сега споменаваме името на Елми-Бар. Също така, споменавам името на Ен-Суфи, неговата възлюбена. Сега, разбрахте ли защо, той, всяка сутрин, с тръбата си, поглеждал към нейния прозорец? Ще кажете, че младият овчар наблюдавал двореца, царския палат, интересувал се да разбере, как живеят хората в този дворец. Според мене, най-важна личност в разказа е Абу-Бен-Фура, царят. Ако той нямаше царство, този разказ нямаше да се създаде. Царят Абу-Бен-Фура представя света, вселената. Царската дъщеря Ен-Суфи представя душите на всички хора по земята. Всяка душа, слязла на земята, търси нещо: една – по един начин, друга – по друг начин. Защо царската дъщеря, всяка сутрин, поглеждала през прозореца на своята стая? Тя поглеждала от прозореца, да види своя избранник Елми-Бар, който изгрявал на изток, а залязвал на запад. Когато младата мома се показвала на прозореца си, това е изток; когато се скривала от прозореца си, това е запад. Защо слънцето изгрява? И то търси някого. Аз бих желал, слънцето никога да не намери този, когото търси, защото, щом го намери, ще престане да изгрява и да залязва. Ако не го намери, дълго време ще изгрява и ще залязва.

Всички хора казват, че човек все трябва да се влюби в някого. – Опасна работа е влюбването. Когато някоя мома се влюби, майката и бащата казват, че дъщеря им заминала за някъде, т.е. пристанала на някого. В такъв случай, и смъртта не е нищо друго, освен приставане на някого. Аз не вярвам в смъртта. Когато старият дядо намери своята възлюбена, съблича старата си дреха, облича нова и отива при нея. Хората, близките му казват: Господ да го прости! – Няма какво да го прощава Господ. Той сега се разхожда със своята възлюбена, подмладен, пременен, неузнаваем. Които не разбират дълбокия смисъл на моите думи, ще започнат да разискват, дали са верни те, или не. Само глупавите хора говорят за верни, или за неверни неща, а умните хора всякога говорят за умни работи. Глупавите работи са за глупавите хора; умните работи – за умните хора, а учените работи – за учените хора. Всички въпроси трябва рязко да се поставят. Който разбира света, вселената, той щеше да разбере смисъла и на самото име: Абу-Бен-Фура. Ще кажете: Дали не може да се даде друго име за света? – Изредете, колкото имена знаете и вижте после, кое от тях ще изберете. За създаването на света, англичаните имат едно изречение, българите – друго, но общата идея, която е изразена с дадените окултни звукове, е една и съща. Навсякъде и във всичко прониква един общ закон. Например, когато някой човек, бил той българин, французин, германец, или какъв и да е, се влюби, в него настава една и съща промяна. Ако измерите врата му преди и след влюбването, ще забележите едно увеличаване, едно разширяване, макар и с милиметри само. Ако във врата на човека има малко стеснение, т.е. ако мярката се намалява, това показва, че той е изгубил любовта си. Значи, дето любовта действа, там всякога става разширяване. Щом любовта изчезва, става стесняване, свиване.

И тъй, когато човек изгуби любовта си, в душата му настава мрак, тъмнина. Всичко в живота му се обезсмисля и изгасва. Дойде ли, отнякъде, най-малката светлинка, най-малката надежда, животът отново придобива смисъл. И в първия, и във втория случай, животът

има смисъл, но психичните състояния в човека се изменят, вследствие на което, той губи своето равновесие, губи смисъла на своя живот. Причините за промените в съзнанието на човека се дължат на материалните идеи, с които той се занимава. Достатъчно е, една любовна дума да ви каже някой, за да се измени и вашето състояние. Това показва, че хората живеят още в свят на постоянни промени. Например, среща ви един умен човек и казва, че вие имате добри заложби и от вас може да излезе нещо. След това ви среща един глупав човек и казва, че от вас нищо не може да се очаква. В първия случай се насърчавате, във втория случай се обезсърчавате.

Тъй щото, когато сте радостни, ще знаете, че ви е срещнал някой мъдрец; когато сте скръбни, ще знаете, че ви е срещнал някой глупав човек. Когато ставате радостен от леглото си, това показва, че ви е срещнал някой ангел. Ангелите са същества на любовта. Когато слизат на земята, ангелите трябва да срещнат поне една душа, в която да се влюбят. Докато не се влюбят, те не могат да се върнат на небето. Защо е необходимо ангелите да се влюбват? Влюбването подразбира - някаква придобивка, някаква печалба, която трябва да се занесе в Божествената каса. Какъв е моралът на съвременните хора, по отношение на любовта? Ако мома се влюби в момък, когото родителите не харесват, това предизвиква цял скандал в дома на момата. И обратно: ако момък се влюби в някоя бедна мома, това създава ред тревоги и неприятности в дома на момъка. Кое е правилото за влюбването, че момите и момците да знаят, в кого да се влюбват и в кого да не се влюбват? Какво лошо има в това, ако всички души, излезли от Бога, се влюбят в някого? Момата, в която някой момък се е влюбил, е негова сестра, излязла от Бога, от хиляди години насам и днес той я среща, хваща я за ръка и я завежда при родителите си, като им казва, че намерил своята сестра. И родителите трябва да се радват, както синът се радва. Какво лошо има в това? Оставете вашите заблуждения, вашите изопачени вярвания настрана и живейте, както Бог е определил.

И религиозните хора се намират пред същата опасност, да изопачат своите възгледи и вярвания. Виждате, един човек върви в правия път, но изведнъж, минава някакво съмнение в ума му и той се запитва: дали е в правия път, или не. Всички хора вървят в пътя, който Бог им е начертал. Този път е извън човешкото съзнание и самосъзнание. Докато живее само в съзнанието и самосъзнанието си, човек има възможност да се отклони от правия, от Божествения път. Това не значи още, че онзи, който се отклонява в живота си, няма определен път от Бога, по който той трябва да върви. Синът, на някои родители, се отклонява от правия път и започва да посещава кръчми, вариетета, никого не слуша, от никого не се поучава. Дохождат при него проповедници, говорят му, че не е на прав път, че трябва да се опомни, но той не иска да чуе. Викат го родителите му, и те го съветват, но той пак не слуша, намира, че всичкото им говорене, са празни думи. Обаче, един ден, той среща красивата мома Ен-Суфи и веднага в него става промяна: той започва да се прибира дома си, да ходи чисто облечен, добре причесан, всякога и към всички внимателен, учтив. Коя е причината за тази промяна? Той е срещнал Ен-Суфи, която му проповядва и той разбира смисъла на нейните думи. Същата промяна става и с момата. Когато срещне млад, красив момък, и тя започва да се чисти, да се облича добре. Защо прави това? Защото красивият момък обича чистотата, и тя иска да бъде чиста, за да се хареса. Който не разбира този закон, той е готов, да осъди момата, че губи напразно времето си да чопли, да чисти ноктите си. Не, като чисти ноктите си, момата върши важна работа. Тя иска да изчисти и най-малката си погрешка, която се е скрила, някъде, под ноктите ѝ. Като влезе в човека, любовта внася в него възвишеното и благородното и той казва: Аз трябва да бъда абсолютно чист в мислите, в чувствата и в действията си, за да задържа любовта в себе си. Иначе, изгубя ли чистотата, ще изгубя и любовта си. Когато любовта посети човека, той е спретнат, чисто облечен и учтив. Той влиза вече в правия път. Някой религиозен говори за Любовта

Христова, но външно се напуща, не се облича добре, не се мие, с което иска да покаже, че нищо не го интересува. Този човек е на крив път. Първият е грешник, който има условия, да стане праведен. Вторият е праведен, който има условия, да стане грешник. Значи, и в двата случая, отношенията се изменят.

Казвам: всеки порив, всеки импулс на човешката душа трябва да се насърчава. Когато се натъкнете на някоя лоша черта в себе си, потърсете начин, да я превърнете в добра. В това, именно, се заключава живата математика. В тази математика, всяко число представя отношения на идеи. В него са вложени, най-малко, седем идеи. Например: единицата, като количество, не е достатъчно пълно понятие. Под понятието "единица", освен количество, ние разбираме още и субстанция, в едно от четирите състояния: или в твърдо, или в течно, или във въздухообразно, или най-после, в лъчисто състояние. Единицата е основа на всички останали числа. Който разбере единицата, той ще разбере и другите числа. Двойката пък, в своята вътрешна същина, подразбира познаване на законите, чрез които човек може да измени положението си в живота. Който иска да внесе равновесие в своя живот, той трябва да оперира с числото три. Който иска да бъде производителен, да твори, той трябва да разбира единицата и двойката. Ако някой иска да съгради в себе си твърд характер, като диамант, той трябва да разбира закона на числото четири. Ако иска да бъде поет, да пише така, че да стане известен на целия свят, той трябва да разбира закона на числото пет. Всяко число, разбрано в своята вътрешна същина, представя жив елемент, жива сила в природата. Ако си представите числото две във вид на два ангела, слезли от небето, да ви придружават, единият - от лявата ви страна, а другият – от дясната ви страна, вие ще разберете, какво значи благоприятни условия. Обаче, ако не разберете тия условия и не ги използвате правилно, вие ще влезете в кривия път на живота. Това показва, че и в хубавите работи има пресищане. Ако човек яде

много мед, има опасност, да се развали стомаха му. Ако никак не яде мед, пак има опасност за неговия организъм.

Ще приведа един разказ за опитността на една майка, която имала три деца. В къщата си тя имала три стаи, които всякога заключвала. Като излизала от дома си, тя скривала ключовете, да не ги намерят децата. В едната стая имало мед, във втората – масло, а в третата – праз. Един ден, майката излязла из града и пак заключила стаите, но забравила да скрие ключовете на мястото, което децата не знаели, а ги турила някъде на открито. Като останали сами, децата започнали да тършуват из къщи, да видят, какво има за ядене, да си хапнат. Те намерили трите ключа от стаите и всяко от тях взело по един ключ, и отишло с него да отключи една от стаите, да види, какво крие майка му там. Първото дете отворило едната стая и намерило вътре много мед. То взело хляб от долапа и започнало да яде хляб с мед. Другото дете отворило втората стая и намерило в нея хубаво, прясно масло. Взело хляб и започнало да маже върху него маслото. Третото дете отворило третата стая и видяло вътре много праз-лук. И то започнало да яде хляб с праз. Защо са били тия ключове на децата? Чрез тези ключове, те се домогнали до известни неща в живота си. Какво криела майката в трите стаи? Тя криела меда, маслото и праза от децата си. Медът, маслото и празът представят три условия в живота, които природата грижливо крие от човека. Тя ще му даде тия условия, когато намери, че той може да ги използва правилно. Празът представя бедните условия, при които умът и сърцето на човека могат да се развиват. Маслото представя пластичните условия в живота, под влиянието на които човек се огъва, без да се строши. И наистина, маслото омекчава кожата, предпазва я от изсъхване и напукване. Медът представя добрите, благоприятните условия на живота, които правят човека весел, жизнерадостен. Следователно, когато срещна човек, недоволен от живота, казвам, че този човек е намерил ключа от стаята, в която има праз. Когато намеря някой любезен, учтив човек, казвам, че той е намерил ключа от стаята, в която има масло. Когато

срещна весел, жизнерадостен човек, считам, че той е намерил ключа от стаята, в която има мед.

Това са новите преводи на меда, маслото и праза, които разумно трябва да съпоставяте в живота си. Някой казва: Трябва ли да се яде праз? – Ако имате на разположение мед и масло, праз не трябва да ядете; ако нямате мед и масло, праз ще ядете. Като готвят праз, някой правят насилие над неговата природа. За да го облагородят, за да смекчат естеството му, те го готвят с масло. Обаче, празът не заслужава масло. Празът е изправен нагоре, достига доста голяма височина, затова казват, че е горд, честолюбив, с голямо достойнство. Като знаят тази негова черта, българите го нарязват на ситно и го сипват в зелева чорба. Те казват: Масло на праза не трябва; достатъчна му е зелевата чорба. Това са идеи и понятия, чрез които човек трябва да разреши вътрешния смисъл на живота, да разбере, защо е дошъл на земята. Някой е свършил университет, станал е професор, учител или чиновник, но с това още не е разрешил основния въпрос на живота. Трети се е оженил, станал баща, майка, но пак не е разрешил задачата на своя живот. Как ще разрешите въпросите на живота? Всички тия професии, всички тия служби турете отзад, като нули, а пред тях турете единицата. Само по този начин ще разрешите вътрешния смисъл на живота. Значи, когато турите любовта на мястото на единицата, а всички противоречия, неприятности, страдания турите след нея, на мястото на нулите, вие ще разрешите задачата на вашия живот, ще разберете вътрешния смисъл на целокупния живот.

И тъй, всички хора трябва да нареждат живота си, по новия начин: единицата – любовта напред, а всичко останало – нулите - назад. Когато някой казва, че е радостен днес, аз намирам, че той не говори истината. Невъзможно е, само днес, да е радостен. От памтивека са дохождали при мене същества, които са били радостни и весели и са оставили своето благословение на човечеството. Затова всеки трябва да осъзнае в себе си, че животът е добър и пълен с любов.

Ако душата на някого е натъжена и скръбна, това не е всичкото. Животът е пълен с любов и добродетел, които ще влязат в неговата душа и ще сменят състоянието му. Скръбта не остава завинаги в душата на човека. Скръбта е нощ за човешката душа. Тъй щото, ако вечер е тъмно, не мислете, че тази тъмнина постоянно ще прониква през вашата душа. Щом дойде светлината, тъмнината веднага ще отстъпи. Тъмнината не е в душата на човека: тя е сянка, илюзия на живота. Илюзия е това, в което човек вярва, че е реално, а излиза, че не е реално. Ти вярваш, че някой те обича, а всъщност, той не те обича; вярваш, че някой не те обича, а той те обича. В първия случай, вярваш в това, което не е; във втория случай, не вярваш в това, което е. Животът на съвременните хора седи в постоянно възприемане на едни неща и отричане на други. Сегашната философия, пък, се изразява в отричане на нещата. И това е добре, но ако човек само отрича, без да възприеме нещо, какво ще придобие? Човек трябва, едновременно, да възприема и да отрича. Когато някой млад момък се влюби, хората около него казват: Глупаво нещо е влюбването! Обаче, според мене, влюбването е за предпочитане пред безлюбието. Някой се стреми към велики работи, но хората веднага му противодействат, съветват го да остави тия неща настрана. Той трябва да каже: Това, което не ми трябва, оставям за вас. За мене задържам потребното. – Умът ще ти хвръкне от тези работи. – Това, от което умът ми ще хвръкне, оставям за вас; другото аз ще възприема. - Това са празни работи; това не е правият път. – Празните работи са за вас, а пълните – за мене. Правият път е за мене. Няма защо да се разправяте с хората. Всеки смело трябва да застане в правия път, като праведен човек. – Ти си грешен човек. – Да, докато не мислех, бях и грешен, и глупав човек. Откак започнах да мисля право, аз вече съм мъдрец.

Следователно, когато се намерите в някакво затруднение, дръжте в ума си мисълта: „Бог е Любов". Когато не можете да разрешите някоя задача, започнете да говорите на числата на тая задача: „Бог е Любов". Тези числа са във вашия ум. Те са разумни числа и ще

разберат всичко, каквото им казвате. Числата са разумни сили, с които трябва да се нагласите. Щом се нагласите с тях, ще разрешите задачата си. Всеки може да направи този опит. Например: ако седите около една плоскост и няколко деня наред усилено мислите, че тази плоскост може да се помести, ще видите, че тя ще се помръдне от мястото си.

Това правят светските хора и са постигнали резултати. Ако се намирате пред трудна задача и цяла година наред, постоянствате в мисълта си, че тази задача ще се разреши благополучно, ще видите, че наистина тя ще се реши. Някой иска да свири на някакъв инструмент, но мисли, че не му се поддава този инструмент. Не, вземи инструмента в ръка и започни да свириш. Всеки ден повтаряй, че можеш да свириш, ще видиш, как този инструмент, най-после, ще ти се поддаде; сутрин десет пъти, на обяд десет пъти и вечер десет пъти повтаряй в себе си мисълта: „аз мога да свиря" и ще видиш, че в продължение на една година, ще имаш резултат.

„На този камък". Този камък е основата, върху която трябва да положите живота си, съобразно Божиите закони. Бог не създаде света като място за роби, за слуги, нито го създаде за затвори и за наслаждения. Хората сами създадоха затворите и ограниченията. Той създаде света за училище на своите деца, като каза: Ако сте умни, вие ще видите, че в света владее пълен ред и порядък. Ако не сте умни, вие ще виждате, навсякъде, пълен безпорядък. Този камък представя основата на живота – любовта. Ако очаквате любовта да дойде при вас, тя ще ви смачка; ако искате да се качите върху нея, ще се строшите. Приемете светлината на любовта в себе си и оставете сърцето си свободно. Когато Бог работи във вас, отворете Му широко пътя и не се противопоставяйте. Защо? Защото, когато Бог работи във вас, а вие противодействате, Той ще ви смаже; ако пък Му се налагате, ще се счупите. Следователно, нито се налагайте на Бога, нито очаквайте, Той да дойде при вас. Човек трябва с готовност да приеме Божията светлина. Затова и Писанието казва: „Изпраща ми Духа си..."

„Изпраща ми Духа си", значи, изпраща ми своята светлина. Следователно, всеки трябва да възприеме любовта в себе си, защото, след всяка скръб иде радост и след всяка радост иде скръб. След всяко смущение иде мир. Тъй щото, противоречията в света не са нищо друго, освен условия за проява на Битието. Така е за мъдреца, а глупавият очаква особени условия за щастието. Мъдрецът очаква щастието на всяко време. Дойде ли ви някакво щастие или нещастие, благодарете и за едното, и за другото. Всеки ден, невидимият свят изпраща на хората щастие, но зависи, как те разбират нещата, а оттам, кое наричат щастие и кое – нещастие. Някой човек седи отчаян, обезсърчен от живота, нищо го не радва, всичко е обезсмислено за него. По това време, получава едно писмо. Поглежда го отгоре, захвърля го, почеркът му се вижда крив, нечетлив и казва: Няма да се оправи работата. – Отвори писмото, и работата ще се оправи. Най-после, той отваря писмото и в него вижда един чек, изпратен от негов приятел, който го обича. – Чудно нещо, работата, наистина, била оправена! Отвори зацапаното, с изкривен почерк писмо, в него ще намериш един чек. Когато човешката душа преживява вътрешна криза, от невидимия свят му изпращат един чек, с който да разреши мъчнотиите си, само за един ден. В 365 деня, той ще получи 365 любовни писма, с по един чек в тях, с който да разреши мъчнотиите за съответния ден. Докато не отвори това писмо, слънцето още не е изгряло за неговата душа. Щом отвори писмото, слънцето вече изгрява.

„На този камък". Този камък представя любовта, която се взима за основа на проявения живот. Животът, пък, прониква цялата жива природа, а душата взима материята на природата и твори. Между душата и природата съществува вечно единство. Следователно, няма защо да се разисква върху въпроса, има ли душа, или няма. За мъдреца има и душа, и природа; за глупавия природата съществува, но безформена, а душата, пък, съвсем не съществува. Когато човек отрича душата и живота, той заслужава нула. Когато върви по правия

път, той заслужава единица. След това, като тури нулата зад единицата, всички неща ще се осмислят. Когато получите любовното писмо с чека, всички объркани работи ще се изправят. Вие можете да се занимавате с ред научни теории, но щом получите такова любовно писмо, скачате от радост. Защо? Реално е това писмо. Всички любовни писма не са реални, но тия, които невидимият свят изпраща, са реални. Щом получи такова писмо, човек казва: Има смисъл да се живее и да се работи! Тъй щото, когато човек е готов, да жертва всичко за Великото в света, това показва, че той е получил и прочел вече своето любовно писмо. Когато човек не е готов да жертва, това показва, че той още не е получил своето любовно писмо, или, ако го е получил, още не го е чел. – Не мога да свърша тази работа. – Прочети писмото си и ще я свършиш.

Съвременните хора говорят за отворените, т.е. за прочетените вече писма в миналото си, от които са получили само разочарования. От тия писма, ние не се интересуваме; ние се интересуваме от току-що получените писма, които още не са отворени. Само тези писма могат да осмислят живота ви. Днес и аз имам такова едно писмо и за него ви говоря. Какво сте писали вчера и какво са ви отговорили, това не е важно. Аз говоря за реализирането на новото учение днес. Миналото е една опитност, бъдещето е още нереализирано, но важно е настоящето. Благодарете за най-малкото, което днес се дава за душата ви. Щом се натъкнете на някаква неприятност, на някакво страдание, вдълбочете се в себе си и вижте, какво е написано във вашето любовно писмо, което сте получили този ден. Всяко страдание, всяко изпитание е формула, останала от миналото ви и днес, вие трябва да я преведете на ваш език, да се ползвате от нея. Миналото представя стария език, който някога сте знаели, а сега сте забравили. Ако кажа нещо на този стар език, вие няма да го разберете, но ако го преведа на сегашния език, даже и с някакъв дефект, вие ще разберете поне основната идея. Аз не искам да превеждам на съвършен език, защото, щом нещата станат съвършени, те веднага се

разрушават. Така е на земята само, а на небето има условия за пълно съвършенство. За да не стават големи разрушения на земята, всякога и навсякъде, трябва да се оставя по една отворена врата. През тази отворена врата минават погрешките. Когато някой каже, че е направил една работа съвършено, това показва, че той е затворил вратата след себе си. Не се стремете към такова съвършенство, защото сами ще се разрушите. До сега не съм срещнал нито един поет, музикант, философ, или учен, който да е създал нещо съвършено. И затова, когато казвате, че нещо е съвършено, хубаво, красиво, добро, аз казвам, че и от това нещо има по-съвършено, по-хубаво, по-красиво, по-добро. В Добродетелта има разширявания – безгранични са нейните предели. И Любовта е безгранична. Ако в съзнанието на човека има повече място, тогава и Любовта ще дава повече блага.

И тъй, за всички хора в света има поле за работа. Като ставате сутрин, насочете мисълта си към изгряващото слънце, както Елми-Бар насочваше своя телескоп към прозореца на красивата царска дъщеря. Днес, от всички, се изисква приложение. Знания много има, но приложение няма. Днес, всички хора, се оплакват от студ. Защо? Всички живеят в студена атмосфера. Съвременните хора се нуждаят от положително знание и от методи за приложение на това знание. Например, сега, при студените нощи, когато температурата вън е 21–22° под нулата, аз спя с отворен прозорец и въпреки това, в стаята ми е топло. Защо? Аз оставям прозорците си отворени, под специален ъгъл, вследствие на което, между въздушните частички става известно триене и в резултат на това, се образува топлина. Измени ли се тоя ъгъл, студът нахлува отвън и в стаята става студено.

Казвам: вяра, детска вяра се изисква от съвременните хора! Какво е донесло и какво може да донесе безверието? Какво ще ви ползват вярванията и „реченото-казаното" на хората? Това ще оставим на Бога. Той да изправи тия работи, а от нас се изисква, да решим своите задачи, за да бъдем доволни и благодарни от живота. „На този камък". На този камък ще поставим живота си и нито ние ще падаме върху

него, нито ще искаме, той да пада върху нас. Затова, трябва да бъдем в пълна хармония с Любовта и да се ползваме от нейната светлина. Ставате ли сутрин, поне три пъти през деня проверявайте, дали сте на този камък, или не. Тази проверка е необходима, понеже земята се движи, условията се менят и човек може да се измести от тази основа. Ние виждаме, как състоянията на хората всеки момент се менят. Някой е богат, учен, но не е доволен. Защо? Изместил се е малко от своето първично положение. Затова, именно, човек трябва да работи, да дойде в първото си положение, да се намести на този камък. Любовта е основата, на която всеки трябва да застане, за да разреши своите мъчнотии, да превърне страданията си в радост. Това значи, да бъде човек, мъдрец! И като мъдрец, светът за него ще бъде в пълен ред и порядък.

Беседа от Учителя, държана на 17 февруари 1929 г. София – Изгрев.

ПРОМЕНЯВА ВРЕМЕНАТА

„И Той променява времената и порите; сваля царе и поставя царе; дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните." (Данаил 2:21)

„И Той променява времената и порите". Това са думи на пророка – следователно, Божии думи. Божиите думи никога не губят своята ценност; те са от дълговековните – значи, те никога не умират.

„И той променява времената." В света съществува една причина, която променя нещата. В случая, думата „променя" няма такъв смисъл, какъвто обикновените хора й дават. Често хората казват: Условията на живота ще се променят. Те разбират тази промяна в добър, или в лош смисъл. Обаче, когато се казва, че Той променява времената и порите, пророкът разбира промяна само в добър смисъл, т.е. лошите времена трябва да се променят в добри; и вековете, и епохите трябва да се променят в добри. И в човешкото развитие е имало тъмни епохи, тъмни времена. На това основание, човешката душа очаква онова бъдеще, което дава израз на целокупния живот; тя очаква онова бъдеще, което дава израз на човешкия дух, на човешкия ум, на човешкото сърце. Ако заместим думата „израз" с думата „излез", това означава, като заминеш някъде, да ти дадат излаз, да излезеш някъде на свобода, отдето ще виждаш нещата тъй, както са в действителност. Този подтик към свобода съществува в цялото органическо и неорганическо царство, т.е. в цялата природа. В всички тела, независимо това, дали са разумни, или не, съществува стремеж да намерят нещо, което мъчно се намира, или по-право, което нийде не се намира. Този стремеж може да се уподоби на водата. Когато излезе от своя източник, водата тръгва по известен наклон. Учените могат да обяснят движението на водата, но съществения въпрос не седи в причината на това движение, а във въпроса: разумно ли е това

движение или не; има ли смисъл това движение, или не? Когато нещата се отричат и приемат, това показва, че в тях има разумност. Само разумните неща се отричат и приемат. Тъй щото, когато някой казва, че в природата не съществува никаква разумност, това подразбира, че нещата нито се отричат, нито се приемат. Това значи още да престанем да говорим, да престанем да мислим, да престанем да се интересуваме за миналото, за настоящето и за бъдещето и т.н. При това, забелязано е, че тези хора, именно, които отричат разумността в природата, които казват, че светът е създаден случайно, те искат да си обяснят този случаен свят.

Какво виждаме днес? Явяват се ред учени, които се занимават с въпроса за създаването на земята; те казват, че материята е в постоянно движение, че слънцето, земята и всички планети също така са в движение. Не само това, но тия учени разглеждат въпроса за посоките, в които слънцето, например, се движи. Те казват, че слънцето се движи в две посоки - около себе си и около друг някакъв център. Те говорят и за пръстените около слънцето, от които се образували и останалите планети и т.н. Както знаете, много научни теории съществуват за създаването на земята, на слънцето, но въпреки това, нито един от съвременните учени не е присъствувал при създаването на вселената. Учените са намерили всичко на готово, създадено вече, а на тях е останало само да правят свои предположения, свои допушения и след редица такива предположения, по близо или по-далеч от истината, да казват, че това са научни теории. Питам: как ще си обясните причината, задето някой млад, здрав момък е мързелив, груб, невнимателен към родителите си, към ближните си? Как ще си обясните после промяната, която един ден става с него? Срещате същия този момък спретнат, работлив, ходи на нивата, помага на родителите си, учи, занимава се, обича родителите си, ближните си? И в първия, и във втория случай можете да правите свои заключения, свои предположения; това са философски догадки само, но не и самата

истина. Има една причина за това, но не я знаете. Можете да кажете, че тази причина се крие в някаква придобивка, или че някоя мома е запалила чергата на този момък. Това са предположения само. Аз не зная, как мома може да пали чергата на момъка. Ако насочите слънчевите лъчи точно срещу фокуса на една леща, на това място ще се образува толкова топлина, че всяко тяло, поставено на този фокус, може силно да се нагорещи или да се запали. На земята ли се е образувал този фокус? Не, той се е образувал на слънцето някъде, но в дадения случай се проявява на земята, понеже има за това благоприятни условия. Учените казват, че лещата пречупвала светлината. Ние казваме пък, че светлината никога не се пречупва. Това, което може да се пречупва, не е светлина. За да обяснят някои явления в природата, учените казват, че светлината се пречупва, но това са техни схващания. В човешкия ум става някакво пречупване, но за пречупване на светлината, например, може да се даде съвсем друго обяснение от това на учените. Всички явления в природата имат свое разумно обяснение. Как се е събрал този фокус в лещата, как се събират слънчевите лъчи в него, това сега не е важно за вас. За вас са важни лещите, които природата ви е дала, и с които от хиляди години насам вие събирате и пръскате светлината. Тези лещи са вашите очи, които учените днес са представили външно, в разни видове стъкла, и чрез тях искат да обяснят, как става това събиране и пръскане на светлината, а също така, как става пречупването на светлинните лъчи във фокусите.

Съвременните хора се нуждаят от положителна наука, която да обясни правилно явленията в разумната природа; тя ще избави хората от вътрешните им заблуждения. Заблуждения има и в умствения, и в сърдечния живот на хората; заблуждения има и в постъпките им. Вземете, например, въпроса, който се третира от учените, коя философия е най-права. Ако четете философията на Йохан Ремке, ще видите, че той отрича всички философии от 25 века насам; той казва, че те нямат никаква философия, и че философията им не е нищо

друго, освен философски жаргон. Той се стреми да даде нова насока на философията, да я направи основна, независима наука. Той казва: Философията, като основна наука, която не признава никакви скрижали, не благоговее пред никакви авторитети. На това основание и аз казвам: ако религиозният служи на Бога от страх, той не е философ, в него няма никаква философия, никаква религия. Какъв Бог е този, на когото ти ще служиш от страх?

Един пътник минавал през гъста гора и срещнал на пътя си една голяма мечка. Той се уплашил от мечката и хукнал да бяга. В страха, той изгубил шапката си и не могъл да я намери. Като вървял по-нататък, между шубраците някъде видял заек. Щом доближил до него, заекът хукнал да бяга, изплашил се от човека. Тогава пътникът се замислил и казал: значи, и от мене има по-страхливи същества. Питам: мечката, която уплаши човека, големия юнак, по-разумна ли е от него? Не е по-разумна. Заекът, който се уплаши от човека, по-разумен ли е от него? И той не е по разумен. И в двата случая човекът е по-разумен. Защо се плаши тогава? Вие трябва да си отговорите на въпроса, как и кога е произлязъл страха. Първоначално страхът не е съществувал в Битието. Страхът не е нещо кардинално, което да е съществувало в човека още при създаването му. Той отпосле се е явил, вследствие на отклонението, което станало със самия човек. И действително, когато клони да изгуби равновесието си, да падне, човек всякога се страхува. Това показва, че страхът носи своето начало от далечното минало някъде, когато човек се е отклонил от правия път. Значи, страхът води началото си от грехопадението на първите човеци.

Съвременните хора се нуждаят от здрава, положителна основа в живота си. Затова, всеки трябва да знае, каква е неговата основа, какво е неговото верую, каква е философията на неговия живот. Как живеят съвременните хора? Те живеят като гъби, растат, ядат и пият, обличат се, докато един ден заминат за другия свят. Близките им започват да плачат, да скърбят, че еди-кой си заминал за другия свят. Когато

хората се раждат, приемат ги с радост; когато заминават, изпращат ги с плач. Когато детето се роди, майката не знае, отде е дошло; когато замине за другия свят, майката казва: Бог да го прости, замина за някъде. И в този случай, тя не знае, де отива детето. Значи, хората не знаят, нито отде са дошли, нито де ще отидат. Има едно общо верую, че човек излиза от Бога и се връща при Него. Това е механическо обяснение на въпроса, което не успокоява човека. Хората търсят Бога отвън, вследствие на което се намират в голямо противоречие. Преди всичко, човек трябва да търси Бога като вътрешна сила в себе си, която му дава мощ, която осмисля живота му. Ако по този начин се стреми към Бога, той ще се освободи от всички ограничения в живота. Като наблюдавате небесните тела с телескоп, по големината им вие познавате, кои от тях са по-отдалечени, и кои са по-близо до вас. Следователно, всяко тяло, към което вие се приближавате, става по-голямо; това, от което се отдалечавате, става по-малко. Всъщност, тялото не става нито по-голямо, нито по-малко, но привидно изглежда по-малко, или по-голямо. Когато младият се възхищава от една идея, а в старините си намира, че тази идея е празна работа, това показва, че той е станал материалист. В този случай, старият човек се е отдалечил от реалността на нещата. Идеята, която по-рано го е възхищавала, сега е станала толкова малка за него, че той почти не я вижда и намира, че е празна работа. И наистина, докато са млади, хората са идеалисти, интересуват се от всичко, приятно им е да живеят, на всичко се радват. Когато остареят, престават да се интересуват. Такава е философията на Настрадин Ходжа, който казва: „Докато жена ми и аз сме живи, целият свят ме интересува. Щом жена ми умре, половината свят се свършва за мене; щом и аз умра, целият свят се свършва."

Казвам: в реалността съществува само един Бог, Който не е познат на хората. В Бога няма желание хората да Го познават. Ако Той би имал желание да бъде познат от хората, това значи да има някакви слабости. Това би значило, че на Бога липсва нещо. Майката

иска да роди дете, за да се осмисли живота ѝ. Значи, липсва нещо на майката, затова тя иска дете. Питам: ще дойде ли ден, когато майката няма да иска деца? Засега това е неразрешен въпрос, който за дълго време още ще остане в това положение. Затова, ние казваме: В света съществува само един Бог, и всички богове са излезли от Него. В света съществува само една майка, и всички майки са излезли от нея. В света съществува един Учител, и всички учители са излезли от него. В света съществува само един ученик, и всички ученици са излезли от него. В света има само един приятел, и всички приятели са излезли от него. В света има само една душа, и всички души са излезли от нея. В света има само един дух, и всички духове са излезли от него. Следователно, ако искате да разберете реалността, вие трябва да се стремите към първичната реалност. Ако искате да разберете, имате ли душа и дух, вие трябва да се свържете с първата душа, с първия дух, от когото сте излезли. При това положение, никой няма право да пита, как може да намери реалността на нещата. Който искрено търси тази реалност, той никога не пита, как и де може да я намери. Трябва ли човек да пита хората, как да яде? Той знае това изкуство от хиляди години насам, и затова, като се намери пред ядене, сяда и започва да се храни. И малкото пиленце, едва що излюпено, знае вече, как да кълве. И малкото дете, едва що родено, знае, как да бозае. Обаче, поради своето отклонение от правия път, хората са изопачили Божествения ред и порядък на нещата, вследствие на което са си създали нещастия и страдания. Животът на съвременните хора е пълен с отрицателни неща: злоба, завист, омраза, болести и т.н.

След всичко това идат учените и философите, които искат да обяснят на хората причините за социалното зло в света. Казвам: човек сам за себе си е причина за социалното зло в света. Ако хората мислят, че обществото, като цяло, в един ден може да се изправи, а с това да се изправи и целия свят, за такова мнение турците казват: „И да видиш, и да чуеш, не вярвай!" Това значи да отречем разумността, да отречем целокупното в живота и да приемем, че Бог за един ден

само ще оправи света. И това е възможно, но то е лесният път. Това подразбира вече, че хората са станали по-добри. Днес лесно могат да се премахнат противоречията от живота. Как? Чрез малки усилия. Значи, ако противоречията и до днес не са премахнати, това показва, че хората не правят усилия. И наистина, някой заболява от хрема – проста, обикновена болест, която е добро средство за пречистване. Но като не правят малки усилия да се освободят от нея, хората сами си създават усложнения. И ще видите, че от тази проста болест заминават десетки хора. Също така и инфлуенцата е болест, на която не се обръща внимание, но и тя може да се усложни. Хората лекуват хремата по различни начини: едни си превързват носа с кърпи, натопени в гореща вода; други правят промивки с топла вода, трети я лекуват с различни церове. Всъщност, причината за хремата е слабото дишане. Който заболява от хрема, той трябва да знае, че в дишането му има някакво отклонение дишането не е ритмично, вследствие на което не се приема достатъчно количество въздух. Щом дишането се подобри, и хремата ще изчезне. С хремата природата предупреждава човека, че трябва да работи. Ако не вземе под внимание това предупреждение, тя му изпраща треската. При треската няма кихане, както при хремата, но тя се придружава с тръпки, с огън и със студ. Човек рита, роптае срещу треската, но тя му казва: С ритане работа не става. Ти трябва да работиш! Треската мяза на онези разбойници, които обират парите на човека, с което искат да му кажат: Ако искаше да не те обират разбойници, трябваше да дадеш тия пари на бедни, на сиромаси хора, а не да ги държиш за черни дни.

В това отношение, турците бяха големи майстори: когато отиваха при някой български чорбаджия да го оберат, те направо му казваха да даде парите си. Ако той отказваше да ги даде, те започваха да се разговарят помежду си: Дайте веригата тук! Един от тях наклаждаше огън, другият туряше веригата в огъня и я държеше там, докато се зачерви. След това взимаха нагорещената верига и се приготвяха да я турят на врата на чорбаджията. Като виждаше това

осветление, той веднага казваше: Чакайте, ще ви дам парите. Ще не ще, чорбаджията изваждаше парите си и ги даваше на турците. Като си отидат, чорбаджията си казваше: Слава Богу, че с малко се освободих от тия турци! Иначе, животът ми щеше да отиде. Същото прави и треската. Като дойде при някой човек, тя му казва: Скоро давай, каквото имаш! Питам: защо ви е такова богатство, което носи ред нещастия след себе си? Когато хората се питат, трябва ли човек да бъде богат, или не, казвам: ако вашето богатство внася раздори в целия дом, по-добре да си отиде; ако вашето богатство разваля отношенията между мъже и жени, между синове и дъщери, между господари и слуги, по-добре да си отиде. Обаче, ако вашето богатство е в състояние да подобри отношенията между любовта и добродетелта, по-добре да остане. Тъй щото, който иска да бъде богат, той трябва да се запита, дали богатството, към което се стреми, ще послужи за подобрение на живота му.

Следователно, човек трябва да се стреми към ония външни облаги, които са в сила да произведат в него велик, вътрешен морален преврат. Под думата „морал" аз разбирам най-низкото положение, до което човек е стигнал. Само физическият човек може да има морал. След морала иде животът. Да живееш е нещо по-високо, отколкото да имаш морал. И животът има свой външен израз. Този израз е човешката мисъл. Значи, отляво животът си служи с морала, а отдясно – с човешката мисъл. При тази алтернатива, същината на живота се изразява в опериране от една страна с морала, а от друга – с човешката мисъл. Който не разбира отношенията на морала към живота, той иска да докаже, че моралът е единственото важно нещо в живота, и затова човек трябва да бъде морален. Не, моралът е само лявата страна на човека. Кога човек става морален? Когато го оберат. Тогава той започва да пита Има ли морал в света, или няма? Обаче, ако той обере някого, тогава не пита, има ли морал в живота, или няма. Когато разумният човек прилага морала, той го прилага еднакво към всички. Следователно, когато съвременните хора страдат,

те трябва да си обяснят причините на тези страдания, за да ги премахнат. Обаче, и до днес още хората говорят за любовта на Христа към човечеството, за това, че Той се пожертвувал за тях, че пак ще дойде на земята да ги повдигне и чакат това време. Това са залъгалки на мързеливите хора. Мързеливият син седи в къщи без работа, губи времето си, а баща му го успокоява, че макар днес да са сиромаси, но утре дядо му ще умре и ще остави голямо наследство. Синът слуша баща си, чака дядото да умре, но дядото не умира. Дядото е от дълговековните, той ще живее 120 години, ще зарови и сина си, и внука си. Казвам на този син не чакай дядо ти да умре, но започни да работиш, сам да печелиш пари. И ако дядо ти остави нещо след смъртта си, благодари; ако нищо не ти остави, пак бъди благодарен.

Питам: какво наследство са ни оставили в науката нашите деди и прадеди? Истинската наука ни довежда до такова положение на съзнанието, при което трябва да се откажем от наследството на нашите деди и прадеди. Те ни оставиха повече дългове, отколкото приходи. Ако дядо ви е оставил 10,000 лева наследство, а 100,000 лева дълг, кажете му той да си плати дълговете, а наследството да остави на когото иска Питам някого: вярваш ли в науката? – Вярвам. – Защо? – За знанията, които е дала на човечеството – Какво благо е донесла науката за човечеството? Какво благо е донесла религията за човечеството? Не казвам, че науката и религията не са донесли нищо за човечеството, но обръщам внимание на хората върху въпроса, какво всъщност трябва да донесе науката, и какво – религията. В най-тесен смисъл, науката трябва да донесе светлина за човешкия ум, а религията – топлина за човешкото сърце. Някои искат да намерят някакъв контраст между науката и религията. Религията подразбира онова първично състояние на съзнанието, с което човек се проявява на земята. Религията има място само на земята На небето никаква религия не съществува Може ли човек без религия? – Докато е на земята, той не може да живее без религия както не може да влезе във водата без кораб, или без лодка. Смешно ще бъде, обаче, като излезе

на брега, та влачи след себе си кораба или лодката. Това означават думите, които хората често употребяват: без наука не може, без религия не може, без къща не може и т. н. Докато е на земята, човек се нуждае от къща, но щом се качи във въздуха, никаква къща не му трябва. Следователно, къщите са потребни, но само за твърдата почва. Корабите са потребни, но само за водата. Аеропланите са потребни, но само за въздуха. Писанието казва: „Има домове неръкотворени" . Значи, същината на човешкия живот не се заключава в онова, което човешката ръка може да направи.

„Той променява времената и порите". Пророк Данаил се спира върху онази Първична Причина, Която изменя времената и порите. Тя изменя лошите условия на живота. Първичната Причина, която обича човека, го освобождава от тия условия. Тази Причина е Любовта. Когато времената се изменят, когато условията на живота се подобряват, туй показва, че Великият в света върши това. Как може Той да промени времето? Представете си, че вие сте беден, нямате пет пари в джоба си, не можете да купите дърва или въглища, а вън е студено, 30–40° под нулата, пък няма и богати хора, които да се погрижат за вас. Какво трябва да направите? Обърнете се към Първата Причина, към Този, Който ви е изпратил на земята, и се помолете да ви помогне. Той веднага ще измени времето.–Как?–Слънцето ще започне да грее по-силно, температурата ще се повдигне, и няма да забележите, как термометърът ще се повдигне до нула градуса. Първата Причина не постъпва като персийският владетел, да обесва по един богат за сметка на един сиромах, който умира от глад и студ. Бог е в сила да помогне на едного, без да причини страдание на другиго.

Следователно, докато няма светлина, човек не може да намери пътя, не може да има никакви постижения. Той трябва да има любовта в себе си като път, мъдростта – като постижение, а истината – за реализиране; чрез нея той може да придобие исканата свобода. Който се усеща слаб той трябва да търси любовта като път в живота си,

мъдростта за постижение на желанията си, а истината, като условие за реализиране на нещата. Някои хора учат, свършват гимназия, университет и влизат в живота, дето искат да се прочуят, всички да говорят за тях, но яви ли се някой по-даровит, те се заоблачават. Какво трябва да правят при това положение? Актьор, който иска да задоволи само публиката, той не е истински актьор; учител, който иска да задоволи само своите ученици, не е истински учител. Задачата на учителя не седи само в това, да даде знания на учениците си и да ги застави да го обичат, но той трябва да събуди в тях любов първо към единния ученик. Щом обикнат този ученик, те ще обикнат и учителя си, Учениците трябва да обикнат първо идеалния ученик, защото отношенията на този ученик към учителя му са идеални. Докато не намерите идеалния ученик, вие не можете да намерите и идеалния учител. Същото нещо трябва да приложите и към Бога. Вие не можете да обичате хората, ако първо не обичате Бога. Любовта към Бога е първият принцип в живота. Върху любовта се гради целият живот. Тя е същественото нещо в живота, а другите работи идат след нея. Мъдростта, истината и другите добродетели идат след любовта. Защо? Защото първо ние трябва да имаме нещо дадено, или на съвременен език казано, ние трябва да имаме една реалност, към която нито можем да прибавим, нито можем да отнемем нищо. Такава реалност, именно, е любовта. Човекът на любовта е всякога сит, доволен; той е здрав и богат. Под „богатство" не разбирам външно богатство, изразено само в пари и къщи. Външното богатство е малък резултат на любовта; то не е пълна проява на любовта. Любовта е магическата сила в света. Когато Бог каза: „Да бъде виделина!" – стана виделина. Той направи това със своята любов. Любовта създаде света, любовта създаде цялата вселена. Когато погледнем към слънцето, към звездите, ние имаме предвид Божията Любов. Ето защо, първият и най-силен подтик на човешката душа е да възприеме любовта във всичката ѝ пълнота, за да се освободи от ограниченията на живота.

Казвате: Ние вярваме в Бога. – Оставете вашето вярване настрана. Ако с вашата вяра вие не можете да добиете безсмъртие, тази вяра е детинска. Ако вашата вяра не може да ви отвори вратата за невидимия свят, и ако не може да ви свърже с всички разумни и напреднали същества, тя е детинска вяра. Ще се запитате, дали има същества по-напреднали и по-разумни от хората. В света съществуват много по-напреднали същества от хората, които наричат гении, светии, ангели, архангели и т.н. Ангелите слизат на земята да видят, как живеят хората и се усмихват на тяхното богослужение, на тяхното безверие. Защо трябва хората да се съмняват в Бога, щом имат живот в себе си? Разумният живот в човека е проява на Бога. От този живот трябва да се започне.

В царството на персийския владетел, за когото споменах по-горе, върлували голям студ и сиромашия, вследствие на което всяка година умирали голямо число от поданиците му. Той ги съветвал да живеят добре, но нито сиромасите, нито богатите изпълнявали неговите съвети. Като гледал страданията на сиромасите, дошла му на ум следната идея: за всеки сиромах, умрял от студ и глад, да се обесва по един богат. Царят веднага турил идеята си в приложение. И наистина, когато съобщавали, че някой сиромах умрял от студ и глад, в същия ден още обесвали един богат. Като гледали това нещо, богатите започнали да се стряскат и отворили кесиите си. Всеки богат се задължил да се грижи за един сиромах, да не го остави да умре от глад и студ. С тази мярка на царя, числото на умиращите сиромаси от глад и студ значително намаляло. Какво показва това? Че докато страданията не дойдат близо до човека, той никога не може да влезе в положението на страдащите, на бедните. Само по този начин човек може да стане внимателен и отзивчив към страданията на ближните си.

Казвате: Защо Бог е създал светът така? Защо е внесъл страданията в живота? – Това са въпроси и разсъждения, останали от онзи философски жаргон, който е съществувал от преди хиляди

години насам. Според този философски жаргон, всички хора казват, че животът няма смисъл, че правда не съществува в света, че Бог не гледа еднакво благосклонно към хората, че праведните били привилегировани, а грешните пъшкали под тежестта на своята карма и т. н. Какво нещо е кармата? Едно време карма не е съществувала. Хората сами създадоха своята карма, и ако вървят в правия път, кармата им, сама по себе си, ще се махне. Битието, в което живеем, има свои привилегии, но има и свои задължения. Човек трябва да съзнава, че е дошъл на земята, първо да слугува, а после да благува. За тази цел, той трябва да намери опорната точка на своя организъм, на своето сърце и на своя ум. Когато някой казва, че за него Бог е Баща, от Когото получава всичко, каквото пожелае, той се намира в положението на дете, което познава баща си по това, че каквото пожелае, получава. И наистина, каквото пожелае детето – пари, дрехи, обуща, играчки, книги – всичко получава. И съвременните хора проповядват за Бога, но на техните молитви не се чува ни глас, ни ослушание. Защо молитвата им не се чува? Защото не се молят на истинския Бог. Когато отстъпиха от Бога, евреите си направиха един идол и му се кланяха. Тогава пророк Илия им каза: Хайде да направим един опит, да видим, кой е истинският Бог и чие верую е право. Какъв беше опитът? Пророк Илия направи един кръг, тури на него дърва, а върху тях жертвата и каза на еврейските пророци, на брой 400, да се помолят на своя бог, да пусне огън от небето, да запали жертвеника. Цял ден се молиха тия пророци, пяха, скачаха, удряха се с ножове, но ни глас, ни ослушание. Пророк Илия им каза: „Викайте по-силно, може да е заспал вашият бог, или пък може да е зает с нещо. Сега пък аз ще са помоля на моя Бог, да видим, ще се чуе ли молитвата ми. Пророк Илия повдигнал очите си нагоре и започнал да се моли. След няколко минути, слязъл огън от небето и изгорил жертвата. По-нататък не се казва, какво е говорил пророкът с 400-те израилски пророци, но се предполага, че те са го предизвикали с нещо, и той заповядал да избият всички до един. В дадения случай,

пророк Илия представя персийския владетел, който издал заповед в царството си, за всеки сиромах, който умира от глад и студ, да се обеси по един богат. Обаче, Бог не съизволява в убийството. Пророк Илия, който минаваше за силен, мощен, в ревността си към Бога, беше дошъл до убеждението, че тия лъжливи пророци трябва да се избият. Той мислеше, че като ги избие, други няма да се явят. „Колкото и да се кастри трънa отгоре, той все ще пуща корени". Значи, злото се крие някъде дълбоко в човека – в човешкия егоизъм.

„Той променява времената и порите, сваля царе и поставя царе". Думата „цар" взимам в смисъл на силни възгледи, силни мисли и желания, които поробват човека. Те са ония силни, наследени черти в човека. Например, синът може да наследи от пияния си баща слабостта да пие, но ако има будно съзнание, той може да избегне тази наследственост. Как могат да се надвият наследствените черти? Различни начини има, но преди всичко изисква се будно съзнание и воля.

Един пияница, който опропастил живота си, изгубил всичкото си богатство от пиянство, отишъл един ден в една от кръчмите, които обикновено посещавал, и видял там хубави череши Той се обърнал към кръчмаря с молба да му даде една от тия череши, но последният отказал на молбата му. – Тъй ли? Ти опропасти здравето ми, взе всичкото ми богатство, а сега не ми даваш една череша!

Благодаря ти, аз разбрах вече смисъла на живота. От този час кракът ми няма да стъпи в кръчма! Отсега нататък ще живея трезв и разумен живот.

Питам; какво показва това? Това показва, че царят на пиянството, на неразумността е свален от своя трон, и вместо него е поставен на власт царят на разумността, на трезвеността. Първият живот е неправилен, а вторият – правилен. Право ли е, когато хората виждат различие в разните вярвания, а всъщност проповядват любов и вяра в Бога? Можете ли да кажете, че братята и сестрите в един дом имат любов към родителите си, ако се карат помежду си? Когато слугите в

един дом се карат, това показва, че те не обичат господарите си. Ако жената постоянно говори лошо за мъжа си и е недоволна от него, че не донесъл в къщи това-онова, тя не го обича. Когато мъжът донася на жената всичко, каквото ѝ е нужно, това още не показва, че той е добър мъж. Като се говори за доброта, тя не се изразява непременно материално. Не, правилни отношения и разбирания между хората трябва да има! Сродство между душите трябва да съществува! Разумната, любещата жена не трябва да се интересува от това, дали мъжът ще донесе хляб, или не. Тя знае, че това е негова работа. Тежко на онзи мъж, когото жена му трябва да учи, как да гледа дом, как да се облича, как да се отнася към хората и т.н.! Кой учи птицата, как да се облича? Ако съвременните мъже и жени не знаят, как да се обличат, и жените им трябва да ги учат, те са останали назад в разбиранията си. Когато някой пита, дали е в правия път, аз намирам, че той е закъснял. Кой е правият път? Правият път е пътят на любовта. Кое е постижението на правия път? Светлината е постижението на правия път. Кой е резултатът на този път? Истината. Мнозина казват, че светът скоро щял да се свърши. – Ние не знаем нищо определено по това, макар че учените твърдят, какво слънцето щяло да изгасне, а с него заедно и животът ще се прекрати. Слънцето е свещ, която, според нуждите, може да се запалва, може и да се загасва. То е все едно, когато вие гасите и палите свещта си по няколко пъти на ден, хората да казват, че свещта ви е изгаснала. Не, свещта не е изгаснала, но по някакви икономически съображения вие я палите и изгасвате. Преди всичко, учените трябва да отговорят на въпроса, за кого грее слънцето.

В хамбара на един богат земеделец се събрали един ден мравите, молците и мишките, да разискват върху въпроса, за кого е събрано житото в хамбара. Най-видните философи от събранието взимали думата по ред и изказвали мнението си. Мравешкият философ казал: Господарят на хамбара е събрал житото за нас, защото ние трябва да поддържаме живота си. Философът на молците казал: Житото е

складирано за нас, да се храним, за да свършим задачата, която ни е дадена. Най-после философът на мишките казал: Господарят е турил житото в хамбара за нас, защото сме най-големи от всички присъствуващи. Верни ли са тия твърдения? Тия философски твърдения са дотолкова верни, доколкото са верни и тия на хората, че светът е създаден за тях. Така може да мисли човек само тогава, когато неговият живот стане едно с този на Първичната Причина по мисъл, по чувство и по действие; така може да мисли човек само тогава, когато животът му стане едно с живота на всички разумни, напреднали същества. Докато съзнанието на човека е още на низко стъпало, той не може да мисли, че слънцето за него грее, или че светът за него е създаден. Защо? Защото, докато мисли, че светът е създаден за него, ще дойде Господарят на този свят и ще му докаже, за кого е създадено слънцето, за кого е създаден светът. Така постъпва и господарят на хамбара влиза в хамбара и в няколко часа само изгонва молците, мравите и мишките вън, като им доказва неверността на техните твърдения. Той им казва: Излезте вън и там разисквайте върху въпроса, за кого е събрано житото в хамбара.

Също такъв спор се явил един ден между пчелите и осите, за кого била създадена лозата. Пчелите казвали, че лозата е създадена за тях, защото те събират мед и са полезни. Осите пък поддържали, че лозата е създадена за тях, защото имат силни челюсти и могат да пробиват здравата ципа на гроздето, и по такъв начин могат да го използуват. Щом е така, те казали помежду си: Хайде, да пристъпим към опит, да видим, кой има право. Осите, които имали здрави челюсти, започнали да пробиват ципицата на гроздето, а пчелите, възползувани от услугата на осите, започнали на готово да смучат сладкия сок на гроздето. От това време и до днес още все същата история се разиграва: осите пробиват люспите на гроздето, а пчелите смучат сладкия гроздов сок. Който иска да знае, де има хубаво, сладко грозде, нека следи, на кои лози кацат най-много пчели. При този спор, осите и пчелите и до днес се ползуват от гроздето. Питам: ако

пчелите и осите разрешиха спора практически, като пробиха люспата на гроздето и изсмукаха сока му, може ли човек да бъде по-неразумен от тях, да не разреши правилно въпроса за създаването на света? Пчелите и осите не си отговориха на въпроса, за кого е създадена лозата, но я използуваха. Също така, и хората не трябва да разискват върху въпроса, за кого е създаден светът, но нека използуват благата, които са вложени в този свят, за своето растене и развиване.

„Той променява времената и порите" – първото положение на стиха. „Сваля царе и поставя царе" – второто положение на стиха. „Дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните" – третото положение на стиха. Мъдростта е сила, която всеки може да придобие, не изведнъж, но постепенно, с течение на времето. Който иска да измени своя живот, да го осмисли, той непременно трябва да бъде мъдър. Тъй щото, който иска да вложи в живота си съдържание и смисъл, той трябва да има знания, а знанията се дават само на разумните. Мнозина отхвърлят това твърдение и казват, че мъдростта и знанието не е за тях Не, всеки трябва да се стреми да придобие знание и мъдрост. Те са качества присъщи на човека. Всеки човек може да бъде разумен, всеки човек може да има знания. Мъчнотиите в живота се разрешават, именно, чрез знание и мъдрост. И учените хора разрешават трудните задачи в науката пак чрез знание и мъдрост. Много научни въпроси във физиката, в химията, в обществения живот се разрешават чрез знание и мъдрост, и така разрешени, те улесняват живота на хората, намаляват техния непосилен труд,

Съвременните хора се трудят не по силите си, терзаят се морално, физически, докато един ден изнемогнат и обезсмислят живота си. Какво трябва да направят, за да се освободят от тези терзания? Те трябва да възприемат положителната наука и философия, да създадат в себе си прави убеждения, на които никога да не изменят. И тогава, като прости или учени, като богати или бедни, да си създадат такова верую, което пред нищо да не отстъпва.

Който има такова верую, той ще разчита на него във всички трудни моменти на своя живот. Вашето верую трябва да има силата на онзи пътник, когото разбойници хванали в гората и завързали, но скоро били принудени сами да го развържат. С вързани ръце макар, той се приближил при главатаря на разбойниците и казал: Бог, на Когото служа, ви заповядва да ме развържете. Аз отивам по Негова работа и трябва непременно да я свърша. Аз мога сам да се развържа, но искам, както вие ме завързахте, така и да ме развържете. Главатарят отказал да го освободи, но след няколко минути той паднал на земята и уплашен, започнал да вика на другарите си: Развържете този човек! С него шега не бива. Имали ли сте тази опитност, след като ви турят в затвор, да кажете на надзирателя да ви пусне, защото, ако не ви пусне, ще го прострат на земята и ще се принуди да ви освободи? Силна е Божията дума! Бог казва на надзирателя на затвора да ви освободи, и ако не ви освободи, ще опита резултата от неизпълнение волята Божия. Такава опитност имал апостол Петър, когато бил в затвор. Ангел Господен влязъл в затвора, бутнал оковите му и го освободил. Подобна опитност са имали и тримата момци Сидрах, Месах и Авденаго, които, хвърлени в огнената пещ, по чуден начин били запазени от изгаряне. Ще кажете, че това е ставало в онези времена, когато хората са били праведни, но в днешните времена това не може да стане. Чудно нещо! Ако след две и повече хиляди години от онези времена, когато се пее и проповядва толкова много за Бога, не може да стане подобно нещо, защо ви е тогава съвременната култура, защо ви е тази вяра в Бога? Времената, в които днес живеете, трябва да бъдат по-богати с опитности. Вие трябва да бъдете силни, лесно да се справяте с мъчнотиите си. Дойдат ли при вас гневът, страхът, съмнението, безверието, сиромашията, гладът, вие трябва да им кажете- Бог, на Когото служа, каза да ме освободите! Щом кажете така, трябва да бъдете свободни. Ще запитате, дали наистина тия неща могат да станат. Могат да станат, разбира се, но затова не се изискват празни думи, а вяра, непоколебима, положителна и

устойчива. Имате ли тази вяра, вие ще бъдете щастливи. В миналата беседа говорих за царя Ябу-Бен-Фура за красивата му дъщеря Ен-Суфи и за нейния възлюбен Елми-Бар. Царската дъщеря била щастлива, затова възлюбеният ѝ, Елми-Бар, не се осмелявал да отиде при нея. Тя имала много поклонници, и Елми-Бар чакал всички да се изредят, да изкажат своето почитание и уважение към нея. Един ден тя заболяла и умряла. Баща ѝ, заедно с всички нейни поклонници, плакал, страдал, но най-после я погребали и се върнали по домовете си. Тогава нейният възлюбен, Елми-Бар, отишъл на гроба ѝ, извикал няколко пъти: Ен-Суфи, жива ли си? – Жива съм. Ако ме разровиш от гроба, ще изляза вън. Той взел лопатата и започнал бързо да копае. Скоро разкопал гроба, и царската дъщеря, здрава и весела, излязла вън, на светлина и свобода.

Казвате: какъв смисъл се крие в този разказ? Ако вашият идеал е мъртъв и заровен дълбоко в земята, много от поклонниците му ще плачат за него, но няма да го съживят. И бащата на вашия идеал ще плаче за него, но и той няма да го съживи. Защо? Защото те всички плачат за неговата външна форма, за неговото тяло. Обаче, когато дойде възлюбеният на вашия идеал, който обича неговата душа, неговото съдържание, той ще отиде при гроба му и ще извика: Ен Суфи, жива ли си? – Жива съм, вземи лопатата и ме освободи. Той ще вземе лопатата, ще разрови гроба на своя идеал, ще го хване за ръка и ще го изведе навън. След това отишли да съобщят на царя, че някой задигнал тялото на дъщеря му. – Кой я задигна? – Задигна я нейният възлюбен, който я взе да живее заедно с него, но не в бащиния ѝ дом, а горе на планината. Тук тя се прости със стария живот и започна новия – животът на светлината, на знанието и на мъдростта.

Всички хора ще умрат, ще влязат в гроба, но след това вече ще покажат силата на своята вяра, силата на Христовото учение. Силата на Христа се заключава, именно, в това, че три деня след като умря Той възкръсна. Как възкръсна Христос? В Писанието е казано, че ангели слезли от небето, вдигнали плочата от гроба, и Христос

възкръснал. Обаче, според едно предание се казва, че Петър и Йоан отишли на гроба на Христа и извикали: Учителю, тук ли си? Жив ли си, Учителю? Христос отговорил: Ако вдигнете плочата от гроба ми, аз ща изляза вън. Те се помъчили да вдигнат плочата, но не могли, затова дошъл ангел Господен от небето, вдигнал плочата, и Христос възкръснал. Следователно, по същия начин Христос трябва да възкръсне във вас, във вид на някаква нова идея. И вие трябва да бъдете поне като апостол Петра, да отидете при гроба на Христа и да кажете: Учителю, тук ли си? Жив ли си още? Достатъчно е да чуете гласа на Христа, макар и да не сте в сила още да вдигнете камъка от гроба Му. Много пъти ще чувате гласа на Бога да ви говори отвътре, но не ще можете да вдигнете камъка от вашия гроб.

И тъй, вие трябва да дойдете до това положение, именно, да вдигнете камъка от вашия гроб и да възкръснете. След всичко това, кой може да убеди възлюбения на царската дъщеря, че съществува смърт? Той ще каже: Аз зная, че смърт не съществува, имам опитност за това. От-тук всеки ще разбере, че великата задача на неговия живот е да придобие безсмъртието, да придобие вечния живот. Сега и вие, като Петра, питате Христа, какво трябва да правите, т. е. какво ще стане с вас, ако Христос не възкръсне? Наистина, ако Христос не беше възкръснал, работата на учениците Му беше свършена. Същото се отнася и до вас. Ако Христос не възкръсне, и вашата работа ще бъде свършена. Когато Петър чу думите на Христа: Тук съм! – той отиде при другите апостоли, съобщи им това, което чу и видя, и трябваше всички заедно да се молят. След това дойде ангел Господен, който отвали плочата от гроба, и Христос възкръсна. Тогава Той се явяваше на учениците си и изчезваше, и те повярваха във възкресението, в безсмъртието на душите. Силата на човека седи в безсмъртието. При това положение, човек и да умре, пак ще възкръсне.

Сега, като хора на новото, които работите за своето изправяне, както и за това на света, трябва да знаете, че изправянето на света се заключава в вашата вътрешна сила. Иначе, върви ли по пътя на

старото, човек все още ще мисли, че времето за възкресението не е дошло. Не, трите деня, откак сте в гроба, са изтекли вече, и вие трябва да похлопате на гроба и да запитате: Господи, тук ли си? Жив ли си? Щом чуете гласа Му, че иска да вдигнете камъка от гроба, вие трябва да сте готови да сторите това. Докато камъкът седи на гроба ви, вие се намирате при тежки, при трудни условия на живота, при непостигнати идеали. Мислите ли, че като ожените дъщеря си, ще постигнете своите идеали? Не, ще я поставите на същите страдания, през каквито и вие сте минали. Мислите ли, че като свършите училище, или като забогатееете, ще постигнете своите идеали? Не, пак страдания ви очакват. Който жени дъщеря си, той трябва да ѝ даде в наследство любовта си. Който свършва училище, той трябва да получи диплом на любовта, който да му отвори пътя на живота. Някой иска да пише нещо по известни въпроси. Преди да пише, каквото и да е, той трябва да се запита, има ли диплом за любовта? Той ще каже че не иска да свършва по любовта. Нека свърши по любовта и тогава да пише. Само така той ще разбере смисъла на живота. Какво правят хората днес? Като видят, че някой човек проповядва нещо, първо ще го питат, към коя черкова принадлежи. Това са залъгалки за обикновените, а не за учените хора. Вземете пример от Данаила. Външно той не принадлежеше към никоя черкова, но когато трябваше да изтълкува съня на царя, обърна се към Бога, и получи тълкувание на съня. Царските мъдреци, обаче, не можаха да изтълкуват този сън. Значи, Данаил можа да отвали камъка от гроба, заради което получи почести и хвала. Данаил не се подаде на тия почести и похвали, защото той искаше да покаже на света, че съществува един Бог, Който дава на всички хора любов, мъдрост, знание, сила, живот и свобода. Този Господ трябва да се проповядва на хората, за да бъдат готови да изпълнят Неговата воля. Когато този Бог живее в душите на всички хора, те ще бъдат помежду си истински братя и сестри, готови на всякакви жертви едни за други. Днес някой срещне своя ближен и не го поздравява, а той се оплаква,

че не го поздравил. Много малко иска този човек. Той трябва да иска нещо съществено. – Ама той не ме обича. – Не, ти трябва да искаш нещо повече от любовта. Онзи, в когото Бог живее, трябва да е готов да изпълни волята Божия и да живее и за другите тъй, както и за себе си. Като отиде на гроба на своя ближен, той трябва да вдигне камъка оттам и да му каже: Стани и повече не греши! На учения, който изгубил знанието си, той трябва да каже: Стани и повече не греши! На момата, която изгубила красотата си, той също трябва да каже: Не се смущавай! Ще придобиеш отново красотата си, но повече не греши! Съвременните хора падат, стават, грешат и очакват, като отидат в другия свят, тогава да се изправят. Не, станете от гробовете си, влезте в новия живот и повече не грешете! Нещо реално се изисква от хората. Те се намират вече в предградието на онзи свят. Онзи свят е съзнанието на хората. Днес хората седят един до друг и не се интересуват да проникнат в душите си, да видят красивото в себе си. Срещате малко момиченце, не обръщате внимание на него. Защо? Грозно било. Не, погледнете го внимателно, да видите, колко красива е душата му. – Как познахте? – Вижда се тази красота, но любов трябва да има в сърцето ви, за да я видите. Казвам: в очите на християнството, или в очите на новото учение, вие също така трябва да видите красивото, Божественото, да Го обикнете и да тръгнете в пътя без страх, без съмнение. – Как да се простим със старото? – Като станете като децата. Старото е дало вече, каквото ви трябва, новото търсете сега. Бащата казва на сина си: Синко, досега те носих на гърба си, но повече не мога. Иди сега в света, работи за себе си и за ближния си, и нека Бог бъде с тебе! Днес и за млади, и за стари има работа. Всички трябва да придобият истинския живот, в който няма никаква лъжа. Младите се лъжат, че като се оженят , щастливи ще бъдат. Старите се лъжат, че като израснат децата им, ще ги гледат и щастливи ще бъдат. Учените се лъжат, че знанието ще ги направи щастливи. Богатите се лъжат, че богатството ще ги направи щастливи. Не се лъжете от тези работи. Ние сме за онова знание,

което никой не може да отнеме; ние сме за онова здраве, което нищо не е в сила да разклати. Ние сме за живота, за любовта, които никой не може да отнеме. Това е реалното, върху което животът трябва да се постави. Всичко това човек сам може да постигне. В това, именно, седи разрешението на великата задача в живота. Човешкото съзнание работи вече в тази посока. Когато любите, вие ще имате сила да възкръснете. Вие любите първо вашата душа. Затова вашият ангел ще слезе отгоре, ще отвали камъка от гроба ви, и вашата душа, Христос, ще възкръсне, ще ви се изяви. И на Петра се яви Христос.

„Той променява времената; сваля царе и поставя царе; дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните". Това значи: Бог променя лошите условия на живота; премахва големите препятствия от пътя ви; в Него се крие голямата наука; в Него се заключава Великото, Божественото, което всички търсят. И религия, и наука, всичко е от Бога, но не по външна форма, а по съдържание и смисъл. Религия без любов не е религия. Следователно, религия в любовта е проява на Бога. Оттук вадим следния извод: религията, родена от Бога, представя любовта. Науката, родена от Бога, представя мъдростта. Религията и науката, т. е. любовта и мъдростта трябва да се примирят във вас, да работите и с двете едновременно, за да се освободите от вътрешното робство, в което сега се намирате. Тази е великата задача на човека.

„Той променява времената".

Беседа от Учителя, държана на 24 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.

ДАДЕ ПЛОД

„А друго падна на добрата земя, и като израсте, стори плод стократно." (Лука 8:8)

"А друго падна на добрата земя и стори плод стократно". – Това е една математическа формула. Какво ни интересува нас, че едно семе паднало на добра почва и дало плод стократно? Ако разгледаме този стих буквално, ние почти не се интересуваме, какво става с растенията. Днес хората се интересуват от това, което става с тях. Обаче, всяко съзнание, което не се интересува от процесите, които стават в живота и природата, е състояние на безсъзнателен или полусъзнателен живот. Много светски, учени и религиозни хора живеят ден за ден и казват: Да мине времето, че каквото ще да става! Други хора, пък, живеят с мечти и желания, да имат повече парички, да имат къщи, хубави и топли дрехи, да имат какво да ядат и пият, да имат добри приятели, с които да си поживеят, както Бог дал. Това са онази категория хора, които търсят добрите условия, които вярват в щастието. Има хора, които, откак се родят, докато умрат, все щастието търсят, но щастието не дохожда. Други хора пък, макар и да са богати, здрави, вярват в нещастието и казват: Какво ли нещастие ще ни сполети! Днес сме здрави, но утре можем да се разболеем. Днес имаме приятели, но утре можем да ги изгубим. Първата категория хора нямат нищо, но все очакват да получат, отнякъде, нещо. Втората категория хора всичко имат, но все очакват, че ще ги сполети някакво нещастие и ще изгубят всичко. Това са две състояния, които постоянно се сменят в човешката душа. Първата категория хора наричам "оптимисти". Те са повече сиромаси, но не в обикновения смисъл на думата „сиромаси". Те са щедри хора и без да имат пари, във въображението си, правят черкви, училища, раздават пари на

бедните и т.н. Втората категория хора са песимисти. Те са богати, но вързали са богатството си „в девет възела", както българите казват и никому нищо не дават. Те казват: Парите не трябва да се раздават без сметка. Ние сме ги печелили с труд, с усилия. Като съберете тези два типа хора на едно място, ще видите голямата разлика, която съществува между тях. Оптимистът обръща всичко на добро, а песимистът и под вола търси теле. Като счупи стомната си, оптимистът казва: Няма нищо, всичко е за добро. По-хубава стомна ще дойде на нейно място. Песимистът казва: Какво добро можеш да очакваш, когато счупиш стомната си? Най-малко, парите отидоха. Когато шишето с маслото се счупи, оптимистът казва: Няма нищо, друго шише ще се купи. Песимистът казва: Съжалявам за маслото. Можа поне на някой беден да се даде. Кучето изяло хляба, оптимистът казва: Много добре стана, че кучето си хапна хлебец. Песимистът пък съжалява за хляба, който кучето изяло. Да не беше изяло кучето този хляб, можа да се даде на някой беден. Само в такива случаи, песимистът става щедър и си спомня за сиромасите. Понякога и оптимистът, и песимистът се поставят на големи изпитания: оптимистът очаква щастието, но то не дохожда; песимистът очаква нещастието, но и то не дохожда. Добре е, понякога, човек да бъде оптимист, а понякога - песимист. Защо? Защото, като се счупи шишето с маслото, песимистът става щедър, започва да мисли за сиромасите; сърцето му се отваря и той става оптимист. Оптимистът пък, макар да не съжалява, че маслото се разляло, все пак започва да вижда, че има причини в него, които пречат на щастието да дойде. Тогава той започва да разсъждава по-дълбоко.

„А едно падна на добрата земя и даде плод стократно". На съвременен език преведено, добрата почва представя добрите, благоприятните условия на живота. Според съвременният човек, добрите условия подразбират здраве, богатство, щастие – много дадени величини. Според философията на някой съвременни учени, казва се, че в живота е дадено само едно нещо. Значи, тяхната

философия започва от едно дадено. Обаче, философията на живота започва с много дадени: хляб трябва – едно дадено; дрехи трябват – второ дадено; пари трябват – трето дадено; здраве трябва – четвърто дадено; щастие – пето дадено и т.н. Значи, животът изисква много дадени, а не само едно. Светът не може да се оправи с едно дадено. Когато някой твърди, че върху едно дадено може да се съгради цяла философия, това говори, че той не е поставил тази философия на опит.

Как може, с едно дадено, да се построи цяла философия? То е, все едно, с един камък да построите цяла къща. Вземете един камък и се опитайте да построите с него една къща. Казвате: Ще разложим този камък на съставните му части. – Това вече е друг въпрос. Да разложиш едно дадено на съставните му части, трябва да знаеш качествата на това дадено. Всяко дадено съдържа в себе си още много дадени. Следователно, когато философите са казали, че могат да построят цяла система, само върху едно дадено, те са подразбирали такова дадено, което съдържа в себе си много още дадени. Философите са скрили тази мисъл от хората.

„А едно падна на добрата почва". Добрата почва представя добрите условия, които са необходими за живота. Добрите условия са дадени в живота, но даденото не представя човека. За да се познае, човек трябва да отдели дадените неща от себе си и да остане сам, т.е. само с Онзи, Който е дал нещата. Какво ще разбере говедарят, ако цял ден се занимава с дадените говеда на своя господар? Говедата не искат да знаят за своя господар, нито за говедаря, който ги пасе. Говедата не мязат на господаря си, затова не се интересуват от него. Когато някой касиер се занимава с парите на даден богаташ – милионер, печели ли нещо? Преди всичко, парите на този милионер не мязат на самия господар. Парите не съдържат качествата на своя господар. Мислите ли, че съчиненията на някой философ съдържат в себе си душата на този философ? Не, в съчиненията си, този философ разглежда неща, съвършено чужди на своята душа. Значи,

философията на някой виден учен и самият той, неговата душа, са две съвършено различни неща, две съвършено различни разбирания. Вземете, например, философията на Платона, на Аристотеля, на Канта и на други някой философи, и ще видите, че те представят частични разбирания за нещата, съвършено различни от това, което представят самите тия философи, като души. Често, хората говорят за интелигентността, за интелекта на човека, а при това, приемат за реални само тия неща, които се виждат. Интелектът на човека вижда ли се? В даден случай, интелектът може да се види. Умът на човека вижда ли се? И той се вижда, но човек трябва да знае, как да вижда тия неща. Ако някой не вижда интелекта, ума на човека, това не е доказателство, че те не съществуват.

Сега, въпросът не седи в това, какво виждаме и какво не виждаме, но в условията, при които сме поставени, за всеки даден случай. Тъй щото, за нас не е важно, каква е философията на този, или на онзи учен. Който иска да разбере философията на някой учен, той трябва да се постави в неговото положение. Иначе, той ще разбере само част от неговата философия. При съграждане на своята философия, всеки учен е имал предвид известни предпоставки, които не е изказал във философията си. Представете си, че някой човек се отнася към вас нежно, учтиво, внимателно, посреща ви и ви изпраща добре. Вие казвате: Много добър е този човек, посреща ме внимателно, любезно. Обаче, вие не знаете, какви са съображенията му, да се отнася с вас така. Друг някой се отнася към вас грубо, жестоко и бързате да се произнесете, че е лош човек. В случая, вие не знаете съображенията му, защо този човек се отнася спрямо вас грубо. И светия да е човек, ако ръката му е счупена, ще го боли. Ако искате да целунете ръката му, той няма да даде, ще дръпне ръката си настрана. При това положение, вие ще кажете, че този светия е груб човек. Не е груб човек, но ръката му е счупена. Вашата целувка ще му причини болка.

И тъй, когато казвате, че някой човек е добър или лош, вие не знаете вътрешните подбудителни причини, които го заставят да се

прояви по един, или по друг начин. Когато майката кърми детето си, от голяма доброта ли върши това? И най-лошата майка кърми детето си. Друга причина заставя майката да кърми детето си. Млякото, което се събира в гърдите на майката, причинява известно напрежение, известна мъка и тя трябва да се освободи от излишното мляко. Ако детето й не е при нея, тя ще накърми друго дете и пак ще се освободи от напрежението. Това, обаче, не показва още, че тази жена е много добра. Затова, когато се говори за някой човек, че е много добър, аз считам, че той е назначен на някаква служба, например, произведен е генерал, и трябва да изпълни тази служба. Значи, доброто не е качество на самия човек, но служба, която той трябва да изпълни. Казват за някой човек, че е интелигентен. Значи, той е полковник. – Еди-кой си е разумен човек. – Той е подполковник. Тъй щото, каквито добри черти видя в човека, аз ги замествам с известни служби, които му са дадени да изпълни: майор, капитан, поручик, подпоручик и т.н. Най-после, като уподобите службите с качествата на човека, где ще намерите самия човек? Докато не намерите себе си, докато не изучите своето естество, вие не можете да прогресирате. Човек не е извор; доброто и злото не извират от него, но могат да пребъдат в него.

Философски казано, доброто и злото са извън човека, но могат да бъдат и в самия човек. Значи, доброто произтича от Бога и принадлежи на Него. Обаче, когато ние възприемем едно желание на Бога и го разберем, приложим в живота си и извадим от него плод, това добро вече е наше. В този смисъл, доброто е качество на Бога, но ние сме го възприели и обработили в себе си, както възприемаме и обработваме храната в своя организъм. Както правилно възприетата и добре обработена храна от организма, прави човека здрав, така и правилно възприетото и обработено добро, прави човека здрав. Това, което човек не може да възприеме и асимилира в себе си, е грях, нечистота, зло. Значи, човек, едновременно, образува в себе си и добро, и зло. Когато организмът асимилира напълно и правилно

приетата от него храна, човек се радва. Когато не може да я асимилира, както трябва, той страда и гледа, час по-скоро, да се освободи от нея. Тази храна образува в организма газове, нечистотии, които трябва да се отделят навън. Това е злото в човека. Казано е за човека, че едновременно е фабрика и на доброто, и на злото. Ако той днес не разбира това, някога ще го разбере. За да бъде добър, докато е на земята, човек трябва да яде малко. Тази е философията на живота. Ако ядете много, вие никога няма да се освободите от злото, защото то върви паралелно с яденето. Колкото по-нечиста е кръвта на човека, толкова по-лош е той. Колкото по-чиста е кръвта му, толкова по-добър е той. Това не показва, че храната е причина за злото, но многото ядене създава условия на злото да вирее. Добрата, чистата храна създава условия за доброто, което иде от Бога. Лошата, нечистата храна създава условия за злото в човека. Злото в човека подразбира: семето, което е паднало на пътя, между камъните и между тръните и образувало в него вредни, нечисти газове и елементи. Какво означава на съвременен език: семето, което е паднало на добрата почва? – Това означава доброто, което човек възприема и обработва в организма си, вследствие на което, организмът му се пречиства, а кръвта придобива ясно-червен цвят. При тези условия само, доброто в човека дава плод стократно. Плодовете на това семе са възвишените, светли мисли в човека, които имат условия да растат и да се развиват.

Сега, при самовъзпитанието си, човек трябва да знае, че доброто може да дойде в него, отвън някъде, като добро семе, за което той трябва да приготви благоприятни условия, добра почва – своят организъм. И затова, когато казвате, че човек трябва да бъде добър, интелигентен, морален, ще знаете, че само с „трябва" нищо не се постига. И мъжът казва на жена си: Жена, трябва да омесиш хляб! Връща се, хлябът не е готов. Защо? Защото: нощви няма, брашно няма, сол няма, дърва няма, да се накладе огън – нищо няма. – Ама хляб трябва! – Ние не отричаме, че трябва хляб, но с какво ще се

направи този хляб? – Аз трябва да бъда добър. – За да бъдеш добър, трябват нощви, брашно, сол, гореща вода, огън. Като съедините всички тия елементи, вие ще омесите доброто, ще го опечете и ще го сложите на масата, всички да хапнат от него. Преведете на съвременен език, какво означават нощвите, брашното, солта, водата, огъня, за да разберете, какво природата иска да ви каже. Ако не разбирате езика на природата, завинаги ще останете невежи. И философите още не са се научили да превеждат езика на природата. От създаването на света, досега, са се явили много преводчици на природата, но ще дойде ден, когато Бог ще извика всички тия преводчици – философи, учени, проповедници – и ще ги постави на изпит, като накара всеки едного да създаде един свят, според своята философия, според своите знания и проповеди. За тази цел, невидимият свят ще изпрати велика комисия, която да присъства на този изпит. Всички учени, философи, проповедници, музиканти, художници ще бъдат поставени на този изпит. Между тези хора ще бъдете и вие. Много от вас са били видни философи, учени, писатели; някои са били владици, патриарси, с жезли в ръце; други са били жреци, с корони на глави; някои пък, са били царе и царици. Днес, обаче, сте взели една, привидно скромна, форма и незавидно положение, но сте запазили съзнанието си за величието, което сте били. В каквото положение и да се намирате днес, няма да избегнете изпита. Ще кажете, че искате да служите на Бога. Какво мислите сега, как сте решили да живеете, това е за днес. Изпитът ще бъде за миналото. Сегашното ви положение е подобно на онзи, който взима пари с 50 на сто лихва. Като дойде време да плаща, той дава само лихвите, а майката на парите оставя за по-благоприятни времена. Банкерът пита: Ами майката на парите? - За нея не питай. Да, но банкерът следи за майката на парите, а длъжникът гледа, да плати лихвите само.

Казвате: Какво нещо е човек? В първата глава на Битието, Моисей пише за създаването на човека: „Взе Бог пръст, направи от

нея човек, вдъхна в ноздрите му дихание, и той стана жива душа". Значи, животът, живото в човека, което седи далеч от неговия интелект, от неговите добродетели, от качествата на неговото сърце, които го смущават, това е истинският човек. Добрият човек никога не мисли, че е добър; лошият никога не мисли, че е лош; умният никога не мисли, че е умен; глупавият никога не мисли, че е глупав. Който мисли за себе си, че е добър, умен, учен или прост, той е генерал, полковник или на друга някаква служба. Когато някой напише нещо и мисли, че е много хубаво, много умно, той трябва да знае, че други пък ще намерят, в какво неговата работа е глупава. Също така мислят и за банкера: ако някой вземе от него пари с малка лихва, казва, че банкерът е добър; ако вземе пари с голяма лихва, той казва, че банкерът е лош човек.

Сега, като разглеждаме разбиранията на съвременните хора за живота, намираме, че в тях има голяма несъобразност. Всички хора поддържат мисълта, че трябва да живеят добре. В какво седи добрият живот? Добрият живот се заключава в служене на Бога. Значи, докато не разбере Божиите закони, докато не постъпва съобразно тях, човек никога не може да разбере вътрешния смисъл на живота. Хората мислят, че Бог е подобен на тях, че се гневи като тях. Казано е в Писанието: „гняв Божи", но този гняв не е като човешкият. Същото може да се каже и за хората; има нещо светло, хубаво в техните мисли и чувства и те считат, че това е присъствието на Бога в тях, но не е така. Това е подобие само на Божественото, но Бог не е още в човека. Казвате: Нали човек е създаден по образ и подобие Божие? Наистина, човек е създаден да бъде образ и подобие на Бога, но още не е такъв. Той има стремеж да бъде подобен на Бога, но още не е такъв. Да имаш стремеж - да си добър човек, е едно нещо; а да си добър, това е друго нещо. За да живее добре, човек трябва да е минал през живота на растенията, на животните; после, той трябва да е минал през моралния живот, да различава доброто от злото и най-после, той трябва да е влязъл в Божествения живот. Доброто причинява радост, а

злото – скръб. Следователно, доброто се сменява със зло, както радостта – със скръб. На доброто винаги съответства злото; то е сянка на светлината. Философите казват, че злото е "тор" на доброто; от този тор доброто черпи сокове, с които се храни. И злото, от своя страна, се храни от соковете на изгнилите листа. Ще кажете: Щом е така, можем да правим зло. Не, по свое желание, човек не може да прави зло, нито може да прави добро. Това показва, че той е оръдие, орган на друго съзнание, вън от него.

От това гледище, светът е проникнат от безброй съзнания, по-високи или по-низки. Над всички тия съзнания, обаче, има друго едно, Висше съзнание, което контролира и управлява всички други съзнания. Човек е свободен да мисли, както иска, да има свои възгледи за живота, но един ден ще дойде заповед - да отиде на война, да се бие с неприятеля. Какво трябва да прави човек със своята свободна воля, със своето съзнание? Божествено ли е това съзнание, което му налага, да отиде на бойното поле, да се бие за отечеството си? Не е Божествено. Каква нужда има Бог от войни? Държавата, обаче, има свои мотиви, които я заставят да отвори война на една, или на друга държава: тя иска да се разшири, да придобие повече земя. И свободният човек, който мисли, разсъждава по всички въпроси, се вижда принуден да отиде на бойното поле. Може ли да откаже на държавата? Не може. Като отива на бойното поле, той все има една мисъл в себе си, че може да се върне жив и здрав от фронта. Ако откаже на държавата - да отиде на война, той няма никаква надежда в себе си, че ще остане жив; държавата, на общо основание, ще го застреля, че се отказва да изпълни задълженията си, спрямо нея. Следователно, и в единия, и в другия случай, той върши нещо под чуждо влияние. Чуждо съзнание го заставя да постъпи по един, или по друг начин. Божественото съзнание му казва - да не отива на бойното поле, но от страх на отговорност, на неизпълнение на дълга си спрямо държавата, той отива и се връща ранен, със счупени ръка и крак. Сега той казва: Господи, не Те послушах, но изпълних дълга

към отечеството си. – Който престъпва Божиите закони, той всякога се връща от фронта, било с пукната глава, било със счупени ръка или крак. Питам: няма ли други начини, чрез които да помогнете на отечеството си? Много начини има, чрез които, човек може да помогне на отечеството си. Войната не е единственият начин, чрез който, хората трябва да помагат на своето отечество.

Двама другари отиват в една кръчма, да пият. Като се напили добре, единият от тях казал: Ти ще платиш сега! – Не, ти ще платиш! – Ама ти пи повече! – Грешка имаш, ти пи повече. Тъй ли? Дигат столове, чаши, хвърлят ги един срещу друг, набиват се добре, пукват главите си. Кръчмарят веднага вика стражар, който ги хваща за яките и ги заставя да платят. Те плащат на кръчмаря и се готвят да си вървят. Стражарят ги заставя да тръгнат пред него и ги завежда в участъка. Питам: след като, тия пияници, се набиха и пукнаха главите си, избегнаха ли плащането? И при това положение платиха, но с по-големи разноски, с по-големи лихви. Обаче, плащането може да се разреши и по друг начин. Какъв е този начин? В кръчмата влизат трима души: двама другари, които обичат да пият и един друг, който е трезв, добър и благороден момък. Като знае, че другарите му нямат пари, той ги придружава и си казва: Тези мои другари, ще влязат в кръчмата без пари и ще създадат, след това, цяла история около себе си; затова, аз ще бъда с тях и ще платя, каквото пият. Питам: съвременните културни хора, не могат ли да уредят въпросите си, поне като тия трима другари? Казвам: животът изисква нови условия, нови отношения между хората. Тия условия съществуват, но трябва да се приложат, да се турят в изпълнение. В какво се заключават новите условия? Те се заключават в пречистване кръвта на хората, в подобряване и пречистване на техните мисли, чувства и желания; в подобряване на техните разбирания за живота и природата. Тези са новите условия, при които, целокупният живот може да се подобри. Доброто трябва да се постави като почва, върху която ще растат и ще се развиват семената на живота. Ако всички хора работят с доброто,

като условие за растене, те ще получат Божието благословение. Ако орачът, като оре нивата, не каже нито една лоша дума, работата му ще бъде благословена. Всяка лоша дума, всяка нечиста мисъл влиза в житото като отрова, която се отразява вредно върху онзи, който яде това жито. Обаче, ако орачът оре и пее хвалебни песни на Бога, всеки, който яде от това жито, ако е болен, ще оздравее; ако е здрав, ще се подмлади.

Във всяка работа, човек трябва да пее и славослови Бога. Иначе, ако земеделецът, ако орачът, ако онзи, който жъне, който вършее житото, по цели дни се карат, говорят си лоши думи, отправят си лоши мисли и чувства, това жито няма да се благослови; ако воденичарят, който мели брашното, както и домакинята, която меси хляба, не хранят в себе си добри мисли и чувства към ближните си, и този хляб няма да бъде благословен. След всичко това, хората казват: Да подобрим живота си! Те мислят, че доброто иде лесно, само по себе си. Доброто може да дойде само при специални условия. Който не вярва в това, може да направи опит, да се убеди в истинността на моите думи. Вземете един декар земя и го обработвайте по новия начин: през всичкото време, докато орете, сеете и жънете, поддържайте в себе си най-хубави мисли и чувства и ще видите, какво жито ще изкарате. През всичкото време, пейте, радвайте се, без да се оплаквате, че са излязли пришки на ръцете ви, от работа. По-малко работете, но не се оплаквайте. Ако излизат на ръцете ви пришки и се оплаквате, след време, тези пришки ще излязат и на стомаха ви. Пришките на ръцете ви показват човешката лакомия. Работете два часа и си починете. През време на почивката, обиколете нивата, попейте си малко, помолете се на Бога, да благослови труда ви. После, поработете още два часа и пак се помолете. Четири часа физическа работа ви е достатъчна.

Същото нещо се отнася и за поета. Ако един час пише стихове, два часа трябва да се моли, защото, той е отговорен за своите произведения. Те ще въздействат върху хората, а това въздействие

трябва да бъде добро. При това, той ще носи тази отговорност, не само в един живот. Няколко прераждания наред, той ще носи последствията на своите мисли, които е изпратил в пространството. Тази отговорност ще го преследва и на земята, и на небето, докато се научи да пише, както трябва. Казано е в Писанието: „Словото на всеки човек ще му бъде товар". Значи, мислите, чувствата и постъпките на човека ще му бъдат негов собствен товар. Кога? Когато не са съгласни с Божиите мисли, чувства и постъпки. Всеки сам ще опита доброто, което е правил, както всеки сам опитва хляба, който е месил. И когато лекарят препоръчва лекарства на болните, той предварително трябва да ги е опитал, да знае тяхното действие върху организма. Преди да се пусне хлябът в продажба, хлебарят, пръв, трябва да го е опитал. Преди да продава стоките си, бакалинът, пръв, трябва да ги е опитал. В това се заключава новата философия на живота.

„А едно падна на добрата почва". Семето, което е паднало на добрата почва, е Словото Божие. Добрата почва представя добрите условия. Значи, добрите условия са за добрите, за разумните хора. Словото Божие е великото, възвишеното, което сега иде в света. Казвате: Ще дойде ли това Слово в нас? За да дойде Словото Божие във вас, вие трябва да пречистите кръвта си, а затова трябва малко да ядете, да не преяждате. Голямо изкуство е, човек да знае, как и колко да яде. От хиляди години насам, хората ядат, но още не са научили това изкуство. Съвременните хора бързат - и когато работят, и когато мислят, и когато се хранят, вследствие на което, нямат резултати. Те искат да станат добри; и като не постигат резултати, казват: Няма да я бъде тази работа. Когато казват за нещо, че няма да го бъде, аз имам предвид, че те говорят за семето, което е паднало на пътя, между камъните, или в тръните. Обаче, семето, което е паднало на добрата почва, ще го бъде - то ще израсте и ще даде плод стократно.

Казвам: човек трябва да изучава закона на различаването, да различава доброто и злото в себе си, като две страни на своето естество, които нямат нищо общо със самия човек. Той трябва да

различава всяка мисъл, всяко желание, което се проявява в него, от какво съзнание се диктува – от по-високо, или по-низко от неговото. Следователно, ако се поддаде на по-низкото съзнание, човек непременно ще сгреши; ако се поддаде на по-високото съзнание, той ще направи някакво добро. Това показва, че никой човек, в света, не действа самостоятелно. Например, ставате сутрин рано и казвате: Искам да се помоля. Не се минават пет минути, вие казвате: Не искам сега да се моля, още повече, че бързам и трябва да отида на работа. – Кое от двете съзнания е ваше? Нито първото, нито второто, обаче, първото съзнание е по-добро. Човек трябва да се поддава на съветите на онова съзнание, което седи по-високо от него. Казвате: Нали, нито едно от двете съзнания, не е мое? Не е ли безразлично тогава, кое от двете ще послушам? Едно трябва да имате предвид: ако слушате съзнанието, което седи по-низко от вас, ще се изгубите в него; ако слушате съзнанието, което седи по-високо от вас, ще познаете себе си и ще влезете във връзка с Бога. Щом се освободите и от едното, и от другото съзнание, това вече е вашето съзнание. Следователно, всяко съзнание, което съдейства на човека, да се съедини с Първичната Причина, е добро. Всяко съзнание, което противодейства на човека, да се свърже с Първичната Причина, е зло. Що е зло? Всяко нещо, което отдалечава човека от Първичната Причина; което съкращава живота му и внася в него ред нещастия, като разбърква мислите и чувствата му; огрубява го; прави го болен, нервен и недоволен - е зло. Злото е чуждото съзнание в човека. Когато Христос запита бесния, как се казва, той му отговори: „Името ми е легион".

Среща ви някой и казва: Знаеш ли, какво мога да направя? – Какво можеш да направиш? – Ако пожелая, мога да те убия. – Не, никой не може да посегне върху човека, ако за това не му е дадена власт отгоре. Ако Бог не му е позволил, и да тегли куршума, целта си няма да постигне; ръката му ще се вцепени, но и револверът няма да хване. Един православен свещеник, много добър човек, ми разправяше една случка от живота си. Това било в турско време. Един

ден, този свещеник отишъл в близкия, до неговото село, град, да получи от митрополията някакви пари и се връщал в селото си, дето бил свещеник. Понеже трябвало да мине през гора, той взел със себе си един турски гавазин, да го придружи до селото. По едно време, свещеникът чул, че турчинът, който вървял след него, цъкал нещо с пушката. Той се обърнал назад и го запитал: Какво правиш? Турчинът паднал на колене пред свещеника и започнал да се моли: Прости ме, папаз ефенди! Исках да те убия, но ето, че и пушката не хваща, не е допуснато отгоре. – Внимавай, втори път да не правиш такива работи! – Няма да правя подобни опити. Питам: Защо пушката не хванала? – Времето не е дошло за това. Други пък ще кажат, че условията не били благоприятни. Какво нещо са условията? Условията в живота, това е Бог. Най-великите условия на живота, това е Бог. Той е великото начало, което почива дълбоко в живота и което никой не може да измени. Той е канара на нашето битие, канара на нашето съзнание. Като вътрешен принцип на живота, Той ни подтиква към доброто и възвишеното. Той е добрата почва и който падне върху тази почва, той ще израсте и ще даде плод стократно. Само при това положение ще има и философия, и наука, и проза, и поезия, и музика – всичко ще има.

„А едно падна на добрата почва". Добрата почва не се постига само с вяра. Казвате: Достатъчно е, човек да повярва в Господа Исуса Христа, за да бъде спасен. Вярно е, че този човек трябва да повярва в Господа, но и ти трябва да повярваш в Него, че ти казва, да хвърлиш въжето на давещия, за да се спаси. Обаче, с избавянето си, той още не е спасен. Той излиза, само, от лошите условия, но няма да държи въжето постоянно в ръцете си. Да повярваш, това е специфично положение, а да живееш, в това седи същината на живота. Следователно, при известни мъчнотии, вярата е само подтик на мисълта, да вървиш напред, да знаеш, че ще постигнеш това, което желаеш. Обаче, вярата не може да се постави като основа на живота. С вяра всичко не се постига. Щом прилагате вярата в живота си, тя

трябва да ви скачи с Бога. Скачи ли ви веднъж с Бога, тя престава да бъде вяра. С други думи казано, вярата е движение към Първичната Причина. Щом влезете в контакт с Първичната Причина, вярата престава да действа. Докато още не сте получили пари от приятеля си, вие вярвате, че той ще ги даде. Щом получите парите от приятеля си, има ли нужда да вярвате? Вярата има смисъл за човека дотогава, докато докосне съзнанието му; докосне ли съзнанието му, тя престава вече, а любовта започва да действа. Който не разбира този закон, той мисли, че може да разреши всички въпроси, само чрез вярата. Не, дето вярата престава, там любовта започва. С мислене само нещата не се уреждат. Някой мисли, че при всички условия може да бъде добър, но като влезе в живота, вижда, че не може да издържи. Значи, нито само вярата, нито само доброто са основни принципи, върху които, животът може да се постави. Но и злото не е най-голямото препятствие в света. Злото представя съвкупност от разумни същества, които не са разбрали дълбокия смисъл на живота, вследствие на което, вървят в път, съвършено различен от този, на добрите същества. Тази е причината, поради която, съзнанието на лошите същества всякога влиза в стълкновение със съзнанието на добрите. Представете си, че в някой човек се яви желание да стане богат, и за да постигне това свое желание, той се принуждава, оттук-оттам, да пооткрадне нещо, или да поизлъже. Питам: тези идеи негови ли са? Те са чужди идеи, които проникват съзнанието на човека и той, дълго време, трябва да работи върху себе си, да се освободи от тях. За тази цел, той трябва да разбира чуждите влияния, за да може да се освободи от тях. Да ги разбира, да се освободи от тях може; но да ги унищожи – не може. Никой не е в състояние да унищожи злото.

И тъй, злото и доброто са две дадени величини, необходими за човешкото развитие. Без злото и доброто, човек не може да направи крачка напред. Без мисъл, човек не може да расте и да се развива. Това не значи, че като развива мисълта си, човек може да стане

щастлив. Вместо щастие, понякога, мисълта може да донесе нещастие за човека. Соломон е казал: „Който много знае, той много страда". Мисълта, знанието имат значение само тогава, когато са във връзка с живота, дето стават мощен лост за доброто.

„А едно падна на добрата почва". Добрата почва, върху която живеем, трябва да се изучава, именно, при сегашните условия. Вие трябва да анализирате своите мисли, да отделите добрите от лошите, да останете сами и свободно да се проявявате. Всеки сам трябва да направи тази анализа, без да разправя на другите, какво прави и какво е постигнал. Като говоря по този начин, това не показва, че досега, вие не сте живели добре. Ако сте свършили първо отделение с отличие, чака ви второ отделение; като свършите второ отделение, чака ви трето, после – четвърто. След това, пред вас се разкрива по-широк курс – прогимназия, гимназия, университет. Вие влизате в живота, работите година-две и казвате: Добре свърших работата си. – Радвам се, че сте свършили добре, че имате добра основа, но второ отделение ви чака. Ако първо отделение сте свършили с отличие, а второ отделение сте слаб ученик, какво ви ползва отличието на първото отделение? Ако сте били праведен човек, а после станете голям грешник, какво ви ползва праведният живот? Понякога се случва и обратното: в първо отделение сте били слаб ученик, а във второ отделение – силен. Тогава, вие печелите. Усилията на човека трябва да бъдат постоянни; той всякога трябва да се стреми - пръв да бъде. Какво се разбира от идеята, че човек трябва да се стреми - да бъде пръв? „Пръв" означава - стремеж към усъвършенстване. Този е идеалът на човешката душа. Този идеал има една мярка, много по-висока от тази, на физическия свят. Например: на физическия свят нещата се преценяват с бележки – тройка, четворка, най-много, до шесторка. Обаче, в Божествения свят, може да се мине от един клас в друг, само с десеторка. Ако си получил бележка - девет - не можеш да минеш в по-горен клас. Когато ученикът държи изпит в Божествения свят и отговори на два въпроса добре, а на третия не отговори, той

пропада. При най-малкото колебание в отговорите си, ученикът пропада. Там всичко трябва да се знае безпогрешно. В училищата на земята, ученикът може да повтаря един клас - две години, а при специално разрешение – три години. Ако, след три години, не мине в по-горен клас, той се изключва от училището.

В невидимия свят, ученикът има право да повтаря класа, хиляда години наред. Ако след това не може да мине в по-горен клас, дават му почивка, хиляди години, докато дойде новата епоха, в която той ще влезе и започне отново първо отделение. В невидимия свят, учителите са крайно взискателни: хиляда години ще държат ученика в първо отделение, докато го научат, както трябва. Не се влиза лесно в Царството Божие! Някой ученик работил много, приготвил се добре и мисли, че всичко знае и не могат да го скъсат, но остава изненадан, когато пропадне на изпита. В невидимия свят ученикът не минава по благоволение. Там се изисква знание – нищо повече! Няма по-красиво състояние за ученика от това, да се яви на изпит в невидимия свят. Сега, всички трябва да се готвят, защото, за всеки едного ще дойде денят, когато трябва да се яви на изпит, пред тази велика комисия. Какво ще бъде положението ви, когато застанете пред масата, около която са наредени 24 почтени старци, пълни със знание и любов! Вие цял ще потреперите пред погледа на тия светли старци, които ви чакат, да отговорите на зададените от тях въпроси. Те ви поглеждат и си казват: Да видим сега, дали този млад човек е достоен за това знание. Те са строги, но не са жестоки. Когато видят, че някой иска да мине повърхностно, както е било на земята, тогава те са строги. Но когато видят, че ученикът е благороден, справедлив, те се отнасят с него много внимателно. Тези почтени старци са прозорливи, виждат всички скрити неща в учениците. Нищо не може да избегне от очите им.

Казвам: който търси истината, той трябва да бъде смел, безстрашлив. Затова е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие". Казвате: Ако човек всякога говори истината, знаете

ли, какво ще мислят хората за него? – Ако не говори истината, знаете ли, какво ще мисли Бог за него? Ако човек говори истината, хората ще кажат за него едно, но ако не говори истината, Бог ще каже друго. От една страна - хората ще говорят, от друга страна - Бог ще говори. Дадено е свобода на човека, да избере или едното, или другото. Избере ли първото, той трябва да говори истината, каквато е всъщност.

И тъй, в света съществува един вътрешен закон, който води човека към усъвършенстване. Той е закон на абсолютната справедливост. Съзнателният живот може да се разбере, само по закона на справедливостта, а не по закона на любовта. Любовта е закон на живота. Когато животът влезе в човека, той ще дойде до любовта. А докато се усъвършенства, той ще се намира под закона на правдата. Сега, хората се намират под закона на вечната правда, която е безпощадна, строга, но не и жестока. В правдата няма лицеприятие. Когато се натъкнете на правдата, тя няма да ви пита, защо сте направили известна погрешка, но ще ви пита, какъв начин сте намерили, да я изправите и дали, изобщо, сте готови, да я изправите. В този смисъл, погрешките не са нищо друго, освен възможности за човека, да прояви своята разумност. Например, някой обича да послъгва. Той трябва да намери начин, да изправи този лош навик. Питат го: Гладен ли си? – Не съм гладен. Всъщност, той е гладен. Три деня е пътувал и то, без парче хляб в торбата си. Щом го питат, щом го канят да яде, той трябва да бъде искрен, да каже: Три деня пътувах, но нямах пари да си купя хляб, затова съм гладен. После го питат: Как са дрехите ти? Имаш ли с какво да се преоблечеш? – Имам. Скоро, даже, се преоблякох. – Той пак не говори истината. Кажи истината: От две седмици не съм се преобличал. Кое е по-добре: да се нахраниш, или да ходиш гладен? Да облечеш чиста риза, или да ходиш с нечиста риза? По-добре е да си нахранен, да си преоблечен. Всичко това ще постигнеш, само, ако говориш истината. Казвате: Ако всякога говорим истината, достойнството ни ще падне. – Достойнството на

човека пада само тогава, когато той не говори истината. Ама ние трябва да бъдем благородни. – Благородството на човека се заключава в неговите постъпки. – Ние трябва да бъдем силни. – Силата на човека се заключава в неговия ум, в знанието, което той може да приложи в живота си. Тъй щото, когато приятелят ви предлага да ядете, или да се преоблечете с чисти дрехи, не му отказвайте. Щом имате нужда и отказвате да приемете това, което той ви предлага, вие накърнявате добрите чувства в него. Приемете дара от своя приятел и благодарете, че той се грижи за вас, както за себе си. Какъв срам има в това? Когато благодарите за всичко, което ви се дава, вие разбирате смисъла на живота. За всяко нещо благодарете: и когато сте гладни, и когато сте сити; и когато сте учени, и когато сте прости; и когато сте болни, и когато сте здрави; и когато ви е студено, и когато ви е топло. Когато благодарите, че вън е студено, че пръстите ви са измръзнали, вие започвате да мислите върху студа, а той, като разумно същество, ще ви разбере и ще се смекчи към вас. Няма да забележите, как, след известно време, краката и ръцете ви ще почнат да се стоплят.

Следователно, студът и топлината са степени на съзнанието. Има известно съзнание в природата, което произвежда студа, а друго – топлината. Какво учените мислят по този въпрос, това е тяхна работа. А дали вие вярвате в това, което казвам, то е ваша работа. Каквито и да са разбиранията на хората за студа, едно е важно: вятърът, студът пречистват въздуха и внасят разположение в хората. Студът действа главно върху лошите хора, прави ги по-смирени. От топлината, лошият човек се разгорещява: той вади ножа и маха с него, наляво–надясно. От студа пък, той се скована, смирява се, светия става. Мъжът и жената трябва да знаят този закон и да влязат във връзка със съществата на студа и на топлината, та когато им трябва студ, да го използват на място; когато им трябва топлина, също така, да я използват на място. Когато жената е неразположена, готова да воюва с всички, мъжът трябва да се обърне към съществата на студа и да каже: Моля ви се, пратете малко студ. Като влезе студът вкъщи,

мъжът намира вече, голяма промяна в жената: тя забравя, че искала дрехи, шапка, хубаво ядене и е доволна, че мъжът й носи дърва, да запали огъня. Тя казва: Добре направи, че донесе малко дръвца, защото умирах от студ. Когато пък, мъжът е неразположен, жената се обръща към съществата на студа, да изпратят малко студ. В този случай, студът е на място. Когато дойде топлината, мъжът донася всичко, каквото жена му желае. Значи, студът е за лошите, за неразположените хора, а топлината – за добрите, за разположените хора. От топлината, лошият човек става още по-лош, а добрият – по-добър. От студа пък, добрият става лош, а лошият – добър. Сега, в цяла Европа, е студено. Защо? Студ трябва на европейците

Сега, аз ви давам ония основни философски положения, които трябва да приложите в живота си. Светът е създаден по известни закони, които говорят за съществуването на едно разумно съзнание в него. Това съзнание е колективно, вследствие на което, едни други си влияят: висшите влияят на низшите. Има хора в света, които, със силата на съзнанието си, могат да изкоренят цяла гора. Има земеделци, както в България, така и другаде, съзнанието на които благоприятства върху житото и то добре се развива. Има и такива, съзнанието на които не благоприятства, вследствие на което, житото не се развива добре. Това показва, че човек е фактор в природата. За тази цел, той трябва да се подчини на висшето, а да подчини на себе си низшето. За да постигне това, той трябва да различава своите от чуждите мисли, особено, ако те са мрачни, отрицателни и да се освобождава от тях. Ако се натъкнете на някакво недоволство, кажете си: Аз трябва да бъда доволен! Само чрез доволството, аз мога да се приближа при Бога. Ако сте страхливи, знайте, че страхът е чуждо състояние. Само грешните хора са страхливи. Страхът, който се е наслоил в човешкия мозък, е остатък от греховете на хиляди същества, живели преди него. Когато влезе в областта на страха, и най-безстрашният човек изпитва страх. Страхът е резултат на

отрицателните качества в човека. В човека има и положителни качества, които взимат участие в творчеството на неговия дух.

"А едно падна на добрата почва и даде плод стократно". Който разбира Божиите закони, той ще работи върху себе си, да даде плод стократно. Тази работа се заключава в търсене връзка между всички явления и прояви в живота. Когато четете Писанието, или някаква философия, не се стремете да заучавате отделни мисли или стихове, но правете връзка между всички неща. Мислете върху всичко, което четете и виждате в живота, за да намерите смисъла на нещата. Сравнявайте сегашните условия с тия, на миналото и ще видите, че сегашните са по-благоприятни: днес хората са по-интелигентни, по-разумни и добри. От това положение, вие трябва да се стремите към нещо по-високо. По какво се познава добрият от лошият човек? Добрият човек има особено устройство на лицето, на очите, на устата, на носа, на брадата и това, особеното, именно, вие трябва да изучавате. Доброто има свои линии, свой определен път, по който се развива. Нищо в света не е произволно. Слънцето има своя определена орбита на движение; доброто, правдата, интелигентността, също така, имат своя определена орбита на движение. Най-голямата, най-широката орбита, която включва всички вселени в света, е Любовта. Какво има зад нея, не знаем; какво има в нея – знаем. След орбитата на Любовта иде Мъдростта, а след нея – Истината. Това са все кръгове, орбити. Какво представя кръга на любовта? Той е метод, по който любовта може да се прояви. Когато обичате някой човек, при всички промени, които стават с него, вие трябва да бъдете благосклонни към този човек, както слънцето е неизменно в пътя на своето движение; то всякога изгрява от изток и залязва на запад. Пътят на любовта е път на съобщение, на пълна хармония между едно и друго съзнание. Добрата почва е основата на живота. Чистата кръв, пък, е основа на здравето. Затова, Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Под думата „плът", Христос разбира доброто в човека, което

става като условие, като почва в живота. В тази почва човек трябва да се посади, да изникне отново, да придобие нов живот. Старият живот, старата култура, старите вярвания, не са нужни вече. С тях не може да се влезе в новите условия. Старото носи смърт, а човешката душа се стреми към безсмъртие. Какво ще придобие детето, ако, с години наред, изучава първия буквар? Мислите ли, че знанието и вярата, които сега имате, са в сила да ви спасят? Ако е въпрос за вяра, за интелигентност, за сила, и ангелите, и херувимите, и серафимите имат вяра, интелигентност и сила; но грамадна е разликата между вярата, интелигентността и силата на хората и тези, на високо напредналите, светли същества. Мнозина мислят, че са силни, но могат ли, със своята сила, да пренесат този салон, например, в Америка, или на друго място? Не е въпросът, така да се прояви силата на човека, но всеки трябва да се запита, где може да приложи силата си и какви резултати ще придобие. Не е нужно да местите салона, но себе си преместете, от по-лоши в по-добри условия. Има ред методи за това. По-добри условия за човека, от Божествения път, няма. Казвате: Заведете ни в този път. – Аз мога да ви покажа само направлението, посоката към този път, но не и да ви заведа. Вие сами трябва да влезете в този път. И Христос, на времето си, е казал на учениците си, че много още има да им говори, но сега не може. След Него други ще дойдат, които ще говорят на човечеството. И сегашните хора не са още готови, да чуят всичко онова, което има да им се говори. Новата епоха, която иде, носи по-добри условия за разбиране и за приложение. Ония от съвременните хора, които ще влязат в новата епоха, се намират в положението на Йоан Кръстител, т.е. единият им крак е още в Стария Завет, а другият – в Новия Завет. Работете съзнателно, за да можете, с двата крака едновременно, да влезете в Царството Божке, в новата епоха. Иначе, главата ви, като на Йоан Кръстителя, ще падне от раменете ви.

"А едно падна на добрата почва и даде плод стократно". Човек трябва да познава почвата, върху която ще разработва своето

съзнание. Каква трябва да бъде тази почва? Тя трябва да бъде добра, за да може съзнанието на човека да се развива правилно и да даде плод стократно. Иначе, той ще бъде постоянно в съмнение: дали върви в правия път, не трябва ли да си поживее, както всички хора и т.н. Човек, с такова съзнание е без основа, без почва в живота си. Който има добра основа, той може да живее добре, при всички условия на живота, между всички хора. Само върху такава основа може да се гради бъдещето. Тогава, всеки човек ще бъде камък от голямата Божествена сграда, която сега се създава.

Сега, аз желая Божественото съзнание, което иде в света, да ви намери готови, да станете зидари в новата епоха. Ако не можете да влезете в новата епоха, безполезно е да се говори за добрата почва. Като придобиете добрата почва, ще намерите доброто семе – Словото Божие, което ще даде плод стократно. Новата епоха подразбира по-висока култура, по-възвишена интелигентност, която ще открие вътрешния смисъл на живота. И тогава, ще кажете: Едно време бях сляп, но сега виждам; едно време бях нещастен, а сега съм щастлив; едно време бях невежа, а сега зная повече; едно време живях в безлюбие, а сега живея в любовта; едно време бях в тъмнина, а сега ходя в светлина. Щом кажете така, душата ви ще се изпълни с радост и веселие. Сега, има изгрев и залез в съзнанието ви, а тогава, ще има вечен изгрев. Ще дойде новата епоха, ще дойде новата светлина, понеже всички се стремите към съвършенство, към свобода. Сега, отчасти знаем, отчасти мъдруваме, а когато дойде новото време, тогава ще познаем всичко така, както сме познати.

Беседа от Учителя, държана на 3 март 1929 г. София – Изгрев.

ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ ВЪН

„Лазаре, излез вън!“ (Йоан 11:43)

„Лазаре, излез вън!“ Това изречение има двояк смисъл. Ако кажете на някой ваш познат, или на някой ваш приятел, който ви е дошъл на гости, да излезе вън, той непременно ще се обиди. Кой се обижда? Обижда се само онзи, който разбира буквата на живота, т.е. само материалния живот. Животът има трояк смисъл, или трояко проявление: материален, духовен и Божествен живот. Под „материален живот" разбирам - външното изявление на живота, неговата външна форма, т.е. онзи живот, който всички хора разбират. Няма същество на земята, което да не разбира материалната страна на живота. И най-малките животни разбират тази страна на живота.

Другата страна на живота е духовният живот, който днес претърпява голяма криза. Думата „духовен живот" губи вече своя смисъл. Духовният живот представя капиталист, който е изгубил вече своето положение. Няма да мине много време и тази дума, в български език, окончателно ще изгуби смисъла си. Тя вече е на фалиране. Тъй щото, когато се каже за някой, че е духовен, всички се смеят. Думата „духовен" трябва да се замести със „съзнателен". Казваме „съзнателен човек", вместо „духовен". Когато кажем, че някой човек е съзнателен, това подразбира, че той има съзнание. Също така и думата „нравствен" или „морален човек", в български език, е на фалиране. След време, тази дума напълно ще се замести с думата „икономически условия". И наистина, често слушате да се говори, че „икономическите условия" на живота налагат това, или онова. Тази дума замества думата „нравствен, морален". Следователно, когато кажем, че моралът, нравствеността налага нещо в живота, ние имаме предвид, че икономическите условия на живота го налагат. Това

показва, че икономията е стимул в живота. Моралният живот подразбира икономия в постъпките на хората. Кое е по-важно: икономия в живота, или икономия в постъпките? По-важна и по-силна дума е икономията в живота. Третата страна на живота е Божествения живот. Думата „Божествен живот" днес е във възходяща степен. След сто години, тя ще стане обикновена дума, т.е. Божественият живот ще стане обикновен; повечето хора ще водят такъв живот, именно. Днес всички хора се стремят към Божествен живот, защото той печели, а духовният губи. Икономията на живота печели, моралният живот губи. Съзнателният човек печели, духовният губи. Когато двама печелят, а един губи, тогава има култура в света.

Христос каза: „Лазаре, излез вън!" Какво е искал да каже Христос с думите: „излез вън"? Само на съзнателния човек, който мисли и разбира, може да се каже „излез вън"! Безпредметно е, да кажете на камъка, да се махне от мястото си. Безпредметно е, да кажете на дървото, да се отстрани от пътя си. Само на съзнателния човек може да се каже: излез вън, махни се оттук, ела тук, иди там и т.н. Всеки друг, който не разбира и не мисли, като чува тези думи, ще се натъкне на ред противоречия. Следователно, противоречията в живота се дължат на неразбиране на нещата. Много от съвременните хора не познават и не разбират своите интереси. Те не разбират икономията на живота. Те не разбират и съзнателния живот. Много хора гледат на нещата през пръсти, като онзи турски кадия, който могъл да се подкупи с няколко златни монети и с гърне краве масло.

Един богат човек отишъл при този турски кадия, да разгледа делото му. Преди да се разглежда делото, богатият извикал кадията настрана, дал му десет златни монети и казал: Ако решиш делото в моя полза, ще ти донеса едно голямо гърне с краве масло. Кадията не отговорил нищо, но като дошъл ред за делото на богатия, той премрежил очи, направил се, че не чува обратната страна и отсъдил делото в негова полза. Обаче, богатият бил голям скъперник. Когато

трябвало да изпрати гърне с масло на кадията, той се поскъпил, досвидяло му и затова, напълнил гърнето със старо, гранясало масло, а отгоре турил само един - два пръста прясно краве масло. Кадията срещнал богатия клиент и го запитал: Защо унижи моето достойнство? За какъв ме мислиш? – Ти сам унижи своето достойнство и то, още като прие парите. Също като кадията, много хора губят достойнството си, когато приемат пари или гърне с краве масло, като подкуп. След това обвиняват другите, че те унижават достойнството им. Кадията казал: Когато взех парите, аз повярвах и в маслото. – Там е погрешката ти. Ти повярва в парите, в гърнето с масло, а в мене не повярва, затова и аз те поставих на изпит, дадох ти добър урок. Ако не бях ти дал парите, ти нямаше да повярваш и в маслото.

Питам: когато хората ви почитат за парите, тази чест, тази почит, на вас ли се пада? На парите е тази почит. Когато ви почитат за науката, за знанието, което имате, тази почит, за вас ли се отнася? Тя се отнася за знанието, което имате. Когато ви почитат за високото обществено положение, което заемате, тази почит се отнася до службата ви, но не и до вас. Когато изгуби парите, знанието, високата си служба, с тях заедно, човек губи и почитта на хората. И като изгуби всичко, той се сърди, обижда се, че хората не го почитат. Такова е било естеството на човека от памти-века. Човек се е обиждал и в рая даже. Докато не бяха съгрешили, Адам и Ева живяха в рая. Щом съгрешиха, Бог ги изпъди от рая, като им каза: „Излезте вън"! Какво спечелиха, като излязоха от рая? Те се изложиха на големи страдания и смърт.

Христос каза на Лазаря: „Лазаре, излез вън!" Той каза на Лазаря същите думи, каквито Бог каза на Адам и Ева. Думите са същи, но смисълът им е противоположен. Думите, които Бог каза на първите човеци, означават излизане от живота, а тия, които Христос каза на Лазаря, означават влизане, или въвеждане в живота. Лазар беше съзнателен човек - той мислеше, разбираше, чуваше всичко и само

чакаше, някой да му каже - да стане и да излезе вън. Той беше жив, затова сполучи, придоби живота. Законът за сполуките в живота има две страни. От човека зависи, коя от двете страни ще хване. Мнозина изискват, от живота или природата, всичко. Те очакват всичко наготово. Други пък, работят, правят усилия и по този начин, предразполагат природата да им даде това, което са заслужили. Първите седят на едно място, нищо не работят, никакви усилия не правят, а след това се чудят, защо нещата не стават тъй, както ги желаят. Те постъпват според разбиранията на турците, които казват: „Ако е късмет, при краката ми да дойде!" Правило е: всеки сам да се стреми да постигне своите копнежи и идеали. Христос каза на Лазаря: „Лазаре, излез вън"! След това, Той застана пред гроба и следеше, какво ще направи Лазар. Трябваше ли Лазар да чака, да дойдат хора, да го дигнат за ръцете и краката, и така да го изнесат вън? Ако очакваше на хората, Лазар и до днес щеше да лежи в гроба. Сега и вие се намирате при неблагоприятни условия в живота, и Христос казва: „Излезте вън!" Трябва ли, след като чуете тези думи, да кажете: Господи, извади ме от гроба, извади ме от неблагоприятните условия на моя живот. Кой извади Лазаря от гроба? Той сам излезе. Други го туриха в гроба, но той сам излезе вън. Значи, други ще ви поставят в мъчнотиите, а вие сами трябва да излезете от тях. Ако очаквате на онзи, който ви е поставил в мъчнотиите, той сам да дойде и ви извади от тях, дълго време ще чакате. Чуете ли гласа на Христа, Който ви казва: да излезете вън, веднага излезте, момент не губете след Неговите думи. Христос каза на Лазаря, да излезе вън, и той сам излезе.

И тъй, чуете ли гласа на Христа, който ви казва, да излезете вън, веднага трябва да излезете. Вие не трябва да мязате на онези деца, които се сърдят на майка си и на баща си и изискват от тях, те да им се молят, да ги карат да ядат и т.н. Някоя майка казва на детето си: Излез вън! То излиза вън, но се обижда, не иска вече да влезе, накърнило се неговото достойнство. И това дете седи вън, чака да

дойдат майка му, баща му, да го викат, да влезе вътре да яде, да спи. Отде се яви това достойнство, това голямо величие в малкото дете, че не иска само да влезе, докато не дойдат при него родителите му, да го увещават? И родителите трябва да преговарят с детето, да водят ред дипломатически отношения, докато най-после го заставят да влезе вътре и да яде. С това, детето иска да им каже: Знаете ли, кой съм аз? Може би това дете има право, може би то съзнава, че един ден, ще стане цар, или княз, или друго някакво величие. Възможно е и това, но възможно е, туй дете, един ден да стане и прост овчар, или говедар. Няма защо това дете да изисква почит от родителите си, преди още да е станало някакво величие. При това, ако детето е величие и родителите му, от които е дошло, не са по-малки величия от него. Тогава, кой пред кого трябва да отстъпва? Все-таки, малкото величие, днес се нуждае от грижите и помощта на по-големите величия.

„Лазаре, излез вън!" Кой и какъв беше Лазар? Защо Христос отиде, именно, при гроба на Лазаря, а не отиде на други гробове, да вика мъртвите да излязат вън? По това време, в Израил имаше само един човек, който, след като умря, още можеше да чува и да разбира, какво му се говори отвън. Този човек беше Лазар. В цялата еврейска история, от времето на Аврама до идването на Христа, само един евреин имаше способността и след смъртта си, да чува и да разбира, какво му се говори. Това състояние окултистите наричат „четвърто посвещение". Когато Христос дойде на земята, Той искаше да провери този закон, затова отиде при гроба на Лазаря и извика: „Лазаре, излез вън!" И действително, в отговор на тези думи, Лазар излезе от гроба. Които не разбират този закон, ще кажат, че тази работа била нагласена. Как я нагласили? Христос казал на Лазаря, да се престори на умрял, да преседи в гроба четири деня и когато Той дойде и го извика, да излезе вън. С това, те ще убедят хората, че Христос може да възкресява мъртви. По този начин, именно, съвременните хора обясняват чудесата. Ако разсъждавате така, тогава всички философски

и научни твърдения могат да се поставят на подобна критика. Някой астроном погледнал през своя телескоп и видял нещо на слънцето. Веднага всички вестници пишат, че еди-кой си учен, след ред изчисления, доказал, че на слънцето ставали някакви промени. Всички хора вярват в твърденията на този учен. Обаче, не се минава много време, дохожда втори учен, който опровергава първия и дава някакви нови изчисления. Хората и на него вярват. След този учен идва трети, който опровергава втория. На кого да вярват хората? Не, това още не е истинска наука. От хиляди години насам, хората все за слънцето говорят, изнасят ред научни теории, но нито една от тях, не е дала още положителни данни, какво е слънцето, има ли живот на него, или няма. Някои учени казват, че на слънцето има огън. Ако в огнището на някоя къща има огън, какво показва това? Живот има в тази къща. Щом огънят на огнището изгасне и животът в тази къща изчезва. Учените пък, казват точно обратното: понеже на слънцето има огън, според тях, живот на слънцето отсъства, т.е. там няма живот. Учените твърдят още, че Венера била обвита с много гъста материя, с гъста атмосфера. При това, всички виждат, че тази планета издава ярка светлина. Питам: как е възможно, една планета, като Венера, да бъде обвита с такава гъста атмосфера, а да издава толкова голяма светлина? Отде иде тази светлина на Венера? Значи, твърдението на тия учени, не може да се приеме за истинно.

Казвам: има известни проблеми, които тепърва трябва да се проучват. Ако съвременните учени и досега още не знаят, в какво състояние се намират слънцето, планетите, дори и самата земя, на която живеят, каква е тази наука? Някои учени твърдят, че в земята има огън, други отричат това. Каквото и да се говори, факт е, че в земята има огън. Тя има 54 комина, през които излизат газовете и течностите, образувани от този огън. Тези комини имат отвори, широки по няколко километра в диаметър. Учените наричат тези комини - вулкани. В това отношение, земята представя голям параход, с 54 комина. Този параход се движи в пространството, отива

някъде. Учените казват, че земята се върти около слънцето. Според мене, земята не се върти около слънцето, но слънцето се върти около себе си. Земята се върти около себе си, но и слънцето, също така, я върти около себе си, играе си с нея. Това са научни въпроси, върху които няма да се спирам.

Колкото и да избягват противоречията, съвременните хора постоянно се натъкват на тях. Например, в обикновената математика се казва, че 2 Х 2 е четири, обаче, в живата математика 2 Х 2 не е четири. Ето едно противоречие. В живата математика, числото едно, единицата, се е явила при създаването на мъжа, на мъжкия принцип в света, а числото две, двойката – при създаването на жената, на женския принцип. Като казвам, че 2 Х 2 не е четири, имам предвид следната идея: невъзможно е да умножите две жени на още две и да получите четири. Да умножите две жени на още две, значи, да ги умножите на техните мъже. Тъй щото, 2 Х 2 не дава четири, защото подразбира двама мъже и две жени, събрани на едно място. В обикновената математика 2 Х 2 = 4, т.е. два килограма ориз по два килограма, правят четири килограма ориз. Които не са запознати с философията на живата математика, казват: Ние не се интересуваме от такива дълбоки, отвлечени въпроси; ние се интересуваме от реални въпроси. – Кое е реалното в живота? Реално е само това, което не се мени. Следователно, ако човек искрено търси реалното в живота, това ни най-малко не подразбира, онова реално, което обикновените хора разбират. Положителните мисли и чувства, които човек търси, не трябва да се менят, но трябва да оставят траен отпечатък, сигурен капитал в него. Ако една ваша мисъл, или едно ваше чувство ви напуснат след четири – пет хиляди години, могат ли, те, да се нарекат реални? Ако днес вярвате в Бога и сте готови, всичко да жертвате за Него, а утре се откажете от веруюто си, реално ли е това верую? Истинско, положително верую е онова, с което, като с добре устроен кораб, можете да преплавате океана. Истинско верую е това, на което, при всички условия в живота, може да се разчита. От памти-века и до

днес още, хората страдат от вътрешна илюзия, че тук или там някъде, ще намерят реалното в живота и продължават да го търсят. По този начин, те се отдалечават от правия смисъл на живота и поставят всички неща в него, на абсолютно нереална основа. Съвременните хора имат много вярвания, но няма да мине много време, и те ще се разочароват в своите вярвания. Това не показва, че в техните вярвания няма нищо реално, но често, тази реалност се помрачава от привидните, от преходните неща в живота.

Представете си, че пред вас седи отворена, книгата на мъдростта и цели десет години, вие я държите непрелистена, потънала в прах. Тя ще се покрие отгоре с прах и вие не ще можете да четете от нея. Следователно, необикновената книга на мъдростта, ще стане отгоре обикновена. Също така и в живота на хората е написано нещо необикновено, но понеже, те изнасят своите мисли и чувства на открито, те се покриват с прах и стават обикновени. Тази е причината, поради която, красивото, възвишеното, дето е написано в съзнанието на човека, изгубва своя смисъл. При това положение, човек постепенно губи своята памет, своите прави разбирания за живота, докато един ден, дойде до пълно отчаяние. Понякога, хората мислят, че ще станат гениални, но като дойдат до 45–50 годишна възраст и видят, че не са постигнали това, те се отчайват и казват: От нас нищо не може да излезе. Питам: кое от двете вярвания е право? Едно е вярното: има нещо красиво написано в човешкото съзнание, но то трябва да се разработва.

След всичко това, хората започват да мислят, че със смъртта на човека, всичко се свършва. Кой от вас е ходил на онзи свят, или, кой е проникнал във вечността, да знае, че като умре човек, всичко с него се свършва? Това е вярно физиологически, т.е., че след като умре човек, сърцето му престава да бие. Обаче, клетките на същото това сърце, което е престанало да пулсира и което се е разложило вече, свободно живеят в пространството. Също така и клетките на мозъка, на дробовете, на всички удове, продължават своя живот и след смъртта

на човека. Значи, след смъртта си, човек не умира, но продължава още да живее, при което, заема по-голям обем и се храни със съвсем други мисли и чувства от тия, които е имал по-рано. Той не живее вече с кукличкии с кончета, с които е играл като малко момиченце или момченце. Какво представят куклите за голямата мома, която има вече възлюбен на своето сърце? Какво представят кончетата за големия момък, който има възлюбена на своето сърце? Кое е по-добро за младия момък: да възседне жив кон и да се разхожда с него, дето пожелае, или да възседне едно мъртво конче, както е правил в детинството си и да не може, с него да мръдне крачка напред или назад? Кое дете е по-реално: живото дете, което плаче, сърди се, вика, иска това-онова, но има условия в себе си, да расте и да се развива; или онази кукла, която нито плаче, нито се сърди, нито яде, но не може да расте и да се развива? Кое малко момиченце е чуло гласа на своята кукла? Има кукли, които плачат, които отварят и затварят очите си, но това става по принуждение, а не доброволно. Онези, които не разбират живота, природата ги залъгва с кукли и с кончета, като малките момченца и момиченца; а онези, които разбират живота, природата ги учи, праща ги на училище. Следователно, природата залъгва простите; любознателните учи, а на даровитите, на мъдрите поверява своите тайни.

„Лазаре, излез вън"! С тия думи Христос възкреси Лазаря, защото той беше единственият човек, по това време в Израиля, който беше минал четвъртото посвещение. В прочетената глава се казва, че Лазар имал две сестри, Марта и Мария. Казва се, че Христос обичал Марта и сестра ѝ Мария, и Лазаря. Умна била Марта, макар че, под името „Марта" се разбира човек, който се занимава с физически, с домашни работи. Христос обича умни, а не глупави хора. Когато чу Христовите думи „Лазаре, излез вън" – Лазар веднага излезе от гроба, т.е. върна се от онзи свят. Лазар беше тръгнал по работа за другия свят, но когато Христос го извика, той веднага се върна и каза: Господи, какво искаш? Каквото ми заповядаш, ще направя. Ако трябва, известно

време още да остана на земята, ще изпълня волята Ти. – Кой човек, след като е тръгнал за небето, чуе гласа на Бога, Който му повелява, да остане на работа на земята, би останал? Докато беше в гроба, очите на Лазаря бяха привързани с кърпа. Тази кърпа, на очите на Лазаря, напомня Темида, богиня на правосъдието, която някои художници рисуват със затворени очи; това те тълкуват с обстоятелството, че очите ѝ непременно трябвало да бъдат затворени, за да не вижда, какво се върши по света. Питам: какво е това правосъдие, чиято богиня е със затворени очи? Според мене, богинята на съдбата, богинята на правосъдието, не само, че не трябва да бъде със затворени очи, но тя трябва да има четири очи. Какво означават затворените очи? Когато покажат пред съдията кесия със златни монети, той превързва очите си и със затворени очи, да не вижда очи в очи правдата, започва да разглежда делото и казва: Този човек не е виновен и трябва да се освободи. Значи, когато в ръцете на съдията турят златни монети, той разглежда делото със затворени очи; когато нищо не турят в ръцете му, той разглежда делото с отворени очи. Това показва, че съдбата, която хората сами си определят, коренно се различава от Божествената съдба, от Божествената Правда. Когато човек направи някаква погрешка, или някакво престъпление според Божията Правда, той сам се съди, не чака други да го съдят. И при това положение, ако, според тази Висша Правда, му се наложи петгодишен затвор наказание, той сам, ще го увеличи на десет. Божията Правда смекчава наказанието, а човек сам го увеличава. Такъв човек има будна съвест. Ако този човек направи някакво добро, според Висшата Правда, той трябва да получи известно възнаграждение.

Съвременната съдба, или правосъдието на съвременните хора се отнася само до престъпленията им. Например, ако някой човек направи едно престъпление, веднага идват стражари, хващат го, турят го в затвор и против него се завежда дело. Обаче, ако направи някакво добро, никой не го търси, да му даде известно възнаграждение. За да

бъде съдбата правилна, трябва да съществуват съдилища и за добрите, и за лошите хора. Щом някой праведен човек извърши едно добро дело, веднага трябва да го уловят, да го затворят, докато се заведе дело против него. В съда ще се явят адвокати да разискват, в какво се заключава доброто, което е направил и с оглед на него ще решат, какво възнаграждение да му се наложи: дали къща да му се направи, дали пенсия да му се отпусне и т.н. И в сегашните държави се спазват тия закони. Ако някой гражданин има големи заслуги към държавата, последната му определя пенсия в известен размер, или го възнаграждава по друг начин. Това е един сериозен въпрос и ако хората не разбират смисъла на тия неща, могат да извадят криви заключения. Едно е важно за човежа: да се вслушва в гласа на природата. Защо? Защото природата е първият фактор, който действа върху душите на хората. Когато иска да въздейства върху някоя душа, Бог си служи с природата. Друг важен фактор в живота е човешката душа, която представя вътрешната негова природа. Природата и душата са два живи, вечни принципа, които работят всякога заедно и помагат, както на човека, така и на всички около него. Когато човек пожелае да се разшири като природата, от една страна, и като Бога, от друга страна, ражда се грехът, създават се погрешките. Защо става така? Защото човек не разполага с такава разумност, с такива знания, с каквито природата оперира.

Ще приведа един пример, да видите, защо хората грешат. Един гръцки поп живял заедно с един светия. Той обичал масло и често си купувал, но виждало му се, че маслото скоро се свършвало и мислил, че светията го яде, скрито от него. Затова, попът решил да избяга от светията. Преди да се раздели с попа, светията намислил да му даде един добър урок и затова, тръгнал заедно с него на път. Като вървели известно време, те замръкнали и трябвало да се отбият в някой дом, да пренощуват. Домакинята посрещнала приветливо гостите и се обърнала към светията с думите: Детето ми е болно. Моля ви, да му помогнете. – Добре, ще се опитам да го излекувам. Донесете едно

корито с чиста гореща вода, донесете и детето и излезте вън. Светията затворил вратата и започнал своята работа. Свещеникът останал при него на работа и наблюдавал, какво ще прави. Светията взел нож и отрязал ръцете и краката на детето. После, разпрал корема, извадил всички органи навън и ги измил, изчистил добре. Като изчистил цялата вътрешност на детето, той започнал да събира всички части от тялото му, да ги поставя, всяка на своето място. Като видял всичко това, свещеникът се уплашил и си помислил: Каква е тази работа? Докато исках да се освободя от една неприятност, нападнах на друга. Не зная, как да изляза вън, да не ме държат отговорен за това, което светията върши. Той се озъртал, поглеждал към вратата, дано някак се отвори, че да излезе вън. В това време, светията поставил всички части, от тялото на детето, на мястото им, духнал два пъти и детето се съживило, но вече здраво и весело. Като видял всичко това, свещеникът си казал: Доволен съм сега, че научих поне един занаят. Отсега нататък няма вече беднотия, няма папазство, лесно ще печеля. За тази цел, той се обърнал към светията и му казал: Имам писмо от домашните ми, викат ме в село по една важна работа, трябва да си отида. Той излъгал светията, но лъжата му била явна; той искал да тръгне на печалба с новия си занаят. Сбогувал се със светията и поел сам пътя. Като дошъл до най-близкото село, отбил се и потропал на една от крайните къщи. Излязла домакинята на къщата и той я запитал: Имате ли болно дете? – Имаме. – Дайте го, аз мога да лекувам. Майката донесла детето и го оставила на разположение на свещеника. – Дайте сега коритото с чиста гореща вода. Майката донесла всичко, каквото свещеникът искал и излязла вън. Като останал сам в стаята, той пристъпил към операцията по същия начин, както постъпил и светията - взел ножа и отрязал ръцете и краката на детето; после, разпорил корема, извадил червата навън и всички тия части, измил внимателно с гореща вода. След това, започнал да поставя всяка част на своето място. Каква била изненадата му, когато видял, че частите не прилепвали към тялото. В ужаса, в който

изпаднал, той си спомнил последните думи на светията: Синко, когато се намериш в някакво затруднение, обърни се към мене, аз ще ти помогна. Той започнал да вика на помощ светията, да го избави от това трудно положение.

И съвременните хора често изпадат в положението на този гръцки свещеник. Като виждат, какво прави природата, те искат да й подражават. Започват и те да режат ръцете и краката на болното дете, вадят червата му, измиват ги с гореща вода, но после, тия удове не се залепват. Лепят ръцете, лепят краката, но нищо не постигат – детето остава нарязано на парчета. Тогава те се обръщат към този, към онзи светия, да им дойде на помощ. Хората трябва да знаят, че това, което природата върши, те, по никой начин, не могат да направят. Те нямат ония знания, с които природата разполага. Защо нямат тези знания? Защото са се отделили от Бога. Тяхната вяра не е абсолютна, не е положителна. Те вярват в себе си, но и тази вяра не е положителна. Природата поставя всеки човек на изпит, да види, доколко той може да издържа страданията в живота

Един френски офицер се подложил на един опит, да види, колко може да издържа на страдания. Кое му дало повод да направи този опит? По това време, във Франция бил издаден някакъв закон, според който, всеки, нежелаещ да се подчини на този закон, щял да бъде строго наказан. Този офицер не искал да се подчини на закона и предварително знаел, че ще бъде строго наказан. За да се увери в силите си, той намислил да се подложи на такъв опит, от който да види, ще може ли да издържи на наказанието, което държавата щяла да му наложи, или няма да може. За тази цел, той извикал един от своите приятели и му казал: Вземи сабята си и с тъпия край ме удряй, но не приятелски, а като че биеш голям престъпник. Ще удряш, докато ти кажа да спреш. Приятелят му го погледнал и си помислил: Да не е мръднала дъската на този човек? – Ти направи това, за което те моля, а после ще ти разкажа, кое ме кара да правя този опит. Приятелят му взел сабята и започнал силно да удря. Като го ударил

известно число пъти, офицерът казал: Достатъчно! След това, станал от земята, изтърсил праха от дрехите си, съвършено спокойно, като че нищо не е било и започнал да разправя, защо се подложил на този опит.

Питам: колко души такива познавате, които, след толкова много удари, могат сами да станат от земята, да изтърсят дрехите си от праха и да започнат да се разговарят с приятеля си, като че нищо не се е случило с тях? Ако накажат някого от вас по този начин, той ще се обезсили, ще започне да се оплаква, че го осакатили, че го онеправдали и т.н. Геройство ли е това? Истински герой е онзи, който може да търкули на земята всеки, който, без причина, се хвърля върху него, да го бие.

Няколко души отишли, един ден, при един светия, да го бият. Първият дошъл при светията, ударил го един път, но сам той се обезсилил и паднал на земята. Дошъл вторият, ударил три пъти светията, но скоро след това се повалил на земята. Дошъл третият, ударил няколко пъти светията, но и той паднал на земята. Така се изредили десетина души, но като дошъл ред на последния, той казал: Който иска, нека дойде да бие този човек. Аз се отказвам от тази работа. Тогава светията ги запитал: Има ли още някой да ме бие? Втори път, ще биете ли светия?

Какво правят съвременните хора, при подобни случаи? Достатъчно е, само да докоснат един човек, за да започне да вика, да плаче. Той се обръща към Господа и пита: Де си, Господи, не виждаш ли страданията ми? – Празна работа е тази, казва Бог. Защо ме търсите вън някъде? Аз съм вътре във вас. Потърпете още малко! Когато бият човека, заедно с него бият и Господа, Който е в него, но Той казва: „Имай търпение да понесеш и това страдание!" Хората не могат да носят страданията, защото мислят, че Бог е далеч някъде, на небето, в другите светове. Обаче, едно трябва да знаете: Никой не може да бие човека, в когото Бог живее. Който вдигне ръка върху този, в когото Бог живее, той ще се търкули на земята. Когато биха

Апостолите, те излязоха радостни и весели. Също така и мъчениците носеха страданията си с радост. Те не усещаха почти никакви болки и страдания, но който ги бие, отпосле, той изпитва страдания. Не е лесно да се бие светия. Няма случай, когато някой да е ударил светия и да не е пострадал. Да вдигнеш ръка върху светия, това значи, да вдигнеш ръка върху Господа. Който е вдигнал ръка против Господа, той е останал със суха ръка. Който е ритал с крак Господа, той е останал със сух крак. Който е казал лоша дума против Господа, той е останал със сух език. Законът е безпощаден. Не е позволено, нито да се каже лоша дума против Господа, нито да се посегне върху Него. Да биете Господа, това е равносилно, да влезете сред океана и да биете с пръчка водата. Ако сте на брега, оттам можете да биете водата с пръчка, но невъзможно е, да влезете сред океана и да биете водата с пръчка.

„Лазаре, излез вън!" Вяра се изисква от хората. Вярата се заключава във веруюто, което хората имат. Например, някой казва, че Господ му говорил. – Господ му говорил, а той е последен сиромах и се оплаква от положението си. Господ му говорил, а боледува. Господ му говорил, а работите му не вървят добре. Каква е тази вяра? Господ му говорил, но той не слуша този глас. По-право, той говори на Господа, но Господ не му отговаря. Това, което хората наричат "разговор с Бога", не е нищо друго, освен отглас на тяхното съзнание. Запитвам тези, които казват, че Бог им говорил, какъв е Божият глас и те казват, че бил като техния. Не, Божият глас не е като човешкия. В гласа на Бога има нещо особено. Той е глас на Вечността, глас на Абсолютното. Който, веднъж само, е чул Божия глас, той никога няма да го забрави. Някой казва: Господ ми говори всеки ден. – Възможно е; обаче, аз зная, че Господ говореше всеки ден само на Адама, когато беше в рая. Тъй щото, всички ония, които казват, че Бог всеки ден им говори, те трябва да са в рая. Според мене, те сами си говорят. Някой седи, мисли и се запитва: Слушай, от тебе човек ще стане ли? – Ще стане. – Ще ликвидираш ли някога със сиромашията? – Ще

ликвидирам. Аз съм слушал хора, които, сами със себе си се разговарят. Ако вярват в духове, те ще кажат, че духовете им говорят. Ако са религиозни, ще кажат, че Бог им говори. Не, Бог не говори на хората. При това, сегашните хора нямат още онези органи, чрез които, да възприемат Божия глас направо. За да се възприеме енергията от Божия глас, той трябва да мине през девет сфери, т.е. през девет превода. Не се разбира лесно този глас! Вземете, например, стиха от Евангелието: „Любете враговете си!" Не е лесно да се разбере този стих. В какво седи мъчнотията на разбирането? Как ще обичате човека, който ви е ограбил, който е изгорил къщата ви и направил ред още пакости? От Божествено гледище, този човек ви е направил голямо добро: той изгорил старата ви къща, за да направи нова. Той взел книжните ви пари, за да ги смени със златни. Така трябва да гледате на враговете си. Онези врагове, за които Христос е казал, че трябва да ги любим, са наши добри приятели. Кой може да повярва в това? Едва ли ще се намери един човек, който може да повярва на думите ми. Ако се намери такъв, той непременно ще бъде Лазар. Това не значи, че нямате вяра, но вие още не сте дошли до онази фаза, когато, както и да ви посрещне онзи, който ви обича, да не се съблазните.

Вярата на съвременните хора почива, повече, на материална почва. Ако един ден, мъжът на някоя жена не окаже към нея това внимание, което всеки ден й оказва, тя веднага ще се усъмни, ще помисли, че той е харесал друга някоя. Среща един човек свой приятел, който му дължи някаква сума, но приятелят му се превива от болки в стомаха, не иска да се спира с никого, търси лекар, да му даде първа помощ. – Защо бягаш от мене? Не се стеснявай, парите сега не ми трябват, аз искам да те видя, да си поговорим малко. – Човекът се превива от болки, не може да се изправи, а той му говори за някакви пари и задължения. Питам: при такива разбирания, може ли да съществува приятелство между хората? За да има приятелски отношения между хората, нуждите им не трябва да зависят от

окръжаващите, но от природата. Човек има нужда от въздух. Трябва ли, той да очаква на приятеля си, да му вдъхне въздух в устата? Какъв въздух ще бъде този? Като казвам, че не трябва да очаквате на хората и да не се нуждаете от тях, имам предвид, че сами трябва да приемате въздуха, направо от природата. Какво ще спечелите от въздух, който, веднъж е бил в дробовете, или най-малко, в устата на някой човек? Не, човек трябва да бъде направо свързан с природата! Обаче, природата спазва великия закон на икономията и, за да не хаби своята енергия, тя е създала човешката реч. Следователно, като говори човек, с нечистия въздух заедно, излизат навън чисти думи, които го дезинфекцират. Ако устата на някой човек мирише, той трябва да каже на събеседника си: Моля ти се, стой на известно разстояние от мене и слушай само думите, които излизат от устата ми, но въздухът недей мириса.

И тъй, отношенията, които съществуват между хората, трябва да почиват на идейна база. Това, което те хранят в своите чувства и мисли, едни към други, е реалното, а не хлябът, който си дават. Хлябът, който давате на човека, може да го ползва дотолкова, доколкото е проникнат от хубави и чисти мисли и чувства. Ако всичко, което хората вършат и говорят, е проникнато от Божествената Любов, болните около тях лесно ще оздравяват, неразположените ще придобиват разположение. Това може да не стане изведнъж, но постепенно.

„Лазаре, излез вън!" Когато Лазар чу Христовите думи, той веднага отговори: „Чувам, Господи"! Христос продължи по-нататък: „Махнете превръзките му"! Това значи - освободете го от мъчнотиите на живота! И тъй, първо, човек трябва да повярва в себе си, в гласа, който отвътре му говори. Някой заболява и вика лекар, да му помогне. Лекарят казва: След 24 часа ти ще заминеш за онзи свят. Ако повярва в думите на лекаря, той наистина ще замине. Но, в такъв случай, в човека винаги заговаря вътрешният глас, който казва: Ти ще оздравееш. – Повярвайте на този глас! Казвате: Какво трябва да правя?

– Стани от леглото си и излез вън! Преди години, в Америка е станало такова чудо. Една жена, американка, боледувала цели 12 години. Лекарите, които я гледали през това време, се произнесли, че тя няма да оздравее и завинаги ще остане инвалид. Един ден, в ръцете на тази жена попаднала една книга, наскоро излязла от печат, за „силата на внушението и лекуване чрез внушение" и тя внимателно я прочела. Скоро след това, тя чула в себе си тих глас, да й говори: Стани от леглото си! Тя веднага станала и се почувствала здрава. С тази жена станало същото, каквото и с Лазаря. С всички хора може да се случи същото, но те трябва да се освободят от ония съмнения, подозрения, недоверия, които днес пълнят умовете и сърцата им. Като чуят вътрешния глас да им говори, те казват: Дали Господ ни говори, или така ни се струва? Гласът на Господа не мяза на никой друг глас: нито на майка ти, нито на баща ти, нито на приятеля ти. Който чуе гласа на Бога в себе си, той изпитва свещен трепет в душата си; този трепет му дава подтик, импулс да върви напред. Подчини се на този подтик! Той е като пламъка на кибритената клечка, която е в сила да разгори и най-дебелите дърва. От малката клечка кибрит се произвежда цял пожар. Такова нещо е Божественият глас. От малка искра той създава цял пожар.

Всички велики, учени и идейни хора са слушали, в себе си, този глас и са се подчинявали на него. Откритията на учените, на великите хора не се дължат на тях. Всяко откритие не е нищо друго, освен Божествена идея, която е проникнала в ума на някой учен и той я е възприел, и изнесъл на света. Заслугата на този учен се заключава само в това, че той е насочил мисълта си в дадено направление и оттам е получил нужната светлина. И наистина, ние виждаме, че след дълги усилия, след упорита работа върху известни въпроси, ученият дохожда, най-после, до някакво откритие. Този учен не казва на хората, че е получил откровение отгоре, защото ще го нарекат смахнат, побъркан, но той казва: След дълга и упорита работа върху

еди-кой си въпрос, най-после, аз дойдох до известни научни заключения. След всичко това, хората наричат този човек "учен".

Като четете разни теории в науката, вие се произнасяте: Тази теория е материалистическа, този учен е материалист и т.н. Кой човек е материалист? Влизате в една гостилница и срещу вас излиза гостилничарят, човек, пълен с благоутробие, с лице кръгло, като месечина, с весели, засмени очи и казва: Заповядайте, господине! Какво обичате? Вие туряте на масата златна монета и започвате да гледате в листа, какво е приготвено за ядене. Като види златната монета, гостилничарят още повече се вдъхновява и започва да обикаля около вас, иска да ви услужи, както трябва. Защо? Златната монета го привлича. Това значи, материалист човек. Трябва ли да говорите на този човек? Достатъчно е да му покажете монетата, за да ви разбере. Той разбира цената на златото и го различава от другите метали. Ако, вместо златна монета, вие извадите една медна или никелова монета и я сложите на масата, гостилничарят веднага ще каже: Излез вън! – Защо? – Кесията ти е празна. – Влез вътре! – Защо? – Кесията ти е пълна. „Лазаре, излез вън"! Когато влезе в гроба, кесията на Лазаря беше пълна. Когато изпразни кесията си, Христос дойде пред гроба му и каза: „Излез вън!" Това значи: няма ядене и пиене, няма вече слава и почести от хората. Лазар трябваше да се освободи от всички връзки, от всички недъзи и заблуждения, и да излезе вън. Следователно, докато не се освободите от всички суеверия, от всички научни и религиозни заблуждения, вие не можете да излезете от гроба. Казвате: Виновни ли сме за своите слабости и недъзи, които, по наследство, носим от своите майки и бащи? – Ако дядо ти и прадядо ти, преди четири поколения, са пили, трябва ли ти, днес, да станеш пияница и да се оправдаваш с наследствеността? Човек може да изправи своите лоши наследствени черти, както може и да разработи добрите наследствени черти. Той трябва да знае, по какъв начин да работи за изправяне на лошите наследени черти и по какъв начин да разработва добрите. Това, което

окултизмът нарича „четвърто посвещение" не е нищо друго, освен задача на човека, да намери начин за изправяне на своите лоши черти, унаследени от неговите родители и прародители. И на светиите е дадена задачата, не да спасят хората, но да ги освободят от лошите им наследствени черти и да ги направят щастливи и безсмъртни.

Същият принцип поддържаше и Христос, като казваше: „Който вярва в мене, той ще придобие живот вечен". За вас е важно, да се освободите от своите лоши черти и да чуете вътрешния глас, който ви казва: „Излез вън!" Питам: докато едно дете не излезе от бащиния си дом, може ли да стане учен човек? Докато не чуе гласа на баща си: „излез вън!" – синът не може да стане учен човек. Бащата казва на сина си: „Излез вън!" – и се нагърбва, с години, да го поддържа в странство, да стане учен човек. Вие сте на висока служба, но тя ви опорочава. Вътрешният глас ви казва: „Излез вън!" Това значи: напусни тази служба! Който послуша този глас и напусне службата си, той ще получи по-висока от първата. Който е получил безсмъртието, той седи по-високо от всички царе или князе на земята. Защо? - Земният цар утре ще умре и ще го детронират, а безсмъртният човек е цар на живота. Той е придобил това, за което царят не може и да мисли. Ще кажете, че това са празни работи, т.е. неща, които днес са непостижими. – Ние не гледаме на нещата като обикновените хора. Ако гледаме на живота като тях, и ние щяхме да бъдем нещастни. Какво ще бъде положението на вярващия, ако, на края на живота си, каже: Дали съм спасен, или не? Следователно, вие трябва да различавате източниците на знанието, да не изпадате в заблуждения. Ще кажете, че и вие слушате гласа на Бога. – Там е въпросът. Този глас коренно се различава от гласа на обикновените хора. Дойде заминалия ви дядо при вас и започва да ви говори: Синко, едно време и аз живях като тебе, но нищо не постигнах. Трябва да се измени този начин на живеене! – Това е гласът на дядо ти. След него ще се изредят баба ти, прабаба ти и всички ще пеят една

и съща песен, че някога живели като тебе, но така не се живее. Как трябва да се живее, и те не знаят. След тях ще дойде чичо ти, братовчед ти и като си отидат, ще кажеш: Главата ме заболя от тези приказки. – Това не е Божественият глас. Бог никога не говори на хората така. Човек трябва да дойде до вътрешна опитност, да различава тези гласове от Божествения. Езикът на разумния човек коренно се различава от този, на неразумния. Дойде някой неразумен при вас и казва: Знаеш ли, колко много те обичам? – Може ли разумен човек да говори така? Разумният никога не говори за любовта. Той знае, че Бог е Любов. Само онзи може да каже, че обича, който постъпва спрямо хората така, както и спрямо себе си. Когато правите добро на себе си, говорите ли си предварително, какво ще направите? Пристъпвате към доброто и нищо повече. Слагате на господаря си да яде и му услужвате. Питате господаря си: Какво желаете, господарю? – Хляб, ядене. – После? – Тури яденето в устата ми! – Доволни ли сте от яденето? – Не съм доволен. – Добре, почакайте малко, ще донеса второ ядене. И така, изреждате едно ядене след друго, докато господарят се задоволи. Господарят заповядва, а аз, който го обичам, изпълнявам с любов, с разположение, без да говоря нещо. Значи, дойде ли някой ваш приятел, на гости в дома ви, вие го поканвате да седне и започвате да му услужвате. Тази е идеалната любов. Такава беше любовта на Христа към Лазаря.

Христос каза: „Лазаре, излез вън!" С тези думи, Христос искаше да каже на Лазаря, че е готов да му услужи. С какво му услужи? Като му върна живота. Лазар пък, мина през четвъртото посвещение, след което беше абсолютно готов, да се подчини на Божествения глас. Ако не беше се подчинил на този глас, Лазар и досега щеше да лежи в гроба. Днес Христос стои пред вашите гробове и казва: „Излезте вън!" Този въпрос стои пред вас и вие сами трябва да го решите. Ако питате този-онзи, какво трябва да правите, да излезете, или не, вие ще останете в гроба, ще пропуснете благоприятните моменти в живота.

Когато чу гласа на Христа, Лазар не запита, защо трябва да излезе, как да излезе и т.н. Той разбра смисъла на тия думи и веднага излезе от гроба. Този е човекът на четвъртото посвещение. Когато Павел, който беше в първото си посвещение, чу гласа на Христа, запита: „Кой си ти, дето ме гониш"? Христос го бутна от коня и му отговори: „Аз съм Христос, Когото ти гониш". И след като стана от земята, Павел разбра, какво трябва да прави. Лазар, обаче, не запита Христа, кой си Ти, но веднага каза: „Какво ще заповядаш, Господи?" – Излез вън! И той веднага излезе. Лазар слушаше, разбираше гласа и изпълняваше всичко, каквото му казваше. Гласът му казваше: Иди! – и той отиваше. – Ела! – и той дохождаше. Ще кажете, че това е военна дисциплина. Не, който обича и когото обичат, разбират, какво нещо е любов и са готови, всичко да изпълняват. Те доброволно дават място на Бога да се прояви в тях. Какво става днес в света? Двама млади се събират на едно място и започват да си гугуцат. Те чакат щастието да ги посети. Докато любовта не дойде между тях, те не могат да бъдат щастливи. Любовта, това е проява на Бога в живота. Дойде ли любовта в човека, с нея заедно дохождат богатство, слава, чест, способности, дарби и т.н. Който се домогне до този велик закон в живота, той е придобил всичко. Любовта е магическата тояжка, която разрешава всички въпроси. Днес хората разрешават въпросите си според степента на своето развитие, кой дето е стигнал. Това е правият път за тях. Това е пътят на обикновените хора, който коренно се различава от този, на съвършените. Сега, аз говоря, какви трябва да бъдат съвършените хора. Несъвършеният се стреми към съвършения; ученикът се стреми към професора си, или към учения. И това е хубаво. Малкото знание е за предпочитане пред невежеството; малкото богатство е за предпочитане пред сиромашията.

Едно се иска от съвременните хора: те трябва да изпъдят страха, вън от себе си и да дадат място на любовта. Само при това положение, те ще бъдат готови да се подчинят на Христовия глас, който ще им каже: „Излез вън!" За някои Христос е дошъл вече и хлопа на вратата

на техния гроб. За други, още много време ще мине, докато дойде, да хлопа на вратата на техния гроб. Това зависи от степента на тяхното развитие. Който е чул гласа на Христа, той е вече вън от гроба. Развитието на човешкото съзнание е подобно на развитието на малкото дете, което започва от една годишна възраст и свършва до 120 години. Всяка година, съзнанието на човека се разширява по малко. Тъй щото, растенето на човека се заключава в разширяване на неговото съзнание. Това разширяване на съзнанието пък, създава условия за познаване и разбиране величието на Бога. С разбирането на Бога се разбира и цялата вселена. Но Бог трябва да проговори на човека. Щом един път му проговори, той ще срещне един човек, който ще го обикне; ако два пъти му проговори, двама души ще го обикнат; ако три пъти му проговори, трима души ще го обикнат; ако четвърти път му проговори, той ще бъде в гроба; на петия път вече, той ще бъде на небето и оттам ще помага на хората. За такъв човек, земният живот изгубва своя смисъл.

Казвате: Какво ще бъде, тогава, нашето положение? Какво ще стане с нас? Питам: вие били ли сте в духовния, в съзнателния живот, да знаете, какво представя той? Да живеете в този свят, това подразбира, да живеете едновременно във всички тела и да ги чувствате като свои. Като излезете от едно тяло, ще влезете във второ, в трето – всички тела на хората ще бъдат на ваше разположение. Това състояние е подобно на положението на хора, които нямат своя къща и се местят от една в друга, по свое желание.

Това значи, да живее човек в съзнанието на другите хора. Някои ще кажат, че това е залъгване. Питам: когато четете философиите на разни учени, не се ли залъгвате с тях? Какво допринасят тия философии във вашия живот? Ще кажете, че те разширяват съзнанието ви. Ако, наистина, разширяваха съзнанието ви, те би трябвало да внесат в него някакъв нов елемент. Ако някой учен или философ е могъл да внесе нов елемент в съзнанието ви, това значи, да разполагате с магическата тояжка, с помощта на която можете да

превръщате желязото в злато. Този учен е могъл да внесе този нов елемент, с помощта на който можете да подобрите живота си. Истинска наука е онази, която, като жизненият еликсир, продължава живота на хората. Ако науката може да превърне 120-годишния старец в млад момък, това е истинска наука. Смисълът и силата на тази наука се крие в думите, които Христос е казал на Лазаря. Тези думи са в състояние да превърнат стогодишния старец в млад момък. И когато питат, где е старият човек, младият момък ще каже: Старият замина за странство, а вместо него останах аз, да продължа неговата работа.

Една мисъл трябва да остане у вас: не се съмнявайте в Божественото, което работи в душите ви! Който не се съмнява в Божественото начало в себе си, той е напълно нормален, здрав човек. Божественото, именно, ще заговори на душите ви с глас, какъвто никога не сте слушали. За да разберете този глас, вие трябва да бъдете вътрешно подготвени. Този глас няма да развива научни теории, но направо ще ви каже: „Излез вън!" Науката е за учените хора, а за обикновените хора – обикновени работи. Ум се иска от човека, за да разбере, например, езика на математиката, на геометрията. Този език е един от старите езици, които са съществували досега. В геометрията се говори за линии, за ъгли, за фигури, за тела и т.н. Какво нещо е ъгълът? Ъгълът е едно от противоречията, които се създават в отношенията на двама души. Ъгълът е противоречие, което съществува между мъжа и жената. Колкото ъгълът е по-голям, толкова и противоречието е по-голямо. Увеличаването на ъгъла започва от един градус и постепенно расте, докато стигне до 90 градуса. След това, той продължава още да расте и достига до 180 градуса, при което, двете рамене на ъгъла образуват права линия. При това положение, противоречието изчезва. Тогава, мъжът и жената, които, до това време, не са се разбирали, подават ръцете си за примиряване и взаимно изправят погрешките си. Такова нещо е противоречието, според езика на геометрията. Тъй щото, когато

двама души се карат, за мене не е важно, кой от двамата е виновен, нито пък, коя е причината на недоразумението между тях, но те трябва, като ученици, да измерят ъгъла, образуван между тях, да видят, на колко градуса е равен. Големината на този ъгъл показва, какви отношения съществуват между двама души. Щом двама души се карат, те започват с ъгъл от един градус, който постепенно се увеличава до 90 градуса, а после – до 180 градуса; като дойдат до 180 градуса, те образуват права линия и подават ръцете си за примиряване. Правата линия е път на прощаване, на примиряване. Тя е магическата пръчица в ръката на съдията, който казва: „Простени бъдете!"

И тъй, геометрията разполага с методи, начини, чрез които човек може да изправя своите погрешки. По същия начин, учените-геометрици, изправят погрешките си. Ако статическата геометрия разполага с методи за изправяне погрешките на човека, колко повече методи ще има на разположение живата, динамична геометрия! Живата геометрия е наука на бъдещето, според която, ако работи, човек ще намери начини за изправяне на своите погрешки. Като изправи погрешките си, той ще чуе гласа на баба си и на дядо си, които ще му кажат: Сега постъпи добре. – Обаче, това още не е Божият глас. И днес, когато някои казват, че са чули този глас, всъщност, не са го чули. За онези, които не казват, че са чули този глас, вероятността, да са го чули и да го чуят за в бъдеще, е по-голяма. За предпочитане е, вие да сте от вторите, отколкото от първите, които се самоизлъгват. Бог казва: Ако всички пророци, които твърдят, че са пратени от мене, говорят истината, даже и да не са пратени от мене, аз ще им простя.

Сега, аз не искам да се обезсърчавате, да губите куража си от това, което говоря. Това е наука, която постепенно ще разберете. Когато учителят по математика предава на учениците си, в първо време, някои от тях не го разбират, но впоследствие се ориентират и започват добре да решават задачите си. Мъчните, неразбраните неща

са научни, а лесните, разбраните са обикновени. Неразбраните неща интересуват човека, защото те представят почва, условия за неговото развитие. Неразбраните области са предмет на науката. Дето хората не се разбират, там си мязат; дето се разбират, там не си мязат. Разумните хора, които не се разбират, си мязат. Казват за някого: В този човек има нещо тайнствено, нещо загадъчно – талант има той. Значи, вниманието на хората, към някой човек, се съсредоточава, именно към това, което е неразбрано за тях. Кое е неразбраното в човека? Божественото е неразбрано. Божественото всякога ще остане неразбрано за човека. Защо? За да има към какво да се стреми. Един ден, когато чуе гласа на Божественото в себе си, човек ще излезе вън и ще придобие живота, както и Лазар го придоби. Ако при днешните трудни условия, ако при днешната криза, която хората минават, чуят гласа на Бога и излязат вън, те ще се освободят от всички терзания и смущения. Които разполагат с пари, с къщи, с имоти, те нямат поне тези материални терзания, но които и това нямат, те знаят, какви терзания и мъки преживяват.

Ще приведа един пример, за един светия и за един богат човек. Светията живял в планината. Един ден богаташът, облечен в топли, здрави дрехи, а отгоре и с кожух, тръгнал за планината и се отбил при светията. Богаташът цял треперел от студ. Погледнал към светията, но какво било учудването му, когато го видял спокоен, стои изправен на едно място и държи пръчка в ръка. – Какво правиш? – Топля се. – Как се топлиш? Богаташът се приближил до светията, хванал пръчката, която била в ръката на светията и веднага отскочил настрана, кожата му изгоряла. Светията спокойно държал в ръката си горещата пръчка, а богатият едва се докоснал до нея и ръката му изгоряла.

Казвам: това е веруюто, което проповядваме. И вие можете, като светията, да хванете тази пръчка в едната си ръка и да се топлите с нея. Огън има в тази пръчка! Силата на човека е в това, в което той вярва. Това, в което човек вярва през целия си живот и не се

разколебава, е Божественото в него. Този е единственият капитал, който човек има в себе си и с който, всякога може да разполага. В това се заключава неговото спасение. Казвам: на тази почва, именно, един ден Бог ще застане и ще каже: „Лазаре, излез вън! Понеже на малкото си бил доволен, влез с него в благоволението на своя господар!" Аз съм за онова малко, за което се казва в Писанието, че то било едно малко камъче под езика. Езикът представя Словото Божие. На това малко камъче било написано името на човека. Това малко камъче е Божественото, което е скрито в човека, като малък зародиш, който очаква своето развитие. От него ще излезе съзнанието на бъдещия човек, който ще се нарече Син Божи, Син на Мъдростта.

„Лазаре, излез вън!" Сега и на вас казвам: като ви турят в гроба, при големите мъчнотии, при неразрешените задачи, кажете си: Ще дойде Христос и при мене и ще ми каже, като на Лазаря: „излез вън". В това седи силата на хората с високо съзнание. Съвременните религии, съвременните вярвания на хората са приготовления за вечното, което ще дойде като наследство, на което всички ще бъдат Синове Божии. Ако някой казва, че е Син Божи, а не чува гласа на Бога, какво показва това? Щастлив е онзи, на когото Бог е проговорил; нещастен е онзи, на когото не е проговорил. Достатъчно е Бог да е проговорил веднъж на човека. Ако два пъти му проговори, той губи. Изобщо, колкото повече пъти Бог е говорил на човека, толкова по-зле за него. Онзи, на когото Бог само веднъж е проговорил, той представя добрата почва, на която семето е паднало и дало плод стократно. Онези пък, на които Бог е говорил много пъти, представят неблагоприятните условия, при които семето се посажда. Значи, достатъчно е, веднъж само, Бог да запали свещта на човека, за да продължава тя вечно да гори. Онзи, в когото Божественото е събудено, представя запалена свещ от Бога, която постоянно гори и се разгорява. Първоначално, Той е вложил в човека дихание на живот, т.е. Божественото начало, което, поради непослушание, е затрупал с материя и, в края на краищата, заровил в гроба. Старите идеи и

вярвания умъртвяват Божественото в човека и го заравят в гроба. Най-после Божественото трябва да чуе гласа на Христа и да излезе от гроба. Значи, Бог, в своето динамическо проявление, иде днес да спаси човечеството, да реализира неговото възкресение. Божественото, вложено в човека, трябва вечно да живее, защото светът не е създаден за човека на материята, но за духовното в него.

Сега, мога да ви пожелая, да не се смущавате. Като слушате да се говори за възкресението, казвате: Дали това е вярно, или не? – Ако вярвате, вярно е; ако не вярвате, не е вярно. – Ама можем ли да носим това нещо? – Ако сте силни, можете да го носите; ако не сте силни, не можете. Едно трябва да знаете: новото учение няма за цел, да забавлява хората. В света има много забавачници, няма защо и ние да отваряме такива. Който иска да постъпи в забавачница, аз ще му кажа, де има такива; който иска да учи, ще му покажа, в кое училище да постъпи и при кои професори да се запише.

Давайте цена на Божественото и не казвайте, че Бог говори само на този, или на онзи. Всъщност, Бог говори само на себе си, т.е. само на Божественото. Като видя невежеството на хората, Бог ги остави да ходят сами в своите пътища, но като поумняха, Той започна да им говори чрез своя Син, Когото изпрати на земята, да ги спаси, да им покаже правия път и правия начин на живеене. Значи, Бог първо е говорил на хората чрез духовете, после – чрез ангелите, след това – чрез Сина си, а най-после и Той сам ще им проговори. Знаете ли, какво ще стане, когато Бог проговори на хората? Казано е в Писанието, че когато Бог проговори на хората, цялата земя ще изгори, а те ще се превърнат в прах и дим. Това значи: всичко непостоянно, всичко променчиво ще изгори, а мислите и чувствата на човека ще се видоизменят. Под свършване или изгаряне на света се разбира - ликвидиране с всички криви мисли, с всички измами и заблуждения. Ще изгори всичко нереално, а ще остане само истинското, реалното. Тогава всички ще разберат, че са братя, а Бог – техен Баща. Тогава всички ще разберат, че земята е създадена за благото на живите

същества, а вселената – за научни изследвания. Онези, в които Божественото е събудено, още днес могат да живеят по този начин.

„Лазаре, излез вън!"

Беседа от Учителя, държана на 10 март 1929 г. София – Изгрев.

КОЙТО ИМА НЕВЕСТАТА

"Който има невестата, жених е." (Йоана 3:29)

В света, от памти века още, съществуват известни институти, известни учреждения, произходът на които е неизвестен. Такива институти и учреждения, такива навици и черти съществуват и в живата природа, във всички живи, разумни същества, а най-много в разумните хора. За да разбере известна идея, известен институт или известно учреждение, човек първо трябва да разбира неговия дълбок вътрешен смисъл. Това разбиране не се постига само с теоретизиране. Теорията сама не разрешава въпросите. Например, в математиката се казва, че а+в=с. Това равенство още не разрешава задачите. Колкото пъти и да напишете това равенство, или както и да го замествате с живи числа, или каквито пермутации да правите с дадени величини, това пак няма да разреши въпросите. Има само един начин, по който може да се разреши тази задача. Кой е този начин? – Истината. Само истината освобождава човека. И действително, който следва истината, той е свободен човек. Това значи а+в=с.

Всички съвременни учени следват истината, а при това никой от тях не е свободен. Казват, че който има знания, наука, той е културен, свободен човек. Така ли е в същност? От памти века е имало учени хора, философи, а при все това не са били свободни. Ще кажете, че за да бъде човек свободен, трябва първо да уреди работите си. Работите на много хора са уредени, но те пак не са свободни. Значи, свободата не зависи от това, дали работите на човека са уредени, или не. Работите на хората могат да бъдат уредени, могат да бъдат неуредени, а при това те пак да не са свободни. Значи, за да бъде свободен човек, трябва да е придобил истината, да знае нещо. Докато е млад, човек идеализира нещата, представя си ги в такъв вид, в какъвто не са. Ако

започне да мисли за възлюбената си, той си я представя като божество, пише и прекрасни писма, коленичи пред нея, обещава и добър живот, щастие, богатство, само да се съгласи да отиде при него. Той мисли, че с нея заедно, ще влезе в Царството Божие. Без нея животът му се обезсмисля. Докато се оженят, всичко е добро; щом се оженят, и двамата започват да се чудят, защо не идва Царството Божие между тях. Те започват да съжаляват, че са се оженили, и казват: Не струва човек да се жени. – Щом не струва човек да се жени, това показва, че тази женитба не е от Бога. Защо? Защото всяка задача, която не може да осмисли живота, тя не е за живота. Ето защо, човек трябва да се стреми към онези задачи, които могат да му дадат начин, метод за разрешаване основните принципи на живота. Много задачи ще се дадат на човека, които той трябва правилно да разреши.

Съвременните хора трябва да знаят, че всичко, което става в живата природа, е разумно. Мнозина мислят, че външните условия са главните фактори. Наистина, външните условия са фактори в живота, но те не са единствени и най-важни. И човек е фактор, макар, че мнозина мислят, какво те не могат да направят нищо. Ако е вярно, че външните условия са единствени и най-главни фактори в живота, питам: защо е дошъл човек на земята? Защо тогава не се примири с всички външни условия, без да разсъждава, без да търси начини и средства за подобряване на тези условия? Ще кажете, че човек е роб на условията. Щом съзнава това, нека търси начин да се освободи. Как може човек да придобие свободата си? – Който иска да придобие свободата си, той трябва да следва истината. За тази цел човек не трябва да греши. Щом не греши, той ще се освободи от дълговете, които са го заробили. Някой казва: Аз не трябва да правя дългове. – С това въпросът не се разрешава. Лесно е да се каже така. То е все едно да се затвори човек някъде и да каже, че няма да прави дългове. Друг пък казва, че прави много грехове. – Той върши грехове, защото от векове още е складирал в себе си много неестествени желания, които сега бушуват в него и го карат да греши. Той ще престане да греши,

когато съзнае, че неестествените желания в него са чужди капитали, с които не трябва да се работи. Някой се влюбил и мисли, че той е родил тази любов. – Любовта не принадлежи на никого. Виждате, че едно животно се е влюбило и постоянно тича подир своята възлюбена. И в любовта на животните има етикеции, учтивост. Хората мислят, че само те имат любов и подобна на тяхната няма. – Не, всички живи същества, колкото малки да са, имат любов. И растенията, и животните имат любов. Любовта на растенията се проявява по различен начин от тази на животните; любовта на животните пък се проявява различно от тази на хората. Както да се проявява любовта на различните същества, тя все е любов. В този смисъл, хората трябва да обичат истината, да разглеждат нещата обективно, без да се заблуждават. Защо ще се заблуждават? Ще каже някой, че всичко може да направи. Щом каже това, той трябва да се подложи на опит. Нека се опита да дигне камък от сто килограма тежест, да види, дали всичко може да направи.

Един от европейските владетели бил много хвален от придворните си, но като разумен и мъдър, той не се подавал на техните ласки, и решил да им докаже своята сила и мощ на опит. Те го хвалили, че всичко може да направи, че може да спре духането на вятъра и движението на морето. "Твоята дума, господарю, на две не става." Той решил да ги изобличи, да им докаже, че не всичко може да направи, затова ги накарал да изнесат трона му и да го поставят на брега на морето, дето ставали най-големите приливи и отливи. Сам той седнал на трона си и наблюдавал, как идвали и се връщали вълните. Когато започнали силни приливи на вълните, придворните му казали: Ваше Величество, приливи идват, трябва да се отдръпнете! – Не се страхувайте, вие знаете, че аз мога да заповядвам на морето. Те пак му казали: Ваше Величество, приливи идват! – Заповядвам на морето да се отдръпне! Обаче, морето не се отдръпнало. – Както виждате, морето не ме слуша. Значи, всичко не ми се подчинява. По

този начин царят поставил въпроса ребром и доказал на своите придворни, че техните хвалби не почиват на действителността.

Следователно, всеки човек трябва да постави трона си край морето, да види, подчинява ли му се приливът на вълните или не. Ако приливът не му се подчинява, той трябва да постави трона си далеч от морските вълни. Това показва, че отношенията и възможностите на човека в живота са съвсем различни от тия, които той може да си въобрази. Животът на съвременните хора не е случаен, и трябва да се знае, че случайните неща са разумни, а обикновените – неразумни. Това, което постоянно става, е човешко; това, което случайно става, е разумно, следователно – Божествено. Когато изследват природните явления, учените казват за някой факт, или за някое явление, че е случайно. Обаче, те трябва да знаят, че случайните неща, именно, са Божествени. Тъкмо когато човек мисли, че няма изходен път в положението, в което е попаднал, вижда, че "случайно" се намира пред такъв. Викат лекар да прегледа някой болен. Лекарят дохожда при болния, пипа пулса му и констатира, че според правилата на медицината, след 24 часа болният ще свърши. Според правилата на медицината е така, този човек не може да живее повече от 24 часа, той непременно ще свърши, и никой не може да му помогне. Случва се, обаче, по някакъв неочакван обрат в болестта, болният се подобрява и оздравява. Много такива примери има в живота.

За изяснение на мисълта си ще приведа следния пример. Един американец, милионер имал млада, красива жена, която много обичал. По едно време жената на милионера заболяла сериозно. Той извикал най-видните лекари, дано и помогнат, но всички вдигали рамене, не знаели, какво да правят. Те се събрали на консулт, и всички единодушно решили, че болестта е неизлечима, и младата жена ще замине за другия свят. Като добросъвестни лекари, те решили да предупредят мъжа на болната за удара, който съдбата му готви, а същевременно той да съобщи на жена си, че часът и е

наближил и да се приготви да изпие горчивата чаша. Мъжът се наскърбил, натъжил, но нямало какво да прави; влязъл в стаята на жена си и внимателно и съобщил, какво я чака. Очите на младата жена се напълнили със сълзи, но след един момент тя се окопитила и казала на мъжа си: Няма какво да правя, освен да се подчиня на съдбата си. Ще отида на онзи свят, без да зная съществува ли такъв, или не. Искаше ми се още да поживея с тебе, но не съм господарка на съдбата си. Понеже много пъти си ми казвал, че ме обичал, искам да ми обещаеш нещо. Кажи, моля ти се, можеш ли да ми дадеш обещание за нещо, което да изпълниш? – Кажи, какво искаш? Ако мога, ще изпълня молбата ти, но предварително нищо не обещавам. Аз искам да постъпя като разумен, като честен човек пред тебе, а не като лъжец. – Искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се ожениш за друга, ще ми останеш верен завинаги. – Виж, това не мога да обещая. Може да срещна някоя млада, красива жена като тебе, да се влюбя в нея и да се оженя. Трябва ли тогава да изляза лъжец пред твоята памет? – Тъй ли? Тогава и аз няма да умра! И наистина, това потенциално желание на тази млада жена да не се разделя с мъжа си, било в състояние да я спаси. То предизвикало обрат в нейните сили, и в продължение на 24 часа тя се почувствала по-добре: станала от леглото и започнала да се разхожда из стаята си. Като дошли при нея, лекарите останали изненадани от това, което видели. След десетина дена младата жена била вече напълно здрава.

Казвам: едно мощно желание, колкото дълбоко да е скрито в човека, е в сила да го избави от смъртта; с него той може да преодолее всички препятствия, които се изпречват на пътя му. В тази жена се събудила ревност към мъжа и! Тя искала от него да не се жени за друга, да не обича друга жена. Толкова силно било това чувство в нея, че тя успяла да преодолее смъртта. Но престъпление е човек да изисква от някого той да не обича друг, освен него. Любовта е непрекъснат процес, тя не може да се прекъсва.

Съвременните хора търсят нещо велико в живота си, искат да се домогнат до любовта, да я придобият, но лекарите, както и хората на старите разбирания, казват, че не струва да се живее, че животът на човека е кратък, в 24 часа той може да замине за другия свят. В някои индуски книги се казва, че не струва да се живее. – Това е крив превод. Не струва да се живее, само когато човек се отклонява от правия път, от пътя, в който има растене и повдигане. Иначе, животът е красив и към него всички се стремят. Мнозина казват, че животът създава страданията. – И това не е вярно. Може да има в живота някои елементи, които създават страдания, но тия елементи не представят живота. Как е възможно, това, което обичаме, да ни създава страдания? Невъзможно е онзи, който ви обича, да ви създава страдания. Известно е, че любовта ражда живота. Следователно, ако животът създаваше страданията, тогава той не би имал никаква основа. Причините за страданията са в самия човек, но не в живота. От книгата "Бхагават Гита" е преведено на английски следното изречение: "Free from the bonds of action is that man who by means of Spiritual Knowledge hath attached himself to Wisdom and thus torn asunder the illusion of doudt – he indeet is free."

Всички хора говорят за свободата, казват, че всеки трябва да бъде свободен. Свободен човек е онзи, който не се влияе в действията си от външните условия. Някой иска да направи едно добро, но се влияе от външните условия. Този човек е роб на външните условия. Той трябва да се освободи от това робство. Кой може да го освободи? – Знанието. Чрез знанието човек се свързва с мъдростта. Щом се свърже с мъдростта, човек е в състояние вече да разкъса връзките, булото на илюзиите, които го правят роб. Мнозина мислят, че могат да постигнат известни блага без любовта, без мъдростта в живота, вследствие на което очакват всичко на готово. – Не, всеки трябва да приеме в себе си основното положение, че без любов животът не съществува. Любовта ражда живота. Освен това, между любовта и мъдростта има тясна връзка. Следователно, докато не постави

любовта и мъдростта за основа на своя живот, човек всякога ще се натъква на противоречия.

"Който има невестата, жених е." – Кой е женихът в природата? – Слънцето. Денят пък е невестата. Ние сме приятелите на слънцето и се радваме, че слънцето се жени за деня. Следователно, ние всеки ден присъствуваме на сватба, ядем и пием, веселим се, защото слънцето се жени. То всеки ден изгрява и се жени за деня. Казва някой: И аз бих желал да имам този жених, да бъда негова невеста. – Лесна работа. Стани ден, ще се ожениш за слънцето. Докато си човек, ти никога не можеш да се ожениш за слънцето. И тъй, като знаете, какво нещо е денят, и какво – слънцето, вие имате вече представа, какъв процес е сватбата. Какво представя сватбата за съвременните хора? Срещнат се двама души, влюбят се, пишат си приятни, хубави писма, докато се оженят. Щом се оженят, започват да се бият и карат помежду си. Защо се карат? – Мъжът не е доволен, че жената не е наготвила добре. Жената не е доволна от мъжа, че не е купил, каквото искала. – Тази женитба няма смисъл. Обаче, женитбата на слънцето за деня има смисъл, защото от изгрев до залез има ядене и пиене на общо основание. И вечер, като се върнете от сватбата, разправяте на близките си, че сте били на сватба, че сте яли и пили, че сте се веселили: птичките весело чуруликали, песни и музики сте слушали – навред веселие и радост. Кой не би пял, когато слънцето се жени? Това значи истинска женитба! Какво би станало, ако слънцето за един ден само би престанало да грее, т.е. да се жени? Когато женихът идва, всеки ден носи по едно любовно писмо. Толкова години вече, как слънцето и денят се познават! Те всеки ден се срещат, всеки ден има ядене и пиене, музика и песни, в чест на техните срещи.

"Който има невестата, жених е." Радвайте се когато някой се жени. Не чакайте само вие да се жените, че тогава да се радвате. Ако не се радвате на щастието на другите, вие никога не бихте могли да направите връзка с природата и ще казвате, че женитбата е глупава работа. Едно време хората са се женили, като възрастни, като стари, а

сега гледат, колкото е възможно по-млади да се женят. – Може ли стар човек да се жени? – Старите хора, именно, се женят, а не младите. – Ама нали млади моми и момци се годяват и женят? – Не, в природата не съществува такъв закон. Апостол Павел казва: ”Сгодих ви за Едного.” Това показва, че някои християни са сгодени от две хиляди години насам. Така трябва да си обяснявате нещата. Ако не ги обяснявате така, вие ще опозорите един институт, какъвто е връзката ви с Христа, връзката ви с разумната природа. В човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа има свещени неща, които трябва правилно да се изяснят, за да порасне човек в себе си. Така само човек може да придобие свободата си, да стане свободен, да не греши. Всеки трябва да бъде пионер за свободата, да ратува за нея, но не само за себе си, а за всички живи същества. Трябва ли в днешните времена да се подържа робството? Какво донесе робството за човека? – Страдания и нещастия. Нима мъжете не могат да поправят своите погрешки? Нима жените не могат да поправят своите погрешки? Нима учителите не могат да поправят своите погрешки? Нима свещениците не могат да поправят своите погрешки? – Всички хора са в състояние да поправят своите погрешки. Недоразуменията между хората произтичат от малки причини. Случвало се е любов между двама млади да се развали за малко червен пипер. – Как? – Младата булка турила в яденето малко повече червен пипер, отколкото трябвало, вследствие на което любовта между нея и възлюбения се развалила. При друг случай младата булка турила в яденето повечко масло, отколкото трябвало, и любовта между двамата се развалила. Щом любовта може да се разваля от такива дребни, малки поводи, това не е любов. Това са чувства, настроения, разположения, но не и любов. Вие трябва да си съставите ясна представа за човешките чувства, за човешките мисли и постъпки; вие трябва да разбирате проявата на ума, на сърцето, да ги различавате. Вие трябва да разбирате човешките способности, да ги различавате, и като художници да поставяте всяка способност на своето място. Затова,

именно, сте изпратени на земята да се учите, да придобиете велика наука.

Казвате: До кога ще учим? – И на 120 г. да станете, пак ще учите и няма да се подпирате на тояга. Съвременните хора взимат един период от 45-50 г. и като стигнат тази възраст, казват: Остаряхме вече, главата ни побеля, не можем да учим. – В кой кодекс на Свещената книга е писано, че като остарее, човек не може да учи? – Никъде не е писано такова нещо. При това, никъде в Божествената книга не е писано, че старите, или младите ще наследят Царството Божие. Следователно, в духовен смисъл, под думата "дете" се разбира човек, който има пластичен, подвижен ум и душа, със стремеж за придобиване на знания, които да прилага в живота си, за да го изправя и повдига. В това отношение съвременните хора трябва да представят извор, който постоянно да дава и да възприема. Те не трябва да спират теченията на своя живот, да образуват блата. Водата в тях трябва да има външен излаз, да изтича навън, да и се втича навътре. Това значи придобиване на любовта навътре и предаване на любовта навън. – Де и как ще употребим любовта, като я придобием? – Много нещастни хора има в света, които очакват отнякъде да им дойде помощ. Ето, срещате, например, двама влюбени, но Господ не ги благославя. – Защо? – Защото не използуват правилно любовта, която им е дадена. Те се чудят, какви подаръци да си дават един на друг. – Няма защо те да се даряват помежду си. И без това те са дарени, имат най-големия дар – Любовта. Подаръците трябва да се дават на бедните, на сиромасите. Това е Божествена постъпка. Казвате, че Бог живее във всички хора, а при това не се обичате. Срещате някого и му казвате, че трябва да ви обича. – Щом казвате, че Бог живее във вас, само по себе си ще се обичате, защото казано е, че Бог е Любов. Да изисквате хората да ви обичат, това е насилие. – Любовта не търпи абсолютно никакво насилие. – В любовта човек е абсолютно свободен. Следователно, като човек, дълбоко в душата си, аз трябва да съзнавам любовта и сам да я прилагам, без никакво

външно насилие. Всеки трябва да бъде искрен в любовта си. Не е въпросът да обичате хората, но да проявявате любовта си, и то всеки по свой специфичен начин. Тъй щото, хората се различават един от друг по своя специфичен начин на изразяване на любовта, по своя специфичен път на развитие.

И за това казвам: Дойдете ли в известни отношения помежду си, не се отклонявайте един друг от пътя, който Бог ви е начертал, но помагайте си в този път. Двама души могат да се срещнат в един общ център. Какво трябва да направят? – Ще се спрат за малко, ще си поговорят, и ще продължат пътя си. Пътищата им се кръстосват, без да си пречат един на друг. След време ще се срещнат на друг общ център: пак ще се спрат за момент, ще се поздравят, ще си поговорят малко, и ще продължат пътя си. Не е нужно дълго време да се спират на разговор, нито пък да се отклоняват от пътя си: всеки ще следва точно своя път без никакво отклонение. Злото в света се заключава в това, че другите хора отвън искат да определят пътя на човека, като му казват: Така трябва да мислиш, да чувстваш и да постъпваш! Кой трябва да определя пътя на човека? – Човек на човека не може да определи пътя, защото той не му е дал нито ума, нито сърцето, нито тялото. Тогава, как може да си задържа тази привилегия да определя пътя на човека? Ако човек има задължения към някого, то е към Първата Причина, Която му е дала всичко, но не и към онзи човешки бог, в името на когото се вършат ред престъпления. Всеки човек има право да вярва в някакъв свой бог, но в края на краищата той ще се увери, че съществува Един Бог, Който е определил съдбините на хората и начертал пътя на тяхното движение. Велик и дълготърпелив е Той, оставя всеки човек свободно, да върши, каквото иска. Ако човек върши престъпления, един тих глас отвътре му нашепва: Това, което вършиш, е престъпление от него нищо няма да придобиеш. – Ама еди-кой си философ е казал другояче. – Щом искаш да постъпиш според философията на този учен, свободен си. Без да мисли понататък, човек извършва престъплението, но после започва да плаче.

– Защо плаче? – Скочил от високо място и се ударил. – Кой го накарал да скочи? – Неговата възлюбена. Той се качил на високо някъде, но неговата възлюбена го накарала да скочи, за да и покаже, че я обича, и да отиде при нея. Той скочил, доказал и, че я обича, но като не знаел да скача, счупил крака си. След това възлюбената му съзнала, че направила погрешка и тръгнала да търси лекар да му поправи крака. Той пък съзнал своята погрешка, че се отклонил от пътя си. Като минал тази опитност, той пише на възлюбената си, която го заставила да слезе при нея: О, любезна моя! Моят път не минава през това място. Аз съм на канарата горе и не мога да сляза при тебе. Друг път ще се срещнем, и тогава ще си поговорим.

Съвременните хора искат да им се каже нещо сериозно, с което да оправдаят света. – Нима досега не са говорени сериозни работи? Нима досега не са държани сериозни, строги проповеди? Какви ли епитимии не са налагани на хората, какви ли затвори не са съществували, колко глави са отнети, но въпреки това светът още не се е оправил. Защо? – Не е този пътят, по който светът може да се оправи. Не е този пътят, по който човечеството може да се подобри. Хората се намират пред големи противоречия, без да знаят, че причината за тези противоречия са те сами. Някой скача, играе, дига прах около себе си и мисли, че този прах е навсякъде. Чуди се той, кой е дигнал този прах. – Прахът е само десетина метра около него, и той сам го е създал. Така мислят и пътниците, които минават през някои прашни места в пустинята. Те се чудят, как да се освободят от този прах. – Спрете движението, и прахът ще се уталожи. Престани да човъркаш, да ровиш нещата и всичко ще се уреди. – Ама как ще оздравея? Дали ще оздравея някога? – Вероятността, че ще оздравееш, е толкова голяма, колкото и вероятността, че няма да оздравееш. Сто на сто можеш да оздравееш, и сто на сто можеш да не оздравееш. Това са две възможности, две вероятности; от тебе зависи, коя от двете ще приемеш. Ако приемеш първата, ще оздравееш; ако приемеш втората, няма да оздравееш. Това е закон, в който няма никакво

изключение. Ако кажеш, че 90% можеш да оздравееш, само 10% ще има изключение; ако кажеш, че 90% няма да оздравееш, пак 10% ще има изключение. Същото се отнася и до вярата. Когато някой казва, че не може да вярва в нищо, това подразбира изобщо, че той не може да не вярва, но не вярва в нещо специално. Вярата подразбира вяра в Първичния Божествен закон. Човек вярва само в Божественото, а в човешкото може да има само вярвания. Когато вярата се отнася до Божественото, там няма никакви изключения. Но понеже науката казва, че няма правило без изключения, тогава изключенията се заключават в това, че човек може да умре. Правилото е, че човек живее, а изключението, че човек умира.

В древността някога един адепт се влюбил в една царска дъщеря. Името на адепта няма да кажа, да не го смущавам. Когато съобщаваме имената на духовете, ние ги смущаваме. Ако кажа името му, ще го изложа. Затова, нека той слуша, какво се говори, какво е станало с някой адепт, без да съобщавам името му. Той бил беден, набожен човек и си мислил, че като напише едно хубаво писмо, царската дъщеря ще му обърне внимание. Написал своето първо любовно писмо, но царската дъщеря го върнала назад. Той се обърнал към Бога с гореща молитва, Господ да му покаже начин, как да обърне внимание на царската дъщеря да го обикне. След дълги и продължителни молитви, учителят му най-после дошъл при него да му покаже начин, чрез който царската дъщеря да му обърне внимание. Адептът си мислил, че учителят му ще го превърне в левент момък, с богатство и сила на маг, който ще може с магическата си пръчица да прави, каквото пожелае, та по такъв начин да застави царската дъщеря да се влюби в него. Обаче, учителят му казал: Аз ще те превърна в хубав скъпоценен камък, в диамант, голям колкото орех, и винаги ще седиш на врата на своята възлюбена. Освен това, през целия си живот ти ще мислиш само за нея, ще се грижиш да я освободиш от всички злини, които могат да и се случат, ще и съдействуваш във всяко добро, което тя пожелае да постигне. Ако тя

обикне някого, и в това ще и съдействуваш. Казано и свършено: адептът се превърнал в голям диамант и се видял на врата на царската дъщеря. От очите на адепта се търколили две сълзи и си казал: Дотам ли дойдох, че трябваше да се превърна в камък? Царската дъщеря не знаела, отде е дошъл този диамант, но всяка вечер, като го сваляла от врата си, тя го милвала, гладила и казвала: Обичам те макар да не зная историята ти. Кой знае на каква дълбочина си бил в земята! Нищо не зная за тебе, но те обичам. Така се разговаряла царската дъщеря всяка вечер със своя диамант, а той мълчал. Това е изкуство! Да седиш на врата на царската дъщеря, тя да се разговаря с тебе, а ти да мълчиш. Да се качиш на бунището, като петела, и да изкукуригаш, да изпляскаш с криле, това още не разрешава въпроса. Петелът казва, че без него не съмва, но така ли е в същност? – И без петли съмва, но ако има петли и не пеят, земетресения стават. Що е петелът? – Петелът е умът, с който човек трябва да мисли. Ако във всяка работа човек не вложи ума си, да обмисли добре, какво да прави, пак ще съмне, но земетресение ще стане. Що е земетресението? – Фалит, фалимент.

Ученик отива на училище, но с неприготвени уроци. Той прочел само една страница от зададените уроци, и предварително отишъл на черква, да се помоли, дано му се падне тази страница, която прочел. Помолил се, но работата не излязла, като очаквал. Защо? – Невъзможно е да стане това, което той желае. И вие всеки ден вадите страницата, която сте прочели, но работите ви не вървят напред. Защо? – Животът не се състои само от една страница. Смисълът на живота не седи в разрешеното, но в неразрешеното. Не са важни радостите в живота, но важни са мъчнотиите и страданията, с които трябва да се справяме. Страданията носят щастието на човека. Като не разбират философията на страданията, хората бягат от тях, не искат да страдат. Ако Бог, Който е велик, мощен, намираше, че може без страдания, Той би създал един свят без страдания. Страданията и мъченията, които хората преживяват, се дължат на благата, с които те

разполагат. За какво убиват богатият? – Заради неговите пари. Имаш красива жена, за която ти завиждат. Ти си съдия някъде, но ако не задоволиш една от страните, могат да те убият. Значи, вашите блага са причина за страданията ви. – Това не е живот, нито разбиране на живота. Трябва ли човек да носи юлар на главата си и да казва: Няма какво да се прави, ще се живее. Такъв е животът, такива са условията. Не, смисълът на живота не е в юлара. Да се оставиш съзнателно да ти турят юлар и да мълчиш, да мислиш, че това е живот, не е право. Смисълът на живота не е в това да турят юлар на главата ти и да ореш като вол. Ако трябва да ореш, направи това от любов. Нямаш ли любов, извади рогата си, измъкни главата си от юлара и бягай в гората на свобода. Когато господарят ти дойде при тебе и те потупа по гърба, ти ще му работиш от любов, и то само четири часа. След това ще напуснеш работата, ще отидеш в гората да изпълниш някои свои задължения, да присъствуваш на сватба. На другата сутрин пак ще посрещнеш слънцето, ще присъствуваш на неговата сватба и ще продължиш работата си. Но тъй, да уреждаш живота си, да очакваш хората да те облагодетелствуват, за това не мисли. Разумен трябва да бъде човек, да разбере смисъла на живота! Следователно, природата забавлява глупавите хора; учи умните хора, а на мъдрите открива своите тайни. Който иска да се забавлява, той ще знае, към коя категория спада; който е умен, и той ще знае категорията си, а който е мъдър, той ще разбере великите тайни на природата. Така разпределени хората, по категории, никой не може да заеме друго място, освен това, което природата му е определила. Никакво разместване не може да става – всеки отива в съответната за него категория.

И тъй, всеки трябва да направи вътрешен подбор на своите мисли, чувства, постъпки и да ги постави на съответните им места. Всеки трябва да има ясна представа за пътя, по който върви, за капитала, с който разполага. С други думи казано: всеки трябва да има връзка с Великото, ако иска да бъде свободен. Великото, което

свързва човека, едновременно му дава свобода, прави го свободен. Свободният човек е постоянен, устойчив. Каквито и да са външните условия, този човек остава всякога един и същ. Той външно само се изменя, но вътрешно остава неизменен. Този е Божественият закон, който всички признават, но малцина изпълняват.

”Който има невестата, жених е.” Сега ще направите превод, кое у вас отговаря на слънцето и кое – на деня. Животът ви, това е вашият ден. За слънцето вие сами ще си отговорите. Едно трябва да знаете, че на земята само слънцето се жени за деня. Месечината, звездите, хората могат само да се радват на слънцето, т.е. на жениха и на неговата невеста. Наистина, ние можем само да се радваме на тази сватба, на този вътрешен процес, чрез който се внася в света нещо велико и радостно. Когато някой се оплаква от своите нещастия, причината за това е, че той никога не е присъствувал на сватбата на слънцето. Ако има нещастни между вас, аз още утре ги поканвам на сватбата на слънцето. Само по този начин те ще се обновят, ще намерят истината, която ще ги направи свободни. Веднъж живея, мисля и съм свободен, това е истината за мене. Трябва ли сега да ми се доказва, какво нещо е истината? – Ама трябва да те науча, как да живееш. – Ако си майстор, готов съм да те слушам. Ако си майстор цигулар, или велик художник, готов съм да се уча при тебе. Най-добрият учител, обаче, е природата. Тя обновява, тя носи мир за всички живи същества. Стремете се всеки ден да придобивате по нещо, колкото малка да е тази придобивка. В нея има растене, подем. Учител пита ученика: Колко е 1+2? Ученикът отговаря: 1+2=3. Какво е разрешил ученикът с тази задача? – Нищо не е разрешил, защото той не знае отношенията между тия числа. Той казва само, че 3-1=2, или 3-2=1. Значи, като се намерите в известно противоречие, ще започнете да вадите, за да изправите погрешката си.

Мнозина мислят, че като отидат на небето, между ангелите, между възвишените същества, ще придобият знания. – За онези, който вярват в това, така е, но какво ще кажат тия, които не вярват в

съществуването на ангелите? Те поне вярват, че в света има мъдри, учени хора. Мислите ли, обаче, че ако един неспособен човек отиде при един мъдър, при един учен човек, той ще се занимава с него? Ще му каже: Моля, освободете ме, зает съм, имам важна работа. Учените хора са като англичаните, не се извиняват много на гостите си. Щом отидете на гости в дома на някой англичанин, ако е зает, той поглежда часовника си, взима шапката си и казва: Извинете! – и си излиза. Никакви обяснения не дава той, че е зает, че е обещал някому среща, и не се интересува, ще останете ли в дома му, или ще си отидете. Българинът постъпва точно обратното: и да е зает нещо, и да е обещал някаква среща, щом му дойдат гости, готов е всичко да отложи. Ако не може да отложи, ще обяснява, ще се извинява. Така постъпва и младата мома. Тя има някакво верую, вярва в Бога, но щом срещне някой млад момък, влюбва се в него и се отказва от вярата си, и от Бога – за нея е важно да живее добре с този момък. И момъкът се отказва от вярата си заради момата. Но и двамата не успяват в живота. Нищо не очаквайте от човек, който е готов да се откаже от своето верую, от своето убеждение. Според мене, ето как трябва да постъпи момъкът, когато види, че заради него момата е готова да се откаже от убежденията си. Той трябва да и каже: Понеже ти се отказваш от убежденията си, аз не мога да се оженя за тебе, защото утре ти ще се откажеш и от мене. – Ако е въпрос човек да се откаже от несъщественото, от преходното в своя живот – разбирам, но да се откаже от идеала на своята душа – не разбирам.

Една мома срещнала един момък и му казала: Слушай, аз имам морал, от който никога не отстъпвам. Той е следният: Главата си никога не меня; очите си никога под наем не давам; езикът си никога на пазар не пращам. Ако и ти имаш същия морал, съгласна съм да се оженя за тебе; иначе, не се съгласявам да живея с тебе. Казвам: всичко в света може да се промени, но главата на човека – никога. – Ама снели главата на еди-кого си. – Ако някой снеме главата ти от раменете, ти не си човек. И сто пъти да снемат главата ти, тя пак

трябва да отиде на мястото си. Това значи човек! Разбойници срещнали един адепт и му казали: Дай скоро парите си! – Не мога да ги дам. – Главата ти ще снемем! – Можете, опитайте се! Един от разбойниците махнал с ножа си и отсякъл главата на адепта. Той се навел, взел главата си от земята и я турил на мястото и. – Дай скоро парите си! – Не мога, те са определени за друг. Разбойникът пак махнал с ножа, свалил главата на адепта. Последният се навел, взел главата си и я турил на мястото и. Най-после, когато ръката на разбойника отмаляла, той се отказал да се бори с адепта. Адептът ми казал: Колкото пъти да сваляш главата ми, ще знаеш, че парите си никога няма да ти дам. – Това значи смелост! Питам: колцина от съвременните хора, като видят, че главата им ще слезе от раменете, няма да дадат съкровището си, което Бог им е дал? Смелост, решителност, безстрашие се изисква от вас. Вие искате сега да ви се говори научно. Питам: с езика на коя наука искате да ви се говори – с езика на човешката, или с езика на Божествената наука? Каква наука е тази, която внася страх и трепет в човека и го кара да се бои от сянката си?

Съвременната наука върви по един Божествен път. От невидимия свят са пратени на земята хиляди и милиони хора да работят в науката, като прилагат Божествените принципи. Има учени, които не прилагат тия принципи, затова и техните теории пропадат. – Не, човек трябва да работи с Божествените принципи, да ги прилага в живота си, да бъде носител на истината.

"Който има невестата, жених е." Тази беседа е необходима за вас, да можете правилно да разрешавате мъчнотиите си. Не чакайте да остареете, че тогава да станете учени. Учете се през цялата вечност. – Трябва да се живее! – Не мислете за това. Мислете само за днес, а не и за утре. Като станете сутрин, пригответе се вътрешно да отидете на сватба. Считайте, че сте сватбар, и се радвайте на жениха, който има невестата. Днес слънцето грее, и сватбарят, женихът е отгоре. Радвайте се! – в това седи великото учение. Този е пътят, по който

могат да дойдат всички блага в света. Този е пътят, по който могат да се развият дарбите в човека. Учителят по цигулка може дълго време да разправя на ученика си, как трябва да свири, но това не е достатъчно. Учителят трябва да вземе цигулката си и да покаже на ученика, как да свири. Има неща, които не могат да се предават устно. Следователно, и в такава беседа, като днешната, всичко не може да се предаде, но който мисли правилно, той може да се ползува.

Ученик среща на пътя учителя си – велик мъдрец, и вижда, че след него вървят много ученици: един иска едно, друг – друго. Ученикът достига учителя си и му казва: Моля, дайте ми адреса си. Учителят му казва само една дума. Ученикът разбира смисъла на тази дума, благодари и се отдалечава. Другите ученици продължават да вървят след учителя си, блъскат се един друг, искат му нещо, но не разбират, какво им отговаря. Казвам: искате ли нещо от учителя си, сам ще отидете при него, ще му кажете само една дума и като ви отговори, ще се отдалечите. Има неща, които човек сам трябва да извърши. Той сам ще отиде на сватбата, сам ще яде, сам ще диша, сам ще гледа. Ако ти сам не ядеш, ако сам не дишаш, ако сам не гледаш, кой друг ще извърши тази работа заради тебе? Който диша, който яде, който гледа, той е човекът. Ако чакате хората да свършат вашата работа, де оставате вие? Дето има ядене, дишане, радост и веселие, там е сватбата. Кой може да присъствува на сватбата? – Само онзи, който се е приготвил за сватба. А приготовленията за сватбата, това са мъчнотиите и страданията, през които човек неизбежно трябва да мине.

"Който има невестата, жених е." Една сватба има на света, и малцина са поканени на нея, защото не вярват. Ще дойде великият ден, когато всички хора ще бъдат поканени на голямо угощение. За този ден Христос е казал: "Идете, повикайте ги да напълнят стаята, да присъствуват на угощението!" Тогава майката ще приближи до леглото на детето си и ще каже: Ставай скоро, че слънцето ще изгрее!

За онези, които мъчно се събуждат, които дълбоко спят, има един смешен анекдот.

Ще ви приведа този анекдот да се посмеете. Един американец милионер обичал да си поспива повечко, пък и дълбоко спял, та закъснявал често и си създавал големи неприятности. Като си лягал вечер, казвал на слугата си да го събуди, да не закъснее за работа. Сутринта слугата влизал внимателно в стаята на господаря си и започвал да го събужда. Ядосан на слугата си, че го безпокои, той ставал набързо от леглото си, набивал го добре, изпъждал го навън и отново лягал да спи. Такъв бил обичаят му, но затова и слугите често се сменяли. Най-после дошъл един едър, снажен, смел слуга, който внушавал респект дори и на господаря си. Един ден господарят му казал: Слушай, ще ти плащам месечно по сто долара, но ако можеш всяка сутрин да ме събуждаш на време, за всяко събуждане ще ти давам още сто долара. Ако не успееш да ме събудиш, ти ще ми дадеш тази сума. Приемаш ли това условие? – Приемам. На сутринта слугата влязъл в стаята на господаря си и започнал да го събужда. Господарят скочил от леглото си, ударил една плесница на слугата, и по обичая си, легнал отново да спи. Обаче, слугата казал: Тъй ли ще ме изнудваш мене? Той се хвърлил върху господаря си и му ударил една плесница. Започнала се една борба под юргана: господарят удря, и слугата удря, докато най-после господарят станал, дал стоте долара на слугата си и му благодарил, че могъл да го събуди.

Казвам: всеки човек има такива характерни черти, като тия у този господар. Ще станете от леглото си, ще ги разтърсите, а отгоре на това ще дадете на слугата си сто долара. И след това, щом слънцето се покаже, веднага ще бъдете готови за работа. Има нещо в човека, с което трябва да се бори юнашки, но разумно, без да се обезсърчава. Този е пътят. Злото в света е лошият господар, който има обичай да бие слугите си. И ако вие не знаете, как да се справите с това зло, то ще снеме кожата от гърба ви. Ако знаете, как да се справите, ще вземете стоте долара от него. Като види, че имате убеждения, че сте

разумни, злото ще каже: Заслужава да се живее добре. Толкова кожи досега съм снел, но отсега нататък вече отстъпвам. И в злото има жест, и то може да възнаграждава.

"Който има невестата, жених е." А приятелите негови се радват, че участвуват заедно с жениха на сватбата.

Беседа от Учителя, държана на 17 март, 1929 г. София – Изгрев

САМ ОТЕЦ

”Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох.” (Йоана 16:27)

”Защото сам си Отец ви люби.” – Този е един от мъчните въпроси за разбиране и за асимилиране. Няма по-лесна работа от тази, да разбереш любовта, но и няма по-мъчна работа, да възприемеш любовта и да повярваш в нея. Казвате, например, че вярвате в нещо. Днес вярвате, утре не вярвате, изменяте на вашата вяра. Днес вярвате в Бога, утре не вярвате. Това показва, че не сте установени в тази, тъй наречена Абсолютна реалност. Това се дължи на обстоятелството, че човек минава през три различни състояния: Един ден той живее в главата си, и тогава е мислещо същество. На другия ден слиза в сърцето си и започва да чувства. На третия ден слиза в стомаха си, и тогава всичките му работи се разбъркват, всичко става на каша. Той намира, че разбиранията му не са такива, каквито са били вчера; чуди се защо хората са станали такива лоши, толкова неразбрани. – Причината за това разбъркано състояние в него не са хората, но като слязъл в стомаха, в кашата на своя живот, той мисли, че тази каша е вън някъде. Този човек разсъждава, спори, съди хората и мисли, че има някаква велика философия. – Има той философия, но философията на стомаха. Следователно, има три вида философия: философия на стомаха, философия на сърцето и философия на ума.

Учител по философия преподавал на учениците си урок върху принципите на живота. След това запитал едного в какво вярва. Ученикът отговорил: Аз вярвам в човек, който има една глава и две ръце. – Че човек има една глава, това е важното, но че има две ръце, това не е толкова съществено. Учителят му казал: Аз пък вярвам в човек, който има една глава и две очи. – Кой от двамата е прав:

учителят, или ученикът? – Учителят е на правата страна. Защо? – Защото, като има глава и две очи, човек ще определи посоките на своята мисъл, на своите чувства и на своите движения. После учителят казал: Аз вярвам в човек, който има едно тяло и две ръце. Ученикът отговорил: Аз пък вярвам в човек, който има едно сърце и два крака. Едва на края ученикът казал истината.

Защо учителят е казал едно, а ученикът е казал друго, това са задачи, върху които трябва да мислите. Вие сами трябва да разрешите тези задачи, а те не се решават лесно. Когато някой казва, че разбира числата, разбира аритметика, трябва да имате пред вид, че съществуват степени в разбирането. Има числа, които са качествени; има числа, които не са качествени, нямат никакво качество в себе си. Въпреки това, и едните, и другите са числа. Казвате: Какви са качествените числа? Например, имате един диамант и един прост, обикновен камък, еднакви по големина. И в двата случая имате числото едно, но първото число, първата единица е качествено число, а втората – обикновено число, обикновена единица. С първата единица можете да обиколите света, да свършите науките си; с втората единица и десет крачки не можете да извървите. Казвате, че имате големи познания за света. – Можете ли с тези знания да обиколите света? – Не можем. – Тогава нямате никакви знания. Ако имате положителни знания, с тях трябва да обиколите света. Ако имате знания за небето, с тези знания трябва да отидете на небето и там да продължите учението си. – Ние не знаем, преди всичко, има ли небе, или няма. – Щом не знаете това, вие имате един прост, обикновен камък, едно просто число, проста единица, която можете сто пъти да напишете на дъската, и сто пъти да я заличите. Някой напише на дъската числото 1566. – Какво означава това число? – Имам да вземам толкова лева, но съм готов да ги простя. Друг пише числото 1755. – Какво означава това число? – Имам да давам толкова лева, но няма да ги дам. – Ето, и двамата пишат числа, но единият

прощава, а другият не е готов даже своя дълг да изплати. Разбирания са това.

”Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте.” – Този стих е мъчен за разбиране. Защо? – Защото казвате, че любите Бога, а не вярвате в Него. Това е неразбиране. Любовта не се изразява във време и пространство. Често казвате: Аз любих един човек цяла година. – Невъзможно е да любите човека цяла година. Вие не можете да го обичате нито цял месец, нито цял ден, нито цял час, нито цяла минута. Да се говори така, това значи неразбиране на любовта. Любовта се изявява извън времето и пространството. Това може да е противоречиво на вашите разбирания, но нека съществуват противоречия. Неизбежни са противоречията в живота.

Седите някъде замислен и покрай вас минава един ваш неприятел – удря ви по крака с тоягата си и продължава пътя си. Неприятелят ви само един път ви е ударил с тоягата си, но вие дълго време усещате болката. Ден, два, три, седмица и повече вие се оплаквате от болка в крака. Тъй щото, това, което наричате любов, е последствие, отражение на онзи удар, който любовта ви е причинила. Тя един път само ви е посетила, а вие дълго време помните нейното посещение. Като не разбира любовта, човек казва: Изгоря ми сърцето от любов! – Каква любов е тази, която гори сърцата на хората? Ако наистина любовта гори сърцата на хората, как могат да любят с изгорели сърца? Когато изгори, сърцето не е годно вече за любов. Друг се оплаква, че любовта го уморила. – Каква любов е тази, която уморява хората? Който умира от любов, той не разбира любовта. Слушате някой да казва, че като умре, иска неговата възлюбена да дойде на гроба му, да пролее две сълзи за него и да му посади едно цвете, което да разнася своето благоухание. – Това са възгледи на народа за любовта, от които се вижда неговото умствено и духовно разбиране за живота. Какъв прогрес можете да очаквате от народ, от общество, или от човек, които имат такива разбирания? След всичко

това хората ще говорят за усилията, които са правили за преодоляване на трудностите в живота. – Никакви усилия не са правили. Техните усилия съставляват едва една хилядна част от секундата, т.е. един кратък момент от времето. И това усилие е дало резултати, но хората трябва да продължават в това направление, да не спират. Като правят усилия, те ще се домогнат до смисъла на живота. Смисълът на живота седи във вътрешното разбиране и прилагане на закона на любовта. Три велики закона управляват битието: Законът на абсолютната реалност, законът на абсолютната разумност и законът на абсолютната материя.

Какви са съвременните разбирания за материята, за силата – оставям настрана. Не е лошо човек да има различни философски възгледи за нещата, но много от тях са детински възгледи, и те сами ще напуснат човека. Малкото момиченце играе с кукли чки, но трябва ли, като порасне, като стане 21 годишна мома, да и казваме да напусне куклите? Те сами ще я напуснат. Когато казвам, че куклите сами ще ви напуснат, разбирам, че като се ожени човек и роди деца, след време децата му сами ще го напуснат. Децата ти, това са твоите кукли, с които си играл, които си къпал в коритото, които си обличал и събличал, които си идеализирал. Като пораснат, твоите кукли ще те напуснат, ще отидат в странство да учат, без да помислят за тебе. Какво лошо има в това, че куклите ти те напуснали? Те бяха писма от невидимия свят, изпратени до тебе да ги четеш и да се учиш от тях. В тези писма имаше скрито богатство, но ти не се сети да ги отвориш, да прочетеш онова, което е написано в тях. Тези писма останаха затворени книги за тебе, от които не можа да се възползуваш. Всеки човек носи в себе си нещо хубаво, дълбоко скрито в гънките на неговата душа. Ние виждаме само външния човек, който постоянно се мени. В какво седи тази промяна? – Листата на книгата на неговия живот постоянно се обръщат. Като гледате само външната страна на тези промени, вие казвате, че човек расте, развива се, остарява, докато един ден умре. Това показва, че листата на неговата книга всеки ден

се обръщат. Мъдрецът, който чете от тази книга, като я свърши, затваря я, взима я със себе си, а ти плачеш, страдаш, че детето ти умряло. Казваш: Взеха детето ми! – Как е възможно някой да вземе твоето дете? Ако е твое, никой не може да го вземе. Щом са го взели, това дете не е било твое. То е твое храneниче, изпратено при тебе само да го отгледаш и изучиш. Един ден неговите майка и баща дохождат да си го вземат. – Ама аз съм го отгледал, изхранил, харчил съм за него. – Колко ви струва всичко? Детето е живяло на земята десет години. Ако всяка година сте харчили по десет хиляди лева, изразходвали сте всичко сто хиляди лева. Ето, вземете сто хиляди лева, а ние ще си вземем детето.

Днес всички хора се разочароват от живота. Защо? – Защото не го разбират. Щом се натъкнат на страдания, на нещастия, те казват: Светът не е добре създаден. – Дали светът не е добре създаден, или ти не го разбираш, това е друг въпрос. Ти мислиш само, че светът не е добре създаден. Ако мислиш, че светът не е добре създаден, ти си мъдрец; пък ако мислиш, че великият свят не е добре създаден, ти си глупец. Кое от двете положения е верно: глупец ли си, или мъдрец? На този въпрос всеки сам ще си отговори.

"Защото сам Отец ви люби." – В този стих Христос изнася една истина без да я доказва. По-нататък Той продължава: "Понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох." – Тази е една реална истина, изказана в нейните взаимни отношения. Всяка майка и всеки баща биха ви залюбили, ако вие вземете тяхното изгубено дете и го приютите към себе си, в своя дом. Родителите на това дете ще ви благодарят, ще залюбят не само вас, но и дома ви. Детето ще ви разправя за своите майка и баща, а вие ще вярвате в това, което ви говори. Има хора, които от две хиляди години насам не могат да повярват, че Христос е излязал от Бога. Те искат да им се докаже това. Питам: ако започна да ви доказвам това, на моите думи ли трябва повече да вярвате, или на Христовите? Ще вземе някой да разпитва, кой съм, отде съм дошъл. Моите думи ли ще бъдат по-верни, или

Христовите? Ако не вярвате в думите на Христа, целият свят не би могъл да ви убеди, че Христос е от Бога излязъл. Нито пък вие можете да опровергаете, че този, който е от Бога излязъл, в същност не е от Бога излязъл. За всеки даден случай нещата могат да бъдат, или да не бъдат.

"Защото сам си Отец ви люби, понеже вие повярвахте, че аз от Бога излязох." – Този стих изразява състояние на чистата душа, която приема нещата тъй, както са в действителност. Обаче, съвременните учени са големи скептици и казват, че ако човек не се съмнява, науката не може да прогресира. Да се твърди това, то е все едно да се доказва, че ябълка без червей не може, че дом без дим, без огън не може, че живот без глад не може и т.н. – Това са твърдения, които не могат да се доказват. Това са твърдения, които не издържат критика. Аз оспорвам твърдението, че дом без огън не може. Човешкият дом не може без огън, защото човек познава огъня, но какво ще кажете за дома на другите животни? Птиците, рибите, млекопитаещите употребяват ли огън? Следователно, нашият огън е относително нещо, той не е абсолютно реален, той не е необходим за всички живи същества. Обаче, има един огън, без който никой дом не може. Той е огънят на слънцето, огънят на живота. При този огън всичко живее, всичко съществува. Ако този огън изчезне, с него заедно изчезва и животът. Следователно, ако човешкият огън искате да направите вечен, вие заставате на една фалшива философия, която, сама по себе си, не е вечна. Едно от свойствата на човешкия огън е, че той постоянно се запалва и загасва. Свойство на Божествения огън е, че като се запали веднъж, никога вече не загасва – той е вечен огън. Мястото около човешкия огън е много малко, тясно, вследствие на което се явява спор между хората, кой да бъде по-близо до него, кой – отдясно на огъня, кой – отляво и т.н. Мястото около Божествения огън е неограничено, вследствие на което всеки може да седне, дето иска. Божественият огън не създава никакъв спор, никакви недоразумения и противоречия между хората.

Сега направете превод на огъня, да видите, на какво представя символ. Съвременните хора едва сега са започнали да изучават огъня на любовта. Те още не са достигнали до областта, в която функционира огъня на любовта. Те още не са достигнали до света, от който любовта слиза. Те още не са разбрали и изучили степените на този огън на любовта. Има любов, на чийто огън може да се свари яйце; има любов, на чийто огън може да се свари боб; има любов, на чийто огън може да се опече агне; има любов, на чийто огън може да се опече цял човек; има любов, на чийто огън човек може да се стопи, или да обезумее. Обаче, има любов, на огъня на която човек може да изживее най-големите радости. За да се изпита този огън, човек трябва да е чист.

Сегашните хора са дошли до положение, при което трябва да се подложат на вътрешно чистене. Вътрешното чистене означава отваряне порите на душата. За тази цел човек трябва да диша правилно. Докато човек се сърди, съмнява, завижда, не може да търпи хората, порите на неговата душа всякога ще бъдат затворени. При това състояние човек всякога ще бъде болен; щом е болен, той ще има криво разбиране, крива философия за живота. Докато човек е болен, един след друг лекарите ще го посещават, ще му правят инжекции, ще му дават лекарства, и той все ще страда, ще се оплаква от живота. – Какво трябва да направите с този човек, за да оздравее? – Дайте му условия да се изпоти, да се отворят порите на тялото му. Той страда от подпушване. Такъв пример имаме с един млад селянин, син на богат български чорбаджия от Ново-пазарско. Този млад селянин заболял сериозно и го пратили на лечение във варненската болница. Лекарите го лекували седмица-две, събрали се на консулт, но констатирали, че този човек няма да се излекува. Той бил толкова силно подпушен, че нищо не било в състояние да го спаси. Затова, като дошъл баща му, един от лекарите го извикал настрана и му казал: Няма защо да крием. Положението на сина ти е много сериозно. Вземи го поне в село, там да умре. Едва ли ще поживее още

десетина дена. Бащата се натъжил, заплакал, но нямало какво да се прави, взел сина си от болницата и го завел в селото. Във Варна го лекували мъже лекари, по тяхната наука и философия, но като го завели в село, започнали да го лекуват баби, по тяхната наука. Събрали се 12 баби на консулт; гледат момъка млад, хубав, искат да му помогнат. Какви са били имената на 12-те баби, няма да казвам. Ако взема да ги изреждам, беседата ще отиде.

Първата баба извадила от торбата си боб и дала на момъка да вземе само едно зрънце. Той извадил едно зрънце и го дал на бабата. Тя погледнала зрънцето, помислила малко и го турила пак в торбата, при другите зрънца. След това тя започнала да гледа на боб. Като свършила гледането, казала: Позволено ми е да лекувам този момък. Той ще оздравее. Втората баба извадила от торбата си половин килограм восък. Стопила го, изляла го в студена вода, след което започнала да гледа на момъка и казала: Този момък ще оздравее, ще се заема да го лекувам. И останалите десет баби се произнесли, всяка по свой начин, че момъкът няма да умре, и започнали да се съветват помежду си, как да го лекуват. Те си казали: Знаем, че ечемикът кара конете да скачат. Болестта на този момък е конска, затова да го лекуваме с ечемик. Казано и свършено: те взели един голям котел пълен с вода. Турили във водата ечемик, и поставили котела на огъня, докато водата възври. След това изляли ечемичената вода в голямо корито, и оставили водата малко да изстине. Потопили младият момък в коритото, докато се изобилно изпоти. Повторили и потретили тази баня, и след две недели болният бил съвършено здрав, на крака. И до днес този човек е жив и здрав, има си жена, деца, радва се на живота. Както виждате тези баби, кое с боб, кое с восък, кое с ечемик определили диагнозата на болния и го излекували. Казвате: научен ли е този метод? – Ако с даден метод можете да излекувате човека и да му върнете живота, той е научен метод; ако не можете с този метод да го излекувате и да му върнете живота, той не е научен.

Ако с известен метод можете да просветите човека, той е научен; ако нищо не можете да постигнете с него, той не е научен метод.

"Защото сам си Отец ви люби." – Човек трябва да вярва! – В какво? В любовта, която носи живота. Ако прочете тези думи и повярва в тях, и при най-голямото си обезсърчение, човек може да се насърчи. Ще кажете, че вярвате в Бога. – Не е достатъчно само да вярвате в Бога, но трябва да ви залюби Той, и вие да Го залюбите. Казано е в Писанието: "Понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." Не е достатъчно да повярвате, че човек има една глава и две очи, но трябва да повярвате, че той има едно тяло и две ръце, а също така и едно сърце и два крака. Човек се движи главно в три свята: в света на своята глава, в света на своите гърди и в света на своя стомах. Като се заговори за стомаха, мнозина го считат долен живот. – Така е, но животът започва от стомаха. Докато стомахът е здрав, и човек е здрав. Щом стомахът се разтрои, човек заболява. Някои наричат стомаха търбух. Не, стомахът не е търбух. Стомахът не трябва да се смесва с търбуха. Търбухът представя желанията, апетитите на човека към външни, временни неща. В този смисъл мястото на търбуха е съвсем другаде, не е в стомаха. – Не може ли без стомах? – Докато живее на земята, човек не може без стомах, но той трябва да живее и да се храни съобразно законите, които управляват стомаха. Когато обработи храната, стомахът я изпраща в по-високите светове. Следователно, той изпълнява една функция на вземания и давания. Тази функция трябва да става правилно. Ако не става правилно, стомахът заболява. Наистина, ако между функциите на човешкия организъм и външния свят не става правилна обмяна, човек е осъден на заболяване във физическия, умствения или духовния свят. Под "външен свят" разбирам съвкупност от разумни, възвишени същества. Когато функционира правилно, стомахът изпраща обработените сокове в белите дробове, които също така изучават закона на щедростта. Оттам соковете отиват в мозъка. По такъв начин се храни цялото тяло. Понякога човек се индивидуализира, иска да

живее само за себе си и постепенно се изолирва от външния свят. – Това е невъзможно. Човек не може и не трябва да се изолира от хората. Други казват, че искат да създадат отношения с всички хора. – И това е невъзможно. Човек трябва да има правилни отношения с хората, но това не подразбира, че трябва да има отношения с всички хора. Следователно, човек сам не може да живее, но и с всички хора не може да живее.

"Сам си Отец ви люби." – Защо ви люби? – Защото вие повярвахте, че аз от Бога излязох. Отец е първият, Христос е вторият, а Бог, от Когото излязох, е третият. Това са три принципа, които трябва да проникнат в ума на човека, за да може всяка негова идея да се реализира, да има успех в света. При това положение човек може да бъде напълно нормален, външно и вътрешно. Не е достатъчно само да познаваме външното устройство на човека, да знаем, че има глава, ръце, крака, мозък, дробове, стомах и т.н. Ние трябва да го познаваме и психически. Защо? – Защото, както познаваме човека, ще познаваме и вселената, понеже човек е създаден според законите, по които е създадена великата вселена. Следователно, като изучава себе си, едновременно с това човек изучава вселената. Затова, именно, човек е наречен малка вселена или микрокосмос. Когато казвате, че трябва да изучавате характера на човека, вие имате пред вид да изучите законите, по които той е създаден, а не характера. Невъзможно е да се изучи характера на човека. Да изучите характера на човека, това значи да изучите свойствата на водата, която слиза от височините. През време на своето движение, тази вода претърпява ред промени, вследствие на което не можете да кажете, какви са нейните свойства. Водата може да бъде ту бистра, ту мътна, ту изобилна, ту слаба. И вие трябва да знаете, защо стават тези промени с водата. Ако е бистра или мътна, това се дължи на почвата, през която минава. Ако е изобилна, това се дължи на местността, от която извира. Такива промени стават и с човешкия характер. Следователно, мъчно се изучава характера на човека.

И тъй, промените, които стават в живота на човека, се дължат на същите причини, които изменят водите в природата. Когато притоците на човешкия живот се втичат в общия резервоар, във великия океан – в целокупния живот, човек е идеалист. Щом тези притоци се отбият от своя път и започнат да криволичат надясно, наляво, настрани, те изгубват своята чистота, и човек става материалист. Достатъчно е един нечист приток да влезе във вашата вода, за да намали нейната чистота. Достатъчно е една странична идея да влезе във вашия ум, за да измени живота ви. – Какво трябва да направите? – Да филтрирате идеите си. – Ама без пари, без хляб, без къща не може да се живее. – Така могат да мислят децата само, а не и хората, които следват Христа. Не може да се мисли така. Има богати хора, но тяхно ли е богатството? Има търговци, земеделци, на които хамбарите са пълни с жито, но тяхно ли е житото? Богатството, житото принадлежат на Бога. Житото е слязло от слънцето. Има учени хора в света, но знанието не е тяхно. То е слязло от горе. Днес се говори за право, за закони. – И правото е слязло отгоре. Има едно право, което се прилага за вечни времена. То е Божественото право. Човешкото право, обаче, е временно, непостоянно. Например, римското право се е прилагало известно време, а днес вече е излязло от употреба. Съвременните хора се хвалят със своите училища. – Че кога не е имало училища? Училищата са съществували преди създаването на човека. Ще кажете, че това е неразбрано за вас. – Така е, неразбрано е, защото се говори за неща, които вие не знаете. Докато ви се говори на български език, вие разбирате. Щом ви заговорят на английски, вие преставате да разбирате. Обаче, ако същото нещо се говори на англичани, те всичко ще разберат. Не е само български език, на който може да се говори. Много езици има, на които хората се разговарят и разбират. Те са: английски, немски, френски, италиански и др. Обаче, има един език, който всички хора трябва да изучават, и на който трябва да се разговарят. Той е езикът

на живата природа, той е ангелският език на любовта. Който не знае този език, той е осъден на големи страдания.

Като ме слушате да говоря така, ще си помислите, че много сте закъсали. Друг ще каже, че работата му е оцапана. Трети ще каже, че съвсем объркал работите си. Четвърти ще каже,че досега се залъгвал само и т.н. – Това са термини, които трябва да се преведат. Например, думата "залъгвам" в българския език е съвсем изопачена. Друг е бил първоначалният смисъл на корена на тази дума. Характерът на много думи е така изопачен, както е изопачен характерът на някои хора, които са станали престъпници и разбойници. Така са постъпвали и с някои праведни хора, но не са успяли да изопачат характера им. Турят един праведен човек в затвор, облекат го в халат, обковат краката и ръцете му с вериги и го считат вече за престъпник. Не, не е престъпник. Той е праведен, мъдър човек. Че е в затвор, това е изпит за него. Той погледне веригите си, усмихне се и казва: Нищо не представляват тези вериги за мене. Те нищо не могат да ми направят. Той съзнателно се е ограничил, оставил се е в ръцете на хората, да правят с него, каквото искат, да мине за обикновен човек.

В древността някога, един мъдрец отишъл при лилипутите да види как живеят. Всички лилипути се събрали заедно, да решат как да победят този човек, понеже чели в един от своите вестници, че между тях се явил опасен човек. Те си казали: Ако можем да победим този човек, ние ще станем велик народ. Казано и свършено: всички се събрали на едно място, хванали за тях опасния човек, затворили го, вързали го с въжета и се радвали, че могли да го победят. Така го държали цял месец. По едно време забелязали, че конците на въжетата, с които бил вързан този човек, започнали сами по себе си да се късат. Най-слабото помръдване от страна на мъдреца, било в състояние да скъса конците. Всички лилипути влезли в затвора при мъдреца, качили се на гърба му и започнали да играят и да скачат върху него, с цел да го омаломощят. Той се оставил да правят с него, каквото искат, за да може след това да им даде добър урок. Докато се

радвали и веселили, че го победили, той направил едно движение, от което всички лилипути нападали на земята. После той взел една мрежа, събрал лилипутите и ги турил в мрежата, с която ги занесъл на другите мъдреци, да видят, какво нещо са тия същества, с каква мъдрост и знание разполагат.

Ще кажете сега, че вие не сте като лилипутите. – В своята същина, човек е подобен на Бога. Но дребнавият, малкият човек, който се е отделил от Цялото, от Великото, от Красивото, той е подобен на лилипутите. Един ден и той ще претърпи такъв крах от някой мъдрец, какъвто са претърпяли лилипутите. Най-после този мъдрец събрал всички лилипути около себе си, държал им една поучителна реч и ги пуснал да си отидат. Той им казал: Когато между вас дойде някой философ, или велик мъдрец, не го затваряйте, не го връзвайте с въжета и не скачайте по гърба му, но слушайте го, какво ще ви говори. Вие го затваряте, пренасяте го от едно място на друго, но нещастията неизбежно ви следват. Следователно, когато един народ се оплаква, че го сполетели големи нещастия, казвам: Причината за нещастията на този народ се дължат на тяхното неблагоразумие. Един мъдрец ги е посетил, а те са го вързали и скачат на гърба му. Кой народ досега е бил свободен от нещастия? И римляните, голям, велик народ, имаха свои нещастия. И българите имат свои нещастия. Всеки народ е осъден на страдания и нещастия поради своето коравосърдечие и неразбиране, как да постъпи с онзи велик мъдрец, който е изпратен всред него да го поучава.

"Сам си Отец ви люби." – Като не съзнавате това, вашият живот е пълен с безпокойства, със съмнения, с противоречия, с ред отрицателни прояви. Безпокойството, неверието, омразата не разрешават въпросите в живота. Противоречията също не разрешават въпросите. Колкото да се оплаквате от трудностите в живота, с това животът не се подобрява. Има един метод, чрез който човек може да подобри своя живот. Този метод седи в това, да изправи човек отношенията си към Първата Причина, да започне да мисли, да

чувства и да действува като Бога. Дойде ли до това положение, всички противоречия в неговия живот ще изчезнат. И тогава, каквото Бог му каже, той ще бъде готов да го направи без никакво колебание. Той първо ще действува, а после ще мисли. Де е погрешката на хората? – Погрешката им седи в това, че преди още да са разбрали, преди още да са свършили училище, те искат да бъдат щастливи. – Не, докато учи, човек не може да бъде щастлив. Щастието е резултат на нещо. Следователно, докато учите, никакво щастие не очаквайте. Щом свършите училището, щастието само ще дойде. Когато се ражда човек не може да бъде щастлив; като умре, тогава може да бъде щастлив. Това е противоречие, но в същност е така. Защо? – Защото след смъртта, човек се освобождава от задълженията си. Щом се освободи от задълженията си, щастието дохожда при него. – Защо трябва да умре човек? – За да бъде щастлив. Като умре, той се освобождава от всички полици, от всички задължения, от всички противоречия, които съществували в ума му. Някой човек има хиляда полици, но един ден успява да ги изплати. Не е ли мъртъв този човек вече? – Мъртъв е, но за какво? – За полиците, за своите кредитори. Те повече не го търсят; този човек е умрял за тях. Така разбираме ние смъртта, а не в този смисъл, както хората я разбират..

Казвам: Какъв умрял е този, който не е скъсал връзките със своите вземания и давания? Той не е умрял, той е жив още в своето нещастие. Много хора са умрели за близките си, а живи за дълговете си. Други пък са умрели за дълговете си, а живи за близките си. Те са щастливите, свободните хора на земята. Казано е в Писанието: "Ние няма да умрем, но ще се изменим." Следователно, всички хора се стремят да се освободят от своите задължения. – Това е естествено, вътрешно разбиране за живота. Човек трябва да бъде свободен от своите дългове, но като се стреми към това освобождаване, да не се натъква на противоречия. Че някой бие някого, или че някой обира някого, какво ви интересува това? Трябва ли да плачете за него? Ако вашите сълзи могат да му помогнат, разбирам. Ако вашето знание

може да стопи веригите на затворника и да го освободи, това знание има смисъл. Ако вашето знание може да стопи пушката на стражаря, то има смисъл. Може ли човек с такова знание да бъде затворен? – Не може. Той ще стопи всичко около себе си. Когато някой отиде на онзи свят, близките му се запитват: Де ли е нашият баща сега, или де ли е нашата майка? – Там е нещастието на покойниците, на заминалита за онзи свят, че те дълго време още обикалят около вас.

Ще ви приведа един пример за потвърждение на факта, че вашите близки покойници са всякога около вас. Един стар българин, голям богаташ, но и голям скъперник, умрял от някаква сериозна болест. Като се върнали от погребението, дъщерите му казали: Слава Богу, че се освободихме от този сатрап, от този фараон, от този деспот. Сега вече свободно ще ядем и ще пием. Те поканили много гости, сложили богата трапеза и започнали да ядат и да пият. Гостите насядали около трапезата, но останали учудени, когато видели, че вилиците, лъжиците, ножовете, чиниите, които били сложени на масата, започнали да се хвърлят на една и на друга страна. Всички скочили от столовете си уплашени и започнали да се озъртат наляво-надясно, да търсят причината на това явление. Колкото да разсъждавали, те не могли нищо положително да кажат и се разотишли по домовете си. След няколко деня пак ги поканили на угощение, но и този път се повторила същата история. Най-после една стара, но умна баба разбрала, коя е била причината за това тайнствено явление и казала на дъщерите на богатия покойник: Баща ви е недоволен от вас, че като се събирате на угощение не каните и него. – Какво трябва да направим, за да го задоволим? – Ще сложите един прибор на масата за него и ще кажете: Заповядай, татко! Ще видите, че той ще престане да се изразява по такъв начин. И наистина, като поканили трети път гостите на обяд, дъщерите сложили един прибор и за баща си и, като седнали всички да ядат, казали: Заповядай, татко, хапни си, каквото искаш. От този момент

бащата престанал да се проявява по такъв начин. Така и бащата присъствувал на угощението.

Съвременните хора казват, че тези обяснения не са научни. – Вярно е, че не са научни, но какво ще кажете за предположенията на учените, че между слънчевите петна от една страна и между явленията в живота и природата от друга, има някаква зависимост, някаква връзка? Научни ли са тези твърдения? Например, те казват, че под влиянието на слънчевите петна, които се намират на грамадно разстояние от земята, са потопени 4520 кораба в Атлантическия океан. Те подържат още, че под влиянието на тези петна се явявали големи бури и урагани. Питам: каква връзка има между петната на слънцето и потъването на корабите?

Много от нещастията на хората се дължат на техни неприятели от невидимия свят. Срещате някой човек и намирате, че работите му вървят добре; каквото започне, всичко се нарежда добре. По едно време виждате, че работите му постепенно остават назад. Чуди се този човек, коя е причината за неуспеха му. Той не знае, че още в миналия си живот имал един неприятел, който постоянно му правил пакости. От дълго време неприятелят му го търсил, и най-после, като се научил, че е някъде в България, проследил го и започнал да му пакости. От този ден всичко му тръгнало назад: в търговията му не върви, домашните му работи се забъркват. Жена му, децата му заболяват, умират, и в скоро време цялата му къща запустяла. Силен е неговият неприятел. Как ще си обясните това нещо? Страшно е да живее човек без любов! Това са последствия на живот без любов. Целият свят страда от безлюбие. Безлюбието умъртвява хората. Ние препоръчваме любовта като животворящ огън. Ние препоръчваме любовта, като носител на живота, като носител на здравето, на щастието, на богатството – на всички блага. Следователно, ако търсят благата на живота, хората трябва да се обичат. В каквото общество влезе любовта, между религиозни, или учени – всички трябва да я приемат. Тя произвежда цял преврат в сърцата, в умовете и в душите

на хората. Дето любовта влезе, там се разкриват причините и последствията на нещата.

Христос казва: ”Сам си Отец ви люби.” Иде час, когато всички хора ще минат по пътя на Христа. Всички хора ще минат през Неговите страдания и изпитания. Мнозина са говорили и говорят за изпитанията и страданията на Христа, но те не знаят причините, поради които Той е бил подложен на тези изпитания. Ако ви обясня причините за Христовите страдания, с години не бихте могли да освободите съзнанието си от тези страдания. Някой иска да изпита силата на микробите. Ако в кръвта на някой юнак се пуснат няколко от тези микроби, в продължение на 24 часа той ще изпита такива страдания, че никъде не би могъл да си намери място. Микробите са в състояние да обезсилят и най-големия юнак. Който иска да знае, какво нещо е грехът, той ще се свърже с него така, че в продължение на четири поколения няма да се освободи от последствията му. Сила, гръбнак трябва да има онзи, който иска да изучава греха. Не разисквайте върху греха. Сгрешите ли, късайте връзката с греха – нищо повече! Някой направил една погрешка, и веднага близките, приятелите му се отказват от него, не го обичат вече. – Ако не обичат брата си, кого ще обичат? Ще кажете, че трябва да обичате Бога. – Как ще обичате Бога? Де ще Го намерите? Бог живее в съзнанието на всички хора. Следователно, като обичате хората, ще обичате и Бога. Когато кажете, че не трябва да обичате хората, вие не сте на правата страна. Ами ако кажат и за вас така? Ако всички хора дойдат до това съзнание, какво ще придобият? Каквото да говорят, каквото да философстват, без любов няма живот, и без страдание няма спасение. Хората очакват щастието и спасението по механичен начин. И да го придобият по такъв начин, то няма да бъде за дълго време. За да придобие своето щастие, човек трябва да направи вътрешна връзка с любовта, с живата природа, с нейната целокупност. Само по този начин човек ще дойде до вътрешно разбиране на противоречията, които съществуват в живота и в природата. Има

един вътрешен, разумен език, на който трябва да говорите, ако искате природата да ви разбере. Щом и говорите на този език, тя ще ви разбере и ще ви отговори. Които са изучавали този език, те са дошли до вътрешна връзка с природата. И каквото са поискали от нея, тя винаги им е отговаряла.

”Сам си Отец ви люби.” – Знаете ли, какво представлява любовта на вашия Отец? Най-хубавото, най-великото в живота ни е, именно, любовта на нашия Отец. Тази любов е канара на нашия живот. Тя ни крепи, тя внася дълбочина в съзнанието ни. Божията любов е вътрешно течение, което прониква нашето подсъзнание, но не и тялото ни. Бог не може още да се прояви в телата на съвременните хора. Защо? – Понеже те съдържат много непотребни, излишни елементи. Като погледнете окото на някой човек, ще видите в него голяма сухота. Погледнете окото на друг човек – там виждате много влага. Погледнете окото на трети човек, то е мъгливо, замрежено. Окото на човека не трябва да бъде нито сухо, нито влажно, нито замъглено. Окото на човека трябва да изразява радост, доброта, любов. Като те погледне такъв човек, той веднага познава от какво имаш нужда и с какво може да ти бъде полезен. Ако не разбирате тези неща, като ученици, как ще намерите Учителя си? Ако и Учителят не разбира тия неща, как ще познае ученика си? Учителят познава ученика си по очите. По какво познавате добрата свещ? – По ярката и светлина. Светлината привлича човека. Може ли незапалената свещ да привлече човека? Може ли изгасналия огън да привлече човека? Често в светлината на свещта и в топлината на огъня се крие известна илюзия, която човек трябва да различава. Тази светлина и топлина са дали нещо на хората, но те са приготовление за нещо по-велико. Всички култури на миналото, както и сегашната, са приготовление за бъдещето. Няма да мине много време и от сегашната култура няма да остане и помен. От сегашната култура и наука няма да остане нито една прашинка. Може ли да остане прах върху тъпана, който барабанчикът бие? Когато тъпанът престане да бие, прахът отново се

наслоява. Когато хората престанат да мислят, прахът се наслоява върху мозъците им. Щом започнат да мислят, прахът отлетява.

"Сам си Отец ви люби, понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." – Двете важни думи в този стих са: Отец и Бог. Значи, две важни положения има в този стих: Отец ви люби; и от Бога излязох. Христос е съединителната нишка между тези две положения. Това показва, че всеки човек трябва да има отношения към Отца, към Христа и към Бога. Като прекарате тези три думи в ума си, вие ще намерите техния дълбок смисъл. Някой казва: Аз вярвам в Бога. – Щом каже така, аз зная вече, че той в нищо не вярва. Защо? – Защото думите: "Аз вярвам в Бога." са архаични. Всеки вярва в нещо. Един вярва в Бога, друг – в Христа, трети – в Отца. Това не е никаква вяра. Докато не съедините трите положения – Отец, Христос и Бог – в едно, вашата вяра не е пълна, не е истинска. Отец е началото отдето започва проявата на човешкото съзнание. Христос е живата природа в човека, която работи за неговото развитие. Бог е мястото отдето се взимат всички материали за съграждане на бъдещето. Бог представя склад на живата, вечната природа, от който вие черпите, за да съградите своето бъдеще. Всеки човек трябва да се ползува с кредит от природата. Но кой ще го кредитира? Ще каже, че от този – от онзи все ще получи нещо. – Не, човек трябва положително да знае, кой ще го кредитира.

Вие трябва да имате разбиранията на Мойсея, когато е минавал своето първо посвещение в Египет. Когато го прекарвал през това посвещение, Учителят му, Азраим, му казал: Ще бъдеш смел и благоразумен! След първото си посвещение, Мойсей се наел със задачата да освободи израилския народ. Скоро на Мойсея се отдал случай да покаже своята смелост. Той видял, че един египтянин бие един евреин: нахвърлил се върху египтянина и го убил. Мойсей мислел, че никой не видял престъплението му. Обаче, един ден двама евреи се биели. Мойсей се приближил към тях, с намерение да ги освободи, да не се бият. Но един от тях се обърнал към него с думите: Да не мислиш и мене да убиеш като египтянина? Тези думи били на

Учителя му. Мойсей се уплашил и избягал в пустинята. С убийството на египтянина, Мойсей прояви смелост, но не прояви благоразумие, и за това Учителят му каза: Сега ще отидеш в пустинята да пасеш овцете. Тук ще покажеш своето благоразумие. Огън няма да палиш, но ако видиш запален огън, няма да го гасиш. Еврейската история разправя, как Мойсей пасъл овце цели 40 години в пустинята, без да кладе огън. Знаете ли, какво нещо е да бъдете овчар без да палите огън? Защо не трябва да кладете огън? – Да не ви види неприятелят. Когато войниците са в окопите си, те никога не кладат огън. Ако накладат огън, неприятелят им ще ги види и ще ги нападне. Ако някъде имало запален огън, те бързо го изгасвали. Когато неприятелят ви преследва, вие трябва да загасите огъня, да не ви намери. Мойсей прекара цели 40 години в пустинята, за да изкупи своя грях, и да научи закона на жертвата. Когато видял, че къпината гори, той се зарадвал, защото 40 години не виждал огън. Когато се отправил към мястото, дето видял огъня, един тих глас му казал: "Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свето!" Тогава Бог му казал: "Чух плача и страданията на моя народ. Иди да му помогнеш!"

Като имал пред вид своята опитност от смелостта си, Мойсей казал: Господи, тази работа не е за мене. Не ме връщай в първото ми положение. Освен това, нали знаеш, че съм гъгнив? Пък и не съм много благоразумен. – Наистина, гъгнивият човек е смел и решителен, но не е от много разумните. Да говори човек, това значи да знае, да разбира дълбокия смисъл на нещата. Мойсей отказа да приеме задачата, която му се даде, но Бог му каза: Ти ще свършиш тази работа. Ти имаш достатъчно смелост, а благоразумието лесно ще придобиеш. Аз ще ти покажа, как да приложиш благоразумието си. Мойсей прие най-после задачата да освободи израилския народ, и много пъти показа своето благоразумие. Докато не се освободи от своите земни връзки, човек не може да мине в по-висок свят. Да живееш между хората с връзки, е едно нещо. Да живееш без връзки, е

друго нещо. Докато си свързан на земята, ти не можеш да бъдеш разумен. Щом се освободиш от всички връзки и живееш, между хората, ти вече си разумен. И напусна Мойсей пустинята, отиде да изпълни възложената му от Бога мисия.

Що е огънят? – Огънят е любовта, която ще запали сърцата на хората. Щом сърцето ви пламне от огъня на любовта, бъдете готови да правите всичко, каквото тя ви казва. – Ама ако любовта ми каже да целуна някого? – Любовта не се занимава с целувки. – Ако ми каже да дам някому пари на заем? – Любовта с пари не се занимава. Тя пари на заем не дава. Ако ми каже да възкреся някого? – Любовта не възкресява хората. Понеже любовта не умъртвява хората, няма защо да ги възкресява. Любовта носи живот. Тя носи съзнателния живот, който се развива правилно. Който чуе разумния глас, гласа на любовта, той ще я последва. Животът, който любовта носи, иде отвътре. Животът и възкресението са два противоположни процеса. Казано е в Писанието, че и грешните ще възкръснат, само че грешните ще възкръснат в осъждане, а праведните – в живот. Защо ви е възкресение в осъждане? За праведните е казано: "Те ще чуят гласа ми, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат." Някои разбират думата "ставане" по физически начин, в обикновен смисъл. Такова ставане подразбира волята на човека. Оживяването подразбира същината на живота. Възкресението подразбира разумността в живота. Животът представя главата на човека. Ставането и възкресението представят очите, ръцете и краката на човека.

Когато разберете същината на живота, ще дойдете до положение, всяка изговорена дума да представя част от вас, от вашето естество. Тогава вие ще използувате правилно и нейната динамическа сила. Когато кажете думата "възкресение", вие трябва така да я почувствате, че моментално да оживеете. Това значи думата да стане част от вас. Вие говорите за любовта, за мъдростта, за истината, но тези думи не ви трогват. Щом не ви трогват, вие нямате още тези добродетели в себе си. Следователно, който иска да бъде смел и благоразумен, той

не трябва да гаси своя огън, своето щастие. Някой казва: Мина вече моето време! Какъв огън гореше едно време в сърцето ми! Никакъв огън не гори вече в мене! – Коя е причината за това? Този човек се е отказал да отиде в Египет да освободи израилския народ. Когато приятелят ви се разсърди, ще знаете, че причината за сърденето е във вас.

Ще приведа един пример из живота, случил се някъде в Европа. Една богата, капризна мома искала да изпита любовта на своя възлюбен. За тази цел тя му казала: Ако искаш да се уверя, че наистина ме обичаш, ще хвърля ръкавицата си в една менажерия, а ти ще влезеш да я извадиш от там. Тогава ще приема ръката ти. Съгласен ли си на това условие? Той се съгласил, приел условието. Един ден, заедно с възлюбената си отишъл в една менажерия, за да изпълни обещанието си. Той дал известна сума на звероукротителя, да му позволи да влезе между зверовете. Тогава тя хвърлила ръкавицата си в една от клетките на зверовете и останала да гледа, какво ще направи възлюбеният и. Той влязъл между зверовете, навел се да вземе ръкавицата и и благополучно излязъл навън. След това се приближил до възлюбената си, поклонил се, подал и ръкавицата и казал: Ето, ръкавицата си ще имаш, но мене няма да имаш. Той не поискал вече ръката и. – Не, любовта не се изпитва по този начин. Защо трябваше тази мома да изпитва любовта на възлюбения си така? Ако искала да разбере сърцето му, не можа ли да го прати между бедни хора, да им направи някакво добро, да им помогне, а трябваше да го праща между зверовете?

Такова нещо представя и философията на съвременните хора. Те изпитват Бога по същия начин. Хвърлят ръкавицата си в менажерията и очакват Бог да я извади от там и да им я подаде. Това е глупава философия! По-глупаво, по-долно нещо от това няма. Да изпитват Бога по този начин, това е срам, позор за хората! Ако е въпрос да изпитвате Бога, изпитвайте Го с нещо разумно, да научите, да придобиете нещо. Ако аз бих решил да изпитвам Бога, щях да се

обърна към Него със следните думи: Господи, аз искам да направя нещо за Тебе. Затова, каквато работа имаш изоставена, дай я на мене. И най-долната да е, готов съм да я свърша. Според мене, този е най-правилният метод, с който можем да си послужим. Трябва ли да определяме, каква работа искаме от Бога? Тъй както съвременните хора постъпват, това е начинът, по който младата мома изпита своя възлюбен. Тя хвърли ръкавицата си между зверовете и прати възлюбения си да и я донесе.

Това са противоречия, които съществуват навсякъде в живота. Вследствие на тия противоречия, човек не може да добие абсолютни познания за живота, но придобива само относителни познания. Как ще добие вечното знание, когато той постоянно се безпокои за себе си? Това безпокойствие хвърля сянка върху красивите и правилни форми, и по този начин ги изопачава. Добре е човек да не се съблазнява, но да издържа, да устоява на всичко. Някой ме пита, какво мнение имам за него. Казвам: Аз имам мнение само за себе си, но не и за хората. За хората имам само научно мнение, но не и свое собствено. Да се интересувам от хората, това не влиза в моята специалност. Много хора се интересуват от личния живот на другите. А това, което трябва прямо да ги интересува – техният живот, те оставят настрана, с него не се занимават. Когато не изучават своя живот, те се натъкват на противоречия между своя живот и този на напредналите същества. Тези два живота са диаметрално противоположни един на друг. Например, на земята децата започват от първо отделение и постепенно вървят нагоре, докато свършат университет. В невидимия свят е точно обратно: там започват от университет и свършват с първо отделение. В тамошното четвърто отделение те изучават отношенията между всички разумни същества.; в трето отделение изучават закона на свободата; във второ – закона на мъдростта, а в първо – закона на любовта. В първо отделение на земното училище децата изучават азбуката и взаимно си помагат. Колкото по-нагоре отиват, те все повече и повече се

индивидуализират, докато дойдат до университета, дето всеки мисли за себе си – готви се за живота. Така, именно, хората изгубват красивото, детинското в себе си. Когато слиза от невидимия свят, ученикът минава през закона на инволюцията, т.е. той инволюира, като навлиза все повече и повече в гъстата материя, дето постепенно губи знанието си и става все по-груб. Като дойде до отделенията, влезе в четвърто отделение, той започва да разбира, че животът на земята не е такъв, какъвто си го е представял горе, но има в него нещо, което ограничава всички същества. Какъвто е човек в отделенията на земята, такъв трябва да бъде и в университета на небето. В отделенията на небето се учат велики работи. Казвате: Отделенията са само за децата, те са дребна работа. – Не, отделения съществуват и в природата. Нашите отделения се равняват на университетите в невидимия свят.

"Сам си Отец ви люби." – Думите, които Христос е вложил в този стих, са диаметрално противоположни на нашите разбирания. За да се разберат правилно, трябва да се направи вътрешен превод. Ако този превод е правилен, той ще внесе в умовете ви светлина и свобода, в сърцата ви оживяване, а за телата ви подмладяване. Англичаните употребяват израза "вечно възобновяване на живота." Това означава "вечно производство." Ако този процес не се разбере, и любовта няма да се разбере. Любовта не е нещо статическо, тя е процес на разширяване. Всеки ден, всеки момент любовта трябва да внася нещо ново в душата на човека. Който разбере любовта, той постоянно ще се разширява. Който не я разбере, той нищо няма да придобие. Колкото по-голям брой разумни същества влизат в кръга на вашата любов, толкова по-голяма интелигентност и доброта ще придобиете. Те са притоци на живота. Ако излезеш като река от някой голям източник и не придобиеш из пътя си никакви притоци, ти скоро ще изсъхнеш. Ако имаш притоци, ти постоянно ще се увеличаваш, докато един ден пак ще се влееш в Божественото море, в източника на своя живот.

Какво представя Божественото учение? – Божественото учение ни учи, как е създаден космоса, как трябва да живеем, как трябва да се развиваме. – Какво представя любовта на земята? – Тя определя вътрешните отношения, които съществуват между хората. Мнозина мислят, че имат голяма любов. – Това са техни разбирания. Преди всичко ние трябва да изучаваме огъня на любовта. Всички религиозни хора на миналото са изучавали този огън. И вие трябва да изучавате свойствата на този огън. Този огън има висока температура, но никакво изгаряне не причинява. Който влезе в този огън, той ще почувства приятна топлина, около 40-50 градуса, и веднага ще се оживи, ще се обнови от него. Ако внесете в този огън парче от злато и платина, които се топят при висока температура, те веднага ще се стопят и ще се превърнат в течност. На човека, обаче, този огън се отразява като мека, приятна топлина. Той е алхимическият огън, който учените са търсили в древните времена още. Ако иска да постави за основа на своя живот философският камък, който алхимиците са търсили, човек непременно трябва да носи в себе си огъня на любовта. Този огън носи живот. Светлината на този огън се коренно различава от електрическата светлина. От електрическата светлина очите отслабват, а от светлината на огъня на любовта, не само, че не отслабват, но постепенно се усилват. И на стогодишния човек могат да се усилят очите, ако той непрекъснато живее в огъня на любовта. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос.

Съвременните хора вярват само в онова, което може да се докаже. Питам: как вярват в това, което се говори за месечината, за слънцето? Ще възразите, че учените хора са казали известни истини за слънцето и за месечината, затова може да им се вярва. – Да, но това, което те твърдят, не е доказано на опит. Например, учените, мъдрите хора казват, че на месечината има вода. При това, по високите места на месечината, водата е замръзнала, достига около стотина метра дебелина. В дълбоките места водата е толкова чиста, приятна, напомня нашата вода, която пием. Вярвате ли в това? Вие вярвате

дотолкова, доколкото вярвате в Христовите думи, изказани в стиха: "Сам си Отец ви люби, понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." Учените казват, че на месечината нямало вода, но била покрита със сняг. При това, те твърдят, че през деня температурата се увеличавала, вследствие на което снегът се топял. Чудно нещо! Как е възможно, снегът да се топи, а вода да няма на месечината? Щом снегът се топи, предполага се, че там има хубава, чиста вода. Сега аз нямам намерение да споря с учените, но като отида на месечината, ще пия вода – нищо повече! Месечината е емблем на духовните вярвания на хората. Както на високите места на месечината става голям студ, поради нейната рядка атмосфера, така и в духовния живот има голям студ. Духовните хора трябва да знаят това нещо. Те ще станат студени като месечината, затова трябва да придобият голяма дълбочина, по-голяма от тази, която съществува в земята. Духовният човек трябва да бъде дълбок, понеже има опасност всичко в него да замръзне.

Когато станат религиозни, хората започват да се чудят, защо едно време са били по-добри, а сега са станали по-лоши. – Това е само илюзия. В същност, те не са станали по-лоши, но са станали по-студени. Защо? – Като се намират под влиянието на месечината, атмосферата им става по-рядка, голяма част от топлината им се излъчва, и те стават по-студени. На месечината има студ 200 градуса под нулата. Студът на месечината служи като протекция на адептите, които живеят там, да ги запазва от същества, които биха ограбили богатствата им. Който отиде на месечината да краде, каквото хване в ръцете си, моментално ще го изпусне, ще се скове от студ. Следователно, големият студ запазва месечината от крадци. И слънцето има своя фотосфера, която го предпазва от атаките на крадците. Температурата на слънцето е от три милиона градуса нагоре. Никакви войски, никакви адепти не са в състояние да завладеят слънцето. Във вътрешната страна на слънцето, обаче, живеят възвишени същества, които прекарват отличен живот, пълен с красота и величие. Когато някои покойници, влязат в слънцето, тогава

те ще разберат, какво нещо е Царството Божие. Там ще разберат, какво нещо е висока планина. На слънцето има планини по-високи от Хималаите. Казвате: Вярно ли е всичко това? – Вярно е. Така говорят и учените хора. Те поддържат, че повърхността на слънцето има много висока температура. – Аз се съгласявам с мнението на учените, но те не се съгласяват с моето мнение. Аз поддържам, че има живот във вътрешността на слънцето, при много по-благоприятни условия от тези на земята. Които не вярват на думите ми, те могат да проверят това. Някои учени поддържат, че температурата на слънцето е около 35 милиона градуса. Чрез тази температура слънцето е запазено от всички изненади, които биха могли да го сполетят. То не може да се завладее. Досега са правени много опити да завладеят слънцето, но всички са излязли безрезултатни. Голяма борба има в природата за завладяване на слънцето. В една легенда се разправя за първия опит, който Луцифер направил, за да завладее слънцето, но се търколил оттам и паднал на земята, дето и до днес се намира.

”Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох.” – Нека тези думи, във всичката им пълнота, останат в съзнанието ви. Христос казва: ”Всичко, каквото Отец ми има, мое е.” Тогава, ако вярвате в Христа, и вие можете да кажете: ”Всичко, каквото Христос има, наше е.” Лесно е да се каже, че всичко, каквото Христос има, е наше, но който каже това, той трябва да е готов да изпълни волята на Христа. Христос е емблем на Великата Любов в света.

Беседа от Учителя, държана на 24 март, 1929 г. София – Изгрев

ВЪРЗАНО И РАЗВЪРЗАНО

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето." (Матея 18:18)

В своята първична проява животът е започнал с вързване и развързване. Тези процеси се извършват и в природата. Който не разбира вътрешния смисъл на тези процеси, мисли, че като направи някъде възел, като върже някой разбойник, или като върже езика на някой човек, той е наистина в процеса на вързването. И светските и религиозните хора се хвалят с това, че ще вържат някой човек, да го направят безопасен. Те с години връзват, но в края на краищата, сами вързани остават. Те научиха процеса на вързването, но не научиха процеса на развързването. Те нямат пред вид, че като връзват хората, с тях заедно връзват и себе си. Когато параходът влезе в пристанището, връзват го; щом излезе от пристанището, веднага го развързват. Следователно, не е достатъчно само да те връзват, но трябва и да те развързват. Когато влизаш и излизаш от живота, ти трябва да научиш, какво нещо е свободата, какво значи вързване и развързване. Казвате на някого: Ти трябва да имаш установена мисъл! – Това е вързване. Този човек влиза в пристанището. – Ти трябва да имаш свободна мисъл, да влезеш във външния свят, да напуснеш пристанището. – Това значи развързване. – Ти не мислиш право. – Да, аз съм в морето, не съм в пристанището.

Може ли параходът да върви в морето по прав път? Може ли аеропланът да лети в пространството по права линия? Дали ще бъдете в морето, или в пространството, има точно определен път, по който можете да вървите, но това не значи, че този път е непременно права линия. При това, този път е определен само за онзи, който знае, който

разбира законите на природата. Който иска да намери определения, правия път в морето, или в пространството, той трябва да бъде учен човек, да познава изкуството на плаване и на летене, да познава звездите и тяхното движение, да разполага с нужните инструменти за изчисления, да знае, какви препятствия може да срещне на пътя си и как да ги избягва. И моряк да си, не е лесна работа – трябва да знаеш да смяташ. И войник да си, и там се иска смятане, да знаеш, как да се биеш. Ако не знаеш да се биеш, както трябва, ще те бият. За да не те бият, трябва да научиш това изкуство. Съвременните войни стават по единствената причина да покажат народите помежду си, кой е по-силен, коя култура е по-висока и т.н. Когато започнаха да стават културни, народите проявиха юмручното право. Обаче, това е проява на физическа култура, а не на духовна. Едно време големите, предисторическите животни, които разполагаха с грамадна сила, гледаха на хората като на малки, дребни същества; обаче, тези малки, но разумни същества и до днес останаха на земята да изучават костите на големите животни и да търсят причината за тяхното изчезване. Желанията у хората за големство, за величие са архаически останки от тия големи животни и растения, които вече са изчезнали от лицето на земята.

Чрез страданията, природата обръща внимание на съвременните хора да се освободят от своите грандиозни желания, и да спрат вниманието си върху своето духовно развитие. Иначе, те още дълго време ще бъдат вързани в пристанището. А вие знаете, колко скъпо плащат параходите за престояването си в пристанището повече време, отколкото е нужно. Ако един параход прекара в пристанището половин година, половината му стойност ще отиде; ако прекара цяла година, целият параход ще отиде. – Аз искам да седя. – Можеш да седиш седмица, две, най-много година, но прекараш ли в седене повече от година, целият ти живот ще отиде. – Аз искам да вляза в пристанището. – Всички хора обичат тихите, спокойни пристанища, но те не могат да останат там за дълго време. Колкото да е тихо и

спокойно в душата, дълго време не можете да останете там. Бързо ще разтоварите стоката си и наново ще тръгнете за път. Които не знаят законите за движението на параходите, те мислят, че като влязат в пристанището, там ще останат за винаги. Вие трябва да знаете, колко време ще пътувате, и колко време ще прекарате по пристанищата.

"Вързване и развързване." – Вързването е процес за разумните същества. Понякога и обикновените хора обичат да се вързват, но като се вържат, не знаят после, как да се развържат. Тези хора мязат на немирни, палави деца, които удрят кюнците на някоя чешма с камъни. Щом кюнците се пукнат, водата започва силно да тече, и като не знаят, как да я запушат, те се изплашват и бягат назад. По-смелите от тях вземат кал, пясък, искат да я запушат, но водата изхвърля всичко навън. Като видят, че не могат да спрат водата, и те казват: Беж да ни няма!

"Вързано и развързано." Какво е това, което се вързва на земята, знаем. Но, какво е това, което се вързва на небето, не знаем. Казано е, обаче, в Писанието: "Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." В прочетената глава се говори за онзи длъжник, който имал да дава на господаря си десет хиляди таланта. Той взимал от господаря си, но нищо не плащал, и по този начин се вързал. Като видял, че не може да изплати дълга си, той отишъл при господаря си, паднал пред него на колене и започнал да го моли, да остане известно време при него, докато се напълно изплати. Обаче, господарят му простил всичкия дълг. Като излязъл от господаря си, той срещнал едного, който му дължал само сто пенязи и му казал: Скоро да плащаш дълга си! Иначе, ще те дам под съд, да те турят в затвор. Длъжникът му паднал на колене пред него и започнал да му се моли, но той не искал да чуе молбата му. – Ще платиш! Аз не освобождавам никого от задълженията му, никого не развързвам. Всеки сам трябва да се развързва. Като видели това, слугите отишли при господаря си и му разправили цялата история. – Доведете го при мене! Като дошъл

при господаря си, последният казал: Аз простих всичкия ти дълг, но понеже ти не беше готов по същия начин да постъпиш със своя длъжник, и за такава малка сума го тури в затвора, сега и ти ще отидеш при него. И двамата били вързани и турени в затвора., докато изплатят дълговете си. Кой от двамата ще излезе по-скоро от затвора? – Който имал да дължи само сто пенязи. Кой може да развързва? – Който прощава. Законът е следният: Който прощава, той е в състояние да развързва. В естеството на Бога е да прощава. Достатъчно е да се помоли човек чистосърдечно, за да му прости Бог всички дългове. Когато Бог е простил веднъж, и той трябва да прощава. Това значи да вярва човек в Бога.

Всички, които следват правия път в живота, трябва да имат готовност да изправят погрешките си. Това значи: всички трябва да бъдете готови да развържете възела, който сами сте направили. Ако не искате да го развържете, ще се върнете при него. Възлите са последствия на вашето минало. Атавизмът не е нищо друго, освен натъкване на тия възли от миналото. Като се натъкне на някои от тия възли, човек същевременно се натъква и на ред противоречия, които го ужасяват. Мнозина обясняват тия възли със закона на възмездието, или със закона на кармата, но каквито обяснения да се дават, в края на краищата, някои от възлите остават неразвързани. – Няма ли някакъв начин, по който човек да се развърже напълно? – Има един начин – той е законът на любовта. Като живеете по този закон, вие ще се развържете напълно. Това значи: вървете в правата посока на живота, която води към ония възли, които сами някога сте вързали. Щом дойдете до тях, вие ще заплатите на господаря си всичко, каквото му дължите, и той ще ви освободи. Казвате: Нали човек има свободна воля? Нали е свободен да прави, каквото иска? – Свободата на човека се заключава във вързването и развързването. Свободен е само онзи, който може съзнателно да се връзва и развързва. Който не знае, как да се връзва и развързва, той не е свободен. Който знае само да връзва, а не знае да развързва, той е наполовина свободен. И който знае само

да развързва, а не знае да връзва, и той е наполовина свободен. Има семейства, в които мъжът връзва, а жената развързва. Например, за някакъв дълг мъжът става причина да се затвори длъжника му за известно число години в затвор. Жената започва да моли мъжа си да освободи този човек, да му прости поне половината от дълга. Тя бие на чувствата на мъжа си, като му казва, че и те имат деца, не се знае някой ден да не се случи и с тях нещо подобно. Мъжът най-после се съгласява да прости половината от дълга на длъжника си. После жената започва да се моли да прости и другата половина от дълга. По този начин длъжникът се освобождава от дълга, т.е. развързва се. В някои семейства се случва обратното: жената завързва, а мъжът развързва. Ако и мъжът и жената завързват, този дом е осъден на смърт, т.е. на затвор. Връзването и развързването имат дълбок вътрешен смисъл. Да завързваш, това значи да завързваш връзките на злото. Да развързваш, това значи да развързваш връзките на доброто.

При сегашните условия, от всички хора се изисква да потърсят в себе си възможности да проявят онзи живот, който Бог им е дал. След това само те ще пожънат плодовете на този разумен живот. Този живот не почива на закони, каквито съвременните хора познават. Например, за доброто, като закон, хората имат съвсем своеобразни разбирания. Казва се в Писанието, че като ял от забранения плод, Адам прозрял. Който приема тия неща буквално, ще излезе, че преди да яде от забранения плод, Адам бил сляп, а после очите му се отворили. Очите на човека се отварят, само след като той започне да разбира отношенията, които съществуват между доброто и злото. Това може да се постигне чрез закона на послушанието. Послушанието е връзване, а непослушанието е развързване. Който е непослушен, той ще бъде развързан. Адам развърза на земята това, което Бог беше вързал на небето. Той развърза Божия закон, но с това заедно завърза и жена си. Адам беше по-учен от Ева, той не трябваше да я оставя сама в райската градина. Той трябваше да я заведе при

забраненото дърво и да и каже: "От всички плодове на дърветата можеш да ядеш, но не и от дървото за познаване на доброто и злото." Ева по никой начин сама не би яла от плодовете на забраненото дърво, но змията дойде при нея и я изкуси.

Сега ние няма да тълкуваме, какво представя змията, но казвам: Всеки, който се е доближил до това дърво, той все е бил изкушаван от змията. Повечето от сегашните хора са суеверни, лековерни; те са готови да повярват на всеки, който би им казал, че ако ядат от плодовете на забраненото дърво, ще станат учени като Бога. Човек е готов да вярва на всяко нещо, към което има разположение. Например, ако дойде някой при вас и ви предложи един лотариен билет, който печели 500,000 лева, вие веднага сте готови да заплатите за билета, колкото ви поискат. Защо? – Вярвате, че можете да спечелите. Като се тегли лотарията, виждате, че билетът ви нищо не печели. Вие знаете, че вероятността да спечелите е много малка, но все пак искате да вярвате, че можете да спечелите. Обаче, ако дойде някой и ви каже, че разбойници се готвят да ви оберат, ще започнете да разсъждавате, как е възможно това, нали има полиция, нали има обществена охрана и т.н. Ако дойде някой и ви каже, че тази вечер ще заминете за онзи свят, пак ще разсъждавате, ще отричате възможността за това и т.н. Защо в последните два случая не вярвате на това, което ви се казва? – Защото не искате да се сбъдне казаното. Обаче, във всеки човек има известна доза суеверие, макар и да не го изразява външно. Отива един безверник по работа, но на пътя си среща черна котка. Той казва, че не вярва в нищо, но изведнъж започва да се озърта наляво-надясно, смущава се, че може да му се случи нещо лошо. Селянин впрегнал воловете и отива на нивата си да оре. Среща на пътя си селския поп, и веднага се връща дома си: Няма да отида днес на нивата! – Защо? – Срещнах нашия поп. – Суеверен е този селянин. Той мисли, че ще му се случи нещо лошо. Щом мисли така, наистина ще му се случи нещо лошо. Този селянин е пропуснал времето, когато е трябвало да отиде на нивата. Трябвало е да излезе от

дома си най-малко един час по-рано, отколкото е излязъл, и тогава никой нямаше да го срещне, и нищо лошо нямаше да му се случи. Който не иска да среща на пътя си черна котка, нито поп, той трябва да става рано и да започва работата си, когато всички спят. Има един час, когато всички спят: и котката, и вълкът, и лисицата. Започнете този час работата си. Тогава никой няма да ви попречи.

Ние привеждаме тези примери, за да покажем, че във всеки човек има атавистически мисли и чувства, останали от миналото още. Например, съмнението е атавизъм в човека; то не почива на никакви научни данни. И при научни данни, и при доказани факти, човек пак се съмнява. Дават му една песен, която той знае добре. Погледне я и казва: Не е тази песента, която познавам. После пак я вземе, погледне внимателно и казва: Тази е песента. В човека има един критически ум, който подлага всичко на проверка, но същевременно в него има съмнение, което не се подава на никакви доказателства.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето." – Какво трябва да вържете на земята? – Красивото, великото, Божественото. Щом вържете Божественото на земята, ще го вържете и на небето. "Каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето." Това значи: каквото правите на земята, друго същество, заради вас, ще прави същото на небето. Както живеете на земята, така ще живее и това същество на небето. Небето и земята са двата полюса на живота. Ако живеете лошо на земята, другото същество в ада ще живее по същия начин. То ще черпи сила от вас, ще расте, ще стане грамадно същество, и един ден ще дойде на земята. Ако живеете добре на земята, другото същество на небето ще живее като вас. Това означават думите: Човек е творец на своята съдба. Не мислете, че живеете за себе си. Човек живее най-малко още за две същества: едното е в ада, а другото – на небето. И в Писанието е казано, че никой не живее за себе си. Ако правите добро на земята, не само едно същество, но хиляди добри същества на небето ще правят същото заради вас. По този начин те ще ви помагат. Следователно, каквото

правите на земята, това ще правят за вас и на небето. От това гледище, именно, произтича отговорността на всеки човек за делата му. Като знаете това, ще разберете, че човек не живее за себе си. Въпреки това мнозина мислят, че живеят само за себе си и, като придобият знание, богатство, сила, те считат, че са осигурени. Учени са, но достатъчно е един камък да ги удари по главата, за да изгубят знанието си. Силни са, но достатъчно е една тежка болест да ги нападне, за да изгубят силата си. Богати са, но достатъчно е да претърпят фалит, за да изгубят всичкото си богатство.

Как се познава силният човек? – Като влезе една микроба в организма му, той започва да се разговаря с нея и я отправя вън от тялото си. Такова нещо представят и лошите, нечистите мисли. Силният човек може да се разговаря с тях, както с микробите, и да ги изпраща навън, като неканени гости. За да придобие силна мисъл, човек трябва усилено да работи върху себе си. Някои искат да прекарат лек живот, без грижи, за нищо да не мислят. – Не, лекият живот нищо не допринася. Такъв човек се намира само пред едно преповторение на нещата. Той е подобен на изкуствено цвете, което, като цъфне веднъж, никога не извяхва, но никога не завързва. Естественото цвете цъфти, извяхва, но плод завързва. Истинският живот е живот на смени. В смяната е красотата на живота. Някой иска да бъде красив. Да бъдеш красив, това значи да цъфнеш. Цъфтенето трае известно време. След това то трябва да се замести с друго нещо, пак тъй красиво и желано. Това е върזването, узряването, даване плод. Плодът, това е доброто в света. Но и доброто трябва да се замести с друго нещо. Всичко в живота е подложено на постоянни и вечни промени.

Значи, има нещо по-велико от доброто. Как мислите, кое е по-велико от доброто? Доброто може да се замести с друго нещо. Как се изразява доброто на земята? – В някаква услуга, в някаква помощ. След като направите добро на някого, в какво трябва да се превърне това добро? – В благодарност, в признателност. Признателен,

благодарен може да бъде само разумният човек, който разбира причините и последствията на нещата. Който не може да бъде признателен, той не разбира, какво нещо е доброто. Той мисли, че хората са длъжни да му правят добро. – Не, никой не е длъжен да прави добро. Човек трябва да прави добро по своя воля, а не по задължение. Онзи, на когото се прави добро, трябва да бъде признателен, защото това, което чрез доброто се върза на земята, вързано ще бъде и на небето. Ако доброто, което правите не се признава, то остава за сметка на онзи, който го прави; а този, на когото е направено, остава вързан в ада, дето той храни друго някое същество. Щом е така, всички негови благодетели постепенно се отказват да му правят добро, и той започва да страда, да се измъчва. Днес адът се поддържа повече от небето. Кой от вас не е изпращал баници в ада? Не само баници, но и различни сладкиши, торти се изпращат в ада. Знаете ли, какво ще бъде положението на съвременните хора, когато един ден видят тези сладки работи в ада? Те ще видят, че адът е свят, създаден от самите тях. Следователно, когато мине в задгробния свят, човек първо ще види онзи свят, който той самият е създал, и ще прекара в него известни число години. След това той ще мине в по-висок свят, дето ще се запознае с духовните, с Божествените работи.

Ще ви приведа един пример за един овчар, който минавал за светия. Той се наричал дядо Димитър, но бил известен на всички под името "светият овчар". Той бил добър, благочестив човек. Когато влизал в някое село, имал обичай да влиза вечер, а не сутрин. Като го запитвали, защо пристига вечер в селата, той отговарял: Страхувам се да не ме види змеят. Като правих своите обиколки из България, срещнах този светия овчар, дядо Димитър, и се запознах с него. Наистина, той беше интересен старец, отличаваше се със своята голяма чистота: сам си вареше ядене, ошав, боб, сам миеше чиниите, тенджерите си, не даваше на никого да ги пипа. Един ден ме срещна и започна да ми разправя един свой интересен сън. Сънувал една

вечер, че бил на едно високо, красиво място, дето била сложена богата, голяма трапеза с много прибори. Всичко блестяло от чистота. Той разбрал, че се намира на небето, между светли, възвишени същества. На трапезата имало само едно празно място, оставено за някой българин. Аз, казва той, мислех, че съм известен на небето между светлите същества, но какво беше учудването ми, когато всички минаваха-заминаваха покрай мене, като че не ме познаваха. По едно време се даде знак, че обедът ще започне. Изведнъж на столовете насядаха много поканени гости, всеки пред своята чиния. Тръгнах и аз към масата, седнах на стола пред празното място, без чиния, без никакви пособия. Погледнах към другите и видях, че пристигат готвачи със съдове, пълни с ядене, и сипват всекиму в чинията. Погледнах пред себе си и какво да видя? На масата пред мене, вместо чиния, седят два скъсани цървула. Не смея да кажа нищо, не смея да ги пипна. Пристигат готвачите при мене и се готвят да ми сипят ядене в скъсаните цървули. – Почакайте малко, моля ви се! Нямате ли една чиния? – Нямаме. Това си изпратил от земята, в него ще ти сипем да ядеш. Малко оставаше да ми сипят ядене в скъсаните цървули, но аз се стреснах и се събудих. После ми дойде едно прозрение. Казвам му: Дядо, ти мислеше, че си светия, а като отиде на горе, видя, в какво положение се намираш. – Слушай, синко, да ти разправя историята на скъсаните цървули. Преди години аз служех в един манастир. Бях беден човек. Един ден игуменът видя, че цървулите ми са скъсани и ми подари нови, хубави цървули. Аз пък дадох своите скъсани цървули на друг беден калугер в същия манастир. Тези бяха цървулите, в които искаха да ми сипят ядене на небето. Значи, това беше единственото добро, което съм направил на земята.

Ако разказвате този сън на светски хора, те ще кажат, че това са халюцинации. – Има сънища, които са халюцинации, но много сънища са истински предсказания, които се сбъдват. Има неща, които считате за реални, за истински, а в същност нищо не излиза от тях.

Има неща, обаче, които на вид са въображаеми, нереални, а излизат действителни. Там е чудното! Много въображаеми неща, много халюцинации, както мнозина ги наричат, се сбъдват, а истинските, действителните, реалните неща не се сбъдват. Какво показва това? – Това показва, че същността, или действителността на нещата в живота се заключава в онези прояви на съзнанието, в които участвуват нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух. В това се заключава интензивността на нашето съзнание. Интензивността, будността на нашето съзнание пък определя реалността на нещата. Докато човек яде, облича се, говори или прави добро някому със съзнание, дотогава той живее в реалността. Вън от съзнанието никаква реалност не съществува.

Сегашният живот на хората е поставен на крив път, на несигурна основа. Тази е причината, задето съвременните хора живеят повече в своето минало, отколкото в настоящето. Те носят последствията на онова, което са вършили в миналото, а едва сега се заражда в тях желание да служат на Бога. Ще кажете: Нима досега не сме служили на Бога? – Ако служенето на Бога е подобно на служенето на войника за своето отечество, това служене не е доброволно. Войникът е заставен да служи на отечеството си. Учителят доброволно ли е заел своята служба? – Той е станал учител, защото му се плаща. Орачът отива на нивата, защото е заставен по този начин да изкара прехраната си. Всичко, каквото съвременните хора работят и предприемат, се върши насилствено, а не по добра воля. Някакъв друг, по-силен мотив ги заставя да вършат това или онова. Това е работа, която се върши под натиска на остена. Като им покажат остена, те тръгват на работа. Искат не искат, работят. Те се движат по закона на необходимостта, а не по закона на любовта.

Следователно, за да дойде до съзнателния живот, човек трябва да се освободи от закона на необходимостта. Не е необходимо човек да оре по цели дни на нивата. Ако доброволно отиде да оре, това е друг въпрос. При това, не е нужно човек цял ден да оре. Като оре три-

четири часа на ден, това е достатъчно. Хората искат да живеят добре, но в какво седи добрият живот, не знаят. Те казват, че трябва да ядат, но колко трябва да ядат, не знаят. Те казват, че трябва да бъдат богати, но колко трябва да бъдат богати, не знаят. Това показва, че хората нямат определена мярка, нямат определена норма, с която да мерят нещата. Желанието на хората да забогатяват е неограничено. И милиони, и милиарди да имат, те всякога ще се стремят към все по-големи и по-големи богатства. Желанието на хората да забогатяват никога няма да престане.

Запитали един американски милионер, колко милиона има. Той отговорил: Колко милиона имам, това не ме интересува. Колко и какво са втича всеки ден в касата, и това не ме интересува. Аз се интересувам от малкото, което печеля всеки ден с труда си. Трите лева, които всеки ден спечелвам с труда си, ми доставят по-голяма радост от многото, което всеки ден се втича в касата ми.

Съвременните учени, икономисти казват, че за живота са нужни знания, богатства, сила. – Това са условия в живота, които могат да се използуват само от разумните, от способните хора. Какво ще ви ползува знанието, богатството, силата, ако не знаете, как да ги употребите? Какво ще ви ползуват църквите и училищата, ако не можете да се повдигнете с тях? Каква полза, че имате църкви, ако чрез тях се носят заблуждения? Каква полза, че имате училища, ако от тях излизат зле възпитани деца? Каква полза, че се създават семейства, ако се раждат болни, хилави деца? И църкви, и училища са се съграждали, и домове са се създавали, но човечеството не е излязло от своите заблуждения. Време е вече хората да спрат вниманието си върху същественото в живота, да обърнат нов лист от книгата на своя живот. Какво значи да обърнете нов лист на своята книга? Днес страдате – това е един лист от вашата книга. Щом прочетете този лист, не стойте повече пред него. Веднага обърнете нов лист. Новият лист е лист на радостта. Прочетете този лист, използувайте го и обърнете нов лист. Новият лист ще бъде пак лист на страданието.

Бързо го прочетете и минете напред. Обръщайте лист след лист, изучавайте радостта и скръбта като полюси на живота, като пътища, които водят към Вечния Живот. Какво правят съвременните хора? Те отварят листа на страданието, прочетат го, плачат върху него и де кого видят, запитват: Знаете ли, какво нещо е страданието? Чели ли сте, какво пише в листа на страданието? – Оставете тия въпроси настрана. Всички познават страданието, колкото и вие го познавате. Обърнете нов лист и четете за радостта.

Един светия посетил един беден човек с намерение да му направи едно добро. Като влязъл в колибата му, бедният човек се зарадвал, приел го добре, нагостил го с каквото имал, и легнали да спят. На сутринта светията тръгнал да си отива и като се сбогувал с домакина на колибата, цъкнал кремъка си, скрил се зад колибата и я запалил. Същевременно той оставил на бедния човек една бележка със следното съдържание: Когато започнеш да правиш нова колиба, дигни пода на старата и разрови това място надълбоко; там ще намериш скрито богатство. Не съжалявай за старата колиба! Обаче, като видял, че колибата му гори, бедният човек казал: Това значи да направиш добро! Аз приех в колибата си този светия, нагостих го добре, а в замяна на това той запали колибата ми. Като плачел за колибата си, настрана от нея той намерил бележката, оставена от светията, прочел я и почнал да дига пода на колибата си. Започнал да копае дълбоко в земята, додето намерил голямо количество злато. Взел златото в ръцете си и благодарил на светията отдалеч, че му направил такова голямо добро.

Казвам: Копайте дълбоко в земята! Възможно е и вашите колиби да са запалени вече. Възможно е и вашите фантазии за това-онова да са запалени вече и нищо да не е останало от тях. И така да е, не се обезсърчавайте. Копайте дълбоко в земята! Там ще намерите заровено голямо количество злато. Причината, задето някои ваши желания не се реализират, е тази, че колибата ви е запалена, а с нея заедно са изгорели и желанията ви. Има желания, които могат да се реализират,

никакъв огън не може да ги изгори. Като чета обещанията, които младите си дават, или като чета мечтите, които подхранват помежду си, радвам се, че съществуват такива хубави неща. Тези неща са записани в духовния свят. Това се продължава, докато се оженят. Щом се оженят, всичко се свършва: и мечтите и приятелските разговори. И тези млади започват да се разговарят на особен език. Раждат им се деца, и те се разговарят на същия език. Де отидоха мечтите? Де отидоха приятелските разговори? – Те изгоряха заедно със запалената колиба. И най-после тези млади хора казват, както е казал Йоан Веслей, знаменит английски реформатор, три деня след сватбата си: Не струва човек да се жени! Докато се ожени, той избирал тази-онази мома, и най-после се спрял на една умна англичанка, която на третия ден още го хванала за брадата и го развъртяла из стаята. Той казал: Колкото да ме въртиш, аз няма да изменя нито на йота, от своя живот.

Един ден при Йоан Веслей дошъл един млад момък от неговото общество да се посъветва по един важен въпрос. Момъкът казал: Срещнах в нашето общество една млада мома, добра християнка. Влюбих се в нея и сега искам да я взема за своя жена. Какъв съвет ще ми дадете? – Не прави същата грешка, каквато аз направих. Тази мома може да е много добра християнка; тя може да живее добре с Христа, но не и с тебе. Ако се ожениш за нея, ще видиш, че работата няма да излезе така, както си очаквал.

Като говоря така, онези, които не разбират законите, ще помислят, че жената е най-страшното, най-лошото същество в света. – Каквато е жената, такъв е и мъжът. Има една поговорка, която изразява тази мисъл със следните думи: "Търколило се гърнето, намерило си капака." Това значи: каквото е гърнето, такъв ще бъде и капакът. Злото не е нито в мъжа, нито в жената, то е извън човека. Ако злото беше в човека, имаше смисъл да се разисква върху него. Щом е вън от него, човек трябва да го познава, за да се предпази от него. Често хората се подават на влиянието на чужди мисли и

чувства, и дълго време не могат да се освободят от тях. Особено е опасно, когато тези мисли и чувства са отрицателни. Който разбира закона, той лесно може да се освободи от тях.

Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че всички живи същества могат да влязат във връзка помежду си, да си помагат взаимно, да се освобождават от трудните условия на живота. Аз често съм говорил, че между хората и растенията може да се създаде връзка, да влязат помежду си в разговор. Един наш приятел пожелал да провери това нещо. Отишъл един ден в Борисовата градина, приближил се до една ябълка, съсредоточил се и се обърнал мислено към нея да каже, каква услуга иска от него. Поседял малко, концентрирал се и чакал да разбере, какво ще му каже ябълката. Той си помислил, че ябълката ще пожелае да я полее с една кофа вода. Какво било учудването му когато възприел от ябълката следната мисъл: Моля ти се, наведи се долу при корените ми и ще видиш, че един тел от дълго време ме обвива и притеснява. Извади този тел и го хвърли настрана. Той се навел и видял, че наистина един тел обвивал ябълката близо до корена и. Развил тела и го хвърлил настрана. Така той я освободил от притеснението, което телът и причинявал. Както виждате, между ябълката и човека се създала връзка, и ябълката проговорила на човека, изказала му нуждите си.

Както разумното същество, човекът, може да освободи ябълката от затруднението и, така и за вас трябва да дойде някое разумно същество да ви освободи от внушенията на които се подавате, съзнателно или несъзнателно. Опасно нещо е внушението. За да се предпази от същества по-ниски от него, човек трябва да бъде буден, да не спи, или да не е пиян. Когато вниманието на човека се отклони, или разсее, лесно може да му се внушава. Седи някой човек и си размишлява. В това време дохожда при него друг един и му показва едно количество от злато, около 50,000 стерлинги. Този човек веднага отклонява вниманието си и спира погледа си върху парите. Онзи, който му показва парите, използува неговата разсеяност, за да му

внуши, каквато мисъл иска. Значи, когато съзнанието на човека не е будно, лесно може да му се внуши някаква мисъл. Така постъпват хората от света. Те си внушават един на друг, и по-силният казва: Знаете ли кой съм аз? Така те се връзват, и много време трябва да се мине, преди да дойде някой да ги развърже.

”Вързано и развързано.” Какво печелят хората, като се връзват и развързват? – Като се връзват и развързват, между тях се създават лоши навици. Нещата се връзват само на земята и в ада, но не и на небето. ”Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето.” Не се казва обратното, но се казва, че каквото направиш на земята, това ще получиш и на небето. Това се отнася за тези, които вярват в Бога, които имат любов към Него. В природата съществува следният закон: Каквото помислят или пожелаят хората, животните и растенията, всичко става. Някога плъховете си пожелали да се размножат, и днес са се размножили токова много, че културна Англия не знае, как да се освободи от тях. И в Русия, между болшевиците, плъховете са се размножили, но руснаците са намерили начин да се освободят от тях. Те ги държат гладни 10-15 деня, след което пущат при тях други гладни плъхове, които се нахвърлят едни върху други и се самоизяждат. По този начин те изопачават тяхното естество. Някога и човек е представял безопасен плъх, но впоследствие и той е станал месоядец; има опасност да се нахвърля върху брата си. Дали и за човека не е дошло болшевишкото време?

Време е вече хората да се върнат към миналото, да намерят причините и последствията за лошите условия в живота. Ще кажете, че Господ е създал света такъв. – Не, Господ не е създал този свят. Кой застави плъховете да се самоизяждат? – Болшевиците. Едно време термитите застрашаваха цяла Европа, но тя се спаси благодарение на ледниковия период. Този период дойде на време, иначе цяла Европа щеше да бъде унищожена. И други условия благоприятствуваха за спасението на Европа, но ледената епоха беше едно от важните

условия. Затова се казва: ”Ела зло, че без тебе ще дойде по-голямо зло.” При сегашните условия на живота, топлината причинява по-големи злини, отколкото студът. При топлината се вършат по-големи престъпления, отколкото при студа. И ако днес температурата на земята се изменя, причината за това е злото, което се върши в света. Досега невидимият свят си служеше с топлината и видя, какво направи тя. В бъдеще той ще си послужи със студа. Епохата, която предстои да дойде, ще си служи със студ около 270 градуса. Всичко, каквото днес виждате на земята, ще изчезне. Със своето упорство хората не могат да изменят законите на природата. Земята е създадена от Бога, а хората, които са дошли да живеят на нея, са дошли да учат. Един ден, като свършат учението си, те ще се върнат в своето отечество, кой отдето е дошъл. Земята не е наше отечество, нито бащин дом. Земята е временен приют за хората, а небето е бащин дом за нас – там трябва всеки да се върне. Казано е, че земята ще бъде наследена от праведните. Това не подразбира грешната земя. Земята, на която сега живеем, ще мине през огън, да се пречисти. Като се пречисти, тя ще се прости с хората и ще им каже: Вие сгрешихте, и аз сгреших. Вместо мене ще дойде нова земя, която ще се насели с праведни хора.

”Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето.” Ще кажете, може би, че светът трябва да знае това нещо. Мислите ли, че хората от света не знаят да връзват? Големи майстори са те във връзването! Те отдавна познават закона на внушението и си служат с него. Достатъчно е да вземе някой кобура в ръка, за да внуши на човека страх и трепет. Като му каже: ”горе ръцете!” – той е готов всичко да даде. Един търновски адвокат пътувал от Търново за Севлиево. Той носил в джоба си два кобура. По пътя го срещнали разбойници, спряли го и започнали да търсят в джобовете му пари. Като напипали кобурите му, запитали го: Защо носиш тези два кобура? – За зор заман. – Ами по-голям зор от този какъв може да бъде? – Забравих да си послужа с тях. – Религиозните хора имат едно

или друго верую, но като се намерят пред някакъв зор заман и им кажат "горе ръцете!" – те всичко забравят. Каква по-голяма сила за религиозния от вярата? Вярата е мощна сила, с която човек може да се защитава. Като се намери пред някаква опасност, нека извади този кобур – вярата, и неприятелят ще се уплаши и ще избяга. Ако неприятелят е силен, той ще цъка, ти ще цъкаш, той отгоре, ти отдолу, или ти отгоре, той отдолу, докато най-после победиш.

Казвам: Лесно е да се справи човек с външния неприятел, но често той е изложен на вътрешни изкушения и мъчения, при които трябва да се бори със себе си. Той трябва да се бори с друго същество, с друго съзнание в себе си, докато победи. Когато се подчини на Божествения принцип в себе си, човек ще победи, ще завърши борбата си с успех. И тогава, ако е вързал нещо на небето, ще дойдат същества оттам да му помагат. И на земята да сте, ще дойдат същества от небето да ви помагат. Вие знаете примера с апостол Петър, който бил затворен в тъмница. Когато приятелите му се помолили за него, ангел Господен слязъл от небето и го освободил. Ще кажете, че това е било едно време. – И едно време е било, и сега става. Каква вяра имате тогава, ако не можете да измолите един ангел да слезе от небето и да ви освободи от затвора? Трябва ли да живеете само с опитността на другите хора? Всеки човек може и трябва да има свои опитности, от които да се ползува. Има опитности, които не е нужно да изпитате. Тези опитности не са за вас. Един млад момък отивал в гората да сече дърва. Той срещнал на пътя си една баба, която му казала: Синко, спри се малко да ти бая да не те яде мечка. – Не, бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка, а не да не ме яде мечка.

"Вързано и развързано." Вие трябва да изучавате вътрешния закон на развързването. Този закон се отнася до онези, които имат вътрешно разбиране. Ако остане да се водите по пътищата и разбиранията на сегашните хора, никакъв прогрес не можете да имате. Работете непрекъснато. Че някои от вас сте на възраст 50-60

години, работете без спиране. Сега, именно, човек трябва да бъде по-деятелен. И на смъртно легло да е, той пак трябва да работи. Тогава ще извика приятелите си, ще ги нагости, ще се прости с тях и ще им каже: Днес заминавам, но утре пак ще се видим. И Христос каза на учениците си: "Аз отивам при Отца си, но пак ще ви видя." Ето, две хиляди години се изминаха от това време, но Христос не е престанал да се явява на хората.

Разправят за един българин от Видин, учен човек, свършил в странство, следния случай. Той обичал да се подиграва с всички ония, за които чувал, че вярват в Христа. Една сутрин го видели, че плаче. – Защо плачеш? – Оставете се, снощи сънувах, че бях на черкова. По едно време видях, че Христос излезе от някъде, дойде при мене и ми удари две плесници, но толкова силно, че и до сега ушите ме болят. – Не се минали две седмици от този ден, и ученият българин заминал за другия свят. Както виждате, днес Христос си служи с плесници, а едно време си служеше с камшик. Трябва да знаете, че всяко нещо си има своите граници. Ако искате да ограничите злото в света, вие трябва да се стремите към възвишен и благороден живот. Едно от двете се иска от хората: или да ограничат злото в себе си, или да се развържат от него. Как ще се развържете от злото? – Като прилагате знанието и доброто. – Трябва ли да ни се говори това, щом ние вярваме в Бога и Го обичаме? – Щом вярвате в Бога и Го любите, не остава нищо друго, освен да изпълнявате Неговата воля. Какво се иска от детето, което обича майка си и баща си? – Нищо друго, освен да слуша и да изпълнява тяхната воля.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." Това значи: развържете се от всички неправилни връзки и предайте свободно сърцето и душата си на Бога. След това направете нови връзки с добрите, с чистосърдечните хора. Много има да се развързвате, и много има да се връзвате, но трябва да знаете, как да се развързвате и как да се връзвате. Четете някоя хубава книга –

направете вразка с нея. Четете някоя лоша книга – развържете се от нея. По този начин човек ще преобрази живота си. А в това, именно, се заключава самовъзпитанието. Да развързваш и да завързваш правилно – ето де седи новата наука, новото възпитание. Когато придобие новата наука, човек става щастлив, богат. Когато придобие богатството, той не трябва да бъде сляп за него, но да знае, как да го употребява; когато придобие светлината, мисълта, той не трябва да бъде без ум; когато придобие доброто, той не трябва да бъде без сърце. Богатството, мисълта, доброто са връзка с добрия живот. Тези неща излизат от любовта, от мъдростта и от истината. Те са главните източници, от които всичко извира. Като знаете това, вие трябва да цените всеки, който черпи от тези източници. Няма човек в света, който да не се ползува от тези източници. В това отношение никой не е оригинал. Всеки копира отнякъде. Оригиналът е един.

”Вързано и развързано.” Развържете сърцата и умовете си от онова, което ги ограничава и заробва. Като се освободите от тези връзки, направете нова връзка с Божията Любов, с Божията Мъдрост и Божията Истина. Каквато връзка направите на земята, такава ще бъде връзката ви и на небето. Тази е истинската връзка, която прави живота красив и щастлив. Тази връзка дава абсолютна свобода на човека. В нея няма никакво връзване и развързване.

Беседа от Учителя, държана на 31 март, 1929 г. София – Изгрев

ТОЙ Е РЕЧЕНИЯТ

"Защото той е реченият от пророка Исайя." (Матея 3:3)

"Той е реченият." – Когато пророкът казва някаква истина, тази истина има дълбок смисъл. Пророкът не е невежа. Мнозина мислят, че пророците са излезли от народа и са били прости хора. Не, пророците са били най-учените хора на времето си. Те били посветени в тайните на битието. Заблуждение е да се мисли, че простият човек може да стане пророк или светия. Простият човек не може да стане нито пророк, нито светия, нито праведен. Тъй щото, за да разбере истината, човек непременно трябва да бъде праведен.

Има два вида истини в света: едните с човешки, т.е. относителни, а другите са Божествени, т.е. абсолютни. Тези истини се различават в последствията си. Който живее в човешките истини, той започва като цар, свършва като просяк; започва като млад, завършва като стар; започва като учен, свършва като последен невежа. Който живее в Божествените истини, той започва като прост, като обикновен човек, свършва като цар; започва като стар, но в края се подмладява; започва като невежа, свършва като учен. Това са две положения диаметрално противоположни едно на друго. Когато живее по човешки, огънят на човека ту пламва, ту загасва, не е непреривен. Когато живее по Божествено, огънят на човека постоянно се разгорява. Когато говоря за огъня на живота, подразбирам светлината на човешкото съзнание, или силата на неговата любов, или възвишеното, красивото, великото, за което човешкият дух копнее. В Божествения живот има отношения на братство, на равенство, а в човешкия живот такива отношения не съществуват. Когато някой дойде при тебе и пожелае да го поставиш на стъпалото, на което ти се намираш, този човек трябва да се запита, подобен ли е на тебе, за да види, има ли право да изисква това място.

Според Божествения закон, всеки ще заеме това стъпало, което отговаря на неговото развитие. Когато се борят за братство и равенство, хората трябва да знаят, че братството и равенството са величини, които принадлежат на Божествения свят. Неравенство и отсъствие на братство срещаме само в човешкия живот. Когато срещнете неравенство между хората, ще знаете, че сте попаднали в свят, който борави с неопределени, с изменчиви величини. Например, в математиката, според правилата за изваждане, ние вадим малки числа от големи, а не обратно. Обаче, има случаи, когато от малки числа вадим големи. Хората знаят това нещо в обикновения живот, додето се простират техните търговски отношения на взимане и даване. Щом дойдат до психическия, до идейния живот, тази математика спира, и те се намират пред една област, наречена "terra incognita."

Съвременните учени и философи се натъкват на области из науката и живота, които наричат "terra incognita." и като кажат "terra incognita.", считат, че много нещо са казали. Има "terra incognita", т.е. непозната земя в света, но тя е само за простите, за невежите хора. Когато запитат някого по известен въпрос от науката, той казва: Аз не зная нищо, Господ знае, как е поставен този въпрос. – Така е, но за нас не е важно само това, което Бог знае; за нас е важно да знаем, че Бог е създал света, но да знаем, как е създаден светът, върху какви закони е построен и как да спазваме тези закони. Хората създават свои закони, свои разбирания и теории и се мъчат да подчинят природата на своите закони и теории. От хиляди години насам човечеството се отклонило, вследствие на което всички хора и до днес още продължават да правят същите погрешки, каквото са правили техните предшественици, деди и прадеди. – Какво трябва да се прави сега? – Всички хора трябва да се върнат назад, да дойдат до мястото на своето отклонение и да поемат правия път, от който са се отклонили. Съвременните хора са дошли вече до края на пропастта, и ако направят още една крачка, ще се намерят в пропастта, в гъстата

материя, отдето мъчно могат да излязат. Тази пропаст не е нищо друго, освен тъй наречената 13 сфера, най-гъстата материя в света, в която попадне ли човек веднъж, мъчно излиза на бял свят. Ето защо, всички разумни сили, които ръководят човечеството, спират го там, и казват, че трябва да се покае. Какво нещо е покаянието? – Покаянието подразбира човек да престане да върши онова, което води към пропастта. Ако не престане да върши това нещо, той е осъден да изгуби живота си. Може ли след това да се нарече умен човек онзи, който не мисли право и изгубва живота си?

”Той е реченият от пророка Исайя.” – Кой е той? – Две предположения могат да се направят: или че реченият от пророка Исайя е Йоан Кръстител, или че е Христос. Външно погледнато на въпроса, може да се говори, че реченият е или Йоан Кръстител, или Христос, но вътрешно погледнато, не може да се говори така. Защо? – Защото учението на Йоан Кръстител и това на Христа коренно се различават едно от друго. Методите им са съвършено различни. Йоан кръщаваше с вода, а Христос – с огън. Когато дохождаше някой при Йоана, той му казваше: Понеже не си достатъчно измит, т.е не си кръстен, както трябва, ще се кръстиш от мене с вода. Който иде след мене, той ще те кръсти с огън. Добро нещо е човек да се измие с вода, но когато болният се измие с вода, а болестта му остане в него, измит ли е той, както трябва? Когато великият живот влезе в нас и внесе в душите ни радост и веселие, това значи, че сме минали през животворната вода, кръстили сме се в нея и сме оживели.

Това е новото разбиране, което всеки човек трябва да има. Който има това разбиране, той е умен човек, той разбира Божите пътища. Не е въпрос, какво човечеството знае. Каквото цялото човечество знае, това и отделният човек знае. Човечеството съдържа всички възможности на отделния човек, но той трябва да работи, да даде възможност на всичко, което е вложено в него, да се прояви, и тогава да познае себе си, да познае и цялото човечество. Ябълчната семка прилича ли на ябълката? – Не прилича. Обаче, за да видите, че от

тази семка, именно, излиза ябълката, трябва да посадите семката в земята, да израсте от нея дърво, да даде плод. Тогава ще разберете, че ябълката е произлязла от семката. Семката е съдържала в себе си всички възможности, да се развие от нея ябълка. Семката съдържа в себе си онази динамическа сила, от която може да произлезе ябълката. За да стане това, семката трябва да се постави при условия да се прояви скритата динамическа сила. В това отношение човек представя семка, която съдържа в себе си разумността, която чака благоприятни условия да се прояви. Ако не се постави в благоприятни условия за нейното израстване, ябълчната семка може да запази своята форма с години. Обаче, постави ли се при благоприятни условия за нейното проявяване, тя изгубва своята първоначална форма. Който иска да запази формата на ябълчната семка, той предварително я осъдил на вечен затвор. Казвате, че човек трябва да се простира в известни рамки, да не се проявява напълно. Това значи да остане вечно в положението на ябълчната семка. Обаче, това е човешко учение. Наистина, човек може, и не трябва да се проявява, но кога? – Когато не обича. Ако се прояви този човек, ще ви направи големи пакости. Ако ви обича, посадете го в земята, дайте му условия да се прояви, да израсте и да се развие, да познаете неговата любов.

Съвременните затвори са пълни с хора оковани във вериги. Какво показват затворите? – Затворите са каймакът на човешкото учение, на човешката философия. Този каймак трябва да се махне, за да се яви Божественото учение. Това означава писаното в Свещената книга, че вратите на затворите ще се отворят, и всички затворници ще излязат навън. – Как ще се оправи света? – Един начин има, по който светът може да се оправи. Той е Божествен начин, достъпен за всички хора. – Може ли светът да се оправи? – Невъзможното за човека е възможно за Бога. Това се отнася, обаче за разумния човек.

Ще приведа един митически разказ от времето на цар Соломон-Ра, да видите в какво седи разумността. Соломон-Ра имал една красива дъщеря, наречена Адита, за която се явили кандидати двама

царски синове: единият от тях се казвал Ариман-Дез, а другият – Ели-Ра. И двамата били влюбени, трябвало да се състезават за нея. Тя им казала: Който от двамата излезе по-учен, по-мъдър, той ще бъде моят избраник. Те хвърлили жребие, кой от двамата да започне пръв да се състезава. Жребието паднало на Ели-Ра. Състезанието започнало: Ели-Ра се превърнал в шаран и влязъл във водата. Ариман-Дез се превърнал в акула, влязъл във водата и започнал да гони шарана. Като се видял на тясно, шаранът излязъл от водата и се превърнал на гълъб. Акулата се преобразила на сокол, който започнал да гони гълъба. Като видял, че и това положение няма да го спаси, гълъбът слязъл на земята и станал овца. Соколът пък се превърнал на вълк. За да избегне това положение, овцата се превърнала в кокошка, вълкът се преобразил в лисица. За да стане невидим за неприятеля си, Ели-Ра се превърнал в житно зрънце. Ариман-Дез се превърнал в кокошка и се завтекъл да клъвне зрънцето. В този момент Ели-Ра се превърнал в човек и хванал кокошката за главата. По този начин Ели-Ра победил Ариман-Дез. И двамата царски синове били адепти, единият от тях принадлежал към Бялото братство, а другият – към черното. От този пример се вижда, какво голямо състезание съществува в света. В това състезание се подчертават двата различни метода, с които си служат Бялото и черното братства. Ако станеш шаран, акула ще те гони; ако станеш гълъб, сокол ще те гони; ако станеш овца, вълк ще те гони; ако станеш кокошка, лисица ще те гони; ако станеш зрънце, кокошка ще те гони. И най-после, от зрънце ще се превърнеш на човек – своята първоначална форма, и ще уловиш кокошката за главата. Тези форми, през които минали двамата царски синове, са символи, които трябва правилно да се преведат. Като дойдете до житното зрънце, то е последният и спасителният процес на самопожертвуване. Когато дойде до самопожертвуване, човек трябва да разбира Божиите закони, за да може да работи с тях. Това не значи, че сегашните хора не разбират Божиите закони, или че не вярват в тях. Те вярват в Божиите закони, вярват в Бога, но като дойдат до приложението, да

пожертвуват всичко за Бога, там спират. Казвате, че вярвате в църквата, но като ви запитат готови ли сте да пожертвате всичко за църквата, пак се спирате. Щом дойдете до някакво препятствие, спирате. Такова нещо представя човешката вяра. Тя е относителна вяра. Абсолютната вяра пред нищо не се спира. Тя води човека в абсолютен свят, дето съществува само радост, веселие мир и любов. Съвременните хора се страхуват, че ако станат вярващи, ще изгубят живота си. – Това е човешко разбиране, човешка вяра. Има човешко разбиране за нещата, има и Божествено разбиране; има човешка религия, има и Божествена религия. Тези неща са диаметрално противоположни едни на други. В това отношение, съществува светски материализъм, съществува и религиозен материализъм. Ако се каже на съвременните проповедници да вземат торбата и тояжката си в ръка и да тръгнат от град в град да проповядват Христовото учение без пари, от любов само, колцина от тях биха дигнали знамето на Христа? Тази е причината, поради която християнството не е в сила днес да постигне своята задача. Днес християнството, християнската църква и разбиранията на съвременните хора се поставят на изпит да видят, какъв процент от всичко това ще издържи.

Преди две хиляди години евреите се поставиха на изпит да се провери, доколко те познават Бога, но не издържаха. Те срещнаха Христа на пътя си, но Го разпнаха. През времето на общоевропейската война, съвременните християни се поставиха на изпит да се провери, доколко Христовото учение беше легнало в основите на техния живот, но и те не издържаха. Те бяха в състояние да предотвратят войната. Ако цялото духовенство и всички християни бяха се обърнали към Бога с обща молитва, войната щеше да бъде предотвратена – никаква война нямаше да стане. Мнозина подържат идеята, че войните се допущали от невидимия свят, с цел да се изтребят грешните хора от земята. – Оставете този въпрос настрана. За вас е важно да вярвате в Божествената църква. – Де е тази църква?

– Тя е в Божествения свят, дето живеят всички добри, праведни хора, всички адепти и светии, които са завършили своето развитие на земята. Тази църква се нарича Царство Божие. Казано е: ”Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз.” Никъде в Писанието не е казано, че Бог благоволява за тази или в онази църква повече, отколкото в другите. Който върши волята Божия, той има Божието благоволение. Нима вълкът, като напада овцете, върши волята Божия? Нима орелът, като напада малките птици, върши волята Божия? Някои хора могат да кажат, че като се нападат едни-други, животните вършат волята Божия. – Не, това е отклоняване от правия път. Това отклоняване се дължи на чрезмерното размножаване на всички животни, на всички птици. Месоядните животни се явяват, за да спрат голямото размножаване на птиците. Вълците пък идват, за да спрат голямото размножаване на млекопитаещите. Ако в сегашния свят имаше разумност, трябваше ли да съществуват вълци, лисици и соколи? Следователно, всички хищни, всички месоядни животни, се явяват с единствената цел да ограничат излишното размножаване в света.

Сега, като говоря по този начин, мнозина мислят, че казаното се отнася специално за някого. Съвременните хора не са толкова искрени, да разглеждат нещата обективно, да не се засягат. Те не се запитват, защо са дошли на земята, кой ги е пратил, имат ли някаква задача и т.н. Те знаят, че са се родили, имат тяло, с което си служат, и нищо повече. Кой им е дал това тяло, кой им е дал сърцето, ума, душата и духа – за това даже и не питат, не искат да знаят. Те работят с чужд капитал. Вие сте българи, англичани, или германци, но капиталът – вашето тяло не ви е даден нито от българите, нито от англичаните, нито от германците. Този капитал е Божествен. Вие сте учени, но това знание не го дадоха учените хора. Учените хора са само проводници на знанието, а самото знание иде от Единствения Източник на живота – от Бога. Следователно, всички хора имат отношение първо към Бога, а после към себе си и към ближния си.

Хората не са дошли на земята да оправят света, нито да се управляват едни -други. Има кой да управлява хората. Има кой да оправя света. Оставите ли Бог да се прояви чрез вас, Той сам ще оправи света. Когато влезе да живее в човека, Бог ще разгледа първо, как е устроен неговият живот. И ако види, че този живот е устроен според Божиите закони, ще каже: Ето една добре, модерно устроена държава! Животът на нейните поданици е съгласен със закона на безсмъртието, или с Вечния живот. Вечният живот е организиран според великите закони на Битието. Когато казваме в Господнята молитва: "Да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята" – ние имаме пред вид работата на Божествения Дух върху човека, в неговия живот на земята и на небето.

И тъй, като разглеждате нещата от Божествено становище, вие се намирате пред множество проекти и перспективи. Докато сте в човешкия живот, вие се движите в тесен кръг, грижите се само за личния си живот. Щом влезете в Божествения живот, вие разширявате кръга на вашата деятелност и започвате първо да мислите за Божествените работи, а после за вашите. Който се движи само в рамките на човешкото, в края на краищата той ще фалира. И търговецът може да фалира. Като се намери в трудно положение, той започва да се оплаква, че изгубил парите си, изгубил всичкото си богатство. – От човешко гледище, човек може да изгуби парите си, но от Божествено гледище – никога. Там нещата са точно на своето време и място, и никой не може да ги вземе. Там всичко се явява и скрива точно на време, както слънцето изгрява и залязва точно на определения момент. Казват за англичаните, че са точни хора, издържат на думата си. – Точни са англичаните, но не като слънцето. По точност англичаните държат първо място пред всички народи. В това отношение българите не могат да се похвалят. Те не са точни нито като англичаните, нито като славяните даже. Бих желал и те да придобият тази черта. Някога и те ще станат точни, но работа се изисква от тях.

"Той е речението от пророка Исайя." – Кой е той? – Христос. След това ще започнат да разправят, че Христос е Син Божий, излязъл от Бога и дошъл на земята да спаси хората. Каква полза има от това, ако поданиците на една държава се хвалят от своя цар, че бил мъдър, добър, а не изпълняват волята му? Каква полза допринася добротата и мъдростта на този цар, ако в държавата му непрекъснато се вършат престъпления? Колкото добър и мъдър е царят, толкова добри и мъдри трябва да бъдат поданиците му. Какъвто е царят, такива трябва да бъдат и неговите поданици. Сега вие ще си кажете: Нима ние не сме добри? – Аз не се спирам върху въпроса, дали хората са добри, или лоши. И да отговоря на този въпрос, другите въпроси ще останат неразрешени. Аз не се интересувам от злото. Първо доброто е съществувало в света, а после е дошло злото, като присадка на доброто. То е подобно на маслиненото дърво, което лесно се присажда. Злото няма условия да се развива самостоятелно. То е дошло в живота чрез насилие, присадено от някого. Какво трябва да направите, за да се освободите от злото? – Счупете присадката, и Божественото веднага ще поникне у вас. Това значи да се освободи човек от заблужденията, от злото в себе си. Без да сте постигнали, това, вие искате хората да ви обичат. Ако искате хората да ви обичат, трябва да бъдете богат и млад. Ако сте богат, а не сте млад, хората ще ви обикалят, но все ще ви намерят някакъв недостатък. Обаче, почнете ли да раздавате богатството си, тогава всички ще ви харесват, ще намерят, че сте умен, добър и т.н. – Това е човешката страна на любовта. Любов с пари не се купува. Защо? – Защото, като изчезнат парите, ще изчезне любовта, ще изчезне и почитанието.

Един американец, богаташ, купил на пазара една пуйка и започнал да се оглежда да намери човек, който да му я занесе до дома. Най-после видял един беден човек и му казал: Вземи тази пуйка да я занесеш у дома. Ще ти дам четвърт долар. – Не, малко е четвърт долар. За два долара мога да я занеса. – Скъпо ми се вижда, не мога да дам два долара. В това време между публиката излязъл един добре

облечен господин и казал на богаташа: Моля, аз мога да ви услужа. Той взел пуйката и тръгнал след господина. Като дошъл до дома му, той снел пуйката от гърба си, подал я на богаташа, свалил учтиво шапката си и тръгнал да си отива. – Моля ви се, чакайте да получите възнаграждението си. Богаташът извадил един долар от джоба си и го подал на човека, който му услужил. – Благодаря, нямам нужда. Той веднага извадил една своя визитна картичка и я подал на богаташа. На картичката било написано името, а под него: "Председател на Съединените Щати." И съвременните хора постъпват като този богаташ: купят си пуйка, дадат я на Христа да я носи, и плащат за труда му един долар. – Това е човешко разбиране. Председателят на Съединените Щати искал да даде един пример на богаташа, с което да му каже: Ако председателят може да носи чужда пуйка, богаташът може да носи поне своята пуйка.

"Той е реченият от пророка Исайя." – Кой е той? – Онзи, който върши волята Божия; онзи, в когото няма никаква лъжа. Той е реченият, човекът на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Той не може да ни каже всичко, той не може да изяви любовта си изведнъж, но всеки ден ще ни дава по малко, както слънцето всеки ден дава по малко от своята светлина и топлина. – Дали мисли слънцето за нас? – Да, всеки ден мисли. С изгряването си още то започва да мисли за хората, но понеже бързо се движи в своя път, то спира вниманието си главно върху онези, които го посрещат. Поглежда ги за миг само и продължава своя път. Като търси някого и не го намира, слънцето запитва: Де е еди-кой си човек? – Умря той, заровиха го в черната земя. – Няма нищо, аз ще го възкреся. Сега, като говоря за слънцето, подразбирам Божественото в човека. Бог се интересува от човека и от неговия живот. Той няма за цел да наказва хората, но чрез страданията Той иска да пробуди съзнанието им, да излязат от дребнавостите на живота. – Какво трябва да правим, за де се освободим от дребнавостите на живота? – Един начин има, по който

можете да се освободите от тия дребнавости. Той е Божественият начин.

Един господин пише на приятеля си: Искам да те посетя, да се видим и приятелски да си поговорим. Приятелят му отговаря, че ще го чака с нетърпение. Писмото било писано през пролетта, но той могъл да изпълни обещанието си едва към есента. Тръгнал при приятеля си, но понеже есента била дъждовна, той стигнал до колене кален и нечист. Приятелят му излязъл да го посрещне, но и той затънал до колене в кал. Второто си посещение той направил през зимата, когато земята навсякъде била покрита с дълбок сняг. Вън било студено и снежно. Третото си посещение направил през лятото, когато всичко било потънало в прах. Есента, зимата и лятото представят трите човешки начина, по които можете да посетите приятеля си, и той да ви приеме на гости. Невъзможно е да посетите приятеля си през есента, без да се окаляте и двамата; невъзможно е да посетите приятеля си през зимата, без да потънете и двамата до колене в сняг; невъзможно е да посетите приятеля си през лятото, без да се засипете и двамата с прах. Има само един начин, по който правилно можете да посетите приятеля си, и той да ви посрещне. Този начин е Божественият – да посетите приятеля си през пролетта. Преди да го посетите, вие ще направите голямо пътешествие, и щом дойде пролетта, ще го посетите. И наистина, през пролетта земята не е кална, не е покрита със сняг, нито е потънала в прах. Щом пролетта дойде, земята се покрива със зелена, росна трева, с благоуханни цветя, и няма вече кал, няма сняг, няма прах; птички весело прехвъркват – навред песни и веселби. Когато приятелят ви посрещне, ще каже: Сега носиш нещо ново. Следователно, ако посрещате приятелите си през есента, кал ще има; ако ги посрещате през зимата, сняг ще има; ако ги посрещате през лятото, прах ще има. Посрещайте ги по Божествения начин – през пролетта, когато нито кал, нито сняг, нито прах има. И тогава двамата заедно ще отидете при Бога. Защото, казано е: ”Дето са двама, или трима, събрани в мое име, там съм и аз.”

Сега аз искам да ме разбирате добре. И калта, и снегът, и прахът са потребни, но на времето си. Българинът казва: Богатство без кал не може. – Прав е той, богатство без кал не се придобива. Който иска да стане богат, той трябва кал да гази. Който иска да стане учен, той трябва прах да диша. Който иска да си почине на земята, както трябва, той сняг ще гази. Действително, когато се покрият със сняг, растенията почиват. Снежната зима е почивка за растенията. И за хората е добре зимно време: запалят огъня, завият се добре и почиват. Дълги се зимните нощи. Следователно, и калта е потребна, и снегът е потребен, и прахът е потребен. Когато се вдигне във въздуха прахът, докарва дъжда. Калта, снегът, дъждът, са изкуствени процеси, които предизвикват Божественото в света. Обаче, има един естествен Божествен начин, който е причина за проява на Божественото в живота. Този начин е любовта, която вечно подмладява човека. Любовта е мястото, отдето започва животът, знанието и свободата. Този живот, това знание и тази свобода имат начало, нямат край. В това седи, именно, великото и красивото в живота. При това положение, ние не можем да разглеждаме физическия живот отделно от общия. Дали ще говорим за физически, за сърдечен, или за умствен живот, това са части на един и същ живот – Божествения живот.

Как и защо е създаден светът? – Създаването на света има дълбок вътрешен замисъл. Бог знае, защо е създал небето, земята, планетите, както и цялата вселена. В бъдеще вселената ще служи за развлечение на хората. Днес те не могат да се ползуват от нея. Един ден, когато заслужат това, Бог ще ги остави свободно да се разхождат из вселената, да я изучават. Всички хора имат нужда от развлечения: светски и религиозни, учени и прости, майки и бащи. Обаче, ученият ще има едни развлечения, простият – други; светският ще има едни развлечения, религиозният – други. В края на краищата, всеки ще научи нещо, ще придобие известна опитност. Всички светове, които виждаме, са създадени за развлечение на малките Божии чада. Под

думата ”развлечение” ние разбираме пътешествие. Човек трябва да пътува по световете, за да разбере реда и порядъка, който съществува в различните светове, да разбере вътрешното съдържание на живота. Като изучи всички светове, човек ще познае Божествения свят – главата на вселената. Няма по-красиво, по-велико нещо в света от главата. Кое представя Божествения свят в човека? – Божественият свят, това е главата на човека. Духовният свят, това са неговите дробове, неговото сърце, което пулсира и движи кръвта, а физическият, материалният свят е човешкият стомах. Човек трябва да яде по три пъти на ден, за да помни, че живее във физическия свят. Той трябва да диша по 20 пъти на минута, да знае, че живее в духовния свят. Най-после, той трябва да мисли непрекъснато, да знае, че живее в Божествения свят. Следователно, човек трябва да знае, че живее едновременно в трите свята.

”Той е реченият.” – Кой е той? – Или Йоан Кръстител, или Исус Христос. Като се срещнат религиозни хора, първо ще се запитат един-друг, вярват ли в Христа. – Човек не може да вярва в някого, ако не го обича. – Е, тогава кажи, обичаш ли Христа? – Не мога да Го любя, ако не е излязъл от Бога. Хората се обичат, само ако са излезли от Бога. Щом са излезли от Бога, те имат един и същ баща, имат нещо общо помежду си. За да проникне Божията любов между хората, те трябва да са свързани с един общ елемент – с Христовия Дух, с Христовата кръв. Казано е в Писанието: ”Който има Духа Христов в себе си, той ще бъде спасен. Който няма този Дух в себе си, той няма да бъде спасен.” Христос каза на учениците си: ”Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.” Като чуха тези думи, учениците Христови се съблазниха. Те ги приеха буквално. С това Христос искаше да каже: ”Ако не приемете думите ми по дух, нямате живот в себе си.” С други думи казано: Ако не дадете място на Божественото, вие нямате живот в себе си. Наистина, Божественото осмисля всичко. То е създало нашето тяло, което от ден на ден става все по-красиво. по-съвършено. Следователно, когато се говори за

спасението, трябва да знаете, че спасението не е цел в живота, то е средство. Стремежът на човека да живее е цел. Човек живее, за да постигне щастие. Той ще постигне щастието, само ако придобие Божествения живот. Веднъж придобил щастието, човек трябва да постави живота си на здрава основа – на Божията любов, на Духа Божий. Като се стреми към щастие едновременно с това човек се стреми и към красота. Той иска да бъде обичан. Колко пъти се е поглеждал в огледалото, да не би да е изгубил красотата си! Ако види, че красив, радва се. Ако намери, че е изгубил красотата си, скърби и въздиша. Няма човек, който да не е въздишал пред огледалото. Защо? – Иска да бъде красив. Човек трябва да бъде красив! Преди да дойде красотата, той трябва да придобие няколко елемента, които съвременните хора не взимат във внимание. Красотата не принадлежи на физическия свят. Тя се отнася към метафизическия свят, т.е. към свят, който е над физическия. Някой подържат, че метафизическият свят не бил реален. По този въпрос и до днес още съществува спор между философите; въпреки всички спорове този свят съществува.

Като дойдат до отвлечените въпроси, хората започват да разискват върху въпроса, какво нещо е Бог. Човешкият ум не може да определи, що е Бог, но той има само едно понятие, едно мнение, една абсолютна мярка за Него. Едно е важно: Всичко добро, всичко красиво, всички възвишени подтици в човека произтичат от Бога. В каквото положение да се намира човек, като учен или прост, като беден или богат, това са задачи, дадени от Бога за разрешаване. Тези задачи са временни, но трябва да се решат. Щом ги реши, човек излиза от това положение и минава в нови условия да учи, да се възпитава.

Една млада булка, македонка, поради тежките условия на живота, решила да напусне Македония, да дойде в България. Една вечер тя избягала от Македония и тръгнала пеш за България. Трябвало да мине през Родопите, но случило се, че нощта била тъмна, почти непрогледна. Като стигнала до едно място, чула един глас,

който и казал: ”Спри!” Тя послушала гласа и спряла. По едно време завалял силен дъжд, и тя се намерила в още по-трудно положение, не знаела, какво да прави. Обаче, тя решила в себе си, че докато същият глас не и каже, какво да прави, няма да мръдне от мястото си. Дъждът валял-превалял, тя останала на мястото си до сутринта. Като се съмнало, какво да види? Пред нея се разкрила голяма пропаст. Едва сега тя разбрала, кой бил този глас, който и казал да не върви по-нататък. Сега разбрала тя, защо трябвало да спре и да остане на мястото си до сутринта. Благодарила на Бога за грижите към нея и продължила пътуването си.

И днес Божественото казва на всеки човек: Спри! – Пред какво? – Спри пред престъпленията си! Спри пред безумията си! Спри пред кривите си постъпки! И като се съмне, като изгрее слънцето, Божественото ще каже: Тръгни! Божественото казва на човека да тръгне сутрин, когато слънцето изгрява, а не вечер, в тъмнината. Докато е нощ, докато е тъмнина, ще седиш на едно място и ще чакаш. Щом изгрее слънцето, ще тръгнеш, ще вървиш напред. Напредналите знаят това, те разбират езика на Абсолютното. Първото положение, което Абсолютното изисква от човека, е да разбира неговия език. Второто положение е да извърши поетата от него работа. Това задължение се символизира с венец. Такъв венец поставят върху главите на момата и момъка, когато ги венчават. С поставянето на този венец върху главите им, те се задължават да изпълнят поетата от тях задача. Който е минал през венчило, той е опитал този венец. Когато майките раждат, и на тях турят венци. Хората не държат тези венци дълго време на главата си. Който вярва в този венец, той е дошъл до положение да придобие разумността, да разбира отношенията между всички живи същества. Това значи да стигне човек до духовния живот, дето ангелите живеят. Кабалистите наричат това състояние – състояние на мъдрост.

След мъдростта иде страхът. Мнозина мислят, че страхът в човека е дошъл най-после. – Не, страхът иде като начало на

мъдростта. Казано е в Писанието: "Страхът Господен е начало на мъдростта." Когато човек започне да различава доброто от злото, страхът иде, като последствие на това различаване. Човек започва да се страхува, дали е в правия път, или не. След страха иде милосърдието. През тази фаза минава днес светът. Съвременните хора се нуждаят от милосърдие. Сега и който проси, и който дава, и двамата се нуждаят от милосърдие. Който проси, той всякога иска много. Който дава, той пък намира, че или много е дал, или малко е дал. И двамата си служат с насилие. Просекът изнасилва онзи, от когото иска. Който дава, той насилва себе си. И в единия и в другия милосърдието отсъствува. Желал бих да срещна просек, който да има милосърдие. Обаче, и до сега не съм срещнал такъв просек. Защо? – невъзможно е милосърдният човек да проси. Той може да дава, но не и да проси. Който само проси, той си служи с насилие. – Не трябва ли да просим от Господа? – Не, когато отивате при Господа, не трябва да просите, но кажете: Господи, научи ме как да работя, как да изпълня Твоята воля. – Ама аз съм беден. – Не е въпрос за беднотията. Дали е беден, или богат, човек трябва да изпълнява волята Божия. Ако някой отиде при Бога и Го занимава със своята сиромашия, дълго време Божията врата ще бъде затворена за него. Хиляди хора има в света, които изпълняват волята Божия. Ако си беден, иди при тях, те ще ти помогнат. Бог е раздал богатството си между хората, и от тях трябва да просите. Пък ако сте разумни, ако сте мъдри, ако живеете според закона на милосърдието, вие ще владеете магическата пръчица; тогава няма да просите нито от хората, нито от Бога, но сами ще си доставяте, каквото ви е нужно. Ще вземете една лескова пръчица и с нея ще откриете, де има в природата богатство. Като намерите това съкровище, ще си вземете, колкото ви трябва, а останалото пак ще заровите в земята. Който владее магическата пръчица, той разполага със знание, няма защо да проси от хората. Само глупавият човек проси, ученият – никога. Че някой искал да ви подари нещо – това е друг въпрос. Че сте минали покрай някоя градина и сте поискали

разрешение да си откъснете един плод – това е друг въпрос. Един цар писал на входа на своята градина: Който мине покрай градината ми, има право да си откъсне от един до три плода, но по никой начин да не хвърля на земята нито плода, нито костилката му.

Какво правят съвременните хора? – Те взимат Словото Божие и Го хвърлят на свинете, като казват, че това не е вярно, онова не е вярно; това няма смисъл, онова няма смисъл. – Когато Бог е с нас, всяко нещо има смисъл. Ако Божественото е с вас, всяка работа има смисъл, всяка работа се осветява. И слуга да сте, и господар да сте, щом Божественото е с вас, няма разлика в работата. При това положение, всички работи са почетни.

"Той е реченият от пророка Исайя." – Той е реченият, който ще покаже на хората, как да живеят. Когато иска да каже нещо на хората, Бог им говори отвътре, като изпраща за това Духа си. Понякога Той им говори чрез ангелите, чрез светиите, чрез праведните, или чрез някой техни заминали за онзи свят. Случва се понякога нашата атмосфера да е толкова гъста, че ангелите не искат да слязат на земята да се цапат. Тогава те предават словото на светиите. Ако и светиите не искат да слязат до хората, те предават Словото на праведните. Ако и праведните не искат да слязат между хората, най-после те предават Словото на техните деди и баби, те да им кажат, как да живеят, как да се изправят. Една госпожа от Самоков разправя своята опитност. Тази госпожа била богата, но бездетна. Тя имала само една сестра, женена, с две малки деца. По едно време женената сестра заболяла сериозно и умряла. Богатата сестра взела двете деца, с намерение да ги изгледа, защото нямало кой да ги вземе. След известно време покойната се явила на сестра си и казала: Както виждам, ти не можеш да изгледаш двете деца. Те са много за тебе, затова аз ще взема едното при себе си, да облекча положението ти. Наистина, скоро след това, едното дете заболяло и умряло.

Сега и вие се готвите за онзи свят, но като ви кажат, че трябва да заминете, веднага се уплашвате и започвате да треперите.

Една баба, негърка, която живяла някъде в Америка, често се молила на Бога да я прибере на онзи свят, защото животът на земята и дотегнал, искала да се освободи от неговите мъки и страдания. Двама американски студенти, които били нейни съседи, често слушали, как тя се моли, и решили да и устроят една шега. Една вечер и двамата се преоблекли, да не ги познае бабата, и тихо потропали на вратата и. – Кой е там? – Аз съм архангел Михаил, дойдох да взема душата ти, казал единият от студентите. – Ат пък съм архангел Гавраил. Бог чу молитвата ти и ме изпрати да взема душата ти, казал вторият студент. – Кажете на Бога, че бабата, която търсите, не е тук. – Както виждам, и вие, като тази баба, говорите за онзи свят, оплаквате се от този, искате да си заминете, но щом дойде въпрос за заминаване на онзи свят, вие се разтреперрвате, скривате се и казвате: Кажете на Господа, че няма ни тук, не сме свършили още работата си.

Може ли човек с такива ограничени разбирания да очаква някакво щастие! Трябва ли той да счита, че, като напуща земята, умира и всичко с него се свършва? Да напуснеш земята и да отидеш в другия свят, това значи да съблечеш старата си дреха, тялото, и да отидеш някъде на гости, но облечен в нова, чиста дреха. Да заминеш за онзи свят, това значи да се развържеш от връзките на тялото си и да помолиш някой свой приятел да пази тялото ти, докато се върнеш. Ще му кажеш, че ако не се върнеш в срок от десетина дни, или най-много един месец, той е свободен да прави с тялото ти каквото намери за добре. – Възможно ли е такова нещо? – За глупавите не е възможно, за умните, обаче, е възможно. Да се освободиш от тялото си съзнателно, това значи да си придобил вътрешна свобода на живота. – Как се придобива тази свобода? – Чрез чист живот. Чистият живот е непрекъснат. Той не се придобива само с една добра постъпка. Човек всеки момент трябва да върши добро, но не за да придобие нещо, да се възнагради, а за самото добро. Радвай се, че правиш добро без да очакваш нещо, без да държиш сметка за направеното добро. Ако държиш сметка за доброто, което си направил, с това ти

пакостиш на себе си, пакостиш и на другите. Като правите добро, радвайте се само за това, че сте станали проводник на Божественото. Щом Божественото се е проявило чрез вас, невъзможно е да не получите благодарност от онзи, на когото сте направили доброто.

Първото нещо, което ви се налага, е да се освободите от противоречията, които ви тормозят и да придобиете вътрешен мир. Това не значи, че съвършено ще се освободите от противоречията. Каквото да правите, в сегашния си живот вие няма да избегнете противоречията. Докато беше на земята, и Христос не беше свободен от противоречия. След Него вървяха фарисеи и садукеи, които спореха, поставеха Го на ред противоречия. Като видя, че евреи бяха влезли в храма и продаваха гълъби, Христос взе камшик в ръката си и ги изпъди навън. Те Го запитаха: Кой ти даде право да ни биеш? Кой ти даде власт да ни пъдиш навън? Казвам: Когато Любовта дойде в света, тя знае, по какъв начин да възстанови нарушените Божии закони. Защо Христос не взе дърво и с него не изпъди продавачите на гълъби от храма, а взе въжета и направи камшик, с който ги прогони? Мнозина и до сега не могат да отговорят на този въпрос. При това търговците не дочакаха даже Христос да ги удари с камшика. Те веднага излязоха навън. Христос се възмути от тяхната търговия, от това, че позорят свещените работи, позорят и себе си.

Съвременните хора отглеждат кокошки, патици, овце, говеда и мислят, че имат право да се разполагат с техния живот, както искат: да ги колят, да ги продават и т.н. – Не забравяйте, обаче, че Христовият камшик е за всички. Детето на някой баща заболява, и той започва да се моли на Бога да оздравее детето му, да се смили на неговото положение. В този момент той взима нож и коли едно агне. – Мислите ли, че молитвата на този баща ще бъде чута? – Щом агнето стане жертва, и детето на този баща ще стане жертва. Невъзможно е тази молитва да бъде чута. В старо време хората са принасяли в жертва на Бога разни животни, но Той никога не се е нуждаел от техните жертви. Хората се оправдават с пророците.

Казват, че те ги съветвали да принасят животни в жертва на Бога, да Го умилостивят, но има нещо криво в жертвоприношението. Жертвоприношението е внесло престъплението в света, от което и до днес още хората не могат да се освободят. Казано е в Писанието: "Който дига нож, той сам пада от ударите на този нож." Само при един случай може да се позволи колене на животните. Ще хванете агнето, ще го потупате малко и ще го питате, съгласно ли е да се пожертвува за вас. Ако започне да блее, да ви гледа жално, ще го пуснете на свобода. След това ще хванете второ, трето и тях ще запитате същото. Ако нито едно от агнетата не е готово да се пожертвува за вас от любов, ще ги пуснете на свобода. Намери ли се някое агне, което е готово да се пожертвува за вас, имате право да го заколите. Учените ще възразят, че поради голямото размножаване, ако не се колят животните, има опасност от увеличаване на броя им. – Не се безпокойте за това. Има кой да свърши тази работа. Вълците ще свършат работата, за която вие се наемате. Когато хората зачитат живота на агнето, както зачитат своя, и му дават свобода да живее при тях без страх, настанало е вече между тях Царството Божие. Тези хора са влезли вече в закона на любовта, искат да живеят според него. Този закон изключва всякакво насилие. Който живее според закона на любовта, нека се опита да види, може ли да заколи едно агне, или една кокошка.

Вие знаете примера за персийския цар, който издал следния закон: ако в царството му се случи да умре някой беден човек от глад, или от студ, вместо него да се накаже със смърт един богат. Той се принудил да издаде този закон, защото много бедни хора умирали в царството му от глад и от студ, а богатите не искали да знаят за това, не се притичали на помощ. След този закон числото на бедните, които умирали от глад и от студ, се намалило. Богатите започнали да правят добро на бедните, но от страх да не попаднат под този закон. Тежко на човека, ако закон го заставя да живее добре и да прави добро. Изкуство е човек да живее без закон! Всеки трябва да

изпълнява волята Божия без закон. За тази цел трябва да има образци. Всеки народ трябва да има помежду си хора, които да представят ядра, около които другите да се групират. Всяко ядро трябва да съдържа в себе си голяма морална сила. Какво по-хубаво от това човек да има на своя страна разумния свят и да разполага с богатството на природата? Ще кажете, че трябва да искате тия богатства от Бога. – По въпроса за искането ние имаме особени понятия. Какво трябва да искате от слънцето? Или по какъв начин ще искате слънцето да ви даде нещо? Излезте навън, изложете се на слънчевите лъчи – нищо повече. Щом излезете навън и се изложите на слънчевата светлина и топлина, нищо друго не ви остава, освен да благодарите на Бога. Това се изисква от всички съвременни хора. В света има преизобилно храна. Днес житото е толкова много, че всички хора могат да се хранят добре. Хамбарите на богатите хора са пълни със жито, което те не продават, защото чакат да се повдигне цената му и тогава да го продават. Ако не могат да го продадат скъпо, те го хвърлят в морето. Дюкяните на богатите търговци са пълни със стоки, които чакат времето си да се продадат скъпо. Ако не успеят в това, те хвърлят вече тези стоки развалени, за нищо негодни. Ние трябва да благодарим на Бога за всичко, което всеки ден ни се дава и да се научим да преценяваме всичко това. Иначе, с такива разбирания, каквито светът има, нищо не може да се постигне.

Поет пише на своята възлюбена: О, мила моя какъв беше този нещастен час в моя живот да те срещна на пътя си, да ми причиниш толкова страдания! – Не, истинският поет трябва да пише на своята възлюбена: Щастлив съм, че те срещнах. И в красотата ти, и в грозотата ти всякога ще бъдеш възлюбена за моята душа. И когато ми даваш, и когато взимаш от мене, ти всякога ще бъдеш възлюбена за моята душа. – Това значи самоотричане, това значи правилно разрешаване на задачите на вашия живот. Щом дойдете до страданията, викате към Господа, искате да види, колко много страдате. Защо и при радостите и при скърбите, при красотата и

грозотата в живота не се обръщате към Бога с благодарност за всичко, което ви е дал? Защо не носите и страданията, както носите радостите? Една мома се оплаквала на едного, че много се измъчвала от любов. – Дай тази любов на мене, аз ще се справя с нея. – А, не я давам.

"Той е реченият от пророка Исайя." – Кой е той? – Йоан Кръстител. Радостта и скръбта, доволството и недоволството, учеността и невежеството, това са контрастите в живота, това е Йоан Кръстител. Следователно, ако човек не разбере контрастите в живота, ако не разбере Йоан Кръстител, как ще разбере Христа? Йоан Кръстител казваше: Ще си гледаш работата, ще си уреждаш нещата, но и на бедни ще даваш. Христос казва: "Продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" Когато втори път дойде на земята Христос няма да позволи на поетите и писателите да пишат за любовта с желязно перо. Който пише за любовта, той трябва да има на разположения златно перо. Ако имате диамантено перо, или перо от някакъв скъпоценен камък, още по-добре. Щом пишете за любовта с желязно перо, написаното лесно ще изчезне.

"Той е реченият от пророка Исайя." Време е вече в душите на всички да стане преврат, да просветнат лицата ви, да станете едно с Христа, едно с Бога. За да се постигне това, необходимо е всеки за себе си да разреши въпросите на живота. Ако един българин разреши тези въпроси за себе си, едновременно с това той е разрешил и за целия български народ. Достатъчно е българите да имат един представител само в конгреса на ангелите и светиите, за да бъде свършена работата на целия български народ. Жалко е, че засега българите нямат още такъв представител в невидимия свят. Кой ще ги защитава тогава? Там не се допущат никакви адвокати, всеки сам се защитава. Когато се изправите пред Божия съд, Христос няма да ви защитава, нито да ви препоръчва за праведни, но ще каже: Господи, когато този човек вършеше престъпления, и аз бях там. Затова, дай само половината от наказанието на него, а другата половина дай на

мене. Понеже обича Сина си, Бог поглежда ту към престъпника, ту към Сина си и казва: Хайде, от мене да замине! – и прощава престъпника. По никой начин Христос не може да направи грешника праведен. Той изнася фактите, както са в действителност. Според Божиите закони, каквото е наказанието на престъпника, такова наказание се налага и на онзи, който е бил свидетел на престъпленията му. Свидетелят понася половината от наказанието на престъпника. Казано е в Писанието за Христа: "И Той понесе греховете на хората." – Това е награда за Неговото свидетелство. Такова е съдопроизводството в Царството Божие. Процедурата в съдилищата на небето е точно обратна на тази, която се прилага на земята.

Сега, да се върнем към Божественото, което представя идеал в живота на човека. Ако искате да вървите в правия път, да напредвате, всеки ден ще трябва да правите по нещо ново в живота си. Както всяка капка вода се стреми да се върне в морето, отдето е излязла, така и всяка душа се стреми да се върне към Бога, отдето е излязла. Вие нямате представа, какво велико бъдеще ви чака! В бъдеще вие ще разполагате с билет за всички планети, за всички слънца и системи. Но сега, каквото да се говори, съвременните хора не могат да се ползуват от такива билети. Техните тела на са пригодени за такива пътешествия. Не е лесно на съвременния човек да отиде днес до месечината. Казвате, че умрелите отивали на небето, при Бога. – Въпрос е догде може да стигне един умрял. Ясновидци казват, че като заминавали за онзи свят, праведните хора едва стигали първото поле на невидимия свят.

В една евангелска църква в Англия един проповедник говорил на своите слушатели за онзи свят, и казвал, че като отиде някой на онзи свят, той отивал направо при Бога. В това време един от слушателите, богат англичанин, едва дочакал да се свърши проповедта, за да се срещне с пастора и да го запита нещо за своята единствена дъщеря, която наскоро заминала за онзи свят. – Моля ви се, господин пасторе,

кажете ми, де е сега моята дъщеря, която наскоро замина за онзи свят? – С положителност не мога да ви кажа, но навярно и тя е при Бога, дето отиват всички заминали. В това време, до богатия англичанин седнал един беден, благочестив човек и му казал: Господине, вашата дъщеря е около вас. Тя седи, слуша проповедта и взима участие в общата молитва. След това той описал чертите на дъщеря му, желанието, което изказала към баща си, от което той се уверил в думите на своя събеседник. – Така е, праведните отиват в по-високите полета на невидимия свят, а грешните дълго време обикалят земята, плачат, смущават се, търсят изходен път от тежкото положение, в което се намират. Те не са готови още за живота на онзи свят.

Ние оставяме настрана тези противоречия и се спираме върху законите на духовния свят. Всяко дете, родено от здрава и разумна майка, е също така здраво и разумно. Ако разбиранията ви са здрави и разумни, и вие ще бъдете здрави и разумни хора. Това означава стиха: "Който се е родил от вода и Дух, само той може да влезе в Царството Божие." Както ви е родила майка ви по физически начин, така трябва да се родите изново от вода и Дух, за да влезете в Царството Божие. Това е проповядвал Христос на избраните, които могат да разбират тайните Божии. Които не ги разбират, те ще останат за други времена, за друга епоха.

"Той е реченият от пророка Исайя." – Той е реченият, за когото е казано, че ще ни покаже пътя, по който хората трябва да вървят и да се разбират. Казвате, че страшно ще бъде на онзи свят. – В какво седи страшното? Какво страшно има в това, че ще отидете при баща си? Какво страшно има в това, че ще отидете при братята и сестрите си? Какво страшно има в това, че ще отидете при ангелите и светиите? Докато сте на земята, тези същества изглеждат страшни, но като отидете на небето, между тях, те са много любезни и внимателни, говорят тихо, кротко, както се говори на души. Щом отидете между

ангелите, първо ще ви угостят, без да ви питат, отде идете, от каква народност сте, как е името ви. Тези неща не ги интересуват.

За да отидете на небето, между ангелите, първо трябва да се освободите от противоречията и да намерите пътя към Бога. Ще кажете: Към кой Бог трябва да намерим пътя? – Много Богове са си създали хората, но един е истинският Бог, от Когото животът е произлязъл. Всяка земя, която не се подчинява на Божиите закони, се унищожава. Всяка култура, която не изпълнява волята Божия, се заличава. Всяка държава, която се подчинява на Божиите закони, се благославя. Така е било, и така ще бъде. Четете Писанието, ще видите, че думите ми са верни. Ако искате да получите Божието благословение, трябва да изпълните волята Му. – Не сме ли изпълнили досега волята Божия? – Това още не е изпълнение на волята Божия. Който изпълнява волята Божия, той владее магическата пръчица. И когато се намери пред прага на сиромашията, той ще тропне с пръчицата си, и сиромашията ще изчезне. Ако е обхванат от неверие, ще тропне с пръчицата си, и неверието ще го напусне. При това положение, и десет дена гладен да ходи, той лесно ще се справи с глада. – Защо? – Защото владее магическата пръчица. Достатъчно е веднъж да тропне с нея, и хлябът веднага ще дойде. Щом хлябът не иде, вие вървите в пътя на обикновените хора, които не изпълняват волята Божия. Ще кажете, че сиромашията се дава за изпитание на хората. – И това е вярно. Да се справи човек със сиромашията, това е един от тежките изпити, който се дава само на факири, на адепти. Каквито опитности придобиват от тежките изпити, те не ги разправят на обикновените хора.

"Той е реченият от пророка Исайя." – Той е Йоан Кръстител, който показваше на хората пътя, по който ще намерят Христа. Всеки трябва да намери Христа, защото Той внесе в живота закона на любовта, който разрешава всички противоречия. Вие сте търсили щастието в калта, в снега, и в праха, но нийде не сте го намерили. Сега ви остава едно: да влезете в Божествения път, който е път без

кал, без сняг, без прах. Влезте в този път без кал, за да се премахнат горчивите чувства от сърцето на човека. Влезте в този път без сняг, за да може грубата, желязната воля на човека да отстъпи пред любовта. Днес желязната воля управлява и изтезава хората. Влезте в пътя на любовта, дето няма кал, сняг и прах; седнете на зелената росна трева, при ароматните цветя, и се унесете в гласа на пойните птички и благословението на ангелите и светиите, които живеят и проповядват Живия Господ. Този е пътят, по който могат да се разрешат социалните въпроси на живота. При това положение никой няма да се страхува от бъдещето, от това, което го очаква. Всеки ще бъде Син Божий и каквато работа започне, ще я свърши успешно. За праведния не е важно, какъв трябва да бъде и с какво ще се занимава. За него всяка работа е на мястото си. Той всичко може да бъде, всичко може да прави, и всички мъдрости са достъпни за него. Той ще разполага и със знанието, до което съвременната наука е достигнала. Обаче, има нещо, което и съвременната наука не е придобила. Това е благото, което всички хора търсят – благото на праведния.

”Той е реченият от пророка Исайя.”

Желая и на вас да бъдете пророци.

Беседа от Учителя, държана на 7 април 1929 г. София – Изгрев

И ОГОРЧИ СЕ В СЪРЦЕТО СИ

”И разкая се Господ, защото направи человека на земята, и огорчи се в сърцето си.” (Битие 6:6)

Ще прочета две глави от Писанието: една от Стария, а друга от Новия Завет. От Стария Завет ще взема 6 гл., 6 ст. от Битие: ”И разкая се Господ, защото направи человека на земята, и огорчи се в сърцето си.”

От Новия Завет ще взема 6 гл., 6 ст. от Посланието към Ефесяните: ”Не пред очи само да работите като человекоугодници, но като раби Христови изпълнявайте от душа волята Божия.”

Между всички явления в света, както и в природата, съществува известен паралел, известно съотношение. Дали хората забелязват това съотношение, то е друг въпрос, но съществува такова съотношение. В зависимост от това съотношение, сегашният живот на хората е резултат на тяхното минало, а бъдещият живот ще се яви като резултат на настоящия. Пред очите на светията, който е завършил своето развитие, всички страдания, мъчнотии и противоречия, които преживяват хората днес, са ясни, както казват, като бял ден; За онзи, който има очи и вижда ясно, те са като бял ден; за онзи, който няма очи, те са като черен, тъмен ден. Светията, просветеният живее едновременно и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето. Той вижда и разбира връзката между всички явления. Някои от явленията са важни, като верую, общо за всички живи същества. Значи, има едно верую, което е общо и за хората, и за животните, и за птиците, и за рибите, за растенията и за минералите. Но, има едно верую, в което и хората, и животните се различават. Общото верую за всички е, че и хората, и животните, и растенията се хранят, пият вода и дишат. Чрез храната, чрез водата и чрез въздуха

се втича животът във всички същества по лицето на земята. В общото верую за всички живи същества влиза топлината и светлината, в малък или в голям размер. Също така всички живи същества усещат болка, страдание и радост. Всички живи същества страдат и се радват. В общото верую, което изпълняват, всички същества си приличат. Различието между тях се заключава в степента на тяхното развитие, на усъвършенствуването им. В радостта съществата се различават, стават разнообразни. В скръбта съществата си приличат, стават еднообразни. В еднообразието хората погрозняват, в разнообразието красиви стават.

И тъй, разнообразието, различието създава основа за красотата. Ако не обича разнообразието и не се стреми към него, човек не може да бъде красив. Колкото по-разнообразен е вътре в себе си, толкова по-красив става. В ума и в сърцето на човека трябва да има разнообразие, но не дяволии, както българинът се изразява. Дяволиите показват, че умът или сърцето на човека са обсебени. Той е вързан, впрегнат като вол, и на главата си има юлар. Колкото е по-голямо разнообразието, в което човек живее, толкова по-широк и свободен е неговият дух. Човек се стреми към свободата, за да придобие радостта; щом придобие радостта, той ще придобие щастието.

”И огорчи се в сърцето си.” Господ се огорчи и хората се огорчават. Значи, огорчението не е нещо ново.

”Изпълнявайте от душа волята Божия.” И Господ изпълнява една воля, и хората изпълняват една воля. Значи, изпълняване волята на някого не е нещо ново. Всеки момент Господ изпълнява една воля, която се отнася, към хората. Той мисли, грижи се за тях, всеки момент им прави добро. Бог не мисли за себе си, а хората мислят главно за себе си. Следователно, Бог живее в разнообразието, а хората в еднообразието. Докато живеят в еднообразието, хората не могат да се обновят, нито да се подмладят. Еднообразието не носи нищо ново. Обаче, те трябва да изучават еднакво и еднообразието, и

разнообразието. Колкото да се възмущава от скърбите и страданията, колкото и да протестира, човек не може да се освободи от тях. И колкото да се стреми към радостите и да ги очаква, той трябва да знае, че те не идват преждевременно. Човек може да бъде винаги здрав, весел и радостен, но само след като разбере и изучи законите на разнообразието и еднообразието. Радостите не са нещо произволно. – Нали Господ дава радостите? – Господ дава радостите, но на кого? Кои деца обличат майките с нови дрехи? – Майките обличат с нови дрехи само онези деца, които се пазят чисто, които не се цапат. Онези деца, които не се пазят чисто, винаги са облечени в стари вехти дрехи. Старите дрехи представят скърбите в света, а новите – радостите. Ако майките са умни и знаят, как да постъпят със своите палави, непослушни деца, Господ ли няма да знае, как да постъпва с хората?

”И разкая се Господ, защото направи человека на земята.” – Защо се разкая Господ, няма да изнасям причините. Мнозина питат, защо Господ се е разкаял. – Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита, защо човек се храни, защо диша, защо спи, защо мисли, чувствува, действува и т.н. Много въпроси могат още да се задават, но както и да се отговори на въпросите, с това светът нито ще се изправи, нито ще се пресъздаде, нито ще се разруши. Същото ще бъде, ако се отговори на въпроса, защо Господ се разкаял. Има обяснения, които или повдигат, или понижават човека. Ако отговорите добре, правилно на въпроса, защо Господ се е разкаял, вие ще се повдигнете; ако отговорите неправилно, ще се понижите. Някой пита, защо трябва да живее добре. – Ще живееш добре, за да си изясниш някои въпроси. Щом си изясниш някои въпроси правилно, ти ще подобриш живота си в смисъл, че ще го измениш. Когато някой се отегчи от радостта, иска да измени живота си. Тогава той кани скръбта в дома си с девет бъклици. Ако се отегчи пък от скръбта, той кани радостта пак с девет бъклици. – Защо с девет, а не с осем бъклици? – Такава е поговорката. Ако каните радостта с осем бъклици да ви посети, тя ще каже: Този човек не е достоен за мене. Щом и

изпратите девет бъклици, тя намира, че той е достоен вече да го посети. Ще кажете, че скръбта и радостта са сериозни работи, щом трябва да дойдат само при покана с девет бъклици. – Да, сериозна работа са те, но въпреки това няма същество в света, което не ги познава. Впрочем, всички същества познават само някои работи в скръбта и в радостта. Има някои неща в тях, които още не са разкрити. Това, което е известно за тях, е даденото знание. Има много знания още, които не са дадени. Те чакат времето си, и тогава ще се дадат.

Сега ще направя малко отклонение от главната мисъл, ще ви позанимавам малко с математика. Като броите, вие започвате от единицата и продължавате по-нататък: 2, 3, 4, 5, 6, 7... Казвате, че всички числа са произлезли от единицата. Значи, от нея е произлязло всичко в света. Според нашите знания, обаче, единицата е дроб от едно абсолютно цяло. Това цяло не се дели, но в отношенията си към другите, към всички останали неща в света, то създава частите. Следователно, за всички математически единици, или числа, като 1, 2, 3, 4, 5, 6... казваме, че те представят части от абсолютното цяло, или отношения към това цяло. Значи, абсолютното цяло нито се дели, нито се увеличава – то е постоянна величина. Когато се казва, че Бог е неизменен, подразбираме Вечното Начало в света. Каквито обяснения да се дават за това Вечно Начало, Бог външно остава неразбран. Той може вътрешно само да се разбере. Никакви обяснения не могат да помогнат за Неговото разбиране. Как ще описвате характера на човека? Като ви даде едно богато угощение, това е най-доброто описание на неговия характер.

Едно трябва да имате пред вид: всяко нещо има своя определена цена, свое строго определено предназначение. Цената на всяко нещо е строго определена, както тази на монетите. Имате един български лев – знаете цената му. Имате една златна английска монета – и нейната цена знаете. Често златните пари се изравняват с книжни, но това е само привидно изравняване. Казвате, например, че един златен лев се

равнява на 20 лева книжни, но това е привидно, а не истинско изравняване. На същото основание, всяка способност, всяко чувство и желание, всяка мисъл в човека имат своя определена стойност, своя определена величина. Какво се изисква от вас? – Да им дадете съответна цена. Това е закон, който трябва да се спазва. Този закон има приложение при самовъзпитанието на човека, затова казвам: Не надценявайте, нито подценявайте нещата! Щом знаете този закон, не казвайте, че от вас човек няма да стане, нито казвайте, че като вас друг няма. Не говорете неща, които не знаете. За да се произнесе някой за себе си, че от него нищо не може да излезе, той трябва да мине през всички фази на човешкото развитие и тогава да каже последната си дума. Спирам се пред един бръмбар и виждам, как се движи, хвърчи нагоре-надолу, изучава нещо, работи, намира някакъв смисъл в живота, а човек, с високо съзнание за себе си, седи пред него с увиснала глава и намира, че животът няма смисъл. Бръмбарът казва на човека: Един от нашите учени разправя, че животът е красив, че има някакво предназначение, затова ние весело и свободно хвърчим с крилата си, радваме се на Божия свят. Ти какво мислиш по този въпрос? – Аз още нищо положително не съм мислил, не съм си отговорил на този въпрос. Сега съм скърбен, за нищо не мога да мисля.

Ако пресеете всички съвременни философски системи и теории, в края на краищата, от тях няма да остане нищо установено. Човек трябва да си състави установена философия за живота, да си служи с установени числа. В математиката, покрай целите числа, служат си и с дроби, които са установени числа. В същност дробите са преходни числа, те не разрешават важните въпроси в живота. Например, въпросът за квадратурата на кръга е ирационална проблема. И до днес още математиците не могат да изчислят квадратурата на кръга. Обаче, квадратурата на кръга съществува в света, в природата, като разрешена въпрос. Ако ти не можеш да изчислиш ценността на твоята работа, това не значи, че тя не съществува и трябва да я

отхвърлиш; ако ти не можеш да изчислиш ценността на твоята скръб, това не значи, че тя е илюзия. Това са въпроси, които трябва да се разрешат. Да се казва, че скръбта е илюзия, това е старческа идея. Когато остарее, човек казва: Колко съм бил глупав! Когато бях млад, ходих да помагам на този на онзи, ходих да държа речи, да оправям света. Какво спечелих от това? Нищо не спечелих. Ходих да губя само времето си, да изразходвам енергията си. Ако бях по-умен, щях да мисля повече за себе си, да спечеля повече пари, че на стари години да има с какво да се гледам. А сега, ето, остарях, оголях, няма кой да ме гледа. Празна работа било всичко, дядовото! Докато сте млади още, работете, мислете за себе си, да спечелите повече пари, да осигурите живота си на стари години. – Не, дядото не е остарял и оголял, защото помагал на хората. Другаде се крие причината за неговото остаряване. Да мисли човек като дядото, това е вече една старческа идея. Какви може да са били идеите на този стар човек, който ходил да проповядва, да реформира света, а не е успял да си създаде връзка с младото поколение? Може ли звонковата монета, която има някой човек, да изгуби цената си в зависимост от неговата възраст? Дали е млад или стар човек, звонковата монета не губи своята цена.

Друг е въпросът, как поглежда гостилничарят на своите посетители. Ако в гостилницата му влезе беден, окъсан човек, гостилничарят няма да му даде обед, независимо от това, дали този човек е стар, или млад. Обаче, ако този човек влезе в гостилницата и извади от кесията си няколко английски лири, гостилничарят веднага ще определи цената на тези пари и ще каже на посетителя: Моля, господине, заповядайте! Следователно, звонковата монета за човека седи в неговото вътрешно богатство. Богат трябва да бъде човек в живота си! Ние не проповядваме и не препоръчваме на хората сиромашия. Сиромашията е старческа идея, която се оправдава само за старите хора. За младите, за хората на новото ние препоръчваме и проповядваме богатството, а за старите хора – мъдростта. Стари и млади хора, това са полюси на живота, които трябва да се свържат. Да

мислите, че животът е илюзия, това е старческа идея. Животът не е илюзия. В света, в живота не съществува никаква илюзия. Всичко в света е реалност. Който не разбира нещата, той казва, че животът е празна работа, или че в света съществуват илюзии. Животът е абсолютна истина. Учител написва на дъската единица с шест нули. Учениците гледат спокойно написаното число на дъската, не трепва сърцето им. Но, ако учителят напише в ученическата книжка на някого от учениците си единица, или нула, ученикът веднага започва да плаче, че има единица, или нула по даден предмет. Представете си, че учителят даде на някой ученик толкова английски лири, колкото е числото единица с шест нули. Как мислите, този ученик ще разбере ли стойността на тази единица с шест нули на края? Ако шест ученика се оплакват, че учителят им турил нула по някой предмет, аз ще искам да купя тия нули от тях. Давам им по един лев за всяка нула, но те не ги дават. Давам им по два, по три, по четири, по пет лева, все не ги дават. Шест нули по шест лева, правят 36 лева. Като туря единица пред тия нули, имам един милион английски лири. Тези нули са обезсърчили учениците, а мене – насърчават. Значи, когато не разбира нещата, човек се обезсърчава; когато ги разбира, той се насърчава.

И тъй, нулата е величина, която представя, как е създаден светът. Без да знае това нещо, учителят туря на ученика нула, с което иска да го застави да изучава теориите за създаване на света. Като не знае, как е създаден светът, учителят поставя на ученика нула. Ученикът се обезсърчава. На другия ден учителят ми туря единица. Като му постави единица, учителят го пита, каква е стойността на единицата, какъв е нейният произход, но ученикът мълчи, нищо не знае. Това още повече го обезсърчава. После учителят туря на ученика двойка, с което му показва, как единицата е еволюирала. Като започне да учи, учителят му поставя тройка. Тройката е свързана със земеделието. Тя представя семето, което се разпуква, и от него излиза растението. Ученикът е доволен от тройката, защото с нея може донякъде да

върви напред. Най-после учителят поставя на ученика четворка, петорка, шесторка и го насърчава да учи. Ученикът се радва на шесторката без да знае, че тя представя боздуган, чук, който ще играе на гърба му, ако не я оправдае. От нулата до двойката ученикът нищо не разбира, но от тройката нагоре той започва да разбира. Същото може да се каже и за съвременните хора: от нулата до двойката те нищо не разбират. Щом минат от тройката нагоре, те започват всичко да разбират.

Значи, ако човек не разбере първата половина на живота, от тройката надолу, как ще разбере втората половина, от тройката нагоре, т.е. втората половина на живота? Ако жената сама себе си не разбира, как ще разбере мъжа? Ако мъжът себе си не разбира, как ще разбере жената? Ако господарят не разбира себе си, как ще разбере слугата? Ако слугата не разбира себе си, как ще разбере господаря? При всички тия положения, вярващият иска да знае, какво Господ мисли за него. Не, за него е важно да знае, какво той мисли за Господа. Щом научи, какво той сам мисли за Бога, после ще учи, какво хората мислят за него, а най-после – какво Бог мисли за него. Понякога хората искат Бог постоянно да мисли за тях и каквото пожелаят, да получат. – И това е възможно, но кога? Когато и те изпълняват волята Божия. Когато светията се моли за нещо, Бог всякога го задоволява. Когато грешникът се моли, молитвата му не се приема. – Защо? – Думите му не достигат до Бога. Бог му казва: Викай по-силно, нищо не се чува. Той вика, но пак не се чува. – Ела по-близо до мене! – Ще се уморя. – Няма нищо, върви напред! Ще ходиш, ще почиваш, пак ще вървиш, докато стигнеш. Обикновено грешникът се качва на високо място и там се моли, но гласът и думите му пак не се чуват. Молитвата на светията се приема, защото той отива близо до Бога и говори на Негов език. Грешникът седи далеч от Бога, моли се на свой, непознат за Бога език. Той нищо не разбира от наука, от изкуство, от музика, и затова думите му не се приемат. Какво е нула, единица, двойка, той не разбира. Като дойде

до тройката, казва: Добър е този човек, даде ми нещичко, нахрани ме малко. Като дадете някому малко пари, той казва: Добър е този човек, даде ми нещичко. Той е разбрал числата от три нагоре.

"И разкая се Господ," – Защо? – Защото направи человека, в когото се крие вътрешно неразбиране на нещата, вследствие на което прави ред злини и пакости. Като се намерят пред злото, което сами са създали, хората се нахвърлят върху Господа и казват: Защо Бог създаде света такъв? Като се нахвърлят върху Създателя си, те си причиняват ненужни страдания. Като не могат да разберат отде и защо идат тези страдания, те казват най-после, че Бог е определил така да стават нещата. – Въпрос е, дали Бог е определил всички неща да стават по този начин.

Един голям пехливанин върви с превързана глава из варненските улици. Срещат го познати и го питат: Защо е превързана главата ти? – Кръчмарят ме би и ми пукна главата. – Как тъй, такъв голям юнак, да се оставиш на кръчмарят да те бие? -Бях в кръчмата, пих, опих се, не знаех, какво да правя. Кръчмарят ми каза да изляза вън, да отида дома си. Аз му се противопоставих, той ме би, и така ме изпъди вън с пукната глава. Ако не бях пиян, щях да му покажа, кой съм. Ако и вие, като този юнак, влезете в кръчмата на дявола, той ще ви напие, ще ви пукне главата и ще ви изпъди навън. Кой ще бъде виновен: вие, или дяволът? Че си герой, дяволът не иска да знае. – Би ме дяволът, наистина, но защото бях пиян. Щом дяволът ви бие веднъж, кажете и вие като пехливана: Втори път не влизам в кръчмата на дявола. Той ме би веднъж, но научих урока си. Повече не се оставям на дявола да ме бие. Наистина, срам е за един голям герой да бъде бит от кръчмаря! Срам е и за вас дявол да ви бие! Обаче, има хора в света, които кръчмарят бие по няколко пъти наред, но те не научават урока си.

С този пример ви обръщам внимание на малките погрешки в живота. Че си се напил веднъж, това е малка погрешка. Има малки погрешки, които траят само една десета част от секундата, но те

произвеждат голяма дисхармония, създават големи нещастия в живота на отделния човек, а често и в общия живот на хората. Всеки човек греши. И светията прави грешки, но веднага ги изправя.

В беседите си често взимам за примери красивата мома и красивият момък. Красивата мома не подразбира млада мома. И красивият момък не подразбира млад момък. Има разлика между красива и млада мома. Красивата мома никога не се жени, а младата мома се жени. Ако красивата мома се ожени, ще изгуби красотата си. В това отношение красивата мома представя неопределената величина. Бог е дал голямо богатство на красивата мома и на красивия момък, заради което те не трябва да се женят, нито служба да търсят. Те трябва да ходят между хората, да ги учат, как да живеят. Турците казват: Благословение е да гледаш красив човек. Когато види красив човек, болният трябва да стане от леглото си и да излезе вън, но вече здрав, ободрен, с нови сили за живот. Когато отива на черкова, красивият човек трябва да се моли и да благодари на Бога за богатството, което му е дал. Привилегия е за човека да бъде красив. Под думите ”красива мома и красив момък” разбирам всички дарби, вложени в човека, които той трябва да разработва. Красивият човек не трябва да ходи при един, или при друг да иска нещо. Търси, иска нещо, само онзи, който се жени. Който е надарен, той трябва само да работи, да развива своите дарби.

В един от примерите си говорих за свещеника, за младата мома и за старата баба. Свещеникът, младата мома и старата баба са три величини, три символа, които трябва да се разбират. Да бъдеш свещеник, това значи да ореш, да сееш и да жънеш, т.е. да обработваш това, което е вложено в тебе. Старата баба не подразбира прегърбената баба, но онази 80-годишна баба, която ходи изправена, стройна и готова на всекиго съвет да даде. Тя носи в себе си мъдростта. Изобщо, стар човек е този, който е събрал вече в хамбара си това, което е посял и ожънал и се радва на плодовете си. И сега на всички казвам: Бъдете красиви като младата мома! Бъдете просветени

като свещеника! Бъдете мъдри, като старата баба! Ако между младата мома и старата баба възниква спор, нито младата мома е красива, нито старата баба е мъдра. Ако свещеникът не оре, не сее, и не жъне, и той не е просветен човек. Когато влезе в църквата и започне да се моли, свещеникът забравя всичко около себе си, забравя света. Когато влезе в църква, младата мома се очиства и почива. Понеже по цели дни ходи между хората да ги учи да живеят правилно, тя понася техните грехове и нечистотии, вследствие на което влизането и в църква е почивка, чистене. Когато влезе в църква, старата баба благодари на Бога за всичко, което и е дадено. Следователно, дръжте в ума си тези три величини и кажете: Искам да бъда красив като младата мома, която помага на хората без да мисли за женитба. Искам да бъда просветен като свещеника, който знае да оре, да сее и да жъне, т.е. да обработва своя капитал. Искам да бъда като старата баба, която се радва на плодовете си, и пред която млади и стари отстъпват. Щом имате тези величини в себе си, вие ще можете да работите правилно и ще имате добри резултати.

Съвременните хора живеят в големи недоразумения и неразбирания помежду си. Защо? – Защото нямат тези три величини в себе си. Всеки иска другите хора да мислят като него, да имат еднакви разбирания. – Това не е необходимо. Ако светът може да се поправи по този начин, именно, като се заставят всички хора да мислят еднакво, пръв Бог може да направи това. Не е този начинът, по който светът може да се поправи. Който е създал света, той лесно може да го поправи, но има причини, за които не го поправя. – Защо Бог е допуснал злото в света? – И за това има причини. – Нали се казва, че Бог е всесилен. Защо не оправи света? – Като знаеш да философстваш толкова много, защо ти не оправиш своя свят? Ти си недоволен от положението си, искаш да живееш богато, да получаваш голяма заплата и т.н. – Това е лесна работа, от тебе зависи да подобриш положението си. Който е недоволен от материалното си положение, нека се опита да яде по-малко, да икономисва от

средствата си. За човека е важно да прилага учението първо към себе си, а после към другите. Щом е недоволен от нещо, да потърси някакъв метод да превърне недоволството си в доволство.

"И разкая се Господ. И огорчи се в сърцето си." – Този стих се отнася до ония хора, които са изчезнали вече. Тази раса днес не съществува. Господ вече не се разкайва, не се огорчава, но се радва. Като види, че някой греши, или прави престъпления, Господ казва: Доведете този човек при мене да видя, защо греши. Приятно е на Бога да види човек, който греши. Щом го види, Бог се заема да му помогне. Бог не наказва, но помага. Той прилага вече нов начин за възпитанието на човека. Пръв дяволът се е повдигнал против Господа. Той е първият черен човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият червен човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият жълт човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият бял човек, който се е възбунтувал против Господа. Като видял това, Бог решил да накаже дявола, чрез огън – държал го хиляда години на огън. Дяволът казал: Колкото да ме държите в огъня, пак няма да се уплаша. След това Бог го поставил на огън да прекара там още две-три хиляди години, но дяволът пак не се уплашил от огъня. Господ започнал да мисли, какво друго наказание да наложи на дявола. Като видял, че хората ядат, Той решил да лиши дявола от хляб, затова го държал известно време гладен. От глад дяволът толкова изнемощял, толкова отслабнал, че едва се държал на краката си. Като се видял на тясно, дяволът извикал: Господи, признавам се за победен. От огън не се боя, от нож не се боя, но без хляб не мога. Само гладът е в състояние да ме победи.

Съвременните хора и до днес още продължават да вървят по пътя на дявола и като него, от огън не се боят, от ножове, пушки, саби, топове – не се боят, но от глад се боят. Те отварят войни помежду си, избиват се, раняват се, но не се страхуват. Дойде ли до хляба, рече ли някой да го отнеме, те веднага скачат на крака и казват: Без хляб не може да се живее! Щом е така, Бог е решил да възпита хората чрез

глад. Хлябът е символ на човешкото верую. Верно е, че без хляб не може, но всеки трябва да яде токова хляб, колкото му е нужно за деня. Вярно е, че без въздух и вода не може, но всеки трябва да приеме толкова вода и въздух, колкото му е потребно за деня. Вярно е, че без светлина и топлина не може, но всеки трябва да възприеме в себе си толкова топлина и светлина. колкото му е потребно за деня. Щом приемете тези елементи в себе си, благодарете за тях. Преведете тези символи, приложете ги в живота си и ще придобиете истинското верую, близо до истината.

”И огорчи се в сърцето си.” – Понеже Бог се огорчи, и хората се огорчават. Казано е в Писанието: ”Изтреби Господ грешните по лицето на земята чрез потоп.” Когато и вие се огорчите в сърцето си, вземете един кораб, влезте в него, създайте потоп, чрез който да изтребите грешните в себе си. След потопа Бог обещал на хората, че втори път няма да има потоп и поставил дъгата като завет на своите думи. И вие втори път не трябва да правите потоп в себе си, но ще поставите дъгата като завет на Божиите думи. Когато се говори за потопа, това значи, че Бог изтребил всички лоши, отрицателни качества, всички мъчнотии в живота на човека. След потопа Бог дал разни начини на хората да живеят добре, да се изправят. Като влезете в спасителния кораб на Ноя, и вие трябва да вземете със себе си животни. Чрез чувствата си вие сте свързани с по-нискостоещите от вас същества – животните; чрез мислите си вие сте свързани с по-високостоещите от вас същества – ангелите.

”Но като раби Христови, изпълнявайте от душа волята Божия.” Като се освободите от греховете си, вие няма да бъдете свързани с първия човек – с човека на греха. Преди две хиляди години още разпнаха първия човек на кръста. В миналата беседа изнесох един пример за състезанието между двама адепти. Победа издържал онзи от тях, който, след няколко преобразования в животни, се превърнал най-после в човек и хванал другия адепт, който в това време, бил кокошка. Ако по същия начин можете да превърнете лошия човек в

кокошка и да го хванете, вие сте го разпнали. Учените казват, че грехът бил разпнат от две хиляди години насам. Защо трябваше грехът да се разпъне на дърво? Понеже грехът дойде чрез дървото. Грехът дойде чрез дървото, и чрез дървото трябваше да си отиде. Човек сгреши чрез дървото, и спасението му дойде чрез дървото. Дървото, през което грехът излезе навън, беше мъртвото дърво, на което разпнаха Христа. Кръстът представя дървото за познаване добро и зло, а Христос представя живото дърво, на което се развиват листа, цветове и плодове. Казват, че Христос умрял на кръста. – Не, Христос не умря на кръста, но каза: "Отче, в Твоите ръце предавам духа си, а тялото и дървото оставям на хората, да се разправят с тях, както знаят. Тялото на човека и дървото – кръстът живеят едно до друго. Като предаде духа си на Бога, учениците Христови освободиха тялото на Христа от мъртвото дърво, от дървото на греха. Тъй щото, Христос не умря, но предаде духа си в Божиите ръце. За да излезе от тялото си, Христос трябваше да се освободи от мъртвото дърво, на което беше прикован с гвоздеи. Това значи: духът трябва да излезе от тялото си, да се освободи от ограничителните условия на живота. Такова е положението на всеки праведен човек, който трябва да влезе във Вечния Живот.

Сега аз говоря за онези, които разбират смисъла на живота. Някой мисли, че ако отиде в пустинята и прекара там известно число години в пост и молитва, ще разреши въпросите на живота. – И 20 години да прекарате в пустинята в пост и молитва, пак няма да разрешите въпросите си. Едни са ходили в пустинята, други – в Индия, постили са, молили са се, но въпросите на живота и до днес остават неразрешени. Индусите са ги разрешавали, но не са ги разрешили; египтяните са ги разрешавали, но и те не са ги разрешили. От преди две хиляди години насам и Христос постави тези въпроси на разрешение, но още не са разрешени. Защо не могат да се разрешат? – Приложение се изисква. За да се приложи, Христовото учение трябва да се разбира. Много хора се спасиха с

Христовото учение, но само онези, които го разбираха. Малцина са тези, които разбират Христа. Единствената сила, която може да помогне на хората в борбите, в страданията им, това е Любовта. Любовта надделява на всички страдания. Затова казват, че в любовта няма страдания. Любовта анестезира всяка болест. Любовта има в себе си имунитет срещу всички болести. Само любовта може да прави операции, без да осакатява човека. Казвате, че човек се захласва от любов. – Не, човек от любов може да се пренася, но не и да се захласва. Човек се захласва от красота, но не и от любов. Като видите богатствата и красотата на някой човек, вие можете да се захласнете. В любовта, обаче, захласване няма. Любовта е извор, от който постоянно блика чиста, кристална вода. Когато отидете при този извор, вие не се захласвате, но туряте устата си и пиете, без да обръщате внимание на това, какво ще кажат хората. Да опитате водата на извора, това значи да го целунете по всички правила. Такива трябва да бъдат отношенията между всеки човек и извора. Изворът освежава, а не захласва. Като се освежите, ще благодарите на извора, че сте го намерили на време, че сте се влюбили в него, и той във вас. Някой казва, че никога не се е влюбвал. – Този човек не говори истината. Няма човек, който да не се е влюбвал. Той може да не знае, че се е влюбил; също така и изворът може да не знае, че се е влюбил, но който разбира нещата, той познава, че и двамата са влюбени. Които знаят, че са влюбени, те служат съзнателно на Бога. Като се спрете да пиете вода от извора с благодарност и кажете, че подобен извор не сте срещали, и той ще каже: Много хора са минали покрай мене, но като този човек, тъй да цени водата и да благодари, не съм срещал. Изворът говори като човека.

Вие вярвате и знаете, че човек говори. Но, че изворът говори, в това не вярвате. Тук имате две величини: човек и извор. Първата величина е човекът, който говори за извора: а + в = с. Втората величина е изворът, който говори, че не е срещал подобен пътник: с – в = а. Първото равенство е положително, представя действие събиране.

Второто равенство е отрицателно, представя изваждане. От тези две равенства трябва да намерите поне един от членовете, да видите, на какво е равен. Едно трябва да знаете, а именно: както да говори изворът, няма да говори като човека. Като говорим за изворите, ние подразбираме възвишени, напреднали същества, които са завършили развитието си на земята и се занимават изключително с водите в природата. Те седят с години при тях, направляват техните движения, техния живот. Изворите престават да съществуват, щом тези същества ги напуснат. Също така и човешкото тяло се намира под контрола на нещо възвишено, напреднало, каквото е духът в човека. Докато духът управлява човека, неговата душа клокочи, блика като извор и казва: Добър е този човек. Когато духът се отдели от човека, с него заедно изчезва и самият извор. С всеки извор слиза и някое разумно същество. Като направляват и регулират живота на изворите, разумните същества научават по един урок. Щом научат урока си, на земята става някакъв катаклизъм, от който изворите изчезват. Щом изворите изчезнат, и разумните същества напущат земята. Учените обясняват тези катаклизми в природата с разместването на земните пластове. Значи, зад всички явления в природата се крият разумни същества, с които трябва да влезем във връзка, ако искаме да разберем дълбоките причини на тия явления.

Казано е, че трябва да служим на Бога в дух и истина. – Този е пътят, начинът, по който можете да се свържете с Бога. Ако така служите, тогава въздухът, водата, храната, светлината и топлината, които приемате, ще внесат нещо ново, здраво във вас. Въздухът, водата, храната, светлината и топлината са елементи, чрез които новата наука си служи като методи за кардинално разрешаване на въпросите в живота. Който разбира свойствата и приложението на тези елементи, той може в пет минути само да стане здрав. Когато гайдарджията вземе гайдата си, достатъчно е само пет-шест пъти да духне в нея, за да започне да свири. Каже ли гайдата ”пиу” – всички започват да се въртят и да скачат. Гайдарджията духне в гайдата си,

натисне я и започва да свири. После пак духне, пак я натисне и т.н. Гайдата е неговата любов. Ако гайдарджията разбира правилата и законите на своята гайда, не трябва ли по същия начин човек да разбира законите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух?

Казвате: Все ще дойде време Бог да ни научи на всичко. – Времето отдавна е дошло, вие даже сте закъснели. Вие отдавна трябваше да се научите, как да живеете, а още сте в роптанието и недоволството. И който има, и който няма, и двамата са недоволни; и болният, и здравият са недоволни. Когато болният е недоволен, както да е, но и като болен, той трябва да съзнае, че болестта е благословение за него. Ще възразите, може би, че болестта не е благословение за човека.

Ще приведа един пример от времето на цар Соломон-Ра, да разберете, в какъв смисъл болестта може да бъде благословение за човека. В царството на Соломон-Ра живеел един адепт, който се наричал Баху-Мор. Той бил много добър, но понякога само проявявал голяма сприхавост, и ако нямало кой да го въздържа, би правил големи пакости. Като знаел този негов недъг, учителят му винаги изпращал с него човек, който да му прислужва; когато виждал, че адептът проявявал сприхавост, слугата трябвало да го дръпне за ръката, за да го предпази от пакост или престъпление. Един ден адептът се разгневил толкова много, че щял да убие един човек. Слугата му веднага го дръпнал за ръката, но така силно, че я откъснал от рамото му. Като се видял без ръка, адептът започнал да мисли, де е отишла ръката му и как да я намери. В това време слугата му се навел, взел ръката от земята и казал: Господарю, ето ръката ти. Заповядай, вземи си я! Адептът взел ръката си и я поставил на мястото. Кое от двете е по-добре: да падне ръката на човека от мястото и, в момента, когато се готви да извърши с нея престъпление, или да остане ръката на мястото си и да извърши с нея престъпление? – Първото е за предпочитане. Благословение е да падне ръката на човека от рамото

му, и по този начин да не извърши намисленото престъпление. Следователно, всяка болест, която може да предпази човека от извършване на престъпление, е благословение. Болестта трае малко време. Като свърши работата си, тя заминава. Тогава човек взима ръката си, туря я на мястото и и благодари на болестта, че го е предпазила от престъпление. Красиво е човек да не върши престъпления в живота си! Важно е, обаче, човек съзнателно да не върши престъпления, а не механически да го предпазват.

Един млад момък се сгодил за млада, красива мома. Той често се хвалил на приятелите си със своята годеница, че имала голямо самообладание, че била добра мома. Един ден той поканил приятеля си да отидат заедно на гости при своята годеница и да му я представи. Като отишли, започнали да се разговарят, и по едно време годеницата донесла една табла сладко и кафе да почерпи гостите. Годеникът намислил да подложи на изпит самообладанието на годеницата си, и приятелят му да се убеди в неговите думи. Като дошла при него, годеникът и нарочно я спънал с крака си, и тя изпуснала таблата на земята. Годеницата не казала нищо но мълчаливо събрала чашите и купата със сладкото и ги свалила в кухнята. Като излезли от дома на годеницата, годеникът казал на приятеля си: Виждаш ли, какво самообладание има моята годеница? Наскоро те се оженили. Каква била изненадата на младия човек, когато работата не излязла, както очаквал. Жена му съвсем не била такава, каквато се представяла като годеница. – Де остана самообладанието ти? Де остана твоята кротост? Помниш ли, какво самообладание показа, когато те спънах и ти събра цялата табла с чашите и сладкото на земята? – Да, това беше пред тебе. Трябваше да слезеш долу да видиш, каква дупка направих на масата от гняв. То беше дъвкане, чудо! Масата знае само, какво направих тогава.

Така постъпват много от съвременните хора. Докато са сами, те се сърдят, заканват се на този на онзи, че ще го убият, ще му отмъстят и т.н. Щом излязат пред хората, представят се тихи, кротки,

въздържани. – Не, въпросите не се разрешават така. Това е механическо разрешаване. Това значи да седите като рентиери и да очаквате всичко на готово. Животът иска работа а не седене.

"Изпълнявайте от душа волята Божия!"

"И огорчи се в сърцето си." – Когато се огорчил, същият ден Бог внесъл в живота любовта, като метод за разрешаване на всички кардинални въпроси. Който мисли, че въпросите могат да се разрешават без любов, той е останал няколко хиляди години назад в развитието си, вследствие на което дълго време ще се огорчава в сърцето си. Докато се огорчавате, вие живеете още в своето минало. Щом престанете да се огорчавате и служите на Бога от душа, вие сте в епохата на Христа. Това е диагнозата на вашия живот. Щом се огорчавате, живеете в миналото си. Щом живеете в радостта, вие сте вече в епохата на Христа. И тогава лесно ще решите социалните въпроси. Те са временни задачи, които сами не можете да решите. Помощта ще дойде отвън. За разрешаването си, социалните въпроси очакват добри, благородни, разумни хора, които разполагат с големи богатства, с голямо изобилие. Хамбарите на тези хора ще бъдат толкова пълни, че всички ще могат свободно да ядат и да пият. Социалните въпроси ще се разрешат с изобилие, със здрав и нормален живот. Разрешаването на социалните въпроси е в самия човек. Какво се ползува от разрешаването на социалните въпроси човек, ако стомахът му е разстроен, дробовете – повредени, или мозъкът в безпорядък? При това положение разрешаването на тия въпроси е механически процес. Обаче, разрешите ли основните въпроси на живота, с тях заедно ще разрешите и социалните. Добрият, богатият човек лесно разрешава въпросите със своите ближни. За добрия, за разумния човек не са нужни закони, които да го заставят да дава. Той знае, как и колко да дава.

И тъй, ползувайте се от дадената диагноза: ако сте недоволни, вие живеете в своето минало; ако сте доволни, вие живеете в епохата на Христа и след Христа – по закона на любовта. Ако работите за Бога

от душа, вие сте в настоящето. Всички трябва да работите! Много работа ви чака.

Сега желая на всички следното: когато кажете някоя лоша дума, да излезе мехур на езика ви. Защо? – За да се благословите. Всяка болка е благословение, понеже предпазва човека от престъпление. Когато кажете някоя добра дума, мед и мляко да потече от езика ви.

Беседа от Учителя, държана на 14 април, 1929 год. София – Изгрев

НАКЛАЛИ ОГЪН

"И стоеха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и се грееше." (Йоана 18 :18)

"Наклали огън." Ще кажете, че има празни хора в света, без работа, които кладят огън, седат около него и се греят. Като се каже: "наклали огън", веднага изпъква образ, действие, познато на всички. За да разбере човек онова, което Бог или природата са създали, потребно е знание. И ученият, и религиозният говорят за създаването на света, но разбиранията на единия и на другия коренно се различават. Религиозният разглежда създаването на света като механически процес, а ученият – като еволюционен процес. Религиозният казва, че Бог създал света в шест деня като тия на земята, а в седмия ден си починал. С тази теория свършва създаването на света. Като разглежда теорията за създаването на света, ученият разтегля тия шест деня и казва, че всеки Божествен ден се равнява на хиляди и милиони дни като нашите, и във всеки такъв дълъг ден Бог е създал нещо специално. Значи, мярката, с която религиозният мери нещата се различава от тази, с която ученият си служи. Обаче, лесно може да се възрази и на единия, и на другия. Ако мравите разсъждаваха за създаването на света и изчисляваха, за колко деня е създаден, те щяха да имат съвършено различна мярка от тази, която ние имаме. И най-видните мравешки философи да правят изчисления, тяхната година коренно ще се различава от нашата. Това показва, че в съзнанието си ние трябва да имаме точно определена мярка за нещата, която да бъде абсолютна и неизменна. Онзи, който иска да знае, как е създаден светът, той трябва да има в съзнанието си абсолютна мярка за изчисление. Който няма пробудено съзнание, той

не може да знае, как е създаден светът, нито може да разсъждава по този въпрос. Светът е създаден по някакъв начин, но как е станало това създаване, всеки не може да знае. В съзнанието на човека е отпечатан образа за създаването на света. Ония, които имат пробудено съзнание, само те могат по тия отпечатъци да възстановят цялата история за създаването на света. Само те могат да кажат, преди колко хиляди години и в колко хиляди Божествени години е създаден светът. Действително, светът е създаден в шест деня, но Божествени дни. Всеки такъв ден се равнява на число, съставено от единица и 15 нули. Какво представя седмият ден?

Сега, като говорим за създаването на света, това не значи, че трябва да приемете всичко казано за абсолютна истина. Това е въпрос, който се отнася до съзнанието на човека. Съвременните хора се страхуват от истината. Те се боят, да не би по някакъв начин да се разклати, или подрони тяхния авторитет – Библията. Библията е авторитет, създаден от хора, които принадлежат към един народ, а всички знаят, че Бог създаде света, Той създаде и народите, а не човек. Следователно, щом Бог създаде света, Той го създаде според своите шест дена, а не според човешкото разбиране за шест дена. Каквото мнение, каквото тълкуване да се даде за тези шест дена, то все е човешко.

"Наклали огън." – Защо наклали огън? Какво е било времето, когато наклали огъня? Може ли лятно време, по обяд, да се наклади огън, и човек да се грее на него? Като прочете този стих, ученият ще каже, че щом са наклали огън, трябва да е било зимен, студен ден. И Петър, както всички останали, се приближил до огъня и се грял. При това, дето има горение, там непременно става някаква химическа промяна: дървата изгарят и от тях остава пепел. По същия начин хората постъпват и с някои свои възвишени идеи. Те взимат една от възвишените идеи и я подхвърлят на горене, т.е. на разпъване. Съвременните хора се чудят на неразумността на евреите, а сами днес вършат същото: взимат една своя възвишена идея, изпращат след нея

един полк римски войници, както е било с Христа, и я разпъват на кръст, като казват: По-добре да умреш ти, отколкото аз. Ако още продължавам да държа тази идея в себе си, от мене човек няма да стане. Така казваше и еврейският народ за Христа. Ако продължаваме да държим този човек между нас, никакъв народ няма да излезе от нас. Ако искаме да станем народ, ние трябва да се освободим от Него. – Сега виждате, че както еврейският народ е постъпил с Христа, така всеки отделен човек постъпва със своите възвишени идеи. Всички хора хулят Иуда Искариотски, без да си дават отчет, че светът е пълен с Иуда Искариотовци – мъже, жени, и деца.

Днес чувате мнозина да отричат идеята за задгробния живот, като непотребна. Те казват, че животът се заключава в ядене и пиене – друго не е нужно. Вярно е, че яденето е необходимо в живота, но ако човек не познава науката за яденето, как трябва да яде и какво да яде, самото ядене няма да го ползува много. Има два начина за ядене: като болен и като здрав. Болният яде ли? – Не яде. Ако яде, неговото ядене е специфично и в строго определено количество. Здравият човек яде умерено и по правилата на науката за храненето. Ще кажете, че не трябва да се яде много. – Много или малко, но ще ядете. Яденето изключва думите "много и малко". Ядене ще има, но нито ще е много, нито ще е малко. – Колко трябва да ядем? – Това всеки сам ще си определи. Като разсъждавате по този начин, ще видите, че Евангелието има за вас смисъл дотолкова, доколкото вие се проникевате в съзнанието си от желанието да си отговорите на въпросите, защо сте дошли на земята и каква е целта на вашия живот. – Дошли сме на земята да бъдем щастливи. – Това е идейна работа, Ако някой може да бъде щастлив на земята, той заслужава похвала. – Аз искам да стана богат човек. – Ако успееш да станеш богат човек, ти можеш да се наречеш гениален. – Аз искам да свърша науките си в най-скоро време. – Ако успееш в това, ти ще имаш уважението на всички добри хора.

Мнозина искат да бъдат богати, учени хора. Питам: колко души има, които от създаването на света досега са запазили своето богатство и своята ученост? И богатството и учеността са временни неща. Следователно, да желае човек временни неща, това показва, че в него има нещо недозряло. Ако на такъв човек говориш за задгробния, за вечния живот, той ще се уплаши и няма да слуша, какво му се говори. Действително, съвременните хора се страхуват от задгробния живот. Те се държат здраво за живота на земята, и по никой начин не искат да го напуснат. Какво хубаво има в техния живот? Животът на съвременните хора е затвор, карцер, дето се налагат наказания. Кой човек на земята е свободен? Достатъчно е да го хване една болест, и той влиза веднага в затвор. Закони има в тия затвори. За да смирят затворниците, пазителите на затворите взимат от време на време камшик и им казват: Какво сте надигнали главите си? Съвременните хора не мислят за Бога, те мислят само за болестите си. Де кого срещнат, ще му говорят за господин "ревматичко". С масълце го мажат, бани и масажи му правят, но този господин не си отива. Той използува условията на живота и казва на домакина, когото е посетил: Сега ти ще работиш, а аз ще живея. Седи господинът на готово и само тегли пари от банката. Кредит има човекът. Тъй щото, това, което наричате болест, не е нищо друго, освен теглене пари от банката. Болестите представят трудните условия, в които човек изпада. Учените казват, че болестите се дължат на разни микроби, на разни утайки в организма на човека. – И това е вярно: и микроби има, и утайки има, но голямото зло седи в неразбиране на живота.

Ще приведа два примера от живота, които се случили във времето на цар Соломон-Ра. Първият пример се отнася до един от видните философи по това време, който щял да загуби живота си за своята идея. Той имал идеята да разбере, кога и преди колко милиона години се е явило Божественото съзнание в света. За тази цел всяка сутрин, преди изгрев слънце, той излизал вън от града на чист

въздух, избирал хубаво място всред природата, сядал някъде и с часове размишлявал върху въпроса, който го интересувал. По това време зефирът се любувал на една от своите ученички, едно малко, нежно цветенце. Като видял възлюбената си стъпкана, зефирът се разгневил и казал: Аз ще дам един добър урок на философа да помни, как се тъпчат малките цветенца. Втори път, когато дойде да размишлява, ще знае вече, как да се движи, какво да прави. Зефирът се разфучал, започнал да шиба по лицето философа, но последният се усмихвал доволно и си казвал: Чуден ден е днес! Никога не съм изпитвал такава приятност. Този лек зефир ме гали нежно по лицето, разхлажда ме и ми дава възможност по-добре да размишлявам. На другата сутрин философът минал по същия път, и като погледнал към земята, видял малкото стъпкано от него цветенце. Той се навел, изправил го и продължил пътя си, като казал: Чудно, как не съм видял това цветенце още вчера, че да го изправя! Тогава бях зает с много работа, нищо не виждах. Като видял това, зефирът казал: Ето, дойде умът в главата на този философ, и затова изправи погрешката си. Философът направил една погрешка в своя трактат, а именно: написал името на Бога с проста буква. За изправянето на тази погрешка му помогнали зефирът и неговата възлюбена, като го навели на мисълта за Божественото съзнание.

Вторият пример се отнасял до един от видните поети, който живял също тъй във времето на цар Соломон-Ра. Този поет се вдъхновил от идеята да възпее красотата на вселената, на слънцето. За тази цел той се качил един ден на една планина, застанал между две канари и оттам решил да възпее красотата, да я излее в стройна, хубава поезия. В това време двете канари се любили помежду си. Като видели поета между тях, двете канари пожелали да го помилват, да го погалят, да му се порадват малко. Тъкмо извадил перо и книга да пише, двете канари се приближили една до друга, притиснали го и се отдалечили. Добро било за канарите, че могли да изкажат любовта си, но поетът дълго време помнил тази любов. От любовта на канарите

четири ребра на поета били счупени. След това той отишъл в една гостилница да яде, но понеже усещал силна болка от счупените ребра, не могъл нищо да хапне. Не му стигало това, но против него било заведено дело, че си позволил да наруши спокойствието на двете канари, които се любели.

И тъй, когато някой страда, трябва да знае, че той, като поета, е развалил мира на някои, които се любят. Поетът седнал между двете канари да пише своята поезия. Те искали да го помилват, да му се порадват, да му напомнят за себе си. Какво лошо има в тяхното милване? От гледището на невидимия, на духовния живот, четирите ребра на поета не били счупени, но влезли в разговор с него. Като влязъл в гостилницата, те започнали да му говорят, вследствие на което той трябвало да слуша, какво му говорят, и не могъл нищо да хапне.

Сега на вас оставям да преведете дадените образи: философът, зефирът и неговата възлюбена. После преведете, кой е поетът у вас, канарите, както и разговорът, който се е водил между поета и четирите ребра. В тези два примера изпъкват няколко противоречия. За да се справите с противоречията, трябва да знаете, че те се дължат на особеното съчетание на нещата. Понякога човек се намира в съчетанието на зефира и цветето, а понякога – в съчетание с твърдата материя, с която не може да се справи. Понякога идеите на човека са толкова твърди, че той не може да ги асимилира, а някога са толкова възвишени, че той не е готов да ги приложи, вследствие на което те произвеждат върху него обратни резултати.

"Наклали огън." Всеки човек трябва да има в себе си накладен огън. Наклadeният огън представя възвишените чувства в човека, т.е. проявите на любовта. Любовта може да произведе в човека два различни резултата: от една страна, тя може да събуди съзнанието на философа, да разбере красотата и величието на Божественото в света; от друга страна, тя може да събуди съзнанието на поета, който иска да възпее красотата в природата, застанал между канарите, и по този

начин да го доведе до състояние да не яде. Защо поетът не може да яде? – Защото от любов канарите му счупили четири ребра. Оттук вадим следното заключение: всички хора, които не могат да ядат са ходили да възпяват красотата между канарите, вследствие на което четири ребра им са счупени. Значи, всички хора, които страдат, са първокласни поети, пишат отлични поезии. – Каква полза от тези поезии, когато имаме четири счупени ребра? – Не са счупени ребрата ви, но са проговорили. Няма по-хубаво нещо от това ребрата на човека да проговорят. Ако настоявате на това, че ребрата ви са счупени, туй показва, че не разбирате алхимическите закони. Които разбират тия закони, те никога не могат да чупят ребрата си. Кой може да чупи ребрата на водата? Кой може да разклаща нервната система на въздуха? Или кой може да чупи краката на светлината? – Никой не може да направи тия неща. Ще кажете, че светът е лош. – Това е ваша концепция, ваше специфично разбиране. – Дали светът е лош или е грешен, това е по отношение на вас, но не и по отношение на Бога. Когато създавал света, Бог имал велика идея. Дали човек се ражда или умира, това са два еднакво важни процеса. За Бога умирането на човека е нещо подобно на изливането на вода от стомната. За нас е неприятно изливането на водата, защото стомната остава празна, но за Бога не е така. – Защо умираме? – Защо изпразвате стомната? Хората искат да се месят в работите на Бога, но те нямат право да вършат това. Какво Бог върши, това не е наша работа. Как се е създал светът, това никой досега не е узнал и няма да узнае. Не само досега, но и след милиарди години този въпрос ще остане неразрешен и за най-видните философи. – Защо не може този въпрос да се разреши? – Понеже той представя определена величина, която се намира в постоянно движение. Ако измервате една величина, която е в покой, вие ще намерите нейните по-важни точки. Обаче, ако тази величина е в движение, по никой начин не можете да намерите нейните главни точки. Такава величина представя въпросът за създаването на света. Не мислете, че Бог седи на едно място. Като не

знаете, как Бог работи, вие искате да фотографирате тази абсолютна величина, да разберете Божиите планове и намерения.

Съвременните хора искат да знаят, каква е била идеята на Бога за създаването на света. – Идеята за създаването на света, това си ти самият. – Какво нещо е доброто? – Доброто това си ти. – Какво нещо е злото? – Злото това си ти. Злото и доброто, това е самият човек. Ако злото не съществуваше, човек никога не би могъл да разбере доброто. Човек познава доброто от злото. Следователно, злото е подбудителна причина за проява на доброто. Това се потвърждава от стиха в Писанието: "Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, се обръща на добро." Това се отнася за онези, които любят Господа. За Господа е казано: "Ще се весели Господ в делата си." Това значи, когато човек стане умен и благодарен, Господ ще се весели, че човек, малкото същество, което Той е създал, разбира Божиите закони и ги изпълнява.

Съвременните хора – хората на 20 в., не трябва да живеят като ония на миналите векове. Хората на миналите векове живяха, както разбираха. Хората на 20 в. имат по-правилни разбирания и трябва да живеят според тях. Обаче, сегашните хора не живеят според своите разбирания, но според разбиранията, които са имали в миналото си. Че е така, вслушайте се, какво говорят младите. Срещате някой млад, който казва: Баба ми дядо ми живяха по този начин, и аз ще живея като тях. И аз ще остарея като тях. Значи, този човек туря старостта в своето бъдеще. Той туря дядо си отпред, а бъдещето си отзад. Този млад човек мисли да се осигурява за черни дни: да събира пари, да си направи къща, да се ожени, да има деца, да има кой да го гледа на старини. – Какъв е този идеал? И ученият говори по същия начин. Той наблюдава Слънцето Венера, Юпитер, и като престане да наблюдава, започва да пише теории за тях, да изкара бели пари за черни дни. И поети пишат, и философи пишат, с намерение да спечелят нещо, да изкарат бели пари за черни дни. Някой пише любовно писмо на един банкер, че жена му е болна, че децата му са

малки още, няма кой да ги гледа, нямат хляб за ядене и т.н. Банкерът отговаря на това любовно писмо със сто лева помощ. После пише на втори банкер, описва положението си още по-плачевно. Банкерът му изпраща двеста лева помощ. Колко такива любовни писма трябва да напише този човек, за да осигури живота си? След всичко това този човек ще каже, че е свободен. Според мене, свободен човек е само онзи, който работи. Докато работи, човек е свободен. Щом престане да работи, той изгубва свободата си. Съвременните хора мислят точно обратно: Те считат, че докато работят, са заробени; щом престанат да работят, те стават свободни. Кой може да се нарече свободен: умрелият лъв, или живото куче? – Живото куче е за предпочитане пред умрелия лъв.

Следователно, колкото да е малък някой човек, щом работи, щом мисли и чувства, щом има стремеж към нещо велико, той има цена, каквато и най-видния философ в света. Хората се хвалят със съчиненията на някои поети, писатели, философи или учени. Де седи цената на тези хора? Ако Библията има цена и до днес, това не се дължи на пророците, които са я писали, но на онзи велик Дух, който ги е подтикнал да пишат и им е диктувал, какво да пишат. Много пророци са писали тази книга, а в същност един е Духът, Който им диктувал, да пишат. Питам: възможно ли е човек да напише една книга с един пръст и с една ръка? Тъй щото, и Свещената Книга не може да бъде написана с един пръст и с една ръка. Тя е писана с всичките пръсти на ръцете и на краката. Тя е писана с очите, с ушите, с устата с космите на главата – всичко е взело участие в написването и. Това значи, че Библията е написана от един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал на Иезекиила, това и той е писал. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал и не съгрешава. Той е Първичният човек. Първичният човек е Христос, Който казваше на Петра: ”Скрий ножа в ножницата си! Задачата, която Бог ми е дал, аз ще я разреша.” ”Тури ножа в ножницата си!” – Това значи: впрегни ума си на работа и мисли!

”Наклали огън.” – Кога наклали този огън? – Когато съдили Христа. Следователно, когато страда човек, огънят му е запален и гори. Щом огънят на човека гори, от него може да излезе нещо. Ако огънят на човека не гори, той няма никакви страдания. Мнозина се оплакват от огън, а не знаят, че докато имат огън, те са човеци. Днес всички хора си мерят температурата, и ако забележат, че тя се увеличава с един, или с два градуса от нормалната, започват да се страхуват, мислят, че са болни. Човек може да живее и с температура 40 и над 40 градуса, но само ако не се страхува. При сегашните условия хората са стигнали само до 37 градуса температура. Качи ли се температурата им над 37 градуса, те вече губят присъствие на духа си. Какви хора са тия, които живеят при толкова низка температура? Какво би било положението на хората, ако те биха могли да живеят при 4000 градуса температура? Щастие е за човека да разполага с такава висока температура! Ако на краката и на ръцете на такъв човек сложат железни букаи и срещу него изпратят цял полк войници, какво ще стане с тях? Всички войници ще избягат, и ще остане той сам, свободен от букаи, от всякакви ограничения. Не е лесно да излезете срещу такъв голям огън. – Може ли да се живее при температура от 4000 градуса? – И при сто хиляди градуса може да се живее. И при 35 милиона градуса може да се живее. Понеже съвременните хора живеят при 37 градуса температура, това показва, че те са още бебета. Ще каже някой, че е голям философ. – Да, ти си философ на 37 градуса. – Аз съм голям математик. – Ти си голям математик на 37 градуса. – Аз съм баща. – Баща си ти, но на 37 градуса. Какво може да се направи при тази температура? – Нищо особено не може да се направи. Наистина, и при тази температура е направено много нещо, но в сравнение с високата температура, за която говоря, вие минавате за малки деца. Човек постепенно трябва да привиква към все по-висока и по-висока температура, защото ще дойде ден, когато той ще живее в огъня, в температурата на

светлината. Тогава той ще диша светлината така, както днес диша въздуха.

Днес всички говорят за страданията, които Христос е преживял. Христос страда, наистина, но чрез страданията Той победи вътрешния страх в себе си и стана герой. Всеки човек трябва да страда, да мине през големи изпитания, да победи вътрешния страх в себе си. Само по този начин той може да стане герой. Докато не победи вътрешния страх, човек не може да стане никакъв герой, никаква дълбочина не може да развие в себе си. Някой казва, че има силна вяра, но щом температурата му се повдигне над 37 градуса, той започва вече да се плаши. Каква е тази вяра, която не може да издържи над 40 градуса? Ако искате да познаете Бога, да опитате силата Му, това може да стане, като температурата ви се повдигне над 40 градуса.

"Наклали огън." – Като се намираше в трудни положения, Христос се уединяваше на специално място и там се молеше. Обаче, противниците му и там не Го оставяха сам. Те дохождаха при Него да Го изкушават, да внасят смут, съмнение в душата Му – по този начин да разслабят Неговия тил. Те Му казваха: Празна работа е Твоята, нищо няма да излезе от нея. Много реформатори се явиха като Тебе, но нищо не направиха. Казвам: И вие ще бъдете изложени на същите изпитания, но ще видите, че въпросите на живота не се разрешават така. Под влиянието на тези изкушения вие ще се усъмните в Бога, ще се разколебаете в Него и ще започнете да питате, съществува ли, наистина, Бог, или не съществува? Ние можем да поставим въпросите на живота на вътрешен опит, на проверка. Като се убеди в законите, които управляват живота, човек ще види, че всичко, каквото желае, е постижимо: каквито болести да го нападнат, той моментално може да се излекува. Дали сиромашията ще го налегне, дали някакви мъчнотии ще го сполетят, той ще бъде в състояние да ги преодолее. Ако човек може да се излекува в един момент, това говори за неговото будно съзнание. Колкото по-мъчно може да се излекува

човек, толкова по-слабо е развито неговото съзнание. Всичко зависи от степента на развитието на човешкото съзнание.

Същият закон се отнася и до възкресението на човека. Мнозина очакват възкресение и мислят, че то ще дойде по някакъв външен начин, само по себе си. – Добре е, ако така дойде възкресението, но фактите говорят друго нещо. Един виден англичанин отишъл в Индия между белите йоги, които вървят по Христовото учение, да се учи между тях. Тези йоги, тези Бели Братя в Индия разполагат с истинско, положително знание, което, обаче, пазят свещено не го дават на кого да е. Този англичанин придобил изкуството да става неуловим, лесно да се освобождава от затвор, от всякакви ограничения. Като го проследило английското правителство помислили, че е някакъв шпионин и го затворили. Какво било учудването им, когато още на другия ден видели, че стаята, в която го затворили, била празна. Хванали го отново и пак го турили в затвор, но сега поставили десет души стражари, добре въоръжени, да пазят. Сутринта още влизат в стаята, но стаята пак празна. Като видели това, решили да го закарат в Англия, там да го затворят. Но и в Англия се случило същото. Той оставил едно писмо до английското правителство със следното съдържание: Не правете повече опити в това направление. Колкото да ме затваряте, не можете да ме задържите в затвора. Аз имам работа, която непременно трябва да свърша. Оставете ме свободно да завърша мисията си.

Питам: ако затворят някого от вас, как ще излезе от затвора? Той ще пише писма до министрите, до царя, да моли за освобождение. Обаче, човекът на положителната вяра сам излиза от затвора. Той не очаква да дойде някой отвън да го освободи. Някой казва, че е православен. – Щом си православен, можеш ли сам да излезеш от затвора? – Не мога. – Щом не можеш, ти си от тези православни, които очакват помощ отвън. Трябва да дойде някой отвън да те извади от затвора. Друг казва, че е евангелист. – Щом си евангелист, можеш ли сам да излезеш от затвора? – Не мога. – Ти си евангелист,

който не можеш сам да излезеш от затвора. Срещам едного, който казва, че е от новото учение. – Можеш ли сам да излезеш от затвора? – Не мога. – Щом не можеш сам да се освободиш, ти не си ученик на новото учение. Учениците на новото учение сами могат да излизат от затвор, сами се освобождават. Онзи, на Когото служите, може да ви извади от затвора, и според случая, да ставате невидими, или видими. Всеки трябва да се стреми към това – да служи на Бога, и Бог да го освобождава от трудните положения в живота му. Това значи, че всеки сам трябва да излезе от затвора. Туй е най-лесното нещо в света. На небето и малките деца могат да излизат сами от затвора. Малките деца на небето от две годишна възраст започват да пишат поезия. На земята пък възрастните хора разглеждат въпросите, защо трябвало Христос да пострада, как щял да се спаси света и т.н. – Спасението не е механически процес. Той е вътрешен процес, свързан с невидимия свят. За да се спаси, всеки човек трябва да бъде във връзка със Христа, с Първия човек, за Когото се казва, че е Баща на човечеството. Свещено е името на Христа, на Първия човек. Не е така със съвременния човек. Той е изгубил светостта на своето име, защото е предпочел живота на смъртта пред този на възкресението.

Съвременните хора са отделили физическия от духовния живот в себе си, вследствие на което са изгубили връзката си с Първата Причина. Един ден, когато пред тях се разкрият и двата свята, те ще видят връзката между тях и ще разберат, че може да се живее едновременно и във физическия, и в духовния свят. Казва се, за един от съвременните английски писатели, че след смъртта на своя единствен и любим син, той се отказал от писателството си и се предал на разговор със своя син от невидимия свят. Той могъл по някакъв начин да фотографира сина си от невидимия свят и казал за себе си, че се намира под ръководството на своя син. Докато синът бил на земята, бащата го ръководил и възпитавал; щом заминал за онзи свят, синът вече ръководил и възпитавал баща си в духовно отношение. Според схващанията на съвременните хора, когато

близките им заминават за онзи свят, връзката между тях се прекъсва. Напротив, когато хората заминават за онзи свят, връзките им с техните близки стават по-тесни, отколкото, когато са били на земята. Човек по-лесно може да се разбере със заминалите за онзи свят, отколкото с тия на земята. Ще кажете, че това са вярвания. – Така е за вас. Ние не сме за вярванията на хората; ние държим за положителната наука, за положителните знания. Според тази наука вие можете да се съобщавате писмено или устно с вашите близки, които са заминали за онзи свят, както се съобщавате днес с ваши близки и познати, които са заминали временно за Америка, Германия или Франция. Затова, именно, Христос казва на учениците си: "Отивам да ви приготвя жилище." Значи, на онзи свят ще се съградят жилища, че като отидат хората там, да има де да живеят.

Красив е онзи свят! Който влезе в онзи свят, той не желае да се върне отново на земята. Когато светията види красотата на онзи свят, от любов към хората той пожелава пак да слезе на земята, да им покаже, как да живеят, за да намерят и те пътя към онзи свят, да влязат там и да се радват на неговата красота и величие. Докато всички хора не отидат на онзи свят, нищо не може да се очаква от тях. Докато живее в нечист въздух, болният никога няма да оздравее. – Какво трябва да направи, за да оздравее? – Да влезе в чистия въздух на онзи свят. Когато струи от този чист въздух влязат в дробовете на човека, той ще придобие в себе си една Божествена идея, която ще го обнови и повдигне. Ако очите на някого се отворят за невидимия свят да види красотата, която съществува там, какво ще направи той? – Ще тръгне от къща на къща да разправя какво е видял. Какво ще кажат хората за него? Ще кажат, че този човек е малко смахнат, или че нервната му система е разтроена. Питам: ако този човек сам може да излезе от затвор, смахнат ли е? Ако той свободно седи в пещ, нагрята до 4000 градуса, смахнат ли е? Нека ония, които не минават за смахнати, излязат сами от затвора, или нека влязат в пещ, нагорещена до 4000 градуса и излязат от нея неповредени. Така се

изпитват нещата, а не на думи само. Историята ни дава ред примери за хора, които сами са излизали от затвор, които са влизали в огнена пещ и са излизали от нея неповредени.

Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своята философия и наука, като считат, че те са дошли до върха на своето развитие. – Не, те се самозалъгват. Съвременната култура още не е онази, която предстои да дойде. Съвременната наука и философия са за децата. Хората не подозират даже, каква наука, каква философия съществува. Те ще дойдат в бъдеще. Който иска да се домогне до тази велика наука, до това велико верую, той трябва да влезе в Божествения свят, да разбере смисъла на живота. В този свят човек може да намери Великото Начало на живота, да чуе Неговия глас, да Го извика и да му се отговори, както майката се отзовава на вика на детето си. Няма по-велика радост за човека от тази, да се обърне към своя Велик Баща, и Той да му отговори. Можете ли след това да наречете този човек захласнат? – В захласването, именно, седи щастието на човека. Бедният се радва, когато се захласне в парите. Голият се радва, когато се захласне пред витрината на някой магазин с дрехи. Гладният е щастлив, когато се захласне пред трапезата, на която е сложено ядене. Ученикът е доволен, когато се захласне в някоя книга. Без захласвания животът няма смисъл. – Ама моят живот е строго определен. – Според мене, по-строго определени величини от костите на умрелите няма. Животът е неопределена величина. Съзнанието е неопределена величина. Умът, сърцето са също така неопределени величини. В неопределените величини промените стават бързо, но тия промени се хармонизират една с друга.

Като говоря за духовния, за Божествения живот, с това не отричам земния, но казвам, че земният живот, със своите противоречия и страдания, може да се осмисли от Божествения. При светлината на слънцето всичко се вижда ясно; при лунната светлина, нещата не се виждат ясно. Ето защо, когато влезете в гостилницата с един сребърен лев, Божественото у вас ще го превърне в златен и ще

се нахраните добре. Какво можете да направите днес с няколко книжни, или сребърни лева? – Нищо не можете да направите. Обаче, Божественото в човека е в сила да превръща нещата – от неблагородни да ги превръща в благородни, простите метали да превръща в злато. Ще кажете, че това са приказки от "Хиляда и една нощ" и не искате да се занимавате с тях. – Не, това са реални неща. Човек може да преброди цялата земя без пари. – Как? – Самата земя е пълна със злато и скъпоценни камъни. Може ли при това положение, при такова богатство човек да умре гладен? – Как ще намерим това богатство? – Там е изкуството. Който има любов към Бога, той разполага с Божествената наука, с изкуството да намира злато в природата. Щом го намери, то е за него. Този човек разполага не само с богатствата на природата, но и с богатствата на всички добри хора на земята.

Съвременните хора търсят причините и последствията на нещата, за да издигнат страданията. – Не, задачата на човека не е тази. Задачата на съвременния човек е да влезе във вътрешна връзка със цялото човечество. При най-големите страдания и изпитания човек трябва да знае, че не е пигмей да се огъва, да скърби, да плаче, но трябва да се радва, че му дават условия да разреши известна трудна задача. Не е лошо да плаче, да скърби, и да пъшка човек, но това трябва да става музикално. Само хората не страдат. И животните страдат и пъшкат като човека, като благородните дами, госпожи и госпожици. Обаче, светът не се нуждае от госпожици и госпожи, светът се нуждае от деви. Под думата "деви" се разбира онази степен на развитие на човешкото съзнание, когато човек при никакви условия на живота не може да се опетни, не може да се подкупи, нито изкуси. Каквито богатства да му предлагате, той по никой начин не се изкушава. Всички същества, които са дошли до тази степен на развитие в съзнанието си, се наричат "деви". Оттам ние употребяваме изразите "девствен човек, девствени гори". Често употребяваме думите "чист и свет". Думата "свет" се поддава на окисление, когато

думата ”дева” не се подава на никаква промяна. Дева подразбира съзнателна връзка с Първата Причина. В българския език думата ”Бог” има двояко значение. Когато кажете, че вярвате в Бога, хората мислят, че са вързани, че умът им не е свободен, че са ограничени хора, затова, именно, учените заместват тази дума с думата природа, която е във възходящо състояние. Ето защо, днес трябва да се намери ново име за Бога. Това име съществува, но хората трябва да го намерят. Това име е свещено и не може да се произнася. Само онзи може да го произнесе, който има непрекъсната връзка с Бога. Привилегия е за човека да има име. Когато извикате някой ваш приятел, или приятелка на име, те веднага се обръщат към вас, и са готови на всякакви услуги. Всички, които имат имена, са записани в регистрите на хората. Всеки трябва да носи такова име, което да не се повтаря. – Някой казва, че се нарича Петър, Драган или Здравко. – Кой не е Петър в България? Дето се обърнете, на Петър ще попаднете. Един ли е Драган, един ли е Здравко в България? Човек трябва да носи такова име, което никой друг да няма. Например, кой може да носи името на светлината, освен тя самата? Като кажете вода, вие разбирате само онова вещество, което утолява жаждата и носи живот в себе си. Като кажете въздух, разбирате онова вещество, което освобождава. Като кажете светлина, разбирате особен род енергия, която дава простор. Като кажете земя, вода, въздух и светлина, разбирате особен род качества, които са вложени в тези четири елемента. Техните специфични качества представят основа, върху която всеки отделен елемент се крие.

Следователно, всеки човек трябва да има една свещена дума, на която да разчита. С тази дума човек не може да разреши социалните въпроси, защото в Божествения свят такива въпроси не съществуват. На земята съществуват социални въпроси, защото хората са неразумни още. Обаче, съществата в Божествения свят са разумни, те имат правилни отношения помежду си. За тях не съществуват никакви социални въпроси. Когато някой каже, че е гладен, всички

хора го разбират, защото се намират почти на еднаква степен на развитие. Каже ли се, обаче, нещо от Божествения свят, хората не го разбират. Колкото да се стремят към разрешаване на социалните въпроси, хората трябва да разберат, че тези въпроси по никой начин не могат да се разрешат външно. Те се разрешават в съзнанието, по вътрешен път. Богатият трябва да има високо съзнание, да е готов по любов да разреши икономическия въпрос, да знае, че благата в света са общи, и всеки има право да участва в тях. И сиромахът трябва да има високо съзнание, да не прави разлика между богати и сиромаси. В Божествения свят не съществуват богати и сиромаси, учени и прости. Там съществуват само мъдреци. И там има разлика между съществата, но само когато се отнася до работата, която те извършват. Когато някое от съществата в Божествения свят свърши една маловажна, дребна работа, те го считат за велик, учен дух, защото тази малка работа в голямото, във великото дело е толкова важна, колкото и големите работи. Това същество е в състояние вече да създаде цяла вселена. Каквато работа да свършите в Божествения свят, тя се цени еднакво, защото усилията са еднакви. Обаче, на земята не е така, понеже тук се работи с различни величини и различни мерки.

”Наклали огън”. – Знаете ли, какво ще стане с вас, ако не можете да накладете в сърцата си огъня на любовта? Достатъчно е да излезете през някой студен, зимен ден вън, за да замръзнат краката и ръцете ви. Де ще намерите този огън? – Този огън се крие във вашите възвишени мисли, чувства и постъпки. Тези мисли, чувства и постъпки са огънят, който ще ви помогне да се справите с мъчнотиите, с неблагоприятните условия на живота. Ще кажете, че това е вярно за вярващите, но не и за безверниците. Питам: човек безверник ли се е родил? – Не. – Вярващ ли се е родил? – Не. – Човек се е родил с вяра в положителното в живота. Веднъж дошъл на земята, човек вярва, че ще живее; той вярва, че ще стане учен; той вярва, че ще стане богат. Значи, човек се е родил с естествен стремеж към постигане на известни неща. Общественият живот представя импулси

за човека, да има към какво да се стреми. Семейство, общество, народ, цялото човечество, както и космосът с материални, външни обекти, създадени за възпитание на човека. Например, четете по книгите, какво се говори за луната, за слънцето, за разните планети. Някои учени казват, че на луната има живот, а други отричат това. И едните и другите не могат с положителност да докажат своето твърдение. И Фламарион, който беше напреднал дух, казваше, че на луната има живот, но и той се страхуваше да твърди с положителност това, което знаеше. Животът на луната е съществувал преди този на земята. Съществата там са по-учени, по-културни от хората на земята. Хората на земята са деца по отношение на съществата, които живеят на луната. Някои ще кажат, че или има живот на луната, или няма. Обаче, има един закон, който гласи: Природата не търпи празни пространства. Оттук вадим заключение, че всички места в природата са населени. Значи, навсякъде, на всички планети живеят същества, които се различават едни от други по устройство на организма си. Това е много естествено. Различните климатически условия създават различни форми, различни организми. Понеже слънчевата система се намира още при неблагоприятни условия, затова и съществата, които живеят на луната, се намират под кората и, а не на нейната повърхност. Когато слънчевата система влезе в благоприятни условия, жителите на луната ще излязат на повърхността и, и там ще продължат своя живот. Те ще започнат да дават сили на хората от земята и ще влязат по някакъв начин в общение.

”Наклали огън.” – В прочетената глава се говори за страданията на Христа, за Неговото съдене. И днес още хората говорят за страданията на Христа, но няма защо да говорят по този въпрос. Днес Христос не страда, хората страдат, хората се разпъват едни други. Като не разбират Христа, хората страдат, а заедно с тях и Христос страда от съчувствие. Преди две хиляди години още Той показа на хората, как трябва да живеят, но те не Го разбраха. Христос каза на учениците си: ”Чашата, която Отец ми дава, да я не пия ли?” Чашата,

това е задачата, която Христос трябваше да реши. Той я прие, не се отказа от нея и правилно я реши. След това Христос каза на учениците си: ”Идете да проповядвате, и аз ще бъда с вас до скончанието на века.” Днес и учени, и религиозни хора пишат за Христа и казват, че Той е възкръснал и седи отдясно на Отца. И до днес съществува спор между религиозните, дали Христос е на земята, между хората, или на небето, между ангелите. Църквата подържа, че Христос е отдясно на Отца. Сам Христос е казал за себе си: ”Даде ми се всяка власт на небето и на земята.” Оттук се вижда, че Той слиза на земята, между хората. Кое от двете е верно, оставам всеки сам да си отговори.

Сега, на вас оставям да преведете тези въпроси от гледището на духовния живот. Що се отнася до мнението на църквата по този въпрос, това не трябва да ви интересува. Вие се интересувате от въпросите за душата, за съзнанието. Когато разрешите тези въпроси правилно, сами по себе си ще се разрешат и социалните въпроси. Ще дойде някой да пита, до кога ще боледува, кога ще се освободи от сиромашията и т.н. Лесно може да се отговори на тези въпроси. Докато престъпвате Божиите закони, вие всякога ще боледувате, всякога сиромашията ще ви гази. – Кога ще се оправят работите ни? – Когато поумнеете. – Няма ли край това тежко положение? -Никакъв край няма. – Ами тогава, какво трябва да правим? – Ще учите – нищо повече. – Животът ни е много къс. – Вие сами го скъсихте. Бог ви беше дал дълъг живот, и днес от вас зависи да продължите живота си.

Сега като слушате да ви се говори по такъв начин, казвате: Вярно ли е всичко, което ни се говори, или не е вярно? – Лесно можете да проверите истинността на моите думи. Турете ги във вода, разтворете ги и вижте, дали са сладки, или горчиви. Ако са истинни, те ще бъдат сладки. Имате пелинова вода и захарен разтвор. Трябва ли да спорите за вкуса на тия два разтвора? Няма защо да спорите. Опитайте ги и се произнесете, кой от двата разтвора е захарният. Има неща, които са абсолютно верни. Като ви говоря за тях, те дават добри резултати. В

тях се крие истината, а истината освобождава човека. Казано е в Писанието: ”Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и всичката си сила.” – Ако толкова възлюбите Бога, вие чудеса бихте направили. Защо хората днес не успяват? – Защото любовта им към Бога е микроскопическа.

Преди години се срещнах с един български пчелар, който отглеждаше пчели. Като ме видя, той се оплака, че работата му не върви добре. Цели 20 години вече, как се занимава с пчелите, но нищо не е спечелил. Сега търси някакъв нов начин за отглеждане на пчелите; ако и този път не спечели, ще ги напусне. Аз му казах, че мога да му помогна в тази работа, но с условие да определи една част от кошерите си за Бога. – Чудно нещо! Каква нужда има Бог от тия кошери? Щом се учуди на това, аз му казах: Твоята работа е свършена вече. Какво стана после? – Същата година измряха всичките му пчели.

Следователно, когато иска да успее в някаква своя идея, или в някоя работа, човек непременно трябва да пожертвува нещо за Бога. Който не е готов да пожертвува нещо за Бога, той не може да очаква никакъв резултат. Ако лозето не се обреже, може ли да даде добри плодове? Ако нивата не се разоре и посее, може ли да очаквате от нея жито? След всичко това хората очакват резултати, надяват се на успех. Да се вярва в добрия успех, без да се е употребило труд, работа, това не е вяра, но суеверие.

Всички хора говорят за любовта, и аз говоря за любовта. Обаче, когато говоря за любовта, аз имам пред вид проявата на любовта само в даден момент. Любовта трае само една секунда. И секунда да трае любовта, тя е велика, мощна сила, но хората са я изопачили така, че днес едни други не си вярват. Дойде някой външен човек при мене, завари ме на обяд, когато се храня. Иска да се срещне, да поговори с мене, и аз го поканвам да седне. Той седне на стол близо до мене и ме пита: Това ли само ядеш? – Това. – Ама много проста храна е тази. Защо не си опражиш няколко яйца, или не си свариш малко мляко?

Навярно пред хората ядеш тази проста храна, а когато останеш сам, ще си опражиш яйца, или ще си сготвиш нещо по-мазничко. – Точно така. Както мислиш, така постъпвам. – Хайде, остани тука на обяд, ще ти приготвим, каквото искаш: пражени яйца, пражени картофи – с една дума, ще те нагостим добре. Като дойда у вас на гости, ще искам да ми приготвите печена пуйка, пълнена с ориз, шестгодишно вино и т.н. Той ме поглежда, не знае, да вярва ли, или да не вярва. – Не, светът по този начин не може да се оправи. Хората трябва да имат доверие помежду си, да се разбират. Те трябва да се обичат, да вярват едни на други.

Когато говоря за яденето на хората, не ги съдя, но казвам, че колкото кокошки, или пуйки е изял човек в живота си, на толкова кокошки и пуйки ще служи. Колкото агнета е изял в живота си, на толкова агнета ще служи. Такъв е законът в природата. Нарушеното равновесие трябва да се възстанови. Следователно, вие сте свободни да ядете, каквато храна искате, но ще знаете, че за всичко това ще плащате със слугуване. – Дотегна ни да слугуваме. – Който се е отегчил от слугуването, той не може да бъде ученик на любовта, ученик на Божественото учение. Божественото учение е същината на нещата. Вие трябва да се запознаете с Божията любов в правия и смисъл, тъй щото да дойдете до положение във всеки човек да виждате Бога, т.е. да виждате доброто. Човек има две страни: външна, физическа страна и вътрешна – духовна, с която, именно, можете да се разбирате. Външният човек, това е неговата крива, изопачена страна, а вътрешният, това е красивата страна на човека.

"Наклали огън." – Когато всеки човек накладе своя огън, тогава животът му ще се осмисли. Тази мисъл искам да оставя у вас. Ще кажете, че Христос е страдал. – Христос е страдал, за да ви покаже своята любов, своите знания, да ви даде идея, как можете да се свържете с Бога, да започнете новия живот, в който да реализирате своите добри желания. Всеки човек има желания, копнежи, които иска да реализира. Каквито да са тия желания, само Божественото в човека

може да му даде сила да ги реализира. Никому не казвайте желанията си, докато не ги реализирате. Докато не излезете от затвора, никому не казвайте, че можете да направите това. Христос никому не каза, че ще възкръсне, но като възкръсна, цели 40 дена говори на учениците си. От две хиляди години насам Христос не е престанал да говори на човечеството. Някои вярващи казват, че са видели Христа.

Един ден отидох в дома на един български свещеник. В това време на вратата похлопа един калугер, който обикалял цяла България, и помоли свещеника да му даде пет лева, защото изпаднал, нямал пет пари в джоба си. Свещеникът го покани в дома си, нагости го добре, но пари не му даде, каза, че нямал пари. Калугерът благодари на свещеника и си замина. След това аз казах на свещеника: Знаеш ли, кой беше този калугер? – Не зная. – Той беше Христос, дегизиран. Той дойде да види, как работиш, но ти не Го позна. – Как не знаех това нещо? Ако знаех, че Христос ме е посетил чрез този калугер, не пет лева, но хиляда лева щях да му дам.

И тъй, докато човек не срещне Христа и не Го познае, от него нищо не може да излезе. Щом срещне Христа и Го познае, той коренно се изменя: мощна сила прониква в душата му, здравето му се подобрява, чувствата и мислите се повдигат в по-висок свят. Това е от една страна. От друга страна, в живота на човека настава известно влошаване, което, в края на краищата, ще го изведе на добър път. Тъй щото, когато Христос дойде на земята, Той ще донесе най-голямото нещастие, но и най-голямото благо. Той ще донесе страдания, но ще донесе и радости. Той ще донесе смърт, но ще донесе и живот. Здравето е за разумните хора, а болестите – за неразумните; сиромашията е за разумните хора, а богатството – за неразумните. Който има богатство и не знае, как да го употребява, той е товарно животно. Богатството, което е дадено на човека, представя задача, която той правилно трябва да реши. На всеки човек в света са дадени блага, които на място трябва да използува. Ако ги използува на място, той се благославя.

”Наклали огън.” – Желая и вие да накладете огън, да срещнете Христа, и да Го познаете. Идването на Христа не е физически, външен процес. Няма по-велико нещо от това, да имате един приятел в лицето на когото да виждате Христа. Това значи, винаги да разчитате на този приятел. Този приятел ще внесе в съзнанието ви светлина. Това е състоянието, което учените, както и религиозните наричат ”просветление на съзнанието, или светлина на съзнанието.” Благословение е за човека да срещне поне веднъж в живота си Христа и да Го познае. Ако няколко пъти Го срещне, толкова по-добре за него. Една среща, един разговор с Христа, внася голяма светлина в ума и съзнанието на човека.

Съвременните хора се оплакват от недоимък в пари, в здраве, в знания. – И Христос не беше богат. Ще кажете, че Той поне в духовно отношение беше богат. Като слезе на земята, Христос остави парите на банкерите, те да се разправят с тях, а за себе си задържа сърцата на хората. Христос абсолютно не се занимаваше с банкерство, обаче, държи точна сметка за сърцата на хората. Каквито са сърцата на хората, такива са и банкерите. Но Христос познава методите и законите, чрез които може да отваря касите на банкерите. Има ред примери в живота, от които се вижда, как американци, англичани, германци и други народи са започнали вече да отварят касите си. И българите са започнали вече да отварят касите си, макар, че не са много щедри. Милосърдието в тях още не е добре развито. Ако отидете на гости в дома на някой българин, всички около него ще казват, че е много щедър, но ако ви даде пари на заем, с години ще разправя, че ви услужил. В това отношение човек трябва да се освободи от тази слабост.

”Наклали огън.” – Христовото учение носи този огън – огънят на любовта. Това учение носи вътрешна свобода, към която всеки се стреми. Това учение иска от всички народи да направи един народ, какъвто в същност съществува. Един народ съществува в света, а не много народи. Той е Божият народ, съставен от хора с високо,

Божествено съзнание. Когато всички съзнания в света се сплотят около хора с Божествено съзнание, тогава светът ще се оправи. Светът се нуждае от умни, от добри хора. Тези хора няма да убиват, да затварят своите управници, своите министри. Всеки министър ще носи в себе си Божествено съзнание и ще бъде проникнат да служи на народа си от любов, а не на себе си. В съвременните държави, като дойдат някакви катастрофи, на първо място считат министрите и управниците за главни виновници. – Ако е въпрос за злото, всички хора са виновни; и за доброто всички са виновни. Когато някой греши, нека няколко души съсредоточат доброто си желание към него да му помогнат. Щом възприеме тяхното добро желание, той ще се почувствува подкрепен и няма повече да греши. Направете следния опит. Когато някой студент отива на изпит, нека близките му съсредоточат към него своето добро желание да издържи изпита си. Студентът ще се почувствува подкрепен и ще издържи изпита си. Обаче, ако няма никаква подкрепа, той може да пропадне. Майка, която иска да роди добро, разумно и здраво дете, тя непрекъснато трябва да държи тази идея в ума си. Каквото дете желае майката, такова ще роди. От майката зависи, какви да бъдат децата и.

Религиозните казват, че за да успява, човек трябва да вярва в Бога. – Не е достатъчно само това. Мина времето вече на това суеверие. Лесно е да каже човек, че вярва в Бога. Сега хората не се нуждаят от суеверия, но от онази положителна вяра в живота, свързана с Първата Причина. Само тази вяра, само този живот може да уреди работите на хората във всяко отношение. Някои казват, че не вярват в нищо. – Аз зная, кои са причините, дето казват, че не вярват в нищо. Като се натъкнат на страдания и противоречия, от които не могат да излязат, те изгубват вярата си. Щом излязат от тия противоречия, вярата им се възстановява. Аз зная, какъв е цярът на хората. При това, този цяр струва пари, но от хората се изисква добро желание да го приложат. Съвременните камари изработват ред закони, един от друг по-добри, но положението на народите не се

подобрява. – Защо? – Високо съзнание се изисква от всички. Ако всички хора работеха безкористно и от любов, те щяха лесно да изправят своя народ. Обаче, днес всеки гласува за себе си, всеки иска своите работи да изправи, да получи добра служба. Питам: как е възможно всеки човек да заеме добра и високо платена служба.: един е орач, друг – копач, трети – каменар и т.н. Няма нито едно органическо същество в света, без служба. Всеки човек на земята носи някакъв чин на службата, която изпълнява. При това всеки е добре платен. И най-малките чиновници, каквито са бръмбърчетата, са добре платени – на всяко бръмбърче се плаща 25 милиона английски лири годишно. Животът, енергията, която се дава за сърцето и за ума на човека, както и за неговата физическа сила, струва милиони и милиарди лева. Като не знае и не може да прецени богатствата, които му са дадени, човек не може правилно да ги използува. Ако хората имаха съзнание за количеството енергия, която е вложена и в най-малкия бръмбар, те биха вършили с нея чудеса.

Съвременните хора не подозират даже, какви чудеса върши природата. Те мислят, че някога, в миналото само, са ставали чудеса. – Не, и сега стават чудеса. Между всички народи има учени, които правят големи чудеса. В книгата на Седира се говори за един от великите адепти, който в разстояние на половин час могъл да спаси от смърт една туберкулозна, която била в третия период на болестта си. Не само това, но и по-големи чудеса се вършат днес: умрели възкръсват, болни от неизлечими болести оздравяват и т.н. – Какво се изисква за това? – Хората трябва да се повдигнат, да се проникнат от положителната, от научната вяра, за да се освободят от терзанията в живота. – Каква идея има майката, когато ражда? – Единствената идея, която има майката, когато ражда, е да роди здраво и дете. – После? – Да бъде това дете щастливо. Следователно, същата идея имаме и ние в живота си: да живеем, да бъдем здрави и щастливи. Това значи: да придобием Божията Любов, да имаме вяра във Великото и да си помагаме взаимно, да не бъдем в тежест едни на

други. Както човек живее за себе си, така трябва да живее и за другите. В това седи свободата на живота.

Тези дни едно обикновено селско куче се приближи към мене и ме погледна право в очите. Донесох парче хляб и му го подадох. Макар и гладно, то ме погледна изпитателно, като че искаше да разбере, за него ли е този хляб, да не би да има някаква грешка. Тази постъпка на кучето говори за благородството на характера му. Тази черта ще му помогне да се издигне по-скоро. Други кучета, като вземат парче хляб, бягат по-скоро да се скрият някъде, да не им вземе някой хляба.

Питам: сегашните хора нямат ли поне толкова вяра и благородство, като това куче, да се освободят от своите смущения и съмнения и да се уверят в съществуването на Бога? Да се съмнява човек в съществуването на Великото Начало на живота, да живее в сляпа вяра, това значи да е прекъснал връзката с си с великата Любов. Какво ще дойде за този човек? – Наистина, няма по-голямо нещастие за майката от това, да изгуби любовта на сина си. От това гледище, ако хората изгубят своята вяра и любов към Първата Причина, към Бога, и Той съжалява. Като вижда безверието и безлюбието на хората, Той не съжалява, защото знае, че ще бъдат изложени на големи страдания. В който ден се върнат към Бога, всички кардинални въпроси ще се разрешат изведнъж. Това не значи, че няма да имат страдания – ще имат страдания, но те ще бъдат сладки, приятни страдания. Такива страдания лесно се носят.

Сторете крачка напред! Ще кажете, че вие знаете тези неща, вярвате в Бога, любите Го и т.н. – Щом кажете това, веднага ще ви сполетят различни болести, изпитания и страдания за да ви изпитат. Ако имате вяра и любов, лесно ще разрешите тези въпроси. Ще хванете болестта и ще и кажете: Знаеш ли, кой съм аз? Знаеш ли, кой е моят Бог? Болестта ще каже, че твоят Бог е и неин. Онзи, в Когото ти вярваш, и тя вярва. След това ще започнете да се разговаряте с болестта приятелски, докато ви напусне. Всяка болест не е нищо

друго, освен един ангел, дошъл при вас с цел да обърне вниманието ви с някое от своите добри качества. Щом го видите, всичко забравяте, но докато не сте го видели още, вие го наричате с някакво специфично име, според научната медицина. – Това е алегория, на която трябва да разберете вътрешния смисъл.

Сега да оставим алегориите настрана и да се спрем върху любовта, която разрешава всички мъчнотии в живота. В който момент човек почувствува най-малката любов в себе си, всички връзки, които до това време са го ограничавали, се разкъсват, и животът му започва да се подобрява. Щом е така, всеки ден увеличавайте любовта си, да можете да късате връзките, които ви ограничават. Докато живеете на земята, все ще има нещо да ви ограничава: и като спите, и като ставате и лягате, и като ядете, и като се обличате. Това показва, че в света съществуват сили, които противодействуват на човешкото щастие. Някои наричат това противодействие ”старият човек”. Други го наричат ”тъмни сили, черен век, черна магия” и т.н. Когато съзнанието на човека не е будно, тези сили го свързват и му противодействуват. За тези сили е писано и в Свещените книги. Казва се за Буда: Когато помислил, че е разрешил въпросите на живота и изпаднал в блаженство, Буда веднага се намерил в обятията на астралната змия, която го стегнала така силно, че едва не счупила ребрата му. Скоро той се окопитил, дошъл в съзнание и се смалил толкова много, че лесно се измъкнал от обятията на тази змия. Само смирението било в състояние да избави Буда от нещастието, в което изпаднал.

Сега желая на всички, които днес ме слушате, да разрешите задачата си така, както Христос на времето си реши своята.

Беседа от Учителя, държана на 21 април, 1929 год. София – Изгрев

МОМЧЕТО МИ

"Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми." (Матея 8:8)

Най-важното нещо в живота е първата стъпка. Защо? – Защото, каквато е първата стъпка, такива ще бъдат и последващите. Това е неизбежен закон в природата и в живота. Първата стъпка, първата мисъл, първото чувство, първото желание определят посоката на човешкия живот. Обаче, докато съзнанието на човека на е пробудено, не може да се говори за първа стъпка, за първа мисъл. Щом съзнанието на човека се пробуди, може вече да се говори за първа стъпка, за първа мисъл. Първата мисъл, първата стъпка, която иде след пробуждането на съзнанието, определя посоката на живота на даден човек. Следователно, първият подтик, който стимулира човека към работа, е определящият. От първия подтик може да се

познае, дали даден човек ще сполучи в една работа, или няма да сполучи. От първия подтик в човека положително се знае, какво може да стане от него. Но всеки не може да знае това. То е достояние само на мъдреца, а не на невежия. Каква е разликата между учения, т.е. между мъдреца и невежия човек? – Мъдрецът знае, какво може да стане от всяко нещо, а глупецът не знае това. Значи, глупец е онзи човек, у когото съзнанието не е пробудено, и той се заблуждава само от външността на временния непробудения живот. В този случай може да се приложи българската пословица: "Едно живо куче е за предпочитане пред сто умрели лъва." Аз взимам тази пословица в друг смисъл: Един беден човек е за предпочитане пред сто фалирали търговци. Един беден човек, но приятел, е за предпочитане пред сто фалирали търговци, но неприятели.

И тъй, първият подтик, първата стъпка определя посоката на живота, а от посоката зависи, каква основа ще постави човек. Ето

защо, всяка сутрин, когато става, човек трябва да постави основа в живота си. Не мислете, че само веднъж се поставя основа в живота. Мнозина мислят, че като поставят веднъж основа в живота си, всичко се свършва. Така е само за онзи, който не мисли. Животът не е нещо механическо; животът е вечен. Щом животът е вечен, и основата, която човек поставя е също така вечна. Понеже основата в живота е жива, тя е подложена на постоянни промени. Основите на земния живот не претърпяват никакви промени. За да станат някакви промени, трябва да настъпят известни катаклизми в този живот. Вследствие на това, къщите ви ще се съборят и трябва да се поставят нови основи. Въпреки това някой ще дойде при вас да се хвали, че турил основа на къщата си. Питам: твоите работи наредени ли са? – Не са наредени. – Щом работите не са наредени, ти нямаш никаква основа в живота си. – Ама аз съм турил основа на свето образование, разрешил съм задачите си. – Решил ли си задачите на своя живот? – Не съм ги решил. – Щом не си решил задачите на своя живот, нямаш никаква основа.

Положението на съвременните хора е подобно на онова, в което се намирал един слуга, който бил сакат с едната си ръка и с единия си крак. Обаче, в ума на този слуга се загнездила мисълта, че той бил даровит художник. Той започнал да рисува във въображението си отлични картини, да ги излага пред света. Представял си, как дохождали хора да ги гледат; как вестниците писали за неговите картини, хвалили го, и той се прочул пред целия свят за много даровит художник. Като се огледал натук-натам, пак се видял в първото си положение, на беден слуга, сакат с една ръка и с един крак. Във въображението му имало безброй картини, а отвън, в действителност – нито една. Съвременният свят е пълен с такива художници. Когото срещнеш, виждаш, че е с високо мнение за себе си. Не е лоша тази черта, но за да оправдае своето високо мнение за себе си, преди всичко човек трябва да се освободи от ограничителните условия на своя живот. За да стане слугата даровит художник,

първото нещо, което се иска от него е да развърже ръката си и крака си, да ги освободи от връзките. Ако може сам да направи това, добре; ако не може сам да го направи, трябва да потърси някой да му помогне.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Често хората се обръщат към силния на деня и казват: Кажи само реч, и тази работа ще стане! Съвременните хора не успяват в живота си поради техните понятия, поради техните схващания за нещата. Въпреки всичко това хората на 20 в. мислят, че имат правилни схващания за живота. Действително, някои от тяхните схващания са по-правилни от тия на миналите поколения, но тези схващания не могат да се сравняват със схващанията на поколенията, които ще дойдат след хиляда години. Знаете ли, какво ще представяте, ако след хиляда години се явите в света с вашите възгледи за живота?

Сега ще приведа един разказ за живота и обичаите на хората от царството на Соломон-Ра. В това царство хората имали обичай да се поздравяват с езика си, като го изплезвали навън, а не както сега – с ръцете си. Значи, за да се поздравят, трябвало всеки да изплези езика си навън. Така трябвало учениците да поздравяват учителите си; така трябвало пасомите да поздравяват своите пастори, духовните си ръководители; така трябвало, обикновените хора да поздравяват учените и философите. Един от най-видните философи по това време бил някой си Хамиба, тъй аз го наричам. Който иска да знае, какво е било същинското му име, нека се порови в аналите на миналото, и като го намери, да го преведе на български. Според мене, името Хамиба се дава на човек, който мисли, че е философ, но още не е завършил своята философия. Един ден, като се разхождал из града, той срещнал една от най-красивите моми на царството, каквато никога до това време не е виждал. Тази мома минала покрай него и не изплезила езика си да го поздрави, както бил обичаят. За да се спазва този обичай, бил издаден закон, според, който, всеки неизпълняващ обичая, се наказвал с десет годишен строг затвор. Като видял, че

красивата мома не го поздравила, философът се намерил в чудо, какво да прави. Ако не се оплаче от нея, достойнството му, като виден философ, се накърнявало. Най-после той подал оплакване до царя, в което съобщавал, че най-красивата мома в царството му не изпълнила обичая, не го поздравила с езика си. Царят издал заповед да се тури тази мома в затвор за десет години, но запитал философа да обясни, коя е причината, задето момата не се подчинила на този обичай. Философът не могъл да каже, коя е причината за непослушанието, което красивата мома проявила. Понеже, той не могъл да даде обяснение за причината на този факт, царят осъдил и него на десет годишен затвор. В това време един прост, но разумен човек се явил пред царя и казал: Аз зная причината, задето красивата мома не поздравила философа с езика си. От рождение още тя има един недостатък на езика си. Езикът и е недоразвит, къс, вследствие на което не може да го изплези навън. Той рязнал малко езика и, освободил го и наскоро езикът израснал. Тогава момата казала: Аз ще изправя погрешката си. Срещнала философа, изплезила езика си и го поздравила. С това съдът отменил решението си: Нито момата останала в затвора, нито философът.

На много от съвременните хора езиците са недоразвити, недорасли. Мислите ли, че има език онзи, който обича да хули, да злослови по адрес на хората? Според мене, само онзи човек има език, който може да говори сладко. Онзи човек, който е започнал да си служи с лоши думи, след време неговият език непременно ще се парализира. Езиците на всички хора, които пишат и говорят лошо, в бъдеще ще се парализират, ще се намерят в положението на красивата мома. Които не вярват, след 10-15 години те ще проверят тази истина. Те ще срещнат хора без езици, които ще мязат на риби; най-малкото, което ще ги сполети, е че като заминат за другия, за астралния свят, тези хора ще се превърнат на риби. Там ще ги пекат, ще ги ядат, без да могат да си изкажат мъките и страданията.

Ще кажете, че като заплашваме хората по този начин искаме да ограничим злото. – Не, ни най-малко не искаме да ограничим злото. Ние насърчаваме доброто, а не ограничаваме злото. От злото ние не се интересуваме. Когато някой върши престъпление, това ни най-малко не ни интересува. Когато някой върши добро, това ни интересува. Ние се интересуваме от учения човек, а не от невежия. Същият закон срещаме и в природата, както и в отношенията на Бога към хората. Бог абсолютно не се интересува от глупавите и от лошите хора. Какво пишат вестниците, това ни най-малко не интересува Бога. Не само Той, но и напредналите същества даже не се интересуват от вестникарските дисертации. Вие можете да ги считате за учени работи, но те гледат на тях като на обикновени съобщения, без никаква научна дълбочина и достоверност. Каква наука е тази, която не просвещава умовете на хората? Или каква религия е тази, която не внася любов между хората и не ги обръща към Бога? Това са човешки измислици, човешки изобретения, които заблуждават хората. Под думата наука ние разбираме съвкупност от идеи, които са излезли от Великото Начало на Живота. Лъжата пък е кал, която е излязла от обущата на хората. Човешките обуща създадоха лъжата в света. За да познаете, какъв е някой човек, вижте, като влиза в къщи, дали си изчиства обущата, или не. По това ще познаете, дали този човек е готов да говори истината, или не. Ако изчисти обущата си и така влезе в къщи, той ще говори истината; ако не ги изчисти, той носи лъжата в себе си. Много хора носят нечисти обуща по наследство, по предание. Ако присадите едно дърво с дивачка, след време това дърво ще даде плодове на дивачката. Кой е причината за това? – Причината за това е самата дивачка. Счупете присадката и веднага ще видите истинското дърво. Счупете дивите присадки на дървото, и веднага ще видите истинския човек. Всичко в света трябва да се постави на изпит.

Съвременните хора се намират в епоха, през която нищо няма да остане неизпитано, непроверено. Животът на хората, външно и вътрешно, ще бъде подложен на такива разтърсвания, каквито стават

в домовете по Велик ден. Цялата къща по Велик ден се пречиства. Защо умират хората и какво става с тях след смъртта им? Някои учени твърдят, че мозъкът на умрелия не остава в пръстта, но напреднали, учени същества го взимат, анализират го, да видят, какви благородни мисли и чувства са занимавали този човек. В Божествената лаборатория има списъци, в които вписват всичко, което се отнася до мозъка на дадени лица. В тия списъци четете: мозъкът на еди-кой си свещеник, владика; мозъкът на еди-кой си учен човек; мозъкът на еди-кой си княз, или цар; мозъкът на еди-коя си слугиня и т.н. И срещу всяко име следват резултати от направената анализа. От тези анализи се вижда, какво липсва на всеки човек. Значи, има с какво да се занимава човек. Сега ни учат, че като умре човек, ангели дохождат, взимат го и на ръце го занасят на небето. – Ние имаме само един такъв случай – с бедния Лазар. Три пъти анализираха мозъка на Лазара и след това го занесоха в лоното на Аврама. Обаче, когато умря богатият, който цял живот яде и пи, не го занесоха в лоното Аврамово, но го изпратиха в мястото на мъчението. – Какво ще стане с нашите богаташи?

Аз не говоря за богаташи, които не вършат волята Божия; аз не говоря за сиромаси, които крадат и лъжат. Аз имам пред вид онези сиромаси, в ума на които не минава мисъл за кражба и лъжа. Тези сиромаси са големи простаци, защото не знаят да лъжат, нито да крадат. Такъв човек аз наричам беден, сиромах, и нищ духом. Всеки човек, на когото езикът е дълъг и реже надясно – наляво, той не е беден, не е нищ духом. Той е първокласен богаташ, т.е. човек, богат с грехове. Този богат човек ще отиде при онзи, за когото Христос е казал, че ще бъде изпратен в мястото на мъчението.

Като говоря за мъчението, мнозина запитват, има ли такова мъчение, или няма. Аз не говоря за физическо мъчение, което всички хора са опитали и познават, но говоря за вътрешното мъчение, което малцина са опитали. Ще кажете, че такъв огън, за който се говори в Писанието, не съществува. – Този огън, за който се говори в

Писанието, не е физически, защото човек изгаря на физически огън. Огънят, на който богатият горял хиляди години и не изгорял, е от съвсем друго естество. Този огън коренно се различава от физическия. Защо е трябвало богатият да гори на този огън? Защо той не каза на Аврама: Отче Авраме, покажи ми начин, как да изправя греховете си! Защо не се разкая и не потърси начин да изправи греховете си, а пожела да изпратят Лазаря при него да облекчи положението му? И в мястото на мъчението богатият прояви своето старо аристократство и каза на Аврама: Нека бедният Лазар дойде при мене. Той ми дължи нещо, за което трябва да ми бъде признателен. Какъв по-голям срам за мене от този, той да седи в мястото на блаженството, а аз – при тези лоши, тежки условия! – Тези са вътрешните причини, заради които богатият искал да доведат Лазара при него. Аврам му отговорил: Лазар не може да дойде при тебе. Има неща, които ви делят. – Състоянието на богатия не може да се смени със състоянието на бедния; състоянието на грешния не може да се смени със състоянието на праведния. Това е бояджилък. Господ не е бояджия. Той е разумно същество. Казвате, че Бог е добър, милостив, може да ви направи добро. Ако хората можаха да се боядисват тъй лесно, пръв аз щях да ги боядисам. Нямаше да оставя човек в света да греши. Но невъзможно е човек да се боядисва, както и когато пожелае.

Сега, като говоря за богат и за беден човек, аз разбирам друго нещо. Под думата "богат" разбирам разумен човек. И под думата "беден, сиромах" пак разбирам разумен човек. И двамата са разумни, но на различни длъжности. Каквато длъжност да се даде на разумния човек, тя е почетна длъжност. И цар да е, и последен слуга да е, за него това е едно и също нещо. Пред Бога, пред възвишения морал няма абсолютно никаква разлика между цар и слуга. Докато сте на земята, вие ще се лъжете от различните служби на хората. Ако царят изпълнява честно службата си на земята, той е почитан и уважаван от всички; ако слугата изпълнява службата си честно и почтено, той е

почитан и уважаван от всички. В този случай и двамата са на почетни служби, без абсолютно никаква разлика. Царят е почетен като цар, а слугата – като слуга. Ако царят не изпълнява честно своята длъжност като цар, той ще стане слуга. Ако слугата изпълнява честно своята служба като слуга, той ще стане цар. Следователно, всички сегашни слуги са кандидати за царе, но при условие да изпълняват службата си честно и почтено. Като предвижда това, Писанието казва, че ние сме свещени царе за Бога. Някой казва: Аз не мога да бъде цар. – Какво представя царят? Какъв е произходът на думата "цар"? Всеки може да стане цар, но не в някоя голяма държава. Всички можете да станете царе, но в малки държави. Например, всеки шоп в България има своя държава. Шопът нарича колибата си своя държава. Някой има една стая на разположение – той е цар на тази стая. Вървиш по пътя и около тебе няма нито един човек – ти си цар, ти си господар на този път. Лесно е да бъдеш цар, щом твоята мисъл в даден случай е права. Като мисли само, че е цар, всеки може да бъде един честен, разумен цар. Щом всички хора са излезли от Бога, не са ли те царски синове? Вие мислите и вярвате, че сте Синове Божии, но ако ви кажат, че като царе можете да бъдете Синове Божии, вие се съмнявате. Мислите, че сте създадени по Бога, но ако ви се каже, че като Синове Божии сте царе, вие пак се съмнявате. Според мене, ако при сегашните условия не можете да станете царе, това значи да се огрешите. При сегашните условия няма служба на земята, от която човек да не се огреши. Които заемат служби при сегашните условия, те трябва да бъдат разумни хора, със здрав, силен гръбнак и с убеждения.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее!" Съвременното човечество се намира в болезнено състояние. Почти всички хора боледуват, почти всички хора са нервни и казват: Това е неврастения. Всеки се оплаква, че е нервен, че не може да издържа. Ако подложите някой човек на глад, да не яде два-три дена, той веднага започва да се оплаква: Гладен съм, не мога да издържам, ще умра от глад. Защо ме

измъчвате толкова? – Чудно нещо! Има паяци, които по шест месеца седят гладни и не се оплакват. Мечките цяла зима прекарват без храна и не се оплакват, а като погладува два-три дена, човек веднага започва да се оплаква, че ще го уморят от глад. Кой ще го умори? Това, което уморява човека, е в самия него, а не в хората. Хората са само външни фактори, външни условия. Каквото човек мисли, това става. Ако мисли, че гладен ще умре, така ще стане. Всички хора на 20 в. все от глад умират. Покажете ми един болен, който да не е умрял от глад. И цар, и владика – всички умират от глад. Като заболеят, хората казват: Не можем вече да ядем. – Коя е причината за това? – Няма какво да ядат. Докато са в това положение, за тях няма ядене. Те не могат да възприемат Божествения нектар, с който възвишените същества се хранят, вследствие на което нишките на техния живот се скъсват, и те умират гладни. Хлябът седи пред болния, но той няма импулс в себе си да посегне към него; той няма сили да отвори устата си, а стомахът му няма разположение да работи. Божественото начало заставя човека да яде и сладко да яде. Ето защо, като яде, човек трябва да благодари на Бога. Какво правят съвременните хора? – Наредят се пред трапезата и започват да ядат: едно, второ, трето, четвърто ядене. Слугите слагат и вдигат едно ядене след друго, но господарите пак остават недоволни. Това недоволство произвежда цели скандали и крамоли между хората. В какво седи вашата философия за яденето? Ще кажете, че яденето е един от най-постоянните процеси в природата, вложен от самата нея, от най-древни времена. Този процес съществува в природата още с проявяването на живота. Когато хората скъсали връзката си с този процес, смъртта започнала да действува върху тях по правилен начин. Човек постепенно е изгубвал своята мисъл, своята сила, докато най-после се намерил или в положението на Лазара, или в положението на богатия.

Стотникът, който разбирал закона, се обърнал към Христа с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Този човек не беше нито правоверен, нито израилтянин. Той беше езичник. Обаче,

този езичник се обърна към Христа с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." С други думи, той каза на Христа: И аз имам власт да заповядвам на слугите си. На едного казвам: Дойди! – и той дохожда; на другиго казвам: Иди! – и той отива. Каквото заповядвам, това става. Следователно, ако и Ти кажеш само реч, момчето ми ще оздравее. Питам: отде знаеше този човек, че Христос има такава сила в себе си, че каквото да каже да стане? Ако в сегашните времена излекувате някого, ще кажат, че тук е употребена някаква магия, или някаква лъжа. В днешния материалистически век, каквото направиш, все ще го обяснят с някаква лъжа, с някаква хитрина. В днешния критически век не може да се допусне друго чудо. Едно време, когато спиритизмът се яви на сцената, правеха различни фотографии и обясняваха явяването на духовете като етерни излъчвания на човешките мисли, които се изразяват в полуматериални форми. По този повод учените създадоха различни теории. Някои казваха, че единственото нещо, което съществува в света, е човекът. – Как се създаде тази теория? Нека тези учени обяснят, как се създаде тялото на човека, как се създаде неговия мозък, неговата нервна система. Всичко в човека е разумно направено. Как се създаде човешката форма? Кое застави Бога да създаде човека? – Има ред причини, ред теории за създаването на човека, но ние не поддържаме онази механическа теория за създаването на човека от пръст. Бог взел пръст, направил от нея човек, вдъхнал в ноздрите му, и той станал жива душа. Тази теория е за децата, а не за възрастните.

Ще приведа един пример от съвременната аритметика. Казвате, че 5х5=25. Значи, вземате две числа, умножавате ги едно на друго и получавате трето число: 5х5=25. Как получихте числото 25? Ще кажете, че работата е много проста. Отде дойде двойката? Като умножавате 5х5, сигурни ли сте, че тези две числа са еднакви? Представете си, че едната петорка означава пет философа, всеки от които е родил по пет деца. Ще кажете, че философите не раждат деца.

Според мене философите раждат. Всеки трактат по известен въпрос, всяко съчинение, което е написал философът, не е нищо друго, освен негово дете. Пет философа по пет деца, правят 25 деца. При това, знае се от аритметиката, че могат да се събират само еднородни числа. Право ли е това? Всички тия 25 деца еднакво даровити ли са? И самите философи еднакво даровити ли са? Голяма разлика има между петте философа, както и между техните деца. Защо ги умножаваме тогава? В аритметиката е лесно: 5х5=25. Двойката в числото 25 показва, че на това число не достига нещо. Ако 25 души образуват едно дружество, в скоро време между тях ще се създадат раздори, недоразумения. Само числото 2 е в състояние да изглади техните недоразумения. Какво представя двойката? Двойката означава женския принцип. Двойката показва, че в банкерството, в търговията е нужен кредит. Ако нужният кредит не съществува, банката ще фалира. Следователно, който знае този закон, той никога няма да вложи парите и в банка, или в кредитно дружество, основано от 25 члена. Числото 25 показва на човека: Не влагай парите си в банка, съставена от 25 члена, защото, в края на краищата, ще получиш само 25% от вложената сума, а останалите 75% ще хвръкнат.

Този закон съществува и в човешките мисли и чувства. Дойде ти някаква идея на ума, и ти започваш една работа, без да знаеш ще успееш ли в тази работа, или няма да успееш. Ако разбираш законите, ще знаеш, какви ще бъдат резултатите на започнатата от тебе работа. Който не разбира законите, той изпада в суеверие. Суеверието произтича от факта, че когато се натъкнеш на някаква Божествена идея, вие не я прилагате на време, вследствие на което, вместо добро, излиза зло. Следователно, всякога, когато правим добро не на време, ражда се зло; когато правим зло на време, ражда се добро. Когато правим зло не на време, винаги остава зло. Има друг закон в света, според който две злини винаги раждат едно добро.

Този закон се проверява навсякъде в живота. Вземете следния пример: на едного казали обидна дума. Тази дума го засегнала

толкова много, че той се върнал у дома си, взел револвера си и тръгнал да отмъщава. Като вървял из пътя, спънал се, паднал на земята и счупил крака си. Занесли го в дома му, извикали лекар да му превърже крака. Дълго време лежал на легло и прекарал големи мъчнотии. За да прекара по-леко мъките и болките на счупения крак, близките му донасяли да чете Евангелието и различни философски книги. По този начин той се обърнал към Бога. Когато оздравял, той си казал: Благодаря на Бога, че счупих крака си. Ако не бяха ме обидили, аз нямаше да счупя крака си и нямаше да се обърна към Бога. А сега, макар че счупих крака си, обърнах се към Бога. – Тук имаме пример, в който две злини раждат едно добро. Това не е абсолютно правило, нито абсолютен закон. Че злото в света работи за доброто, това е изключителен закон. Значи, от всички страдания, от всички препятствия, които се случват в живота ви, крайната цел на Битието е да произведе добро. Така е за умния, за добрия човек, но за глупавия, за лошия не е така. Оттук можем да извадим следното заключение: всеки човек, който е склонен към доброто, той непременно е заболял. Този човек е паднал на пътя, счупил крака си и лежи на легло. Страданията, който прекарва на леглото, са причина да се обърне към Бога.

"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." – Като оздравее, то ще стане човек, способен да помага на хората. Като четат този стих, съвременните хора го тълкуват, че Христос излекувал това момче физически, т.е. излекувал тялото му. – И сегашните лекари лекуват тялото на човека. Тогава, какво повече е направил Христос? И сегашните лекари лекуват през пространството, както Христос е направил. Болният е на километри далеч от лекаря си, но той го лекува. Какво повече е направил Христос? В странство има цели общества, които лекуват през пространството. Има заведени дела против онези, които лекуват по този начин, но понеже няма закон, който да ги съди, те се освобождават. Съдията казва: Този човек не е виновен, и го освобождава. И Христос е лекувал по този начин, затова

стотникът се е обърнал към Него с думите: ”Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее. И аз имам власт да заповядвам. Казвам на едного от слугите си: Иди! – и отива. На другиго: Дойди! – и дохожда. И ти можеш да направиш същото. Кажи само реч, и аз ще ти бъда благодарен.” И зачуди се Христос на неговата вяра. Този човек беше езичник.

”Кажи само реч, и в бъдеще момчето ми ще се измени.” Ако някой съвременен християнин отиде при Христа да се помоли за болното си момче, какво ще каже? Той ще каже: Господи, кажи само реч, да се излекува момчето ми, да поживее малко на земята. Питам: ако животът на това момче се продължи, за да натрупа повече грехове, защо му е този живот? Да се излекува момчето, разбирам да се внесе равновесие в неговия ум, благородство в неговото сърце, сила и подем в неговата душа и в неговия дух. Съвременните религиозни наричат това състояние покаяние. Хората се покайват и в съдилищата, помиряват се, но това не е покаяние. Така се покаял един циганин, който се давил в реката. Като се намерил в трудно положение, той се обърнал към свети Никола с думите: Моля ти се, свети Никола, помогни ми да се избавя. Имам малки циганчета, няма кой да ги гледа. Ако ми помогнеш да изляза на брега, ще ти запаля една голяма свещ, човешки бой. В това време покрай реката минавал един човек, видял, че някой се дави и се моли за помощ. Той влязъл в реката и спасил циганина от удавяне. Като се видял на другия бряг на реката, циганинът казал: Свети Никола, ти си богат и свят човек; защо ти е моята свещ? Ето, дрехите ми се измокриха. Отде ще взема толкова пари за свещ? Халал да ти е, че ме избави!

Съвременните хора се смеят на този циганин, но техният живот, от единия до другия край, не е ли подобен на този на циганина? Не се ли намират и те в същото положение? Кой от вас не обещавал, че това ще направи, онова ще направи, но като излезе на сухо, вън от реката, казва: Свети Никола, аз имам малки циганчета, пари нямам за свещ. Защо ти е тази свещ? Небето и без моята свещ ти свети. Аз се

намирах в голямо затруднение, когато ти обещах, но виждам, че не мога да изпълня обещанието си, пари нямам. И сега хората обещават, но не изпълняват. От всички се изисква здрава, положителна мисъл, а не обезсърчение.

Сега, като говоря така, не искам да кажа, че не сте добри, но в работата, която човек върши на земята, все ще направи някаква погрешка. Ако не внимава, ако съзнанието му не е будно, и светията може да направи погрешка. Най-малко с очите си човек може да сгреши. При това, този грях е толкова малък, че никой не би го подозрял. Ако минете покрай къщата на някой богат човек и му завидите, или пожелаете къщата му, като отидете на онзи свят, само за тази мисъл, за това пожелание, вие ще бъдете на мястото на богатия. За да не сгрешите, като минете покрай къщата на богатия, кажете: Господи, дай здраве и сила на този човек, да поживее повече, да се порадва на богатството си и да помага на бедни и страдащи. Така трябва да каже разумният, а неразумният ще въздъхне и ще пожелае за себе си къщата на богатия. Ето, две хиляди години се минаха от времето на Христа, и всички минавате за вярващи, за посветени, но като се натъкнете на някакво изкушение, въздъхвате. Някога сте силни, минавате покрай изкушението, но не се подавате. Някога, обаче, сте слаби, подавате се на изкушението и не сте готови да признаете погрешката си. – Не, ще се върнете при богатия и ще речете: Тук, на това място, пред твоята къща сгреших. Пожелах твоята къща, завидях ти, но се разкаях. Не искам къщата ти, тя е твоя. Нека Бог те благослови, да живееш, и да се радваш, да помагаш на бедните. Втори път няма да пожелавам чуждото. – Това е малък, почти незабелязан грях, но след време той ще произведе обратни резултати, с което ще спъне еволюцията на душата ви. Като грешите, това показва, че Бог никога не реагира на вашата воля. Когато греши, човек проявява своята неразумна воля, на която не реагира, но впоследствие изпитва лошите резултати на тази воля. Тогава той казва: Мъчно ми е, че сгреших. Не зная, какво да правя. Господ ще ти

каже: Върни се да изправиш погрешката си. Бог никога не реагира срещу нас. Той ни поощрява в доброто, но не ни заставя насила да го правим, нито пък ни пречи в злото. И в доброто, и в злото ние сме абсолютно свободни да правим едното, или другото. Това е красивото в живота. Като грешим, или като правим добро, ние сами носим последствията, отговорностите за нашите дела. Същевременно ние носим в себе си възможности за изправяне на своите погрешки, когато пожелаем, и когато Бог ни подбуди към това. Щом почувстваме този подтик в себе си, ние трябва да се свържем с желанието на Бога и да го приемем като наше, защото Той не е всякога близо до нас. Казано е в Писанието: "Търсете ме, докато съм близо до вас!"

"Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво." Този стотник разбирал своето момче, разбирал това, което е родил. На същото основание, когато един философ, или писател напише една книга, той трябва да се обърне към Бога с думите: "Господи, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Така трябва да каже ученият в себе си, защото все има някои нечисти места, някакви недъзи в книгата му, които трябва да се изчистят. Книгата му ще се чете от много хора, затова трябва да бъде чиста, да носи в себе си красота и благословение за света. Когато художникът рисува картини, и неговите картини трябва да носят благословение за хората. И той трябва да се обърне към Бога с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Преди години гледах една картина на един художник, която представяше образа на Христа. Този художник нямаше понятие за формите, за пропорциите. Ако тази картина беше жив човек, той щеше да бъде осъден на 10-15 години затвор, като престъпник. Лицето на този образ беше широко, челото – низко, едва три-четири сантиметра височина, брадата – широка, очите – много големи. Този художник искал да даде един представителен образ на Христа, да респектира хората, а той нарисувал такъв образ, който може да ги изплаши. Следователно, ако искате да нарисувате някой човек, трябва

да представите такъв образ, по който да се четат добродетелите му. Лицето, челото, очите, брадата трябва да изразяват неговите добродетели. Някой пита: Аз честен човек ли съм? – Погледни ме само веднъж в очите и ще ти кажа, дали си честен. Аз имам моментална фотография, ще цъкна веднъж само, и веднага ще имам портрета ти. Ще погледна очите ти и ще кажа, дали си честен, или не. Дойде някой при мене, иска пари на заем. Погледна лицето му, фотографирам го и веднага разбирам, може ли да се дадат пари на този човек, или не може.

Човек носи свидетелството си на своето лице. Това свидетелство всеки ден се мени. Ти можеш да бъдеш днес в добро разположение на духа, но утре можеш да изгубиш това разположение. Тези постоянни смени не са нищо друго, освен обновяване на духа. На физическия свят, разположението и неразположението представят закон на обнова. За да стане вътрешна обнова в човека, той трябва да бъде поставен на две противоположни състояния. Който изучава окултната наука, той трябва да знае този закон. Всеки ден човек трябва да се опреснява, да се обновява. Ако не се обновява, той преждевременно ще остарее. Казвате за някого, че е остарял. – Ела утре, ще ме видиш. Преброй колко бръчки имам на лицето си. Отиваш на другия ден и виждаш, че бръчките са се намалили с две по-малко. Значи, този човек се е подмладил с десет градуса. Отиваш на другия ден, броиш още две бръчки са изгубени. На шестия ден още две бръчки се загубват, на десетия – още две. След десет години виждаш на лицето на този човек само две бръчки. Като работи повече време, върху себе си, всички бръчки на лицето му ще се изгубят., и той ще стане съвършено млад. Не е мъчно да се подмлади човек. За подмладяването се изисква само едно ”ху”.

Ще приведа примера за един млад момък грънчар. Този млад момък търсил някакъв лесен занаят, да може в скоро време да го изучи. Като търсил известно време такъв занаят, най-после се установил върху грънчарството. Отишъл при един добър грънчар и

останал да работи при него три години. Един ден казал на господаря си: Аз работих три години, научих занаята, искам да стана вече майстор. – Добре, свободен си. Слугата напуснал господаря си и започнал самостоятелна работа. Какво било учудването му, когато видял, че всичките му грънци се пукали. Върнал се пак при господаря си и го запитал, защо грънците му се пукат. – Трябва да учиш още три години да придобиеш изкуството да не се пукат грънците. Младият грънчар останал да работи при господаря си още три години и забелязал, че когато съдът бил съвършено готов, господарят му го изваждал от пещта, духвал вътре, и той не се пукал. Тогава слугата си казал: Чудно нещо! За едно духване само, за едно "ху", аз трябваше да чиракувам още три години. Значи, докато грънците са горещи, ще духнеш в тях, за да не се пукат. Изстинат ли веднъж, и сто пъти да духаш, те все ще се пукат. На време ще туряш грънците в пещта, на време ще ги вадиш, на време ще духаш. Това "ху", което грънчарят правил в грънците, е думата, която стотникът искал от Христа.

"Кажи само реч, и от тази дума, която сега кажеш, хората ще си извадят поука. Всички ще говорят за тази дума" – казал стотникът. "Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво." Съвременните хора се намират в процес на самоусъвършенстване. Както виждам, вие всички сте богаташи, между вас няма нито един сиромах. Това лесно мога да докажа. Ако се оплаквате от сиромашия, аз мога да купя сиромашията ви, но няма, какво да ми продадете – всички сте богати. Вие се стремите към самоусъвършенстване, но за това се изисква положителна наука. Например, имате някакво неразположение в себе си. Направете опит да го смените на добро. Какъв опит ще направите? Казвате, че обичате приятеля си. Вижте сега, може ли любовта към приятеля ви да измени вашето състояние. Помислете за приятеля си, и ако състоянието ви се измени, вие наистина го обичате. Ако състоянието ви не се измени, не обичате приятеля си, както трябва. Някой ден се разгневите, търсите някого да излеете гнева си върху него. Външно изглеждате тих, спокоен, като светия, но отвътре се

вълнувате като вулкан. Помислете този момент за приятеля си, когото обичате. Ако състоянието ви не се измени, любовта ви не е силна. Казвате, че вярвате в Христа. Кажете тогава: Нека вярата ми в Христа измени моето състояние. Казвате това, но състоянието ви пак не се изменя. Вярвате в Бога. Апелирайте към тази вяра да измени състоянието ви. И тази вяра не ви помага. Какво показва това? – Че нито любовта към приятеля ви е силна, нито вярата ви в Христа, и в Бога е силна. Какво трябва да направите за да измените състоянието си? Застанете като дете пред Бога и кажете: Господи, имам нещо криво в себе си, някаква погрешка, която не мога да изправя. Тя ми пречи, не мога да изменя състоянието си. Нито любовта към приятеля ми, нито вярата ми към Тебе са в сила да ми помогнат. Покажи ми път, по който да тръгна, да изменя състоянието си. Като кажете това, оставете да се изпълни волята Божия. Кажете ли така, състоянието ви веднага ще се измени. Това значи "кажи само реч, и момчето ми ще оздравее."

Казвам: никога не оставяйте едно ваше състояние само да се измени. Състояние, което само се изменя, не е във ваша полза. Когато взимате участие в известно ваше състояние и успеете да го измените, вие се ползувате. Ученикът се ползува, когато взима участие в задачата си и сам я решава. Ученикът се ползува, когато и други взимат участие в решаване на неговата задача, но по-добре е сам да реши задачата си. Учените хора, които с векове са работили и работят, помагат и на нас, но и ние трябва да работим като тях. Добрите хора са работили, и ние ще работим. Следователно, когато духовните хора искат да изменят някое свое състояние, достатъчно е да се обърнат към Бога с думите: "Господи, кажи само реч!" Ако при тези думи състоянието им се измени, за този ден те имат нещо положително в себе си, на което могат да разчитат. Представете си, че сте затворени в "Обществена безопасност," или сте осъдени на десетгодишен затвор. Какво трябва да направите? – Поставете на изпит вярата си. Кажете: Искам сега да проверя има ли Господ в света, и кой в същност

управлява света – Господ, или хората? После кажете в себе си: Господи, готов съм отсега нататък да посветя живота си за Тебе, без да нарушавам Твоя закон. Избави ме от този затвор, по който начин искаш. Как ще излезете от затвора? – Най-простият начин е чрез амнистия. Ако амнистията не дойде, ангел ще слезе от небето, ще отвори вратата на затвора, ще свали оковите от краката ви и ще каже: Излезте вън на свобода! Дали сте в България, или другаде, ангелът ще каже: Излезте от затвора! Важно е, че молбата ви е послушана, и вие се убеждавате в съществуването на един велик закон, на който всякога можете да разчитате. Този закон не е човешки. Докато нямате няколко опита, които да ви убедят в съществуването на този закон, вие никога не бихте разчитали на него. Тогава вие ще разчитате на този закон така, както днес разчитате на своите пари. Като извадите златната монета, дето отидете, все ще бъдете добре дошли. Дето да покажете златната монета, тя навсякъде ще има стойност.

”Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее!” – Тази е мисълта, на която ви навеждам. Ако сте свързани с Христа, вие можете да се обърнете към Него с думите: ”Кажи само реч.” Щом имате тази връзка, достатъчно е само да кажете думите ”Кажи само реч”, за да можете правилно да разрешите трудностите в своя живот. При това положение няма да има никакъв спор между хората. Ние трябва да бъдем силни, да бъдем свързани с Бога. Ако сме свързани с Бога, социалните въпроси лесно ще се разрешат, трудностите в живота лесно ще се преодолеят. Ако можете да повишите температурата на тялото си до 4000 градуса, кой ще ви държи в затвора с такава висока температура? Като ви поставят в затвора, всичко около вас ще се разтопи. Някои мислят, че само ангели могат да произведат такава температура. Не, всеки човек може да произведе с мисълта си такава топлина, че да разтопи и вратите и прозорците на затвора и да покаже на хората, че той не може да лежи в затвор. И ако праведният трябва да бъде затворен, това е само да покаже пример на хората, че онзи, който е завършил развитието си, не само, че в затвор не може

да лежи, но и в гроба не може да остане. И Христа разпнаха, заровиха Го, три дена лежа в гроба, но на третия ден този затвор се отвори, и Христос излезе вън от него. Тогавашните вярващи казаха: Кажете, на учениците Христови задигнаха тялото Му. – Това не е никаква наука. Така не се разрешават въпросите. От всички се изисква положителна вяра, вяра на развитие, на постоянен процес, на постоянна връзка с човека. Съвременните хора искат с малко труд да постигнат много работи. Който иска да се самоусъвършенства, той трябва да постави всичкото свое усилие за превъзмогване на мъчнотиите си, от какъвто характер да са те, физически, умствен, или сърдечен.

”Кажи само реч и всичко ще бъде!” Днес ви оставям да мислите върху темата: ”Кажи реч”. Тъй ще кажете в себе си: ”Кажи само реч, и моето момче ще бъде здраво!” Това момче, този момък представя в човека онова, което човек мисли. Човек трябва да има здрава мисъл, здраво сърце. Кажи реч, Господи, да оздравее нашият ум, нашето сърце! Кажи реч, Господи, да просветне ума ни, да оздравее сърцето ни и да се всели Твоята Любов в нас, да вършим Твоята воля!

Неделна беседа от Учителя, държана на 28 април, 1929 г. София – Изгрев

ЕЛА СЛЕД МЕНЕ

И рече му: ”Дойди след мене!” И той стана и отиде след Него. (Матея 9:9)

”Дойди след мене!” – Няма по-силно изречение, по-силна идея в живота от тази, да отидеш след някого. Няма по-голямо щастие за човека от това, да разбере смисъла, скрит в идеята ”ела, или дойди след мене!” Думите ”ела, дойди” имат дълбок вътрешен смисъл. Те представят ключа на живота. Когато земеделецът каже на житото: Ела, или дойди след мене! – от този момент започва животът на житото. Когато слънцето каже на лозата: Ела, или дойди след мене! – от този момент започва животът на лозата. Когато духът каже на поета: Ела, или дойди след мене! – от този момент започва поезията на поета. Тази дума се отнася до живите хора, които разбират нещата, а не до мъртвите. Има два вида хора в света: мъртви и живи. Мъртвите не се нуждаят от нищо. Те казват: ние не се нуждаем от ядене и пиене, от дрехи и къщи, от музика, поезия, наука и изкуства. Блажени мъртвите, които са си изработили своя философия и не се нуждаят от нищо. Да, блажени са мъртвите, но временно само. Щом влязат в своя свят, те веднага започват да изпращат депутации от свои хора да молят живите да ги приемат отново в техния свят. Щом се видят в своя свят, мъртвите започват да хлопат от къща на къща на живите и да казват: Моля ви се, приемете ни във вашия свят! Гладни сме, измъчваме се от глад. Тук има страшен глад и страшна жажда. Че наистина в света на мъртвите съществува голям глад, виждаме по това, че от време на време живите им изпращат по малко варено житце, поливат гробовете им с винце, с масло и т.н. Ако в техния свят имаше жито, щеше ли да им се изпраща оттук?

Съвременните хора говорят за онзи свят. Какъв е този свят, за който хората говорят? Този свят е пълен с разбити надежди и мечти, с неосъществени идеали. Този свят представя пустиня. Дето погледнеш, ще видиш само развалини, само сухи кости. Когато някой казва, че нищо не съществува в света, това показва, че този човек е погледнал света на мъртвите, дето всичко е разрушено, дето всичко е илюзия. Този свят с нищо не привлича окото на човека. Само археолозите могат да се интересуват, от този свят, защото ще намерят там остатъци от най-стари култури, от различни религии и науки.

Съществува друг свят, освен този на мъртвите, наречен свят на живите, на безсмъртните – Божествен свят. Христос казва: ”Дойди след мене!” – Де да отиде? – В Божествения свят. Аз заменям думата ”дойди” с думата ”ела”, като по-определена, като по-силна дума. Когато кажете някому ”дойди!” – това значи, че този човек може сам да дойде. Когато му кажете ”ела”, това подразбира, че вие се наемате да водите този човек.

Когато се говори за езиците на народите, вие ги считате собственост на даден народ. Например, български език се счита собственост на българите; турски език – собственост на турците; гръцки език – на гърците и т.н. Обаче, има един език, който не принадлежи на никой народ. Той е Божественият език. Всяка дума в Божествения език има свой специфичен, строго определен смисъл. ”Ела след мене!” Думата ”ела” съдържа в себе си голямо изобилие. Добре е филолозите да се позанимаят с тази дума, да намерят нейния произход, да намерят корена на тази дума. Както филолозите търсят произхода на думите, така философите търсят смисъла на живота. Смисълът на живота се заключава в безсмъртието. Някои определят безсмъртието като вечен живот, като условие за осъществяване на всички идеали, вложени в човешката душа. Без вечния живот тези идеали са неприложими. Безсмъртието няма никакви граници. То изключва всякаква смърт от себе си. В безсмъртието човек запазва всичко, каквото има. Когато се насити на живота, безсмъртният може

да замине за онзи свят – от него зависи да живее, или да не живее. Безсмъртният е свободен човек, той може да живее и в смъртта, и в безсмъртието. На несвободния се дава и живота, и смъртта – от него нищо не зависи. Той не разполага с нищо. Пиленцето не иска да излезе от черупката на своето яйце, но никой не го пита, иска, или не иска. Турят го под квачката да го измъти. След 20 дена от яйцето се излюпва пиленце. То расте, пораства, става голяма кокошка. Един ден господарят и я хваща за врата и казва, че е дошло време да му отиде на гости. Тя не иска да влезе в него; кряка, противи се, иска да живее. Казват и: Ние се нуждаем от твоето месо, и ти трябва да умреш – нищо повече! Следователно, този свят, в който вие живеете е свят на противоречия, свят на смъртта. Този свят съществува във всички хора. Който е недоволен, той се намира в света на мъртвите, в света на душите, които се нуждаят от подаяние. Недоволният ходи от къща на къща да разправя тъгите си на хората, дано се намери някой да го утеши. Този го утешава, онзи го утешава, но той все неутешен остава. Защо? – Защото всички хора са сиромаси, никому не дохожда на ум, че този човек се нуждае от хляб. Недоволният ходи от къща на къща, разправя положението си, оплаква се, но навсякъде му казват: Добър е Господ, Той ще ти помогне. Прочети "Отче наш", помоли се, и помощта ще дойде. Чете този човек една, втора молитва, надява се на този, на онзи, и помощта все още не дохожда. Най-после той потропа на вратата на Онзи, Който му казва: "Ела след мене!" Той влиза в къщата Му, дето намира сложена трапеза за ядене и започва да яде. Не е въпросът в яденето, но в готовността, в онова чувство, с което го приема в дома си и се отзовава на неговите нужди. При това положение, какъв по-голям смисъл могат да имат думите "ела след мене"?

Като казвам, че трябва да се задоволят нуждите на човека, не разбирам само неговите нужди в ядене и пиене. Не е гладът, който мъчи човека. Не е жаждата, която мъчи човека. Има нещо в глада и в жаждата, което мъчи човека, но то не е нито гладът, нито жаждата.

Ние търсим знанието, но не самото знание. Друго нещо има в знанието, което търсим. Ние се стремим към живота, но не към самия живот, а към онова, което е скрито в него. Има нещо по-дълбоко, по-велико от самия живот. Към него, именно, се стреми човек. Христос казва: "Който се отрече от майка си и от баща си, както и от себе си, от своя живот, той ще придобие Вечния Живот." Да се отречеш от своя живот, значи да се отречеш от временния, от преходния живот. Който не разбира това, той ще се натъкне на известно противоречие и ще каже: Как е възможно човек де се отрече от живота си? Да се отрече от живота си, значи да стане безсмъртен и да носи смъртта на гърба си. Като я поноси известно време, той ще се изпоти, ще я тури настрана и ще отиде на планината да се разходи. Опасно е човек да носи смъртта на гърба си, ако няма де да отиде да се разходи. Щом има де да отиде, ще свали смъртта от гърба си, ще я остави у дома си да почива известно време и след това пак ще я тури на гърба си. Смъртта е ангел, с който трябва да знаете, как да постъпвате. Щом я оставите у дома си да почива, не я карайте да яде, нито я канете на гости. Оставете я да почива, а вие си вършете работата. – Ама какво ще прави сама? – Не се интересувайте от това. Тя е шише, което трябва да стои затворено. – Какво има в това шише? – Не е ваша работа. Шишето трябва да стои затворено.

В царството на Соломон-Ра, от най-древни времена още, жените започнали да работят за права, искали и те да управляват. От тогава още бил повдигнат въпросът за правата на жените. Те подали петиция до царя да разгледа тяхната молба. Царят им отговорил: Аз намирам за справедливо да ви се дадат права, но преди това трябва да издържите един малък изпит. Те се съгласили. Тогава той им дал една хубава златна кутия и казал: Ще държите тази кутия една седмица при вас, през което време никой няма да я отваря, да не изгубите съдържанието в нея. След изтичане на този малък срок ще ми я донесете назад. Като взели кутията, жените се събрали да разискват върху въпроса, какво да правят с нея. Всички поотделно се

произнесли по въпроса. Едни казвали да не се пипа кутията, други настоявали да се отвори. Надделяло мнението на последните. Те отворили кутията да видят, какво е скрил царят в нея. Щом отворили кутията, нещо изхвръкнало навън. Затвори ли я внимателно и всички единодушно решили да я върнат в определения ден на царя, без да казват, че са я отворили. Царят отворил кутията пред делегацията и запитал: Де е онова, което бях поставил в кутията? – Няма го, ние нищо не знаем. – Щом е така, намерете това, което бях турил в кутията и ще получите права да управлявате.

И тъй, в желанието си да придобие нещо повече от това, което му е дадено, човек изгубва и онова, което първоначално още Бог му е дал. В това отношение той мяза на тия жени, които се борят за права. Като придобие нещо, праведният се радва. Като го изгуби, и той, като обикновените хора започва да плаче. По-праведен човек от Христа никога не е имало, но и Той плака. Когато влезе в Иерусалим, Христос се просълзи. Защо? – Защото виждаше страданията, през които този град щеше да мине. Той казваше на учениците си: "Виждате ли този храм? След три дена камък на камък няма да остане от него." Но въпреки това, евреите не искали да приемат Христовото учение. Те не търсили спасението си, те искали да бъдат свободни, напълно независими. Време си изисквало, докато евреите обмислят въпроса добре, да решат, трябва ли да приемат Христа, или да Го отхвърлят от себе си. Има моменти, обаче, когато човек не може да мисли логически.

Един български свещеник, от Варна, разправяше следния случай, на който той сам бил свидетел. Когато русите обстрелвали града, той видял, как един богаташ бягал, искал да се скрие някъде, да избяга от гранатите, които се пръскали всред града. Като бягал, богаташът искал да вземе нещо ценно от дома си, но в страха си, сам не забелязал, как взел една тиква и хукнал да бяга с нея. Щом излязъл вън от града, той се успокоил малко и погледнал в ръцете си, да види, какво носи. Голяма била изненадата му, като видял, че държи в ръцете

си тиква, вместо ценни книжа. Казвам: Много хора имат високи идеали, но като се намерят пред страха, забравят всичко, гледат да се осигурят, и в края на краищата, виждат, че вместо ценни книжа, те държат тиква в ръцете си.

По-нататък свещеникът разправяше: Преди обстрелването на Варна, както и през времето на обстрелването, около две седмици аз бях болен, на легло. Но като чух онези далнобойните, не зная, как станах от леглото и се намерих вън. Какво не прави страхът за живота! Обаче, страхът за живота не води към безсмъртие. Мощен и страшен е звукът на гранатата, но по-мощни са думите: ”Ела след мене!”

”Ела след мене!” – Това е зовът на Единния, Който е създал всичко в света. Този зов е в самите вас, но въпреки това вие постоянно се съмнявате. Единният говори на всички езици и на всички живи същества. Няма момент в живота на човека, когато Той да не е говорил и да не говори, но често в съзнанието на човека стават наслоявания, вследствие на което той изгубва красивите образи. Наслояванията отговарят на тъмните места във фотографията, а местата, свободни от наслоявания, отговарят на светлите места. Наистина, когато изложите светлочувствителната плоча на фотографията пред някой предмет, само ония части от предмета се изобразяват ярко върху плочата, от които излиза светлина. Другите части на предмета, които не са осветени, не се отразяват върху плочата. Следователно, една Божествена идея може да се отрази върху съзнанието на човека само тогава, когато намери свободно място, върху което да се проектира. За тази цел в съзнанието на човека са прокарани специални пътища, през които Божествените идеи могат да минават, за да се отпечатват. Тия идеи не могат всякога да се отпечатват. Има специални периоди от времето, когато отпечатването на тия идеи става лесно. Тези периоди са известни под името ”пробуждане на човешкото съзнание”.

Пробуждането на съзнанието води към безсмъртие. Само безсмъртният разбира Божествения език на нещата. В какво седи силата на този език: в книгата, върху която е написан, или в съдържанието и смисъла му? И на халваджийска книга да пише царят, силата е в написаното от него, а не в книгата, на която е писал. Като се подпише отдолу, подписът му е в състояние да свали от въжето и най-големия престъпник. Ако подписът няма сила в себе си, и на най-хубавата книга да е сложен, той нищо не струва. Цялата земя е изпъстрена с подписи на Господа, но човек трябва да знае, де са тези места и да чете по тях. Съвременната наука не е изчислила, колко пъти до сега Господ е посетил земята. Дето е минал, Той е оставил подписа си: по канарите, по водите, по цветята, по дърветата. Всички Негови подписи ние наричаме "Стъпките на Свещения". Който веднъж само се е докоснал до една от тези стъпки, той и поет е станал, и учен е станал, и музикант е станал, и философ е станал.

Казвате: Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Ако жадният не се докосне до водата на извора, от него нищо не може да стане. Каква поезия може да напише поетът, който е жадувал цели десет дена? Каква картина ще нарисува художникът, който е гладувал цели десет дена? Поетът може да пише, художникът може да рисува, но ако са могли да се докоснат до стъпките на извора. Там, дето веднъж само е стъпил Свещеният крак на Единния, всяка Негова стъпка се е превърнала в извор. Тия извори никога не престават. Те вечно текат, вечно пръскат водите си. Знаете ли такъв извор някъде в България, който две-три хиляди години наред да е текъл? Вие не знаете това. Значи, има много въпроси, които трябва да се изучават. Има много тайни скрити в природата, които трябва да се разгадаят.

И тъй, благата на живота са дълбоко скрити в природата, и човек трябва съзнателно да работи, за да ги открие. Когато някой дълго време рови в земята, най-после намира злато, скъпоценни камъни, и по този начин забогатява. Когато ученият дълго време рови из библиотеките на природата, най-после той открива нещо ценно, и

става велик изобретател, или гений в дадена област. Големи богатства се крият в природата, големи богатства се крият и в човешката душа. Срещате някого, казвате: Срещнах един човек! – Така е, човек сте срещнали, но какво нещо е човекът, какво нещо е човешката душа, не знаете. Човешката душа е велик, необятен свят. Достатъчно е за момент само да влезете в този свят, за да откриете големи богатства и за себе си, и за самата душа.

Съвременните проповедници, пък и тия на миналото, са говорили и говорят за спасението на човешката душа. Как се спасява душата? За да се спаси човек, не е достатъчно да му говорите за Бога и да го убедите да вярва в Него. Човек може да се спаси само по начин, по който Бог спасява. Как спасява Бог? За да разберете, как Бог спасява душите, вижте, какво прави слънцето. От сутрин до вечер слънцето огрява земята, и тя непрестанно се намира под неговите благотворни лъчи, от които животът иде. Същото прави и Божественото слънце в човешката душа. Изгрее ли веднъж това слънце в човешката душа, то непрестанно изпраща лъчите си, върху физическия, умствения и сърдечния живот на човека и му дава условия да расте и да се развива. Щом расте и се развива правилно, едновременно с това човек се спасява. Това значи да се движи човек около себе си, да се движи около слънцето. Така се движи и нашата земя. С нея заедно се движи и луната. Когато земята се движи около слънцето, и луната се движи около слънцето. Ако земята не се движеше около слънцето, и луната нямаше да се движи. Значи, луната е по-ограничена в движенията си, отколкото земята. В това отношение някои хора приличат на луната. Тяхното движение около слънцето е в зависимост от това на земята. И тези хора след време ще кажат, че са на особено мнение по дадени въпроси. – Какво особено мнение може да има човек, когато е зависим от много неща? За да има особено мнение върху важни въпроси, преди всичко човек трябва да бъде независим. Той трябва да излезе от зависимостта, в която се намира както луната, и да стане свободна планета, която да се движи

самостоятелно около слънцето. От хиляди години насам луната слугува на земята, осветява я, с цел да се освободи един ден от нейното влияние, да стане свободна планета. За да дойде до това положение, луната трябва да бъде умна.

Въз основа на това, и човек се стреми да придобие свободата си. Свободата се придобива чрез намиране на Божественото Начало. Щом намери Божественото Начало в себе си, човек става свободен. Даде ли път на Божественото, той може да каже, че е чул Божия глас в себе си и да цитира стиха от Евангелието: ”Които чуят гласа на Господа в себе си, ще оживеят.” Пак в Евангелието е казано: ”И ще вложи Духа си в тях.” – В кои тях? – В ония, които са чули гласа на Бога. Това е реалното в живота, но докато се дойде до него, трябва да се минат ред последователни стъпки. Едно се изисква от човека: докато Божественото Начало влезе и се засели да живее в него, той да не се натъква на противоречия, или ако се натъква, да ги разрешава правилно, с оглед на дадената му светлина. Ако наблюдавате живота на духовните и на светските хора, ще забележите голяма разлика: духовните хора постоянно се молят. Дето отидат, в пустинята, или на нивата, те все се молят. Светските хора пък постоянно ровят в земята. Ще ги видите с мотика, с търнокоп и с рало да орат земята. Те казват: ”Нивата не ще молитва, но – мотика.” Чудни са хората, когато делят работата си. Според мене, които се молят, те трябва и да работят, да орат, да копаят, да учат. Които копаят и орат, и те трябва да се молят. Човек трябва едновременно и да работи, и да се моли.

Съвременните хора се намират в положението на онзи българин, който станал ортак с един турчин кафеджия. Турчинът излизал пред кафенето си да чука кафе в една голяма кремъчна чутура. Като вдигал и слагал чука в чутурата, той изпъшквал и казвал: хъ-хъ – тежка била работата му. В това време българинът минавал покрай кафенето и казал на турчина: Слушай, приятелю, тази работа, която вършиш, е тежка за тебе. Ти едновременно чукаш и викаш ”хъ”. Хайде да разделим работата помежду си: Ти вдигай и слагай чука, а аз ще

казвам "хъ" – Добре, съгласен съм. Турчинът чукал кафето, а българинът казвал "хъ". Като счукал кафето, турчинът започнал да го продава, да прави кафета на клиентите си. Българинът го запитал: Защо не дадеш и на мене нещо от печалбата? Нали сме ортаци в тази работа! Турчинът мълчал, нищо не отговарял. Тогава българинът завел дело против ортака си. Кадията бил умен човек. Той разгледал делото, проучил го, и казал: Ще направите една тенекиена кутия, в която ще туряте парите, спечелени от кафето. Като туряте парите в тенекията, ще чувате един звук "тин-тин". Парите ще вземе онзи от вас, който е вдигал и слагал чука в чутурата, а това "тин" ще се даде на ортака, който е казвал "хъ".

Следователно, който иска да се ползува от благата на дадена работа, той трябва едновременно да работи и да се моли. И който се моли, и той е прав; и който оре, и той е прав, но казвам: Ти, който ореш, започни да се молиш; ти, който се молиш, започни да ореш. Такъв е Божественият закон. – Ние не познаваме още този закон. – Ще го научите. Срещам онзи, който се моли, и му казвам: Ти сега ще се научиш да ореш. – Не зная, как се оре. – Вземи мотиката, вземи ралото и ела след мене, аз ще те науча. Срещам другия, който оре, и му казвам: Ти сега ще започнеш да се молиш. – Не зная, как да се моля, накъде да се обърна, на изток, или на запад. – Когато те бият, как се молиш? Накъде се обръщаш тогава? Имаш ли време да търсиш изток и тогава да се молиш да не те бият? Щом започнат да те налагат, на която посока си обърнат, веднага започваш да се молиш и казваш: Моля, не ме бийте! Кажете, какво искате от мене?

Що е молитва? – Молитвата е общение със стъпките, с мислите и с чувствата на Единния, на Свещения. Мнозина имат крива представа за Бога. Те Го считат за нещо страшно, което наказва, изпраща страдания на хората. – Не е така. По-милостив, по-благ от Бога няма. Неговото лице е толкова красиво, толкова благо. По-красиво лице от Божието не съществува. Бог крие лицето си от хората, защото, които Го видят, ще напуснат дом, ще напуснат училище, ще напуснат ниви

и ще тръгнат след Него. За да не се наруши реда и порядъка в света, Бог крие лицето си от хората. Никой не е готов още да види това Свещено лице. Псалмопевецът казва: "Когато видя красотата на Твоето лице, душата ми ще се изпълни с радост." Казвате: Страшно нещо е да видите лицето на Бога! – Не е страшно да видиш това лице, но не си готов още да Го видиш. Който веднъж само е зърнал лицето на Бога, той е придобил безсмъртието, той е разбрал смисъла на живота. Само този човек може да каже: Сляп бях, но сега виждам. За този човек животът е отворена книга, от която той чете и всичко разбира. За този човек всички пътища са отворени, и той може свободно да ходи навсякъде. Който види лицето на Бога и продължи да се съмнява, той нищо не е видял. Учениците Христови казваха: Покажи ни лицето Си, и доста ни е това. Те искаха да видят лицето на Бога, но не бяха готови. Затова Христос им казваше: "Който е видял мене, той е видял и Отца." Мислите ли, че ако Христос днес дойде на земята, хората ще Го познаят? И днес ще се повтори същата история, пак няма да Го познаят. Ако Христос дойде днес на земята, Той ще лъчеизпуска от себе си топлина и светлина, не по-низка от десет хиляди градуса. Кой ще може тогава да се приближи до Него? Ако е обикновен човек с температура 37 градуса, всеки може да се приближи до Него и да каже: И Той е като нас. И Той като нас обича да хапне, да пийне, да поспи. В какво ще вярваме тогава? Да се мисли така, това е заблуждение. Докато е на земята, човек ще яде, ще пие, ще спи, но има разлика в това, което обикновеният човек яде и пие и това, което светията, праведният яде и пие.

И Мойсей се натъкнал на едно противоречие в живота си, но като не могъл да го разреши, направил една погрешка. Като бил на Синайската гора, той срещнал един овчар, който правил някакви големи приготовления. – Какво правиш, приятелю? – Заклах една от най-тлъстите си овце и сега ще я опека на огъня, защото Господ ще ми дойде на гости. – Колко си глупав! Господ не яде овце и не ходи. – Така ли? – рекъл чистосърдечният овчар – и се обезсърчил. Духът му

отпаднал, радостта му изчезнала, и той спрял приготовленията, които правил за Господа. Мойсей продължил пътя си, но почувствал, че Бог не е доволен от него и чул тих глас да му говори отвътре: Защо наскърби най-добрия ми раб? Трябваше ли да се месиш в чуждите работи? Върни се от пътя си и кажи на раба ми, че ще го посетя. Мойсей се върнал при овчаря и му казал: Прости ме, аз сгреших към тебе. Продължи приготовленията си, Господ ще те посети. Овчарят се зарадвал и продължил работата си. Понеже Мойсей нямал опитност да знае, как Господ посещава хората от земята, затова се скрил да види, какво ще стане. Като приготвил всичко, каквото било нужно за Великия гост, овчарят легнал малко да си почине и заспал. В това време огън слязъл от небето и изгорил овцата, която овчарят приготвил за Господа. Като се събудил и видял, че овцата я няма, овчарят се зарадвал и благодарил на Господа за посещението. Това посещение не е нищо друго, освен присъствие на Божественото в човека. Това е идеалът на душата, към който всеки се стреми.

Един съвременен астроном имал желание отблизо да види слънцето, звездите, различните планети, да разбере, как са устроени, какъв живот има там и т.н. Дълго време се молил на Бога да му даде възможност да задоволи своята любознателност, да проникне в живота на небето. Най-после молитвата му била чута. Господ изпратил специален ангел от небето да го разведе из всички слънца и планети. Това зарадвало твърде много астронома, че ще има възможност да се осветли по въпроса за създаването на вселената и ще може да даде на човечеството верни сведения за живота на небето. За тази цел ангелът оставил тялото на астронома на земята, а взел със себе си само ума и сърцето му и се понесли из пространството: започнали да обикалят всички звезди, всички малки и големи планети и слънца, всички светове. По едно време астрономът запитал ангела: Няма ли край тази работа? До кога ще ме водиш из пространството? – Ние сме едва в началото на нашето пътешествие. –

Тогава, моля ти се, върни ме назад. Не съм готов още да изследвам небето по този начин. Уморих се вече.

Казвам: Има неща, които при сегашните условия на живота не са достъпни още за човешкия ум и за човешкото сърце. Щом е така, няма защо преждевременно да се доказват тия неща. Да изследвате небето, това значи да четете Свещената книга на живота, да вървите по Свещените стъпки на Твореца. Небето, това е съвкупност от живи светове, в които Божественото се проявява. Небето, това е надеждата на света. Който се е обезнадеждил, той трябва да излиза всяка вечер вън, да гледа небето. Като наблюдава звездите, да се радва на техния живот. Звездите пък са писмото, което Свещената книга съдържа. Всяка душа има възможност да чете и да разбира това писмо, да възприема радостта, която съществува в тия светове. Всяка звезда говори на хората на специален език. Говорът ѝ се разбира от влиянието, което тя указва върху човека. Например, всички благородни хора, със светли умове и чисти сърца, се намират под влиянието на Суриуса. По култура Сириус е близо до Слънцето. Съществата, които живеят на Слънцето и тези на Сириуса, се съобщават помежду си. По какъв начин се съобщават? Науката признава ли това съобщаване? Какви доказателства има за това? Официалната наука няма никакви доказателства, затова не признава тези твърдения. Обаче, Божествената наука признава тия факти и може да ги докаже. За Сириус се казва, че се намира по-далеч от земята, отколкото от Алфа Центориус. Това се доказва по времето, необходимо за пристигане на неговата светлина на земята. Три години са нужни, докато светлината на Алфа Центориус стигне до земята, а за светлината на Сириуса е потребно повече време.

Нашите понятия за бързина на движението са относителни. Ние нямаме абсолютна мярка, според която да изчисляваме бързината на движението. Като относителна мярка за бързината на движението, взимаме бързината на светлината. Всяка друга мярка, по-голяма от тази на светлината, става вече непонятна за нас. Каква друга мярка

можете да вземете? Ще кажете, може би, че като мярка за измерване бързината на движението може да се вземе бързината на мисълта. Каква е бързината на мисълта – никой не знае. Ще кажете, че с бързината на мисълта за един момент само можете да отидете на слънцето. Възможно е това, но образите, които ще възприемете с мисълта си от слънцето, не можете да ги пренесете във вашия мозък. Какво има на слънцето, мисълта знае, но ти, като човек със своя физически мозък, не можеш да възприемеш. – Защо? – Защото между мисълта, като висше съзнание, и физическото съзнание няма вътрешна връзка. Ако тази връзка в човека се възстанови, всички образи, възприети от слънцето, ще изпъкнат в съзнанието му. Докато тази връзка не се възстанови, в човешкото съзнание винаги ще съществува известна тъмнина, която ще спъва хората. Казвате: Да живеем, че каквото ще да става! – Така е, но живеенето се отнася само за безсмъртните. Истински живее само безсмъртният.

Христос каза на Матея: "Ела след мене!" Матей стана и отиде след Христа. Ако Христос каже днес на някого същите думи, той ще го запита: Де отиваш? Той ще иска да знае, де отива Христос, за да си помисли, може ли да Го последва. Когато Христос ви покани след себе си, вие не трябва да срещнете нито един човек на пътя си, който да ви запита, де отивате. Всички хора от миналото трябва да останат зад вас, а пред вас да стоят само праведни. И които вие настигнете, също няма да ги питате, къде отиват. Нито вас ще питат, къде отивате, нито вие ще питате. Когото настигнете, той сам ще ви каже: Аз зная, че вие отивате там, дето и аз отивам. Това ще бъде насърчение и за двамата. Щом сте тръгнали в този път, вървете напред! Връщане да няма! Преди години в полуостров Аляска, Азия, бяха открили някакво голямо богатство, голямо съкровище. Мнозина отиваха със шейни, да вземат нещо. Някои от тях се връщаха с много пари, забогатяха; други се връщаха сиромаси, а трети – съвсем не се върнаха.

"Ела след мене!" Новият, светлият път изисква смели хора. Като чуете този вътрешен зов, вие ще помислите, че трябва да напуснете

живота си. – Не, вие трябва да напуснете само онези мъртви, изостанали от вековете архаически неща и да се запознаете със същинския живот. Това значи: ”Да възлюбиш ближния си като себе си!” Всеки ден проверявайте, обичате ли хората като себе си. Който не обича хората заради Бога, той е мъртъв човек; който ламти само за пари, той е мъртъв; който иска учен да стане, той е мъртъв; който иска виден да бъде, той е мъртъв. Това са остатъци от миналото. Човешката душа носи всичко в себе си. В нея е вложено и знание, и богатство, и сила – няма защо сега да го придобива. Сега са нужни само условия за развитие на това, което е вложено в човека. Казвате: Аз искам да се обърна към Бога, да стана праведен. Ако отсега нататък искаш да се обърнеш към Бога, да станеш праведен човек, ти много си закъснял. Досега е трябвало да направиш хиляди опити в това направление, че да си съвършено готов, като петте разумни деви, да влезеш направо в Царството Божие. Остане ли сега да купуваш масло и да пълниш кадилницата си, твоята работа е свършена. Вратата на Царството Божие ще се затвори пред теб, и ти ще останеш вън. Който е готов, той ще чака с кадилницата си пред вратата на Царството Божие да влезе вътре. Който не е готов, той трябва по-рано да стане, да купи масло и да се нареди с другите заедно да чака, докато чуе името си.

Всичко се заключава в приложението. Не е достатъчно да се каже, че трябва да бъдем религиозни, или трябва да бъдем добри, любещи, но доброто, любовта, трябва да се проявят. Не да бъде човек религиозен, но с религията той трябва да разреши нещо. Какво трябва да разреши? – Вътрешния смисъл на живота. Религията трябва да създаде вътрешна връзка между хората, да събуди в тях съзнанието, че всички имат общ произход. Следователно, всички същества, от най-малки до най-големи – ангели, човеци, животни, растения – имат определено място и определена работа. Това определя значението на всяко живо същество в общия живот. Ще кажете, че не разбирате това нещо. Щом не разбирате, това показва, че не сте готови още за

висшата математика. Когато професорът отвори една от тия книги, веднага разбира смисъла и съдържанието им. Каквато формула види, той я разбира. Отивате на планината, гледате разхвърляни камъни, но нищо не разбирате. Щом дойде минералогът, веднага започва да чете по тях. Виждате различни растения, животни, насекоми, но нищо не разбирате. Щом дойде някой зоолог, или ботаник, веднага ще ви каже, какво растение или животно е това, какво име носи, как и при какви условия расте и се развива. Срещате някой психолог, казвате: Учен човек е този, той се занимава с човешката душа.

Какво представя душата? – Душата е център, в който се събират всички красиви заложби и възможности за човека. Щом загуби този център, човек загубва всички възможности и условия в себе си да се прояви. Без душа човек не може да се прояви. За да се развива правилно, той трябва да проявява четири неща в себе си: ум, сърце, душа и дух. Това се четири необходими елемента за развитието на човека. Съвременните хора признават ума, сърцето, донякъде и духа. Дойде ли до душата, те я отричат, не признават нейното съществуване. Безсмъртието на човека седи в съзнанието, че има душа. Като намери душата си, човек става безсмъртен. Щом изгуби душата си, той влиза в областта на смъртта. Значи, душата носи безсмъртие. Казано е в Писанието: ”И вдъхна му Бог дихание, и той стана жива душа.” Като не изпълни закона на послушанието, първият човек изгуби душата си, още докато беше в рая. Казват, че жената била врата, която не могла да издържи на напора, който упражнил върху нея Луцифер, адепта на черното братство. Какво се иска днес от жената? Да усили, да закрепи тази врата, че никой да не я отваря, освен Бог. Що е жената? – Жената, в пълен смисъл на думата, подразбира врата, която се отваря само с ключа на Бога. Всяка друга врата, която се отваря с ключовете на обикновените хора, не е жена. Това е новото определение за жената. Че жената била красива, че представяла мекия елемент – това е друг въпрос. Красота, мекота, богатство, знание, сила – всичко се съдържа в душата. Душата никога

не може да бъде изоставена, пренебрегната. Когато човек пренебрегва своята душа, Бог предварително я взима. Небето е много взискателно и строго към своето. То не позволява да се злоупотребява с Божественото. Срещам едного. Той ме поглежда отгоре до долу, измерва ме. Питам: Имаш ли точни везни, с които да ме претеглиш? Аз сам ще ти кажа, какво имам. Имам глава, която право мисли; имам отворени очи, които никога не дремят. Безсмъртието изключва дрямката. Имам крака, които здраво държат тялото ми. Краката представят човешките добродетели. Имам ръце, които добре работят. Ръцете представят правдата. Щом имам всичко това, душата ми е на място. Следователно, не може да стане престъпление в света, което Бог да не види. Ако Бог спеше, както хората спят, нищо не би останало от света. Един ден, когато придобият безсмъртие, и хората ще бъдат подобни на Бога. Христос казва: "Гледайте сърцата ви да не натегнат в ядене и пиене, да не заспите.

Като говоря по този начин, аз не искам да ви наплаша, да мислите, как ще се спасите тогава. Въпросът не е за спасение, но за безсмъртие. Спасението е приготовление за безсмъртието. Покаяние, спасение са приготвителни процеси. Днес човечеството се стреми към по-високи идеали – към братство и сестринство, към безсмъртие. Само в безсмъртието може да се реализира истинското братство и сестринство. Да чувстваш човека като свой брат и своя сестра, това значи да ги държиш в съзнанието си толкова високо, колкото и себе си държиш. Днес никой за никого няма добро мнение. Съвременният човек няма добро мнение и за себе си даже. Идеята за братство изисква от всеки човек да носи в душата си свещен образ за своя брат и за своята сестра. Че някой направил една погрешка – това нищо не значи. Тази погрешка не принадлежи на неговата душа. Достатъчно е да погледнете на брата си с любов, и грешката му моментално ще се изправи. Любовта изключва всякакви погрешки, всякакви престъпления. Който има любов, той не може да прави погрешки и

престъпления. – Защо? – Защото живее в Бога, а пред Неговото лице никакво престъпление не може да се извърши.

Двама души пътували заедно: единият бил по-богат, носил със себе си един чувал от 50 – 60 кгр. злато. Другият бил по-беден, носил със себе си едва два-три кгр. злато. По едно време първият пътник заспал. В това време вторият започнал да мисли, как да вземе малко злато от чувала на другаря си. Той мислил, борил се с изкушението, да вземе ли злато, или да не вземе. Ако този пътник се стремеше към съвършенство, към реализиране идеята за братство, той по-скоро трябваше да извади от своя чувал малко злато и да го тури в чувала на другаря си, отколкото да открадне. Постъпи ли по този начин, той ще се справи с изкушението, и втори път няма да пожелае да краде. Не е лесно човек да се справя с изкушенията. Който не е преживял тези борби, той лесно се произнася, че този, че онзи били нечестни хора. Отде знае, че еди-кой си не е честен човек? Или, отде знае, че еди-кой си е без сърце, без душа? Ти, който казваш, че еди-кой си няма душа, как позна това? Де е твоята душа тогава?

Казвам: Докато е на земята, човек трябва да се стреми към все по-висок идеал, към самоусъвършенстване. Процесът на самоусъвършенстването е вечен, той е без начало и без край. И Христос, като Син Божий, дойде на земята да придобие нещо, да придаде нещо към своето съвършенство. Ще кажете, че Той не е бил абсолютен Бог, затова е трябвало да се усъвършенствува. Това са човешки приказки и разбирания. Вие трябва да разбирате думите, които Христос е казал: "Отец ми е по-голям от мене. Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил." Христос дойде да изпълни волята Божия, а с това заедно и да се самоусъвършенствува. В изпълнение волята Божия седи усъвършенствуването на човека. Следователно, същото се отнася и до вас. Като не можете да изпълните тази Свещена воля, вие често изпадате в малодушие, измъчвате се, страдате. Това, че имате малки, или големи страдания, е в реда на нещата. Кой не е страдал в света?

Покажете ми един Учител, един адепт, един велик човек, който да не е страдал. И боговете са страдали. Само Вечният, Абсолютният, Свещеният не е страдал и не страда. Всички същества след Него са подложени на страдания, мъчнотии и несполуки, докато достигнат съвършенство. Вие, малките същества, които сега изниквате от земята като нежни, слаби фиданки, на вас отсега нататък предстои да растете и да се развивате. Христос уподобява хората на фиданки и казва: "Аз съм лозата, вие – пръчките." Както виждате, една лоза от Божествения свят говори. Това сравнение, което Христос прави, е в преносен смисъл.

"Ела след мене!" Когато чуете този зов, всяко съмнение, всяка съблазън трябва да изчезнат от вас. Тогава вие ще разберете, че една Истина съществува в света, на която всякога можете да разчитате. Който е дошъл до тази Истина, той навсякъде носи радост и веселие. Дето и да се намира, каквото положение да заема, този човек е добре дошъл навсякъде. Ако е слуга, господарят му ще го гледа като писано яйце. Ако е баща, майка, син, дъщеря, учител – всички ще го обичат и уважават и почитат. Този човек е повече от скъпоценен камък. Веднъж намерили този скъпоценен камък, вие за нищо не го давате някому. Такова нещо представя добрият човек. И затова казвам: Колкото повече добри хора познавате, толкова по-добре за вас.

Кой е добър човек? Добър човек е този, който може да носи страдания, изпитания, изкушения, без да роптае, без да протестира. Когато изкушението дойде при него, той не бърка в чувала на своя ближен да вземе от там нещо, но дава от себе си. Добрият човек никого не ощетява. Той е брат, той е сестра. Сестра наричаме онази душа, която се отключва само с ключа на Божията Любов. Един ключ има в света – той е ключът на Божията Любов. Който чуе гласа на тази Любов, той не може вече да се съблазнява, той обича всички хора. Изкушава се само онзи, който обича един човек само. Обаче, който обича всички, той не може да се изкушава. В любовта изкушенията не съществуват. Тя е толкова голяма, толкова велика, толкова мощна, че

всичко отстъпва пред нея. И най-лошите същества отстъпват пред лицето на любовта. Любовта превръща и най-дебелите ледове в пара; и най-лошите духове тя обръща към Бога; и въгленът от топлината на любовта се превръща в диамант. Тази любов, обаче, не е за хората от света. Тя е само за онези, които се стремят към новия живот.

Съвременните хора говорят за устройство на обществото, за изправяне на света, и търсят нови методи за това, но не се спират върху въпроса за любовта, като велика мощна сила, която може да преустрои целия свят. Светът е устроен вече, няма защо хората да го преустройват. На хората предстои да изучават растенията и животните, които са създадени от милиони години насам. Съществата, които посяха семената на растенията и на плодните дървета, имаха грижа за това. Те пренесоха тия семена от други места и ги посадиха на земята. Милиони работници извършиха тази работа. Те пренесоха и рибите, и птиците от специални места. Така пренесоха и животните, а накрая и човека. Мойсей предава историята за създаването на света много просто. Когато дохожда въпрос за създаването на човека, той казва, че Бог е взел пръст, направил от нея човек, в когото вдъхнал дихание, и станал жива душа. – Не, човек не е бил направен по този начин, той е бил свален на земята от висок свят. Тържествена е историята за създаването на човека, но Мойсей я предава в проста форма, да бъде от една страна понятна за всички, а от друга страна скрита за обикновените хора.

"Ела след мене!" Така и майката вика детето си. Ако не познава този глас, детето не познава тогава своята майка. В този човек има вътрешно чувство, по което той познава всички ония, с които е свързан. Един млад американец се отделил в ранните си години още от майка си и живял десет години далеч от нея. По едно време той заболял от петнист тиф, вследствие на което изгубил съзнание. Лекарите дохождали, туряли ръката си на главата му, но той никого не познал. Когато се научила за тежкото положение на сина си, майката дошла от Америка да го види. Тя турила ръката си върху

главата на сина си, и той, макар и в безсъзнание, казал: Мамо! Значи, има една Свещена ръка, която ние познаваме по вътрешен път. Всеки познава, чувствува свещената ръка, която го е донесла в света.

Христос казва: ”Ела след мене!” Това значи: ела след мене да ти покажа стъпките на Свещения. По-нататък Христос казва: ”Който е видял мене, е видял и Отца ми. Словото, което ви казвам, не говоря от себе си, но говоря това, което съм чул от Отца си.” Със Словото си, Христос искаше да покаже на хората стъпките на Свещения, да им покаже начин да коригират живота си. Както човек се нуждае от чист въздух, светлина и топлина на физическия свят, така се нуждае и от Словото за духовния свят. Някой казва, че едно време сърцето му е горяло от любов, но сега вече не гори. – Този човек е изгубил много. Сърцето на човека постоянно трябва да гори от любов – да гори без да изгаря. Единствената работа, с която човек трябва да се занимава, това е любовта. Защо? – Защото любовта осмисля живота, любовта осмисля науката, поезията, изкуството. Любовта осмисля всичко. Божията Любов осмисля целия живот. Всяка любов, която не осмисля живота, не е Божествена. Когато види Бога, т.е. Любовта, човек всичко забравя: недоразумения, скърби, страдания, противоречия.

Питам: може ли да се нарече престъпник онзи, който с чаша гребе вода от голям, дълбок извор? Може ли да се нарече крадец онзи, който от една златна планина, голяма като Витоша, взима няколко килограма злато? И 50 килограма злато да вземе, планината няма да усети даже, че са взели нещо от нея. Богатият човек никога не счита хората за престъпници. Богатият никого не одумва, не критикува. Сиромахът счита, че хората правят престъпления, затова ги одумва и критикува. Колкото много злато да вземете от планината, пак не можете да го сравните с житото, което Свещеният е дал на човечеството. Българите трябва да се радват на житото, което им е дадено. Благословено да е житото, да ражда, да дава своя плод! Да оживее житото в нас!

Съвременните хора трябва да се учат на щедрост от житото. Те са станали много скържави. Човек трябва да мяза на извор, който постоянно дава. Който иска да пие вода, той свободно може да отиде при някой извор и да си начерпи, колкото желае. Той ще приеме водата направо от извора. Аз не препоръчвам вода, която минава през кюнци. Направо приемайте водата от извора! Нека всеки човек пие от водата на вашия извор. Давайте с радост от своя извор на всяка жадна, на всяка утрудена душа. Помагайте си във всички направления! Бъдете щедри във всички случаи на живота си. Щедростта не се добива лесно. Всеки трябва да носи в ума си идеята да бъде щедър. Това не значи, че трябва да изисквате от хората да бъдат щедри. Ако изисквате от хората да бъдат щедри, а сами не сте такива, това показва вашето користолюбие. Всеки трябва да дава на другия заради Господа. Носете Божественото в света и давайте от изобилието, което имате.

Днес Христос отправя към всички своя зов: "Ела след мене!" От този ден у вас ще потече нов живот, нови разбирания. Които разберат тези думи, те ще се зарадват; които не ги разберат, те ще се уплашат и ще изпаднат в положението на онзи ученик от времето на Христа, който казал: Учителю, позволи ми да отида да погреба баща си. Христос му отговорил: "Остави мъртвите да погребват умрелите си. Ти ела след мене!" Това е проповядвал Христос. Който разбере учението Му, той ще придобие Вечния живот.

Всички религиозни плачат за Христа, и говорят за Неговите страдания. Въпреки това, светът и до днес още е пълен със затвори, с просеци, със сакати, хроми, клосни. Днес навсякъде се говори за убийства, за престъпления, че този ще обесят, онзи ще обесят. Какво показва това? Това показва, че Христос и до днес още не е свободен. Всичко това се върши от християни, от последователи на Христа. В Негово име днес се вършат най-големите престъпления. Всички са християни и като се срещнат, запитват се едни други: Ти вярваш ли в

Бога? Вярваш ли в Христа? Питам: трябва ли да питате детето, вярва ли в майка си? Разумното дете всякога вярва в майка си.

Сега аз не искам да засягам вашето верую. Който се засяга, той е от старото верую. Човекът на новото верую разбира Христа, разбира думите Му ”Ела след мене!” – и тръгва подир Него. Сега мислете върху думите: ”Ела след мене!” Нека днешният ден да създаде у вас нова епоха, живот на ново, вътрешно разбиране. Нека този ден събуди у вас всички благородни подтици, благородни и красиви стремежи.

Съвременната наука разполага с обикновени начини за възпитание на човека, но тия методи не дават много. Запример, хората се възползуваха от теорията на Ломброзо за познаване на престъпниците, но какво придобиха от тези научни данни? Не е въпрос да познавате престъпността в човека, както и неговите отклонения от правия път. Важно е да познавате добродетелите в човека. Доброто е в сила да възпита хората, а не злото. Френологията, астрологията, хиромантията имат за цел да покажат, какво е вложено в човека, и как може този капитал да се пусне в обръщение. Няма нищо скрито-покрито в човека. На лицето, на главата, на ръката на човека е написано всичко онова, което той е наследил от своите деди и прадеди, добро или лошо. На човека не остава нищо друго, освен да изправи кривото и да развие доброто, което е вложено в него.

”Ела след мене!” До кого е отправил Христос този зов? Христос е отправил този зов до всички ония, на които са разместени главите, очите, краката. Той отправил този зов до всички ония, които имат нещо изкълчено в себе си. Ако срещнете някой човек, на когото кракът е изместен, Христос ще му каже: ”Ела след мене!” – Защо? – За да изправя крака ти. – Че как ще го изправиш? От ред поколения някои от нашия род обичаха да понакуцват. – Ела след мене! Куцият тръгва след Христа и не забелязва, как кракът му се изправя. Следователно, който тръгне след Христа, той ще изправи, ще намести

своите вътрешни и външни удове, които от векове още са разместени. Какво по-красиво, по-велико от това за човека?

И тъй, за да дойде до красивото в живота, човек трябва да има една мярка за нещата. Тя е абсолютна мярка, с която той ще създаде своето бъдеще. Тази мярка се крие в Христовото учение, в Неговите велики принципи, както и в думите; ”Ела след мене!” Изучаваш ли някаква наука, спомни си думите: ”Ела след мене!” Изучаваш ли философия, музика, поезия, изкуство, спомни си думите: ”Ела след мене!” Любиш ли, спомни си думите: ”Ела след мене!” Човешкият живот трябва да върви по стъпките на Божественото, за да може животът да се осмисли. Човекът може да осмисли живота си, когато дойде до положение да цени душата. Във всеки човек, той трябва да вижда първо душата, после неговите прояви. Няма по-велико нещо от човешката душа. Мнозина се оплакват, че сърцето им е изгоряло, че умът им бил объркан. Това са състояния, които се дължат на факта, че сърцето и умът на човека ред години са яли и пили, без да мислят, че работа се иска от тях. Задачата на душата е да изправи обърканите работи на сърцето и ума. Светът се нуждае от души. Много хора вече живеят със своите души и работят за повдигането на човечеството. За тези хора е казано в Писанието: ”Ще се всели Божият Дух.” Когато Духът се всели в човешката душа, тогава безсмъртието ще дойде в света. Когато безсмъртието дойде, няма да има вече сухи извори, изсъхнали дървета и сухи кости по гробищата. Безсмъртният е жив паметник, на който всеки се кланя. В човешкият свят не съществуват живи паметници. Те съществуват само в Божествения свят. Желая на всички да станете живи паметници, да влезете в Божествения свят!

Сега, желая на всички душата ви да похлопа на вашата врата и да каже: ”Ела след мене!” Казвате: Какво ще стане с нас, ако отидем след нея, и тя ни върне пак назад? Не мислете за това. Не се съмнявайте в душата си. Покани ли ви, идете след нея, и не се смущавайте. Смисълът на живота е при нея, а не при сърцето и ума ви, които са изложени на постоянни промени. Когато кажат на

растението ”ела след мене”, това значи да влезе в почвата, да расте и да се развива. Когато кажат на рибата ”ела след мене”, това значи да влезе във водата, дето са условията на нейния живот. Когато кажат на птицата ”ела след мене”, това значи да я пуснат във въздуха, свободно да хвърчи. Когато кажат на човека ”ела след мене!”, това значи да го поставят в света на неговата душа, дето той може правилно да мисли и да чувствува. Който живее в душата си, само той може да мисли. Без душа, човек живее в свят на илюзии, на заблуждения. С душа човек живее в действителността, в пълнотата на живота. Всеки може да провери тази истина. За това, обаче, се изисква пълна вяра в Единния, в Свещения. С тази вяра корабът ви спокойно ще преплава бурното море, без да потъне. Мъчнотиите и страданията ще минат и заминат, без да ви причинят някакви повреди. Каквито и мъчнотии и страдания да преживявате, всичко ще се превърне на добро.

Велики са принципите на новото учение! Те правят хората братя и сестри помежду си. Те превръщат злото в добро. И тогава, като се каже, за някоя жена, че е сестра, подразбираме такава душа, която може да се отвара само с ключа на Божествената Любов. Днес жената носи ключа на спасението. Ако тя може да употреби този ключ на място, светът моментално ще се изправи, моментално ще се спаси. Едно мога да препоръчам на българите: да се освободят от своето любопитство. Де кого срещне, българинът ще му зададе ред въпроси: Къде отиваш? Какво правиш? Женен ли си? Какво работиш? Колко ти плащат? – Не се интересувайте от чуждите работи! Вземете пример в това отношение от англичаните. Англичанинът седи в едно купе на трена, пътува за някъде. Срещу него седи непознат пътник и пуши цигара. По едно време непознатият пътник задрямал. Искри от цигарата паднали върху дрехата му, която след малко почнала да дими. Англичанинът забелязал това нещо, но понеже не познавал спътника си, не посмял да го събуди и да обърне вниманието му, че дрехата му се запалила. Той потърсил с погледа си човек, който да познава задрямалия пътник и, като намерил такъв, обърнал се учтиво

към него с думите: Моля, запознайте ме с този господин. След като го запознали, той казал на въпросния пътник: Господине, дрехата ви се е запалила. В това отношение, англичанинът има добра черта – той запазва присъствие на духа си. Ако българинът беше на мястото на англичанина, веднага щеше да събуди пътника, ще го стресне и ще му каже, че дрехата му се е запалила.

"Ела след мене!" Кой може да тръгне след Христа? След Христа може да тръгне само онзи, който е разбрал думите Му. Може да разбере думите на Христа само онзи, на когото умът е на място. Умът пък е на място само на онзи, на когото душата е дошла в него. Този човек разбира дълбокия смисъл на думите "ела след мене" Иначе, човек без душа ще разбере тези думи буквално и ще изпадне в заблуждение. Като изтрезнее, ще каже: Сляп бях, но сега виждам. Който е разбрал думите на Христа, той е щастлив човек, той е намерил истината.

Сега, няма да ви поздравя с думите "Христос възкресе", защото, ако за едни е възкръснал за други още не е възкръснал. Ако някой ми каже "Христос възкресе", ще го питам: Ходи ли в болниците да посетиш някои болни? Между болните ще намериш Христа. Ходи ли да посетиш онази вдовица, останала с четири-пет сирачета? Даде ли парче хляб на гладния? Щом казваш, че Христос е възкръснал, подразбирам, че си ходил между вдовиците, сирачетата и гладните, защото там е Христос.

Някой казва: Христос възкресе, парици донесе. – Не, Христос възкресе, истината донесе. Истината пък носи свобода и любов за човешката душа. Любовта върви по стъпките на истината. Пътят на Любовта е път на Истината. Следователно, който не разбира истината, той не може да възприеме любовта в себе си. Щом любовта не дойде в човека, и душата му не присъствува в него. Когато любовта дойде в човека, той е в състояние вече да намери онова, което е изгубил. Какво е изгубил? Той е изгубил душата си. Когато намери душата си, той може вече да се нарече човек. Най-хубавото име, което можете да

дадете на някое живо същество, това е името човек. По-красиво име от името ”човек” няма. Да нарекат някого цар, княз, това е нищо в сравнение с името човек. Много от ангелите, които живеят на небето, биха дали всичко, само да бъдат човеци. По този въпрос няма да давам никакви обяснения. Защо и за какво ангелите биха желали да бъдат човеци, не е нужно да знаете. Ако знаете това, ще опетните ума си. Вие ще се съблазните така, както ще се съблазните, ако извадя пред вас една торба със златни английски лири. Който я види, той веднага ще пожелае за себе си поне една от тия златни монети. Ако туря в торбата хубав, пресен хляб вместо злато, пак ще се съблазните. Всеки ще иска поне едно парче хляб. Ако някой вземе повече златни монети, или повече хляб, между вас ще се появи спор, защо еди-кой си взел повече от другите. Какво трябва да направя, за да не се съблазнявате? Трябва да нося едно кило жито от най-хубавото и на всеки човек да дам по две три зрънца да си посади. Колкото останат, ще ги туря в хамбара да чакат ред, докато дойдат други хора, и на тях да се даде. Който посади тези зрънца ще бъде богат щастлив човек.

”Ела след мене!” Този е зовът на Единния, на Свещения, Който минава през земята. Тръгнете след Неговите стъпки! Вървете по пътя, по който Той върви, ако искате да станете хора на новия живот, на новата култура, която сега иде в света.

Неделна беседа от Учителя, държана на 5 май, 1929 г. София – Изгрев

ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ

И Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде на яве. (Матея 6:6)

"Отец ти ще ти въздаде." Думата "Отец" включва целокупния живот. Животът пък започва с една, или с няколко възможности. Възможностите представят условията за постигане на човешките стремежи. Една възможност в света е човек да живее. Следователно, който мисли, той трябва да разбира тази възможност. Не разберете ли тази възможност, пътят, който трябва да извървите, ще бъде без съдържание, без смисъл. Казвате, че имате ум, че имате сърце. Какво представят умът и сърцето? – Те са възможности за човека да се прояви. Умът дава възможност на човека да мисли; сърцето дава възможност на човека да чувствува. Всеки иска да живее. Защо? – Защото животът дава възможност на човека да придобие своето щастие. Разбере ли тази възможност, едновременно с това човек ще придобие щастието си. Не разбере ли тази възможност, той ще изгуби живота си. Щом изгуби живота си, той нищо не е придобил. Българите често употребяват пословицата: "Празна Мара тъпан била." Такова е положението на онзи, който е изгубил живота си и нищо не е придобил. Да се бие тъпан на хоро, на сватба, разбирам, но да се бие тъпан в гората, това е празна работа. Такъв тъпан бият днес много проповедници, писатели, поети, учени и философи. Днес навсякъде бучи този тъпан. Един познат ходил в царибродско някъде по работа и на два километра далеч чул, че някой бие тъпан. По едно време видял, че двама души носят тъпан, а трети бие тъпана. Възможностите за тия двама души се крият в тъпанджията. Какви възможности ги очаквали? Да спечелят нещо. И двамата били пияни, едва се клатили по улицата. Според мене, тези двама души трябваше

да бъдат трезви. Да бъде човек трезв, това значи да бъде способен да мисли право.

Тъй както сега се развиват нещата, човек трябва да има ясна представа за всичко. Той трябва да знае, какво нещо е животът, какво нещо е науката, какво нещо е философия, какво представят обществата, народите и т.н. Съвременните хора говорят, че човек трябва да бъде велик, че народите трябва да бъдат велики. Да се говори така, това значи "празна Мара тъпан била" Права е идеята, че народите трябва да бъдат велики, но как? За да бъде един народ велик, изискват се ред възможности, ред условия. И човек може да бъде велик, но как? Първата възможност за човека е, че той се ражда, дават му се условия да живее. След това му се дават ред още условия, които, обаче, той не може правилно да използува, вследствие на което взима крива насока в живота. Тази е причината, задето, при възможност да живеят, хората не могат да бъдат щастливи. И като не могат да бъдат щастливи, те се оправдават с условията на живота, с държавния и обществения строй, с икономическите условия и т.н. "Празна Мара тъпан била." Ако човек не може да диша правилно, нито икономическите условия, нито държавния строй са виновни за това. В дадения случай икономическите условия, които определят дишането на човека, са въздухът и умението му да диша правилно. Да приемаш въздуха през носа, през дробовете си, като през фуния, това не е дишане. Да приемаш въздуха в дробовете си и да пъхтиш като ковачески мех, това не е дишане. Правилното дишане е свързано с процеса на мисълта. Който не мисли право, той не може правилно да диша. Който не яде правилно, той не може правилно да диша. Не е ядене това да се натъпче човек като воденица. Човек може да диша, а при това да страда от туберкулоза. Това не е дишане, това е насилие върху дробовете. Човек може да яде, а при това да страда от стомашно разстройство. Това не е хранене, това е насилие върху пищеварителната система. Болният диша, храни се, но умира. Здравият диша, храни се, но живее.

На онези от вас, които са здрави, казвам: всеки ден носи по една възможност. Използувайте тази възможност! – Ама ние сме намерили пътя. – Щом сте намерили пътя, използувайте разумно възможностите, които ви се представят в този път. Ще кажете, че като сте намерили пътя, можете да вървите вече със затворени очи. – Не, очите ви трябва да бъдат отворени, за да можете да използувате възможностите на деня. Щом използувате една възможност, "Отец ти, който види тайно, ще ти въздаде на яве." – Кога ще въздаде? – Когато разберете възможностите, които Той вие дал. За тази цел вие трябва да имате една определена, съществена идея, да знаете, какво търсите. Който няма такава идея, той запитва: Защо е създаден светът, кой го е създал, как е създаден? Светът, целият космос е създаден, за да се прояви животът. – Има ли живот в другите светове, в другите планети? – Във всички светове има живот. Животът на земята не е от най-високите, но има живот, който седи по-долу от земния. Ние сме едва в предградието на Великия живот. Жителите на земята, сравнени с тези на "млечния път", са подобни на колибарите. Тия на млечния път представят гражданите, а ние на земята – колибарите, които от време на време отиваме в града. Като дойдат до някои научни въпроси, нашите учени разсъждават много повърхностно. Те говорят за състава на слънцето. Казват, че на слънцето има водород, кислород и ред още елементи. Те се произнасят за температурата на слънцето, на различните звезди.

Според някои учени има звезди, температурата на които достига до 20,000 градуса. Как са дошли до това твърдение? Като ги изучават от земята, вярно е, че температурата на тези звезди е 20,000 градуса, но като се отиде до тях, температурата им ще бъде около 35,000,000 градуса. Като слушате да се говори за учените така, ще кажете, че с това се подбива техният авторитет. Авторитетът на учените не може да се подбие. Истински ученият има всякога авторитет, а обикновеният учен не трябва да си прави илюзии, че всичко знае. Той трябва да се радва, че нещата постепенно се откриват за него, докато

дойде до тяхното истинско положение. По-рано учените казваха, че на луната нямало никакъв живот, а сегашните учени подържат, че на едната страна на луната се забелязвал някакъв живот. Значи, учените постепенно се приближават към истината. Забелязано е, че под влиянието на луната водите в моретата и океаните се повдигат и снишават, явяват се приливи и отливи. Какво показва това? Това показва, че на луната живеят интелигентни, разумни същества, които с мисълта си влияят, както върху хората, така и върху целия живот на земята. Когато някой човек повдигне с ръката си предмет тежък 60 кгр., това показва, че в него има живот, сила. На това основание вадим заключение, че и луната е жива, защото повдига водата на десетки метри височина. Ако луната беше мъртва, тя не би могла да повдига водата. В природата мъртви тела не съществуват. Че луната е жива, за това говори факта, че тя е изпратила всички хора на земята. Някога, в далечното минало, хората са живели на луната, и от там са се преселили на земята. Най-учените, най-добрите хора са останали да живеят на луната, откъдето и до днес ръководят културата на земята.

Сега ще се спра върху един въпрос, с който геометрията се занимава. В геометрията под права линия се разбира най-късото разстояние между две точки. Това определение за правата линия е относително верно. Ние казваме, че правата линия има три точки. Третата линия подразбира възможността на правата линия да се огъне, да се превърне в крива. Ако правата линия не можеше да се огъва, крива линия нямаше да съществува. Значи, кривата линия се образува при огъване на правата. Отношението между двама души е права линия. Всяка от точките на правата представя идеал, към който човек се стреми. Когато двама души не могат правилно да разрешат въпросите на своя живот, правата линия се огъва. Всяко огъване представя разрешаване на въпрос, който не е могъл да върви по пътя на правата линия. Следователно, всеки въпрос, който не може да се реши по пътя на правата линия, се разрешава по пътя на кривата. Защо? – Защото електричеството се движи по права линия.

Забелязано е при това, че всички хора, които се движат по права линия, по пътя на електричеството, са груби, жестоки по характер. Щом правата линия у тях се огъне, те стават меки, нежни, говорят сладко. Една опасност има за тия хора: те много обещават, малко изпълняват. Понеже кривата линия продължава до безконечност, като ви обещаят нещо тези хора, вие трябва да разполагате с много време, с дълъг живот, докато дочакате изпълнение на обещанията им. Хората на правата линия обещават и веднага изпълняват; те не протакат работите. Ако вървите по кривата линия, трябва да се въоръжите с търпение. Понеже кривата линия определя възможностите на правата, затова, като влезете в общество, в което хората вървят по крива линия, вие ще намерите възможностите за разрешаване на мъчнотиите във вашия живот. Математикът може да изчисли, с какви възможности разполага човек при разрешаване на своите мъчнотии.

Като говоря за права и крива линия, ни най-малко не разбирам, че който върви по права линия, той е лош човек, а който върви по права линия, той е добър. Няма лоши хора в света. Хората сами се делят на добри и на лоши, но в същност за Бога лоши хора не съществуват. Който не е приятен за нас, той не е приятен и за Бога. Лошите хора на земята са добри на небето. Например, като дойде един светия между хората, всички се нахвърлят върху него, считат го лош, смахнат човек. Смахнат е светията, но като се моли, Бог го слуша. Друг някой не е смахнат, моли се, но Бог не го слуша. Смахнат е онзи, който няма възможностите на правата линия, който не може да се огъва. Той казва: Аз имам едно верую, и по никой начин не мога да се огъна, да го изменя. – Ако ти дадат хиляда английски, ще го измениш ли? – Няма да го изменя. – Ако ти дадат две, три, четири хиляди? – Виж, тогава мога да помисля малко; този въпрос ме интересува. За него съм готов да изменя своето верую. Значи, пред празната торба не се огъва, но като види пълна торба, готов е да се огъне. Това не е никакво верую, никакво убеждение. Покажете ми

един човек, който да не се е огънал пред парите. Не е въпрос, че хората трябва да работят без пари. Като работи, човек има право да получи известно възнаграждение за своя труд. Парите, това са заплата на хората за техния труд, която те заслужават. Следователно, смахнат е онзи човек, който се огъва пред парите, а не се огъва пред истината. Който иска човек да бъде, той трябва да се огъва пред Любовта, пред Мъдростта, пред Истината, пред Правдата, пред Добродетелта. Той трябва да се огъва пред Божественото, пред доброто в света. Да се огънеш пред доброто, това значи да отстъпиш пред него. Казват за някого, че е неотстъпчив човек. Да, но като остарее, той отстъпва пред всички.

И тъй, правата линия представя отношенията между две разумни същества. Правата линия се ограничава от две точки, т.е. от две разумни същества. Тия две същества имат една възможност в себе си, а именно, да бъдат правдиви, истинолюбиви, любещи. Освен за прави и криви линии, в геометрията се говори за плоскости, за тела. Всяка плоскост е ограничена с четири прави линии. Плоскостта се образува при пресичането на две успоредни линии с други две успоредни. Тялото е ограничено с плоскости. В тялото присъстват няколко разумни същества, в плоскостта – четири, в правата линия – две, а в точката – едно.

Що е единица? Единицата е разумност, която се проявява като първопричина на всички последствия. В това отношение всички хора произлизат от тази Първа Причина, от тази разумна сила, наречена Единица. Тази Единица наричаме Бог. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има нещо подобно между Бога и нас, но Бог не прилича на нас. Подобни сме на Бога в това, че можем да мислим, да чувствуваме, да обичаме като Него. Ние можем да бъдем правдиви, истинолюбиви, като Него. В това седи подобието ни с Бога, а не в нашия външен образ: лице, очи, уши, уста. Лицето на човека е неговият капитал в обръщение. Лицето показва, какво може да извърши човек на физическия свят, доколко може да издържи в

чувствения свят. Главата, мозъкът показва, какво може човек да извърши с мисълта си в умствения свят. Велика наука се крие в човешкото лице и човешката глава. Разумни сили, разумни закони са участвували при създаването на това лице и на тази глава. Тепърва трябва да изучаваме тази наука. Тя ще ни даде онези блага, които са необходими за нашето развитие. Човек иска да бъде здрав, но здравето е във връзка с тялото. Как можеш да бъдеш здрав, ако не знаеш законите, по които тялото е създадено? Искаш да бъдеш щастлив. Щастието е във връзка с чувствата, със сърцето на човека. Как ще бъдеш щастлив, ако не знаеш законите, които управляват твоето сърце? Човек иска да бъде силен. Силата е в зависимост от човешкия ум. Как ще бъдеш силен, ако не знаеш условията при, които умът се проявява? Дето има сила, там има ум; дето няма сила, там умът отсъствува. Умният човек е силен. Силата на ума не подразбира грубата, физическа сила. Може ли да се нарече силен камъкът, който се търкаля по наклон и удря, де кого срещне на пътя? Това не е съзнателна проява на някаква сила. Зад камъка се крие някаква причина, която го е заставила да се търкаля. Този камък е откъртен от някоя канара чрез динамит, и под влиянието на тази сила той ще се търкаля надолу, докато срещне някакво препятствие. От резултатите на проявените сили ние съдим за интелигентността на причините, които са ги предизвикали. От търкалянето на камъните по наклона, ученият вижда, че и те не се движат произволно. Всеки камък изминава известен път и взима известно направление според тласъка, който му е даден. Движението на камъка е несъзнателно, но онзи, който му е дал посоката, е съзнателно, разумно същество.

Като наблюдават природата, хората намират, че камъните са разхвърляни, и казват, че в нея съществува известен безпорядък. Донякъде това е вярно, обаче, още по-вярно е, че такъв безпорядък, такава разхвърляност съществува и в човешкия живот. Като ставате сутрин казвате: Какво ще правя днес? Чудите се, какво да правите, а не знаете, че точно определено е, каква работа трябва да свършите

през деня. Точно определено е каква посока на движение трябва да предприемете този ден. Спите, ставате, без да знаете, каква работа трябва да свършите по време на сън, и каква – през деня. Вечер, като спите, вие отивате на аудиенция при разумните същества в невидимия свят да дадете отчет, какво сте свършили през деня, и да ви дадат от там програма за работата, която трябва да свършите на другия ден. Обаче, ставате сутрин и не помните, каква работа ви е дадена. Защо не помните? Като се връщате от онзи свят, по пътя виждате тук-там кръчми, отбивате се ту в една, ту в друга, пийнете си по една.две чашки винце, и като станете сутринта, нищо не помните. Казвате, че сте сънували нещо, но всичко сте забравили. Защо? – Понеже не сте изтрезнели както трябва. Направили сте някаква погрешка някъде и ви пукнали главата. Не е позволено на ученика да пие, да губи своята трезвост. Трезви трябва да бъдете!

Следователно, като се връщате от онзи свят, не трябва да се отбивате никъде. Ще се върнете право в дома си и ще започнете работата, която ви е определена. Щом сте трезви, вие ще помните, каква е програмата ви за деня. Казано е: ”Достатъчно е злото на деня.” Наистина, ако вечер не отивате в духовния свят да поучите директива за работата ви през деня, да приемете добрите съвети на вашите по-големи братя, вие не бихте могли един ден да прекарате на земята. Следователно, красивото в съня се заключава в посещението, което правим вечер на своя дом и връщането ни сутрин на земята в пансиона, в който сме изпратени да учим и да прилагаме знанието си. Всяка вечер човек отива в онзи свят, сутрин се връща оттам, и въпреки това отрича неговото съществуване. Защо го отрича?

”Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде на яве.” Значи, всеки трябва да отиде при Отца си, Който вижда в тайно. И като изпълни Неговата воля на земята, Той ще му въздаде на яве. В какво седи Неговото въздаване? Който върши волята Божия, той ще бъде здрав, умът му ще бъде на място, хората ще го обичат. Не върши ли волята Божия, ще дойдат за него кармически, икономически лоши

условия и т.н. Като не знаят причината за всичко това, хората се оправдават с лошите условия на живота, с лошо наследство и т.н. Всичко лошо може да се измени, при условие, човек да върши волята на Отца си и да Го слуша. Ако слушате Отца си, Който вижда в тайно и въздава на яве, всичко ще се превърне за добро.

Съвременните религиозни вярват, че като умрат, тогава ще отидат на онзи свят да видят, какво става там. Чудна философия! Да чакат да умрат, да ги погребват, да ги опяват, да им носят жито на гробищата, и след това да се надяват да отидат в онзи свят да проверят истината. Тежко на онзи, на когото жито трябва да носят на гроба! Остане ли да очаквате на хората, вашата работа е свършена. Вие ще гладувате там, ще страдате, главата ви ще види и ще пати. Ще кажете, че искате да знаете истината. Коя истина искате да знаете? Има два вида истина: истина на лъжата и абсолютна истина. Понякога и като лъже, човек пак говори истината.

Във времето на един от турските султани живял един прочут мукалитин, който могъл да стъкмява различни лъжи, но така майсторски, че всеки вярвал в лъжите му. Един ден султанът го извикал при себе си и му казал: Кажи една лъжа! – Не мога, зарекъл съм се вече никога да не говоря лъжи. Като се разговаряли върху различни въпроси, мукалитинът се обърнал към султана с думите: Султан ефенди, имам една голяма молба към Вас. Вчера баща ми се помина, трябват ми 500 лири за погребение. – Ще ги върнеш ли? – Непременно ще ги върна. Сега нямам пет пари в джоба си да изпълня последния дълг към баща си. Султанът го съжалил и заповядал на секретаря си да му даде 500 лири. Като взел парите, мукалитинът казал на султана: Много благодаря за парите, които ми дадохте, но не се надявайте да ги получите назад. Те са възнаграждение за последната лъжа, която ви казах. Вие искахте да Ви кажа една лъжа. Аз ви казах вече, а сега Ви казвам истината, че излъгах. Баща ми не е умрял. Така постъпват много от съвременните хора. Те говорят лъжи, вършат престъпления и после завеждат дела едни против други да се

докаже истината. Какво се ползувате, ако в съдилището се докаже, че някой извършил престъпление?

Като разглеждаме живота от тази страна, намираме, че той не представя нищо друго, освен забавления. Приятни са забавленията, но какво допринасят те в света? Актьорът играе на сцената, представя чужда роля. Какво допринася на хората играта на този актьор? Приятно е да отидеш на театър, но в живота има нещо по-важно от игрите на актьорите. Животът не е представление, не е театър. При това, представленията се дават предимно вечер, а човек трябва да разбира възможностите на деня. Всеки ден предвижда известни възможности. Щом намери възможностите на един ден само, човек започва да мисли и да чувства така, както никога не е мислил и чувствувал. Само при това положение той може да си каже: "Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве."

Като се намерят в затруднение, хората търсят помощ отвън, очакват отвън да дойде някой да им помогне. Кой може да помага повече от Онзи, Който е създал света? За да получите Неговата помощ, вие трябва да влезете във връзка с Него. За да създадете тази връзка, вие трябва да изучавате себе си, да изучавате всичко, каквото ви е дадено. Преди всичко на човека е дадено тяло, което той трябва да изучава. Ако имате някакъв физически дефект, болят ви, например, глава, гърди, стомах, крак, вие трябва да изучавате причините на своя дефект, болката, която изпитвате. Ако стомахът, или коремът ви боли, това показва, че във вашия физически живот има нещо дисхармонично. Ако главата ви боли, в умствения ви свят е настъпила някаква дисхармония, вследствие на което не можете правилно да мислите. Какво трябва да направите тогава? Вие трябва да възстановите отношенията си между физическия и умствения си живот. Трябва да знаете, как да избирате храната си, как да се обхождате с хората. Главоболието се предизвиква от две противоречиви мисли в човека, а коремоболието – от две противоречиви чувства. Туберкулозата се предизвиква от сблъскване

на противоположни мисли и чувства в човека. Всеки може да заболее от туберкулоза, особено младият човек. Млад момък обича една мома, въздиша по нея. Тя му казва, че не го обича, и че не иска да го види. Той се отчае, започва да линее, да чезне, докато един ден заболее. Щом тя му каже, че не го обича, и той да и каже: И аз не те обичам. Когато момата не обича младия момък, тя не върви с него по права линия, но в движението си описва крива линия, окръжност. За да не изпадне в отчаяние и да заболее, момъкът трябва да потърси своя полюс в тази крива линия и да се поляризира, т.е да трансформира състоянието си.

Какво правят младите моми и момци, когато възлюбеният, или възлюбената не отговарят със своята любов? Те веднага се отчайват и са готови да се самоубият. Защо момата и момъкът решават въпроса със самоубийство? Когато момъкът откаже на някоя мома, тя иска да се самоубие, за да може после, когато същият момък се ожени за друга, тя да се прероди в тяхното семейство, като негово дете. Същата причина може да застави момъкът да се самоубие. Обаче, това е едно обяснение само. Има ред причини още за самоубийството на млади моми и момци. Ако е умен, момъкът никога няма да стане причина за самоубийството на някоя мома. Той знае, че според закона за ликвидиране на кармата, след убийството си, момата може да се роди като негово дете. Не е желателно този начин за ликвидиране на кармически отношения.

Научни ли са тези неща? Това са научни твърдения, аксиоми. Това може да се провери навсякъде в живота. Чувате, че еди-кой си ваш познат заминал за онзи свят. След известно време някъде се ражда дете, със същия характер, със същите качества и прояви, със същите черти, каквито имал вашия познат, който заминал преди години за онзи свят.

Една госпожа, наша позната, имаше малко момиченце, на шест години, което заболя и умря. Майката плака дълго време за него, но няколко години след смъртта му се роди друго момиченце. Като

виждало майка си да плаче, момиченцето и казвало: Мамо, не плачи за моята сестричка. Аз съм същата, която по-рано заминах и сега пак се преродих между вас. Второто момиченце порасна, свърши гимназия, стана мома. Вие ще се усъмните, ще питате, дали това момиченце говори истината. Ако ви кажа, че говори, или не говори истината, вие как ще я проверите? – Може ли човек с ума си да приеме тези неща? Не са ли това някакви въображаеми теории? – От човека зависи да приеме, или да отрече истината. Разумният разбира законите и вярва в тях. Не е въпрос само да кажете на човека, че е смахнат и не разбира нещата. Умният трябва да вземе положението на учител и да учи глупавия. Той трябва да му покаже пътя, по който да върви, а не само да казва, че е на крив път. Лесно е да се каже нещо, но то трябва да бъде обосновано. Казвате, че носът на еди-кого си бил дълъг. Какво показва дългият нос? Ще кажете, че дългият нос определя интелигентността на човека. По носа се познава, дали някой човек е умен, или не. Не, умът не се определя само от дължината на носа. Носът има известни възвишения, известна широчина и дебелина, които също трябва да се вземат пред вид, като се определя интелигентността на човека. Изобщо, интелигентността на човека е написана на много места по неговото лице, но трябва да разбирате написаното. Като погледнете лицето на гениалния писател, поет, музикант, вие веднага можете да кажете, каква ще бъде неговата музика, каква ще бъде неговата поезия. Това може да познае само онзи, който разбира писаното върху човешкото лице. Сократ, например, нямаше красив, правилен нос. С този нос той създаде философия, но не можа да стане поет и музикант. В него нямаше музика и поезия. Обаче, Сократ имаше един ученик, Платон, който беше музикален. След отравянето на Сократа, Платон продължи неговата работа. В Платона живееше Сократ, и по този начин взаимно се допълваха, образуваха нещо хармонично. В едно тяло живееха и двамата, но Сократ беше невидим. Те заедно създадоха философията на Платона. Такова общение между душите имаме и след

възкресението на Христа. Често Христовият Дух влизаше в Павла, и тогава Павел пишеше посланията. Платон никъде не е казал, че Сократ живее в него, но Павел казваше: ”Не живея сега аз, но Христос живее в мене.” На това, именно, се дължи силата на Павла. Ще кажете, че Христос не е бил учен. Четете посланията на Павла, да видите, какво дълбоко разбиране е имал Той за живота.

Съвременните материалисти не приемат съжителството на душите, защото те признават съществуването само на ума, на сърцето, донякъде и на духа, а душата съвършено отричат. В ума се включват ред способности, които, ако са добре развити, определят дали даден човек е умен. Човек може да има ум, без да е музикален, без да е поет, без да е философ. Умен човек е този, в който са развити онези умствени способности, необходими за неговото сегашно развитие. При това в човешкия мозък съществуват много центрове, свързани с проявата на известни чувства. Например, моралните чувства на човека се намират на горната част на главата. Те се огряват от лъчите на Божествената светлина. С изправянето си, със стоенето прав на краката си, човек приема повече светлинна енергия, която отправя към моралните си чувства, и по този начин се отдалечава от животинското си състояние. В животните, обаче, светлината пада повече върху онези части на тялото им, дето се намират техните инстинкти, вследствие на което те се развиват повече за сметка на моралните им чувства. Наистина, животните нямат морал. Следователно, увлеченията не са присъщи на човека, но на животинското в него. Колкото по-добре са развити моралните чувства в човека, топкова по-добре се развива неговият ум. Колкото по-слабо са развити моралните чувства в човека, толкова по-малки са възможностите за развитието на неговия ум. Моралните чувства придават устойчивост на човешкия характер. Понякога човек мисли морално, а не чувства и не постъпва морално.

Двама светии живели 20 години в пустинята, дето прекарвали в пост и молитва, в работа върху себе си. Те мислили, че придобили

вече голяма чистота и святост и решили да слязат заедно в града, да изпитат силата си, да видят, докъде са стигнали. Като пробен камък за своята чистота и святост, те взели с ръцете си по една малка топка сняг и си казали: Ако топката сняг се стопи в ръката ни, или я изгубим при някакъв случай, това значи, че не сме постигнали много нещо. Като вървели из града, те срещнали няколко млади, красиви моми. Първият светия веднага изпуснал снежната топка от ръката си, но се навел да я вземе. Вторият светия се захласнал в една от красивите моми и изпуснал снежната топка от ръката си. Като се сетил да погледне към снега в ръката си, било късно вече. Ръката му била празна. Върнал се да го търси, но не могъл да го намери. Де е лошото сега? Де е грехът? Грехът не седи в поглеждането на красивата мома, а в това, че снежната топка паднала от ръката на светията. Топката сняг представя идеала на светията. Какъв светия, какъв човек, бил той мъж или жена, е този, който изгубва своята топка сняг? Каква жена е тази, която се захласва в един мъж? Какъв мъж е този, който се захласва в една жена? Мъжът има право да гледа жената, но той трябва да държи снежната топка в ръката си. И жената има право да гледа мъжа, но да държи снежната топка в ръката си. Някой се хвали, че е чист. Нека при слизането си от планината вземе топка сняг в ръката си и да слезе с нея в града, за да опита своята чистота. Ако снегът не падне от ръката му и не се изгуби, нито стопи, той е чист. Гледай красивата мома, но здраво дръж снежната топка в ръката си. Тази е мярката за чистотата. Когато видите, че някой човек изпуща топката сняг от ръката си, вие знаете вече, какво може да стане от него.

И тъй, ще знаете, че при слизането на човека от невидимия свят, дадена му е в ръката снежна топка, с която трябва да работи през целия си живот. Като се върне в невидимия свят, веднага ще погледнат, държи ли топката в ръката си, или я изгубил. Ако я изгубил, или стопил, той ще почне да се извинява, че условията на неговия живот били тежки, че нещастия го сполетели, че се захласнал

някъде и т.н. Колкото и както да се оправдава, всичко е напразно. След като те изслушат внимателно, ще ти кажат: Сега пак ще се върнеш в пустинята, дето отново ще прекараш 20 години в пост и молитва, – на покаяние. След това ще вземеш една снежна топка в ръката си и ще слезеш в града да видиш, какво си придобил. Но тогава ще държиш топката с двете си ръце. Като срещнете някоя красива мома, вие ще се усмихнете само и ще си заминете. Ако момата ви запита, защо се смеете, ще и кажете: Едно време ти ме излъга. Аз се захласнах подир тебе и загубих снежната си топка. Днес имам опитност, не се лъжа вече. Мога да те погледна, но снежната топка ще държа здраво в ръката си.

Като слушате тези неща, ще кажете, че искате да ви се говорят сериозни работи. Кои неща са сериозни? Сериозни са тия неща, които са свързани с вътрешната чистота на човека. Вътрешно чист е онзи, който знае, какво върши. И всяко нещо, което върши, е съзнателен процес за него. Като се смее, той знае, защо се смее; като яде, знае, защо яде; като се моли, знае, защо се моли; като чете, знае, защо чете. Чистият знае, защо има глава, защо има гърди, защо има ръце, крака и т.н. Той знае, че има глава, за да мисли право; има гърди, за да бъде смел, решителен; има ръце, за да работи с тях, да свърши някаква работа. И като свърши нещо, да мълчи. В това отношение птиците са научили закона на мълчанието. Мълчанието освобождава човешките добродетели от изкушение. Разумният човек никога не се поставя на изкушение. Защо? – Защото той мисли, той е смел, той знае да мълчи. Който е научил закона на мълчанието, той разбира живота. Той знае, че в света съществува разумност, която превръща всичко на добро. Каквото и да изгуби, мълчаливият е доволен. Когато учителят преподава, учениците трябва да слушат и да мълчат. Докато учителят преподава, учениците мислят. Щом преподаването се свърши, учениците имат право да разискват. Значи, определено е, кога човек трябва да говори, и кога трябва да мълчи. Когато мълчи, той слуша. Мълчанието е свързано със слушането.

Христос казва: ”И Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве.” Всеки трябва да знае, че колкото и да е малко онова, което е вложено в него, то е истинско, то е неизменно. Това трябва да бъде за вас аксиома. Защо трябва да ви се доказва, че имате ум, сърце, душа и дух? В тези неща вие не трябва да се разколебавате нито за момент. Човек не трябва да се разколебава в убежденията си. Какво виждаме в живота? Като остареят, някои хора започват да се разколебават в убежденията си. Те съжаляват, е са изгубили младините си, че не са живели, както трябва. Ако старият на старини се разколебава в убежденията си, той не е имал никакви убеждения. Какво излиза тогава? Младият иска да живее като стария. Старият пък съжалява, че не е живял като младия, иска да живее като него. Според мене, младият трябва да живее като млад, и старият трябва да живее като стар. Младите хора не трябва преждевременно да остаряват; старите хора не трябва да съжаляват, че не са млади. Щом остарее, човек трябва да разреши въпросите на живота по друг начин – чрез закона на мъдростта. Старият може да се подмлади по закона на мъдростта, а не по закона на любовта. Да си намери средство за подмладяване, това значи, да си намери еликсирът на живота, който са търсили учените още в древността, който търсят и днес. Достатъчно е старият човек да вземе една капка от еликсира на живота, за да стане моментално млад: брадата му ще падне, бръчките на лицето му ще изчезнат, тялото му ще се изправи. Като видят този млад човек, на 21 години, всички ще се чудят, къде отиде старият. Старият се е подмладил по закона на мъдростта. Подмладяване може да става и по закона на любовта, но той е друг път, друг начин. Ако си остарял по причина на това, че си иждивил любовта си, ти не можеш да се подмладиш по закона на любовта. Ти ще проявиш своята мъдрост и ще се подмладиш по закона на мъдростта. Ако си остарял по причина на това, че си живял с истината, по същия закон ще се подмладиш. Следователно, всеки човек ще намери възможностите за своето подмладяване в пътя, по който е минал.

Сега аз говоря за възможности, които още днес ни се откриват, а не в бъдеще. Някой се оплаква, че остарял, че главата му побеляла от учение. Този човек не подозира даже, че има възможност за подмладяване. От него се изисква да работи, да види, по кой закон може да се подмлади. – Кога ще стане това? – Ще почакаш малко. – Глух съм, отвори ушите ми. – Ще почакаш малко. – Сляп съм, отвори очите ми. – Ще почакаш малко. – Сърцето ми е закоравяло, смекчи го малко. – Ще почакаш. Върви смело в правия път и ще намериш разрешение на въпросите, които те интересуват. Този път ще намерите законите, с които ще можете да отворите ушите си, очите си, да смекчите сърцето си. Това може да стане в един момент, може да стане и след години. Всичко е възможно за онзи, който знае законите. Христос взе малко кал, направи кашичка със слюнката си, намаза с нея очите на слепия, и той прогледна. Христос не отвори очите на всички слепи, а само на едного. Защо? – Причини има за това. Цяла история се разправя за слепия, на когото Христос отворил очите. Христос излекувал жената, която боледувала 12 години. Той излекувал момчето на стотника, а Лазара възкреси. Които разбират законите, те знаят, че всички чудеса, които Христос извърши, не са произволни. Те почиват на разумни закони. Има дълбоки вътрешни причини, заради които Христос е помогнал на неколцина, а не на всички страдащи. Христос казва за себе си: "Както ме е научил Отец, така правя."

В днешната беседа ви се дават условия, които трябва да използувате разумно. Когато отивате на екскурзия, дават ви се условия да дишате чист, свеж въздух. Ако можете да използувате тези условия разумно, вие ще се радвате цял живот от това, което сте придобили. Един ден разумно използуван носи благоприятни условия за цял живот. Един ден неразумно използуван, разваля добрите условия за цял живот. Представете си, че слизате от един висок планински връх, но бързате, искате в няколко минути да слезете в подножието на планината. Обаче, дрехата ви се закачва на

един камък, вие падате и счупвате крака си така, че цял живот оставате инвалид. Ето, как с една неразумна постъпка, вие се осакатявате за цял живот. Не можете ли да слизате спокойно, бавно? Повече време щяхте да употребите докато слезете долу, но поне здрав щяхте да останете.

Съвременните хора търсят правият път, за да стигнат по-скоро на определената цел. Те не знаят, че правият път не е всякога най-добър. Пък и силите в природата не вървят всякога по прави линии. Електричеството, например, върви по прави линии. Често линиите, които електричеството образува, са много своеобразни. Енергиите на електричеството и магнетизма се направляват от разумни същества, които имат пред вид благото на цялото човечество, както и на целия органически свят. Обаче, тия два вида енергии, на електричеството и на магнетизма, са различават едни от други. Енергиите на магнетизма вървят по криви линии, които се извиват спиралообразно и развиват топлина. До голяма степен нашето здраве се дължи на магнетичните енергии, които текат в организма. Електрическите енергии вървят повече по прави линии. Изсушаването на организма се дължи на електричеството, което се събира понякога в голямо количество. Човек трябва да разбира законите, за да може да се справи с излишното количество от електричество и магнетизъм в тялото си. Електричеството и магнетизмът са сили, които действуват във вътрешността на организма. Светлината и топлината действуват отвън. Тези сили се взаимно поляризират, но човек трябва да познава законите, по които те се движат, за да може съзнателно да ги трансформира.

Всеки християнин, или ученик на Христовото учение, трябва да разбира своя организъм, да знае, какви сили действуват в него. Същевременно той трябва да знае законите и методите, чрез които да трансформира състоянията си. За тази цел той се нуждае от положителна наука. Всяка вечер, преди да си легне, тай трябва да прегледа състоянието на своите мисли и чувства, и ако намери

някаква неизправност в тях, да приложи известен метод, чрез който да ги хармонизира. Ако чувствата и желанията на човека не се задоволят, той става неврастеник. Като направите опит в това направление, ще се уверите в казаното. Поставете някакво препятствие при реализиране на някои стремежи и желания на човека, и ще видите, че в скоро време той ще стане неврастеник. Махнете препятствието в неговия път, и неврастенията ще изчезне. Ако пък оставите човека да се пресити в своите чувства и желания, в него ще се явят особени отрицателни състояния. Следователно, както в незадоволяването на чувствата, така и в пресищането им, човек е изложен на опасности. За да не изпадне в това положение, той трябва да намери онова естествено отношение между сърцето и ума, което да хармонизира неговите състояния. Това значи, да дойде човек до Божественото начало в себе си. За да дойде до това начало, от него се иска не само да вярва в Първата Причина, но и да има готовност в себе си всеки момент да върши нещо, заради Нея. Великият не иска от нас нищо, но щом живее в нас, Той има желание да ни събуди, да ни направи сътрудници с Него във великото дело, което сега се твори. Ако не вземем участие в това велико дело, от нас нищо не може да излезе. Следователно, да работим за себе си, да работим и за Великия, Който вижда в тайно и ще ни въздаде на яве.

Това е велика истина, която всеки момент можете да проверите. Вярвайте в Божественото начало в себе си без никакво съмнение, и каквото търсите, ще постигнете. Дразните се нещо. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще се въздържам. Не ви се учи. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще уча. Имате да взимате от някъде пари. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще простя дълга на своя ближен. Ако можете да простите дълга на ближния си, заради любовта си към Онзи, Който живее във вас, Той ще ви посочи да отидете на някъде, дето дядо ви е заровил гърне със злато. Ще намерите парите, ще ги вземете, и по този начин ще бъдете задоволени от две страни: от една страна ще запазите добрите

отношения с брата си, а от друга страна ще ви се въздаде десетократно. Какво ще спечелите, ако дадете под съд своя ближен? Ще го осъдите да лежи в затвор няколко години. Какво ще спечелите с това? Нищо няма да спечелите. А тъй, като намерите гърнето с парите, които дядо ви е заровил в земята, ще бъдете доволни и в благодарност на това ще дадете угощение, на което ще поканите и своя длъжник. Ако сте месоядец, угощението ще бъде от местна храна; ако сте вегетарианец, угощението ще бъде изключително от вегетариански храни. Според мене, истински вегетарианец е онзи, който никога не се съблазнява от месото, в широк смисъл на думата. Някой е вегетарианец, но рибата го привлича. Защо? – Защото рибата има особена магнетична сила, от която човешкият организъм се нуждае. Същата магнетична сила се намира и в растенията, даже в по-голямо количество, отколкото в рибите. При изключителни случаи човек може да яде риба – няма нищо престъпно в това. За предпочитане е рибата да живее в човека, отколкото човек в рибата. Как може човек да живее в рибата? Представете си, че някой се отчае от живота и се хвърли в морето, дето го изяждат големите риби. Не живее ли той в рибата? Всичко, което Бог е създал, е чисто.

"Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве. " "Ще ти се въздаде." Кога? Когато вършиш всичко заради Него. Този е пътят, по който трябва да вървите. Този път е здравословен. Той е път на любовта, път на светлината, път на истината. Този път ще освободи хората от всички мъчнотии, в които сега живеят. Мъчнотиите ще се разрешат сами по себе си, и тогава всички хора ще се убедят, че няма невъзможни неща в света. Кога няма невъзможни неща? Когато хората вървят в пътя на любовта. Казва пророкът: "И заключи Бог небето; три години не падна дъжд в Израил." Това показва, че Бог управлява света. Всички закони, всички войни, глад, сиромашия, плодородие, земетресения се дължат на великата разумност в света. Тази разумност работи и управлява целия свят. Ако хората работят в хармония с тази разумност, и животът им ще се оправи.

Сега ние не искаме да се наложим на хората да вярват в това, което казваме. Те сами ще проверят думите ми. Ние не сме за онези вярвания, които се налагат на хората. Ние не сме за онзи ред и порядък, който се налага на хората. Всичко, което се налага, не е Божествено. Божественият ред и порядък е общ за всички. Човешките блага засягат само част от хората. Божествените блага засягат всички хора, всички живи същества. Когато пали огън, човек го запалва само за себе си. Бог запалва огъня за всички. Човешкото дава подтик само на едно нещо. Божественото дава подтик на всичко. То едновременно дава подтик и на ума, и на сърцето, и на волята в човека.

"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Нека тази мисъл остане в съзнанието ви. Вечер, когато лягате да спите, вие отивате в невидимия свят да учите. Там ви преподават уроци, казват ви много неща, които трябва да помните. Като ставате сутрин, направете малко усилие, да си спомните, какво ви е казано. Ако не можете да си спомните, това показва, че или съзнанието ви не е било будно, или паметта ви е отслабнала. Щом паметта ви е отслабнала, работете върху нея, да я засилите. Колкото по-малко се безпокоите, толкова по-голямо самообладание ще имате. Самообладанието е във връзка с вярата.

Като говорим за Бога, ние имаме пред вид Живия Бог, Който живее в нас. Ние трябва да ходим в Неговия път, по Неговия ум и вършим всичко заради Него. Само по този начин ще се освободим от противоречията на живота. Съвременните хора се натъкват на противоречия, защото имат много богове. Тия богове внасят раздвояване в умовете им, вследствие на което те се измъчват едни други. Интересите на тия хора се сблъскват и те се отнасят помежду си като врагове. Когато някой беден дойде при вас и ви каже искрено, че е гладен, че се нуждае от нещо, приемете го като брат. Когато хората дойдат до съзнание да виждат в лицето на човека свой брат, всички мъчнотии в живота ще изчезнат. Ако хората не дойдат до това съзнание, насилието все още ще продължава да се прилага. Обаче,

насилието не решава въпросите. Само любовта, мъдростта и истината са в състояние да оправят света. Те представят път, по който хората трябва да вървят.

”Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве.” Вървете в пътя на любовта, на мъдростта, на истината, за да може вашият Отец да ви въздаде на яве. Да ви въздаде на яве, това значи да бъдете здрави, умни, любещи, доволни. Каквото пожелаете, ще имате. Щом имате всичко, ще любите всичко.

”Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве.”

Неделна беседа от Учителя, държана на 12 май, 1929 г. София – Изгрев

ГОЛЯМОТО БЛАГО

„За то е позволено да прави някой добро съботен ден." (Матея 12:12)

На кого е позволено да прави добро? – На човека е позволено да прави добро, а не на животните. Да прави добро – това е привилегия, дадена само на човека. На кого е позволено да учи? – На човека. – На кого е позволено да изучава небето? – На учения, на вещия астроном, който разполага с ред пособия и инструменти. Всички пособия, всички инструменти, които правят хората учени, са механически. В това отношение, съвременната техника, съвременната наука и култура са резултат на човешкия дух. Когато изучавате природата, ще забележите два вида подтици: вътрешен, абсолютен подтик, който се изявява във всички органически същества без изключение. Вторият вид подтик е наречен относителен. Той е различен в различните същества. Съвременната култура и наука са резултат на относителни подтици. Затова казваме, че съвременната наука е относителна, а не абсолютна. Абсолютната наука разполага със съвършено различни пособия от тия на относителната наука. Човекът на абсолютната наука има съвършено различни разбирания от този на относителната наука.

Какво нещо е абсолютната истина? Какво представя абсолютният морал? Досега, нито в миналата култура, нито в настоящата се е намерил учен, който да определи, какво нещо е абсолютната истина. Когато дойде въпрос до вселената, някои учени се произнасят, че вселената е безпределна, безгранична. Как са дошли до това заключение? Коя е мярката, с която сравняват вселената? Ако нямат никаква мярка, с която да сравняват вселената, техните твърдения за нея са празни думи. Това показва, че учените често си служат с

относителни истини, като с абсолютни и с това пречат за разбиране на истината. Всъщност, когато истината се предаде в проста форма, тя става достъпна за всички. Затова, когато се говори за вечен, за абсолютен живот или за абсолютна истина, всякога се разбира онзи живот или онази истина, която е еднакво достъпна за всички хора, безразлично дали са учени или прости. В абсолютния живот всички живи същества, без изключение, са културни. В този живот и конят, и човекът еднакво разбират нещата. Ако би могъл да говори, конят би предал нещата по същия начин, както и човекът. Разликата щеше да бъде само в това, че човекът щеше да живее като човек, а конят – като кон, но те щяха напълно да се разбират, защото имат нужда един от друг.

Една относителна истина е следната: човек може да бъде независим, да не се влияе от никого. Това е вярно само за онзи, който не разбира отношенията между живите същества. Който поддържа тази истина, той е способен да пее само на три тона. Има певци, които пеят и на четири, и на пет, и на осем тона, но те са все още обикновени певци. Човек може да пее и в четири и половина октави. Обаче, досега никой не е достигнал такъв регистър на гласа си. Най-голям регистър на гласа е достигнала досега само Аделина Пати. Нейният глас се е движел в един регистър от три и половина октави. Тя е взимала три тона по-високо от цигулката. Човешкият глас няма да спре само до четири и половина октави. Новите научни изследвания са доказали, че в мозъка на човека има един център на музиката, който разполага с 35 хиляди тона, подобни на клавишите в пианото. Някои пиана имат повече клавиши, а други – по-малко. Това зависи от системата и качеството на пианото. Същото може да се каже и за човека. Някои духови инструменти, някои органи разполагат с регистър от четири октави. Обаче, има органи, наречени от англичаните „бебе-орган," който може да се тури в сандък и да го пренасяте, където искате.

„Позволено е на човека да прави добро." Единственото нещо, което определя човека като свободно същество, е позволението да прави той добро. – Съвременните хора постоянно говорят, че не трябва да се прави добро. Кога са правили хората добро, че трябва да се въздържат да правят добро? Могат да се приведат ред доказателства, чрез които да се убедят хората, че правенето на добро е от най-скорошен произход. Като проследите времето от създаването на света до днес, ще видите, че навсякъде е съществувал и съществува паразитизма: едни същества живеят за сметка на други. Никое същество не е свободно. Добро може да се прави само при свобода. Само свободният човек може да прави добро. Едно време, когато земята, слънцето и другите небесни светила се създавали, огънят използвал всичките материали за себе си. Когато огънят спрял своята деятелност, образувала се е земната кора, върху която се наплодили безброй органически същества. Тези същества били родени от огъня, вследствие на което приличали на него. Ако огънят днес престане да съществува, с него заедно ще изчезнат всички органически същества. Това е много естествено. Огънят е техен баща. Щом бащата изчезне, и децата изчезват. Значи, дето има живот, там има огън, носител на топлина и светлина.

„За то е позволено някой да прави добро съботен ден." Да бъде човек добър, да прави добро, това значи, да проявява своята разумност, да живее разумно. Доброто в широк смисъл подразбира изявление на разумния живот. За да дойдат хората до доброто, до разумния живот, в помощ им иде злото. В това отношение злото не е нищо друго, освен ограничения, закони, които съзнателно работят върху човешкото съзнание, да го пробудят, да му покажат, че е в крив път. Осъзнае ли това, човек лесно може да се върне в правия път, да прояви своята разумност. Докато е в кривия път, той всякога ще мисли, че може да живее, както иска и както разбира. – Не, човек не може да живее, както иска. Впрочем, човек може да живее, както иска, но той неизбежно ще носи последствията на своя живот. Всеки може

да си хапне прасенце, но в това прасенце се крият такива елементи, такива вещества, които един ден ще се отразят вредно върху човешкия организъм. Каква полза имате от това прасе? Следователно, всеки може да яде и кокошка, и агънце, и прасенце, но един ден ще изпита последствията на онези вредни елементи, които се крият в месото на тия животни.

Следователно, човек не може да яде безразборно всякаква храна, нито може да яде храна, приготвена от кого и да е. Поставяйте на опит всяко ядене, сготвено от гостилничар, или от кого и да е. Яжте само това, което вие сами сте сготвили. Първо опитайте, а после яжте. Който иска да бъде здрав, той трябва да прави избор на храните. Който иска да бъде здрав, той трябва да изпитва гостилничарите, той трябва да изпитва характера на хората, които му дават да яде. Много гостилничари са подобни на модерните дами. Отивате в дома на някоя съвременна дама, гледате я черничка на лице, естествена. Щом я видите на улицата, не я познавате: лицето ѝ набелено, червисано. Да, но това белило и червило разяждат кожата. Такова нещо са и някои от гостилничарите. Днес ви сложат прясно, чисто ядене. На другия ден яденето е смесено с вчерашното. Като остане ядене от вчерашния ден, те го смесват с прясното, турят му подправки, придават му хубав вид и вкус, и вие не можете да познаете, че не е прясно. Докато го ядете, приятно ви е, но щом минат един-два часа, стомахът ви започва да протестира, не е доволен от яденето. Ще кажете, че интересите на гостилничарите са такива, че ги заставят да използуват всички материали. Каквито интереси да имат, по никой начин те не могат да се оправдаят с това, което правят. Те нямат право да смесват вчерашното ядене с днешното и да го продават за прясно. Вчерашното ядене ще стои настрана, и който иска от него, ще знае, какво взима и ще плати по-евтино. Истинският интерес на гостилничаря е да готви добре, да дава на клиентите си всякога здрава и чиста храна. Излъже ли два пъти, на третия т ще го изоставят. Колко пъти може да бъде лъган човек? – Най-много девет пъти.

Числото девет е краен математически предел, до който лъжата може да стигне. Щом дойде до числото десет, лъжата спира. Ако могат да излъжат някого десет пъти, това показва, че той е глупав човек, без никаква култура, без никакви знания. Ако някой може да ви излъже девет пъти, това показва, че имате работа с учен човек, професор, на когото непременно трябва да платите. Щом се опита десети път да ви лъже, вие ще му покажете, че е глупав човек, ще му кажете, че разбирате лъжите му. При това положение той трябва да ви плати.

„Позволено е човек да прави добро." Кога? – На всяко време. Като знаете това, оставете настрана условията, при които сегашният живот се развива. Как се е развивал животът на миналото, как се развива сега в зависимост от вашите мисли, не е важно. Развитието на целокупния живот не зависи от човешките мисли и чувства, нито от неговото съзнание. Развитието на целокупния живот се обуславя от множество разнообразни тела, елементи, от безброй механически, умствени и психически сили от висш характер. Без да мислят, хората казват: Животът е бил всякога такъв, какъвто днес го виждаме. – Това е общо казано. Какъв е животът? Ако запитате богатия, на когото касата е пълна с пари, той ще ви каже, че по-добър живот от сегашния никога не е имало. Ако зададете същия въпрос на бедния, той ще каже, че по-лош живот от сегашния никога не е имало. Защо?– Защото три деня нищо не е ял, стомахът му е празен. Здравият ще каже, че животът е отличен. Болният ще каже, че животът е лош. Изобщо, за онзи, на когото работите са наредени, животът е добър. За онзи, на когото работите не са наредени, животът е лош. Кого ще слушате? Богатите хора са учени, професори, назначени на служба с голяма заплата. Каквото пожелаят, могат да си доставят, пари имат на разположение. Бедните са пак учени хора, кандидати за професори, но още не са назначени на тази служба, вследствие на което нямат пари. Те ходят от врата на врата и търсят работа. На този гостилничар имат да дават, на онзи имат да дават, не могат да платят дълговете си. Те имат знания, имат желание да работят, но пари нямат. Някой

казва: Да имам хлебец, нищо друго не ми трябва. Така се говори само. Като има хлебец, вижда, че и друго му трябва. Той започва да мисли още за много неща: за кокошки, за агънца, за винце. Човек не подозира даже, че много от болестите се дължат на яденето. Някой от съвременните хора казват, че болестите се дължат на много мисъл, на много учене и препоръчват да не се мисли, да не се учи много. Въпрос е, какво мисли човек. Всяка безпокойна, всяка отрицателна и нечиста мисъл трови човека, а възвишената мисъл го повдига и освежава. И апашът мисли, как да обере някого, но това не е права мисъл. И престъпникът мисли, как да убие някого, но това не е истинска мисъл. Апашът, престъпникът си служат с насилие; те употребяват револвер, отрова, нож; те не излизат направо, гърди с гърди срещу онзи, когото искат да нападнат.

Днес материалистите поддържат възгледа, че парите са главният фактор в живота. Вярно е, че парите играят важна роля в съвременния живот, но същевременно те развращават хората. Парите трябва да се впрегнат на работа. За тази цел човек трябва да работи върху себе си, да пречисти своите мисли и чувства. Той трябва да подложи всичко в себе си на щателна дезинфекция. И тогава ще може разумно да се ползува и от парите, и от яденето. Казвате: Ама нали трябва да си поживеем? – И без да казвате това, вие пак живеете. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще живее. Този въпрос е абсолютен, няма какво да се разисква върху него, трябва ли човек да живее, или не. Първото нещо, дадено на човека, е животът. Следователно, да живее или да умре, това не зависи от човека. Човек се ражда и умира, когато не иска. Единствената свобода на човека се заключава в правото му да живее. Човек е свободен да живее. Смъртта пък зависи от някакви външни, или вътрешни причини в човека, които и той сам не подозира. Срещате един търговец-милионер, радвате се, че работите му вървят добре. Чувате един ден, че той фалирал: работите му се объркали, не могъл да изплати дълговете си и понеже не бил в сила да понесе това положение, той се самоубил. Защо се самоубил този

човек?– Защото не разбирал отношенията в живота, не разбирал самия живот. Той е бил роб на външните условия.

Мнозина мислят, че могат да изменят живота си. – Не, животът не може да се измени. Външните условия на живота могат да се изменят, но за да се измени самият живот, изисква се абсолютна разумност. Човек още не разбира живота. Щом не го разбира, той не може и да го измени. Човек не разбира още себе си, той не познава функциите на своя организъм; той не познава своя психически живот. Ето защо, човек трябва да се изучава, да изучава функциите на своя мозък, на своите дробове, на своето сърце, на своя стомах и т.н. Той не познава, какво представя мисълта, какво представя сънят. Говорите, че еди-кой си философ казал нещо за мисълта, за съня, но дали неговата философия е права, не знаете. Обаче, ако влезете в някоя гостилница да се нахраните, след половин или един час най-много, вие ще усетите, дали яденето е чисто, добре приготвено, или не. Стомахът е компетентен към храните. Той разбира качеството на материалите, които гостилничарят е употребил. Гостилничарят пък има условия да прави добро на своите клиенти. Ако гостилничарят е добросъвестен, той ще задоволи своите посетители. След като се храни при него известно време, всеки ще каже: Откак отидох при този гостилничар, почувствувах се по-добре, умът ми се избистри, здравето ми се подобри. Какъв е този гостилничар, от яденето на когото всички посетители се разболяват? Ще дойде някой, ще плати 700 – 800 лв. за ядене, а на лекар ще плати две хиляди лева. Този гостилничар не прави добро на своите посетители. Казано е, обаче: „Позволено е на човека да прави добро."

И тъй, всички хора, млади и стари, учени и прости, се нуждаят от трезва мисъл, която да ги убеди, че е дадена свобода на всеки човек да живее. Не може да живее човек, ако не прави добро. Докато прави добро, човек живее. Щом престане да прави добро, престава и да живее. И да живее по-нататък, той не е господар вече на своя живот. Може ли животът на вълка, на овцата, на кокошката да се нарече

живот? Днес се роди едно агънце, утре го изяждат. Днес снесе кокошката едно яйце, утре хората го изяждат. В това отношение животните са роби на човека. Човек разполага с техния живот, както намира за добре. Единственото същество, което може свободно да живее, това е човекът. Същевременно той носи отговорност за живота на всички други същества. Хората трябва да бъдат разумни, за да изправят отношенията помежду си. Те съставят удове на един общ организъм. Щом е така, те трябва да съзнават, че един и същ закон ги управлява. Когато дойдат до това съзнание, хората ще разберат, че никой човек, никое общество, никой народ няма право да се издигне на гърба на друг човек, на друго общество или на друг народ. Всеки, който се опита да пренебрегне правата на кого и да е, дадени от природата, той сам ще се лиши от условията за живот, или най-малко ще се натъкне на такива нещастия, които ще разрушат всичко, каквото е придобил. Покажете ми един човек, който, откак светът съществува досега, да е запазил онова, което е придобил. И царе, и учени, и философи, и прости, бедни и богати – всички са изгубили и почести, и слава, и знание, и богатство, а в края на краищата и живота си. Какво остава от човека? – Добрият живот. Доброто, истината, любовта, мъдростта, с които човек е живял, остават след него, като образци за подражаване. Когато философът живее според своята философия, тя остава безсмъртна. Когато поезията на поета е в съгласие с неговия живот, тя е безсмъртна. Онази религия само е останала безсмъртна, чиито принципи са съгласни със самия живот. Всичко друго, което писателят, поетът, философът и ученият пишат, без да е съгласно с живота и не може да се приложи, представя изсъхнали листа, капнали вече от дървото. Тези листа неизбежно ще изгният. На тях не може да се разчита.

Като не могат да се справят с мъчнотиите в живота, съвременните хора пожелават да се върнат в миналия живот, понеже намират, че бил по-лек, с по-лесни задачи. Лесно се говори за връщане към миналото, но запитвали ли сте се, възможно ли е

подобно връщане? Възможно ли е водата, която тече по тръбите на канализацията, да се върне назад? – Невъзможно е да се върне тя назад. Следователно, невъзможно е животът да се върне назад. Животът върви само напред. Едно може да иска човек: по-скоро да излезе от тръбите. Колкото по-скоро излезете от тръбите навън, толкова по-скоро ще придобиете свободата си. Докато сте в тръбите, не можете да бъдете свободни. Когато казвате, че сте организирани, това подразбира, че сте влезли вече в тръбите на канализацията. Какво ви очаква след това? – Да излезете вън от тия тръби, да се новородите, да видите Божия свят - изгрялото слънце на деня, светлите звезди вечер, ароматните цветя, сладкопойните птици и хората, които живеят братски помежду си. Излезте от хипнотическото състояние, в което сте попаднали. Вие седите в тръбите на канализацията и все за миналото мислите. Животът в тръбите е живот на миналото. Сегашният живот е вън от тръбите. Като излезете вън и видите изгрялото слънце, чуете говора на хората и пеенето на птиците, ще благодарите, че сте свободни.

„Позволено е на човека да прави добро." Единственото нещо, в което човек има свобода, това е правото му да живее. Въпреки това, съвременните хора отричат това велико благо на човека – животът. Те казват, че човек се ражда, умира и всичко с него се свършва. Според тях, влизането в тръбите, в кюнците на канализацията е живот, а излизането от тръбите – смърт. Да, излизането от тръбите може да се нарече смърт, но смърт на временното, в което човек е живял на земята. При това положение, не е ли по-добре за престъпника, за разбойника, за лъжливия философ, поет и учен да умрат? И те ще се освободят от възможността да грешат, и хората ще се освободят от техните заблуждения. Като излязат от тръбите, поетът, философът, ученият, които са заблуждавали хората, ще хвърлят своите пера на заблуждения и отново ще започнат да пишат. Техните пера ще пишат за истината, за мъдростта и за любовта. Като излезе от тръбите, и владиката ще захвърли своята корона и ще заговори на

хората за истинската религия, за религията на любовта. Господ не търпи лъжите и заблужденията. Когато е създавал човека, когато е създавал народите, Бог имал пред вид съвсем друго нещо. Той не ги е създал да се стремят към величие. В икономиката на Бога човек има съвсем друго предназначение от това, което той сам си е определил. Всеки народ иска да стане велик. Бог ни най-малко не ги е създал да стават велики. Той ги е създал с единствената цел да живеят и да учат. Като живеят и учат добре, Бог ще им даде условия да станат велики, но това ще дойде впоследствие, а не като първа цел. Например, Бог може да изпрати българите на луната, там да образуват свое племе, от никого несмущавани. Там няма да ги безпокоят нито сърби, нито гърци, нито румънци. Те ще бъдат свободни, да правят, каквото искат и да се развиват, както разбират. В Божествения свят за всеки народ са предвидени големи възможности. Едно се иска от човека: Да живее добре. Няма по-красив стремеж за човека от този – да живее добре, разумно и да се развива правилно. Само така човек може да намери онези пътища и съобщения, които да го свържат с великия свят. Иначе, колкото и каквито философи да чете, той всякога ще се намира в света на доброто и на злото. Пазете се от злото в ума си и в сърцето си, а не от външното зло. Никой не може да избегне външното зло. Каквото и да прави, той все ще се натъкне на него. Кой не е пипал крадени пари? Кой не се е обличал с крадени дрехи? Вие плащате за дрехи, които търговецът е крал. Той, без позволение, е взел кожата на животните, или вълната на овцете, обработвал ги е и печелил с тях.

Съвременният свят лежи върху лъжа и престъпления. Цялата земя е пропита с кръвта на хиляди и милиони хора и животни. Земята е пълна с престъпления. Колкото и да работят, растенията се хранят от соковете и елементите на земята, която и до днес още не се е пречистила от кръвта на миналите поколения. Следователно, ние и досега още се храним от престъпленията на миналите поколения. Кръвта на миналите престъпления и до днес още не се е измила от земята. Бацилите на миналите грехове са още на земята. Това е факт.

Ако не беше така, досега вие щяхте да станете светии. Казвате, че Господ ще ви спаси. Как ще ви спаси Господ, когато вие не искате да живеете? Как ще ви спаси Господ, когато вие продавате живота си? Ако не искате да живеете, не мислете, че смъртта туря граници на живота. Преди всичко, вие не знаете, какво нещо е смърт. Всеки трябва да има опитност да познава смъртта. Красив процес е смъртта за онзи, който знае, как да умре. Страшен процес е смъртта за онзи, който не знае, как да умре. Докато не знаеше, как да умре, и за Христа беше страшна смъртта на кръста, но като намери изходния път, смъртта стана за Него красива, лека. Тогава Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си" – и издъхна. Защо трябваше да умре Христос – за свои грехове ли? – Не, Христос трябваше да намери изходния път, да излезе от тръбите на еврейската канализация. И като излезе от тези тръби, той стана свободен. Някои казват, че са свободни. – Не, преди смъртта си никой не е свободен. Така е казал Солон, гръцки философ, на един от древните царе.

„Позволено е на човека да прави добро". Ако не прави добро и не живее, човек не може и да умре. Който може да прави добро и да живее, той може и да умре. Ако егоизмът в човека не може да умре и след това да стане човек, способен за доброто, той не би могъл да живее. Следователно, смъртта подразбира преминаване от едно състояние в друго: егоизмът да се смени с алтруизъм, отрицателната мисъл с положителна, низшето чувство с висше, омразата с любов. Ако тази смяна не може да стане, и доброто не може да влезе в човека. Доброто е условие, при което животът може да се прояви. Любовта пък е онази вътрешна, мощна сила, която дава условия за проява на доброто, което води човека в новия живот. Любовта действува навсякъде в природата и създава условия за нов живот, за нови организми. Сега се създават нови типове. Като започнете от човека и свършите с най-малките същества, всички претърпяват видоизменения. Старите типове ще се запазят, но те ще останат като спомени на миналото, каквото днес представят вълците, мечките,

тигрите, кобрите, акулите и т.н. Природата работи днес усилено, тя изгражда новите форми, новите типове. Всеки, който разбира законите, с които природата работи, ще влезе в новите типове. Който не разбира законите на природата, той ще остане в старите типове. За да се утешат хората, индусите казват, че ще се преродят. Да, ще се преродят, но пак в старите форми. Докато не изплатят кармата си, те няма да влязат в новите форми. Ние казваме на тия хора: Наместо да минавате от тръба в тръба, влезте в новите форми, в новия живот. Това е новораждането, за което Христос говори.

Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Новораждането подразбира раждане на човека от Бога. Докато майки и бащи ви раждат, вие всякога ще грешите. Защо? – Защото и майката, и бащата грешат. Всяка майка се е оженила за любовта на сина си. Всеки баща се е оженил за любовта на дъщеря си. В това седи престъплението на света. Защо бащата и майката не любят своите дъщери и синове без да ги виждат? Да любите само онова, което виждате, това не е любов. Също така не може да се нарече добро онова дело, за което ви е платено да го направите. С пари всеки може да прави добро. Така и конят може да извърши едно добро дело. Ако дадете десет хиляди лева на един човек да пренесе сто килограма злато от едно място на друго, това и конят може да направи. В случая конят е по-добър от човека. Той ще пренесе златото с много по-малко разноски от човека. В икономическо отношение услугата на коня е за предпочитане пред тази на човека.

Това са ред разсъждения за умните хора, да мислят. Мнозина искат да напуснат стария живот и да влязат в новия. За да напуснат стария живот, те трябва да са влезли вече в новия и да живеят според неговите изисквания. Новият живот е живот на реалността. Не е достатъчно само да се говори, че трябва да се откажете от стария живот, но опити се изискват. Някои мислят, че новият живот е животът на онзи свят. – Не, те се заблуждават. Онзи и този свят са едно и също нещо, т.е. на едно и също място. Както рибите и хората

живеят на земята, така и хората живеят на едно и също място със съществата от онзи свят, но различието между рибите, хората и съществата от онзи свят се заключава в съзнанието им. Рибите живеят в най-гъстата материя, вследствие на което имат съвсем различни разбирания от тия на хората. Съществата от оня свят живеят в още по-рядка, по-фина среда от тази, в която хората живеят, вследствие на което те се намират на висока степен на развитие.

Степента на съзнанието на различните същества определя техните възгледи и разбирания за нещата. Например, ученият човек казва, че диаметърът на земята е 12,000 километра. Учената мравка ще даде друга мярка за диаметъра на земята. Учените същества от онзи свят пък ще дадат съвършено друга мярка за диаметъра на земята. Също така учените твърдят, че слънцето е по-голямо от земята. Коя е причината за това? Големината на слънцето се обяснява с разумните, с интелигентните същества, които живеят там. Колкото по-малка е формата на едно тяло, толкова по-неорганизирана е тя; колкото по-неорганизирана е материята на едно тяло, толкова по-неинтелигентна е тя. Една надута гайда, пълна с въздух, не говори още за някаква интелигентност. Интелигентността се определя от съдържанието и от смисъла на нещата. Следователно, големината на телата се определя от тяхната вътрешна разумност. Някои от съвременните учени мислят, че само на земята има живот. Значи, цялата вселена е създадена само за земята. Да се мисли така, това значи да живеят хората в илюзии. Ще излезе тогава, че слънцето свети и отоплява земята, за да могат хората да се мъчат, да се избиват помежду си. Възможно ли е това? – Не, по-скоро може да се предположи, че земята е сцена, на която се представя всичко онова, което хората могат да направят. От всичко, което хората вършат, разумните същества могат да вадят заключение за тяхното развитие. Те разполагат със знание, чрез което могат да ограничат злото. Злото лесно може да се ограничи чрез закона за сгъстяване на материята. Колкото по-гъста става материята, толкова по-мъчно се проявява злото. Когато

материята се сгъстява, злият човек постепенно става по-тежък, вследствие на което не може да се мърда. Представете си, че срещате в гората един стар вълк. Какво е положението на този вълк? Той е подобен на злия човек: едва се движи, уморява, се пъшка; спира се, не вижда нищо. Минава покрай едно стадо овце, минава покрай друго, не ги вижда. Тури очила, пак не вижда, не може да хване нито една овца. Върви, въздиша си и казва; Да бях млад, нямаше да бъде така. Един ден лошите хора ще остареят, ще станат стари вълци. Това значи възмездие. В това отношение природата е безпощадна. Тя прощава всичко, но сгреши ли човек веднъж против живота, който му е дала, той не може вече да избегне от нея. Навсякъде той ще среща нейното навъсено, сърдито лице. Всеки, който се опита да ограничи живота на природата, ще стане на прах. Човек е свободен да върши всичко: да мисли, да чувствува, да действува, да се ражда и умира, да се жени и т.н. Дойде ли, обаче, до живота, който тупти в цялата природа, той няма право да се опълчи срещу него. При най-малкото противодействие на този живот, той ще срещне самата природа. Това значи абсолютна, Божествена правда. Само тази правда дава свобода на човека да живее. Дали човек е поет, писател, художник, богат или беден, прост или учен, за него е важен животът. Най-важният елемент в цялата природа е животът. Щом имаш живота, всичко друго ти е позволено: позволено ти е да правиш добро, позволено ти е да учиш, да работиш, да се развиваш. Какъв човек ще бъдеш, ако, след като си слязъл на земята, след като ти е дадена свобода да живееш, ти се отказваш от живота? Който иска да живее, той трябва да бъде готов да прави добро. Да прави човек добро, това е базата, върху която могат да се разберат мъже и жени, братя и сестри.

„Позволено е на човека да прави добро." Не е достатъчно само да прави добро, но човек трябва да знае какво нещо е доброто. Христос е казал това нещо на своите ученици, а не на обикновените хора, които не искат да слушат и да разбират. Това се отнася и до всички ония, на които съзнанието е пробудено. Следователно, добро могат да правят

само ония, които живеят. Те са добрите хора в света. Които не живеят, те не правят добро, те са лошите хора в света. Добрият човек може да заема и високо, и ниско положение в живота, но навсякъде работи, върши нещо. Вие ще го видите като поет с перо в ръка, като учен на професорска катедра, като доктор в лаборатория, а същевременно ще го видите и като орач на нивата, като работник на лозето. И при едното, и при другото положение той се радва на слънцето, на звездите, на ветровете, доволен е, че е изкарал един хляб за деня. Лошият човек гледа само да се осигури. Той се страхува, че ще остарее, че няма кой да го гледа на старини. Знае ли той, какво нещо е остаряването? Човек остарява, само когато се откаже да живее.

Като говоря по този въпрос, аз имам предвид да разширя вашите разбирания за живота, за Бога, за Христа. Мнозина от вас имат механически разбирания за Христа. Някой разправя, че видял Христа, видял Бога и Го познал. Чудно нещо! Видял Христа, но не живее като Него. Познал Бога, а себе си не познал. Друг някой говори за добро, за свобода, а не прави добро, нито сам е свободен. Ще излезе някой патриот на трибуната да говори за народа, да плаче за неговите беди. Говори и плаче за народа, а не живее като него. Доста сте плакали. Народът не иска да плачат за него. Той иска да го разбират, да влизат в положението му. Когато крокодилът иска по-лесно да глътне жертвата си, той я облива със сълзи, да се намокри, та по-лесно да се хлъзга в устата. Обаче, крокодилските сълзи не повдигат човека. В природата плачът има такъв смисъл, какъвто дъждът – за растенията. Плачът е на място само тогава, когато искате да помогнете на някого. Щом плачете, за да изядете човека, сълзите не са на място. Ще кажете, може би, че вие познавате Христа, че следвате Неговия път. Ако не можете да се справите с мъчнотиите в живота си, ако не искате да живеете, вие не сте познали Христа. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Това е живот вечен да познавам Бога. Първото начало на живота, да познавам любовта, която създава всички условия за растене и развиване. Христос казва:

„Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, имате живот в себе си." Това значи: Ако думите ми живеят във вас, и вие живеете в мене, между мене и вас ще става правилна обмена, и аз ще ви се изявя. Ако съвременните християни се подложат на опит, много от техните възгледи, от техните идеи не биха издържали. За да издържат в идеите си, те трябва да бъдат изпитани и проверени. Като обърка работите си, духовенството счита, че другите хора са виновни за неуспехите му. Те търсят вината за своите неуспехи, за неуспехите на цял народ ту в една, ту в друга религиозна секта и започват гонение против тях. И без секти, и със секти, хората си остават едни и същи. Коя е причината за неуспехите на българите? Сектите ли съсипват България? – Не, никога религиозните секти не са провалили един народ. Ако българите не успяват, причината за това е тяхната щедрост. В какво отношение са проявили те своята щедрост? – В принасяне в жертва своите велики хора. Великите хора на един народ представят неговите скъпоценности. Те представят неговото богатство. Кога богатият човек принася в жертва своите скъпоценности? – Когато закъса в работите си. Следователно, когато един народ закъса материално и морално, той принася в жертва своите велики хора. Няма народ в света, който, като е пожертвувал своите велики хора, да е придобил някакво благо. Когато Гърция пожертвува своите велики хора, нищо не остана от нея. И до днес още Гърция живее със своето велико минало. Тя и до днес живее със своите велики хора: Сократ, Платон, Аристотел и други. Тях цял свят знае и почита. Какво създаде Гърция днес? Какво създаде България днес? В развитието си всеки народ трябва да върви по пътя на дървото. Той трябва да израсте, да цъфне, да върже, и плодът му да узрее. По плода ще го познаете. Христос е казал: „По плодовете им ще ги познаете." Великите хора на един народ представят плодовете му, по които ще познаете, какъв е този народ – нищо или нещо, беден или богат. Ако плодовете на даден народ са добри, сладки, и самият народ е добър. Ако плодовете му не са добри, и народът не е добър.

Когато Христос се приближи при смокинята да види, има ли плодове, като не намери такива, Той каза: Отсега нататък няма да раждаш!

„Позволено е човек да прави добро." Кога? – Всякога: и в миналото, и днес, и в бъдеще. Какво е било миналото на човека, това не трябва да го спъва. Миналото трябва да му служи за поука, вярата – за подкрепа в слабостта му, знанието и мъдростта – при работата му. Наистина, слабият се нуждае от вяра, работещият – от знание и мъдрост. Българинът често употребява поговорката: Днес с пари, утре на вяра. Това подразбира: днес със знание и мъдрост, утре с вярвания. Според мене, тази поговорка е на място. При започване на някаква работа, всеки трябва да си каже: Днес с пари. – Може и без пари. – Не, без пари не може. При сегашните условия на живота човек нищо не може да предприеме без пари: на трен не може да се качи без пари; в хотел не може да влезе без пари; хляб не може да вземе без пари. Дето отидете, навсякъде искат пари. Онези, които казват, че и без пари може, те първи се натъкват на противоречие с своите думи. Много американци поддържат възгледа, че и без пари може, а сами тръгват да търсят пари. Много калугери отричат парите, а сами ходят да събират пари за разни благотворителни цели.

Един българин от Търново дошъл до убеждението, че трябва да служи на Бога, да живее чист живот, да не цапа ръцете си с пари. Той взел кадилница и тръгнал от село в село, от град в град да кади, да накара хората да вярват в Бога. Като обикалял България, хората му давали пари. Този човек е бил на крив път. Преди всичко, с кадене работа не става. Димът от неговата кадилница не може да обърне хората към Бога. Пък и парите не са най-страшното нещо в света. Парите трябва да се впрегнат на работа, да станат слуги на човека, а не господари. С парите си богатият трябва да създава работа на сиромасите, а не да ги използува за обогатяването си. Като има слуга или слугиня, богатият има право да се ползува от труда им два часа сутрин, два часа след обед и два часа вечер. През останалите часове той трябва да ги освободи, да разполагат с времето си, както те

разбират. Колцина могат да постъпят така? И това са християни, които вярват в любовта. Сега, като не разбират законите, хората се осъждат едни-други, че не живели добре. Не е въпрос, кой как живее. Всички хора живеят при едни и същи условия; важно е, кой как използува условията. Например, какво ще разберете от уравнението A : 1/4 = B : 3/4. За да разберете тази пропорция, първо трябва да разберете отделните отношения. Буквата A в първото отношение представя бащата, 1/4 представя сина. Буквата B представя майката, а 3/4 – дъщерята. Целият дом представя единицата, т.е. 4/4. Значи, в този дом има един син и три дъщери. Оттук можем да съставим друга пропорция: 1 : 3 = A : B. В този дом бащата ще умре по-скоро от майката, защото синът е един, а дъщерите – три. С други думи казано: бащата има хиляда лева, а майката – три хиляди лева. Ако и двамата харчат еднакво, кой от тях ще осиромашее по-скоро? Когато в един дом момичетата са повече, майката има условия за по-дълъг живот. Ако момчетата са повече, бащата има условия за по-дълъг живот. Затова, когато бащата види, че момиче се ражда, не е доволен, животът му се скъсява, Той казва; Да беше момченце! Ако детето е момче, майката казва: Да беше момиченце! Те познават този закон. Ако мъжът и жената живееха правилно, хармонично, във всеки дом щяха да се раждат само по едно момче и едно момиче. Който разбира законите на живата природа и живее съобразно тях, той коренно се отличава от другите хора. Той има нови възгледи за живота, които са проникнати от истината, от свободата. Затова човек трябва да мисли, да чувствува и да постъпва като Бога. Това значи да придобие човек живота, който прониква цялата вселена. Това значи да придобие човек силите, които протичат в природата. За да се прояви животът, човек трябва да стане господар на силите в природата: на водата, на въздуха, на огъня и на твърдата материя. Тогава човек ще придобие щастието, което търси.

Всеки търси щастието, защото чрез него той ще придобие елементите на безсмъртието. Докато умира, човек не може да бъде

щастлив. Щом престане да умира, той е щастлив. За да бъде щастлив, човек трябва да знае, че няма да умира, но само ще се видоизменя и от млад ще става възрастен, и от възрастен – пак млад. Като научи законите на безсмъртието, човек може да се подмладява, когато пожелае. Това са поддържали старите алхимици. Това са поддържали учените в миналото, това поддържат и съвременните учени. Един от новите алхимици пожелал да се подмлади. За тази цел той приготвил един голям съд, който да се затваря херметически. После поставил в съда всички ония течности, необходими за подмладяването, и извикал един от учениците си, на когото казал: Ето, аз влизам в тази малка стаичка, дето ще се затворя херметически и ще прекарам известно време вътре. Ти вземи ключа, пази го добре и в определения час ще отключиш. Ще бъдеш внимателен, защото от тебе зависи да се подмладя, или да излаза такъв, какъвто влязох. Ученикът взел ключа и дал обещание, че ще изпълни всичко, каквото учителят му заповядал. През това време, обаче, ученикът се влюбил в една красива мома, и когато дошъл часът да отключи учителя си, не могъл да изпълни задължението си. По тази причина учителят му не могъл да се подмлади.

Това се случва с всеки човек. Когато в ума на човека дойде някоя светла идея, в това време той се влюбва някъде и забравя да отключи стаичката на своя Учител, да излезе вън. Какво може да се постигне при това положение? С години наред човек пада, става, взима решения за нещо, започва, отлага работите, изповядва се, докато го извикат от другия свят, и той неизповядан отива. Цял живот говори за спасение, и пак неспасен заминава за другия свят. Виждал съм хора, които, при заминаването си за другия свят, казват: Ех, да бих могъл още малко да поживея! — Че и там ще живееш. Ако пък искаш да живееш на земята, това от тебе зависи. Ще приведа един пример за една смела майка, която имала само едно дете. Тази майка обичала много детето си. Един ден детето ѝ се разболяло. Тя викала лекари, баби, но всички се произнесли, че детето ще умре, няма да издържи

болестта. Тогава майката се обърнала към Бога с думите: Господи, моля Те, подари живота на детето ми! Ти ми го даде да живеем заедно. Нито аз искам да умра, нито детето давам. Аз ще го отгледам, ще го възпитам и ще го науча да Те познава. То е родено да живее, затова Те моля да му помогнеш. За учудване и на лекари, и на баби детето оздравяло. Това значи смела, любеща майка. Тя е познавала живота. Животът е закон, който не се изменя. Майката искала да живее детето й, и Господ отговорил на молбата й. Той й доказал, че това, което не е възможно за бабите, нито за лекарите, е възможно за Него.

Питам сега и вас: Ще бъдете ли по-малодушни, по-малко смели от тази българка? При това тя не е учена жена, няма знания, няма никаква философия. Тя казва, че се е борила с Господа и се страхува, какво ще отговаря като отиде на онзи свят. Казах й, че Господ ще я похвали, задето познала Неговия закон. Той й дал това дете да живее, да изучава Божиите пътища, а не да умира. То има право да живее, да се учи, да изпълнява волята Божия.

„Позволено е на човека да прави добро." Това значи: позволено е на човека да живее съзнателно, а не да носи неволята, да бъде товарно животно. Който живее, той е свободен. Свободният човек мисли, разрешава задачите на своя живот, с което изработва своето щастие. Човек е дошъл на земята, за да разбере, защо живее. Като разреши този въпрос, тогава ще разбере, че Единственият, Който мисли, е Бог. Бог мисли, а човек живее. Животът е свещено нещо, в което Бог мисли, а човек живее. Като мисли Бог, чрез Него и хората мислят. Обаче, първата задача на хората е да живеят. Като живеят, те ще работят. От работата, която върши, човек се учи да мисли. Наистина, от опитностите си човек се учи да мисли. Значи, човек първо ще работи, а после ще мисли. Като работи, той ще се прости с всички свои вярвания. Вяра е нужна на човека, а не вярвания.

И тъй, всички хора трябва да живеят. Как ще живеят? Те не трябва да живеят като бабите и лекарите, но като смелата българка,

която извоювала от Господа живота на своето дете. Всички трябва да живеят по новия начин. Новият начин е в самия живот. Като живеете, ще го намерите. Когато отива на училище, детето не носи никакви пособия. То намира необходимите пособия в училището. Като влезе в новия живот, съществата от разумния свят ще го научат, как да живее. Те ще му доставят необходимите за това условия. Който живее разумно, той ще разбере вътрешния смисъл на нещата. Разумният живот е начало на нова епоха, на нови форми, които сега се създават. Това нарича Христос възкресение. Това очакват и религиозни, и светски хора. Светските го наричат освобождаване. Който е готов, той ще възкръсне в живот вечен. Който не е готов, той ще остане в своето безчестие. Вълкът ще се роди пак вълк, мечката – мечка, рибата – риба, човекът пак човек. Това наричат прераждане. Човекът на бъдещето, обаче, е човек на възкресението, човек на свещения живот. Когато този живот дойде на земята, дошло е вече Царството Божие между хората.

Неделна беседа от Учителя, държана на 19 май, 1929 г. София. – Изгрев.

ДРУГАТА СЪБОТА

„И пак в другата събота влезе в съборището и поучаваше." (Лука 6:6)

„Другата събота". Мнозина ще запитат, какво означават думите „другата събота"? Хората питат за много неща, не само за думите „другата събота". Някои питат, какво означават думите светлина, топлина, въздух, вода, огън, земя и т. н. Който разбира, от една дума само ще разбере много нещо; който не разбира, и хиляди думи да му се кажат, пак нищо няма да разбере. Съботата представя завършена епоха, когато хората са готови да слушат, да възприемат, да прилагат великите истини, които Първата Причина, или природата им разкрива. Две съботи съществуват: лоша събота, лош аспект или лоша съдба на човека и добра събота или добра съдба. Често слушате да казват за някого, че е лош или съботен човек. От астрологическо гледище това значи, че за този човек аспектите на различните планети са в неблагоприятно съчетание. Когато се казва, че някой човек е добър, това под разбира добри, благоприятни съчетания на планетите, които влияят върху него. Значи, има добра, има и лоша събота за човека.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." Значи, Христос е проповядвал и поучавал в добрите съботи. Съботата е Божествен ден. Кога? – Когато човек прави добро. Съботата е ден на доброто. Единственото нещо, с което човек се отличава от другите живи същества, е че му е позволено да прави добро съботен ден. Оттук вадим заключение, че първият ден на живота е съботата. Като говоря за съботата, пазете се да не я разберете като тесногръдите хора, нито както евреите са я разбирали, нито както някои религиозни хора. Съботата трябва да се разбира в широк смисъл. Христос казва,

че човекът не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. В събота Бог си е починал от физическия труд. Той е работил хиляди и милиони години, докато е започнал да учи човека, как да се ползува от всичко, което е създал.

Съвременните хора се намират вече в един устроен свят и трябва да знаят, как да живеят. Те искат да бъдат умни, здрави, силни, щастливи. Обаче, хората трябва да знаят, че при сегашното положение на развитието си, те включват в себе си придобивките на петте раси, които са живели досега. От това гледище никой не е господар на положението си. Всеки носи и добри, и лоши черти от своето минало; с лошите трябва да се справи, а върху добрите трябва да работи, да ги развива и усъвършенствува. Следователно, всичко, което петте раси съдържат в себе си, е вложено и в отделния човек. Като знаете това, ще разберете, с каква велика наука разполагате. Който не знае това, той гледа на расите като на нещо минало, което днес няма никакво значение. Първата раса, това са великите гении на човечеството, които са създали света. Те са разполагали с големи знания, с голяма светлина, със силен интелект. Те са оставили на земята знанието си и са се оттеглили на работа във висшите светове. Който не знае за съществуването на тези висши светове, той подразбира някакви материални светове, подобни на физическия. Обаче, той не разбира и физическия свят. Само формата на материалните светове е постоянна, неизменчива. Съдържанието им е субстанциално. Какво означава думата „субстанция"? Субстанция означава материя, която постоянно се мени. При това, материята няма устой, а субстанцията има. До известна степен в субстанцията съществува вътрешно разграничаване.

Съвременната наука е дала известни обяснения върху разграниченията на материята по състав и по обем. Например, земята е съставена от милиарди частици, които имат определена форма и обем. Слънцето, звездите също така са съставени от безгранично число малки частици, с определена форма и определен обем.

Съвременните учени са обяснили донякъде, какво значи безгранично, вечно, безкрайно. Субстанцията взима участие в съставянето на великите, на грандиозните работи. С други думи казано: разумното има по-голям устой в субстанцията, отколкото в материята, която се дроби. В този смисъл вечността има начало, има и край, т. е. има глава, има и опашка, които никога не могат да се обяснят. Единственото нещо, което човек може да направи, е да съедини главата с опашката, да образува колело, с което да се движи, колкото иска и когато иска. Такова колело представя животът. Когато искате да спрете живота, т.е. да си починете, трябва да разтворите колелото и да образувате от него права линия. Които разбират живота, те са образували едно колело от началото и от края; които не разбират живота, те са разтворили това колело, образували са права линия, вследствие на което постоянно търсят своето право. Който търси своето право, той често получава бой. Когато ученикът търси своето право от учителя си, последният взима една пръчица и казва на ученика си: Дай дясната си ръка! Ученикът дава дясната си ръка, а учителят започва да пише с пръчицата по нея: той пише едно, две, три. После взима лявата ръка на ученика и пише върху нея: едно, две, три. След това взима дясната ръка и продължава да пише с пръчицата си върху нея: четири, пет. Същото написва и върху лявата ръка. Като дойде до десет, учителят престава да пише върху ръката на ученика си. Така той изрежда един след друг всички ученици, които търсят своето право. Като видят, че учителят знае хубаво да пише върху ръцете, учениците престават да търсят правата си. Сега е забранено писането с пръчица върху ръцете на учениците; намират, че не било практично. Според мене, не само че е практично, но даже икономично: не се хаби нито хартия, нито мастило. От това време насам започнаха да употребяват плочи, тетрадки, върху които пишат с калем, с мастило и т.н.

Представете си сега, че сте взели един кубически сантиметър от някакво въздухообразно тяло, например, от водорода, и го прекарате

през микроскопическо отверстие на един напръстник. Знаете ли, колко време ще се употреби, докато всичкият водород мине през това тясно отверстие? Това не е една молекула водород, но тук имате грамадно количество молекули, за минаването на които се изисква много време. Ако речете да отделяте молекулите на водорода една от друга по физически начин, за това би трябвало още повече време. Що са молекулите? Молекулите са най-малките частици от материята, които се получават по физически или по механически начин. Ако искате по-нататък да делите молекулите, вие ще навлезете вече в химията, дето молекулите могат да се делят на по-дребни частици, но по химически начин. Тези частици се наричат атоми. Съвременните учени говорят вече и за делението на атомите на още по-малки частици от тях. Тия учени правят опити да теглят молекулите на телата и намират, че някои молекули тежат по един квадрилион от милиграма. Други молекули са още по-леки. Всички молекули се движат: ту се съединяват в по-големи частици, ту се разединяват. Така те проявяват свой живот. Като знаете това, представете си, какво грамадно количество молекули влизат в състава на вашето тяло! Всички ваши органи: мозък, сърце, дробове, стомах са съставени от безброй молекули, които се подчиняват на известни сили, на известни закони. Въпреки това вие искате самостоятелно да уреждате живота си. Това е невъзможно!

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре, че животът им не е добър. Те са прави. Работите им не вървят добре, защото и животът на молекулите им не върви добре. Може да върви добре животът само на онзи човек, който има нещо гениално в себе си. Гениалността се проявява само тогава, когато човек съдържа огън в себе си. Огънят ражда гениалността. Когато иска да стане умен, човек трябва да има въздухообразни елементи в себе си, да разбира законите за въздухообразните тела. Когато иска да стане благороден, да развие по-чувствително, по-отзивчиво сърце, човек трябва да изучава законите на водата. Когато иска да стане по-практичен, да си

пробива по-лесно път в живота, човек трябва да изучава въглерода. Вие трябва да познавате въглерода, въглищата, с които постоянно боравите. Нашата земя е богата с въглерод, с въглища, които представят остатъци от същества, живели преди хиляди години. На времето си тия същества са били гениални, но днес са оставили само спомен от своето съществуване. Днес тези същества прекарват дълбок сън. Ето защо, когато стъпвате върху тях, трябва да бъдете внимателни, да не ги събудите преждевременно. Сбъдничави хора са тези, които съзнателно или несъзнателно събуждат тия същества – гении на човечеството. Българите имат следната поговорка: „Да спи зло под камък". С това те искат да кажат: Докато спи злото, т. е. дяволът, не трябва да го събуждат.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше". Значи, Христос влязъл в съборището в една от добрите съботи, когато човек може да намери смисъла на живота. За да разбере смисъла на живота, човек трябва да влезе поне в една от добрите съботи в съборището си и да се поучава. Иначе, работите няма да се наредят добре. Ние не сме дошли на земята по своя воля. Човек се ражда и умира, но нито раждането, нито умирането зависят от него. Той е дошъл на земята като чиновник, назначен с указ. Както е назначен, така един ден ще го уволнят пак с указ. Ние наричаме назначаването на служба – раждане; уволняването пък наричаме смърт. Когато умре някой, близките му плачат; когато се роди дете, всички се радват. В някой народи е точно обратно: когато някой умре, там се радват; когато някой се роди, плачат. Според нас, правилно е и когато умира човек, и когато се ражда, да се радваме. Раждането е начало на живота, когато човек слиза на земята да изправи погрешките си. Смъртта е краят на живота, когато човек ликвидира с погрешките си. Тъй щото, дойде ли въпрос до смъртта, трябва да гледате на нея като на ликвидация с греховете, с престъпленията. Не е важно, дали греховете са големи или малки. Важно е, че трябва да се ликвидира с тях по най-разумен начин. Човек трябва да се ражда всеки ден и да умира всеки

ден. – По колко пъти на ден? – Безброй пъти. Колкото по-скоро и повече пъти човек се ражда и умира, толкова по-добре за него. Когато някой заболее, близките му веднага викат лекар да го лекува, да може още да поживее. Има смисъл да живее човек на земята, но при условие да изплаща дълговете си. Не изплаща ли дълговете си, не изправя ли погрешките си, животът за човека няма смисъл. Ако в един живот човек не може да изплати всичките си полици, желателно е да изплати поне част от всяка полица. Другояче животът на земята не може да се оправдае.

„Добрата събота". В Божествения свят съботата се явява като велико начало на нещата. Щом се яви това разумно начало в човека, ред други сили, които не са добре разположени към него, започват да му противодействуват. Това показва, че всеки човек има свои невидими врагове. Каквото добро намисли да направи, веднага тия същества, негови неприятели, се опълчват против него. Ако някой момък хареса една мома и реши да се ожени за нея, веднага тия неприятели, от негова и от нейна страна, започват да им пречат. Те настройват всички техни съседи, познати, роднини даже, които започват да ги укоряват, да развалят добрите им намерения. Защо трябва да им пречат? Какво им влиза в работа, дали тези млади хора ще се оженят, или не? Защо укоряват младия момък и младата мома? – Много просто. И децата разбират тази работа, както знаят, че 1 + 2 е равно на 3. С един пример ще изясня мисълта си. Представете си, че имате да давате някому хиляда лева и сте приготвили тия пари да се издължите. В това време дохожда при вас един познат и ви моли да му услужите с хиляда лева само за няколко дена. Вие отказвате да му услужите, като му обяснявате, че имате хиляда лева, но сте ги приготвили за изплащане на част от една ваша полица. – Моля ти се, услужи ми. Докато дойде срокът за твоята полица, аз ще върна парите. Най-после вие се съгласявате да му услужите, давате му хиляда лева. Обаче, какво става след това? Минават ден, два, три, неделя, месеци, този човек не връща парите. С това положението се

влошава: нито вие можете да платите дълга си, нито той е използувал парите разумно. Така става, когато човек намисли да направи едно добро. Дяволът дебне, търси начин да разваля добрите работи.

Често хората говорят за дявола, без да разбират, какво нещо е той. Дяволът не е нищо друго, освен разумно същество, което живее изключително за себе си. Следователно, всеки, който живее изключително за себе си, има тази черта на дявола. Който не живее само за себе си, той се е справил с тази черта. Обаче, никой не обича човека, който мисли и живее изключително за себе си. Не може да се ползува с любовта на хората онзи, който живее само за себе си. Казват някои, че човек трябва да живее само за себе си, но тяхната философия е крива, не търпи критика. Паразитите живеят само за себе си, но кой ги обича? Като намерите някоя дървеница, веднага я хващате и убивате. Кой човек е направил дървеницата наследница на своя живот? За паразитите няма закон. Щом ги хванат, веднага им подписват смъртната присъда. Казвате: Какво да правим със своите недъзи? Турете ги между двата нокътя, както българите постъпват с някои от паразитите, и ги чукнете. – Ще успеем ли? – Направете опит и ще видите. Ако първият път не успеете, опитайте се втори, трети път – все ще успеете. Когато хване някой паразит, българинът го туря между двата си нокътя и го чуква. Случва се, този паразит се изплъзне между ноктите му. Той го хване, тури го още един път между ноктите си и го смаже. Докато ме го убие, той не се успокоява. Ще кажете, че човек трябва да бъде миролюбив, да не убива. Човек трябва да бъде миролюбив, но по отношение на доброто, а не по отношение на злото. С злото той никога не може да бъде в мир. Мир може да съществува само в доброто. Който не върви в съгласие, в мир с това, което природата е създала, той не може да има в себе си мир. Често учените не правят разлика между това, което Бог е създал и това, което хората са създали, вследствие на което изпадат в противоречия. Те наричат човешките работи Божии. Трябва да се различават човешките от Божиите работи.

Всяка работа, която се окислява е човешка. Човешките работи са подобни на металите желязо, мед, калай, олово, които лесно се окисляват. Всяка работа, коя то не се окислява, е Божествена. Тя е подобна на благородните метали злато и платина, които не се окисляват и запазват своя първоначален блясък. Ако по някакъв начин можете да получите желязо в своя първичен вид, и то няма да се окислява лесно. Важно е всяко нещо да придобие своята първична чистота. Щом придобият своята чистота, всички тела ще станат устойчиви по отношение на въздуха. Това, именно, алхимиците са търсили. Когато казваме, че характерът на някой човек се е изменил, ние имаме пред вид промяната, която е станала с неговата първична материя. Той сам е станал причина за тази промяна. В неговото тяло, в неговия мозък, в неговото сърце и в неговата кръв е влязъл някакъв страничен елемент, който е нарушил чистотата на първичната материя. Чувствата и мислите на човека имат свой определен състав, към който не трябва да се прибавят никакви примеси, които биха нарушили тяхната чистота. Един ден химиците ще могат да изследват този състав. Какво нещо представя мисълта? – Мисълта е разумен процес, който се извършва в човешкия мозък, както химическите реакции се извършват в лабораториите. Правата мисъл е подобна на някоя гениална музикална пиеса; кривата мисъл е подобна на дисхармонични, фалшиви тонове.

Днес всички религиозни и духовни хора говорят върху учението на Христа, върху това, което Той е проповядвал. Какво е проповядвал Христос? Христос е проповядвал велико учение, което може да се приложи и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят. Христос е засегнал живота всестранно, но понеже тогавашните хора не са били готови да разберат Неговите велики принципи, Той им говорил със символи, с притчи. Въпреки това, много неща са останали неясни, неразбрани за тях. Той им казвал: Вие не сте готови сега да ви се разкрият всички тайни, но един ден, когато бъдете готови, завесата ще падне пред очите ви и всичко ще виждате.

Наистина, ние виждаме, че съвременната наука е започнала вече да разкрива някои от тайните на природата, но още не са дошли онези гении, които ще разкрият големите тайни. Например, какво крие ботаниката в себе си? Ботаниката е обширна наука, която изследва различни растения, с различни характери и сили в себе си. Някои растения съдържат елементите на безсмъртието, а някои – елементите на смъртта. Значи, смъртта е влязла в живота чрез растенията. Наистина, откак първият човек яде от забранения плод, смъртта влезе в света. И досега още хората продължават да ядат такава храна, която носи смърт в себе си. Ако изследвате храните и лекарствата, които химиците и медиците препоръчват на хората, ще видите, че повечето от тях съдържат елементи на разрушаване, елементи на смъртта. И на болни, и на здрави днес препоръчват повече месо, но в края на краищата те сами ще видят, че месото по-скоро ще съкрати живота им, отколкото ще го продължи. Българинът ще каже, че трябва да се яде малко месо, а повече боб. Друг ще каже, че трябва да се яде повече грах.– Не, ако човек не знае, как да употребява граха, боба, и те могат да го уморят. Даже и житото не може много да ползува човека, ако той не знае, как да го посади, как да го ожъне и как да го запази. Който знае, как да посее, да ожъне и да запази житото, той ще използува най-рационално всички елементи, които се съдържат в него. Всяко растение, всеки плод съдържа покрай безсмъртните елементи в себе си, още и разрушителните елементи, т.е. елементите на смъртта.

Тъй щото, един ден, когато нашето жито се освободи от смъртните елементи в себе си, то ще наедрее и ще се подобри по качество: първо ще стане голямо като боб, после – като орех и най-после – като кокошо яйце. Какво ще кажете за това? Ще кажете, може би, че това е някаква утопия. Нима идеята, която българите поддържат за велика България, не е утопия? Ако българите, например, искат да завладеят целия свят, това е утопия. Всеки народ, който се е опитал да завладее земята, е свършил със смърт, със

загазване. Всеки човек, който се е опитал да завладее другите хора, и той е изчезнал от земята. В света съществува една сила, която има право да разполага с всичко и с всички. При това положение и смъртта, и грехът са възможности, които произтичат от частите на това цяло, на тази единствена сила в света, която разполага с всичко. Всяка част, която се отделя от Цялото по какъв и да е начин, съдържа вече в себе си условия за смърт, за грях и за страдания. Колкото по-голям е грехът, толкова по-големи са страданията, толкова повече човек се е отдалечил от Разумното Начало, от Цялото. Какъв е церът срещу греха? – Да се върне човек към Цялото, към Бога. Това значи да придобие човек щастие, да стане щастлив. Мнозина запитват, съществува ли друг живот след смъртта. Според мене, във философски смисъл, този въпрос не е поставен правилно. И след смъртта човек пак ще живее, даже по-добре, отколкото е живял на земята. – Докога човек ще идва на земята и ще се връща? — Докато изплати дълговете си. Щом изплати дълговете си, дали ще бъде на земята, или в другия свят, човек ще живее по-добре, отколкото е живял с дълговете си. — Кога живее човек по-добре: когато има знания, или когато няма знания? – Човек живее по-добре, когато има знания. Следователно, трябва да знаете, че човек живее, именно, след смъртта. Това не е само теория, но и наука. Този и онзи свят са едно и също нещо. Различието седи само в съзнанието на човека. Който има пробудено съзнание, той живее едновременно в двата света. Понеже светлината на съзнанието на този човек е по-голяма, като се качи в онзи свят, той гледа нещата от високо, затова ги вижда като мравуняци. И в мравешкия живот има закони, войни, както в човешкия. Като гледа на човешкия свят от високо, той казва: Това е мравуняк. Достатъчно е господарят на света да впрегне ралото да разоре земята и да посади своето жито, за да се превърне целият живот на тия мрави в каша. За тях това е цяла катастрофа. По същия начин и великите учени са впрегнали своите плугове да разорават цялата земя, която преживява вече началото на страшна катастрофа.

Това разораване на земята хората наричат земетресение. Да, стават и ще стават земетресения, ще се разтърсва земята, докато всички хора разберат, че не те, а други я управляват. Разтърси ли се земята веднъж само, както трябва, моментално ще престанат войните, моментално ще спрат изтребленията на хората. Земетресението не е само механически процес. То е процес, от който се разтърсват умовете и сърцата на хората, за да се освободят от заблужденията си и всеки да заеме своето място. Докато трае земетресението, човек е готов да дели богатството си с брата си, готов е на всякакви жертви. Щом земетресението спре, той започва да говори пак за частна собственост. В света има само Един собственик, само една частна собственост. Умът, сърцето, волята, които са дадени на човека, не са негови. Те му са дадени като пособия, временно да си служи с тях. Един ден ще му се отнемат. Бог само изпитва, да види, какво ще прави човек с тях. Когато види, че той разумно ги управлява, разумно се справя с тях, Той ще му даде и други неща отвън, като награда за неговия разумен живот. Който не разбира това, той се стреми към охолен живот, иска да придобие много земя, да я завладее. Той не мисли, че утре може да умре. Казано е, че ленивите, крадците, лъжците, лицемерите, престъпниците са осъдени на големи страдания.

Изобщо, всеки, който престъпва Божия закон, той е осъден на големи страдания. Божието благословение пък ще дойде върху всеки, който е готов да направи най-малкото добро. Като българи, вие се интересувате за България, искате да знаете, кога ще се оправи тя, дали ще получи Божието благословение. Доколкото зная, България е оправена, няма какво да се оправя. Аз познавам един род българи, които живеят в онзи свят, и намирам, че те са отлични хора. Често съм ги запитвал, защо техните деца се изопачили толкова, че днес имат нужда от изправяне? – Защото се отдалечиха от нас. Щом се отдалечиха, и главите им започнаха да надебеляват. Наистина, когато престане да мисли, да чувствува, да прави добро, главата на човека

започва да надебелява, черепът му става груб, дебел. Като последствие на това надебеляване се явяват ред болести. Каквото е станало и става с българите, същото става и с цялата бяла раса. Както бялата раса върви, тя се намира в низходяща степен на развитие, което води към израждане. Израждането на петата, на бялата раса е признак за идването на друга раса, която ще използува условията, които петата раса не можа да използува. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе всичко в ръцете си. Тогава бялата раса ще се намери в особено положение. В какво ще се заключава това особено положение? – Всички членове на балата раса ще станат слуги. ТЯ ще се намерят в положението на руския народ във времето на царизма, когато всеки трябваше да се подчинява на закона „молчат не разсуждат." Вярно е това, но все трябва да има поне един, който да разсъждава, и то умно да разсъждава. Който проповядва, и който управлява другите хора, той непременно трябва умно да разсъждава и да мисли за последствията, защото над всекиго стои по един господар, по-голям от самия него. Много господари има в света, но разумните са свързани помежду си и се подчиняват на Единния. Като влезе в съборището да проповядва, Христос каза на човека със сухата ръка: „Стани, та се изправи насред!" Тогаз ги запита: „Що трябва да прави някой в събота – добро или зло? Да погуби душа или да спаси?" И рече на човека: „Простри ръката си!" И той стори така, и ръката му стана здрава, както другата. И ако днес, две хиляди години след Христа, запитате някой християнин, трябва ли да се прави добро в събота, той ще отговори по буквата на Стария Завет, че не трябва да се прави добро на никого. След това ще започне да цитира стихове от апостол Павла, който казва, че не трябва да се прави добро на човек от чуждо верую, или по-добре е да се прави-добро на ближните, отколкото на хора чужденци, дошли от далечен край, от чужда земя. Като говорил за правене на добро, апостол Павел искал да обърне внимание на хората разумно да правят добро. От Божествено гледище, доброто трябва да се прави на всяко време, но в тайно, никой

да не види и да не знае. Ще дадете на някого един хляб, че всички да ви видят. В такъв случай вие приличате на един български чорбаджия, който купил едно парче шкембе и го дал на един беден човек, да свари чорба на децата си. Като носил шкембето, който го срещал из пътя, питал го: Къде отиваш, бай Пенчо? – Купих това шкембе за моя беден съсед, да свари чорба на децата си. Бедният, като чул, че съседът му разправя наляво и надясно, че носи шкембе за него, взел шкембето от ръката му, хвърлил го срещу него и казал: Не искам нито шкембето, нито друго нещо от тебе. Без да иска, чорбаджията изкарал от търпение бедния си съсед.

И съвременните хора правят добро като този чорбаджия, но така не се прави добро. Това вършат и обикновените хора, но то не е никакво добро. Кой вълк досега е направил добро на някоя овца? Само в едно отношение вълкът постъпва кавалерски. Кога? – Когато срещне някоя слаба, болна овца. Като я помирише оттук-оттам, бутне я настрана и казва: Хайде, от мене да мине. Обаче, като влезе в стадото, веднага напипва най-изхранената, най-тлъстата овца и казва: Сега ти ще се пожертвуваш заради мене. Аз направих добро на една твоя сестра, пощадих живота й, но ти няма да избегнеш от мене. Благородство има и вълкът, но само към слабите, болните овце. Като срещне някоя болна овца, той казва: Хайде, аз ще ти направя добро, ще пощадя живота ти. Пожелавам ти да се гледаш добре, да се изхраниш, да възстановиш здравето си. Често и хората постъпват като вълка. Щом и те постъпват като вълка, де е човещината в тях? При тези разбирания, както и при морала на съвременните хора, на какво основание те могат да говорят за законност, за ред и порядък в света? На какво основание те се наемат с разрешаването на социалните и икономически въпроси? За да оправдаят своята политика, и религиозните, и светските хора цитират стиха от Евангелието, че всяка власт е от Бога дадена. Вярно е това, но къде е манифестът за всеки народ, с който се обявява, че властта му е дадена от Бога? Всяка година от небето трябва да се издава манифест към

българския народ, чрез който известна партия се поканва да вземе властта в ръцете си. От този манифест трябва да се види, че наистина, българите говорят с Бога. Самите българи трябва да имат такава опитност. За всяко нещо, което говори, човек трябва да има някаква опитност. Казвате, че преди две хиляди години Христос слязъл на земята. Бяхте ли вие на земята преди две хиляди години, та да знаете това? – Ние не помним, но хората казват, пък и писано е за това в книгите. – С казване само работите не стават.– Ние вярваме в думите на учените, в техните книги. – И с вяра само работите не се уреждат.– Ние вярваме в Бога, в Христа. – Вие вярвате, че Христос е дошъл да спаси света. Не, Христос дойде на земята да научи хората да живеят правилно. Ако не живеят добре, те сами се осъждат на смърт. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил." В Евангелието е казано, какво се изисква от човека, за да изпълни волята Божия.

Първото условие за изпълнение волята Божия е да бъде човек във връзка с Бога, с възвишения, разумен свят. Защо е нужна тази връзка? – Защото животът изтича от Бога, от Любовта. Щом има тази връзка, човек знае, че всички хора живеят в Бога. Щом живеят в Него, те изпълняват волята Му. Следователно, всички хора, които изпълняват волята Божия, са братя и сестри помежду си. Значи, братство и сестринство съществува само между хора, които изпълняват волята Божия. Това е вложено в кръвта на децата. Обаче, случва се, че някое дете не обича баща си. Защо? – Защото не е от неговата кръв. Според закона за наследствеността, за да мине кръвта от бащата в детето, изискват се специфични условия. Дете, родено при тези условия, ще има връзка с баща си, ще го обича, ще наследи неговите качества. Едно от тези специфични условия е детето да е родено през някой слънчев ден. Има големи и малки слънчеви дни: един слънчев ден от секундата, един слънчев ден от минутата, един слънчев ден от часа, един слънчев ден от 24-те часа, един слънчев ден от седмицата, от месеца, от годината и т. н. Най-малкият слънчев ден е от секундата.

Значи, за да предаде своите добри качества на детето си, бащата трябва да е избрал хубав слънчев ден за неговото зачеване. За да предаде своите добри качества на детето си, майката трябва да е избрала хубав лунен ден за неговото зачеване. Каквото се каза за слънцето, същото се отнася и до луната: има лунен ден от една секунда, от една минута, от един, от два, от три, от пет, от десет и от 24 часа; има лунни дни от седмица и най-после от 28 дена. Когато майката и бащата не могат да изберат хубав ден за зачеване и раждане на своето дете, ражда се дете, което не мяза нито на бащата, нито на майката, но мяза на баба си или на дядо си. Кой е нашият баща и коя е нашата майка? Нашият баща е бил Адам, а нашата майка – Ева. Какво дете ще бъде това, което мяза на Адама и на Ева? Ако детето мяза на Адама и на Ева, още сега може да му се напише хороскоп: то ще се роди и ще умре; ще има слава и ще я изгуби; ще има знание и ще го изгуби, и най-после ще умре в безчестие. Това значи да мяза човек на своя прабаща и на своята прамайка. Това значи да се роди човек, в когото бушуват неговият прабаща и неговата прамайка, т. е. неговият дядо и неговата баба.

Сега ние не искаме да обиждаме хората, но казваме, как трябва да се разбират законите. Вие трябва правилно да разбирате законите, ако искате да се освободите от наслояванията на стария живот и да влезете в новия, в Божествения живот. Тази е тайната страна на Христовото учение. Като слушате да се говори така, казвате: Ние научихме същественото в живота, няма какво повече да ни се говори. Научили сте същественото, но умирате. Докато не научите законите на живота, на безсмъртието, вие нищо още не знаете. Истинската наука е наука на безсмъртието. Има наука и на смъртта, от която всички хора умират. Ти може да си физик, но ще умреш; може да си химик, но ще умреш; може да си философ, свещеник, но в края на краищата ще умреш. Научно, логически мога да ви докажа, че ще умрете: днес сте млади, след 50 години ще остареете; днес сте здрави, утре ще се разболеете и ще умрете. – Защо ще умрем? – Защото сте

родени от Адама, който яде от дървото за познаване на доброто и злото, а с това заедно внесе зараза в кръвта ви. Следователно, докато вървите по закона на наследствеността, по линията на смъртта, същата участ ви очаква. Като се говори за смърт, за болести, турците имат обичай веднага да запитват: Какъв е цярът срещу това? Сега и вие ще запитате, какъв е цярът срещу смъртта? – Цярът срещу смъртта е да напуснете пътищата на вашия дядо и на вашата баба. Първият опит, който човек трябва да направи е да се освободи от лъжата и непослушанието и да приеме истината в себе си.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." На какво ги поучавал Христос? Христос учил хората да не лъжат себе си. Като направи някаква погрешка, човек започва веднага да се оправдава, да се залъгва, че това било така или иначе. – Не, дълбоко в себе си, той трябва да осъзнае грешката си и да си каже, че като човек, това не му подобава. Човек трябва да осъзнае своята погрешка, а коя е причината да греши, в дадения случай това не е негова работа. Ама някой му внушил да сгреши – това не е негова работа. Негова работа е да осъзнае погрешката си и да я изправи. Нищо лошо няма в това, че някой ви внушил да направите нещо. Законът на внушението работи за добро и за зло. Ученикът внушава на учителя си да не го изпитва днес, или да бъде внимателен към него, или да не му поставя слаба бележка. Какво лошо има в това внушение? Програмата в днешните училища е много претоварена, вследствие на което учениците не могат да усвояват уроците си. Програмата на българските училища върви по програмата на германските, но в последно време и те получават обратни резултати. Значи, не е в многото знание, но то трябва да се асимилира добре, да внесе светлина в ума. Има едно знание, подобно на есенции от плодове, от цветя и др. Кое е за предпочитане: да носите на гърба си един килограм захарин,или хиляда килограма захар? Един килограм захарин се равнява по сладост на хиляда килограма захар. Обаче, в захарина липсва нещо, което го прави вреден за здравия организъм. Есенцията на

обикновената захар се заключава в нейната сладост. Ако учените биха могли да извадят тази сладчина направо от природата, щяха да я използуват като лечебно средство. Тази сладчина действува не само върху физическото тяло на човека, но и върху психиката му. Достатъчно е да дадете само една чаена лъжичка от тази есенция на някой неразположен човек, за да стане веднага весел, доволен. Сладчината смекчава човешкия характер. Ето защо, съвременните хора трябва да ядат сладки неща, не сладки физически, но психически сладки. Бъдещите учени ще знаят, как и на какви места да садят плодовете, за да се развиват в тях ония елементи, именно, които действуват лечебно и във физическо, и в психическо отношение. Различните плодове се садят през различни дни и месеци на годината. Всяко дърво се сади по специфичен начин. Денят за посаждане на всяко дърво е в зависимост от времето, през което се развиват известни сили в природата. Всяко дърво, посадено в определения за него ден, съдържа в себе си соковете на живота. Понеже това време не може още да се спази, затова дърветата, както и цветята, не съдържат тия лечебни и жизнени сокове, каквито би трябвало да съдържат. Същото се забелязва във всички неща, вследствие на което навсякъде съществува вътрешна дисхармония.

Днес в целия свят се проповядва Христовото учение, но същевременно се казва, че не е дошло още времето да се приеме и приложи това учение. Хората изучават богословие, говорят за вяра в Бога, но като дойде до приложение, виждат, че тяхната вяра не може да ги спаси. Някой казва, че вярва в Бога, но като направи едно престъпление, законите на държавата го хващат, съдят го и го турят в затвор. – Ама аз вярвам в царя, в държавата. – Вярата е едно нещо, а спасението – друго. Да вярваш, това е твоя длъжност. Да се спасиш, това значи, да знаеш законите на държавата и да ги изпълняваш. Като вярваш в Бога и Го обичаш, ти ще изпълняваш Неговите закони и ще бъдеш спасен. Вярване, което е наложено чрез закон, чрез указ, е суеверие, което не принася никаква полза. Суеверието не спасява, но

и вярата сама не спасява. Вяра без любов нищо не е. Затова ние казваме: Люби Бога! – Може ли да любим Бога? – Може. Единствената привилегия на човека пред другите животни седи в това, че му е дадена възможност да люби Бога и да изпълнява волята Му. Който спазва тия неща, той не може да върши престъпления. Кой цар иска поданиците му да вършат престъпления? Всеки цар се радва на ония свои поданици, които от любов към него изпълняват законите на държавата. Всеки гражданин, който от любов към своя цар изпълнява законите на неговата държава, той ще бъде готов да изпълнява и волята Божия. Сегашните хора не изпълняват нито законите на държавата, нито Божествените. Те са готови само да се бунтуват, да бушуват в себе си против природата, против живота, против света, че не бил създаден, както трябва. Казвам: Когато се натъкнеш на злото в себе си, воювай! Когато дойдеш до добрите сили в себе си, работи! В това седи геройството, юначеството на човека. Какво правят съвременните хора? Като се натъкнат на злото вън или вътре в себе си, те се готвят да се хвърлят от канари, да се убиват или да се давят. Вместо да мислят, как да се убиват, по-добре нека отидат на нивата да копаят, да изработят нещо. Разумният човек ще отиде на нивата, ще копае и ще си каже: Светът е Божий. Аз ще работя, ще живея и ще благодаря за това, което Бог ми е дал. Като изгуби вярата си, като изгуби смисъла на живота, човек казва: „Човек за човека е вълк." Тази пословица не е права. Първоначално човек за човека е бил брат, но отпосле, когато е изгубил любовта и вярата си към Бога, той е казал, че човек за човека е вълк.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." Христос поучаваше хората, защото имаше за задача да образува едно ядро от хора с високо съзнание, които да бъдат носители на Божественото учение. Той казвал на учениците си да работят за това, в което Бог е благоволил. Христос казва на учениците си: „Няма човек на земята, който да остави баща си и майка си заради мене и да не получи стократно в този и в онзи свят." Който не разбира тези думи, казва, че

в този живот човек трябва да си поживее, да се забавлява. Да, ако си глупав, ще се забавляваш; ако си умен, ще учиш. Тъй щото, за онези хора, на които съзнанието е будно, Евангелието ще се проповядва по нов, вътрешен път, а не външно, както до сега се проповядвало. Отвън всички са изучавали и продължават да изучават Евангелието, но сега трябва вътрешно да се изучава.

Следователно, днес хората се нуждаят от нови разбирания, нови възгледи за нещата, нова вяра. И втората има степени: лековерие, суеверие, вярване и вяра. Вярата минава най-после в знание. Знанието, обаче, не предвижда натрупване. Да трупаш знание, това не подразбира още приложение. То е излишен баласт, от който човек трябва да се освободи. Истинско знание е това, което има приложение. Например, казват за някого, че умрял. Те знаят, че е умрял, а не знаят, какво може да стане по-нататък с него. Това не е знание. Който знае нещата, той веднага ще разбере, дали този човек спи, или, наистина, е умрял, дали ще възкръсне, или не. Всички хора не могат да бъдат живи, но всички хора могат да възкръснат. Това е закон. Христос пък никога не е умирал. Следователно, може да се помогне само на онзи, който разбира закона за възкресението и вярва в него. Защото, казано е, че без вяра никой не може да угоди на Бога, или без вяра никой не може да бъде щастлив. Какво щастие може да очаквате, ако изгубите вяра в баща си, в майка си, в брата и сестра си, в приятели и познати? Щом изгубите вяра в своите ближни, вие ще изпаднете в положение да мислите, че всички хора ви преследват. – Ами как ще познаем, кой човек какъв е? – Който има вяра, той вижда нещата отдалеч. Като минава през някоя гора, той ще види, че разбойници го причакват, ще знае тяхното скривалище и ще ги заобиколи. Ако иска да се срещне се тях, ще вземе торба с злато в ръцете си, ще се приближи към тях и ще каже: вярвам, че вие сте добри хора, искате да живеете щастливо, но трябва да се пазите, да не паднете в изкушение. Ето, вземете тази торба, идете дома си, яжте и пийте.

Питам: Кой богат човек е взел торбата си с пари и ги е раздал на разбойници? Ако богатият човек постъпи по този начин с разбойниците, мислите ли, че те ще насочат пушката си срещу него? И Бог постъпва така с лошите хора. Понякога той дава на лошите хора повече, отколкото на добрите. Например, един лош човек мисли да обере някой добър, богат човек и после да го убие. За да го избави от това престъпление и да спаси живота на добрия, Бог дава пари, богатство на лошия човек, да има с какво да се занимава. Следователно, за лошия човек е по-добре да бъде богат, отколкото сиромах. И за добрия е по-добре да бъде сиромах, отколкото богат. Това не са абсолютни закони, но правила, които трябва да се разбират. Обаче, външната сиромашия не прави човека сиромах. Никога не допущайте в себе си мисълта, че сте сиромаси. Ако имате сърце, което черпи своите сокове от водата, т.е. от великия живот, вие сте най-богатият човек в света. Наблюдавайте влюбения момък или влюбената мома. Като се влюбят, те считат себе си за най-богати хора. Защо? – Защото те любят, притежават сърцето на своя възлюбен или на възлюбената си. Момъкът казва на момата: Ти си моят ангел, моето щастие. Готов съм живота си да пожертвувам заради тебе, само не ме напущай. Външно тази мома може да е бедна, но тя е богата вътрешно, по сърце. На какво отгоре момъкът е готов на всички жертви? – За любовта.

Всеки се стреми към любовта, иска да я придобие. Защо хората не могат да я придобият? – Защото се занимават с чуждите работи. Колкото вярващи, колкото религиозни хора съм срещал досега, всички се занимават с погрешките на другите хора. Не е лошо човек да говори за погрешките на хората, но той трябва да е готов да плати за тях. Да плащате за погрешките на хората, подразбира да имате готовност да помагате. Когато говорите за болните, трябва да ги лекувате. Следователно, ако не сте готови да помогнете на болния, по-добре не говорете за болестта му. Щом говорите за болестта му, вие трябва да вземете участие, да го излекувате. Същият закон се отнася и

за злото, и за доброто в света. Ако си добър човек и говориш за злото, гледай да премахнеш това зло; ако си добър човек и говориш за доброто, гледай да усилиш това добро. Религиозните, вярващите хора, казват: Ние сме грешни хора, но понеже вярваме в Христа, Той ще ни спаси, ще се простят греховете ни. – Има неща, които се прощават на всички хора, но на ония, които се стремят към съвършенство, нищо не се прощава. Единственото нещо, което може да ги спаси, да заличи греховете им, това е желанието им да не правят повече грехове. Щом престанат да грешат, едновременно с това и греховете им се заличават. Щом ликвидират със злото, доброто ще започне да тече през тях и само по себе си ще ги изчисти. Не е въпрос само да прави добро, но първо човек трябва да обича. Нека прави добро, нека обича, нека има много приятели, но тези приятели да бъдат по същество такива, а не само по форма. Това значи: между онзи, който обича и когото обичат, трябва да съществува вътрешна хармония. Тази хармония ще внесе радост и веселие в техните души. Тази хармония ще внесе светлина в умовете им, правилно да разбират и прилагат нещата.

Съвременните хора страдат по причина на техните криви разбирания, поради отсъствие на светлина в техните умове. Например, мнозина от съвременните хора мислят, че като любят Бога и вярват в Него, ще заприличат на калугери, облечени в черни, отшелнически дрехи, отказали се от света, турили пред очите си завеса, да не погледнат жена, нито мъж, да не пожелаят нищо, освен каквото хората им дадат. – Не, това е криво разбиране. Да любиш Бога, да вярваш в Него, това значи да бъдеш истински свободен човек: да гледаш с широта на всичко около себе си, да гледаш свободно и мъже, и жени, навсякъде да виждаш чистото и доброто и да му се радваш. Ти ще обичаш всички хора, всички живи същества. Да обичаш човека с великата любов, това значи, при най-малкото докосване до него да предадеш нещо. Ще кажете: Тази любов допуща ли целувки? – Само на природата е позволено да целува. Целуне ли

веднъж човека, тя внася в него нещо особено. Той помни тази целувка за вечни времена. Нищо лошо няма в целувката, лошото е в желанието, което е вложено в нея. Някой казва: Обичам те, искам да те целуна. – Ще ме целунеш, но после ще ме окачиш на дървото. И Юда целуна Христа така. Друг казва: Да му кажа една сладка дума, че после ще го зарежа, ще го напусна. – Ти ще напуснеш, но и тебе ще напуснат. Ти залъгваш, но и тебе ще залъгват. Приятно е залъгването, но в залъгването не трябва да има лъжа. Когато пожелаеш да целунеш никого, ще му кажеш: Слушай, братко, искам да те целуна по актьорски, като на сцената, а не по същество. После да не ми искаш сметка, да правиш въпрос от тази целувка. Докато играеш на сцената, в някоя драма, трагедия или комедия, ти ще правиш това, което не ти е приятно, но щеш, не щеш, ще играеш. Ще се приближи някой актьор при тебе, ще те целуне и ще каже: Целувам те по актьорски, не по същество. Да не правиш после въпрос от тази целувка.

Като слушате да се говори за целувката, ще намерите, че този разговор не е Божествен. Значи, разговорът за целувката не е Божествен, а вашият живот е Божествен. Ако животът ви беше Божествен, и целувката ви щеше да бъде такава. Ако животът на хората беше Божествен, той щеше да ги изведе на добър край. Тогава те нямаше да говорят за спасението, защото само по себе си то щеше да дойде. Спасението не е механически процес, но дълбок вътрешен процес, който е свързан с процеса на чистенето. Когато Божествената Любов влезе в човека, тя ще го очисти. Само изворът е в сила да очисти човека. Всеки, който се е докоснал до извора на любовта, все е получил нещо от него. Изворът е взел нещо от човека, като същевременно му е дал нещо от себе си – станала е правилна обмяна. При това вземане и даване, човек трябва да направи баланс, една равносметка, и да благодари за това, от което се е освободил и за това, което е получил.

Когато хората не разбират отношенията, които трябва да съществуват между Бога и тях, те се натъкват на противоречия, които

не могат да разрешат, вследствие на което страдат, мъчат се, плачат. Сегашните хора се намират над 13-та сфера, но техният свят не е лош. Те не разбират условията на своя живот, затова страдат. За да се справят с тия условия, те трябва да изучават своите мисли и чувства, да проследят, в коя секунда, в коя минута или в кой час през деня са дошли в тях една или друга мисъл, колко време ще трае и т. н. Дръжте си дневник за характера на всяка мисъл, за времето, през което е дошла тази мисъл и за трайността й. Вие не се сещате да правите такива изследвания. Момъкът казва: Днес ми дойде една хубава мисъл на ума, но в този момент срещнах една красива мома, и сърцето ми трепна. Щом сърцето ми трепна, хубавата мисъл отлетя. От този момент момъкът не може да се избави от красивата мома. Щом сърцето му трепне по красивата мома, неговата работа е свършена вече. Ако мисли, че може да се освободи от нея, той се лъже. През целия му живот тя ще му се явява в различни костюми, а в същност тя е една и съща – първата мома, която никога е видял. И когато момата срещне момък, за когото сърцето й трепне, и тя не може да се освободи от него през целия си живот. Някои ще кажат, че искат да чуят нещо хубаво. Какво по-хубаво искате от любовта? Да се обичат душите, да се любят – това е най-хубавото, най-великото нещо в света. Аз бих предпочел да говоря за любовта на двама млади, отколкото за това, че някой свършил един, два или повече факултета. Когато се обичат, хората придобиват истинско знание. Не само това, но любовта усилва паметта. Малцина са ония, които разполагат със силна памет. Казва се за Омира, че разполагал с голяма памет. Човек трябва да работи върху себе си, да развива своята памет.

Съвременната култура е дошла до един кръстопът, до едно преходно положение, откъдето трябва да поеме пътя към истинското знание. Които не разбират това, казват, че трябва да скъсат с миналото. – Не, не трябва да скъсате с миналото, но трябва правилно да разрешите въпросите на миналото. Не сте вие, които трябва да късате с вашето минало. Вашият учител трябва да дойде с ножиците

си и внимателно да скъса връзките с миналото ви, както бабата идва при новороденото дете, отрязва пъпа му и после го завързва. След това бабата предава детето в ръцете на майката. То мисли, че се е освободило вече от майка си, но скоро ще се види пак в нейните ръце. Тя сега го кърми, отхранва и отглежда. Детето продължава да живее при майка си, но вече при други условия – вън от нея. Също така и природата е постоянно около вас, но при различни аспекти. И вие, като детето, искате да се освободите от тежките условия, от утробата на майката, да излезете на бял свят и казвате: Да се освободим от лошите условия, от лошите хора, да отидем на онзи свят при добрите хора. В това отношение вие мязате на онзи интелигентен вълк, който срещнал една овца и й казал: Аз свърших четири факултета; дотегна ми вече да живея между глупавите, между лошите хора. Искам да поживея малко между добрите, между благородните хора. Като чула това лисицата, която също така свършила четири факултета, запитала вълка: След като си свършил толкова науки, зъбите ти поне отъпиха ли се малко? – Не, те станаха по-остри, по-яки. – Щом е така, ще знаеш, че където и да отидеш, все същите отношения ще създадеш. Значи, въпросът не се отнася до външната промяна. Човек трябва вътрешно да се измени – по сърце и по ум.

Сега, като говоря по този начин, виждам, че без да искам, натискам раните ви и причинявам болка. Понякога това е неизбежно. Както и да пипам раните ви, с каквото и да ги мажа, все ще усетите болка. Аз мисля, че вие сте герои, ще издържите на тия болки. Които са слаби, да не дохождат да ме слушат. Които пък искат да ме слушат, но не могат да издържат, нека стоят надалеч, оттам да ме слушат. Онези пък, които искат да се излекуват, нека бъдат герои да ме слушат. Аз ще им дам начин, коренно да се излекуват. Аз искам да ви помогна, нямам намерение да ви забавлявам. Казвате: Като отидем на онзи свят, ще ни посрещнат тържествено. Лъжете се. Ако живеете по Божествен начин и създадете правилна връзка с Бога, ще ви приемат тържествено. Иначе, никъде няма да ви посрещнат добре. Невидимият

свят се радва на всяка душа, която учи, която работи от сърце. Когато грешникът се разкайва за греховете си и измени своя живот, всички се радват за неговото повдигане. Кой няма да се радва, когато чуе, че един съдия, който е онеправдал стотици хора, осъзнае погрешките си, разкае се за тях и отиде при всекиго да се извини? Този съдия съзнава погрешките си и решава да служи на правдата и на истината. Ако е онеправдал десет души и ги осъдил да платят по десет хиляди лева, които впоследствие той задържал за себе си, трябва да направи следното: Да отиде при първия човек, когото онеправдал и да му разправи всичко неправедно, което е извършил към него. След това да му каже: Ето, вземи тези десет хиляди дева назад. После да отиде при втория, при третия, до десетия. Като даде на всички по десет хиляди лева и им се извини, ще олекне на съвестта му и ще заживее нов, чист живот.

Това значи да си създаде човек приятели от неправдата. Какво става в съвременното съдопроизводство? Например, двама души се съдят: онзи, който е на правата страна, няма съществени доказателства за това; който е на кривата страна, има съществени доказателства, които го изкарват прав. Съдията разбира това, но се основава на законите, на защитата на адвокатите и осъжда първия да плати десет хиляди лева. Ако съдията е решил да служи на истината, ще се обърне към втория с думите: Колко ти дължи обвиняемият? – Десет хиляди лева. – Понеже искам да бъда справедлив ето, вземи тези десет хиляди лева от мене. Колко такива съдии има в света? Ще кажете, че сегашното право не позволява да се решават въпросите по този начин. Сегашното право не позволява, но бъдещето право ще позволява. Сегашното възпитание не позволява, но бъдещето ще позволява. Ако в България се яви един такъв съдия, веднага ще го уволнят и ще кажат, че дъската му е мръднала. Защо? – Защото той няма право да изменя законите. Той трябва да съди според законите. Обаче, онзи, който получи права съдба, ще каже, че няма друг съдия като този. Той отсъжда делата право. Хората ще бъдат доволни от

него, но другите съдии ще възстанат против него и ще му забранят да постъпва така.

Следователно, при сегашните условия на живота, ние виждаме, че хората си препятствуват едни на други. Ако някой иска да приложи Божественото учение, веднага ще излязат срещу него и ще му кажат, че не е време за това. Веднага църквите, обществото, философските системи ще се противопоставят на това учение под предлог, че щяло да развали нравите, щяло да разруши обществения строй и т.н. Кое трябва да съществува преди всичко: черковата или Божиите закони? Тялото ли трябва да съществува на първо място или душата? Божиите закони са съществували преди всички черкови. Душата е съществувала преди тялото. Душите създават телата, но телата не могат да създават души. Божият закон трябва да се приложи на първо място и според него да се преобразят всички научни и философски системи, според него да се преустроят всички държави. Ако държави се преустройват, колко повече трябва да преустроим нашия живот, да имаме реална опитност в живота, да познаем Първата Причина, която урежда всички неща! Съвременният свят се нуждае от работници, на които може да разчита. Разумните, добрите хора ще оправят света, а не парите. Хората на Божественото учение ще оправят света. За тази цел трябва да се приложи това учение. За да приложите това учение, преди всичко, вие трябва да вярвате на Божественото начало в себе си. Без тази вяра никакъв успех не можете да имате.

Днес хората не успяват, понеже имат много човешки желания. Човешките желания са преходни, вследствие на което хората се намират пред големи разочарования. Те търсят приятели, но и в тях се разочароват. Мъжът търси жена, която да му е вярна, но като я намери, скоро се разочарова. Жената търси мъж, на когото да уповава в живота, но като намери такъв, и в него се разочарова. Който иска да не преживява никакви разочарования, той трябва да приеме Божественото учение в себе си. Тогава той ще намери верни

приятели, ще намери мъж или жена, на които всякога да разчита, ще намери такъв баща, който доброволно, от съзнание ще бъде готов на всякакви жертви за него. В бъдещия живот всеки ще работи, ще разчита на себе си, няма да очаква само на родителите си. В семействата всеки ще работи за всички и взаимно ще си помагат. Само при такива условия може да се очаква някакво щастие. Обаче, тъй както хората живеят днес, никакво щастие не може да се очаква. Те раждат деца, отглеждат ги, изучават ги, но в края на краищата техните деца ги остават без никакво уважение и почитание. Един ден споменът за тия хора ще се заличи, от тях нищо няма да остане. Като не вярват в бъдещ живот, хората турят паметници, кръстове върху гробовете на своите близки, с което искат да увековечат името им. Чудно нещо! Те не вярват в друг живот, а говорят, че трябва да оставят паметници след смъртта си. Защо им са паметници, щом мислят, че със смъртта всичко се свършва? Ако пък вярват, че и след смъртта си ще живеят, тогава да си направят по един паметник като Айфеловата кула.

„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." На какво поучаваше Христос хората? – Той ги учеше, как да живеят според Божията Любов. Когато влезе в живота на човека, тази любов непременно ще му предаде нещо. Тя ще увеличи малките работи. Тази любов ще подхрани и най-малките добродетели в човека. Силата на човека седи в малките добродетели. Една малка добродетел, като се увеличи, става грамадно нещо. Следователно, не се отчайвайте от малките добродетели. Малките добродетели са като малки израстъци, които показват, че грамадни сили действуват във вас за повдигането ви. Ето защо, работете върху малките добродетели в себе си, за да ги превърнете в големи. Благодарете на малкия живот в себе си, за да придобиете големия, вечния живот. Това проповядвал Христос в съботния ден.

Христос поучавал хората по два начина: на външните хора говорил с притчи, а на учениците си давал опити и знания. Той

правил чудеса, възкръсвал мъртви, но никому не казвал, как прави това. На учениците си, обаче, казвал, че след възкресението Му те ще правят по-големи чудеса от Неговите. Той ги запознавал с идеята за братството. Говорил им за богатството, което се крие в ума и в сърцето на човека. Давал им методи да отварят сърцата на богатите хора. За всяко човешко сърце и за всеки човешки ум има специален ключ, с който се отварят. Който намери ключа на едно сърце, той не трябва да го задържа за себе си, но да го даде на притежателя му. Много богати хора са загубили ключа на своето сърце. В това седи злото на света. Като намерите ключа от сърцето на някой човек, ще му го дадете и ще кажете: Заповядай, вземи ключа от сърцето си! Той ще вземе ключа и ще ви благодари, защото до този момент богатството му е било заключено.

Какво нещо представя ключът на човешкото сърце? Ключът на сърцето е любовта. Само любовта отваря човешкото сърце. Докато няма любовта в себе си, човек нищо не знае. Който е придобил любовта, той е минал от смърт в живот. Който се съмнява, който се колебае, той не е опитал още, какво нещо е любовта. Щом познаеш любовта, ти ще напишеш с ръката си: Първият момент на любовта подразбира първа стъпка към Вечния Живот и към абсолютната вяра. След това ще кажеш: Аз зная вече, че всички хора са братя помежду си. Да съзнаеш това, значи да видиш лицето на Бога. Който веднъж само е видял това лице, той люби всички живи същества. Докато тази любов не влезе в сърцата ви и не минете от смърт в живот, вие нищо не сте придобили. Щом придобиете любовта, тогава ще разберете, че животът не е нито в богатството, нито в силата, нито в славата и величието. Смисълът на живота е в любовта. Аз не говоря за обикновената любов и за обикновените чувства. Те са предговор само към Божествената любов. Можете ли да придобиете тази любов? Ако не днес, поне в бъдеще, всички хора могат и трябва да придобият любовта. – Ама ние вярваме в Бога! – Не е въпрос за вяра, но за любовта. Вярващи хора има навсякъде, но сега се изискват хора на

любовта. В прав смисъл на думата безверници не съществуват. Всеки човек вярва в нещо; всеки има някакъв идеал. Срещате един млад момък, който казва, че не вярва в Бога. Той не вярва в Бога, но вярва в своята възлюбена. За него тя е Бог. Всички хора, богати и бедни, учени и прости, силни и слаби имат по един свой Бог. Според мене, в света има малко силни хора. Защо? – Защото нямат любов в себе си. Силни хора са само тия на любовта. Който люби, който не умира, само той е силен човек. Силният може да каже: „Ние няма да умрем, но ще се изменим". Да се изменим само, значи да запазим съзнанието си. В този смисъл смъртта подразбира събличане от една дреха и обличане в друга по-хубава, по-съвършена. Така и змията съблича кожата си, но не умира. В същност човек живее в съзнанието си, а не в тялото си. Нима банкерът не живее, след като изгуби парите си? Нима ученият не живее, когато изгуби знанието си? Обаче, има разлика между първия живот на банкера, на учения и втория им живот, когато са изгубили богатството си, било в пари, било в знание. За да се справят с второто положение, с загубите си, те трябва да имат светъл ум, да разберат, че смисълът на живота не е в парите, нито в знанието, но в любовта.

Сега желая на всички да слушате Христа в една от тия съботи. Съжалявам, че днес поне не е събота, но неделя – първият ден на седмицата. Закъснели сте по буква на нещата, но не и по дух. По дух днес е събота. Защо? – Защото слушате Словото Божие. Привидно вие сте направили неделята събота. Така един българин привидно заместил дървеното масло със свинска мас. Той бил болен и отишъл при един лекар да се прегледа. Лекарят му казал, че, за да оздравее, трябва да яде дървено масло. Този българин бил беден човек, нямал пари за дървено масло. Върнал се у дома си и започнал да мисли, как да изпълни предписаното от лекаря. Дошло му на ум, че имал свинска мас и си рекъл: Ще опитам да прекарам свинската мас през малка дупчица, да тече като дървено масло. Намислил и приложил това. Скоро след туй оздравял. Доволен, че е здрав вече, той отишъл

при лекаря да му благодари. – Хубаво ли беше дървеното масло? – Хубаво беше, помогна ми. Значи, той трансформирал свинската мас в дървено масло и се излекувал. Следователно, по този начин всеки човек може да трансформира нещата, от лоши да ги превръща в добри. Не е въпросът в буквата на нещата. В изключителни случаи свинската мас може да замести дървеното масло. Обаче, има свине, на които маста по никой начин не може да се употребява.

И тъй, турете в ума си мисълта да работите с Божията Любов. Тя ще ви научи на много неща. Не е достатъчно само да вярвате в любовта, но трябва да работите с нея. Досега е било само с вяра, но отсега нататък се иска работа, приложение. Някои търговци поставят в търговията си следното правило: Днес с пари, утре без пари. – Не, вярата е едно, а знанието друго, те не могат да се заместват. Вярата донася едно нещо, знанието донася друго – и двете са необходими. Истинско знание е снова, което има приложение в целокупния живот, а не специално в нашия личен живот. Защо ми е знание, ако то не може да ми помогне при всички трудни условия на живота, или ако не може да обясни причините на всяко нещо? Знанието на химията, на физиката, на астрономията, на астрологията и на всички останали науки имат смисъл, когато могат да се приложат в живота, да изменят лошите аспекти на човешкия живот в добри. Гневен си, воюваш, ще знаеш, че имаш работа с Марс, затова разумно ще се разговаряш с него, да го заставиш да обърне добрата си страна към тебе. Подозрителен, критичен си, ще знаеш, че имаш работа с Сатурн. Поговори с него, кажи му, че познаваш, че те изпитва. Нека обърне другата, светлата си страна към тебе. Поговори му малко за Венера. Щом чуе името ѝ, той веднага ще се усмихне, ще се разположи. Като дойде Венера и започне да те изпитва, да играе срещу тебе, кажи ѝ: Слушай, познавам те, не мисли, че ще ме залъжеш. Покажи ми другата страна на твоето естество. Разкажи ми, как и защо хората те обичат. Ако ми обясниш този въпрос, ще те запозная с един сериозен

господин. Тя погледне, види Сатурна и веднага отваря торбата си с добрите аспекти.

И тъй, всеки човек трябва да приложи своята вътрешна наука, своето вътрешно знание в живота си, за да се сприятели с лошото в себе си, както и с всички лоши работи в света. Всеки човек, бил той добър или лош, има две торби. В едната торба държи лошите си работи, а в другата – добрите. Когато предизвикате добрия човек, той изважда на лице торбата с лошите си работи. Когато се отнесете добре с лошия човек, той изнася на лице торбата с добрите си работи. Като знаете това, трябва да бъдете внимателни към хората. Който разбира великите закони, той знае, че Бог работи и с доброто, и с злото. Като гледате по този начин на нещата, вие ще знаете, защо доброто и злото съществуват едновременно в живота и в природата. Вие едва сега започвате да изучавате злото. Ще кажете, че в света не съществува нито зло, нито добро. Това са философски разбирания. Не е достатъчно само на теория да се говори това, но след като приложи тази теория в живота си, човек трябва да има някакъв резултат. За себе си само човек може да казва, че няма добро и зло в света. Защо? – Защото той е разбрал, какво нещо представят злото и доброто. Само при това положение човек работи съзнателно и с доброто, и с злото: злото в себе си ограничава, а на доброто дава свобода да се прояви. Забелязано е, че когато хората вървят по пътя на злото, всякога биват ограничени; когато вървят по пътя на доброто, всякога биват свободни. Тази е една от великите истини в живота. Всякога вършете доброто – това е пътят на любовта.

Неделна беседа от Учителя, държана на 26 май, 1929 г. София. – Изгрев.

ОГЪН ДА ЗАПАЛЯ

„Огън дойдох да туря на земята." (Лука 12:49)

„Огън дойдох да туря на земята." Някога още Христос е изказал това изречение, но то е познато на всички хора, особено на домакините. Мъжът казва на жена си: Студено е вън. Моля ти се, запали огъня! Колкото по-скоро го запалиш, толкова по-добре. Хората философстват върху огъня, какво нещо представя той, как е произлязъл, но философията не разрешава живота. Философията е особен род забава в живота. Когато иска да се забавлява, човек трябва да стане философ. Ако човек не философства, главата му ще пати. Това не значи още, че като стане философ, човек много ще придобие, но поне ще се забавлява, както се забавляват хората, когато отиват на театър, на концерт и т.н. Следователно, когато казват за някого, че е философ, намирам, че той е избрал най-хубавото забавление в живота. Когато казват за някого, че е учен човек, намирам, че той е избрал най-хубавото занятие в живота. Когато някой каже, че иска да намери някакво занятие, казвам му да започне да учи. Значи, науката може да се разглежда като занятие.

Днес учените дават едно обяснение за науката, философите – друго, религиозните – трето и т.н. Каквито обяснения да дават за науката, те са все едностранчиви. Вие четете обясненията на философите за времето и пространството, за абсолютното в живота, но нищо не научавате. За изяснение на трудните въпроси на живота, философите привеждат ред доказателства, но техните доказателства не внасят нищо ново в умовете на хората. Някой философ ще каже, че внесъл нова идея в умовете на хората. Това е толкова вярно, колкото е верен фактът, че еди-коя си жена е запалила огъня! Нима други жени не са палили огъня преди нея? Ще се хвали някоя жена, че докато

мъжът й спал под юргана, тя запалила огъня. Ще кажете: Как е възможно мъжът да спи под юргана, а жената да пали огъня. Какво лошо има в това, че мъжът спи под юргана? Нека жената се радва, че мъжът й спи под юргана. Щом престане да спи, работата става опасна. Докато човек спи под юргана, това значи, че е облечен, завит е с нещо. Щом излезе вън от юргана, той оголява. Като оголее, работата му става опасна. Това са символи, отношения в природата, от които хората трябва да се учат. Ако не разбират тези символи и отношения, те ще се натъкват на ред страдания и противоречия, на болести и смущения.

Като не разбират законите на природата, хората се натъкват на болести, на страдания, викат един, втори лекар и казват: Този човек е отличен медик. Той е свършил медицина с отличие. Каква наука е медицината? Тя е наука за болните хора и се занимава с патологическите състояния на човека. Според мене, истински лекар е онзи, който разбира причината на всяка болест и помага на хората. Той е асистент на природата, работи съобразно нейните закони. Обаче, ако лекарят гледа на работата си като средство за прехрана, като професия, той по нищо не се отличава от копача, който копае, от ковача, който чука, от писаря, който пише и преписва. Според разбиранията на съвременните хора, лекарят става добър, опитен само след дълга практика. Лекарят трябва да практикува, но в практиката си той трябва да има пред вид всичко онова, което е в полза на болния. За тази цел той първо трябва да се допитва до разумната природа, до нейните велики закони, да не стават усложнения в организма. От наше гледище, всяко усложнение в организма се дължи на предизвикана усилена деятелност в самия организъм. Когато организмът не може да издържи на такава усилена деятелност, в него се явява известно усложнение. Същото нещо става и с машините. Ако машинистът усили или ускори деятелността на парната машина, движението на целия трен се ускорява, и, ако тя не може да издържи това напрежение, вагоните на трена изкачат от релсите. Тогава

всички казват, че се е явило никакво усложнение, нещо непредвидено в локомотива, в парния казан, или в пътя. Всичко е възможно, но главната причина седи в бързината на движението.

Всеки човек е доктор на себе си. Няма човек в света, който да не разбира от медицина, само че някои са специалисти лекари, а други – любители. Щом познава една своя погрешка, човек е вече лекар. Колкото повече свои погрешки познава, толкова по-добър специалист става. Всеки ден човек открива по една своя погрешка и започва да говори за нея. Който го слуша, казва, че и той има същата погрешка. И след това започват един на друг да си препоръчват различни рецепти. И двамата са доктори, но не забелязват, как се явява някакво усложнение. Какво усложнение може да се яви? За пример, срещат се двама приятели. Единият, в качеството на доктор, казва на другия: Ти не обичаш да плащаш дълговете си. Той мълчи, гледа само. После докторът продължава: Освен това, ти обичаш да крадеш по малко. Той го погледне пак, но вече обиден, силно засегнат. За да се успокои, той дава под съд доктора, да докаже, че наистина обича да краде, т.е. че е болен. Ако фактически се докаже, че е болен, т.е. че обича да краде, съдията ще оправдае доктора. Иначе, ще го осъди, че е изкарал приятеля си болен. Наистина, каква по-голяма болест може да съществува в света от кражбата, от лъжата? Това са болезнени състояния, от които човек трябва да се пази. Като посочват, че еди-кой си краде, казвате: Беден е човекът, сиромашията го заставя да краде. Ще излезе, че сиромашията оправдава кражбата. Какво ще кажете тогава за богатия, за набожния, който краде? И богати хора крадат, и набожни крадат. Възможно ли е това? Възможно е разбира се, кражбата е болест.

Ще приведа един анекдот, да видите, как набожен човек краде. Един богат евреин минавал през една гора и носил със себе си чанта, пълна със злато. Щом дошъл до едно място, започнал да се страхува, да не би някой да го нападне, да го обере. Като се озъртал надясно-наляво, видял един турчин, който се молел, правел поклони. Евреинът

рекъл: Ето добър случай. Ще помоля този турчин да ме придружи донякъде, да не съм сам. Затова евреинът почакал малко, докато турчинът свърши молитвата си. Той се приближил до него и му казал: Братко, виждам, че си набожен човек, вдъхваш ми доверие. Моля те да ме придружиш да минем заедно гората, защото имам пари в чантата си, страх ме е да не ме оберат. Турчинът се съгласил. Като навлезли вътре в гората, турчинът извадил пушката си, насочил я срещу евреина и му казал: Скоро давай чантата с парите! От толкова време се моля на Бога да ми изпрати по някакъв начин пари, имам нужда от тях. Ето, парите идат пред краката ми, няма да изпусна случая да не ги взема. – Слушай, ти си набожен човек, можеш ли да обираш хората? Турчинът отговорил: Да се моля на Бога, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят. Както виждате, евреинът има една философия, турчинът – друга философия, и всеки постъпва според своята философия.

Който не разбира тия неща, той ще се чуди, как е възможно човек да лъже, да краде. Ако разглеждате тия неща като болезнени състояния в човека, възможни са и кражбата, и лъжата. Има случаи в живота, когато жени на богати мъже крадат. Отива в някой магазин да купи нещо и, докато търговецът донесе това, което иска, жената е откраднала вече няколко предмета. Като знае тази слабост на жена си, мъжът предупреждава търговеца, че жена му страда от тази болест, затова нека представи сметка на откраднатите вещи, да ги заплати. Тази болест у хората се нарича „клептомания." Тази слабост се обяснява с любов към събиране на различни вещи, стари или нови – безразлично. Много хора обичат старите вещи, старините. Те не крадат, но ги купуват евтино, а ги продават скъпо.

Христос казва: „Огън дойдох да запаля." Тези Христови думи са претърпели различни тълкувания. И до днес още хората ги тълкуват. Някой тълкуват тия думи с това, че Христос дошъл на земята с цел да направи някаква революция. – Не, революцията не е естествено явление в живота. Тя е болезнено състояние. Чрез революция светът

не може да се оправи. Следователно, Христос не може да си служи с болезнени състояния, като средства за помагане на човечеството. Често и в човешкия организъм стават революции, но те са резултат на някаква аномалия в организма. За пример, някой страда от констипация. За да си помогне, той взима известна доза рициново масло, и в стомаха му настава революция. След революцията настава мир, и стомахът започва своята естествена, нормална работа. Друг страда от главоболие. За тази цел той взима един прах аспирин, и болката на главата му скоро минава. И аспиринът е предизвикал в главата такава революция, каквато рициновото масло в стомаха. И рициновото масло помага, и аспиринът помага, но временно. Ако стомахът не възстанови своята нормална служба, рициновото масло вече не помага. Ако главата не дойде в своя нормален ход, никакъв аспирин вече не помага. Днес ще употребите аспирин, утре ще употребите аспирин, докато един ден аспиринът се превърне в испирин. Щом аспиринът стане испирин, човек заминава за онзи свят. Какво ще стане със свещта като се запали? – Ще гори. – Докога? – Докато изгори.– Не може ли да се подклажда? – Не може. Щом веществото, от което свещта е направена, се свърши, и горенето на свещта престава. Обаче, огънят може непрекъснато да се подклажда. Ако има материал за горене, огънят постоянно ще гори. В обикновения живот огънят е необходимост. Въпреки това, хората не поддържат вечен огън. Защо? – Защото материалите за горене са скъпи. Тази е причината, поради която хората палят огън, загасват го временно и отново го палят.

„Огън дойдох да запаля." Къде? – В цялата природа, във всички живи същества и в човека. Жената, майката дохожда в света и на ранина още, докато всички спят, тя запалва огъня. Този момент съвпада с раждането на детето. Значи, огънят в човека гори от момента на раждането му до момента на заминаването му за онзи свят. Като изгасне огъня на човека, казват, че той заминал за онзи свят. По какво се познава, че е заминал? – Сърцето му е престанало да

тупа, мозъкът е престанал да мисли, стомахът е престанал да смила храната и т.н. Щом съдебният следовател, лекарят, констатира това, свещеникът влиза в ролята си. Той написва една резолюция, че този човек не може вече да остане между живите, но трябва да се опее и погребе. Ако свещеникът не дойде да опее мъртвеца, хората считат, че този човек неправилно е заминал от земята. В какво седи неправилността на неговото заминаване? – Паспорт не му е даден от земята за свободно минаване на границата. Значи, опяването на мъртвеца не е нищо друго, освен издаване на паспорт за свободно излизане от границите на своето отечество.

Същото става и на земята, когато някой човек иска да замине от една държава в друга. За пример, някой отива в Америка. Първата работа е да прегледат паспорта му на границата. Ако се укаже, че този човек не отговаря на белезите, означени в паспорта, веднага го връщат назад. Щом забележат, че един от пръстите му е отрязан, а това не е означено в паспорта, веднага го връщат назад. Представете си, че този човек умре. Свещеникът го опее, значи, дават му паспорт. Като отиде на онзи свят, обаче, намират, че пръстът му е отрязан и го връщат назад. Какво трябва да прави той? На земята не го искат, а на небето не го приемат. Не остава нищо друго за този човек, освен да увисне във въздуха. Не е лесно неговото положение. Ще кажете, че като умре човек, с него всичко се свършва. – Не, така не може да се мисли. В това отношение българинът мяза на турчина, който, като се намери в трудно положение, не иска да мисли и казва: Аз зная, че има седем ката нагоре и седем ката надолу. Повече от това е Божия работа. – Така се говори само, но другояче се постъпва.

Съвременните религиозни и светски хора, като се намерят пред някаква мъчнотия, веднага я възлагат на Бога, Той да я оправи. Иначе, докато са добре, не мислят за Него. Един турски дервиш отишъл на баня да се окъпе. На излизане баняджията го спрял и му казал: Плати за банята! – Нямам пари. – Като нямаш пари, защо си дошъл да се къпеш? – Господ ме изпрати. Той видя, че съм нечист и ме изпрати

да се окъпя. – Ако, наистина, Бог те беше изпратил, Той е богат, щеше да плати за тебе. – Той иска да те изпита, да види, ще Му повярваш ли, като говори чрез мене. – Не мога да вярвам, ти можеш да ме лъжеш. Така се разправяли двамата мукалити. Така се разправят и сегашните хора помежду си, били те вярващи или невярващи. Те говорят за любов, за жертва, за братство, но ако някой си позволи да влезе в банята им без пари, веднага го спират, заставят го да плати. Значи, в света се повтаря една и съща история. Това се дължи на неразбирания, на наслоявания, на придобити наследствени навици. За пример, говорите с някого, или четете нещо, но веднага съмнението изпъква пред вас: Вярно ли е това, или не е вярно? Не само светските, но и духовните хора се съмняват. Защо? – Защото не разбират живота в неговата целокупност.

Други пък се безпокоят, как ще прекарат живота си. Колкото да се безпокоите от мисълта, как ще прекарате живота си, това не зависи от вас. Вие сте се качили на трена, няма защо да се безпокоите, как ще върви този трен, ще има ли достатъчно въглища, на колко места ще спира и т.н. Тренът ще спира на толкова места, колкото са определени. Вие трябва да се интересувате само от това, в колко часа ще стигнете на определеното място. А това, по колко минути е спирал тренът на една или на друга гара, не трябва да ви интересува. Ама щял да се случи някакъв инцидент в трена, или никаква катастрофа щяла да стане, това може да интересува машиниста, но не и вас. Вие можете само да констатирате нещата. Всички странични работи, които стават вън от вас, не трябва да ви занимават. Вие не сте пратени на земята да изследвате машиниста, как работи, доколко съвестно изпълнява службата си. Онзи, който го е назначил на служба, Той е определил специална комисия, която да го следи, да се произнесе за неговата работоспособност. Веднъж дошъл човек на земята, има кой да се грижи за него, дали греши, или върви в правия път. Вие не трябва да се занимавате с този въпрос. Който се занимава с работите на хората, той повече ще изгуби, отколкото ще спечели.

Като говорите за праведни и за грешни хора, задавали ли сте си въпроса, по какво се отличава праведният от грешния? Праведният всякога върши волята Божия, а грешникът върши своята воля. Умният мисли и действа според законите на разумната природа, а глупавият мисли и действа по своя логика. Значи, има две логики в света: човешка и Божествена. Също така има и две религии, две науки: човешка и Божествена. Човешката религия и наука са причина за нещастията и страданията на хората. Който влезе в тях, той изпада в хипнотично състояние и не знае, защо хората умират и защо се раждат. Тук всички говорят за Бога, но какво нещо е Бог, не знаят. Божествената религия и наука е вътре в човека. Всеки носи тази религия и тази наука в себе си, без другите да подозират това. Следователно, религията е вътрешен, а не външен процес. Който обича всички хора, всички живи същества, той обича Бога, обича своя ближен. Той има правилно отношение към цялото битие. За да обича всички хора, човек първо трябва да обича едного. Щом обича правилно едного, той ще бъде в състояние да обича всички. Не може ли човек едного да обича, не може да обича всички хора. Истинската религия започва от единицата, от числото едно. В единицата се включва всичко. Първите хора, които дойдоха на земята, бяха само двама. Значи, ако им се говореше за любов, не можеше да им се каже, че трябва да обичат всички хора; на тях трябваше да им се проповядва само за любов към ближния. - Ами като се размножиха хората, каква любов трябваше да съществува между тях? – Пак същата любов – любов към ближния. Тази любов може да се прояви еднакво и към единицата, и към множеството.

Когато първите хора нарушили отношенията си към Бога, към ближния, с това заедно те изгубили възможността да обичат всички хора. Не е лесно да обичате. Това е цяла наука. Това е велико изкуство. Да обичате човека, това значи, да намерите в него една добра черта, която да спира вашето внимание. Не можете ли да намерите една добра черта в човека, вие не можете да го обичате.

Между вас и него ще съществува механическа връзка, но не любов. За да се обичат двама души, непременно и двамата трябва да намерят в характера си по една добра черта, заради която да се обичат. Ако единият само е намерил една добра черта в другия, това още не е любов. Докато само единият обича, а другият не обича, това не е любов. Закон е: който обича, и той трябва да бъде обичан. Защо понякога се случва обратното? Някой обича, а него не обичат. Той прави добро, а на него не правят. За да се образуват правилни отношения между двама души, и любовта да действа между тях, необходимо е следното нещо: когато единият от двамата намери една добра черта в другия, той трябва да събуди в него желание също така и вторият да намери поне една добра черта в първия.

Следователно, когато казваме, че Бог люби всички хора, имаме пред вид, че Той е намерил по една добра черта във всеки човек, заради което го обича. Хората не устояват в любовта си към Бога по единствената причина, че не могат да намерят в Него такава черта, на която всякога да уповават. Понеже те се менят, колебаят се, затова и отношението им към Бога постоянно се мени. Някой казва, че има любов към Бога, а не е готов на никаква жертва заради тази любов. Който има любов към Бога, той ще има любов към всички. Това е противоречие за хората. Невъзможно е, наистина, човек да обича всички хора. Кога? – Когато те са пръснати на различни места. Обаче, човек може да обича всички хора. Кога? – Когато са събрани на едно място. Значи, възможно е човек да обича всички хора, но когато те са събрани в Едного, в единицата. Ще кажете, че и рибата обича по този начин. Тя снася по 300–400 хиляди яйца на едно място и ги обича като свои деца. Но има грамадна разлика между любовта на рибата към нейните деца и любовта на човека към неговите ближни. При това, рибата няма съзнание за имената на нейните деца. И човек не може да знае имената на всички хора, но неговата любов към хората е съзнателна.

Сега, вие не се интересувате от въпроса, дали рибата обича своите яйца, или не. И да отговорите на този въпрос, той няма да ви ползва. Обаче, има една риба в света, която знае имената на всичките си деца. Това е философско твърдение, което служи само за развлечение на хората. Какво ще кажете на това? Тази риба е най-голяма от всички риби. Тя може да се вземе за глава на всички риби. Същото твърдение се отнася и до всички животни, до всички хора. Значи, има един човек в света, който обича всички хора без разлика и знае имената им. Ако сте потомци на този човек, т.е. ако сте излезли от него, вие непременно ще имате неговите качества. Щом нямате тези качества, вие не сте излезли от него, не вървите по една линия с него, нямате нищо общо с него.

Тъй щото, противоречията в света се дължат на факта, че съвременните хора не са произлезли от първия човек, не вървят по мъжка линия. Те са излезли от жената и по закона на наследствеността вървят по женска линия. С влизането си в света, женският елемент е създал ред пертурбации. Казват, че жената е виновна за всичко. Не е виновна жената за дисхармонията в света, но когато един мъж ръководи десет жени, непременно ще се явят големи противоречия в жената. За пример, Соломон имал 300 жени и 900 наложници. Каква любов е тази? Каква ще бъде любовта между родените деца от тия 300 жени? За да седят тия жени около Соломон, все-таки някаква любов ги е свързвала. Ще кажете, че това не отговаря на никакъв морал. Не е лесно, докато съзнанието на човека се пробуди, да възприеме новите идеи. Идеята за еднобрачието е сравнително нова. Еднобрачието е било идеал на човечеството. И днес още хората поддържат многоженството. Аз взимам еднобрачието в най-широк смисъл. Многоженството подразбира човек с много идеи. Еднобрачието – една свещена идея само. Който има много идеи, той върви по женска линия. Обаче, един ден той ще се натъкне на противоречия, които ще го заставят да задържи само една идея от всичките, а останалите да остави за благоприятни условия.

Еднобрачието трябва да започне от ума и сърцето на човека. Той трябва да има само един ум и едно сърце. Затова е казано и в Писанието: „Двоеумният е непостоянен в своите пътища."

Следователно, човек трябва да носи само една свещена идея в ума си и с нея да разрешава всички важни въпроси по естествен път. Само така той може да бъде доволен от живота си. При сегашната култура много въпроси не са разрешени: нито индивидуалните, нито семейните, нито обществените, нито религиозните, нито икономическите, навсякъде ще срещнете амалгама от идеи и противоречия. Хората вярват в Бога, но вярата им ще се изпита. Малцина ще издържат този изпит. Защо? – Защото не са правоверни. В Бога вярват, в Христа вярват, но още не са правоверни. Евангелистът вярва в Христа, но още не е правоверен. И баптистът вярва в Христа, но не е правоверен. Всички вярват в Христа, но ако речете да минете от едно верую в друго, наново ще ви кръщават. Ако си православен, но искаш да минеш в баптизма, ще те кръстят. Ако си баптист, но искаш да станеш съботянин, ще те кръстят и ще те накарат да зачиташ съботата. Ако си съботянин и минеш в православие, пак ще те кръстят, ще те накарат да се кръстиш, да палиш свещи и кандила, да целуваш икони и да празнуваш неделята. Ако не вършиш това, не си православен. Нима православието се заключава във външните форми? Нима в кръщаването на един или друг вярващ е правоверността? Казано е в Писанието: Човек не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. Съботянинът е повдигнал съботата в култ и казва, че който не зачита съботата, той не е правоверен. Така гледат на нещата религиозните хора.

Учените хора не държат толкова за вярата, за религията, но държат за науката, за културата. Те казват, че човек трябва да бъде учен, културен. Учеността, културата, цивилизацията, както и религията не разрешават още въпросите на живота. Окултистите пък ще кажат, че трябва да се изучават окултните науки. И окултните науки не разрешават въпросите на живота. Какво от това, че можете

да гадаете, или че знаете нещо за кармата? И това не разрешава въпросите. Че си предсказал някому нещо, това още не изменя неговата съдба. Каквото да предсказвате на хората, предсказанията ви не могат да ги направят по-добри, отколкото са в действителност. И без вашите предсказания всеки ще се прояви такъв, какъвто природата го е създала. Кой е предсказал, че ще се роди еди-кой си гениален човек? Гениалните хора се раждат и без предсказания, но трябва да има майки, които да ги родят и отгледат. Днес не може да се роди дете без майка. За да се излюпи пиленце, трябва три седмици да го мъти майка му. Като се излюпи, то стъпва вече на крачката си и след две–три седмици най-много тръгва само да търси прехраната си. Бързо се измътва, бързо става годно за самостоятелен живот. За да се роди човек, условията са по-тежки: цели девет месеца майката трябва да носи детето в утробата си, докато се развие напълно. Докато птиченцата са малки, майката се грижи за тях и им казва: Ще правите, каквото ви казвам. Щом пораснете, ще ви пусна в света, във великия университет, там да учите, при други професори – птиците. Обаче, влезете ли в човешкия живот, работите се усложняват. Там не могат да се приложат условията на птиците. Хората се грижат, трудят, измъчват повече, отколкото трябва. Затова Христос е казал: „Вижте криновете на полето, как са облечени. Те нито жънат, нито предат."

„Огън дойдох да запаля." Огънят представя разумното в света. Огънят подразбира още живот. Значи, като човек, ти трябва разумно да живееш. Огънят ще изгори всичко непотребно, а ще остане само потребното, разумното, което ще гори без да изгаря и ще се усъвършенства. При правилното горене взимат участие въглеродът, въздухът и водата. Това значи: елементът, който гори,е въглеродът; елементът, който поддържа горенето, е кислородът; получените продукти при горенето са главно вода и въглероден двуокис. И водата сама може да образува горене. Ако залеете парче негасена вар с вода, гасенето на варта става толкова силно, че се развива голяма топлина, от която водата възвира. Следователно, като се пече варовникът,

първо се превръща в негасена вар, която при заливане с вода, се превръща в каша, наречена гасена вар. И тъй, когато варовникът, който е твърд като камък, се влюбва във водата, той омеква, разкашва се, става на вар, с която жените мажат, белосват къщите си. Домакинята взима част от тази каша и измазва с нея стените на къщата си. По този начин тя изнася пред хората любовта на двамата млади – водата и варта. Белият цвят се образува, само когато две същества се влюбят. Дето има бял цвят, там има любов. Дето няма бял цвят, там любовта още не се е проявила. Ако цветът е червеникав, жълт, зелен или друг някакъв, това показва, че любовта е още в началото си. Различните цветове показват различни степени на любовта. Дойде ли любовта в своята пълнота, всички цветове трябва да се съединят в едно – да образуват белия цвят, да образуват твърдото вещество. За да се прояви любовта на земята, белият цвят трябва да се трансформира в бяло, твърдо вещество, да влезе в работа. Щом види тази бяла маса, разумната домакиня веднага се зарадва, вземе я, залее я с вода и я оставя да поседи малко, да утихне огънят, т.е. двамата влюбени да се опознаят. След това тя започва да маже. Кой как види измазаните бели стени, изпитва голяма приятност.

Сега всички се запитват, има ли любов в света, или няма. Това знае варджията, който превръща варовника във вар. Той взима варовника, нарежда го в пещи, запалва отдолу огън и го оставя при тези условия четири-пет дена, като от време на време го запитва: Готов ли си да любиш? – Не съм готов, не искам да любя. Варджията вземе лопатата, разбърка го малко и пак го пита: Готов ли си да любиш? – Не съм готов. Най-после варовникът се понапуква тук-там, започва силно да побелява и, без да го питат, казва: Искам да любя. Варджията погледне в пещта и вижда, че варовникът се е превърнал вече във вар, готов да люби. Той се радва, че може да го продаде, да го тури на работа. Който люби, той е готов за работа. Варджията е сват, който изнася варта за продан, търси възлюбената й – водата. И природата си служи със същия процес, какъвто варджията извършва с

варовника. Когато намери нещо твърдо в човека, природата го поставя на огън, да го опече. Щом го пече известно време, твърдият елемент в човека постепенно омеква. Когато човек изгуби мекотата си, природата го поставя в пещта си, наклажда огън отдолу и го пита: Ще любиш ли? – Не искам. Тя усилва огъня. Ще любиш ли? – Не искам. Още повече усилва огъня. Сега, без да пита, човек сам казва: Ще любя! Той е омекнал вече, превърнал е твърдият елемент, камъкът, във вар, по-мек елемент, податлив на действието на водата, т.е. на живота. Като види това, природата налее върху човека малко вода, и той се възпламени, побелява, още повече омеква и казва: Слава Богу, освободих се от тежките условия на своя живот!

Съвременните хора се запитват, защо идат тия големи страдания, от които главите им побеляват. Питайте варджията. Той е виновен. Той ви е турил в пещта си под силен огън и казва: Ще любите! – нищо повече. Като ви превърне във вар, като ви избели, туря ви във варницата, залива ви с вода, докато съвършено омекнете. След това вие започвате да любите, да се радвате на живота. Варджията представя природата, която туря упоритите хора в пещта си и насила ги заставя да любят. – Ама аз съм стар човек, любовта не е за мене. Младите нека любят. Природата не чува, тя не прави разлика между млади и стари. Тури те в пещта си и гледа, кога ще се опечеш, кога ще се научиш да любиш.

Старите хора са актьори в живота. Гледаш дядото седи, въздъхва, съди младите. Той играе ролята на мъдрец, който е надрасъл нещата. Вътре в себе си той казва: Ех, сега да съм млад, зная, как да живея. Бабата седи в друг ъгъл и въздиша. Тя поглежда завистливо към младите и си казва: Луди-млади! – не знаят, как да живеят. В себе си казва: Едно време и ние живяхме като тях. Бабата е недоволна от живота на младите, но кажи й само, че може да се подмлади, тя веднага ще се развесели, ще пожелае да стане млада.

Преди години, когато правих изследванията си, дойде при мене една баба, 80 годишна, и ми казва: Синко, големи страдания имам.

Виждам, че си учен човек, четеш и тълкуваш книгата на живота, но за младите. Аз съм стара жена, какво можеш да ми кажеш? Да ми кажеш, че ще се оженя, това е невъзможно. Кой би хукнал подир мене, 80 годишна баба, като подир млада мома? Пък аз мога ли да услужвам на мъж? Едва себе си гледам. Наистина, поглеждам към нея, няма с какво да я утешиш, няма как да я лекуваш – цялата е разнебитена. Тогава се обърнах към нея с думите: Бабо, в моята книга има един параграф, който може да те обнадежди. – Кой е този параграф? Какво гласи? Да не би да ми препоръчваш да ходя на черкова. Ако е това, краката ми не държат. – Не, бабо, черковата е за младите. В този параграф се казва, че и старите хора могат да се подмладяват. – Така ли? Виж, това е интересна работа. Веднага тази баба скочи, засмя се, развесели се, забрави старостта си, забрави ревматизма си, иска да й кажа начин за подмладяване. Дадох й известни наставления и й казах: Ако изпълниш тези наставления, ще се подмладиш най-малко с 20 години. Тя се позамисли от предадения урок. Аз й предадох един алхимически урок. Бабата тръгна да си отива, разбра, че има някаква дълбока, велика наука в живота и ме запита: Синко, не можеш ли ти да направиш това нещо вместо мене? – Не, бабо, първо ти трябва да направиш поне малко усилие, а после и аз ще ти помогна. – Ех, синко, защо не дойде по-рано? – Ако бях дошъл по-рано, когато беше по-млада, нямаше да те намеря. Сега дойдох точно на време. – Много умен си, синко. Учен човек си, както те виждам. – И ти си умна, бабо, защото си остаряла и защото можеш да ме слушаш. Иди си сега весела, приложи съветите ми и като имаш резултат, пиши ми. Тя си отиде весела, облекчена. Но и досега още не съм получил писмо от нея. И сегашните стари се оплакват, че на времето им нямало, кой да им каже, как да живеят, да запазят силите си, да запазят своята младост. Така говорят старите, но ето, на младите се говори вече, изпълняват ли това, което им се говори? Тогава казвам: Днес и на млади, и на стари се говори, но който от тях приложи, той ще разбере смисъла на това, което им се проповядва.

И тъй, за да подобри условията на сегашния си живот, човек трябва да обърне погледа си навътре, да се вдълбочи, за да намери онази свещена идея, която ще му служи като алхимически елемент в живота. С тази свещена идея той ще превръща нещата, от неблагородни в благородни, от низши във висши. Каква е тази свещена идея, тя остава тайна и за самия човек. Тя с пари не се купува и за пари не се продава. Който се е опитал да я продаде за пари, той си е навлякъл всички страдания. Всеки сам ще намери тази идея в себе си. Да възкръсне човек, това значи да намери тази свещена идея в себе си. Когато намери тази идея, когато прочете всичко, каквото е написано в нея и когато приложи написаното, той е възкръснал вече. Тази свещена идея съдържа в себе си опитностите на миналите поколения. Те са написани в нея като на книга.

„Огън дойдох да запаля." Защо трябва да се запали този огън? – За да внесе светлина и топлина в домовете. Щом се запали огън в един дом, мракът и студът в него изчезват. Когато този огън се запали и в човека, той е готов на всичко. Топлината го предразполага да работи, а светлината – да мисли. Изгуби ли нормалната топлина и светлина в себе си, човек се натъква на противоречия, които създават ред пертурбации в него. Това всеки е опитал. Кой не познава благоприятното въздействие на топлината върху себе си? Зимно време, като влезе в една стая, човек първо търси печката. Ако я намери запалена, той се приближава, взима стол и сяда близо до нея. След това поставя ръцете си на известно разстояние от нея, да се стопли. Ако ръцете му са далеч от печката, той постепенно ги приближава, докато ги постави на такова разстояние, да изпитва най-голяма приятност от топлината. Тази приятна топлинка го предразполага към дрямка. Той дремне 15–20 м. и, като се събуди, усеща се отморен и бодър, готов на всякаква работа. Значи, има една зона, от която излиза най-мека топлина и енергия за работа. В този случай ръцете са добър възприемател на тази енергия. Някои хора искат изведнъж да се приближат до огъня, да приемат всичката

енергия, но вместо да придобият нещо повече, те изведнъж отскачат надалеч, без да се ползват от нея. Други пък седят далеч от огъня и считат, че каквото е тяхно, ще им се даде. И при това положение обаче, те нищо не придобиват. Има едно разстояние, точно определено, на което, застане ли човек, ще придобие хубавото, приятното, което огънят съдържа.

Мнозина мислят, че като имат печки в стаите си, лесно ще приемат от огъня това, което им е нужно. Да, но сегашните печки не са хигиенични. Те по-скоро причиняват болести на хората, отколкото да им носят здраве. Печките трябва да бъдат така направени, че да се вижда, как става горенето. При това, лъчистата топлина трябва да излиза отвсякъде, а не само от една страна на печката. Лъчистата топлина от огъня трябва да излиза от всички страни и да се разпространява навсякъде безпрепятствено.

Същият закон трябва да се приложи и по отношение на обичта, на любовта. Не туряйте любовта на човека в някоя печка, наблизо, само да топли, но турете я в огнището, да пръска своята светлина и топлина надалеч, всички да се ползват. Само тогава вие ще имате такива резултати от любовта, каквито желаете. Следователно, който люби, той ще бъде поставен в огнището да гори, а любените от него ще се топлят и осветяват. Щом изгори той, вие ще заемете неговото място в огнището. Тогава той ще се топли, а вие ще горите. Така ролите ще се сменят, и всички ще се ползват от любовта. Когато един люби, той е в огнището, гори, а другите се топлят. После любеният влиза в огнището, а първият, който е любил, той ще се топли. Като не разбират този закон, хората очакват да бъдат обичани. Такова нещо не съществува. Ще обичаш и ще те обичат – смяна ще има в живота. Който обича, той е в огнището и гори; когото обичат, той се топли. После настъпва обратният процес: когото са обичали, той влиза в огнището; който е обичал, той се топли. – Как ще разберем този закон? – Теоретически този закон не може да се обясни, той се опитва само в лабораторията на природата и на живота. Който го е опитал

веднъж, той не говори за него. Той не говори и за старост. Който казва, че е стар, той не разбира този закон, той никога не е любил. Същевременно той не може да се ползва от любовта. Който казва пък, че е млад, и той не разбира закона. Той мяза на онези малки момченца и момиченца, които за пръв път са почувствали в себе си любовта и започват да се срамуват. Това е криво разбиране на любовта. Днес и млади, и стари криво разбират любовта. Който право разбира любовта, той не може да бъде нито стар, нито млад. Той знае, че животът едва сега започва да тече в него. Той знае, че любовта едва сега се проявява в него. Това значи ново раждане. Това значи възкресение. Ще каже някой, че е 24 годишен. Какво представят вашите 24 години за Юпитер, за Сатурн или за другите планети? Това са две юпитеровски години. Нашите 32 години пък съставят една сатурнова година. Материята на различните планети коренно се различава от тази на земята. Влиянието на планетите върху земята се дължи на тяхната особена материя и на техните особени сили. Когато силите, енергиите на Юпитер влияят върху някой човек на земята, те му придават особен израз, особена стойка и положение на тялото, които говорят за благородство, за достойнство, за религиозност. Такъв човек обича ред и порядък, обича да заповядва. Защо? – Юпитер е в него. Когато земята действа върху човека, той е подобен на въглен. Когато се говори за материализма на земята, ние разбираме живота на въглена, който няма никакъв смисъл. Какъв смисъл може да има в един въглен, който гори и изгаря и се превръща в пепел? Като дойдат до въглена, всички го подритват. Защо? – Живот няма в него. Когато добрата домакиня вземе въглена, тя го туря в огнището си и го запалва. По този начин тя го осмисля. Едва сега въгленът познава, че има нещо в него – може да гори, да отделя светлина и топлина. Въгленът е един от елементите на природата, който трябва да се изучи, да се познаят неговите свойства.

И тъй, природата представя сбор от елементи и сили, които трябва да се изучават. За да се ползва от тия елементи и сили, човек

трябва да бъде в съгласие с природата. Някои от елементите на природата носят безсмъртието, което се дава на хората периодически. Жизненият еликсир, който алхимиците изучавали, иде отдалеч някъде, минава през слънцето и слиза на земята. На всеки две хиляди години слиза на земята по една вълна на безсмъртието. Тази вълна носи нов живот, нова култура, нова епоха за човечеството. Ние се намираме в началото на нова епоха, когато иде една вълна на безсмъртието. Тази идея Христос е изразил в стиха: „Както Отец ми има живот в себе си и го дава на когото иска, така е дал това право и на Син Человечески." Под думата Син не трябва да се разбира индивидуално човекът, какъвто е бил Христос на земята – човек, облечен в плът. Защото, ако така разбираме Сина, Христос беше Син Божий и трябваше да дава живот на хората. Значи, думата Син не трябва да се разбира в нейния външен образ, а вътрешно, като принцип, за който и апостол Павел говори. Той казва: „Ние не познаваме вече Христа като човек на земята, но като Дух." Докато беше на земята, Христос не даде на хората това, което очакваха. Като възкръсна, обаче, Той каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Когато беше на земята, Христос казваше, че само да пожелае, 12 легиона ангели ще му дойдат на помощ, но за да се сбъдне Писанието, Той не иска тяхната помощ. И цар да го направят, щом заминат ангелите на небето, Христос пак ще бъде детрониран. Казано е, че една резка няма да се измени от Писанието. Като мина през големи страдания и възкръсна, Христос каза на учениците си: „Даде ми се всяка власт на небето и земята. Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века."

Христос казва: „Огън дойдох да запаля." Под думата „огън," Христос разбирал огъня на безсмъртието, който трябва да се запали във всяка душа. Който не разбира смисъла на този огън, той ще се уплаши. В огъня на безсмъртието нечистото изгаря, а чистото остава. В първо време този огън ще създаде големи пертурбации в света, но постепенно ще пречиства атмосферата, докато малки и големи

разберат и почувстват благото, което той носи в света. Това и невежите днес съзнават и казват: Светът може да се оправи само чрез огън. Докато всичко не се запали и изгори, светът няма да се оправи. Под думата огън те разбират вътрешния огън в човека. Ще кажете: Щом е така, не е нужна религия, вяра, проповеди, наука на хората. Като дойде огънят, той всичко ще пречисти. – И без това може, само че хората ще минат през по-големи страдания. И без да се изправя счупения крак на някой болен, счупеното място ще оздравее, но кракът ще остане хилав. Обаче, разумният хирург ще постави всяка счупена кост на мястото ѝ, и кракът ще оздравее без никакъв дефект. Значи, знанието е от голяма полза за човека. Ако не дойде Учител в света, който да изправи нашити удове – умове и сърца, и да ги постави на местата им, те пак ще оздравеят, но хилави ще останат. За да се изправи криво зарасналия крак на човечеството, ще дойде лекарят в света, отново ще счупи този крак и внимателно ще постави всяка кост на нейното място. Природата не търпи никакви дефекти. Човечеството се нуждае от велик Учител, който да изправи неговите изкривени удове. Човечеството се нуждае от велик лекар-хирург, който да изправи криво зарасналите му крака.

„Огън дойдох да запаля." За какъв огън говори Христос? Той не говори за обикновения огън, който хората познават, но за огъня като наука, като възможност, с която могат да излязат от обикновения живот и да направят връзка с великия алхимик, с разумното начало в природата. Това значи да разбират езика на великата природа. Природата има свой език, с който хората могат да се разбират. Който знае нейния език и говори на него, тя ще му даде всичко, каквото желае. Който говори с природата на чужд ней език, тя ще му даде това, което той не желае. Щом говориш с природата на чужд за нея език, ти ще изпаднеш в положението на онзи българин, който се хвалил пред съселяните си, че знае много добре турски език. Един ден в селото им дошъл един турски бей. За да му услужат във всичко, селяните извикали този свой брат, да служи като преводач на бея.

Селянинът влязъл при бея, който започнал да му говори на турски. Той разбрал, че беят иска нещо. Излязъл вън и казал на селяните, че беят иска един скъсан сак, с който да лови риба. Като занесъл сака на бея, последният се ядосал, че не го разбрали, набил добре селянина и го изпъдил вън. Другите селяни го запитали: Защо те би беят? – Защото го наддумах. – Не, беят бил селянина, защото не го разбрал. Всички хора са опитали боя на този бей, и то главно за тяхното невежество. Като невежи, те се представят за знаещи.

Един наш познат, добър, но скържав човек, често казваше: Даването не седи в многото. Човек трябва да дава малко, но от сърце. – Не, законът на даването не е такъв. Знаете ли, колко трябва да дадете на човека? Дали много, или малко ще дадете на човека, не е важно; за вас е важно да знаете, че пари не трябва да давате. Природата не работи с пари. Парите са човешко изобретение. Когато някой дойде при вас да иска нещо, дайте му от това, което природата произвежда: жито, картофи, плодове. Пари, обаче, не му давайте. Злато може да му дадете, защото златото се среща в природата. Какво злато можете да му дадете? Дайте му злато в естествен вид, а не златни монети, с каквито хората боравят. Колко злато трябва да му дадете? Дайте му в изобилие, както природата дава. Природата не обича скържавите хора. Тя казва: Когато даваш, с крина давай. Цели хамбари злато има в природата, но те се намират на голяма дълбочина. Засега хората не могат да проникнат в богатствата на природата. Ако знаеха къде е скрито златото в природата, българите отдавна щяха да платят дълговете си. Ако дадете един шиник злато на някой човек, преди всичко той не би могъл да го носи. Златото е тежък метал. Въпреки това, той ще се полакоми за него, ще се нагърби да го носи. Лакомство е това.

Съвременните хора са доста лакоми. Като срещнат някой велик учен, те веднага искат да им каже той нещо особено, някои велики идеи. Те не подозират даже, че такива идеи са много тежки, по-тежки от златото, и не могат лесно да се носят. За пример, някои искат да

разрешат въпросите, какво е Бог, откъде е дошъл, какво представят вечността, времето и пространството, но не знаят, че не могат да си отговорят на тия въпроси. Това са отвлечени въпроси, тъй щото, каквито обяснения да им се дават, пак ще останат неразбрани. Какво нещо е времето? Времето е дълъг конец, започнат от една красива жена още преди милиони години. Който иска да разбере този въпрос още по-добре, той трябва да се върне милиони години назад, да намери началото на времето, когато красивата жена е прела с хурката си. Кога ще дойде краят на времето, не зная. Зная нещо само за началото на времето. Красивата жена искала да изпреде конец за дреха, затова започнала първия конец, с който турила начало на времето. Кога ще свърши преждата за своята дреха и кога ще я изтъче, не зная. Учените могат да говорят за времето, каквото искат – тяхна работа е това. Те казват, че времето е величина без начало и без край. Според мене, конецът има начало, има и край – това е времето. Този конец, обаче, може да стане дълъг, колкото искате – това представя вечността. В същност, времето и вечността са процеси, които се извършват в мисълта, но съществуват и в самата природа. Какво е мислил Бог, като е създавал вселената, не знаем. Обаче, какви ще бъдат крайните резултати от създаването на вселената, това е важно за нас. Впрочем, и това не е толкова важно. За мене е важен моментът, когато се пробужда съзнанието на човека за Господа. Тогава човек трябва да се обърне към Господа с думите: Господи, ето, милиони години вече, как създаде разумно, безпогрешно цялата вселена, съставена от малки и големи светове. Най-после Ти създаде и моя малък свят. Всички съзнателни същества Те славят и Ти благодарят. Научи ме, как да устроя моя свят, как да живея правилно и да Те славословя. Щом Бог ми отговори на молитвата, аз ще започна да изучавам небето и земята, да ги търся в себе си. И тогава, колкото разбера външния свят, толкова ще разбера и моя вътрешен свят. Действително, доколкото разбираме Бога, дотолкова ще разбираме и себе си. Каквото Бог ви каже, приемете го напълно, без никакво

съмнение и критика. Вяра в Бога, това е свещена идея, която всеки трябва да намери в себе си.

На мнозина съм казвал, че за всичко мога да разсъждавам, но щом дойда до живота, който изтича от Първата Причина, спирам. Този живот е свещена идея за мене, която не подлежи на никаква критика, на никакви разисквания. Имам с какво да се занимавам: работата и науката като занятия, а философията като развлечение. Всички науки ме интересуват, всички изкуства също ме интересуват: художество, скулптура, музика и т.н. Понякога се занимавам и с медицина, макар че я считам наука за болни, а не за здрави хора. Щом се докосна до медицината, веднага се обличам с бели дрехи. Белите дрехи не ги хващат болести. Като знаят това, лекарите носят бели престилки, които употребяват като дезинфекционно средство. Истинският лекар трябва да познава добре физиология, анатомия, психология, биология, физиогномия и ред още науки. Без тези науки, медицината е наука за патологичното състояние на човека. Който изучава патологията, той трябва да се облича с бели дрехи и тогава да започне смело да издирва причините на болестите. Който изучава психология, той трябва да изследва не само причините на вътрешните болести в човека, но и причините за неговото умствено и сърдечно разстройство. Най-малкият елемент отвън е в състояние да внесе известна дисхармония в чувствата и в мислите на човека. Една обидна дума е инжекция, която разстройва чувствата на човека и го наскърбява. Една насърчителна, похвална дума повдига духа му и го развеселява. Кое е естественото състояние на човека: радостта или скръбта? – Най-естественото състояние на човека е това, което има при изгрев на слънцето. Той трябва да задържи това състояние през целия ден. Обаче, като не знае законите, с които да запази доброто си състояние, след изгряването на слънцето, той вече започва да губи това състояние.

„Огън дойдох да запаля." Този огън, за който Христос говори, е огънят на човешкото сърце. Различен е огънят на човешкото сърце:

някъде огънят е от запалени въглища, а някъде от електрическа енергия. При горенето на въглищата се отделя повече дим, повече сажди, отколкото при електричеството. При електричеството горенето привидно е пълно, но все се отделя нещо, което Се отразява върху очите. От електрическата светлина очите отслабват. В някой моменти слънчевата светлина се отразява благоприятно върху очите – усилва ги. Мнозина се оплакват от силното слънце, казват, че действало зле върху организма им. Причината за това не е в слънцето, но в мислите и чувствата на хората. Лошите мисли и чувства образуват един тъмен пояс около слънцето, който така пречупва слънчевите лъчи, че задържа голяма част от тъй наречената черна светлина на слънцето. Тия черни лъчи са причина за много болести, както и за почерняването на хората. Оттук може да се извади заключение, че началото на всички болести се крие на особено вътрешно пречупване на слънчевата светлина. Светлина, която се пречупва в низходяща степен, всякога произвежда болезнени състояния в човешкия организъм. Черните лъчи на светлината се отразяват зле и върху човешките мисли и чувства. Защо? – Защото в тази светлина мислите и чувствата не могат да се проявяват. Щом не могат да се проявят, те не могат да създадат свои форми и се подпушват. Човек е творец на своите мисли и чувства. Той сам работи в своята лаборатория и във форми излива чувствата и мислите си. Когато обичате някого, вие сте грънчар, който прави гърнета, т.е. излива различни форми. Колкото чувствата са по-добри и по-възвишени, толкова и формите им са по-правилни, по-стабилни. Ако формите на висшите чувства и мисли, като грънчарските гърнета, при всяко падане или счупване, се трошат, какви чувства и мисли са те? Чувствата и мислите могат да се ваят. Казвате, че чувствата ви се разбили, че мислите ви се осуетили. За да се разбиват чувствата ви и да се осуетяват мислите ви, това показва, че формите им не са здрави. Изкуство е човек да знае, как да вае формите на своите мисли и чувства, да бъдат здрави, да издържат на голямо напрежение. Щом тия форми са хубави, съществата от

невидимия свят ще пожелаят да си купят от тях. Те ще ги купуват с пари, защото струва да се плати за тях. Ако вашите гърнета не са добре направени, ще дойде някой, ще ги погледне и ще каже: Кой направи това гърне? Слабо е, не може да издържа големи напрежения. Вижда се, че някой простак го е правил. – Ама грешен човек съм. – Това не те оправдава. Веднъж си влязъл в Божественото училище, ти трябва да бъдеш майстор, да знаеш добре да изливаш формите на своите мисли и чувства. Ако не знаете да изливате хубави и здрави форми, ще отидете при един от великите майстори – грънчари на Божествената Школа, ще седнете близо до него и ще гледате, как той върти колелото. Ще му кажете, какво искате: стомничка, саксийка или вазичка – каквото искате, ще ви се направи. Той ще върти колелото, а вие ще гледате. Като прекарате пет–шест дена при него, ще си вземете предмета, който сте поръчали. Ще платите, ще благодарите и ще си отидете. Формата, която този грънчар ви дава, представя едно хубаво чувство, или една светла мисъл. По този начин и вие се научавате да изливате формите на вашите мисли и чувства.

„Огън дойдох да запаля." Христос дойде в света да запали свещения огън, от който всички хора да се ползват, да пекат на него формите на своите мисли и чувства. Без този огън хората ще си останат само със своите добри желания. Лекарят ще отиде при болния с всичкото си добро желание да го излекува, но няма да успее. Защо? – Защото болният, от своя страна, трябва да направи някакво усилие. Проповедникът има добро желание да проповядва на хората, да им помогне в живота, но не успява. Защо? – В него може да има някаква погрешка. Той може да знае, как да предаде Божествената мисъл, но и в слушателите му има някаква погрешка. Тъй щото, за да имате известни постижения, наистина зависи и от външните условия, но главният фактор за това сте вие. Където и да отидете, когото и да слушате, нищо няма да ви се даде на готово. Вие трябва да учите. Вие трябва да изберете науката като занятие, а философията като развлечение. Работете, учете, без отлагане. Някои казват, че тук

трябва да си поживеят, а като отидат на онзи свят, тогава ще работят. – Не, ако тук не научите нещо, и там няма да научите. Ако някое дете е било способно и прилежно в основното училище, то ще бъде прилежно и в прогимназията, и в гимназията. Ако е било мързеливо в основното училище, ще бъде мързеливо и в по-горните училища. Изобщо, какъвто е бил ученикът в долния курс на училището, такъв ще бъде и в горните курсове. Има изключения от това правило, но те рядко се случват. Чудни са хората, които мислят, че каквито и да са на земята, глупави или прости, на небето ще бъдат умни, учени. – Не, такъв закон не съществува. Какъвто е бил човек на земята, такъв ще бъде и на небето. И обратно: какъвто е бил на небето, такъв те бъде и на земята. – Ама мога да бъда по-добър. – От тебе зависи. Каквото си мислил на небето, това ще правиш и на земята. За каквото и както си работил на земята, това ще постигнеш и на небето. Никой не може да измени твоята съдба, освен ти сам. Човек е творец на съдбата си. И най-добрите предсказвачи и астролози да се съберат около тебе, никой не може да измени съдбата ти: каквото сам си написал горе, това ще бъде и долу. – Искам да изменя съдбата си. – Щом искаш да измениш съдбата си, ще започнеш от земята. Каквото направиш тук, това ще ти се приложи горе. Казано е в Евангелието: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето."

Някои не разбират този закон и се плашат от мисълта, че ще умрат и пак ще се родят. Това им се вижда страшно. Нищо страшно няма в раждането и в умирането. Не само веднъж ще се роди и ще умре човек; много пъти ще се ражда и умира. На ден човек най-малко десет пъти ще умира и десет пъти ще се ражда. Докато не умира и не се ражда, човек не може да стане учен. Когато някои религиозни казват „веднъж живот, веднъж смърт," това се отнася за глупавите хора. Само глупавият може да мисли така и да желае да бъде така. Ученолюбивият иска да живее дълго време на земята, за да учи, да се домогва до тайните на Битието. Човек ще се ражда и умира, докато

влезе в областта на великата наука на живота, докато придобие съвършенство, т.е. живота на безсмъртието. Щом придобие тази наука, той няма да се ражда и умира, но ще се вселява. В един от Псалмите Давид казва: „Да се всели Духът Ти в мене." Христос казва: „Ще изпратя Духа си."

„Огън дойдох да запаля." Какъв и кой огън дойде Христос да запали? Свещеният огън. Къде ще се запали този огън? – В сърцата и в душите на всички хора. В това отношение, задачата на всички хора се заключава в това, да пазят този огън да не загасне. За да държите този огън вечно горящ, намерете си една наука като занятие, създайте си една философия като развлечение. Кой каквото ви казва, изслушвайте го спокойно. Някой казва, че има Господ. Кажете: Възможно е. – Няма Господ в света. – Възможно е. – Има щастие. – Възможно е. – Няма щастие. – Възможно е. – Нещастен човек съм. – Възможно е. Като свърши да говори, кажете му, че е отличен философ, защото едновременно поддържа, че има Господ и няма Господ. Този Господ те е създал и богат, и беден. Тъй щото, каквото и да ви говори този философ, слушайте го, но по неговия ум не ходете. Слушайте, какво хората говорят, но по ума им не ходете. Ходете по вашия ум, който природата ви е дала. Ако не вярвате във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум и във вашето сърце, работата ви няма да върви напред. В какво тогава ще вярвате? Когато някой философ казва, че Бог не съществува, с това той ви изпитва. Той е професор. Като ученик, вие ще му докажете, че Бог съществува. За да има връзка между професора и ученика, двамата трябва да имат противоположни възгледи. И професорът е прав, и ученикът е прав. Когато професорът казва, че Господ съществува и не съществува, ето как можете да разберете тази мисъл. Това значи: има слънце и няма слънце. Когато си огрян от слънчевите лъчи, има слънце. Когато не си огрян, вечер е, слънцето е залязло. Следователно, като съберете възгледа на вярващия и възгледа на невярващия, ще образувате цяла сфера. Който вярва, той представя едната половина на сферата; който

не вярва, той представя другата половина. Който вярва, той е обърнат към осветената страна на земята; който не вярва, той е обърнат към тъмната страна на земята.

Значи, като се движи около слънцето, земята създава вярата и безверието, тя прави хората вярващи и безверници. Който разбира закона за движението на земята, той ще докаже на хората, че Бог съществува. И когато изгрява слънцето, и когато залязва, Господ съществува. Това може да се докаже и на най-големия безверник. Как? – Запалвам свещта и му казвам, че енергията, която излиза от свещта, е взета от слънцето. Ако слънцето не съществуваше, свещта не би могла да гори. Веднъж свещта гори, това показва, че в този момент слънцето грее някъде. Запалената свещ представя човешкия ум. Можете ли да докажете, че свещта не гори? – Не можете. Следователно, щом свещта гори, т.е. щом моят ум е светлина, той прониква през тъмните места и вижда, че някъде слънце грее, че Бог съществува и там, дето не виждате и не подозирате. Наистина, след 12 часа, когато свещта изгори, слънцето се показва на хоризонта. - Това е случайност. – Никаква случайност не е. Че не е случайност, ще ви докажа с това, че същото явление може да се повтори много пъти по един и същ начин. След 12 часа слънцето ще залезе, свещта пак ще се запали и ще гори 12 часа. Като изгасне свещта, слънцето отново ще изгрее. Като се повтори този опит няколко пъти, най-после безверникът казва: Убедих се вече, че има слънце – има Бог в света.

„Огън дойдох да запаля." Какво ще научите от този огън? Свещеният огън, който Христос дойде да запали на земята, ще научи хората да гледат толкова широко на нещата, че никой да не е в състояние да смути, да размъти сърцата им. Палете свещта си и на всички доказвайте, че след няколко часа слънцето ще изгрее. Понеже вие имате знанието и опитността на миналите векове, лесно е да приемете това още сега, отколкото днес да ви го доказват. Много пъти хората са придобивали това знание и много пъти са го изгубвали. И днес пак го търсят, но като го намерят, трябва да внимават да не го

изгубят. Че са го изгубили, виждаме по това, че ако днес са радостни, утре ще бъдат скръбни. Защо? – Знанието им не е постоянно. Днес вярват, утре не вярват. И вярата им не е постоянна. Хората трябва да учат дотогава, докато дойдат до постоянните величини в живота, които никога не се менят. Хората имат знание, имат и вяра, но с това знание и с тази вяра те не могат да се спасят. Тяхната вяра е обикновена и изменчива. Ако вярата ви всеки ден не расте поне с един милиметър, тя не е никаква вяра. Вярата е сила, която постоянно расте и се увеличава – превръща се в знание. Вярата има отношение към теорията на живота, а знанието – към практическия живот. Дето има само вяра, там има теория, но не и приложение. Приложението подразбира знание, опит, а не вяра. С вяра само къща се не гради, но със знание, с прилагане камък върху камък. Човек се нуждае от вяра и от знание. Вярата помага на знанието. Без вяра знание не се придобива. Който има вяра, той възприема топлината на слънчевите лъчи, т.е. жизнената енергия на слънцето. С вяра човек може да се лекува от всякакви болести. Направете опит, да видите, каква лечебна сила е вярата. Някой казва, че има вяра, а същевременно страда от ставен ревматизъм. Дойде при мене този човек и се оплаква, че не може да ходи. Той казва: На мога да ходя. – Щом не можеш да ходиш, това показва, че ти имаш задача, която не можеш да решиш. Тази задача е математическа, и ти трябва да я решиш. Казваш, че си излязъл от Бога, а не можеш да решиш една проста задача, не можеш да повдигнеш числото две в десета степен. Какво можеш да направиш тогава? Ти не знаеш математика, не знаеш геометрия, а Бог работи, именно, с математика и геометрия. Човек казва, че е излязъл от Бога, а не разбира математика и геометрия. Малкото пиленце, малката рибка носят в себе си знанието на майка си, а човек не знае да реши задачите, дадени му от небето. И като не може да реши тия задачи, човек изпада в големи противоречия.

„Огън дойдох да запаля!" Мнозина се запитват, съществува ли такъв огън в човешките сърца. Опитайте и ще се уверите. Турете

ръцете си срещу лъчите на този огън и ще познаете, запален ли е този огън във вас или не. Свещеният огън е запален във всяко сърце, но човек трябва да знае, как да се грее на неговите лъчи. Този огън е лекарят в човека. Значи, всеки човек има лекар в себе си, въпреки това не знае, как да се лекува. Който може да се ползва от знанието на този лекар, на всяка стъпка той ще бъде придружаван от светли и разумни същества, от ангели. Ангелите придружават само умните хора, които са готови да прилагат тяхната наука. Голямо послушание се иска от човека. Представете си, че краката на някого се схванат от ревматизъм и не може да върви. Той се моли, обръща се към своя вътрешен учител за помощ. По едно време един ангел дойде при него и му подшушне следното: Вземи седем глави червен лук, нарежи ги и ги счукай ситно. Тури в тях 25 г. сол. Тури този лук на стъпалата на краката си и го дръж 10–12 часа. През това време ще усетиш малко сърбеж на краката. Сутринта ще махнеш лука и ще усетиш микроскопическо подобрение на краката си. След това ще направиш още два такива компреса и ще можеш вече да се движиш. Като започнете да се движете, ангелът ще ви накара да отидете на някой близък извор да измиете краката си с чиста вода. Ако точно изпълните неговите думи, вие съвършено ще се излекувате. Не изпълните ли неговия съвет, дълго време още ще лежите на леглото си, докато гърбът ви се протрие и косите ви побелеят.

Христос казва на съвременните хора: Гърбовете ви са протрити и косите побелели поради това, че не слушате своя ангел. И днес Христос казва на хората да счукат на ситно седем глави лук и да ги турят на стъпалата си. Стъпалата представят физическия живот. Компресът от седем глави лук представя полица от седем хиляди лева златни, която човек непременно трябва да плати. Ако на краката на някой болен, или ако на краката на някой човек, който дължи хиляди левове, турите един компрес от седем хиляди лева златни, няма ли той да скочи от леглото? Този човек непременно ще оздравее. Скъпо

струват тия компреси! В това отношение лукът представя седемте хиляди златни лева, които могат да лекуват.

И тъй, всяко лекарство има сила, когато се преведе когато се осмисли. Щом повярвате в лука, като лекарство, той ще свърши своята работа. Вие ще се излекувате и ще благодарите на здравето, на новите условия. Ако съвременните хора повярват в Бога, в онова, което Той е вложил у тях, животът им коренно ще се измени. Ние не сме за суеверието, но за онази вяра, която служи като акумулатор на енергиите в човека, която може да го направи свободен и способен за всяка работа. Ние сме за онази наука, която може да бъде постоянно занятие в живота ви; ние сме за онази философия, която може да бъде за развлечение. Щом науката стане занятие за вас, а философията – развлечение, вие сте вече кандидат за шестата раса, кандидат за Царството Божие.

„Огън дойдох да запаля."

Беседа от Учителя, държана на 2 юни, 1929 г. София. – Изгрев.

ДОСТОЕН

„Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми." (Матей 8:8)

В живота на човека има три важни момента: да говори право, да постъпва добре и всяка добра постъпка да има резултат. С други думи казано: почвата, в която човек сее, трябва да е добра, да е добре наторена, добре напоена и осветена; после, семето, което се посажда, трябва да е добро и най-после, посятото в почвата да даде добри резултати. Много от съвременните хора мязат на някои абонати на гостилници, които мислят само за ядене, за това, което гостилничарят е сготвил и за това, което ще сготви. Обаче, това не е никаква наука. Това е удоволствие. Ако синът се ражда, само, за да очаква на своя богат баща; да мисли, по какъв начин да вземе от него пари, за да се облича добре; да се представя пред хората като богатски син, това не са синовни отношения. Ако ученикът влиза в гимназията или в университета, с цел, да се представи пред хората, че е ученик или студент, това не е никакво ученичество. Ако набожният ходи на черкова, пали свещи, за да покаже пред хората, че е религиозен човек, това не е никаква религиозност. Ако младият момък ходи на хорото да играе, а оттам отива с другари да пие, да се весели и с това иска да покаже на хората, че е млад, че е свободен, от никого независим, това не е никаква младост.

Като разглеждаме живота, ние виждаме едно вътрешно безсмислие и търсим причината на това безсмислие. Има вярващи, които дълго време са били християни и по едно време, става някакъв обрат в живота им, вследствие на което, изгубват вярата си и казват: Какво постигнахме досега? Напразно следвахме този път. Трябваше да си поживеем в света. – Това е анормално явление в живота. Други хора пък, които са живели дълго време в света, по някакъв случай,

влизат в духовния път и започват да съжаляват, че са изгубили времето си в света. Те съжаляват, че навреме не са влезли в духовния път. Значи, едни излизат, други влизат. Има учени, които посветяват десетки години на някакъв научен въпрос, на някакво научно изследване, а после съжаляват, че са се занимавали с толкова маловажни работи. Един английски учен посветил цели 20 години за изучаване трите члена в гръцки език, но после съжалявал за изгубеното време. Той се специализирал по въпроса за членовете в гръцки език, но после съжалявал за погълнатото време. Такива специализации, за изучаване трите члена в гръцки език, има навсъкъде. Значи, след като иждивил цели 20 години, за изучаване на трите члена в гръцки език, този учен заявява, че не трябвало да се занимава само с трите члена в гръцки език, но трябвало да се занимава и с нещо по-сериозно. Кой човек не е иждивил по 20 години от живота си за изучаване на нещо обикновено, дребно, което не заслужава голямо внимание? Коя домакиня не е иждивила поне 20 години от живота си, за изучаване начина на готвене, на правени баници и т.н.? Днес виждате, как домакинята прави свои научни изследвания върху качеството на брашното, върху направата и опитването на баницата и т.н. И, след като 20 години наред изучава правене на баници, след като ги яде, най-после казва: Животът не се оправя само с правене и ядене на баници. С баници работите не се уреждат. Те се уреждат, с правилно разбиране на живота. Съвременните хора се намират в крайни противоречия. Учени и невежи, богати и бедни, вярващи и невярващи, любещи и които живеят в безлюбие – всички се намират в големи противоречия. Едни влизат в противоречията, а други излизат; едни влизат в живота, а други излизат. Ако запитате някого, да ви обясни научно - защо влиза - и той не знае. Запитвате другиго - защо излиза - и той не знае. Често съм правил наблюдения върху пчелите, да видя, как живеят. Виждам, една пчела влезе в някой цвят и дълго време седи там. Влезе в цвета и се чува: „бът." Излезе от цвета, пак се чува: „бът."

Аз зная, защо пчелата седи дълго време в цвета. Някои ще кажат, че човек не трябва да се занимава с такива работи, колко време седяла пчелата в цвета, защо седяла и т.н. Защо да не се занимава човек с пчелите? Какво, всъщност, представя човек? За напредналите същества, човек представя също така малка мушица, малка пчелица. Те се занимават с него, намират нещо интересно в неговия живот. Всяко желание на човека представя един малък цвят, в който, истинският човек влиза и седи повече или по-малко време, според това, какво може да получи. Ако в своето желание човек намери това, което търси, той се задържа в него по-дълго време. Ако друг някой е обрал от неговото желание това, което е търсил, той кацва на ново някакво желание в себе си и там започва да вади онова, което му е нужно.

Сегашните хора се намират в среда, в почва, на която всичкият мед е обран. Като ходят от цвят на цвят, да събират мед и виждат, че тук няма, там няма, те казват: Толкова време вече, как се лутаме и нищо не можем да намерим. – Как няма да се лутат? Ще се лутат, разбира се, мед няма по цветята. В това отношение, хората мязат на Исава, синът на Исака. Той беше по-голям от брата си Якова, но Яков беше по-умен. Яков беше наследил характера на майка си; той съумя да използва всички добри условия. Исав мязаше на баща си. Той беше космат и се занимаваше с лов. Един ден Яков намисли да обере баща си незаконно, затова, като видя, че баща му беше цъфнал, влезе при него и обра всичкия мед. След Якова влезе Исав при баща си, да получи неговото благословение, т.е. да получи от неговия мед. Като го видя, баща му рече: Синко, друг дойде преди тебе и обра всичкия мед. – За мене нищо ли не остана?

Сега, аз привеждам този пример, за да обърна вниманието ви на това, че когато медът от цветята е обран, няма защо да влизате в празните цветове, да губите времето си. Медът там е обран вече. Вие трябваше да изберете ново поле, дето медът по цветята още не е обран. Тъй щото, когато говорим за идването на новата култура, ние

имаме предвид влизането на човечеството в ново поле, дето медът на цветята още не е обран. Условията, при които миналото поколение са живели, не са подходящи за сегашното поколение. Ако новото, младото поколение би живяло при същите условия, при които миналото поколение е живяло, с него всичко е свършено. Нови условия се искат за младото поколение! Това е един от великите закони на природата. Природата не търпи нищо старо. В нея е всичко младо, ново. Когато някои хора препоръчват стари методи и се държат за тях, са прави само в някои отношения, но те не разбират един от законите на природата, според който, всичко е подложено на постоянно обновяване. Природата носи нов живот за хората. Всички болести, нещастия, страдания, смърт в света се дължат на стария живот. Всичко, каквото хората преживяват, не е нищо друго, освен последствие на стария живот. Ако се върнете в миналото, вие ще разберете, защо животът днес носи страдания за хората. Мнозина казват, че условията са причина за лошите прояви на хората; те поддържат, че условията развалят хората, развалят и самия живот. – Не, сегашният живот е отдавна развален, няма какво повече да се разваля, няма защо да се обвиняват условията за неговата развала.

Сегашните хора се намират в положението на един турски кадия, който се подкупил с едно гърне масло. Той бил мирови съдия. Един ден, при него дошъл един турчин, с молба, да отсъди делото му в негова полза. Той му казал: Господин съдия, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти донеса едно гърне с прясно, кравешко масло. Турчинът знаел, че съдията обичал прясно, кравешко масло, затова предложил да му донесе едно голямо гърне, пълно с прясно масло. Съдията решил делото в полза на турчина. Обаче, турчинът бил голям скъперник. Като дошло време да носи гърне с масло на съдията, досвидяло му да го напълни, затова, турил пръст в гърнето и като останало четири-пет пръста празно, допълнил го с прясно кравешко масло, според даденото обещание на съдията. Като получил гърнето с масло, съдията си казал: Нека да опитам, какво е маслото до дъното.

Бръкнал навътре, но каква била изненадата му, когато напипал пръст и разбрал, че малка част от гърнето била пълна с масло. Питам: Заслужава ли, човек да се продава за едно гърне масло? Ще кажете, че този кадия не е бил умен човек. Колко хора днес се продават, като този кадия, за такива гърнета с масло! Да е за чисто масло поне, а то, малко масло в гърнето, останалото – пръст. Аз взимам този пример в преносен смисъл.

Някой казва, че има отлични идеи: вярва в Бога, принадлежи към известна църква, счита се гражданин на една държава, числи се към един народ. Ако този човек принадлежи към една църква, има едно верую, а не обича Бога и ближните си, какво верую е това? Ако този човек принадлежи към един народ и нито народът е дал нещо за него, нито той – за народа, каква връзка е тази? Ако този човек следва университет, но този университет не е дал нищо за неговото облагородяване, каква връзка може да има той с университета? Много младежи влизат в университета като здрави грънци, а излизат спукани грънци. И обратното е вярно: много младежи влизат в университета като неопечени грънци, а излизат хубаво опечени грънци. Онези, които излизат от университета като хубаво опечени грънци, те имат високи идеали, те разбират смисъла на живота. Човек трябва да разбира живота; той трябва да знае, че веднъж дошъл на земята, дадена му е задача, която трябва правилно да реши. Задачата на човека не седи само в това, да яде, да се облича, да учи, да се моли, да играе, да се смее. – Не, човек трябва да работи. Аз взимам думата „работа" като най-възвишеното нещо в света. Ако не знае, как да работи, човек трябва да се труди. Ако не знае да се труди, той трябва да се мъчи. Ако не знае да се мъчи, той ще бъде осъден на смърт. Ако не знае, как да умира, най-после, той ще изчезне. Най-страшното нещо за човека е изчезването му от света. Да умре човек, не е толкова страшно, колкото да изчезне. Мнозина мислят, че като умре човек, всичко е свършено с него. – Не, със смъртта на човека не се свършва всичко. Когато търговец фалира, намира се в състояние на смърт:

капитали няма, стоката му разграбват и разпродават, него изпъждат навън, гол и бос, измъчват го, затварят магазина му, унищожават името, фирмата му, но той все още остава да се мъчи, да изживява своята неразумност, своето неправилно разбиране и използване на живота. Това състояние на човека, когато душата му се намира при оскъдни средства за съществуване, когато изгубва всичко и от него остава само едно голо съзнание, само едни сухи кости, аз наричам смърт.

Съвременните хора търсят нещо, но не знаят, какво. Те трябва да знаят, каква задача им предстои да решават. Някои проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Това е много общо казано. Кой трябва да вярва? – Ученикът. Той не може да свърши училище, ако не вярва. Ученикът трябва да вярва, че ще свърши гимназия, университет. Но само с вяра въпросът не се решава. Той трябва да учи, за да придобие нужното знание. Като придобие това знание, той трябва да го приложи в живота. Всички проповедници говорят за вярата, но какви условия са необходими, за да има човек вяра в себе си? И учениците Христови казвали на Христа: „Учителю, придай ни вяра!" Какво нещо е вярата? Вярата е подобна на семенца и, следователно, като тях може да расте и да се развива. Вярата се нуждае от специфична почва в човека, върху която може да расте. За да учи, за да стане учен, човек се нуждае от специфична материя, от специални условия, в които да се развива. По причина на това, че тези условия са различни за различните хора, всички не могат да се учат еднакво добре. Същото нещо може да се каже и за добродетелите. За развиването на всяка добродетел се изисква специална материя. Ако човек има тази материя в себе си, той може да прояви съответна добродетел; ако няма тази материя в себе си, той не може да прояви никаква добродетел. Чудни са хората понякога, когато мислят, че могат да бъдат добри. Човек може да бъде добър дотолкова, доколкото има в себе си специфичната материя на доброто.

Когато е бил на земята, между учениците си, Христос им е преподавал науката за живота като сила, чрез която може да се добие същественото, да се създаде една форма, удобна за живеене. Сегашните учени и философи говорят за съдържание на разума. Щом се говори за съдържание на разума, това показва, че разумът е форма, в която се налива някакво съдържание. Как трябва да се нарече съдържанието на разума? Ние го наричаме "разумен живот". Откак се е появило на земята, съвременното човечество е достигнало до съдържанието, т.е. до живота.

Следователно, ако разумът няма никакво отношение към своето съдържание, той нищо не струва. Като форма, разумът съществува за живота. Ценното за човека, за всички живи същества, е животът. Щом изгуби живота, всичко е изгубено. Докато живее, човек има много идеи: да бъде здрав, щастлив, богат, да има знания. За да постигне нещо, за да реализира своите идеи, необходим е животът. Вън от живота човек нищо не може да постигне. За да разполага с живота, човек трябва да знае елементите, с които той оперира. Един от елементите на живота е вярата. Направете следния опит: накарайте двама души да излязат вън, да изложат гърбовете си на слънце и вижте, след това, какви резултати ще имат. Единият ще пече гърба си на слънце, съзнателно ще използва лъчебните слънчеви лъчи и ще вярва в тях. Другият ще седи, ще става, ще се движи недоволен, пак ще сяда и няма да вярва в силата на слънчевите лъчи. Той по-скоро ще вярва в някаква течност, предписана от лекаря, отколкото в лечебните слънчеви лъчи. В края на краищата, първият ще се почувства обновен и ще се върне дома си радостен, а вторият ще съжалява, че е изгубил времето си и ще търси лекар, да му даде някакви наставления, да му предпише някакво лекарство. Какво показва това? Това показва, че първият човек е умен, разбира елементите на живота. Вторият е глупав, не разбира живота. Умният човек ще се ползва от слънчевите лъчи, а глупавият ще се съмнява в лечебното свойство на слънчевите лъчи, ще боледува и ще каже, че

волята Божия е такава. Умният човек, като вижда, че организмът му е лишен от известна енергия, той я събира от слънцето. Той знае, че слънцето може да набави всякакъв недоимък от енергия в човешкия организъм. Когато се парализира известен орган на човека, крак или ръка, или когато отслабват очите или паметта му, това се дължи на недоимък от известна енергия в организма. Слабостта на кой и да е орган или мускул в организма, говори за недостатъчно прииждане на храна в него. Ето защо, за да функционират правилно органите на човешкото тяло, те трябва добре да се хранят.

И тъй, за да придобият живота, хората трябва да имат стимул. Това, което стимулира човека, да намери смисъла на живота, е любовта. Оттук казваме: Разумът, това е форма; животът, това е съдържание, а любовта, това е смисълът. И ако човек не е придобил този вътрешен смисъл, т.е. любовта, той не може да извади необходимите елементи от живота и да ги тури на работа. Който не може да впрегне елементите на живота на работа, той ще бъде нещастен човек и всякога ще се утешава с думите: Такава е волята Божия, така е определено, такава е кармата ми, това съм наследил от дядо си и от баба си и т.н. Той ще наследи много работи, но в низходяща степен и всякога ще отрича всичко положително. Той ще отрича съществуването на Бога, ще казва, че животът няма смисъл, че не струва да се живее, че вселената не е добре устроена, че хората са глупави, лоши и т.н. Това са все философски работи, които не допринасят нищо в живота. Обаче, ако човек намери разума, ако придобие живота и ако се стимулира от любовта, той ще поддържа положителната философия. Ако неговият разум е намясто, ако е разбрал живота и ако е приел любовта, за него светът ще има съвсем друг изглед.

Тъй както хората живеят, мнозина от тях, влизат в политическия живот неподготвени. Що е политическият живот? – Той представя формата на нещата, т.е. разума на хората. Политическият живот е една от формите, в която животът се излива. Когато се говори за

живота, изобщо, разбираме съдържанието, което се излива в различни форми: политически, обществен, семеен живот и т.н. И най-после, когато се казва, че животът трябва да се осмисли, разбираме любовта. Само любовта е в състояние да осмисли живота. Политиката не подразбира самоуправление. Да бъдеш министър, това не значи, да се качиш на файтон, да вземеш камшик в ръка и да шибаш конете в галоп. Това всеки може да направи. Да живееш, това не значи, да взимаш вода от една стомна и да я преливаш в друга. Това и глупавите хора могат да направят.

Съвременните хора са изложени на голяма опасност. Те разбъркват местата на нещата, или ги пренасят от едно място на друго, без да придобиват същественото. Така постъпват ония, за които се казва, че дъската им е мръднала. Влизате в една болница, дето има много такива хора, и виждате един философ, който, дълго време се е занимавал с отвлечени въпроси. Като не могъл да ги разреши, най-после, дъската му мръднала и започнал да се занимава със събиране на сламки. Като събере достатъчно сламки, нареди ги на купчина. На другия ден пак започва да ги брои, да прави друга купчина. Така, мести той сламките от едно място на друго, брои ги, разрешава нещо. Ден след ден, купчинките се увеличават, стават 20 купчинки. Този философ започва отново да ги брои и намира, че в една от купчинките има една сламка повече, отколкото в другите. Започва отново да ги изравнява. Какво придобива, този философ, при събиране на тия сламки? По-добре щеше да бъде, ако той беше събирал тези сламки, в света на добродетелите. Днес, той събира сламки и прави от тях купчинки, защото навремето не е събирал това, което е трябвало. Следователно, когато човек навреме не взима това, което природата му дава, той е осъден, да събира сламки от земята и да ги нарежда на купчинки.

Като говоря по този начин, мнозина казват: Ние искаме да живеем добре. Кажете ни нещо хубаво. Кажете ни нещо, което ще стане. – Това, което сега ви казвам, е най-хубавото. Какво по-хубаво от

това, човек да бъде разумен? Какво по-хубаво от това, да има съдържание в този разум? Какво по-хубаво от това, туй съдържание да има смисъл? Сегашните хора са оставили хубавото, което им е дадено – разумът, съдържанието на този разум и смисълът на това съдържание. Те са отрекли разума, отрекли са съдържанието на живота, отрекли са и смисъла на живота – любовта и търсят онова, което не познават. Тази е причината, задето те не разбират закона на любовта. Единственият закон, който действа в света, това е законът на любовта. Едновременно с него, действа и противоположният закон – законът на омразата. Докато люби и мрази, човек живее и се развива правилно. Като престане да люби, върху него действа само закона на омразата, и той започва да се втвърдява. Ние превеждаме думата „омраза" с думата „студ." Щом някоя планета започне да изстива, нейната песен е изпята вече. Докато младата мома играе на хорото и в сърцето си има любов, тя живее. Щом престане да люби, животът й се свършва. Ако се ожени и престане да люби, между нея и възлюбения й настават крамоли, недоразумения. Днес се карат, утре се карат, докато, един ден, къщата им запустее. Как ще запустее? – Като заминат всички за онзи свят. И жената, и мъжът, и децата заминават за онзи свят, къщата им се изпразва и помен не остава от тях. В който дом влезе омразата, тя всичко ще помете. Единствените хора, от които не остава никакъв помен, това са хората на омразата. Някой казва, че мрази. С това, той иска да каже, че е свободен да се проявява, както желае. Ако иска, той може да изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Като обича, човек все ще изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Да мразиш, значи да изневериш на себе си, да изневериш на цялото човечество. Колцина от вас сте свободни от омразата? Кой човек може, като кажат нещо лошо за него, или за верую то му, да не се обиди, да не прояви омразата си? Има такива хора, но те са малко. Повечето хора, като ги обидят, веднага се нахвърлят върху тия, които са ги обидили, и търсят начин, как да им отмъстят. И след това, ще се молят на Бога, да махне

този изедник от земята, да се освободят от него. Защо да не се помолят за този човек, да му помогне Бог - да познае любовта, да преобрази живота му? Трябва ли да искат от Бога - да отнеме разума за този човек, да излее съдържанието му, да обезсмисли живота му? Какво ще стане с тях, ако друг някой се помоли - и на тях да се даде същото нещо?

Някои християни се хвалят с това, че Господ ги слушал всякога. За каквото се помолят, веднага им се давало. Когато казвате, че всичко, за което сте се молили, ви е дадено, то е, защото Бог ви е дал всичко това още като сте се родили. И сега като се молите, всичко си иде само по себе си. Веднъж обещал, Господ не изменя на обещанията си. Ако някой мисли, че е получил нещо, защото се е молил, той се лъже. Казва някой: Помолих се и ми се даде. Обаче, след два-три деня, пак се моли, но ни глас, ни услишание на молитвата му. Друг казва: Помолих се за един болен и той оздравя. – Добре, помоли се, сега, за друг болен. – Молих се, но не оздравя. Не зная, как да се моля за него. – Значи, още не е дошло времето за този болен да му се помогне. С празни думи, работите не се уреждат. Мнозина казват, че всичко, каквото са помислили, е станало. Има учени, които твърдят същото. Те казват: Каквото човек помисли, всичко става. – Това е криво тълкуване на закона. Този закон трябва да се изрази в следната формула: Доброто, което човек помисли и пожелае, да стане. Тук законът е предаден в положителен смисъл.

Двама стари светии спорили върху въпроса, дали наистина, каквото човек помисли, може да стане. Единият от тях настоявал, че каквото човек помисли, става. Другият отричал тази теория. Един ден, първият светия излязъл из града, да свърши някаква работа. Вторият останал у дома и решил да наготви боб. Той сварил боба, но съзнателно не турил в него сол, с което искал да докаже на приятеля си, че нещата не стават само с мисъл. Като се върнал светията от града, седнал с приятеля си на обяд и започнал да яде. – Защо бобът е безсолен? – Нищо от това. Помисли само, и бобът ще се осоли.

Често, някои религиозни хора поддържат идеята, че и без пари може да се живее. – Не е всякога така. Животът се нуждае от осоляване. Осоляването не е нищо друго, освен опаричване. При сегашните условия, хората се нуждаят от пари, като средства за живеене. Парите осоляват живота. Ако посолите боба толкова, колкото е нужно, той става приятен, вкусен за ядене; ако не го осолите, той не може да се яде. Животът представя гърне, в което се вари боб. На боба, който се вари в гърнето, т.е. в живота, ще турите толкова сол, толкова пари, колкото да стане по-приятен. Какво ще стане с вас, ако турите в гърнето на живота повече сол, т.е. повече пари, отколкото трябва? Ако вие станете милионери и всеки се стреми да ви ограби, къде е щастието ви тогава? Парите са необходими като елемент в живота, да внесат известен подтик в човека. Когато говорим за богатство, за пари, ние подразбираме онази чиста материя, която е необходима за функциониране на идеалния живот на хората.

Всички хора говорят за подобряване на живота. Когато казваме, че животът трябва да се подобри, ние разбираме, че в него трябва да влезе чиста материя, чиста мисъл. Когато някой стане министър и поеме властта, той трябва да се проникне от чиста, безкористна мисъл, да вярва, че животът може да се подобри. Как може да внесе каквото и да е подобряване в живота, ако той не вярва в нещо? Ако министърът е човек с разум, с вътрешно съдържание на своя разум и с любов, той ще може да привлече към себе си, към своя народ мощните сили на природата, чрез които да подобри живота на своите съотечественици. Когато бащата е разумен, той ще изложи на слънце своя гръб, както и гърбовете на своите деца, да се лекуват. Като придобие това разположение към слънцето, той ще използва неговите мощни сили за лекуване. Следователно, когато човек се лекува на слънце, той трябва да държи в ума си светли, чисти мисли. Той трябва да държи в ума си мисълта, че първоначално, човек е бил здрав. Болестите са дошли отпосле. Без да се тревожи, човек трябва да изучи, какви са били първите условия, когато хората са били здрави.

Кой човек е здрав? За да познаете, дали сте здрави, направете следния опит: изнесете една маса пред прозорците на къщата си и турете на нея сто лева. Оставете масата с прите вън и влезте в къщата си спокойно, без да мислите, какво ще стане с парите ви. Вечерта ще отидете да видите, какво е станало с тях. Виждате, че парите ги няма, задигнал ги е някой. Казвате си: Няма нищо, спечелих един приятел. След това, повторете опита и следете, какво ще изпитате. Като направите опита пет пъти и тия 500 лева изчезнат, ако сте здрав, окото ви няма да трепне. Ще бъдете доволни, че сте придобили пет нови приятели. Който не е здрав, който няма вяра, той ще съжалява за парите си. Колцина от вас могат да направят този опит, без да мръдне сърцето им, без да съжалявате за изгубените пари? Здравият може да направи този опит, за себе си поне, да се увери, че е здрав. Някой казва, че обича Господа, че иска да Му служи. Казано е в Писанието: „Без вяра никой не може да угоди на Господа". Ако Господ ви каже, да изнесете масата си на пътя, да турите върху нея пари и да не мислите, какво ще стане с тях, ще Го послушате ли? Вие ще започнете да философствате: Господ ли казва, да направим това, или някаква случайна мисъл е дошла в ума ни? – Не, направете опита и не мислете повече. Ако се вкисвате, не сте здрави; ако не се вкисвате, здрави сте.

След това, направете втори опит. Вземете в джоба си няколко златни монети и излезте на улицата, да ги раздавате. Срещате един човек, давате му една златна монета. Срещате втори, давате му две златни монети. Срещате трети, давате му три златни монети и т.н. Тия, на които сте дали по-малко, веднага ще се нахвърлят върху вас с обидни думи, с упрек, че не сте справедлив човек. Ако всичко това изслушате спокойно, без никакво смущение и горчивина, вие сте здрав човек. Обаче, ако се върнете у дома си неразположен, вкиснат, с решение в себе си, никога да не давате пари на бедни, вие не сте здрав човек.

Сега ние отиваме още по-нататък. Срещате един млад човек, който има на разположение всичко. Баща му, майка му го обичат; има средства да учи, да се развива; но той е недоволен, липсва му нещо. Той казва: Човек не може да живее сам. Едно време, Бог създаде човека сам, но после видя, че сам не може да живее и му даде другарка. Човек трябва да прогресира, трябва да има нещо, което да го вдъхновява. – Прав е този млад човек. За да прогресира, за да се развива човек, нужни му са две, три, четири и повече съзнания. Като се убеди в това, той започва да си избира едно съзнание. Като го избере, той му казва: Ти си моят ангел, моят живот, не мога без тебе. Задигне това съзнание у дома си, накичи го с цветя, облече го с бяла рокля, с панделки. После взима музика и започват тържества, веселия. След това, двете съзнания започват да функционират. На другия ден още виждате, на бялата рокля, едно черно петно. След един месец, виждате, две черни петна на бялата рокля. Ден след ден, месец след месец бялата рокля се пъстри, нова тъкан се тъче. След една година гледате, че роклята съвсем се напъстрила и белият ѝ цвят съвършено изчезнал. Тогава, първото съзнание, което казваше, че човек сам не може да живее, започва да се оплаква: Чудно нещо! Едно време второто съзнание беше цял ангел, а сега, нищо не остана от този ангел. Как ще се върна при това съзнание? Не ми се влиза у дома. Не ми се живее вече.

Сега, аз правя превод на неговите думи и казвам: Отлична е твоята жена, ти не я разбираш. Тя е наклала огън и пече кебап за обяд. – Остави се! Тя ще опече кебапа, но и мене ще опече. Питам: какво ще кажете за един човек, който е взел едно съзнание у дома си и като не може да го оцени, постоянно се оплаква от него? Според мене, този човек е болен. Ако жената се оплаква от мъжа си, и като види, че той се връща дома си, тя се стряска от него, това е болна жена. Ако мъжът, който иде отвън, влиза със затворено сърце у дома си, и той е болен. И ако сърцето на жената се свива, като види, че мъжът ѝ се връща от работа, и тя е болна. Могат ли да съществуват правилни отношения

между болни хора? Ще кажете, че това са наследени черти у хората, останали от деди и баби. – Нито са наследени черти, нито е определено така да бъде. Хората сами създават нещастията си. Когато ви дават чаша вода, не я приемайте, на доверие, за чиста. Вземете чашата с вода, опитайте я и тогава пийте. В това отношение, вие трябва да се учите от магарето. Магарето е специалист в познаване на водата. Ако господарят му го заведе на каквато и да е чешма и го застави да пие вода, то няма да пие, докато не се увери, че водата е чиста. Ако се окаже, че водата не е чиста, то ще отиде на няколко чешми и ще обиколи няколко извора, докато намери съвършено чиста вода. Следователно, стане ли въпрос за чиста вода, пийте от извори, от които магарето пие. Ще кажете, че това е магарешка работа. – Не, тази е една от най-добрите черти на магарето, на която хората трябва да подражават. То знае, къде има най-хубава вода и от нея пие. По отношение на храната, магарето е много скромно, но по отношение на водата е много взискателно. При това, отдето мине магарето, всички го чуват. То обича да се покаже пред хората. Като реве, магарето иска да каже на хората: Вие ме осъждате, смеете се на големите ми уши, но знаете ли, какво означават големите уши? Те са признак на щедрост. Магарето казва: От много години насам, хората ме хулят, гонят, усмиват, но характерът си не изопачих. Пак пия само най-чиста вода и все още продължавам да издавам гласа си. Наистина, и до днес още, магарето върви напред и води камилите, конете, овцете. Ум има магарето.

И рече стотникът: „Господи, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Стотникът имал вяра в онзи, от когото трябвало да черпи знания. Значи, човек трябва да черпи знания. Човек трябва да вярва в този, който заслужава неговата вяра. Той трябва да обича този, който заслужава неговата обич. Ти не можеш да вярваш в онзи, който не заслужава твоята вяра; не можеш да обичаш онзи, който не заслужава твоята обич. Следователно, ние трябва да вярваме в Бога и да Го обичаме, понеже Той заслужава това. Бог, който е създал цялата

вселена, дал всичко в изобилие, предвидил нуждите на всички хора, здрави и болни, заслужава нашата вяра, заслужава да Го обичаме. Някои искат да убедят хората, че Бог съществува в света. Не е въпрос, да се убеждават хората механически, че един Бог има в света, или, че едно верую съществува. Важно е, всеки човек да схване Бога като вътрешна, първична причина на нещата, която може да внесе в него здраве, живот, сила да понесе всички мъчнотии и правилно да ги разреши. Това разбиране на човека, за Бога, внася в него сила, мощ. Съвременният живот, съвременната наука се крепят на тази вътрешна потаена сила. Как се нарича тази сила, не е важно. Различни имена можете да й дадете. За човека е важно, че той може да се подчини на три неща в себе си: на своята разумност, на своя живот и на своята любов. Със своята разумност той трябва да схваща външната страна на нещата. Със своя живот той трябва да схваща съдържанието на тази сила. Със своята любов той трябва да осмисли всичко онова, което иска.

Следователно, всеки, който иска да се повдигне в света, непременно трябва да бъде разумен. Той не трябва да се запитва, разумен ли е, или не, но да приеме това като математическа аксиома. Защо? – Защото формата може да прояви силата си, когато има смисъл. Що се отнася до живота ви, също няма да питате, имате ли живот, или нямате, но всеки ще си каже: Животът ми е влязъл вече в моята разумност и се е осмислил. Когато съзнаете, че имате разумност, живот и осмисляте всичко, тогава само ще започнете да работите.

Като говоря по този начин, виждам, какви мисли минават през главите ви. Тия мисли, тия възгледи са чужди, наследени от вашите деди и прадеди. Досега не съм срещнал нито един човек, който да има свои, самостоятелни възгледи. Всички ваши възгледи са отражение на вашето минало. Те са наследени от няколко поколения насам. Вие, отсега-нататък, ще изработвате свои собствени възгледи. Ако някой се осмели да каже, че има свои възгледи, ще го питам: Здрав ли си?

Доволен ли си от живота си? Знаеш ли, къде ще отидеш, след като напуснеш земята? Здрав човек е онзи, който притежава качествата, елементите на здравето. Абсолютно здрав човек е онзи, в организма на когото няма никакви утайки. Здрав е онзи човек, в организма на когото не става абсолютно никакво гниене, никакво разлагане. Здравето подразбира свят, в който живеят ангелите. В кръвта на ангелите няма никакви условия за развиване на бактерии. Кръвта на ангелите е в сила да преобрази всяка микроба, която би попаднала там. Всеки човек може да бъде здрав. В един час, в една минута, в една секунда човек може да придобие здравето си. – Как? – Като се постави на влиянието на специални токове. Такива токове съществуват в природата. В самото слънце съществуват особени лъчи, особени токове, които могат да възкресят човека. Човек трябва да има знания, да знае, как и кога да възприеме тези лъчи, за да се ползва от тях. Ако турите умрял човек на действието на тези лъчи, той веднага ще се съживи. Казва се в Евангелието, че Христос се приближил до гроба на Лазара и казал: „Лазаре, излез вън!" Как стана това? Христос свързал Лазара с такива токове в природата, които могат да възкресят мъртвия. По този начин, Той го възкресил. Тези токове се наричат „лъчи на живота". Които не разбират законите и силите, с които Христос работил, те мислят, че това става по механически начин. – Не, този процес не е механически. Той е съзнателен процес, но на такъв процес може да се постави само онзи, който го заслужава. Защо? – Защото, като придобие живота, той ще го оцени. Как ще се ползва от живота онзи, който, като го е при-добил, не може да го оцени?

„Речи само реч, и момчето ми ще оздравее". Почуди се Христос на тази вяра. Продължаваше стотникът: „Ето, и аз имам слуги, на които заповядвам. Каквото им заповядам, всичко изпълняват". Питам: кое е онова, на което човек може да заповяда? Ако не можеш да заповядаш на своя разум, на своя живот и на своята любов, какъв човек си тогава? Това трябва да се разбере точно обратно. Когато

казвам, че човек трябва да заповядва на своя разум, на своя живот и на своята любов, имам предвид закона за съзнателното подчиняване. Човек трябва да заповядва на своя разум, разбирам, че той трябва да знае, как да се подчинява на своя разум. Човек трябва да заповядва на своя живот, разбирам, че той трябва да знае, как да се подчинява на своя живот. И най-после, да заповядва човек на своята любов, това значи, да знае, как да й се подчинява. Когато някой каже, че трябва да заповядва на разума си, питам: кое е онова в човека, което може да заповядва на разума? Ти, който заповядваш на разума, сам имаш нужда от него, да извърши някаква работа, която сам не си способен да извършиш. Ако ти заповядваш на живота, а не си в състояние да извършиш това, което той върши и което той дава, твоята заповед не е на място. Какъв смисъл има да заповядваш на живота, а не можеш да извършиш това, което той върши? Или, как можеш да заповядваш на любовта, ако не можеш да направиш нищо от това, което тя прави? Следователно, ако човек не може да даде на разума, на живота и на любовта това, което те дават, как може да им заповядва? Кой не заповядва днес? Обаче, заповедта на хората е фиктивна. Тя е подобна на заповедта, която, един руски войник давал на своите офицери, само затова, защото временно го облекли в генералски дрехи.

В един анекдот се разправя, как няколко апаши успяли да облекат един войник в генералски дрехи и да го използват за свои специални цели. Те видяли един пиян войник, заспал на земята и решили да се възползват от него. Както спял, те го облекли в генераски мундир и го чакали да се събуди. По едно време, войникът се събудил и започнал да се оглежда, наляво – надясно, да се чуди, какво е станало с него, че е облечен в такива дрехи. Той се запитал: Къде съм аз? – В онзи свят. – Кой, какъв съм сега? – Генерал. Апашите използвали вярването на простите хора, според което, щом някой умре като войник на земята, в онзи свят ставал генерал. Тъй щото, когато казали на войника, че е в онзи свят и затуй е в генералски дрехи, той се убедил в това. Апашите го държали при себе си 40 деня

и каквото им заповядвал, всичко изпълнявали. Те играли роля на офицери, на войници, за да поддържат в него мисълта, че наистина е на онзи свят. Като искал ракия, казвали му, че на този свят има всичко, но ракия само няма. Щом го убедили, че е умрял, че се намира на онзи свят и затова е генерал, казали му, че ще го оженят. За тази цел, те му намерили една красива мома. Един ден апашите отишли при него и му казали: Сега ще отидем в един от големите градове на този свят, да купим всичко, каквото е необходимо за тебе и за твоята избранница. Пазарили една хубава каляска и всички заедно, на чело с генерала, отишли в Петроград, в един от най-богатите манифактурни магазини и започнали да избират: най-скъпи платове, накити, скъпоценности и др. Като накупили всичко, каквото им било нужно, търговецът направил сметка и я представил на господата – апашите. Те дали една малка сума на търговеца и се извинили, че не им достига, да платят останалата сума. Един от тях казал на търговеца: Ние веднага ще се върнем у дома, да вземем останалите пари, през което време, господин генералът ще ни почака при вас. Апашите излязли от магазина, като оставили генерала да ги чака. Генералът седял, ставал, разхождал се час, два, три, апашите никакви не се виждали. Генералът излизал на улицата, пак влизал в магазина, но другарите му все още не дохождали. По едно време, той видял няколко офицери, които минавали покрай него, без да го поздравят. Той ги извикал и ги набил. Като се вгледали в него, те забелязали, че този генерал прилича на един от техните войници и се чудили, как е станал генерал. Като изследвали случката, разбрали, че тук има някаква фалшификация.

Често някои хора изпадат в положението на пияния войник, който мисли, че е генерал. В положението си на фиктивен генерал, те си представят, че могат да се разхождат с най-хубави каляски из града, че могат да правят всичко, каквото желаят, докато светът ги използва напълно, вземе им всичко, каквото имат, подиграе се с техните вярвания и убеждения и най-после ги захвърли.

Разочаровани от всичко в света, те казват: Изстискаха ни като лимон, изпиха соковете на живота ни и ни захвърлиха като непотребна вещ.

Сега, аз питам разумните хора: Кой може да ни изстиска? – Само неразумното в човека е в състояние да го изстиска. Ако човек играе ролята на пиян войник, това е неразумното в него, което не разсъждава, което не разбира Божиите закони. То трябва да се възпитава, да се учи на трезв живот, да не се стреми към излишъци, но да се задоволява с необходимото. Само трезвото, разумното начало може да направи човека щастлив. Само то може да придаде нещо на разума, на живота и на любовта в човека.

И тъй, да се върнем сега към една от основните мисли. Тя е мисълта за вярата и за обичта. Когато вярвате в някой човек, той заслужава тази вяра. Когато го обичате, той заслужава тази обич. Защо? – Защото Бог живее в него, и той – в Бога. Тъй щото, вярата, обичта на човека се отнасят до Бога, до Първичната Причина, до Любовта. Любовта е велик фактор в живота. Тя се проявява непрекъснато, като спазва законите на своето движение: приливи и отливи на любовта. Докато любовта не посети човека, той е подобен на малко дете, което всичко очаква от майка си, тя да го учи и възпитава. Щом стане голям и любовта го посети, той стъпва вече на краката си и започва самостоятелно да учи, да работи. С помощта на любовта, човек създава в себе си условия за развиване на своето сърце и на своя ум. Само при тези условия любовта може да се задържи в чов-вка. Иначе, без развит ум и без обработено сърце, любовта не може да остане в човека. Когато хората казват, че трябва да се обичат, те имат предвид това, именно – да задържат любовта в себе си. Това е идеалното състояние за човека. Когато обичате някого, вие се свързвате с него и той става отзивчив към всичко онова, което ви занимава и вълнува. По този начин, вие взаимно си помагате. Ако мразите някого, вие пак се свързвате с него, но при този случай, става взаимно отблъскване помежду ви, вследствие на което, не можете да си помагате. Когато обичате някого, той трябва да ви се отплати с

вяра, да вярва във вас. Когато някой иска да го обичате, кажете му: Щом искаш любовта ми, готов ли си да вярваш в мене? Ако може да вярва във вас, вие ще го обичате. Между вярата и любовта има известно отношение. Вярата представя противоположния полюс на любовта. Когато някой мъж иска да усили вярата си, той трябва да се ожени за жена, която има много любов в себе си, която е любвеобилна. Когато някоя жена иска да усили любовта си, тя трябва да се ожени за мъж, у когото вярата е силна, който не се разколебава и при най-тежките условия на живота. Няма случай в живота, когато някой човек има абсолютна вяра във вас, а вие да не го обичате. Това е невъзможно. Вие непременно ще обичате този човек.

Идейният живот, който създава гениите, светиите, великите хора в света, се крепи на двата велики закона: абсолютна вяра и пълна, съвършена любов. Тези закони управляват света. Дето има абсолютна вяра и пълна любов, там съществува разумът, като форма на нещата; там съществува великата любов, която всичко осмисля. Това са прилагали в живота си светиите, гениите, адептите, великите хора, които са завършили развитието си. Това трябва да прилагате и вие. – Ама ние сме дребни същества. – Който няма никаква идея в себе си, той е дребнав човек. Външно може да е голям, едър, но вътрешно е дребнав, няма идея в себе си. Който няма идея, който не обича, който няма вяра, той е дребнав човек. В него всичко е надуто, като сапунен мехур и лесно може да се пукне. Щом има идея в себе си, колкото малък да е, той мяза на скъпоценен камък, със скрита вътрешна сила и красота. Всеки трябва да има велика идея в себе си, с помощта на която, да открие онези богатства, които са вложени дълбоко в неговата душа. Както в земята има скрити богатства, съкровища, скъпоценни камъни, така и в човешката душа, Бог е вложил големи богатства. Човек се ражда на земята, за да придобие наследството, което му е дадено. Човек живее на земята около 50 – 60 години и като наближи деня на заминаването му, казва: Изпълних волята Божия. Сега мога свободно да си замина. В какво седи волята Божия? – Да

правим добро, да мислим добре за хората. Питам: правили ли сте такова добро, което да се отнася, едновременно, до всички хора? Мислили ли сте добре за всички хора едновременно? Вие правите добро, но нито другите са доволни от вашето добро, нито вие сте доволни. Защо? – Защото в това добро има примесени човешки работи. Човешките работи създават нещастията в света. Водата на вашия живот е нечиста, мътна. Тя трябва да се пречисти по един от познатите на вас начини: чрез утаяване, чрез прецеждане или чрез дестилация. Водата може да се пречисти още и като се пусне през нея силна струя чиста вода. Това течение ще отнесе мътилката, нечистотиите и ще остане само бистра, чиста вода.

Следователно, за да изчистите живота си, пуснете през него силна струя вода, да го избистри. Тази силна вода, това силно течение е Божията Любов. Пуснете тази Любов да тече през вас, да ви окъпе, да ви изчисти и приготви за новия живот. Любовта е силна струя, силно течение, което трябва да пуснете през вас да тече, да отнесе всички мътилки и нечистотии на миналото. Ще каже някой, че не вижда това течение. Няма защо да го вижда. Той трябва да започне първо с пипане, а после, с виждане. И с пипане само може да се познае характера на човека. Достатъчно е, да се докоснете с пръсти до кожата на човека, за да се познае, груб или мек е характерът му. Колкото по-нежна, по-фина е кожата на човека, толкова по-благородни са чувствата му. Лицето на такъв човек е светло, приятно; усмивката му е красива, отворена, внася доверие в човека. Благородният човек е вътрешно красив. Той е готов, всякога, да заеме последно място. Той знае, че по отношение на великото е невежа, затова не се представя за знаещ. Ще приведа един пример за един многознаещ ангел. Този ангел се наричал Афоел. Един ден, като погледнал към земята, той видял големи противоречия и се произнесъл, че светът не е добре създаден. Той искал да разбере причините на противоречията, искал да разбере, защо хората не живеят добре. За да си обясни причините за противоречията, Господ изпратил този ангел на земята, с един

голям тефтер и му казал: В този тефтер ще записваш всичко онова, което хората искат. Всяко тяхно желание, всяко тяхно мнение ще се пише в тефтера. Този тефтер ще остане на земята, в продължение на десет години, през което време, няма да се реализира нищо от написаното в тефтера. След изтичането на десетте години, ангел Афоел занесъл книгата на небето. От това време насам, започнали да се изпълняват всички желания на хората, които, те сами поискали да се напишат в големия тефтер, който ангел Афоел донесъл на земята. Тъй щото, ако хората намират някакви противоречия в живота си, те трябва да знаят, че сами са причина за това.

Днес, ангел Афоел пак слиза на земята, с една голяма книга, в която хората сами ще пишат всичко онова, което считат необходимо за изправяне на своя живот. Това, което хората писаха в миналото, днес го живеят. А това, което днес ще напишат, в бъдеще ще го живеят. Като знаете това, вие трябва да бъдете разумни, да искате от Бога разумност, живот и любов. Всичко друго отпосле ще ви се придаде. Второстепенните и третостепенните работи, сами по себе си, ще дойдат. Искайте разумност, живот и любов, за да бъдете здрави, да не се вкисвате и да имате всичко в изобилие, както любовта дава. Искайте от Бога любов в изобилие, да носите всички мъчнотии без затруднения; пред обидите да не се спирате, а лошото да трансформирате в добро. Ако синът или дъщерята ви са непослушни, лоши, ще ги турите в кюпа, който ангел Афоел носи със себе си и като ги извадите оттам, те ще станат чисти, светли, с нови премяни. Ангел Афоел ще се яви пред всеки човек, с кюп в едната ръка и с книга в другата и ще ви слуша, какво ще кажете. Ако се оплачете от нещо, веднага ще ви потопи в кюпа, отдето ще ви извади преобразен. След това, ще ви накара да запишете в книгата всичко, което желаете за в бъдеще.

Казвам: след десет години ще настане нов живот на земята, в който ще опитате всичко онова, което сте желали. В тези десет години, с вас ще станат големи вътрешни промени, при които, ще ви

се придаде нещо ново към вашата разумност, към вашия живот и към любовта ви. Новите хора – хората на бъдещето, ще се освободят от всякакво недоволство, от всички противоречия на живота.

„Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". И вие, като този стотник, обърнете се към Христа с думите: „Господи, кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво". Това значи: Господи, кажи само една дума за моята разумност, за моя живот и за моята любов. Това трябва да искат днес, всички хора, от Господа. От това се нуждаят всички съвременни хора.

Разумност, живот и любов – това са трите елемента, без които животът няма смисъл.

Беседа от Учителя, държана на 9 юни, 1929 г. София – Изгрев.

ДА ИЗПЪЛНЯ

„Не дойдох да разруша, но да изпълня." (Матея 5:17)

В природата съществуват два органически процеса, с които съвременните хора са запознати. Единият процес е процес на разрушаване, а другият – процес на съграждане, на изпълнение. Кой изпълнява? – Съзнателните, разумните хора, а не децата. Малките деца ни най-малко не мислят за грижите на майка си и баща си. Те нищо не разбират от техния живот, от тяхната философия. Те знаят само да искат и да заповядват, и то на време и без време. Наистина, децата си служат с военна дисциплина, според която искат, заповядват и на всички налагат мълчание. Каквото пожелаят, всичко трябва да се изпълни. Това е едно от положенията на съвършения живот, в който, каквото човек пожелае, може да стане. За съвършения живот всичко е възможно, а същевременно всичко е невъзможно. Това зависи от стремежите, от копнежите на човека. Има стремежи, има желания, в съвършения живот, които лесно се постигат. Има желания, които и там лесно не се постигат. Защо? – Защото тия желания не са нужни на човека, нищо не го ползуват. Например, какво ще се ползува човек от желанието си да се облече с нови, добре скроени и ушити дрехи и да се покаже с тях на приятелите си? Той ще получи само една похвала, че дрехите му са хубави, а някои пък могат да кажат, че дрехите му не са хубави. И тогава той, или ще се очарова, или ще се разочарова. Всеки човек иска да споделя с приятелите си, било своите преживявания, било впечатленията си от прочитането на някоя хубава книга. Защо човек обича да споделя своите преживявания и опитности с ближните си? В това отношение човек мяза на извор, или на чешма, които разправят на всички, минаващи покрай тях, какво са им направили, как са им услужили. Кой как мине

покрай тях, те ще го спрат, ще му предложат от водата си и ще му разправят историята си.

Сега, онези, които разглеждат живота отблизо, казват, че не се интересуват от далечното, но се интересуват от сегашното, от реалното. Под думата „реално", разбираме онова, което се проявява във всеки даден момент, и което е свързано с нашето съзнание. Безполезно е да живее човек в свят, дето съзнанията на всички хора са заспали и единствен той се движи натук-натам, от никого неразбран, без да срещне човек, подобен на себе си. Ако това е възможно, представете си, какво ще бъде положението на онзи, чието съзнание е пробудено. Той ще бъде в положението на жив човек между мъртви. Това са само предположения. Щом има закони, има и отношения между разумни същества. Когато законите не се изпълняват, това показва, че тези същества не са високо развити; когато законите се изпълняват, това показва, че тези същества са високо организирани. Например, каквото музикално парче дадете на способния, на даровития музикант, той всичко може да изпълни. Дайте същите парчета на слабо даровития музикант, който е сви-рил години наред, той пак не може да изпълни всичко. Следователно, когато казваме, че човек може да направи всичко, ние подразбираме всички хора заедно, целокупно. Обаче, единично човек може да направи само едно нещо. Няма човек в света, колкото и да е гениален, който може да се прояви във всички области на науката, на изкуствата и да може всичко да направи. Колкото и да е всесилен, човек все пак не може всичко да направи.

Това, което сега ви говоря, е потребно, за да можете във всеки даден момент да схващате, какви постижения имате и какви можете да имате. За тази цел човек трябва да изучава тялото си, мозъка, сърцето си. С една дума, човек трябва да изучава всички свои органи, заедно с функциите, които те изпълняват. Човек трябва да изучава себе си, както земеделецът изучава земята, която обработва. Когато земеделецът погледне земята, той знае вече, какво може да роди тя:

жито, царевица, ечемик, ръж, боб или друго нещо. И вие знаете, какво може да излезе от вас, но всякога не излиза според това, което знаете. Какво се изисква от дадена почва, за да роди тя боб или други растения? –За да роди боб, почвата се нуждае от известни елементи. Същото може да се каже и за човека: за да излезе от него това, което се очаква, той трябва да съдържа в себе си съответни елементи. Ако няма тези елементи в себе си, желаните плодове не могат да се родят. Ето защо, ако човечеството иска да постигне своите идеали, то трябва най-малко хиляда години да прекара в покой, в пасивно състояние, без стремежи, за да складира в себе си нужната за това енергия и после да започне работата си. По-голяма част от човечеството представя инертни, недеятелни хора, които седят и само искат, желаят да им се дава на готово. Другата част от човечеството работи, проявява усилена деятелност, изкарва много, без да мисли, как ще пласира стоката си. Ако хората произвеждат много стока, а няма пазар, на който да я пласират, каква полза имат от своята работа? Ако цели 20 години наред само мислите, и по този начин приготвите голямо количество умствена енергия, къде ще я пласирате? Вие ще се видите в чудо, къде и по какъв начин ще пласирате тази умствена енергия, която сте събирали цели 20 години. Да допуснем, че след 20 години хората ще се разбират и няма да имат нужда от закони. Можете ли да предскажете, как ще се уреди животът?

И тъй, като говорим за разумния живот, ние имаме пред вид Божественото начало, което работи у всички хора. Това начало се проявява дотолкова, доколкото хората са разумни. Когато хората са опърничави, своенравни, друг закон действува между тях. Какъв е този закон? Който не е изпълнил великия Божи закон, той е разбрал обратния закон–законът на света. Една майка накарала детето си да чете „Отче наш". – Не искам да чета „Отче наш".– Чети молитвата! – Не, по никой начин нима да чета „Отче наш". – Тъй ли? Майката излязла от търпение, вдигнала детето си във въздуха и после го хвърлила на земята. – Олеле, майчице, ще чета „Отче наш." Защо

детето не искало да чете „Отче наш", когато майка му го молила, а щом го вдигнала високо във въздуха и го ударила в земята, веднага се съгласило да чете молитвата? По същия начин и природата постъпва с хората. Като види, че някой човек не иска доброволно да изпълни Божия закон, тя го хваща, вдига го на високо и после го тръшка на земята. До това време той не е бил готов да изпълни Божия закон, но щом се види в ръцете на природата, веднага се съгласява да изпълни всичко, каквото тя му заповядва. След това започва да чете „Отче наш."

„Не дойдох да разруша, но да изпълня". Кое е по-важно за човека: да разрушава или да изпълнява? Истински майстор е онзи, който едновременно съгражда и разгражда, руши и създава. Разрушаването е временен процес в живота на човека, за да се прояви възвишеното и благородното в него. С думите „не дойдох да разруша, но да изпълня", Христос иска да предпази слушателите си от заблуждения, затова им казва, че не е дошъл да разрушава, но да изпълни закона, да внесе ново разбиране при изпълнение на законите. Понеже във времето на Христа е имало нарушаване на законите, Той искал да покаже на хората, че не е достатъчно само да съществува закона, но този закон трябва да се изпълнява разумно. Като разбере това нещо за външните закони, човек ще дойде до положение да разбере същото и за онези закони, които се отнасят до човешката душа и ще знае, че трябва да ги изпълнява, а не да ги разрушава.

И тъй, Божественото начало в човека иде всякога не да разруши, но да изпълни. Като се вглежда в ежедневния си живот, човек най-после дохожда до убеждение, че той сам е станал причина да изгуби същественото, да се отстрани от истинския път на живота. Тази е причината, задето в старините си човек изкупва греховете на своето минало чрез страдания, болести, сиромашия и мъчения. През целия му живот Божественото начало в него му казва, че той трябва да се съобразява със законите на природата. Ако е умен, той ще схване

този глас, и всеки ден ще прави по едно малко видоизменение в своя живот, да го постави на начала и принципи, каквито природата е поставила. Ако не може да направи това, той всеки ден ще допринася нещо за разрушаване на Божествените принципи и закони. Обаче, от момента, в който човек наруши един от тези закони, страданията започват да го следват непрекъснато. И, ако, вместо да тичат по Европа да търсят лекари за своите болести, хората биха се събрали заедно и биха започнали да търсят причините на своите болести и страдания, те щяха да дойдат до правия път на живота. И тогава, положението им щеше да бъде десет пъти по-добро, отколкото това, в което днес се намират. Например, някой човек заболява от рак. Той не търси причината на това заболяване някъде в себе си, но веднага прибягва до помощта на лекаря. Лекарят изрязва мястото, дето е ракът, и болният се успокоява, мисли, че болестта му е изчезнала. Не се минава много време, болестта отново се явява: ако е била в дясната страна на тялото, сега излиза в лавата страна. Лекарят изрязва и лавата страна. След време ракът се явява на гърба. И така, лекарят реже с нож ту това, ту онова място, докато има месо по тялото. Един ден той дига ръце и казва, че положението се е усложнило. Какво се постига с тези операции? – Нищо не се постига. Вместо печалби, човек има загуби. Това е криво разбиране на проявите в живота.

Съвременните хора разбират живота криво, вследствие на което изпадат в големи противоречия. Те четат стиха от Евангелието, в който се казва: „Ако дясното око те съблазни, извади го. Ако дясната ръка те съблазни, отсечи я". Ако тия стихове се разбират криво, ще излезе, че при всяка съблазън човек трябва да си извади дясното око, или да си отсече дясната ръка. Това е буквално разбиране. Какъв смисъл има за разумния човек да вади окото си, или да сече ръката си? Това са закони, методи на природата, които хората трябва да изучават и правилно да прилагат в живота си. Човек не може да разчита на щастлив или на разумен живот, ако не разбира и изпълнява законите на природата. Засега хората едва са дошли до

положение да изучават законите на обществото, както и законите, на които се гради семейството, но те са далеч още от мисълта да се занимават със законите, които оперират в техните умове, в техните сърца и в техните тела. Никой не може да се извини с незнание на тези закони.

Следователно, бъдещето на всеки човек зависи от изпълняването на тези велики закони. В тези закони са предвидени нуждите, които човешкият организъм има. В тези закони са предвидени силите, с които човешкият организъм трябва да разполага. Който изпълнява тези закони, той може да се справи с всички мъчнотии, с всички страдания и изненади в живота. Представете си, че срещате човек с оръжие в ръка, който се готви, заради парите ви, да стреля срещу вас. Какво трябва да правите? Понеже сте човек, който разполага със сили и знание, вие веднага изваждате една спринцовка от джоба си и нацърквате срещу него една течност, която предизвиква кихане. От силната течност, очите на този човек започват да сълзят. Той киха, кашля и, без да иска, изпуща оръжието от ръката си. По този начин вие се освобождавате. Или, минавате през една гъста гора. На пътя ви се изпречва една голяма мечка. Веднага вадите от джоба си един особен прах, който също така предизвиква сълзене на очите и кихане, и мечката отстъпва, отказва се да ви напада. Съвременните хора говорят за войни, за убийства. Какъв смисъл има във воините? Ако е въпрос да победите неприятеля си, това е лесна работа. Ще извадите спринцовката с особената течност от джоба си и ще пръснете от нея в лицето на този или онзи офицер или войник. И той, иска не иска, ще отстъпи, ще се върне дома си като герой. Какво по-хубаво от това? Има ли смисъл да ходят хората на война, да се осакатяват, да отсичат ръцете или краката си, и в края на краищата да останат инвалиди за цял живот? Това не е никакво геройство. След всичко това тези хора ще се хвалят, че туй направили, онуй направили. – Не, нищо не са направили, но са се осакатили. Чудно нещо! Същите тия хора се молят на Господа, искат да им каже, какво да правят. Когато Този

велик Баща им нашепва, какво да правят, те Го молят да благослови оръжието им.

Много хора се хвалят, че лесно могат да се справят с врага си. Достатъчно е да насочат револвер към него и да го убият. Това не е голямо геройство. Мечката отдавна знае това изкуство, да напада хората и да ги умъртвява. – Ама аз ще те задуша. – Паякът отдавна знае това изкуство. От хиляди години насам той тъче паяжината си и изсмуква кръвта на своите жертви. – Аз ще го глътна цял. – И това изкуство не е на човека. Рибите отдавна се гълтат цели. Значи, няма изкуство, което човек да е създал. Каквото каже човек, всички го знаят. Каквото се опита човек да направи, много същества преди него са го направили вече. Изкуство е човек да направи нещо, или да каже нещо, което никой друг преди него не е знаел. Сега, ще се изправи някой пред Господа и ще иска от Него да прости греховете му. Питам: какви са греховете му? Може ли този човек да каже един такъв грях, който никой друг да не е направил? Преди всичко той трябва да знае, че всички грехове не могат изведнъж да се простят. Лесно е да се каже, че Господ прощава греховете на хората, но за да ги прости, изисква се нещо от тях. Например, някой човек има едно петно на дрехата си. Какво трябва да направи, за да махне това петно? Той трябва да изпере дрехата си няколко пъти, за да се махне окончателно това петно. Само с едно изпиране на дрехата, петното не може да се махне. Някой човек е мислил цели 20 години, докато извърши едно престъпление, а иска с една молитва да се заличи престъплението му. Такъв закон не съществува. Следователно, когато човек престъпва Божествените закони, той трябва да знае, че последствията на тези престъпления са големи.

Като става въпрос за греховете на хората, ние се натъкваме на въпроса за прераждането. Някои хора вярват в прераждането, а други не вярват. Когато хората се запитват, защо страдат, ние им отговаряме по два начина. На онези, които вярват в прераждането, казваме, че страданията им не са нищо друго, освен последствия на онези грехове

и престъпления, които са вършили в миналото. На онези, които не вярват в прераждането, казваме, че страданията им са последствия от греховете на техните деди и прадеди. Както внуците и правнуците наследяват богатствата на своите деди и прадеди, така също, без да желаят, те наследяват и техните загуби – последствията от техните грехове и престъпления. Питате: Защо едни хора вярват в прераждането, а други не вярват? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита: Защо слънчевата светлина минава през някои вещества лесно, а през други не минава? Много просто: свойствата на някои вещества са такива, че могат да пропущат през себе си слънчевите лъчи, а някои вещества не могат да ги пропущат. На същото основание, онези същества, които са завършили еволюцията си, знаят своите прераждания, четат ги като на книга. Тия пък, които не са завършили еволюцията си, нищо не знаят за своите прераждания. В това отношение те са слепци. Следователно, пред тях стои велика наука – да изучават живота си. Те трябва да изучават живота си, да знаят, отде са дошли и къде отиват. Ако ги питате, отде са дошли и къде отиват, те нищо не могат да отговорят.

Казано е в Писанието, че човек трябва да почита майка си и баща си. Вие добавяте, че човек трябва да обича майка си и баща си. За изяснение на тази идея, някой казва, че Господ е негов Баща. Щом е така, може да се зададе въпроса: кой човек е получил писмо от своя Баща? Не е достатъчно само да се говори, но каквото човек говори, всичко трябва да бъде обосновано. Иначе, всеки може да каже, че е царски син, но царски син ли е в същност? Който казва, че Бог е негов Баща, той трябва да заеме в света последно място. Ако наистина Бог е негов баща, той ще има такъв мир в душата си, че нищо не би било в състояние да го смути. Той ще гледа на всички неща философски. За него е безразлично, дали ще говори с някой виден философ, или с един от най-малките бръмбари.– Възможно ли е това? – Възможно е. Бръмбарът е същество, което говори с Бога отдалеч, затова не му се чува гласа. Философът говори с Бога отблизо, затова се чува гласът

му. В природата има бръмбари, които са цели философи. Те разрешават някои от най-трудните въпроси. Като разрешават известни въпроси, те извършват такива работи, каквито и човек понякога не може да извърши. За да разбере, какви възможности се крият в тези бръмбари, човек трябва да ги постави на щателни научни изследвания. Обаче, тези изследвания са предмет на бъдещи изучавания. Забелязано е, че при някои специални случаи интелигентността на известен род бръмбари се пробужда и после пак изчезва. Когато поставите на пътя на някой бръмбар едно препятствие, в него се събужда онзи запас от енергия, която при благоприятни условия на живота му е в пасивно състояние. Тъй щото, както е възможно да се събуди енергията на един бръмбар, така е възможно да се събуди и неговата интелигентност. Такива опити са правени и с мравките. Ако пред един мравуняк поставите чиния със сладко, в скоро време те ще го преместят, ще го пренесат в жилището си. Ако пък пред мравуняка поставите няколко дребни сламки, мравките ще ги използуват за постройка на мост. Следователно, ако за постигане на някои свои желания, или за преодоляване на известни мъчнотии мравките имат свои методи, на които уповават, колко повече човек трябва да разполага със свои опитани и проверени методи за постигане на желанията си, както и за разрешаване на някои свои мъчнотии. Както мравките строят мостове за постигане на своите цели, така и хората трябва да прокарват пътища за постигане на свои цели и желания. Главният метод, с който хората трябва да си служат, за постигане на своите цели, е законът на любовта.

Какво представя любовта? Любовта е динамическа сила, която може да извърши всичко. Тя не се употребява за завладяване на нещата, но се прилага като сила, чрез която човек може да постигне всички свои желания. Чрез любовта човек постига онези свои желания, които могат да му донесат всички блага на живота. Това са желанията на човешката душа. Чрез любовта човек може да се домогне до известни условия, които внасят разширяване в живота.

Това зависи от разширяването на човешкото съзнание. С една дума, любовта носи живот. А това, което съвременните хора наричат смърт, не е нищо друго, освен прегради на проявения живот. Когато съзнанието на човека минава от едно състояние в друго, това наричат смърт. Когато някой философ умира, той знае, че смъртта премахва една преграда в съзнанието му, вследствие на което за в бъдеще ще се яви с по-широко съзнание.

Следователно, който може да разшири съзнанието си, той дохожда до положение да гледа на смъртта спокойно, без никакъв страх, вследствие на което и смъртта нищо не може да му причини. Има хора, които, при заминаване за онзи свят, са така спокойни, като че заминават за Берлин, за Лондон или за Париж. Някои вярват в съществуването на друг свят, а други не вярват или се съмняват. Какво постигат със съмнението си? Съмнението може да изпъкне на всяка крачка. Например, срещате един млад, жизнерадостен, способен човек и слушате да ви разправя, какво може да постигне, какви стремежи и идеали има той за в бъдеще. Обаче, като дойде до 40, 50, или 60 годишната си възраст, той вижда, че не е постигнал желанията си и казва: Нищо не излезе от мене. Колкото по-стар става, толкова повече се обезсърчава и започва да се съмнява. Ако някой доживее до дълбока старост, 100 – 120 години, той вижда, че нищо не е направил, т.е. не е постигнал своя идеал.

Какво е необходимо на човека, за да може донякъде поне да реализира своя идеал? На ваш език казано: човек трябва да има средства, земя, чрез която да придобива онова, което желае. Богатствата, средствата, парите са условия за проява на човешкия дух. Парите са ценни за човека, защото всички хора им турят една и съща цена. Каква услуга могат да допринесат парите на човека, ако няма кой да извърши известна работа срещу тях? Иначе, сами за себе си парите нищо не струват. За да се намерят хора за различни услуги, те сами са изработили един установен ред и порядък на нещата в живота. Те сами са дали такава цена на парите, чрез която да се

оправдае до известна степен поне извършената работа или услуга. Тъй щото, парите се осмислят само тогава, когато в употребата им хората влагат известна идея.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня". Значи, Христос е дошъл в света не да разруши, но да изпълни закона, да покаже на хората начин за тяхното изправяне. За да изпълни закона, човек трябва да повдигне съзнанието си на по-висока степен, да подобри своето положение. Който вярва в Бога, той може да изпълни закона. Като употребявам думата „Бог", виждам, че тя няма никаква сила. Днес тази дума е почти безсъдържателна за вас. Под думата „Бог" някои от съвременните хора разбират същество, което се проявява по някакъв механически, несъзнателен начин. Под понятието „Бог" ние разбираме Божественото съзнание, в което живеем и се движим. Ако не живеете в хармония с Него, изворите на благата му ще бъдат затворени, и вие нищо няма да постигнете. Обаче, ако сте в хармония с това съзнание, всички извори на Неговите блага ще бъдат отворени за вас, и вие ще постигнете много неща. Като не разбирате великите закони, в своя живот вие затваряте пътищата за съобщение с онзи възвишен свят, отдето идат великите благословения. Тази е причината за слизането на Христа от онзи свят. Той слезе на земята да научи хората, как да изпълнят Великия Божи закон. Това е важно за всички хора, а не да им се проповядва учение за щастлив живот на онзи свят. Докато живеем на земята, ние трябва да изпълняваме Божия закон. Тъй щото, ние трябва да бъдем щастливи и на земята, и на небето. Един философ е казал, че след смъртта си човек не може да бъде щастлив. Ако е въпрос за щастие, човек трябва да бъде щастлив и на земята, и на небето. Обаче, щастието седи в безсмъртието. Какво щастие, какво съвършенство може да има в смъртта? Сегашният живот е проява на вътрешен живот, на вътрешно разбиране. Той е начало на бъдещия живот. Щастието седи във вътрешното разбиране на живота. Ако човек не познава силата си, как ще я използува? Ако човек не знае своята красота, как ще я използува? Ако човек не

разбира и не прилага своите дарби, как ще ги използува? Човек трябва да търси дарбите в себе си така, както рудокопачът търси в земята скъпоценни камъни и руди и, като ги намери, ги обработва. Съвременната наука иде в помощ на тия рудокопачи. Тя иде в помощ и на човека, да му покаже начин, как да обработва своите дарби и как да ги използува. Майката трябва да разбира тази наука дотолкова, че като погледне детето си, да знае, каква насока може да му даде. Същевременно тя трябва да знае, какво могат да й дадат нейния син и нейната дъщеря. Интересни са при това положение хората, че като не могат да постигнат туй, което искат, започват да търсят онова, което не може да им се даде. Например, някой иска да стане цар, да управлява народ, да има поданици. Това не може да му се даде. Обаче, той може да стане цар в дома си, писател – в дома си, поет – в дома си. Всички хора имат високи стремежи, но в края на краищата те дохождат до най-малкото, което сами могат да извършат. Всеки човек има известни задачи, за разрешаването на които той работи по специфичен начин. Всеки човек работи за една идея в света, която е толкова възвишена, че едва ли другите хора, които са вън от тази идея, могат да я разберат. Онзи, който не се интересува от никаква идея, иска да си поживее малко, че след него да става, каквото ще. Разбира се, това се отнася до обикновените хора на земята, които разсъждават така. Когато някой казва, че не се интересува, какво ще стане с него, той иска да каже, че не се интересува, какво ще стане след смъртта му. Въпреки това той оставя пари за паметник. Ако е уверен, че изчезва, защо му е паметник? Обаче, той иска да напомни на близките си, да не забравят, че оставя наследство на земята. Значи, човек говори едно, а вярва в друго. В дъното на душата си всеки човек вярва, че ще живее и след смъртта си. Досега във всичките си наблюдения и изучавания на хората не съм срещнал нито един човек, който да не вярва в някакво специфично бъдещо съществуване.

Един материалист казваше, че след като напусне земята, ще влиза между цветята, в изворите, в дърветата – навсякъде ще обикаля.

Като влезе в някой цвят, който мирише хубаво, всички ще го милват, ще го миришат, ще му се радват. Следователно, и най-лошият човек, като стане цвят, който хубаво мирише, всички ще му се радват. Ще кажете, че това не е правилно вярване. Кое вярване е правилно? Когато някое цвете мирише, това показва, че то има развито съзнание. Цветето цъфти, защото иска да се хареса. Птичката шари, пъстри перцата си, защото иска да се хареса. Това показва известна степен съзнание. Значи, дето има живот, там се проявява известна степен съзнание, и то според развитието на даденото същество.

Съвременните хора не могат да се разбират и се чудят, коя е причината за това. Съберат се двама-трима души на едно място – не се разбират. Съберат се десетина души, още повече не се разбират. Колкото повече се събират, толкова по-малко се разбират. Защо? – Защото съзнанието им не е еднакво нагласено. Съберат се един англичанин и един българин, пак не се разбират. Ще кажете, може би, че те не се разбират поради езика, не говорят на един и същ език. – Не, причината за неразбирането на хората седи изключително в разногласието между съзнанията им. Обаче, ще дойде ден, когато нивото на тяхното съзнание ще се регулира, ще дойде в съгласие, и те ще разберат, че между англичанина и българина има допирни точки. Същото ще стане и с езиците. Ако дойде един гениален българин, той ще преведе всичко на английски; и ако дойде един гениален англичанин, той ще преведе всичко на български. Вземете, например, думата любов на български, на английски и на немски език. Тя има един и същ корен в различните езици, но се различава само в произношението си, което се дължи на по-малкото или по-голямото количество вибрации в думите.

Следователно, ако човек дойде до своето първично състояние, той ще започне да произнася думите така, както някога ги е произнасял. Днес хората не говорят правилно. Езикът им е изопачен. Съвременните народи трябва да се заемат да изправят езика си. Има думи в човешкия език, които имат двояко значение. Как ще се

справите с една дума, която има две-три значения? Всяка дума трябва да има само едно значение. При това, трябва да имаме такава наука, която да не извъртва нещата логически, да вадим криви заключения. Защото истината не зависи от заключенията, които правим, но заключенията трябва да излизат от истината. Нашата мисъл трябва да бъде така построена, както истината изисква.

Казано е, че Бог създаде света. За кого е създаден светът: за нас или за Бога? Ние ли да живеем, или Бог да живее? Помнете следното: Светът не е създаден за хората. Ако светът, наистина, беше създаден за хората, те щяха да живеят, нямаше да умират. Щом умират, това показва, че светът не е създаден за тях. След всичко това ще дойдат някои да убеждават хората, че светът е създаден за тях, те да живеят. – Не, светът е създаден за съвършените същества, които изпълняват Божия закон. Всички останали същества, които не изпълняват Божия закон, живеят по благодат, от трошиците на съвършените същества.

Сега, мисълта ми се свежда към следното: всеки човек трябва да се прецени точно колко струва, нито да се подценява, нито да се надценява. Някои хора се надценяват; други се подценяват. Природата не търпи хора, които се надценяват; тя не търпи и такива, които се подценяват. Например, когато се измерва диаметъра на земята, трябва да се знае точно, колко е голям, ни повече, ни по-малко, а не да се измерва приблизително. В това отношение и човешкото съзнание представя едно малко звено в общото, колективно съзнание. Всеки човек трябва да знае големината на своето съзнание. Ако не се съзнава като едно малко звено в общото съзнание, той не би могъл да се коопeрира с него, не би могъл да се нарече човек. Въпреки това днес се проповядва учението, че човек представя съвършено отделно, самостоятелно същество, независимо съзнание, равно на божество. Не е така. И животните живеят отделно. Има животни, които живеят в стадно състояние. Обаче, смисълът на живота не е и в стадното състояние. Въпросът седи в това, човек да се кооперира със своята разумност за постигане на известни идеи. Философията на живота се

заключава в следното: всички съзнания да се кооперират чрез своята разумност за придобиване на висшето Божествено съзнание. В това постижение, именно, са вложени всички възможности за вашето растене и повдигане.

Сега пред вас се разкрива нова работа, за която Христос дълго време е мислил. Той я разглеждал по един, по друг начин, докато най-после дошъл до един положителен начин за изправяне на човечеството. Той казва, че човек трябва изведнъж да ликвидира със старото. Не е въпрос да напусне старото по някакъв неразумен начин, но правилно да се освободи от него. Той трябва да знае, по какъв начин да съгради от старото нов закон, в който, като внесе хубавото, възвишеното, сам да бъде доволен. Когато двама души се разговарят за великата истина, те трябва да я разбират. И когато се говори за законите на природата, човек трябва да има възможност да разбере тези закони и да ги приложи. Когато се говори за слънцето, за звездите, човек трябва да има възможност да ги посети. Повечето от съвременните хора са вплетени в обикновения живот, вследствие на което не могат да имат големи постижения. Те учат, придобиват знания, но приложението им е малко. Постиженията на човека се заключават в броя на неговите разумни приятели. Колкото повече приятели има човек, толкова по-големи са неговите възможности за повдигане. Ако един българин отиде в странство и се запознае с един от видните европейски професори, след като се върне в България, той смело може да каже, че е придобил нещо. Ако не може да се запознае с един от видните професори, той ще се върне в дома си без никакви придобивки.

Следователно, всеки човек трябва да се запознае поне с един от видните професори на природата, който да му помогне в трудните моменти на неговия живот. От познанството ви с професорите на природата зависи вашето повдигане. Като се ползуват от тяхното познанство, мнозина изпадат в заблуждение и казват, че имали някакво откровение. – Не, школата на природата, с нейните видни

професори, е научна школа, основана на трезва, съзнателна работа, а не на сънища и откровения. Сънищата на пророка се различават от тия на обикновения човек. Виденията на пророка се различават от тия на обикновения човек. Има разлика между сънищата и между илюзиите, изобщо. Някой сънува, че му казват на сън, че точно след един час приятелят му ще дойде и ще му донесе една кошница ябълки. И така става. Точно след един час някой звъни на вратата. Става от леглото си, отваря вратата и вижда приятеля си, с една кошница ябълки. Друг някой сънува, че еди-кой си ден, еди-кой си час ще му донесат една кошница грозде. Наистина, на този ден, в точно определения час пристига в дома му човек, който носи една кошница грозде. Ще кажете, че това са съвпадения. Може да са съвпадения, но верни съвпадения, а не илюзии. Ще дойде някой при вас, да ви гледа на кафе и ще каже, че след един ден ще получите отнякъде много пари. Вие повярвате и започвате да чакате. Минава ден, минават два, три, десет и повече дни, но никакви пари не се получават. Ще дойде друг някой да ви гадае на боб. Каквото ви каже, обаче, няма да се сбъдне. Така всеки може да гадае и на кафе, и на боб, и на карти. Всеки може да каже нещо, което да не се изпълни. Живата наука почива върху истински, положителни знания и закони, опитани и проверени, а не на гадания.

Съвременните християни са забравили живата наука и си служат с предположения, с хипотези. Те казват: Когато отидем на онзи свят, тогава ще научим Божествената наука. – Не, ако в този свят не научите тази наука, в онзи свят никога няма да я научите. Ако днес учите, и утре ще учите; ако днес не учите, и утре няма да учите. Ако здравето ти днес се подобри, и утре ще има условия да се подобри; ако днес не се подобри, и утре не ще има условия за подобряване. Следователно, за да има постоянно повдигане в живота, постоянен прогрес, хората трябва да изменят методите на възпитанието, да се възпитават по нов начин. Засега те си служат повече с отрицателни методи. Слушате някой да казва, че в света има много лъжи, много

неверни работи. – Да, в света има много лъжи, но има и много истини; в света има много неверни работи, но има и много верни работи. Ние сме за вярните неща, за истините. Ние сме за онова, което може да внесе мощ в човешкия дух. Светът се нуждае от силни хора, от работници. Всички хора желаят изправянето на света, но светът, сам по себе си, не може да се поправи. Когато някоя държава иска да отвори война, тя се нуждае от ред материални средства: пари, пушки, топове, картечници – различни оръжия, различни снаряди. Също така и за разумния живот се изискват различни снаряди, като органи, с които той ще си служи. Това няма да стане в един ден, но дълго време трябва да се работи в това направление, да се добият нужните средства. Ама докато се дойде до разумния живот, трябвало да се мине през големи страдания – това е друг въпрос. Без страдания няма никакво растене, никакво развиване. Затова, именно, е казано в Писанието: „Призовете ме в ден скърбен, и аз ще ви се изявя, ще ви помогна."

Значи, от една страна се дават страдания на хората, а от друга – помощ. Въпреки това, хората често изпадат в особено противоречиви положения: молят се на Бога, но ни глас, ни ослушание на техните молитви. Да допуснем, че според закона на необходимостта някой човек е хванат и турен в затвор. Той подава заявления ту до един, ту до друг министър, моли се да го амнистират. Защо този човек не се помоли на Бога, на Първата Причина в света и от нея да иска освобождаване? Духовенството казва, че вярва в Бога. Защо тогава те не се молят на Бога за освобождаването на този или онзи човек, а трябва да се молят на министри, на държавници? Молете се на Бога, Той ще ви помогне. Такъв пример имаме с апостол Петър, който бил освободен по един чуден начин. Когато апостол Петър бил затворен, стотина братя и сестри се молили усърдно на Бога за него да бъде освободен. Като отговор на тяхната молитва, от невидимия свят бил изпратен ангел, който влязъл в затвора, бутнал оковите на Петра и казал: Скоро излез вън! Когато една държава създава много закони и

съгражда много затвори, това показва, че тя не е високо културна. Колкото по-малко закони и затвори има една държава, и колкото по-добре се разбират гражданите ѝ помежду си, толкова по-културна е тази държава. Същото може да се каже и за верую̀то, за убежденията на хората. Когато едно верую, или едно убеждение се приема от хората без закон, то е толкова по-трайно. Някои казват, че за приемане на някаква религия, трябвало да съществува закон.–Не, религията трябва да бъде написана в душата на човека. Престъпление е да се пишат закони за подкрепа на религията. Писано е в закона: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила." Какъв друг закон, освен този, може да се напише? Ще кажете, че трябва да се създаде закон за поддържане на религията. Ако човек не люби Бога, какво може да направи и да изпълни? Който люби Бога, той всичко може да направи; който не люби Бога, той нищо не може да направи, нищо не може да изпълни. Вън от любовта към Бога нищо друго не съществува. Вън от Бога не съществуват нито черкова, нито служители Божии. Това се отнася не само за служителите на Бога, но за всички хора.

И тъй, първият важен закон е любов към Бога. Казвате, че някога все ще възлюбите Бога. Кажете ли така, това значи, че никога няма да Го възлюбите. Някога, това подразбира сега. Да се отлагат нещата за някакво бъдеще, това не е никаква наука, никаква философия. Когато някои хора казват, че не вярват в Бога, те сами се лъжат. Съзнателно или несъзнателно, всички хора вярват в Бога, вярват в живота. Щом живеят, това показва, че те вярват в Бога. Страданията на хората, изпитанията на държавите, сиромашията, болестите, земетресенията, наводненията, всичко това говори за разумно, вътрешно отклоняване от първичния закон – от любовта. Днес майките и бащите не са здрави, вследствие на което и децата не могат да бъдат здрави. Нито външните, нито вътрешните условия са благоприятни за раждане на здрави, силни деца. Въпреки това хората казват, че родът трябва да се

поддържа. Родът трябва да се поддържа, но правилно. Когато птичката иска да мъти яйцата си, тя предварително си прави гнездо. А съвременният културен човек решава да се жени, без да си е направил гнездо, без да си е съградил някаква къща. Бъдещата държава трябва да поеме грижата за младите върху себе си. Щом двама млади решат да се женят, тя трябва да им направи две стаи и кухня. Иначе, какво ще правят без къща, да ходят от едно място на друго, да ги пъдят хората? Днес, и да иска държавата да вземе участие в живота на младите, тя няма никаква възможност: няма пари, няма материални средства, които да остави на разположение на младите. Ако България рече да задоволи нуждите на младите хора, трябват ѝ стотици милиона лева. Но това не е същественото за живота. Има нещо по-важно в човешкия живот от направата на една къща. Най-важното за човека, и за младия, и за стария, е придобиване на любовта. И тъй, след като говорим за новото разбиране на Бога, вие пак се връщате към старото. След като знаете, че Бог се е явявал на пророците преди две, или три хиляди години, дохождате до днешните времена и казвате: Днес Господ не говори на хората. Казвам: Ако е вярно, че Господ сега не говори на хората, и в миналото не е говорил. И ако сега не говори на хората, и в бъдеще няма да им говори. Обаче, ако Господ в миналото е говорил на хората, и днес им говори, и в бъдеще ще им говори. Ако сега им говори, и в миналото им е говорил, и в бъдеще ще им говори. Така седи въпросът. Всеки човек може да провери тази истина. Щом я провери, той ще разбере, говори ли Господ на хората, или не. За кой Господ говорим ние? Не за Господа на заблужденията и на лъжите, но за онзи Господ, Който отваря сърцата на богатите към сиромасите, за Единния Господ, Който смекчава сърцата на хората, кара ги да се вглеждат в страданията на своите братя, да се примиряват помежду си. Единственото нещо, което примирява хората помежду им, това е Божественото начало у тях.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня великия Божи закон." Сега и аз ви казвам, че няма да се минат десет години, и всички разумни хора от целия свят, на които съзнанието е пробудено, ще си подадат взаимно ръка за обща работа. Всички добри хора от Америка, от Англия, от Германия, от Франция, от Испания, от Италия, от Китай, от Япония, изобщо, от всички краища на света, са решили в продължение на десет години да направят един опит. Какъв ще бъде този опит? Той представя нова програма за света. Когато всички добри, съзнателни хора си подадат ръка за обща, велика работа, заедно с тях и вие трябва да вземете участие, да се присъедините към общото, както малките притоци се втичат в голямата река, или в морето. – Ами какво ще стане с нас? – Не гледайте тъй дребнаво на въпроса. Това, което добрите хора вършат в света, то е за благото на цялото човечество. Този е начинът, по който човечеството може да се избави от голямата катастрофа, която виси над главата му, както и над цялата земя. Знаете ли, каква катастрофа виси над цялата земя? Ако опитът излезе сполучлив, катастрофата ще се размине; ако опитът не излезе сполучлив, тогава ще имате най-хубавото забавление, каквото светът някога е виждал. У онези, които разбират законите, веднага ще се яви желание да работят; онези, които не разбират закона, ще кажат, че тази работа е страшна. – Не, не е страшна тази работа.

Христос дойде на земята преди две хиляди години, с цел да спаси света от катастрофата, която се готвеше на времето. Той успя да го спаси, вследствие на което катастрофата се отложи. Днес разумните, добрите хора в света правят опити да отложат предстоящата катастрофа. По който и да е начин, светът трябва да се оправи. По стария начин не може вече да се живее. За в бъдеще трябва да се живее според закона на Божията Любов. Животът трябва да се поправи във всички свои области. И тогава, като срещнете човек, който върши някакво престъпление, смело можете да му кажете: Не прави това нещо! Не е позволено на човек с четири факултета да върши престъпления. Ако срещнете някой виден музикант, който

свири в един локал за няколко хиляди лева, можете да му кажете: Приятелю, не продавай изкуството си толкова евтино. Иди на друго място да свириш. Срещате някоя мома, която търси някой млад момък, да се ожени за него. Или, срещате млад момък, който търси някоя мома, да се ожени за нея. Това са банални работи. Нека младата мома намери един момък, който е отчаян от живота, и го спаси. А сега, момата се облякла хубаво, момъкът се облякъл хубаво, тръгнали да се харесват. Това е атавизъм. Ще видите, че два-три месеца след женитбата им, той седнал на една страна, тя – на друга страна – сърдити. При това положение ще родят синове и дъщери, че ще процъфтят. Не е този пътя, по който хората трябва да вървят. Любовта изисква, като обичаш някого, през целия си живот да не му кажеш една горчива или неискрена дума, и никога лицето ти да не се навъси срещу него. Ще кажете, че сте готови да се жертвувате за любовта. Който е готов да се жертвува, той прави всичко това заради любовта, заради Бога. Той знае, че Бог живее у него. Ние трябва да вземем за основа на живота си следния принцип: ако се стремим да любим Бога, въпросите на нашия живот са разрешени; ако се стремим себе си да любим, или другите да ни любят, въпросите на живота ни ще останат всякога неразрешени. Единственото разрешаване на въпросите се заключава в това – да любим Бога, да любим Божественото в себе си. Само по този начин ще дойдем до истинското, до правилното разрешаване на въпросите. Тогава ще се създадат нови държави, нови майки и бащи, нови братя и сестри, нови управници и свещеници.

„Не дойдох да разруша закона, но да изпълня". Единственото нещо, с което можете да занимавате умовете си, когато останете свободни, е да си кажете: „Не дойдох да разруша, но да изпълня Божия закон". Изпълнението на този закон е в състояние да ви повдигне като хора. Не се спирайте върху това, кой как изпълнява, но всеки да каже в себе си: Аз дойдох в България да изпълня Божия закон. И ако всеки за себе си каже така, великият опит ще даде такива

добри резултати, каквито очакваме. В този опит седи спасението на човечеството.

Беседа от Учителя, държана на 16 юни, 1929 г. София. – Изгрев.

БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ

„Блажени кроткините, защото те ще наследят земята." (Мат. 5:5)

Ще се спра върху думата „кротък". Сега е мъчно да се определи кой човек е кротък. По никой начин не можете да определите кой човек е кротък. Някои например взимат овцата за кротка. Я вижте овните, които се бият - те ни най-малко не са кротки. И гълъбите, които минават за кротки, а аз съм ги наблюдавал - и те не са кротки. Аз съм видял майката гълъб, която минава за кротка, взима своето малко гълъбче, завъртва го и го изхвърля навън - не го иска. Казвам: от хиляди години насам все се говори за кротостта, но тази дума „кротост" и досега е останала неразбрана. Следователно неща, които не се разбират, не могат да се приложат. Кротостта няма приложение. Ние нямаме нито един екземпляр, който да изразява думата „кротост". Ако искаме някой кротък човек, за да го намерим, трябва да отидем в друга някоя система или най-малко на слънцето и оттам да донесем някой екземпляр на кротостта. Само Христос е казал: „Аз съм кротък и смирен на сърце." Само един човек има в историята на човечеството, който да е могъл да каже за себе си: „Аз съм кротък и смирен." В какво именно седи кротостта на Христа? Той беше в състояние да дигне земята на ръката Си. Христос беше в сила да спаси цялото човечество, да даде една нова култура, да даде един висок морал на хората и да ги направи всички богати и щастливи. Всичко това Христос беше в сила да го направи. Питам: защо не го направи? Той го направи, но хората го развалиха. За да не се развалят нещата, хората трябва да бъдат кротки. Една майка може и десет пъти да очисти стаята, но като се върне, тези нейните кротки деца, които е оставила сами вкъщи, всичко са разбъркали.

Казвам: аз мога да ви направя един едва приблизителен превод на думата „кротост". Думата „кротък" значи бял, светъл човек, който има онзи елемент в себе си, който привлича светлината. Това значи кротък човек. Следователно кроткият човек е силен в това отношение, че той може да привлича в себе си Божествената светлина и следователно да дава отражение на тази светлина. Кроткият човек е светещ човек. Затова той ще наследи земята. Следователно светлината всякога се привлича от тела или от съзнания, които са организирани. Кротък човек е този, който има светлина - нищо повече. Каквото друго определение и да се даде - светлината е, която дава мощ на човека. Човек, който няма светлина, той е мъртъв. И когато Христос казва: „Вие сте виделина на света", това подразбира, че кротките ще наследят земята. И те ще я наследят, защото съдържат светлина, с която земята може да се обработи.

Останалите осем блаженства - това са тайни на християнството. Христос изложи всичките тайни на това учение в тия девет блаженства. Това са методи. Първо всеки християнин трябва да има в себе си този елемент, който да привлича светлината. И християнинът вечерно време като ходи, той не трябва да търси клечка кибрит да пали лампата си, нито да търси ключовете на електрическата лампа да я пали. Той трябва само да помисли - и лампата да светне. Болен е някой - аз, като помисля, и той трябва да оздравее. Сиромах е някой, но помисля ли само - и той разбогатява; гладен е някой, но аз само помисля, и той веднага се нахранва. Скръбен е някой, но аз само като помисля, и той веднага се зарадва. Това е кротък човек, това е силен човек. В природата съществува един елемент, който наричат първичен, съзнателен процес. Христос казва, че Бог се проявява навсякъде. Следователно на земята Бог най-първо се проявява в кротките.

Ние не говорим за вярване. Защото вярата трябва да се определи. Вярата е една незнайна дума. Какво значи „вяра"? Да вярваш в какво? Да вярваш в това, което хората отричат? Човек може да вярва в това,

което никой не може да отрече. И той може да вярва в това, което никой не може да твърди. Абсолютните, реалните неща нито се отричат, нито се твърдят. Какво ще твърдиш за слънцето или какво ще го отричаш? Ако някой казва, че няма слънце, аз ще го дигна и ще го поставя в огъня. Той ще започне да скача. Защо скачаш? Нали казваш, че няма огън? Някой казва, че няма въздух. Отнемам въздуха и той започва да се задушава. Въздухът сам по себе си е нещо неразбрано. В сегашното си състояние, както живеят хората, те ходят с баране като в сянка - шашави са тези хора. Някой казва, че баща му умрял. Де е баща ти? „Тук някъде го заровиха." И ходи, обикаля около гроба му и казва: „Бог да го прости." Казвам: баща ти е заровен в земята като някоя семка и след няколко години ще видиш какво ще излезе от него - дали ябълка, или круша, или друго някое растение. Всяко нещо, което е посято в земята, ще израсне.

Но да се повърнем сега към думата „кротък". Вие трябва да се спрете върху дълбокия смисъл на тази дума. Тя се отнася до вас, защото често вие казвате: „Ние трябва да бъдем кротки, за да разберем въпроса." Аз не трябва да търся кротостта вън от себе си, но трябва да я търся вътре в себе си. Христос казва: „Елате при Мене, Аз ще ви дам кротостта." Следователно едно от качествата на кроткия човек е, че той е човек на светлината - най-първо той е бял човек. Следователно хората на шестата раса ще бъдат кротки, те ще бъдат носители на светлината. Всички от тях ще бъдат светещи хора. И тогава техните лампи няма да се палят с кибрит и с ключове като електрическите, но отдето по пътя минават, те сами ще светят. Като вървят, още като си помислят нещо, и техните лампи ще светнат. Казвате: „Дали е възможно така да бъде?" Ще бъде, възможно е това. То ще бъде, но не буквално. Там в северния полюс се образуват особени магнетически прояви, вследствие на което има големи светли сияния, на които хората могат да четат книги. Това са най-хубавите явления там. Питам: с какви лампи се осветляват там? И тогава едно общество като това или като друго какво и да е, те са проповядвали

това нещо. И след това питат кое верую е най-право. Това верую е право, хората на което като влязат в една църква, сами светят - от всички им излиза толкова светлина, че не се нуждаят от никаква външна светлина и свещи. От самите хора ще излиза светлина, която ще осветлява всичко наоколо -няма да има нужда от свещи.

Кой е правият свещеник? Този, който, като ходи -сам носи своята светлина, нищо повече. А така да отваряш Библията и да казваш, че така казал Мойсей, така казал Христос - това не е проповед. Христос каза всичко това някъде и онези, които Го слушаха, бяха живи хора. Те записаха това, което слушаха. Питам: трябва ли ние да се върнем две хиляди години назад и да четем какво е казал Христос тогава, или трябва да слушаме какво сега говори Христос? Чудни са хората, като казват, че Христос е умрял преди две хиляди години и сега седи отдясно на Бога.

И сега отваряме Евангелието и четем: „Блажени кротките..." Казвате: „Няма да станем овци, я." Не, кроткият човек е огън и светлина, той е най-мощният и най-силният човек - нищо не може да го победи, затова той ще замести земята - дето и да върви, всичко отстъпва пред него. Пред него може да направят една стена, но той, като съсредоточи светлината си, пробива стената. Каквито прегради и да направят пред него, той всички ще ги пробие. Някой казва: „Аз победих тези пречки. Видяхте ли - кротък човек съм." Не се радвайте. Бих желал да пробиете стените. Оставете тази глупава радост. Има една радост, която никой не може да ви я отнеме. Има една радост, която трае един ден, тя е радост на мухите; радост, която трае два дена - тя е радост на овците; радост, която трае три дена - тя е радост на воловете и най-после, радост, която трае четири дена - тя е радост на конете. Какво е тази радост, ако след нея веднага ще дойде скръб? Ще кажат психолозите, че това е необходимо, защото едно състояние трябва да се смени с друго. Че аз десет пъти на ден мога да изменя вашето състояние. Ако имам едни клещи и с тях натисна ръката ви, веднага вашето състояние ще се измени. Питам: това закон ли е?

Знаете ли какво правиха английските жени, за да извоюват своето право да стават министри? Те влизаха в камарата и там защитаваха своето право, като на шапките си носиха големи губерки, с които бодяха всички наоколо си. От това положение се издаде закон да не се носят такива големи игли на шапките. Англичанката обаче казваше: „Когато воюваш за свободата си, трябва да воюваш по всички правила."

Съвременните хора казват: „Не трябва да се противим на злото, трябва да се съобразяваме със света, трябва да се съобразяваме с условията на сегашния живот, трябва да уредим живота си и след като го уредим, тогава ще мислим за Бога." Казвам: покажете ми от осем хиляди години насам един човек, който да е уредил живота си, бил той поет или философ, или цар, или княз, или светия. Ако те не можаха да го уредят, мислите ли, че вие ще го уредите? Ако при сегашните разбирания и при сегашната култура ние не внесем този елемент на кротост в себе си, нас ни очакват същите резултати на онова велико разочарование, което сега съществува в света. И ако вие разберете силата на вярующия или силата на новия човек, за когото се казва „блажени нищите духом" - това не подразбира нищия духом по форма. Като казва Христос „блажени нищите духом", Той подразбира онези, които живеят при Бога, които живеят в безконечност-та, в безпределността. Като се казва „нищи" - от „нищо", подразбира това, което няма никакво ограничение. Нищият духом в този смисъл не знае какво нещо е ограничение, какво нещо е нужда, какво нещо е сиромашия, какво нещо е болест - той не знае нищо. А вие разбирате точно обратното. Ние някой път казваме: „Ще се смирим, ще се облечем в козяци, ще се покриваме с пепел." И след това ще казваме: „Господи, не видиш ли колко много плакахме?" Казвам: ти, който си роден от вечния Бог на любовта в света, Който всеки ден казва: „Стани и работи!" - трябва ли след всичко това да плачеш? Мотика - скоро, и ще работиш.

Тази сутрин говорих с една много набожна сестра, която досега никога не съм я видял да прави добро на някоя царевица. Тя гледа, обикаля около другите, които работят; гледа как копаят и си казва: „Царевици!" Казвам: много царевици седят по-високо от вас. Тази царевица вечерно време расте и работи, а ти спиш вечерно време в леглото си и имаш кошмари. Тя вечерно време работи, приготовлява кочани за тебе, да ядеш, а ти седиш на леглото, спиш и казваш: „Царевица е тя." Царевица, я - но тя те храни. Сега някои от вас, които ме слушат, казват: „Кажи ни нещо утешително - че ние сме хора, направени по образ и подобие Божие." По образ и подобие Божие е направен само кроткият човек; по образ и подобие Божие е направен нищият човек; по образ и подобие Божие е направен само нажаленият човек. Думите „кротък", „нищ" и „нажален" са мощни думи.

Някой казва: „Тъжно ми е сърцето." Не, онзи, който е нажален, неговото сърце е цял океан от жива вода, която изтича. Нажаленият ходи навсякъде да помага. Ние разбираме „нажален" онзи, който е изгубил баща си или майка си; нажален е онзи, който е изгубил свой приятел; или нажален е онзи, който е изгубил парите си или който е изгубил своето богатство; или нажален е някой, че съчинението му не се признало, или че изгубил своята възлюбена. И такъв човек казва: „Нажален съм, сърцето ми е счупено." Сърцата на хората се чупят, понеже не са кротки. Кроткият човек има следното качество: неговото сърце е гъвкаво, затова и никога не се чупи. Стъклото се чупи, понеже е добър проводник на светлината, а лош проводник на топлината. Кое качество е добро на стъклото? Стъклото ни казва: „Освободете се от вашия егоизъм." Ако вие не виждате хубостта на Божествения свят, то е, защото не сте прозрачни.

Казвам: спрете се сега върху тази магическа дума „кротък". Кроткият човек трябва да привлича вътре в себе си онзи велик мощен елемент в своя мозък; той трябва да привлича този мощен елемент в своето сърце; той трябва да привлече този елемент в своето тяло, както и в своята кръв. Той трябва да привлича в себе си този велик

мощен елемент, който да събира Божествената светлина, чрез която човек може да стане мощен. Засега и най-великите гении в света имат малко кротост в себе си. Четете живота на кой и да е от великите гении в света и ще се уверите в това. Великият гений, англичанинът Нютон, е казал за себе си: „Аз съм едно малко детенце, което играя по великия океан на природата да изследвам нещата." Той е казал още: „Има много велики работи, които човешкият дух трябва да открива за бъдеще." Много неща има още да открива човешкият гений. Колко още блага има скрити в природата, към които ние трябва да се стремим.

Та казвам: докато ние не придобием този елемент на кротостта в себе си, ние не можем да бъдем образ и подобие Божие. Ако у нас не се образува тази вътрешна виделина на съзнанието, ако не придобием кротостта, няма да станем образ и подобие Божие. Кротостта е първият закон на съзнанието, дето съзнанието на човека трябва да стане мощно, за да може умът му да работи. Светлина трябва да има човек. Щом има тази светлина, тя вече съставлява основа за проява на Божествената мъдрост. И понеже със светлината заедно върви и топлината, в топлината вече се образуват онези елементи, в които любовта като сила може да действа. При такива условия вече в човека се привличат елементи на безсмъртието. Кротостта е първият път за силата на човека на земята.

Вие ще кажете: „Кажете ни как да бъдем кротки." Христос казва: „Елате при Мене, защото Аз съм кротък и смирен по сърце." Кроткият човек се отличава и със следното качество - той постоянно е отворена врата за разумните хора. Кроткият човек никога не спи. И бъдещата раса хора няма да бъдат спящи хора. Ние, съвременните хора, спим, защото сме грешни. Казано е: „И заспа Авраам и се прибра в лоното на Отца си." Когато един спи, друг работи в неговото съзнание и това показва каква е степента на съзнанието у хората. Например майката приспива детето, а тя работи. И ако вие искате да работите над себе си, за да имате вътрешна дълбочина и правилно разбиране на

нещата, трябва да станете кротки. Само така ще можете да преминете от една епоха в друга. Ще настане нова епоха на земята, за която хората трябва да преобразят своите съзнания. С това съзнание, което хората имат днес, те не могат да живеят повече на земята. Ще дойде време, когато хората няма да могат да живеят с това съзнание, което днес имат. Защо? Защото ще дойде ден, когато атмосферата на земята ще стане така рядка, както е рядка атмосферата на луната. Как ще живеете тогава? Тогава ще има много по-малко кислород, отколкото сега, и много по-малко налягане, отколкото сега има.

И ако вие се пренесете да живеете в една такава малка планета, каквато е Лилипут... Тази планета се намира между Марс и земята. Според изчисленията на астрономите тази планета има десет километра диаметър. Някои астрономи, които нямат работа, правят изчисления и казват, че ако на тази планета се пренесе някой човек от земята, който тежи седемдесет-осемдесет килограма, там ще тежи един грам и ще може да скача на височини около четири-пет километра. Но предполага се, че температурата на тази планета да е под двеста седемдесет и три градуса. При такъв студ обаче всички тела се разрушават. И наистина, в природата може да се дойде до такива състояния, при които нейните сили действат равномерно без всякакво съпротивление, без всякакво препятствие. При двеста седемдесет и три градуса студ ти не можеш да имаш никакво съпротивление, нито неприятел може да те изкушава, нито врагът може да те напада. При тази температура дяволът с клещи ще те пипа. Пипне ли те, ти ще се разрушиш. Каквото се пипне при тази температура, всичко се руши. Казвам: когато кроткият човек иска да се пази от лошите хора, той прави своята светлина без топлина, вследствие на което температурата се понижава. Когато пък кроткият човек работи за умните, за добрите хора в света, той повишава своята температура, своята топлина, вследствие на което той отваря своята врата и привлича всички малки същества при себе си. Та казвам: при бъдещото възпитание трябва да се внесе новото разбиране за

кротостта, докато човек придобие онзи елемент, чрез който може да добие светлина и чрез който новият живот ще влезе в света.

Има един момент в живота на великите хора, на светиите, които са минали през състоянието на кротостта. Не казвам, че няма кротки хора в света, но при сегашните условия, както хората живеят, почти няма кротки хора в света. И когато някой каже, че е кротък човек, аз го взимам със себе си да се поразходим в някоя бурна нощ и му казвам: покажи ми твоята кротост, покажи ми пътя в тази бурна нощ. Аз искам той да светне и да ми покаже пътя. И ако той светне през мене, ще кажа: „Аз се радвам, че срещнах един кротък човек в света, който носи светлина." Хората още не са светлина - виделина се казва за тях. В този смисъл кротък човек се нарича този, който носи светлина, който е бял, който съдържа тази материя, която привлича светлината, защото светлината иде някъде от пространството. И всички нещастия, които сега имаме, всички страдания се дължат на недоимък на тази светлина. Светлината, която сега имаме, тя дразни нашите очи. При тази светлина има и живот, има и смърт. При светлината, за която Христос говори, има само [живот]. Следователно само животът ще наследи земята и онези хора, които добият този елемент в себе си, те ще живеят вечно на земята, а онези, които не го придобият, те по закона на прераждането ще заминават от земята и после пак ще идват; пак ще заминават - те няма да бъдат господари на земята.

Казвам: онези от вас, които ме слушате, сте чели много пъти Евангелието, запознати сте с Христовото учение, а мнозина от вас имат опитността и на апостолите. Но човек не трябва да има само опитността на апостолите. Апостол Павел на едно място казва: „Аз не видях само Господ, но Го попипах и Го запитах: „Кой си Ти, Господи?" „Аз съм Христос, Когото ти гониш, но Аз ще те направя и тебе от кротките." И наистина няколко години Той го учи, праща го да се изпита и най-после апостол Павел казва: „Всичко считам за измет, за да позная Христа." Христос казва: „Аз съм кротък." Значи думите на Христа подразбират следното: „Всичко считам за измет, за да позная

кротостта." И следователно онзи, който е придобил кротостта, той е придобил алхимическия елемент, той е придобил магията. Това значи „кротост". Без кротостта нищо не може да се направи.

Някой търси живота, но животът извън кротостта не може да се прояви. И сега имаме живот, но умираме. Този живот не може да се поддържа. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога." Казва Христос: „Аз съм кротък и смирен по сърце." Това е Христос. Че е Син Божий - това не е Христос, това е само една титла. Че някой човек е генерал - силата му не седи в това, че е генерал, но силата му се крие вътре в него.

Не да казваш някому, че това е твоята възлюбена. Много възлюбени мязат на сократовата жена. Веднъж дошли гости на Сократа и той започнал да говори с тях, като им казал: „Приятели, за да изуча тази философия, аз трябваше да намеря тази професорка - своята жена. Трябва да знаете, че след тази красноречива реч ще вали в дома ми дъжд, но ако това се случи в моето присъствие, това ни най-малко да не ви смущава." В този момент жена му влиза в стаята с един леген вода и залива и Сократа, и неговите приятели. Той казал: „Това е моята възлюбена, която знае да полива цветя." Мислите ли, че тази жена е лоша? Кой от съвременните хора е по-добър от сократовата жена? Я ми кажете, коя възлюбена или коя жена не е поливала своя мъж с вода? Или коя възлюбена не е карала своя възлюбен да пролива четири реда сълзи? Казват: „Накарала го да плаче." Казвам: изкуство е това. Можеш да накараш всеки човек да плаче, като го мушнеш, но това не е наука. Сега разбирайте ме добре, не ме разбирайте буквално. Аз не говоря на вашата личност, но ние искаме да научим една велика истина.

Ако ние седим и се хвалим със своето величие, че днес сме нещо, но утре дойде смъртта и ви хване - днес си жив, а утре - умрял, какво представляваш ти тогава? Какъв светия си ти тогава? Казват за някого: „Този човек вчера беше жив, днес е вече мъртъв." Той не е от кротките. Всеки човек, който е от кротките, когато наближи да умира,

трябва да извика своите приятели и да им каже: „Слушайте, приятели, аз ви предупреждавам, че съм от кротките и си заминавам, като оставям наследник на моето положение еди-кого си." Не може ли този човек да предупреди близките си, той не е от кротките. „Ама аз се измъчвам много, викайте лекари да ме лекуват." И този човек не е от кротките. „Ама викайте свещеник да ме изповяда." И той не е от кротките. Кроткият човек не умира, той има светлина и казва: „Приятели, слушайте, аз ще ви заведа в дома на онзи, когото аз познавам и затова ще ви дам един банкет - да знаете какво нещо е великият човек, та като го срещнете, да познаете и да разберете какво нещо е човекът, у когото няма никаква измама, никаква кражба, никаква лъжа." Кроткият човек не може да носи въшки в себе си, нито кир по тялото си. Кроткият човек бос не може да ходи, той всякога е добре облечен.

Ние се прощаваме вече с морала на външната привидност, с морала на показване външно. Ние се прощаваме с морала на онзи ученик от древността, който отишъл при учителя си Сократ със съдрани дрехи, за да покаже своята скромност. Като го видял учителят му, казал му: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи." Когато човек е облечен хубаво, неговата гордост се показва и през хубавите дрехи, а може да се покаже и през съдраните дрехи. И когато човек е облечен хубаво, неговата гордост се показва; и когато човек е със съдрани дрехи, неговата гордост пак се показва. Кротките хора трябва да бъдат добре облечени, светлина да имат в себе си и да не са страхливи. Кроткият човек е човек на светлината и като привлича в себе си този елемент, той привлича и любовта в себе си, а който веднъж добие любовта, той никога гладен не умира.

Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб" -това показва, че само кроткият човек има тайните на хляба. Когато Христос беше поставен на изкушение от дявола, който Му казваше: „Направи тези камъни да станат хляб" - Христос знаеше тази наука. Това е бъдещата наука на шестата раса. Човекът на кротостта, но не тази кротост на

овцата - той е човекът на светлината, на новата наука. Тази наука, която имаме сега, тя е продадена. Каква наука е тази, която сега служи за изтребление на човечеството? Какво благородно има в задушливите газове или в отровите? Аз бих желал един учен човек да намери някой серум, с който да възкресява мъртвите. Но в това има една опасност - този серум веднага ще го патентоват и лекарите ще искат големи суми за него. Синът на някой богаташ ще умре - болен е, и тогава, за да го излекуват, ще му искат големи суми - сто-двеста хиляди лева, за да го върнат от онзи свят. И тогава, който има много пари, ще може да възкреси сина си - да го върне от онзи свят, а който няма пари - ще изпраща сина си на онзи свят. Тогава един ще умира, а друг ще живее и по този начин животът ще се продава.

И когато Христос се обръща към Своите ученици и казва: „Блажени кротките", Той подразбира, че тия хора ще могат да придобият това ново знание, което е необходимо за тях. И всеки от вас може денем да направи един малък опит. Има моменти през деня, когато може да се направи този опит, но аз не искам да ви поверявам това знание, освен на тия, които искат да станат кротки, Ако някой иска да ме излъже, няма да успее в това. Досега не се е намерил човек, който да ме е излъгал, Аз съм се лъгал в хората, но досега не съм бил излъган. Защото, каквото и да мислят хората, ние знаем, че има една абсолютна истина, в която ние живеем. Ние живеем в два свята. Ако кажа на някой, че има и друг свят, те ще ни кажат, че „този човек е малко смахнат". Чудни са хората, когато казват, че всички ония, които вярват и говорят за друг един свят, са ненормални хора. Ако аз кажа, че нищо друго не съществува извън този салон, в който сега се намирате, и ако затворя този салон и не пущам в него никаква друга светлина освен тази, от която той се осветлява и кажа, че друг свят извън него не съществува, вие ще кажете, че това е невъзможно. Наистина, ако има такъв свят, трябва да го видим и ние. Казвам: тук има един бутон и ако го бутнете, ще видите, че около вас има друг един свят, много по-красив от този, който вие виждате и в който

живеете. Че цялата раса на животните не е ли по-хубава от това, което виждаме? И цялата раса на растенията -и тя не вижда животните така, както ние ги виждаме. И в животните, и в растенията има едно съзнание, което не е като човешкото. И те разбират природата, но така, както животните и както растенията могат да я разбират. Между животните не могат да се образуват такива отношения, каквито могат да се образуват между две разумни човешки същества. Тези отношения не могат да съществуват, защото няма тези елементи, които са необходими за създаване на отношения. Това нещо го няма в животните. Едно животно, каквито усилия и да направи, каквото и да направи - не могат да се създадат тия връзки между животните, защото те са лишени от нужните за това елементи.

Следователно засега не всички човешки форми, но само някои човешки форми са в състояние да станат кротки, да привлекат тази светлина и да станат носители на бъдещата култура, която трябва да влезе в света. Това, което се казва в Писанието - безсмъртие, възкресение, идване на Христа - това подразбира, че Христос не може да дойде на земята, докато хората не станат кротки. Или казано с други думи: Христос ще дойде в сърцата на хората, понеже Той е кротък и смирен, за да им покаже каква наука е кротостта. Докато в сърцата на хората има роптания и протести, Той няма да влезе между тях. Съвременните хора разбират, че като дойде Христос, те ще трябва да Го посрещнат облечени с бели дрехи и да кажат: „Господи, ние много страдаме де ще ни туриш - отдясно или отляво на Себе Си." Така и една от майките на Христовите ученици е казала на Христа: „Господи, нека един от моите синове да седне отдясно Ти, а другият - отляво Ти." И сегашните християни имат същото желание да седнат отдясно или отляво на Христа. Питам: колко кандидати може да има за Христа? Когато Христос дойде, Той ще събере цялото човечество в една чутура и ще започне такова груха-не, каквото светът не помни. И след като се свърши това грухане, от всичкото жито ще остане само една паница грухано жито. И тогава Той ще каже: „Който е гладен,

нека дойде да си хапне от това грухано жито и да каже: Господ да прости човечеството." Това ще остане от цялото човечество - една паница грухано жито, полято със сок от кротостта. И който хапне от това жито, ще придобие кротостта и ще му кажат: „Братко, много кротък си станал." Да, но докато станеш кротък, много грухане ще има. А сега какво очаквате при груханeто? Ще кажете: „Опасна работа е тази." Не може без грухане. Ако черупката на ореха не падне, той не може да изникне. Ако богатият човек не изгуби своето богатство, той не може да намери Бога; ако майката не изгуби своето дете, тя не може да го люби; ако водата не се разлива, цветята не могат да растат и да се развиват. Казвам: това са ред контрасти.

Сега съвременните хора проповядват едно учение и казват: „Ние трябва да се молим поне три пъти на ден." Казвам: ние нямаме нищо против това, но тези неща са външни пособия. Това са ред контрасти. То е все едно да напише някой на дъската едно, две, три или четири уравнения. Те представляват висшата алгебра или висш анализ. Че какво решаваш ти с висшия анализ?

„Ама той е отличен законоведец." Какво има в тези закони? Ти, който пишеш тези закони - са ли те закони на природата?" И нашият съвременен строй има ред закони. Един виден англичанин е казал така: „Законите на Англия са закони и на природата." С това той иска да каже, че законите на природата са и закони на Англия, тоест те са ги почерпили от самата природа.

Това значи, че обществените закони трябва да почиват на законите на природата. Ако ние разбираме така законите, ще имаме едно общество, едно поколение, дето ще има разбиране и взаимно уважение, а тъй както днес са създадени законите, те не ни засягат еднакво. В дадения случай, като срещнеш едно лице, един човек, трябва да влезеш в неговото положение. Ти можеш да влезеш в положението на един човек само след като [узнаеш] какво място заема той в тялото на цялото човечество, при което да му се отдаде такава чест и почитание, каквато му подобава. Ако той функционира

в първия пръст, аз ще му дам такава чест и уважение, каквато се пада на пръста. Такава чест може да отдаде само този човек, който е запознат с всичките благородни качества. Един човек може да е благороден, ако е кротък; ако не е кротък, може да се вземе благородството му и с това той губи своето [щастие]. Кой от вас не е губил своето щастие? Кой от вас не е падал духом? Кого от вас дяволът не е изкушавал? Кой не е лъгал? Кой не е крал? Това качество на кротостта ли е?

Следователно всички тия отрицателни качества съществуват у нас, но всичко това трябва да бъде пометено, да бъде във външния образ, във външното естество на човека и душата трябва да остане чиста - за която само може да се каже, че е по образ и подобие Божие. Само тя може да види лицето на Бога. Затова е казано, че никой не може да види лицето на Бога. Ти тепърва трябва да живееш на земята, да станеш човек, да придобиеш кротостта и тогава да видиш лицето на Бога. А ти не си придобил още кротостта, не си придобил онзи елемент, с който можеш да видиш лицето на Бога, а искаш да го видиш. Казва се в Писанието: „Никой не може да види лицето на Бога и да остане жив." И на Мойсея се каза, че не може да види лицето на Бога. Казва се за него, че бил кротък човек. Не, Мойсей не беше кротък човек - той режеше с нож, но времето тогава изискваше това. Мойсей не беше от кротките.

Само чистите ще видят лицето на Бога, но то е друг етап. Ти още не знаеш как да придобиеш светлината, а имаш амбицията да видиш лицето на Бога. Мойсей се оплакваше, че не може да се справи със своя народ и казваше: „Между вас ще се подигне пророк, който ще има кротостта и ще наследи земята, затова вие ще трябва да го слушате." Който го слуша, той може да стане наследник на земята; който не го слуша, не може да стане наследник на земята.

И тъй, аз ви казвам: станете кротки. Това е механическо казване, затова ви казвам: проявете вашата кротост. Няма да ме питате можете ли да бъдете кротки. Можете. Ще повикате Христа на помощ, понеже

Той ви е казал, че е кротък и смирен по сърце. Кажете на Христа: „Нашият Учител ни проповядва, че Ти си бил кротък и смирен по сърце и тази наука искаме ние сега." Но едно трябва да знаете: ако повикате Христа неподготвени, ще си заминете от света. Предупреждавам ви: всеки, който се осмели да вика Христа неподготвен още за кротостта, той ще си замине, ще изгори; а всеки, който е готов - да Го повика. Когато Христос дойде до кротостта, прощаване няма. Разбирате ли? Повярвайте в думите ми. Който силно желае кротостта, ще каже: „Аз искам да бъда от тези, да придобия тази наука и отсега нататък ще я изследвам, няма да имам никакви съблазни в този свят, които да ме отдалечат от този път, който сега следвам." Затова именно сме дошли. Сега онези, които не разбират смисъла на кротостта, казват, че ако станат кротки, ще изгубят живота си. Но нашият живот ще се осмисли. Кротък човек е този, който е разбрал живота в своята пълнота. Дето мине кроткият човек през растенията, те всички ще му ръкопляскат. Ако мине през реки, те ще му направят път - ще се отбият от своето течение. Дето мине - всички го познават. Той може и по въздуха да върви. Той е господар на земята. Навсякъде по въздуха ще го видите да се носи. Аз съм виждал много хора да се носят по въздуха, но с аероплани, а после се търкалят из земята. Кроткият човек обаче завлада земята. Той като върви по въздуха, носи се като по земята. Така и Христос вървеше по водата. Ще кажете, че хората могат да вървят и по водата. И това съм виждал. И аз мога да ви покажа как вървя из въздуха. Ще кажете: „Покажи ни." Станете кротки, че тогава ще ви покажа.

Вътре в природата има една измама - ние не виждаме нещата, както те стават. Има една велика измама в света. Та казвам: можем да ходим. Това е една възможност не само за един човек, но и за цялото човечество, за всички хора, у които съзнанието е пробудено. Всички можем да бъдем кротки - това е достояние за всички. Това е сега разрешението на една велика и мощна задача, която имаме предвид. Кроткият човек е бял човек. Казва една негърка на един бял: „Черна

съм по лице, но съм бяла по сърце, а ти си бял по лице, но черен по сърце." Така е. Има много хора, които са бели отвънка, а черни отвътре и обратно - черни отвънка, а бели отвътре. Има мнозина, които са кротки отвънка, а не са кротки отвътре и обратно. Кротостта е вътрешно качество. Кроткият човек няма какво да парадира със своята кротост. Кроткият човек е носител на онова велико Божествено благо и той съзнава, че това благо е достояние на всички. И той се радва, че всички могат да участват в това Божие благо.

И тъй, положете в себе си думата „кротост". Кротките ще наследят земята и аз желая да наследите земята като кротки.

23 юни 1929 г., неделя, 10 ч. София - Изгрев

ИЛИЯ ВЕЧЕ ДОЙДЕ

„Илия вече дойде." (Матея 17:12)

Съзнателният живот на човека се отличава с три положения: възприемане, разбиране и прилагане. Това, което човек не може да възприеме, не може и да го разбере; това, което не може да разбере, той не може и да го приложи. Следователно, за да се осъществи разумният живот, за да стане достъпен за всички хора, човек трябва да мине през тези три положения. Мнозина казват, че разбират живота. Те разбират живота, а същевременно страдат. Какво разбиране е това? Има нещо, което липсва в разбиранията на хората. Те казват, че причината за тази липса се дължи на устройството на държавите, на обществата, на домовете. Дето и да търсят причината за страданията на хората, важното е, че нещо съществено не им достига. За пример, купувате един килограм хляб от някоя фурна и намирате, че брашното е прясно, хлябът е добре опечен, но солта не е достатъчна. Купувате хляб от друга фурна и намирате, че солта му е достатъчна, добре е опечен, но малко горчи, брашното не е било прясно. И в първия, и във втория случай хлябовете имат някакъв съществен недостатък. Много неща има в живота, които горчат като старото брашно. Какво показва тази горчивина? Горчат само ония неща, които са остарели, които са изгубили своята хранителност.

„Илия вече дойде." Какво означава този стих? –Този стих означава уравнение, съставено от няколко числа. За да се реши това уравнение, първо трябва да се разбира смисъла на числата, които го съставят. Значи, числата трябва да се разбират и прилагат. За пример, изброяваме няколко числа: десет, сто, хиляда, десет хиляди и т. н. Какво разбирате от тия числа? – Нищо особено. Вие чувате само числа от различни големини. Обаче, ако кажа на някого, че му давам

пет хиляди английски лири, това число веднага ще придобие смисъл. Следователно, всяко число се осмисля и разбира, само когато има отношение към човека. Няма ли никакво отношение към човека, то остава неразбрано. Щом чуете, че някой човек ви дава пет хиляди английски лири, това число става интересно за вас. Вие вече го осмисляте, разбирате и можете да го приложите в живота си. Това число е интересно за вас, но не и за другите. Те казват: Щом ние нямаме пет хиляди английски лири, това число не ни интересува. Същото нещо се отнася до идеите и мислите на човека. Всяка идея има смисъл за човека дотолкова, доколкото има отношение към него. Щом една идея няма никакво отношение към даден човек, тя остава безпредметна, тя не занимава неговия ум.

Христос казва: „Илия вече дойде." Илия представя законността в света. Илия представя физическия живот, в който човек трябва да се прояви. Илия представя формата, начина, по който може да се прояви грубото човешко съзнание. Той представя грубото човешко разбиране на живота. Всеки човек, който иска да си направи къща, да има жена, деца, той е Илия. Илия дойде на земята, направи си къща, ожени се, родиха му се деца, които той изучи, станаха учени, но след време той остаря, погребаха го в гроба, опяха го, и всички негови ближни се провикнаха: Отиде Илия! Илия заминава за онзи свят, но остава къщата си на своите наследници, да се съдят помежду си, кой взел повече, или кой кого изиграл. След наследниците идат кредиторите, които разкарват жена му по съдилища, докато вземат това, което им се пада. Децата остават на произвола на съдбата, и страданията едно след друго започват да ги следват. Какво трябваше да направи Илия, за да не се опропасти неговия дом, да не пострада Син Человечески? Когато дойде на земята. Илия трябваше първо да уреди работите си, за да не пострада Син Человечески. Той дойде на земята, но не можа да уреди работите си, заради което Син Человечески пострада. Ако в държавите няма законност, няма мир, и между гражданите не може да съществува добър, правилен живот. При това положение и царе, и

министри ще треперят – външно и вътрешно. Каквито са отношенията на хората към външния свят, такива ще бъдат отношенията и помежду им. Каквито са отношенията на държавите към външния свят, такива ще бъдат отношенията им една към друга. Малките държави се страхуват от големите, но и големите се страхуват от нещо. Има една по-голяма Държава и от най-голямата държава на земята.

И тъй, за да не се заблуждава от външния свят, човек първо трябва да изучи същината на своя живот, отношението му към разумната природа, към реалността, която го обикаля. За човека не е важно, какъв е той по народност, българин, англичанин или французин. За него е важно, какви са отношенията му към разумната природа. Че някой бил българин, англичанин или французин, това нищо не допринася за неговото щастие. Името не прави човека щастлив, нито може да го спаси. Името може да спаси човека само тогава, когато в него има ред и законност. Истински човек е този, който има правилни отношения към природата. За такъв човек не важи, дали е българин, англичанин, французин или какъв и да е. Който няма правилни отношения към природата, той не е осигурен в живота. Хората се осигуряват по различни начини, но все неосигурени остават. – Защо? – Защото имат един неприятел, от когото не могат да се освободят. – Кой е този неприятел? – Смъртта. Никой не може да избегне от смъртта. Беден или богат, учен или прост, добър или лош, всички хора ще влязат в обятията на смъртта. Те се стремят към безсмъртието, но още не са го постигнали. Като умре човек, дойдат свещеници да го опяват, да му четат молитви, но нищо не помага. Умрелият иска да се молят за него, да му осветят пътя, но никой не може да му помогне. – Защо? – Защото съвременните хора нямат отношения към живата природа, към Първичната Причина на нещата, към Първичното Начало, от което са излезли. Съвременните хора нямат представа за Бога. Те Го определят по някакъв начин, но това определяне е подобно на описанието, което

дават, за пример, за българина. Те казват: Българинът е човек, който има височина еди-колко си сантиметра, с черни или кафяви очи, с мургаво лице и т.н. Това е донякъде само външно описание на българина, което ни най-малко не характеризира същината на българина. Българин е онзи, който има абсолютно здраво тяло, светъл ум, благородно сърце, силна воля, възвишена душа и мощен дух. Българинът трябва да има здраво тяло, което да благоухае, навсякъде да разнася своя аромат; умът му трябва надалеч да свети; той трябва да има такова сърце, което всички да сгрява; той трябва да има такава воля, че, дето, мине всичко да изправя; който няма тия качества, той не може да се нарече българин. Това, което се казва за българина, същевременно се отнася до всички народности.

Сега, да оставим настрана този въпрос. Както и да го разглеждате, вие не можете да намерите дълбоките причини на нещата. Ако речете да търсите причините, защо човек не е такъв, какъвто трябва да бъде, вие ще се натъкнете на едно кардинално противоречие. Философите на миналото, както и тия на настоящето, правят опити да обяснят причините за човешкия неуспех, но тия обяснения не са допринесли нищо за човечеството. Така и лекарите обясняват причините за заболяването, но болестта не се премахва. Те определят диагнозата на болестта, но с това болестта не изчезва. От лекаря се иска да излекува болния. Щом го излекува, тогава има право да определя причините на заболяването. Всички хора страдат от една болест. Тя е наречена безлюбие. Най-опасната болест в света е безлюбието. Който иска да се излекува от тази болест, той трябва да приложи в живота си закона на любовта. Любовта, това е същината на живота. Ние проповядваме на хората учението на любовта. И Христос е проповядвал на хората учението на любовта. Който не разбира това учение, той нищо не може да разбере. Човек трябва да разбере, какви отношения има към любовта и, като я разбере, да ги приложи в живота си. Щом разбере отношенията си към любовта, човек ще разбере същината на живота. За да запази равновесие и хармония в

живота си, човек никога не трябва да се отделя от любовта. Ако някой помилва ръката ви, и вие тръгнете след него, добре ли сте постъпили? Мислите ли, че този човек ви обича повече от онзи, от когото черпи сокове за своя живот? Чудни са хората, когато тръгват след всеки, който помилва ръката им. Ръка, която се отделя от тялото и тръгва след всеки, който я помилва, кучета ще я глождят. Когато ръката на човека не се мръдва от мястото си, това показва, че истината е в него. Следователно, за да разбере истината и любовта, човек трябва да съзнава положението си като уд на Божественото тяло и никога да не напуща мястото си. Какво ще придобият очите на човека, ако тръгнат след онзи, който ги похвали, че са хубави, че имат хубав цвят? – Нищо няма да придобият. Очите на човека ще придобият нещо само тогава, когато стоят на мястото си. Всеки уд на човешкото тяло може правилно да изпълнява своята функция, докато стои на мястото си.

Съвременните хора се занимават с въпроси, които не могат да разрешат. За пример, те се запитват, какво представя Бог, какъв е другият свят, защо идват страданията и нещастията в света и т.н. Според мене, човек първо трябва да се занимава с въпроса за любовта, да я възприеме, да я разбере и да я приложи. Щом разбере и приложи любовта, той може да се занимава с всички останали въпроси. Ще кажете, че не можете да възприемете любовта. Ако не можете доброволно да я възприемете, тя сама ще ви се наложи. – Как? – Ще дойде стражарят и ще ви се наложи. Възприемането е съзнателен, а не механически процес. Само глупавият човек не може да възприема. Когато светлината влезе в очите ви, вие трябва да я възприемете – нищо повече. Човек първо трябва да възприеме любовта; после – да я разбере и най-после – да я приложи. Щом я приложи, започва истинският живот. В какво седи възприемането, разбирането и прилагането на житното зърно? Като вземете житното зърно в ръката си, това е равносилно на възприемането. Вие го приемате в ръката си и го предавате от ръка на ръка. Обаче, житното зърно е живо, има стремеж в себе си, иска да се прояви. Вие разбирате, че то се нуждае

от почва, от светлина и влага и го поставяте при тези условия. Посаждате го и следите, как става развитието му. Като израсте, житното зърно завързва плод, който след време узрява. Щом зърното узрее, вие сте в процеса на приложението, на ползването. Вашият живот зависи от плода на житното зърно.

И тъй, всяка идея, която можем да възприемем, разберем и приложим, дава плод, който осмисля живота. С други думи казано: Когато човек има правилни отношения към любовта, към Първата Причина на нещата, той става уд на Божествения организъм, от соковете на Който черпи и се развива. И в Писанието е казано, че трябва да бъдем удове на Божественото тяло. Когато някой пита, какво нещо е Бог, това показва, че той отдавна се е отделил от Него, вследствие на което Го е забравил. Щом е дошъл до това положение, той е осъден да го глождят кучета. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да се обърне към Онзи, Който единствен може отново да го постави на мястото му. Докато човек е уд, отделен от Цялото, нищо не може да възприеме и разбере. Щом се върне на мястото си и започне да функционира правилно, той може вече да възприеме, разбере и приложи любовта. – Може ли умрял човек да живее? Преди хиляди години още Господ е запитал Иезекиила, един от еврейските пророци: „Тези кости могат ли да оживеят?" Пророкът отговорил: „Господи, Ти знаеш". – Ти кажи на тези кости, че могат да оживеят. Щом казал така, костите започнали да се събират на едно място и да оживяват. – Тези кости могат ли да се облекат в плът? – Господи, Ти знаеш. – Кажи на тези кости, че могат да се облекат. После ще дойде Духът, Който ще одухотвори тия кости.

Това е алегория, която има дълбок вътрешен смисъл. Велика наука, велико изкуство е човек да може правилно да възприема, да разбира и да прилага нещата. Мнозина казват, че трябва да се молят на Господа, да им даде нещо. – От какво се нуждаят хората? Всеки човек се нуждае от хляб. Синът седи и се моли на баща си да му даде хляб. Бащата е донесъл цяла кошница хляб, а синът се моли, иска от

баща си обяснение, какво нещо е хлябът. Защо трябва да се моли, когато хлябът е пред него? Той трябва да възприеме, т.е. да вземе хляба в ръката си, да го разчупи, да тури едно парче в устата си и без да мисли много, ще разбере, какво нещо е хлябът. Щом го опита, той ще възприеме силата му и ще го приложи. А тъй, да седи пред хляба, да го остави да мухляса и да се вайка, че баща му не е донесъл туй, от което се нуждае, това говори за неразбиране на живота.

Какво щастие можете да очаквате при такова разбиране на живота? Някои казват, че като умре човек, тогава ще бъде щастлив. – Не, човек може да бъде щастлив, само когато оживее. Други казват, че като се разболее, човек поумнява. – Не, човек поумнява, когато оздравее. В смъртта, в болестта няма никаква философия. Философията на живота седи в любовта. Който няма любов в себе си, той е мъртъв. Любовта носи живот, а безлюбието – смърт. Който люби и умира, той не се обезличава, той продължава да живее и след смъртта. Като умре, той може да каже: Всичко е свършено вече. Това значи: аз изплатих дълговете си и съм свободен вече от моите кредитори. Който е живял в безлюбие, след смъртта си, той напълно се обезличава. Той не може да каже, че всичко е свършено с него, защото кредиторите му го следват и на онзи свят. Той не е свободен от своите дългове, и отново трябва да дойде на земята да се разплаща. Когато изплати дълговете си, човек може вече да възприеме живота, да го разбере и приложи. Да възприеме, разбере и приложи човек живота, това значи да се свърже с любовта.

Сега ние говорим за съзнателния живот, който всички хора трябва да придобият. Със стария живот нищо не може да се постигне. Какво може да направи човек днес с една банкнота от пет лева? Освен едно кило хляб, с една банкнота от пет лева, човек нищо друго не може да купи. Следователно, животът на съвременните хора не е нищо друго, освен една банкнота от пет лева. Дето отидете с този живот, нищо не можете да придобиете. Казвате: Ето, и аз имам живот. – Колко струва този живот? – Пет лева. – Не, с този живот нищо не

може да се постигне. Човек може да постигне желанията на своята душа само тогава, когато разполага с живот, който струва стотици хиляди и милиони златни левове. Такъв живот могат да имат само онези души, на които съзнанието е пробудено и които мислят сериозно. За всички останали души, с низко съзнание, дребният, обикновеният живот е достатъчен. Той може да ги задоволи. Те са още деца, те не разбират живота на възрастните и на старите. Това, което децата разбират, възрастните не разбират; това, което възрастните разбират, старите не разбират. И обратното е вярно: това, което старите разбират, възрастните не разбират; това, което възрастните разбират, децата не разбират. Тъй щото, когато някой казва, че не разбира нещо, това показва, че е или дете, или възрастен, но не е дошъл още до положението на стария, на мъдрия човек в живота.

Съвременните хора говорят за човещина, за разумни, правилни отношения, но как трябва да бъдат изразени тези отношения, и те не знаят. Ще ви представя алегорично, какви трябва да бъдат отношенията между разумните същества от една страна и между разумните същества и природата – от друга страна.

Един господин си направил хубава, голяма градина, в която насадил множество ароматни цветя, които разнасяли благоуханието си далеч някъде, вследствие на което привличали към себе си работните пчелички. Една от пчелите започнала да хвърчи от цвят на цвят и весело бръмчала. След това тя влязла в един цвят, скрила се дълбоко в него и казала: Бът! –Какво правиш там? – запитал я господинът.– Почивам си. Хвъркам от цвят на цвят, пях им свои песни, а сега влязох да си почина. Обаче, пчеличката използвала разумно своята почивка. Тя се възползвала от гостоприемството на цвета, взела си нещо сладко и отново литнала на разходка по благоуханните цветове. Тук кацне – бръм, там кацне – бръм, пее им своята песен. Отново влезе в някой цвят и каже: Бът! – остане известно време на почивка. И най-после, като събере достатъчно

нектар от цветовете, заминава за кошера си, да сподели придобивката си със своите ближни. Като я питат, къде е била и какво е правила, тя отговаря: Посетих градината на един господин, попях му малко, и той щедро възнагради моята песен. Пчелата остава спечеленото в кошера и не се връща вече в градината на познатия господин. – Защо? –Зима е вече. Тя остава на топло в кошера и чака да дойде нова пролет, да посети градината, да попее на познатия господин и да се разговори с него. Тя си философства по един начин, той – по друг начин. Но и при това положение те се разбират и взаимно си помагат.

Такива трябва да бъдат отношенията на разумните същества помежду им; такива трябва да бъдат отношенията на разумните същества към природата. Пчелите представят хората, а господинът – човекът представя природата, от която хората черпят. Хората са певците, които посещават природата заради благоуханните ѝ цветя, пеят ѝ песни, разхождат се, кацат от цвят на цвят, докато се скрият някъде да си починат, а същевременно да вкусят и да вземат нещо от сладкия нектар на цвета. Каквото вземат от цветовете, те го занасят в кошерите си, дето остават на топло до следната пролет.

Как ще разберете тази алегория? За да я разберете, от вас се иска сериозна работа, съсредоточена, концентрирана мисъл. Срещам един господин, здраво обвързан с едно дебело въже. Той едва-едва се движи, пъшка, плаче и се моли: Дай ми някакъв съвет да развържа това въже, да се освободя от него. – Късно си се сетил. Ти трябваше да дойдеш при мене за съвет още в началото, когато си бил вързан само с един конец. Ти постепенно си се обвързвал, конец след конец, докато днес се намираш в невъзможност да се освободиш. Обаче, и от това положение има изход. Както си се насновавал конец след конец, така можеш да късаш конец след конец, докато скъсаш и последния и спокойно въздъхнеш. Който сам се е обвързал, той сам трябва да се развърже. За това се иска от човека сериозна работа и здрава, положителна мисъл.

Съвременните хора мислят, че могат да постъпват свободно, както намират за добре, без да носят някаква отговорност. Те сами се заблуждават. Невъзможно е човек да мисли, да чувствува и да постъпва по някакъв начин, без да изпита отношението на своите мисли, чувства и действия към самия него. Като знае това, щом възприеме една идея, човек трябва да я разбира и прилага в живота си. Всяка идея, правилно възприета, разбрана и приложена, ще бъде съдбоносна за човека, но в добър смисъл. Не е ли добре разбрана и приложена, тя пак ще бъде съдбоносна, но в лош смисъл. Тъй щото, страданията и нещастията, които сполетяват човека, се дължат на неправилно възприемане, разбиране и прилагане на идеите. По отношение на идеите и мислите, които ви посещават, вие често проявявате известно нехайство. За пример, дойде ви някоя светла идея на ума, но вие отлагате реализирането ѝ за по-благоприятни условия, с което я изгубвате. Тази идея втори път няма да ви посети. Благоприятни условия са сегашните, а не бъдещите. Щом една идея ви е посетила днес, това е най-благоприятното време, най-благоприятното условие за нейното възприемане. Не изпущайте този момент.

Едно от заблужденията на съвременните хора, което ги спъва в живота, е мисълта, че са млади или стари и не могат да вършат една или друга работа. Младият казва, че е млад и не може да върши работата на възрастните и на старите. Щом е млад, нека върши работата на младите. Възрастният трябва да върши работата на възрастните. Старият трябва да върши работата, която старите вършат. Изобщо, в работата си всеки човек трябва да бъде на своето място и време. Старият мисли, че трябва само да седи, да почива, а младите да му прислужват. И ако не става така, той страда, счита се нещастен. – Не, това не е стар човек, това е инвалид. Да бъдеш стар е едно нещо, да бъдеш инвалид е друго нещо. Не смесвайте тези две понятия в себе си. Природата не признава никакви инвалиди. И младият, и възрастният, и старият са в природата. Тя не изключва

човека от себе си, на каквато възраст и да е той. Обаче, грехът, злото, нещастията са последствия на неправилния, на неразумния човешки живот. Тези неща са извън Божествения живот, извън природата. Следователно, всичко нечисто, всичко глупаво и неразумно е извън Бога, извън живата природа. Така е за всеки, който разбира нещата правилно; който не ги разбира, той ще живее в заблуждения, докато някога ги разбере. Грехът носи смърт. Следователно, всяко нещо, което носи смърт, е извън Бога. Всяко нещо, което носи безсмъртие, живее в Бога. Единственото реално нещо в живота е любовта. Всяко нещо извън любовта не може да живее в Бога. Отнемете любовта от кое и да е живо същество, то веднага ще престане да живее. То веднага ще изчезне, ще се разруши, ще се разпадне.

И тъй, ако човек може да разбере същината на новите идеи и ги приложи в живота си, в него ще настане голям преврат, коренна промяна. Той ще се намери в положението на човек, лежал от тежка болест, но изведнъж оздравял. Докато изворите на неговия живот са били прекъснати, той е бил болен. Щом изворите на живота му отново бликнат, той вече е здрав човек. Ако не дойде някой човек отвън, да свърже болния с изворите на живота, с изворите на любовта, той не може да оздравее. Какъв трябва да бъде този човек? Той трябва да бъде свързан с любовта, с живота. Никой друг не може да помогне на болния. Ако болният не може да възстанови връзката си с любовта, с живота, неговата песен е вече изпята. Той трябва да замине за другия свят, т. е. да напусне земята. След всичко това ще разправят, че еди-кой си човек умрял, отишъл при Бога. Ние казваме, че той е отишъл някъде, но въпрос е, дали е отишъл при Бога. Може ли празната каса да отиде при господаря си? Касата отива при господаря си, само когато е пълна. Само онзи човек може да отиде при Бога, който се е отказал от всички свои слабости и грехове, който се е свързал с разумната природа, който е възстановил течението на изворите на любовта в себе си. За този човек казваме, че заминава, че се освобождава, а не умира. Всеки друг, който се отделя от тялото си и

носи със себе си своите грехове и престъпления, той не се освобождава, но умира. Той се освобождава само от болките на физическото тяло, но не и от своите грехове, от своите отрицателни мисли и чувства. Невъзможно е този човек да отиде при Бога. Той може да отиде при Бога дотолкова, доколкото нечестният човек може да върне парите, които е взел от приятеля си на заем. Един ден, когато Божественото съзнание в този човек се пробуди, той ще изправи погрешките си, ще се свърже с любовта и ще отиде при Бога. Това значи пълно оздравяване. В първо време този човек е бил в положението на болен: органите му били разстроени, животът му обезсмислен, близките му – чужди за него. Изобщо, той се е намирал в положението на лист, преждевременно откъснат от дървото и оставен на произвола на вятъра. Щом болният възстанови връзката си с любовта, животът в него започва да тече: органите му правилно функционират, животът му се осмисля, всичко около него събужда интереса му, и той става от леглото си моментално, съвършено здрав и бодър.

Следователно, всеки трябва да работи съзнателно върху себе си, да използва всички условия, благоприятни и неблагоприятни, за да се пробуди в него висшето, Божественото съзнание. Щом висшето съзнание в човека се пробуди, той се освобождава от вътрешния си страх. Той става смел и решителен, готов да служи на Бога. Той се свързва с Него и Го разбира не външно, а вътрешно. Мнозина схващат процеса за пробуждане на висшето съзнание като външен, механически процес. Всъщност, той е дълбок, вътрешен процес. Които го разглеждат като механически процес, те се молят на Бога и очакват Божието благословение да дойде отвън някъде. – Не, Божието благословение иде отвътре. И звярът, и разбойникът отстъпват пред всеки човек, у когото Божественото съзнание е пробудено. Това значи проява на великото Божие благословение. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това, да срещнете звяр в гората, и той да ви стори път, или да срещнете разбойник на пътя си, и той да сложи

оръжието си пред вас и да ви покани да споделите с него придобитото богатство? Разбойникът ще отвори торбата с парите си пред вас и ще каже: Братко, заповядай, седни при мене да споделим благото, което придобих. Ще те помоля да ме посъветваш, как да употребя спечеленото богатство. Вие ще тръгнете с него и от къща на къща ще обиколите всички сиромаси, всички ония, които разбойникът някога е ощетил. По този начин ще го освободите от товара му, от тежкото бреме на живота му, от неговата карма. След това този човек ще ви благодари, че сте му дали възможност да прави добро. Пък и вие ще разберете, че и в разбойника има нещо добро, и в него Божественото се проявява. Обаче, трябва да знаете, как и къде да го пипнете. Когато Божественото в човека проговори, той е готов да изправи погрешките си. Докато Божественото в него не е проговорило, той е в положението на разбойник, който граби, обира и убива хората.

Съвременните хора се натъкват на противоречия, на нещастия в живота си и постоянно се питат, защо съществуват тия неща, кой ги е допуснал в света. Има неща в живота, за които човек никога не трябва да пита и не трябва да му се отговаря. За пример, никога не питай защо трябва да ядеш. Яж и не питай. Речеш ли да питаш, защо трябва да ядеш, ще те сполетят най-големи нещастия. Никога не питай, защо трябва да живееш. Ако река да ви отговарям на тия въпроси, ще ви заведа в една специфична област на ума, отдето няма излизане. Не питайте за неща, на които не може да се отговаря. Някой се дави в морето. Отивам да го спася, но виждам, че на гърба му виси торба с 50 кг злато. Бързо откачвам торбата от гърба му и я хвърлям в морето. – Стой, не хвърляй златото във водата! – Не може. Или тебе само мога да спася, или златото. Едно от двете ще избереш. – И двете неща искам.– Не може. Щом искаш и тебе да спася, и златото ти, ще видиш дъното на морето. – Защо? – Сега не е време за питане и за отговаряне.

Има случаи в живота, когато човек трябва да се откаже от всичко, каквото има: от богатството си, от къщата си, от нивите и лозята си. Като се откаже от всичко това, ще се намери в още по-трудно положение: жена му и децата му ще го напуснат. Той ще се огледа съвсем сам в света, без пет пари в джоба си. – Възможно ли е това? – Както е възможно да се отнеме торбата с златото от гърба на давещия и тогава да се спаси, така трябва човек да се освободи от всички връзки на земята, от всичкия товар на гърба, ако иска да спаси душата си. Който няма никакъв товар на гърба си, той лесно ще се спаси. Обаче, който има товар на гърба си, той ще мине през големи страдания, докато се освободи от връзките, от ремъците на своя товар. За да се освободи от тия връзки, човек ще мине през ред опитности. Само така той ще разбере реалността на живота. Като казваме, че човек трябва да се откаже от нещо, трябва да знаем, от какво именно да се откаже. Ако се откаже от животинския живот, за да приеме човешкия, това е в реда на нещата. Да се откаже от човешкия живот и приеме ангелския, това е в реда на нещата. Да се откаже от ангелския живот, за да приеме Божествения, това е в реда на нещата, това е в съгласие със законите на природата. Обаче, да се откаже от човешкия живот за сметка на животинския, или от ангелския за сметка на човешкия или от Божествения за сметка на ангелския, това е извън реда на нещата, извън законите на разумната природа. Не може да се жертвува висшето заради низшето. Божественото съдържа всичко в себе си: в него влиза и ангелското, и човешкото, и животинското; в ангелското влиза само човешкото и животинското; в човешкото пък влиза само животинското.

Следователно, когато някой казва за себе си, че е човек, това подразбира две естества: човешко и животинско. Ангелското естество е изключено от него. Той няма такава висока интелигентност, каквато ангелът има. Той се ражда, живее, без да знае, какво го очаква утрешният ден. Умният човек трябва да знае, отде е дошъл, къде отива и какво го очаква. Срещам един човек, и той започва да се

хвали, че бил високо интелигентен, че написал някакво философско съчинение и т.н. Питам го, отде е дошъл– не знае. Кои са били първите му родители, пак не знае. Къде ще отиде, не знае. Той предполага, че ще отиде на онзи свят, но какво нещо е онзи свят, не знае. Предполага, че онзи свят е някакво състояние, че не заемал никакво време и пространство. Всъщност, какво представя онзи свят, и той не знае. Той говори само думи, смисълът на които и за него остават непонятни. Онзи свят заема и място, и време; в него съществуват идеи, чувства, мисли. Духовният свят е нещо велико. Който влезе в този свят, той сам не се познава. Ако на земята е хранил омраза, завист, неразположение към някого, в духовния свят всичко това изчезва. В духовния свят извира само чиста, кристална вода. Там всички се обичат. Ако някой влезе в духовния свят с най-малка омраза към кого и да е, той веднага ще се види изоставен от всички и ще разбере, че всички хора са едно неразделно цяло. Щом изхвърли омразата от сърцето си, всички хора ще излязат вън от него, ще го заобиколят и ще му се радват. В духовния свят няма условия за омраза, няма условия за нищо отрицателно. Следователно, когато люби всички хора, човек се намира в духовния свят. Когато мрази, той е на физическия свят. Обаче, животът не седи в омразата, но в любовта.

„Илия вече дойде". Докато не може да уреди материалните, физическите си работи, човек не може да уреди и духовните си работи. В този случай духовните му работи ще бъдат толкова объркани, колкото и физическите. Когато материалните работи на човека не са уредени, той започва да си служи с хитрини, дано някак ги нареди. Не успее ли и при това положение, той се отчайва от живота и търси причините за неуспеха си в обществения строй, в условията. Той изважда заключение, че за да нареди работите си на физическия свят, човек трябва да се огъва пред този, пред онзи. –Не, в огъването няма никаква философия, никаква наука. Не е мъчно човек да се огъне. Всеки, който харчи повече, отколкото силите му

позволяват, той се огъва; който яде повече, отколкото трябва, той се разболява; който се хвърля отвисоко във водата, той непременно умира. Ще кажете, че рибата не умира. От каквато височина и да хвърлите риба във водата, тя няма да умре, защото знае да плава. Ето защо човек първо трябва да научи изкуството да плава и тогава да влиза във водата. Човек трябва първо да научи изкуството да хвърчи, и тогава да прави опити да хвърчи из въздуха. Съвременният човек хвърчи из въздуха, но не тъй изкусно, както птиците. Птицата никога не може да падне тъй главоломно, както човек пада от аероплан. Никога досега не се е чуло да стане някаква катастрофа с някоя птица при летенето ѝ из въздуха, а при летенето на човека, с аероплан, стават много катастрофи. Това показва, че в хвърченето на човека из въздуха липсва нещо. Това изкуство не е дошло още до своето съвършенство. Човек иска да завладее въздуха по механически начин. Съвременната наука не е дошла още до положение толкова да намали теглото на човека, че, като падне от аероплан, да не се повреди. Възможно ли е това нещо? – За онзи, който разбира законите на смаляването, това е възможно. За онзи, който не ги разбира, това е невъзможно. Той ще се качи на аероплан и при някаква повреда ще падне на земята и ще счупи главата си. След това ще дойдат свещеници да го погребват, да държат речи, че еди-кой си велик авиатор паднал на земята и пострадал. Не е положителна, абсолютна наука тази, чиито изобретения убиват своите изобретатели. Съвременните учени и духовни хора знаят много неща, проповядват на хората, но като се намерят в трудно положение, и те не могат да се справят. Много вярващи, много духовни хора, като се намерят пред последния час на живота си, и те се разколебават. И Толстой, със своята велика философия, на смъртното си легло се разколебал за момент, не могъл да си отговори, какво ще стане с него. След смъртта си, обаче, веднага се почувствувал доволен, че се освободил. Като се срещнал с един познат в невидимия свят, казал му, че искрено желае

хората до поумнеят по-скоро, да престанат войните и изтребленията между тях. Значи, желанието на Толстоя било да поумнеят хората.

Сега, като говоря за невидимия, за духовния свят, за мнозина това е terra incognita, някаква чужда, непонятна област, или отвлечена философия. – Не, това не е отвлечена философия, но въпрос на опит, въпрос на възприемане, разбиране и прилагане. Някои искат да знаят, как трябва да се отнасят със своите заминали за онзи свят. –Много просто. И със заминалите си ще се отнасяте, както с хората на земята, които вие наричате живи. Когато искате да се срещнете с някое видно лице в държавата, в която живеете, или в друга някоя държава, вие отивате на самото място, давате картичката си да ви приемат и след като ви приемат, започвате да се разговаряте. Същата процедура се извършва, когато искате да влезете в съобщение със същества от невидимия свят. Ако пожелаете, можете да се срещнете и с Толстоя, да се разговорите върху известни въпроси. И в невидимия свят Толстой е видно лице. Той и в невидимия свят ратува за благото на хората, както е ратувал на земята. Когато волът умре, в невидимия свят той ще бъде без рога, без копита, в съвършено друга форма, но пак ще има добро, търпеливо сърце, каквото е имал на земята. Той там ще се застъпва за животните, да не ги измъчват. По това, именно, ще познаете, че на земята е бил вол. Следователно, благородното, което Толстой е проявил на земята, ще го занесе със себе си и на онзи свят. Същото може да се каже за всички заминали души.

И тъй, най-главното, което се изисква от човека, е да има вътрешна връзка с Бога. Тази връзка не се прави само веднъж. Човек трябва да прави връзка с Бога всеки ден. Щом стане от леглото си, първата работа, която му предстои, е да направи тази връзка. Тя трае от изгряването до залязването на слънцето, но при будно съзнание от страна на човека, за да не се прекъсне през деня. На другата сутрин той пак трябва да направи връзката си. Само по този начин човек ще придобие всичко, каквото любовта може да му даде. Освен външно знание, човек придобива и вътрешно знание. Той придобива

външното знание по външен път, а вътрешното – по вътрешен път. Вътрешното знание внася в човека сила, радост, мир, но външно не може да се предава. Как ще говорите на хората за любовта, ако те я нямат в себе си? Както водата не се задържа в счупена стомна, така и любовта не седи в пробито сърце. Ако любовта влезе в пробито сърце, тя веднага ще изтече навън. Любовта търси здрави сърца. Когато някой се оплаква, че не го обичат, това показва, че той налива любовта си в пукнати сърца, вследствие на което тя веднага изтича навън. Хората се страхуват от любовта; те казват, че са наплашени от нея. Защо се страхуват от любовта? Любовта се отличава главно с две качества: тя всякога дава. Тя е извор, който непрекъснато блика, тече, на всички дава. Любовта дава много, взима малко. Второто качество на любовта е, че дето влезе, тя разширява. Който не разбира това качество на любовта, той започва да се плаши и бяга далеч от нея. Като дойде любовта в човека, той трябва правилно да я възприеме, разбере и приложи, за да не се роди в него желание да вземе повече, отколкото може да обработи. Всеки трябва да взима от любовта само толкова, колкото му е необходимо за дадения момент. Вземе ли повече, отколкото му трябва, той всичко ще изгуби. Когато друг някой взима повече от тебе, не внасяй в себе си мисълта, че на тебе се дава по-малко, защото си неспособен. На всяко живо, на всяко разумно същество се дава толкова любов, колкото може да възприеме и обработи. Усъмните ли се в този закон, вие сами се натъквате на страдания. Започне ли човек да се оплаква от живота си, това показва, че той е получил повече, отколкото може да обработи.

Следователно, за да не се страхува от любовта, човек трябва да измени своето разбиране за нея, за Божественото начало в човека. Човек трябва да възприема, да разбира и прилага нещата правилно. Не възприема ли и не разбира ли нещата правилно, той неизбежно ще страда. Затова е казано в Писанието: „Илия вече дойде, и не го познаха, но сториха с него, каквото щяха. Така и Син Человечески ще пострада от тях." Същото става и в домовете. Когато бащата дойде в

дома си и не го познаят, и той ще пострада, и окръжаващите ще пострадат. Тъй щото, ако човек нареди вътрешните си работи, той ще нареди и външните. Обаче, за да дойде до това положение, човек трябва да има духовно разбиране за живота. Без духовно разбиране на живота, той ще се натъква на големи противоречия. Не разбира ли нещата по духовен начин, никакви проповеди, никакви философии не могат да му помогнат. За да дойдете до духовното разбиране на нещата, вие трябва всеки ден да правите връзка с Бога.

Мнозина слушат, какво говоря, но малцина разбират. Всичко това им се вижда невъзможно. Тогава аз се намирам в положението на човек, който ви предлага да си купите лотарийни билети, които са скъпи наистина, но обещават големи печалби. Най-малката печалба е от 800,000 лева; по-големите печалби са от един милион нагоре, до пет милиона. В тази лотария има много билети, които нищо не печелят. Значи, парите на много хора ще пропаднат. Едно трябва да знаете: аз говоря истината. Предварително ви казвам, че има билети, които печелят, и други, които не печелят. Всеки билет, който се възприема, разбира и прилага, той непременно печели; всеки билет, който не се възприема, разбира и прилага, той не печели. Най-малката печалба е от сто английски лири – сума, която донякъде може да осигури живота на човека.

„Илия вече дойде". Илия е дошъл в миналото някога, но не го познали. Сега въпросът се поставя другояче: Когато Син Човечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората? Хората се спират пред този стих и се питат, какво искал да каже Христос с тия думи? Те се оправдават с обществения строй, с църквата, с училищата, със семейния живот и казват, че не могат да излязат вън от условията на този живот. Т са прави, старото ще си върви по старому: старият обществен и държавен строй така ще си отиде. Волът ще умре като вол; човек – като човек. Старото не трябва да се стълкновява с новото. Новото ще се посади на ново място, при съвършено нови условия. Когато слезе на земята човек не влезе в

стълкновение с животните. Той имаше свое определено място за живеене. По същия начин, когато новото дойде в света, няма да влезе в противоречие със старото. Когато Бог създаде Адама, Той го постави на специално място – в райската градина. Новият човек, който ще дойде на земята, също така ще бъде поставен на специално място. Той няма да влезе в стълкновение със стария. Може ли малкото дете да влезе в стълкновение със стария човек? Детето излиза на двора, пее, играе, скача, а дядото седи вътре и почива. Като се наиграе, влезе вътре, запитва дядото, какво прави, иска ли нещо да му донесе и пак излиза на двора. Дядото седи и си казва: Дано пак дойде детето, да ми донесе една-две крушки, да наквася устата си. Детето е вън, дядото е вътре. Кой от двамата е по-свободен? – Детето е по-свободно от дядото. Дядото чете една книга и се възхищава от нея, от автора ѝ, че много нещо знаел. Детето влиза в стаята при дядо си и казва: Дядо, излез вън! Много е хубаво на двора: птичките пеят, цветята благоухаят. – Така е, дядовото. И аз едно време, като дете, играх и скачах, но сега съм стар, краката ми не държат.

Кой е дядото в живота и кое – детето? Дядото представя Илия, който някога е слязъл на земята. Сега той разгръща книги, чете и казва, че животът е тежък. Детето представя Син Человечески. Когато Син Человечески дойде на земята, всички хора ще бъдат млади, в положението на деца, които ще излязат вън да пеят, да скачат, да играят – да славят Бога.

Беседа от Учителя, държана на 21 юли, 1929 г. София. – Изгрев.

ЩО ТРЯБВА ДА РЕЧЕТЕ

„Духът ща ви научи в истия час, що трябва да речете." (Лука 12:12)

„Ще ви научи" – това е едно безлично изречение.– Защо? – Защото не се казва, кой ще ви научи. Значи, за да бъде едно изречение пълно, то трябва да има подлог и сказуемо, да се знае, кой върши действието. С други думи казано: за да бъде едно изречение пълно, между подлога и сказуемото трябва да съществува известно отношение, известно съпоставяне. Съпоставяне трябва да съществува не само между думите в изреченията и техните служби, но и между всички неща. С този закон, именно, се отличава разумният свят. Следователно, трябва да се съпоставят всички думи в изреченията, всички числа в математиката, всички мисли, чувства и действия в живота на човека, всички идеи и т.н. Законът за съпоставяне на нещата не е произволен. Той е строго определен. Който разбира този закон, той съзнава, че неговите мисли, чувства и действия са резултат на мислите, чувствата и действията на възвишените същества. Те не са негови собствени. Този човек никога не може да каже за себе си, че така или иначе е помислил, или че това и онова е направил. Той знае, че пръв Бог е започнал да мисли, а после човек. Първо Бог е създавал, а после човек. Ако Бог не беше мислил, човек никога не би могъл да мисли. Обаче, не може да се каже обратното, т. е. че когато човек мисли, и Бог мисли. Майката влага своите качества в детето си, но не и обратното. Детето не може да вложи своите качества в майката. Само майката или бащата могат да кажат, че са вложили известна дарба, способност, или известен талант в детето си, но детето не може да каже, че е вложило нещо в родителите си. Че това е така, може да се провери, да се подложи на опит.

„Духът ще ви научи, що трябва да речете." Как ще ви научи Духът? Представете си, че през малък, тесен отвор пущам само един светъл лъч и ви давам книга да четете. Вие взимате книгата, взирате се в нея, но не можете да четете, нищо не виждате. След това през този отвор пущам още един лъч. Взимате книгата в ръка да четете. Сега виждате по-добре, но още не можете да четете. Пущам още един лъч. Вие виждате вече по-добре, но едва можете да четете. Постепенно усилвам светлината, като вкарвам през отвора три, четири, пет, шест лъча. Вие започвате да четете по-свободно. Колкото повече светлината се увеличава, толкова по-добре виждате, толкова по-свободно четете. Кой ви даде възможност да виждате и да четете книгата: аз или светлината? За да виждате добре, за да разбирате книгата, която четете, три фактора взимат участие: първо – светлината, която разкрива нещата; второ – аз, който пущам светлината през отвора на вашата тъмна стаичка, като постепенно давам възможност на по-голям брой слънчеви лъчи да минават през този отвор; трето – разумното начало у вас, което прави известни съотношения или съпоставяния на нещата. Когато съпоставя явленията в природата или в живота, човек трябва да се ръководи от своята разумност, да не прави криви изводи или заключения. Например, някой казва, че еди-кой си го обичал. – Как познава това? – По погледа. Този човек го гледал някак особено мило. Той вижда този мил поглед, а другите не го виждат. – Защо? – Защото той иска да вземе нещо от него. И вълкът поглежда мило към овцата, но не и към човека. От човека той се страхува, а от овцата не се страхува, лесно може да я задуши. Следователно, мил поглед е онзи, който виждат всички хора и в който няма никакво користолюбие.

Като правят известни съпоставяния между явленията в живота, мнозина ги намират за обикновени работи и се отнасят с пренебрежение към тях. Щом дойдат до някои малки работи, те казват, че са обикновени неща, че не трябва да се занимават с тях. Всъщност малките работи са най-важни. Малките неща спъват човека.

От тях зависи щастието на човека. Който може да решава малки задачи, той ще решава и големи. Като не разбират смисъла на малките величини в живота, хората се стремят към велики идеи, към големи постижения, вследствие на което всеки ден преживяват все по-големи и по-големи разочарования. Като дойде при тях някой тъжен, скърбен човек, те казват, че не могат да го приемат, защото са заети с велики работи, от които зависи щастието на цялото човечество. Занимавайте се с велики работи, но не пренебрегвайте малките. Скръбният човек не иска много; той се нуждае само от една-две утешителни думи. Ако стремежите и импулсите на всички хора са правилни, човечеството трябваше да бъде спасено досега. Всички хора, всички народи искат да спасят света, да спасят човечеството. Тъй както хората искат да спасят света, той отдавна е спасен, но те трябва да се научат правилно да живеят, да ценят своето спасение. Например, лекарят спасява болния, излекува го, но ако не се пази, той отново заболява. Той започва да пие, да се удоволствува, да ходи по цели нощи, докато съвършено изгуби здравето си. Той иска да покаже пред хората, че е герой, че от нищо не се страхува. Какво го очаква най-после? – Болест, безсилие, слабост, даже и смърт. „Що трябва да речете." За да знаете що да речете, трябва да съпоставяте нещата правилно. При всяко съпоставяне на нещата се забелязват главно три момента: двата са обикновени, а единият е необикновен – от него зависи правилното разглеждане, правилното решение или заключение. Този момент зависи от разумността на човека. Докато не дойде до този момент, човек живее като всички хора. Той води обикновен живот. Виждате този човек, че яде, пие, ходи по кръчми и кафенета, за нищо не мисли. Обаче, като разглежда и съпоставя нещата, най-после той дохожда до разумното начало в себе си, и от този момент решава да живее добре. Следователно, философията на живота се заключава, именно, в това, да дойде човек до необикновения момент в живота, до разумното начало в себе си, до

познаване на същественото. Щом дойде до този момент, човек вече познава не само себе си, но и хората около себе си.

„Духът ще ви научи." Где е Духът? Духът не е нито вън от човека, нито вътре в него, а при това Той е в състояние да научи човека. Когато се казва, че Духът не е нито вън от човека, нито вътре в него,това подразбира, че Духът не се намира в човешкия свят. Той не може да се ограничи с човешките разбирания за живота и природата. Човешкият свят съставя малка област от обширния свят, в който Духът живее. Физическият свят, в който човек живее, съставя малка част от духовния свят, а още по-малка от Божествения, вследствие на което не може да се каже, че Бог живее вътре или вън от човека. Никой не може да определи мястото на Бога в природата.

Като разглеждате един часовник, вие не можете да кажете, че майсторът, който го е направил, е в самия часовник. Както и да наблюдавате часовника, вие не можете да кажете, къде, именно, са скрити интелигентността, мислите, чувствата и постъпките на майстора, който го е направил. Въпреки това, по устройството на часовника можете да кажете, каква интелигентност, каква мисъл, какви чувства и постъпки е имал майсторът, който е направил часовника. Това може да разбере само онзи, който познава законите.

Съвременните хора имат известни разбирания за нещата, които се отнасят за дадено време и за даден случай. Например, официалната геометрия определя понятието за правата линия в смисъл на най-късото разстояние между две точки. Значи, между две точки може да се прекара само една права линия. Двете точки представят граници на правата линия. Това определение за правата линия се отнася само за даден случай. С други думи казано: между два бряга може да тече само една река. В геометрията е известно, че сама по себе си точката е несъизмерима. Обаче, щом се измерва правата линия, с нея заедно се измерва и точката. Следователно, може да се каже, че правата линия е измерение на точката. Колкото по-дълга е правата линия, толкова по-голяма е силата, която я е

образувала, и толкова по-дълъг е нейния път. Колкото по-къса е дадена линия, толкова по-малка е силата, която я е образувала, и толкова по-къс е нейния път. Същото можем да кажем и за човека. Колкото повече е живял човек на земята, толкова по-голяма е била неговата сила. Колкото повече разумни работи върши един човек, толкова по-голяма е неговата интелигентност. Колкото повече материал гори в огнището, толкова по-силен е огънят.

Това, което казвам за правата линия, за огъня, за водата, са обикновени работи, които не ви интересуват. От какви работи се интересуват съвременните хора? Те се интересуват от велики изобретения. Трима души седят един до друг и размишляват върху някакви въпроси. Те се запитват помежду си, какви въпроси ги занимават. Първият казва: Четох в един вестник, че в моретата и океаните имало четири милиона тона злато, и сега мисля да направя едно колело, с което да извлека всичката вода, за да извадя златото, което се съдържа в нея. Вторият казва: Аз мисля върху това, какво колело да направя, посредством което да използувам грамадната водна енергия за осветяване на градовете с електричество. Третият казва: Мисля да направя такова колело, посредством което да извадя всички риби от морето, и да ги използувам за храна на цялото човечество. Кое от трите изобретения е най-важно? И трите изобретения са фантазии. Как е възможно човек да извади всичкото злато от океана, или да впрегне всичката водна енергия на океаните и моретата, или да извади всичката риба от водите за прехрана на целия свят? Така си мечтае и младата мома. Тя седи у дома си, облечена, причесана добре и си представя, как царският син ще дойде при нея да я вземе за своя жена. Тя се усмихва самодоволно, представя си, че целият свят е неин, че има на разположение хубави дворци, автомобили, файтони, слуги и т.н. Като види, че седи без работа, майка й я побутне оттук-оттам, пита я, какво се е захласнала, че никого не вижда наоколо си. – Дойде ми една светла мисъл в главата, и седнах да си помисля, как мога да я реализирам. Другаде виждате

втора мома, която си мечтае, че се е оженила вече за царския син, родила е син и дъщеря, които изгледала, възпитала и изучила добре. Трета мома пък си мечтае, че се е оженила за царския син, отгледала децата си и сега вече може спокойно да си живее, защото има кой да я гледа, да се грижи за нея. Трите моми седят, мечтаят си, въртят колелетата, но въпреки техните изобретения, животът не върви в естествения си път. Първото колело се върти от осем хиляди години насам и е могло да изкара от водите едва около сто милиарди злато. Това е всичкото богатство, с което светът разполага. Второто колело е успяло да впрегне част от енергията на водите, с които движи параходи, автомобили и др. Третото колело създало хамбари за жито, складове за риби, с цел да се изхрани цялото човечество. Тия колела не са илюзии, Те непрекъснато работят, за да подобрят условията на живота. Съвременните хора имат на разположение и светлина, и топлина, и жито, и храна – едно не им достига: щастието не е между тях. Сегашните хора отричат щастието, наричат го илюзия.– Не, щастието е идеал, към който цялото човечество се стреми. Ако човек не може да постигне щастието, той сам е виновен за това. Кой е виновен, че певецът не взима правилно тоновете? Всеки тон може да се изпее правилно, но ларинксът на певеца трябва да бъде нагласен по всички правила на музиката.

Когато музикантът не пее, както трябва, това показва, че той не е много отзивчив по отношение на тоновете, не знае правилно да ги възприема и прилага, нито знае законите на музиката.

Днес всички хора говорят за идеален живот, но в края на краищата казват, че този живот е непоносим. Ние пък поддържаме, че идеалният живот е постижим. Изобщо, всички идеални неща са постижими. Мнозина казват, че идеалните неща в живота са илюзии, фантазии, пред които човек не трябва да се спира. Каква по-голяма илюзия от смъртта? Срещате един тъжен, скърбен човек. Защо е тъжен? – Защото баща му умрял. На другия ден го срещате весел, разположен. Защо? – Защото му съобщили, че баща му не е умрял.

Каква радост, какво щастие е това, което ту се явява, ту изчезва? Само положителното, само реалното носи щастие. Щастието се заключава в малките работи. Щастието се определя от разумното съпоставяне на нещата. Какво щастие можете да изпитате, ако при влизането си в родния си град срещнете човек, който ви показва пътя за влизането ви в този град? Никакво щастие няма да изпитате. – Защо? – Защото вие познавате всички кътчета на този град. Обаче, ако сте се изгубили в една гъста гора и срещате човек, който ви показва пътя да излезете от гората, вие ще изпитате голяма радост, ще се почувствувате един от най-щастливите хора в света. Докато се стремите към Божествения свят, трябва да знаете, че всичко, каквото срещате на пътя си, има отношение към вашия живот. Дали съзнавате това, или не го съзнавате, не е важно. Ако го съзнавате, ще се ползувате от всичко; ако не го съзнавате, ще търсите щастието, спасението извън вас. Следователно, търсете спасението си в Бога. Къде е Бог? – Бога ще намерите в Божественото начало у всеки човек, а Божественото начало, това е благородното, възвишеното у човека. Има моменти, когато Божественото се проявява и у животните.

Един човек минава през една гора. Дигнал глава нагоре, едва пристъпва, съзнава достойнството си като човек. В това време една мечка се изпречва на пътя му. Той се уплашва и от страх не знае, какво да прави, накъде да бяга. Като го видяла, мечката започнала да го плюе, но не го нападнала. Защо го плюла мечката? Тя искала да подчертае неговата неразумност. Ако беше разумен човек, той нямаше да ходи тъй захласнат из гората, но отдалеч още щеше да се отбие от пътя си и да остави мечката с мечетата свободно да минат. Ще кажете, че мечката е постъпила много жестоко, по животински, като си е позволила да плюе човека. Кой е постъпил по-неправилно, това е въпрос. Какъв човек е този, който насочва пушката си срещу мечката и я убива? Каква култура е тази, която си служи с убийство? Разумният човек се учи от всичко. Като види, че някой убива животно или човек, той веднага изважда някаква поука за себе си. Като се учи

от постъпките на хората, разумният събира ред опитности в живота, които осигуряват щастието му. Ако човек не се учи от постъпките на другите хора, той сам създава нещастието си.

И тъй, колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-големи са възможностите да бъде щастлив. Ученикът трябва да бъде всякога буден. Един човек седи в стаята си и чете. В това време една муха бръмчи около него и го безпокои. Той не се запитва, защо мухата бръмчи. След малко повдига главата си нагоре и вижда, че мухата се оплела в паяжината на един паяк, който се готви да я изяде. Човекът поглежда към мухата, после към паяка и си казва: Нека я изяде паякът. Това е негова работа. Затова, именно, той е направил паяжината си, да лови мухи и да се храни с тях. Бог го е създал, и Той ще го съди. Не е моя работа да му преча да лови мухи и да се храни с тях. Според мене, тази философия не е на място. Това говори за човешкото нехайство. Човек, който има будно съзнание, не трябва да позволява на паяка да върши престъпления в неговата стая. С мисълта си той трябва да въздействува на паяка да не върши престъпления. Паякът е така нагоден, че дълго време може да прекара без храна. Ако паякът не го послуша, той има право да развали паяжината му и да го изхвърли вън. Когато паякът е вън, далеч от окото на човека, той е свободен да прави, каквото иска. Той сам ще носи отговорност за своите постъпки. Остане ли равнодушен към постъпките на паяка, човек ще носи отговорност за своето нехайство. От неговото нехайство ще пострадат хиляди хора. Един ден той ще плаща за страданията на своите братя.

Които не разбират този закон, те лесно ще се оправдаят, като кажат, че паякът прави паяжината си, за да лови мухи и да се храни с тях. – Не, първоначално паяжината имала съвсем друга цел. От паяжината на паяка хората изучавали, как е бил създаден светът. Първоначално е съществувал само един център, и постепенно са се създавали различните светове, които са се движили около този център. Учените, които разбирали това нещо, използували паяжината

на паяка за разни изчисления около създаването на света. Обаче, сегашните учени изгубили това знание, вследствие на което паяжината няма вече онова значение, което някога е имала. Като няма онова велико предназначение, каквото е имала в миналото, днес паяжината служи на паяка изключително за ловене на мухи. Като хване някоя муха в паяжината си, паякът ѝ казва: Ела при мене да ти предам една лекция за създаване на света. Щом започне да предава лекцията, той изпраща мухата на онзи свят, да провери всичко онова, което ѝ говорил. Сега, като слушате тия работи, ще кажете, че не са верни. Ще ви се види чудно, как е възможно, между паяжината на паяка и създаването на света да съществува известно отношение. Често, между някои явления в живота или в природата, съвършено случайни и независими едни от други, съществува известно съотношение. Например, двама студенти, добри приятели, следвали едновременно в един университет. Като наближило време за изпит, те се уговорили да си подсказват, но мълчаливо, само с известни знаци. Един от професорите, при когото трябвало да се явят на изпит, бил много строг. Много от студентите, които се явили при него преди двамата приятели, пропаднали на изпита. Когато един от приятелите се явил на изпит, другият влязъл в аудиторията да слуша, как професорът изпитва. Когато приятелят му започнал да отговаря на зададения от професора въпрос, вторият, който слушал, започнал да се почесва по главата, според предварително условените между тях знаци. Професорът забелязал, че когато студентът, който седял на чина и слушал, как другарят му отговаря, се почесвал, последният давал добри отговори. Защо става това, той не знаел, но забелязал известно съотношение между отговорите на изпитвания студент и почесването на другия по главата. С почесването по главата си, което единият от приятелите правил, умът на втория се прояснявал, и той отговарял добре на зададените въпроси. Двамата студенти си послужили с някои условни знаци, и по този начин взаимно си помогнали. Които не разбират значението на условните знаци, те ще

кажат, че това е някакво съвпадение. Това, което за някои хора представя съвпадение, за двамата студенти представяло условни знаци. Следователно, това, което хората наричат съвпадения, не е нищо друго, освен условни знаци, с които някои същества си служат. Когато някой се почеше отгоре по главата, това напомня за съществуването на Великия Божи закон, който не трябва да се престъпва. Престъпи ли човек този закон, нещастията ще го следват. Ако човек се почеше отзад по главата, това показва, че не трябва да мисли много. Както и да се почеше човек, ако разбира тия движения, той ще намери в тях известен смисъл.

Съвременните хора са изгубили смисъла на движенията, вследствие на което не могат правилно да ги използуват. Няма човек в света, който, като се е почесал по тила, да не е обезсмислил живота си. За да разберете смисъла на движенията и да се ползувате от тях, правете наблюдения, как се отразяват различните движения върху психиката ви, или върху състоянията ви. Значението на движенията може да се забележи главно при случаи, когато човек е в лошо разположение на духа. Вземете една тетрадка и като направите едно или друго движение или почесване по главата или тялото си, записвайте, как се отразява това движение върху разположението ви. Ако разположението ви се измени и се почувствувате добре, ще знаете, че еди-кое си движение или почесване е правилно. Във всяко правилно движение действуват разумни сили.

Мнозина разглеждат движенията като несъществени процеси в живота на хората, вследствие на което не им отдават нужното внимание. Те не са прави. Движенията имат свой дълбок, вътрешен смисъл, заради което трябва съзнателно да се изучават, Следователно, ние различаваме два вида процеси: механически или несъзнателни и съзнателни. Като наблюдавате хората, ще видите, че мнозина от тях нямат установен поглед. Като ви погледне някой, виждате, че погледът му блуждае. По погледа ще познаете, дали даден човек мисли, или не. Ако мисли правилно, той е човек; ако не мисли, а

чувствува само, това показва, че в този човек преобладава животинското. Обаче, можете да срещнете човек, у когото погледът е отправен нагоре, към великото и възвишеното в света, Този човек е развил в себе си Божественото. Следователно, по погледа можете да познаете, кое в човека преодолява: животинското, човешкото или Божественото. Ако в него се изявява Божественото начало, този човек може да се нарече Син Божий. Що е животно? – Животно е това, което не разсъждава, но върви по пътя на своите чувства. Що е човекът? – Човек е този, който мисли, който върви по пътя на мисълта. Що е ангелът? – Ангелът върви по пътя на вечната светлина. Какво представя Синът Божий? – Синът Божий върви по пътя на необятната Божия Любов.

„Духът ще ви научи". Когато ви поставят на известни изпитания, изкушения или лишения, Духът ще ви научи, що трябва да речете, за да издържите изпита си. Мома обича един момък. Това е изпит за момата. В същото време друга мома се влюбва в този момък. Първата мома се нахвърля върху втората, започва да ѝ се сърди, как смее тя да обича нейния възлюбен. Тя счита момъка за нейна собственост. Това е ревност, която разваля отношенията между младите. Как трябва да постъпи младата мома и какво трябва да рече на другарката си, която обича нейния възлюбен? Тя трябва да ѝ каже: Ако моят възлюбен те обича, аз го отстъпвам и съм готова да гласувам за тебе. И другата мома трябва да каже същото. Каже ли и тя същото, въпросът е решен. Защо трябва тези моми да се карат, да делят момъка помежду си? Хората казват, че момъкът трябвало да избира момата.

– Не, никой никого не може да избере. Когато два вола се впрегнат на работа, кой ги избира? Когато две струни се поставят на цигулката, кой ги обтяга? Когато срещнете дама облечена с хубава, модерна рокля, кой я облича? Ще кажете, че тя сама се е облякла. – Не, модата е заставила тази дама да се облече така. И след всичко това ще се говори за свобода на волята.

Какво нещо е свобода на волята? Само онзи човек има свободна воля, който носи любовта в себе си. Който няма любов в себе си, той не може да бъде свободен. Ние съпоставяме свободата с любовта. Значи, свободата седи в любовта. Свобода без любов не съществува. Любовта трае само един кратък момент, а не часове или дни, както някои мислят. В този момент, именно, човек се запалва и започва да свети. – Кой го запалва? – Запалва го едно същество, но кое е то, никой не го вижда. Щом запали човека, това същество веднага се скрива някъде и започва отдалеч да измерва, каква е температурата на неговата любов. Като започне да гори, човек казва: Не зная, какво стана с мене, но сърцето ми гори. Влюбил съм се някъде. – Когато сърцето на момъка гори, това не показва още, че той люби. Момата, която е предмет на неговата любов, първоначално е мълчалива, скромна, нищо не иска. Обаче, ако той за момент само забрави за нея, тя веднага започва да му изрежда, какво иска да й купи. Той се чувствува щастлив, че тя иска нищо от него, и веднага изпълнява желанията й. Отначало тя иска дребни, малки работи от него, после – все по-големи, докато един ден иска той да пожертвува живота си заради нея. Колкото повече желанията на неговата възлюбена се увеличават, толкова повече и огънят му се увеличава. Не се ли увеличава огънят, любовта е слаба. Докато огънят между две любещи същества се увеличава, те са подложени на наблюдение, на измерване температурата на техния огън. От този огън, именно, може да се заключи, какво горене става, пълно или непълно, съществено или несъществено. Какво нещо е любовта? Любовта носи безсмъртие, здраве, щастие; любовта носи богатство, слава и почести; любовта включва в себе си интелигентност, разумност, мекота. Изобщо, каквото човек пожелае, ще го намери в любовта. Любовта включва в себе си всичко красиво и възвишено. Въпреки това всеки се оплаква от любовта. Всеки казва, че сърцето му изгоряло от любов. Един дядо се разговарял с един момък: Синко, любил ли си? Ако не си любил, пази се от любовта. Опасно нещо е тя. Досега три пъти съм любил, но сърцето ми е вече изгоряло.

– Не е достатъчно човек само да гори, да се превърне на въглен, но той трябва съвършено да изгори. Който е горял от любов, но не е доизгорял, той трябва отново да се запали, да изгори напълно. Тъй щото, и за дядото има възможност да гори и четвърти път, докато напълно изгори. Колкото и да се оплаква от любовта, щом му кажете, че може да залюби някоя млада мома, той веднага се изправя, усмихва се и казва: Божия работа е това. – Наистина, и това е Божия работа. Щом дядото е готов и четвърти път да люби, това показва, че не е разбрал любовта, както трябва. Дядото продължава да разправя, че когато се влюбил за пръв път, бил много неопитен. После поумнял малко, но все още не е достатъчно умен. Много още има да учи от любовта. Съвременните хора говорят за любовта, но внасят в нея качества, каквито тя не съдържа. Когато любовта посети човека, тя внася в него мекота, разширение и светлина. Това осмисля живота на човека, и той се ободрява, става смел и решителен и започва да се проявява, да вижда, че и от него може да излезе нещо. В любовта има само една опасност, да не се привърже човек към една форма и с това да изопачи чувствата си. Щом чувствата на човека се изопачават, той се поддава на низши влияния, вследствие на което любовта го напуща. За да не дойде до това положение, човек предварително трябва да се пречисти, да освободи ума, сърцето и душата си от наслояванията на своето минало. Истинският човек е извън ума и сърцето си. Той живее в душата си, която има правилни разбирания за любовта. Който живее в душата си, при пръв поглед още, той може да познае, у кого преобладава животинското, у кого – човешкото, у кого – ангелското и кой човек е истински човек, т.е. Син Божий. Когато животинското в човека има предимство, той трябва да мисли, за да мине в човешкото. Ако иска да се качи на по-високо стъпало, в положението на ангел, човек трябва да ходи в пътя на светлината. Ако иска да се качи на още по-високо стъпало, да стане Син Божий, човек трябва да следва пътя на любовта. Любовта е основа на Божествения свят, но без нея не може нито човешкият, нито ангелският свят.

Дръжте тази идея в ума си, ако искате да се повдигнете. Днес всички хора търсят любовта в разни форми. Те са я търсили в миналото, но ще я търсят и в бъдеще. В миналото старите алхимици са я търсили под названието „жизнен еликсир" – носител на Вечния Живот. Това не е нищо друго, освен Божията Любов. Следователно, всеки, който търси Божията Любов, той е алхимик. Щом се домогне до тази любов, той става безсмъртен. Да вярва човек в Бога и да Го люби, това не е обикновена любов. Това е една от задачите на Вечния Живот.

И тъй, когато се говори за любовта, за Бога, това подразбира възвишен, а не обикновен живот. Който не е намерил Бога и не е разбрал любовта, той не може да разбере и живота. В такъв случай, той е осъден на раждания и прераждания, докато един ден дойде до положение да разбере любовта и познае Бога. Който познава Бога и разбира любовта, той разбира не само физическия свят, но и всички останали светове, които може да посещава, както прави посещенията си на хората на земята. Той лесно излиза от тялото си, прави обиколките си и, когато пожелае, отново се връща на земята. Той може да се разговаря и с човеците, и с ангелите, и с Синовете Божии, защото знае техните езици. Днес всички хора се стремят към небето, но не знаят небесния език. Ако мислят, че могат да говорят на български, на френски, на немски, на английски или на друг някакъв език и да ги разберат, те се лъжат. Който отива на небето, той трябва да знае небесния език?- Затова, именно, апостол Павел казва: „Ако говоря на человечески и на ангелски езици, а любов нямам, т. е. не зная Божия език, нищо не съм. Или, ако зная всички тайни под небето, а нямам любов, нищо не съм." Зад всички тайни седи Божественото начало.

„Духът ще ви научи, що трябва да речете." Слизането на Духа върху човека е само момент. Духът слиза върху човека, когато се намира в най-голяма скръб, страдание или мъчнотия. Щом Духът го озари, в съзнанието му проблясва светлина, и той вижда нещата ясно. Духът, който посещава човека от време на време, е подобен на искра,

която поддържа свещения огън на човешката душа. Без тази искра този огън е осъден на изгасване. Когато се казва, че трябва да любим Бога, ние имаме пред вид силата на любовта. Дето е любовта, там смъртта отстъпва. Дето е любовта, там всичко отрицателно изчезва. Любовта не знае, какво нещо е страдание, сиромашия, болести, грях, невежество, безсилие. Обаче, безлюбието познава тия неща. Следователно, когато Духът или любовта посети човека, той минава от смърт в живот, от човешкото в Божественото. Като се движи между тези два полюса, той ще намери истината. Истината е граница между смъртта и живота, между човешкото и Божественото. Моментът, в който човек минава от човешкия в Божествения свят, не се забелязва. Който живее в безсмъртието, той минава между хората незабелязано, като обикновен човек. Обаче, тъкмо се разговаряте с него, той изведнъж изчезва пред очите ви. Къде е отишъл, не знаете. В това отношение той минава между хората за привидение. Като не могат да си обяснят това явление, хората казват, че Божественият свят представя някаква илюзия или фантазия. Всъщност, хората на земята живеят с фантазии, с илюзии, а Божественият свят представя нещо съществено, реално. Като умре някой от вашите ближни, вие казвате, че той отишъл на онзи свят, при Бога. Къде е онзи свят, не знаете. Къде е Бог, не знаете. Как можете да говорите за неща, които не знаете? Какви по-големи илюзии може да има от тези? Когато говорим за Бога, ние разбираме онази малка, но постоянна светлинка в съзнанието ни, която никога не загасва. Тя постоянно свети. Дали човек преживява съмнения, колебания, отчаяния, тази малка светлинка в съзнанието му постоянно свети и го напътва, коригира действията му. Тази светлина представя Божественото начало у човека. Когато не е в съгласие с Божественото в себе си, човек изпада в големи противоречия и страдания. Щом е в съгласие с Божественото начало в себе си, животът на човека е в пълна хармония. Трябва ли човек да възстава срещу Бога? Трябва ли той да коригира Неговите действия? Дойде ли до Божиите работи, човек трябва да знае, че Бог е

промислил за всичко и е наредил нещата правилно и хармонично. Следователно, на човека не остава нищо друго, освен да изпълнява волята Божия и да следва пътя, който Бог отначало още му е начертал.

Съвременните хора се намират в постоянни противоречия, благодарение на разочарованията, които срещат в своя път. Противоречия съществуват и в домовете, и в училищата, и в науката, и в религията. Кога хората ще се освободят от противоречията? – Когато намерят истината. Влизате в едно семейство, но чувате, че мъжът и жената се карат. – Защо се карат? – Защото мъжът бил милосърден, обичал да дава на бедни повече, отколкото трябва. Като не може жена му да го убеди в това, че не трябва да разпилява толкова много пари, синът и дъщерята започват да му правят бележки, да не дава големи помощи на сиромаси, за да не лиши тях от средства за живеене. Ако не вземе тия думи под внимание, най-после идат роднините да го съветват, първо да мисли за семейството си, а след това за ближните си. Ближните му намират, че е тръгнал в крив път.– Какво криво има в човека, когато върши волята Божия? Каква вина има реката, която излиза от голям извор и криволичи на много страни? Изворът ли съдържа реката, или реката – извора? Щом изворът включва в себе си реката, той има право да раздава от Изобилието си на всички. Реката пък трябва да се влее в океана.

Следователно, задачата на всички хора е да се слеят с Бога. Какво разбирате под думите „сливане на човека с Бога"? Да се слее човек с Бога, това значи да придобие той реалността.

Съвременните хора живеят в нереалността, вследствие на което са изложени на страдания, на сиромашия и болести. Понеже не са доволни от живота си, те искат да напуснат земята и да отидат на небето, там да намерят щастие. Това е неразбиране на живота. Хората търсят щастието на онзи свят, без да знаят, че там има ангели, които са нещастни. Те не смеят да се оплачат, не смеят да кажат, че са нещастни.– Защо? –Защото там цари вечна хармония. Те са нещастни, защото искат нещо, което на небето не могат да намерят.

Като гледат живота на хората, тия ангели пожелават да бъдат на тяхно място. Обаче, щом слязат на земята, те започват да страдат, че са напуснали своя широк свят и са дошли в света на ограниченията. Те отново започват да мислят за онзи свят. Ограничението на земята се дължи на безлюбието на хората. Свободата в онзи свят се дължи на любовта, която съществува там. Всяко живо същество първо трябва да опита ограничението, за да разбере свободата. Всяко живо същество трябва да мине през противоречията. Противоречията са задачи, които трябва да се разрешат. Няма по-голямо благо за човека от това, правилно да разрешава задачите на своя живот. Сиромах си - това е задача; грешен си – това е задача; праведен си - това е задача. Когато греши, човек губи капитала си; когато става праведен, той намира изгубения си капитал и започва да мисли, къде да го вложи. — Мнозина казват, че грях не съществува в света. – Не, грехът съществува, но хората трябва да бъдат разумни, да не правят грехове. Много кладенци съществуват в света, но човек трябва да ги запушва, никой да не пада в тях. Всяка грешка, която човек прави, представя изкопаване на нов кладенец. Всяко изправяне на погрешката е запушване на един кладенец. Оттук вадим заключение, че всяко нещо, което Бог е създал, има свои далечни причини. Защо съществуват долините и планините, това и учените хора даже не знаят. Те знаят само, как и кога приблизително са били формирани, но не знаят причините за създаването им. Защо е създаден човекът, и това не знаят. Ако човек разбираше естеството си, ако знаеше, защо е създаден, ако знаеше мерките, по които е създаден, той би могъл сам да си предскаже, какво му предстои да мине в живота. Мерките, по които е създаден човек, показват, какво може да постигне той в сегашния си живот. Едни от тия мерки са ирационални числа, а други – рационални. Че наистина мерките определят характера на човека, виждаме по езика, с който хората си служат. Например, често се казва: Дълга е ръката на този човек. Това показва, че този човек обича да краде. За друг казват, че има малка глава. Малката глава има

отношение към тялото, или към мозъка на човека. Когато кажат за някого, че има лукова глава, това подразбира човек с малка интелигентност, със слаба умствена деятелност.

Изобщо, като погледнете човешкото тяло и удовете му, смело можете да кажете, че няма нищо скрито-покрито в природата. Без да разбира, какви трябва да бъдат мерките на нормалния човек, някой погледне очите, ушите, носа, устата си и намира, че не са хубави, не е доволен от себе си. Той погледне ушите си, вижда, че са малки и казва, че не е доволен от тях. По ушите на човека може да се определи, колко години ще живее, каква е неговата интелигентност, каква е неговата честност. Всичко това се определя по извивките на ухото. Всеки човек има специфично ухо. Не само отделният човек, но и всеки народ има специфично ухо. Като разгледате ушите на всички народи, ще имате представа за цялото човечество. Когато ухото на човека е нормално, и чувствата, и мислите му са нормални; ако ухото му не е нормално, чувствата и мислите му са ненормални. Ухото представя плоскост, върху която светлината пада под различни ъгли; тя се отразява, пречупва по различни начини, от което зависят възприятията на човека.

И тъй, от ъглите, под които падат слънчевите лъчи върху човешкото ухо, както и върху целия човешки организъм, зависи използването на тия лъчи. Когато иска правилно да използва слънчевите лъчи, човек трябва да изложи гърба си под известен наклон. Измени ли този наклон, той няма да се ползува от разумните лъчи на слънцето. Той ще се пече, ще чернее на слънцето, но няма да се свърже с неговите разумни, интелигентни сили. Като говорим за слънцето, ние нямаме пред вид само физическото слънце, но и духовното слънце, като проява на интелигентни, разумни сили, като проява на същества, носители на любов и мъдрост. Когато казваме, че слънцето е носител на живота, ние имаме пред вид духовното слънце. В бъдеще, когато хората осъзнаят това, ще се лекуват само със слънчевите лъчи. Те ще знаят, кои лъчи срещу какви болести и

недъзи могат да се използуват. Бъдещите майки ще лекуват и ще възпитават децата си изключително със слънчевите лъчи. Днес майките лесно се оправдават за лошите постъпки на децата си. Като проявяват известни слабости, те казват: Деца са, глупави са още. Често техните деца влизат в чужди бостани и късат зелени дини, пъпеши. Като ги разрежат, виждат, че са зелени и ги хвърлят настрана. Сърдят се на децата, че правят пакости, като късат преждевременно плодовете, а те сами правят същите погрешки: те преждевременно откъсват своите хубави желания и ги захвърлят настрана. По този начин те спират развитието си. Като срещнат известни спънки при реализиране на своите желания, те казват, че желанията им са непостижими, че идеите им не могат да се реализират и т.н. – Не, за разумния човек всичко е постижимо. Той живее в Божествения свят и прилага Божествените закони. В този свят всичко е постижимо. Когато иска да влезе в Божествения свят, той трябва да постави десния си крак напред. Влезе ли с левия крак напред, ще го спрат още пред прага. Който влиза с левия крак в Царството Божие, той нищо не може да постигне. Влезе ли с десния крак в Царството Божие, всичките му работи ще вървят добре. Оттук можем да извадим следното заключение: всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие, които нямат за основа любовта, се считат за престъпления. Ето защо, каквото мисли, чувствува и върши човек, всякога трябва да е подтикнато от любов. Всичко, което любовта прави, е добро; всяко нещо, което не е направено с любов, не е добро. Затова апостол Павел казва: „Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм."

В света съществуват два вида хора: едни, които служат на Бога с любов и други, които служат на Бога без любов. Първите работят по закона на любовта, а вторите– по закона на страха. Дето е страхът, там е безлюбието. Щом страхът изчезне, веднага любовта дохожда. Христос казва: „Духът ще ви научи, що трябва да речете". – Кога идва Духът? – Духът може да дойде всеки момент у човека, без той да го

очаква. Първото условие за идване на Духа у човека е той да се е освободил от страха. Когато Духът дойде, човек трябва да има готовност да направи всичко, каквото Той му рече. Духът влиза в хора с чисти умове и сърца, които могат да отправят към човека чист, безкористен поглед. Казвате за някой човек, че има игриви очи, а за друг – че има премрежен поглед. И двата погледа не са добри. Пепелянката има премрежен поглед, като че не вижда, но тя може крадливо да издебне човека и да го клъвне.

„Духът ще ви научи, що трябва да речете.» За да може Духът да дойде у човека, той трябва да има будно съзнание. Будно е съзнанието на човека, когато не греши. Грехът прекъсва съзнанието на човека и по този начин внася мрак в него. Щом доброто влезе у човека, съзнанието му отново светва, и връзката на човека с Бога се възстановява. Усъмни ли се човек в Бога или в пътя, по който върви, съзнанието му отново се прекъсва. При най-малкия неуспех в работите си, човек започва да се съмнява, дали е в правия път, или не. Щом се усъмни в пътя, по който върви, това показва, че той е изгубил истината в живота, а с нея заедно е изгубил и свободата си. – Покажи ми правия път и ме убеди, че като вярвя в него, ще бъда добре. – Няма какво да те убеждавам, нито доказвам. Предлагам ти една чаша вода от тази, която пия и казвам: заповядай, пий от тази вода и после се произнеси. – Какво е твоето мнение за тази вода? – Каквото и да е мнението ми, то се отнася до мене. Що се отнася до тебе, като пиеш от тази вода и я опиташ, тогава ще имаш думата. Като опиташ водата и придобиеш здраве, и двамата ще се разберем. Когато двама души едновременно разберат Божия закон, те не се питат, как са го разбрали, но започват да го прилагат в правене на добро. Какво значи двама души едновременно да правят добро? Това подразбира, и двамата да се превърнат в котли, в съдове за носене на чиста, хубава вода. След това ще дойде красивата мома, ще тури котлите на кобилицата си и ще отиде с тях до извора, да начерпи от него чиста, кристална вода. Момата, която е турила на рамото си кобилицата с

двата адепти, превърнати в котли, има висок идеал в себе си. Адептите са се превърнали в котли с единственото желание да изпълнят волята Божия. – Кога се превръщат на котли? – Когато свършат мисията си, за която са слезли на земята. Кой как види красивата мома с тия котли, спира се да я гледа, да се радва на хубавите й котли. Заедно с водата тя носи щастие на хората. Който няма такива котли, той е за съжаление. Всеки дом, всеки човек трябва да носи в себе си такива котли, чрез които да раздава живот, щастие на своите ближни.

„Духът ще ви научи." – На какво? – На онази дълбока мисъл, че всичко, което Бог е определил да стане, е добро. Като мислите така, вие ще приемете нещата с отворени сърца, ще примирявате противоречията в живота си и на всичко ще се радвате. Разумният осмисля и любовта, и омразата, и греха. Той никого не мрази; той грях не прави, но от всичко се учи и помага на ближните си. Мнозина искат да знаят, какво ще стане с тях, след като придобият съвършенство. – Много просто, – котли ще станат. За обикновения човек думата котел е обикновено нещо, но за адепта тази дума съдържа нещо велико. За българина думата „лъв" е нещо физическо, животното лъв; за англичанина, обаче, същата дума предизвиква трепване. Той разбира, че се говори за нещо възвишено, велико. На английски думата „лъв" означава любов. Англичанинът разбира тази дума по-добре от българина. Българинът я туря като символ за сила на знамето си, а англичанинът – в сърцето си. Следователно, разбирайте любовта по английски, а не по български, т.е. дръжте любовта в сърцето си, а не на знамето си, всички да я виждат.

Беседа от Учителя, държана на 28 юли, 1929 г. София. – Изгрев.

КОЙТО СЛУША МОИТЕ ДУМИ

„Всеки, който слуша тези мои думи и ги прави, ще го уподобя на човек разумен, който е съзидал къщата си на камък." (Матей 7:24)

„Който слуша моите думи." Слушането представя едно от големите изкуства в живота. Правилното слушане се определя от това, как човек поставя ухото си. Умният човек поставя ухото си, за слушане, по един начин; глупавият – по друг начин. Когато наблюдавате човека, веднага можете да познаете, правилно ли слуша той, или не. По линиите, по формите на човешките постъпки можете да познаете, какъв е човекът. Същото може да се каже и за слушането. По слушането на човека, по ъглите, образувани от поставяне на ухото, можете да познаете, какъв е даден човек. Външната страна на човека определя неговата вътрешност. Това показва, че между външния и вътрешния свят има известно съотношение. Обаче, кой свят е външен и кой вътрешен, това не е точно определено. – Защо? – Защото светът, който ние наричаме "външен", за едни същества е вътрешен; а вътрешният – външен. Това зависи от степента на човешкото съзнание, или, от степента на Божественото съзнание в човека. Що се отнася до човека, за него е необходимо, понякога, да се движи и в двата свята – и във външния, и във вътрешния, т.е. в света на формите и в света на съдържанието.

„Който слуша моите думи." Всички хора слушат, но всички еднакво не разбират. Двама души слушат едно и също нещо: единият разбира едно, другият – друго. Това зависи от чувствата и способностите на човека. Кой каквото си мисли, това слуша. Един селянин среща съседа си, който се връща от града и го пита: Къде си ходил, дядо? – Купих си калпак. – Къде си ходил? – Добър или лош, купих го вече. Единият пита едно, другият отговаря друго. Разбраха

ли се тези хора? – Горе-долу се разбраха. Единият иска да му се отговори направо, категорично, а другият му отговаря така, че изключва въпроса на първия. За първия е важно да знае, къде е ходил съседът му. За втория е важно, че си е купил калпак. Срещате някого и го питате, къде е ходил. Той ви отговаря, че е ходил на черква. Кое е по-важно: ходенето на черква, или слушане на това, което се говори в черква. Когато някой казва, че е ходил на черква, това е все едно, когато някой казва, че трябва да си поживее малко. Обаче, има обикновено живеене, има и дълбок, вътрешен живот. Да разбере човек вътрешния смисъл на живота, това значи, да съпоставя нещата правилно. Следователно, онзи, който слуша Христовите думи и ги прави, само той може да се уподоби на човек, който е съзидал къщата си на камък. В Писанието е казано още: „Съзиждайте се като тела духовни, като живи камъни." Учените разглеждат камъните в природата като мъртви тела, а Писанието ги счита за живи тела. Значи, има мъртви камъни, но има и живи камъни. Писанието си служи с всичко, което съществува в природата, като условия за уподобяване, с цел, духовните неща да станат понятни за човешкия ум.

„Който слуша моите думи." От слушането зависи развитието на човешкия ум; от слушането зависи успеха или неуспеха в живота на човека. От вътрешното слушане зависят много работи. След като се домогне до това слушане, човек пристъпва към третата фаза на слушането - да приложи това, което е слушал. Ако ученикът по цигулка слуша, как учителят му свири, а сам не се упражнява и не прилага, той нищо няма да постигне. Да слушаш само, без да прилагаш, каквото си слушал, това е първата фаза на слушането. Ученикът трябва да слуша, как учителят му свири и веднага да приложи това, което е научил. Този е правият път за създаване на връзка между ученика и учителя. Този е пътят, по който ученикът може да дойде до положението на истински музикант. Успехът на ученика зависи от начина, по който слуша. Има ученици, които, още

при първото отиване при учителя по музика, започват да си въобразяват, че ще станат велики музиканти, че хората ще се стичат да ги слушат. Такива ученици мъчно прогресират. Всеки ученик, който в началото още започва да фантазира, на края загазва. Статистиката показва, че който в начало върви добре, на края не успява. Неестествено е, за малкото дете, да фантазира. Това е, тъй наречената, мегаломания. Същото може да се каже и за всеки човек, който влиза в духовния свят и си представя, че ще постигне големи, велики работи. Той ще постигне толкова, колкото може да постигне всеки мегаломан. Някой казва, че имал големи откровения. – Какви са неговите откровения? – Детински. Наистина, ще забележите, че детето мисли едно, възрастният – друго, а старият – трето. Всяко откровение е на място за съответната възраст, но за човека е важно - да дойде до Божественото откровение на нещата. Дойде ли до това откровение, животът му коренно ще се измени. Ако някой казва, че се е домогнал до Божественото откровение, а животът му не се е изменил, той е на крив път, не е дошъл още до това велико откровение. Ако някой казва, че се храни добре, а няма никакви резултати от това хранене, той е на лъжлив път. Чистата храна всякога произвежда добри резултати. Чистият въздух всякога произвежда добри резултати. Светлината всякога произвежда добри резултати. Доброто ражда добро, лошото ражда лошо.

Като се проследят миналите епохи, през които човечеството е вървяло, както и сегашната епоха, през която минава, виждаме, че много повърхностни идеи са занимавали хората. Например, една повърхностна, предвзета идея е тази, когато човек мисли, че е постигнал много нещо и няма какво повече да постига. Друга предвзета идея е тази, когато човек мисли, че нищо не е постигнал и не може да постигне. Едната идея е положителна, другата – отрицателна. Двете идеи са равносилни, но нищо не дават. Който мисли, че много нещо е постигнал, той нищо не дава; и който мисли, че нищо не е постигнал, и той нищо не дава. Сега, вие ще се запитате,

какво отношение имат тези два минуса към вас. Щом се стремите към Божествения живот, те не могат да съществуват във вашия живот. Въпреки всичко, обаче, вие се натъквате на тия минуси и по този начин, се заблуждавате. За да не се самоизлъгва, човек трябва да има такава мярка, с която точно да мери нещата, да знае истинското им тегло. Ученият трябва да си служи с толкова чувствителни везни, с които да измерва теглото на най-малките величини. Същият закон има отношение не само към психическия, но и към физическия живот на човека. Например: на трескавия дават известна доза хинин. Обаче, ако, по невнимание, му се даде по-голяма доза, животът му се излага на опасност. Ето защо, когато се дават отровни лекарства на болните, дозата на тия лекарства трябва да бъде точно измерена, с най-чувствителни везни. Да си служим с такива везни и в психическия живот, това значи, всеки момент, да имаме будно съзнание към своите мисли и чувства, да ги различаваме като вредни и безвредни и с оглед на това, да ги допущаме да минават през съзнанието ни, само в точно определено тегловно отношение. Има мисли и чувства, толкова отровни, че, в един момент, могат да отровят човека. Като са знаели това, от най-стари времена даже, в окултните школи не се е позволявало да влизат неподготвени ученици. Преди да постъпи в окултна школа, ученикът трябвало да различава отровните мисли и чувства от безвредните, от възвишените и да знае, кои в каква доза да употребява. Които не разбират този закон, те мислят, че човек е свободен да мисли, да чувства и да действа, както намери за добре. Не е така. Човек не е свободен да върши, каквото иска. Някой дигне камък и пукне главата на приятеля си. Свобода ли е това? Свободен човек е онзи, който може да се освобождава от ограничителните условия, при които се намира.

Съвременните хора поддържат мисълта, че човек трябва да бъде свободен, трябва да бъде съвършен. Като проследим историята на човечеството досега, ние не сме срещнали друг човек, по-съвършен и по-свободен, от Христа. Въпреки това, Христос беше поставен при

най-ограничителните условия. И ние виждаме този свободен, съвършен човек, да плаче. Защо плака Христос? Той плака заради глупостите и непослушанието на хората. С плача си, Той искаше да им каже: Аз направих всичко възможно, за да ви освободя от страданията ви, но вие не ме послушахте, не изпълнихте това, което ви проповядвах. И затова, както аз плача днес, така и вие ще плачете на вековете. Щом Христос е плакал, и хората ще плачат. Плачът на детето се определя от плача на майката: ако майката е плакала много, и детето ще плаче много; ако майката е плакала малко, и детето ще плаче малко; ако майката никак не е плакала, и детето няма да плаче. Тъй щото, за да избегне от страданията, за да може лесно да ги понася, човек трябва да има правилни разбирания за нещата.

Какво представя разбирането? Какво се иска от човека, за да има правилни разбирания? Правилни разбирания има само онзи човек, който слуша Словото и Го прилага. Обаче, има неща, които могат да се извършат или да се приложат само при известни условия. Ззпример, взимате една снежна топка, тежка един килограм и я излагате на температура 10°. Поглеждате топката, но не забелязвате никаква промяна. Увеличавате температурата до 20 и следите, какво става с топката. Пак не забелязвате никаква промяна. Постепенно увеличавате температурата до 30°, 40°, 50°, 60', 70° – все не се забелязва чувствителна промяна. Като повдигнете температурата до 75°, 80°, 85°, 90° виждате, че снежната топка постепенно омеква и започва да се топи. Като увеличите температурата до 90°– 100°, забелязвате, че снежната топка съвършено се стопява и се превръща на вода. Следователно, топлината от 90° – 100° е крайният предел, при който снежната топка може да издържа. Над 90° топлина снегът не може повече да издържа. Дойде ли до тази топлина, той непременно се стопява и превръща на вода. Така е с водата само, но не и с всички тела. Ако вземете парче желязо и го нагреете до 10°, то няма да се измени. Ако продължавате да увеличавате градусите, вече не с десетки, но със стотици, ще забележите, че едва към 600°–700°

желязото започва да омеква, докато дойде до 900°– 1000°– 1200°. Щом дойде до най-високата температура, а именно, около 1200°, желязото се стопява напълно и превръща в течност.

Сега, като имате предвид температурата, при която снегът се топи, както и тази, при която желязото се топи, къде можете да приложите тези примери в живота си? Каква аналогия можете да направите между тези явления и някои явления в живота ви? При какви случаи, в живота си, ще приложите примера за стопяването на леда и при какви – примера за стопяването на желязото? Всички свойства на водата, на желязото, както и на останалите елементи, имат приложение в много области на живота. Например, съвременната медицина си служи вече и с лекуване с вода, по нов начин, наречен магнетически начин на лекуване. Тази наука, този начин на лекуване не е познат още на всички лекари. Той едва сега се оформява. Забелязано е, че известни болести се дължат на излишно количество вода в човешкия организъм. За да се освободи организмът от излишната вода, лекарите практикуват първия метод: те поставят човека при такива условия, при такава топлина, при която, излишната вода да се изпари. Ако пък количеството на желязото в човешкия организъм е в излишък, зараждат се друг род болести. За да освободят човека от излишното желязо в неговия организъм, необходимо е да бъде той поставен при такива психически условия, при коитоq желязото се топи и изпарява. Следователно, когато в човешкия организъм има излишък, от който и да е елемент, този излишък е причина за явяване на някаква болест. За да се излекува от известна болест, човешкият организъм трябва да се постави на голямо напрежение, на голям огън, който да премахне излишъка от ония елементи, които препятстват на правилното развитие на човека.

И тъй, всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човешкия организъм. Когато лекарите кажат за някой човек, че е анемичен, това показва, че му липсва нещо. Лекарите делят болестите на активни и пасивни, на положителни и отрицателни. Изобщо, каквато е болестта

на човека, такава е и неговата мисъл. Каквато болест и да се яви в човешкия организъм, тя се дължи на мисълта на човека. Всяка отрицателна мисъл, в човека, ражда и съответни състояния. Когато човек се занимава изключително с погрешките на хората, той дохожда до състояние - да привлича към себе си астрални бактерии, които разстройват неговия организъм. Да се занимава човек с погрешките на хората, това значи, да се свързва с тях и да носи лошите влияния на тия погрешки. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство привлича съответни низши същества. Затова и Христос е казал: „Дето е мършата, там са орлите." Лошите мисли и чувства, у човека, представят мърша, около която се събират орли, да се хранят. Ето защо, всички религиозни общества, пък и самото християнство, от най-стари времена още, е препоръчвало на хората чист живот. И досега, навсякъде се говори за хигиена на ума, на сърцето и на душата. Христос казва: „Пази окото си чисто, за да бъде чисто цялото ти тяло." Чистотата, това е хигиена на душата. Светостта, това е хигиена на душата. Чистотата, светостта е най-голямата хигиена, до която християнството е могло да достигне. Днес пък, когато говоря за любовта, аз имам предвид най-съвършената хигиена, която може да се препоръча на съвременния свят. Любовта, това е хигиена, това е висок идеал, към който човешката душа се стреми. Приложението на любовта в живота представя онова здравословно състояние на човешкия организъм, при което, човек може да изпълни своето предназначение. Не прилага ли любовта в живота си, човек не може да изпълни предназначението си, за което е дошъл на земята. За изявяването на една добра мисъл се изисква съответен материал. Без материал никаква форма не може да се създаде. Този материал се взима от любовта. Всяка мисъл представя същество, което слиза от невидимия свят. За да се изяви това същество, т.е., за да се материализира на физическия свят, то се нуждае от съответен материал. Като се облече в съответна за него материя, мисълта придобива форма и става годна за живот. Тази форма на мисълта се

нуждае още и от съдържание. Така изявена, тя се възприема от ума на хората, които я прилагат в живота си. Като знаят това, хората трябва да създават красиви форми на мисълта, които да се пълнят с красиво съдържание. Това може да се постигне само с възвишената любов, която дава устойчивост на човешкия характер. Всяка мисъл, всяка идея живее толкова повече на земята, колкото е по-устойчива. Ако материята, от която е съставена идеята, не е устойчива, идеята не може да живее дълго време на земята. Ние виждаме, че от хиляди години насам, светът се пълни с идеи - едни изчезват, други се раждат, но малко са идеите, които съществуват от създаването на света досега. Истинска идея е тази, която преживява своя създател. Това са, тъй наречените, безсмъртни идеи. Към такива идеи човек трябва да се стреми.

Съвременните религиозни хора поддържат в себе си една преходна, неустойчива идея, вследствие на което не успяват. Те казват, че Бог ще спаси хората, ще уреди работите им и чакат, да дойде това време. Това е механическо разбиране за Бога. Тези хора се намират в положението на сина, който казва, че баща му ще купи обуща, дрехи, шапка, книги и ще го прати на училище. До тук идеята е права. Бащата може да купи на сина си всичко, което е необходимо, за да го прати на училище, но влезе ли в училището, синът сам трябва да учи. Бащата не може да учи за сина си, той не може да го спаси. Ако бащата живее добре, неговият живот не може напълно да се предаде на сина. До известна степен, синът може да се влияе от добрия живот на баща си, но вън от това влияние, той трябва да приложи и своето собствено добро. Много християни живеят със заблуждението, че щом Христос е живял добре, щом имал знания, Той ще остави това богатство, в наследство на хората. Това е механическо разбиране на Христа. Че Христос живял добре, че имал знания, че бил свят човек, това не подразбира, че и хората, след Него, ще бъдат такива. Такава е съвременната християнска философия, в резултат на която виждаме, че светът цъфти, но не връзва. – Не, когато един се

мъчи, това не показва, че и другите трябва да се мъчат. Когато един живее добре, това не показва, че и другите хора ще живеят добре. Когато един се мъчи, другите трябва да търсят причините за това мъчение и да го избягват. Когато един живее добре, другите трябва да прилагат неговите методи в живота си и да го подражават. Нищо не се дава наготово. Работа, приложение се иска от всички хора.

Едно трябва да се има предвид, а именно: във всички времена и епохи е имало напреднали души, които са образували ядрото на истинските учени, на високо духовните хора в света. Тези напреднали души съставят, тъй наречения, народ на Бога, молитвата на които всякога е била чувана. Бог всякога се е проявявал чрез тези души. Известно е, че, за да се прояви на земята, човек се нуждае от форма. Без форма той не може да се прояви. И наистина, ние виждаме човека да се проявява чрез ръцете, чрез краката, чрез очите, чрез ушите си и т.н. Значи, всяка форма, малка или голяма, се нуждае от известни органи, които да изпълняват съответни за тях функции. На същото основание, и Бог се проявява чрез различни форми, които Му служат като органи за изпълнение на някои функции. Следователно, всички напреднали души представят форми, чрез които Бог се изявява на физическия свят. Те са носители на Божествените идеи. Едни от тях представят ръцете на Бога; други – Неговите крака; трети – очите, ушите, устата на Бога и т.н. Като не разбират тия неща, хората са започнали да обожават тия ръце, крака, очи, уши и са ги превърнали в идоли. Ето защо, когато Мойсей извел еврейския народ от Египет, той им дал десет заповеди. В една от заповедите е казано: „Не се кланяйте на никакви богове, освен на Единния, истинския Бог." Всички божества не са нищо друго, освен напреднали души, носители на Божествени идеи. От всички се иска прилагане на тези идеи. Евреите са разбирали добре тази заповед и затова им е казано, че човек, първо, трябва да възлюби Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а после, да възлюби и ближния си, като себе си. Обаче, във времето на Мойсея, не

е имало условия, да се изпълни тази велика заповед. След Мойсея идват по-добри условия, които разшириха сърцата на хората и Христос даде заповедта: „Почитай баща си и майка си, ако искаш да ти е добре." От десетте заповеди на Мойсея, евреите, както и християните, са изпълнявали и до днес изпълняват само осем. Но с числото осем нищо не може да се постигне. Тази е причината за неуспеха на всички християнски народи до днес.

Когато Христос дойде на земята, Той остави настрана осемте заповеди, а се спря, главно, върху две от тях, именно върху следните: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." По-нататък, Той казва: „Върху тези две заповеди лежи целия закон." Който изпълни тези две заповеди, останалите осем лесно се изпълняват. Числото едно и две представят майката и бащата на нещата, затова тези две заповеди са най-важни. Обаче, малцина могат да забележат разликата между горните две заповеди и останалите осем. Числото осем представя число на раздробяване. Кой човек е най-важен: който знае да дроби хляб; който знае само да го меси, а не меси; или, който знае да меси и омесва хубав хляб? Най-важен човек е онзи, който омесва хубав хляб и нахранва с него гладните. Кой е по-учен човек: който може да намалява погрешките на хората; или, който може да им помогне - да се развие хубавото, красивото у тях? Що е красотата? Често казвате, че някой човек е красив. Кои са отличителните белези на красотата? Лесно е да се каже, че някой човек е красив, но трябва да се отбележат чертите на красивия човек, всеки да познава красотата. Като се казва, че някой човек е красив, вие трябва точно да определите формата на очите, на носа, на устата му. Не е достатъчно само да кажете, че някой човек има красиви очи, но трябва да знаете, какви са красивите очи. Като са изучавали човека, от естетична гледна точка, учените са се спирали, най-много, върху очите и носа, а най-малко върху ушите. Наистина, засега, човешкото ухо е в елементарно състояние; то, в бъдеще, ще се развива. Като го разглеждате с окото на естетика, ухото

седи, някак особено, прилепено отстрана на главата, има нещо неправилно. Ще кажете, може би, че ухото не е важен уд, че е малко, дребно, поставено отстрана на главата, почти не се забелязва. Да, но правилно развитото ухо определя човешката разумност. Неразвитото ухо, пък, определя човешките заблуждения.

Има учени, художници, които изучават, изключително, човешкия нос и са дошли до заключение, че носът е донякъде изработен. В това направление, човек е постигнал нещо повече, но все още има да работи, не е напълно усъвършенстван. Ако носът у човека е малко закривен надолу, във вид на кука, това показва, че песимизмът взима надмощие пред оптимизма. За да се освободи от песимизма си, човек трябва да измени формата на носа си. У хора, които са много любопитни, носът е вирнат нагоре. Те искат всичко да знаят, всичко да видят и разберат. Любопитството е вътрешно чувство, слабост, от която човек трябва да се освободи. Ако любопитството е нормално развито, то служи като подтик на човека, да расте и да се развива.

Сега, като говоря за развитието на човешките удове, имам предвид съвършения човек. Човек трябва да работи върху себе си, да придобие възвишения, идейния живот. Съвременните хора искат да бъдат уважавани и почитани, но, за да бъдат уважавани и почитани, те трябва да имат знание, любов; те трябва да бъдат силни, здрави. Може ли слабият, хилавият човек да не почита един герой като гръцкия Херкулес, или като българския Крали Марко, или като израилския Самсон? Такива герои не могат да не се почитат и уважават. Те са образци и принадлежат на цялото човечество. Всички хора трябва да вървят по пътя на тия герои. Те не са само физически силни хора, те притежават и умствена, и духовна сила. Това показва, че човешкият дух трябва да се движи, едновременно, в три посоки: той трябва да развива в себе си физическа, умствена и духовна сила. Който се развива едновременно в тези три посоки, той отива към съвършенство. Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша."

Това значи: Само разумният човек, само героят може да слуша добре. Който не е разумен, той не може добре да слуша. Слабите натури се занимават с дребнавости, с удоволствия в живота. Те търсят нещо, без да знаят, какво е това, което търсят. Слабият човек иска да бъде здрав, красив, учен, но какво нещо е красотата, учеността и здравето и как ще го постигнат, не знаят. Те търсят лесния път. Те мязат на един младеж - американец, който свършил гимназия в Америка, но пожелал да следва в Германия - по философия. За тази цел, той отишъл при един виден германски професор по философия и му казал: Господин професоре, понеже нямам много време за следване, искам, в най-скоро време, да свърша курса по философия. Професорът го изслушал и му казал: Виж, младо момче, ще ти дам два метода, да видиш, как природата постъпва. Ти ще избереш един от двата метода. Те са следните: когато природата иска да създаде дъб, тя употребява сто години; когато иска да създаде тиква, тя употребява само шест месеца. Тъй щото, ако искаш, в няколко месеца само, да свършиш курса по философия, и това може да стане, но и резултатите ще бъдат съответни.

Съвременните хора не успяват по единствената причина, че бързат. Те искат, в малко време, да имат големи постижения. Децата искат преждевременно да станат възрастни; възрастните искат преждевременно да станат стари, защото мислят, че по този начин ще придобият мъдрост и знание. Един възрастен господин, чужденец във Франция, вижда, че едно малко дете пуши тютюн. Той спира детето и му казва на френски език: Слушай, дете, не е хубаво толкова рано, на такава възраст, да пушиш тютюн. Детето се обръща към чужденеца с думите: Господине, не знаеш ли, че във Франция няма деца? Някои ще кажат, че това е умен отговор. – Не, по-глупав отговор от този няма. Величието на една държава се заключава в това, да има деца, но разумни, а не да няма деца.

Като наблюдавам живота на съвременните хора, виждам, че кой как се натъкне на някаква мъчнотия, казва: Лесно ще се справя с тази

мъчнотия. Не съм дете я! – Дали се справя лесно или мъчно, това е друг въпрос; важно е, че той не иска да признае своята слабост. Тъй щото, когато човек пуши тютюн, бил млад или стар, дете или възрастен, той наистина е дете. Пушенето на тютюн показва една слабост у човека, от която той не може лесно да се освободи. Когато порасне, той ще се откаже от тази слабост. Същото може да се каже и за пеленачето. Докато е в пелени, детето не може да не се цапа. Можете ли да наречете това дете герой? Можете ли да му дадете кръст за храброст? Никакъв герой не е това дете. Никакъв кръст за храброст не заслужава още това дете.

Един ден, когато порасне, когато излезе от живота на пелените, тогава можете да разчитате на неговата сила. Тогава може да се говори за него, че е герой. Ако някое от съществата на невидимия свят, у което всички сетива са развити в съвършенство, погледне към вас, ще си състави понятие като за малки деца, които едва излизат от своето детинство.

Съвременните хора се намират в положението на онези професори по музика, които преподават на учениците си по свой, специфичен метод. Ученик следвал десет години музика при един от тия професори, който го учил да свири с цялата си ръка, т.е. движението на ръката да става от рамото надолу. Ако стане нужда да отиде при друг професор, той му препоръчвал друг метод: движението на ръката да става само в китката. И ученикът започва да прилага този метод. Той свири по новия метод още десет години. Рече ли да промени и този професор, ще попадне на друг, който ще иска да приложи своя метод: движение на ръката от рамото надолу. Какво е научил този ученик в продължение на 20 годишно свирене? – Нищо особено. През всичкото време, той е изучавал само това, как да движи ръката си. Обаче, има и трети, среден метод в музиката: движение на ръката от лакета надолу. Едно е важно за ученика: да напредва. По кой метод ще върви, не е толкова важно. И трите метода

имат свои добри и лоши страни. Като свири прилежно, ученикът ще изработи свой, специфичен метод.

Всички хора се мислят за многознаещи, за учени, но кой е истински учен човек? Истински учен е онзи, който знае да превежда явленията в природата. Той трябва да познава езика на природата и да си служи с него. Например: според езика на природата, движението на цялата ръка означава едно нещо; движението на китката само – друго нещо, а движението ѝ от лакета надолу – трето нещо. Движението на цялата ръка означава материалистическо състояние. Това показва, че материализмът взима надмощие у човека. Движението на китката показва надмощие на умствения свят. Движението на ръката, от лакета надолу, показва надмощие на духовния живот. Значи, движението от лакета надолу представя връзка между материалистическия и умствения живот. Духовният живот на човека уравновесява неговия умствен и физически или материален живот. Ако човек, от сутрин до вечер, работи физически, за да изкара прехраната си, той е голям материалист. Или, ако от сутрин до вечер само пише, за да изкара прехраната си, той пак е голям материалист. Следователно, има разлика, дали човек свири с цялата си ръка, с китката си само или от китката надолу. Който свири с китката си само, той развива своя мозък; който свири с цялата си ръка, той развива главно стомаха си, но, ако равновесието между стомаха и мозъка се наруши, човек започва да страда от главоболие. Човек е двояко същество: от пъпа надолу той е физически човек, а оттам нагоре той е умствен човек. Докато двете естества на човека са в равновесие, той е напълно нормален. Щом се наруши това равновесие, в него настава вече една аномалия, вследствие на което се явява главоболие, коремоболие и т.н. Когато някой страда от коремоболие и от главоболие, това показва, че е нарушил равновесието между умствените и физическите енергии на своя организъм. Този човек не се развива правилно. За да започне правилно да се развива, той трябва да престане да свири с цялата си

ръка, както и с китката си, а да свири така, че да движи ръката си от лакета надолу. Как може човек да се освободи от едното и от другото свирене? – Като живее правилно. Правилният живот представя истинско свирене. В този смисъл, истински музикант, истински оратор или говорител е този, който не губи своята музика. Пред каквато публика и да свири, той нищо не губи. Ако музикантът губи своето изкуство и всеки ден отпада, като се оправдава с немузикалността на публиката, той не е истински музикант.

И тъй, истинският човек трябва да се развива правилно, да бъде доволен от своето развитие. Той е намерил пътя на своето развитие и никога не влиза в стълкновение със своите чувства. Той никога не влиза в стълкновение със своя вътрешен свят. Докато влиза в стълкновение със своя вътрешен свят, човек не може да върви правилно в живота си. Той още не е намерил правия път на своето движение. Външните стълкновения не могат да се избегнат, но вътрешните – могат. Който не може да се справи със своите вътрешни стълкновения и не може да ги избегне, той е осъден на разрушаване. Не само той, но и целият му дом ще изчезнат. Според закона на наследствеността, всички народи, всички общества, всички семейства, всички индивиди, които не могат да се справят със своя вътрешен живот и влизат в постоянно стълкновение с него, са осъдени на постепенно израждане, на постепенно изчезване.

Христос казва: "Някой съградил къщата си на камък; и нападнаха върху нея ред изпитания, но тя устоя. Друг пък съградил къщата си на пясък, но тя не устоя." Пясъкът представя външните условия на живота, към които всички се стремят. Всички хора се стремят към външен, охолен живот, но не може да се разчита на този живот. Следователно, онези хора, които градят живота си на външни условия, ще имат съвършено различни резултати и последствия от тези, които градят живота си на вътрешни условия. Всеки, който гради живота си на вътрешни условия, той е в съгласие с цялото Битие. Който разбира този закон, той е в съгласие и с Мойсея, и с

Христа. Той не може да бъде в противоречие с Мойсея. Мнозина не могат да се докоснат даже до малкия пръст на Мойсея. Казва се за него, че той е бил най-кроткият човек на своето време. За Мойсея е казано, че Бог ще въздигне между евреите голям пророк. Гражданските закони, които Мойсей създаде, говорят за това, че той бил умен човек. И всеки, който не се е подчинявал на тези закони, той трябвало да носи последствията на своето непослушание. Мнозина казват, че Мойсеевият закон имал значение за децата само. – Не, моралните закони на Мойсея и досега още, не са изгубили своето значение.

Следователно, ние трвбва да бъдем в съгласие с всички хора на миналите ввкове, които са имали същите стремежи, каквито имаме и ние днес. Докато не гледат на нещата по този начин, хората никога няма да дойдат до вътрешно разбирателство, никога няма да придобият своето вътрешно равновесие. Някои ще кажат: Толкова години вече, как се молим. Нима още не сме придобили това вътрешно равновесие? До днес, на всички хора е платено за всяка молитва, за всяка работа, която са свършили. Ако и в бъдеще, както и днес, за всяка молитва, за всяка работа ви се плаща, вие не ще придобиете нищо ново. До днес вашата мисъл е била валидна, но, ако и в бъдеще разчитате на същата мисъл, вие сте на крив път. – Ама ние сме водили чист и свят живот. – Така е било в миналото, но така трябва да бъде и занапред. Речете ли, че достатъчно сте водили чист и свят живот, вие се връщате назад и губите всичко, каквото сте постигнали. Речете ли пък, да се пресилите, да водите един неестествен живот на чистота и святост, ще минете за прекален светец. Вие знаете пословицата за прекаления светец: „Прекаленият светец и на Бога не е драг." Един начин има, по който може да се води чист и свят живот. Срещате един музикант, който ви казва: Аз зная да свиря по два начина – с китката и с цялата ръка. Как искате да ви свиря? – Не, човек не може да свири, едновременно, по два начина. Природата признава само един начин за правилно свирене. Всички

останали начини са човешки. Природният начин на свирене се характеризира с това, че целият живот взима участие в тази музика. Музикалният човек се познава по музикалното чувство. Колкото по-добре е развито това чувство, толкова по-музикален е човек. Математикът, художникът, религиозният човек, също така, се отличават със специфично чувство, или със специфичен център. Външно наблюдавани, тези центрове са на големина - като малки лешници. Като знаете това, вие не можете да определите, кой седи по-горе – математикът, поетът, художникът, или ученият. Матиматиците не са най-учените хора на света, нито най-умните. Обаче, ако съберете на едно място и математикът, и философът, и религиозният, и поетът, и художникът, и музикантът, вие ще имате целокупния човек, който съдържа всички способности едновременно. Това значи съвършен човек. Съвършеният човек свири по-добре от специалиста - музикант; съвършеният човек рисува по-добре от специалиста - художник; съвършеният човек размишлява по-добре от специалиста - философ. А по-съвършен от Бога има ли? Щом Бог е най-съвършеното същество в света, тогава, ние ли разбираме света по-добре, или Бог, Който го създаде? Съвременните хора често се запитват: Защо Бог създаде света по този начин, защо хората умират, защо боледуват? Да се задавзт такива въпроси, това значи, да критикувате Бога.

Сега, да се върнем към същественото у човека. Казвате, че човек трябва да дойде до известно място в този живот, да постигне нещо. Въпреки това, повечето хора умират, без да са достигнали до мястото, което им е било определено да стигнат. Много хора не са придобили даже половината от това, което им предстои, което Бог изисква от тях. Никъде няма да срещнете човек, който да е постигнал това, което му е било определено, бил той поет, музикант, художник или философ. И като не постигнат онова, което трябва, невидимият свят, ни най-малко, не ги държи отговорни за това, но им казва: Не се безпокойте,

бъдещето е пред вас. Обаче, докато не завършите програмата, която ви е дадена, нищо ново не можете да очаквате.

Христос казва: „Който слуша моите думи и ги прилага, ще го уподобя на човек разумен, който е съградил къщата си на камък." Аз засягам този въпрос, понеже, цялото човечество е човечество на нещастия. Бялата раса е раса на нещастия. – Защо? – Защото не може да използва възможностите, които се крият в нея. Всеки високо организиран човек, който не може да използва възможностите, които се крият в него, е нещастен. Всеки мъж, който, по три пъти на ден, бие своята добра, разумна жена, е нещастен. Всеки религиозен човек, който се явява пред известно общество, да проповядва и нито хората го разбират, нито той ги разбира, е нещастен. Питам: Бялата раса разбра ли Христовото учение, приложи ли Го? – Нито Го разбра, нито Го приложи. Онези, които сега слушат Христовото учение, приложиха ли Го?

Сега от всички се иска приложение на Христовото, на Божественото учение. Да приложи човек Божественото учение и Бог да бъде доволен от него, е едно нещо, а да не бъде доволен от него, е друго нещо. От гледището на съвременната наука, светът представя голяма болница. Всички се оплакват от страданията си, от болестите си и съжаляват, че благодарение на това не са изпълнили задачата си, не са изпълнили волята Божия. – И за това има изходен път: ако досега не са я изпълнили, сега могат да я изпълнят; и в бъдеще могат да я изпълнят. За изпълнение на волята Божия не се изисква време и пространство. За всяко друго нещо се изисква време, но за изпълнение волята Божия, не се изисква време. Например, за развиване на търпението се иска време. Виждате, че, за да придобие търпение, болният, за когото се говори в Евангелието, е трябвало да чака, цели 38 години, около къпалнята, за да влезе във водата и да се излекува. Обаче, когато Христос дойде пред тази къпалня, Той моментално изпълни волята Божия. Той каза на болния: „Стани, дигни одъра си и ходи!" И до днес още, всички хора седят около

същата къпалня, чакат, да слезе ангел Господен от небето, да размъти водата и който от тях пръв се хвърли във водата, ще бъде излекуван. Ето, две хиляди години вече са се изминали след Христа и всеки чака, да дойде неговият ред, да се потопи в къпалнята, за да се излекува. Къпалнята, това е светът, болницата, в която съвременните хора прекарват по-голяма част от живота си и чакат своето изцеление. Колкото и да чакат, обаче, те няма да имат никакви придобивки. И днес, Христос казва на всеки човек, поотделно: „Стани, дигни одъра си и ходи!"

Сега и аз ви казвам: Напуснете къпалнята! Ето, всеки от вас седи по 38 години пред тази къпалня и чака, но никакво спасение не иде. Всеки се оплаква, че няма кой да го тури в къпалнята. Докато чакате ангел Господен, да слезе от небето, да размъти водата в къпалнята и да се намери някой, да ви пусне във водата, все ще ви изпреварят. Обърнете се към Христа, Той да дойде при вас и да ви каже: „Стани, дигни одъра си и върви!"

И тъй, като слушате да ви се говори по този начин, казвате: Това е непостижимо. Да служи човек на Бога, да изпълнява волята Му, е нещо неразбрано. – Не, не е неразбрано това нещо. Хората се оправдават с неразбиране на волята Божия, но всъщност, много добре я разбират. Млад момък се годява за благородна, добра мома. Той я пита: Какво е мнението ти за мене? – Ти си цял ангел. По-добър човек от тебе не съм срещала. – Не виждаш ли някакъв недостатък в мене? – Никакъв недостатък не виждам. Като се оженят, по невнимание, той й казва една сбидна дума и тя веднага се нахвърля върху него с думите: Ти си голям грубиян, невежа, човек без култура. – Отде извади тези качества? Защо по-рано ми казваше, че нямам никакви недостатъци? – Защото исках да се оженя за тебе. И тогава виждах всичките ти недостатъци, но исках да постигна целта си. Щом постигнах целта си, свободно мога да ти кажа, какво мисля за тебе. – Тогава и аз ще ти кажа, че си лицемерка, фалшива жена. Както виждаш, какъвто съм аз, такава си и ти. И двамата сме едно и също нещо. Щом е така, нека се

разделим, да бъдем свободни, да не се измъчваме. – Това са несъществени неща в живота, пред които ние не трябва да се спираме. Дефектите, недостатъците не са присъщи на нашето естество, вследствие на което, ние можем да се освободим от тях.

Следователно, за да се освободи от всички свои дефекти и недостатъци, човек трябва да се свърже, в съзнанието си, с всички напреднали души, които са завършили развитието си. Който не е запознат, поне с една от тия души, той не може да се освободи от своите слабости и недъзи.

Тъй щото, който иска да бъде ученик, той трябва да бъде във връзка с три същества: с Бога, с един от ангелите в невидимия свят и с човека, представител на човечеството на земята. Който не познава тези три същества, каквото и да се опитва да говори, всичко е празна работа. Мнозина казват: Ние познаваме само един, който е на физическото поле. За него знаем, че съществува, но дали останалите двама, съществуват, за тях нищо не знаем. – Щом единият съществува - и останалите двама съществуват. Като не могат да намерят двамата, хората казват: Първият е Бог, Който е горе някъде. Вторият е ангелът, който е в невидимия свят, някъде, между ангелите, а третият е човекът, който е в човечеството.

Сега, като се казва, че някой има възвишени идеи, уподобяват този човек на ангел, като казват, че е ангелска, чиста, възвишена душа. Когато дойдат до човек, който има високи идеи, за него казват, че е Божествена душа. Следователно, човек трябва да бъде запознат с Бога, с ангелите и с цялото човечество. Който има тези три познанства, той е поставил живота си на такава основа, върху която може да гради. Като влезе в училището, този човек ще бъде доволен, че може да учи и да се развива. Каквато работа започне, той ще изпитва вътрешно въодушевление и голямо благословение. На каквито мъчнотии и да се натъкне, той ще се справя лесно. Това е идейното в живота. Ако всички, които ме слушате сега, имате това познанство, салонът, в който сте днес, моментално ще светне. Щом

това не става, можем да заключим, че инсталацията на тази светлина не е здрава, има някаква повреда в нея. Като видите, че инсталацията ви е повредена, казвате: Свършена е вече нашата работа. – Не, не е свършена вашата работа. Има начини, чрез които, инсталацията може да се поправи.

„Ако слушате моите думи". Така е казал Христос, преди две хиляди години. Той развил тази мисъл в следните думи: „Който слуша моите думи и ги прави, ще го уподобя на човек, който е съзидал къщата си на камък". Същото мога да ви кажа и аз: Ако слушате моите думи и ги приложите, ще бъдете подобни на човек, който е съзидал къщата си на камък. Ако сте герои, подобни на Самсона, на Крали Марко, на Херкулеса, вие ще приложите това учение. Ако не сте от героите, вие ще приложите старото учение, но ще имате и съответни резултати. Който иска да приложи учението на любовта, т.е. великия закон на любовта, според който е съграден сегашния живот, той трябва да изучава себе си.

Съвременните хора са дошли в развитието си до едно положение, по-горе от което не могат да се повдигнат. – Защо? – Защото, като им се изнесат някои истини, те започват, едни на други, да се подиграват. Тази черта се забелязва особено у българите, които не оценяват нещата и са готови да се подиграват, да се подсмиват. Това се дължи на факта, че религиозното чувство у тях е слабо развито. Българинът е материалист. Като придобие знание, той накриви шапката си и за нищо не иска да знае. Знанието е свещено нещо и от него зависи повдигането на човека. Знанието иде от Бога. Следователно, знайте, че всеки човек, от когото иде знанието, е посредник между Бога и вас. Затова, вие трябва да имате към него всичкото уважение и почитание. Ако за знанието, което ви преподава, иска да му се плаща, той е на крив път. Ако пък не уважавате този, който ви дава знание, и вие сте на крив път. Истинското знание, истинската светлина иде от Бога. Чрез когото и да дойде, той е носител на Божественото.

И тъй, за да даде път на Божественото в себе си, човек трябва да бъде смел, да воюва със злото в себе си. Ще кажете, че това или онова е непостижимо, че хората са лоши, че условията са тежки и т.н. – Не, героят не разсъждава така. Героят знае, че той трябва да уреди своя вътрешен живот, да дойде в съгласие с всички велики и мощни души, които са живели преди него. Те му казват: Понеже ти си герой, като нас, ние сме готови да те подкрепим. И в Писанието е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие". Значи, само смелите, решителните във всяко отношение, могат да влязат в Царството Божие. В този смисъл, всеки човек, който е приложил Христовото учение, той е съградил къщата си на камък. Този човек може да издържи на всички изпитания и изкушения.

Беседа от Учителя, държана на 4 август 1929 г. София – Изгрев.

МОИТЕ ОВЦЕ СЛУШАТ МОЯ ГЛАС

„Моите овце слушат моя глас, и аз ги познавам, и те идват след мене". (Йоана 10:27)

„Моите овце слушат моя глас". Какво искал да каже Христос с тези думи? Какво могат да придобият овцете, които слушат гласа на своя пастир? Чрез този стих се изнася един обикновен факт в живота, а именно, че овцете слушат гласа на своите пастири. Интимната страна на тяхното послушание се заключава в обстоятелството, че пастирът ще покаже на овцете, къде има хубави пасбища, къде има чиста вода. Какво заключение може да се извади от факта, че овцете слушат гласа на своя пастир. От този стих може да се извади заключението, че някои хора разбират живота така просто, така елементарно, както овцете разбират своя пастир и слушат неговия глас.

Следователно, обикновените хора имат обикновено разбиране за живота, както овцете разбират своя пастир. Обаче, когато хората излязат над обикновените разбирания, когато се издигнат над обикновената мисъл, разбиранията им за живота са вече по-високи, необикновени. Такъв човек е излязъл от своето животинско състояние. Някога, в далечното минало, човек е бил в положението на овца, с руно на гърба си. Някои отричат този факт, а други го поддържат, но и едните, и другите имат причини да твърдят, или да го отричат. За човека е важно, че от опитността си, която е придобил, когато е бил в положението на овца и слушал гласа на своя пастир, той е извлякъл ценни придобивки, от които се ползува днес като човек. Някои отричат придобивките от положението си като овца, но фактът е на лице. Всички ценности, които човек носи със себе си, се дължат на миналите опитности, на миналите състояния, през които

той някога е минавал. Какво е придобила почвата, върху която в продължение на хиляди години са падали листа от дърветата? Много нещо е придобила. Ако листата не бяха падали върху почвата, последната не би се наторила, не би разбогатяла. Почвата дава добри условия за растене и развиване върху нея на всички растения и плодове, от които цялото човечество се ползува като от блага на природата.

„Моите овце слушат моя глас". Тук Христос прави сравнение между човешката душа и овцата. Значи, както овцата слуша гласа на своя пастир, така и човешката душа слуша гласа на Бога, познава Го и тръгва след Него. Друго качество на овцете е това, че те живеят в стадно състояние, т. е. групово, което показва, че между тях съществува някаква връзка. Ще кажете, че това е обикновено стадно състояние. – Не, това говори за разбирателство между души, които са взели форма на овца, с цел да си починат. Някога те са били същества от високо произхождение, с висока култура, но за да могат добре да си починат, те доброволно са взели форма на овца. Изобщо, всяка по-ниска форма, в която животът може да се прояви, представя почивка за възвишените същества. На мнозина тази идея може да се види малко противоречива, но това още нищо не значи. Много идеи изглеждат противоречиви, недостъпни за хората, и то по единствената причина, че те не разполагат с възможности в себе си за тяхното възприемане. Те се намират в положението на онзи човек, който видял на пазаря хубави риби и пожелал да си купи една-две от тях, но като се приближил към рибаря и го запитал за цената им, веднага се отдалечил и казал: Тази риба не струва. – Защо не струва рибата? – Защото бил беден, нямал пари. След малко друг човек минал покрай рибаря, и веднага си купил от същата риба, като казал: Отлична е тази риба. – Защо е отлична? – Защото имал пари в джоба си и могъл да купи, колкото иска. Първият казва, че рибата не струва; вторият казва, че рибата е отлична. Кой от двамата е прав? – И двамата са прави.

Следователно, когато хората дойдат до новите разбирания в живота, ония от тях, които нямат пари, т.е. на които сърцето и умът не са добре развити, казват: Рибата не струва. Ония пък, които имат пари, т.е. на които сърцето и умът са добре развити, казват: Рибата е отлична. Те си купуват от нея, колкото искат, и се ползуват разумно. За всяко нещо трябва да се плаща. Някои казват, че и без пари може да се живее. – Може да се живее без пари, но без плащане не може. Не е било време, когато да не се плаща за всяко нещо. Когато вълкът хване овцата, одере кожата й, той изяжда месото й и казва: Месото е за мене, като заплата, задето одрах кожата на овцата. Кожата може да вземе господарят. Някога вълкът е бил слуга при човека, а сега, за да оправдае лошата си постъпка по отношение на овцата, той казва: Аз одирам кожата на овцата заради своя господар, но като възнаграждение за тази услуга, месото задържам за себе си. Обаче, положението, при което вълкът днес живее, ни най-малко не оправдава лошото му поведение към овцата. Той не може да се извини с това, че господарят му го заставя да дере кожата на овцата. Ако вълкът може да одере кожата на овцата така, че да остави животът й ненарушен, разбирам. Ще даде кожата на господаря си, а съдържанието, т. е. животът на овцата ще остане незасегнат. Понеже това е невъзможно, вълкът не може да се оправдае с нищо за своята постъпка. Какво струва кожата на едно животно, когато се разваля вътрешното съдържание на живота? Някои казват, че и кожата само им е достатъчно. – Не е така. Това се отнася само до ония, които имат интерес от кожата, но не и до ония, които ценят вътрешното съдържание. Какво ни интересува празното шише? Едно шише е ценно повече или по-малко според съдържанието, което е в него. И шишето е ценно, но то става още по-ценно, когато е налято нещо в него.

И тъй, всяка форма е необходима на своето място и на своето време. В духовния свят формата никога не може да се отдели от своето съдържание, и съдържанието никога не може да се отдели от своя

смисъл. На физическия свят, обаче, формата може да се отделя от съдържанието, и от съдържанието смисъла. Това често става с човека. Срещате един религиозен, вярващ човек, който се моли на Бога по три пъти на ден. След година той се записва в университет, да следва висша наука. Щом свърши университета, той се отказва от своите религиозни възгледи, намира ги за празна работа. Той намира че с тях губи времето си и започва да ги изхвърля вън от себе си. На това, което по-рано му е причинявало радост, сега той гледа с презрение. Кое заставя този човек да изхвърли това свое съдържание навън? Причината за това е неговата форма. Формата му е малка, вследствие на което той не може да налее ново съдържание. Който отива на училище да се учи, той трябва да има ново шише за новото знание. Той не трябва да мисли, че в старо шише може да натъпче ново знание. Тази идея Христос е изказал в стиха: „Новото вино изисква нови мехове." Следователно, каквито и да са вашите религиозни вярвания, оставете ги да стоят в тяхната форма, не ги изливайте навън. Излеете ли ги, ще се намерите пред известно противоречие. Що се отнася пък до новите разбирания, до новите идеи, за тях ще се намерят нови форми. Какво печели човек, ако днес служи на един господар, а утре го отхвърли?

Съвременните хора, като не разбират дълбокия смисъл на слугуването, казват: Дотегна ни да слугуваме на хората. Прави са те. Да бъдеш слуга на хората, това значи да те изтощят, да одерат кожата ти, да пропаднеш. Има смисъл да слугува човек на хората, но заради Бога, а не за себе си. Днес всеки човек служи на другите заради себе си и, като се измори, казва: Аз искам да бъда господар. – Господар може да бъде само онзи, който никога не осиромашава, нито умира. Какъв господар е този, който днес е богат, а утре осиромашава? Истински господар е онзи, който владее живота си; истински господар е онзи, който владее своята мисъл. Той е господар на себе си не само за ден, два, за месец, два или за година, но за вечни времена. Цял свят, цял ад да го нападнат, нищо не могат да му отнемат. Хиляди

и милиони комари да обявят война на слона, те не биха могли да извадят нито една кост от него. Такова нещо представя силният човек. Такова нещо представя онзи човек, който е господар на себе си.

Сега аз правя известна аналогия между слона и човека и казвам, че каквото слонът представя в животинското царство, такова нещо е човекът – господар на себе си, пред обикновените хора. Между животните слонът е най-умен, но колкото и да е умен и интелигентен, той не може да се сравни с човека. Мозъкът на слона по тегло достига до девет килограма, а на човека – един и половина килограма, но въпреки това, по интелигентност, по разумност човек надминава слона. По отношение големината на слона мозъкът му е даже малък. Учените казват, че гръбначният мозък на човека, в сравнение с този на слона, е по-тежък. Слонът има едно качество, по което може да се мери с човека. Това е неговата интелигентност. Дългият му нос показва голяма интелигентност. Слонът е пропадал само от много ум.

И тъй, не само слонът, но и човек пропада от много ум. Срещате един млад момък, около 30 годишен, който е свършил два факултета с отличие. Всички професори са доволни от него и му съдействуват да вземе докторат. Той учи още година–две, докато получи докторат, докато стане доктор. След това го назначават на висока служба. Един ден той се запознава с една професорка, по-млада и по-учена от него. Той се заинтересува от нейната наука и желае да я научи. Тази наука ние наричаме „наука на влюбването." По тази наука, именно, той трябва да държи последния си изпит. Тази професорка се държи пред него така високо, че той не знае, какво да прави. На другите хора заповядва, но като се намери пред нея, седи със скръстени ръце, не знае, какво да й направи; чуди се, кое й е приятно и кое не. Тази млада професорка току се облича с нови дрехи: днес с едни, утре – с други. И цялото си имане да изхарчи за дрехи, мисли ли тя, че с външността си само ще може да привлече този или онзи? С този метод временно само може да успее да привлече човека, но не и за

постоянно. Като четете арабските приказки от 1001 нощ, виждате, че женското сърце има много желания, на които мъчно се угажда. Там се разправя за любовта на арап към някоя царска дъщеря. Каквито и да са тия приказки, любовта на обикновените хора е много материалистична. Че е така, кажете, коя обикновена мома би се оженила за светия? Тя казва: Светия къща не храни. Вижте, колко е хилав, какви хлътнали очи има – цял постник. Аз не мога да издържа на неговия режим: да постя, да не ям месо. Този режим на хранене съвсем ще ме съсипе.

Хората в света се делят на духовни и светски. Светските са учените хора, които се произнасят за духовните: Ние не се интересуваме от идеите на духовните, които не могат да се реализират; какъв е онзи свят, за който ни говорят, не ни интересува. За нас е важен този живот, да си хапнем, да си пийнем, да се разговорим с хората, да се повеселим малко – в това седи смисълът на живота. А тъй, че съществували ангели, че съществували светии, напреднали души, това не ни интересува. Това са въображаеми неща.– Кои неща в света не са въображаеми? Питам: кое е онова, което привлича човешкото сърце? Човешкото сърце не се привлича от външната форма на нещата. Външната форма е само условие. Когато някой ви върже с въже и ви тегли, въжето ли е причина за това? – Не, зад въжето се крие силата, която ви тегли. Всеки може да види тази сила. Вие хващате въжето и се мъчите да се освободите. Ако вашата сила е по-голяма от тази, която е зад въжето, вие лесно ще се освободите. Въжето е една форма, но трябва да знаете, че всяка форма съдържа известна сила. Следователно, когато една форма омотае човека, той се намира под влиянието на силата, която се съдържа в дадената форма. На това основание се казва, че каквато форма си създаде човек, такъв ще бъде и животът му. Лошият живот на хората създава лоши форми; добрият живот създава добри форми. Всяка красива форма изменя състоянието на човека. Човек не може да бъде тъжен пред красивия изгрев; човек не може да бъде тъжен пред

касата на богатия; човек не може да бъде тъжен пред вида на диамант, голям като лешник, като орех, или като кокошо яйце; човек не може да бъде тъжен пред красивите дрехи на своя ближен.

Сега аз говоря за онези, които разбират. Някой казва, че не му трябват дрехи. Как да не му трябват дрехи? Тялото, което човек има, не е нищо друго, освен дреха. Друг казва, че къща не му трябва. Този човек не знае, какво нещо е къщата. Тялото, в което живее, е къща, която има два прозорци, две входни врати, два вентилатора, две телефонни слушалки. Господарят на тази къща има десет слуги на разположение – десет пръста. Когото от тях бутнеш, всеки е готов да служи на господаря си.

„Моите овце слушат моя глас." За да разбере този стих, човек трябва да схване отношението, което съществува между овчаря и овцете, които той пасе. Питате: кое е заставило овчаря да пасе овцете? Ако проследите човешката история и отидете в далечното минало, ще разберете, защо човек е напуснал света и станал овчар. Да питате, защо човек е станал овчар, то е все едно да питате младия момък, защо е напуснал красивия живот и се е оженил, да се мъчи и да храни деца. Щом се е оженил, той е станал вече овчар. Жената е овца, а мъжът – овчар. Жените ще се обидят от това сравнение, но щом се обиждат, туй показва, че те не разбират дълбокия смисъл на тази идея. Каквото е отношението между овчаря и овцата, такова е отношението между мъжа и жената. Аз взимам овцата и овчаря в тяхното първоначално положение, а не каквито са днес. Когато запалите огън в огнището, между огъня и вас пак има известно отношение. Кой е по-силен в дадения случай: огънят, който гори, или човекът, който пали огъня? Кой е по силен: овцата или овчарят? Овчарят е по-силен. Но това, което в едно отношение е по-слабо, в друго отношение е по-силно. Следователно, в известни случаи огънят е по-силен от онзи, който го пали, и овцата – по-силна от овчаря. В известни случаи овчарят не може без овцата: той взима вълната, млякото ѝ, за да поддържа живота си. Затова, именно, овчарят пази

овцете. И онзи, който пали огъня, не може без него. Какво ще прави човек зимно време без огън? Който е опитал, какво нещо е огънят, особено зимно време, той знае, защо трябва да се кладе огън.

„Моите овце слушат моя глас." За да могат овцете да слушат гласа на своя пастир, това показва, че между пастира и овцете съществува известно разумно отношение. Обаче, отношението, което днес съществува между овчаря и овцете, не е още истинското отношение, което трябва да съществува между хората. Следователно, за да има правилни отношения между овчаря и овцете, последните трябва да слушат гласа на своя господар и да го разбират.

Сега ще дам едно малко разяснение. Представете си, че ви трябва едно дебело въже. Търсите тук-там по бакалите да купите едно дебело въже. Най-после отивате при един бакалин и намирате точно такова въже, каквото търсите. Всички питат, защо ви е това дебело въже. Вие отговаряте, че ви е нужно за спущане с него на една кофа в кладенеца. Какво заключение може да се извади от това? Всички ще кажат, че дебелото въже ви е нужно за вадене на вода от кладенеца. – Защо трябва да се копаят дълбоки кладенци?–Защото водата е дълбоко потънала в земята. Има места, в които кладенци не са нужни, но има места, дето непременно трябва да се копаят кладенци. Щом се изкопае един кладенец, в който се спуща кофа за вадене на вода, непременно трябва да се знае, какво е въжето. С тънко въже не може да се спуща кофа в кладенец, нито вода може да се вади. Следователно, когато Христос говори за слушането, Той има пред вид онова духовно сцепление между мислите и чувствата на човека, между отделните му удове, посредством което той може да извърши известна работа. За да съществува някакво отношение между овцата и овчаря, за да върви след него, това показва, че тя има известна задача. Когато ученикът върви след учителя си, това показва, че той има някаква цел, някаква задача. Каква е целта на ученика, който върви след учителя си? – Да научи нещо. Ако ученикът върви десетки години след учителя си и нищо не е научил, какъв е този учител? И

ако някой вярващ с години изповядва едно верую и нищо не е научил, какво е било това верую? Ако ти вярваш, че в едно шише има някакво съдържание, без да си го опитвал и познал, какво си спечелил? Ако вярваш, че в касата на един богат човек има милиони левове, какво си спечелил? Ако вярваш, че слънцето е милиони пъти по-голямо от земята, какво се ползуваш? Ползата седи в това, човек да възприема слънчевата енергия, и тя да допринася нещо за неговото растене и развитие.

И тъй, човек трябва да превърне всички въглени в живота си, които му служат като спирачки, да се освободи от тях. Въглените представят стари форми, които са изиграли своята роля. Това, което се говори в свещените книги за самоотричането, не е нищо друго, освен освобождаване на човека от старите форми на миналото, от старите възгледи, които днес могат да служат само за спънка. Следователно, да се самоотрече човек от себе си, това значи да изхвърли старите форми вън от себе си и да постави на тяхно място нови форми, чрез които да подобри живота си.

„Моите овце познават моя глас." Значи, само онази овца може да се ползува от своя пастир, която слуша неговия глас. Само онзи ученик може да се ползува от своя учител, който слуша неговия глас. Ако едно учение, или една наука не може да създаде такива условия, които да се използуват разумно и да подобрят живота на ученика, какво учение, каква наука е тази? Човек нищо не се ползува от тази наука. Ако слушането не може да даде истинско разбиране на живота, какво слушане е това? Например, някой заболее от ревматизъм, от коремоболие, или от друга някаква болест и казва: Такава била волята Божия. –Не, Бог не се занимава с никакви болести. Причините на болестите се дължат на някакво отклоняване или престъпване от Божиите закони. Затова, именно, Бог казва на човека: Внимавай да изпълниш закона. Ако не го изпълниш, ще страдаш. Тъй щото, всяка болест се дължи на известно нарушаване на Божиите закони. Главоболието, например, се дължи на нарушаване законите на

правата мисъл. За да се освободи от главоболието си, човек трябва да изправи мисълта си, т.е. да приложи в живота си законите на правата мисъл. Какво правят хората, като ги заболи глава? Те търсят лекари да им помагат. От хиляди години насам лекарите лекуват и коремоболие, и главоболие, но въпреки това болестите още съществуват. За да не съществуват, хората трябва да изправят законите, които са нарушили.

Съвременните хора водят един неестествен живот. Даже и най-светите и чисти хора на земята, които минават за праведни, се молят на Господа да ги спаси. Има светии на земята, които, като заминат за другия свят, стоят вън от рая. Те не могат да достигнат даже и пред вратата на рая. Докато тези светии са на земята, хората очакват помощ от тях. Те не могат на себе си да помогнат, че на хората ще помагат. Руснаците имаха един такъв светия – свети Николай чудотворец, който не можа да ги спаси от ръцете на болшевиките. Много риби изядоха те в негово име, но той не можа да ги спаси. Ако беше силен, като божество, той трябваше да освободи Русия. Въпреки това слушате мнозина да казват: Свещените традиции не трябва да се нарушават. Значи, ако мостът, по който хората минават, е слаб, и те рискуват да потънат, той не трябва да се премахне, да се разруши.– Не, гредите на този мост са изгнили, и той трябва да се премахне. Който е светия, той трябва да покаже своето светийство; който е божество, той трябва да покаже своята божественост. Лесно е да се каже, че този или онзи е светия. Много от съвременните хора са все светии и божества, които нито на другите могат да помогнат, нито на себе си. Време е вече човек да направи коренно преобразование в своите възгледи, да се освободи от заблужденията си, защото те са причина за нещастията му. Всяко красиво чувство в душата на човека, всеки възвишен порив на любовта, който днес се зарежда в човека, утре може да бъде смачкан от собствените му заблуждения. Единственото реално нещо в света, това е животът. Ако сегашният живот е безсмислен, кой друг живот ще има смисъл? Ама не трябвало

да се живее физически, трябвало да се води само духовен и Божествен живот. Каква е разликата между тези три вида живот? Физическият живот представя камъните, тухлите – изобщо, материалът за съграждане на една къща. Духовният живот представя мазилката на къщата. Божественият живот пък представя завършена къща, в която човек влиза да живее и спокойно отваря и затваря вратата, влиза и излиза от къщата, когато пожелае, и води разумен живот. Следователно, ако всеки ден чука камъни, човек води физически живот само; ако всеки ден маже къщата си, той води духовен живот; ако всеки ден влиза и излиза от къщата си и живее разумно, човек е влязъл вече в Божествения свят. За да покаже на хората, че се е отвратил от физическия живот, някой казва: Не искам повече да готвя.– Не искаш да готвиш, но искаш да ти готвят. Друг казва: Не искам да слугувам.– Не искаш да слугуваш, но искаш да ти слугуват. Каква философия е тази? Ако слугуването е лошо нещо, то трябва да се отхвърли за всички. Който не иска да слугува, това показва, че той иска да господарува. Това е невъзможно. Който не иска да слугува, той не може и да господарува.

Един цар извикал един млад момък при себе си и му казал: Давам ти дъщеря си да живееш с нея. Момъкът се стреснал от това предложение. Царят, обаче, продължил: С две условия само – и слуга да ѝ бъдеш, и господар да ѝ бъдеш. Момъкът отговорил на царя: Досега съм учил само изкуството да слугувам, но не и да господарувам. Един ден, когато науча и последното изкуство, ще дам кандидатурата си за твоята красива дъщеря.

Днес всеки човек си е подал кандидатурата за царски зет, но още на другия ден го свалят от трона. Защо? – Защото не знае нито да слугува, както трябва, нито да господарува. В една от приказките на 1001 нощ се разправя за един слуга, който се оженил за царска дъщеря. Тя имала голямо отвращение от чесъна. Обаче, мъжът ѝ обичал да яде чесън, особено вечер, за да заспива добре. Недоволна от този навик на мъжа си, тя издала заповед да му ударят 25 тояги. От

този момент той престанал да яде чесън, защото с него си създал голямо нещастие. Като го запитвали, иска ли чесън да яде, той казвал, че не иска да го види, нито помирише. Наистина, понякога и най-малкото парченце чесън разваля всички добри работи. Чесънът, в случая, представя греха, за който човек получава по 25 тояги на гърба си. И светия да е човек, щом сгреши, веднага ще получи 25 тояги. Като греши, и за светия да минава на земята, щом отиде на онзи свят, няма да го пуснат даже пред вратата на рая. От осем хиляди години насам Адам е вън от рая. Той плака пред вратата на рая, но не го приеха. И досега още той не може да влезе в рая. Някои проповядват, че Адам е извън рая, но синовете му са в рая. Това е невъзможно. Невъзможно е бащата да е в ада, а синовете му – в рая. Дето е бащата, там са и синовете; дето са синовете, там е и бащата. Бащата още не е в рая. Той сега прави опити да влезе в рая, но както тържествено изпъдиха него, жена му и децата му, така тържествено един ден цялото му домочадие ще се събере на едно място и ще влезе в рая. Затова, именно, казват, че какъвто е бащата, такива са и синовете. Когато излезе от рая, Адам се обърна към Господа и каза: Искам да направя един опит, да поживея свободно. Щом се отдели от Бога, Адам се натъкна на големи противоречия, които и до днес съществуват в света. Тази е причината, задето сегашният живот на хората не представя нищо друго, освен противоречия.

Сега, не смесвайте понятието за Христа с понятието за Адама. Апостол Павел нарича Христа втори Адам, но като Адам, Христос никога не е вървял по пътя на човешката еволюция, което значи, че Той никога не е грешил. Христос е слязъл от друг свят, за да опита живота на хората, но Той сам не е от човешка еволюция. В Писанието е казано, че Христос не е дошъл да помага на ангелите, но е дошъл да помага на хората. Той дойде в света да послужи като съединителна нишка между еволюцията на ангелите и еволюцията на хората и да покаже на последните, по кой път могат да придобият Божествения живот. Вярващите мислят, че лесно могат да придобият този живот.

Те казват, че с вяра всичко се придобива. Обаче, между вяра и вярване има голяма разлика. Вярата е вътрешна връзка, която се образува между човешката душа и Бога, т.е. любовта. Който е успял да направи тази връзка, той е придобил истинския живот и го е разбрал. Вие изпитвали ли сте тази връзка? Познали ли сте силата й? Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че тази връзка постепенно се създава. Когато ученикът свърши прогимназия, той е запознат с цялата аритметика, но не е дошъл още до алгебрата. Като влезе в гимназията, там ще започне да изучава алгебра, да се запознава с нейните правила и закони. В дадения случай алгебрата представя новите форми на живота, които човек постепенно изучава. Тъй щото, когато се говори за Бога като висше понятие, ние нямаме пред вид нито аритметическите, нито алгебричните действия. Ние имаме пред вид онази висша Божествена математика, която разрешава всички неща, всички процеси, които стават и предстоят да станат.

Сега, като става въпрос за Божествената, за възвишената математика, мнозина запитват, с какви задачи се занимава тя. Висшите математици, които се занимават с тази математика, имат пред вид живота на всяка душа на земята. Те правят изчисления, кога ще дойде една душа на земята, при какви условия, колко ще живее и т.н. Това са тънки, подробни изчисления. Това, което хората наричат възприемане на нещата по интуиция, не е нищо друго, освен свързване на човека с тия възвишени, напреднали същества, които правят изчисления из областта на висшата математика. Ако направите правилна връзка с някое от тия същества, вие можете да го запитате, например, кой билет печели от дадена лотария и него да вземете. Ако ви се каже, че еди-кой си номер печели, вие ще вземете този номер и ще видите, че наистина той печели. Някой ще се запита, възможно ли е висшите същества да се занимават с такива дребни работи.–Ями когато някой мъж бие жена си, и тя се обръща за помощ към Бога, тази жена не се ли запитва, дали Бог ще се занимава с такава дребна работа? Не е въпрос, дали Бог се занимава с човешките

недоразумения, но важно е, защо мъжът и жената не могат да се споразумеят помежду си, а трябва да викат към Господа за помощ. Ето какъв съвет бих дал на жена, която мъжът ѝ я бие. Тя трябва да се обърне към Господа с молба да ѝ даде начин да придобие сила, че каквото хване, да струва силата ѝ. Ако хване парче желязо в ръка и го стисне, да издрънка. Ако хване стъблото на едно дърво, с корен да го изтегли от земята. И ако мъж има жена, която разполага ѝ магическа пръчица, се опита да я бие, тя ще му даде такъв урок, който завинаги да му остане паметен. Достатъчно е само да вдигне тази пръчица из въздуха и да заповяда нещо, за да започне той веднага да ѝ се подчинява. Ще го питат след това, как може да се подчинява на една жена.–Много естествено. Дето магическата пръчица владее, там всички се подчиняват. Слабият трябва да се подчинява на силния; глупавият–на учения.

Съвременните хора искат да се освободят от лошите условия на живота, но за това се иска работа, усилия, готовност за нов живот. Че хората не са влезли още в новото учение, това нищо не значи. Ето, и учените хора още не са придобили новата наука. Ще каже някой, че днес е много радостен. Питам: този човек може ли да задържи днешната си радост за дълго време? Каква радост е тази, която утре още може да я изгуби? Или, каква сила е тази, която човек днес я има, а утре я няма? Когато се казва, че овцата слуша гласа на своя пастир, това показва единство, единение между овцата и нейния пастир. Следователно, човек може да бъде силен, само когато има единство между човешката душа и Бога. И ако овцата винаги слуша гласа на своя пастир, никога вълк не би я нападал. Като я срещне, той ще я поздрави само и ще замине. Когато овцата не слуша гласа на своя пастир, вълкът я среща и одира кожата ѝ. Тъй щото, когато човек заболее от някаква болест, той трябва да се запита от кои вярващи е. Не е въпрос да се обезсърчава човек, но той трябва да търси причините на своето заболяване. Ако някой заболее от ревматизъм, той трябва да хване ревматизма, да го разтърси малко и да започне да

му говори, че е забъркал пътя си и трябва да напусне организма му. Ако ревматизмът се е загнездил някъде в китката или в рамото, човек трябва постепенно да го закара към лакътя си, после към пръстите на ръката, после да го изкара навън. След като се разговаря с ревматизма две, три, седмици, най-после ревматизмът излезе от човека и го освобождава. Ще кажете, че болестите се лекуват само с лекарства. – Не, болестите се лекуват с мисъл. Мисълта може да изпъжда всяка болест в човешкия организъм. Че мисълта е главната сила, ще познаете по това, че 20–30 сантиграма хинин са достатъчни да излекуват болния. Като вземе една доза хинин, той казва: Проработи този хинин, излекува ме. Всъщност хининът не го е излекувал, но мисълта, вярата му в хинина са го излекували. Мощна е силата на мисълта. Един от чиновниците в едно учреждение, като отивал на работа, още на първия етаж го срещнал един от другарите му със следните думи: Как си, приятелю? – Добре съм. – Не ми се виждаш добре. Той продължил да се качва нагоре, но на втория етаж го посрещнал вторият му другар и казал: Как си? Виждаш ми се малко пожълтял. – Добре съм, нищо не ми е. На третия етаж го посрещнал третият другар и го запитал: Да не си болен? Виждаш ми се слаб, измъчен. – Нищо не ми е. Той казал на другарите си, че е здрав, но тяхната мисъл започнала да работи в него. Докато се качвал на четвъртия етаж, той взел вече да се чувствува слаб, немощен. И на този етаж го посрещнал четвъртият му другар, който дал вид, че се учудва на неговата слабост. Това било достатъчно вече да се убеди, че наистина е болен. Като влязъл в стаята си, той решил да отиде при началника и да го помоли за десетдневен отпуск по болест. Началникът му дал отпуск, но всичката негова работа възложил на четиримата му другари, за тяхната необмислена шега.

Съвременните хора често си служат с този метод. Някой тръгне в правия път, но кой как го срещне, все му казва, че нищо няма да придобие в този път. – Не, този метод не е прав. Щом някой човек предприеме нещо добро, кажете му, че ще успее. Щом го насърчите,

работите му ще тръгнат напред. Каквото човек каже, това става. Следователно, хората сами могат да си внушават и доброто, и злото. Те сами могат да се вдъхновяват, да се поощряват към добро. Човек не може да намери истината изведнъж, но като вложи в себе си мисълта, че ще я постигне, един ден все ще я намери.

И тъй, мисълта е мощна сила, но за да се проектира, човек не трябва да допуща никакво съмнение. Каже ли, че нещо може да стане, той трябва да остави мисълта да работи. Който оставя мисълта си да работи, той е онзи, който слуша гласа на своя пастир. Не е човекът, който слуша своя пастир, но мисълта му; не е почвата, която е създала дървото. Дървото има съвършено друг произход. Не е човекът, който е създал мисълта. Всяка мисъл има Божествен произход. Гледате, че някой поет пише хубави работи. Обаче, поетът не пише по своя инициатива – някой му диктува, а той пише. Тази е причината, задето поетът пише при особени условия, а не всякога и на всяко време. Истинският поет пише всякога по вдъхновение, което иде от висшите светове. Душата на човека е потопена в тия светове и оттам черпи своя живот. Човек е потопен в света на храната, на въздуха и на светлината. Засега учените изучават светлината в нейните най-прости прояви. Те не подозират даже, че светлината носи известни мисли с себе си. Всеки цвят отделно също носи нещо специфично в себе си. Например, ако внесете червения цвят в организма на някой анемичен човек, веднага червените кръвни телца в кръвта му ще започнат да се увеличават, и животът в него ще се засили. Ако внесете портокаловия цвят в организма на човека, той става самостоятелен, започва да мисли свободно. Ако внесете зеления цвят в човешкия организъм, човек започва да гради, да създава. Това е само пасивната страна на всеки цвят, но те имат и своя активна страна, което показва, че във всеки цвят природата е скрила известен род сили. Като знае това, чрез всеки цвят разумният човек може да придобие това, което му липсва. Чрез възприемане на червените цветове на светлината, човек може да си създаде здраво, хубаво лице.

Каква по-добра козметика от действието на червения цвят върху човешкия организъм? Някой червисва, пудри, маже лицето си с разни червила и помади. – Не, няма по-лесен, по-естествен начин за подобряване здравословното състояние на човека и придобиване на жизнерадостност от възприемане на червения цвят. Червилата, пудрите, помадите са причина за запушване на порите, както и за атрофиране клетките на човешкия организъм, вследствие на което те се осакатяват. Ако е въпрос за пудрене, само болните имат право да се пудрят. Когато някой човек има рана, или когато някое дете се изприщи, веднага им се притичат на помощ с пудра. Но здравият човек да маже лицето си с пудра, това няма смисъл. Това значи преждевременно човек да запуши порите си. Когато хората мият лицето си, когато се къпят, те имат пред вид да отворят порите на тялото си, правилно да възприемат и дават. Каквото е лицето на човека, такъв е и неговият живот. Ако дойдете до лицето, до неговите черти, до формата му, това представя цяла наука. Успехът на човека в живота му зависи от неговото лице. Лицето на човека трябва да бъде красиво, пластично. Мускулите на лицето трябва да бъдат възприемчиви към всичко, което ги заобикаля.

И тъй, когато се казва, че трябва да слушаме вътрешния си глас, ние подразбираме изучаването на законите от духовния и Божествения свят. Съвременните хора казват, че изучават само това, което виждат. Обаче, това, което те виждат, едва съставя микроскопическа част от цялата вселена. Те виждат ли цялата земя? Чудни са хората, като казват, че реални неща са само тия, които се виждат.– Не, реални неща са и тия, които се виждат, както и тия, които не се виждат. Що се отнася до ония неща, които се виждат, това показва, че хората са дошли до прямо съприкосновение с тях. Следователно, за да види цялата земя, човек трябва да разшири своя кръгозор, да разшири своето зрение, за да види земята с всичките ѝ части, с всички гори, морета, хора, животни и растения по нея, да има представа за целия ѝ външен и вътрешен състав, вид и форма.

Първокласният адепт има свойството, да вижда всичко. Със своето зрение той може да обхване цялата земя, с всичките ѝ части: Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия. Той може да вижда, какво правят хората из целия свят и какво говорят помежду си. Това, което днес е достъпно за адептите един ден ще бъде достъпно за малките деца. Те ще бъдат с такива дарби и способности, с каквито днес се раждат даровитите деца. Това, което един съвременен 25 годишен музикант свири, в далечното бъдеще ще го свирят малките деца. Това зависи от зрението, от полета на човешката мисъл. Следователно, когато говорим за духовния свят, ние подразбираме онези условия, при които човек може да се развива. Под думата духовен свят аз разбирам свят на радостта. Когато някой говори за ангелския свят, аз пак разбирам света на радостта, на благата в живота. Дето има блага, само там има растене. Човешкият свят, който е лишен от Божествени блага, е свят на скърби, на отрицания. Какво добро можете да видите между хората? Ако не нахраните три деня възлюбената, на която се радвате, тя ще започне да ви гледа накриво. Ако бащата и майката не гледат детето си, то ще започне да протестира, какъв баща и каква майка са, че тъй са го изоставили.

И тъй, любовта и радостта в човешкия живот са временни. Например, докато майката и бащата хранят и отглеждат детето си, то ги обича. Щом престанат да го хранят, то веднага се отказва от тях. Следователно, когато се говори за невидимия свят, подразбират се всички блага, които поддържат живота. Който се ползува от услугите на хората, той е пак в духовния свят. Материалният свят е свят на скърби. Когато духовните радости и блага се проявяват в този свят, те го организират, както влагата, светлината и въздухът преработват почвата. Който се радва, той може и да търпи, но търпението още не е радост. И сърцето на човека може да мръдне, да трепне, но това още не е радост. Никой не може да отнеме истинската радост на човека. Има същества, които вървят изключително по пътя на радостта. Ангелът, например, никога не може да бъде тъжен. Той не знае, какво

нещо е тъга. Когато радостта посети един дом, това показва, че някой ангел внася радостта в този дом. Да мислите, че човекът създава радостта, това е заблуждение. Никой човек в света не може да създаде радост на своя ближен. Радостта не е произведение на земята. Тя е последствие на възвишения живот, който работи за издигане на хората. Затова Христос казва на учениците си: „Сега сте скръбни, но когато ви се явя, вие ще се зарадвате. И радостта ви никой няма да отнеме." Апостол Павел казва: „Никой не може да отнеме радостта ми." Скръбта се дължи на падналите ангели. Ония ангели, които създават радост на хората, имат желание да се приближат към тях, да им слугуват.

„Моите овце слушат моя глас." Сега и на вас желая да слушате гласа на своя пастир. Не е въпрос до механическо слушане, но до вътрешно слушане, в което се крие силата, мощта на човешката душа. Да слуша човек вътрешно, това е условие на човешката душа да се развива, да придобива онези необходими качества, потребни за обширния живот, който ѝ предстои в бъдеще. Без ново разбиране за слушането, вие ще се намерите в положението на екскурзианти, които отиват на онзи свят само за няколко деня или седмица и после се връщат назад. Вие не можете да останете на онзи свят за дълго време. Какво ще правите там? Ако ви оставят да свирите в един първокласен оркестър, какво ще бъде положението ви? Вие не знаете да свирите на никакъв инструмент. Ако ви поставят между най-видните художници да рисувате, какво ще правите? Вие не разбирате нищо от рисуване. Яко ви поставят между небесните шивачи, какво ще правите' Вие не разбирате нищо от шиене. Представете си, че искат от вас да ушиете една дреха, която да носите най-малко хиляда години. Ще кажете, че това са приказки от „1001 нощ". Ами когато носите скъсани дрехи, това не са ли приказки от „1001 нощ"? Благодарение на това, че вие късате дрехите и обущата си, шивачите и обущарите поддържат своя живот. Обаче, когато Божественият живот дойде у вас, вие ще поставите живота си на нови начала.

„Моите овце слушат моя глас." Следователно, ако вие слушате този глас, ще се подмладите, ще придобиете знание, което ви е потребно за сегашния и за бъдещия живот. Който не слуша своя пастир, той не може да се моли. Слушането е свързано с вярата. Ако отиваш при един свой приятел и не вярваш, че ще те приеме, той ще излезе 20 минути по-рано от определеното за излизането му време и няма да го завариш у дома му. Обаче, ако вярваш, че ще те приеме, ще го задържиш в дома му, и той ще Те приеме. Ако отиваш при един банкер с вяра, с любов към него, той ще извади от касата си пари и ще ти услужи. – Ама аз искам да видя това. – Няма какво да го виждате. Ако правите това, което аз правя, и ако постъпвате така, както аз постъпвам, сами ще го видите. Да искате да виждате нещата, без да сте направили каквото и да е от ваша страна, това е развлечение. В духовния свят развлечения не се допущат. Когато някой човек иска да живее в радостта, пращат го при ангелите. Когато някой ангел иска да изпита скръбта, пращат го на земята. Когато Христос говори за овцете, които слушат гласа на своя пастир, Той има пред вид онези души, които вървят в пътя на радостта, в пътя на разумността.

Неделна беседа от Учителя, държана на 11 август, 1929 г. София. – Изгрев.

ДА ИМАТ ЖИВОТ

„Аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно." (Йоан 10:10)

Когато човек чете Евангелието, трябва да бъде в положение, както когато яде - има в устата си слюнка. Ако той няма в устата си слюнка, нищо няма да усети. Слюнка трябва. При тези две условия във всяко същество се ражда една вътрешна дисхармония, едно неразбиране. Има един стих в Писанието: „Крадецът не иде, освен да заколи, да погуби и да открадне." Това е патологическата страна на стиха, това е една патология. След това иде другата страна на стиха: „Аз дойдох да им дам живот и да го имат преизобилно."

На съвременните хора им трябва един велик подтик за наука, но не за съвременната наука, не към официалната наука, но онзи вътрешен порив, който произтича от един Божествен процес, от един Божествен стремеж - да знае. Това, което човекът знае, да може да направи един малък опит. Всяко знание, което не е придружено с един малък опит; всяко знание, което няма едно микроскопическо приложение - то е крадецът. А всяко знание, което има приложение - то е ценно, понеже знанието е една охрана на живота. Най-скъпоценното нещо, което ние можем да пазим, това е животът. Както и да определяте живота, трябва да знаете, че той е една скъпоценност, която трябва да пазите. Докато имате тази скъпоценност, вие можете да функционирате и да работите в света. Щом прекъснете живота си, прекъсват се и всички отношения. Например, ако вашият физически живот изчезне, как ще можете да живеете при тези условия, при които се намирате?

Сега някой може да ви проповядва, че има задгробен, небесен живот. Ако ти не разбираш земния живот, как ще разбереш небесния?

Човек живее на земята при всички условия и не може да разбере какво нещо е физическият живот, а има претенции да разбере какво нещо е небесният живот. Колкото си разбрал земния живот, толкова ще разбереш и небесния. Някой ще каже: „Земният живот е една илюзия, една фантазия и т.н." Това е твое субективно, твое частно понятие и мнение. Някой ще каже, че земният живот е всичко. И това е едно субективно мнение. Ти като казваш, че земният живот е всичко, можеш ли да го задържиш? Ти господар ли си на външните условия, свободен ли си от тях? „Не съм господар." Щом не си господар, ти си слуга и ще играеш на хорото, както ти свирят. Каквато песен ти пеят, така и ще играеш. Питам: какъв човек е този, който изпълнява заповедите на онзи, който му заповядва? Слуга. Питам: при какви условия слугата е свободен? Когато върши волята на господаря си. Щом не върши волята на господаря си, има две условия - или го изпъждат навън, или го набиват. Господарят го набива както трябва, след това го изпъжда навън и казва: „Такъв слуга не искам в къщата си." Това е по отношение на слугата. Но ако някой е господар и не знае как да господарува, какво става с него? Слугите му доброволно го напущат. Той изгубва всичките си пари, всичките си средства и веднага обеднява. Когато господарят не знае как да господарува, той обеднява; а когато слугата не знае как да слугува, той изгубва живота си. Тогава превеждам: господарят изгубва силата си, защото парите са сила; а слугата, който изгубва живота си - изгубва прехраната си.

Та казвам: науката в живота служи като средство за запазване на онова, което ние сме придобивали с векове. И науката в този смисъл има една велика задача - да покаже в какво направление се движи животът. Сегашните астрономи от няколко века вече се стремят да определят точно в какво направление се движи слънцето, кой е центърът на нашата слънчева система. Преди време не знаеха дали слънцето се движи около земята, или земята се движи около слънцето. Сега вече определиха, че земята се движи около слънцето.

Сега учените хора доказват, че нашето слънце не е от неподвижните тела - то постоянно се движи. Сега вие ще определите по отношение на кого се движи слънцето. Така ще определите и вие по отношение на кого се движите. Земята има отношение към слънцето, понеже, ако нямаше отношение към слънцето, тя не би могла да оцелее, не би могла да съществува. Земята се е организирала по единствената причина, че има един център, около който се движи. И следователно развитието на всички същества, които живеят на земята, зависи от правилното движение на земята, независимо [от] това дали тя съзнава това нещо, или не го съзнава. Някои твърдят, че земята има душа. Възможно е да има душа. Олабелир. Други казват, че няма душа - олабелир. Има ли, няма ли - това е една истина, която не се [доказва]. Важното е, че отношението на земята към слънцето дава условие да се живее. И дотогава, докато тя има правилни отношения към слънцето, дотогава и ние ще имаме правилни отношения към нея и животът ще има правилни отношения към нас.

Другите две неща са второстепенни. Например второстепенни неща са дали ще имате днес достатъчно храна да ядете, или няма да имате. Този въпрос може да ви смущава, но казвам: вие можете да имате достатъчно храна, но ако вашите зъби не са здрави, ако челюстите ви са болни и вие не можете да сдъвчете и асимилирате тази храна добре, тогава какво отношение ще има тя към вас? Когато зъбите на един човек се развалят и той не може да дъвче храната си, де е причината за това? Когато стомахът на един човек се разстрои и не може да работи, де е причината за това? Причината на разстройството на стомаха се крие в това, че този човек няма правилни отношения към животинското царство. Неговият животински живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Следователно цялото животинско царство, след като е работило хиляди години, е създало стомаха на човека. Всички животни в света - от най-малките до най-големите, които работят в света, принасят своя дял за направата на благоутробието на своя господар. То е една каса, дето се

внасят всички богатства, и по тази единствена причина той живее. Следователно стомахът е едно съдружие, една кооперация - цяла една организация, тъй наречена „стомашен мозък", която се занимава с храносмилането. Някой казва: „Малко да се яде." Ти ще ядеш толкова, колкото те заставят да ядеш. Слонът като слон ще яде толкова, колкото трябва да яде - той не може да яде, колкото човека. И пчелата, и осата не могат да ядат колкото човека. Значи на всяко същество е определено колко трябва да яде. Ако ядеш малко, ще те набият; ако ядеш много, пак ще те набият. Следователно в природата има една теглилка с драмове. Природата не обича да се преяжда. Преяждането подразбира човек, който не знае да тегли. При преяждането човек взима повече храна, отколкото трябва. Тогава в природата настава една дисхармония, защото някои хора са взели повече храна, отколкото трябва, а с това са отнели храната на някои същества - те не са яли. С това се възбуждат отрицателни процеси. Когато някои хора преяждат, а други не си дояждат, събуждат се цял ред отрицателни процеси -болести, страдания и ред други. У тези, които преяждат, се зараждат един род болести, а у тези, които не си дояждат, се зараждат друг род болести.

В това отношение такова преяждане и недояжда-не може да се зароди и в религиозния живот. Някои хора преяждат, а други не си дояждат. И в науката е така. Някои хора така положително говорят, като че всичко знаят. Някой казва: „Учените хора откриха вече какво нещо е слънцето, те откриха и какво нещо е месечината." Но учените хора и досега не знаят дали има вода на месечината, или няма. Едни отричат - че няма никак вода, а други казват, че има малко вода. Учените хора и досега не знаят как са се образували циркусите в месечината. Има известни теории за това. Но при виделината на този живот, който съществува в месечината, тези теории не са достатъчни. Каквото и да казват учените хора, има живот в месечината. В месечината са останали около стотина хиляди хора, които могат да живеят там, а не могат да живеят при условията на земята. Те са

много учени адепти. Някои учени искат да кажат, че там имало някакви светли точки и че туй било някаква предпотопна пепел, която отразява светлината. Иначе те казват, че там няма нито вода, нито сняг - нерде Шам, нерде Багдад. Други учени оспорват, че имало такава пепел. И досега не знаят защо някои твърдят така. Много естествено е всичко това. Ние поддържаме обаче, че на месечината има около сто хиляди хора, които са много учени и напреднали, та не им трябва много вода там. Те са изпратили всичката вода на земята. Да ви обясня ли защо е станал потопът? Понеже тези учени хора им трябвало малко вода, те изпратили всичката вода на земята и тя, като се разливала, образувал се потопът. Това е само една теория. Олабелир!

Сега вие може да зададете ред въпроси - как е възможно това, как е дошла водата от пространството и т.н. Това са само научни теории. Ние можем да прекараме водата от месечината на земята. Можем, как не!

Имало един американски проповедник, който се смеел на учените хора, като казвал: „Повече от две хиляди години, откак учените хора държат Йона пред устата на кита и спорят как е възможно този кит да го е глътнал." Възможно ли е един кит да глътне цял човек, или не е възможно това? Казвам: няма какво да спорят, нека турят един човек пред устата на кита и нека видят дали той ще го глътне, или не. Те сега аргументират, разсъждават, казват: „Ако китът е една голяма риба, тогава това е възможно. И той трябва да е бил голяма риба." Аз не съм гледал още оригинала - не зная дали този кит в старо време ще е бил толкова голям. Казвам: както и да е, във времето на Йона е било така. Нашите китове сега не могат да гълтат хората, но в старо време са могли. В старо време гърлата на китовете са били толкова големи, че са могли да гълтат хора. Станал е един прогрес. [Във] времето, когато Йона е живял, кит го е глътнал, а сега, ако искате да проверите нещата - намерете един кит и вижте дали може да глътне човек, дали може да премине през гърлото му.

Турете Йона в устата на кита, доста сте го мъчили вече. Доста е висял във въздуха. И сега целият религиозен свят се е разделил - всички спорят дали наистина китът е глътнал Йона, или не, дали наистина е съществувал такъв кит, или това е някакво иносказание. Тъй, както се казва в Писанието, съществувал е наистина такъв кит. Йона влязъл в устата на кита и след като излязъл от него, отишъл да проповядва.

Сега съвременните учени хора правят такива опити. Например в тях се заражда някой път желание да видят какво влияние оказва музиката върху някои животни. Отиват в някоя менажерия и започват да свирят с цигулка, като гледат какво влияние оказва този инструмент върху различни животни. Някои се поддават на китарата, други - на тръба и т.н. Изобщо, определят кой инструмент какво влияние оказва върху разните животни. Например, ако вие предадете живота на някой човек с цигулка, малцина ще се заинтересуват от този живот. Ако го предадете с медна тръба, пак малцина ще се заинтересуват. Например, ако прекарате живота през формите на рибите, само рибите ще се заинтересуват; ако прекарате живота през формите на птиците, само птиците ще се заинтересуват; ако прекарате живота през формите на човека, само човекът ще се заинтересува. Но когато животът минава през всички форми, всички същества ще се заинтересуват. Например един учен човек, един адепт, които искат да имат една положителна наука за живота си, то е, защото те могат да я употребят за своето въздигане. Животът най-първо създава условия, при които той може да се развива. А в развиващия се живот ще се придадат ред качества, които, ако животът не ги придаде, той ще се разложи на известни страдания. Има известни страдания - лични, обществени и общочовешки, които се раждат вследствие на неразбиране [на] известни закони индивидуално и колективно от човека. Казва се, че някога цялото човечество е съгрешило. Всички хора се намират на един път на страдания.

Сега Христос казва: „Аз дойдох." Това е едно специфично твърдение. „Аз дойдох" - това подразбира: дойдох за онези разумни хора, за онези, които са готови да разбират тази положителна наука, да разбират това учение. Защото Христос е донесъл едно учение, една наука, една религия на земята - как човек трябва да живее и какви трябва да бъдат отношенията му към животните, към природата и към Бога - това е едно специфично учение. Ние говорим за отношения към Бога - към едно Същество тъй далечно от нас, Което случайно някой път долавяме. Това Същество, Което се занимава с целия свят, няма възможност някой път да се спре, за дълго време да се занимава с един човек. Представете си, че едновременно два милиона хора отправят своята молитва към Бога - как ще си представите това положение? При това и всички други същества в това време отправят своите молитви към Бога. Питам: Бог може ли за дълго време да се спре да мисли само за вас? Ти си едно важно лице от София и си мислиш, че Господ ще се спре само с теб да се занимава. И някой път Го критикуваш как не се занимава само с тебе, как не ти обърне нужното внимание. И тогава Това Същество ще те запита: „Защо искаш да се занимавам само с тебе, а не се занимаваш с това, което Аз съм направил? Защо не се заемеш да изучиш Моите закони?" Следователно Това разумно Същество има хиляди и милиони помощници. Значи съзнанието на Бога прониква през всички същества. Значи цялото съзнание минава през това битие и докато са открити рамките на това битие, то гледа само как да се помогне на това същество, по кой начин именно.

Сега - истината. Ти се нуждаеш от храна. Дали някой възрастен, или някое дете ще ти донесе тази храна, безразлично ти е. Стига това, от което имаш нужда в дадения случай, да ти се достави. Но има едно специфично вярване. Ние искаме да знаем дали Това Същество, Което ни е създало, мисли за нас. Естествено, Туй Същество е вложило в тебе част от Своя живот. И щом е така, Това Същество не може да не се интересува от това, което имаме. И ако у нас не функционира

Божественият живот, тогава отношенията ни към Това Същество ще бъдат други. Когато ние влизаме като част от една система, ние имаме отношения към нея. Земята например има отношения към слънцето, има отношения и към всички други планети. А човекът, който влиза в една слънчева система, той има вече отношения към нея и той трябва да знае де се намира този център. Например всеки от вас трябваше да знае от колко години насам е излязъл от небето, през де е минал и през кой път ще се върне. Но сега, когото и от вас да запитат, които сте тук - ще се окаже, че всички сте забравили отде сте дошли. И ако някой ви запита де е раят, де е небето, ще покажете нагоре. Но ако посочите нагоре, това е небето; ако посочите към звездите - това са светове. Под „небе" се разбира един разумен свят - живот, дето смърт не съществува. В този разумен свят живеят всички разумни същества. Този разумен живот със своето знание, със своята сила, със своята субстанция, прониква и друг вътрешен живот.

Та има едно положение, в което човек трябва да изучава себе си и да изучава своята душа. Например вземете положението, в което човек се огрешава. Огрешава се този, който живее с тялото си, с волята си. „Ама той се оцапал." Оцапва се човек, когато чувствата му не са правилни. „Опорочил се този човек." Опорочава се човек, когато умът му не функционира правилно. Значи огрешаването става чрез волята, оцапването -чрез сърцето, чрез чувствата и опорочаването - чрез ума, чрез мислите. Има огрешаване, когато ние не знаем как да постъпим спрямо нашите ближни. Има едно идейно положение в света, не само когато си спрямо хората, но и когато си сам. Твоят морал се определя от това, какви трябва да бъдат твоите отношения към тебе и какви трябва да бъдат твоите отношения към всички други същества. Отношенията трябва да бъдат строго определени не към един човек, но към всички същества. Но за да дойде човек до това положение, той трябва да има една сигурна наука. Той трябва да има известни елементи, с които трябва да работи, да учи.

Има такива науки. Например вие изучавате физиогномията - това е проявеният живот. Щом изучавате лицето на човека, вие ще познаете отде е започнал човекът и още какво има да постигне. Това ще научите от физиономията на човека. Като изучавате човешката ръка, ще имате друга една наука в проявения живот - какво е извършил човек и какво още има да извършва. Като погледнете лицето на някой човек, ще видите, че то е цяла книга, по която може да се чете. На някои хора горните челюсти са издадени навън. Физиономистите казват, че това е активност. А у животните и двете челюсти са издадени - като муцуна. Това е вече животинското у тях. У животните няма никаква воля. У всички животни, от най-малките до най-големите - страхът е най-важно качество. Всички са големи страхливци. Страхът е закон у тях. Няма животно, на което сърцето да не е трепнало. И когато човекът е започнал да се развива, тези две челюсти са се отдръпнали назад. Животните нямат нито чело, нито брада. И когато човекът е почнал да се проявява, челото се е изправило нагоре и брадата се е издала напред. После челюстите се вгъват навътре, космите изпадат и т.н. Опадането на космите е признак на това, че човекът е влязъл в благоприятна среда. Докато животните не са били в благоприятна среда, те са били покрити с рунтава козина, за да се запазват от условията на живота. И когато човекът е влязъл в добри условия на живота, хубавото лице на човека е започнало да се открива. Когато той е влязъл в благоприятните условия на живота, лицето му е започнало да се оформява, да придобива красива осанка. Но ако човек започва ред животи да живее лошо и нередовно, веднага лицето му започва да се деформира. Веднага брадата ще се изгуби, челюстите ще се издадат напред, но не само лицето ще се деформира, но и краката, и ръцете, и гръбнакът ще се деформират. Такова деформиране ще се яви във всички области на живота му.

Та когато се говори за един здравословен, нормален живот, се разбира живот, в който може да се подкрепи този строеж, в който

човек сега живее и да се подкрепи цялото човешко тяло. В тялото на човека има нещо, което може да се постави в условия да греши. И благодарение на това природата е предвидила един недъг у хората. Понеже природата предвижда, че човек е наклонен постоянно да прави погрешки, вследствие на това тя е внесла едно качество на материята постоянно тя да се преустройва. Учените хора поддържат, че човешкото тяло се преустройва на всеки седем години. Значи в седем години всичко се обновява в човешкия организъм. Костите, нервите - всичко става ново през течение на тези седем години. А някои учени сега поддържат, че човек се преражда на всеки три месеца. Значи има прераждане. Ако ти направиш едно престъпление, това престъпление вече опорочава тялото ти. Вследствие на това, като се преобразява тялото ти, дава ти се възможност да се избавиш от тази материя. Новата материя внася нови възможности - дава ти възможност да се пазиш чист. Затова именно ние трябва да живеем добре, за да можем постоянно да преустройваме тялото си. Ние трябва да бъдем извор, който постоянно да се чисти. И животът от единия край до другия е едно силно течение. Това, което постоянно остава у човека, това е неговото съзнание.

Съзнанието мяза на външната обвивка на една чешма - на камъните, а живота, който минава през тази чешма, ти не можеш да го отделиш на части. Да ви дам едно обяснение: човек не може да завлада земята - той огради известна площ и казва: „Тази земя е моя." Водата той може да я ограничи - той я туря в едно шише и казва: „Тази вода е моя" - запушва я вътре. Но има нещо, което човек не може да огради, то е винаги свободно. С твоята почва - той може да я огради, да я завлада; с шишето вода може да има само известно съприкосновение, но със светлината - не може да я огради и да я завлада. Той може само да й тури кепенци, но преди още да е турил кепенците, и светлината си е излязла навънка. Следователно у човека има нещо, което е тъй свободно, което ние наричаме закон на истината. Само истината е свободна. Тя прави човека тъй свободен.

Някой казва: „Искам да го пипна." То може да те пипне, но ти не можеш да го пипнеш; то може да те огражда, но ти не можеш да го ограждаш. Речеш ли да го оградиш по човешки, то вече не съществува.

Ние съвременните хора искаме сега да хванем живота, да го впрегнем на работа. Животът е нещо неуловимо. Искаш ли да го уловиш, той излиза навън. За живота ти ще имаш мнение като за светлината: искаш ли го - ще отвориш прозореца да влезе. Искаш ли го повече - по-голям прозорец ще отвориш; искаш ли го по-малко - по-малък прозорец ще отвориш, но едно ще пазиш: да имаш толкова светлина, колкото ти е потребна. Сега някои искат да имат по-големи тела, повече сила, повече живот, повече удоволствия. Но това не е животът. Чрез удоволствията хората ограничават живота си, чрез страстите хората ограничават живота си, чрез своите криви мисли и чувства хората ограничават живота си. Животът иска органи, животът иска един светъл ум, животът иска едно благородно сърце, животът иска една възвишена душа. Само при такива условия животът може да се поправи.

Питам: ако нашият ум не е в състояние да разбере живота, ако нашето сърце не е в състояние да разбере живота, тогава какво ще ни даде той? Ние казваме: „Не струва да се живее, ще се самоубия." Питам: след като човек се е самоубил, какво е придобил? Казвате: „Поне ще се освободи човек." Свободата на човека не седи в самоубийството, свободата на човека седи в разбиране истината, в разбиране на онези закони, които ти ще прилагаш като човек в живота си. Какво по-хубаво - да си трудолюбив или мързелив, да си учен или невежа? В това отношение науката иде като помощница в нашия живот - да ни освободи от ненужните страдания, които ние имаме. Тия страдания са от материален, от икономически и от религиозен характер. Навсякъде има страдания и за да се освободим от тях, ние трябва да дойдем до онова ново разбиране, при което всички хора да живеят добре.

И тогава ние изваждаме следните три положения в живота: в животинското царство, от най-малките микроби до слона, правото между животните е било всякога на страната на силните. След това животинското царство е заменено от човешкото, дето съществува друг един принцип. Що е човекът? Той е разумност. И тогава в човешкото царство правото е на слабия. Там, дето се дава правото на слабия, там е човешкото царство. Следователно този принцип съществува у всички същества, които се раждат. Раждането е принцип на човека. Само слабото може да се ражда. Защото всяко същество, колкото и да е голямо и силно като слона например, не се ражда изведнъж слон. Той се ражда като едно микроскопическо същество, което постепенно расте. Разумният принцип на човека е застъпен обаче и в него. Ако ти като човек искаш да станеш силен - то е Божествено. Щом дойдете до Божествения свят, там правото е на всички. В животинското царство правото е на силния, в човешкото царство правото е на слабия, а в Божествения свят правото е на всички. Когато казваме, че правото е на всички, това е една равнодействаща линия, която трябва да ни покаже как трябва да действаме в живота. Когато правото е на слабия, пак трябва да се роди една аномалия. Когато влезете в животинското царство, там силният кон с копитото си отдава всекиму правото. Силният вол с рогата си се разправя. Силният вол, силният кон с рогата и с копитата си издават решение, като някой съдия - тъй и тъй да се постъпи с обвиняемия, и лесно проправят пътя си.

Сега много хора - и учени, и прости, вярват в късмета. Смешното е, че тия хора от краен материализъм вървят към крайно суеверие. Много хора и в Англия, и в Германия си гадаят на кафе или на карти и казват: „Дали ще успеем в тази работа, или няма да успеем?" И много българи - чорбаджии от турско време си хвърляха боб - да видят дали някоя работа ще им върви. У нас много хора вярват, че като ги срещне поп, работата им няма да върви, и бързат да вържат възел на кърпата си. Други вярват, че ако са тръгнали по работа и се

случи да се върнат за нещо, работата им пак няма да върви. Или ако срещнат някоя жена с празни котли, казват си: „Работата няма да ми върви." Ако пък срещнат някой с пълна каруца, особено с жито или с друго нещо - радват се, че работата им ще върви. Така вярват - така става. Възможно е и така да е - все има някаква вероятност, но нещата трябва да се съпоставят на една научна база - да се види какви са основните закони, които регулират щастието на човека. Ако те срещне един гневен или един човек, който завижда, работата ти няма да върви добре, защото от този лош човек излизат противодействащи сили. От добрия човек излиза живот, а от лошия човек всякога излиза смрад или смърт. Лошият човек мяза на един хайдук, който със своята пушка може да те убие. Така и лошият човек със своето влияние може да те порази. Ако минете покрай някой лош човек, той със своето влияние може да ви въздейства. Човек през целия ден се чувства неразположен, работата му не върви. И Писанието казва: „Лошите общества развалят добрите нрави, лошите хора развалят добрия живот." Всеки човек, който и да е той, който разваля добрите прояви на живота ви, той е лош човек. А всеки човек, който допринася към живота, за да могат хората да живеят добре - той е добър човек.

Христос казва: „Аз дойдох не да взема живот, но да им дам живот и да го имат преизобилно." Та у всички хора трябва да се зароди желание да работят взаимно и да си помагат. Щастието няма да дойде отвън, както го очакват хората. Щастието на цялата слънчева система седи в слънцето. Всичките планети в слънчевата система имат условия да развиват един порядъчен живот в себе си. И слънцето изпраща към всички еднакво количество светлина и топлина. В замяна на това обаче има друго нещо - всички онези планети, които са по-далеч от слънцето, колкото са по-далеч, са по-големи. Следователно те имат повече енергия. И в това отношение можем да кажем, че земята е като едно мерило. Всяка планета, по-малка от земята, има по-малък шанс да се развива. Някои учени твърдят, че най-хубавият живот се намира в слънцето. Питам: как може да се

говори за живот, и то - най-хубав живот в слънцето, когато съвременните учени твърдят, че слънцето има няколко десетки хиляди градуса температура? Никой не е бил на слънцето. Ние още за месечината не знаем какво има, а още повече за слънцето. Ние виждаме, че на слънцето се явяват някакви петна, пак изчезват и отново се явяват. Има известни съотношения между петната на слънцето и болестите, страданията, земетресенията, които се явяват на земята. Възможно е - олабелир. Някои учени казват, че това били големи тунели, големи дупки, които се явяват от вътрешността и от които се изпраща голяма енергия към небесните тела, към планетите, и след като се изразходва тази енергия, тези петна започват да се изгубват, да изчезват.

Ние можем да уподобим човешкото око на слънчевата система, особено когато в човешкото око започват да се явяват известни петна. Ако разделим човешкото око на шест, десет или дванайсет кръга, всеки кръг представлява една планета, която се движи. Явяването на известни петна в известни области на слънцето показва известни болезнени състояния. По същия начин явяването на известни мъглявости в някои области на човешкото око показва известни болести. В това отношение тези области на окото могат да предскажат явяването на някои болести може би след десет-двайсет или трийсет години. Преди няколко дни ме извикаха при един болен, който се чувстваше много зле. Като го видях, казах му: „Ти трябваше най-малко преди две-три години да вземеш мерки за твоето здраве. Ти се чувстваш днес тъй зле благодарение на пресилена умствена деятелност, вследствие на което се и осакати." Ние в цялата вечност имаме да живеем - няма защо да се пресилваме.

Казва Христос: „Ако окото ти е чисто, цялото ти тяло чисто ще бъде." Окото показва какъв е човешкият ум, какво е човешкото сърце и каква е човешката воля. Три течения има в живота на човека. Като погледнеш човешкото око, ще видиш дали умът, или сърцето, или волята, или тялото имат надмощие в него. И красива работа е това,

което показва, че тези три сили са хармонично съчетани в окото на човека. И те имат отношение към тялото. Окото играе голяма рол в здравословното състояние на човека. Ако имаш добри очи, тялото ти ще бъде здраво. Ако очите ти са хилави, и тялото ти ще бъде хилаво. Някой казва: „Здрави очи трябва да имаме."

Що е здравето? Здравият човек, като излезе вън и погледне към небето, трябва да усети една вътрешна радост в себе си. Излезеш ли вън и си въздъхнеш, и не си благодарен от това, което те заобикаля, ти не си здрав човек. Може да си владика, може да си философ, княз или цар - какъвто и да си, не си ли благодарен, ти си болен човек. Следователно един ден ще те турят на гръб в леглото и лекарят ще донесе своите губерки и ще почне след това с лъжичка да ти дава ту един, ту друг цяр. И след като не могат да те излекуват, ще кажат: „Станало е някакво усложнение - науката не може да ти помогне." Каква наука е тогава тя? Който разбира, като погледне окото ти, може да каже: „След десет или двайсет години те очаква такава и такава болест."

Може да се предскаже на един човек от каква болест ще умре. Една българка изпратила три хиляди лева на един астролог в странство да й направи хороскоп, като му изпратила датата на рождението си и други някои данни. Той й изпратил подробно описание на нейните положителни и отрицателни черти в характера, писал й от какви болести има вероятност да заболее и ред още подробности. Има такива астролози в света. Има астролози пък, на които ако платиш десет хиляди лева, те могат освен горните подробности да ти опишат и в какви предприятия ще влезеш, колко ще спечелиш от всяко предприятие и т.н. Питам: умни или глупави са тия хора? Умни са, разбира се, те имат големи познания. Казвам: ако ти платиш десет хиляди лева за една цигулка и с нея изкарваш прехраната си, ти си умен човек тогава. Но ако купиш една цигулка за десет хиляди лева и с нея изгубиш всичките си клиенти, ти нямаш шанс в живота си - не си умен човек. Всяко нещо от науката, което

може да принесе полза на човека в живота му, то е от значение за неговия живот.

И сега хората искат да ни кажат какво е казал Христос преди две хиляди години. Чудни са съвременните хора. Та Христос и до днес не е престанал да ни говори. И досега предават какво е казал Платон, Аристотел и ред други учени преди толкова години. Тези максими, които те някога са поддържали, сега са се видоизменили. Светът днес не е на същото място, на което е бил преди хиляди години. Полярната звезда, която са изучавали в някогашните пирамиди, днес не е същата, каквато е била преди толкова години. Днес светът не е такъв, какъвто е бил преди две хиляди години. Това, което Христос е говорил преди две хиляди години, не е същото, което сега би говорил и говори на света. Христос преди две хиляди години е казвал: „Ако те съблазни окото ти, извади го; ако те съблазни дясната ти ръка - отсечи я." Питам: каква философия има в това учение - ако те съблазни окото, да го извадиш, или ако те съблазни ръката, да я отсечеш? Ето какво е разбирал Христос под стиха „ако те съблазни окото, да го извадиш" - ако ти имаш едно изкуствено око, с което не виждаш и не разбираш нещата, тогава извади него и тури на мястото му здраво око. Или ако имаш една каучукова ръка, отсечи я и тури на нейно място една здрава, хубава ръка. С тази каучукова ръка ти нищо не можеш да правиш. Това е подразбирал на времето Си Христос с този стих. Че целият свят сега не е ли с изкуствени очи?

Да ви приведа един такъв пример: оженват се двама млади, но единият от тях имал едното око изкуствено. Мъжът имал сини очи, а жената имала кафяви очи. Обаче и на жената едното око било изкуствено. Те старателно криели един от друг този си недъг. Те живели десет години добър живот, като успели да скрият недостатъка си. Една вечер били поканени на едно угощение, дето малко пийнали. Върнали се вечерта дома си и, по обичая, всеки свалил окото си. По едно време единият става малко по-рано от обикновеното време и в тъмнината искал да си тури окото. Като пипал по масата, по

погрешка мъжът взема кафявото око на жена си и си продължил работата. Сутринта като станала жената, взема останалото око на масата и не забелязала, че то било синьо. По едно време мъжът поглежда към жена си и забелязва, че окото й станало синьо. Веднага той се усъмнил в нещо. В това време тя се вглежда в него и забелязва, че едното му око е кафяво. „Ами защо твоето око е кафяво?" Как е възможно в двайсет и четири часа само окото да се измени от кафяво в синьо и обратно? И двамата разбират лъжата, с която са живели цели десет години. Извади твоето изкуствено око, което служи като израстък, и тури вместо него здраво, хубаво око. Защо ти е едно изкуствено око? По-добре само с едно око остани, отколкото с изкуствено. Това подразбира стихът - че всичко, което е изкуствено, непотребно в живота ни, трябва да се извади, да се изхвърли вън като непотребно.

Та казвам, великата наука седи в това: имайте вяра във великото, което работи във вас. Ако ние нямаме вяра в себе си - в онова, което Бог е вложил в нас; някои наричат това нещо „душа" - не можете да напреднете в живота си. Душата - това е човекът. Душата е възвишеното, неизменното в природата. Тя е Божественото в човека. Душа наричаме това, което при всички условия на живота остава неизменно. Под „душа" разбираме и всички възможности за добро в човека. Душата е човекът в неговата целокупност, в неговото начало; човекът в неговия край, човекът в неговото бъдеще. Що е начало? Начало е да излезеш на работа, а край на работата е да се върнеш дома си. Някой казва: „Да си свърша работата." Не, ти ще излезеш на работа и после ще се върнеш дома си. Тогава казвам така: като млад, в младините си, започвам работата си, а като стар, в старините си, се връщам дома си. И след като се върнеш дома си, ти не функционираш вън, между хората. В това отношение старостта на човека не седи в неговата бяла брада или в неговото хилаво тяло. Старият човек е като ореха - той ни дава пример за това. Най-първо орехът образува една външна черупка - зелената черупка. След нея има друга една

вътрешна корава черупка. След като го посадим в земята с тази черупка, той се освобождава от нея и се проявява. Това става и със стария човек. Старият човек хвърля своята брада и остава с външната си черупка. И действително човек може да знае кога е хвърлил своята брада, тоест своята черупка. Обаче старият човек, като намери някой да го обича, той постепенно се отваря, отваря - хвърля своята черупка и казва: „Синко, сега аз съм готов да те осиновя и да ти оставя всичкото си наследство." Той хвърля своята черупка, взима книга и мастило, топи в него перото и пише: „Аз, долуподписаният, осиновявам еди-кой си млад момък."

Сега да се повърнем към онова първично начало на нещата. Природата обича онези, които изпълняват нейния закон. Докато човек изпълнява нейните закони, тя го повдига и му дава път. Но щом намери един човек, който нарушава нейните закони - той е невежа и тя го лишава от всички граждански права. Това са всички болести и нещастия. Имаш ли нещастия и болести, възстанови всичките си отношения с природата и всичко това ще изчезне. „Ама аз не вярвам в никакъв Бог." Най-първо ти трябва да вярваш във всички добри хора. Ако вярваш поне във всички добри, гении - тогава прочети всички книги и виж какво са казали те и съобразно тяхното учение приложи техните правила. Защото никой не те е карал да вярваш в невъзможни неща. Но ти можеш да вярваш в онези хора, които са живели като тебе на земята. И те са имали противоречия, но са ги разрешили по един правилен начин. Те ще ти кажат по кой път можеш да ги разрешиш и по кой път можеш да живееш. Това, което ние наричаме „морал", това са тези хора, които са писали тези книги, тези закони. И някои, които не разбират, те са отишли вън от тези закони, които не могат да се приложат. Например какво означава стихът „Раздай всичко"? Ако ти тръгваш за странство и няма повече да се върнеш в земята си, какво трябва да правиш с онова, което имаш? Което можеш да вземеш - вземи, но което не можеш да вземеш, раздай на този - на онзи, че всички да имат от тебе един

добър спомен, всички да имат за тебе добро мнение. Това разбираме ние под този стих.

Казвам: красив живот иде сега в света. Всички ние трябва да бъдем готови за това изгряващо слънце ново, което иде в света. Всички трябва да бъдем готови да възприемем новото. Иде един нов живот. Който е готов, той ще възприеме живота, а който не е готов, той ще остане да се разправя със старите си сметки, със старите си вярвания, със старите си недъзи, със старите си недоразумения. Ние, които възприемем новия живот, ще се радваме на новите си придобивки, новите радости - на мир на душата, на знание, на свободата, която ще придобием - понеже в тази култура, която сега иде, човек ще се освободи от смъртта. Не само от сегашното икономическо робство, но за в бъдеще хората ще се освободят и от смъртта. [Тя] е един от големите врагове в света, който помага на всички нещастия, които сега съществуват в света.

Казва Христос: „Аз дойдох" - това е разумното, Божественото, което трябва да дойде у нас. Това е религия. Някой казва: „Религия." Ако религията е като една форма в нас, тя не съществува. Но ако вие под думата „религия" подразбирате онзи вътрешен живот, който си има своите правила - тогава има религия. Думата „религия" е нова дума. Това е животът. Всички други неща са условия. Науката е едно условие, за да добие човек свободата. Истината, свободата - това са засега условия, при които животът може правилно да се развива. Любовта е един от необходимите елементи; светлината, топлината, мъдростта, свободата са условия, при които новият живот може да се развива. Новият живот може да се развива правилно само при три елемента: трябва да има наука, второ - трябва да има любов. Вие може да отричате любовта, но любовта е най-разумното нещо. В любовта няма никакви страдания. Там, дето съществуват страдания - това не е никаква любов. Истината е свят на абсолютната разумност в света, дето не може да има нищо криво, никакво онеправдание. Това, което показва свободата във всяко една направление - това е истината.

Казва се: „Безсмъртният е господар на своята съдба." Обаче той никога не иска да стане господар на другите. Той иска да остане господар само на себе си, но не и на другите. И ако всеки е господар само на себе си, тогава ние може да се съединим да извършим онова великото, за което сме дошли в света.

1 септември 1929 г., неделя, 10 ч. София - Изгрев

СТОТНИКЪТ

„Отговори стотникът и рече му: „Господи, речи само реч! Не съм достоен да влезеш под покрива ми. Речи само реч и момчето ми ще оздравее!" (Матей 8:8)

В обикновения живот нещата стават по обикновеному, в простия - по простому, а в необикновения - по необикновен начин. Простите хора си говорят по един начин, за обикновени работи; учените хора си говорят за други работи, а необикновените хора си говорят за съвсем други работи. Необикновените неща са красивите неща в света, които идват рядко, периодически. Необикновени неща са всички ония, които не са присъщи на физическия свят. Обикновените работи са присъщи на света, в който живеем, на физическия свят. Ежедневно ние трябва да ядем, ежедневно ние трябва да дишаме, ежедневно ние трябва да си говорим за обикновени работи. Обикновените работи са споровете между хората, недоразуменията за дребните неща, за конци, за игли, за съдрани обуща и дрехи, за сгради, за камъни, за дървета и т.н. Обикновените хора спорят за една къща - с години се съдят за нея; учените хора се съдят за някакво имане. В какво седи това имане? Бащата събрал телата на ред дървета, обрал канарите отгоре и си направил една къща и казва: „Това е моя собственост." С една дума, това са само крадци и разбойници, които взимат от природата всичко това, което не е позволено. И след това казва, че той имал право да отсече едно дърво, да отчупи камъни от канарите. Ако това действително би било така, тогава в резултат на това би трябвало в природата да съществува известна хармония, но ние виждаме, че човекът, който е отсякъл едно дърво, не се минава много време - придойде една река и отсече един от неговите членове в рода. Току-що отчупиш някои камъни от една канара - дойде нещо

и от тебе отчупи. И тогава хората казват: „Това са обикновени, случайни, работи в живота." Те казват: „Човек трябва да се ражда, трябва да живее, трябва да се разболява и трябва да умира." Това е един цигански жаргон, който нищо не обяснява.

Бог, Който е всемъдър в света, казва: „Трябва ли за глупави работи хората в света да умират?" Той не се нуждае от един такъв жаргон. Той няма нужда от нашата сиромашия, от нашите страдания, от нашите болести и от нашите недоразумения. Защо трябва да допущаме подобни неща? Ако малкото момиченце се занимава със своите куклички и къщички, какви облаги има бащата от неговите куклички и къщички? Единствената облага седи в това, че детето само ще се занимава и няма да безпокои бащата, а ще го остави спокоен. Затова той допуща куклите. Иначе детето щеше цял ден да седи при него, да го пипа по косите, да му разправя хиляди глупости. И сега вие седите като професори, минавате все за умни хора, но и целият свят са все такива умни като вас. Обаче и силният, и умният човек търсят, и те се намират в едно голямо противоречие. В какво седи силата на земята - в нея самата или в слънцето? В слънцето са нейните сили. В какво седи силата на човека - във въздуха, в храната или в светлината и топлината? Не зная какво ще бъде проявлението на човека извън храната, извън въздуха, извън светлината и топлината. Трябва да има нещо, което да реагира. Той казва, че имал съзнание, имал сила, но все трябва да има нещо и отвън, което да реагира върху неговото съзнание. Вие никога не сте се спирали да си помислите как може да се реагира на мисълта. Вие не сте се спирали да мислите какво става вътре в човека.

Казвате: „Човек е мислещо същество." Какво значи да мисли човек? Това значи да има последователно връзка между всички съзнания, да разбира той средата, в която живее, и да знае какво става с него, и този човек да е господар във всеки даден случай на своите състояния. Ако ти като седиш, гръмне някой пищов или някой топ [и трепнеш], това показва, че връзката между твоето съзнание не е

толкова силна. Или ако при изгубването на хиляда лева ти трепнеш и се стреснеш така, както се стряскаш от гръмването с пищов или някой топ, и това показва, че връзката на съзнанието ти не е толкова силна. Докато ти при изгубването на хиляда лева трепваш и клюмваш с глава надолу, това показва, че съзнанието ти не е толкова будно. И ако след това чакаш да дойде някой да те утеши, ти не си на прав път. Благодариш ли на Бога за това, че си изгубил тия хиляда лева, ти имаш будно съзнание за всичко, което става в света. Що е утешението? Да дойде една милосърдна сестра да ти превързва раната или да дойде някой лекар и да констатира каква е раната ти - голяма или малка. И след като оздравееш, ще кажеш: „Голямо премеждие минах."

Паднала някъде някоя граната или някой се оженил за една хубава жена, или за царската дъщеря, и тя го напуснала. Какво означава всичко това? Граната е паднала отгоре му и той останал с разнебитено сърце. Ще се събере цял консулт за това - да разглеждат де го ударила граната, как го ударила и след това, като оздравее, ще му турят един кръст за храброст. Казват: „Такъв е животът, такива са жените и мъжете." Някоя жена напуснала мъжа си или някой мъж излъгал някоя жена и след това ще се прощават. И той прощава, и тя прощава, но все остава нещо неразбрано. И той не знае защо се разгневил и защо трябва да прощава. Трябва да се прощава, но той не знае защо трябва да се прощава. Защо се е докачил, и той не знае; не знае причините на това докачение. Някоя жена напуснала мъжа си. Защо го е напуснала? Щом една жена е напуснала мъжа си, тя не е негова. Тя принадлежи към друга някоя система. Тя е била само временно гостенка при този мъж, седяла е при него един-два дни и после си е заминала. Какво има да се сърди този мъж на жената? Казват, че тази жена пристанала на някой мъж. Че тя и като умре, пак пристава. Много жени, като умират, все пристават -преструват се на умрели, пристанали са на някой от другия свят. Всички тия поверия, дето разправят, че имало змейове, на които приставали - те не са от

този свят, те са от друг свят. И след всичко това ще ни привеждат факта, ще ни доказват, че умрелите хора отивали при Бога. Каква нужда има Господ хората да умират и да отиват после при Него? Това показва, че ние имаме изопачени понятия за Бога. Такива понятия аз наричам просташки. Ние мислим за Бога като за човек, но това са наши забавления. Ние трябва да се освободим от тях и да имаме една светла идея за Това разумно Същество, Което е създало света. Само така ще разберем всички явления, които съществуват в света по съвършено особен начин. Затова има една вътрешна наука.

Познаването на Бога е един кардинален въпрос. Познаването на Бога не е такова, както съвременните хора днес Го познават. Това не е никакво познаване. Ти гледаш слънцето, но ученият човек трябва да ти доказва, че това слънце не е толкова малко, колкото го виждаш. Сега трябват ред доказателства, за да ти докажат една истина. Учените хора трябва с години, с векове да ни доказват, че слънчевите тела, че небесните тела не са тъй малки, блещукащи телца, както ние ги виждаме отдалеч, а са грамадни тела. Значи, за да се знае самата истина, трябва ред умове да ни доказват, че реалността е по друг начин съпоставена. И след като разберем тази реалност, едва ли можем да си представим какво нещо е слънцето, какво нещо представляват звездите. И след като ни представят и покажат, че Бог е всесилен, безконечен, вечен, това-онова - едва ли ще можем да си съставим една идея за Бога - какво Той представлява всъщност.

Щом умре дъщерята или синът на някого, той вече престава да мисли за Бога. Аз разбирам истинската вяра в Бога в този смисъл, че ако ти вярваш, както трябва, в Бога - смърт не би съществувала, страдание не би имало и всички неща ще му бъдат ясни. Тогава той ще разбере, че този, който е умрял, не е умрял в действителност, но само се е променил. Сега например учените хора правят такива опити. Реалността не седи в това, което ти виждаш, но в това, което ти не виждаш. Те например правят такива опити: изваждат двойника на някой човек, тоест неговото невидимо тяло, което живее във

физическото вътре. Тези опити ги правят не набожните, нито ясновидците, но учените хора. Защото учените хора, без да виждат, правят опитите. Как изваждат двойника, това няма да ви разправям. Ако ви интересува този въпрос, проучете го и ще го разберете. Важното е, че те изваждат двойника на някой човек, турят го някъде до стената и там определят де се намират очите му, ушите му, устата му. Като извадят двойника на този човек, той заспива и започва да хърка. След това правят следния опит: поставят пред устата на двойника една бучка захар. Той възприема това, което хората правят с него и предава действието на спящия човек. Спящият човек започва да прави движения, като че яде бучката захар. Както виждате, има връзка между двойника на човека и неговото физическо тяло. След това турят пред очите на двойника една книга, но той не вижда по физически начин, обаче веднага възприема това, което е написано в книгата, предава го на мозъка на спящия човек и той, в това си сънно състояние, започва да чете и да говори. Как ще си обясните тази работа? Може да си я обясните, както искате, но важното е, че това е факт. Реалността е извън тялото, а не в самото тяло вътре. От този опит аз правя следния извод: хубавото, красивото в света е това, което не може да се определи.

Ако вие се намерите пред едно голямо море или пред един океан и не виждате брега му, вие ще кажете: „Това е един особен свят." При това положение този океан, който ви вдъхва такова голямо благоговение с неговото величие, няма да го разглеждате като нещо отделно, но ще го разгледате като един голям, обширен свят. И тогава някой казва: „Аз искам да зная какво нещо е Бог." Ти не можеш да Го видиш, но казвам: това, което не можеш да видиш, не можеш да възприемеш неговата безкрайност, но можеш да дойдеш в съприкосновение с него - това е реалността. Сега от този свят ще минем в друг. Тази реалност си има пътища, чрез които тя се обявява. Това невидимото има свой начин, свои пътища, своя реч, чрез която иска да ни научи. И всички страдания, които сега ние претърпяваме,

не са нищо друго освен това, че едно учено същество или разумната жива природа иска да ни научи на нейния език. И всички тези страдания са все затова, че сме големи простаци, че не можем да научим още неговия език, нейната азбука. Ние си блъскаме главата, а това учено същество иска по един лесен и правилен път да ни научи на нейната азбука. Сега ние изучаваме Божествената азбука, но едва научим една от нейните букви, и веднага я забравяме. Днес умре баща ти - това изучаваш, роди се брат ти - това изучаваш, изгубиш или спечелиш нещо - това пак изучаваш. Всичко това е азбуката на този Божествен език. Тази азбука не се състои от трийсет и две букви, както нашата, нито от двайсет и две, както еврейската, но се състои от един голям речник на думи и букви. Буквите са около трийсет и пет милиона. Можете да си представите какво нещо ще е този речник от думи, в който има трийсет и пет милиона букви. И сега, като теглите една линия между нашия съвременен език и Божествения, може да си представите какво ще е това същество, което разполага с трийсет и пет милиона букви. От това ще видите къде седи нашето съзнание. Каква тънкота на букви, какво разнообразие, какво богатство има в тази азбука. Оттук ще разберете и какво богатство на звукове съществува в живата природа. И сега вие от гледището на един език от двайсет и две букви или от един език от трийсет и две букви искате да сведете нещата към общ знаменател или пък от гледището на тази азбука искате да разрешите проблемите на трийсет и петте милиона букви.

Питам: малкото ли определя голямото, или децата [ли] учат философите? Сегашните учени казват, че между две точки можем да теглим само една права линия. И в това отношение има ред определения. И прави са тия учени. Обаче новите разсъждения казват, че между две точки могат да се прекарат безброй линии. Защото една права не е нищо друго освен безброй точки, които се движат в една и съща посока, в едно и също поле. Значи не само две точки едновременно могат да се движат в една права линия. Следователно

всички безброй точки образуват все правата линия. Понеже възможността за правата линия - това е широчината. Значи правата линия започва да се разширява и образува плоскостта, но и плоскостта си има свои граници и възможности. Щом достигне своите крайни предели, престава вече и нейното развитие. Следователно в плоскостта ние имаме безброй линии, които се движат в друга една посока, различна от тази на правата. Тогава вече се образува тялото. Питам сега: при този ред на разсъждения какво ще разберете вие?

Да допуснем, че у някой от вас се яви желание да стане господар и пожелава в този случай да има слуги на разположение. Тогава между господаря и слугите трябва да се образуват две точки. Същевременно слугата иска да стане богат, а господарят иска да му се свърши работата добре, защото плаща. Значи желанието и на господаря, и на слугата е едно и също. Господарят иска да стане богат по един начин, като използва труда на слугата си, а слугата иска да стане богат по друг начин. Допуснете сега, че и двамата - и господарят, и слугата, забогатеят. Какво ще придобият от това и двамата? Слугата ще се превърне на господар и ще започне да иска да има слуги на разположение. Той ще иска тъй, както е работил, да се намери друг някой да работи сега за него. Добре, вие сега ще преведете този речник. Този закон е вътре в психическия свят. Това, което става вън с хората, става и с вашите мисли, с вашите желания. Всичките ви желания не са на еднаква степен на развитие. Едни от вашите желания са господари, а другите са слуги. Едни от вашите мисли са господари, а другите са слуги. Някои от вашите мисли са князе, консули, контове, а други са слуги - има от разните съсловия, като започнете от най-малките и свършите до най-големите положения.

Казвам: вие се възмущавате от хората, но същевременно и те се възмущават от вас. Питам: защо се възмущават хората? Господарят се възмущава от слугата, че не му свършил работата, както трябва;

учителят се възмущава от ученика си, че не го слуша и не го разбира; свещеникът се възмущава от проповедниците или от своите пасоми, че не знаят как да правят кръста или че не знаят как да запалят свещта на светилника и т.н. Навсякъде в света съществува известно по-голямо или по-малко противоречие. Питам: ти като запалиш едва свещ на Господа, какво ще ти плати Той? Голямо изкуство е да знае човек как трябва да запали свещ. Вощените свещи всеки ги запалва, но и всеки може да ги изгасва. Някой казва: „Запалих свещта." Казвам: изнесете вашата свещ на вятъра и вижте - ще изгасне или не. Ако изгасне, тя не е запалена свещ; ако не изгасне - тя е запалена, както трябва. Това, което изгасва, то е илюзия. Казват за някого: „Този човек много може да се моли на Господа." Добре, заведете този човек при един болен и го накарайте там да се помоли. Ако той знае да се моли, болният ще оздравее; ако не знае да се моли, болният няма да оздравее и тогава молитвата на този човек не струва нито пет пари. Казвате: „Еди-кой си човек е богат." Казвам: заведете този богат човек при една тъжна, при една скръбна душа и ако неговото богатство може да утеши тази скръбна душа - да внесе в нея истинско спокойствие - този човек е наистина богат; ако богатството му не може да внесе никакво спокойствие в душата на скръбния човек, то богатството не струва нищо. Същото се отнася и до учения човек. Само по този начин ние проверяваме нещата. Това, което не може да принесе полза на душата ти, то не е реално. И от това гледище ние проверяваме какво нещо е духовният свят и какво е физическият свят. Вие трябва да имате ясна представа за тия неща.

Следователно физическият свят се отличава от духовния по това, че в духовния свят всички същества се стремят към един и същ център, но всяко същество образува за себе си един специфичен център. Следователно този свят е свят на сгъстяване. Дето и да погледнат, всички същества са обърнати към него, когато едно същество от физическия свят - погледът му е обърнат само към себе си. Това същество не дава нито пет пари за другите хора, за техните

страдания. И ако някое физическо същество би казало, че то мисли за другите, то се лъже - го мисли само за себе си. То мисли само по отражение. И затова ние виждаме, че на физическото поле не може да съществуват никакви отношения, никакви разбирателства между хората. Какво отношение може да съществува между един лихвар или един банкер и един беден човек? Лихварят се радва на всичко това, което може да вземе от един беден човек, който се нуждае в даден случай от неговите пари. Каквото може да вземе той - радва се на богатството си.

В духовния свят има друг един процес - процес на разширение. Центърът се намира в сгъстяващата материя - не към която всички части се стремят. Във физическия свят има една точка, към която всички точки се стремят, вследствие на което има едно налягане. В духовния свят всички точки се стремят към периферията - там има един център. Следователно съществата, които стават духовни, трябва да обръщат погледа си отвътре навън. Аз уподобявам този процес на следното нещо: човек най-първо се стреми да трупа пари и като натрупа много пари, той започва да обръща погледа си навън. Той се замисля да купува ниви, да строи къщи и вниманието му е насочено към хората, които ще му работят. Това се подразбира под думите, които често духовните хора употребяват: „Да се обърне това общество." Значи да се обърне това общество - да се насочи погледът му към периферията. С това става един процес. Но и тук още не е цялата реалност. Значи да обърнем този процес - да стане един процес на разширение, но и [това] още не е всичката реалност. Значи, докато те държат на ръце, тебе ти е добре. Това е физическият свят. Но после онзи, който те е държал на ръце, те оставя на земята, престава вече да те държи и тебе ти става тъжно, скръбно. Духовният свят е този, който ти виждаш пред себе си, но щом не го виждаш, ти започваш да скърбиш. И ти казваш: „Мене ми е тъжно." Аз зная защо ти е тъжно. Защото онзи, който те е държал на ръце, е престанал вече

да те държи, няма го вече. И тогава онзи, когото ти виждаше, престана вече да го виждаш.

След това иде Божественият свят, дето реалността следва навсякъде след човека. В дадения случай, ако ти имаш един приятел - той постоянно върви с тебе. Ти може да не го виждаш, но неговото съзнание постоянно те обгражда, върви с тебе и ти си спокоен. И тогава хората казват: „Този човек има една идея със себе си." Ти имаш един ангел хранител, ти не се безпокоиш, спокоен си. Дали го виждаш, или не го виждаш - то е друг въпрос. Следователно ние едновременно живеем в тези три свята и трябва да ги съединим в съзнанието си. Тези три свята съставляват един и същ свят, но ние сме ги разделили, физическият свят е пълно отражение на Божествения, а духовният е посредник. Всички същества, които седят в духовния свят, са служители - те работят между Божествения и човешкия свят. Те са съединени. Който разбира това нещо, той няма да казва: „Аз искам да бъда духовен." Не, у тебе духовното може да бъде, без да си духовен. Духовното само по себе си е независимо. Каква е разликата тогава?

Един човек ангел може ли да стане? По служене, по работа може да стане ангел, но по същество той като човек ангел не може да стане, понеже същината и еволюцията, по която върви ангелът, не е като тази на човека. Защо? Понеже ангелът не знае какво нещо е грях, а човекът знае. В съзнанието на ангела съществува абсолютна чистота - той грях не знае и не може да си го представи. Как си представлява ангелът света? Човек си представлява света от две страни, от две лица. И тогава можем да кажем, че светът на ангелите се осветлява отвсякъде, а светът на хората се осветлява от една страна. Но и в света на ангелите има нещо, което не е осветлено. И те се стремят към нещо - има нещо, което ги тласка и те се стремят към усъвършенстване. Значи и у тях има един стремеж, нещо ги тласка, само че този стремеж у тях е към хармония. Този стремеж е като на някой виден музикант, който създава хармонията и се радва на това разширение.

У човека има това, че той иска да се освободи от дисхармонията. Значи той работи в две посоки. Следователно той иска да работи за хармонията, но същевременно иска да се освободи и от дисхармонията. Едновременно той работи в две посоки.

Аз ви навеждам на тези мисли от две съображения. Вие седите и искате да бъдете щастливи на земята. Казвате: „Човек трябва да бъде щастлив, той трябва да има вяра, да бъде съгласен с хората и да живее между тях." Но за да живееш между хората, трябва да ги разбираш; за да имаш една вяра или една религия, трябва да я разбираш. Вярата, религията не седи в нещо външно. Ние сме като идолопоклонците: създадем си една идея и падаме пред нея, кланяме й се и казваме: „Тази идея ще ни спаси." Не, идеята не може да ви спаси. Колкото идолите спасиха хората, толкова и вашата идея ще ви спаси днес. Идолите не могат да спасяват хората. Че ако ти направиш един чук, той може ли да те спаси? Не, чуковете са само за занимание. Това, което спасява човека в дадения случай, то произтича от съвсем друг източник. Чуковете не спасяват хората. Нека спре въздухът, нека спре светлината, нека спре хлябът и тогава ще видим какво представляват вашите идеи. Вашите идеи представляват нещо подобно на винцето, което съвременните хора употребяват. Щом пийнеш малко от това винце, и вашите идеи идват. Писателят, щом си чукне една-две чашки, веднага взема перото и започва, тряс-тряс: „Заплакала е гората, гората и планината", „Ходила е Мара". Ако има някоя Мара между вас, да не се покачвате. Мара е еврейско име, което значи „горчив". Българите казват „Мара", то е „Мара". Това, което българите наричат „Мара", то зацапва човека. Докато започнеш да пишеш за Мара, ти си се оцапал.

И в истинската философия на живота хората искат ца разгадаят какво нещо е злото. Не разгадавайте какво нещо е злото, понеже ще се оцапате. В окултната наука всички онези, които се опитвали да разгадаят какво нещо е злото, всички са се оцапали - нито един от тях не е останал със свестен ум, всички са станали хилави. Някои

философи, като разискват върху злото, започват да разправят, че някакъв си Луцифер е дошъл от пространството. Това са детински забави, това е философски жаргон, това не е никаква философия, това не е никаква истина. Изворът на злото се крие в самия човек - нищо повече. То е една вътрешна възможност. Следователно една красива мома може да стане повод един момък да извърши едно престъпление. Питам: злото у момата ли е? Ти като срещнеш един ангел, той с нищо не те изкушава, но като срещнеш една красива мома - умът ти започва да работи, в него е влязла вече една лоша мисъл. Значи тази красива мома вложи в тебе лошата мисъл. Защо? Защото тя вложи в тебе едно нечисто, неестествено желание и искаш да я прегърнеш, да я стиснеш, да я целунеш. Казвам: отде и как се роди в тебе това неестествено желание? Това е един жаргон. Казвате: „То е естествено нещо." Как мислите, глупава ли е тази красива мома? Не, тя като тебе още сто души такива е продала. Знаете ли на какво мяза тази красива мома? Един гръцки поп купил една хубава нива и си казал: „Да знаеш, че тебе поп те влада." Тя му отговорила: „Колко като тебе такива одрах." Значи тази красива мома колко красиви момци е отбила от пътя им заради нейната красота. Красотата не е нещо физическо. То е израз на една идея, която не може да се осъществи. Красотата е присъща на един далечен свят, но ние понякога имаме слабостта да мислим, че можем да завладаме красотата, да завладаме и този свят.

Някой казва: „Щастлив искам да бъда." Как? „Искам да забогатея." Ти като забогатееш, ще замязаш на едно натоварено животно. „Е, тогава да стана учен човек." Ти, като станеш учен човек, не само че няма да станеш щастлив, но ще изгубиш и това малкото, което имаш. „Да остарея тогава." Като остарееш, не само че няма да станеш умен, но ще станеш за смях на хората. И след това ще се утешаваме. Казвате: „Да отидем на онзи свят." Че ти ходил ли си на онзи свят? „Ама пророците са говорили за него." Не, съзнанието на всеки човек трябва да бъде толкова будно - да знае той какво говори.

Ти ходил ли си на онзи свят? „Е, имах едно малко прозрение." Че кой като тебе не е видял парите отдалеч? Да отидеш на онзи свят, значи да разполагаш със знания, да си разпитвал съществата от този свят как живеят, каква е разликата между нашите и техните реки, училища, църкви. Ти трябва да си ги разпитал и да знаеш каква е тяхната държава, техните закони и т.н. Ако е въпрос за онзи свят, той трябва да представлява нещо по-горно, по-идеално от нашия. Сега си го представляват като нещо въздухообразно горе във въздуха. Не, във въздуха няма нищо. Във въздуха се носят само облаците и малки прашинки от земята. Казвам: вие трябва да намерите де седи реалността на живота.

Сега ще ви наведа една аналогия. Ако запитате една мравя нещо за човешкия живот, какво ще ви каже тя? Той е отвлечен живот за нея. Де живее човекът? Той живее с мравите заедно. И ако ме запитате де е онзи свят, ще ви кажа, че той е между вас. Вие постоянно живеете с ангелите. Някой път се качите на врата на някой ангел и той като духне - вие отскачате. Казвате: „Някаква случайност се случи." Та и вие се качвате, като мравята, на крилата на един ангел, който казва: „Не ти е тук мястото, не ти е тук работата." И вие сега ще ми разправяте какво нещо е небето. То е нещо особено, за което нито око е видяло, нито ухо е чуло. Че тази мравя видяла ли е и чула ли е нещо за тези философски книги? Тя - наум не й е идвало нищо нито за техните философски творения, нито за тяхната писменост. Знае ли тя нещо за техните инструменти? Това е отношение на нещата.

И казва стотникът на Христа: „Кажи само реч и момчето ми ще бъде здраво." Че защо сега ще питаме Христа? Сега почти всички хора са болни. Все има някой, на когото момчето е болно. Дали има някой, на когото момчето да не е болно? Все ще има някой болен - или дъщерята, или момчето ще е болно. Вашето момче - това е вашият ум, вашата дъщеря - това е вашето сърце. Все трябва да дойде Христос да каже реч и човек да започне да разбира - умът да оздравее. Все трябва да дойде Христос да оздрави ума ви. Сега засега самата

мисъл - синът трябва да вземе ралото, да рисува по земята, трябва да пише. Това е здравият син. И ако ние с нашия ум не можем да решим задачите на този живот, в който сме се родили, защо ни е този ум? И ако ние с нашето сърце не можем да решим задачите на любовта - защо ни е това сърце? Ние виждаме как това сърце с помощта на милиони и милиарди клетки разпраща кръвта по цялото тяло да го храни. Това сърце, за което ви говоря, трябва да се подхранва от велики чувства.

Вие казвате: „Човек, като дойде на този свят, той не трябва да чувства" - тогава и кръв не ви трябва. Мисълта е нервната система, която трябва да се поддържа от артериалната кръв. Ако артериалната система престане да функционира, ще престане и нервната система. Значи между кръвта на вашето сърце и между кръвта на вашата мисъл има тясна връзка. Ако осакатиш сърцето си, ще осакатиш и мозъка си. Следователно човек трябва да отхранва, да развива в себе си велики мисли. Ако в твоя ум няма велики мисли и ако в твоето сърце няма велики желания, и ако в твоята воля няма велики действия, тогава какъв човек си ти? Мислите ли, че може да се нарече човек този банкер, който, след като е живял ред години, умре, остави след себе си сто хиляди лева завещание и се остави да го заровят? Това е посмешище на света. Ще остави голямо завещание и ще каже: „Искам да ме заровят на еди-кое си място, да ме опеят еди-колко си свещеника" и т.н. Това не е никаква идея. Смешно е даже. Ако бих умрял, аз бих оставил следното завещание: никъде да не ме заравят и никак да не ме опяват. „Че как така?" Чудно нещо. Смешна работа. Като се роди едно дете, опявате ли го? Тогава му се радвате. А като умре, изнасяте го като един парцал. Какъв смисъл има в раждането? Според вас между раждането и смъртта няма никаква връзка. Ако е така, тогава животът няма никакъв смисъл. И като се родиш, ти казваш: „Какъв ще бъде животът, какъв ще бъде краят му?" Краят на живота не е смъртта и раждането не е началото на живота. В дадения случай раждането е само една възможност. Че ти си съществувал и

преди раждането си. Една душа, преди да дойде на земята, тя е съществувала.

Някой ще каже: „Така ли? Докажи това." Аз няма какво да ви доказвам. Тия неща ние ги виждаме. Един човек преди да е дошъл на земята да се роди - аз съм разговарял с него. Христос още преди да се роди на земята, преди да се облече, Той се разговаряше с учениците Си. Той казваше: „Аз се родих временно на земята, Аз се облякох в рабски дрехи, за да мога да се явя между человеците." Христос беше много по-велик преди да дойде на земята, отколкото след като дойде. Той като дойде на земята, прие рабски образ и се смири. Та и вие, като се родите, казвате: „Ще открием Америка." Но като умрете, ще видите след себе си цяла редица ваши приятели, ще свири музика и на гроба ви ще държат надгробни речи - колко сте били добър, колко доблестно сте изпълнили отечествения си дълг и т.н. След всичко това ще [ви] турят в гроба, ще ви натиснат отгоре с пръст и ще кажат: „Бог да го прости." Че как може да го прости Господ, като го затиснат отгоре с пръст. Самата мисъл е невярна мисъл, развалена мисъл, която развращава нашето съзнание.

Колко е опетнено съвременното християнство. Казват, че и Христос беше погребан. Колко време седя Христос в гроба? Всичко два и половина дни. Той не седя там да се вмирише, но веднага дойдоха ангели от невидимия свят, разхвърляха камъните от гроба и Той излезе навън. Сега въпросът е дали наистина Христос е възкръснал. И сега трябва да седя да ви доказвам дали е възможно човек да възкръсне. Цели трактати трябва да ви държа - да ви доказвам, че е възможно човек да възкръсне. Аз доказвам по обратния път: невъзможно е човек да умре. Сега вие ми докажете, възможно ли е човек да умре и тогава аз ще ви докажа обратното. Казвам: невъзможно е човек да умре. Аз, като не признавам това, не мога да призная и обратното. Ама те го приемат като аксиома. Те съдят по това, че сърцето преставало да тупти. Че сърцето на човека преди

неговото раждане пак не е туптяло - без той да е бил мъртъв. И сега хората приемат негативното като аксиома и казват: „Ще се мре."

Какво означават думите на престъпника, който казва: „Ще се лежи в затвора"? Или какво показват думите на онзи ученик, който е седял три години в един и същи клас, без да държи изпита си, и казва: „Ще ме изпъдят от училище"? Това показва една неспособност. Ако ти умираш, ти си един неспособник, когото ще изпъдят вън от училището. Каже ли някой, че ще се мре, това показва, че Господ казва да го изпъдят навън. И в Народното събрание има такива квестори. Когато един човек говори повече, отколкото трябва, изпъждат го навън. И смъртта е един такъв квестор.

Та казвам: сега не трябва да мислите като обикновените хора, защото по този начин вие опетнявате Господа в себе си. Мислете като разумните хора. Ако аз допущам, че Господ живее в мене, тогава не мога да допусна, че Той в мене ще умре; и ако аз допущам, че аз живея в Господа, пак не мога да допусна, че ще умра в Него вътре. Аз мога да допусна, че се огрешавам; мога да допусна ред противоречия по разни причини, но не мога да допусна, че мога да умра. Да допусна, че мога да умра - това е вече неразбиране на живота. Мога да допусна, че мога и да страдам - това е допустимо. Ако смъртта разрешава въпросите, то е друго нещо - тогава можем да я приемем всички, но тя не разрешава въпросите. Кой от вас е бил щастлив, когато е умрял баща му? И мнозина тогава идват при мене и ме питат: „Има ли друг свят?" Има. „Мога ли да го видя?" Можеш, разбира се. „Мога ли да отида там?" Не, с това тяло не можеш. Там е много тясно и трябва много да се притиснеш, за да влезеш през неговите врата. Ти трябва да се разтовариш като камилата и тогава да влезеш в онзи свят. „Ами как мога да се разговарям с умрелите?" Ти с тях не можеш да се разговаряш, но с живите - можеш, а те са живи. „Как така?" Те са живи, баща ти е жив. „Мога ли да се разговарям с него? Как така?" Както ти можеш да живееш извън къщата си, така и баща ти може да живее извън тялото си. Такива са отношенията.

И сега някои хора са заинтересувани в света и затова казват, че някое учение е право, а някое е криво. Ние определяме правото учение, правите идеи по следния начин: всяко учение, което подпомага човешкия ум да добие своята първа стойност - както е било първоначално; или всяко учение, което подпомага човешкото сърце да добие своята първоначална чистота, и всяко учение, което подпомага човешката воля да добие своята първоначална сила - то е Божествено учение. Всяко друго учение, което огрубява, което отъпява човешката мисъл и тя губи своята яснота - това е една забъркана каша, която няма нищо общо с Божествения свят. Ние трябва да отделим нашите мисли от Божествените. Божествените мисли носят живот в себе си, те не съдържат никаква смърт в себе си. Някои от нашите мисли носят живот, а някои носят смърт. Следователно ние сами си създаваме, сами си носим смъртта.

Срещам някои, казват: „Твоята глава побеля." Че там е красивото - главата на човека да побелее. Когато една жена пере платното, в какво седи неговата хубост? В черното или в бялото платно е хубостта? Слънцето изгрее, тя го залее с вода, остави го да се попече известно време и след като побелее окончателно, тя казва: „Сега това платно става за работа." Та и с човека е същото: когато главата му побелее, той става за работа. Сега хората мислят, че докато главите им са с черни коси, те стават за работа - тогава те могат да мислят добре. Не, не, когато главата на човека е с черни коси още, те лесно изветряват. Не е въпросът в тази чернота, но когато се яви белота в космите, тогава човек може да мисли правилно. Аз виждам сега някоя мома или някой момък, като види на косата си бели коси, въздъхне си издълбоко и казва: „Бели коси вече се явиха, остарях вече. Изгубих силите си, изгубих красотата си." Като види втори бял косъм, казва: „Старея вече" - и пак си въздъхне. Ден след ден излизат белите косми и той все повече отпада, и започва да се чувства по-стар. Не, благодарете на Бога. Белите косми са едно благословение за тебе. И сега вие не трябва да чакате времето да получите бели косми, но още

сега може да пристъпите към първия опит - да побелите космите си и да се подмладите. Всеки от вас може да се подмлади. Вие в продължение на пет години можете да се подмладите. И всеки от вас нека направи този опит - да види дали тази теория е действително вярна.

Следния опит ще правите: като си лягаш вечерно време, ще си кажеш: „Сега, като стана сутринта, един от космите ми ще [почернее]." И наистина, като станеш сутринта, ще намериш, че един от космите ти е [почернял]. На другата вечер ще си кажеш пак същото нещо. И вторият косъм ще стане черен. Така ще продължаваш дълго време, докато космите ти един по един станат черни. В продължение на пет години космите ти ще почернеят. Така ще видиш как работи човешката мисъл. Работи човешката мисъл, но трябва да се тури в действие.

Значи на съвременния свят трябва нова философия, според която да измени своя начин на мислене. Само така ще се провери, че законът работи. Иначе никакви педагогически правила, никакво педагогическо приложение не е в състояние да измени човека. И с педагогия човек умира, и без нея умира. И с нея човек се развращава, и без нея се развращава. Казвате: „Да се възпитаваме." Има една положителна вътрешна наука, която трябва да се приложи на всеки едного вътрешно. Човек трябва да има толкова силна вяра, че като се намери в някакво изпитание, да каже: „Господи, аз вярвам в Тебе." Твоята вяра трябва да бъде толкова силна, че всеки да си каже: „Аз започвам със закона. Според моята вяра, която е силна, един от космите ми тази вечер ще стане черен." И действително, сутринта като станеш - косъмът ти е станал черен като въглен. Не само това, но даже аз зная кой косъм на кое място ще почернее. На другата вечер ще стане и вторият косъм черен и т.н. Казвам: като работите по този начин и успявате, вашата вяра постепенно ще се засилва. Обаче засега нито един от вас не смее да направи този опит. Страх ви е и казвате: „Грехота е човек да почернява космите си." Че ако е грехота

да ги почернява, грехота е и да ги побелява. Ако почерняването на един косъм ще бъде в състояние да подигне моето съзнание и да увеличи вярата ми в Бога, струва да се почерни и да се направи този опит. Това ще постигнете със силата на своята мисъл. Че по-добре по този начин да постъпите, отколкото да прибягвате към известни търговски фирми, които с разни козметически средства почерняват космите и мустаците на хората, но те скоро започват да падат.

Сега да се върнем към съществената мисъл. Има привилегии, в които всички хора могат да участват. Вие сте взели един лотариен билет и седите, очаквате дано спечелите. Но ако вървите по този невежествен начин, това ще бъде само един случаен успех. В Англия има такива щастливи случаи на печалби, но тези хора, които си вземат лотарийни билети, правят следното: те отиват при един опитен астролог и му дават десет хиляди лева, за да направи своите изчисления и предварително да им каже кой номер от билетите печели. Тогава те отиват да си купят билета. Наистина, дали са десет хиляди лева, но затова печелят трийсет хиляди лева. Този астролог знае нещата, но за себе си не ги използва - той ги използва за другите хора. Достатъчно му е на него да вземе от десет души по десет хиляди лева - с това той си изкарва около сто хиляди лева. Той взима лихвите на тези печалби. Ще кажете: „Простено ли е човек да плаща по десет хиляди лева, за да си купи един лотариен билет? Не е ли грешно да прави това нещо?" Казвам: много хубаво мислите, но не е ли грехота вие да безпокоите Господа с вашето недоволство? По-добре си вземи един билет, който печели, и с него си уреди работите, отколкото да безпокоиш Господа със своето недоволство. Ти благодари на Господа, че има един закон, в който има една такава последователност.

По този закон и всяка майка може да го прилага, когато едно дете се разболее. Тя може да направи своите изчисления съобразно съчетанията на планетите и да знае дали детето й ще оздравее, или не. Дете, което се разболява при изпразване на месечината, никога

няма да умре. Дете, което се разболява при преминаване на слънцето от девети септември към южното полушарие, никога няма да умре. Но и при тия условия майката със своята отрицателна мисъл може да умори детето си. Тя ще започне да вика лекари, да внушава и на себе си, и на детето си някои лоши мисли - че ще стане някакво усложнение - докато си създаде някакъв бръмбар в главата. Обаче има неща, които не са възможни. И когато става въпрос за умиране, има известна вероятност, кога човек може да умре. При сегашните условия има известни възможности и ние трябва да знаем тези възможности, когато ние идваме до такъв един възел, дето е смъртта. Всякога при опасни случаи има известни предупреждения, известни страдания и неволи, чрез които небето иска да ни запази от тези условия. И всички страдания, които идват, са все с цел да ни избавят от висящата смърт над нас, защото ние като мухи отиваме към огъня.

Че колко хора убиват животните. Някой казва: „Аз искам да бъда щастлив." Освен че няма да бъдеш щастлив, но ще бъдеш нещастен. Вероятността за щастието е строго определена. Всеки може да ти каже кога можеш да бъдеш щастлив - това не е голяма философия. Някой казва: „Еди-коя си гадачка може да ми каже това." Отвикнете от тези гадачки. Много религиозни хора вярват в Бога, а отиват при разни гадачки да им гадаят. Ученият човек, като погледне в своя микроскоп, вижда неща, които ти не виждаш. Ученият химик, като изследва кръвта ти, вижда колко е нечиста твоята пот и ти казва: „Изчисти потта си, защото имаш много отровни вещества в нея." Той ще ти препоръча храна, каквато трябва да ядеш, и ще ти каже," че трябва да измениш начина на живеенето си. При големите заблуждения, които сега съществуват, майките изменят своя начин, както и начина, по който живеят техните деца, и ги изморяват.

Един млад българин, който живял шест години във Франция, се завръща при майка си, която започнала да му готви разни яденета, които той не могъл да приема, и ме молеше: „Кажете на майка ми да не прави така, защото ще ме разболее, ще ме умори по този начин.

Във Франция малко ядох, но сладко ядох." „Ама ще отслабне" - казва майката. По-нататък няма да разправям нищо, но казвам: малко ще ядеш, но спокойно ще ядеш и няма да мислиш, че си ял малко. Англичаните например ядат по три пъти на ден, но лордовете и тия от високо произхождение ядат по четири пъти на ден. И после ще ми разправят за културата на англичаните. По-нехигиеничен живот от техния надали ще има някъде. Те ще изпият едно кафе и след това веднага ще изядат двеста и петдесет грама ледено. Вследствие на това всичките им зъби са изпаднали и са заместени със златни, Освен това и стомахът им е развален, страдат от констипация. Тези резки промени в температурата на храната не могат да не им се отразят. Но умните от тях започват по обратен път.

А сега българите искат да подражават на западната култура. Казват: „Тъй ще се живее." Казвам: вземете от Запада само онова, което е хубаво, красиво. И сега казвате: „Защо трябва да се правят всяка сутрин упражнения, защо трябва да се излиза рано на изгрев слънце?" Но сега у германците вече е култ излизането рано сутрин на разходка, преди изгряване на слънцето - да се правят гимнастически упражнения и да се пие топла вода. Българите пък казват, че не трябвало да се пие топла вода, не трябвало да се излиза сутрин рано - то било идолопоклонство. Човек, като физическо същество, трябва да прави упражнения - нищо повече. Ти не трябва да бъдеш мързелив и всяка сутрин трябва да ставаш преди изгряването на слънцето, да го посрещаш, защото в неговите лъчи има специфични - с особена енергия и с особен ъгъл на пречупването. Това трябва всеки човек да използва. Не ставате ли сутрин да посрещате слънцето, а чакате да възприемете обедните лъчи, това слънце нищо няма да ви полза.

Та казвам: при сегашното възпитание трябва една нова философия - да съединим духовния живот с физическия. Ние трябва да знаем, че физическият живот е израз на Божественото в света, а духовният живот е среда, в която Божественият живот действа, за да се прояви и реализира. Само чрез духовния живот човек добива

своето съзнание. От чисто физическия живот само нищо не може да се добие. Ако физическият живот остане сам, без духовния, човек ще се напълно огруби. Възвишеното, чистото, красивото у нас - това е духовното. То е истинският човек. А това животинското, грубото - то е физическото у човека. Той трябва да се пази от животинското. Тогава човек става груб, мускулите се втвърдяват и той съвсем изгубва своята пластичност и подвижност. Оглупее ли човек, и нервната му система се втвърдява, мускулите - също, и той изгубва красивото в себе си. Единственото нещо, което най-характерно отличава човека от животното е, че в животните има смърт, а в човека има безсмъртие. Сега човек си създава едно ново тяло, един нов тип. Този нов тип се отличава с известни светлини, с известни ъгли. Ние, като видим един човек, можем да определим точно неговата диагноза и да се произнесем с положителност дали той скоро ще умре, или не. Смъртта е описана на лицето на човека, който скоро ще умре. Още като го погледна, аз ще зная дали той ще умре, или ще живее повече, и то - колко години: дали четирийсет-петдесет, или по-малко. Някой казва: „Кажи ми какво ми е определено." Аз зная какво му е определено, но този човек ще умре от страх, ако му се каже всичко, каквото го чака, а аз не искам хората да умират от страх.

Отивала един ден чумата в Багдад. Среща я един човек и я пита: „Де отиваш?" „Отивам в Багдад." „Колко души ще вземеш?" „Хиляда." На връщане същият този човек пак я среща: „Колко души взе?" „Деветнайсет хиляди." „Ами нали каза, че ще вземеш само хиляда?" „Да, аз взех само хиляда, а останалите осемнайсет хиляди умряха от страх." Да, от страх умират хората. Никой не казва, че ще се живее, но все казват, че ще се мре, че ще отидат в Орландовци, че еди-колко си попа щели да ги ореват, че на кое място щели да ги погребат, в черната земя щели да лежат и т.н. И такива работи все говорят. И това говорят все такива хора, които никога не се молят, не вярват в Бога, а говорят за смъртта.

Разправяше ми един свещеник - един от най-добрите и чистосърдечни свещеници, които съм срещал; казваше ми: „Вече трийсет години как служа на Бога, но слаба ми е вярата - често си мисля какво ще се прави, след като умра." „Нали вярваш в Бога, нали вярваш в оня свят?" „Така е, но докато отида на онзи свят, какво ще се прави в гроба? Дано не седя дълго време там." Казвам на новото поколение: на вас ви трябва нова наука, нова философия - каквато Христос донесе. И следователно при светлината, която има съвременната наука и при мисълта, която Христовото учение донесе, днес човек има по-големи възможности да живее, отколкото да умре. При сегашните условия човек има по-големи възможности да забогатяла, отколкото да осиромашава; при сегашните условия човек има по-големи възможности да бъде здрав, отколкото да бъде болен. А ние виждаме обратното - повече сиромашия, отколкото богатство. При сегашните условия ние имаме по-голяма вероятност да имаме по-умни и по-учени хора, в смисъл, не да имат копирани, запомнени знания, но ца имат истински положителни знания. В съвременната наука, ако дойде един такъв човек, той ще ни покаже де са връзките. В науката има известни места - като се достигне до известни числа, те разделят хората, като им създават ред недоразумения и страдания. Например има такива числа, до които като дойде човек, той изпада в особени смъртни състояния или състояния на нещастия. Ако вие само си играете с числата, те нищо няма да ви ползват, но ако цяла година вие пишете числата от едно до един милион, но съзнателно - вие ще имате добри резултати; те ще направят у вас един преврат.

Защо съвременните хора ги е страх от числото тринайсет? Има нещо в числата. Никой европеец не туря на къщата си номер тринайсет. Природата не търпи никаква дисхармония. Ако ти напишеш „две по две е равно на четири" - какво означава числото четири? Два петела по два лева, правят четири лева. Четирите лева показват колко струват двата петела, като се продадат. Казвате: „Четири по четири е шестнайсет." То е следствието, което ще излезе.

Това е аксиома. „Ама - казва той, - може да имам десет лева." Тогава две по две не е четири. Ако искаш да вземеш шестнайсет лева за петлите, тогава две по осем е шестнайсет. Какво си разрешил тогава? Ти си разрешил само това, че ще можеш да вземеш шестнайсет лева, като продадеш петлите, но двата петела ще си заминат - ти ще останеш без тях. Или ако ги продадеш по два лева, у тебе ще останат четирите лева, а петлите няма да останат у тебе. Докато не си ги продал, като станеш сутрин, петлите ще ти кукуригат, а след като ги продадеш, ще имаш сутринта четири лева в себе си, но петлите ги няма, няма и кукуригане. Петелът - това е човешкият ум. Ако ти продадеш своя ум за четири лева, той ще ти кукурига ли тогава? Ако ти направиш едно престъпление, този петел ще кукурига ли? Не, няма да кукурига, той ще млъкне - отишъл е някъде. Защото всяко престъпление означава изгубване на петела. Щом петлите престанат да пеят, в живота на човека се случват най-големите нещастия. Защо петлите кукуригат? Че ние имаме най-хубавия, най-щастливия живот, докато те кукуригат. Така е наредил Господ. И когато петлите кукуригат, аз казвам: ние имаме един хубав, щастлив живот. Като попее един петел [...] - красиво е това нещо. Но всички петли не пеят еднакво. Някои петли пеят много хубаво, цяла симфония е тяхното пение.

Някой студент отива в странство да се учи - петелът пропява, казва: „Кукуригу!" Аз тълкувам неговото пение. Петелът иска да каже: „Ти отиваш в странство да учиш и ще свършиш добре учението си." Тогава ти се обръщаш към петела, който ти казва същевременно, че Господ е с тебе, и му казваш: „Като се върна, ще ти дам един голям банкет." Аз знам името на този философ - петел. Той ме срещне, усмихне се и ми казва: „Много ти благодаря. Хубаво, върви си по пътя. Бъди смел, умен, кукуригай като мене и не се бой." Сега вие ще ме питате, право ли е това? Че това е цялата истина. Не казвайте, че на някой петел му е скимнало да кукурига. Не - определена мисъл има той в това кукуригане.

Ти когато говориш на твоето дете, има ли някаква мисъл в това? Има мисъл в твоето говорене, разбира се. Във всички неща в света, във всички Божии същества има една Божествена идея, която прониква в тях. Като четете Библията, там се казва, че Господ направил света. В това има една разумност. Както и да разглеждате живота, от едно или от друго становище, в него има една вътрешна разумност, която има прави отношения към нас. Ако хората разбираха тази велика наука, те щяха да подобрят живота си. Две по две колко е? Четири. Сега да ви спася положението. Наместо да казвате: „Два петела по два лева правят четири лева", кажете: „Два петела, ако се хранят с жито, в продължение на една година те ще изядат четири килограма жито." Турям плюс. Значи тези два петела, като се хранят с жито, аз взимам всяка сутрин, и като изкукуригат - хвърлям им по една малка част. Това е правилното разрешение на въпроса. Разбирате ли сега? Това значи „две по две е четири" - да вземеш жито и да им хвърлиш. Трябва да създадеш мисъл на твоя ум. Ще вземеш една хубава книга и ще размишляваш върху някой предмет - било за слънцето, за месечината, за звездите или за растенията, за живота - и по такъв начин ще храниш своя ум, своя петел. Тогава ще дойдат ангелите отгоре, ще те благословят и ще чуеш гласа им: „Иди си, момчето ти ще бъде здраво."

8 септември 1929 г., неделя, 10 ч. София - Изгрев

ТРИДЕСЕТ И ОСЕМ ГОДИНИ

„И там имаше някой човек, болен от трийсет и осем години." (Йоан 5:5)

Понякога ние казваме, че хубавите работи са необходими за живота. Здравето например е един обикновен процес - вследствие на това той е неоценен. Когато хората са здрави, те не оценяват здравето. Богатството е един естествен процес. Когато човек го има, той не го оценява. Сиромашията е един неестествен, необикновен процес. Богатият може да стане сиромах. В даден случай и сиромахът може да стане богат. Значи може да става преминаване от един необикновен процес в един обикновен процес и обратно -преминаване от един обикновен в необикновен процес. Следователно в природата има следното положение: когато минаваме от един процес в друг, които не са от еднаква степен, ние добиваме едно ново познание за нещата. Само когато прекараш богатия от богатството в сиромашията, тогава можеш да го доведеш до една трезва идея. Ако той остане сиромах, ще има вече идея за сиромашията и само за нея ще ти говори. Богатият ти говори само за богатството - ще ти разправя за къщата си, за мебелите си, за дрехите си, за нивите си. Сиромахът пък ще ти разправя само за сиромашията си, за скъсаните си дрехи, обуща. Когато отидеш при здравия, той ще ти разправя само за мускулите си -какво може да направи с тях. Когато отидеш при болния, той ще ти разправя само за болестта си.

Интересно е, че когато дойде в света един от великите хора, Той не посети някой богат човек, някой цар или патриарх, но кой знае по какви съображения, Той отиде да се разправя с един болен, който е боледувал трийсет и осем години - да Му показва своите съдрани гащи, своите нещастия. Христос го запита: „Какво те е довело в това

училище, защо седиш тук?" Болният Му проговори: „Учителю, от трийсет и осем години седя тук, още не мога да свърша училището - професорите все ме късат, не ми дават диплом, станах за посмешище на хората. Кой как дойде, свършва училището и излиза, а аз все още не мога да свърша." „Искаш ли да свършиш?" „Как не, искам." Христос извади една диплома от джоба Си, подписа му я и каза: „Хайде, иди си сега." До това време този болен ходеше все без диплом.

Този болен е единственият човек, на когото Христос даде диплом, че е свършил по всички правила на науката. Никъде в Евангелието не е писано дали Христос му е дал, или не диплом. След като излезе от училището, запитваха го мнозина - кой беше човекът, който го излекува, но той не можа да им отговори. Най-после им каза: „Исус се казва."

Казвам: болестта е едно неестествено явление в света. Болестта е неестествено явление по отношение на физическия свят, а естествено - по отношение на духовния свят. Грехът пък е неестествено явление по отношение духовния свят, а естествено явление за човека на земята. Той казва: „Веднъж човек живее на земята, той не може да не греши, не може да не излъже поне малко." Тук на земята, когато се говори за погрешки - кой какво откраднал, как сгрешил - всички наоколо се смеят. В духовния свят обаче грехът е неестествено явление. Както влизането на една болест в някоя къща внася ужас, страх, уплаха - такова нещо произвежда и явяването на греха в духовния свят. Мнозина искаха да влязат в духовния свят - там и доброто, и всички други неща са големи, но и злото е толкова голямо, колкото и доброто. Ако влезете в духовния свят и видите тамошните затвори, ще считате, че те представляват училища в сравнение със земните затвори. Ако опитвате доброто в духовния свят и го сравните с това на земята, ще намерите, че в доброто на земята почти няма никакъв прогрес. На земята има по-голям прогрес в негативното, отколкото в положителното. Ще кажете: „Как така? И на земята има добро." Обаче, ако сравняваме доброто на земята с това в духовния

свят, ще видите, че добрите хора тук, на небето минават за престъпници. По негативен път хората прогресират, а по положителен път никак не са прогресирали. Сега всички искат да минат за светии на земята. Ако вземете най-големия светия на земята и го сравните със светиите на небето, той минава между тях за затворник, за престъпник. Ако пък вземете най-големия престъпник на земята и го сравните с такъв един от небето, от духовния свят - престъпникът от земята ще минава за първокласен светия между престъпниците от духовния свят. Така седи това положение в съзнанието на хората и затова някой човек казва: „Не струва човек да бъде добър, защото няма с какво да се сравнява, но струва да бъде лош човек на земята, защото като го сравнят с лошите хора от духовния свят, той минава пред тях за светия."

Като се говори за онзи свят, той не може нито да се разбере, нито да се опише. Рече ли някой човек да го описва, той ще го опише като този свят. Какъв ще бъде онзи свят? Той е по-широк в своите схващания, по-силен. Под думата „вечен" се разбира свят, който няма никакви ограничения в своите разширения, в своята разумност. Духовният свят не може да се сравни с физическия, но не може и да се опише. Много хора са се старали да опишат онзи свят, но не са могли. Този свят трябва да се види. Който е ходил на този свят, той го е видял - намира го за много красив, но не може да го опише. Никога не се заемайте за перото да описвате онзи свят. Никой не може да опише в какво седи хубостта, красотата в лицето на един добър, любещ човек. Любовта не седи в правилния нос. Носът има отношение в лицето, но в лицето има известни мерки, които са променчиви. Любовта не седи нито в носа, нито в очите, нито във веждите, нито в устата. Има известни мерки, които действат и на лицето, и на устата, но не могат да се поставят никъде. Ако ги поставите в очите, ще направите една погрешка; ако ги поставите в носа, ще направите друга погрешка. Защо? Понеже очите са орган за възприемане на светлината; носът е орган за възприемане на дишането; обонянието - за мириса. И устата

има своето предназначение - тя постоянно взима и дава това, което ѝ се дава, и после го изпраща в стомаха.

Как ще опишете красотата, ако трябва да я опишете? В какво седи тя? Ще кажете: „В хубавото лице, в сините очи." Че кой няма сини очи? „Е, в черните очи тогава." Че кой няма черни очи? „Е, в правилния нос." Че кой няма правилен нос? Мнозина имат правилни носове, но любовта нямат в себе си. Много хора имат червени устни, но любовта нямат в себе си.

И тъй, това болезнено състояние на човека, който лежал трийсет и осем години, е едно изключително явление в живота. Някой казва: „Имам голяма тъга, голяма скръб, мъчи ме нещо." Подобни състояния, болести - мнозина имат. Някои страдат година, две, три - все ги мъчи нещо. Има си за това причини. Някой учил, свършил известни науки, искал да стане виден професор, но не могъл - мъчи го това нещо, не може да постигне това, което желае. Той си въздъхва, мъчи се - професорският стол седи в неговия ум. Някой си мечтае да намери най-красивата жена в света, но не я намира.

Ходи, обикаля, въздиша - друг някой я взел. Той ходи, търси я, цели трийсет и осем години все за нея мисли, за нея въздиша, но никъде я няма - за нея боледува. Друг някой искал да стане най-големият милионер -ходи, въздиша, какво ли не мисли, но не може да успее. Друг иска да бъде здрав, но майка му го е родила хилав, сгърбен. Той ходи натук-натам и най-после казва: „Божия работа." За всички неща, които не можем да разберем, казваме: „Божия работа." То значи: всички неща, които ние не можем да разберем, само Божият ум може да ги разбере.

Като боледуваш трийсет и осем години, ще дойде един да те утешава по един начин, друг - по друг начин. Това са празни работи. Казват: „Не ти трябва красива жена, бъди доволен от тази, която имаш." То е все едно да кажете някому, че и биволското месо не е лошо, нека го предпочете пред кокошето. Ще кажете: „Какво ни говорите за месо? Ние сме вегетарианци." Да, но едно време между

вас имаше много месоядни, малко бяха вегетарианците. Повечето бяха от културните хора, които обичаха хубави ядения. Ако ви поканя на обяд с печена кокошка и хубава супа от нея, а на друга страна ви предложа десетгодишно биволско, приготвено на пастърма, кое ще предпочетете? Разбира се, кокошето месо. Питам: може ли да ви утеши този живот, в който ви предлагат десетгодишна пастърма? Та всеки, който ви аргументира, доказва, че вие трябва да се задоволите със старото биволско месо пред кокошето - това е равносилно на предложението да заместите с грозната хубавата ясена. И онзи, който аргументира, че може и без професорство, той е човекът, който предлага биволската пастърма пред кокошето месо. Това са залъгвания. Не говори нищо на този човек. Ако ще му говориш нещо, кажи му: „Да съм на твое място, и аз бих скърбял. Колко години седиш и чакаш този чин?" „Трийсет и осем години." „Да бях на твоето място, и шейсет години бих скърбял, и шейсет години не бих се утешил, ако не постигна професорски чин." Тъй трябва да се насърчава: и шейсетгодишен да стане - професор да стане. И десет пъти да се прераждаш, все за професор мечтай -професор да станеш. И на онзи момък, който търси красивата жена, пак кажи: „И десет пъти да се прераждаш, все красивата мома, красивата жена търси, докато я намериш."

Христос, като видя този болен човек, запита го: „Защо седиш още тука?" „Скъсаха ме професорите." „Тъй ли? Тогава Аз ще те изпитам." Христос го изпита и този човек мина изпита. „Влез сега в живота и бъди здрав." И болният човек веднага оздравя. Той започна да разправя как е оздравял. Той казваше: „Научих се най-важното - да чакам. Трябваше да чакам трийсет и осем години в училището да дойде най-важният професор -Той да ме изпита, и тогава да завърша своето образование." Ако красивият момък не може да се ожени за красивата мома, това става по единствената причина, че той не е намерил тази красива жена. Каже ли той, че не е само една красива мома - може и друга да намери, той не живее по високия идеал. Не,

момъкът, който търси високия идеал, той ще чака дълго време, докато намери красивата мома.

Ама че дошла някаква болест - нищо, треска е това. Може ли да опишете какво нещо е болестта? Да си болен, това подразбира да те боли всяка частица на тялото, да те боли сърцето, мозъкът - всичко да се разтърси в тебе, че никъде да не намериш място -нито във физическия, нито в духовния, нито в умствения свят. Някой казва: „Болен съм, но все имам надежда." Имаш ли още надежда, това не е никаква болест. Истински болен разбира да останеш без никаква подкрепа нито във физическия, нито в духовния, нито в умствения свят, и при това да останеш непоколебим. Това е истинският човек. Има нещо в човека, в което той вярва. Той не може да си обясни какво е това нещо, но все вярва, че по някакъв начин работите му ще се довършат. То е Божественото в човека. Ако ние изгубим тази вяра, ще дойдем до положението да вярваме във врачки - те да ни казват какъв късмет имаме. По-добър врач от самия човек няма. Човек сам трябва да си врачува. Той може да стане врач на всички онези, които са врачували.

Като ходя тук-там по съвременните банки и видя кой колко има да плаща, ще му кажа: „Ти имаш да плащаш сто полици с такъв и такъв падеж, толкова пъти си пресрочвал и т.н." Питам: отде знае врачът какво има да ти се случи? Ти сам не знаеш, а той знае. Отде ще знае той? Ще излее восък или ще хвърля боб и ще врачува. И това било врачуване! Ако отидеш при някой астролог, и той може да врачува. Ще разгледа съчетанието на звездите, на планетите, ще знае какви нещастия те дебнат, какво щастие и т.н. Де видяха това? Намериха това нещо окачено някъде. Обикновеният материалист ще каже: „Какво съотношение имат звездите, планетите с хората и с тяхното щастие и нещастие?" Астролозите ще каясат, че Венера или Марс, или Юпитер имат известно влияние върху даден човек и т.н.

Питам: какви бяха астрологическите съчетания на този болен от трийсет и осем години? Слънцето не беше в изгрева, а в залеза си -

едно лошо съчетание; Марс също беше в залеза си; Венера - в залеза си; Юпитер - в залеза си, а само земята беше в своя изгрев. Единствената надежда на този болен беше само земята. Цялото небе беше затворено за него, а само земята беше това, за което се държеше. За него всичко беше в своя залез. Този залез продължи цели трийсет и осем години, и трябваше да се яви един вещ човек в света, за да могат всички планети за него да се завъртят - да вземат обратна посока. Дотогава неговата земя не се въртеше, тя се беше спряла като месечината, но щом дойде Христос, завъртя се неговата земя, завъртя се и неговото съзнание, и всички други планети дойдоха в своя изгрев. И тогава и слънцето зае известно място в живота на неговата душа. Затова Христос му каза: „Вдигни одъра си, напусни всички свои стари идеи, излез от това, което си живял досега."

И ако ние искаме да се освободим от старото, от онова, което ни е терзало дълго време, като дойде великият човек за нас, ние трябва да напуснем старото място и да се освободим от всички стари неприятни спомени. Никога не си спомняй за някоя своя болест, никога не си спомняй за някое свое нещастие, ако искаш да бъдеш здрав човек. Спомняш ли си го, спомни си го само като някакво далечно възпоменание. Допусни, че някой голям разбойник те е обрал. Носил си петдесет килограма злато на гърба си и този разбойник те обира. Ти считаш това нещо за голямо нещастие. Не, считай, че този човек ти е направил голямо добро. Ако ти трябваше да носиш този голям товар на гърба си, щеше да стане някакъв разрив на сърцето ти, а той те е освободил от това нещастие. Считай това нещо за голяма привилегия. Обаче кой богат човек днес би счел за привилегия, ако дойде някой и му отнеме, тоест обере, петдесет килограма злато? Той ще каже: „Дойде един разбойник, който ме обра." Казвам: когато смъртта дойде, тя ще обере не само чувалите с парите; тя ще обере и мускулите, и костите, ще изпразни главата ви и, ще остави само една празна глава, та когато дойде някой учен философ, ще вземе главата ви да я разглежда как сте живели. Някой астролог пък ще разглежда

как са устроени костите ви. Питам: де е този богат човек, който носеше петдесет килограма злато на гърба си? Де е човекът сега?

Казвате: „Това е философия." философията в живота, именно, не седи в това - да имаме едни временни залъгвания. Ние, съвременните хора, имаме една лъжлива философия и седим като прасетата в кочината. Всеки ден господарят ни залъгва с малко ядене, той ни донася по четири-пет пъти на ден ядене, а ние казваме: „Много благочестив човек е нашият господар." Обаче той си точи ножа и като дойде Коледа, опапва ни мес-цето, като оставя само костите ни. Всички тези прасета ги изпраща все на онзи свят. Каква философия е тази? На умрелите хора. И тогава в Писанието четем: „Последния враг, с който духовният свят се бори, е смъртта, от която той иска да ни освободи." Тя ни очаква. Тя е оголвала и грешници, и светии. Кого не е оголвала тя в този свят.

И тъй, ние сега искаме да станем щастливи в света при неблагоприятни условия. Ако ти искаш да служиш на Бога, най-първо трябва да се осигуриш, да се освободиш от смъртта. Аз бих поставил този закон за разумните хора така: пита ли някой как да служи на Бога, ще кажа - като се освободиш от смъртта, само тогава можеш да служиш на Бога. Докато не се освободиш от смъртта, не можеш да служиш на Бога. „Как да се оженя?" Освободи се от смъртта. Не се ли освободиш, и жена ти, и децата ти, и ти самият ще станеш жертва на смъртта. Знаете ли иначе на какво ще мяза-те? Поставили жабата да бъде стражар - да пази кокошките. Тя се облякла с мундир, турила еполети и взела една връв, за която завързала кокошката и пиленцата за нея, а другия край закачила на себе си. И седи като стражар - пази, оглежда се наоколо, казва: „Не сте имали друг подобен на мене пазач. Аз пазя по един нов метод." Обаче един ден, като заспала, дошъл един голям орел и задигнал и нея, и кокошката с пилците, които и досега още ги няма. И ние седим така вързани за крака на жабата, но дойде орелът - смъртта, и ни задига всички.

Често ние казваме: „Да направим това-онова в памет на великите хора." Питам: де са тези велики хора, чиито паметници и досега седят? Не е въпросът за светиите. Ако е въпрос за светии, още сега мога да напълня целия свят със светии, с паметници на светии. Ако някой е светия, той никога не трябва да греши.

Природата се нуждае от живи светии. Най-големият грешник, най-големият светия в света струва повече, отколкото бюстът на един светия. Той не може да се сравни даже с най-малкия пръст на всички бюстове на светии. Ние мислим, че добродетелта е нещо, което може да се приложи.

Казвам: в душата и на най-големия престъпник, повидимому, се крие нещо добро. Ние не знаем още кои хора са престъпници. Ако някои хора минават в света за престъпници, от Божието гледище те още не са престъпници. Че и Христос умря като престъпник, и светиите умряха като престъпници, но въпреки това Христос е признат за Син Божий, а светиите и до днес се ползват с голямо почитание. Тия хора във времето на Римската империя бяха престъпници, а днес минават за светии. Отде накъде? Значи има един закон в света, който изменя съотношенията на нещата. Той е разумният закон. Тъй както е в математиката, в геометрията, всеки разумен човек може да съпоставя нещата тъй, както са си. Всеки човек, който не разбира законите, той може да ги размести, но който разбира законите, той намества нещата.

Казвам: този болен е лежал трийсет и осем години и най-после иде Христос при него. Ако ме питате защо са страданията в света, ще ви отговоря: за да дойде Христос. Защото, ако ти не си един болен човек, Христос никога нямаше да те посети. Ще ви приведа един пример: кого майките носят на ръцете си - малките деца или старите дядовци? Коя майка досега е взела един стар дядо, на сто и двайсет години, на ръцете си и го е милвала и галила при себе си? Хиляди и милиони майки, като започнете от най-малките до най-големите, носят на ръцете си все своите малки дечица. И тогава старият дядо

казва: „Няма кой да ме обича." Казвам: стани малко дете. Съвременните хора имат крива идея за живота. Слушал съм мнозина да казват: „Че не съм дете, я. Аз съм възмъжал вече." В природата при сегашните условия човек всякога трябва да остане дете. Има три вида деца - едните ги наричат деца на забавленията, които природата забавлява - те не се учат, навън още си играят, „галените деца" - ги наричат. Другите деца се учат - те се наричат „разумните деца", тях природата ги учи. Третите са мъдрите деца в света. Човек от детинството до старостта си трябва да спазва духа на детинството си. Ако ти се мислиш постоянно възмъжал и стар, и преповтаряш нещата като воденица - ти си преждевременно остарял. Ти постоянно преповтаряш едни и същи неща, като воденица: „Едно време тъй беше, а после тъй беше" - с години преповтаряш нещата.

Ако искаш да бъдеш гениален, никога не разправяй историята на живота си по два същи начина. Защото, постъпиш ли така, ти преповтаряш нещата. „Е, като бях млад..." Питам: защо, като разправяш за своята младост, ти разправяш само хубавите неща, а туряш недъзите си настрана? Казваш: „Едно време, като бях млад, срещнах се със семейството на една благородна, красива мома." Питам: защо не разправяш, че едно време, като беше млад, ти влезе в дома на една бедна вдовица, която имаше една красива дъщеря, и ти я излъга и остави? Ти можеш да разправяш за своята младост само тогава, когато си влязъл само един път в един дом. Щом си влязъл в два дома, по-добре си мълчи. Кажи: „Не струва да говоря за живота си, да си мълча по-добре. Животът ми още не е красив." Даже и животът на най-големия светия още не е красив. Казвате: „Да разправим историята на някой човек." Има друга история, за която ние трябва да разправяме. Ние още не сме достигнали до положението, да разправяме историите на хората. Мнозина искат да станат велики хора. Ако станете велики хора в едно отношение, и престъпленията ще вървят след вас. Зад вас и зад мантията на вашето величество ще се наберат доста бръмбари и доста престъпници и престъпления. Във

великите гори се крият най-големите престъпници. Всичките зверове се крият в гъстите гори, а между тези дървета се крият всички престъпници.

Казвам: като Дойде великото време, ще дойде часът на болния да излезе от болницата. От този момент започни да разправяш своята история - какъв е бил твоят живот. Има една страница в живота на всеки едного, която той трябва да заличи, да не я споменава. То е онова престъпление, онзи грях, онова отклонение от Бога. Казва Писанието: „Ще залича греховете им." Какво ще разправяш? Ще разправяш за някоя своя добродетел, но тази твоя добродетел в едно отношение е престъпление в друго отношение. Ти може да си станал богат, но с това свое богатство си накарал хиляди хора да крадат и да разбойничестват. Ти можеш да се хвалиш със своята красота, но с тази твоя хубост и красота ти си накарал стотина души да станат престъпници. Какво ще се хвали някоя мома със своята красота, ако нейната красота е станала причина да се избият десет души? Ако тази красота е Божествена, тя трябва да вдъхва в човека висок идеал, че който и да я срещне, да каже: „Радвам се, че срещнах един красив човек." Питам: ако нашата красота става за съблазън и ако нашето богатство става за съблазън на другите, струва ли си да ги носим? Затова, именно, някой път трябва да на-денем дрехата на болестта.

Красиво нещо е дрехата на болестта. Няма по-хубаво, по-красиво нещо от болестта. Това не значи, че здравият трябва да направи някакво престъпление, но когато някой човек несъзнателно сгреши и дойде болестта, която ще го доведе в съзнание, че е сгрешил -и ще се разкае, ще иска да се изправи. Не е болен този, който постоянно се оплаква, че го боли стомах, сърце, гърди и т.н. Този болен се моли цели трийсет и осем години, та когато Христос дойде, оздрави го в един час. Той видя един гениален, един умен човек пред себе Си и го запита: „Искаш ли да придобиеш това, което си изгубил?" „Е, Господи, няма кой да ми го даде." По-нататък - прочетете цялата глава.

Някои от вас ще кажат: „Чудно нещо. От десет-петнайсет години следваме Учителя, от толкова години пък сме християни, и тъй ли нищо не можахме да постигнем?" Е, родени сте християни, петнайсет години сте следвали, и доде сте достигнали? Аз не зная това, но казвам: която и да е красива мома от вас, която е следвала това учение петнайсет години, ако дойде някой красив княз да я поиска - тя ще закачи настрана своите убеждения и ще отиде след него. Или който и да е красив момък от учениците тук, който е следвал петнайсет години тук, ако му дадат за някоя мома петнайсет хиляди долари, и той ще окачи своите убеждения настрана. Питам: какви са тези убеждения, които тъй лесно можете да закачвате? Имате една идея - дръжте я, не я оставяйте, не се отказвайте от нея.

Ако вие не сте родени с добродетели, никой не може да ви ги даде; родени ли сте с добродетели - никой не може да ви ги отнеме. Ако вие не сте родени с таланти, никой не може да ви ги даде; ако вие не сте родени със здраве - никой не може да ви го даде отвън. Здравето, което природата е дала на човека, може да се подкрепва само; но няма ли го той - никой не може да му го даде. Не се лъжете - нищо, което не е вложено от природата, не може да се вложи отвън. Който учител и да дойде, той не може да направи това, което природата не е дала на ученика. Това не е за обезсърчение, но природата има един ред, който трябва да знаете. Човек трябва да дойде в пълно съгласие с живата природа, или, казано на друг език - той трябва да дойде в съгласие с живия Господ, Който съществува. Той трябва най-първо да служи на Бога, но да не Го търси някъде в небето. Това, което хората мислят за небе, преди всичко не е небе. Там, дето хората търсят небето, то не е там. Идеята, която човек влага в думата „небе", е друга. По този начин той само я проектира към небето, нагоре, като отправя очите си към тази посока. Казвам: тази идея се намира в такова отношение, както когато дигна очите си нагоре. И тогава, като престана да мисля за земята, аз съм горе на

небето; когато престана да мисля за небето, аз съм долу на земята, в ада.

Човек е свободен да греши. Човек има свобода само в едно отношение - да прави грехове, а не да прави добро. Защо? Защото - да правиш добро, това ти е длъжност, това е закон; а да правиш грях - това е свобода. Че кой от вас не е бил свободен да греши? Казвате: „Защо грешим?" Защото сте свободни. „Ама аз не искам да греша." Лесно е, трябва да се ограничиш. Мъчно е да имаш свобода, а лесно е да се ограничиш. Сам можеш да се ограничиш. Мъчнотията е докато придобиеш богатството, а да се ограничиш е лесно. Да имаш много богатства - това не зависи от тебе.

Казвам: тези противоречиви мисли, които влизат във вас, те са, за да си дадете правилен отчет, защо сте дошли на земята. Вие искате да бъдете щастливи, но за да съградите вашето щастие, трябва да знаете условията, при които то почива. Не е достатъчно да постигнете вашето щастие само за един момент, нито само за един ден, но трябва да поставите вашето щастие върху такива основи, че никога да се не поклати и никой да не може да го вземе. Щастие е да имате един приятел, щастие е да имате такова знание, в което да имате такова доверие, че нищо да не е в състояние да разклати вашето убеждение. Да имате доверие поне като в себе си. Ако един философ може да ви разклати във вярата ви към Бога и вие се усъмните дали има Бог, или не; дали има душа, или не; дали имате дух, или не, питам: де са вашите убеждения?

Има четири неща, в които човек никога не може да се разклати - убеждението му в неговия дух, в неговата душа, в неговия ум и в неговото сърце. Ако ти имаш тези четири вида убеждения, тогава ще дойдеш до онова велико знание, което търсиш - до идеята за

Бога. Ако ти не вярваш в душата си, не можеш да вярваш и в Бога. Някой казва, че може да вярва в Бога, без да вярва в душата си. Това никога не може да бъде, защото именно познанието за Бога започва от душата. Човек, който не вярва в душата си, той не може да

има никакво познание за Бога - той може да има само една абстрактна идея за Бога. Той ще бъде в положението на онзи човек, който няма очи. Този човек може да има само абстрактна идея за светлината, но какво нещо е светлината, той не може да има за нея никаква идея, никакво понятие.

Казвате: „Що е душата?" Душата е това, с което ти преживяваш най-хубавото, най-мощното, най-възвишеното, най-благородното, най-целокупното. Ти не можеш да се отделиш от душата си. Това нещо, което в даден случай усещаш неразделно от себе си и не можеш да го отлъчиш от себе си - е душата. Речеш ли да я отлъчиш, ти или ще умреш, или ще заспиш. Ти не можеш да отлъчиш живота от съзнанието си, защото съзнанието се подкрепя от самия живот. По-лесно можеш да отделиш съзнанието си, отколкото да отделиш самия живот. Следователно ти по-лесно можеш да отделиш смъртта, отколкото живота. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос, но неверието в човешкия живот произвежда всички нещастия, всички страдания. И ако вие не вярвате, то е, защото искате да отделите душата си, но всички нещастия и страдания се дължат на неверието в човешката душа, или, казано на ваш език - на неверието в живота. Под „живот" разбирам общата душа, която функционира в живата природа. На математически език казано, нашите души съставляват удове или части на тази велика душа, тоест те са дихание на тази велика душа.

В Писанието се казва: „Този велик, мощен Дух вдъхнал душа, и тя станала жива." Та всеки от вас най-първо трябва да има идеята, че той е безсмъртна душа. Той трябва да вярва, че душата не може да я засегне грехът, тя е неопетнена - не може да умре. Той може да умре, ако сам пожелае това. Христос казва на едно място: „Имам власт да положа душата Си, имам власт и да я взема. Аз мога доброволно да умра, мога и доброволно да оживея." Той е човекът, който знае де и как да постъпи. Под думата „смърт" ние разбираме да се ограничиш, а не да изчезнеш. Смъртта е крайният предел на ограничението. Имам

власт да живея, да възкръсна - това значи да дойда до крайните предели, дето животът може да се развива. Ако това ограничение произлиза от него, той е господар; ако това ограничение произлиза от други - той е раб, слуга. Казвам: умът и сърцето не могат да функционират без душа, нито пък човешкият дух може да се прояви без душа. Душата е едно от великите звена в природата. Велики тайни се крият в душата. Щом дойдете до нея, ще имате за нея такова понятие - като за Бога и ще знаете, че сте пред Бога. Единственото ценно нещо у човека -това е онова неизменно начало, което Бог цени. Казва се: „Възлюбил е Бог истината у човека." И това ценното се крие в душата.

И когато Христос дойде на земята, посети този болен от трийсет и осем години, защото той вярваше в душата си. Той е първият верующ през християнската епоха. Като чу думите Христови, той пръв повярва, че има душа. Той с години седеше в тази къпалня, дето всяка година слизаше един ангел и размътваше водата, но за него не дойде, не слезе. Този ангел слизаше за другите хора, а за него специално беше изпратен Христос. Каква величина беше той? Един от най-великите хора в духовния свят дойде за него и му каза една утешителна дума, като му даде диплом и каза: „Отсега нататък с хиляди години ще се проповядва в света какво ти е казано." Питам: не бихте ли желали и вие да сте в положението на този човек - да лежите болен трийсет и осем години? Кажете, по колко години е лежал всеки от вас? Най-много по десет-петнайсет. И след това за вас ще дойде специален пратеник, след което ще говорят за вас цели две-три хиляди години. Това е една нова обстановка, ново схващане. Това е великата идея.

Човек, който иска да бъде почитан и уважаван в света, трябва да схване идеята за душата, да схване идеята, че е свободен, независим. От самия човек зависи да е свободен или да се ограничи. Този човек, като умира, умира за добро, и като възкръсва и живее - живее за добро, а не така, както ние разбираме. И тогава можем да кажем, че

Христос, Син Божий, или както и да Го наричаме - Великото, Божественото, благоволява да посети един болен и да се разговаря с него. И вие, когато имате някакви недоразумения или боледувате, имайте характера на този болен. Някои казват: „Дотегна ни да боледуваме." Казвам: всяка болест може да се отстрани, като се намерят причините й. На какво се дължат болестите? В предната част на мозъка се намират известен род бели нишки, в които функционира нашето съзнание, с което е свързан двойникът - тъй нареченото второ тяло на човека, или посредник на силите, които функционират в природата. Значи двойникът е апарат, дето функционират силите. Тялото живее по причина на този двойник. Казвам: ако отношенията между двойника и физическото тяло са правилни, човек може да живее, да бъде здрав; ако тези отношения са неправилни -явяват се известни дисхармонични състояния. Когато известни органи от физическото тяло на човека заболеят, двойникът му не е в правилна връзка е него, затова постарайте се по един или друг начин да влезете в правилна връзка, да възстановите връзката между духовното и физическото тяло.

Разправяше ми един български доктор една своя опитност във връзка с това тяло: „Една вечер жена ми се връща късно отнякъде и малкото ни детенце остава на мене. Взимам го на ръце, разхождам го, какво ли не правих с него - не може да се смири, плаче и плаче. Гръмна ми главата. Два-три часа се занимавах с него, пощурях. Не бях се молил отдавна, взех сега да се моля. Виках този светия, онзи светия, казвам: „Моля ви се, помогнете на това дете." Никаква помощ. Най-после се обърнах към Христа: „Господи Исусе Христе, помогни ми." Не се мина много време, и детето млъкна, успокои се и заспа. Като си дойде жена ми, казвам й: „Още един път да ме не оставяш сам с това дете. То ме накара да се моля на Бога и на светиите."

Казвам: ако една болест по същия начин може да ви накара да викате един, че втори светия, и най-после - да се обърнете към Господа, добре дошла тази болест. Щом се обърнете към Господа, и

болестта ви ще мине. философите, логиците ще кажат: „Не е помогнала молитвата на доктора, но едно съвпадение има тук, че това дете заспало." Както и да е, не е важно какво мислят те, но казвам: ако едно съвпадение се повтаря един, два, три, пет и сто пъти все по същия начин, това вече не е случайност. Не че времето е дошло да заспи детето, но в света има един велик закон, който регулира нещата, и вие трябва да направите връзка с този закон.

Казвам: при необикновените и при обикновените явления има дълбок смисъл, който регулира живота. Този болен се срещнал с Христа и оттам насетне неговият живот се изменил. Де е този болен днес, как мислите? Според закона на прераждането, той е пак на земята като виден професор, който чете своята теза по книги и казва: „Преди толкова и толкова години лежах трийсет и осем години болен и такъв и такъв човек ме срещна и ме излекува." Питам: ако при вас дойде един такъв човек и ви каже, че преди еди колко си хиляди години беше болен трийсет и осем години, ще повярвате ли? Ще кажете, че му дошли на ума такива работи, обаче има един закон, според който нещата може да се проверят верни ли са, или не са. Необикновените работи в света идват за събуждането на един по-висок и благороден живот.

Аз съм за живота, аз съм против измамата. Измамата не е живот. Добре ме разбирайте. В самозаблужденията не седи щастието, нито реалността. Онова, което можем да схванем и приложим - то ще ни даде смисъла на живота. Сега да ви представя физическия живот в три форми: да вземем един човек, който външно е облечен добре - с нови, хубави дрехи. Допуснете, че той представлява физическия живот. Естествено, идеално в света е винаги да избираш най-красивата форма. Ако ти избираш най-грозната форма, ти си посредствен човек. Ако ти дадат десет хубави шишета, направи си избор. Ако не избереш най-хубавото, най-красивото и най-здравото шише, ти не си умен човек. Така е във физическия свят. Сега, ако един умен човек тури в красивите шишета по-лошо съдържание, а в грозните - по-хубаво, все

едно ли е в този случай да изберете красивите шишета? Те всякога не могат да имат хубаво съдържание - някога се съвпада, но някога не. Тогава човек трябва да прави проверка. Ако избираш най-хубавото шише с най-хубаво съдържание, ти си умен човек.

Аз правя уподобление: ако имаш един слуга, който ти носи най-хубавото ядене, яденето представлява духовния свят - той е добър слуга, вярно ти служи. Ако след яденето той ти донася най-хубавите книги за четене, това е проявление на Божественото в човека, който ни обича. Следователно първият процес се различава от втория, вторият - от третия. Този слуга може да ти съгради къща - това е от чисто материалния свят. Ако той може да съгради най-хубавата къща, а не може да донесе най-хубавото ядене, той е добър слуга само при градене на къщата. Ако пък може да ти донесе най-хубавото ядене, той е добър слуга по отношение яденето. Не може ли да ти донесе най-хубавите книги, той не е най-добрият слуга. Казвам: ние трябва да съединим материалния свят - света на външните форми, с духовния и с Божествения свят.

Казвате: „Е, облекло." Облеклото има смисъл само за едно здраво тяло. Каква полза за болното тяло, покрито със струпеи, да го облечеш с най-хубавите копринени дрехи? Какъв смисъл имат те за него? Питам: каква любов може да се прояви в едно болно тяло? Болен човек може ли да прояви любовта? Не само това, но болният човек не може да прояви и никаква интелигентност. Болните хора са много слабоволни. Когато човек се разболее, той става слабоволен и лековерен. Той казва: „Донесете ми някое лекарство." Събере наоколо си двайсет-трийсет лекарства и мисли, че като ги употреби, ще стане здрав. Това е лековерие. Може да те лекува само онзи човек, в който вярваш напълно. Ако вярваш в двайсет души, нито един не може да те лекува, но ако вярваш в един лекар - той ще може да те лекува. Този закон може да се провери. Всички лекари, в които имаш вяра, само те могат да те лекуват, защото могат да събудят вярата в тебе.

Целителните сили се крият в самата природа -във водата, светлината и въздуха. Всеки, който може да повярва в мене, той се нуждае от една жизненост, която аз мога да извадя или от водата, или от светлината, или от въздуха, защото аз съм проводник на природата. Но ако той не вярва, тази сила не може да се извлече. Всеки от вас е такъв проводник, вследствие на което всеки сам може да се лекува. Ако повярвате в душата си, вие може да се лекувате. Ако нямате тази вяра, необходимо е да дойде един човек отвън и той да стане проводник между вас и природата. Така е и в умствения свят. Този закон работи. Когато вие дойдете в съприкосновение с един разумен, интелигентен човек, вие се хармонирате с него - той става проводник и вашият ум започва да просветва и вие работите. Така става и с добрите, и с лошите хора. Влезете ли във връзка с лошите хора, вашият ум потъмнява и вие не можете да разсъждавате. Казвам: с каквито хора дружим, това придобиваме и такива ставаме. Необходимо е връзка с добрите хора.

Когато срещнете добър човек, вие си казвате: „Как да го познаем, че е такъв?" Ще имате един термометър. Сегашните хора измерват е термометър топлината и щом се разболее някой, веднага турят термометъра и казват: „Трийсет и седем и половина градуса, трийсет и осем, трийсет и осем и половина, трийсет и девет, трийсет и девет и половина, четирийсет, четирийсет и един градус" - дойде ли до четирийсет и един градус, казват: „Ще свърши вече." След четирийсет и един градус температурата започва да спада. Обаче, когато видите един добър човек - дали го познавате, или не, във вашия ум ще стане едно разширение, ще се яви нова светлина, нови мисли и желания, които досега никога не са се проявявали. Срещнете ли един добър човек, у вас се заражда желание да четете някоя хубава книга, да посетите някоя бедна вдовица и казвате: „Досега не съм живял добре, но искам да направя нещо хубаво." По това се познават добрите хора, а за да го познаеш по лице, ти трябва да бъдеш много учен човек.

Някога казвате: „Този човек има красиво, широко чело." Че и много крадци имат широки, големи чела. „Ама не са с големи уши." Много крадци имат и големи уши. „Носът им тогава не е голям." Много крадци имат и големи, дълги носове. „Ами брадата им каква е?" Не е въпросът в големината на носа или на ушите, но в особените линии на носа, които само гениалният човек разбира. Има известни линии на носа, които показват интелигентността, но де са тези линии? Око не е видяло и ухо не е чуло. Де е тази линия? Тази линия се движи някъде по носа, по мускулите. Когато човек се засмее, центровете на тази добродетел се променят, но и когато е сериозен, те пак се движат. Тази точка е непостоянна. Човекът, у когото съществува тази идеална черта, се отличава със следното: щом се замисли той, в него има нещо красиво; и когато се засмее - пак има нещо красиво. Каквито гримаси и да прави, той не губи своята красота. Някои хора, като се засмеят, стават грозни; като са сериозни - стават красиви. Тази линия не е в носа на човека -тя е скрита някъде в неговия двойник. Някой казва: „Аз видях тази линия." Това, което си видял, не е в носа, но в двойника на човека. Там е тази черта. Гледаш този човек, казваш: „Красив е носът му." Вътрешният нос е красив, а външният още не е красив.

Сега ще ви приведа още един пример. Преди няколко дни дойде при мене една млада мома от света. Като я поглеждам, виждам, че очите й светят някак лошо, некрасиво. От устата й надолу има нещо красиво, а от устата нагоре - до веждите, към челото, като се засмее, има нещо грозно. Ако се запитате де е тази грозота, не се вижда никъде - мястото й не е точно определено. Като се засмее, цялото й лице става красиво, но стане ли малко сериозна - грозотата се явява. Казвам: който разбира, вижда, че липсва нещо на тази мома. Следя, наблюдавам я - като я погледна в очите, не е спокойна, иска да се скрие в себе си; взима сериозен вид - крие нещо в себе си. Какво има да крие? Пред невидимия свят няма скрито-покрито, всичко е отворено. Какво ще се криеш? Това не е лошо, но некрасивото в тази

мома е в нейното духовно тяло, което дава израз на външния живот - в нея има нещо дисхармонично.

Казвам: у всички съвременни хора трябва да се пробуди съзнанието, постепенно да се освобождаваме от накоплението на онези привички, които не съответстват на духовния свят. Защото, ако влезете в духовния свят с това си тяло, вие не можете да станете щастливи, нито може да станете части от този свят. Всеки от вас, който влезе в онзи свят и поживее там само една година, веднага ще се затъжи за живота на земята и ще каже: „Да се върнем долу - тук още не може да живеем." Там ще ви бъде или много горещо, или много студено. Хората там ще ви се видят високомерни. Вие мислите, че като ви видят, веднага ще ви запитат отде идете. Не, никой нищо няма да ви запита, всеки ще минава-заминава покрай вас, като че не ви вижда. Ако си от разумните, всеки ще се спре да те запита нещо, но ако си от обикновените, от невежите хора - никой нищо няма да те запита. Само този ще се спре с тебе, който е подобен на тебе. Ти ще се спреш ли с една мечка или с една боа? Следователно всеки лош човек и за духовния свят, и за ангелите представлява нещо отвратително.

Злото е строго определено. Ако ангелът срещне един грешник, той веднага изважда меча си срещу него и всичките му гащи затреперват. Той тегли е меча си една линия, светва пред него и целият трепва. Казвате: „Ама той трябва да бъде милостив." Не, това са бабини деветини. Там казват: „Този свят изисква чисти и святи хора, той е свят на чистота и святост." Това се отнася за онези, които искат да влязат в рая. Ако го гледате отдалеч - то е друго нещо, но ако искате да имате общение с тези души, трябва да бъдете чисти като тях - нищо повече. И когато те слизат на земята, идват да спасяват не грешните, но онези, които се разкайват, които искат да се освободят, да се отделят от греха, защото тези души именно копнеят за свобода. Колкото и да искат те, все им остава по един малък грях.

Гледам, някои искат да се облекат в съвсем нови дрехи, но все ще оставят една малка дупчица на чорапа си. Не, здрави дрехи трябва да

носят, да нямат нито една дупчица. Всичко ново да бъде. Старото, като се износи, с малко газ го залейте, една клечка кибрит му турете и всичко да изгори. На беден човек не го давайте. Такъв е идеалът на човека. Ако аз искам да нося нови дрехи, защо ще давам моите стари на бедния човек? Всичко, което си носил като болен, изгори го. Писал си една книга - изгори я. Ти сам я изгори, не оставяй хората да я горят. След това напиши нова. Такъв трябва да бъде идеалът на всички хора. Аз искам всеки от вас да напише по една книга и да нарисува по една картина, и да напише по един живот.

Някой казва: „Аз живея." Радвам се, че живееш. Опиши най-хубавото, най-хубавия ум, най-хубавия талант, а не това - обикновеното. И когато Христос дойде и ви намери, че лежите трийсет и осем години, ще държите изпита си пред Него. И тогава няма да казвате, че Бог е милостив. Няма защо да се спори върху Божията милост, но въпросът е ние да издържим на земята своя изпит тъй, както трябва. Като ученик в училището, аз никога не трябва да излъгвам своя учител и в своите уроци, от единия край до другия, да няма никакво лъкатушене, и да живеем - нищо повече. И като дойде до Бога, казвам: какво искам? Да учим, нищо повече.

И тъй, сега не ви казвам да имате същата опитност на болния трийсет и осем години, но ви представям един герой отпреди две хиляди години. Аз бих желал в нашия век да имаме такива герои за образци. Да лежи трийсет и осем години, та като дойде един от великите хора пред него, да каже: „Да, видях Го. Че наистина Го видях, ето доказателството - аз бях трийсет и осем години болен, всички лекари по света ме лекуваха, но само по тяло, а не по сърце и по ум, и не можаха да ме излекуват. Ето, сега живея, животът ми придоби смисъл." Този е смисълът на онзи стар разказ отпреди две хиляди години, който е писан по това време. Ако ние го изтълкуваме правилно, ще можем да влезем в тази интимна връзка на живата природа и да придобием онова, което ни липсва още.

15 септември 1929 г., неделя, 10 ч. София - Изгрев

XV СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1929-1930)

ДУХОВНОТО В ЧОВЕКА

„И доведоха книжниците и фарисеите при Него една жена, хваната в прелюбодейство". (Йоана – 8:3)

Човек вижда своите грешки, както и тия на другите, само когато има светлина. Докато няма светлина, той не може да вижда никакви грешки. И доведоха книжниците и фарисеите при Христа една блудница и Го запитаха, какво да правят с нея. Те казваха: „Мойсей повел нам таквиз с камъни да ги убиваме. Ти що казваш?" Значи, човек,който има някаква рана или някакъв тумор, веднага трябва да му се направи операция, да се изхвърли болната част навън. Христос пък отговаря: „Който е безгрешен, той пръв нека хвърли камък върху нея". С други думи казано: Само на майстора се позволява да прави операции, а невежият да мълчи и да не се проявява.

Сега, като четете Библията и Евангелието, някои от вас ще кажат: Много нещо прочетохме. Казвам: въпросът не седи в многото четене, но в това, което човек запомни и прилага; смисълът на яденето не седи в многото ядене, но в това, което човек асимилира и задържа в себе си; смисълът на ученето не седи в многото учене, но в това, което човек задържа в ума си и прилага в живота си. Често някои хора, като слушат да им се проповядва едно учение, казват: Ние знаем тия работи, повече знания не ни са нужни. – Не е така. Материалът, от който може да се направи една колиба, не е достатъчен да се направи един палат. От това знание, което сте придобили досега, може да се направи само една малка колибка от една стая, без кухня даже. При това, тази стая ще има само два метра широчина и три метра дължина. Ако в тази стая ви дойдат двама души на гости, няма де да ги поканите. Само вие заемате едно пространство от два метра дължина и един метър широчина. Де ще се поместят гостите ви?

Значи, колко квадратни метра ще има тази стая? – Всичко шест квадратни метра. – Колко души могат да се поместят в нея? – Двама души, в краен случай и трима, но те ще бъдат набутани,като сардели. Кой е виновен за това? Всеки сам си е виновен. Колкото са неговите знания, толкова голяма ще бъде и стаята му. Вследствие на тази теснота, у човека се ражда известно недоволство. Лишението на човека от външен простор, от широта се дължи на вътрешно тесногръдие. Човек може да има широки, обширни идеи, а може да има и ограничени идеи – според степента на своето развитие. Причината за богатството на хората се дължи на грамадните пространства земи, с които те разполагат. Тия грамадни пространства са добри условия за тяхното развитие. Сиромахът може да си купи само 200 – 300 м. земя. Какво ще направи той с толкова малко место? Ще направи къща на 100 метра и ще му остане 200 метра свободно место. Какво ще сее на 200 метра и как ще се прехранва? По нямане на собствена земя, той започва постепенно да разчита на хората и казва: Наистина, аз нямам достатъчно земя, но еди-кой си има, от него ще взема на заем. Дойде ли човек до положение да взима земя, пари и други неща на заем, той е загазил вече.

Обаче, съществува едно общочовешко разбиране, което почива на известно вътрешно суеверие, на известно невежество. Според това разбиране, някой казва: Объркал съм се много, но нищо, ще се оправят работите ми. Този човек мисли, че работите сами по себе си ще се оправят. Вярно е, че работите всякога се оправят сами по себе си, но кога ще стане това? Какво ще правиш, докато дойде това време? То е все едно да кажеш, както мнозина казват, че пролетта ще дойде! – Да, пролетта ще дойде, но какво ще правиш, докато тя дойде? Че ще дойде пролетта, това е истина, но тази истина ни най-малко не помага пролетта да дойде по-скоро. Като кажеш една истина, с това положението ти не се подобрява. Действително, когато пролетта дойде, работата ти ще се уреди, но сега е мъчно, докато още пролетта не е дошла . Казваш: Не говоря ли истината? – Ти говориш

истината, но тя се отнася за бъдещето, не за сега. – Но аз сега я казвам. – Ти сега я казваш, а тя ще се реализира в бъдеще. Днес ти не можеш да се ползуваш от тази истина.

Днес съзнанието на човека е дошло до положение да изказва и разбира Истината по три начина. Например, дойде при тебе някой и ти казва: Миналата година аз ти дадох 1000 лева. – Този е първият начин за изказване на Истината. Питам: какво те ползува обстоятелството, че някой - си в миналото ти е дал 1000 лева? Ти още тогава си изхарчил тия пари и си ги забравил вече. След това дойде друг човек при тебе и казва: За в бъдеще, когато дойде пролетта, аз ще ти дам 1000 лева. – Този е вторият начин за изказване на Истината. Питам: Какво те ползува обстоятелството, че някой-си ще ти даде за в бъдеще 1000 лева, когато ти днес, именно, се нуждаеш от тези пари? И най-после, дойде при тебе трети, изважда от джоба си пари и казва: Заповядай, давам ти още сега 1000 лева! Този е третият начин за изказване на Истината. Питам: Кой момент е най-важен? – Последният момент е най-важен, защото човекът иде при тебе, изважда парите и ги дава. Значи, настоящият момент, в който се постигат нещата ,е най-важен в живота на човека.

Същите три положения, три момента ние виждаме и в процеса на разбирането. Например, някой казва: Аз разбрах тази работа. Действието е станало в миналото. Какво се ползува човек от това, че някога нещо разбрал? Друг казва: Аз ще разбера тази работа. Действието се отнася за бъдещето. И този момент не е много утешителен. И най-после трети казва: Разбирам тази работа. Действието става сега. Значи, настоящият момент в разбирането, в даването, в ученето, в яденето и в ред още процеси е най-важен. Важен е сегашният ден; важно е усилието, което днес, сега,в този момент правиш. Че някога си правил усилия, че ще правиш усилия в бъдеще, това не е толкова важно. На днешните усилия се надявай, от тях очаквай плодове! Известно е на всички че глаголът има три основни времена: сегашно, минало и бъдеще, които характеризират

три епохи на човечеството – настоящата епоха, миналата и бъдещата. Тези три времена, тези три епохи имат връзка една с друга, но реалността на живота седи в настоящата епоха. Казвам: Някой човек живее само с миналото, друг – с бъдещето, а трети – с настоящето. Човекът на миналото казва: Добър човек съм бил. – Да, в миналото си бил добър. Човекът на бъдещето казва: Добър ще стана. – Да, в бъдеще ще станеш добър човек. Питам:Какво трябва да каже човекът на настоящето? – Добър човек съм.

Сега, щом се говори за Истината, ще ви дам един пример, с който да обясня причините на известни страдания и мъчнотии, които ви сполетяват. Представи си, че си гладувал цели три деня, и никой не се сеща за тебе, от никъде помощ не иде. Най–после, какво правиш ти?. – Заключваш се в стаята, за да не те смущава никой, и започваш да се молиш на Бога, да ти помогне. Невидимият свят чува молитвата ти и в резултат на нея казва на хляба: Иди на гости у еди-кой си човек, той те вика! Тръгва хлябът на път, крачи ли крачи. Като дойде до вратата, той похлопва, иска да му отвориш, да влезе в стаята. Обаче, ти не прекъсваш молитвата си, продължаваш да се молиш и питаш: Кой е там? Няма защо да питаш, кой е там, но стани, отвори на хляба и го покани вътре. Хлябът ще похлопа три пъти на вратата ти, и ако не му отвориш, той ще се върне назад. Ти още продължаваш да се молиш и казваш: Чудно нещо, защо не дойде никакъв отговор на молитвата ми! – Защото не ставаш да отвориш на хляба, който чака вън. Ти казваш: Много дълго се молих, но отговор не получих. Каже ли този човек така, аз разбирам вече, колко умен е той. Няма защо да се моли човек толкова много време. Като се помоли искрено, да прекрати молитвата си и да чака вече отговор. Трябва да настане в него тишина, за да чуе хлопането на хляба отвън. Той трябва да бъде на щрек, та още при първото похлопване, да стане, да отвори вратата, и веднага да покани хляба в стаята си. Щом го покани, ще му стане слуга. Станеш ли слуга на хляба, и той от своя страна, ще помисли, с какво още да ти помогне. А ти седиш на стола, като някой аристократ,

и като чуеш, че се хлопа отвън, казваш: Влез! Как ще влезе хлябът, като си заключил стаята отвътре с ключ? – -Не, стани, отключи вратата на стаята си, отвори я и покани хляба на гости. Щом хлябът влезе в стаята ти, ще каже: Изпратиха ме от невидимия свят,понеже в стомаха ти е имало някакво смущение,та, като специалист да уредя този вътрешен безпорядък.

Следователно, когато Божиите благословения идат в света, ти ще станеш,ще отвориш вратата на стаята и ще ги поканиш да влязат вътре. Всеки човек има три врати, през които посреща своите гости: едната врата е за обикновени гости, от материалния свят; втората врата е за гостите от духовния свят – за ангелите, и третата врата е за гостите от Божествения свят – за най-възвишените същества. Някой казва: аз много мислих по тази работа, но нищо не излезе. – Който много мисли, прилича на онзи, който много се моли. Няма защо да се молиш много, нито да мислиш много. Чуеш ли, че някой хлопа на вратата ти, стани, отвори вратата и покани този, който иде. Той е изпратен от невидимия свят, да ти донесе някакъв отговор, от който да оправиш работата си. Ако се молиш много, ако мислиш много и ако чувстваш много, а не отвориш вратата си на този, който хлопа отвън, никой няма да влезе при тебе, и работите ти ще останат неуредени. Казваш: Не мога да отворя, работа имам, моля се сега. Питам:Молитвата работа ли е? Да взимаш пари на заем, работа ли е? Да мислиш, работа ли е? Да чувстваш, работа ли е? Човек всякога трябва да прави вътрешен анализ на всички идеи, които функционират в съзнанието му, за да се ползува от тях. Не прави ли такъв анализ в себе си, той няма да има правилни разбирания, и работите му всякога ще остават неуредени.

Днес хората мъчно разбират нещата. Ще срещнете хора, които са свършили няколко факултета и разбират много сложни въпроси, а не разбират най-елементарните работи в живота. Често те се натъкват на някоя истина, които и децата разбират, а те не могат да я разберат. Например, някои учени не могат да разберат, защо човек трябва да се

моли. Молитвата е акт на сърцето, а не на ума. Тя принадлежи към един особен свят, а понеже учените живеят в съвсем друг свят, трябва да им се прави превод, що е молитва,и тогава те ще я разберат. Ученият казва: Да се моля на Бога, това подразбира да искам нещо от Него. Тогава,защо трябва да занимавам Бога със себе си? Ученият е прав само в едно отношение, което ще изразя със следния въпрос: трябва ли богатият човек да се моли на фурнаджията за хляб? – Не, той ще даде пари на слугата си и ще го прати на фурната, да вземе хляб, колкото му трябва. Богатият няма да се моли на никого да му направят къща. Той ще извади от джоба си пари, ще даде на един работник, на втори, на трети, и къщата му ще се направи. Само бедният се моли, защото няма пари; само невежият се моли, защото не знае и не разбира нещата. В молитвата има едно естествено, непринудено, Божествено състояние. Дойде ли човек до това състояние, той трябва да се моли.

Понякога човек не трябва да се моли, не трябва да смущава Божественото съзнание. – Защо? – Защото, или Бог е занят с нещо, и молитвите няма да стигнат до Него, или пък не трябва да се моли за неща, които утре ще донесат разочарования и нещастия. И тогава Бог не обръща внимание на никакъв плач, на никакви сълзи и викове. Трябва ли реката, която се втича в океана, да се интересува от това, дали Господ забелязва, че тя върши някаква работа? Каква работа е свършила тя? Реката казва: Много вода влях в океана. – Права е реката, много вода е дала на океана, но защо не казва, колко е взела от него? Ако направи един баланс на своите търговски сметки, тя ще види, колко е дала и колко е взела. Същите отношения на взимания и давания съществуват и между хората. Бедният човек казва: Аз се молих. – На кого? – На банкера. – За какво? – Да ми даде няколко хиляди лева на заем. Като му обещах, че в най-скоро време ще ги върна. Той се моли и взима пари. След това не отива повече при банкера да му се моли. Сега банкерът отива при него да се моли. – Защо? – Чака месец, два, три – не получава парите си. Тогава той

пише една бележка на бедния човек: Господине, на еди - коя си дата Вие взехте от мене толкова и толкова лева на заем. Умолявам Ви, в най-кратък срок да изплатите задълженията си.

Значи, молитвата има две страни: някога ние се молим да придобием нещо, а някога се моли този, който ни е дал нещо, иска да му го върнем назад. И момата, и момъкът се молят. Най-първо момата се моли да се ожени, да намери добър момък. Тази молитва подразбира взимане пари на заем. Невидимият свят чува молитвата ѝ и изпраща един момък да я вземе за жена. Момъкът е капиталът, който ѝ се дава на заем. След няколко години се раждат деца. Те представляват лихвите на този капитал. Не се минава много време, и едно от децата заболява. Майката пак започва да се моли,но вече за друго нещо. Тя не иска втори мъж, но се моли за детето, да оздравее, т. е. да се подобри капиталът ѝ. Както виждате, невидимият свят има голямо доверие към една млада мома, като ѝ дава на разположение такъв голям капитал, който тя пуща в обръщение. Същото се отнася и за момъка. Това не са само отношения между мъж и жена, или между дъщеря и син, както се представят външно, но това са отношения между две души.

И тъй, който не разбира вътрешните връзки, вътрешните отношения в живота, ще каже: Взел съм, ще взема, взимам; или: дал съм, ще дам, давам; живял съм, ще живея, живея. Да говори човек за тия форми, само като известни действия, без да разбира техния вътрешен смисъл, това значи, да се намери в положението на поговорката: „Теле дойдох, вол си отивам". Ако човек върви по пътя на съвременната философия, той ще се намери в безизходно положение. За да се реализират нашите мисли, чувства и действия, изисква се правилно разбиране на живота и на природата. И тогава усилията, които правим в живота си, ще имат добри резултати. Работим ли съгласно законите на разумната природа, ще можем правилно да градим; не работим ли съгласно тия закони, тогава ще се родят ред противоречия вътре и вън от нас: един ще каже, че е дал

пари; друг ще каже, че някога ще даде; трети ще каже, че сега дава. Казвам:всички тия хора са прави. Който е дал пари нека отиде да си ги вземе. След това иде някой при вас, да ви иска пари на заем, и вие му давате. После пък вие ще отидете при него да му се молите, да ви даде парите назад. Сега ще видите, дали той ще ви слуша, както вие едно време го слушахте. Който казва „давам", той трябва да намери човек, комуто да даде тия пари.

Всеки, който се е молил някога, или който сега се моли, трябва да знае, как да се моли и кому да се моли. Някой се моли, но сам не вярва, дали молитвата му ще бъде чута. – Защо? – Защото не познава характера на онзи, на комуто се моли. Ето защо, човек първо трябва да проучи характера на онзи, от когото ще иска пари. Срещам едного, който ще иска пари на заем от един банкер, и го питам: Какъв човек е този банкер? Познаваш ли го ти? – Познавам го. Той е добър, справедлив, честен човек. Значи, този човек предварително е събрал сведения за банкера, и сега вече смело може да пристъпи към него за услуга. – Защо? – Има данни, на които разчита. Това подразбира, че касата на този банкер е пълна. Молиш ли се на банкер, когото познаваш, той казва: Аз влизам в положението ти, готов съм да ти услужа. Бръква в касата си, изважда няколко златни звонкови и ги наброява. След това изважда една полица, написва я, определя срока на изплащането и ти я дава да се подпишеш. Такъв човек постъпва умно, понеже е научил характера на банкера. Той взима парите и си отива.

Сега има и друго положение. Гледам, един човек се изправил и се моли на Господа. Питам го: де е Господ? – Не зная. Виждал ли си Го? Не съм Го виждал?-Тогава ,как се молиш на Бога, когото нито си виждал, нито знаеш де е? – Аз зная, че трябва да се моля, а де е Господ, това не зная. – Съгласен съм, човек трябва да се моли. Човек трябва да иска пари. Обаче, какъв смисъл има да се молим по няколко пъти на ден пред празната каса и нищо да не получаваме? Такава е молитвата на всеки бедняк, който иска пари от някой банкер, когото

никак не познава. След това беднякът казва: Не струва да се моли човек! – Съгласен съм и с това. Престанете да се молите пред празните каси! Молете се пред пълните каси на банкерите, и то по всички правила на учтивостта. Молите ли се по този начин, ще получите. Някой казва: Унизително е за човека да се моли за пари на този – на онзи. С това той ограничава свободата си. – Вярно, унизително е човек да иска пари на заем, но питам: не е ли унизително за него да взима всеки ден от природата по няколко чекове? Това не ограничава ли също свободата му? Свободен човек е само този, който може да дъвче въздуха, а не да го смучи. Какво ще кажете на това отгоре? Има същества, които дъвчат въздуха също така, както ние дъвчем хляба. Трябва ли да се доказва, че въздухът може да се дъвче?

Казвам: всички хора трябва да дойдат до едно вътрешно просветление, до едно вътрешно разбиране. За да се постигне това, те трябва да работят върху себе си и да се молят. Някой се изправил пред празната каса и се моли, като казва: колко ли ще ми даде тази каса. – Нищо няма да ти даде. Оставете настрана тия молитви пред празната каса! Молете се пред пълната каса, с будно съзнание и разбиране на това, което искате. Друг някой казва: Аз мога да се моля и в къщи, а мога да се моля и в църква. Казвам:ако се молиш само по форма, нито в къщи е приета молитвата ти, нито в църквата. На също-то основание богатите родители казват: Ние можем да учим децата си и в училище, можем да ги учим и в къщи. – Не е въпросът де се учат децата, но как се учат. Ако детето прекара седем-осем години в училище, но нищо не учи, какво е придобило? Мнозина казват, че знанието ще изникне само по себе си, животът ще го донесе. Възможно е и това. Има случаи, когато някои хора никъде не са учили, но знаят много неща от живота. Обаче, така придобито знанието предизвиква вътрешно страдание у човека. – Защо? – Защото тези знания не са поставени на своето място. Вследствие на това, много от страданията и противоречията на съвременните хора

се дължат на обстоятелството, че всяко нещо в живота не е поставено там, дето трябва. Щом е така, ние трябва да приемем, че причината за всички страдания и противоречия в живота сме ние сами. Дойде някой човек и ти даде някаква книга или пари. Ти ги туриш набързо някъде и не помниш, де ги туряш. На другия ден ги търсиш, не можеш да ги намериш, не помниш, къде си ги турил. Не ги ли намериш, започваш да се смущаваш. Това показва, че ти нямаш заведен ред, система да поставяш всяко нещо на своето място. Разумният човек ще постави и книгата, и парите на такова място, та като ги потърси, ще знае де са и няма да се смущава.

И тъй, ще знаете, че добрите хора, дето и да са, имат следното свойство: Те всякога са и близо, и далеч. Това значи: те са близо за себе си, далеч – за хората; близо за тези, които ги обичат, далеч – за онези, които не са разположени към тях. Като слушате тия неща, вие попадате в света на приказките „от 1001 нощ". Това е така за онези, които не са работили в миналото съзнателно върху себе си. Ако биха работили, те щяха да прилагат тия неща и да ги разбират. Ако обаче, работите сега съзнателно, ще сте годни за в бъдеще да прилагате всичко онова, което днес ви се вижда приказно и невъзможно. И тогава човек ще може да се моли, дето иска и както желае, без да се смущава от нещо. Истинската, дълбока молитва подразбира един кратък момент. Този момент, обаче, продължава дълго време. Той е като Божественият лъч, който минава-заминава, но оставя своите последствия за дни и години, за векове и хилядолетия.

Казвам: от Божествено гледище молитвата представлява велико нещо. Тя е Божественият лъч, който излиза от душата на всеки човек. Щом е така, този лъч непременно трябва да мине през душите на всички хора, от най-малките до най-големите, които живеят по лицето на земята. След като направи този кръг, лъчът пак ще се върне при този човек, от когото е излязъл. Това време може да трае минута,може и един час,или един ден, а може би и месеци, и години – зависи от интензивността, с която молитвата е изпратена в

пространството. До това време човек постоянно трябва да се моли, да подържа силата на този лъч, за да може той да направи своята обиколка. Някой хора мислят, че като се помолят веднъж за нещо, това е достатъчно. – Не, хванеш ли се веднъж на хорото, и да искаш вече да се пуснеш, не можеш. – Защо? – Законът е такъв. Помолиш ли се веднъж, твоята молитва трябва да мине през душите, умовете и сърцата на всички хора и след това пак да се върне при тебе. Щом се върне при тебе, ти вече си свободен. Някой човек, като се помоли веднъж и получи веднага отговор, казва: Няма да се моля повече. Обаче, помолил ли се е веднъж, природата вече го заставя да продължава молитвата си. Той вече носи последствията на своята молитва. Тя е тръгнала вече из пространството и пътува. Ти седиш спокойно, забравил си, че някога си се молил, и току изведнъж чуваш някой да дрънка на твоя телефон: Моля, изкажи се по-ясно, не те разбрах, какво искаше. Едва се справиш с него, друг някой те вика по телефона: Моля ти се, господине, не се чува добре, по-ясно говори, искам да разбера, какво е твоето желание. След него дрънка на телефона ти трети, четвърти и т. н. Ти си длъжен да обясняваш на всички, които ти искат осветление, защото иначе, или молитвата ти ще се предаде криво, или ще спреш предаването ѝ. Понеже всички хора подемат твоята молитва, ти не може да се освободиш от нея, докато тя отново не се върне при тебе с известен отговор. Ти трябва да чакаш да се изредят два милиарда хора, и тогава да се освободиш. И затова, ако човек иска по-скоро да получи отговор, молитвата му трябва да бъде кратка, ясна, чиста и интензивна. Който е отправял неправилно молитвата си, казва: Повече не се моля! Тази работа няма край. – Това са безверниците в света. Туй обаче, е едната страна на молитвата.

Значи, молитвата има и друга, положителна страна. Тя се заключава в правилното предаване на мислите, желанията и чувствата. Който се моли по този начин, той е разбрал вътрешния смисъл на живота; той е разбрал вътрешната връзка, която

съществува между всички хора на земята. Питам: Знаете ли тогава, кога, например, се е родила мисълта, която минава този момент през ума ви? Ще кажете, че тази мисъл се е родила сега, в този момент. – Не, като знаете, какво нещо е молитвата, в нейния дълбок смисъл, ще знаете, че и всяка мисъл, която минава в даден момент през вас, се е родила преди вас. Както вашите мисли минават през ума на всички хора, така и мислите на тия хора ще минат през вашия ум. Значи, както твоите мисли имат свободен път да минават през умовете на другите хора, така и техните мисли ще минат през твоя ум. В това именно, седи красотата и хубостта в света. По този начин ти изучаваш мислите на другите хора, а те изучават твоите. Понякога през вашия ум минават велики, възвишени мисли, които са изпратени от разумни, велики същества от невидимия свят. Дали съзнавате това, или не, безразлично е, но това е дълбока философия и наука, която всички хора трябва да опитат и проверят.

Някой казва: Това може да са само предположения, които подлежат на щателно проучване и доказване. Не, ние не говорим по предположения. Когато говоря за един извор, аз съм бил при него, пил съм от водата му, изследвал съм я и я познавам. На връщане аз напълвам шишето си от водата на извора и я донасям пред вас, като казвам: Аз бях на извора и нося тази вода оттам. Много от съвременните хора сега седят, чакат наготово да им дойде нещо. – Нещата не могат да дойдат наготово. Станете, вземете шишето си и сами идете на извора, да си налеете от него чиста, кристална вода.

Казвате: Като се молим, все ще се наредят някак работите ни. Казвам: Ако вие не знаете правилно да се молите, работите ви няма да се наредят. Молитвата не седи в механическо произнасяне на думи. Когато човек се моли, или когато мисли, в ума му все трябва да остане нещо от тази молитва, или от тази мисъл. Ако човек е кюнец, през който водата само минава, без да остави нещо, този кюнец след време ще се изтрие. В съзнанието на човека всякога трябва да остава нещо, и то най-хубавото и най-красивото. Такъв трябва да бъде неговият

идеал. Когато отива при някой извор, той трябва да напълни шишето си от главата на този извор. Той трябва пръв да напълни своето шише. Напълни ли го по този начин, той става извор и за другите хора. Напълни ли шишето си от опашката на този извор, той става чешма за другите хора. В първия случай човек ще разбере едно нещо, във втория случай – друго. Който не разбира този закон, ще каже: Много скъпо ми излезе това шише, да ходя на извора да го пълня! Казвам: Според мене, скъпо излиза шишето, което е напълнено от опашката на извора.

Сега вие се молите на Бога, песни Му пеете, но какви са резултатите от вашите усилия? Ставате, лягате, пак ставате и всяка сутрин забелязвате по един нов бял косъм на главата си. Искате да се движите, да работите и виждате, че краката ви, наместо да заякват, започват да отслабват, да треперят. Наместо да ставате по-здрави, вие губите силите си и заболявате. Казвате: Защо става така? От толкова години вярвам в Бога, постоянно се моля, а получавам обратни резултати. Побелях, остарях, хората престанаха да ме зачитат. – Ако живеете със старите възгледи, никакви молитви няма да ви помогнат. Истинска молитва е тази, от която почерняват косите на стария човек. Когато пък младият се моли, косите му трябва да побелеят. Ако старият се моли, и косите му не почерняват, той не се е молил, както трябва. И ако младият се моли, а косите му не побеляват, и той не се е молил, както трябва. Някой казва: Аз много се молих на младини. – Побеля ли косата ти? – Не. – Тогава не си се молил. Друг някой казва: Аз много се молих на стари години. – Почерня ли косата ти? – Не. – Тогава и ти не си се молил. След усърдната молитва на стария ,ако не му изпратят малко черна боя, с която да боядиса косите си ,каква е била неговата молитва? Това се вижда малко смешно на хората, но смешните неща са верни.

Всички хора трябва да дойдат до едно дълбоко, вътрешно разбиране на молитвата, да разберат, че тя съдържа три качества в себе си. Истинската молитва трябва да остави в ума на човека поне

една положителна мисъл, в сърцето му – поне едно положително чувство и в душата му – поне един малък подтик към възвишено и благородно действие.

Ако молитвата остави в човека тия три неща едновременно, тази молитва е реализирана вече, тя е изминала целия кръг. Да се реализира една молитва, това подразбира, да донесе на човека онзи капитал, който той очаква. И когато Господ не отговаря веднага на вашите молитви, причината за това е, че те не са минали още през умовете на всички хора, не са направили пълния кръг на движение. Когато молитвата на някого се препраща в пространството, тя минава през умовете на всички хора, и на тях се предоставя правото да се произнесат, дали трябва да се даде това, за което се моли той или не трябва. Значи, произвежда се един вид референдум. Всички хора гласуват: едни за вас, други против вас, и от болшинството на гласовете зависи, какъв ще бъде отговорът на вашата молитва. Ако повечето не са гласували във ваша полза, вие пак ще работите върху себе си, пак ще се молите, докато един ден получите положителен отговор. Значи, вашата молитва е реализирана вече.

Природата си служи със същия закон и в процеса на храносмилането. Ако храната, която влиза в устата, не се сдъвче добре, тя и в стомаха не може да се смели добре, и не може да се използува правилно; ако в стомаха не може да се смели добре, тя не може да се използува правилно и от белите дробове; ако и белите дробове не я използуват правилно, и мозъкът не може да я възприеме и преработи, както трябва. По този начин възприета, храната не може да ползува човека. В този смисъл, храносмилането е важен вътрешен процес. Не е достатъчно само да се нахрани човек и да мисли, че процесът е завършен. Той трябва да държи съзнанието си будно, докато целият процес в него се завърши. И след това, ако е ял правилно, той ще почувствува в себе си вътрешен глад, едно приятно разположение към яденето. Не е ли извършен процесът правилно, той ще седне пред трапезата да се храни и ще каже: Ще ям, защото трябва

да се яде, но не съм разположен нещо, не ми се яде. Не се ли храни правилно, човек може да изчисли, след колко години ще се яви някакво разстройство, някаква дисхармония в организъма му. Ето защо, съвременните хора трябва да проучват новите разбирания за храносмилането.

При изнасяне на тия истини, човек понякога се намира пред опасност да изгуби присъствие на духа. Който губи присъствие на духа си, той се намира в положението на онзи юнак, когото товарят пряко силите. Турят на гърба му най-напред един килограм и постепенно увеличават до сто и повече килограма. До колко килограма може да носи един юнак на гърба си? Започне ли товарът да надминава стоте килограма, юнакът чувствува вече тежестта му. Всеки трябва да знае, колко килограма може да носи на гърба си. Умният човек познава своята сила. В това отношение той прилича на извор, който постоянно се излива. Защо се излива изворът? – За да не се претоваря. Дойде ли неестествено увеличение на водата в него, той започва да прелива. Както се товари един извор с вода, така и човек трябва да се товари. Той не трябва да взима товар повече, отколкото може да носи. Изворът представя една естествена мярка. Някой казва: Как трябва да върша работата си? – Както изворът. – Колко трябва да се товаря? – Колкото изворът. – Колко трябва да давам? – Колкото изворът. – Колко трябва да взимам? – Колкото изворът. – Де трябва да се вливам? – В най-голямото море. – Отде трябва да мина? – Отдето искаш, но в най-голямото море се влей. – Все направо ли трябва да вървя? – И направо, и накриво върви, навсякъде можеш да лъкатушиш, но гледай на време да се върнеш и в морето да се влееш. Човек може да постигне всичко, което желае, но усилията, които прави, трябва да имат не само външен, но и вътрешен резултат.

Днес ние се намираме пред една нова епоха, която изисква хора с пробудено съзнание. Какво означава пробуждане на съзнанието и с какво се придружава то? Ще обясня с един пример, с какво се придружава пробуждането на съзнанието. Представете си, че вие

имате няколко деца, които спят. Докато децата спят, те нищо не искат, защото нищо не ги смущава. Те представляват човек със заспало, с непробудено още съзнание. Щом се събудят, децата веднага се обръщат към майка си и започват да викат: Мамо, дай хляб! Ако хлябът не е готов, трябва ли да се събуждат те? По-добре нека поспят още малко, до обяд, докато хлябът се приготви. Като се приготви хлябът, тогава ги събудете. Иначе, ще ви безпокоят. Някой казва: Време е вече и моето съзнание да се пробуди. Питам: като се пробуди съзнанието ти, хляб ще искаш ли? – Ще искам. – Имаш ли? – Нямам. Тогава, нека съзнанието ти поспи още малко, докато приготвиш хляба. Това значи: когато нашето съзнание се пробуди, ние трябва да имаме необходимата за него храна. Нямаме ли нужната храна, страдания ни очакват.

И тъй, първото положение, което трябва да спазвате в живота си, е следното: похлопа ли хлябът на вратата ви, прекратете молитвата си, станете, отворете му, поканете го най-учтиво в стаята си и започнете да му слугувате. Второто положение, което трябва да спазвате в постъпките си, е следното: вглеждайте се в живота на извора и всякога постъпвайте като него. Това е учението на Всемирното Братство. От хиляди години насам Белите Братя са такива, каквито днес ги знаем. Те се раждат готови души, а не стават такива на земята. Мнозина казват: Ние, Белите Братя… – Вие още не сте Бели Братя, а сте само оглашени. Много време има още, докато станете Бели Братя. Сега сте само сенки на Белите Братя. Някой казва: аз искам да видя един Бял Брат. Знаете ли, какво ще произведе във вас срещата ви с един такъв брат? Представете си, че вашият стомах е малко слаб, нежен, не е пригоден за силна храна. Обаче, вие виждате някъде хубава, добре приготвена баница с орехи, масло, със захар и силно желаете да си хапнете от нея. Най-после вие не можете да откажете на това силно желание и хапвате от тази баница. Не се минава дълго време, и стомахът ви се разстройва силно: явява се хлопане, чукане, преобръщане вътре и докато не изхвърлите

баницата навън, никакво спокойствие не настава у вас. Казвам: Каквото разстройство предизвиква ореховата баница на слабия стомах, също такава дезорганизация представлява срещата на обикновения човек с един Бял Брат. Белите Братя не искат да причиняват никому страдания, но често пъти, в желанието си да направят някакво добро, получават се обратни резултати. Това се дължи на обстоятелството, че хората още не са готови за такива срещи. За готовите хора срещата с един Бял Брат е голямо щастие.

Ще приведа един пример от стария български живот, да се уверите, че наистина, неподготвеният човек не може разумно да се ползува от великите Божии блага. Едни богати и почтени родители имали единствено дете, момченце, което много обичали. Всички го наричали „галеното дете". Каквото пожелаело това дете, всичко му се доставяло. На училище не го пращали; между чужди и непознати хора не го пущали, и то си останало „галеното детенце". Бащата бил учен човек, философ и много богат. Между хората той минавал за виден маг. Когато умрял, той оставил на жена си голямо наследство – пари и няколко магически предмети: пръстен, тояжка, чаша и кесия. Като завещание при смъртта си, той й казал да се ползува от парите всякога, когато й се яви нужда, а магическите предмети да задържи за тежки дни в живота си. Докато детето било малко, то седяло при майка си, но щом пораснало, станало голям момък и пожелал да отиде в света, там да поживее малко. Майка му се съгласила, приготвила го за път, като му дала една голяма торба с пари, да не прекарва труден живот.

Синът отишъл в съседното царство и спрял да пренощува в една страноприемница. В една от съседните стаи той чул да се говори, че царят на това царство имал много красива дъщеря, и който искал само да я зърне отдалеч, трябвало да даде една голяма кесия пълна със злато. Който искал да я види отблизо и да се разговаря с нея, трябвало да даде един чувал със злато. Като чул това нещо, младият момък пожелал да види царската дъщеря и си казал: Още утре ще отида да

видя тази красива царска дъщеря. Станал той рано сутринта, приготвил се, взел със себе си пълна кесия със злато и се запътил към двореца на царя. Влязъл вътре и казал на слугите: Искам да видя царската дъщеря. Дал кесията със златото на един от дворцовите слуги, който го завел в една стая, отдето през една малка дупчица трябвало да види царската дъщеря. Навел се той пред дупчицата и успял да види само очите и устата ѝ. Върнал се в страннoприемницата, но в него вече силно растяло желанието да види изцяло царската дъщеря и да се поразговори с нея. Обаче, за реализирането на това свое желание, той нямал достатъчно пари, затова се върнал при майка си, да иска от нея пари. Започнал да разправя на майка си, че се заел с някакво голямо търговско предприятие, за което му трябвало много пари. Майка му казала: Синко, пари нямам, но баща ти ми остави една кесия, която струва повече от всякакви пари. Тя има следното свойството, че като я натискаш, започва да пуща пари.

Синът взел кесията и отишъл пак в царството на красивата царска дъщеря. Влязъл в една странoприемница и започнал да натиска кесията:той я натискал,тя пущала златни пари, докато напълнил един вагон със злато и тръгнал към двореца, да види добре царската дъщеря. Отишъл в двореца и казал на същия слуга: Искам да видя царската дъщеря! Въвели го при нея – цяла потънала във великолепие и красота. Като го видяла, тя се зачудила, отде може този млад човек да разполага с толкова много злато, затова го попитала: Ти да не си някой царски син? – Не съм. – Тогава, отде имаш толкова много злато? – Имам една особена кесия, с такова свойство, че като я натискаш, тя все пуща злато. – Донеси, да видя кесията! Той дал кесията на царската дъщеря, да я разгледа само, но тя я задържала за себе си, а него изпъдила вън. Значи, младият момък видял красивата царска дъщеря, но загубил чудната кесия.

Питам: какво ще придобиете, ако видите красивата царска дъщеря, а изгубите чудната кесия? Галеният син взел от майка си и

другите магически предмети, но като не бил разумен, той всичко изгубил. Докато човек върши глупости в живота си, той всякога ще губи кесията си. Пътят, по който сега вървите, иска хора с будни умове, които да познават Белите Братя. Ако един от тези Братя дойде при вас, той ще ви даде магическата кесия, но вие ще отидете да видите царската дъщеря, която ще вземе кесията, а вас ще изпъди навън. В този разказ майката представлява един от Белите Братя. Царската дъщеря също така представлява един от Белите Братя. Парите пък представляват разумността в човека. Това значи: за да видиш един Бял Брат, ти трябва да имаш правилни мисли, желания и постъпки. Имате ли тези три качества в себе си, Белият Брат ще остави в душата ви нещо възвишено и красиво. Нямате ли тези качества, той ще произведе във вас обратни резултати, ще вземе кесията ви, а вас ще изгони навън. По тази причина, именно, някои хора не могат да намерят истината. За такива хора, при съзнанието, в което се намират, по-добре е да не знаят Истината. Знаят ли я, тя ще им създаде големи страдания.

Като привеждам този разказ, това не значи, че човек не трябва да се стреми към Истината. Напротив, той трябва да работи, да се занимава с нещо, да търси Истината по начин, който намира за най-добър. Един ден той все ще се добере до истината, която ще го направи свободен. Засега хората още не са свободни, вследствие на което все ще имат изпитания. Физическият живот не може без изпитания. Обаче, дойдат ли изпитанията във вашия живот, вие трябва да ги разглеждате като наука. Нашите изпитания са предметно обучение за други същества. Когато ние страдаме, други се радват. И обратно: когато ние се радваме, други страдат. Започването на една работа от нас, за други е свършване на този процес.

Такива връзки, такива отношения съществуват между съществата и явленията в природата. Не схващате ли така нещата, вие ще имате крива представа, както за Бога, така и за онзи ред и порядък, в който Той действува. И тогава, всяка неправилна мисъл за

Бога ще се отрази вредно върху вас. Причината за това не се крие в Бога, но във вашите неправилни мисли по отношение на Него. Тези неправилни мисли се връщат пак към вас, и вие изпитвате техните лоши последствия. Нищо лошо, нищо нечисто не може да отиде до Бога. По същия начин добрите и чистите мисли, които отправяте към Бога, пак ще се върнат към вас, и вие ще изпитате тяхното благотворно действие. Каквито мисли храним към Бога, такива ставаме и ние. Ако ние мислим, че Бог е всемъдър, съвършен и справедлив, такива ще станем и ние. Тъй щото, свободни сте да мислите и добро, и лошо, но няма да се избавите от последствията на вашите мисли.

Сега, като знаете, че всеки носи отговорност за своите добри и лоши мисли и чувства, това не подразбира да се върши всичко под страх. Какво ще роди страхът? – Пак страх. – Какво произвежда любовта? – Пак любов. Със страх, или без страх, всеки трябва да работи върху себе си. Ако ти сам не работиш върху себе си, други ще работят върху тебе; ако ти сам не се присадиш, други ще те присадят; ако ти сам не ядеш, други ще ядат заради тебе; ако ти сам не учиш, ще станеш предметно обучение за други. Всички същества в света, от най-малките до най-големите, имат свое предназначение. На всички хора сега предстои да извършат по една работа за Бялото Братство, т. е. за идване на Царството Божие на земята. Апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!" Това подразбира: ако човек не оре и не сее, гладен ще ходи; ако не си шие дрехи и обуща, гол и бос ще ходи; ако не си съгради къща, ще бъде изложен на всички природни стихии. Човек трябва да си съгради една къща за физическия свят, друга – за умствения и трета – за духовния свят. Щом си е съградил жилище за всички светове, той ще се избави от страданията, които могат да го сполетят.

Някой казва: Господ ще ни уреди работите. Пи-там: Ти като си съграждаш къща, с това не уреждаш ли работите си? Не е достатъчно само да има човек къща, но тя трябва да бъде съградена по всички

правила на хигиената. Какво ще се ползува той от своята къща, ако тя не бъде съградена според хигиената? Каква полза ще му принесе неговата къща, ако тя бъде слаба и всеки момент може да се събори отгоре му и да го затрупа? Какво ще се ползува той от своята къща, ако тя бъде тясна, тъмна и влажна? – Това не е къща, но затвор. Може ли човек да съгради добре къщата си във физическия свят, той ще я съгради добре и в умствения, и в духовния свят. И обратното е вярно: не може ли човек да съгради добре къщата си във физическия свят, той не ще може да я съгради добре и в умствения, и в духовния свят. Това показва, че между физическия, умствения и духовния свят съществуват известни отношения.

Мнозина казват: Не струва да си гради човек къща. Това подразбира: не струва да градите къща, която да давате под наем. Съградиш ли си къща, живей сам в нея, не я давай под наем. Смешно е, аз да съм шивач, да шия на хората дрехи, а сам да нямам хубави дрехи. Ако съм шивач, аз ще нося най-хубавия костюм. Аз ще съм реклама за себе си. Няма защо да казвам: Вижте, какъв костюм уших на този, или на онзи господин. Ще кажа: Вижте моя костюм! Харесва ли ви? Ако ви харесва, ще знаете, че аз съм майсторът на тия дрехи. Майстор-шивач е само този, който може да ушие за себе си хубави дрехи. Какво виждаме в света? – Обущарите шият хубави обуща на хората, а за себе си не могат; шивачите шият хубави дрехи на хората, а за себе си не могат. Законът обаче, изисква, човек да шие най-хубави обуща и най-хубави дрехи за себе си. Може ли да направи за себе си това, той и за другите ще бъде еднакво добър майстор.

Казано е в един от стиховете на Писанието: „Дадоха им бели дрехи да се облекат". Това се отнася за ония същества, които не знаят да шият. Обаче, всеки, който се стреми към Божествения свят, той трябва да научи изкуството да шие. Ангелите сами си шият дрехите. Съвременните художници никъде не рисуват Христа облечен с дрехи. Вземете картината, която представлява възкресение Христово и ще видите, че и там Христос не е облечен. Това показва, че художниците

са дошли до истината, какво Христос сам шие своите дрехи, които никой не е видял. Христос още не е дал модел, какви трябва да бъдат дрехите на хората. Църквата представя Христа в различни дрехи, но никои от тях не Му прилягат. Тъй както днес църквата облича Христа, работите ѝ никак не вървят напред. Тъй щото не са важни дрехите, които човек може да си представи във въображението, но важни са онези дрехи, които той изработва със своята мисъл, със своето чувство и със своето действие. Тази дреха никой не може да ви отнеме. Тя е реалната, съществена дреха на човека.

Някой казва: да имам и аз една такава чудна кесия, много нещо бих направил. – Какво бихте направили с тази кесия? Ще отидете с нея при царската дъщеря, която ще вземе кесията ви, а вас ще изпъди навън. Голямо изкуство е да знае човек, как да задържа в себе си хубавото, което придобива. Представете си, че някой ви даде тази чудна кесия, да разполагате с нея, както разбирате. Първо вие се чувствувате силен, мощен, мислите, че всичко можете да направите. Казвате: Имам ли тази кесия в ръката си, целият свят е мой! След това пожелавате да видите царската дъщеря. Отивате при нея и тя взима не само кесията ви, но и пръстена, и чашата, и тояжката ви, и вие оставате сам сред пътя, в лишения и мъчнотии. Какво ще правите? – Това което и галеният син направил. Той се принудил да отиде на един самотен остров, далеч от хората, далеч и от майка си, от която взел всичко, което тя имала. В този остров растели ябълки и смокини. Хапнал той една от ябълките, да ги опита, но какво било учудването му, когато се видял с рога? Значи, от ябълките му израснали рога. После хапнал от смокините, и забелязал, че рогата му паднали. Това го навело на една хубава идея, да напълни две големи кошници от плодовете,които намерил на острова: едната кошница да напълни с ябълки а другата – със смокини. Сега вече той намерил начин, как да си отмъсти на царската дъщеря.

Качил се той на един параход и отпътувал с него за царството, дето живеела красивата царска дъщеря. Влязъл в столицата на

царството и отишъл в дома на една стара баба, дето оставил кошницата със смокините, и излязъл из града с кошницата, в която имало ябълки,да ги продава. Обикалял той около двореца и продавал ябълките си, хубави, едри, червени, подобни на които никъде из царството не могли да намерят. Царските слуги видели този човек и го извикали в двора, да купят и те от тези хубави ябълки. Сложили от тях на масата пред царя, и всички ги опитали: и царят, и жена му, и дъщеря му, както и много от неговите придворни. Веднага след това израсли рога на всички, които яли от ябълките. Царят издал заповед да намерят продавача на ябълките, но всички усилия отишли напразно – никъде не могли да го намерят. Царят се видял в чудо и започнал да вика един след друг лекари да махнат рогата на всички, които яли от ябълките,но не се намерил такъв лекар. Дошъл един лекар да лекува царя, но не успял. Дошъл втори и той не могъл да го излекува. Една след друга падали главите на лекарите, които не могли да излекуват болните,но рогата още седели върху царските глави. Най-после царят обещал да даде дъщеря си и половината царство на онзи лекар или учен, който може да им снеме рогата.

През това време галеният син си пуснал дълга брада, да не го познае никой и отишъл в двореца, дето се представил на царя, като учен човек, като велик маг. Той казал на царя: Чух, че вие, и много хора около вас страдате от някаква особена болест. Аз съм учен човек и се наемам да ви излекувам. Които го видели, да влиза при царя с такава сериозна задача, споглеждали се помежду си и казвали: Горкият човек! И неговата глава ще отиде като на другите. Навярно нещо му е дотегнал животът. Ученият човек продължил: Аз видях много хора във вашето царство с рога, както и тук, в двореца, но владея изкуството да снемам рога. Мъчно е това изкуство, цяла наука е, но разбирам от нея. За целта, обаче, ми са нужни няколко пособия: първо, имам нужда от една кесия. Царят заповядал да му донесат някоя хубава кожена кесия. Донесли му една кожена кесия. – Не такава. Донесли му втора, от някаква особена материя, цяла обсипана

с диаманти. – И тази не може да се употреби. Най-после царят отишъл при дъщеря си и намерил чудната кесия, но дъщерята не я давала. Бащата я взел и я дал на учения лекар. Той поискал още неща: пръстен, чаша и една тояжка, и то тези, именно, които царската дъщеря взела от него. При това, той казал на царя, че ще задържи всички тия предмети за себе си, защото само по този начин лекарството ще може да действува. Като получил исканите предмети, той дал от смокините на царя и на царицата. Те изяли по една смокиня, и рогата им паднали. Като дошло ред до красивата царска дъщеря, лекарят казал на царя: Вашата дъщеря има много грехове и, за да й подействува лекарството, тя трябва предварително да се изповяда. След като се изповядала царската дъщеря, той снел и от нея рогата. Значи, галеният син трябвало да изгуби всичко, за да стане умен, учен човек.

Сега остава още малко време, докато изтече 1929 година. Вие трябва да използувате тази година разумно, за да можете през 30-та година, която иде, да си вземете изгубените неща. За това се изисква правилно разбиране, правилна връзка. Аз ви желая да придобиете хубаво вътрешно състояние на мир; ако не може да придобиете този мир в себе си, пазете поне хубавото, което придобивате. Не мислете, че лесно се влиза в Царството Божие. Това е сериозна задача. Ако човек влезе неподготвен в Царството Божие, той пак ще излезе. Всички трябва да работят и върху себе си, и върху другите. Животът на земята трябва коренно да се преобрази и ще се преобрази. Затова обаче, се изискват разумни работници. Всички, които искат да бъдат работници, трябва да използуват днешния момент – той е най-важен. Какво сте работили в миналото, това е свършен факт; какво ще работите в бъдеще, и то е хубаво, но днешният момент е най-важен. Каквото свършите днес, то ще създаде условия за бъдещата наука.

И тъй, желанието на вашите напреднали братя е да имате правилно разбиране за живата природа, за да влезете във връзка с нея. Придобиете ли това разбиране, вие ще схващате дълбокия смисъл на

всички явления в цялата природа. И тогава, дето и да минете, всяко място ще бъде живо за вас. Не сте ли във връзка с живата природа, ще бъдете слепи и за най-хубавите места в природата. Запитайте един банкер, какво беше времето днес, той нищо не би могъл да ви каже. – Защо? – Защото през целия ден той е бил наведен над тефтерите си, правил сметки и изчисления. Какво особено е придобил от тия сметки? Запитайте някой виден бактериолог, какво особено е придобил след като цели 20 години е посветил изключително върху изследването на бацила на чумата? – Нищо друго, освен славата на учен човек. Какво значение ще има един ден този бацил, когато хората ще бъдат със съвършено чиста и здрава кръв? Бацилите живеят само в хора с нечиста кръв. Докато хората водят нередовен, неразумен живот, бактериологията има смисъл, но щом заживеят разумно, и бактериологията изгубва своето значение като наука. Обаче, човек трябва смело да изучава пътищата на злото.

Казвам: Молитвата е необходим акт за духовния човек. Докато човек се срамува да се моли, той не познава смисъла на молитвата. Докато се запитва, защо трябва да се моли, той не е на прав път. Да задава човек такъв въпрос, то е все едно да се запитва: защо трябва да пия вода? Тогава запитай се и обратното: защо не трябва да пия вода? Или, защо трябва да бъда богат човек? Защо не трябва да бъда богат човек? Защо трябва да бъда сиромах? Защо не трябва да бъда сиромах? Всеки който не може да носи и богатството, и сиромашията на гърба си, той не е силен човек. Приеме ли човек богатството, той трябва да приеме и сиромашията; приеме ли сиромашията, той трябва да приеме и богатството. Приеме ли знанието, ще приеме и невежеството; приеме ли невежеството, ще приеме и знанието. Приеме ли доброто, ще приеме и злото; приеме ли злото, ще приеме и доброто. Тия неща вървят паралелно. Такъв е законът.

Кои са дълбоките причини за съществуването на този закон в Битието не знаем, обаче, този вътрешен паралелизъм съществува навсякъде в света. Човек не може да разреши задачите в живота си

само със събиране; той не може да ги разреши и само с изваждане; той не може да ги разреши и само с умножение, нито пък само с деление. При решението на житейските задачи, трябва да се прилагат и четирите действия. Така Човек ще се добере до вътрешния смисъл на живота. Всяко действие има своя положителна и отрицателна страна. Ако човек събира лоши слухове, какво се говори за този, за онзи, или пък събира болни хора около себе си, той ще има един резултат. Обаче, ако събира около себе си все учени, способни хора, той ще има друг резултат. Най-доброто събиране е, когато учителят учи само способни, талантливи деца. Може ли учителят да направи такова събиране, той вече излиза от закона на пертурбациите.

Когато се говори за молитвата, подразбираме будност на съзнанието. И тогава, всеки човек ще осъзнае, че той живее за всички, и всички живеят за него. Първият момент на истинския, на съзнателния живот започва с молитва. Пробуждането на съзнанието започва с молитва.; След пробуждане на съзнанието се проявява мисълта, после – чувството и най-после действието. Молитвата е личен акт. Човек се моли за себе си по свой вътрешен подтик, а не за това, че хората го принуждават. Само човек може да се моли. Това значи: молитвата е достояние само на същества с будно съзнание. Мнозина мислят, че учените хора не се молят. – Сам Христос се молеше. Той отиваше на планината да се моли. Питам: Ако е вярно твърдението, че учените не се молят, защо Христос се молеше? Ние знаем, че всички учени, всички велики хора се молят. Няма по-красиво нещо от молитвата на човек, на когото съзнанието е пробудено. Този човек има вече правилна мисъл, правилни чувства и правилни действия. Това са три области, от които човек черпи своите богатства. Мъдростта се проявява в мисълта, любовта – в чувствата, а истината – в действията. Не се ли молим правилно, нищо не може да се постигне. Щом разберем дълбокия смисъл на молитвата, ще знаем, че Бог мисли, чувствува и действува чрез нас. Това наричаме ние

вдъхновение. Значи, човек трябва да се моли, за да се проявят и заработят чрез него Божиите мисли, чувства и действия.

Сега иде вече новото в света, което наричаме пробуждане на съзнанието. Щом дойде пробуждането, иде и молитвата, която носи със себе си прави мисли, възвишени чувства и красиви действия. Дойде ли това пробуждане в човека, той се наема с красива и сериозна работа. Затова и Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". За да намерим този път, ние се нуждаем от светлина, от мъдрост. За да дойдем до истината, ние се нуждаем от красиви действия. И най-после, за да дойдем до живота, ние се нуждаем от чисти и възвишени чувства и желания. Придобием ли всичко това, ние ще имаме положителна, Божествена наука, с която ще можем да работим.

Беседа от Учителя, държана на 22 септември, 1929 г. София. – Изгрев.

ДУХЪТ ГОСПОДЕН

„Дух Господен е на мене, защото ме проводи да благовествувам на сиромасите." (Лука 4:18)

Често и простите, и учените хора си задават въпроса, какво има да се говори на хората. Едни отговарят, че трябва да им се говори, а други казват, че не трябва да им се говори. На животните не им се говори, и пак минават. Пък и на хората като не им се говори, пак е по-добре. Същият въпрос може да се зададе - защо човек яде. Значи едно съотношение има между говоренето и яденето. Всеки ден човек трябва да яде, да дъвчи. Защо? С едно ядене разрешава ли се въпросът? Не се разрешава. С три яденета? Пак не се разрешава въпросът. И през целия си живот човек все яде, все дъвчи. И в това дъвкане има някаква задача, но въпросите остават все още неразрешени. Тогава има две дилеми, две алтернативи. Но коя от тях трябва да хванем?

Ако се отречем от яденето и кажем, че няма да ядем, това е лошата страна. Тогава ще умрем от глад. Ако пък хванем другото, по-малкото зло, тогава постепенно ще умираме. В единия случай ще умрем в продължение на няколко дни, а в другия случай продължително ще умираме, ще отлагаме, ще отлагаме, като постепенно опъваме един конец, докато най-после се изтънчи и се скъса.

Мнозина казват да вярваме. Какво принася вярата на човека? Ако ти вярваш, че някъде в планината има един извор и отидеш при този извор, какво те ползва това, че вярваш в него? Какво принася вярата ти в хляба? Или какво принася вярата ти в парите? Какво те ползва всичко това? Казваш: „Да съм богат аз, да видиш какво мога да направя." Да си богат. Добре. Аз допущам, че си богат човек, имаш с

милиони, но стомахът ти от природата е така развален, че не можеш нито да ядеш. И очите ти така мрачкаво виждат, че трябва хората да те водят. Питам, какво те ползва сега твоето богатство? Ще ти дават като на пчела да ядеш по малко. В този случай твоите възможности са отвън.

Значи има възможности отвън, има и възможности отвътре. Богатият има всичките възможности отвън. Той може всичко да си купи да яде, но няма възможности отвътре. Не може да яде. Отвън имаш всичките възможности, позволяват ти да си купиш каквото желаеш, но отвътре не ти позволяват, нямаш вътрешни възможности. Природата ти казва - позволено ти е да си купиш, каквото искаш, но не ти е позволено да ядеш.

От друга страна, някой казва: „Искам да ям, но пари нямам." Единият има желанието да яде и може да яде, но пари няма. Другият има всичките възможности да си купи, каквото иска, но той казва: „Не ми трябва богатство, не ми трябват пари, аз искам да си папам. Желание силно имам да си ям, но не мога." Първият има вътрешни възможности. Като седне да яде, много яде, но няма пет пари в джоба си. Той няма условия отвън. Стомахът му е здрав, камъни да туриш - мели. Богатият пък казва: „Да не беше този стомах, какво щях да направя!" Значи стомахът му е причина за всичко. Сиромахът казва: „Пари ми трябват. Да имам пари, какво щях да направя!"

Единият има пари, но нищо не може да направи. Съберете богатите и сиромасите заедно и направете един договор. Онзи, който има милиони, да даде половината на другия, който няма пари, а онзи, който има вътрешно богатство, да даде половината от своето богатство на първия, за да стане правилна обмяна на енергията. Само така ще се разреши въпросът. Всеки трябва да даде. Не само да седи като някой просяк да проси. Не, просия в този случай не се позволява. Правилна обмяна трябва да става, и двамата са богати.

Сега някои хора мязат на първите, на богатите, които отвън имат всичко, но не знаят как да го приложат. Другите, сиромасите, знаят

как да го приложат. Знание имат, философия имат, но отвън нямат условия. Ние седим и казваме: „Ние вярваме в Господа, вярваме в Исуса Христа. Като умрем, ще дойдат ангели да ни вземат и ще ни занесат горе с някоя колесница. Там ще ни посрещнат със слава и почести." Това мяза на вярванията на турците, които си въобразяват, че на онзи свят ще ги посрещнат с цели планини сладък пилаф и само ще ядат. Това верую е ола белир, възможно е. Може да бъде това. То е от „Хиляда и една нощ". Те казват - ти можеш да станеш богат, милионер човек, но това е само една идея. Хубаво е да се насърчават хората. Другите казват: „Не им давайте наследство. Нищо няма да излезе от тия хора."

Казвам, не гледайте нито назад, нито напред. Гледайте настоящето и с него разрешавайте въпросите. Ако си сиромах, какво ще трябва да правиш? И ако си богат, какво ще трябва да правиш? Като богат човек какво трябва да направиш? Като богат човек ти си ценен, защото си натоварен и трябва да пренесеш богатството от едно място на друго. И всички твои клиенти са сиромаси. Щом ти си богат човек, а всички твои клиенти са сиромаси, ти ще трябва да пренесеш богатството си до тях не в пари, но в жито, в царевица, в дрехи, обуща, чорапи и т.н. И тогава твоят господар ще те пита какво си направил. Сиромахът пък е един счетоводител, който записва какво е правил. Сиромахът няма де да ходи, но той седи вкъщи и си пише: да имам една къща, да имам един автомобил, да имам топли дрехи, това да имам, онова да имам и т.н. Той е счетоводител. Само пише какво има. Богатият носи, а сиромахът само държи отчет какво имат другите, защото сиромасите държат богатите. И в онзи свят сиромасите ще съдят богатите. Те са жури. И като дойде до сметки, те държат точен списък, точна сметка кой какво е взел. Всичко това ще се провери. И като видят, че богатият не е постъпил както трябва, ще кажат: „Кажете вие, сиромасите, какво наказание да им се наложи." След като се накажат богатите, те пък от своя страна ще съдят сиромасите. Богатите ще апелират делото, понеже сиромасите са надписали

някъде, а някъде са скрили някои работи. Значи те ще се поставят на мястото на епископа. Ще се проверят дали всички тефтери са правилни. И богати, и сиромаси - всички ще бъдат съдени. И тогава ще кажат на богатите: „Сега вие произнесете вашето наказание върху сиромасите."

Някъде въпросите не се разрешават така лесно. Тогава и едните, и другите ще ги изпратят отново на земята. Това става, ако богатите са наложили по-голямо наказание на сиромасите и ако сиромасите са наложили по-голямо наказание на богатите. Тогава Господ ще пита сиромаха: „Какъв искаш да бъдеш?" „Счетоводител не искам да бъда. Не искам вече да лежа по затворите. Сиромах не искам вече да бъда. Заради сиромашията се продадох и лежах в затвора."

Колко сиромаси днес лежат в затвора от сиромашия. Някой откраднал 5-10 лева, хванат го - и веднага в затвора. Добре, като турят сиромаха в затвора, той се оправдава със сиромашията. Ами, когато богатият лежи в затвора, с какво се оправдава той? Той лежи в затвора за това, че навреме не занесъл богатството. Богатият казва: „Аз пък не искам повече богат да бъда. Искам сиромах да бъда."

Казвам, и сиромах да си, и богат да си - всичко лежи в изпълнението. Ако навреме не изпълниш задълженията си, пак носиш отговорност. Обаче в богатството има една добродетел, която в сиромашията я няма. И в сиромашията има една добродетел, която в богатството я няма. Казвате - всички богати хора са все крадци, разбойници. А, не е така. И всички сиромаси, всички бедни хора също така са крадци и престъпници. Не. Много работи са писани пристрастно по този въпрос. Всички сиромаси не са крадци. Нито всички богати хора са крадци. Някои пък изкарват, че учените хора развалили света. Не е право това. И невежите го развалят.

Питам, кой претуря колата - който знае пътя или който не го знае? Който знае пътищата може да претуря някъде колата, а който не ги знае, той може да закара в някоя задънена улица. Кое е по-хубавото - да те претурят ли, или да те задънят. Ако те претурят

някъде по улицата, ще станеш и ще продължиш пътя си. Не ти трябват никакви удобства. Ако искаш да бъдеш господар на положението, пеш трябва да вървиш. То е най-доброто положение.

Казваш: „Да се оправи светът, и аз ще се оправя." Че ти отде предполагаш, че светът не е оправен? Ако ти чакаш да се оправи светът, и тогава и ти да се оправиш, знаеш ли колко милиони години ще ти вземе това нещо? Това е едно криво разрешение на въпроса. Ако ти чакаш всички хора да се наредят в една пътека и така да вървят, ще минат милиони години. Ти си пробий път и по друга някоя пътека и върви по нея, да си идеш дома. Не е само една пътеката, по която трябва да вървиш. Ако ти чакаш тази върволица от хора да се източи, милиони години ще чакаш, докато се източи. Каква нужда да чакаш? Е, еволюция било това. Законът на еволюцията дообяснява онова, което хората не разбират. Еволюция може да има само при един чист и свят живот. При грешния живот има инволюция. Нищо повече. Там няма никаква еволюция. Казват: „Ама да добием някаква опитност." Чудно нещо. Каква опитност ще добие онзи човек, който е заборчнял? Тази година има да дава пет хиляди лева, догодина ще станат десет хиляди лева, после - петдесет, после сто хиляди лева, след това един милион. Докато най-после се отчае, тегли си един куршум - и свършва. Каква еволюция има в това? И сега хората казват - гледай да си оправиш работите, по какъвто начин ти се падне - този обери, онзи обери, на този един куршум, на онзи един куршум, докато си оправиш работите. Така не се оправят работите. Това е краят на една философия, която не почива на никаква логика и която няма никакво оправдание.

Христос казва: „Духът Господен на мене ме прати да благовествам на сиромасите." Духът, това е най-възвишеното, най-разумното, което може да дойде някога у човека. Дали ти ще го приемеш, или не, то е друг въпрос. То е най-възвишеното, най-благородното. И когато то дойде, тогава човекът човек става. Когато Духът Господен дойде и те прати да благовестваш разумното слово,

то е човекът. Докато Божественият Дух не е дошъл в човека, човекът по нищо не се отличава от животните. И следователно неговата участ ще бъде такава, каквато е участта на животните. Нищо повече. Без Духа Господен човек не може да има никакво бъдеще. Това може да се каже и за индивида, и за обществото, и за народите, и за цялото човечество. Всеки индивид си има своя мисия, всеки народ си има своя мисия, всяко общество си има своя мисия и цялото човечество най-после си има своя мисия. И ако индивидът или семейството, или обществото, или народът, или цялото човечество не извърши своята мисия, за която са предназначени, какво очаква? Страдания, смърт и разочарования.

Казвам, сега Христос дава едно разрешение на тези, които разбират. Той казва: „Духът Господен е на мене и ме помаза да благовествувам на сиромасите." Помазването е една реална опитност, която човек може да има вътре в себе си. За нас не е необходимо всички да вървим по един и същи път, да имаме една и съща опитност. Всеки човек може да има една специфична опитност, която да се отличава от тази на другите хора. Трябва да има разнообразие в идеите. Всеки човек трябва да има една идея, по която се отличава от другите, но същевременно той трябва чрез тази идея да се свързва с едно и също начало. Вие сте изучавали геометрията и знаете, че един кръг има един център. Всеки кръг е образуван от безбройно число точки и следователно всяка точка има известно отношение към центъра на окръжността. Значи между центъра и крайния предел на окръжността, а именно - точката, се образува кръгът. Следователно всички тези точки имат еднакъв център, но нямат еднакво проявление. Всяка една точка се проявява по особен начин. Ако не беше това разнообразие в света, то и кръгът никога не би се образувал.

Та казвам, сега в съвременната философия се явява следният въпрос. Как е възможно душата, която е духовно нещо, непространствена, която няма никаква реалност, да живее в тялото,

което е реално и пространствено? И следователно казват, че съществува само една причинност. Какво е причинността? Тя не се обяснява. Ако се изучава живата геометрия, тя обяснява тази работа. Геометриците казват, че точката не заемала никакво пространство, нямала никакво измерение. Но ако на точката дадете известен подтик за дадено направление, тази точка ще приеме вече едно измерение, ще образува правата линия, която е вече пространствена.

Питам, тогава как е възможно точката, която не е пространствена, при движението да образува нещо пространствено? Значи резултатът на непространственото образува правата линия, която е пространствена. Тогава вземете другото положение. Правата линия се определя като нещо, което има само дължина, но няма широчина. Но ако я подвижите в права посока, тя образува плоскост. Следователно тя, която няма широчина, може да образува нещо, което има широчина. Ако вземете пък плоскостта, която няма дебелина, я подвижите в прав ъгъл на себе си, тя образува тяло, което вече има и дебелина. Питам, отде изпъкна тази дебелина? Следователно това, което не заеме пространството, в своите резултати, като се движи в една посока, образува правата линия. По-нататък, като се движи точката в две посоки, образува плоскостта и най-после - като се движи временно в три различни точки или посоки, образува тяло, което има качества и свойства, които повидимому не съществуват в самата точка.

На същото основание и вие ще кажете - как е възможно Духът Господен да дойде у вас. Че нашият сегашен живот е един резултат от действията на този дух. Някой казва: „Аз не вярвам. Това са празни думи." Какво се разбира под думите „не вярвам"? Имаш някому да даваш десет хиляди лева. Казваш: „Аз нямам нищо да ти давам." Ти отричаш това. Питам, какво се ползва този човек, като отрича, че има да дава някому? В съзнанието си вътре той знае, че има да дава на този човек, но въпреки това отрича. Има много хитри хора, от тези, които имат да дължат на този-на онзи. Те си служат с известна

хитрост, с която искат да се изплъзнат от закона. Такъв някой отиде при банкера в банката, дето има да дължи, и казва на банкера: „Моля ти се, дай да видя полицата, кога беше падежът й и колко имах да ти давам. Забравил съм сумата." Банкерът вади полицата и му я показва. Длъжникът бързо сграбчва полицата и я накъсва на парчета. Какво ще прави банкерът сега? Според закона той непременно трябва да представи полицата, ако иска да му се изплатят парите, но сега няма полицата, пък и свидетел няма.

Обаче в природата съществува един закон, според който никой не може да скъса полицата. Никаква сила не е в състояние да скъса някоя полица, която природата веднъж е написала. Нейните полици са написани на пергамент. Тук, на земята, можете да късате полици, колкото искате, но в природата, нейните полици - и всички хора да се съберат и да я късат, да я теглят, няма нито един милиметър от нея да скъсат. И тези полици имат това свойство, че ако речеш да ги късаш, те залепват върху тебе така, че нищо не е в състояние да ги отлепи. И съвременните хора разбират, че всяко действие, което те вършат, се напечатва някъде по лицето или дето и да е по тялото им. Всяко престъпление и всяко добро дело се отпечатва по лицето на човека, и то не така безразборно. Престъпленията се напечатват на едно място, а добродетелите - на друго място.

Та като разглеждате съвременните хора, ще видите на едно място някаква добродетел, на друго място - някакво престъпление и после пак по същия начин - на едно място добродетел, на друго място престъпление. Кой каквото е направил, всичко е отпечатано: кой колко души убил, кого откраднал, жената колко деца е пометнала, колко деца сте имали, как сте живели с майка си и с баща си и т.н.

За в бъдеще от тези образи могат да се вадят филми. Днес се търсят добри киноартисти. Сега всеки от вас може да бъде един такъв киноартист. При това ще бъдете първокласни артисти, първокласни звезди. И ако може да се извади един такъв филм, който сами вие да играете, ще получите за този филм не по-малко от двеста-триста

хиляди лева. Това са само думи, които трябва да се докажат. Но те са положения, които са действителни. Това е една дълбока наука. Някой седи и казва: „Аз съм нетърпелив." Знаете ли на какво се дължи нетърпението? На майка ти не се дължи, нито на баща ти, но на самия тебе. У тебе не е развито чувството на времето, у тебе не е развит ритмусът. Ти нямаш ритмус на времето, не разбираш какво нещо е времето, какво нещо е ритмусът на живота. Вследствие на това ти нямаш търпение. Започваш една работа, седиш, седиш, изгубиш търпението и казваш - тази работа няма да стане. Напущаш я. След тебе тази работа става.

И съвременните християни знаете ли колко опити са направили и все са излизали несполучливи? Те трябва да направят ред опити и да постоянстват, за да дойдат до известни резултати. Един християнин отива при някой болен, иска да му помогне. Той казва: „Аз вярвам в Господа Исуса Христа и вярвам да помогна на този болен." Отиде при него, помоли се, но болният не оздравява. Тогава този християнин се съблазни и казва: „Втори път не правя такъв опит. Аз мислих, че ще успея, но втори път няма да гоня Михаля."

Един баптистки проповедник в Русе по народност руснак, казвал се Арсимен, бил виден проповедник, при това често обичал да придружава проповедите си с живи примери и често успявал. Един ден, като държал проповедта за слепия, който бил излекуван от Христа, нещо вътре в него му прошепнало: „След като свършиш проповедта си, излез на улицата, вън там седи един слепец и му кажи: „В името на Господа Исуса Христа прогледни!" И този човек ще прогледне." Като възприел тази мисъл в себе си, той си казал: „Сега ще бъде една хубава проповед. Цял Русе ще се почуди." Той свършва проповедта си, излиза на улицата, отива при слепеца, туря ръката си на очите, както му било подсказано, и тъкмо трябвало да произнесе тези думи, когато изведнъж се усъмнил и си казал: „Ами, ако не прогледа?" Щом се усъмнил, тези думи вече нямали резултат. Започнал той да се движи назад, напред, и около него седят

съмишлениците му, наблюдават, но слепият си останал сляп. Като се видял в това положение, той казал: „Ще се отдалеча сам, да се помоля." И след този несполучлив опит той си отиде в Русия.

Вие имате един добър пример от Стария завет, дето се разправя за тримата момци, които били хвърлени в огнената пещ. Те не искат според заповедта на тогавашния вавилонски цар да се поклонят за техните идоли. Вавилонският цар ги повикал и им казал: „Вие ли сте тези, които не искате да се поклоните на нашите идоли?" „Нашият Бог, на когото ние се кланяме, може да ни избави, но и ако не ни избави, ние пак няма да се поклоним на вашите идоли, на вашите богове." Че ако огнената пещ може да ви разколебае, това каква вяра е? Това е вяра на жабите.

Аз сега ще ви приведа един пример за заека, който един ден държал изпит, за да стане градоначалник. Господ казал: „Дайте му тогава два кобура." Заекът отговорил: „Като имам два кобура, лесна работа. Ще отида в гората, там да държа изпита си, че като се върна оттам, ще заема новия си пост. Градоначалник ще стана на Божия град, да уреждам там работите." Той взел кобурите и си казал: „Дръж сега кобурите. Нека смее само някой да се мръдне пред тебе." По едно време чува - нещо в храсталака шуми. Той изведнъж изпуснал кобурите и избягал. „Господи - казал той, - тази работа не е за мене. Дай ми друга някаква служба. При това с кобури не искам, и то в гората. Друга работа ми дай."

Казвам, онзи човек, който се занимава с големите мъчнотии, той не трябва да има заешко сърце. Кой в този свят е минал без мъчнотии? В края на краищата всички хора са минали през много големи мъчнотии, само че едни са успели като трите младежи, турили са ги в огнената пещ и не са изгорели, а други не са могли да устоят. Тези, които устояха, като младите момци и до днес служат за образци. Казвам, не само един опит трябва да направим ние, но и два, и три, и повече, докато най-после получим такъв един резултат, на който напълно да разчитаме, без никакво съмнение. А ние още при

първия случай, като не успеем, казваме: „Нас Господ не ни слуша. Тогава нека друг някой да се помоли за мене." Той може да се помоли, но в теб трябва да има вяра. При това вярата във всеки човек трябва да е свързана с първичното съзнание.

Ние не може да пристъпваме Божиите закони в света. Някой иска да отиде направо при Господа. Че това е физическо отиване. Това значи, че ти търсиш Господа отвънка. Проявлението на Господа е отвътре, но работата му е отвънка. Ти най-първо трябва да търсиш Бога в себе си и ако искаш да знаеш неговото проявление, да видиш как той работи, трябва да го търсиш отвън. Мнозина от тези, които изучават и физическия, и духовния свят, питат де е духовният свят. Има един англичанин на име Хинтън, който е изучавал четвъртото измерение повече от десет години, но не е могъл да обясни де е Божественият, де е духовният свят. Той знае, че този свят съществува, но де е, не е могъл да определи никаква посока.

Всякога, когато човек се вглъбява в своето съзнание, то е един процес, едно отиване в духовния свят. И след това, като разреши човек един въпрос, у него се зарежда желание да излезе навън. Най-първо ти искаш да станеш певец, музикант. Започваш първо да мислиш по този въпрос. Дълго време мислиш, усещаш, че някъде в мозъка ти става някакъв процес, но на кое място в мозъка става това, не можеш да определиш точно. Ти само си мислиш, че можеш да станеш повече. Говориш с някого по този въпрос, поставяш въпроса по един начин, по втори начин, цели маневри правиш, докато най-после решаваш да ставаш певец и казваш: „От мене певец ще стане." Решиш ли веднъж, изведнъж нещо в тебе трепне - и ти запееш. Изведнъж звукът от твоето гърло излиза навън и се разпространява из цялото пространство. Хората могат да те чуват и на половин километър разстояние, но питам, де е гласът ти. Докато пееш, тези вълни се разпространяват из цялото пространство, но престанеш ли да пееш, те постепенно заглъхват, докато напълно изчезнат. В момента, в който престанеш да пееш, всичко изчезва. Питам, де отиде

твоят глас? Изгуби ли се? Не. Той ще се върне пак при тебе. Това, което ти си дал при пеенето, то ще отиде някъде. То ще пътува, ще пътува, но по-далеч от слънцето няма да отиде. То ще мине през центъра на Слънцето, ще се завърти там и един ден ще се върне пак при тебе. В деня, в който се върне, ти ще усетиш едно особено повдигане на духа. Ти ще усещаш до това време, че нещо те безпокои, нетърпелив си, очакваш някакъв резултат. Ако твоето пеене отиде до Слънцето и се върне, ти певец ще станеш. Не отиде ли твоето пеене до Слънцето, ти певец не можеш да станеш. Ако пеенето ти отиде само до Месечината, ти ще станеш певец на Месечината. Ако отиде до Меркурий, ще станеш певец на Меркурий. Ако отиде до Марс или до Юпитер например, ти ще станеш техен певец и т.н. Ако пеенето ти отиде до Венера например, ти ще станеш певец на Венера и вечерно време ще обикаляш под прозореца на някоя хубава мома и ще й свириш различни серенади с китарата си и ще й пееш. Щом пееш известно време на тази мома, най-после ти ще се ожениш за нея и ще захвърлиш китарата настрана. Сега вече други певци ще се народят и всички заедно с тебе и с майката ще пеят и ще свирят в хор. Между тези певци ще има и сопрани, и алт, и тенор. Всички са музикални. Бащата е главният капелмайстор, а майката е концертмайстор - тя свири на първа цигулка.

И сега ако вие не разбирате това, което ви говоря, ще кажете: „Как ни представя живота!" Аз ви представям живота в неговата най-хубава форма. Какво нещо представлява животът? Да мислиш да спечелиш пари. Това живот ли е? Да мислиш да израснеш с два сантиметра. Това живот ли е? Или да искаш да увеличиш теглото си на 72 или на 82 килограма - това живот ли е? Или да искаш да станеш виден човек и да запишат името ти на някоя дъска - това живот ли е? Ако е въпрос да се запише името ти, напиши го там, дето никой не може да го заличи. Когато се напише името ти, напиши го така и на такова място, че нищо в света да не е в състояние да го изглади. Ако

се напише на една дъска, дето всеки може да го заличи, по-добре е да не се написва.

Каква е целта днес на нашето верую? Да вярваме в един Бог. Не, ние трябва да отидем вече по-далеч. Тази вяра трябва да създаде от нас хора или човеци. Ако вярата, която ние имаме, и ако духът, който ще дойде, не създадат от нас велики, талантливи и гениални хора, каква вяра е тя? Казвате: „Е, като отидем на онзи свят." Много малко искате. На онзи свят бездарни хора не искат. Чудни са някои, които проповядват, че безгрешниците щели да отидат на онзи свят и там щели като турците да ядат само пилаф.

Не, там се изискват съвършени хора, както там, на небето. Вие трябва да бъдете талантливи във всяко отношение, че каквото чуете, да можете да го приложите. Едновременно човек не може да бъде и музикант, и поет, и философ, и учен, но той ще вземе само един клон. Обаче каквото знае, ще го знае както трябва. Между сегашните религиозни хора, както и между учените, има спор, кое верую е най-право. Казвам, най-право учение в света е това, което може да направи хората талантливи, гениални, учени, музиканти, правдиви, любезни, истинолюбиви, добродетелни, светии и т.н. Това е правото учение. При това туй учение трябва да има израз. Каква разлика може да има в това, че някой бил православен или католик, или евангелист, или баптист и т.н.? Никой не се ражда нито православен, нито евангелист, нито католик, но всеки се ражда с живота. Всеки човек се ражда с нещо хубаво в себе си, но за да може това хубавото да се развие, трябва в него да дойде Духът Господен. После имайте предвид едно положение. То е следното.

Когато Господ създаде света и разните планети, те не си ходиха на гости. И знаете ли какво нещастие щеше да бъде, ако светлината на Венера или Марс, или Юпитер, или друга някоя планета би ни дошла на гости. Всяка планета си има свой определен път и те помежду си си изпращат само любовни писма, но не си ходят на гости. Нито Слънцето им ходи на гости. А ние, съвременните хора,

постоянно си ходим на гости. Път си имаш. Обикаляй около своя път, а на другите изпращай само своята светлина. Има време за гости. Един ден, когато тези планети завършат своето развитие, те ще си ходят на гости. Най-първо Меркурий ще отиде на гости на Слънцето. Слънцето, техният най-голям брат, един ден ще повика всички планети на гости. То ще има за това специален голям салон и там ще покани всички планети - Венера, Марс, Юпитер, Меркурий и останалите. Тогава и Земята ще простре една голяма маса и всички същества, които са около нея, ще бъдат на пир. След като пируват дълго време, Слънцето пак ще ги изпраща един по един на своите места и по този начин ще образуват един нов свят. Всички ще кажат: „Ходихме на Слънцето и се върнахме и сега всички с новите придобивки ще започнем новия живот."

Сега какви са вашите разбирания за небето? Те са съвсем човешки. Казвате, човек се ражда, ще умре и след това ще отиде на небето. И после ще се прероди. Много прости разбирания са тези. При това първия път си бил цар, а после ще се преродиш като някой просяк. Един френски писател написал един хубав разказ, в който разправял за един персийски шейх, който бил много богат и учен човек, но не знаел какво нещо е нещастието. Един ден излязъл вън от града на уединено място за размишление, но по пътя го среща един просяк, който го спрял и му искал нещо. Той се почудил на неговата смелост как си позволил да го спре. Но шейхът си отминал, без да му обърне някакво внимание. По-нататък среща една бедна вдовица с едно малко детенце. И тя го спряла, но по същия начин шейхът си заминал, само учуден от смелостта ѝ. След това го среща един сакат човек, без ръце и крака. И той го спрял, но шейхът ядосан се върнал у дома си. Той си казал: „Отде се намериха тези тримата да ми развалят мира?"

Сега само той разбрал, че има нещастия в света. Тогава той взима една торба със злато, извиква слугата си, който го придружавал, и му казал: „Вземи тази торба със злато и иди в града.

Като срещнеш първия просяк, ще му дадеш една шепа от това злато. Като срещнеш вдовицата, ще й дадеш две шепи злато, а като срещнеш сакатия човек, ще му дадеш всичкото останало злато от торбата." От този ден той постоянно пращал слугата си по улиците и като срещал нещастни и бедни хора, да им дава по нещо, за да не го безпокоят, когато той излиза на разходки да прави своите размишления. Като правил така, той бил доволен от себе си. Като умрял, той се явил пред Бог Ормузд и му казал: „Постарах се да изпълня закона ти. Не съм съвършен, но раздадох всичкото си богатство на бедните." „Да, ти го раздаде, но не от любов, а от желание да не те безпокоят. За да се научиш какво нещо е да се служи от любов" - Ормузд го изпраща още един път на Земята, но не вече като шейх, а като син на един беден работник. Баща му предал занаята на сина си, но един ден синът, както работил, паднал от едно високо място и си счупил краката, вследствие на което той бил принуден да стане просяк. Понякога Ормузд го запитвал: „Как ти се нрави това положение?" Де кой го срещал, все го хокали, че бил просяк, докато най-после се намерила една бедна вдовица, която го прибрала в дома си да го гледа, докато си заминал за другия свят. Тя го гледала от любов. По този начин той научил закона на великото самопожертване.

Казвам, ние следваме Христа, нали. Но какво ще бъде това следване, ако ние имаме Христовия дух, а същевременно имаме и този дух, който иска никой да не го смущава. Тогава вие носите само името християни, само носите на име Христовия дух, без да е той действително у вас. И тогава ще ви разправя един случай с един индус, за когото съботяните са писали една книга. Той като се занимавал с живота, изучавал го и дошъл по едно време до духовния живот, но като не могъл да го разбере, не могъл да си обясни много неща от него. Най-после дошъл до отчаяние, решил да се самоубие, но първо се обърнал към Бога с молбата: „Господи, ако ти наистина съществуваш, покажи ми по някакъв начин пътя или ще се самоубия."

Вместо да му се яви Господ, явил му се Христос, който му казал: „Ти знаеш ли, че аз дойдох да спася света, за което се и пожертвах. Трябва ли при това положение да се самоубиваш. Иди да работиш и аз ще бъда всякога с тебе." Оттогава животът на този индус се коренно изменил и той останал верен на всички изпитания и мъчнотии, които се явявали в живота му. И той се намирал като апостола Павла, който казвал: „Видях такива неща, които нито ухо е чуло, нито око е видяло."

Казвате, защото той е мислил върху живота. Не, той е мислил правилно. Защото, ако не беше мислил правилно, той нямаше да има тази опитност. Ето, и религиозните хора днес мислят по същия въпрос, но имат ли същата опитност? Не. Този индус е мислил добре, правилно. Някой казва: „Аз вярвам в Евангелието, чел съм го." Не, на съвременните религиозни хора трябва нещо друго.

Ти носиш една кутия кибритени клечки от най- хубав спармацет. И когото видиш, казваш: „Знаеш ли какво нося аз? Нося кибритени клечки, които мога да запаля. Но когато ти запалиш огъня си, на този огън трябва в зимна нощ да се грееш и вода да си вариш. Ти имаш едно учение, една връзка с първичната причина, която на каквито и изпитания да те подложи, ти всякога трябва да съзнаваш тази връзка и да знаеш, че тя е животът, тя е Духът Господен. Ние постоянно отлагаме и казваме: „Като остарея, тогава ще служа на Бога." Това е глупаво разрешение на въпроса. Като си млад още, като живееш, тогава трябва да служиш на Бога, а не като остарееш или като умреш. Ти, като умреш, ще се учиш. В смъртта ние учим закона на самопожертването, а в живота ще се учиш да служиш на Бога. И смъртта си има своето предназначение. В смъртта всичко ще дадеш от себе си, това е половината на живота. Като живееш, именно ще се учиш да служиш на Бога, а не както някой казва: „Като остарея, ще служа на Бога." Значи младите си години ще посветиш на порочен живот, а като остарееш, тогава ще се учиш как да се служи на Бога. Тогава ти ще научиш само закона на страданията и на мъченията,

какво допринася един порочен живот, но никога няма да научиш онова, което допринася радостта. Радостта носи живота, в която любовта царува. Тя внася всичкото щастие.

Питам, тогава защо се жени младата мома? Тя търси своя възлюбен, за да намери онова дете, в което да внесе вяра и надежда и чрез любовта главно да го накара да вярва в Бога. И не само да вярва, но и да прилага това учение. Тогава тя е изпълнила своето предназначение в света. Онзи, който служи на когото и да е, той само тогава е изпълнил своето предназначение и само тогава е разбрал смисъла на живота. Бил този човек проповедник или професор, или какъвто и да е, той трябва да изпълни своето предназначение. Животът се осмисля за мене в момента, в който аз съм съзнал, че съм изпълнил волята Божия. Това повдига човека и му дава цена. Този човек вече е готов на всички страдания. Така хиляди хора са погинали в света, но имат идея. Човек и без да вярва, и без да има някаква идея, пак ще дойде до същата опитност, пак ще има известни страдания, но тези страдания няма да имат някакъв смисъл.

Казва Христос: „Духът Господен е на мене да благовествува на сиромасите." Няма по-хубаво нещо от това, Духът Господен да е на човека. И тогава Господ ще ти е задна стража, че ти му служиш. Какво мислят хората, то е друг въпрос. Нека мислят, каквото искат, но в дадения случай ние трябва да знаем, че Бог е с нас и ние изпълняваме неговата воля без никакви задни цели. Ние сме чисти и там, дето е Бог, при каквито условия и да се намираме, всякога ще имаме Божието благословение. И в ада долу да се намираш, пак Бог ще смекчи твоите страдания.

Та казвам, трябва да дойдем до тази опитност да направим връзка. В това седи силата на един човек, в това седи силата на един народ, в това седи силата на едно общество и в това седи силата и на цялото човечество. Трябва една връзка, в която Бог постоянно да действа.

Някой казва: „Защо трябва да бъде така?" Допуснете, че вие живеете в един салон като този, отвсякъде херметически затворен и казвате: „Аз не искам да имам нищо." Като живеете една година в този салон, започвате да изпитвате едно голямо неразположение на духа. Въздухът в този салон е вече достатъчно покварен. Вие започвате след това да се задушавате и ако не намерите едно малко отверстие отнякъде, през което да влезе от външния чист въздух, вие непременно ще бъдете изложени на явна смърт. И ако човек не намери такова едно верую - връзката му с живота, той ще почне да се задушава. Тогава ти се усещаш недоволен от живота. Защо? Защото си прекъснал връзката. Какво мислят хората, това остава на тяхна сметка, настрана. Онова верую, което може да ми даде светлина, онова верую, което може да внесе топлина, което може да разшири моята разумност, което увеличава моята доброта, което ме възраства, което влиза във вечния живот заедно с мене, какво може да ме съмнява? В това е смисълът. Аз няма да търся живота вън от мене. Всички хора търсят живота в тази първоначална причина. Казвам, единственото нещо, към което всички вие трябва да се стремите, е да имате тази опитност.

Христос казва: „Духът Господен е на мене, помаза ме да благовествам на сиромасите." Разберете ли това, тогава настава друга една наука и ние ще разговаряме по друг начин, отколкото сега. Друга опитност ще имате. Сега, като се срещнете, казвате: „Този е от нашите, онзи не е от нашите." Сега хората, които нямат Духа Господен, ще кажат: „Този е наш, онзи не е наш. Този е българин, онзи не е българин." А когато Духът Господен дойде, тогава всички хора ще бъдат наши и всички ще бъдат техни. А сега всички хора не са наши и ние не сме за тях. Вследствие на това има едно голямо противоречие. А това противоречие седи в това, че Духът Господен не е още дошъл и не ни е заквасил. И всички хора не са готови да възприемат истината. Има един спор, но ние не сме за това, да чакаме. Който е узрял, той трябва да се прояви. Узрялата ябълка няма

защо да чака другите да узряват. Ти първо трябва да узрееш и като узрееш, не мисли, че въпросът вече е свършен. Не е още свършен. Ти като узрееш, това е само една възможност за проявлението на Божията любов. Ти като си станал християнин или като си станал Син Божи, това е само една възможност за разумното служене. Ти мислиш, че като узрееш, че като си станал Син Божи, всичко си свършил. Едва след като станем синове Божии, ще започне този истински велик живот, към който ние постоянно се стремим и за който постоянно мечтаем. Синове Божии, това е нещо реално, което ние трябва да въплътим в себе си. Бога ние трябва да въплътим в себе си. И ако Бог не въплътим в нашето съзнание, тогава безполезно е и това учение. И ако този Бог, в когото вярваме, не може да се прояви в мене и ако този Бог, в когото ние вярваме, не може да се прояви във вас, безполезно е това учение. И тогава ние ще имаме една вътрешна опитност. И тогава ние ще бъдем хората, които създават своите условия.

Да ви приведа още един пример. Представете си, че имате един хубав извор от планината някъде, който искате да прекарате във вашия дом. Започвате да работите. От къщи направяте една вада до планината и остава още един метър, но се спирате. Този метър земя препятства на тази вода да потече за дома ви. Представете си, че този метър земя представя вашия живот. Тази разкопаната вада, това са ред усилия, които сте правили в миналото. Работили сте много, но още един живот ви оставя да разкопаете този метър. Щом го разкопаете, водата ще дойде в дома ви.

Казвате, този човек е щастлив. Да, но той е работил в миналото и сега разкопа един метър само и се ползва от усилията на водата, от благата на водата, която дохожда в дома ви. Други започват по обратен път. Той ходи при извора, връщал се, копал и най-после в последния си живот взел, че разкопал от извора един метър и водата тръгнала. Аз разкопах, ето и той копа. Аз на същото място копах. И той на същото място, но на него върви, а на мене не върви. Криво е

започнал той. Ако онзи човек, който, като е тръгнал от Бога, не е копал, от Бога докато слезе на Земята, то нищо не става. Ако той сега копае, то е дълга работа. Отгоре е трябвало да копае, докато стигне до Земята, да разкопае един метър - и всичката вода ще тръгне.

Ако вие богатството, което имате, не сте в състояние да го пренесете на небето, вашият живот е напразен. Всичко, каквото спечелите тук, на Земята, трябва да го пренесете на небето. Тук няма живот, а има работа, труд, сиромашия. Като пренесеш банките горе, там ще разполагаш. То е Духът Господен - да пренесеш своето богатство горе.

Сега ще кажеш - това са отвлечени работи, но онзи, който казва, че е отвлечена работа, той се забавлява. Какво значи на български „отвлечено"? Когато някоя мома е отвлечена, казват отвлечена идея. Задигнат момата, завлечена идея. Те тълкуват, че нещо е неразбрано. Онзи, който отвлече момата, какво разбиране има тук, седят и казват: „Това е отвлечена идея." Много реална е. Отвлечена мома е там, тя е отвлечена, но не е довлечена. Има неща, които могат да се отвлекат и да се довлекат. Отвлечена е момата, че не е занесена, дето трябва. Злото не е в това, че е отвлечена, но че тя не е занесена, дето трябва.

Духът Господен, върху това ще се спрете. Аз искам да имате една опитност. В този кръг сте една точка. Едно място заемате и образувате един радиус. Защото вашата опитност е ценна. В този кръг тя е един център и на мястото си тя има нещо ценно. Всеки от вас трябва да има тази опитност. Казва: „Мога ли да имам тази опитност?" Можете. В момента, в който вие добиете тази опитност, ще се разшири сърцето ви. Вие сте грешник. В този живот ще кажете като слепия човек: „Сляп бях едно време, но сега виждам." Ако ме пита някой: „Ти в онзи свят бил ли си?" Чудна работа. Аз живея в онзи свят. Някой ще каже: „Това е много казано." За вас е много, но за мене е много естествена мисъл. Че като съм в онзи свят и в този свят, лошото е за мене, че като съм в онзи свят, работя много добре. Не като дойда на земята, чапрашик е много. Корените са долу в земята, а

клонищата са горе. Ти дойдеш и докато извадиш твоите корени от земята, да направиш като разумно същество - да се освободиш и да отидеш при Бога, но това нас не ни плаши. Онзи свят в моя ум, това са възможностите на този свят. И този свят са възможностите на онзи свят.

Сега повикайте някой философ да развие тази тема - какво нещо е онзи свят. Онзи свят са възможностите на този свят и този свят са възможностите на онзи свят. Най-добрите философи в България могат да разяснят философски тази тема в едно списание според техните термини. Аз ви го давам като зародиш, най-късата тема: „Що е онзи свят". То са възможностите на този свят. Онзи свят, Духът на Господа, той е, който съгражда всичко. Ако нямам него, нито възможностите на онзи свят, нито възможностите на този свят, не могат нещата да се реализират. Без Духа Господен те остават нереализирани.

Следователно това разумното, което живее едновременно в този и в онзи свят, може да се реализира. Онзи разумен човек, който може да намери пътя на истината, който може да намери пътя на любовта и пътя на светлината, тогава ние казваме, че този човек е свободен.

Неделна беседа, държана на 29 септември 1929 г., неделя, 10 часа, София – Изгрев

ЗАБРАНИХМЕ МУ

Лука 9:49

Цялата съвременна култура е на забраняване. Закони, правила, наставления, морализирания - това няма да правиш, онова няма да правиш, правила как трябва да се обличаш, как трябва да туряш шапката си, как трябва да туряш обущата си, остри ли трябва да бъдат, американски ли, английски, французки, с къси рокли ли трябва да бъдат, или с дълги, после косите дълги ли трябва да бъдат, или къси, гладки или къдрави, трябва ли да намазват лицата си, после с какво благоухание трябва да се напръскват - с розово или с теменужно масло, с какъв сапун трябва да се мием, как трябва да се перат дрехите, колко време трябва да се киснат. После правило има по колко време трябва да се следва училище, специализация. Все правила, правила, докато се научим. Но виж, задигнали го за онзи свят. Казват - нас учени хора тук не ни трябват, трябват ни невежи. Тъй щото вие сте недовършили, затова сте тук. Ако сте станали учени, нямаше да сте тук, на земята. Тъй щото, който е тук, на земята, той не е свършил, още нещо трябва. Има още правила, забранявания - това няма да правиш, онова няма да правиш.

Сега седят хората и питат: „Трябва ли да бъдем свободни?" Не може човек да бъде свободен, щом казват какво трябва да ядеш. Синът е вегетарианец, бащата е месоядец - спор има. Бащата има правото. Синът, понеже се е родил от бащата, той трябва да яде това, което и бащата яде. Синът на вълка няма право да се откаже от храната на бащата. Нищо повече. По закон няма право. Но и синът на овцата няма право да се откаже от храната на бащата. Тогава имаме размесени хора. Едни, които са били вегетарианци и са станали

месоядци, и други, които са били вегетарианци и са станали месоядци.

Та казвам, има едно противоречие. Аз ще ви приведа един малък разказ. Едно време чел вълкът една свещена книга, въодушевил се от книгата и казва: „Нашият род е правил толкова грехове в света. Не може повече така да се живее. Голямо наказание ще дойде." И решил той да реформира живота си. След като ходил, постил, молил се, най-после дошло вдъхновение, тъй както на вълка иде, и тръгнал да проповядва в света, че месо няма да се яде. Всички казват - той станал вегетарианец. И дето ходил, в това село го бият, в онова село го бият и казва: „Няма да я бъде. Хората не са още културни, за бъдеще. Сега не може да се проповядва. Ще се върна. Три деня съм седял гладен, ще тръгна и когото намеря, първия, ще го изям. На тия хора не проповядвам." Той върви и забелязва един кон. Казва: „Какво правиш?" „Паса трева." „Три деня съм гладувал. Ще те изям" - казал вълкът. Конят поглежда и казва: „Виждам, че ще ме изядеш, но имам една молба." „Каква е?" „Баща ми беше много благороден човек. Понеже съм кон, кован съм с петала. Задните и предните ми крака като ядеш, може да се замотае в гърлото ти." „То е лесна работа." „Отзад ще минеш, задните петала ще извадиш, а после и предните." Дигнал си краката и като му ударил две текмета хубави, той се търкулил на земята. Трябвало му две минути, докато дойде на себе си. Конят в това време си отишъл. Казва си после: „Слушай, ти четеш свещената книга, ти искаше да преобразиш света. Защо ти трябваше да снемаш петалото на коня? Ти налбантин ли си? Стегни си ума да мислиш и втория, когото срещнеш, не му вади петалото, изяж го."

Той върви гладен, вижда покрай едно езеро два овена пасат, спорят за нещо. Пита ги: „За какво спорите?" „Спорим за тревата, която пасем." „Аз ще разреша този въпрос. - Казва: - Срещнах един, искаше да му сваля петалата, но ми даде един добър урок. Тъй щото, ако и вие искате да ви разковавам петалата, няма да се съглася." „Не, ти бъди спокоен. Ние и двамата отдавна те чакаме. Когото от нас

искаш, ще изядеш. Но ние имаме обичай, ние ще се отдалечим от двете страни, ще се затичаме и когото хванеш от нас, ще го изядеш днес, а другия - утре. Така правеше и баща ти." „Тъй ли?" „Аз говоря право как ще бъде - единият отляво, другият отдясно." Той седи, чака. Те се засилили и като се затирили, ударили го, счупили му четири ребра. Той паднал на земята, а те офейкали. „Слушай - казва си той, - ти няма ли да поумнееш. На коня петалото не изваждаш, нито пък се осигурявай. Намери един овен, изяж го. Защо ще мислиш за другия ден? Да те оставят отляво или отдясно. Щом дойдат, хвани единия. Какво ще ги чакаш. Видя ли какво ти станаха четирите ребра. Такава лъжа. На коня петалото не снемай, нито пък прави избор."

После той намира една свиня. Казва й: „Ти поне си мазна, няма да ме лъжеш. Двама ме лъгаха. Конят казва да му снема петалото, удари ме, счупи ми зъбите. Два овена ме излъгаха. Ако мислиш и ти да ме лъжеш, тебе ще изям." „Много хубаво - казва свинята. - Отдавна те чакам. Но ние сме големи певци. Кой как дойде, пеем му. Да ти попея една песен. Като ме изядеш, ще си спомняш за хубавите ми песни." „Колкото за песните, аз ще те слушам, аз съм любител на песните." Свинята зацвилила, събрала всички свини наоколо си и разгонили вълка. „Ще спра - казва си. - Защо ти трябваше свиня да ти пее."

Ние, съвременните хора, мязаме на този характер на вълка. Всички тия противоречия. Тъкмо оправиш едното, дойде второ, трето, четвърто, пето и най-после оправяме, и работите остават неоправени. И в края на краищата остава въпросът, че като отидем в онзи свят, ще се уреди този въпрос. Сега тук не можем да си уредим работите, че в онзи свят ще ги уредим. В онзи свят работите са уредени, но въпросът е може ли човек да отиде в онзи свят. Щом постъпиш в едно училище, работата там е уредена, но докато постъпиш в това училище.

Казвам, сега, при сегашния живот, ние имаме все отрицателната страна на живота. Целият ни живот е пълен само със съмнения,

забранения - ти това няма да правиш. Знаеш ли какво ще кажат хората за тебе? По-учен трябва да бъдеш! А той все като вълка. Казва, втори път няма да разковавам коня, овни няма да избирам, свинята няма да оставям да ми пее. Все това няма да правя, онова няма да правя, и работите не вървят пак.

Сегашният двадесети век, дето науката толкова се е развила в своя напредък, много знаем за небето, много добри хора сме, много културни, хубави здания имаме, но статистиката показва, че 25 на сто днес хората страдат от охтика, 35 на сто заболяват от неврастения, заболявания на нервната система, 15 на сто са с разстроени болести и 25 на сто, които страдат от мускулни болести. Не зная колко остават това здравите хора, гениите на човечеството, които са съумели да бъдат здрави.

Сега забележете, че учениците на Христа срещат едного, който помага на хората, и понеже не ходи с тях, не му позволяват. Христос казва: „Не му забранявайте. Този, който не е против нас, с нас е." Та казвам, сега ако влезем в една православна църква, там има правила как трябва да се молите. Три пъти трябва да се прекръстите, ще запалите една свещ, ще целунете един светия, втори, трети и ще се оттеглите. Влезете ли в една евангелска църква, ще седнете на стола, ще си турите ръката на очите и ще се помолите. Ако влезете в една джамия, турците по друг начин се молят. Ако влезете в будически храм, също по друг начин ще се молите. Всички имат свои методи. Ако ти не се съобразяваш с техните правила, те ще знаят, че ти не си от техните. Казват: „В нашата църква така не се седи." Сега ако отидете между учените хора, поетите или писателите, че някоя запетая не е турена намясто или че не говориш според всичките правила на граматиката, веднага ще ти направят известен укор, че не разбираш езика. Действително хубаво е. Някои хора са постигнали големи постижения, някои идеално пишат, но идеално не прилагат онова, което знаят.

Един баща изпраща двамата си синове в света да се учат. На едного дал половин килограм сирене, а на другия дал едно кило брашно и казва: „Като намериш вода, ще замесиш брашното." На другия казва: „Като намериш вода, ще измиеш сиренето, ще го хвърлиш във водата и ще чакаш да видиш какво ще стане." Ходили двамата по света и намерили едно мръсно блато. Казва единият: „Да турим всичкото брашно в тази вода, да замесим, да има да се нахраним. Все на хляб ще стане." Турят брашното в блатото и единият казва: „Ти ще отидеш на едно място на едната страна да туриш брашното, а аз на другата страна ще туря сиренето да се подсири." Турят. Единият заема северната страна, другият - южната. „Как е?" - казва. Хвърлили го, чакат час, чакат два, брашното изчезнало. Онзи хвърлил сиренето, рибите го изяли. Той останал без сирене.

Аз ви привеждам този пример. Ние сме хора идеалисти, имаме тези блага - носим малко сирене и брашно. Сиренето и брашното са малките таланти. Тръгваме по света и очакваме големи възможности. Но в света получава само този, който може да приложи Божествения закон. В Божествения свят противоречия няма. Ако ние дойдем да изучаваме Божествения свят, тъй както трябва, ние ще дойдем до пълно разрешение. Понеже ние изучаваме социалния въпрос от чисто научно гледище. Не само сега, но и за в бъдеще ние ще бъдем в крайно противоречие по този въпрос. От хиляди години хората са разрешавали проблемите на живота, но и още хиляди години не могат да ги разрешат те, защото онзи, който разрешава въпроса от лично гледище, казва: „Не ме оценяват хората." Или пък: „Тази работа няма да я бъде сега, ще я отложа." Ако разрешава въпросите от обществено гледище, казва: „Хората още не са готови, не могат да разберат."

По този начин всякога ще има едно противоречие. Само когато дойдем до Божественото, Божественото е едно изобилие. Онзи, който разрешава въпроса от свое лично гледище, той очаква да приеме нещо. Младият момък, който се жени за младата мома, той очаква

тази мома да го подигне. Той иска да има красива мома. Най-първо казва: „Жена имам." Той иска тя да бъде умна. Всички хора да казват: „Този има жена умна, не е глупава." Всеки да говори за неговата умна и красива жена. И той казва: „Да, такава е жена ми." Пък ако неговата жена е умна, какво ще му придаде? Най-първо, ако той седи културно по-долу от нея и иска да я подчини на неговия закон и казва: „Слушай, ти това няма да правиш, онова няма да правиш" и ако започне да й туря неговия режим, питам, де ще отиде нейната красота? Защото, докато служи на други закони, има свобода. Но ако дойде да разрешава лично въпросите, казва: „Ти за кого си се женила? За хората или за мене? Аз съм за тебе божество. Ти, вкъщи когато съм, хубаво ще се обличаш. Вън дрипава ще бъдеш. Никакво белило, никакво червило, разрошена, никакво чесане. Аз не искам никой да те харесва." Това е правилото на ревнивия мъж. Знаете ли какво е правилото на ревнивия мъж или на ревнивата жена? Ревнивият мъж всяка вечер, като се връща вкъщи, по три пъти влиза под кревата, да види дали някой не се е скрил. Някой път ще отваря долапите по три пъти, да не би някой да се е скрил. Ще търси из дрехите, после ще погледне жена си в очите, ще я пита: „Да не лъжеш? Днес да не си приемала някого вкъщи? Да не ме лъжеш? Днес прие ли някого? Право ще кажеш!"

Питам сега, тази умна и красива жена, като се ожени за тебе, ти какво ще й придадеш? Не само това, но ти влизаш в някое религиозно общество, ще те повикат и ще кажат: „Как вярваш в Господа? Ти вярваш ли в Господа Исуса Христа?" Ако вярваш според разбиранията на този човек, ще те приемат в това общество. И започват те - така ще вярваш, иначе ще вярваш. И ако се отклониш, ти в Царството Божие няма да влезеш. Не само това, но понякога ние имаме самовнушения в себе си. Всеки човек има лоши самовнушения по наследство. Някой път казваш: „Кой знае какъв е бил Христос. Искат да заблудят хората, че бил толкова свят. Дошъл и казва, че бил Син Божи." Ти се раздвоиш в себе си и казваш: „Ще направя като

него. Че е Син Божи. И аз ще кажа същото. Много хубаво. Христос в прочетената глава изпъждаше духове." И ти като него ще направиш един опит. Не е само да носиш името християнин. Да вярваш в Христа, значи да имаш неговия дух. Каквото Христос прави, да правиш и ти. Ако ти не правиш това, не можеш да бъдеш негов ученик. Ако искаш да бъдеш ученик, ученикът трябва да върви по стъпките на своя учител. Той трябва да знае всичко, каквото учителят е предал.

Казва Писанието: „Ако някой е болен, нека се съберат двама или трима души да се помолят, и ще изце- лее." Съвременните хора християни не изпълняват това правило. Имаш в себе си лошо разположение. Христос казва как се изпъжда лошото разположение. С пост и молитва. Казваш, молитвата нищо не струва сама по себе си, постът нищо не дава сам по себе си, но знаете ли в какво седи постът? Постът разбира в себе си въздържание. Да пости човек, значи да се въздържа. Щом ядеш умерено, навреме, ти имаш пост. Ако ти ядеш не навреме, всякога, ти си от ония хора, които всякога страдат. Днес в съвременната диета, в съвременната хигиена не са определили точно времето, когато трябва да се яде. Има в природата определено време, кога трябва да яде човек - сутрин и на обед точно математически е определено, няма изключение. Англичаните ядат в два часа. Ние тук обядваме в дванадесет, но нито един народ на земното кълбо не обядва, когато трябва. Защото има известни отрицателни мисли в нас, които развалят обяда ни. Когато дойде един божествен обяд, трябва да се наядеш и да се благословиш, че се случи да дойде един твой кредитор. Ще ти покаже една полица и ще ти развали настроението. Ако си ученик, учителят ще ти пише единица на изпита. Ти ще се върнеш у дома и ще изгубиш обяда. Ако си някоя жена, готвиш нещо, дойде мъжът, ти си приготвила яденето и той ще ти развали обяда.

Питам, в какво седи съвременната наука? Ние изучаваме микробите. Знаем какво трябва да се яде. Питам, животните кой е учил какво трябва да ядат? Виждали ли сте, като ходи, овцата как

избира най- хубавата трева? Човек, който е създаден по образ и подобие Божие, трябва да се учи какво трябва да яде. Една майка пита с какво трябва да храни детето си. Тя трябва да го храни със своето мляко. Ако майката няма мляко, да не ражда. Щом е родила едно дете и не може да го кърми, то човек няма да стане. Няма в историята пример, дето майките да не са хранили своите деца и да са станали гениални. Не само това. Но майка, която храни детето си три години, тя не трябва никаква лоша мисъл да има. Че къщата изгоряла, че мъжът й я напуснал, тя трябва да бъде тиха и спокойна, ако иска това дете да го отхрани. Сега ще му дадат овес, това-онова, и то ще замяза на овеса и на ечемика. Овесът не може да предаде това, което майката може да предаде. В млякото на майката има разумна сила, в която майката влиза. Ако ти отхранваш едно дете с млякото на една овца, то ще замяза на овцата. Няма да бъде лошо, но няма да бъде това, което ти очакваш.

Следователно в съвременната култура ние вървим хигиенически и научно по обратен път. Онзи, който обработва плодните дървета, не трябва да каже нито една лоша дума. Всеки, който иска да има плодни дървета и да има благословение, той трябва сам да ги посади, сам да ги обработва. Чужд човек не бива да праща. Двайсет дървета ти ще поливаш, ще окопаваш наоколо и като минеш покрай тях, ще кажеш една хубава мисъл. Пращат ли другите хора да режат лозите, да ги кастрят, както сега правят - окълцват нашите градини, това не е култура, това е варварство. С такова градинарство нищо не се постига. Може да има изобилие на плодовете, но здраве, благоденствие от тези плодове не се постига. С един плод вие може да направите опит. По този начин, ако вие имате едно дърво, което никой друг не е пипал, ако откъснете един от неговите плодове, той може да седи три-четири месеца, без да изгние и без да се изгуби неговата свежест.

Ще кажете: „Опитвали ли сте това?" Вземете едно дърво и направете опит с него за дванадесет години. Ако през тези дванадесет години ти ходиш около него и се молиш Господ да благослови

плодовете му, от тези плодове, които ядеш, нито неврастения ще имаш, нито охтика. Дървото ще бъде благословено в целия ти дом. То е за дърветата, но то е и за децата същото. Ако вие не можете да отхраните едно дете като това дърво, ако майката не седи със своята мощ, със своята кръв и със своята воля, какво ще стане от него? Ако всеки го учи, ако всеки го пипа, от това дете нищо няма да стане. Според новото възпитание до двадесет и една година един момък и една мома никой не трябва да го бута освен майката и бащата. Като станат момъкът и момата на двадесет и една година, тогава чужд може да ги пипа. Не само това, но когато майката е бременна, нейният възлюбен, той не трябва да ѝ каже нито една горчива дума. Не само да ѝ каже, но нито да помисли. Бащата трябва да храни към своята другарка най-хубави мисли и чувства. Това е хигиена.

Сега хората искат по обществен начин да оправят света. Тъй както сега оправят, аз да ви кажа, светът няма да се оправи. Идат големи страдания, и то такива, каквито светът не е сънувал. У българите има обичай, след като някой загради градината си с хубав плет от леска и като мине някой покрай този плет, потрябвало му един прът, вземе от този плет и го отгради. Мине друг, пак си вземе един прът. Така минават един след друг и плетът се разрушава. Казва: „Минаха покрай твоята градина, взеха един прът." „Нищо няма." Този взел, онзи взел, гледаш, след една година - разградено, свинете влизат. Българинът е силен да разрушава. Ако е толкова силен да гради, той ще бъде гениален човек. За българите няма някой велик човек. Славяните представляват най-долното положение на човека. Може да се каже, че те общо трябва да се подигнат. По-напредналите са по-свободни. И действително, ако човек не е възпитан - в славянството има известни заложби, за които трябва възпитание - затова се дават страдания. Страданията, които идат за тях - нито един народ от Европа не е изложен, както русите са изложени да страдат. Защо? За да се подигне в тях хубавото, красивото, мощното. Сега злото в славянството се вижда. Онова, което става днес, е това зло, но

то и по-рано съществуваше. Нима мислите, че онзи цирей, който е излязъл на ръката, не е бил и по-рано в тялото? Той е бил по-рано в кръвта и сега по-лесно може да се лекува.

Сега Христос казва: „Не им забранявайте." Аз турям правилото: онова, което Бог е вложил в твоята душа, не забранявай на душата си да се проявява. То душата трябва да върши само онова, което е присъщо на нейното естество. Моли се, когато душата ти иска да се молиш. Моли се за това, за което душата ти иска. Душата ти казва: „Помоли се малко." Ти казваш: „Бързам, работа имам." Има ли в света някой човек, който, като се е молил, да е сполучил? Положителната наука казва - срамота е да се молим. Вярно е, съгласен съм. Срамота е да се молим глупаво. Ако от осем хиляди години не можем да кажем десет свестни думи и да ни слуша Господ, това не е молитва. Чудна работа. Ако един син, който е роден от баща си, и не може да каже десет свестни думи на баща си и да му стане приятно, какъв син е? Тогава ние казваме: „Отче наш, който си на небето"...

Питам, как тъй ние, които сме по образ и подобие Божие... Сега се проповядва материализъм. Човек трябва не да се моли на Господа. Господ всичко знае. Хубаво, ако Господ всичко знае, защо ти, като отидеш в странство, пишеш на баща си да ти прати четири- пет хиляди лева? Остави го той сам да се сети.

Моленето, това са допирни точки, за да се явят допирни точки на съвременното човечество. Ти имаш нужда от някой човек да ти напомни, имаш допирна точка. То е някой банкер, искаш му пари назаем. Той казва: „Братко, съжалявам, трябваше да дойда по-рано, имам голяма нужда да ми заемеш две хиляди лева. Ще ме простиш, че бях те забравил. Сега ще кажеш, че защото ти искам пари, затова идвам. Ако ми дадеш пари, ще те помня." Банкерът ще те погледне и казва: „Хубаво, щом говориш истината, давам ти две хиляди лева." Помнете, човек два пъти не може да излъже някого по един и същ начин. В Божествената книга пише, че само веднъж могат да те излъжат. Всички изкушения и мъчнотии, които имаме в живота, Бог е

позволил и на дявола само веднъж да те излъже. Забележете, човек не може да бъде изкусен два пъти по един и същи начин. Щом те излъжат два пъти по един и същи начин, ти вече си сигурен, казваш: „Научих се вече. Втори път не се лъжа." Нищо не си научил. И втори, и трети път могат да те излъжат. Ти само ще имаш една опитност. Питам, ако тебе те излъжат веднъж, какво иска да каже небето? Не лъжи. Който лъже, и него лъжат.

Казвам, сега има една наука, към която трябва да се върнем. Всичкото знание, което ние имаме, трябва да се обобщи вътре в живота, но трябва да се научи основно. Трябва да се изучи в какво седи различието на неговата мисъл, на неговото чувство, на неговите действия. После трябва да се изучи устройството на неговото лице. Лицето на човека не е устроено така, както на животните. Челюстите, носът са устроени по друг начин. Обонянието, очите, ъгълът на падането на светлината, дробовете са устроени по един начин. Ако ние не разбираме вътрешния строеж, ние със своите мисли и със своите желания разрушаваме най-хубавото, което Бог ни дава. Ако един човек разруши своето тяло, какво му остава? Нищо не му остава. Защото сегашното физическо тяло е като утроба, матка, в която може да се създаде духовното тяло. Апостол Павел казва - ако нашето се разруши, имаме духовно тяло, в което за в бъдеще можем да живеем. Следователно във възкресението има ново тяло, в което ще живеем.

Сега въпросът е по кой начин да се молим. Тези работи всеки трябва да ги знае. Аз говоря за учениците, за вярующите, които искат да вървят по пътя, по стъпките Христови. Онзи, който върви по тези стъпки, той няма да разреши противоречията в света. Никой човек не е в състояние да поправи прегрешенията в света. Какъвто държавник и да е или цар да е, никой човешки син не е в състояние да поправи човечеството. Човечеството може да се поправи колективно. Ако човечеството по цялото земно кълбо и ако във всички духовници дойде това съзнание и те решат да служат на Бога и ако във всички военни дойде това съзнание да служат на Бога, и във всички търговци

да дойде същото съзнание да служат на Бога, и във всички земеделци, тогава само светът може да се оправи. Тази идея трябва да проникне в цялата маса. Защото не е само да се създаде един закон. Този закон трябва да има метод и начин на приложение.

Да кажем, че си създадеш едно дърво, за което се изискват дванадесет години. Колко ще се иска за човека? Но ти казваш: „Кой ще чака дванадесет години за това дърво? Аз бързам." Какво може да се постигне с бързане? Всички онези, които са бързали, ние знаем де са отишли. Ние казваме - на онзи свят. Мнозина мъртви не са на онзи свят. На земята са. Напрастена е земята с души, които седят тук и борба водят тези души за съществуване. Да умре човек преждевременно, то е лош признак, понеже, като умре преждевременно, причинява големи беди. Турено е например да живее осемдесет години, но той умрял четиридесет години по-рано. Тези четиридесет години той остава на земята. Тогава на хората не е добре.

Питам, отде произтичат всички тия разногласия между хората? Двама, които се обичат, спорят. Брат и сестра спорят. Тук едно време мислиха, че турците са лоши, но българите сами дойдоха до това положение, от което се оплакваха от турците. Ще кажете - пари нямат, това нямат. Не, причината не е в парите. Причината не е в храната. Парите са един повод, но причината седи много по-далеч. Ти някой път се съмняваш, ял си много хубаво, но мислиш за двадесет години да се осигуриш. Правиш една къща с две стаи и кухни, искаш да направиш втори етаж, да се осигуриш. Заборчнял си - и двете стаи отидат. Имаш една търговия с приход от сто хиляди лева и казваш: „Със сто хиляди лева какво се върши?" Вземеш по-голямо предприятие. Отидат и стоте хиляди лева, и ти оставаш и без тях.

Та казвам, при такова едно състояние очаквате да се подобри светът, и тогава за в бъдеще да започнем да живеем по Бога. Така всеки би живял. Ако отидем при ангелите, дето не може да стане престъпление, там всеки може да стане свят, но то е механическо

разбиране на живота, не е органическо. По-добре. Аз предпочитам едно глупаво дете, отколкото един вол. Глупавото дете умно може да стане, но един вол не може да свърши някоя работа. Ако му туриш юлар, ще те слуша. Но ако му дадеш да напише нещо заради мене, той няма да те слуша.

Казвам, ако нашите чешми изсъхнат, те може и от мрамор да са направени, какво ни струва хубавата чешма? Ако дърветата изсъхнат, какво ни струват? Ако широките ниви не дават никакъв плод, какво ни струват тези земи? Ако сухите чешми потекат, ако сухите дървета прораснат, ако нивите започнат да дават своя плод, това има смисъл. Ние така се повръщаме към човешкия живот.

Казвам, де се крие съществената причина за злото, което сега съществува? Ние всички казваме, че дяволът е причина за това. Не, дяволът е само един повод. Ние туряме всичката отговорност на дявола и казваме - дяволът е. Тогава де сме ние? Лъгал те е веднъж, два пъти, три, четири пъти. Питам, де е онова? Казвате: „Слабост имам." Но слабостта не е извинение. Невежество, казвате. Невежеството не е извинение. Всичко седи в това, че ние сме забравили онзи основен закон, отде иде животът. Ние сме изгубили първата посока на живота. Ако попиташ когото и да е отде иде, колко години е напуснал живота, вие не знаете това. Казвате, че от тридесет-четиридесет сте слезли на земята, но каква е историята на майка ви, на баба ви, нито пък вашата история знаете. Сега може да вярваме, то е друг въпрос.

Има една наука, в която човек трябва да знае своя произход. Като знае своя произход, той е силен в своите убеждения. Ако той вярва, че е сиромах, ако той вярва, че е роб, ако той вярва, че е болен, неговото състояние ще съответства на неговите вярвания. Той никога не може да се подигне. Ако той вярва, че робството не е за него, че той иде от високо произхождение, той роб не може да бъде, той ще бъде свободен. Свободата зависи от мисълта на човека. Свободният човек трябва да има свобода на своята мисъл, да мисли правилно според

онзи живот, който Бог е наредил, и да чувства правилно, да няма колебания в неговите чувства. Това, което желае за себе си, да го желае и за своите ближни, да няма никакви отстъпления в неговия живот.

Казвам сега, това са последствия. За бъдещите учители, за бъдещите майки и бащи този е пътят, по който може да се поправи човечеството. В началото каквото направление дадеш на онзи зародиш, на ума, на сърцето, или другояче казано, направлението на ума, който Бог е дал, да не го спъне. Ако ти не спънеш своя ум, умът ти се развива правилно. Ако направлението на твоето сърце, което Бог ти е дал, не го спънеш, ти добре вървиш. Ако направлението, което Бог е дал на твоята воля - Бог е определил всеки човек как да постъпва, ако ти не спънеш себе си, непременно животът ти ще върви, както казват българите, по мед и масло.

Сега може да се спрем на въпроса, как ще познаем това. У човека това чувство е вложено. Вижте някоя котка, когато се разболее. Тя след като пости седем- осем деня - котките обичат да постят, тази котка ще намери някоя трева и след това ще започне да се храни. Очистително ще вземе. Питам, отде е вложено това чувство у нея? В самите нас има едно чувство, което показва каква храна ни трябва. Ние няма ли да бъдем толкова умни, както котката? Ако ти кажеш на някой човек, че Бог ти проговорил, той ще се учуди как така Господ да е проговорил на човека. Не тъй, както вие мислите. Когато Бог проговори на човека, всичките негови недъзи, които има, ще се снемат. То е, както се снема кожата на една змия. Ние не снемаме, но то е израз. За Божественото говорене има нещо силно, мощно. Ако когато на някой човек Господ е проговорил, неговата кесия не е завързана. Когато Господ проговори някому, той може да се спогажда с всички хора, той ще разреши един основен въпрос. Той не тръби това. Казва: „Този човек е добър." Добър е, понеже е свързан с този източник на живота. В него се влива. Ще кажем ние, че този, който има. Ние от толкова години се стремим. Добрият живот не седи в годините, в които ние сме се стремили

напразно. Добрият живот седи в сегашния живот. Човек може да стане добър още сега. Че ти си живял добре в миналото, а сега правиш погрешки, то се анулира.

Следователно този момент Бог определя моето положение. Сега ти определяш какъв човек си. Защото, ако ти си живял двадесет години благочестив живот и къщата ти сега се прекатури, това показва, че е останало нещо фалшиво, твоят живот може да се разклати и да съгреши човек. Онзи грешник, който може да изправи греха си, той не е грешник. Някой човек има солидна къща, каквато хората не са виждали. Сега тя се проявява през живота му. Писанието казва: „Ако праведният се върне в пътя си, правдата му ще се вмени. Ако грешникът се върне в пътя си, неговите грехове няма да се поменат." Сега за нас е важно да разберем живота, да направим тази вътрешна връзка. След като направим връзка, трябва да направим проверка. Всички имаме слабостта да балансираме. Всеки може да проповядва хубаво, но аз бих желал, ако ме водят на една чешма, да ме заведат на най-хубавия извор и сам да го опитам, а не само да ми хвалят водата. Казват - много хубава е водата. Трябва да ме заведат. Аз имам вкус, ще опитам, ще определя и ще кажа: „Много ти благодаря, че ме заведе на тази хубава чешма." Ако той ме заведе на някоя хубава чешма, но след като пия от водата и усетя, че моето разположение се изменя, тази вода не е на мястото си. Има нещо, което й липсва. Всяко учение може да подейства на човека според степента, което учението има в себе си.

Казвам, ако сега дойде Христос при сегашните условия, при сегашните културни хора, какво ще им проповядва той? Той ще проповядва най-малко три неща. Свобода на мислите и чистота на мислите в правата смисъл, чистота и свобода на желанията, абсолютна чистота и свобода на действията. Ще проповядва - абсолютно не забранявайте никому. Нека всеки човек се прояви тъй, както Господ го е създал - ябълката като ябълка, крушата като круша. Някой казва, че един е слива, круша, ябълка - всеки човек да разкрие в

себе си това, което има. Хубостта в живота седи в това голямо разнообразие.

Следователно мъже и жени, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици, това са условия, при които Божественият живот може да се прояви в света. Това, което бащата може да прояви в любовта, никой друг не може да прояви. Това, което братята и сестрата могат да проявят в любовта, никой друг не може да прояви. Това, което слугата може да прояви, никой друг не може да прояви. Бащата не може да прояви любовта на един слуга. Господарят не може да прояви любовта на слугата и слугата не може да прояви любовта на господаря. Всеки един е на мястото си. Първото положение заемете. Всеки трябва да знае, че онова положение, към което се стремите, втори човек няма да го има. Ако вие разрешавате от вашето място празно.

Съвременните хора казват: „Нашето се свърши. Като отидем на Орландовци, всичко ще се свърши." Така въпросът не се разрешава. Ние разрешаваме въпроса, след като заемем пари от някой банкер. Казва: „Ще върнеш ли парите?" Казваш: „Ще си помисля, ще видя." Ще кажеш на този човек: „Ще върна парите точно навреме." Ще кажеш - той ги е крал. То е друг въпрос. „Аз съм честен човек, точно навреме ще ти ги върна. Няма да мине нито една минута от падежа, ще ти върна парите и ще ти благодаря." Той ще постъпи по същия начин. Като ме намери в нужда, не да ми тури четиридесет-петдесет на сто, но аз считам, че като отидеш при един банкер, щом признае, че ти си му брат, той да ти даде парите без лихва. И тогава ти ще му ги върнеш. Ако искаш да ми дадеш с лихви, то тези лихви, колкото се падат, вместо на мене ще ги дадеш на някоя бедна вдовица или на някое бедно сираче.

Вие ще кажете: „Какво ще бъде сегашното ни състояние, какво ще стане със сегашния ни живот?" Ще се подобри. Не е само човек да говори правото. Ако всички рекат да работят и онзи, който заема пари, всички хора трябва да работят. Ако това стане само с един

човек, нищо не става в света. С един камък къща не става. Това подразбира всички разумни съзнателни хора трябва да бъдат носители на Божественото. Казва Христос: „Не забранявайте! Но поощрявайте се." Поощрение трябва да има. Когато видиш, че някой човек иска да направи нещо добро, поощрявайте го, кажете: „Много хубаво правиш." Когато някой ти дава нещо, той не трябва да има никаква задна мисъл. Трябва да извадим всички съблазни от ума си.

Някоя жена се облича хубаво, ти казваш - тя се облича, но има някаква задна мисъл. Ако човек се облича, трябва да се облича хубаво. Хората не са създадени да ходят изцапани, скъсани. Това е лицемерие. Някои от нас се обличаме хубаво, за да се харесаме на хората, а някои от тях - за да покажем, че сме светии. Човек трябва да бъде добре облечен и здрав, но не пълен. Здравият човек усеща бодрост, свежест на мисълта си и в чувствата си, и в постъпките си. Той е експедитивен, никога не се обезсърчава. И ако повикат един ден този човек за онзи свят, той ще се зарадва, ще повика своите приятели и ще им каже: „Викат ме у дома си да се върна. Ще дам едно угощение." И ще каже сбогом, довиждане. А сега, като ви повикат с една призовка, с едно съобщение за онзи свят, казвате „Ще се мре!"

Значи умирането е свързване, страдание. И когато Христос страдаше, той по три пъти се молеше и казваше: „Не моята воля, но твоята." Ако ние страдаме, с това изкупваме своите прегрешения. Този е единственият път да се развиваме. Ако човек не е готов да страда, той не може да се моли. И гениални, талантливи хора са всички ония, които мъжествено носят страданията и ги носят с вътрешна радост. Нашата мисъл е, която ще закваси света. Когато всички хора почнат да носят своите страдания, светът седемдесет и пет процента ще бъде подобрен. А сега всички не искат да страдат. Всички искат само доброто и благото. Всички искат щастие, богатство, но отде ще дойде това богатство, това щастие? В света има само един закон, който може да увеличава богатството. Този е

законът на любовта, който може да се приложи. И онзи, който върви по Бога, може да направи опит, за да се убеди.

Това, което ви говоря, вие не сте го опитали и може да се съмнявате в него. Много е съществено. Отде накъде ще ми вярвате? Защо ще ми вярвате? Аз го допущам само. Но вашето мнение не може да ме застави аз да се съмнявам. Казвате: „Ти си сънувал." Аз съм бил сто пъти на тази чешма. Между сънуването, заблуждението, хипнотизма и между действителния живот има голяма разлика.

Ако един човек се храни с хубавото, красивото и не се съмнява - и волята му не отслабва. Когато човек не се храни с илюзии, той закрепва. Когато той хване нещото, на две го прави. Той се радва и помага на всички хора. Ще кажете - този човек е в заблуждение. Не, този човек е здрав. Тогава иде другото правило. Питате ме какво трябва да правят хората. Аз имам едно правило. Когато болният се излекува, аз му казвам: „Излез из болницата! Не стой в болницата! Не чакай да дойдат лекари! Излез и си върви!" Това е едно от правилата

Питам, какъв ще бъде нашият живот, ако ние не можем да излезем от тия лоши условия, при които сега живеем? Ще бъдем при условията на ограничения живот. Ти ще лежиш на кревата си и няма да имаш свобода. И светлината ще влиза в стаята ти не както ти искаш, но както окръжаващите искат. Но ако ти сам можеш да излезеш от стаята си, ти сам ще се ползваш от светлината. В болницата ти ще ядеш това, което ти носят. Здравият, свободният човек може да яде това, което той си избере, и такава храна, каквато той може да си сготви.

Та първото нещо. В човека има едно вътрешно предчувствие, което му подсказва с каква храна трябва да се храни. Той трябва да бъде много внимателен. Всеки ден той трябва да определя какво трябва да яде днес. И той никога не трябва да се отдалечава от това правило, ако иска да бъде здрав. Каква вода той трябва да пие? Той трябва да мине през много извори, да се спре и да опита водата им. Той не трябва да бърза да пие, но да приложи правилото на

кокошката - да я пие на глътки, да я стопля и да пие достатъчно вода, за да се пречисти. И след като е ял добре, и след като си е отпочинал, той е длъжен да създаде някоя добра мисъл.

Човек е длъжен всеки ден да създаде по една добра мисъл или да изпрати една добра мисъл в света. Всеки ден той трябва да изпраща по две-три хубави мисли, които да бъдат в полза на съграждующото човечество. После две-три хубави чувства или две-три хубави желания или постъпки. Всичко това трябва да се изпрати в духовния свят, а не на физическото поле. Представете си някъде десет-двадесет души искат да се давят, но ти изпратиш в света една хубава мисъл, която ще ги засегне и те веднага ще се откажат от своето намерение. Някъде други десет-двадесет души са намислили да направят някакво престъпление, но щом твоята хубава мисъл ги засегне, те се отказват от своето намерение. Значи ти улесняваш живота най-малко на двадесет-тридесет души. Ние сме отговорни в света, а ти казваш: „Да става, каквото ще! Нека се разтопят тия хора!" Това не е философия. Така могат да мислят само обикновените хора, но не и тия, които вървят по Божия път. Не, напротив. Ти като станеш сутрин, трябва най-малко половин час, за да изпратиш своите хубави мисли, желания и постъпки в света и ти ще почувстваш една вътрешна радост и ти ще приемеш по радиото отгоре един отзвук на онзи, който ти е дал живот - добре постъпи.

Христос, който е днес в света, казва на своите последователи, че не се нуждае от никакви църкви, направени от камъни, нито от служители, които да му служат в тия църкви. Какви ли не проповеди са писали и чели за него, че е страдал, но всичко това е достатъчно вече. Доста вече това се е правило - цели две хиляди години. Сега вече той иска всички да бъдат носители на любовта му. Ако днес те срещне Христос, ще ти каже: „Носи моята любов на своите братя. Постъпи тъй, както аз постъпвам." Ако някой ме пита на коя църква да служи, ще му кажа: „Служи на която църква искаш." „Коя църква е най-права?" „Всички са прави." „На коя църква да служа?" „На всички

служи." „Кой народ е най-добър?" „Всички са добри." Тъй казва Христос. Казваме: „Как така?" Защото ние не сме добри. Онова дете, което майка му е направила, увила в чисти пелени, но то после се оцапа в своите нечистотии, дигне се голяма воня, че никой наоколо не може да приближи, кой е виновен за това? Какво трябва да се прави? Вода топла има достатъчно, пелени има и тия деца трябва да се изчистват, да се измиват.

И в духовно отношение хората са още деца, инвалиди. В друго отношение са много герои, вървят на бойното поле. В духовния свят те нямат отношения. Казват: „Не греши." „Как може да не се греши? Силен е дяволът." Казват: „Не лъжи." „Не може без лъжа." А, не може без лъжа. Почини си малко. Как трябва да се работи? Противоречия навсякъде. Почивката е за тебе. Господ, като е работил шест дни, на седмия си е починал. И ти си почини. Не мисли ни за крави, ни за волове. Натири ги в гората. „Може да ги изяде вълкът." Ако ти служиш на Бога в този смисъл, както аз разбирам, никакъв вълк не може да изяде богатството ти, овците ти. Но ако не служиш, много пъти вълци ще има. Ако служиш по този начин, никаква загуба няма да имаш. Ако отидете в Англия, дето хората са свободни като в една уредена държава, казва: „Аз съм англичанин." Но останете ли като българин, той се свива, сгушва, слаб е той. Но един човек, бил той българин, който служи на Бога, той е свободен. Дето и да отиде, той знае, че зад него има една държава, която всякога е на негово разположение. На български има преведена една книга.

Отива един индус в Тибет да проповядва. След като проповядвал, влиза той в енорията на една държава на един лама - нещо подобно на владика. Той му казва: „Слушай, ти направи едно престъпление." Осъжда го на смърт, завързва го в една волска кола и го спуща в една яма, която затулят с един капак отгоре. Като го развързали, той се вижда обиколен все с умрели хора. Такава отвратителна миризма. Цели три дни се молил на Господа да го избави от това нещастие. Една вечер той вижда, че някой отваря капака и спуска едно въже и

му казва: „Хвани се за въжето." Той се хваща за въжето, изкачва се горе и иска да благодари на този, който го спасил, но не вижда никой наоколо си. Отива в града при този, който го хвърлил, мислил, че той го спасил и му казва: „Навярно някой от твоите ближни ми помогна." Като го видял, той му казал: „Махни се оттук, защото ти служиш на Бог, който е много силен." Нито един християнин има, който да е с такъв характер като този, който го освободил. Кой го извадил? Христос го извадил от ямата. Нищо повече. Такива примери и днес се случват. Ние казваме - преди толкова хиляди години трима момци били извадени от огнената пещ. Този човек привежда няколко подобни примери. Една опитност. Той е бил предан и вярва в Христос, както много малко съвременни християни вярват. Там се описва целият му живот и страданията.

Та казвам, ако ние не дигнем кръста и не възлюбим Бога с всичката си душа, ум, сърце и сила, какво можем да направим в този свят? Ако ти се молиш и твоята молитва не възлиза към Бога, това показва една слабост. Ако този индусин се е молил и молитвата му била чута, защо вие, като се помолите, няма да ви послушат? И казваме ние: „Кой ще поправи света?" Казва Христос: „Идете и проповядвайте и аз ще бъда с вас до скончанието на света." Казва още Христос: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Ако това е вярно, че всяка власт ми се даде, ако тези верующи проповядват, не с нож, този човек не е употребил нож, но има една вътрешна сила, която може да ни избави. Или силата е в нас, която ние можем да развием. Та сега една крива постъпка е станала. И всички очакват да дойде Христос по начин, по какъвто той няма да дойде. Христос казва: „Когато Син Человечески дойде, ще намери ли достатъчно вяра в света?" Това са сегашните времена. Не е в онова, което аз ви говоря, но в това, което вие може да опитате. Не е въпросът дали вие ще приемете, или не. Всички са християни и ние им желаем доброто, като казваме, че онова, което учат владиците и поповете, не е лошо. Хубаво е, но казвам, съответното решение, с което вие се стараете

дали да го приложите, - тези дрехи, които ние носим, ние умираме, страдаме, но всичко това не разрешава въпроса. Това учение, в което ние вярваме, умираме, страдаме, това не е разрешен въпрос.

Онзи плод, който може да внесе в нас здраве, свещени мисли, чувства и действия, това е плод, който ние можем да употребяваме. За този плод е казано в първата глава на Битието: „От плода на дървото на живота." То е истинското познание на тази жива вяра. Има известни сили в природата, които действат, които съставляват това живо дърво. Всяка почва не може да даде жито. Ако посееш една нива, на която е убит някой човек, тя носи проклятие. Тя трябва да остане седем години непосята и да се извади пръстта на убития човек. Не само това. Но ако е заклан един вол или една овца на тази нива, пак нищо не става. Нивата трябва да бъде съвършено чиста.

От гледището на съвременното учение можем да посочим ред правила за поправянето на света. Ако така живеем, ако така работим, трябва да бъде възвишен човешкият живот. Ако земята е обляна с човешка кръв, какво ще стане с нея? Казва се: „Не им забранявай." Досега им забраняваха да правят добро. Някои ме питат дошло ли е времето. Закъснели сте. И ако вие в три-четири години не решите да възприемете това правило, закъснели сте. Настава друга една епоха за вас. Ако в продължение на десет години най-много не възприемете новия начин, нищо не може да излезе. Човек трябва да се подигне - сега или никога, както е казал римският пълководец.

Аз казвам за тези, които не са взели решение, да го вземат. Пък онези, които са взели, да не се колебаят. Онези, които са тръгнали, да не се връщат назад. Онзи, който е взел ралото и се обръща назад да види има ли някой зад него, да се не обръща назад. Силният човек не гледа дали го следи някой. Силен човек е този, който може да пребroди целия свят. Ако аз служа на Бога, не трябва да се интересувам от това, дали някой върви след мене, или не.

Та казвам, онези, които не са взели решение, вземете. Онези, които се колебаете дали да го приложите, приложете го. Онези, които

го правят, не се спирайте. Онези, които са тръгнали надалеч, не се обръщайте назад, вървете напред. Ама чакай да видя доде сме достигнали? Като извървим целия път и се качим на тази Божествена планина, ще знаем доде сме стигнали. Ние за резултатите няма да питаме. Ако вървим по Божия път, резултатите за всеки едного ще бъдат много добри.

Казвам, страданията и мъчнотиите, които имате, при тези думи има на какво да се опрете. Когато дойдете до смъртното легло и лекарят ви остави, не може да ви помогне, майка ви, баща ви не могат да ви помогнат и вие останете сами, какво трябва да правите? На леглото ти можеш да се помолиш, да кажеш „Господи, въздигни ме да мога да работя и да поправя живота си." Ти ще имаш една добра опитност. Ти ще станеш. Не станеш ли, ти ще умреш, както другите хора умират. Ти се разболееш, питаш: „Защо се разболях?" Да, опиташ. „Защо осиромашах?" Да опиташ. „Защо изгубих общественото си положение?" Да опиташ. Ти имаш толкова случаи да опиташ. Ти имаш една опитност, която струва милиони и нищо не е в състояние да се сравни с нея. Ти трябва да имаш връзка с невидимия свят, в който няма никакво изменение, или да имаш връзка с Христа, с Божия Дух, с Бога. Няма по-велико състояние от това. То е човещина, то е братство, то е любовта. Другояче никак не може да се разбере - и хиляди години да минат. То е спор. Дойде някой и ми каже: „Заповядайте." Аз ще отида на друго място. Какво има той да ме подозира. Никакъв договор не взимам.

Казвам, свободно можеш да живееш, нищо не искам. Ако един ден, когато се върна, ако искаш, можеш да ме приемеш в къщата си. Това е човещина. След десет години той обсеби къщата ми, извади крепостен акт и ми казва: „Тази къща не е твоя." Аз няма да му кажа „Не те ли е срам!" Аз го зная вече от кои е.

Велико е човек да върши волята Божия. Няма по- срамно, по-гнусно нещо от това, човек да върши престъпления съзнателно. Направиш една погрешка, кажеш една лъжа - изличи ги. Ти се

подигаш в очите на Бога, в очите на ангелите, на святите хора и се обединяваш с тях. Нека онзи вътрешен мир дойде и ти донесе велика вътрешна радост. След това ще дойде великата философия на живота. Има една наука в света, която може да се разкрие. Ако нямаше чист и свят живот, ние ще се занимаваме с науката за чесъна, за лука, за боба и т.н.

„Не им забранявайте." Понеже всичко, което не е против нас, е с нас. И сега и аз ви казвам, и Христос ви казва - не се отказвайте от всичките добри намерения. Каквито и да са те, не се отказвайте от тях. Христос ви казва друго - ако аз пострадах, и вие ще пострадате. Ако аз умрях, и вие ще умрете. Ако вие вървите по стъпките, по които аз вървях, и вие ще възкръснете, както и аз възкръснах.

Та казвам, Христос носи туй общо примирение между хората. Всички хора да почувстват, че са братя и принадлежат на един баща. Като четете „Отче наш", ако съзнавате тия думи, ще четете и ще вярвате, че имате един баща. Не само да произнасяте тези думи. Ти казваш „Отче наш" и даваш пари с тридесет и пет процента лихва. Ти казваш - не Бог ти е баща, а хамбарът ти е пълен. Беден иде, не искаш да му направиш добро. На онзи, който обича, сърцето му е отворено и лицето му е светло, огънят му всякога гори и свещта му никога не изгасва. Неговият извор всякога тече без разлика за всички страдущи - и за богати, и за бедни. Защото добри хора има и между богати, и между сиромаси, между учени и прости, между военни, между свещеници и владици. Но има хора, които не изпълняват волята Божия. Тъй седи фактът.

Турете в ума си мисълта „Не си забранявайте". Не им забранявайте, защото всеки, който не е против нас, е с нас.

Неделна беседа 6 октомври 1929 г., неделя, 10 часа София - Изгрев

ВЕЧНО БЛАГОВЕСТИЕ

„И видях друг ангел, че летеше по небето, като имаше вечното благовестие, което да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ и племе, език и люде." (Откровение 14:6)

За да се благовества на човека, трябва да има разбиране, едно малко изяснение. Всеки от вас е говорил последователно, прогресивно. Реч, която не е прогресивна, тя е еднообразна. Еднообразието не представлява Божествен закон. Еднообразието е достояние само на хора, които не разбират, нищо не знаят. Само в тях има еднообразие, както е с българската песен „Цвете мило, цвете красно", която всички пеят. Дето влезеш, все тази песен ще ти пеят. Питам, ако ти не знаеш да пееш и да свириш, какво ще те ползва това цвете мило, цвете красно? Че е красно, че е мило, така е. Но какво от това? Какво отношение има то към тебе?

Важна е прогресивната реч. Казваме - яденето е хубаво, отлично е сготвено. Прекрасно е яденето, но аз не мога да вкуся от него. По същия начин питам какво отношение имам аз към това, че цветето е мило и красно. Ако между думите и предложенията в речта има вътрешна връзка, тогава няма никакво отношение с това, че цветето е било мило и красно. Казвате, тази философия е отлична. Да, но тя още не е разрешила мъчнотиите в моя живот. Като дойде до мене, и аз ще я приема. Казват за някого: „Отлично говори този човек. Като го слушаш да говори, като че ли звездите снима от небето." Опасни хора са тия, които могат да снимат звездите от небето. Тези звезди, които те снимат, трябва да са някакви микроскопически звезди. Че могат да снимат звездите, може в това да има някакъв символ. Но ако вземем в буквален смисъл думите, че този човек снима звездите от небето, друго нещо се разбира. Този ангел представлява две хилядната

година, която иде, но сега трябва да имаме една малка идея, какво представлява тази идея, този ангел. Представете си го като един голям аероплан с грамадна форма около един пилон и хвърка из небесното пространство. Ангелите са много големи същества - на височина около хиляда метра. Той отдалеч изглежда като човек. Представете си, че такова голямо същество ви дойде на гости.

Във всички неща трябва да има една последователност. Ако ние казваме, че един ангел хвърка по небето, тук още няма никаква връзка, речта не е последователна. Всички ангели, които излизат от небето, са същества от висша йерархия, които управляват света. Те са членове, които влизат в управата на Бялото братство. Дето и да отидете, навсякъде ще им намерите имената, записани като същества, които управляват цялата природа. Те са ангажирани с тази работа. Едни от тях управляват елементите в тяхното първично състояние, други от тях управляват водите, трети - огъня, четвърти - строежа на човешкото тяло, а някои от тях се занимават с процеса на кръвообращението. Те го движат с електричество, а учените казват, че като се свивало и разпущало сърцето, то разнасяло кръвта по цялото тяло. Не е само сърцето, което управлява кръвта. Ако това е така, досега сърцето десет пъти би престанало да тупа от съпротивленията, които среща, но електрическа енергия се изпраща отгоре, то се движи и изпраща кръвта по тялото.

И тъй, ангелът, който се благовества, има отношение към любовта. Той иска да покаже на хората, че благото е в любовта и всички трябва да бъдем разумни. Разумността седи в това, да имаме една прогресивна мисъл. Ако твоята мисъл не е прогресивна, ти не можеш да направиш една връзка между първичната причина и себе си. Като последствие на това ти се явяваш една отделна единица и не знаеш какво място да заемеш. Прогресивна мисъл трябва да имаш. Ти не знаеш още какво е отношението ти към Битието, към хората. Ако някой проповедник иска да стимулира хората да правят добро, най-първо той сам трябва да прави доброто, да има прогресивна мисъл, да

има връзка с първичната причина. Всяко нещо трябва да има цел, смисъл. Защото, ако учението у човека няма никакъв смисъл, то е тежест за мозъка. Ти натрупваш много знания, всичко знаеш - и звездите снимаш от небето, но си беден човек, пари нямаш. И тогава си казваш: „Учение ли е това? Защо ми е това учение?" И наистина какво учение е това, когато един човек е учен, но е беден, пари няма. Той е първокласен глупак - ще кажа на български, да ме разберете по-добре. Англичаните по този случай ще се изразят по-рязко. Човек всякога може да бъде простак. Той може да бъде учен, и да бъде простак.

Казвам, човек трябва да има една прогресивна мисъл. Той не трябва да се спира върху временните неща, които отвличат неговото съзнание, неговата мисъл. Има временни блага, които могат да отвлекат човека от великата цел на живота. Тия неща не са забранени, но когато ние говорим за духовния живот, за моралния живот, за обществените отношения, ние разбираме временните отношения. Тези отношения са правилните, ще ги уредим - на първо място трябва да определим принципално какви отношения имаме към космическия човек. След това ще определим какви отношения трябва да имаме към обществото, към народа - и ще знаем как да постъпваме във всеки даден случай.

Иде този ангел, който благовества на хората. Те отдавна са благовествани, но не се въодушевяват. Те казват: „Мъчи ни нещо." Мъчи те нещо, но какво? „Парици нямам." Мъка ли е това? „Къщица си нямам." Мъка ли е това? „Достатъчно знание нямам." Мъка ли е това? „Хляб нямам." Мъка ли е това? Ти можеш да свършиш, при това можеш да свършиш в един ден, а можеш да свършиш и в хиляда години. За един ден ти можеш да научиш толкова, колкото и за хиляда години. Това е много проста работа. Ако се движиш с бързината на светлината, ти ще минеш разстоянието от Земята до Слънцето за осем минути. Ако се движиш с бързината на един трен, ще го изминеш за двеста и петдесет хиляди години. Ако пък се

движиш с бързината на биволската кола, ще го изминеш за осем милиона години. Някой казва: „Тази работа е непоправима." С биволска кола се движи. „Ама тя ще стане след дълго време." Тя се върши с бързината на един трен. „Много скоро ще стане." Тя се върши със светлината на светлината.

Има просветени хора в света, които са добили знанието си моментално. Аз мога да ви приведа плеяда хора, които са добили знанието си чрез прозрение. По този начин те са придобили знанието на целия свят. Има такива знания, за които съвременните учени нито са сънували, нито могат лесно да достигнат. С това не искам да унижа нито едните, нито другите. И малкото дете знае, и философът знае, но между знанието на детето и това на философа трябва да има прогресивна връзка. Ако в своето знание философът няма връзка с това дете, той няма никакво знание и не разбира смисъла на живота. И ако това дете няма връзка с философа, и то не върви в правия път.

Казва някой: „Аз искам да бъда независим." В какво седи независимостта? „Аз искам да бъда свободен." В какво седи свободата? Свободен човек е този, който върви с бързината на светлината. Сегашните хора не са свободни. Ще дойдат някои да отвлекат тебе, дъщеря ти и ще те държат с години роб. Казвате - минаха тези тежки времена. Питам, ами ако направят твоя син пръв министър в някоя държава и той в това си положение подписва смъртни присъди на този и на онзи, това не е ли робство? Майката казва: „Министър е той." Да, но се продал като един голям роб. Той вече не се свърта дома си, все бърза. „Защо бързаш?" „Имам един важен въпрос - оправям света." Питам, римляните, които създадоха законите, оправиха ли света? Не го оправиха. Мойсей, който написа еврейските закони, оправи ли света? Не го оправиха. Като четете „Числа", „Второзаконие", виждате, че Мойсей е бил учен, просветен, свършил в Египет и писа - тъй рече Господ, иначе рече Господ - той писа законите за вечни времена, но като дойде Христос, евреите го обесиха. Още навремето си Мойсей се оплака от евреите, като

казваше: „От толкова време възпитавам този народ, но още малко, и той ще ме убие с камъни."

Аз зная де седи неговата слабост. Човек всякога разчита на своите силни качества. Ти като си положителен, всички около тебе стават положителни. Ти като си богат, и всички хора около тебе се заразяват с тази идея за богатство, а по този начин ти ще си създадеш врагове. Това ще изпъкне като едно последствие. И тогава богатите ще се оплакват защо хората не ги обичат. Та нима има нещо лошо в това, че един вълк изял една овца? Това е от любов. Той я обича и затова ходи, обикаля около нея, пише ѝ любовни писма, а понякога ѝ пее песни. Понякога и овцата има любов към вълка. Тя е дала дума другиму, но като дойде друг някой, тя му казва: „Защо дойде? Нали ще те види овчарят." „Види-не види, не искам да зная." Хване я за врата и тя започва да вие като кон. Докато не я хванал още, тя се тегли. Но щом я хване веднъж, тя му пристава и тръгват двамата. И после той ѝ казва: „По-добре аз да те изям, отколкото онзи иедник, който не те обича. Аз те обичам. Заради тебе живея в гората. Всичко това е от любов и не мога да се свъртя между хората."

Това е иносказателна реч, в която няма последователност. Това е като онзи ангел, който летял, който хвъркал по небето. Вълкът обикаля овците. Вие казвате: „Какво иска да каже вълкът с това?" Нищо. Важно е, че вълкът има едно непреодолимо желание да си хапне от месото на агнеца. Аз съм го наблюдавал, като приближава около стада. Кожата му се особено свива, по лицето се забелязват особени бръчки, особени течения на енергиите. Той, като изяде една овца, усеща се напълно задоволен и си казва: „За днес се осигурих. За утре ще търся друга." Как и отде се зароди това желание у него да яде месо, то е друг въпрос.

Когато ние говорим за морето, разглеждаме как се е образувало то, но не обясняваме защо се вълнува морето. Ученият например разглежда въпроса, че на известна дълбочина в морето става известно разклащане, но защо става това разклащане, той не го обяснява.

Обаче между причината, която е създала морето, и причината, която вълнува морето, има известно съотношение. Казвам, има известно съотношение, известна причинна връзка между причинния свят, отдето произтича нашият живот, и ние, които сме произлезли. И всякога дисонансът, който съществува, е резултат на причините, на силите, които оперират в дадения случай. Защото, когато две тела се сблъскат, има известна причина за това. И тогава тялото, което е по-слабо, то ще пострада. И ако ние дойдем в стълкновение с тези две тела, от които произтича силата и мощта, ще пострадаме като рохко яйце.

Аз не казвам, че човек не е силен. Но ако той е умен, силен и знае да влада своето тяло, при това ако и съзнанието му е будно, той ще може като с манлехеровите пушки - като удари някого, да отхвръкне на няколко метра разстояние и да се върне назад. Ако ти си силен човек и твоето съзнание е будно, то ако те удари някой човек с един куршум, той може да отхвръкне на известно разстояние, но понеже ти си слаб, ударят ли те с куршум, ти пострадваш. Ако ти си един адепт, и десет пъти могат да те ударят с една от тези манлехерови пушки - и тези куршуми ще отхвръкнат на разстояние. Аз считам, че манлехеровите пушки на дявола струват много повече и са по-силни, отколкото нашите манлехерови пушки.

И тъй, този ангел благовества. Сега мисълта, която искам да изнеса, е следната. Често, като ви говоря, моята мисъл, наместо да има прогресивно влияние върху вас, тя има чисто отрицателно влияние. Човек, който иска да служи на Бога, той, най-първо, не трябва да мисли за себе си. Себе си ще остави на втори план. Не да занемарим себе си, но благото на нашия личен живот, нашето лично благо зависи именно от това състояние. Най-първо ние сме излезли от Бога и трябва да бъдем във връзка с него по единствената причина, че реката, ако се откаже да черпи вода от извора, тя ще се отклони. Водата трябва да бъде във връзка с онзи извор, от който изтича.

Ама защо трябва да вярваме в Бога? Ние трябва да бъдем в пълна връзка с Бога. Реката трябва да се влее в онзи извор, от който е излязла. Ако не вярва, той ще скъса връзката си. Той трябва да вярва, защото всичката сила, всичката мощ, всичко, което той има, изтича от Бог. Затова ти трябва да се съединиш с Бога. В момента, в който ти се усъмниш и отделиш от Бога, твоят ум, твоето сърце и твоята воля ще почне да се помрачава и ти ще станеш едно статическо тяло, ще се спреш на едно място и само ще мислиш. Хубаво е човек да бъде забит стълб някъде, но в природата такива забити стълбове няма. Представете си, че цялата наша слънчева система, че цялата вселена е един стълб с колове забит, но може да се движи. Вселената си има своя покрив, свои стъкла, свои стълбове, които се движат, но всичко се движи така равномерно, като че ли нищо не се забелязва.

Казвам, при въпроса за служенето на Бога някой седи и пита: „Какво трябва сега да правя? Гладен съм." Хубаво. Най-първо, като признаеш факта, че си гладен, ще благодариш на Бога, че си гладен. Не е въпросът да му благодариш, като се наядеш, но още докато си гладен, да благодариш. Ще кажеш: „Най-първо аз ти благодаря, че съм гладен, защото в този глад аз ще те позная." След като се нахраниш, ще кажеш: „Господи, сега като се нахраних, като ми даде условия да задоволя глада си, аз ти благодаря, защото в тези два процеса ти ми даде възможност да те позная. В тези два процеса аз виждам и правя връзка с тебе."

Например ти имаш известни страдания. Сърцето ти ще се пукне. Благодари на Господа, че те е удостоил с известни страдания, защото казано е - когото Бог обича, дава му страдания. Ще ви приведа примери из българския живот, които не са така благоприлични. Когато някой момък обича някоя мома, но не е сигурен в любовта си, той като отиде на хорото, вижда, че тя играе с друг някой, тогава, като мине покрай нея, ощипе я. В това той иска да й каже: „Погледни и към мене, де, обърни ми малко внимание. И аз съм нещо, не съм лукова глава." Това още не е никаква прогресивна мисъл.

Питам, каква нужда има да се разправя, че този момък ощипал момата? Ще кажете, че това не е право. Питам, вие защо се сърдите някому, че не ви е поздравил? Като се сърдите, това значи, че сте го ощипали. Вие казвате: „Трябва да знаеш, че тук човек минава, не е лукова глава." Някой учител, като мине покрай учениците си, едва дига шапка да ги поздрави. Едва сваля шапката си. И учителят, като минава, трябва да поздравлява учениците си. Според мене и учителят трябва някога да поздравлява учениците си.

Като мине покрай тях, да им каже: „Добър ден. Как сте деца?" Ако учениците очакват само учителите да ги поздравляват и ако учителите очакват на учениците си да ги поздравляват, в тях не е никаква прогресивна мисъл. Учителят трябва да знае да поздравлява учениците си. Това е хубавото, красивото в него. Понякога учениците са заети нещо, разговарят се помежду си и учителят, като мине покрай тях, трябва да им каже: „Добър ден, деца. Какво правите? Учите ли?" А той не трябва да мине покрай тях инкогнито и да си каже: „Какво ли правят тези ученици? Какво ли се разговарят?" Той не трябва да бъде за тях детектив. Той не трябва да се интересува за тях от това, какво правят те, че имали някакви скрити работи. Това е занаят за тях.

Умният градинар знае как да постъпва с децата. Няколко деца обикалят около плета на градината, дето той има орехи, ябълки и други плодове, и гледат - дано пазачът да не вижда, че да могат да си откъснат нещичко. Обаче градинарят, като ги види, приближава се към тях и ги пита: „Какво правите, деца?" „Играем си." Той знае какво мислят те, но се прави, че не ги разбира. „Обичате ли плодове?" Той им откъсва по няколко плода и им ги дава, като им казва: „Хайде сега си идете дома." Неразумният градинар ще вземе един прът и ще ги подгони, като им каже: „Какво правите тук? Хайде да си вървите дома!"

Това са два различни метода. Ако ги гони, той няма една положителна, прогресивна мисъл. Тези деца са пред изкушения.

Искат да си наберат ябълки. Нашата първа майка Ева се изкуши с една ябълка, та камо ли децата да не се изкушават. Адам, с толкова голяма философия човек, се изкуши от една ябълка, че децата ли няма да се изкушават, които нямат никаква философия. Това са нашите времена.

И сега вие искате да знаете какво е проповядвал този ангел. Днес се благовества в науката, в музиката, в поезията, изкуството, в добродетелите, в любовта, в мъдростта, в истината, в кротостта, във въздържанието, в богатството и в сиромашията, в живота и в смъртта, в страданията и в радостите и т.н. във всичко се благовества. Радвайте и веселете се във всичко, което става, защото всичко, което става, е за добро за онези, които разбират този велик закон. Тъй казва ангелът.

Ако ти не разбираш нещата така, в тебе няма да има една прогресивна мисъл и ти ще почнеш да гледаш на всички хора като на врагове. Най-първо ще се освободиш от тази мисъл и от това чувство. За по-напредналите стари времена така е било, но за онези, които носят името християни, да живеем две хиляди години след Христа и да не знаем какво е носил Христос, това ми се вижда малко странно.

Та казвам сега, такива мисли не трябва да се допущат. Щом някой се прояви, каже нещо, веднага другите казват - тази мисъл е насочена към него. Не, мисълта в природата е насочена към това, да живеем добре и да използваме Божиите блага. Защото, ако не ги използваме, има известен ред и порядък, който ще дойде и ще ни засегне. Ти казваш: „Аз не мога да търпя." Много добре. Вие сте затворени в един параход, имате възможност да пробиете парахода и да изскочите в морето. Но ако в даден случай не пробиете парахода, какво ще се ползвате? Чакайте да дойде параходът в пристанището, и тогава излезте навън.

Някой казва: „Аз искам да се самоубия." Хубаво, но трябва да знаеш как да се самоубиеш. Ти искаш да се самоубиеш. Защо си толкова страхлив, искаш да се застреляш? Не, бъди като онзи англичанин, който се подложил на гладна смърт и така прекарал

шестдесет- седемдесет дни гладен. Ако ще умреш, гладен умри. След това пей: „Заплакала е горoccasionally, гората и планината."

От изпъждането на човека от рая от толкова години вече не съм срещнал нито един човек в аналите на живота и природата, който да е живял щастливо на земята. Живели щастливо много хора, но толкова скъпо са изплатили това щастие, че както казват, от носа им излязло. Не разбирайте криво, че искам да ви обезсърчавам. Сега да ви обясня реалността на нещата, отде се появяват противоречията на живота и даже се явява смъртта. Те се явяват като резултат на една причина. Защо се явяват страданията? Като резултат на една причина. Не трябва да казвате, че Господ е наредил така нещата. Не, целта на Бога не е ние да умираме, нито да се отказваме от него, нито да бъдем сиромаси и болни хора. Светът не е създаден от Бога с тази цел. Нито трябва да бъдем богати. Богатството, сиромашията, това са задачи в самоусъвършенстването. И ако искате да знаете, целта на Бога е всички да бъдем синове на един Бог, една воля да функционира в нашия живот, една мисъл и едно чувство, една воля в нашия дух. Това подразбираме и под думата „свобода".

Казвам, нашето тяло е организирано по един закон на абсолютна свобода. Всички клетки на тялото ни вътре са абсолютно свободни, но в тази свобода има абсолютно задължение. Всяка клетка, като е абсолютно свободна, тя се е задължила и да бъде абсолютно изправна да извърши една работа. Всички клетки са тъй идеални и ако ние искахме да се ползваме от техния строй и ред, както са построени например клетките на мозъка, на белите дробове, на стомаха, на костите, на мускулите и др., бихме създали едно общество с идеален ред и порядък на нещата.

Този ангел сега благовества. Когато някоя мома за пръв път получи някое писмо, какво прави тя? Тя го скрива от майка си, не го показва. Щом момъкът пише две любовни писма на момата, той е свършил вече със своята любов. Той трябва да й напише само едно любовно писмо и да не повтаря второ. В съвременните хора няма

прогресивност, няма последователност. Ще кажете: „Как, нима огън се пали с една клечка?" Да, само с една клечка се пали. Запалиш ли огъня с една клечка, няма нужда да употребяваш повече клечки, но само духай вече.

Що е духането? Постоянство в мисълта. Духай върху този огън да се разгори. Щом се разгори, изнеси го навън, да се разпали повече. А ти сега драснеш една клечка, не се запалва. Драснеш втора, същото. Драснеш трета - докато най-после изгориш цяла кутия кибрит и казваш: „Този кибрит не струва." Кибритът ли не струва, или е виновен този, който го пали? В сърцето ти трябва да се запали само една клечка, само една искра. А после духай. Ти трябва да имаш една мисъл, едно чувство и една дума, които постоянно да горят и постепенно да се разгарят, пламъкът им постепенно да се засилва. Смисълът не е в това, да изгори, но да го запалиш и да не изгаря. Докато хората горят, те са живи. Докато те мислят, докато горят, те са живи същества. Престанат ли да мислят и да горят, те са мъртви същества. Щом човек престане да мисли, той е вече в областта на животните, а с този животински конкретен ум нищо не може да се постигне в живота. Казвам, човешката наука и тя си има свой израз.

Ангелите, които идват един след друг, и те благовестват. Що е благовестието? То трябва да се изтълкува. Мнозина хора са изучавали Откровението. Тя е трудна книга. Тя не се лесно разбира. Мнозина са чели за този ангел, който благовества, но и те сами не знаят какво благовества. Трябва да се благовества следното. Точно е определено в колко часа да станеш. Има един момент за всеки едного, в който той трябва да стане. Не стане ли този момент, всичко друго ще му върви назад. Ако ви пита някой защо сте неразположени, ще знаете, че не сте станали точно на този определен момент. Аз съм правил хиляди опити. Ставал съм и навреме, и без време. И като съм ставал навреме, зная какви са резултатите. И като съм ставал като хората без време, опитал съм и на това резултатите. Ще кажете: „Каква разлика има животът, ако не се стане навреме?" Голяма разлика има. Вземете един

инженер, който прекарва електричество. Достатъчно е да има в работата му една разлика от един милиметър, и токът не може да минава, няма никакъв контакт. Съединение трябва да става.

Този ангел проповядва, благовества за живота, в какво седи този живот. Той седи в Божествената любов, която човек трябва да остави да се прояви, да протече през него. Бог по този начин ще се прояви в живота у нас. Онзи, който няма Божествената любов, той не може да има и живот. Божествената любов е една интензивна сила, която трябва да се трансформира някак си. Защото животът на едно същество хармонира с живота на друго същество. При изучаване съвременния живот, съвременните раси, ако съедините едно същество с по-висока култура с друго от по-ниска култура с два съвършено различни организма по здравота, то по- силният организъм ще надвие на по-слабия. Значи по- слабият няма да издържи. И сега подложката не издържа. В съвременното земеделие подложката, върху която се присажда едно растение, трябва да бъде по-силна от тази, върху която се присажда. И черните, които се женят за бели, не издържат. Затова именно белите не трябва да се женят за черни. Белите са по-силни. Ако се женят, поколенията им измират или ако не умрат, раждат се хилави деца, явява се някакво извращаване.

Този закон трябва да се спазва. Ако мъжът и жената не принадлежат към един и същи свят, ако нямат еднакви стремежи, децата им няма да бъдат такива, каквито трябва. Всякога ще се раждат хилави деца, а хилавите деца са деца на греха. Този закон трябва да се спазва. Много от съвременните хора казват, че страстите не трябва и не могат да се въздържат. Човек, който не може да въздържа страстите си, е болен човек. Това е болезнено състояние. И когато един орган в тялото е по-силно развит, отколкото другите, това е едно болезнено състояние. Природата не позволява да се изменя строежът на нейните форми. Ако мускулите на някой орган органически са по-силни - било на дробовете или на стомаха или на друг някой орган, тогава в човека се явява едно ненормално състояние на греха, на страданието.

Та стремежът на природата е сега да ни повърне към това благовестие. Този ангел казва: „Като християнски народ вие няма защо да воювате." Човек с човека, брат с брата си няма защо да измъчва. Онзи, който е по-богат, по-силен, нека помогне на брата си, който е по-сиромах. Един вярващ, който е по-силен, нека помогне на този, който е по-слаб във вярата си. Казвам, онези, които нямат прогресивна мисъл, ще кажат - тогава животът няма смисъл. Питаме, цял ден трябва да се молим ли? Че цял ден да брътвиш с устата си, това не е никаква молитва. Не, ти трябва да имаш едно постоянно любовно отношение към Бога, че всичко, което виждаш наоколо си, да казваш - тази работа е добра. После ще кажеш за друга някоя - тази работа пак е добра. Не питай защо и за какво, но започни работата тъй, както ти казват.

Ние, съвременните хора, сме научени на една логическа реч, но логическата реч още не е прогресивна реч. Каква прогресивност има в логическата реч? Казвате например - човек е същество с два крака. Всяко същество, което има два крака, е човек. Кокошката има два крака. Следователно и тя е човек. Заключението е много вярно, но в него няма никаква прогресивност. Кокошката спада към съвсем друга категория животни. Човек коренно се различава от другите животни по своя строеж и форма. Способностите, които човек има, са съвсем други от тези, които останалите същества имат. Неговите чувства също се различават. Всички форми, които виждате в космоса, това са формите, през които човешкият дух е минал. Човекът е създал всички животни: и комарите, и въшките, и бълхите, и дърветата, и растенията и т.н. Като погледна към растителното царство, виждам, че това е пътят, през който човешкият дух е преминал и оставил след себе си растенията за свои слуги. Той пък е минал през тях. Човекът не е бил животно, а после да е станал човек. Той не е произлязъл и от животните.

Друго нещо е човешкият дух. Той е бил нещо мощно. Той е създал вълка, всички млекопитающи, всички тревопасни, но не се е

спрял дотам, той продължава и нататък. Той отива още по-надалеч. Създаде други форми. При създаването на тия форми работи друг закон, закон, който го учи да твори, той е творческият закон. Аз говоря за създаването на тия форми, които са произлезли от човека.

Ако искате да разберете благовестването, трябва да знаете, че щом се обезсърчите, да благодарите. Щом се обезсърчите, кажете: „Господи, много ти благодаря. Ти сега ме учиш, че ако трябва да се самоубия, това е краят в реда на нещата." И десет пъти на ден да се обезсърчиш, благодари за това. Според Божествения закон ти не трябва да вадиш нож, но ще постиш. След като постиш десет-двадесет-тридесет дни, ще дойде у теб едно прозрение и ще се яви едно желание да живееш още. Като възкръснеш, и отново ще живееш. Онзи човек, който искал да се самоубие, от него вече нищо не е останало. А сега реши някой да се самоубие, и ще го видиш - отишъл да си купи сто грама хинин. Друг някой пък ще се хвърля от някоя висока скала. Трети ще се хвърля във водата и т.н. Четвърти ще вземе една вилица да се ръгне и казва - много боли.

Ние сме стигнали до положението на един светски живот. Днес не само светските, но и духовните хора имат известни дребнавости. Мислят, че са се подигнали и казват: „Знаете ли, че ние вярваме в Бога? Знаете ли какво можем да правим само като кажем една дума?" Какво можете да направите? Нима мислите, че Бог носи вашия ум, та каквото кажете, да може да го направи. Нима каквото кажете, и той ще ви послуша? Когато разпнаха Христа - Отче, прости им, те не разбират какво правят. Както намираш за добре, но прости им, аз не искам да бъда вързан. Толкова са разбиранията им. Ако е въпрос заради мене, прости им, не им туряй в грях, но ако е заради твоя закон, който са пристъпили, то е друг въпрос. Ако е за моя личен живот, прости им. Обаче евреите заради всичко това бяха съдени. Някои мислят, че евреите са виновни. Да, все трябва да има някой виновен. Кой как дойде, все у нашата първа майка Ева намират вината. Работата е, че днес тази наша майка не е престанала още да

прави своя пръв опит. Това е прогрес в опитите. Възлюбената на Якова, Рахила, каза на сина си да занесе на баща си ядене и да получи неговото благословение вместо Исава. Той каза: „Боя се, че баща ми ще ме познае и вместо благословението му ще получа неговото проклятие." „Не се бой, аз ще ти кажа как да направиш." Тя научи син си как да излъже баща си. Питам, какво спечели Яков, като излъга баща си? Брат му Исав каза: „Ти получи благословението, но нека веднъж умре баща ми, аз ще ти покажа как се измамва човек." Яков си каза: „Тогава аз да изчистя това място, докато още баща ми не е умрял." И посъветва го майка му да отиде при чичо си Лавана, който свършил четири факултета. Отиде с препоръчително писмо. Оттам той видя една от неговите дъщери, която възлюби и пожела за жена. Той трябваше да работи седем години, за да я вземе за жена. Но Лавана не беше прост човек. Той му даде по-старата си дъщеря според обичая и Яков трябваше да работи още седем години, да вземе Рахил. Значи четиринадесет години работи за две жени. През това време Бог му се яви и му каза: „Понеже ти не служеше както трябва, направи едно голямо престъпление, затова ще трябва да работиш, да придобиеш смирение. След това ще дадеш от своя десятък." Яков разбра защо трябва да работи. И след като получи тези подаръци, той веднага се примири с брата си Исава.

Знай, любовта изглажда всичко. Тъй щото силата не седи у нас. Силата е в Бога. Бог има едно качество, което никой човек не може да намери. Той гледа, че двама души се бият и гледа всичко това тих и спокоен и казва: „Не е хубаво това, което правите." Единият от тях отива при Бог да се оплаква и казва: „Биха ме, измъчиха ме, взеха ми всичко, останах гол. Господ казва: „Дайте му всичко в двоен дял и го пратете отново на земята." Ако брат ти не беше те убил, ти нямаше да видиш тия хубави работи. Ще кажете - ако е така, да се убивате. Не, това не е никаква философия.

Когато аз говоря за свобода на мисълта, аз разбирам да жертвам нещо за Бога и да направя това от любов, тъй щото Божията любов да

намери място в мене да се прояви още по-силно. Тя ще бъде като едно течение отвътре навън. Една река е толкова по- силна и по-мощна, колкото течението е по-силно. Тази река може да направи всичко. Та всички онези, които са правили опити, те най-първо не са правили връзка с Бога. Никога не правете един опит, докато нямате връзка с Бога. Нямате ли връзка с Бога, и да правите опити, всякога ще фалирате. Опита ще правите само когато имате вътрешна връзка с първата причина. Тази причина няма да я намерите така, както философите описват. Има един вътрешен език на душата, според който човек може да влезе във връзка и да започне да проучва, както Бог изисква от човека.

Ако аз имам един приятел, един учител в света и ходя по неговата воля, защо детето да не ходи по волята на своя баща? Има един език, с който детето може да разбира как иска баща му от него, каква нужда има Бог от нас. Не че Бог се нуждае от нас, но в него има едно желание, един копнеж да бъдем като него, да станем щастливи. У съществата между Бога и нас... Съществува желание да служиш на Бога, у тези същества се ражда една ревност. А те казват: „Почакай малко. Ние от толкова години седим тук, а ти едва си дошъл и искаш да вървиш напред." Веднага ти удрят един юмрук и ти се прекатуриш. Малко по-нататък ти удрят друг юмрук. Ти се скриваш и започваш да привикваш да се молиш така, че някой да не те види. Обаче има една ревност на духа, която живее в хората. Всеки от вас може да провери този закон. Имате двама добри приятели или двама родни братя, които се много обичат. Достатъчно е обаче да се влюбят и двамата в една жена и да се скарат и сбият. Казват - за една жена се сбиха. Има нещо мощно и силно, което изменя характера на човека. Ти мислиш, че това е, което искаш да постигнеш. Нека единият брат каже на другия: „Братко, аз ти се радвам. Нека тази мома дойде между двама ни и тя сама да се произнесе кого повече обича." Тя ще бъде съдникът, тя сама ще разреши въпроса. Избери когото искаш. И те не трябва да се избиват, но да чакат смирение. И когато тя избере едного

от двамата, този, който остава сам, да целуне брат си, да целуне тази мома и да им каже: „Братко, аз ви се радвам. И аз участвам във вашата радост и във вашето щастие. Щом вие двамата сте щастливи, и аз съм щастлив." В Писанието е казано - онези, които са с жениха, и те да се радват. Това е Божественото.

Казвам, при сегашните условия има някакви заблуждения. Например православната църква има свои заблуждения, другите църкви също така. Мнозина казват това учение развращава народа, та мало и голямо се развращават, те са лъжци, не им вярвайте. Нека ги оставим да измрат гладни, да не им даваме никаква работа. Ние не се нуждаем от вълци, облечени в овчи кожи. Това не са нови неща. Те са казани още от най- стари времена. Всичко това ние ще оставим настрана. Няма какво да съдим тези хора. Ще оставим на Бога, той да се разправя с тях. Че някой владика или поп измисли разни неща, това остава за негова сметка.

Преди години ме среща един познат и ми казва: „Знаеш ли какво пишат за теб вестниците?" „Не зная, не се интересувам." „Ами защо не се интересуваш?" Няма какво да се защитавам. Може да говорят много неща за мене, които са или прави, или не, но с едно мога да се похваля - на вестниците нищо не им е платено от моя страна. С нищо не съм ги подкупил. Може други да са им намазали перото, но аз нищо не съм им дал. В това похвалявам и вестниците, че са много безкористни. Без да им плащам нищо, те пишат. Това е човешката страна, с която нищо не се постига. Ние не сме от тези хора, които поддържат, че старото трябва да се разруши. Аз поддържам, че старото трябва да седи, а новото се съгражда. Ако новото надминава десет пъти старото, тогава да се пренесем в новото, а старото, старата къща да дадем на нашите слуги. Мечките, вълците с техните слуги. Ние не сме от онези, които събарят старото, а новото не градят. Само ако градим новото, само тогава има смисъл. Сега болестите и изсъхванията на боровете в градините, както в Борисовата градина, показват, че в България дойдоха две противоположни течения. Яви се

една борба в религиозно отношение. За в бъдеще цялата страна в умствено и в религиозно отношение трябва да се измени. Вярата е една по-висша форма на ума. Това показва изсъхването на боровете. Защо? Защото, за да се поддържа известен ред и порядък на човека, той трябва да има в себе си кръв, той трябва да приема храна, която трябва добре да се асимилира. Ако храносмилането не става правилно, човек ще се отрови.

И сега ние в нашето вървене не трябва да се спираме, да гледаме дали ще се оправи външният живот. Ние трябва да се спрем, да видим дали ще се оправи нашият живот. Да кажем, че вие искате да бъдете богати. Има един начин, по който вие може да станете богати. Трябва да намерите де има скрито богатство, скрито съкровище. У човека има една вътрешна способност да познава де има скрито злато, скрито богатство. Човек може да иждиви десет години време да намери това злато. Ти си хилав, болен. Това показва, че се нуждаеш от злато в кръвта си, което да подобри твоя живот. Болестите в съвременния свят показват, че злато трябва на човека. В света има около сто милиона килограма злато в ефектив, но бялата раса едва ли има един килограм злато в кръвта си. Всъщност на бялата раса в кръвта трябва да има десет килограма органическо злато. Значи още девет килограма липсват. Като вземете цялата бяла раса, която е около петстотин милиона хора, разделете това число на един килограм, и вижте колко злато се пада на човек в кръвта му. А какво остава още и за всички хора, които са около два милиарда? Изчислете какъв е вашият дял злато. Ако златото у вас се увеличи с една единица, тогава ще се увеличи и външното ви благо. Ако златото се увеличи с две единици, и вашият живот със своите блага отвън ще се усили още повече. Според златото отвътре ще се увеличи златото отвън.

Не мислете, че американските милиардери са глупави хора. И в тях има добродетели, и те искат да услужат на хиляди хора, да им дадат работа. И много от тях водят един порядъчен живот. Индийците считат също за богати хора. Да, има рентиери в света. Има богати

хора в света, които работят за човечеството и които делят хапката си със своите работници, но те не искат да разрушават сегашния строй. Те искат да създадат нови форми, нов начин на живеене.

Та казвам, не разрушавайте стария си живот. И той има своето място. Ти искаш да разрушиш грешния живот, да се освободиш от него, да дойде първичния живот. Ако човек се освободи от плътта, която го измъчва, той, духовният човек в него, не може вече да живее. Плътта е една подложка, една пръчка, а духът е присадка, която ще се присади на нея. Когато духовните хора казват, че имало борба между плътта и духа, борбата е в присадката, докато хване и докато развие своите сокове. Борбата е в присадката, дето се сменят енергиите. И християните трябва да разбират този закон на смени, на превръщане на енергиите. И ако вие не знаете да се молите, нищо няма да стигнете. Аз ви говоря като на деца, не като на философи, не като на вещи, които имат нови определени убеждения. Някой казва: „Аз трябва ли да се моля?" Питам, трябва ли да ядеш? „Разбира се." Щом трябва да ядеш, трябва да се молиш, трябва и да плащаш. Кажеш ли, че не трябва да се плаща, тогава не трябва и да се яде. „Не искам да страдам." Да умре човек, значи да излезе вън от живота, да се освободи от всички задължения.

Има един живот особен в природата, но той е живот на извънредна скука. И който е влязъл в този живот, едва ли може да преживее там само един ден. Там е непоносима скука. Някой казва: „Да умра." Хубаво. Ако придобиеш живота, умри още сега, но ако отидеш в живота, където е скуката, по-добре живей, както досега. И за най-великите адепти, които пребивавали там, едва могат да преживеят един ден. Той е ужасен живот, ужасна скука. Някои хора, като попаднат там, искат да се самоубият.

Та този ангел трябва да благовества. Смисълът не е да разберете тайните на битието, тайните на благовестието или как е създаден светът. Това, което трябва да разберете, то е как да се подобри вашият живот. Положението, в което се намирате, трябва да се подобри.

Въпросът не е само да се въодушевите за един, за два или за три деня. Не е само да вярвате, че еди-кой си казал така или иначе. И това е хубаво, ние благодарим на пророците, които са писали тези неща. Всеки допринася нещо, но това не разрешава въпроса. Ние говорим основно за нещата сега. Ангелът, който благовества, сега благовества на хората.

Та сега всички трябва да станем носители на Божествената любов в света в нейната абсолютна чистота. Един ден, като дойде Божията любов, ти ще кажеш: „Аз съм почувствал." Аз сега не говоря за тези чувствания, защото гледам, че след няколко дни тези чувствания изстиват. Аз съм виждал много моми, които, като се влюбят в някой момък, тя и той са щедри, но като се оженят, десет години след това се питат какво беше онова, де отиде то. Значи, щом не е същото, любовта си почива. Не, аз поддържам любовта, но кога?

Казвам, ако двама души са се съединили в името на Божията любов, абсолютно никаква промяна не настане нито в сърцето на момата, нито в сърцето на момъка. Отвън може да се вълнува. За това не се обръща никакво внимание, но вътре да не се вълнува. Той отвътре трябва да е спокоен и тих като добре построения кораб. Има две линии, две съотношения между тях. Този параход може да се движи натук- натам, но има една точка, която никога не изменя своето равновесие. Отвън може да има някой мащаб на движение, но ако този параход изгуби равновесието си в тази точка, той ще се обърне във водата. Ние говорим за тази точка. Ние можем да плачем, да дохождаш до отчаяние, до дъното да слезеш даже - да не изгубиш равновесието на тази точка.

Бог ни е поставил сега на много голям изпит. Той е поставил една много добра жена с един лош мъж и казва на жената: „Покажи на този мъж сега моята любов. Покажи му сега колко ме обичаш." Той я тормози, а тя трябва да го обича. Това е любов именно. Да бяга от мъжа си, това не е разрешение на въпроса. Бог казва на тази жена: „Този твой мъж е моят възлюбен син. Обичай го сега. Същото се

отнася и до мъжа. Бог дал на някой добър мъж една лоша жена. И той трябва да я обича заради Господа, заради Божията любов. Този е последният изпит и на мъжа, и на жената. Той казва на мъжа: „Аз ти дадох тази жена, за да я възлюбиш. Тя е моята възлюбена дъщеря. Заради тебе е лоша, но като я видиш при Бога, тя е отлична. Туй е вярно и за единия, и за другия. Лоша, навъсена е тази жена. Тя му удари една плесница, той й даде две целувки. Тя го дръпне за косата, той казва: „Господ да те благослови." Като го види някой, казва му: „Слушай, ти мъж ли си! Защо не и дадеш да разбере?" Той благовества.

Това е стара философия, но питам, кой от вас е имал такъв изпит? Никой не е имал. В цяла България аз знам само един такъв човек. Тя го бие, а той седи и казва: „Господ да те благослови. Заслужавам си го. Ти си добра жена, но аз съм лош." И се навежда да го бие. „Ти си много добра, но аз съм лош. Ако аз бях добър човек, никога нямаше да те предизвикам. Хак ми е сега. Бий ме!" Гледа, гледа, сърце - жално за него. Вземе една кърпа, отиде при него, целуне го и вземе да чисти лицето му, пак го целуне, казва: „Извини ме, че те набих." „Видя ли, аз зная, че ти си добра, но аз съм лош. Ако аз бях добър човек, ти нямаше да ме биеш." Все той се намира виновен. Този е единственият българин, когото аз познавам, да носи греха геройски. Той е солта на българите. Ще каже - това е за утеха. Може и за утеха да е. Казвам, и за мене даже, който ви проповядвам, тежка работа е тази. Да те дърпат за косите, да те бият, не е лесно това. Изкуство е сърцето ти да се не вкисне вътрешно. Не само да не се вкиснеш, но да не изгубиш достойнството си и да благодариш отгоре на това. Той казваше: „Ако аз бях умен, тя нямаше да ме бие. Тя е добра жена." Но тя, като го гледа как търпи, да милее и й се извини. Целуне го няколко пъти и се помирят. Кой е героят от двамата? Той е героят. По-нататък няма да разправям цялата история, но изкуството е човек да издържа на тези силни чувства. Сега Бог ни изпитва. Често някоя сестра казала някоя по-силна дума на друга

някоя и тя веднага се оплаква. Казвам, ти едва си драсната малко. Нищо още не си видяла. Ти не си още бита по всичките правила. Моето желание е не да ставате мекушави, нито да ставате суеверни, нито да се отричате от дома си, нито от старото, нито от възвишеното. Дошло е време вече ние да поддържаме в себе си Божественото, че през дето и да те прекарат - през вода, през огън, да останеш чист, да не се окисляваш.

Та казвам, този ангел сега проповядва. Тук е силата. Търпението е силата. Разправяха ми една приказка за две слугини на двама князе. Трябвало и двете да занесат някъде по една кошница, тежка двадесет килограма. Едната от тях носи кошницата и се разговаря спокойно с другарката си, а от време на време запява някоя песен. Другата я запитва: „Защо си толкова весела? Не ти ли тежи кошницата, че отгоре на това можеш и да пееш?" „Не ми тежи." „Как тъй?" „В кошницата аз нося едно особено цвете." „Дай и на мене от това цвете. Как се казва то?" „Търпение."

Много сестри дохождат при мене, оплакват се, че дъщеря им била такава, че син им бил такъв. Казвам, много добри синове и дъщери ви е дал Господ, само че вие не ги познавате. Дойде една дъщеря, оплаква се от майка си. Много добра майка имате, но не я познавате. Дойде някой ученик, оплаква се от учителя си. Много добър е неговият учител, но той не го познава. Дойде някой учител, оплаква се от учениците си. Много добри са учениците му, но той не ги познава. Когато той залюби някого, любовта разрешава всички въпроси, понеже, дето има любов, там има истина. Дето има истина, там има свобода. Като дойде този ангел, не се обезсърчавайте. Благодарете на Бога, че ще работите. Каквато и да е работата, кажете: „Ще работя." Каквато и работа да намериш, работи. Не роптай. Работи онова, което не те унижава. Ако роптаеш, ти унижаваш себе си. Мнозина са ми казвали: „Виж онзи как не си гледа работата, как не си урежда работите." Ако е за уреждане на работите, не се безпокойте. Животът може да се уреди за хиляда години, а може да се уреди и за

един момент. Аз говоря за отношенията, които аз имам към Бога. Те уреждат целия живот, те уреждат и живота на всички същества в света. Не че у Бога няма сила. Той има сила да ви направи всички богати и щастливи и милиони да ви даде, но ако той ви даде това благо още сега, тъй както сте, вие не сте в състояние да го използвате разумно и ще си създадете нещастие. Вие казвате: „Учителят направи така." Аз съм правил ред опити, повече съм спрял да ги правя. Когато дойде някой при мене и ме пита какво трябва да прави, аз му казвам: „Ела с мене." Аз взимам една лопата и той трябва да вземе друга. „Че аз за лопата ли съм?" Ами ти знаеш ли смисъла на лопатата. Лопатата е езикът на човека. И ако ти със своята лопата не можеш да изхвърлиш всички лоши думи от устата си и лоши чувства от сърцето си, защо ти е този език? Това е лопатата. „Как да ги изхвърля?"

Изкуството е така да ги изхвърлиш навън, че никой друг да не те разбере, да не познае, че си ги изхвърлил. Ще употребиш свещения огън накрая на устата си, от десет хиляди, че каквато дума излезе от устата ти, всичко да изгори. От устата на човека трябва да излиза всичко чисто. Това е новото учение. Ако ние създадем една религия, една секта само за това, да си скубем косите и да се разправяме кой е прав и кой крив, по- добре тази религия нека седи нарисувана. Не ни трябва религия, но ако можем да създадем помежду си едно учение на любов, мъдрост и истина и всеки да жертва целия си живот, да впрегне сърцето, ума и волята си в работа за Бога, разбирам такова учение. Всички трябва да работят с чукове, с лопати, да изпратят в света своите велики мисли и чувства. Всичко това един ден ще им се върне. Те ще участват в общите Божии блага. Един ден сиромашията ще си дигне парцалите и ще си замине, страданието ще си дигне парцалите и ще си замине. Но не сега още. И сега може да стане, но още не може да повярвате. Ще каже някой: „Аз още не съм се разправил с жена си." Друг ще каже: „Още училище не съм свършил." Трети ще каже: „Да оженя дъщеря си, че тогава ще служа на Бога."

Остане ли да си уредите работотите, че тогава да служите на Бога, никогаа няма да служите. И ти, и жена ти, и дъщеря ти, и синът ти, и воловете, и конете ти - всички трябва да служите на Бога. Ако аз имам един кон, ще го науча как да служи на Бога. Как ще го научиш? Ще го науча да празнува съботата. Аз като човек съм длъжен да работя шест дни по осем часа на ден за себе си, а седмия ден ще посветя на Бога. Ако имам кон, ще го накарам да работи шест дни по два часа на ден, а седмия ден ще работи осем часа, и то за хората, за Бога. Тогава аз ще работя два часа, а той - осем часа. Тогава той е длъжен да работи. И парите, които получа за тази работа, ще ги раздам на бедните хора. Той трябва да знае, че е работил за Господа. Всеки ден почива по шест часа, а по два часа ще работи за господаря си. Казвате: „Как да разберем това?"

Някои ме питат: „Когато дойде при мен някой човек да проси, да иска пари, колко трябва да му дам?" Питам, ти нямаш ли мярка, колко да му дадеш? „Нямам мярка, не зная колко." Питам, когато обичаш някого, ти идеш ли мен да питаш колко да му дадеш? Не ме питаш. Защо? Защото го обичаш. Обаче, когато не го обичаш, не знаеш колко да му дадеш.

Казвам, обикни този човек, и ти ще имаш правата мярка, колко трябва да му дадеш. Аз съм срещал хора по пътя бедни, които ми харесват. Аз веднага бръквам в джоба си, изваждам и казвам: „Заповядай, господине." Той погледне , каже: „Мене не ми трябват толкова пари. Аз имам нужда само от двадесет лева. Грехота е да взема толкова пари." Казвам, ако ти дава някой по закона на любовта, и той ще вземе по закона на любовта, ще вземе само толкова, колкото му трябват. Останалите ще върне назад. Ако няма любов, той ще вземе повече, отколкото му трябват. Срещна такъв човек, дам му двадесет лева. Той казва: „Защо ми даваш толкова малко? Аз имам жена, деца. Нуждая се от повече пари." Имам такъв един пример. Не е нужно сега да се разправят лични работи, но казвам, трябва в някои случаи да се постъпи против себе си. Аз съм човек, който не обичам

да давам пари. Това съставлява за мене голямо страдание. Идва при мене един човек, външно благочестив, и ми казва: „Аз се много заинтересувах от това учение. Вече цял месец как идвам. Искам да служа на Бога. Гледам те, ти си добър човек. Не можеш ли да ми помогнеш с малко пари, да си уредя работите, защото имам жена, деца, трябва да се яде." Вдига той очи нагоре. Питам го: „Ти защо не искаш от мене да се помоля на Бога да улесни някак ти сам да уредиш работите си, ами ще трябва да ти се дават пари?" Аз съм правил много опити, давал съм на много хора пари, но нищо добро не съм придобил. Казвам на този човек: „Слушай, ще направя едно изключение с тебе. Пари не обичам да давам, но ще направя едно изключение за тебе. Затова искай от мене, колкото искаш, и ще ти дам. Но ако след това се осмелиш да дойдеш втори път, да знаеш, че ще те набия. Аз имам един особен начин, по който бия. За да ти дам пари, трябва да ги намеря отнякъде. Аз ще трябва да работя заради тебе, но както и да е, сега можеш да искаш колкото ти трябват." „Добре, ще си помисля." Разхожда се, мисли, най-после идва при мене, казва ми: „Трябват ми хиляда лева. Толкова ще ми стигнат." Аз бръквам в джоба си, изваждам хиляда лева и му ги давам. Като получи парите, той си помисли в себе си: „Бре, будала човек съм бил. Защо не му поисках десет хиляди лева? На първа дума ми даде хиляда лева." Но вече въпросът се свърши. Аз му бях казал, че ако иска нещо втори път, ще го набия. Това не е разрешение на въпроса. И десет хиляди да беше взел, той нямаше да ги използва.

Сега аз принасям закона. По отношение на Бога и ние сме такива типове като този българин. Бог изисква от нас да работим. Бог изисква от нас да работим с любов. Бог изисква от нас да работим с мъдрост и знание. Бог изисква от нас да работим с истина и свобода. И тогава всички противоречия, които имаме в живота си, ще се оправят.

Има една наука в света, с която животът може да се оправи. За тази наука аз много пъти съм загатвал.

И сега този ангел благовества на всички народи да се обърнат към живия Господ, който дава живот. И като се обърнат към него, ще дойде това насърчение, което всички очакваме.

Неделна беседа 13 октомври 1929 г., неделя, 10 часа, София – Изгрев

ТАЗИ СИРОТА ВДОВИЦА ТУРИ ОТ ВСИЧКИТЕ НАЙ-МНОГО

„Истина ви казвам, че тази сирота вдовица тури от всичките най-много." (Лука 21:3)

Великото в света не седи в неговата външна форма, но в неговото вътрешно съдържание. формата всякога е външен израз на вътрешното съдържание. Такъв е законът в природата. В природата формата винаги съответства на съдържанието.

Във физическия свят това не е така, т.е. между хората не е така. Следователно върху този закон се основава една наука, по която можем да познаем съдържанието, което се крие във всяка форма. Ако нямаше такова съответствие между нещата, за нас съдържанието би било неизвестно.

Някой казва: „Как можеш да познаеш човека по лицето?" Та и животните познават това. Като влезете в някой двор, всяко куче може да познае дали сте добър човек, или лош. Ако си лош човек, то веднага ще отвори уста, ще залае, ще сбръчка вежди. Ако си добър човек, ще замаха опашката си, ще каже: „Заповядай, господарят е тук." То ще даде някакъв знак, че един добър, почтен човек иде. Ако си лош човек, ще даде сигнал, че някакъв лош човек иде. Ако кучетата могат да познават дали иде един добър човек, или един лош, как да не можете вие да познавате? Нима вие не можете да познавате външно мечката от змията, от паяка? Това са съдържания, това са отживели положения на култури от миналото, преди милиони години още. Било е време, когато паякът е владеел едно изкуство, което днес вече е изопачил в своето положение. Паякът според своите разбирания върши една свещена операция върху мухите. Паяците днес считат мухите за своите неприятели и ги ловят в мрежата си,

вследствие на което и хората казват - е, паяк е това. Ако вие не можете да свържете паяка като една външна форма с едно вътрешно съдържание, тогава той сам по себе си няма никакъв смисъл. Ако вземете буквара, „л" само като буква от азбуката, само като външна форма, тя няма никакъв смисъл, но ако я разгледате като начална буква на думата „любов", тя има вече смисъл. Всяка буква сама за себе си е временна, но ако тя липсва от някоя дума, изгубва се и съдържанието на цялата дума.

В това отношение самият човек е една написана Божествена книга. Това, което хората наричат развитие, това е една книга, един дневник, върху който всички хора пишат. Какво ли не е писано във вашите книги? Там е написано всички епохи, през които земята е минала, както и това, каквото е ставало горе. Небето и земята, долу в ада, всичко е написано върху вас. Ще кажете, че организмът се променя през всеки седем години. Не само през всеки седем години, но и през всеки три месеца се променя той. Значи след всеки три месеца човек се е променил по форма, не е същият. Формата постоянно се мени, но съдържанието остава едно и също. Но все пак отчасти става промяна и в съдържанието. Когато формата се изменя, съдържанието се увеличава. Под думата „еволюция" разбираме - формата се изменя, а съдържанието се намалява. Според това определение, когато казваме, че някой човек е лош, ние подразбираме, че неговата форма се намалила и съдържанието се е намалило. Когато казваме, че някой човек е добър, разбираме, че формата се изменя и съдържанието се увеличава.

Сега философски може да се спрете, да разсъждавате какво значи увеличение. В едно шише имате един килограм масло. Туряте още два, съдържанието се увеличава. За да се събере това масло, и формата трябва да се увеличи. Обаче в природата с увеличение на вътрешното съдържание, разширява се и човешкото съзнание. Там, дето има увеличение на съдържанието, не може да няма и увеличение на съзнанието.

Често вие очаквате една златна епоха за бъдещето. Мнозина от вас очакват да отидат на небето, да живеят като ангелите. Но ако вие нямате за там подходящ един организъм със съответни органи, как ще живеете между ангелите? Земята пък е място за човешки живот. Нима човешкият живот е подходящ за животите? Не. На земята живеят и вълци, и мечки, и тигрове, и змии, и паяци, но всички тези животни разбират ли нещо от човешкия живот? Паякът може да живее с години във вашата стая, да се молите при него, да свирите, да го запитвате най-после кое верую е най-право, но той нищо няма да разбере, той ще каже: „Най-право учение е да владам изкуството да ловя мухи и да изям колкото може повече мухи."

Ако запитате някое кученце за господарите му нещо, то не се интересува от това, дали господарят му е добър, или лош. То се интересува от това, колко ще му дадат днес да яде. Всичко, което става в дома вътре, това не го интересува. Че господарят бил господарката, то не иска да знае за това, казва: „Това мене не ме интересува. Това не засяга културата, в която аз живея."

И съвременните хора, като им се говори за онзи свят, казват: „Оставете настрана онзи свят." Сега аз правя аналогия. Този, който не се интересува от онзи свят, казва: „Да си пийнем, да си хапнем малко. Това ще ни остане." Туй щяло да му остане. Че де ще му остане? Чудни са хората, като казват, че яденето и пиенето щяло да им остане. Че в коя банка ще вложи това? Сега се клатят краката на всички банки. Не само на всички банки, но и на търговците се клатят краката. Защо се клатят? Защото има вятър. В това седи разрешението. Когато някой човек няма работа, той си клати краката. И когато човек няма работа, той се тревожи. Когато човек е зает с някаква работа, той никога не се тревожи. Само хората на безделието се тревожат - какво ще стане с нас, как ще преживеем, какъв ще бъде нашият живот и т.н. Всичко това абсолютно няма никакъв смисъл. Положението, в което ние, съвременните хора, се намираме и се тревожим, с това ние мязаме на онзи болен в болницата, за който лекарите разправят

следното. Някои екземпляри от тях събират много сламки и ги нареждали на купчинки, които през целия ден местили от едно място на друго. На втория ден правили пак същото. На третия ден - същото. Те си имат по една книжка, в която си отбелязвали по колко купчинки пренасяли всеки ден.

И тъй, Христос се спира върху бедната вдовица. Днес ние казваме за някой човек, че е много щедър, защото дава много. И затова уважаваме богатите хора, че турят много. Христос за богатите казва: „Те туриха от изобилието си." Те не турят всичкия си имот. Човек не може да разбере истината и да постигне нещо, докато не заложи всичкия си живот. Ако мислите, че ще намерите смисъла на живота, без да заложите живота си, вие ще се поставите на човешка основа и всякога ще претърпявате едно вътрешно разочарование. Дето какво се случва на този, който не е намерил истината. Той ще се ражда и прераждa, ще се ражда и умира, ще се жени и преженва, деца ще му се раждат и умират, болести, страдания, нещастия - всичко ще му мине през главата. Няма да дойде страдание, което да не го засегне. Всичко ще мине през него като вода. Тази е заплатата за онзи, който не знае истината. Ама защо е така? На този въпрос не отговарям.

Така е, но защо, отговарям просто и ясно - защото тези хора не са познали истината. Тъй като ние разбираме истината, тя е тясно свързана с човешкия живот. Тя е човешкият живот в своята пълнота. Когато говорим за истината, разбираме онзи благороден, възвишен човек, който е стигнал до своето най-високо положение - да работи за Бога. Това е истината. Човекът е съдържанието, което се проявява в една форма. Истината няма да се прояви в някой вълк или мечка, или паяк, или риба, или дърво. Тя ще се прояви в някой човек - мъж или жена, или дете, които носят образ и подобие Божие. И ако ние разбираме човека така - в своя разцвет, в своята гениалност, в своите добродетели, в своята сила и мощ - това е истината. Ако вие не можете да свържете истината със себе си, ако не може да я хванете

като основа на вашия живот, вие не може да носите името човек, откажете се.

В какво вярвате вие? В света има много верую. И животните имат свое верую - мухите, паяците, всички имат свое верую, но те нямат за основа истината. Когато аз зная истината, тя ще ми покаже днес как трябва да живея. Човек, който носи истината в себе си, той може да помогне на цялото човечество. Човек, който не може да помогне на себе си, той не може да помогне и на цялото човечество. Такъв е законът. Онзи, който се занимава с дребните неща, той не спада към човешкия род. С малко ще се задоволим, да прекараме един живот. Човекът на истината не мисли за смъртта. Той не мисли за спасение. Човекът на истината не мисли в кой Господ да вярва и в кой да не вярва. Той не мисли и в кой народ да се прероди и в кой да не се преражда. Това са маловажни въпроси. Щастието на кой и да е народ зависи от онази велика идея, която трябва да преобладава в човешкото сърце.

Това е истината. И ако съвременните хора съзнаят това, щастието ще потече у тях като вода. Като говорим по този въпрос, мнозина питат това така ли е, вярно ли е. Има неща, които не могат да се проверяват. Може да ви разправям за някой цигулар, че е отличен, гениален музикант, че свири прекрасно. Ще повярвате ли? Най-добре ще ви кажа: „Ела и послушай." В дадения случай ухото е по-добър критик, то разбира всичко. Ухото, което е свързано с вътрешното съдържание, определя какво нещо е гениалната музика. Питате какво нещо е човешката душа. Ела и виж. Душата обича. Душата е велика певица, тя никога не свири, тя пее. Цигулката и свиренето нищо не струват. В пеенето има и музика, и говорене, и мисъл. В свиренето има музика, но няма говорене, няма мисъл. Свири цигуларят, но какво иска да каже? Там вече няма гадание. Певицата, като почне, всеки я слуша и разбира. Ако някой иска да знае какво нещо е душата, да я послуша. В света има големи салони, дето великите души пеят. Ще си вземеш билет, и ще слушаш една душа.

Не е много скъпо. Хиляда английски лири струва билетът. Да слушаш една душа, струва да платиш хиляда английски лири. Заслужава и двадесет години да работиш, да изкараш пари поне за един билет и да кажеш: „Разбрах я вече. Въпросът е разрешен за мене."

Казвам, ако ние не можем да свържем истината в нашия живот, ако тя не може да стане за нас конкретна, да внесе онова благо, което очакваме, тази истина няма никакви отношения към нас, тя е суха наука. Истината е нещо валидно. Казваме, че земята се върти, това е факт. Не, никаква истина не е това, че земята се върти. Беше време, когато земята не се въртеше. Какво ще доказваме това? Откога започна земята да се върти? Гледам, някой момък не се върти вкъщи, все около майка си седи, но щом намери някоя мома, все около нея се върти. Защо? По-силен ли е станал? Не, по-слаб е даже. Все около нея ходи, върти се, обикаля. Земята защо се върти днес? От толкова години насам все любовни работи развива със слънцето. Не знае как да го привлече. Не се лъже слънцето. Тя постоянно изпраща хора при нея да я види какво прави, но то не се лъже. Земята обикаля около него, въздиша дълбоко. Сега ще кажете: „Какво искате да кажете с това?" Думите, които говоря, за някои са много неразбрани, защото те са останали назад, а аз съм отишъл много далеч. Така и в математиката. Някои лесно разбират числата, но не могат да разберат уравненията. Запитват някои: какво искате да кажете с това, че земята се влюбила в слънцето. Това е възможно за тези, които вярват, а невъзможно за тези, които не вярват. Ако ние мислим земята, тъй както сега я схващаме при сегашните условия, това е невъзможно да се влюби тя в слънцето, но било е време, когато земята е била голяма като една ябълка от един килограм. Такава е била по форма някога земята, но като е расла през милионите години, сега е вече в зряла възраст, сега е мома за женене.

Всичкият спор сега е за това, че ще има сватба. Сега се правят големи приготовления. Затова стават и някои несъществени неща. Когато една мома стане за женене, тя трябва да даде голяма прикя.

Сега ще ме запитате какво отношение има любовта на земята към бедната вдовица, която дала своята лепта. Това е уравнението, което сега ще извадим. Ако вие го знаете, нямаше защо да ви говоря, но и сега, след като ви говорих, вие пак ще знаете толкова, колкото и по-рано. То ще остане неразбрано. След като един философ говори за душата, доказва какво представлява тя, ясен ли е този въпрос? От хиляди години философите доказват този въпрос, но той пак остава неразбран. Не че този въпрос, тъй както е обяснен, не е верен. Този философ е обяснявал само някои прояви на душата. Това не е никаква душа. Това, че душата е сбор от прояви, това не е пълно изяснение на въпроса. Вярно е, че душата е сбор от прояви, но те не могат да се изяснят. Човек трябва най-първо да чуе душата да пее и след като я чуе, той вече може да говори за нея.

Да се върнем към стиха: „Тази сирота вдовица тури от всичките най-много." Малките неща са важни за нас. Те съдържат истината. Тези малки дарби, които ние имаме, са най-важни. Някой казва: „Аз да съм силен." Всички хора искат да бъдат силни, но какво е донесла силата в света? Това не значи, че човек не трябва да бъде силен, но ако твоята сила не може да ти донесе нищо добро, каква полза, че ти носиш цял тон злато, а не можеш да употребиш това злато за своя полза. Каква полза от това, че един търновски адвокат носил два кобура в себе си за зор-заман, но като дошъл този зор-заман, не могъл да ги използва? Той отивал от Търново за Севлиево и по пътя в една курия го хванали двама разбойници и го обискирали. Те намерили в него двата кобура и го запитали: „Защо ги носиш?" „За зор-заман." „По-голям зор-заман от този има ли? Пари трябваше да носиш ти." Те го набили и го пуснали. Той разправял на приятеля си, като казвал: „Втори път, като тръгвам на път, няма да нося кобури със себе си, но ще нося пари. Не искам да ме бият." Някой казва: „Сила да имам." Казвам, ако имаш сила, но при тази твоя сила хората трябва да те бият, тогава по-добре да имаш знания, че да знаеш как да се справиш с тях в трудностите на живота.

Сега целта е да се подобри нашият живот. Мисълта на съвременните хора е насочена към щастието. Човек трябва да бъде щастлив. Онзи, който не може да определи закона на щастието, той не може да намери и пътя на щастието. Ако не го търся, няма и да се намери. Ние мислим, че като се молим на Бога, ще добием щастието. Не, няма да се намери така лесно. Питам, кой момък може да спечели сърцето на момата само с любовни писма и с целувки? Само с любовни писма не може да се спечели сърце. Ще ви дам един пример.

Беден поет се влюбил в една руска княгиня, която мислила, че той е богат, че има пари, и се оженват двамата. Докато се оженили, той писал хубави любовни писма, целували се, доволни били един от друг. Като се оженили, той казвал: „Ну, поцелуемся." „Поцелуемся." Дойде обяд, хляб трябва, ядене трябва. „Ну поцелуемся." „Поцелуемся." Поцелуемся, но ядене трябва, хляб трябва. С целувки само не се живее. Та и съвременните хора казват: „Поцелуемся. Братски да живеем." Само да се каже, че трябва да се живее братски, това е целувката, но живот трябва, а не само целувки. Хляб трябва.

Необходимо е вътрешното съдържание, което животът носи със себе си. Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб", това подразбира едно съдържание, за което съвременните хора са още далеч да го разберат. И понеже те още не са приложили Христовото учение, то няма още външен израз. Християнството днес е осакатено. Следователно Христос трябва да дойде да си оправи работата, и ще дойде да я оправи. Той иде да съди всички онези, които са взели участие в тази работа, в това осакатяване на неговото учение.

Но да оставим настрана въпроса за съдбата, тя не е наша работа. Този въпрос не е дошъл още за разглеждане. Сега е важен законът за щастието.

Христос казва: „Тази вдовица тури повече от всички." С това той искаше да каже - ако човек не заложи целия си живот, за да добие истината, той не може да има щастие. Щастието в живота на човека е свързано с израза на истината. Онзи, който може да разбере и

придобие истината, тази истина ще бъде всякога с него и той ще бъде на безопасно място. Той ще има всички блага в света. Такъв човек ще бъде талантлив, няма да има за него желание в света, което да не може да постигне. Неговите желания няма да бъдат глупави. Онзи човек, който е познал истината, в неговото сърце няма помен от омраза, завист, лъжа и др. За него няма никакви закони. Всички закони, по които той живее, са ненаписани закони.

Казвам, ако човек не се чувства като тази вдовица, но ако ти в дадения случай не си готов да се жертваш и постоянно се съмняваш, искаш хората да ти доказват де е истината, ти няма да разбереш положението на тази вдовица. Питам, кои бяха побудител- ните причини, задето тази вдовица тури всичкото си имане в Божествената съкровищница. Ако тя не беше турила всичкото си имане, Христос не би говорил за нея, нито пък ние бихме говорили за нея. Тя направи това, защото имаше истината в себе си. Тя нямаше защо да се страхува, и затова тури всичките си пари в тази съкровищница. И този свят днес се поддържа благодарение на бедните, на милостивите хора, а не на богатите хора. Светът се оправя не от нашите велики замисли за подигането му, но от онова малкото, което се проявява в душата. Малките импулси, малките възвишени и благородни желания съграждат нашия живот. Има една голяма опасност в ламтежите на хората. Човек някой път иска да се покаже, че е талантлив и се стреми да стане такъв. Какво показва това? Ако сега той иска да стане талантлив, той е закъснял. Ако сега той иска да стане добър, той е закъснял. Ако сега иска да намери любовта, той е закъснял. Ако сега иска да намери мъдростта или истината, или друго нещо, той е закъснял. Той трябва да допусне, че всичко това е у него и само трябва да даде израз на това, което се е събрало в него. Ако го няма в себе си, тогава е безпредметно да се говори за всичко това.

Казвам, всичко онова, в което вие сега се проявявате, то е израз на онази разумна енергия, която е набрана във вашите души. Всичко това живее във вас. Сега вие, които ме слушате, мнозина от вас може

да кажат за мене - дали се плаща на този човек, като проповядва сега, или не му се плаща? Този въпрос може да ви занимава сега. Плащат ми, разбира се, по десет милиона лева за една беседа. Аз не проповядвам тъй - за хиляда, за две хиляди. За десет милиона лева. Вие ще кажете: „Вярно ли е това?" И ще вземете да ми цитирате стихове, че даром сте взели, даром давайте. Щом задавате такъв въпрос, плаща ли ми се, аз ви казвам, че ми се плаща повече, отколкото заслужава една моя беседа. Аз считам, че животът, умът и сърцето, които Бог ми е дал да си служа с тях, струват повече от всичко друго в света. Аз още не съм проповядвал това, което трябва да се проповядва. Някои ще кажат, че ми плащат, а други - че не ми плащат. Казвам, плащат ми, и аз плащам. Засега аз плащам само лихвите на това, което са ми дали. Може да кажете - какво отношение има въпроса за плащането към темата на дадената беседа.

Питам, когато вие говорите за Господа, видели ли сте го? Ще кажете: „Ами ти, който говориш за Господа, видял ли си го?" Не е било време, когато да не съм виждал Господа. Откак съм дошъл на света, досега аз все съм виждал Господа. „Така ли?" За мене е така, а за вас може да е другояче. Това, което се явява вътре в моя съзнателен живот, се различава от това на другите. Всеки от вас може да го види. Изисква се само начин, как да гледате. Само трябва някой да ви обърне внимание. Вие можете с една английска лира така да си затулите окото, че нищо да не виждате. Ако някой ви даде две златни английски лири, така можете да затулите очите си, че нищо да не виждате. Така я туряте понякога, че нищо не може да виждате. Казвам, турете английски лири един километър на разстояние от себе си, че да можете да виждате.

Казвам, тази вдовица именно, която седи в нашата душа, винаги е онеправдана. Казвате: „Какво ще излезе от мен? Един прост човек. Аз съм онеправдан човек. Еди-кой си човек е княжески син, свършил четири факултета. Аз какво съм? Нищо няма да излезе от мене. Нещастен е моят живот." Какви са тези разсъждения? В какво

отношение този богат човек е по-даровит от тебе? Той е началник, седи пред телефона и слуша. „Ало, кой там?" „Хванахме един апаш. Какво да го правим?" „Ударете му двадесет и пет." „Ало." „Кой там?" „Еди-кой си участък." „Какво има?" „Хванахме още един крадец апаш." „Ударете му десет и го пуснете да си върви." „Направихте ли нещо в него?" „Нищо." „Тогава го пуснете да си върви." На този двадесет и пет, на онзи десет, на трети пет, но казвам, лошото не е в стиласването на човека, защото, докато вълната не се стиласа, тя не може да стане хубава. Онзи, който бие, трябва да е мъдрец, да знае как да бие. Съгласен съм, нека се бият хората, но който бие, трябва да знае как да удря. Природата не позволява на невежия да бие. Дойде един невежа и ти зашие една плесница оттук, друга оттам, а и нищо не излиза. Природата не позволява това нещо. И затова дойде ли такъв човек да те бие, ако той ти удари една плесница, ти ще му удариш две. „Защо ми удари ти две плесници?" Защото ти още не си научил тази наука, това изкуство да биеш. Като научиш това изкуство, дойди да ми удариш една плесница, аз ще ти благодаря.

Сега тази идея е посторонна. Ще кажете: „Какво разправя сега Учителят, че някой си началник се разговарял по телефона и заповядал да се ударят двадесет и пет на един апаш, десет на друг и т.н." Ние говорим за хора високо културни, които имат истината в себе си. Ако този началник беше облечен в истината, какво щеше да направи? Той щеше да отвори телефона си и да каже: „Ало, кой там?" „Хванахме един вагабонт." „А, извикайте го. Той е брат ми, който отдавна търся. Искам да се срещна с него." Като изпратят този вагабонт при него, той ще го хване малко за ухото, ще го дръпне към себе си, ще му каже: „Ела сам. Ти си имал да дължиш някъде. Колко имаш да даваш?" Толкова. Веднага му плаща дълговете, осигурява го и го пуща на свобода. Този човек втори път няма да краде. Така ще постъпи човекът на истината. Питам, когато този апаш види, че има човек, който го обича, той ще ходи ли да върти апашлък? Няма да ходи.

Та казвам, сега в света е влязъл законът на безлюбието, който е прекъснал всички пътища и съобщения. Днес хората нямат нужната светлина и се учат на това, което не им трябва. Вътрешното съдържание на хората трябва да се подобри. Това подобрение трябва да става всеки ден. За този живот се изискват специални училища. Не е мъчно човек да стане добър. За цигуларя, който знае да нагласява цигулката си, колко му струва това? Едно малко усилие. Нагласи цигулката си, вземе лъка и изведнъж свири. Онзи, който не знае да свири, кордите й се нещо развалили, това-онова. В това отношение човек мяза на един велик инструмент, който трябва да се нагласи. Има нещо разгласено у човека, вследствие на което хората са дошли до особено положение. Трябва да се нагласят човешките способности. Някои способности са обтегнати повече като струните на цигуларя, а други са разслабени. Някои чувства на хората са обтегнати повече, други са разслабени. Някои корди са изгубили своята еластичност и всичко това трябва да се нагласи по единствения начин, както е било първоначално.

Сега, като говоря така, някои от вас да не мислят, че не сте нагласени. Важно е в какво трябва да се вярва. Ще направя едно сравнение. Представете си, че вие сте едно езеро с чиста, бистра вода. Ако у вас се втича една река, какво ви допринася тя? Понеже у вас става втичане и изтичане, тази река ще пази равновесието на вашето съдържание. Следователно моята беседа служи за опресняване на вашето съдържание. Някой казва: „Какво добих аз?" Добил си това, че си опресниш своето съдържание. Всяка мисъл, която се проектира в ума ви и достига до вашето ухо и се и се възприема от вашето око, тя опреснява вашия живот, защото, ако ти не можеш да гледаш красивите форми и ако ти не можеш да вкусваш красивото съдържание, животът се обезсмисля. Защото всички милиони и милиарди форми с тяхното съдържание постоянно действат върху нашето възпитание.

Казвам, Христос е видял онази вдовица, но питам, какви са били подбудителните причини, че тя да внесе своите две лепти? Ако тя не беше ги внесла, името й нямаше да бъде записано. Тя ги внесе, за да си купи един билет, да се запише името й. Това беше проявление на тщеславие. Христос казва: „Името на тази вдовица се записа." И ето, вече две хиляди години оттогава, как името й се чете. Казва се, че тя тури повече от другите. Имаше други богати, които туриха повече от нея, но имената им не се записаха и Христос не ги похвали. В нея имаше амбиция, затова тя тури всичко, каквото имаше. Другите туриха по-малко от нея.

Сега ние идваме до един закон на невъзможност и казваме - аз обичам баща си и майка си. Много малко е това. Аз обичам своите си, обичам обществото, народа си. И това е много малко. Обичам ангелите, обичам Бога, обичам всичко. Човекът на истината обича всичко. Ако ти не обичаш всички хора, ако не включваш всичко като едно цяло, ти не си човек на истината, ти не си човек на мъдростта, ти не си човек на любовта. Това не е един механически закон всеки човек го има в душата си, дето постепенно ще израства и ще се развива. Ти искаш слава от хората. Може да те слави само онзи човек, който те обича. Не могат да те славят хората, докато не те обичат и не могат да те славят хората, докато не ги обичаш.

Следователно, да те хвалят хората, без да те обичат и без да ги обичаш, това са несъвместими положения. Да вземаш, без да даваш, и да знаеш, без да си учил, това са положения, закони, които не съществуват. Някой иска да знае, без да е учил. Това е невъзможно. Всички разумни същества са учили не само с години, но с векове са учили, докато научат нещо и после са проектирали своята мисъл навън, за да създадат една система във вселената, подобна на слънчевата. Те са изучавали законите на небесната механика и техника. Че за да се проектира такъв един ключ, с който да се не измени нейното равнище, нито да се намали нейният вътрешен строеж, това не е ли наука? Знаете ли, че ако стане най-малката

промяна на земята, всичките организми, които са по нея, ще изчезнат? Или ако земята би намалила своето движение или ако се ускори два пъти повече движението й, отколкото сега се движи, знаете ли какво щеше да стане? И тя, и ние ще олекнем много. Ако пък скоростта на движението й се увеличи три или десет пъти, толкова пъти и ние ще олекнем. Ние едва ще долитаме до повърхността на Земята, но в природата това са допущения. Понеже земята е създадена по един разумен закон, тя се движи с такава скорост, каквато отговаря на нашето съзнание.

Следователно всички тела в природата се движат с такава скорост, която съответства на съзнанието на съществата, които живеят по земята. И колкото скоростта е по-голяма, толкова по-голяма е и интелигентността им. Аз не говоря за опашатите звезди, за кометите, които имат относителна скорост, но говоря за онези същества, които са поставени в известна система. Ако тяхната скорост се увеличава и те се отдалечават от слънцето, тези тела имат по-голяма разумност от онези тела, които се приближават към слънцето и намаляват своята скорост. Тези тела са остарели вече.

Сега мнозина ще зададат въпроса, какво отношение има това, че някои тела ускоряват движението си. Има известно отношение. Ние още не сме дошли в съгласие с движението на земята, на слънцето, както и с още много планети от слънчевата система. Но ние трябва да дойдем в съгласие, да координираме своето движение с всички небесни тела, които съществуват - видими и невидими, близо или далеч. Това е човекът, който е дошъл в съгласие с тези тела. Ще кажете: „Какво ни интересуват тези неща?" Интересувайте се от тези неща, без да са дошли те близо до вас. Има неща, от които трябва да се интересуваме, понеже те допринасят нещо за живота ни. Например, ако вие може да схванете общия ход на тези неща, които ви говоря в моята беседа, и да влезете във връзка с живите сили на природата, вашият живот ще се подигне на няколко градуса, вашата

скорост на движение ще се увеличи, животът ви ще се подобри и вие ще бъдете по-щастливи, по-здрави, по-самоуверени.

Казвам, у вас трябва да има вярата на тази вдовица. Тя постъпи много умно, вложи нещо в Христа. Ако не беше Христос, тя нямаше да вложи своята лепта. Тя влезе в общия ход с Христос, съзна и каза: „Сега или никога! - Тя каза: - Има един човек толкова чутък, който ще познае." Извади и тури. Как позна Христос, че тази жена тури всичко, каквото имаше? Сърцето на тази жена и сърцето на тази вдовица вибрираха еднакво. Той позна и каза: "Тази вдовица тури всичко, каквото имаше, и тя ще се възнагради повече, а другите ще излязат с празни торби."

Сега ще ви обясня какво значи да излезете с празни торби. Един европейски княз искал да изпита честността на своите слуги и затова поставил един от слугите си като настойник на всичкото си имане, а сам той заминал за десет години някъде в странство инкогнито. След десет години той се явява в двореца си преоблечен, с дълга брада, никой да го не познае. Влиза той като бедняк в двореца при слугите. Настойникът му, като го видял, казал: „Пуснете този човек в кухнята и му дайте от това, което е останало от другите, като са яли, и го пуснете след това да си върви." Бедният си записал часа, когато влязъл там и това, което му дали да яде. След това той се преоблича в княжеските си дрехи и се връща в двореца. Веднага заема мястото си. Един ден той дава угощение на своите хора. Поканва и своя настойник. Пред него заповядал да сложат точно такова ядене, каквото той някога му дал.

Каквото правиш, ще ти го направят. Ние трябва да познаваме господаря си. Ако ти дадеш на господаря си, когато дойде при тебе това, което е останало в кухнята, и господарят ти, като те повика, ще ти даде също такова ядене, каквото ти си му дал. Сега, ние, като прилагаме този закон на съдържанието, ние подразбираме външния израз. Всички ние искаме да имаме права стойка, да ходим благородно, да имаме благородни мисли и чувства. Ти не можеш да

ходиш изправен, докато не придобиеш вътрешно благородство. Някой държи главата си нагоре. Човекът на истината знае законите, отношенията на земния център. Той е математик. Гръбначният стълб трябва да има точно правилно отношение към слънчевия и към земния център. Нищо повече. Така трябва да бъде с човека, който иска да ходи прав. Казвам, ако вие не може да пазите равновесие в света, тази е причината именно. Защото, когато казваме, че някой човек няма характер, подразбираме, че той няма равновесие. Такъв човек ходи, залита насам-натам, не може да ходи прав. Честният, справедливият човек има нещо устойчиво в себе си. Той, като ходи, не тресе земята, не лавира в движенията си. В движенията му има нещо гъвкаво, пластично. Онзи, който лавира в постъпките си, има нещо, което се огъва в него, което мяза на Кума Лиса.

Казвам, нашите мисли и чувства и нашите действия и желания, колкото и да са малки, се отразяват, дават външен израз на нашето лице. Ако ти можеш да направиш лицето си красиво, то като отидеш при някой богаташ, без да му кажеш дума, той ще извади от касата си хиляда долара и ще ти каже: „Радвам се, че видях такъв красив човек." Сега вие ще кажете: „Как ще знаем истината?" Истината всякога се познава. Ще ви приведа следния пример. Аделина Пати отива в Ню Йорк в пощата, дето трябвало да получи едно препоръчано писмо. Началникът на станцията я погледнал и казал: „Не ви познавам. Трябва да дойде някой, който ви познава, да засвидетелства, че това лице сте наистина вие." Тя застава всред станцията и запява. Като я чува, началникът казва: „Дайте й писмото с парите. Никой друг не може да пее така. Само Аделина Пати пее така." Само тя може да взима три и половина тона по-високо от цигулката. Няма втора подобна на нея.

Питам, ако вие се явите в Божествената станция да получите едно препоръчано писмо, но не ви познават там, ще можете ли да изпеете една песен с три и половина тона по-високо от цигулката? Ако вие нямате морал, който да е три и половина тона по-висок от

сегашния, той не е никакъв морал. Аз не зная какво верую е това, да вярвате, че ако обесят или убият един човек, който е сгрешил в нещо, че светът ще може да се оправи. Аз не зная какво верую е това. Между това верую и между Христовото учение няма никакво съответствие. Христос е казал: „Любете враговете си." Ако любовта в света не е в състояние да изправи всички погрешки, тя не е никаква любов. Под думата „любов" аз разбирам онзи огън, който може да разтопи всички твърди, мъчно топими вещества. В това отношение грехът е такова твърдо вещество, с което се вършат всички престъпления. Питам, как ще ме убие човек, ако той няма никакъв твърд материал? Как ще ме удуши? Да допуснем, че аз придобия това изкуство, да се втечнявам, да ставам на пара и т.н., ще може ли някой да ни убие? Да допуснем, че аз придобия това изкуство и някой ме хване за врата, аз веднага ще стана на вода. След това той ще иска да ме тури в един котел на огъня. Аз веднага ще се превърна в пара, ще се изпаря. Сега той пак иска да ме тури в някаква примка, но аз ще се обърна на светлина. Кажете сега как ще ме хванете. Ако аз се обърна от твърда материя в течна, от течна във въздухообразна и после в светлина, как ще ме хванат и де ще ме затворят? Ако рекат да ме затворят, аз ще изляза навън.

Ще кажете: „Може ли да бъде това нещо?" За онези, които са придобили това изкуство, може да бъде. Има хора в света, които знаят това изкуство. Тях ги наричат водители на цялото човечество, те ръководят неговите съдбини. Съвременните хора ще проверят това. Един ден - и той няма да е далеч, ще срещнете такива хора. Който знае да смята, може да изчисли времето, когато ще дойде този ден. Извадете квадратния корен от двадесет милиона и ще видите кога ще бъде. Това време ще бъде или сутрин, или по обед. Вечер няма да бъде. Те идват сутрин след изгрява- нето на слънцето до обед. Вечер не идват. Те трябва да дойдат, за да ги видим, да ни послужат като образец, тъй както художникът трябва да има един модел, по който да рисува. Ако ние нямаме един модел, по който да вървим, няма да

успяваме в живота си. Казано е: „И направи Бог човека по образ и подобие свое." Тези хора имат истината в себе си. И човек е кандидат за тази истина. Сега ние, които сме дошли на земята, имаме желанието да добием образа и подобието на тези хора. Ние даже сме закъснели. Казваме - като отидем на онзи свят. Чакаме ли да умрем, да отидем на онзи свят, и тогава да придобием този образ, нашата работа е закъсняла вече. Знаете ли колко е времето от тук до онзи свят? От този свят за онзи няма пътища и съобщения. Знаете ли защо? Защото всички тренове идат сега от небето за земята, та пътищата от земята за небето са затворени, няма тренове, няма никакво движение. Когато всички същества, които са тръгнали отгоре, слязат на земята, тогава ще се отворят пътищата и съобщенията за небето.

Казвате: „Вярно ли е това, или не?" За онзи, който вярва, вярно е. За онзи, който не вярва, не е вярно. За онези, които разбират буквално, не е вярно, но за онези, които разбират вътрешното съдържание, е вярно. Защото, казва Христос, когато един грешник от земята се обърне към Господа и се разкае за греховете си, голяма радост настава на небето. Следователно невидимият Божествен свят се интересува от живота на хората, които правят всички усилия. Те се интересуват от хората, у които съзнанието сега се развива. Ние сме се спрели на една станция и се питаме заслужава ли човек да живее духовен живот. Ние мислим, че духовното ще ограничи живота ни. Не, ние именно сега сме се ограничили. Ние трябва по еднакакъв начин да излезем от сегашния живот, да се освободим от него, за да разберем какъв ще бъде духовният живот. Ние си представяме духовния живот без любов, без мъдрост, без истина.

Разправяше ми един от американските проповедници една от своите опитности. Един ден, като чел, чел Библията, дето се говорело за Бога, за апостолите, за небето, той не могъл да си представи какво нещо е небето, какво - ангелите и какво - Бог. Един ден се поминала майка му и той казва: „Оттогава аз започнах да мисля за небето, за

Бога, за ангелите и за майка ми. Умря баща ми. Почнах да мисля за Бога, за небето, за ангелите, за майка ми и за баща ми. Умря дядо ми, баба ми. Започнах да мисля за Бога, за небето, за ангелите, за майка ми, за баща ми, за дядо ми, за баба ми. Умряха някои мои приятели и аз започнах да мисля за всички тях и видях, че на небето имах повече приятели, отколкото на земята."

Казвам, сега и вие можете да живеете на небето. Това е вътрешният смисъл на живота. Че ако нямате там любими, ако няма кой да ви посрещне, ако нямате познати, защо ще отидете на небето? Тази е вътрешната връзка, която трябва да създадете, че сърцето ви да трепти. Та като срещнеш един човек, да разбереш, че неговата душа е душа, неговото сърце - сърце, неговият ум - ум и неговият дух - дух и да знаеш, че този човек никога не говори лъжа, той говори всякога истината. На този човек не трябва да разчиташ за постоянно, но само за един ден. Този човек трябва да ти е приятел, да разчиташ на него във всяко положение.

Казвам, ние трябва да вложим всичкото си съдържание, всичко, каквото имаме, за да придобием тази наука, да познаваме себе си. Няма по-хубаво нещо от това, човек да познава възможностите, които се крият в неговата душа. Мнозина от вас се оглеждате в огледало. Като станете сутрин, кой от вас не се е оглеждал и не е въздишал? Искате да бъдете красиви, но намирате един дефект в устата или в очите, или в лицето си. Съзнавате това и се мъчите. После, ако извадите огледалото и се оглеждате, като казвате - това огледало не гледа хубаво. Вземате друго огледало, погледнете се в него и го запитвате: „Какво мислиш днес за мене, за лицето ми?"

Казвам, има един цвят, който произтича от едно нормално състояние на човешката душа. Аз наричам този цвят здравословен. Този цвят не е нито жълт, нито зелен, нито син, нито портокален, нито червен. Той е бамбашка цвят. Според мене той е най-красивият цвят. В него има такава красота, че като го видите, той причинява приятност и никога няма да го забравите. Тези неща са тук, за земята,

но този цвят определя какъв е човекът. Като видите човек с такъв цвят, казвате: „Нрави ми се този човек." От лицето на този човек излиза особена светлина и като го видите, той ви става мил, любим на душата и казваме - добро сърце има този човек, интелигентен е той. Очите и веждите му добиват особена осанка.

Понякога човек си свива устата, свива си и ръката на юмрук. Той мисли, че с това е направил много нещо. Не, с отворена уста ти ще придобиеш повече, отколкото със затворена. Я вижте малките гарджета. Когато устата им е затворена, нищо не получават. Отворят ли устата си, майка им им донася храна. Казват - тази мома има тънки устни. Не, момата не трябва да има тънки, свити устни. Дръжте устните си свободно, едва да се прилепват, без никакво усилие. Устните трябва да бъдат като един цвят, готов да цъфне. Някои искат да се покажат, че на устата им винаги има усмивка. Други пък държат устата си свита, да покажат, че са сериозни хора, спокойни. Тези хора не са нито мечки, нито вълци. Виж в тях хубавото, красивото. Ако те имат някакъв дефект, покажи им един образ в себе си. Човек и отвън трябва да стане такъв, какъвто е и отвътре.

Човек може да измени своето естество. Как? Като обикне някого. Човек все трябва да има да обича някого. Разправяха ми за една мома във Варненско, която наричаха плачливата. Майка й се оплакваше: „Не зная какво ще правим с това момиче. Постоянно плаче, постоянно е недоволна." Обаче от едно време тази мома престава да плаче, престава да е недоволна. От сутрин до вечер постоянно тя ходи, чисти, маже къщата отвън, отвътре. Питам коя е причината, задето тази мома тъй рязко измени своето състояние от плач и недоволство. Коя ще е тази тайна? Това не е ли един ребус? Казвам, тази мома е намерила своя идеал. Тя е вложила истината в душата си. Нищо повече. Когато истината проникне в душата на човека, той е готов като тази мома да чисти и нарежда.

Сега и ние се приближаваме към известно положение, дето трябва да имаме една Божествена наука в света, с която да регулираме

вътрешния си живот, вътрешното си съдържание, което постоянно се прелива в човека. Според сегашните вярвания казват, че Христос е нейде на небето. Ако ние не можем да се съобщаваме с Христа и ако Христос не може да се съобщава с нас, той не може да има последователи. Какъв последовател ще бъда на слънцето, ако не мога да се съобщавам с него? Слънцето през двадесет и четири часа не се вижда и го няма в това време. Всеки верующ трябва да вижда Христа тъй, както вижда слънцето. Ти Христос не можеш да го виждаш тъй, както виждаш обикновените хора. Ти не можеш да познаваш обикновения човек. За да познаеш обикновения човек, той трябва да стане необикновен. За да го познаеш, той трябва да се изяви в своята любов, мъдрост и истина. Няма ли той любов, мъдрост и истина, ти не можеш да го познаеш. Ако ти срещнеш Христос, няма да питаш този ли е Христос, или не. Ако срещнеш Христа, твоята скръб ще се превърне на радост, твоето недоволство - в доволство, сиромашията ти - в богатство и в дома ти ще настане радост и веселие и ти ще кажеш: „Този ден, в който срещнах този човек, ми провървя. Този човек не е ли Христос?"

Може да ти провърви само тогава, когато те срещне един човек на истината. И действително хората на истината са хора на щастието. По-рядко се срещат, но когато ги срещнеш, целия ден ти върви. Те носят през този ден своето благословение, тъй както слънцето носи своето благословение за деня. Аз наричам тези хора лъчи на Божията любов и знание, носители на всичкото щастие и на всичките добродетели, благопожелатели на сегашните хора.

И тъй, аз ви желая да бъдете като тази вдовица. Да вложите всичкото си имане, което имате. Ако Христос не е там, не влагайте. Той трябва да бъде там, да запише името ви. Защото, ако вие вложите парите си в някоя съвременна банка и не получите разписка за тях, отидоха парите ви. Сегашните хора са много хитри. Казват: „Я се подпиши тук." Те дават парите си само срещу подпис.

Казвам, онова, което вие влагате, трябва да е записано, да има свидетел - един от тези, които носят истината. Той трябва да види. И тогава това, което сте направили в тайно, ще ви се въздаде на яве.

Тази вдовица даде от всички най-много. Казвам, ако вие вложите имане, името ви ще бъде написано за в бъдеще най-малко още за две хиляди и сто години.

Ето една философия, която ще внесе истина в света.

Неделна беседа 20 октомври 1929 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

БЛАЖЕНИ СА ОЧИТЕ И УШИТЕ

„А вашите очи са блажени, защото гледат, и ушите ви, защото чуят." (Матея 13:16)

Виждането е процес в природата, който има отношение към външния обективен свят. Думата „обективен" понякога разбираме не тъй, както философите го разбират в тесен смисъл на думата. Външен подразбира Божествения свят, който не се изменя. Той представлява такова нещо, каквото представлява златото в една държава. Златото е като мерило за финансовото положение на една държава. Не говоря за книжните пари, но за златото.

Ушите на човека подразбират другата, вътрешната му страна, разумното в него. Да гледаш, значи да схващаш само външната страна на нещата. Да слушаш, значи да разбираш вътрешното съдържание на нещата. Онзи, който право вижда и право слуша, той има истинско понятие за света. Който има истинско понятие за света, в прав смисъл, той ще знае как да живее. Сега всички хора казват: „Трябва да живеем." Най-великото изкуство в света е да живееш. Тъй както хората живеят днес, това не е живот. Това е мъчение, това е труд. Мъчението е животинско състояние. Мъчи се волът, който е впрегнат цял ден да оре на нивата. След това господарят му го разпрегне, даде му малко сенце, малко слама и го остави в дома. Няма закон, който да го защитава. Трудът е обикновеният човешки живот. Той казва: „Трябва да се трудим." Закон има, както остен за задницата на вола. „Жена имам, деца имам, трябва да се трудя." Искаш-не искаш, ще се трудиш. Следователно, ако не искаш да бъдеш в този обикновен смисъл човек, да се трудиш, ще се мъчиш тогава. В буквален смисъл трудът е неразбиране на живота. Някой се труди. Това значи - той иска да се осигури, да живее добре и започва да

гради една, втора, трета къща и т.н. Докато можеш да посрещаш финансовото положение, добре градиш и казваш - дотук е добре. След това туряш наематели или дюкяни, но едните не плащат, другите не плащат, не върви, казваш: „Наематели са това! На калем сметката беше добре. - Казваше: - Ще направя една, втора, трета къща, ще се осигуря." Но после работата не излиза според сметката. Турците казват - къщната сметка на пазара не уйдисва.

Следователно всички хора си имат някакъв идеал. Някой казва: „Аз не строя къщи." Няма човек, който да не строи къщи. Ако не по земята, но поне из въздуха. Детето едва се роди, не минава и година, и то започва да строи. Намери нещо твърдо и започва с него да копае. После намери нещо из стаята, разкъсва го, разрушава го и после го удря в устата, да го опита. Казвам, по-обективен човек от детето няма. Всичко, каквото намери, проучва и опитва го, а после плаче.

Казвате: „Аз имам висока идея за живота." В какво седи височината на живота? Например ние идваме в един грешен свят, пълен с болести и недъзи, а искаме да живеем идеален живот, да се срещаме с всички хора, да търгуваме с тях, да имаме вземане.даване, и при това искаме да не ни лъжат. Възможно ли е да живееш между лъжци и да не те лъжат? Казвате: „Излъгаха ме." Чудно нещо. Аз бих се учудил, ако тези хора, между които живеете, са като светци, да не лъжат. Но веднъж живееш между хора, на които всичкият капитал е лъжата. Тогава в реда на нещата е да те лъжат. Цяла наука е да те лъжат. Не е само това, че хората могат да те лъжат отвънка, но и ти лъжеш себе си. Ти идваш на земята и започваш да се лъжеш. Например ти виждаш, че малко е закърпено здравето ти. При това виждаш, че баща ти не е здрав, майка ти - горе-долу. Значи нито майка ти харесала, нито баща ти, а за себе си предполагаш, че ще можеш да изнесеш всичко. И ти като някое буково дърво ще завържеш, че никой няма да те види. Какъвто е бащата, каквато е майката, такова е и детето. Това е един неизбежен закон. Като пуснеш отгоре един камък, той ще падне долу с такава сила, с каквато е бил

пуснат отгоре. Такъв ефект ще произведе той. И когато ти предприемеш една работа, тази работа сама по себе си определя посоката и резултата. Всяка работа си има известни резултати. Като почнеш известна търговия, тя може да ти покаже какво ще излезе от нея. Ако започнеш да следваш по правото, още отначало може да се определи какъв правник ще бъдеш. Ако станеш владика или свещеник, или съдия, или цар, още отначало може да се определи какво ще излезе. Каквото и да станеш, това са служби, длъжности в света, еднакво важни и отговорни. Обаче никоя длъжност в света не е постоянна. Нито длъжността на майката не е постоянна. Вземете например, стане ли синът на двадесет и една години, той вече не се интересува толкова от майка си, колкото от произхода на майка си - как е произлязла, отде е дошла и т.н. Тази философия започва да изучава синът. И дъщерята започва да изучава същата философия. Това е в реда на нещата.

Следователно всички ние сега се занимаваме с нашия произход. От създанието на мира и досега още не знаем как сме произлезли. Едни казват, че сме произлезли от Бога, но не могат да докажат това фактически. Как ще го докажат? Картини имат, образи, форми нямат. Да вярваме. Хубаво, ще вярваме. Едни казват, че сме произлезли от Бога, а други казват, че не сме произлезли от Бога, но от маймуната. Как така? От Бога сме произлезли, но не приличаме на него. Или от маймуната сме произлезли, но и на нея не приличаме. Как е възможно това? Маймуната има опашка, а ние нямаме опашка. Значи майка ти и баща ти са били космати, а ти имаш гладко лице? Чудна работа. Това е външният спор между учените хора и онези, които проучват нещата тъй, както се виждат нагледно. В нагледността на нещата има една привидност. Да изучаваш нещата нагледно, това още не значи да изучаваш самата истина. Когато се изучава детето още в неговия зародиш, в неговото зачатие, не може да се докаже какво ще стане с него. Трябва да се проучат законите, по които то е построено. Най-първо трябва да се измери главата му, да се види от

какви геометрични форми е сложено лицето, главата, както и цялото му тяло. Щом имаш тези данни, ще почнеш да работиш със законите на математиката, на геометрията и донякъде ще можеш да предскажеш какво може да излезе от това дете. Ако мерките на главата в това дете не са правилни, ако мерките на лицето и на цялото тяло не са хармонични, от това дете нищо не може да излезе. Поне така говори засега онази положителна наука, с която се занимават учените хора. И както казваме, че ние можем да създадем, каквото искаме, подразбираме, че преди още да са се проявили нещата в света, ние можем да ги създадем в тяхната идеална форма. Но проявят ли се веднъж, вече по никой начин не можем да ги изменим.

Овцата по никой начин не може да измени склонността на своя син и вълкът по никой начин не може да измени склонността на своя син. Вълкът, колкото и да морализира своя син да не яде месо, това ще остане глас вопиющ в пустиня. Той казва на сина си: „Не яж месо!" „Как така? Моите деди и прадеди от памтивека са яли месо, а пък аз да се откажа от месо. Като ям месо, това ме прави смел, решителен, а като не ям месо, ще замязам на един първокласен глупак." Следователно от гледището на вълка овцата е първокласен глупак. От гледището на вълка волът е един бездарник. Пак от гледището на вълка човекът е един експлоататор, който не дава свобода на никого. Човекът е експлоататор за вълка, понеже не му дава свободно да си взима овци от говедаря. Той казва: „Няма ли човещина в човека? Господ е създал човека, а в него няма човещина. Аз да съм на негово място, ще заколя сто овци и ще дам банкет." Обаче като намери тези сто овци, ще ги удуши - аз приготвих яденето, да ядат, както ядат и другите.

Хората казват, че вълкът бил много жесток, защото давил овците. Но вълкът, от своя страна, казва: „Това, което правя с овците, то е щедрост от моя страна, аз им услужвам." Вълкът сам по себе си е един символ в природата. Той представлява известни склонности на един разумен живот. Животът на вълка е един изопачен разумен живот, а

животът на овцата е един оглупял живот. Овцата, като не знае вече какво да прави, казва: „Поне малко вълна ще туря на гърба си, да запазя живота си." А тя не знае, че хората взимат ножиците, отрязват вълната ѝ, с която тя иска да се осигури, и казват: „Понеже ти знаеш да работиш, пак работи." И сега хората, за да узаконят своите разбирания и своите постъпки, казват - Господ е създал овцата така и подчинил всички животни на човека, да постъпва той с тях, както иска. Вярно е, че Господ остави животните да бъдат слуги на човека, като му каза да постъпва с тях разумно и ако той се отклони от това правило, ще го постигнат най-големи нещастия и страдания.

И съвременните хора се отклониха от това правило, от първоначалния живот, но те ще страдат, както своите прадеди. Човекът по естество е зъл. Да ви кажа защо е зъл. Сега вие не се смущавайте, аз ни най-малко не говоря за вас. Аз говоря за човека, а вие не сте човеци. Вие сте слушатели, взели сте по един билет и сте дошли да ме слушате. Слушайте сега, да видите какво нещо е човекът. Да допуснем, че в ума на някой естественик, философ или друг учен се зарежда мисълта за някакво изобретение. Той прави своите изчисления например и намира, че няколко метра долу в земята се намира желязна руда и казва: „Да изкопаем това желязо." Започват да копаят и изваждат рудата. С това се създава работа на хората. Направят пещ за изгаряне на рудата, и пак се създава нова работа на хората. Като извадят желязото, направят един голям нож, който продават някому. Те се радват, че продават и печелят. Но детето играе с този нож, падне, натъкне се на него и пострада.

Питам, де е доброто в природата? Съвременните ножове са останали без кепе. Знаете ли какво нещо е „кепе"? Някои, като правят ножове, турят ги в капе, да не бодат. Казвам, щом желязото се оформи като нож, то само по себе си ще създаде злото. Щом направиш една бомба, тя сама по себе си вече ще експлодира, ще убие някого. След сто-двеста години може би някой естественик ще почне да човърка една захвърлена бомба, граната, и тя ще го убие. Онзи, който е

направил бомбата, ни най-малко не е имал предвид да убие този учен човек. Кой е отговорен за това? Това са ред разсъждения.

Христос казва: „Блажени са вашите очи, които виждат правото отношение, което съществува в света, и блажени са вашите уши, които слушат и разбират разумното слово." Да вижда човек това, което трябва да вижда и да чува, да слуша това, което трябва да чува, да слуша - това е Божественият човек. Когато ти слушаш онова, което не трябва да слушаш, и когато говориш това, което не трябва да говориш, това е съвременният човек. Вие не сте това. Забележете, както е сложен сегашният живот, как сме създали ние своето нещастие. Вземете например онова велико изобретение - полиците. Полицата е едно финансово улеснение за търговците. Едно време, хората да нямаха полици, и животът беше по-добър, понеже те не можеха да продават своето бъдеще. Те сега продават своето бъдеще. Взимат пари назаем и дават полица, да я изплатят в бъдеще. И сега българите изплащат полици. Едно време са яли и пили, а сега става въпрос дали за двадесет, тридесет, четиридесет години трябва да изплатят дълговете си. Онзи, който е изобретил полицата, имал добро намерение. И сега хората казват: „Да направим един заем." Какво се постига със заема?

Единственото нещо, което ние трябва да постигнем, това е животът. Ние искаме да преустроим живота, както трябва. Природата обаче обича умните хора. Като намери глупави хора, тя се разпорежда с тях по своему. Сега вие може да си служите с полици, но трябва и да се изплащат. Знаете ли какво нещо е изплащане на полиците? Преди няколко години бях във Варна. Един мой познат ми пише: „Имам да изплащам един дълг от десет хиляди лева, но нямам пет пари в джоба си, ще фалирам." Аз му казвам: „Защо те е страх от книжни левове? Да са подвижни, както и да е, но те са книжни, не могат да ти направят никаква пакост. Като дойдат при тебе, изпъди ги."

Това значи - изпъди мисълта за тях. Вие се натрупате с известни дългове, а като дойде да изплащате, казвате: „Как ще изплатя

дълговете си?" Когато правиш заем, вземи всички условия предвид, дали ще можеш да изплатиш като един разумен човек. Ако не можеш да изплатиш, не взимай. Не туряй на гърба си по-голям товар от този, който можеш да носиш. Но понеже ние сме така възпитани, мислим, че щастието седи в богатството. Богатството обаче не върви по този закон в света. То върви по един особен закон. Богати хора в света могат да бъдат най-умните, най-честните, най-добрите хора. Съществува заблуждението, че всеки човек може да бъде богат. Не, за да бъдеш богат и да се радваш на своето богатство, ти трябва да бъдеш умен човек. Такова богатство е сила. Парите, които могат да влязат в твоята каса, това е един потенциален капитал, който трябва да превърнеш в кинетическа енергия и да помагаш с нея на своите ближни, понеже в тях е вложен трудът на хиляди поколения. Богатството, което имаме, е богатство на хиляди поколения. Това е животът на хиляди животни, на хиляди плодове, които са го вложили. И защото, което имаме ние - парите, то е равноценно на тази енергия, която природата ни е дала взаем.

Ние сега мислим, че всеки може да стане богат и да разполага с богатството си, както иска. Не, в природата има едно много изправно счетоводство и ако ти отидеш в една от банките на природата и искаш пари назаем, тя ще ти даде само толкова, колкото ти трябват. Нашите банки тук някой път ти дават повече, отколкото ти трябват. Там е злото. Те трябва да дават точно толкова, колкото ти са нужни в дадения случай и като вземеш тези пари, ти трябва да ги употребиш точно за това, за което са ти трябвали. Ако си вземеш пари за къща, къща трябва да направиш, а не да ги употребиш за цилиндър, за лачени обуща, за банкет, да се покажеш, че си богат. Не, парите за къща за къща трябва да се употребят. Парите за дрехи за дрехи трябва да се употребят, и то насвят. Ако вземеш пари да се учиш, иди да учиш. Не взимай пари назаем, да се жениш. Природата ще ти каже - ти трябва да станеш учен, добър човек, а не като дойде тя, да те възпитава, да те учи. Тя трябва да те намери насвят. Жената трябва да

учи мъжа. Тъкмо го научи, веднага от небето го викат горе за чиновник, трябва да му се плати билетът за горния свят. Тъкмо мъжът научил жена си, викат я за чиновничка в горния свят. Това постоянно става в живота. И затова сега има много малко щастливи хора в света.

И затова казват - тъй казал Христос. Ами колко сме християни ние? Вярваш ли в Христа, християнин си. Ами колко вярваш в Христа, в Бога? Днес светът и с вяра не се оправя. Нито вярата го оправя, нито безверието. Защото онзи, който казва, че вярва, той вярва в едно, не вярва в друго. Френският писател Емил Зола, който беше голям фаталист, когато идеше да пише някой свой роман или разказ, бъркваше в една кутия, в която имаше билети, и гледаше какво число ще му се падне. И по това число гадаял как ще се посрещне работата му, какъв резултат ще има. И от това той или се вдъхновявал, или се отказвал да пише. Значи той вярваше в билетите

Сега някой пита: „Вярваш ли в Бога?" Вярвам. И той скрива билета: „Е, не зная." Той се съмнява, колебае се. Някой иска да си даде важност, че неговата вяра е специфична. На кой човек вярата е специфична? Знаете ли какво нещо е вярата в Бога? Досега не съм срещал нито един човек, който да има определена идея, какво нещо е вярата в Бога. Вярата в Бога не може да се определи, не може да й се даде никаква дефиниция. То е състояние на човека да вярва в едно същество, без да се подвоуми, без да се колебае, и каквото ти каже това същество, да изпълниш. И като мислиш, твоята мисъл винаги да е права. И като вярваш в това същество, да не направиш нито една погрешка. Щом вярваш в Бога и правиш погрешки, твоята вяра не е абсолютна. Нищо повече.

Следователно да вярваш в Бога, значи да не правиш погрешки какъвто и да си - свещеник или учител, или работник. Кой от вас не е направил нито една погрешка? Та като казвате, че вярвате в Бога, това е вярване, а не е още вяра. Като дойдем до истинската вяра, има само един начин в света, по който тя може да се изрази. Тази вяра иде само чрез закона на любовта. И ако съвременните хора могат да проявят

любовта като велика, мощна сила на съзнателния живот или като причина за произвеждане на сегашния живот, или преустройването на сегашния живот, или пресъздаването на сегашните закони, защото сегашните закони са създадени според разбирането на любовта. И ако днес обесват един човек, защо правят това? Защото техните разбирания за Бога, за любовта не са съвършени. Затварят един човек. Право е да го затворят. Обесват един човек. Право е да го обесят. Как ще го обесят? В природата има само един начин, по който може да се обеси един човек. Ще намериш един добър, праведен, безгрешен човек, който да изплете едно въже със свои ръце, и с това въже да обесят човека. Ако намериш такова едно въже, обеси го, но докато не намериш, не го беси. Ще те държат отговорен. Какво ще кажете на това отгоре? Сегашните хора ги бесят и без такива въжета. Ако имаш един такъв револвер, направен от праведен, свят човек, без никакви грехове и престъпления, можеш с него да убиваш. Но ако ти теглиш куршума някому с револвер, направен от някой престъпник, ще те държат отговорен.

Тогава какъв морал имаме ние? И съвременните хора ще ни говорят за своята култура. Е, дотам сме достигнали. Дотам сме достигнали, че не сме блажени, като гледаме, и не сме блажени, като слушаме. Казвате - трябва да се вярва в Христа. Питам, ако Христос днес се беше дигизирал, беше дошъл инкогнито, биха ли го приели хората? Ни най-малко не биха го приели. Аз считам, че въпреки туй той има около петстотин милиона последователи. Петдесет милиона майки, петдесет милиона бащи, сто милиона деца - все верующи. Ако Христос дойде днес на земята, тези негови чиновници ще го познаят ли? Кои са признаците, по които могат да го познаят? Всички ще го подложат на критика, ще кажат: „Ето един самозванец!" Те знаят, че Христос е горе на небето и всички го очакват да дойде оттам по съвсем друг начин. Мнозина са казвали - Христос не трябва да дойде в нашите времена. След като си заминем ние от земята, тогава да дойде той. След нас обаче има други, които очакват Христа да дойде още

днес. Онези, които имат да дават, не искат да дойде Христос сега, когато те са на земята. А онези, които имат да взимат, искат по-скоро да дойде Христос на земята. Те мислят, че като дойде Христос на земята, той ще се занимава с вземания и давания. Ще дойде някой да му се оплаква, да казва - еди-кой си брат има да ми дава, но досега не ми е върнал парите. Питам, колко време ще заеме това на Христос, да се занимава с тия взимания-давания? Това е едно обикновено разбиране. С това може да се занимават обикновените хора, обикновените религиозни и свети хора, но като дойдем до идейния живот, там разбиранията са съвсем други.

Сега аз ви изнасям тези неща, да видите как сте се отклонили, но вие трябва да изправите живота си. Сега аз не съм за моленето. Някой се моли по три пъти на ден. Хубаво е, но всеки ден не можеш да се молиш. Питам, ако отидеш при един разумен човек, колко пъти трябва да му се помолиш, да ти даде пет лева назаем? Само един път. Ако му кажеш сто пъти и вървиш подире му и мрънкаш: „Дай ми това, дай ми онова", какво ще спечелиш? Или ако тръгнеш след Господа и започнеш: „Дай ми това, дай ми онова", какво ще спечелиш? И защо се молят сега хората в света? Все за пари. Това е разбиране. Има нещо скрито в парите. Това са условия значи. Казвате: „Господи, дай ни условия, с които ние ще можем да подобрим живота си." Когато Господ ни даде условия, но ние пак не можем да подобрим живота си, какво трябва да кажем? Той ти даде пет хиляди лева и казва: „Иди си купи книги и чети." Ти взимаш парите и отиваш да си купиш или една цигулка, или си мебелираш къщата, или друго нещо и след четири-пет месеца погледнеш - ял си, пил си, и пак си останал без тези пари. С тези пари ти трябва да си купиш книги, да четеш писаното в тях и щеше да станеш богат човек. Там е писано как можеш да станеш богат човек.

Сега ще ви приведа две сравнения, два примера, за да ви изясня мисълта си. Това е една стара истина, на която ще туря известна форма, за да ви стане достъпна. Мнозина, като ме слушат, казват:

„Тези неща са отвлечени. Ние живеем в един реален свят. Имаме мъже, жени, деца, трябва да мислим за тях." Много хубаво. Трябва да мислиш, но да не се грижиш. Трябва да чувстваш, но да не произвеждаш в себе си това кръвоизлияние. И Христос чувстваше. Казва Писанието - кървави капки са излезли от порите му. Приятно ли е да излизат такива капки? Това показва какво голямо сътресение е станало в такъв един гениален човек. Докато е бил горе, той е мислил, че лесно е да слезе и живее на земята, но като слезе на земята, видя, че не е така лесно. Той се видя пред една трудна задача и каза: „Господи, трудна е. Ако може, да се отмени." Борба се яви в човешкото естество. Казваме, нали Христос беше Бог? Ако Христос беше Бог, той нямаше защо да страда. Това представлява човекът, създаден от Бога. Той каза: „Не може ли още малко кредит да ми се даде?" Но после иде Божественият човек, който казва: „Нека бъде твоята воля!" Ако ние, съвременните хора, бихме решили тази трудна задача, щяхме да имаме едно правилно понятие за Бога. Някой казва: „Бога не сме го виждали никъде." Не си го виждал никъде. Ами онзи млад момък с черните очи, който се е влюбил, в кого се е влюбил? Първият поглед, с който момата го е погледнала, това е Бог. Божественото, което той за пръв път е видял в момата, тича подир него. Но момата, когато пощурее, и тя е видяла Божественото в момъка. Обаче трябва да разбираме закона. Ти си се влюбил в някоя млада мома. Какво е любовта? Това е едно цвете, което трябва да пазиш. Това е една свещена книга, която трябва да пазиш. Бог е написал на тази книга всичко от памтивека - колко учен трябва да станеш, как е създадена. И ако ти можеш всеки ден да отваряш по един лист от нейната книга и да четеш, ти ще бъдеш най-щастливият човек в света. Ти, след като се ожениш, ще кажеш: „Слушай, Драганке, миличка, ти ще ми сготвиш паприкаш, после пълнени пиперки. После, Драганке, миличка, направи ми точено със сиренце и малко масълце ще туриш." И т.н. И Драганка започва, изважда от книгите си, чете. И после той почва да се хвали: „Жена ми днес направи един паприкаш. Не съм ял подобен.

Пък баницата! Чудо просто!" Добре. Така е до известно време. После се народят деца. Драганка вече не може да точи. Вземат слугиня. Започва тя да точи, но нито паприкашът става, нито баницата. Те не са учили хармонията. Бащата заповядва. Досега беше диригент. Като дойде някое детенце, майка му казва: „Я вземи този млад музикант, че го понеси малко на ръцете си, предай му първата лекция по музика." Та като дойде, баща му се вижда в чудо, казва: „Не разбира това дете. Голям простак е то." То плаче, не слуша майката казва: „Да го пратим в Европа." „С такива работи не искам да се занимавам."

Казвам, ако майката и бащата не взимат еднакво участие във възпитанието на това дете, което са родили, те няма да бъдат щастливи. От възпитанието на това дете зависи тяхното щастие. Защото, когато човек възпитава другите хора, той внася известни блага и в себе си. Защото всяко добро, което ние правим за себе си, го правим и на другите. И всяко зло, което правим на другите, ние го правим и за себе си. Речеш ли да онеправдаеш ближния си, да му създадеш страдания, едновременно с него ще страдаш и ти. Тогава ние ще се намерим в положението на онези двама души, които се явили при царя за съдба. Вика царят едного от тях, пита го: „Какво искаш да ти дам? Защото ще знаеш, че каквото дам на тебе, на другаря ти ще дам двойно повече. Какво наказание искаш?" „Да ми удариш петдесет на задницата." „Ударете му петдесет" - казал царят. И те започнали: едно, две, три, четири, пет... като дошли до двадесет и пет, той рекъл: „Чакайте сега, спрете, защото аз имам ортак. Ударете сега и на него двадесет и пет."

Сега, като привеждам тези примери, мнозина мислят, че човек лесно може да се прокара в природата, да мине незабелязано и да бъде щастлив. От създанието на мира досега аз не съм срещнал нито един човек, който, след като е престъпил Божиите закони, да е живял щастливо, да се е подигнал, да е станал гениален човек. Такива изключения няма. Всички хора, които са подигнали човечеството, са вървели съгласно Божиите закони.

Аз наричам Божествено най-възвишеното у човека. И казва Христос: „Божествени хора са тези, които са разбирали Божия закон." Този закон не ни ограничава. Ти можеш да бъдеш слуга, и да си почтен. Можеш да бъдеш философ, и да си почтен. Може да бъдеш поет, можеш да бъдеш музикант, и пак да си почтен, а можеш да бъдеш и най-големият милионер, и пак да си слуга. Нима парите правят човека? Не, парите не правят човека. Понякога аз се произнасям малко, тъй наречено, цинично, като казвам, че магарето, колкото злато и да пренесе, пак магаре си остава. Ако парите, богатството, условията не могат да се асимилират, ако не могат да произведат ефект у нас, ние оставаме на същото положение. Аз имам особено понятие за магарето. Наричам го маг-хахарец. Маг е философът, а хахавец е земята. Значи едно време магарето е било един велик философ, който дошъл на земята, да разреши един въпрос. Понеже този въпрос бил много сериозен, то казало: „Дайте ми една магарешка форма." И днес магарето, като реве, то разрешава тази задача, като казва: „Аз съм мъдрец, философ." Но сега, като не разбират, всички го бият по задницата, то казва - тъпан бие в долната махала. Като го бият по главата, то казва - тъпан бие и в горната махала.

Сега да се върнем да изясним мисълта. Ще ви изнеса нещо от романите на един виден европейски поет. В романите всичко става - и възможни, и невъзможни неща. Дали наистина е станало това, не зная, но вероятно е. Според мене реалността в живот е една възможност. Всяка реалност произтича от една възможност. Следователно те са зависими една от друга. Един ден този поет се влюбва в една млада, красива княгиня, която била много скромна, че често отивала сама на пазара да си купува някои неща - плодове и др. Той постоянно я причаквал и й предлагал да й носи покупките. Тя го поглеждала и му давала да й услужи. Като дойде до дома й, той спира. Тя бръква в джоба си и му дава нещо. В това време той целува ръката й, благодари й и си заминава. Той постоянно й предлагал услугите си,

а тя му станала редовна клиентка. Питам, какво постига този поет, като носи постоянно кошницата ѝ? Много малки постижения имал. Тя му давала всеки ден по два-три лева, които той турял в специална кесия, която много обичал. Той взимал парите, които тя му давала, и ѝ целувал ръката.

Питам, защо този поет не беше достатъчно смел и решителен да изкаже своята любов? Разумен ли е този начин на любов? Аз го намирам много разумен. Докато любовта функционира в света като неизвестна сила, която не се определя, тя е любов. Щом любовта се определи, тя изчезва. При сегашното наше състояние любовта не може да се види. Тя се чувства само. Тя е само един момент в света. Щом се допре, тя изчезва. Този момент на любовта е нещо като светлината. Светлината, с която започнахме ние беседата днес, тя си отиде вече. Досега тя е извървяла най-малко пет- десет-шестдесет милиона километра, с толкова се е отдалечила от нас. Тази светлина, която имаме сега, е съвсем друга вече. Отдето и да иде светлината, с която ние се свързваме, тази светлина взима част от нашия живот и го занася със себе си.

Има един закон. Ако ние не сме в съгласие с великите Божествени закони в света, тази светлина ще дойде до нас и ще се върне. Ние знаем след колко години може отново да се върне тя при нас. Тя може да се върне след десет-петнадесет дни, тя може да се върне и след двадесет-сто години. Когато и да се върне, тя трябва да ни намери в дадена планета, и то при същото положение, за да ни върне онова, което е взела със себе си, и да ни донесе нещо ново. Това е една обмяна между онова, което е минало, и онова, което иде. И ние, съвременните хора, със своето безверие сами си носим нещастията. Ние се лишаваме от благата, които Бог ни дава, които природата може да ни даде.

Питам, ако ти се откажеш от Бога, какво ще придобиеш? Ако ти вярваш в Бога, това е в реда на нещата. Да вярваш, това е в закона на любовта. То определя самата любов. Вярата определя посоката,

движението на любовта. Колкото тази вяра е по-силна в тебе, толкова повече тя върви стъпка след стъпка със закона на любовта. И щом любовта дойде у нас, вътрешното растене става правилно. Онзи човек, който е даровит, способен, неговото сърце е винаги спокойно. Човек, на когото дъното се размътва, той никога не може да бъде гениален. Някой казва: „Да умра, че всичко да се свърши с мене." Аз мога да умра, могат да ми вземат всичкото богатство, но аз, човекът, който мисля, който съзнавам своето достойнство, никой не може да наруши моето спокойствие. Никаква мъчнотия, никакво страдание, никакъв затвор не може да ме лиши от моята мисъл. Обаче у нас често се явява една реакция, вследствие на което някой казва - ако вървиш по този път, гладен ще умреш. Вярно е. Всички хора, които не вярват в Бога, както трябва, гладни умират. Всички хора, които не живеят тъй, както Бог изисква, сиромаси умират. Всички хора, които не живеят тъй, както Бог изисква, заболяват. Всички болести, които съществуват в света, се дължат на това общо отстъпление, което става, вярват или не вярват, съзнателно или несъзнателно. Аз не съм за онази вяра, която всеки ден отстъпва, но съм за тази вяра, която още сега може да произведе ефект. Ако аз съм болен и моята вяра не може да произведе никакъв резултат, това не е вяра. Болникът, който лежи от каква и да е болест - може да е проказа или каква и да е друга, ако може да повярва в Бога, тази болест ще изчезне веднага. Някой заболее и веднага казва да повикаме някой лекар. Аз не съм против лекаря, защото и в него Бог действа, но ако той иде да ми услужва с пари, той ще ме изпрати на онзи свят. Лекарят трябва да бъде като онзи поет, който носи кошницата и колкото му дадат, да е благодарен.

За мене болестта е кошницата с провизиите, а каквото съм купил на пазара, трябва да го туря в тази кошница. Болестта, това е влюбеният поет в мене. Лекарят се влюбва в болестта. Като се каже на някой адвокат, че някъде е станало убийство, той се зарадва и казва - ще има дело, ще излезе черно на бяло. Романистът пък, като чуе тези работи, и той се зарадва, казва - ще се създаде цял един роман. На

свещеника като говориш, че някой грешник ще се изповядва, и той се зарадва, туря епатрахила си. Казвам, всичко това е право, но и свещеникът трябва да носи тази кошница, и той трябва да бъде в положението на този поет, влюбен в княгинята, и каквото му дадат, да е доволен. Той не трябва да се цени високо и да казва: „Аз съм свършил, имам определени цени." В природата няма определени цени. Смешно е. Ти не можеш сам да си определиш колко трябва да ти се плаща за работата, която си свършил. Аз цял ден съм копал. Никой нищо не може да ми плати. И петдесет лева да ми дадат, това нищо не може да изплати. Ако аз като светия копая едно лозе, то ще даде десет пъти повече грозде, отколкото ако го е копал един грешник. Може да се направи един опит. И тогава, ако на грешника се плати петдесет лева, на мене, понеже лозето ражда десет пъти повече, трябва да ми се плати десет пъти по-скъпо. Въпросът е в това, което съм вложил. И този човек сам трябва да съзнава това и да каже: „Много добре работи този работник."

Казвам, ние с нашите схващания чакаме, чакаме и току старостта дойде. Гледаме се на огледалото, виждаме бръчки по лицето си, очите ни отслабват, краката не държат, пригърбваме се и казваме - трябва да отидем при някой лекар. Когато хората не вярват в Бога, краката им са слаби, не могат да дишат, страдат от коремоболие, сърцеболие и казват - да вярваш, това са заблуждения, това са дяволски работи в света. Онзи, който върви в истинския идеален път, той трябва да бъде здрав човек. Болестта ще дойде, но той ще я посрещне, ще се ръкува с нея и ще я въведе вкъщи. Болестта е нискостоящо същество, но силно. Той ще я нахрани, ще ѝ даде десет литра вино, ще я напие малко, след това ще върже краката ѝ с въже, ще накара да я изнесат някъде далеч в гората и ще кажа: „Сега развържете ѝ краката." Като дойде втори път, да не знае, че аз я вързах. Ако ти сам не можеш да вържеш болестта, никой друг не може да я върже.

Тогава какъв смисъл има изречението „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ"? Има един разказ за еврейския цар Соломон, който

имал една своя възлюбена. Много жени имал той, но понякога излизал от двореца си дегизиран и така отивал при своята възлюбена овчарка, за която написал „Песен на песните". Той отивал да вземе част от млякото й. Винаги отивал със своя кърчак и чакал да дойде тя. Понякога тя благоволявала да му даде малко мляко. И казва преданието, че най-хубавите си работи той написал от впечатленията си от тази овчарка. След това той се връщал дома си и хвърлял маската. Питам, колцина от вас са готови като Соломона да се дегизирате за своята възлюбена и да й носите с вашия кърчак плодове? Ще кажете: „Сега имаме много работи, закони." Че за какво е мислил Соломон? Той не е имал никаква работа. Учените хора са като онази мома, която седи пред огледалото, извади една червена боя, намаже веждите си. После вижда, че е употребила повечко. Изчисти го. После извади от една кутийка червена помада, намаже страните и устните си. Като види, че е турила много, намаже се със спирт, размаже го. После тури отгоре бяло и т.н. Така правят и поетите, и писателите. Напишат една мисъл, казват - няма да се хареса на хората, напишат друга мисъл. Пиши истината, никога не лъжи хората. Кажи му истината, както си е. Кажи му: „Много си красив, но имаш една лоша черта в характера си, обичаш да полъгваш." А ти понякога му казваш: „Много добър човек си." Не. Кажи му: „Добър човек си, обичаш да угощаваш, но отдето взимаш, не плащаш. Много добър човек си, сладко говориш, но каквото обещаваш, не го правиш." Това е едната страна на живота. Не е въпросът да унижим човека в себе си. Кажи: „Ако считаш, че съм превишил, смъкни, свали седемдесет и пет процента от всичко казано и върху двадесет и пет процента се съди."

Казвам, всеки човек трябва да има желание, като стане сутрин, да направи поне едно малко добро на някой човек. Отиде ли някъде, да помогне. Казвам, ние заставаме пред една велика наука в света. Тази отвлечена наука аз я наричам математична наука на числата. Тя се занимава с числата, с точките, с въображаемите числа. Например

между една точка, между две, между три точки има известни съотношения. Едната точка представлява правата линия, двете точки - плоскостта, трите точки - цялото, а четирите точки, това е крайният предел на нашата еволюция. Следователно онзи, който се занимава с математиката, трябва да знае отношенията, които съществуват между числата. Между тези точки има три хора - едната точка е жената, втората точка са приятелите. Аз правя съотношения, изчисления. Казвам, след три години вие ще се скарате за третата точка. Тогава казвам, имате три линии на поведение. Имате линия, това е едно лице. Имате плоскост, това е друго лице, един човек. Имате три точки, това е човекът, едно тяло. Има хора, които мязат на линия, други - на плоскост, трети - на тяло.

Това е по-сложно разбиране. Ако ти срещнеш един човек и не разбираш какво е той - дали линия, плоскост или тяло, какво разбираш тогава? Ако той е линия, ще ти каже: „Не ми говори за тези неща!" Той е охлюв, с едно измерение е той. С две измерения той е въшка, с три измерения той е животно, с четири измерения това е човекът, който не може да борави с числото четири, с четирите измерения. Той е човекът, който не може да вярва, който не може да вижда духовния свят, който не може да вижда нещата, тъй както са. То е по отношение на живота. Защото човек има и друго едно отношение в света, в който живее. Ти, като срещнеш човека, трябва да виждаш човека у него, а сега ти виждаш животното у човека. Ако ти срещнеш човека и не можеш да предизвикаш благородното у него, ти не си човек. Срещнеш ли човека и предизвикаш животинското у него, ти си в плоскостта. Англичаните казват - ти си в една плоскост, ще паднеш на гърба си.

Казва Христос: „Блажени сте вие, които виждате." Какво? Има нещо, което се вижда. Казвам, тази наука ще служи за бъдещото възпитание. Детето, още като се роди, трябва да го измерите, да видите каква права линия съставлява, как са съпоставени първо точките в правата линия, после в плоскостта и най-после в тялото.

Човекът е цяла вселена в себе си. Ако ти не познаваш какви са правите линии в тебе и как функционират, де е човекът? Има наука, която може да определи начина, по който могат да се развиват дарбите у тебе. Много хора са талантливи, но у тях дарбите, способностите остават недоразвити, понеже не знаят как да ги развиват. Всяка дарба е като един зародиш, който подлежи на съзнателно развитие. Доброто у човека е като семе, и то подлежи на развитие. То не е механически акт, но не е и като скъпоценен камък. То е като жива сила, която трябва да се развива, и ако ти не развиеш известна добродетел в себе си, тя не може да ти даде нищо. И способността подлежи на развитие.

Казвам, ако през нашите очи ние не можем да видим реалността и ако през нашите уши не можем да схванем разумността, питам, де е човекът? Аз ви казвам възможното. Ние се занимаваме с неща невъзможни като малките деца. Това са забавления. Ние трябва да се занимаваме с реални неща. Хубаво е яденето да е вкусно, да има малко сол, малко пипер, малко масълце, но всичко хубаво не седи само във външното. Това ядене трябва да има известно вътрешно съдържание. Всяка способност трябва да има не само външни прояви, но трябва да има една мощност, която да седи като стабилитет, и тогава да имаме едно верую, че ние сме създадени и да излезем от областта на злото. Засега ние сме в злото, а трябва да излезем от него. Всички ние трябва да излезем от този извор, да влезем в Божествения и да знаем защо сме дошли на земята и какво е нашето предназначение. Като дойда до това положение, трябва да зная каква е възможността ми за днес, какво днес мога да извърша. За утре, като стана, пак трябва да зная какво мога да извърша. Ако животът ми не е определен, защо ми е един такъв безсмислен, неопределен живот? Ако аз тепърва ще трябва да създавам живота си, ако аз тепърва трябва да търся онези хора, с които да живея, това е изгубена работа.

Казвам, хората трябва да бъдат мощни. Всеки човек трябва да бъде прогресивен с една нова мисъл. Ще го кръстят с едно ново име.

Хубаво нещо са имената, но нека на името се даде съдържание и онзи верующ, в каквото и да вярва, преди всичко той трябва да бъде много честен човек в своите вярвания. За в бъдеще вярата в Бога трябва да бъде такава, че да обединява всички хора, да им дава простор на онази велика свобода на истината. Истината не може да се разбере вън от свободата.

Що е истина? Това, което дава свобода, което дава простор на човека да мисли и да действа. Това, което освобождава човека от мисли, от страдания, от немощи, от грижи, да го направи като ангел. Разбирам същество, което мисли, чувства и постъпва разумно и да се освободи от онези глупави условия, в които се е намирал най-напред. Затова именно човек трябва да търси великите хора в света. Не тези, които светът счита велики. Чудни са нашите съвременни психолози, като казват, че дъската хлопала на великите, на гениалните хора. Хлопа дъската на този, който така разсъждава. Гениалният човек не може да бъде маниак. Гениалният човек е една съвършено завършена форма в дадения случай. Светията е друга завършена форма. Геният е най-ниското стъпало в тази лествица, после светията - втора степен, и най-после – Учителят - първа степен. Гений, светия и Учител - те вървят последователно.

Казвам, в един век се раждат два гения и един светия, а на хиляда или две хиляди години се ражда по един Учител. Следователно какъв морал можем да внесем в света, ако гениите са за нас смахнати хора? Какво ще очакваме? Казват, че те били анормални. Питам, кой е анормален? Ние или те? Нито геният, нито светията, нито Учителят в пълния смисъл на думата могат да бъдат анормални. Това са хора от висш порядък, които почти са завършили своето развитие. Те са идеи, те са образи и всеки човек трябва да се стреми към тези образи - към гениалността, към святостта, към учителството. Писанието казва - онзи, който няма ума Христов, той не мяза на него. Онзи, който няма зародиша на гения, той не може да бъде гений. Не е въпросът да бъде смахнат. Някой, като чете Шекспира, Канта, намира някакъв дефект,

някоя слаба страна в тях и започва да търси същото и в себе си и казва: „Мязам на тях." В какво? В минуса. Това не е разбиране. Важното е какво положително има във великите хора, от които младото поколение може да се насърчи. Пък и старият човек, който не вярва, че може да се подмлади, той не заслужава старостта, която има. Ако ти със своята стара глава не вярваш, че можеш да се подмладиш, каква е тази старост? „Стар" на санскритски значи мъдрец, разумна глава. Ако ти със своята мъдрост не вярваш, че можеш да се подмладиш, ти си първокласен глупак.

Младите вярват, че ще остареят. В това отношение аз ги похвалявам. В това отношение те вярват добре, те вярват, че ще остареят, но като остареят, старите ги правят безверници и те не вярват, че ще подмладеят, вследствие на което се спира ходът на тяхната еволюция. Може да се подмладят, може да станат добри хора, може да станат гениални хора, да имат духа Христов, може да имат мир и съгласие, всичко могат да постигнат. Кога? Когато вашите очи виждат и вашите уши слушат. И като станеш сутрин и виждаш това, което Бог е създал в тебе като човек, а не това, което в книгите си чел, и виждаш света пред себе си. И ако ти в твоето съзнание виждаш онзи Бог, който живее, казвам, блажен си ти, който виждаш и слушаш това, което тази велика вътрешна природа ти говори.

Неделна беседа 27 октомври 1929 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев

ЧУХА, ЧЕ ИДЕ ИСУС

Йоана 12:12

Това, което най-много стимулира човешкия дух, това е великото, мощното в света. В най-широк смисъл най-мощното е това, което вас ви интересува. Беден сте, но като чуете, че някой ваш богат чичо умрял и ви оставил десет милиона наследство, вие ще обиколите целия свят, докато намерите тези пари. Дето и да отивате, навсякъде ще разправяте, че чичо ви умрял и ви оставил наследство от десет милиона лева.

И в съвременния живот, като чуете, че някой велик артист или някой велик цигулар или пианист, или някоя велика певица ще дойде, вие веднага започвате да говорите по колко лева струват билетите, де ще даде този концерт, кой ще отиде да го посети и т.н. Какво печелите от това, че сте посетили този виден артист? Вие ще станете ли като него? Няма да станете. В случая е важен този, който има парите, а това, че вие сте чели, какво? Някой има пари, то не ви ползва много. В този случай вие сте второстепенното лице, както при една сватба важни са онези, които се женят, а сватбарите са на второ място. Какво печелите от това, че вие сте сватбари? Много сватбари има.

Казвам, добре е да се слушат хубавите работи, и то не само веднъж, но много пъти. Всеки се интересува да чуе за идването на някой велик човек в света и да отиде да го посети. Това показва, че той има тясна връзка с него. Вие се интересувате от този велик човек, защото имате някаква връзка с него и очаквате от него някакво благо. Всеки се интересува от някакво велико чувство, което прониква в сърцето му, или от някаква велика мисъл, която прониква в ума му, или от някакво велико действие, което се зарежда във волята му.

Естествено е човек да се интересува от това нещо. Някои хора казват: „Нас не ни интересуват тия неща. Ние се интересуваме от направата на една малка къщица, в която да си живеем." Това е идея на млекопитающите. Такива хора, като имат една малка дупчица като едно свърталище, в което могат да си живеят, повече от нищо не се интересуват. За този случай турците имат една поговорка. Светът да изгори, нас нищо не ни интересува. Това подразбира, че когато те си имат, каквото им е нужно, по-нататък от нищо не се интересуват

Питам, каква култура има в това, че ти си си направил една малка колибка? Казвате - човек трябва да бъде скромен, той не трябва да се интересува и да желае много неща, той не трябва да живее разкошно. Питам, ако един овчар е живял цели двадесет години между овците и само ги е пасал, стригал вълната, без да се интересува нещо от учение, без да е мислил нещо за Бога или без да е направил някому едно добро, какво е придобил той от тази култура? Ако един вълк е живял двадесет години в своята дупка и е излизал от нея само за да удуши една овца и да прави пакости на селяните, какво е придобил той от тази своя култура? Или каква е ползата на тази култура в света? Той само се е вслушвал да чуе някакви звънци от стада и да се приготви да си вземе някоя овца от тях, да си хапне.

Казвам, има два вида желания, от които хората се интересуват. И от едните, и от другите желания хората се интересуват, понеже всички искат да живеят. Едните искат Бог да им стане гарант, да ги осигури като силен и мощен, че един ден, като се осигурят, като станат щастливи, ще се обърнат към него и ще повярват в съществуването му. Другите пък казват: „Дотегна ни вече да се молим на Бога, да ставаме сутрин рано и да ходим на църква. Няма какво повече да мислим за Бога. Трябва да си поживеем малко." Между едните и другите хора аз правя аналогия, както между хората, които са се пекли дълго време на слънце, и тия, които не са се пекли. И оттам казвам - онези, които са се пекли дълго време на слънце, аз ги виждам почернели. Това е благото, което слънцето им дало, че ги е

почернило. Онези пък, които са седели дълго време вътре, на скрито място, те са белички. Значи, след като се грееш дълго време на слънцето, черен ставаш. Ако не се грееш, бял оставаш. Всеки може да остане бял, като не се грее на слънцето. Някой казва - човек трябва да бъде бял, да го харесват момите. Така е между белите хора, но ако отидете между черните, там най-красива е онази мома, която е най-черна.

Сега да дойдем до нашето становище. Казваме - пръст е това. Питам, коя пръст е най-хубава? Бялата или черната? Черната, разбира се, защото тя най-много ражда. Обаче това са естествени разбирания. Има известна белота, която има отношения до живота, а има известна белота, която е неестествена, ненормална. Човек може да е бял, но да не е здрав. Много цветове не са здравословни. Те са болезнени цветове. Има жълт цвят, който е здравословен, но има и жълт, който не е здравословен. Има черен цвят здравословен, но има и нездравословен черен цвят и т.н. Нездравословните цветове аз наричам цветове на луната, на нощта, а здравословните цветове наричам цветове на слънцето или на деня. И винаги, като изучавам хората, аз гледам кои цветове преобладават в тях - цветовете на нощта или цветовете на деня. След това аз ги класифицирам към слънцето ли се отнасят, или към луната. Ако цветовете в някой човек се отнасят към луната, той обещава много неща, но като дойде до изпълнение, няма го там, той нищо не прави и казва: „Условията са такива." Той има всички условия да направи нещо, но не може. Той започва в началото добре, но свършва зле. Обаче хората, които имат цветовете на слънцето, те не обещават, но много дават в края на краищата. Те казват: „Ако Бог даде жито на нивата, ще ви дадем, но ако не даде, тогава и вие ще се задоволите с толкова, с колкото се задоволяваме и ние."

Сега въпросът е: чуха, че иде Исус. И за всеки велик артист така се интересуват. Исус, който дойде, донесе спасението за цялото човечество. Той донесе едно ново учение, нова култура, нов начин за

живеене на хората и той дойде като реформатор да реформира Мойсеевия закон. Според Мойсеевия закон, ако ти извадят едното око, ти ще извадиш и двете, ако ти отсекат едната ръка, ти ще отсечеш и двете, ако ти вземат хиляда лева, ти ще вземеш две хиляди и т.н. След като разгледат едно твое дело и го изгубиш, ти ще платиш всичките му разноски. И сега, ако вземете думата „Исус", за някои хора тя няма никакъв смисъл, но ако се изтълкува така, както евреите я тълкуват, тя има свой вътрешен смисъл. Ешуа. За евреите има много исусовци, но само един Исус. И затова трябва да знаете за кой Исус се говори. Исус Назарянин е онзи велик човек, който носи в себе си Божествения принцип, който твори. Според еврейската азбука, според еврейската кабала, върху която е основана цялата философия, всичко в света седи само в йодове. Еврейският йод е подобен на нашата запетая. Значи йодът е един творчески принцип. Имаш ли го, ти можеш да направиш нещо. След това иде друг един принцип, който дава.

Значи има три важни принципа: един, който дава, друг принцип, който взима, и трети принцип, който предизвиква нещата. Три неща има важни в света: принцип, от който нещата изтичат, принцип, който възприема нещата в себе си, и принцип, който предизвиква нещата. Сега да уподобя тези три принципа на нещо в живота. Бащата винаги е представител на първия принцип, майката - на втория принцип, а детето - на третия принцип. Следователно всеки дом представлява трите принципа, върху които е построен и целият свят. Детето предизвиква майката и бащата. Докато детето още не е дошло, майката мисли само за себе си - да се повчеше, да се намаже, да се поначерви. Щом дойде детето, майката не мисли вече за себе си, тя мисли само за него. Детето я предизвиква да се грижи за себе си. Докато детето е било в нея, тя всичко е правила с единствената цел да го приемаме да дойде в света. Тя се е докарвала и нареждала, с което искала да му каже: „Ето, като дойдеш на света, и тебе така ще вчесвам, ще обличам, ще милвам и галя." Тя всичко прави, за да го убеди да

дойде в дома им, защото знае, че дом без дете е като търговец без пари. Човек без здраве е като дом без дете. Ученият човек без знание е като дом без дете. Сърце без чувства, ум без мисъл и воля без действия е като дом без дете. Нищо повече.

Думата „примамване" на български език е малко неподходяща, за да изрази желанието на майката да привлече детето да дойде в дома й. Това е един парале- лизъм, който съществува в света, и вие трябва добре да го схващате. Не е само до външността на Христа. Ако направим един такъв паралелизъм и разгледаме всички външни форми, които съществуват в църквите, ще видим, че всички външни обреди, които се правят, не са нищо друго освен едни магически формули. Кръстенето, паленето на свещи, поклоните, всичко това не е нищо друго освен формули, вътрешния смисъл на които хората са забравили.

Защо, когато хората се молят, се обръщат на изток, те това не знаят. Че наистина хората трябва да се обръщат на изток, когато се молят, това нещо е съществувало още от създаването на света. При това не само хората, но и животните се обръщат все на изток. Правете наблюдения и ще видите, че когато слънцето изгрява, всички животни, особено птиците, обръщат главите си към слънцето на изток. Това не е буквално. Защото това, което създава изтока, създава и запада, това, което създава запада, създава и юга, това, което създава юга, създава и севера. Значи слънцето е, което определя тези отношения на изток, запад, север и юг. Следователно нашият изток е запад за тези, които са зад нас. След това пък техният изток става наш запад. Тъй щото там, дето е изток, там е слънцето, т.е. там, дето е слънцето, там е изток. Там, дето се скрива слънцето, там е запад. Дето се увеличава светлината, там е юг. Дето се намалява светлината, там е север. Сега всички тия четири положения трябва да се подведат, за да се види какво отношение има изтокът спрямо нас, какво отношение има западът спрямо нас, какво отношение има югът спрямо нас и най-после какво отношение има северът спрямо нас.

Това са четири основни, кардинални положения, които съществуват в света. Те са ограничени с четири точки. Ако ти не разбираш свойствата на изтока, ако не разбираш свойствата на запада, ако не разбираш свойствата на юга и свойствата на севера, ти още нямаш никаква философия за самия живот. Ако ти не можеш да разбереш защо ходиш изправен, защо главата ти е обърната към слънцето, а краката към земята, ти още не разбираш дълбокия смисъл на живота. Ти казваш - така е наредил Господ. Аз обръщам въпроса и питам. Ако наистина Господ е наредил нещата така, защо именно той нареди така, че главите на растенията да са заровени в почвата, в точно противоположна посока от тази на хората? Значи растенията търсят благото си не там, дето ние го търсим. И ние търсим благото си не там, дето растенията го търсят. Следователно ние грешим в едно - главата ни е обърната към слънцето, но ние търсим благата си оттам, отдето растенията търсят своите блага. Вследствие на това резултатите на нашия живот не са добри. Обратното е с растенията. Те винаги търсят благата си от земята. Те не търсят благата си оттам, отдето ние ги търсим. Обаче растенията никога не скриват своите блага. Те всичките си плодове остават наяве, когато ние, хората, каквото припечелим, всичко скриваме в тайни места, всичко трупаме в хамбарите - и жито, и царевица, и хляб, и се придържаме в пословицата „Похлупеното мляко котка не го лочи". Не е въпросът в скриването. Нашето мляко, колкото и да го похлупваме, трае най-много три-четири дни, после се разваля. След това трябва да се отхлупи. Не зная колко време може да седи захлупено, без да се развали. Обаче незахлупените плодове могат да седят отгоре на дървото и цяла седмица, без да се развалят.

И тъй, идването на Христа има отношение към всеки разумен човек. В природата съществува тясна връзка между всички разумни явления. Когато в света се проповядва известна идея, която е естествена, тя има отношение към всички органически същества, на които съзнанието е будно. Другояче. Ако една религия не може да ни

ползва, ако нямаме никакво благо от нея, защо ни е тя? Ако един извор не ни интересува, защо ни е той? Ако светлината не ни ползва, защо ни е тя? Ако растенията, ако влагата, както и всички същества, които имат отношения към нас, не ни ползват, защо ни са те? Следователно ние трябва да разчитаме на това, че живеем в един свят, дето всички неща са разумно съпоставени. Ти не можеш да пренебрегнеш телата, тъй както са съставени в природата, но трябва да правиш разлика, каквато съществува между тях. Има твари, които са създадени по съвсем особени причини. Всички хора не са като Исуса. Когато дойде между хората един голям разбойник или апаш, какво правят те? Тогава всички хора опитват ключалките си, всеки заключва по два пъти вратата си, всеки се страхува от този апаш да не ги обере. А когато дойде някой добър човек, всички изваждат знамена, отварят къщите си, посрещат го с най-големи почести и слава.

Следователно има два вида хора. Когато някой победител влезе в някоя страна, всички хора се разбягват, както едно време турските башибозуци са влизали в някое село, всички българи се разбягвали и се обръщали към Бога, търсели го. Обаче днес те забравиха този Бог, който ги освободи, не вярват вече в него. Ако някой българин каже, че вярва в този Господ, който освободи някога българите, ще му кажа, че той не говори истината. Тези българи, които се освободиха, днес вършат големи престъпления в България. Такава е моята статистика. С какво може да се похвали българският народ? Де са великите хора на българите? Каква велика идея внесоха те в света? Ще кажете, че те прогониха богомилите. Преди всичко богомилите не бяха тяхно произведение. Те донесоха едно ново учение за българите, но българите нямаха търпение да дочакат края на това учение. Те и досега се стремят всячески да доказват, че богомилите са развалили България. Това е една голяма лъжа. Целият европейски свят знае, че богомилите бяха отлични хора. А сега нито една българска глава не може да се убеди в това, че богомилите са добри хора. Защо трябва да

се поддържа тази лъжа? Ако наистина богомилите съсипаха и развалиха България и ако това е един факт, добре. Но ако това е един неправилно приписан грях по отношение на тях, питам тогава това в тяхна чест ли е.

Казвам, на сегашния българин трябва едно нещо. Той не е достатъчно искрен да си изповядa прегрешенията, които е направил. И ако ти го наведеш на неговите погрешки и му кажеш, че трябва да поправи живота си, той казва: „Ти нима си по-добър от мене?" Той веднага ще ти постави един контраст. Че нима аз съм най-големият грешник? Че от мене има и по-големи грешници. Това е философия на контрастите, но то е една характерна черта, останала още от четвъртата раса. В българина има достатъчно монголска кръв, която днес се проявява, да покаже доколко той е българин. Вътрешно той е един татарин с името българин. Тези големи скули, тази брада на българина никак не е българска, но монголска. Някой казва: „Аз съм българин." Никакъв българин не си. Той е един татарин с чужди черти и с чужди чувства и ще се хвали с чуждите обуща на хорото. Това не е никаква българщина, но това е татарщина. Преди хиляди години българите са били славяни, които са населявали Балканския полуостров и се отличавали с това, че задната част на главата им е била обла. Всички народи, които са живели дълго време на земята и са я обработвали, са имали обла глава отзад, а главата на татарите отзад е сплесната. И след всичко това ще казват, че българинът не е патриот. Патриотизмът е едно благородно чувство, но у българите личните чувства са така силно развити, че никакъв патриотизъм в тях не може да се прояви. Личните чувства могат да се подигнат само при един свят ум. Без него те ще тикнат човека в крива посока, да мисли, че има нещо, когато го няма.

Казвам, ние се отвлякохме от атлантската култура, която е вече загинала. В нея личното чувство е било крайно изопачено, там е имало онзи елемент на крайно самоудоволстване, на мислене само за себе си. Всеки народ, който минава за патриотичен, трябва да има

едно вътрешно сдушаване между всички негови единици, една общителност, нещата да не стават принудено, чрез власт, но те трябва да стават естествено, хората взаимно да си помагат. Това е една благородна черта. При това, когато казват за някого, че е патриот, човек не може да бъде патриот, докато няма корена на патриотизма в главата си. Няма ли този орган в себе си развит, той не е никакъв патриот. В патриотизма влиза едно религиозно чувство, не някаква привидна набожност, но всеки човек дълбоко в себе си да съзнава, че всички хора са Божии създания, направени по образ и подобие Божие и като така ние принадлежим към една небесна държава. Когато човек говори за своето отечество, това отечество е една отвлечена Божествена идея. Когато човек говори за такава идея, той трябва да има една материална идея, с която да я обуслови. Видимо той е тази идея. Например, колкото и да е добър един човек, все трябва да изпъкне нещо в него. Все трябва да се види нещо добро в него. Де е това добро? В очите, в носа, в лицето или в тялото му някъде. Ако се махне тялото, де ще видим тази доброта? Следователно видимото е израз на онова, което не може да се види с обикновени очи.

Казвам, аз взимам думата „Исус" в смисъл на онова великото, мощното, красивото, което иде сега в света и от което хората се интересуват. Няма човек в света, който да не се интересува от хубавото. Всеки човек в света си има един идеал и този идеал е за него постижим. Когато аз говоря за идеал, не разбирам, че идеалът на всеки човек трябва да бъде такъв, какъвто е моят идеал. Когато говоря за светлината, аз не разбирам, че тя трябва да произвежда и върху вас такова влияние, каквото и върху мене. Обаче тази светлина все таки произвежда и върху вас, и върху мене известно влияние. Както светлината спомага моето растене, така спомага и върху вашето растене. Както тя спомага за моето кръвообращение, така спомага и върху вашето кръвообращение. Както спомага върху моето храносмилане, така спомага и върху вашето храносмилане.

Та светлината има почти такова влияние върху всички същества, каквото има и върху мене. Според съвременните разбирания всяка християнска църква казва, че Христос е у тях. Попитайте православните, те ще ви кажат, че по-прави разбирания от техните няма. Запитайте евангелистите, и те ще ви кажат същото. Запитайте католиците, и те ще ви кажат, че са капацитети в своите разбирания, че по-право верую от тяхното няма. Всяка секта казва, че тя има най-право разбиране за Христа. Чудно е, че всички имат най-право верую, че Христос е навсякъде, а всъщност Христовото учение и досега не е приложено в техния живот.

Сега аз ще ви приведа един факт, но вие ще бъдете много търпеливи да чуете всичко докрай. Питам, каква любов има момъкът, който, преди да се ожени, казва на своята възлюбена, че не може да живее без нея, че ще се убие без нея, че животът му без нея няма смисъл, че тя единствена внася в него подтик и импулс, а след като се оженят, започва да я бие по десет пъти на ден? Каква любов е неговата? Този възлюбен все ще я набие - или сутрин, или на обед, че не е сготвила добре яденето или че вечерята не е направила, както трябва, леглото и т.н. Питам, може ли да се каже, че този момък обича своята възлюбена? Нима има някаква любов онзи мъж, който, като влезе при жена си, ще си свие веждите и ще се намръщи? Неговата любов от години вече е изчезнала. Това е вече любов на думи. Нима може да се говори за любов от страна на онзи учител, който, като влезе между учениците, се намръщва и навъсва вежди? И той няма любов. Нима има някаква любов онзи стражар, който дига револвер срещу хората? И той няма любов.

Та казвам, ние се нуждаем от нови разбирания, които да внесат у нас вътрешна свобода на действия. Ние трябва да имаме и правилно понятие и за Бога, и за човека. Има една положителна наука, която дава правилното понятие за човека. И според тази наука няма нищо скрито-покрито пред лицето на Бога. Тъй е казал Христос, така казвам и аз. Няма нищо скрито- покрито. Не само доброто и лошото

за самия човек, но и за неговите деди и прадеди още преди хиляди години. Животът е очертан. Питам, има ли по-голяма гаранция от лицето на човека? Изследват някой престъпник дали се е провинил в нещо. Има ли по-голяма гаранция от неговия образ? И след всичко това ще искат лична карта на човека. Че каква по-добра лична карта от лицето на човека. А някой път ще изследват човека според Ламброзовия тип, ще разглеждат пръстите му дали са пръсти на престъпник. Няма какво да се изследва. Пръстът на престъпника си е пръст на престъпника. Той не може да стане по-добър.

Аз съм правил изследвания отпреди повече от двадесет години върху сегашните форми и съм видял какви видоизменения са претърпели от по-рано и досега. Като правих своите изследвания преди години, срещнах един български войвода на около седемдесет години. Човек строен, с лице доста благородно, но като направих своите изследвания върху него, аз му казах: „Ти си голям престъпник. Много хора си избил. Лицето и главата ти донякъде са изменени вече, но ръката ти е ръка на престъпник. Ако аз бях съдия, щях да те осъдя на двадесет години затвор." Той каза: „Прав си. Не знам какъв джувап ще давам пред Бога." „Да, голям джувап ще даваш. За всичко ще отговаряш пред Бога. За добро или за зло, но аз ще вкуся плода на лошите последствия." Това, което може да измъчва или да радва човека, това е миналото, което е наслоено върху неговия живот. Тъй щото, ако аз живея добър живот, той е за себе си. Ако живея лош живот, и това е за самия мене. Всеки живот има своите последствия.

Тъй щото казвам, целокупният живот, това е идеалният живот на хората. Често ние казваме: „Що ни интересуват греховете на хората?" Те косвено ни засягат. Един поп проповядвал в църквата и казал на своите слушатели: „Всяка коза на свой крак виси." Това значи никой да не се интересува от и за другите хора, какво става у тях. Един от неговите селяни съседи, като го чул да говори така, казал си: „Чакай, аз ще устроя нещо на този поп." Взима една умряла коза и я закачва пред вратника на попа. По едно време тя започнала силно да мирише.

Попът пита съседа си: „Иване, какво си направил? Какво мирише толкова?" „Че какво те интересува това, че тази коза миришела? Нали казваш, че всяка коза на свой крак виси." „Да, но мирише." „А, мирише." Значи философията не седи в това. Знай, който върши престъпления, трябва да знае, че тези престъпления имат отношение и към другите хора.

Та казвам, пътят, по който може да се възстанови цялото човечество, не е този, по който върви сегашното възпитание. С това възпитание нищо не може да се постигне. Ще се постигнат точно обратни резултати. Нима днес лошо се проповядва? Проповедникът казва, че Христос е казал на хората да се обичат взаимно. Той проповядва на думи добре, но вътрешно потайно не живее така. Значи той с това иска да каже на слушателите си: „Каквото ви проповядвам, вие ме слушайте, но не живейте така, както аз живея. Върху моя живот не се опирайте. - Вследствие на това той казва: - Добре е да се проповядва за Бога, но как аз живея, върху това не се спирайте."

Вследствие на това да даваш, не значи да обеднееш и да се пожертваш, нито да станеш за парцал пред хората. Но като даваш, ти цар ще станеш, свободен ще станеш. Да станеш свободен в света, това е един велик принцип в живота. И когато Христос е казал „Раздай всичкото си имане", той е разбирал друго нещо - цар да станеш, свободен да станеш. Защото човек не може да се нарече богат, ако има само пет-шест хиляди лева. Защото, ако аз съм богат човек, това подразбира да зная де има заровено злато в природата. Тогава няма какво да ме интересува богатството на другите хора. Ако съм богат и умен човек и зная де текат тези подземни извори, от тях ще мога да направя прекрасни оазиси в пустинята.

Питам, от какво ще се нуждая тогава? Ние се нуждаем от едно знание, което да има съприкосновение с всичко в живата природа. Някой казва: „Защо не ги извадиш тогава?" Казвам, друг морал имаме ние. Аз, като отида в природата, питам, мога ли да извадя нещо от

тези твои скъпоценности, които криеш в себе си? Не можеш. Тогава аз предпочитам да ходя в лишения, отколкото да престъпвам нейните закони, нейните заповеди. Този човек, който е заровил парите си, той е станал жертва заради тях. Заровил ги в земята, но след това умира. Ако аз отида да изровя парите му, също така ще стана жертва като него. Обаче има хора, които, след като са заровили парите си, подигат, обикалят, търсят някое лице подходящо, на което да кажат де са заровили парите си и по този начин да се освободят от тях. Те намерят някой човек и му казват: „Моля ти се, изкопай тези пари, използвай ги за нещо, защото аз искам вече да бъда свободен, да се отправя с мисълта си към Господ." Ако ти извадиш парите на този човек, ще бъдеш благословен, защото с това принасяш добро на неговата душа. Но ако се случи да извадиш парите на някой човек, който още ги пази, горко ти. До девета рода той ще те преследва. Някой казва: „Аз да имам тия пари, че нека той ме преследва." Знаете ли вие случая с онази египетска мумия, която пренасяха с параход, че дето влизаха, в който дом влизаха тия хора, все нещастия донасяха на хората. Много скъпо платиха тези хора и казват след това, че някаква случайност е това. Този англичанин, който изкопа Тутанкамон, той пострада, зарази се и умря. Защо? Знания са имали тия хора и са ги скрили. Ти ще разровиш техните гробници, но ще платиш с живота си. Знания трябват днес на хората. Има места свещени, които са чисти, но ако нашите крака не са чисти, може да ни сполети нещо лошо.

Сега да се върнем към мисълта си. „Чуха, че иде Христос." И на съвременните хора трябва да им дойде един Исус. Това е основното начало. Трябва да им се обясни защо трябва да живеят на земята. Тъй както ние мислим, че ще умрем и ще ни заровят, това още не е разрешение на въпроса. Че ти ще умреш, че и птиците ще умрат, че и животните ще умрат, това всички знаят. Обаче, че ще се умира, това не е разрешение на въпроса. Човек трябва да знае защо е дошъл на земята и защо трябва да живее. Ако той се е родил и очаква след това

да умре и да го заровят, той нищо не е разбрал от живота. Той няма защо да очаква да умре и след това да го заровят в един гроб и да му поставят отгоре един паметник. Това значи да остане в една архаическа култура. На паметника ще пише, че тук е умрял еди-кой си човек. Аз бих предпочел да отида в една страна и там да посетя всички разсадници, дето отглеждат хубави круши и ябълки, отколкото да отида да посетя гробищата и да видя паметниците и някои велики поети и философи. По-добре да оставя след себе си една малка круша израсла или едно малко знание, отколкото над гроба ми да има един величествен паметник. Ако паметниците са толкова необходими и важни, защо Христос не остави след себе си никакъв паметник? Де е гробът на Христа днес? Той няма гроб. Но и досега всички го търсят. Казва им той - търсите живия между мъртвите. Няма го тук. Докато вие търсите великите хора в гробищата, това е мъртва култура. Нашите велики хора трябва да ги търсим в сърцата и в умовете на техния народ. Там живеят те, там са техните паметници. Това е високата култура на един народ, това е дълбоката философия на живота. Ако един писател не може да живее в душата на един народ, той не е бил никакъв писател. И Писанието казва: „Ще им изпратя Духа си." Никъде не е казано, че Бог ще им изпрати един паметник.

Един от правоверните, като слушаше една от моите беседи, каза: „Ти проповядваш едно сатанинско учение." Аз поздравлявам този човек, но съжалявам, че дяволът се събра в устата му. Защото той, след като изрече тези думи, и дяволът вече беше в неговата уста. Щом човек проговори за някои нечисти неща, и устата му вече става нечиста. Спомниш ли си за дявола, не мисли нищо за него. Даже и за един престъпник не мисли, защото се опорочаваш вече. Казвам, този човек е един християнин, комуто не харесало нещо от беседата. Той казва, че не съм проповядвал според както е писано в Евангелието. Казвам, нито Христос не е проповядвал тъй, както е писано в Евангелието, нито Мойсей, нито който и да е от пророците е

проповядвал, както е писано в Стария завет. Защо трябва да ви се говори тъй, както е писано в Евангелието? Вие сами може да си го прочетете. Ако река да ви проповядвам по този начин, значи да ви декламирам, а слава Богу, аз това изкуство не съм го учил. Няма защо да ви проповядвам това Евангелие.

Има едно Евангелие, което още го няма в света. Това Евангелие сега именно се проповядва на хората. Под думата „ново евангелие" се разбира Божественото учение, което сега се проповядва на хората, сега иде то в света, то носи светлина. Не е въпросът, как сега грее слънцето, какво е тази светлина, която сега днес Господ ни изпраща. Ако под тази светлина израсте едно семенце, добре дошло. Нас ни интересуват свещените работи, но свещените работи не са само в тази книга. Има известни противоречия. Набожният човек казва, че аз служа на Бога, защото не проповядвам според Евангелието, а безверникът не ме харесва, защото съм проповядвал в духа на Евангелието. И пред безверника минавам за серсемин, и пред християнина минавам за такъв човек.

„Чуха, че иде Исус." Турците казват „чуха на сукното". Казвам, основната идея, която прониква цялата сегашна култура, седи в това, че всички теории, всички науки имат връзка с действителния живот. Ако една наука или теория няма връзка с действителния живот, защо ви е тя? Ако астрономията не допринася нещо за облагородяване на ума и ако психологията не допринася нищо за облагородяване на сърцето, и ако социологията не допринася нещо за облагородяване на цялото човечество, защо ни са тези науки? Каква полза ще ни допринесат те? Всички тези науки имат отношение към нашия вътрешен живот. Ако един бактериолог е посветил цели двадесет години върху изучаване на бактериите, какво е научил и придобил? Един ден бактериологията няма да има никакво значение за хората, когато те живеят чист и свят живот, но сега още има известно предназначение. За в бъдеще всеки ще бъде бактериолог. Не само това, но ние днес виждаме една бактерия малко по-другояче от това,

което те външно представляват. Бактерията е едно голямо учено същество, нещо като Крали Марко. А това, което днес наричат бактерия или микроба, това са онези снаряди, с които сега си служат както във войните. Като се намери този учен човек пред картечния огън на бактериите, и той умира. И този човек сега ще ми разправя какво нещо представлявали бактериите. Бактериите, това са снарядите, и човек трябва да си направи един параван, да не го засягат те. Влязат ли веднъж в кръвта ти, ти вече не си учен човек, не си умен човек, ти се поддаваш на неприятелския огън и ще умреш.

Всички болести започват най-напред с едно предупреждение за човека. Природата предварително съобщава на човека какво го чака. В това отношение всеки човек трябва да бъде сам лекар на душата си и тялото си. Някой казва: „Имам някакво предчувствие, ще ми се случи нещо." От този момент именно ти трябва да вземеш мерки против болестта си. Тебе те предупреждават, че Крали Марко иде със своите бактерии от черната чума или от бубоницата. И какво трябва да направиш? Ако ти имаш чиста кръв, без никакви примеси, твоите бактерии няма какво да намерят в тебе и ще си заминат. Сегашните военни, като се отдалечават от своите позиции, те всичко сами изгарят, не дават възможност на неприятеля да вземе нищо. Тъй направиха русите с Москва. Те се отдалечаваха от своите позиции, като изгаряха всичко по пътя си, за да не изпадне това в ръцете на неприятеля. По този начин Наполеон не можа да вземе нищо. Тъй трябва да прави и разумният човек със своята болест. Той трябва да прекрати всичките ѝ пътища.

Та когато Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си, той разбира, че човек трябва да прекрати всички онези пътища, отдето ще дойде злото, неприятелят. Та като дойде дяволът, той трябва да се върне назад в своята държава, отдето е тръгнал. Сега ние приготовляваме най-хубавите пътища за дявола. Ние приготовляваме най-хубавите пътища, параходи, железници, пушки, топове, но като дойде дяволът, оставяме всичко в неговите ръце и бягаме. Най-първо

се считаме за герои, а после виждаме, че последствията от всичко това излизат най-лоши.

Питам, какво допринася войната за нас? Нищо не допринася. Повече от двадесет милиона хора на бойното поле се повредиха, някои полудяха, други останаха инвалиди, а при това и финансовото положение на страните се влоши. И сега според един закон в Америка настана голяма финансова криза, в която повече от четири-пет хиляди души се умопобъркаха. Те в един ден загубиха своето богатство. От големи милионери станаха последни сиромаси. На какво се дължи това? На една борсова криза. Някои акции, които са стрували повече от четири-пет хиляди лева, сега са спаднали на няколко лева. Това е една грамадна сума. Това не е ли цяла война? Голямо разтърсване става. Защо? Понеже американците не служат на Бога, както трябва. Те дадоха четиринадесет правила, но не ги устояха. Уилсон трябваше да отстои тези правила, но той не ги устоя и затова го повикаха на онзи свят, да го питат защо не устоява. Те не знаят, че сега иде нещо още по-лошо, още по-страшно. Сега иде Божият закон за цялата бяла раса. Натоварен е един главнокомандващ с тази задача, да покаже на цялата бяла раса, че иде един велик закон в света. Ще повикат този главнокомандващ, ще го уволнят от тази служба и ще го направят слуга на шестата раса. И цялата бяла раса ще се уволни от своята длъжност и ще се замени с хора от новата раса, от шестата раса. Христос е казал още преди време какво ще стане. Той е казал, че това лозе ще се замени и ще се даде на онзи, който дава.

Сега вие, които ме слушате, няма какво да се безпокоите, няма какво да се плашите. Човек, преди да е съгрешил, трябва да се плаши. Веднъж сгрешил, няма вече какво да се плаши, но трябва да каже - сега каквото ми се пада вече. Той няма какво да се плаши, защото носи греха със себе си. Но каже ли, че ще получи, каквото му се пада, в това седи безопасната страна. Нашата цел не е да се занимаваме с греховете на хората, понеже се опетнявате, но казвам, че всичко

онова, което ние вършим, се пише върху нас и ние трябва да изучаваме себе си.

В света истинска наука ще остане само науката за доброто. Злото е като последица само. То не е наука. То е приготовление само за Божествената наука в света. И лош живот в света не може да има. Само добрият живот е живот. При измененията на добрия живот можем да имаме лоши последици, които ние наричаме лош живот. Следователно само хората на Божественото може да очакват да живеят, но трябва да знаят в какво седи животът. Между хората трябва да се завържат отношения, разумни връзки. Ако ти обичаш един богат човек, трябва да знаеш, че няма да се лишиш от неговото богатство. Ще ви приведа един пример.

В Америка живял един добър, благочестив християнин, който бил много добър работник. Неговият девиз в живота бил следният. „Господ ще промисли." Той бил един от много трудолюбивите работници. Обаче жена му често му казвала: „Ти с тази твоя теория, че Господ ще промисли, няма да излезеш на добър край. Ти трябва да спестяваш пари за черни дни, защото ще дойде ден, когато ще се намериш в трудно положение и ще видиш, че моята теория е права." И действително един ден става голяма криза в цяла Америка и фабрикантът в този град уволнява всички работници, уволнява и него. Жена му тогава казва: „Видиш ли твоята теория." Минават ден, минават два дена, те нямат хляб. Един ден той отваря прозореца на своята стая, но жена му скоро му казва: „Ти с твоята молитва нищо няма да направиш." Обаче той вижда, че едно дете носи една умряла гарга в ръката си и я оставя пред прозореца му. Той по обикновеному пак казва: „Господ ще промисли." По едно време домъчняло му за тази гарга и пожелал да види от какво е умряла. Взима ножчето си, разрязва гръкляна и вижда, че тя глътнала една огърлица от скъпоценни бисери. Той си помислил, че тази огърлица е на жената на неговия господар. Вие ще си кажете - какво благо е изпратило провидението на този човек. Не, не, този човек е честен. Взима

огърлицата, задига я и отива при своя господар, като му разправя цялата история. фабрикантът, като го изслушал, казал си: „Господ промисли за този човек, затова и аз трябва да помисля за него." И му отваря някаква работа при себе си.

Честен трябва да бъде човек. Когато дойде известно изпитание, човек не трябва да се плаши от нищо, не трябва да се плаши от укорите на жена си. Жената е професор, която учи известни теории, а той не трябва да се плаши от професора си, а да решава задачите си по всичките правила. Ще ви приведа и още един пример.

Един млад европейски поет - не казвам от коя държава бил, може да е от франция или от Австрия, или от Англия, или от Германия, обаче бил крайно честолюбив и амбициозен човек. Той, след като писал дълго време, при всички свои работи срещал само незачитането на хората. Затова най-после си казал: „Тези хора не заслужават да се работи за тях. Отсега нататък нищо няма да пиша. Животът при това положение няма смисъл, не ми се живее, искам да се самоубия." И затова тръгнал един ден след голямо отчаяние, тръгнал да се самоубива, но започнал да избира начин, как да реализира това си желание. И той започнал да размишлява: „Ще се самоубия, ще гръмне, ще се уплаша" - страхлив е той. Да се натъкне на нож, ще го заболи. И най-после намира, че най-лесно е да се хвърли във водата, че каквото ще да става по-нататък. Отправя се към реката, дето ще се дави, и отдалеч вижда една млада мома, която се дави вече във водата. Той веднага съблича дрехите си, хвърля се във водата и спасява жената. Случва се, че тази мома била княжеска дъщеря. Всички се зарадвали, започнали да го разпитват как я спасил, но той казвал: „Божия работа е тази." Всички се чудили на Божия промисъл, който работил в този момент. Никой обаче не знаел, че този поет е отишъл на реката да се дави. Оттам насетне работите на този поет се оправили. Бащата на младата мома му помогнал, защото той спасил дъщеря му.

Казвам, докато не дойдете до положението на този поет, да се отчаете и да отидете да се удавите и не спасите едного, работите ви никога няма да се оправят. Забрави своето нещастие и помогни. Ти, докато не дойдеш до известно отчаяние, до известно нещастие и не забравиш себе си и не помогнеш на другите, твоите работи няма да се оправят. Казвам, това е учението, което Христос носи в света, или това е Божественото, което Бог иска да събуди у нас, да имаме вяра. Това не значи, че Господ трябва да изпрати ангели да ни слугуват, а ние да бъдем като царски синове, но да се опретнем хубаво да работим. Не трябва да станем и роби на труда, но всеки от нас да се опретне да работи, да не го е срам и страх от работа. Ако аз харесвам нещо у американците, то е готовността им да работят. Американецът не се срамува от работа. Той работи с работнически дрехи, но щом свърши работата си, веднага се облича като княз. Дойде ли до работа, той хвърля новите си дрехи и не се срамува и страхува от работа. Има ученици и студенти, които са свършили университета, станали са професори само чрез труд. Когато у нас, в България, всички очакват на пенсии от държавата. Ние минаваме за много работни, но срам ни е от работата и не гледаме с добро око на този, който работи. През всичкото време, откак съм в България, аз зная само два случая с работни хора, които на свои разноски са свършили училище. Единият пример е с един гимназист, който свършил гимназия с отличие, но след като обикалял от учреждение в учреждение за служба и нищо не получил, най-после поискал от един приятел сто-двеста лева и с тях си купил едно точило за точене на ножове. Взел една рамка и в нея поставил диплома си от гимназията, нарамил точилото и тръгнал да точи ножове.

Другият пример е с един ваксаджия, който бил студент четвърти семестър. И като нямал възможност да свърши, решил сам да си помогне. Купил си четки и бои и седнал на такова място, дето минавали най-много чиновници. Всички, които минавали покрай него, си казвали: „Горкият човек. Няма ли кой да вакса обуща!" Но

този студент показа смелост, той не се боеше и не се срамуваше от никаква работа. Аз зная много братя и сестри, които, ако не точат ножове и ако не ваксат обуща, няма да им тръгне. Тези двама души не бяха религиозни, но хора от света. Гимназистът си казваше: „Аз най-после съм способен ученик. Както можах да уча добре, така мога и да точа ножове."

Та казвам, има една сила у нас, с която можем да разполагаме. Разполагайте с Божията любов, разполагайте с Божията мъдрост, разполагайте с Божията истина - и сиромаси няма да бъдете. Разполагайте с Божията любов, защото в нея няма изключения. В нея няма разлика, дали сте във франция или в Англия, или в Германия, или в Патагония. Този закон работи навсякъде. Един наш брат отиде в Патагония, нито език знаеше, нито имаше средства на разположение. Случи се там да се срещне с един българин, който го настани на работа с доста добра заплата. В характера на този човек имаше нещо хубаво, нещо красиво. Той казваше: „Аз съм готов да работя всичко." Този човек е на петдесет години. Той ми пише от време на време и казва: „Страданията не са ме напуснали, но уповавам на Бога. Сега господарят ми се жени, че патя от новата си господарка, която е по-лоша и от господаря ми. Господаря понасям, но господарката си не мога. Тя от време на време ми чете такава молитва, ругае ме с такива цинични думи, направила ме е на нищо."

Казвам, трябва да има у нас една вътрешна смелост за живота. Ако ние, съвременните хора, не можем да се подигнем на онази висота като същества на безсмъртието, от нас нищо не може да стане. Ние трябва да знаем, че достойнството на човека седи в това, да придобием благородни мисли, благородни чувства и да се изпълни душата ни с благородни дела. Това трябва да преобладава у нас и всички случаи в живота ни трябва да служат като условия за нашето подигане. Ние не трябва да чакаме бързи резултати. Ние трябва да знаем, че Бог, който направил света, от хиляди години чака и още хиляди години ще ни чака, докато се пробуди нашето съзнание, да

виждаме и разбираме всичко, което е около нас. Ние още не знаем защо е създаден света, защо са създадени звездите и казваме: „Звезди са това." Всяка звезда, която ние виждаме, ти казва нещо ново. Всяка една ябълка ни казва нещо ново. Всеки извор, всеки човек има да ни каже нещо ново. Когато един момък говори с някоя мома, той открива в нея постоянно красиви и свещени работи. Във всяка душа се крият големи богатства и големи ценности. Ние сега сме затворили всички свещени извори и казваме - животът няма смисъл. Ние сами се задушаваме и казваме, че животът няма смисъл. Това не е вярно. То е крива философия. Докато слънцето изгрява, докато звездите изгряват, докато хората се раждат, докато растенията цъфтят, докато петлите пеят, не трябва да се обезсърчавате. Престанат ли петлите да пеят, можете да се обезсърчавате. Докато петлите пеят, те ви казват с това: „Не бойте се! Докато ние пеем, всичките ви работи ще се нареждат." Тръгнеш ли на някаква работа или да се давиш, щом чуеш петел да пее, не се обезсърчавай. Няма по-хубаво нещо от пеенето на петлите. Като отиваш на някаква работа, следи кога ще пее петел, дали като се връщаш от работа, или като отиваш, и от това ще провериш как ще се уреди работата ти. Ако се върнеш и работата ти не се е уредила, петелът казва: „Не се бой! Втори път работата ти ще се уреди, но умен трябва да бъдеш." Една постъпка може да реши живота на човека.

Ще ви приведа един пример. В една кантора господарят - богат милионер, искал да си вземе един служещ в кантората, млад човек. Започнали да се изреждат ред хора, все с препоръчителни писма, но никой от тях не му се харесвал. Най-после иде едно младо момче без препоръка и казва: „Господине, четох във вестниците, че търсите момче, но аз нямам никаква препоръка." В това време той забелязва на земята парче хартия и се навежда да го вземе. В този момент господарят казва: „Ти ми харесваш, защото си внимателен. Ти имаш най-добрата препоръка. Ако не беше се навел да вземеш хартията, нямаше да те назнача, но понеже се наведе, ще останеш при мен на работа с голяма и добра заплата."

Ако вие, като влезете в Божествената кантора, ви е срам да се наведете, няма да останете там на работа. Да не мислите, че като влезете в тази кантора, ще ви приемат с почести като някой владика или някой големец. Не. Ще ви кажат: „Ще ви имаме предвид." И вие ще си излезете навън. В Бога няма никакво лицеприятие.

Казвам, Христос, който сега иде в света, иде да им покаже как трябва да живеят по новия начин, по начина на любовта. Когато любовта влезе в света, ще направи следното нещо. Плач няма да има, страдания няма да има, болести няма да има, крах няма да има, раздори, убийства, недоразумения няма да има. Ще има блага между хората и всички ще живеят тъй, както сега те схващат.

„Чуха, че иде Исус." И сега аз желая да чуете това и вие да носите новото учение на душата си.

Неделна беседа, 3 ноември 1929 г., неделя, 10 часа София - Изгрев

СТОРЕТЕ ДА НАСЯДАТ

Има думи в изреченията, които представят тяхна сянка. Сега ще ви дам сянката на дадения предмет, а вие ще намерите самия предмет.

Христос казва: „Сторете да насядат человеците". Сядането е разумен акт. Няма по-красив акт в живота на човека от този, да знае, как и къде да седне. Щастието и нещастието на човека зависят от неговото сядане и ставане. Искате ли да знаете, какъв човек имате пред себе си, наблюдавайте го, как сяда и как става. От сядането и ставането на човека зависи, какво той може да направи. Някой казва, че може да сяда, където иска и както иска. За глупавия е така, но умният никога не сяда, където трябва и не трябва.

Сега, като изучавате живота на хората, вие го изучавате от различни гледища. Например, някой иска да си поживее охолно на земята. Той казва, че освен ядене и пиене, нищо друго не го интересува. Друг казва, че само науката може да осмисли живота. Трети казва, че работата осмисля живота. Обаче, който разбира дълбокия вътрешен смисъл на живота, той казва, че вън от любовта, мъдростта и истината, животът е безпредметен. Такъв живот е затворнически – живот на затворник, с букаи на краката си и обиколен от стражари, които го следят да не избяга. Може ли при, това положение човек да мисли, че е свободен? Краката на всички хора са оковани с букаи. Разликата между тях се заключава в това, че букаите на едни хора са от дърво, на други – от желязо, а на трети – от злато. И първите, и вторите, и третите пъшкат и плачат, не са свободни, букаите им постоянно дрънкат и ги смущават. Какво трябва да прави човек, за да се освободи от букаите си? За да се освободи от букаите на краката си, човек трябва да спазва известни правила. Тия правила струват скъпо, но той трябва да ги изкупи.

Сега ще ви дам две от тия правила, които разумно трябва да прилагате. Първо правило: щом направи някаква погрешка, човек веднага трябва да я изправи. Който прави погрешки и ги изправя, той е прилежен ученик. Той има търпение десет пъти да решава и да изтрива задачата си, докато най-после я реши правилно.

Второ правило: човек никога не трябва да отлага изправянето на погрешките си. Който не изправя погрешките си и ги отлага, той е ленив ученик. Изправяш ли погрешките си, от тебе човек може да излезе. Не изправяш ли погрешките си, от тебе нищо няма да излезе. Това са предрешени въпроси. „Сторете да насядат человеците". Когато човек седне някъде, това показва, че той е зает с важна работа, решава някакъв философски въпрос. Ще видите, че този човек седи замислен, съсредоточен в себе си, нищо не го смущава. Как мислите, умни или глупави хора бяха тези, които отиваха да слушат Христа? Те бяха най-умните хора по това време в Израил. По начина, по който учениците слушат учителя си, се съди за техните способности. Някой се хвали, че никога не сяда, т. е. никога не си почива. Той се мисли за голям философ. Друг пък казва, че няма време да изправя погрешките си. С това той иска да покаже пред хората, че е много зает с работа.

Един млад поет, като писал дълго време и печатал произведенията си, видял, че хората не го оценили, и затова дошъл до голямо отчаяние. Един ден той отишъл в гората и започнал да мисли върху положението си, какво да прави, какъв нов занаят да започне, да не гладува, както гладувал с поезията си. Дълго време мислил, но нищо не могъл да измисли. Най-после той си казал: Добре ще направя да туря край на живота си. Не струва човек да живее между тези неблагодарни хора, които не знаят да ценят. Но по какъв начин да тури край на живота си, че по-малко да страда? Като размишлявал върху този въпрос, точно над главата му, една птичка започнала да пее. Той повдигнал главата си нагоре, погледнал към птичката и казал: Какво искаш от мене? Колкото и да пееш, аз няма да се откажа от решението си. И аз, като тебе, пях на хората, но никой не ме оцени.

Поетът продължил пътя си в гората, но срещу него изкочил един уплашен заек, спрял се на двата си крака и го загледал. – Какво ме гледаш, страхливко? Какво искаш да ми кажеш? Ти си страхлив, но аз не се боя от смъртта. Ти си страхлив, но поне можеш да бягаш. В този момент, той чул страшен рев, и срещу него излязла една голяма мечка. Като видял мечката, поетът забравил своето отчаяние и ударил на бяг. Щом се видял вън от опасността, той въздъхнал спокойно и си казал: Слава Богу, че с бяг можах да се спася от мечката! Иначе, кожата ми щеше да отиде. От този момент, поетът отново продължил работата си и бил признат и оценен от хората като добър и даровит поет. Той не разбрал езика на птичката и на заека, но разбрал езика на мечката. Тя го направила истински поет. Тя го накарала да обикне живота, да не се страхува от изпитанията и герой да стане. Птичката и заекът му казвали, че докато е с този ум, да се страхува от живота и да се отказва да пее, от него нищо няма да излезе.

Съвременните хора се намират в положението на поета. Те плачат, страдат, отчайват се, докато мечка ги срещне. Излезе ли мечка на пътя им, те удрят на бяг и забравят мъчнотии, страдания, отчаяние и казват: Слава Богу, че спасихме кожата си! Като изучавате живота на хората, виждате, какви заблуждения съществуват между тях. Те мислят, че са свободни, че могат да правят, каквото искат. Като видят, че не е така, те се отчайват и решават да турят край на живота си. Обаче, излезе ли мечка насреща им, те хукват да бягат и забравят и страдания, и мъчнотии, искат да живеят. Щом е дошъл на земята, всеки човек има специално предназначение, което непременно трябва да изпълни. Не само човек, но и всяко животно има свое предназначение. Щом разбере своето предназначение, човек осмисля живота си и става радостен и доволен. Не разбере ли предназначението си, той ще бъде недоволен от живота си и ще прави ред погрешки. Съвременните хора са неблагодарни от живота си, от това, което им е дадено, вследствие на което не могат да успяват. Ако човек не може да запази своя ум, своето сърце, както и

живота си, къде остава той? Какво представя човек без живот, без ум и без сърце? – Нищо не представя. Човек е скрит зад своя живот, зад своята мисъл и зад своите чувства. Човек може да се познае от една дума, от една мисъл и от едно чувство. Не е нужно да знаете целия живот на човека, за да го познавате. Един момент само може да определи човешкия живот. Човек е подобен на кибритена клечка. Кибритената клечка се познава по запалването й. Ако лесно се запалва и добре гори, тя е доброкачествена. Като драснеш човека като кибритената клечка, ти ще познаеш, какво може да излезе от него: ще прави ли погрешки и ще ги изправя, или ще греши, без да се коригира. С други думи казано: ще учи ли, или няма да учи.

Велико нещо е човек да учи! Престане ли да учи, животът му се обезсмисля. Когато човек престане да учи, в него се забелязва едно физическо натрупване. Този човек мяза на българските чорбаджии в турско време. Срещате в някое село един млад, интелигентен човек и започвате да се разговаряте с него. Виждате, че мисълта му е дълбока, права, добре схваща нещата. След няколко години материалното му положение се подобрява, и той става пръв чорбаджия в селото. Щом забогатее, той престава да мисли, да учи и започва да надебелява. Срещате го след няколко години, но в лицето му, не можете да познаете онзи млад, енергичен, интелигентен човек. Значи, щом мисълта на човека не работи усилено, той престава да учи. В резултат на това се явява надебеляване, затлъстяване. Всяко забогатяване на човека материално, сърдечно или умствено, води към натрупване, към наслояване. Ако четете романа „Клетниците" от Виктор Хюго, или „Война и мир" от Толстоя, известни мисли от тях непременно ще се наслоят в ума ви. Какво трябва да правите, за да се освободите от наслояването? – Вие трябва да раздавате на бедни. Това подразбира стиха, който Христос е изказал: „Ако не се отречете от богатството си, вие не можете да влезете в Царството Божие".

Каква е разликата между романите на Виктор Хюго и тия на Толстоя? Виктор Хюго изразява индивидуалните качества на човека.

Той навсякъде прокарва мисълта, че доброто е вложено в човека, вследствие на което той сам може да се изправи. В своя роман „Клетниците", Виктор Хюго взима като главно лице Жан Валжан, когото изважда от една груба среда и го поставя в друга, по-благоприятна. Около него поставя ред лица, като епископа, Жавер, Козета, Мариус, които му служат като пробен камък. Така се изпитва характера на Жан Валжана, с цел да се види доброто, което е вложено в човека. Толстой, обаче, прокарва идеята, че освен вложеното в човека, съществува един велик закон в света, който регулира нещата. Той прокарва тази идея в романа „Война и мир", който има за основна идея исторически сюжет. В този роман, Толстой поставя Наполеона при същите условия, при каквито Хюго постави Жан Валжана. Защо Наполеон не можа да влезе в Русия, но трябваше да се върне назад във Франция? В мислите и разсъжденията на Хюго и на Толстоя няма никакви противоречия. В разсъжденията си и двамата са прави, само че Хюго разглежда вътрешната страна на живота, а Толстой – външната.

И тъй, светът представя съвкупност от разумни същества, които разбират великите закони на природата и съобразно тях регулират живота. Човек не е сам, но е заобиколен от множество разумни същества, вследствие на което не може да върши, каквото иска. Ти не можеш да биеш хората по улицата, не можеш да обиждаш кого и да е. Престъпиш ли този закон, веднага някое разумно същество ще дойде при тебе да иска обяснение. Светът, в който хората живеят, е разумен. Следователно, страданията, мъчнотиите, неволите на хората се дължат, именно, на това, че те искат да живеят според своите лични разбирания. Живеят ли така, те непременно ще влязат в стълкновение с разумния свят около себе си и ще страдат...Какви са разбиранията на хората? – Или като на Хюго, или като на Толстоя. Обаче и едните, и другите разбирания са едностранчиви. Когато разумният свят иска да осуети плана на някой човек, той му поставя ред спънки и препятствия. Така постъпиха и с Наполеона. По същия начин

действува и дяволът. Когато иска да осуети плана на някой човек, който се стреми към духовния път, той ще го убеждава, че този път не е за него още, че трябва да си поживее, да използува младините си и т. н. За да спре човека от едно добро начинание, той може да му донесе вода от 99 кладенци. Ще му изнася теорията на този, на онзи философ, докато го отклони от пътя му. Но идат стари години, и човек вижда, че е сгрешил. Като се намери в безизходно положение, човек казва: Каквото е било на младини, това ще бъде и на старини. Това е най-лошото положение, в което човек може да изпадне. Той не прави вече погрешки, но и старите не изправял. Когато човек прави погрешки и ги изправя, той е прилежен ученик. Когато прави погрешки и не ги изправя, той е ленив ученик. Обаче, който нито прави погрешки, нито ги изправя, той е по-долу и от двамата.

Мнозина се хвалят, че не правят погрешки. – Щом не правят погрешки, те са умрели хора. Умрелите хора правят ли дългове? Обаче, за предпочитане е човек да е жив, да прави дългове, но да ги изплаща. Значи, който няма дългове, той е умрял човек. Добре е човек да живее съзнателно, разумно, да не прави никакви дългове. Но докато дойде до това положение, той ще прави дългове и ще ги изплаща.

И тъй, в това, което сега говоря, се крият велики истини. Не е въпрос човек да прави дългове и да се отказва да ги плаща. Така постъпва ленивият човек. Истинският човек е готов да плаща дълговете си. Щом се реши човек да плаща дълговете си, в него се събужда известна възходяща енергия. Тъй щото, не е въпрос човек да отрича нещата само, да казва, например, че не трябва да плаща дълговете си, или не струва да се живее, или няма смисъл човек да бъде духовен и т. н. Отричането на нещата е неразбиране. Каква е разликата между духовния и светския човек? Когато отиваш в дома на духовния човек, той те приема любезно, поканва те в една от своите добре наредени стаи, с легло, специално за тебе и ти предлага да се измиеш, преоблечеш и починеш. После ти дава да се нахраниш, през

което време той се разговаря с тебе върху различни въпроси. Като прекараш на гости при него два-три деня, ти си отиваш доволен, радостен, че си получил нещо. Ти излизаш от дома на този човек, без да платиш стотинка. Влезеш ли в дома на светския човек, веднага те посрещат слуги, слугини, събличат палтото ти, определят ти стая, богато мебелирана, с парно отопление, с електрическо осветление, с гореща и топла вода за миене, с всички удобства. После ти донасят ядене, вкусно приготвено. Ти се чудиш на любезността на тия хора, не знаеш, на какво се дължи. На другия ден, обаче, когато си отиваш, господарят на дома те причаква, дава ти сметка за всичко, което си получил и чака да платиш. – Колко струва всичко? – Само 300 лева. Даваш последните си 300 лева и излизаш на пътя без стотинка. И това не е лошо, то е в реда на нещата. Светският човек е хотелджия, той има големи разходи, иска за всичко да му се плати. Следователно, ще знаете, че при духовния човек всеки може да отиде на гости, а при хотелджията – само богатите. Ако при вас идват всякакви хора, вие сте духовен човек. Ако при вас идват само богати хора, вие сте хотелджия, светски човек. Духовният човек работи без пари, а светският – с пари. – Защо? – Защото духовният човек се стреми към реализиране на идеи, за които той трябва да внесе всичкото свое вътрешно и външно богатство. Светският човек се стреми към реализиране на идеи, които имат отношение към земния, към физическия свят. За тези идеи е нужно материално богатство.

Съвременните хора се занимават с неща, които нямат дълбок вътрешен смисъл. Тия неща имат временен характер. За човека е полезно само онова, което може да го освободи. Истинското знание води човека към освобождаване. Няма ли това знание, човек не може да се освободи. Следователно, всяко знание, всяка мисъл всяко чувство, които подтикват човека към Бога са на мястото си. От това гледище, ако и сиромашията, и богатството подтикват човека към Бога, те са на мястото си. Не го ли подтикват към Бога, те не са на мястото си. Като знае това, човек трябва да прави избор, да различава

своите мисли, чувства и състояния. Той трябва да различава съществените неща от несъществените.

Съвременните хора трябва да се спират върху съществените неща, като проява на живота за всеки даден момент. Това, което вчера е било съществено, днес може да не е съществено. Това, което днес е съществено, в бъдеще може да не е съществено. Обаче, има мисли и чувства, които са били важни и съществени в миналото, такива са в настоящето, такива ще са и в бъдещето. Ще кажете, че вярата е нещо съществено. – Коя вяра? – Вярата ни в Бога. – Да вярва човек само, това още не е достатъчно. Вяра, която не преживява векове и епохи, не е истинска вяра.

Когато Моисей отиде при Фараона, да иска освобождаването на еврейския народ, той каза, че е изпратен от Бога на Авраама, на Исака и на Якова. Моисей не каза,че е изпратен от Бога на еврейския народ, но от Бога на Аврама, на Исака и на Якова. Понеже по това време Бялата ложа владееше над Египет, и Фараоните по това време бяха посветени, разбираха думите на Моисея. Фараон съзнателно изпитваше Моисея, да види, доколко той ще издържи на истината, доколко ще изпълни волята Божия. Така се изпита вярата на Моисея. Каквито чудеса направи Моисей, такива направиха и мъдреците на Фараона. Обаче, като дойдоха до четвъртото чудо, египетските мъдреци отстъпиха. Те казаха: Тук е намесен Божият пръст.

Питам: Какво ще правите вие, ако Бог ви изпрати при Фараона, но същевременно ожесточи сърцето му и го накара да ви се противопостави? Всеки ученик ще бъде поставен на такъв изпит. Сегашните християни искат да станат силни, но да придобият силата си по някакъв лек, механически начин. В това отношение те приличат на американците, които искат в малко време да станат учени и силни хора.

Един млад американец искал да изучава философия, но търсил някакъв кратък курс, в скоро време да завърши науките си. За тази цел, той отишъл в Германия, при един виден професор по философия

и му казал: Господин професоре, искам да свърша философия в най-кратко време. Има ли такъв курс в Германия? – Има тримесечен, но има и няколко годишни курсове – от вас зависи, в кой курс ще следвате. Обаче, ще знаете, че какъвто курс свършите, такъв ще станете. Когато иска да създаде тиква, природата употребява най-много шест месеца. Когато иска да създаде дъб тя употребява сто години. – За да стане дъб, трябва да мина през големи страдания. – Да, колкото по-велико неща твори природата, през толкова по-големи страдания го прекарва.

И тъй, единственото нещо, което усилва, укрепва човека, това са страданията. Ако не беше минал през големи страдания, Христос щеше да мине и замине, името Му щеше да се заличи, като на обикновените хора. Христос беше велик, но мина през големи, небивали до това време страдания, които обезсмъртиха името Му. Той мина през много тежки, непосилни условия, но разбра вътрешния смисъл на живота. За да дойде до това разбиране, човек трябва да се откаже от дребнавостите на живота. Не се занимавайте с живота на другите хора, нито ги отклонявайте от техния път. Ако някой иска известни наставления от вас, дайте му нужните наставления и го оставете свободно да се проявява. – Ама ще греши. – Нека греши. -Като греши, ще изправя погрешките си и ще се учи. Опасно е, ако човек греши и не изправя погрешките си. Още по-опасно е, ако нито греши, нито има, какво да изправя. От такъв човек нищо не може да се очаква.

Апостол Павел казва: „Който стои, да гледа да не падне". Значи, всеки човек е изложен на някаква опасност. Въпреки това, мнозина се заблуждават. Те мислят, че сто на сто са осигурени. Който отива на планината и мисли, че никъде няма да се подхлъзне, той се самоизлъгва. Няма човек в света, който като се е качвал по планински върхове, да не е падал. Който никога не се е качвал по планини, само той не е падал. – Ама защо трябва да падаме? – Защото сме се заели с едно велико предприятие, предстои ни да изпълним една велика

мисия. Всяко велико предприятие, всяка велика мисия крие в себе си известни изненади. Тя е свързана с известни опасности. Щом е дошъл на земята, човек доброволно е приел страдания. Откаже ли се от страданията, едновременно с това той се отказва и от благата на живота.

Често хората се сърдят на Бога, че ги изложил на страданията. Когато млад момък се влюби в красива мома, подир която момците тичат, той страда, мъчи се. Кой е виновен за страданията му? Ако не искаше да страда, той не трябваше да се влюбва в красива мома. Какво представя красивата мома? Красивата мома е слон, който само богатият човек може да изхрани. Ако на малкото дете дадете един слон, да се грижи за него, то ще се види в чудо, не ще може да се справи с него. Красивата мома има големи изисквания. Който се ожени за красива мома, той е изложен на големи страдания. Тя само ще иска от мъжа си ту копринена рокля, ту хубава шапка, ту модерни обуща. Той ще се чуди, как да задоволи нуждите й. Не може ли да задоволи нейните изисквания, той ще страда и ще се мъчи.

Това представя външната страна на човешките идеи, но те още не определят човека. За да постигне една своя идея и да я реализира, да я отхрани, човек трябва дълго време да се готви. В турско време, за да излезе един пехливанин на борба, трябвало е дълго време да се упражнява. След много упражнения, той намазвал тялото си с някаква мас и тогава излизал на двубой със своя противник. И противникът му, от твоя страна, е минал през големи приготовления, за да излезе на арената да се бие. Да се бори човек с неприятеля си и да го надвие, това подразбира познаване на даденото изкуство. Следователно, излизате ли на борба с своя неприятел, вие трябва да съблечете горната си риза, да намажете кожата си с мас, да види той, че мускулите ви са здрави и разчитате на тях. Като види вашите мускули, той ще се замисли, ще разбере, че не е лесно да се бори с вас. Излезете ли срещу неприятеля си с фрак, с цилиндър на глава и с

бастун в ръка, той веднага ще разбере, с какъв човек има работа. Той ще каже: Имам един двубой, но лесно ще се справя с противника си.

Христос казва: „Сторете място на народа да насяда". – Защо трябва хората да насядат? – За да изучават великите проблеми на живота, върху които Христос проповядвал. Една от великите проблеми на живота е проблемата на любовта. Изучавайте законите на любовта, за да не губите плодовете ѝ. Каква друга наука можете да търсите? Каква по-велика наука можете да търсите от тази, която ви дава методи, как да запазите чувствата на своя приятел, който е готов на всякакви жертви за вас? Да изгубиш любовта на този свой приятел, това значи, да изгубиш най-красивото нещо в света. Да изгубиш своя красив, свещен трепет за живота, това значи, да изгубиш своето съдържание, да станеш мъртъв човек. Да изгубиш своя светъл ум, който те ориентира, с който проправяш пътя си в тъмните нощи на своя живот, това значи, да изгубиш половината си богатство. С този ум човек може да разрешава и най-трудните задачи в своя живот. Изгуби ли своята светла мисъл, своето разумно сърце, човек остава затворен в грубата материя на своето тяло, в тежки окови и букаи.

Съвременните учени казват, че освен със своето физическо тегло, човек е здраво прикрепен към земята и с голямото външно налягане на въздуха. Ако може да се освободи от външното и вътрешното налягане, които го държат за земята, човек не би останал един ден в положението, в което днес се намира. Той моментално ще литне към луната, към слънцето или към друга някоя планета. Човек седи на земята по силата на закона за прераждането. Физически закони задържат човека на земята, докато завърши своето развитие. Ако погледнете човека с окото на ясновидеца, ще забележите, че той е свързан с хиляди конци, които трябва по естествен начин да се скъсат. Всеки конец има своя специфична мисия. Едни от тия конци свързват човека с благоприятни, с добри условия в живота му, а други – с неблагоприятни, с лоши условия. Първите го правят щастлив, а вторите – нещастен. Достатъчно е да се потегли един от конците на

щастието, за да стане човек щастлив. Който държи съдбата на човека в ръцете си, той знае, кога кой конец да дръпне. Щом скъса всички конци, които държат човека за земята, последният е ликвидирал със своя земен живот. Той напуща земята и отива в невидимия свят, там да продължи и завърши своята работа.

Съвременните хора трябва да имат положителни възгледи за живота, да не се колебаят. Така ли е всъщност? Когато е при добри условия, човек казва, че Христос е дошъл на земята да спаси човечеството от страданията. Щом условията му се влошат, той се разколебава във вярата си и казва, че Христос е обикновен човек. Каква вяра, каква религия е тази, която се мени от условията? При каквито условия, при каквито противоречия и да се намери, истинският, религиозният човек не се колебае, не изменя своето вътрешно съдържание. Човек трябва да има характера на Иова, да издържа на големи изпитания. Човек познава себе си, познава силата си само при изпитания. Че си паднал някъде, не се обезсърчавай. Божественото в човека не пада. Че си изгубил богатството, знанието, силата си, не се обезсърчавай. Човек не седи нито в богатството, нито в знанието, нито в силата. През каквито изпитания и да минава, човек трябва да запази своя вътрешен мир.

Осъдили едного на обесване, но по някакво щастливо съчетание, той бил помилван и свален от въжето. След това той разправял своята опитност. Когато закачили въжето на врата му и го дръпнали, той усетил нещо страшно: като че цялата вселена се разрушава. Никога той не е изпитвал такова страдание. Това състояние продължило няколко секунди. След това в душата му настанал необикновен мир, и той казал: Да става, каквото ще. Нека всичко в мене да се разруши. Аз съм готов да понеса и най-големите страдания. – Защо бил готов на всичко? – Защото почувствувал, че зад това, което се руши, има нещо, което не може да се разруши. Само човешкото се разрушава, но не и Божественото. Както зад черупката на яйцето има нещо, което не се разрушава, така и Божественото седи зад човешкото и не се

разрушава. Никаква сила в света не е в състояние да разруши Божественото. То представя велик, неразрушим свят. Като свалили осъдения от въжето, той разбрал смисъла на живота.

Следователно, за да разбере човек смисъла на живота, всичко в него трябва да се разруши. Докато не изпита в себе си това голямо разрушение, както и големите противоречия в живота, човек не може да разбере неговия дълбок, вътрешен смисъл. Някои ще кажат, че не се интересуват от материалния живот. – Не, докато сте на земята, вие ще се интересувате еднакво и от материалния, и от духовния живот: ще ядете, ще пиете, ще се обличате, ще учите, ще се жените, ще раждате деца, ще ги възпитавате. Щом сте на земята, ще правите всичко, което физическият живот изисква. Едно се иска от вас: каквото правите, да го правите от гледището на високия идеал: ще ядете най-чиста храна, ще се обличате с най-хубави дрехи, ще раждате най-добри деца. Какъв смисъл има да родите десет сина и десет дъщери? За да ги изучите, вие трябва да бъдете милионери. Колко такива милионери има в света? Има смисъл човек да роди дете, но да прилича на него, да влиза в положението му. А така, да роди едно дете, което по нищо да не прилича на него, то е все едно, кокошка да измъти юрдече и да се чуди после, какво е измътила. Има случаи, когато насаждат кокошката с кокоши яйца, между които турят две-три юрдечи яйца. Като се излупят малките, кокошката вижда, че повечето приличат на нея, разбират езика й, вървят в стъпките й, но две-три, именно, юрдечетата, ту влизат и излизат от водата. Тя стои на брега,вика ги, но те не чуват, спокойно плуват във водата. Като излязат на брега, тръгват след нея, но тя вижда, че и ходът им не е като нейния. Чуди се, мисли, каква е тази работа, и най-после казва: Животът е такъв. – Не, животът не е такъв. Кокошката е заставена да мъти чужди яйца. Това е неестествено положение за нея. Естественото й положение е да мъти своите яйца.

Съвременните хора често попадат при условията на кокошката. По силата на наследствеността, човек е заставен от дядо си и прадядо

си да мъти чужди яйца. Когато се освободи от влиянието на закона за наследствеността, човек ще мъти само свои яйца. Не е в реда на нещата, кокошката да напусне отглеждането на своите пиленца и да гледа патенца и юрдечета. Още по-неестествено е за човека да отглежда чужди яйца.

Съвременното възпитание се нуждае от нови методи, от нов мироглед. Днес всички казват, че човек трябва да бъде патриот. – Кое служи за основа на патриотизма? – Чувствата. За да бъде патриот, човек трябва да има майка и баща. Който обича майка си и баща си, той непременно ще бъде патриот. Когато хората проявят любов към Бога, в света ще съществува велик патриотизъм. Любовта към Бога е главно и естествено условие за проява на патриотизма. Не може да съществува никакъв патриотизъм, ако той не почива на природните закони. Природата говори за единство на нещата. Тя казва, че съществува един живот, една държава, един народ. И в Писанието е казано: „Един е вашият Отец". Англичаните, в една своя песен, казват: Дом бащин – дом мой. Обаче, домът има отношение към разумните синове и дъщери.

Време е вече сегашните хора да оставят настрана своите играчки, да напуснат своето детинство. Щом се освободят от детинството си, те трябва да започнат изучаването на математиката – наука за числата и действията с тях. Числата играят важна роля в човешкия живот. Щастливо число за момата е 19, а за момъка – 21. Ако размените местата на числата 1 и 9, ще получите 91. Не е все едно да срещнете млада, красива мома на 19 години, или някоя 91 годишна баба. Ако момата знае законите на кабалата, тя би могла да превръща тия числа. Когато срещне някой Дон Жуан, тя веднага ще се превърне на 91 годишна баба. Той ще мине покрай нея и ще я замине, без да спира. Ако види, че бабата има нужда да й се услужи нещо, той ще се спре, ще и услужи и ще си замине. Щом види някой млад, красив момък, бабата пак ще се превърне в млада, 19 годишна красива мома, която ще му се усмихне и ще продължи пътя си. – Може ли да става

това нещо? – Възможно е. В това, именно, седи смисълът на живота. Ако можете да местите единицата, и по този начин да трансформирате състоянията си, вие сте учени хора. За тази цел, вие трябва да знаете законите на числата от 1 – 10. Числата от 1 – 10 представят стъпала, по които човек върви, за да измени състоянията си. Това е наука, с помощта на която органическите, разумните сили в природата могат да се сменят едни с други. Всяко състояние на човека отговаря на някакво тяло, или на някаква сила, вьн от него. Например, скръбта на човека отговаря на някакво тяло, на някаква сила, вън от него.

Ако синът или дъщеря ви заминат за някъде, вие ще скърбите. Ако ви се роди дете, ще се радвате. Значи, причината за вашите скърби и радости лежи вън някъде. Състоянията на скръб и радост в човека се сменят, но щом дойде до тази смяна, с нея заедно и животът се изменя.Човек иска да знае причината на своите скърби и радости. Ако държи в съзнанието си мисълта за Бога, за Божественото начало в света, човек няма да има никакви скърби. Ако човек държи в ума си идеята за Христа, всички страдания ще бъдат играчка за него. Само този човек може да прави, каквото пожелае.

Човек може да направи всичко, само при условие, Бог да е с него. Една вечер една млада мома, добра християнка, вървяла по една улица в Америка. Един негър я дебнал, искал да й напакости. Като се приближил до нея, той усетил, че ръцете му се сковали. Уплашен от това, той избягал и не помислил втори път да преследва момите. Казано е в Писанието, че ако Бог е с човека, никой не може да бъде против него. И мечката даже, като чуе името Божие, и тя е готова да отстъпи. Обаче, от човека се иска правилно да произнася името Божие. Когато се обръща за помощ към любовта, човек трябва да знае нейния език. Дълго време трябва да живее той на земята, за да научи езика на любовта. В този смисъл, молитвата не е нищо друго, освен правилно произнасяне на езика на любовта. Всяка дума има смисъл само тогава, когато правилно се произнася. Дълго време се е молил

Питагор, докато е научил донякъде само да произнася правилно думата любов. Който може правилно да произнася думата любов, той всичко може да направи. Това са напреднали, възвишени същества, които са готови да помагат на човечеството. Някои от тях са определени по цели дни да стоят около даден човек и да му помагат. Каквото пожелае този човек, те веднага изпълняват желанието му. За тях това е приятна работа. Нашата задача е да влизаме в съзнателна връзка с тия същества, за да се ползуваме от тяхното знание. Обаче, малцина са дошли до това положение.

Всички хора търсят нещо ново в живота си, но пак живеят със старото: раждат се и умират; женят се, деца раждат, учат се. Според мене, новото седи в това, да дойдете до положение, в числото 19, да местите деветорката пред единицата и единицата пред деветорката. Ако можете да местите тия числа, вие сте истински християнин; не можете ли, никакъв християнин не сте. Ако можете да местите тия числа, вие сте млади; не можете ли да ги местите, не сте млади. Да размествате тия числа, това значи, от млад да ставате стар и от стар – млад. Който не се страхува от остаряване, той не се страхува и от подмладяване. Обаче, едновременно човек трябва да съдържа качествата и на младия, и на стария. Едно от качествата на младия е благородството, благоговейното отнасяне към всичко. Едно от качествата на стария е разумността, мъдростта. Човек трябва да има ума на стария, а сърцето на младия.

„Сторете да насядат." Ще кажете, че не се интересувате от това, което Христос е говорил на учениците си преди две хиляди години. – От какво се интересувате? От каквото и да се интересувате днес, каквото и да правите, каквото и положение да заемате, всичко това един ден ще се превърне на нула. Както и да сте живели, в края на краищата, една участ ви очаква: ще ви погребат, ще турят един паметник на гроба ви и върху него ще напишат, че тук лежи еди-кой, заслужил на отечеството си. – Кой човек не е заслужил на своето отечество? Всеки човек е заслужил на своя народ, но останал ли е при

народа си? Къде е неговият паметник? Ще кажете, че паметникът му е на гроба. – Според мене, паметник е онова, което вечно живее. Ние сме дошли до онази епоха, в която смъртта не трябва да съществува. Който умира в сегашната епоха, той трябва да възкръсне. Христос направи този опит и доказа на човечеството, че няма смърт в света. Той каза: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема!" На друго място в Евангелието е казано за Христа: „Мъртъв бях, но сега съм жив." Който е минал през опитността на Христа, той може да се нарече светец. – Може ли всеки човек да възкръсне? – Може. За умния човек всичко е възможно. За глупавия всичко е невъзможно. Като знаете това, стремете се да придобиете и богатство, и знание, и сила.

– Какво знание трябва да придобива човек? – Човек трябва да знае великите Божии закони и да ги прилага, а не да знае да разбива чуждите каси. Той трябва да придобие богатство, което да складира в своя ум и в своето сърце, а не богатство, което да затваря в железни каси. Какво по-голямо богатство може да има от това, да спечелите един приятел? Един добър приятел струва повече, отколкото богатството на целия свят. Ако някой има богатството на целия свят, а няма нито един приятел, той нищо няма. Богатство, без приятели в света, нищо не струва. Адам беше най-богатият човек в света. Какво остана от неговото богатство? Истинско богатство е онова, което човек може да занесе със себе си в другия свят.

Едно трябва да се знае: човешката душа крие в себе си несметни богатства, които постепенно се разкриват. Следователно, не се стремете към земното богатство, но обърнете погледа си към богатството на своята душа. Всеки човек, на когото съзнанието е пробудено, се стреми към това бъдещо богатство. Ако вол, на когото съзнанието е пробудено, не иска повече да остане в положението на вол, да ходи на четири крака, с рога на главата, колко повече човек с пробудено съзнание, ще се стреми към по-велик живот от земния – към Вечния живот. Казано е в Писанието, че Бог взел пръст, направил от нея човек, вдъхнал през ноздрите му, и той станал жива душа.

Това, което Бог е направил, и човек може да го направи. – Защо? – Защото Бог живее в него. Следователно, всеки човек, който е свързан с Бога, може да направи това, което и Бог прави. Този човек знае положително, че когато мисли, чувствува и действува, не се проявява той сам, но Бог се проявява в него. Дали човек пише, чете, свири или работи нещо, това е Бог, Който се проявява в него. Всичко, което съзнателният човек върши, това е волята Божия.

Христос казва: „Сторете да насядат". Каквото са правили учениците Христови на своето време, това трябва да направят и съвременните хора. Те трябва да насядат пред нозете на Великия Учител и да искат да ги учи на науката на числата. Момъкът трябва да изучава числото 21, да премества единицата пред двойката, да образува числото 12. Значи, момъкът не може да се качи по-горе от 21 година, но и по-долу от 12 години не може да слезе. Момата пък трябва да изучава числото 19. Като тури числото девет пред единицата, образува се числото 91. Това показва, че момата има по-голям мащаб на действия и на движения. Тя може да се качи най-много до 91, но по-долу от 19 не може да слезе. Тази е причината, поради която жените са по-умни и по-стари от мъжете. – Защо? – Защото, стара е само любовта, Божественото, женският принцип в човека. Числото 91 е закон на любовта, която действува в човека. Числото 90 пък представя един завършен цикъл, който включва всичко в себе си.

И тъй, женският принцип в човека, това е старото, мекотата, деликатността, вярата, любовта, мъдростта и истината. Който няма женският принцип в себе си, той не е мъж и не може да мисли. Числото 21 се включва в 90. Двойката е женският принцип – старата майка в света. Нулата представя мъжкия принцип, който се смекчава от майката. Числото девет представя най-разумната дъщеря в света. Бащата, т.е. единицата седи ту пред дъщеря си, в числото 19, ту зад нея в числото 91 и изпълнява всичко, каквото тя каже.

Сега, аз желая всички жени да станат на 19 години, а всички мъже - на 21 години. Като съберете 2 +1 = 3. Щом умножите числото три само на себе си, ще получите числото девет. Това показва, че за да мине в по-високо състояние, човек трябва да се умножи три пъти сам на себе си, т.е. от физическия свят, от грубата материя да мине в духовния свят и от духовния – в Божествения.

Като работите с числата, вие имате възможност да развивате ума си. Не мислете, че това, което досега сте придобили, е достатъчно. Много трябва да работи Човек, докато дойде до великите опитности в живота. Имали ли сте опитността на Христа, 500 милиона хора да отправят молитвите си към вас и на всички да отговаряте? Имали ли сте опитността, да получите благодарността на 500 милиона хора? Тази опитност е достъпна само за гениите, за великите хора, които могат да творят. Всеки човек, на времето си, ще дойде до тези опитности, до тези постижения.

Всяка сутрин, като ставате от сън, благодарете за дарбите, които ви са дадени, и молете се, да ви се дадат благоприятни условия, да ги развивате. Не скачайте изведнъж от леглото си, като наплашени зайци. Като станете от сън, първо благодарете, че сте се върнали благополучно от странство. Вие сте били в горния свят и слизате на земята да работите. След това дръннете на вашите слуги и слугини, между които влизат ума и сърцето ви, и кажете им да приготвят банята да се окъпете. Измийте се, облечете се и дръннете за закуска. Щом закусите, излезте на разходка. Изберете най-чистото и красиво място за разходка. Като се върнете от разходката си, дръннете на слугините си да отворят библиотеката ви да четете. Ще изберете най-хубавата книга за четене и ще приложите нещо от нея през деня. След това ще дръннете на слугите си, да ви донесат обяд. Като се нахраните добре, ще благодарите за обяда и ще почнете да работите. Като дръннете четири пъти, всичко можете да направите.

„Сторете място да насяда народа". – Да седнеш пред нозете на Великия Учител и да слушаш, какво проповядва, това е стремежът на

Божественото в човека. Човек крие в себе си велики заложби, които трябва да изучава и разработва.

Беседа от Учителя, държана на 10 ноември, 1929 г. София. – Изгрев.'

САМ СЕ ОПАСВАШЕ

„Когато беше ти по-млад, сам си се опасваше и ходеше, дето щеше." (Йоана 21:18)

На човека трябва едно конкретно схващане, или едно външно схващане, или едно реално схващане на нещата, тъй както са си, а не тъй както не са. Например вие може да нарисувате едно дърво на книга, да го направите по-голямо или по-малко, както го сваляте и на фотография. Също така можете да снемете на фотографията едно цвете, да го направите по-малко или по-голямо. Изобщо, когато се снимат предмети на фотографията, те никога не могат да се представят тъй, както са, но ще бъдат или по-малки, или по-големи. Изобщо съвременните хора обичат да намаляват нещата, за да ги видят, тъй както са. Понякога те обичат да увеличават нещата, за да станат достъпни за тях.

Вземете например твърдението, че без религия не може. Де е тук истината? То е все едно както да каже някой, че без къща не може. Кое е важното сега? Дали религията е важна, или Бог е важен? Без Бог не може, но без религия може. Без Бога не може, а религията, това е само едно облекло, с което ние обличаме една истина, за да стане тя достъпна за нашия ум. Дадена религия в един век може да има една форма, а в друг век тя ще бъде друга по форма. формата може да бъде парадна, а може да бъде и обикновена. Значи религиите са известни форми, тъй както, когато отиваш на бал, ти можеш да се облечеш с копринена рокля, с бели ръкавици, с лачени обуща. Това е един прийом, но ако ти нямаш този прийом, не можеш да влезеш в бала. Свещеникът, като служи на Бога, и той ще се облече в известни дрехи. Тези неща са установени от хората, но същината е Бог. Казваме - без Бога не можем. Бог не е някакво външно понятие като

човек. Който схваща Бога като човек, той няма никаква идея за него. Това, което ти ограничаваш, ти го унижаваш.

Казвам, нас ни трябват истински понятия, истински схващания и от това схващане зависи какъв трябва да бъде нашият живот. А животът е важен за нас. Не е важно какво е Бог, но ние какво сме. Не е важно колко Господ знае, а колко аз зная. В дадения случай това е важно за мене. Понеже, ако аз съм между умните, отношенията на Бог към мене ще бъдат като към учен човек. Ако аз съм между глупавите, отношенията на Бога към мене ще бъдат като към глупав човек. Ако аз съм между праведните, отношенията на Бога към мене ще бъдат като към праведен човек. Ако аз съм грешник, отношенията на Бога към мене ще бъдат като към грешен човек.

Отношенията, това са математически и геометрически отношения. Ще кажете - каква геометрия има в отношенията. Да, геометрия има в отношенията. Геометрията е това, което е реално, което е въплътено, а в това, което не е въплътено, което не се е оформило още, в него няма никаква геометрия. За да има геометрия, най-първо трябва да има отношение между мислите и чувствата. Следователно сегашния свят ние го виждаме материализиран. Казвате - материята не е нищо. Как не. Материята е отражение. Тя е равностойното на онази мисъл, която се е материализирала и е станала явна, оформила се е. От векове мислите са се оформили в материя. Тя е жива мисъл сега. И понеже ние не разбираме законите, при които живеем, тази материя ни се показва като мъртва. Ние се спираме върху въпросите, какво нещо е материята и какво нещо е духът. За невежите има и дух, и материя, за вярующите има вяра и Бог, а за просветените има любов, мъдрост и истина. Това са отношения сега. Самите думи пак не са тъй конкретни. Казвате - какво иска да се каже? По какво се познава младият човек? Че той сам се опасва. По какво се познава старият човек? Че други го опасват. Ако тебе трябва да те учат, ти си стар. Ако сам се учиш, ти си млад човек. Казваш: „Учителят трябва да ме учи." Не, учителят трябва да ти

преподава, а ти сам трябва да се учиш. Щом се оставиш на учителят да те учи, да ти тъпче всичко в главата, ти вече си остарял, ти си човек на сто и двадесет години. И всички хора сега - и стари, и млади, са остарели преждевременно. Казвате: „Все трябва да има кой да ни учи." Мнозина пък казват: „Какво е съвременното общество? Какви са съвременните вярвания? Какъв е съвременният свят?" Питам, какво е съвременното общество? Ти си имал една малка среща с един, с двама или с трима, а даже и с десетина учени хора и казваш - тяхното мнение е меродавно по еди-какъв си учен въпрос. Казвам, чакай, събери всички учени хора от целия свят на един общ конгрес и изслушай тяхното мнение по този въпрос, и тогава само ще можеш да говориш за меродавно мнение. А тъй? Събрал си мнението на няколко учени от България и казваш, че това е меродавното мнение по даден въпрос на учените. Даже и само това на няколко учени от Англия или от Германия, или от франция не може да представлява никакво меродавно мнение. Трябва да се чуе мнението на всички учени по целия свят, и тогава да се говори за меродавно мнение. Това е идея. А сегашният учен, измислил една теория, и затова минава за учен човек.

Аз казвам, едно кило вода в пустинята струва повече, отколкото всички богословски теории, отколкото всички учени теории. Ако аз съм в пустинята и зная как е създаден светът, че Бог е троеличен, а нямам вода, мога да умра с тези свои знания. Обаче, имам ли едно кило вода, тя може да ме изведе на спасителния бряг. Сега аз не умаловажавам теориите на учените хора. Кога са важни те? Когато не си жаден, когато си вкъщи. Щом си в пустинята, никакви теории не ти трябват, вода ти трябва. Следователно на окултния човек, който знае теориите за водата, ще му кажа: превърни парите от въздуха във вода. И ако ти това можеш да направиш, ти си учен човек, всеки ще те слуша. Ако ти си богослов, превърни тези пари, изкарай от тях вода, аз вода искам. Ама тук няма вода, чакай. С чакане работа не става. Онзи, който знае, той не чака. Той ще рече, и ще стане.

Та казвам, трябва едно конкретно, реално учение. Човек не трябва да се заблуждава, че той например е много учен човек, че той е много праведен човек, че неговите вярвания са много кристални, че той има една много широка вяра, че като него друг няма. Някой казва, че е много добър, много праведен човек и като се помоли, всичко става. Да, всичко става. Завеждам го на едно място при могилите и казвам: „Кажи им да помръднат малко." Той казва на могилата да се мръдне, но тя не се мърда. Че и аз като се помоля, могилата не се мърда. Следователно ти всичко можеш, но могилата при твоята молитва си остава на едно и също място. Някой ми казва: „Ти нищо не знаеш, ти си без- верник." Завеждам този човек при една могила и казвам му: „Качи се на могилата и й кажи да тръгне." И тя тръгва. Аз, който съм неверник, казвам на могилата да тръгне, и тя тръгва. А ти, който си верующ, казваш на могилата да тръгне, но тя не тръгва. Питам, кой от двамата има повече вяра.

Ние трябва да опитваме нещата, да не ходим пипнешком. Всеки има по нещо. Някой човек има толкова вяра, колкото да излекува една хрема. Като се помоли, и хремата му минава. На друг някой вярата е дошла до треската. Той се помоли, и тя минава. За много болести като охтиката, проказата и други молят се свещеници, владици, облечени в своите мантии и корони на главата, но те не минават. Такъв пример имаме във времето на Христа. Неговите ученици бяха повикани при един болен да го излекуват. Те се молиха, но не можаха да излекуват болния. Мъчиха се, какво не правиха, не успяха. Тогава те запитаха Христа защо не можаха да излекуват този болен и Христос им каза: „Толкова ви е вярата. При това вие не знаете да се молите, не знаете и да просите."

Та казвам, за да знаем да се опасваме ние сами, трябва да знаем неща. Какво трябва да знаем? То е да зная какво мога да направя в настоящия момент, в дадения случай, в малкото време. И при това - защо трябва да се спирам да критикувам това първоначално същество, което е създало света. Трябва ли да питам защо Господ е

създал света такъв? В Америка някои учени хора задали въпроса на един верующ, преди Господ да създаде света, какво е правил. Той сечеше пръти, да бие философите като вас. И ние, които постоянно питаме защо светът е създаден така, не ядем ли тези пръти? Те не се ли стовариха отгоре ни? Кой от вас не е бил бит? Ще кажете сега, че страданията били потребни. Да, разбирам. Има известни страдания, които са намясто, но има известни страдания, които не са намясто. Има известни изпитания, които са намясто, но има известни изпитания, които не са намясто. Има известна сиромашия, която е намясто, но има известна сиромашия, която не е насято. Има известно богатство, което е намясто, но има известно богатство, което не е намясто. Ако сиромашията може да те облагороди и да те направи учен човек, добре дошла, нека дойде. Но ако тази сиромашия направи от тебе един будала, един крадец, един подлец, един нехранимайко, да не се явява тя, кракът й да не стъпва в дома ти. Ако богатството може да те направи един благороден и възвишен човек, добре дошло, но ако това богатство те направи груб и да изнасилваш хората, кракът да не му стъпва в дома ти. Кажи: „Не искам такова богатство!"

Трябват някакви закони, някакви тайни да се знаят? Това са най-елементарни работи. Защо си отваряте ръцете, когато отивате при огъня? Защото нещо хубаво лъха от огъня към вас. А щом отидете при някоя ледена планина, току изведнъж се свивате. Защо? Тя взима нещо от вас, взима топлината ви. Следователно за това, което взима, вие се затваряте, а за това, което дава, вие се отваряте. Ето защо истината има едни свойства, любовта има други свойства, мъдростта има трети свойства. Това, което дава живот, е любов. Това, което дава знания, е мъдрост и това, което дава свобода, е истина. Това, което отнема живота, е смъртта. Това, което отнема светлината, е грях, престъпление, беззаконие, зло. И това, което отнема свободата, това е насилие, това е неправда.

Вие казвате - Господ ще оправи света. Защо трябва да мислите, че Господ ще оправи света? Това е едно механическо разбиране - аз и

Господ ще оправим света. Това значи - Господи, като дойдеш ти у мене, аз и ти ще оправим света. Няма защо да питам какво са казали философите. Доста сме ги слушали. Сега ще слушам какво ще каже Господ. Неговата философия ще слушам. Досега съм слушал все учените, техните правила, формули и религии. Досега ходих все по техните пътища, но само бой ядох. Верен им бях, но много бой ядох. Тъкмо чета, изучавам една философия и след сто години гледам, че тя се е опровергала, не била вярна. Същото мога да кажа за жената или за мъжа. Аз, който съм вложил всичко в една жена и съм готов за нея да пожертвам всичко в живота си, тъй ме увлича тя, а утре, гледам, че тя изневерява. Питам, заслужава ли тя да се жертвам заради нея?

Така разсъждава някой мъж. Аз разбирам човек да се жертва само за една душа, която не греши и страда. Само за Едного може да се жертва човек. Аз разбирам такива хора, които само отвънка са окаляни, а отвътре са чисти. Такава душа, която само отвънка е накаляна, тя е като извор и може да се чисти. Този, който отвътре е окалян, там няма никаква душа. Турете в ума си мисълта - душата никога не греши, нито се каля, нито умира. Човек може само отвънка да се окаля. Какво нещо е душата, няма да ви обяснявам. Това, което страда у вас и търси Бога, това сте вие, това е вашата душа.

Казвам, сега ви трябва едно конкретно знание. В света всичко е създадено заради вас, заради вашите души. Казвате: „Ама как трябва да живеем?" Ще живеете тъй, както е определено. Ще бъдеш радостен и при радостта си, ще бъдеш радостен и при скръбта си. Ще бъдеш радостен и при богатството, ще бъдеш радостен и при сиромашията. Ще бъдеш радостен и при знанието, ще бъдеш радостен и при невежеството. Ще бъдеш радостен и при силата, ще бъдеш радостен и при безсилието. Всичко, каквото дойде, ще кажете: „Добре дошло!" Тогава ще кажете: „Как можем да го разберем?"

Вие може да се намерите в положението на онзи човек, който носил в една тава ала-турка череши на един цар от древността. Той се запътил към двореца на царя, но из пътя, като вървял, черешите

падали една по една от тавата и той се навеждал да ги събира и изяжда. Този човек не знаел изкуството да ходи правилно и затова се клатил от една страна на друга, като събарял черешите от тавата. Като стигнал при царя, на тавата останала само една череша. Влязъл вътре и предложил на царя единствената череша от своята градина. Царят го запитал: „Как се яде това нещо?" Той хапнал черешата и показал на царя как се яде. С това се свършило всичко. Той си казал сбогом и излязъл навън. Царят видял как се яде черешата, но не разбрал какъв е вкусът й.

Питам, какво се ползва човек, ако вижда нещо, което не е опитал? Човек трябва да има един реален опит за мъдростта на Бога, един реален опит с неговото съзнание. Не е въпросът да отидеш с една препоръка при Бога, но случайно да отидеш, без никаква препоръка. Сега всички вие се приготовлявате с големи препоръки да отидете при Бога. Той отива с препоръки от майка си, от баща си, от роднини, от приятели, от учители и наставници, но при все това Господ не го приема. Ако отидете при Господ без никаква препоръка и кажете: „Господи, изгубих всичките си препоръки и съм се толкова окалял, че искам вече от тебе да науча истината", Господ ще каже: „Дойди!"

И днес Господ приема само онези, които нямат никаква препоръка. Тези пък, които имат препоръка, тях оставя да чакат за дълги години. Тези хора са натоварени, те имат свое достойнство и казват: „Нека излязат да ни посрещнат!" Те се намират в положението на онзи богат велможа, който отишъл при един пророк от еврейските - Елисей, да го излекува от проказа. Една еврейка влязла в дома на този велможа и като го видяла тъй болен, казала му, че в Израил имало един виден лекар, пророк, който могъл да лекува тази болест. Този велможа веднага се задигнал в Израил, като натоварил камилите си с богатства, с дрехи, и придружен от слугата си, тръгнал на път. Той си мислил, че като отиде при този виден лекар, той веднага ще го приеме с всички почести и внимание, ще тури ръката си на главата

му и ще го излекува. Обаче, като стигнал при пророка, пророкът не го приел в дома си, но казал на слугата си: „Кажи на този човек да се потопи седем пъти в реката Йордан." „Как? Какво съм аз, та да се отнася така с мене?! Нима реките в нашето отечество не са по-целебни от тия тука, та трябваше да дохождам толкова път, за да се окъпя в тази река тука? Отде се намери този пророк?" Обаче слугата му излязъл по-учен от него и казал: „Господарю, какво ти струва да се окъпеш? От толкова дълъг път си дошъл, окъпи се и в тази река." Той послушал слугата си и се окъпал. Щом се окъпал, съзнанието му се връща, и той се почувствал по-добре. Отива той да благодари на пророка, но пророкът казал, че бил занят и нищо не приел. Обаче неговата слуга се изхитрил и настигнал велможата с камилите и казва: „На моя господар дойдоха много гости, роднини, та ще трябват дрехи. Затова дай от твоите." Велможата веднага му дава от богатствата, които носил със себе си. Слугата взима тия неща и ги скрива. Като го вижда, пророкът го пита: „Де си бил ти?" „Никъде не съм бил." „Не е вярно. Ти отиде в мое име да искаш от богаташа някои неща. Затова именно проказата на този човек ще се върне на твоя гръб и ти ще я носиш."

Казвам, сега настава една епоха само на онези души, които искат да отидат при Бога без никаква препоръка. Питам, когато някой момък се влюби в някоя мома или когато някоя мома се влюби в някой момък, търсят ли някаква препоръка? Никаква препоръка не търсят. Някоя богата мома се влюби в някой момък, но той не я обича. Тя обикаля около него, накитена с всичките си богатства и скъпоценности, но той не я обича, той не й обръща никакво внимание. Любовта не търпи абсолютно никаква препоръка. Говорим ли й за препоръка, това вече е престъпление. Ти ще носиш своето достойнство вътре в душата си. И когато искаш да любиш, ще знаеш, че това е проявление на Бога. Да любиш в този смисъл, аз разбирам да дадеш ход на Божественото в себе си да се прояви поне един път в живота ти. Да се прояви Бог поне за една секунда или за една минута,

или за един час, или за един ден в живота ти, и то в пълния смисъл на думата. Речеш ли да настояваш пред някого, че трябва той да те обича, да те гледа като писано яйце, любовта вече си заминава. За тези неща, ако се говори, турците казват - ако всичко това е вярно, голяма лъжа е.

Следователно любовта е един закон, който показва единството между човешката душа и първичната причина. Да любиш, това значи да си в единство с Бога, да си в контакт с него. Това, какво говорят философите, нека си говорят, каквото искат. Ти не ги осъждай за това. Какво проповядват свещениците и проповедниците, то е тяхна работа. Нека си проповядват, каквото знаят. Какво пишат поетите, нека си пишат, каквото знаят. И то е тяхна работа. В дадения случай техните теории не са меродавни за твоята душа.

Сега това, което се говори, не е анархизъм или социализъм, или комунизъм. Що е анархизмът, комунизмът или социализмът? Това са повърхностни учения. Комунизмът е една класова борба. Що е социализмът? Да направи богатите сиромаси и сиромасите богати - учение за равенство и братство. Що е анархизмът? Учение - да направи слабите силни и силните слаби. Това е индуско учение, индуска теория. Преди години, когато индусите и египтяните развиваха учението за социализма и комунизма, те създадоха един закон за трансмигрирането на душите, закон за прераждането. Значи прераждането е един социален закон. Прераждането е закон, според който, ако днес си богат, утре ще бъдеш сиромах. Или обратно, някой човек сега е буржоа, но за в бъдеще ще стане социалист. Някой днес е властващ, но утре ще изгуби властта си, тъй както това става в Русия.

Питам, де е сега злото? Злото седи в неразбирането на онези отношения, които хората имат към Бога. Защото, ако някой човек се качи на властта, е или владика, или проповедник, или свещеник, или майка и баща, и от това си положение мисли, че е извършил нещо в света, а не постъпва, тъй както Бог постъпва, той е на крива страна. И сегашните хора казват, че това е едно заблуждение. Питам, кое е

заблуждение в света? Питам тогава, младата мома, която се е влюбила, това не е ли заблуждение? Заблуждение е, когато момъкът не я обича, а тя мисли, че той я обича. Но когато момъкът я обича и е готов да пожертва живота си за нея, това не е заблуждение. Кога момъкът е в заблуждение? Когато той мисли, че момата го обича, а тя не го обича. Но когато момата го обича и е готова да пожертва всичко заради него, той не е в заблуждение. Когато аз вярвам в един Бог, който ме обича, това не е никакво заблуждение, това е истината в света и там е спасението.

Често вие казвате „обществото, света". Питам, това общество обича ли ви? Запитайте се сами това общество обича ли ви. Ако това общество не ви обича, бягайте от него и не му вярвайте. Законът е същият по отношение на държавата. Ти си гражданин на една държава. Ако тази държава те обича и всички нейни закони са на твоя страна, обичай я и ти. Но ако тази държава не те обича и всички нейни закони те насилват, не ѝ вярвай. Че отде произтичат всички анархии в света? Не са ли резултат на онази свещена лъжа, която съществува в света? На кого тази свещена лъжа е допринесла нещо? Кой е харосал от тази свещена лъжа? Казвате да убедим еди-кого си, че има Господ в света. Ние не се нуждаем от доказателства, че има Господ. Нито от доказателства, че има религия в Бога, но ние се нуждаем от отношения към Бога. И тогава всички неща, с които ще си служим, ще бъдат свещени. Ние не сме против религията, но ние сме против всички онези хора, които ни проповядват да имаме тяло без сърце или тяло без глава, без мозъци, без ум. Ние сме против всички ония, които ни проповядват да имаме всичко, но душа да нямаме. Ние сме против всички тия хора именно и затова сме готови да страдаме за това учение.

Ние вярваме в сърцето си, вярваме в ума си, вярваме в тялото си, вярваме в душата си и най-после вярваме в духа си. Ние вярваме във всичко онова възвишено и благородно, което подига и мене, което подига и брата ми. Ние вярваме във всичко онова, което виждаме

наоколо си. Ние вярваме в този Господ, който ни говори. Как ви говори Господ? Господ не говори на български език, но речта му се превежда и на български език. Господ не говори на английски език, но речта му се превежда и на английски. Господ не говори нито на френски, нито на немски, но речта му се превежда и на френски, и на немски. Господ не говори нито на санскритски, нито на китайски, но речта му се превежда и на тези езици. Най-после Господ не говори и на ангелски език, но от памтивека речта му се превежда и на този език. Има един общ език, на който Господ говори. Той е единственият език, който наричат свещения език, и който дойде до този език, той вече разбира същината на нещата. Питате, как така? Трябва ли някой да ви доказва и обяснява какво нещо е свещта? Трябва ли да се доказва от колко конци е направена, по какъв начин е направена и т.н.? Всеки вижда свещта и знае най-важното за нея - че като се запали, тя свети. За мене свещта е свързана с понятието, че запалена, тя свети.

Добре, питам тогава, какво нещо е човекът в даден случай? Отивам в къщата му, и той ме приема много добре. Дава ми вода да си измия краката, ръцете и лицето. После ме нахранва добре и най-после ми предлага легло да си почина. Това аз наричам човек. Що е животното в даден случай? Животното е това, което може да ти каже: „Качи се на гърба ми, да те разходя малко." Що е растението в даден случай? Някой казва: „Това е плодно дърво." Казвам, растението ти казва, че няма къща и не може да те приеме като човек, не може да те разходи и като животното, но то ти предлага плодове от своето дърво, като ти казва: „Наведи се и си вземи, колкото искаш." Или: „Откъсни си от клонищата ми сам." Това е конкретната идея за човека, животното и за растенията. Няма какво да се философства повече. Какво ще ми разправя онзи философ какво нещо е човекът или животното, или растението, когато аз се нуждая от нещо конкретно, нещо определено. За мене е важна същината на идеята. Какво е ябълката, това не ме интересува. Аз се интересувам от въпроса, има

ли ябълката. Това не ме интересува. В този момент аз съм гладен. Ябълката ми казва: „Откъсни си от моите плодове и повече не мисли. Всеки, който е ял от моите плодове, силен човек е станал."

Това е правата философия. Не че другото не е вярно, но това са философски теории, това е религия без Бог. Някой казва: „Ти не вярваш ли в религията?" Хората все религии проповядват и казват, че без религия в този свят не може, но и досега не са прокопсали. Когато се казва, че не може без религия, хората подразбират, че не могат без онези, които служат на религията. Чудна работа. Това наше верую не издържа критика като такова. Не се говори така истината. Ще кажем, че тези свещеници са служители на истината. Религията е една форма, а същността е Бог. И когато човек се домогне до тази същина, само тогава той ще има религия в пълния смисъл на думата. Само тази същина може да ти даде една права религия и да те свърже с истинските поклонници. Ние не отричаме свещениците, нито владиците, но казваме: нека свещеникът е свещеник - служител на любовта. Сега ние считаме положението на владиката по-високо от това на свещениците. Свещеникът по чин, по сан седи по-високо от епископа, от владиката. Епископът е човек, който се занимава само с материални работи. И апостол Петър казва: „И аз съм един от презвитерите." Той не казва, че е епископ или владика. Ще ви дам едно доказателство. Например никъде в Писанието не е казано, че ще бъдем владици и патриарси на Бога. Там се казва, че ще бъдем свещеници и царе. Това е същността - царе и свещеници на Бога. Царят е човек, който разумно управлява себе си. Свещеникът е човек, който разумно служи на Бога. А всички останали чинове, който днес хората определят, това са чисто човешки изобретения. Човешките неща са опаковки.

Като ви говоря така, онези, които не разбират, ще кажат: „Знаете ли какво ни каза нашият Учител?" Аз не ви казвам да спорите с другите. Аз ви говоря това за самите вас, вие да знаете истината. Дойде ли до другите, вие трябва да бъдете мълчаливи като охлювите.

Докато човек не стане мълчалив като охлюва, той философ не може да стане.

Казвам, ако ние нямаме ясна представа за живота, който се проявява в нас, и ако ние се плашим от своята сянка, от условията на живота, ние философи в истинския смисъл на думата не можем да станем. Че се плашим, това е ясно. Нас от хиляди години са ни плашили. Няма човек в света, сърцето на когото да не е трепвало. Не само вие, но и най-силните същества са изпитвали страх. Ние виждаме един първокласен адепт като Мойсей, който беше свършил една висша окултна школа в Египет, посветен беше, обаче като уби египтянина и го зарови в пясъка, и той изпита голям страх и трябваше да бяга в пустинята, дето пасе овцете. Както виждате, адепт беше той, но избяга, искаше да се скрие от лицето на Бога. Защо? Той се увлече, направи едно престъпление, което не е позволено на един адепт, на един човек, посветен като него, да го направи. Мечките, вълците, тигрите могат да правят, каквото искат, но на един посветен в Бога, на човек, който иска да се домогне до истината, не е позволено да прави никакво престъпление. Затова той иска да избяга от лицето на Господа и отиде в пустинята, четиридесет години пасе овцете. Той трябваше през това време да отиде в онзи свят да иска извинение на онзи египтянин, задето посегна върху живота му. Причината, задето Мойсей се ожени, беше тази, че той трябваше да приеме за своя син този египтянин, той да се прероди чрез него и по такъв начин да се заличи неговото престъпление. Той се страхуваше да се върне в Египет, защото знаеше строгите египетски закони. За такова престъпление той трябваше да бъде обесен. И когато Господ го изпращаше в Египет да освободи евреите от тяхното робство, той казваше на Господа: „Господи, прати друг някой вместо мене. Нали знаеш, че аз съм политически престъпник и ако ме хванат, ще ме турят на дрангулника." Господ го запита: „Какво имаш в ръката си?" „Тояга." „Хвърли я на земята." Мойсей я хвърли на земята и тя се

превърна в змия. Той се уплаши и избяга. Господ му каза: „Не бягай, но я хвани за опашката."

Питам, ако Мойсей бягаше, вие няма ли да бягате? Аз взимам Мойсей за пример. На такова изпитание беше подложен Мойсей и той изправи всичко. Великото, което препоръчва Мойсей като силен човек, е това, че той успя да изправи всички свои погрешки. Но затова именно и целият еврейски народ днес свидетелства за силата на Мойсей, за което го считат всички посветен, велик адепт. Той каза: „Господи, аз съм извършил престъпление. Не мога затова да отида в Египет." Отговори му Господ: „Ако ме слушаш, ще залича твоите престъпления." „При това аз съм гъгнив, не мога да говоря красноречиво." „Не бой се и за това. Брат ти Араон ще предаде словото ми. Ти ще приемаш, а той ще предава." Привеждам ви този пример и за поука и на вас. Трябва да знаете, че могат да се явят в живота ви ред спънки, но лошото не е в това. Лошото е, ако не ги изправяте. Всичко седи в правилното схващане, в правилното разбиране на живота. Важно е ние правилно да разбираме и правилно да разрешаваме този живот.

Получавам от един познат писмо, с което той ме пита: „Кажи ми какво съм бил в миналото и какво ще бъда за в бъдеще." Аз мисля да му отговоря следното: „Ти в миналото си бил такъв, какъвто си и сега. А за в бъдеще ще бъдеш това, което сега градиш. Както живееш сега, такъв ще бъдеш и за в бъдеще." „Ами какви съвети ценни ще ми дадеш? Какво да правя?" Търси Божията любов, която носи живот, светлина и свобода. Нищо повече. Едно време, когато ти беше в младостта си, със силен дух, ти седеше като някой стар дядо и казваше: „То се е видяло, че тази работа няма да я бъде, то ще се мре, но да има поне някой да ме зарови, а то, гледам, няма кой да ме обича." Разсъждаваш ли така, ти си вече стар дядо. Да има кой да те обича?! Младият не търси никой да го обича. Само старият търси да го обичат. Искаш ли да те обичат, ти си стар човек.

Не искам да ви обезсърчавам, но изнасям нещата тъй, както са. Това състояние не е лошо, но трябва да се осъзнаеш, да си признаеш, че си стар. А ти казваш: „Човек съм. Все трябва да има някой да ме обича." Ако си млад, ще има някой да те обича. Думата „любов" ще бъде като резултат. Никъде в Писанието не е казано, че трябва Господ да ви обича. Ако заповедта Божия беше в този смисъл, тогава ние щяхме да бъдем стари. Но понеже Господ иска да бъдем млади, той ни дава следната заповед. Да възлюбиш Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Старият човек не може да залюби Господа така. Той чака първо Господ да го залюби, че после и той да залюби Бога. Той ще се държи като някой цар и после, след като получи Божието благоволение, ще каже: „Господи, много голям грешник съм." Това са празни работи. Грешник си бил. Ако искаш да бъдеш млад, трябва да залюбиш Господа. Не го ли за- любиш, не си млад човек.

Под думата „любов" конкретно ние разбираме младостта в живота. Не любиш ли, колебаеш ли се, ти си стар човек. „Ама не зная дали мога да любя." Щом се колебаеш така, ти си стар човек. „Ама дали ще свърша учението?" Ти си стар човек. Ще свършиш, ти ще свършиш еди-какви си науки - математика, философия и ред още, всичко ще свършиш. Ти си млад човек. „Ама сиромах съм." Нищо не значи сиромашията. За мене сиромашията е като предговор само на богатството. Ако сиромашията е предговор на богатството, ти си на прав път. И ако богатството е предговор на сиромашията, ти си пак на прав път. Но ако богатството за тебе не е предговор на сиромашията и ако сиромашията не е предговор на богатството, и в двата случая ти си на крив път. Това е философия, дълбоко разбиране за живота. Не е ли сиромашията предговор на богатството и не настръхваш ли от нея, ти не си на прав път. Дойде ли сиромашията при тебе, попитай я: „Понеже ти си изпратена от Бог като посланица, покажи ми твоите препоръчителни писма." Покаже ли ти ги, ще имаш всичкото почитание и уважение към нея. Нали, когато се изпраща някой

дипломатически представител от една държава в друга, той носи със себе си акредитивните писма, с които го изпращат, и трябва непременно да ги представи. Следователно, щом сиромашията няма своите акредитивни писма, веднага ще пишете на другата държава: „Не приемаме този ваш посланик, намираме го, че не е добър. Молим ви се да ни изпратите друг. Този не ни се нрави." Като дойде при вас богатството, ще направите същото. Ще му поискате акредитивните писма и ако не ви ги даде, ще го върнете назад. Така прави човек с убеждения.

Богатството и сиромашията едновременно са две лица на една и съща реалност. Сиромашията, това е нощ. Богатството, това е ден. Аз тегля паралел между тях. Съотношение има между тях. Само богатият човек може да работи. А сега какво става в света? Сиромасите само карат да работят. Днес е точно обратното. А турците казват, че вечерната работа е маскарлък на деня. Ще работят бедните и глупавите хора, че светът ще прокопса. Светът ще се оправи, когато най-учените хора, философите, дойдат да работят с мотиките си, но не с тези обикновени мотики, с които работят съвременните работници, а със златни мотики, на които дръжките да бъдат направени от бронз. Това е работа. И този философ ще работи само един час през деня, но ще има злато за цяла година. Сегашните мотики са от желязо и тем подобни метали. Но какво добро е донесло желязото на света? Че всички наши идеи, с които ние днес орем и сеем, постоянно ръждясват като желязото. Днес ти вярваш, имаш едно верую за Бога, но утре казваш: „Аз досега бях православен, но вече не вярвам в православието." Че какво е православието? Че какъв е Бог на православието? Други казват: аз съм евангелист, аз съм католик, аз съм будист и т.н. Православието не седи нито в одеждите, нито в короните. Православието е едно учение за Бога. Що е евангелизмът? То е едно учение за Бога. Що е будизмът? То е учение за Бога. Що е поезията? То е учение за Бога. Що е животът? То е учение за Бога. Това се отнася за всички неща, само че хората гледат на тия неща от

различни гледища. Те гледат на тази реалност от различни гледища. Те говорят за религията, но тя не е същината на нещата.

И тъй, Христос казва: „Когато беше млад, ти се опасваше сам." Ако вие не можете да се опасвате сами, вие сте стари хора. И сега ние трябва да се изявяваме не с думи, но с дела, с живот. Защото, като отивам при някой търговец, трябва ли да го убеждавам, че имам десет милиона лири? Няма какво да го убеждавам. Аз бръквам в кесията си, и веднага показвам парите. Аз ще извадя тази банкнота и ще я покажа, както е направил един американец, който се хванал на бас, че може без пет пари да прекара в Лондон. Той имал в джоба си един чек от един милион английски лири и с него предприел опита. Той отива в една много хубава богата гостилница, дето се наяжда добре.

На излизане от гостилницата вади от джоба си този чек и го подава на гостилничаря. „Нямаме, господине, да разбием тази сума." „Е, тогава аз нямам дребни, с които да ви заплатя." „Ще ви кредитираме." И той си излиза от гостилницата. Този американец имал пари в джоба си, но дрехите му били доста окъсани. Отива той в една добра дрехарница и казва: „Моля, дайте ми едни хубави дрехи." Те му дават. Той се облича и казва: „Ще можете ли да разбиете този чек, понеже нямам дребни?" „Нямаме и ние." „Тогава ще можете ли да ми кредитирате?" „Да, разбира се, можем." И той си излиза и от магазина, облечен с нови дрехи, без да е платил пет пари за тях. Питам, кой ще може да разбие един такъв чек от един милион английски лири?

Казвам, такова трябва да бъде и вашето верую - от един милион английски лири, че никъде да не могат да го разбият. Дето отивате, навсякъде ще имате кредит. Чудни са съвременните хора. За Бога се готвят, за рая се готвят, но нито Бога познават, нито рая знаят де е. Хората могат да мислят така. Право е за тях, но ти, който си дошъл в света и искаш съзнателно да работиш, трябва да познаваш кой е баща ти и коя е майка ти. Ако ти не познаваш баща си и майка си и им пишеш писмо, ти си един незаконороден син. Това показва, че майка

ти и баща ти са те оставили някъде и са се скрили от тебе. По аналогия на това казвам, ако не познаваш Бога, ще си кажеш: „Незаконороден съм." Какво трябва да направиш? Трябва да оформиш своето раждане. Казват, че някои деца са незаконородени. Не. Аз определям тази идея по друг начин и казвам - всяко дете, което не познава баща си и майка си, всеки син или дъщеря, които не познават майка си и баща си, те са незаконородени. В този случай грехът е вътре в тях, а не отвън. Щом познаваш Бога, ти си законороден. Щом не го познаваш, не си незаконороден. Тъй щото всички онези деца, които са заченати в идеалната любов, те познават и майка си, и баща си, те познават и Бога. Ако аз в душата си познавам този, който ме е родил, познавам баща си и майка си, че от Бога са родени, аз съм законороден техен син. Тогава и Бог е на моя страна. Аз мога да съм княжески син, но не познавам ли баща си, аз съм незаконороден син. Това е подразбирал Христос под стиха: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Ако не се родим по този начин, никаква философия, никакво учение, никакви нови разбирания и убеждения няма да имаме в света. Родим ли се по този начин, всичко това ще придобием.

Сега някои, като ме слушат, търсят само кривото. Аз разглеждам целия човешки живот и виждам де е правото в света. За мене всичко е хармония, но има неща, които са дисхармонични. Българинът има много хубави черти, но има и много лоши черти в характера си. И сега българите не знаят как да се изправят при това криво възпитание. Не казвам това за обезсърчение, но казвам, ако искате да стопите желязото, трябва да имате най-малко хиляда градуса топлина. Ако искате да стопите платината, трябват ви най-малко над хиляда градуса топлина, за да можете да оперирате с него. Не е лесно да се възпита една душа. Да накараш един човек да вярва в Бога, това е най-трудната работа, която можеш да направиш. Ако беше лесна тази работа, всички хора щяха да бъдат вярващи. Това е най-трудната философия. В това отношение музиката, философията, религията,

науката, това са методи, чрез които можем да се домогнем до начина да намерим истината, да намерим Бога. Съвременните хора трябва да се докоснат до истината. Не се ли докоснат до истината, те ще имат участта на всички велики хора, които са били въздигани до небесата, но нищо не е останало от тях днес.

Когато казвам, че поетите не живеят на гробищата, аз разбирам тези поети да са живи, да ги срещаме из улиците, както например срещаме някой виден поет от българските да се разхожда из Борисовата градина и да ми казва: „Както виждате, моят паметник е тук, но аз се разхождам свободно из улиците. Аз съм еди-кой си човек, поет български, но мълчете, никому не казвайте, нека ме гледат тук из градината. Аз сега разбрах - живея, скрих се от хората и минавам инкогнито между тях." Ако сега се каже на хората, че някой от техните поети живее тук, между тях, те няма да повярват. Сега ние няма да спорим. За мене светлината, в която аз живея, не изключва това нещо. В дадения случай за мене важи доброто, което мога да направя, отношенията, които имам към хората. Това добро трябва да се преведе. Някой казва: „Много сте сиромаси." На мнозина съм казвал, че аз съм готов да купя тяхната сиромашия, стига те да са готови да ми я продадат. Ще им дам, колкото искат. Ще я натоварите на един кон и ще ми я донесете. „Ами де ще я намеря?" Тогава защо говориш за неща, които не знаеш? Човек може да хване своята сиромашия. Някой казва: „Аз съм болен човек." Дайте болестта си на мене, аз ще я купя. Човек може да направи един опит, да хване и болестта. Та нима Христос не ходеше навсякъде със своята сиромашия? Той ходеше със сиромашията и казваше: „Всичко, което имам, е и за тебе." И казано е - Син Человечески няма де да подслони глава. Сегашните учители и адепти имат и палати, но Христос преди две хиляди години нямаше де да подслони глава, но не роптаеше против това.

Аз взимам вътрешната страна на въпроса, а не искам да окайвам Христа. Христос беше силен. Той разбираше добре нещата. Но за да

дойдем до вътрешната страна на учението, трябва да имаме ясна представа за нещата. Ще кажете: „От толкова години ние сме служители на Господа." Що от това? То не е във ваш ущърб. Ако аз от толкова години съм гледал света и не съм го разбрал, това не е загуба. Днес ще оставя всичко настрана, но един ден това нещо ще ми послужи. И като погледна на света, ще го разбера. Един ден, като започна да чета тази Божествена книга, тя ще се разкрие пред мене. Много хора има, които четат Божествената книга. И един ден Христос ще похлопа на вратата на едного и ще го попита: „Какво четеш?" „Евангелие чета." „Какво разбираш?" „Нищо не разбирам, но един ден, като дойде Христос, ще разбера тия неща." Този човек даже и не подозира, че Христос е дошъл при него. Христос казва: „Христос ще дойде, но кога?" „Когато дойде, все ще разбера един ден тия неща. Засега много неща не са ми ясни." Ти обръщаш страниците, казваш - еди-кои си неща не разбирам. По едно време Христос ви побутне, пита имате ли малко хляб. Ти го погледнеш от човешко гледище и намираш, че този човек те отвлича от свещената ти работа. След това ти взимаш парче хляб, даваш му и Христос го разчупва. Щом разчупи той хляба, ти вече го познаваш, но той изчезва. Христос дойде при тебе, но ти не го запита за най-важното.

Аз искам сега вие да разберете моята мисъл, да имате връзка и да знаете каква е връзката между любовта и живота, между мъдростта и светлината и между истината и свободата. От това зависи строежът на целия реален живот, и то не бъдещия, но сегашния ви живот. Не е въпросът, че аз ще повярвам в Бога, но в мене ще има достатъчно време и за музика, и за поезия, и за копане. Ако човек разбере живота, малко ще работи, много ще свършва. А сега, понеже не разбираме тази истина, мисълта й, много работим, малко свършваме. Цял ден не можем да напишем едно любовно писмо. Пишем, зачеркваме - и не можем да го напишем. Най-после ще вземеш един модел от любовните писма, ще напишеш и своето писмо, но след това ще дойде съмнението, казваш: „Тъкмо написах писмото, ами ако го

хвърли?" После отново го препишеш. Питам, колко от твоите любовни писма са предадени на Господа? Повече от вашите писма са изпратени с криви адреси. Аз зная една мома, която е писала на баща си в странство писмо, което след един месец върнали назад, понеже адресът му не е бил точен. Казвам, точно трябва да пишете адресите на писмата си. Ако не са точни, не ги приемат, нито ги предават. Някой разправя за своите любовни писма, преди още да ги е писал.

Казвам, не говорете за своите любовни писма и за съдържанието им, преди да сте ги написали. Много от нашите погрешки се заключават в това, че вие говорите за неща, които още не сте написали. Ти запали свещта и я остави тя да говори за себе си. Наклади огъня и остави го да говори за себе си. Пий вода и остави водата да говори за тебе.

Знаете ли какво нещо е любовта? Аз зная какво нещо е любовта - запален съм от четирите страни, казва някой. Отникъде не си запален. Че ти си запален и сега. Какво е казано там, в Писанието? Христос казва: „Има неща, които искам да ви кажа, но не можете да ги разберете." Любовта към Бога именно носи в себе си всичките тайни на живота. Когато Божията любов дойде в дома ви, тя ще ви донесе своите благословения. Има такъв един пример с един дребен, малък чиновник, което се е случило при освобождението на България, в София е станало това. С всичката си беднотия той се оженил даже. Ражда му се едно момченце и от този момент му провървяло. Него ден го назначили на служба. Като отивал на работа, намерил на пътя сто лева, с които кръстили детето. Значи това дете си дошло с благословението. Това дете носи всичките добри условия в себе си. Така му вървяло пет-шест години. По едно време бащата сгрешил нещо, и детето умира. От този ден пак му тръгнало назад. Всичко, което детето донесло със себе си, се взело назад.

Та като дойде любовта, тя ще донесе всички блага в света. Тогава слънцето другояче ще грее и ти ще чувстваш вътрешната връзка с Бога. Тогава и ангелите, и светиите ще ти говорят. И адептите ще ти

говорят. Всеки ще те посещава и домът ти ще бъде отворен за всички. Щом любовта дойде у вас, от целия свят ще започнат да ви идват на гости, да я видят де е тя. Това не е нещо обикновено. С камили ще започнат да идват благата и ти ще се намериш в чудо. Всеки ще се пита кой е този беден човек, с когото стана това чудо. Защо стана така? Защото го е посетила, любовта е дошла в неговата душа. Тогава ти ще се почувстваш свободен човек и няма да гледаш на другите хора отвисоко. И тогава, като срещнеш някой твой беден брат, който се оплаква от тежестта на сиромашията, ще му кажеш: „Слушай, остави свободен достъп на любовта в дома ти, и сиромашията ще изчезне." Болен си. Остави любовта да стъпи вътре в душата ти, и болестта ще изчезне. При всички несгоди, като дойде любовта, тя ще уреди всичко. Искаш да пишеш нещо. Остави да пише любовта. Това, което тя ще напише за един час, вие няма да го напишете и за един живот. За един час тя ще напише повече, отколкото вие за цял един живот без любов. Всички хора имат желание да направят нещо хубаво, но без любов нищо не могат да направят. Много философи са писали без любов, много поезии са писани без любов, много музикални пиеси са писани без любов. И там е всичкото безсмислие. Всичко, което любовта ражда, е гениално. Тя създава гениалността у нас. Талантите, гениалността, здравето, силата, подигането, щастието - всичко това се дължи на мощната сила на любовта. Дойде ли тя, всичко иде с нея.

Сега вие, като ме слушате, ще кажете: „Защо и ние не сме такива?" Много ясно вие сами ще си дадете отчет. Като дойде любовта, вие ще опитате това, което сега ви казвам - всички вие ще възкръснете. Кога ще дойде любовта? Още днес може да дойде. Има един момент, когато любовта иде, ти си халосан някъде. Не, когато очакваш любовта, ти трябва да прекъснеш всичките си работи. Този ден ти ще имаш празник. Той е седмият ден. Аз го наричам ден на любовта. За нищо друго няма да мислиш. За какво ще мислиш само? За любовта, за това, което ще дойде. Тогава ти ще изпразниш дома

си, ще изчистиш всичко, ще се облечеш с най-хубавите и най-новите си дрехи и ще отидеш отдалеч да я посрещнеш. Тя ще дойде, ще донесе камили, натоварени с големи богатства и като влезе в дома ти, всичко ще светне. Тогава и небето ще се отвори, и ангелите ще слязат, ще дойдат светии и херувими, ще дойдат роднините ви и приятелите ви и от този и от онзи свят всички мъртви ще възкръснат, ще има ядене и пиене, голям пир ще има. Кой е дошъл там? Любовта е дошла в света.

Мнозина ще кажат: „Как ни примамва." Апостол Павел казва на едно място „похитител". Та дали ще вярвате, то е ваша работа. Аз не се меся в това. Аз само ви разправям приказки от „Хиляда и една нощ". Тъй е писано. Какво ще вярвате, какво ще правите, то е ваша работа. Но който ме слуша, може да направи един опит. Това е въпрос за вътрешно разбиране. Ние сме за любовта към Бога и любовта към ближния. Това са два велики закона, две велики положения в сегашния човешки живот. Те не се отнасят за извън човешкия. Сегашният ни живот може да се осмисли. Няма ли я любовта, веднага животът ви се обезсмисля и у вас настава пълна меланхолия. Няма ли любов, иде обезс- мисляне, съмнение, докато най-после свършваме като уволнения чиновник. И уволненият чиновник пак продължава да живее, но това е положението на уволнен чиновник, без пенсия останал. Навсякъде ходиш, молиш се, никой нищо не ти дава. Когато си с любовта, ти си чиновник на служба, а няма по-приятна служба в света от тази, да бъдеш чиновник на любовта. В това седи свободата да служиш на Бога, а не някому, който не те разбира.

„Когато беше млад, сам се опасваше." Сега ви пожелавам едно нещо. Не само да запомните думите ми, но сами да се опасвате. Ако всичко друго, което ви говорих, не разберете, пожелавам ви поне само да се опасвате, да бъдете мъжествени. Не с иде да се опасвате, но с един хубав колан, дълъг три метра. Всяка сутрин, като ставате, да си имате един хубав пояс и да си го опасвате около кръста, както това прави българинът. И жената да има един такъв пояс, с който да се

опасва. После може да се разпаше, но като се опасва, да знае, че не е стара баба.

Та на всички, които ме слушате, млади и стари, препоръчвам да имате такъв един пояс и като ставате сутрин, да се препасвате три пъти около кръста. После пак може да се разпашете и да го закачите за другия ден, но да си кажете: „Мога и сам да се опасвам." И като преведете тази теория, този пояс ще ви бъде свещен. Това значи сам да се опасваш. Щом ви дойде една свещена идея, ще се опасвате. Щом сте вкъщи, ще се разпасвате и ще седите на почивка. Щом сме на пътя, ще се опашем, но ще кажем: „Готови сме вече." Който е опасан, той е млад. Който не е опасан, той е стар дядо.

Когато беше млад, ти сам се опасваше. Пожелавам на всички сами да се опасвате.

Неделна беседа 17 ноември 1929 г., неделя, 10 часа София - Изгрев

ВЛЯЗОХА В ЛАДИЯТА

Ще прочета 5. глава от „Второзаконието" от Стария завет.

Има неща, които никога не изгубват смисъла си. Има неща, които някога хората не са ги разбрали, но сега трябва да ги разберат. Вие ще преведете тези неща на ваш език.

„Аз съм Иеова, Бог твой, който те изведоха из египетската земя из дома на робството." (6. стих) Значи идеята за Бога седи в това, че той дава свобода. Който не дава свобода, той не е никакъв Бог.

„Не взимай името на Господа, Бога твоего, напразно." (11. стих) Казваш една лъжа и после вземаш името Божие за свидетел, като казваш: „Вярвай в Бога." А ти лъжеш всъщност. Продаваш един фалшив плат, и пак взимаш името Божие напразно, казваш: „Вярвай в Бога."

„Затова Господ, Бог твой, ти заповяда да пазиш съботния ден." (11. стих) Съботният ден е за бедните, а не за богатите. Съботният ден е за слугите, а не за господарите.

„И откак влязоха в ладията, утихна вятърът." Матея 14:32

Всяка епоха си има своето разбиране. Следователно нашите разбирания днес не са такива, каквито са били разбиранията на миналите поколения, които са живели преди две или три хиляди години. Разбиранията на възрастните не са такива, каквито са разбиранията на децата. Разбиранията на възрастните не са такива, каквито са разбиранията на младите. Възрастният е минал по пътя на детето, а детето още не е дошло до точката на възрастния. Старият разбира повече от възрастния. Възрастният не е дошъл до точката на стария.

Сега често човек се заблуждава или прави едно малко опущение. Той се заблуждава от временния живот, от общия живот, от общественото положение. Има общи положения, има и специфични

или извънредни положения в живота. Например въздухът е едно общо положение за всички органически същества. Светлината е едно общо положение на всички органически същества. Топлината е едно общо положение на всички органически същества. Водата е едно общо положение на всички органически същества. От тези общи положения всички еднакво се ползват и всеки може да вземе толкова, колкото иска. Всеки човек може да вземе толкова въздух, колкото иска. Той може да вземе толкова вода, колкото иска. Той може да вземе толкова хляб, колкото иска. Ти можеш да ядеш и повече, а можеш да ядеш и по- малко. Всякога не се усещаш гладен. Ако ядеш повече, отколкото трябва, всякога ще се усещаш преситен. Ако пък ядеш толкова, колкото трябва, всякога ще се усещаш доволен от храната.

Казвам, човек трябва да разбира сегашното положение на живота си. Това не значи, че миналото не е важно. Например то е било основа на сегашния живот. Важно е и бъдещето, но то има да се реализира. Какви ще бъдат бъдещите условия, ние това не знаем. Ние не знаем даже и миналото какво е било. Много възрастни хора са забравили своето детинство. Те мислят, че детинството е било проста работа и казват, че е детинска работа. Това е неразбиране на живота. В дадения случай детинският живот е толкова важен, колкото и животът на възрастния. Когато ние дойдем до духовните работи, казват ни: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие." Никъде не е казано, че ако станете като възрастните, ще влезете в Царството Божие. Напротив, обратният процес е важен - да станете като децата. Даже и за разбиране на истината, колкото по-малко знаеш, толкова по-лесно ще разбираш.

Има една аксиома, според която колкото по-малко разбира човек, толкова по-лесно разбира истината и колкото повече знае, толкова по-мъчно разбира истината. Ако тълкуваме така закона, тогава трябва и колкото по-малко богатство имаш, толкова повече да разбираш истината. Всъщност богатият човек има повече условия да разбира

истината и да изпълнява волята Божия. Но в живота не е така. Значи богатият трябва повече да изпълнява волята Божия, отколкото бедния. Всъщност бедният, сиромахът изпълнява повече волята Божия от богатия. Бедният казва: „Тъй трябва да се изпълнява волята Божия и като стана богат един ден, аз ще зная как трябва да се живее." Но като стане богат, той започва да отлага. Той казва: „Веднъж да уредя всичките си работи, тогава ще се занимавам с духовното, тогава ще служа на Бога." Така става с всички хора, когато те забогатеят. Всички богати хора имат добри въжделения и добри намерения, но все отлагат. Те казват: „Веднъж да си уредим работите, че тогава ще започнем с духовното." Аз зная какво показва статистиката. Според нея надали ще се намери един човек, който, след като си е уредил работите, да е започнал да служи на Бога и да се занимава с духовното. Остане ли да си нареди работите, и тогава да се занимава с това, което желае, то никога няма да стане. Богати и сиромаси, това е една промяна, една смяна в живота.

Сега аз говоря за разумния човек, който може да разбира. Често много религиозни хора се събират на едно място - философи, поети, музиканти, учени и религиозни - и започват да се надпреварват един друг. Като се съберат например двама богати на едно място, те искат да знаят кой от двамата е по-богат. Те се погледнат, и се разберат. Като се съберат двама учени, и те искат да знаят кой от двамата повече знае, кой от двамата има по-верни схващания за нещата и казват: „Ти за Бог нямаш такива схващания, каквито аз имам." Теоретически може да е така. Възможно е единият от тях да има по-верни схващания за Бога от другия, но като дойде до практиката, до практическия живот, аз, който имам криви схващания за Бога, съм голям виртуоз, взимам цигулката си и свиря пред една публика от десет хиляди души и всички ме слушат с внимание. Този пък, който има по-верни схващания за Бога, не може да изсвири нито една гама, както трябва. Първият казва: „Тази работа не става със свирене." „Ами с какво става?" „С говорене." „Че какво е говоренето?" „То е най-

хубавото нещо." Да говориш и да убедиш един човек в истината, то значи да бъдеш първокласен музикант, да знаеш как да говориш, да съпоставяш думите в речта. Това не е обикновена работа. Днес хората говорят, но те още не са музиканти. Те свирят по малко. Ако ние сме отворили една гостилница и всеки, който я посетил три пъти, всякога е излизал от нея с развален стомах, питам, де е погрешката? Погрешката може да бъде или в тези, които ядат, или в този, който готви. И едното, и другото е възможно. Възможно е тези хора да не са сдъвкали добре храната си и стомахът им да се е развалил, а възможно е и гостилничарят да има грешка - или маслото да не е хубаво, или сиренцето да не е било прясно, та и баницата да не е излязла нещо добре. Ако пък грешката е в гостилничаря, тогава може да има две положения. Първото предположение е, че или гостилничарят не разбира от изкуството си. Второто предположение е, че този гостилничар е един алчен човек, който иска да спечели от гърба на хората. Ако първото предположение е вярно, че този човек не си разбира от изкуството, той трябва да хване друго някакво изкуство или да научи друг някакъв занаят. Ако пък второто положение излезе вярно, че той е алчен човек и иска да спечели повече, отколкото трябва, той трябва да знае, че клиентите му са повече сиромаси, и тогава от едно агне той може да одере само една кожа, две кожи не може да одере. Втори път тези клиенти няма да го посетят. Право е нашето положение, че който иска да живее добре, той трябва да мисли добре, да чувства добре и да постъпва добре.

Казвам, нашето верую трябва да се изяви в една конкретна, в една определена идея. Добрият живот трябва да се изрази в едно любовно чувство. А ти, след като вярваш в Бога, след като изпълняваш всичките му закони, твоите животни никак не си почиват, тогава ти верующ ли си? Ако на вола си не даваш нито един ден почивка или ако на слугинята си или на слугата си не даваш нито един час почивка, какъв човек си ти? Или какво верую имаш? Казвам тогава, давай това право и на хората, каквото искаш и за себе си. При

веруюто, което имаме днес, ние поставяме Бога отвън. Бог като множество той седи отвън, но Бог като единство, той всякога се проявява отвътре. Питам, от чисто научно гледище единицата, която е създала света, отвън ли е, или отвътре? За да бъде нещо отвънка, то трябва да има друга някаква реалност. Ако единицата, която е реална, е създала всички тия неща, питам, де е тя? Като говорим за вътрешния живот, всякога трябва да разбираме реалния живот, от който външният живот е произлязъл. Ако ние нямаме тези схващания, според втория закон, то като търсим Бога отвън, все можем да го намерим някъде. Бога можем да намерим в баща си, в майка си, в някой велик човек, в някой музикант или в някой поет. Навсякъде можем да го намерим. Но ако ти намериш Бога отвън, ще имаш един резултат. Ако го намериш отвътре, ще имаш друг резултат. Ако се влюбиш в един човек, който умира, ще имаш един резултат. И ако се влюбиш в един човек, който не умира, който е безсмъртен, ще имаш друг резултат. Ако вложиш парите си в една банка, която след десет години ще фалира, ще имаш един резултат. И ако вложиш парите си в една банка, която и след хиляди години няма да се поклати, ще имаш друг резултат. Това трябва да бъде едно реално положение, което да даде стабилност на живота ти.

Ние се занимаваме с въпроса, да се оправи светът, да се подобри политическото положение. Това са важни работи, но политическото положение на народа ни може да се подобри, без ние да се подобряваме. Законите може да се изменят, без ние да се изменяме. Училища може да се градят, свещеници могат да се изменят, но ако ние не се изменяме вътрешно, ако в нашия частен живот не стане едно вътрешно подобрение, какво ще ни ползва външната обстановка?

Следователно трябва да има едно отношение между външната среда и самия човек, между външната проявена реалност и вътрешната реалност и същината на живота. Когато говоря за човека, аз разбирам, че човек е произлязъл от една същина, която е по-

мощна, по-силна от окръжаващата среда. Следователно, ако аз разсъждавам като материалист, чисто материалистически, бих казал, че материята, от която човек е направен, е по-чиста, по-мощна, по-устойчива, отколкото окръжаващата материя, от която са направени всички тела във физическия свят. Човек е по-силен от желязото, по-тежък от златото и платината, по-силен от всички задушливи газове, помощен от светлината и топлината. Ако турите човек на тази топлина, на която всички физически тела се топят, той ще издържи, ще остане неразтопен. Коя е причината за това? Защото, ако разгледате човека духовно, силите, които функционират в него, са по-силни, по-мощни от силите, които функционират в живата природа. Като говоря за човека, аз не разбирам този малък човек, който има едва едно и половина килограма мозък, нито този, който има деветдесет-сто килограма материя в себе си.

Та казвам, вие трябва да разбирате нещата правилно. Аз не искам вие да имате разбиранията на мравите, нито разбиранията на червеите, нито разбиранията на вълците, нито тези на мечките, на тигрите, на паяците, нито разбиранията на слоновете, на овците, на козите, нито разбиранията на обикновените хора, нито пък разбиранията на чиновниците, нито на съвременните философи и т.н. Вие трябва да имате разбиранията на човек, който е дошъл да върши волята Божия на земята. Ако искате да знаете, всичката сила на човека седи в изпълнението волята Божия. Защото законът на любовта е закон на служене. Там, дето я има любовта, там трябва да има служене. Там, дето няма служене, любовта не може да се прояви.

Следователно служенето на Бога е един закон, първият закон, а вторият закон е служенето на ближния. Външната страна на Бога, това са всички ближни, всички хора, всички растения и животни, в които Бог се проявява. Има случаи, когато човек настъпи един червей и кракът му може да изсъхне. Има случаи, когато, човек ако отсече едно дърво, и двата му крака може да отидат, а може и да заплати с живота си. Някой може да отсече и сто дървета, и нищо да не му

стане, но този човек е спазил някакви закони, които вече не го преследват. Статистиката показва, че никой кираджия досега не е станал човек, т.е. той не е прокопсал в живота си. Някой воденичар, който е млял брашно, търговец не е могъл да стане. Всички воденичари са фалирали. Хората казват: „Наука е това, да мелиш житото." Никаква наука не е това. Това е най-лошият опит, който съвременните хора правят. Допуснато е да се мели житото между два камъка, но в Божествения свят няма такъв закон, да се прави житото на брашно. Защо? Понеже, като се мели житото, всички хранителни масла излизат навън. Значи това мощното, хранителното в житото излетява, а остават от него само триците, които човек яде. Де е философията тогава? Ще смелиш това жито, след четири-пет месеца ще го ядеш, че ще прокопсаш, та никой няма да те види. Някой ще каже, че Господ е наредил така. Ако действително Господ е наредил така, защо трябва да роптаем? Ако съвременният порядък на нещата е нареден от Господ, ако всички закони, които съществуват в една държава, са създадени от Господа и ако богатите са поставени на това положение от Бога, и ако сиромасите са поставени пак от Бога, тогава трябва с всичко в света да се примирим и да няма никакво роптание. Ако всички учители в света са такива, каквито трябва, нека кажем, че това е Божия работа и да престанем да роптаем. Щом роптаем, какво показва това? Две положения има. Или че светът е такъв, какъвто го виждаме, е направен от Бога, но аз не го разбирам, или пък, че светът не е направен така, както трябва, и трябва да роптаем против някого в света. Аз взимам тези две крайни положения, двата крайни полюса. Като дойдем до себе си, пак същото положение.

Питам, кое е положението, което ние трябва да заемем. Защото в природата съществува следният закон. Когато моят крак е здрав, ще бъде здраво и цялото ми тяло. Така е в един добре организиран живот. Когато кракът ми е здрав, и цялото ми тяло здраво ще бъде. Когато ухото или ръката, или окото ми е здраво, ще бъде здраво и цялото ми тяло. Но когато кракът ми е болен, и цялото ми тяло болно ще бъде.

Тъй седи въпросът в организирания живот. Болестта на едного е причинена от това, че в цялото тяло има някакъв минус. За да заболее моят крак, за да заболее моята ръка или моето ухо, причината не е външна, тя се намира в цялото тяло, дето има някакви примеси, които са причина на това заболяване. Ръката ми е болна, понеже е била изложена на фронта, но това вече е признак, че може да заболее и главата ми, и ухото ми, и окото ми, както и цялото ми тяло. И с този човек може да се случи същото., каквото се случва с всички хора. И след това казват - пратиха този човек на онзи свят. На онзи свят, това е една идея. Когато една банка фалира, в света ли пращат тази банка. Чудни са хората в своите разсъждения. Докато една банка функционира, тя е в света, в разумния свят. Но когато тази банка фалира, никъде я няма вече. И когато един човек умре, де ще бъде той? Казвате - при Бога ще отиде. Чудни са хората, като изпращат всички фалирали хора при Бога. Когато една банка фалира, най-първо тя отива в съдилището, на съда да се разглеждат сметките й. Тя отива в един свят, дето се изправят кривите работи.

Що е съдилището? Място, дето се изправят кривите работи. Тъй щото умрелият човек отива в съдилището да му се разглеждат кривите работи, да се оправят. Вие го пращате при Бога. Не го пращайте там. При Бог отиват само душите, които любят Бога в пълния смисъл на думата, които са пожертвали живота си за Бога, и то не само в един живот, но през цялата вечност са служили предано на Бога. Откак са излезли от Бога, нито една лоша дума, нито едно колебание не се е явявало в тях. Само такива души знаят, че са служили на Бога. Това е идея. А не тези души, които ти трябва да убеждаваш, че има Господ, и той трябва да отива от една религия в друга, да учи, да признае, че съществува Бог. Аз нямам нищо против това, то е едно училище. Но ако ти мислиш, че като следваш в едно училище, ще научиш всичко, ти не си на прав път. Училището е място, дето ще ти посочат правия път на мисълта и след това ще ти

кажат: „Ние станахме ученици по тези правила." И ти така можеш да станеш учен човек. Това е сега едно встъпление.

Например вас са ви говорили много за морето, за начина на къпането, но вие никога не сте се къпали в морето и искате да се окъпите. Отивате до брега, но се спирате. Казвате: „С дрехи не може да се къпя." Казвам, ще съблечете дрехите си и ще влезете съвършено гол. Такова е правилото. „Как тъй?" Така е. При това най-първо ще влезеш до колене гол, после до кръста и постепенно ще се потопите цял. Няма да се втурнеш изведнъж във водата. Ако пък искате да влезете по-навътре във водата, вземете този гумен пояс и го надуйте с въздух. Някой път гумените пояси са надути, а някой път ти трябва да го надуеш. При това трябва да бъдеш толкова внимателен, че въздухът от този пояс да не изчезне навън. Изчезне ли, ти ще се намериш във водата. Въздухът в този пояс, това е капиталът, с който разполагаш в морето. Само този пояс може да те държи над водата, докато се научиш да плуваш.

Това са сравнения. Като влезеш във водата, трябва да се освободиш от материалното. Новият живот изисква, като влезеш във водата, да влезеш тъй, както майка ти те е родила. Същото се изисква и при учението. Когато отиваш да търсиш истината, пак ще спазваш същия закон. Ако влезеш в училището с царска дреха или с дреха на някой виден музикант или поет, или някой философ и главата ти е натъпкана със знания, с багаж, ти ще останеш във водата. Затова именно ти трябва да се освободиш от този материал. Трябва да се съблечеш от дрехите, с които си. Ще влезеш във водата с този гумен пояс. При това дълго време няма да седиш във водата, но малко време ще поседиш и бързо ще излезеш на брега да се печеш на слънце. Всеки ден ще правиш така. Ще влизаш и ще излизаш от водата, докато най-после се научиш да живееш във водата, както рибите живеят. Аз поддържам идеята, както рибите живеят, понеже има учени хора, които казват, че водата е символ. Ние още не знаем как трябва да живеем и вследствие на това страдаме. Човек още не знае да

живее във водата, но като поседи там пет минути, бързо ще излезе. Поседи ли повече време, той ще се задуши. Има същества като жабите, които живеят два живота. Половината живот прекарват във водата, а другата половина - на сушата. Те се намират в една преходна стадия.

Та казвам, има една страна на съзнанието, към която ние се стремим, която наричаме възвишен, идеален, благороден живот. Когато човек влиза в тази среда, тя се отличава по това, че е здравословна. Там е здравето на човека. Той усеща в душата си мир и светлина и се разбира с всички хора, т.е. той се разбира с всички хора, които живеят като него и търсят този възвишен живот. Лекарят може да разбира по-добре състоянието на болния, но болният не може да разбира състоянието на лекаря. Питам тогава, когато болните влизат в болницата, болни на болни слугуват ли? Някой се оплаква от друг, казва: „Той не ми слугува." Че как ще ти слугува? И ти си болен, и той е болен. Влезеш в една болница и виждаш десет души болни. На единия е счупен кракът долу някъде, на друг - под коляното, на трети - ръката и т.н. И всички се оплакват, че еди-кой си от тях не им слугувал. И единият казва на другия: „Стани да ми прислужиш." Че как ще му прислужи? Болен на болен слугува ли? Когато хората в света не могат да си служат едни на други, има две положения - или всички са болни, или не съзнават длъжността си. Сестрите могат да слугуват, лекарите - също, но болните трябва да чакат да дойде или лекарят, или милосърдната сестра да им превърже раната и да им прислужи. Много от съвременните вярующи, това са пациенти на болниците. Когато аз видя един такъв пациент, той първо започва да ми разправя колко години е седял в болницата. Когато Христос дойде на земята, имаше един пациент, който беше прекарал цели тридесет и осем години в болницата. Христос го запита: „Искаш ли вече да свършиш това училище?" „Да, Учителю. Цели тридесет и осем години вече откак съм в него. Искам да свърша."

Това именно е вътрешната, болезнената страна в живота, която ни смущава всички. Някой казва за другиго: „Този човек е неверующ, той не вярва в Бога, нито живее по Бога." Това са думи, които няма да оправят света. Дали този човек вярва в Бога, или не, дали живее по Бога, или не, така светът няма да се оправи. Обаче има един начин, по който хората могат да дойдат до едно вътрешно разумение. Тайната на живота седи в това, да научат този таен, скрит метод, по който могат да живеят правилно. Това се определя като закон на щастието, като закон на вечния живот, като закон на безсмъртието, а някои го взимат като закон на здравето. За да бъде човек здрав, той трябва да има този закон в себе си.

„И като влязоха в лодката, вятърът утихна." За да има известни занятия в света, за да има известни разбирания в света, вятърът трябва да утихне. Бурята, вятърът подразбира всичко онова, което отвътре ни вълнува. И после, като влезем в лодката, трябва да има де да се подслоним. Трябва да разбираме напълно живота. Казвам, когато Христос дойде на земята, той имаше задачата да научи хората на този вътрешен метод. И той каза: „Огън дойдох да запаля в света." И досега хората тълкуват този огън, който Христос запалил. Хубаво. Зимно време е и вие зъзнете, вкочанясали сте се и дойде някой и запали огън. Вие какво ще кажете? Ще го питате ли защо е дошъл? Той сам ще ви каже: „Огън дойдох да запаля и ще си замина." Всички, които могат да се греят на този огън, ще кажат: „Господ ни изпрати този човек да наклади огън." Всички ще си стоплят ръцете на този огън, ще стоплят стаите си и ще турят яденето да се готви. Казвам, много хора не разбират смисъла на този огън, казват - опасен човек е този, който пали огън. Това е неразбиране.

Казвам, огънят трябва да се запали. Загаснал е този свещен огън и сега той трябва да се прояви в сърцата на всички хора. Този свещен огън трябва да се запали в техните умове и в тяхната воля. Вие вярвате във всичко, но не и в онова, в което трябва да вярвате. Вие вярвате, че богати можете да станете, но богатите не умират ли? Вие

вярвате, че учени може да станете, но учените не умират ли? Вие вярвате в много неща, но всички неща, в които вярвате, умират. Казвам, всичко това, към което се стремите, не е лошо, но то не е реалното в живота. Вие трябва да дойдете до положението да не губите това, което придобивате в живота си. Сега представете си, че двама души седите на бойното поле. Вие имате чувството, способността, силата на великия човек да възкресявате нещата. Вие и двамата наблюдавате какво се прави. Единият, който има в себе си тайната на знанието, придобил е в себе си Божествения живот, гледа как се бият хората, как се стрелят и на всичко това гледа спокойно. Другият пък се вълнува, тревожи се. И двамата седят и наблюдават. След свършване на войната и двамата се оттеглят. Този, който не разбира законите, отива при един, при друг, плаче за тях, привързва раните им, но нищо с това не може да им помогне. Този, който разбира законите, го запитва: „Защо плачеш?" „Как? Твоето сърце нима не се трогва?" „Как не, моето сърце отдавна се е трогнало, но светът не може да се поправи по този начин. Слушай, събери всички тия хора на едно място." Той ги събира на една голяма камара. Тогава човекът на знанието запалва един голям огън и запалва всички тия хора. Те изгарят. След като ги изгори всички тия хора, сега излизат отново здрави, още по-добре, отколкото по-рано и всички се радват на своето оздравяване и възкръсване.

Най-първо вие се учудвате на този човек. Казвате: „Страшна работа е тази, жесток човек е той! Всички хора изгори, нищо няма да остане от тях." Но като видите как започват да излизат отново един по един, вие се учудвате. Казвате: „Това са приказки от „Хиляда и една нощ". Такива работи не могат да стават." Да, но виждате как един по един започват да излизат и да казват: „Слава Богу, че оздравяхме. Сега вече отново ще можем да живеем. Благодарим на Бога, че ни избави от тези страдания." Питам, кой метод е по-добър - да ги изгориш на огъня и на пепел да станат или да ги изгориш на огъня,

но така, че от тях нови човеци да излязат. Изкуството е, като ги изгориш, живи да останат.

Казвам, трябва да утихне онова голяма противоречие, което съществува сега между хората. Голямото противоречие в света произтича от един голям закон на неразбиране между хората, на неразбиране живота и природата. Злото произтича всякога от слабите хора. Слабите хора родиха злото. Слабите хора, които искат да бъдат силни, но са слаби, те родиха злото. А силните, безсмъртните хора родиха доброто. Когато у човека се заражда онова злокобно чувство, той трябва да знае, че е слаб. Какъв е церът срещу това? Да станеш силен. Ако в човешкото чувство се заражда хубавото, красивото, мощното, великото, той може да ражда доброто. Този човек ще знае, че е силен човек. Този човек трябва да благодари, че е силен и че у него доброто изтича като от някой извор. Тази вода трябва да изтича от него като от някой извор, който да полива всички растения, всички тревици и да ги заставя да растат под благодатта на неговия живот.

Кога трябва да бъдем силни? Когато раждаме доброто. Аз наричам силен човек само този, който ражда само доброто. Онзи, който ражда злото, той не е силен човек. Не само за едного, но за всички умни хора в света законът е един и същ. Някой казва: „Аз вярвам в Христа." Казвам, ако твоята вяра в Христа може да те застави да родиш доброто, тази вяра е на мястото си. Но ако твоята вяра в Христа не може да те застави да родиш доброто и раждаш злото, тази вяра не е намясто. Ако ти като фанатик ходиш да гониш този-онзи, че не вярвали в Бога, не вървели в Христа, както трябва, тази твоя вяра не е на мястото си и ти раждаш злото. Ако ти имаш една философия, която ти обяснява причините и начина, по който е създаден светът, но раждаш злото, тази философия не е на мястото си. Ти не можеш да родиш доброто и не си силен човек, ти си от слабите хора.

Казвам, добре дошли на всички силни, на всички учени хора, на всички философи, на всички поети, но всички трябва да раждаме доброто. Всеки от нас трябва да бъде силен. Колкото и да е малък,

всеки един трябва да ражда в себе си доброто. Всеки народ трябва да допусне в себе си доброто, той трябва да ражда доброто. Всеки трябва да допусне Божественото в себе си да се прояви. В момента, в който ти съзнаеш, че вършиш волята Божия, ти си едно с Бога и знаеш, че това, което Бог желае, ти го изпълняваш, ти всичко можеш да направиш. Не е важно, след като направиш нещо, да кажеш, че това си направил ти или че това е твое. Но след като направиш нещо, да кажеш: „Слава Богу, аз направих това, което можах." След като го направиш, да го принесеш пред вратата на общия олтар, а ти сам да се отдалечиш, да останеш втори, трети по ред. Ти няма защо да седиш там. Земята е направена заради тебе, Слънцето е направено заради тебе. Ти си свободен човек. Днес можеш да бъдеш на Слънцето, утре - на Луната, после пак да слезеш на Земята, да ходиш, дето искаш. Ти си свободен човек, имаш свободен билет за всякъде. Ще кажете: „Защо ние да нямаме тази опитност?"Аз ще ви кажа защо я нямате. Ако събера няколко хиляди пчели и започна да им държа такава една реч като на вас и заразправям за човешката култура, за зданията, за музиката, за всички техни постижения, за книгите им как са написани, те ще слушат и ще кажат: „Можем ли да постигнем всичко това?" Вие като хора може да постигнете това, но те като пчели не могат. Тя като пчела най-първо трябва да знае изкуството да видоизмени съвършено своята форма, в която живее, и да се превърне в онази форма, която е израз на човека, на човешкия живот. Когато говорим за условията на живота, разбираме формите, в които всеки живот се обуславя. Казваме, лошите условия. Тази форма трябва да се видоизмени. Има начини, по които формите на живота могат да се видоизменят. Често ние дохождаме до положението да казваме, че едни хора са праведни, а други са грешни. Как си обяснявате това? Ще ви дам един малък пример.

Дъщерите на двама князе - малки момиченца по на десетгодишна възраст, били много хубави. Всички ги познавали и много им се радвали. Майките им ги облекли с хубави бели роклички

и те отишли да се поразходят някъде. В това време едни злонамерени момченца ги срещнали и решили да им напакостят. Те взели някаква течност, подобна на катран, и с нея опръскали рокличката на едно от момиченцата някъде по гърба. След това те избягали. Момиченцето се връща у дома си разплакано. Защо? Защото дрехите ѝ били оцапани. В това време един файтонджия минава покрай тези деца и като вижда второто момиченце, веднага го качва на файтона си и тръгва. В това време същите момчета достигат файтона и пръскат същата тази течност върху файтона, но момиченцето остава запазено, дрехите му остават чисти.

Защо едното момиченце беше изложено на неблагоприятни условия, а другото момиченце попадна в благоприятни условия и се спаси да не се изцапа рокличката му? По същия начин и дрехите на някои от вас са нашарени по всички правила. И като ви погледне някой, ще каже - нечисти са му дрехите. Но и това нещо си има своите причини. На други някои дрехите са чисти благодарение на благоприятните условия. Тъй както сиромахът е изложен, и той е в положението на тези деца. Когато у вас влязат лоши мисли, те нашарват дрехите ви по този начин, както и момчетата направиха с малките момиченца. Тези хора, които са богати, и те се намират в благоприятните условия на живота, както и второто момиченце. Обаче нито едното, нито другото дете не е силно. Нито едно от тях не се е издигнало над условията. Всичко това е благодарение на условията.

Казвам, докато човек не стане по-силен от външните условия, в които живее, той е човек, който всякога е изложен на опасността, на грях, на страдания и т.н. Когато човек стане по-силен от външните условия, той вече е истински човек. Той вече има стабилност в своя характер или в своето верую. Или да поставим въпроса другояче. Докато човек е във връзка със съзнанието на Бога, той може да влада и външните условия. В света съществува едно велико съзнание на любовта, което поощрява всички хора към добро. Има моменти в

живота, когато всички същества чувстват едно благородно чувство в себе си. Има моменти в живота, когато почти всички същества имат един и същ стремеж. Вижте онази тигрица, която седи при своите дечица, как ги лиже. Има нещо благородно, което се проявява в нея. Вижте онзи жесток човек, който е избил сто-двеста души, и той проявява нежност и чувства към своите дечица. Божественото в известни моменти проговаря във всеки едного, във всяко същество. Аз няма да ви обяснявам защо грешат хората. Има причини за това. И цялото небе, и Бог са заети не с въпроса за произхода на греха, но с въпроса, как да се спаси светът. Защо и как е произлязъл грехът, това е друг въпрос, но има един план вече, по който светът може да се спаси. Този план е създаден от невидимия свят и по него, по тази форма светът ще се спаси.

Кое ще се спаси? Не нашите къщи, не нашите имоти, не нашите дрехи, но друго нещо ще бъде спасено. Душата на човека ще бъде спасена. А дали ти вярваш, или не, това е друг въпрос. С твоята душа заедно ще бъдат спасени и твоят ум, и твоето сърце. Всичко друго ще стане жертва на душата, на ума и на сърцето. Всичко друго не е съществено. Съществено за човека е неговият ум, неговото сърце, неговата душа и неговият дух. Това са четири свята, в които човек е проектирал. Казвам, определете какво нещо е човекът, какво нещо е здравият човек, какво нещо е ученият човек. Има известни положения, които определят какво нещо е реалността. Ако вие вземете една топка от един килограм тежест и поставите на една от нейните точки върха на една игла и ако тази игла може да задържи топката, без тя да се поколебае нито на една, нито на друга страна, тази точка именно ние наричаме средоточие, равновесие, защото всички точки на топката имат известно отношение спрямо дадената. Да се постави едно тяло в равновесие, значи да се постави то на върха на една игла и така да запази пълно равновесие. Следователно как може човек да се постави в равновесие, да не се безпокои? Той трябва да намери своето средоточие. Той трябва да намери тази точка, в

която всички сили у него да се уравновесят, той да стане силен. Тази точка наричаме център, наричаме още и Божествено проявление. Допирането на две точки например не е пресичане на тези две точки. И когато две прави линии се пресичат, те всякога образуват известен център, който показва де е средоточието, дето може да се роди, да се образува равновесието. А когато две прави се допират, те образуват ъгъл.

Следователно всеки живот, както и вашият живот, е определен само от ъгли. Точките, дето се допират, това са границите на вашия живот. Там, дето се допират до центъра, там е равновесието. Опорната точка не е в нас. То е Божественото у нас, а то е на друго място. Този свят, в който ние живеем, не е опорната точка. Някой път мислиш, че си силен, но щом изгубиш вярата си, богатството си, здравето си, щастието си, ти виждаш, че си нещастен. Щом придобиеш отново своето щастие, богатство и здраве, ти придобиваш своето равновесие. Ако обаче човек изгуби всичко това и нито един мускул на лицето му не трепне, ние наричаме този човек подобен на Йова. Този закон в света се е изразил, той е законът на любовта. Когато ти съзнаеш любовта като една сила, с която можеш да оперираш всякога, светът пред тебе и за тебе ще бъде отворен. Ти си намерил вече мястото, дето можеш да запалиш свещения огън. Там, дето две прави линии могат да се пресекат и образуват кръст, този кръст е от другаде, а мястото, дето се пресичат правите линии, се образува свещеният огън.

Следователно този свещен огън трябва да се разгори. И съвременните хора правят кръстове, носят на себе си кръстове, но целта не е да се носят кръстове. Кръстът е символ, сила, с която да се запали свещеният огън. И запали в себе си свещения огън, че да става, каквото ще. Но като запалиш свещения огън в себе си, всички хора наоколо ти, които треперят, те ще почувстват неговото благотворно влияние. Съвременните хора се нуждаят от една блага дума, от една утешителна дума и те казват - светът ще се оправи. Има ли някаква надежда за нас? Голяма надежда има. Ами ще стане ли

нещо от нас? Ще стане. Ами ще се оправят ли работите ни? Ще се оправят. Ами здрави ли ще бъдем? Здрави ще бъдете. Всичко ще стане. Казвате: „Да вярваме ли в това?" Без вяра не може да се служи на Бога. И тогава аз питам материалиста: „Ти вярваш ли в човека? Той е беден човек." „Вярвам, но не за дълго време." Каже ли, че вярва, той има нужда от десет хиляди лева. Тогава аз бръквам в джоба си и казвам: „Понеже ти повярва в мене, за да стабилизирам твоята вяра, аз ти давам десет хиляди лева." Друг път му давам три хиляди лева, после две хиляди, след това хиляда лева и т.н. Аз не давам всякога по десет хиляди лева. Някога давам по сто, по двеста лева - според неговата вяра. Всеки ден ще стабилизирам неговата вяра с нещичко. Тъй щото, като дойде някой при мене и ми поиска сто лева, това показва, че той има вяра в мене. Питам го: „Вярваш ли в мене?" „Вярвам." „На ти сто лева."

Който вярва, ще мине през всички мъчения. Има друг закон. Всичко ще бъде според твоята вяра. Ако си гладен, хляб ще дойде. Ако си бос, обуща ще дойдат. Ако си болен, здравето ще дойде. Ако си невежа, знанието ще дойде. Но от всичко ще дойде толкова, колкото е твоята вяра. В този случай вярата ще съответства на онзи вътрешен импулс в човека. Любовта подтиква живота. Не е ли интересно за нас да знаем отде идем. Питам хората, като се раждате, знаете ли отде идете. „Това не е важно." Де отивате? „И това не е важно." Кое е важно? „Да ядем и да пием." Добре, важно е да ядем и да пием, но няма кой да даде това. Да, но гостилничарят е затворил. Всички се трупат около гостилницата му, викат, дигат шум, но гостилничарят не отваря вратата. Вратата е все отворена. Казвам, елате всички с мене без шум и без викане. Завеждам ги пред една врата, тропам три пъти, вратата се отваря и влизаме вътре всички. Гледам, гостилничарят готви, масите сложени и той кани: „Заповядайте! Влезте вътре!" Този гостилничар отваря само тогава, когато знаеш как да потропаш и ако потропаш само три пъти. Вие сте чудни. Това е един закон, който съществува в природата. Ако знаеш как да почукаш на едно сърце,

това сърце ще се отвори за тебе. Ако знаеш как да потропаш на една душа, тя ще отвори за тебе.

Всичко е определено. Бог, който създаде света, всеки ден създаде нещо определено. Първия ден създаде едно нещо, втория ден създаде друго нещо, третия ден - друго нещо, а шестия ден създаде човека. Човек е създаден на числото шест. Той създаде човека според него, а в седмия ден си почина. Числото шест показва, че човек е на фантазиите, на илюзиите. Като направи най-малкото нещо, той го преувеличава. Често българите си служат с особени изрази в говора. Те казват например: „Този човек бяга като куршум." Или: „Там имаше толкова много хора, че яйце да хвърлиш, няма де да падне." Не, така не се говори. Много хора имаше наистина, но имаше място за много още яйца да се хвърлят, и то свободно могат да паднат. Може свободно да кажете - имаше там около хиляда, две хиляди и повече хора, около десет хиляди хора, но между тях имаше свободно място за още хора. Или пък казват: „Пъплят като мравки." Така не се говори. „Ужасен вагабонт е този човек." И така не се говори. „Ама този човек е праведник, като него няма друг." „Той е човек и половина." Ние няма какво да спорим. Светът така няма да се оправи. Тъй както сега той функционира, каквито са сегашните разбирания, сегашните мерки, ние ги оставяме настрана. Какво мислят философите, какво пишат поетите, какви вярвания имат религиозните, ние няма да обелим зъб срещу всички тия вярвания. Няма да кажем нито една лоша дума. Ще кажем, много добре правите вие. Тази философия ние я опитахме, но сега има и друг един път. Сега трябва да се отвори една нова врата, един нов път, в който хората трябва да влязат. В този път хората няма да се лъжат, няма да се крадат, няма да се убиват, няма да умират. Те ще правят доброто, което води към вечното благо. Вие може да вярвате и в баща си, и в майка си - във всичко може да вярвате, но тази ваша вяра е само за този малък свят, в който живеете. Законите на тази малка държава не важат и за другата държава. Законите на България не важат и за Англия. И законите на Англия не важат за

България. Чудни сме ние, като мислим, че законите на една малка държава трябва да важат за законите на голямата държава. Отидеш ли в Америка, трябва да се подчиняваш на нейните закони.

Ние мислим, че онзи свят е направен по терка на този свят. Не е така. Онзи свят си има свои специални закони. Вие, като слушате за онзи свят, представлявате си го като „Хиляда и една нощ", но като влезете в него, струва ви се, като че сте ходили в него. Аз ви говоря за един свят, който аз познавам. Аз не искам вие да вярвате в това, което ви говоря. Аз ви говоря за един свят, който аз познавам. Какво съм видял и какво аз зная, то е моя работа. Важно е какво вие знаете. Обаче трябва да има известно съотношение между нещата. Като влезете в другия свят, там в митницата са толкова строги, че няма да оставят да занесете със себе си абсолютно нищо, нито една игла даже. Позволиш ли си само една игла да прекараш, веднага ти я вземат. Нищо няма да вземете със себе си там. Всичко ще задържат в митницата. И като се връщате от тази държава, пак ще ви прегледат най-щателно и ще ви кажат: „Чакайте, господине! Според тукашните закони не се позволява нищо да се изнася навън." Носите ли със себе си някакви гривни, часовници, пръстени, дрехи или каквото и да е, всичко това ще ви го вземат. Ще ви кажат: „Хайде, вървете си за онзи свят. Там нямат нужда от тези неща." А като влезете в този свят, най-първо ще ви запитат колко пари имате. Защото, като влезете в един, във втори магазин, ще трябва да си купите дрехи. Затова Христос е казал: „Събирайте си съкровища за онзи свят." Влезеш ли там, трябва да имаш една банка позната, в която да си внесъл нещо. Ще кажеш: „В еди-коя си банка имам вложен един чек." И те ще ти го дадат веднага на твое разположение. Кажете ли, че имате вложени в някоя банка поне десет лева, веднага могат да ви кредитират и с милиони лева. Ако имаш десет лева вложени, това е все едно. Нямаш ли нито десет лева, няма да получиш и повече. Това е само за разяснение на работите.

Трябва да знаете какъв е законът. Имаш ли вложени десет лева, могат да ви кредитират и повече и ще можете да останете там, колкото искате. Щом ви дотегне, ще тръгнете пак за земята. Това са разяснения за нашия ум. Реален свят е онзи свят. Реалността в света седи в нашите мисли и в нашите чувства. Тя не е в това, което ние пипаме, но в онова, което ние съзнаваме в себе си и което в даден случай произвежда мир. Реалността седи в отношенията, които имаме към живите души. Животът е дотолкова важен, доколкото имаме съзнание за него. Сцеплението на материята, отношението между всички души се дължи на това съзнание, с което сме свързани. Ако волът ви служи, по каква причина ви служи той? Ако имате един кон, коя е причината, дето той ви служи? Вие имате кон, имате вол, но не ги разбирате. Конят е син на един голям благородник. Той е изпратен от баща си тук, на земята, и ви служи цели десет и повече години без пет пари. Кой от вас може да повярва, че конят или волът е син на някой благородник? Ти имаш десет овци, които ти служат, но те са дъщери също така на някой благородник. Те ви дават вълната си, млякото си, децата си - всичко, каквото им поискате, и един ден ви казват: „Ние изпълнихме вашата воля, както искахте, време е вече да си отидем на онзи свят." Те си отиват, напущат ви и вие започвате да осиромашавате. И тогава казват - еди-кой си човек е изгубил овците си, конете си, воловете си, нивите си, всичко е изгубил, остава последен бедняк.

Питам, как ще живеем ние сами, разумните хора, ако всички кокошки, патици, волове, коне ни напуснат? В тези същества има едно голямо самопожертване. Всички ние, съвременните хора, трябва да имаме една голяма благодарност, едно голямо съзнание, да се спрем в себе си и да кажем: „Колко същества се жертват заради мене. Аз не съм дал нито косъм от себе си." Ако свещеникът се спре, замисли се и каже така, ако владиката каже същото, ако майката или бащата се спрат пред себе си и кажат същото нещо, ако началникът се спре пред себе си и каже същото, ако стражарят, професорът и всички

останали кажат това нещо, ако всички хора се спрат един ден само в живота си и се замислят за тази велика жертва, какво велико преобразование ще настане в целия живот. Ако и слугата, и слугинята, и господарката се замислят върху този въпрос, голяма промяна би настанала и в тяхното положение. Ако господарката види слугинята си да се замисля върху този въпрос, тя не трябва да й се кара, какво се е замислила, но и тя самата трябва да застане с нея наред и да мисли по същия въпрос. Какво голямо преобразование би настанало, ако и котките, и кучетата, и воловете, и конете, и всички млекопитаещи, и птиците, и кокошките, и патиците - всички се замислят по този въпрос. И тогава всички господари ще влязат в хамбара си, ще отворят широко неговите врати и ще започнат да раздават своите блага. Най-първо ще пръснат една крина жито на кокошките и патиците, след това ще дадат банкет на кучетата, на конете, на воловете, ще ги разпрегнат, ще ги пуснат на полето свободни. След това ще дадат свобода на слугите и на слугините си, цял ден ще ги оставят да почиват, а след това и сами те ще излязат на гуляй. Целия ден всички ще си почиват, ще гуляят, да познаят, че господарят е отворил своя хамбар и раздава своите блага. Да се спрат всички хора и да мислят по този въпрос, това значи да им се отворят сърцата на всички.

Англичаните например са дошли вече до тази идея, те искат да я прокарат. Те, които ценят толкова много времето, вече са дошли до тази Божествена идея, да посветят малко от времето си на Бога. И затова те са дошли вече до две минути. В това време всички фабрики, всички железници, параходи, всички училища, всички работилници и учреждения през това време спират своята работа. Всички хора, кой дето е, спира своята работа и в това време отправя мисълта си към Бога. Тази идея е Божествена. Нека се спрат за един час. Засега обаче те считат това нещо за непоносимо. Това е една грамадна загуба и затова сега хората са дошли до положението да пожертват само две-три минути. За в бъдеще тази идея ще си пробие път.

Човек, който не може да направи една малка жертва, той не може да направи и една голяма жертва. Та дошло е вече времето за нас, които вече хиляди години живеем, да имаме онова велико съзнание в себе си, да съзнаваме великото в себе си и във всички хора, да чуем гласа на Бога, тъй както и Мойсей го е чул. И у вас да се запали този свещен огън, който Бог в Мойсея запали. Казано е - от този огън всички ще бъдем изпоядени. Всички разбраха материалистическата страна. Мойсей разбра вътрешния смисъл на този стих, но евреите не го разбраха и затова той трябваше да им проповядва. Той им казваше - Бог ще издигне друг пророк измежду вас. И вие трябва да приложите неговия закон. Питам, ако вие не приложите Христовия закон, мислите ли, че ще можете да приложите всички други закони, които сега създавате? Ако не се приложат Христовите закони, всички други закони ще имат същата участ, каквато имаха Христовите закони. Ако човек не може да обича баща си или един син не обича майка си, или ако човек не обича брата си или сестра си, мислите ли, че той ще може да обича друг някой? И да видите, не вярвайте. Каквато е любовта на някой син към майка му, такава ще бъде и към другите жени. Каквато е любовта на сина към бащата, точно такава ще бъде и към другите хора. Това е отношение. А ние, съвременните хора, казваме: „Този син не живее добре с баща си, в Бога не вярва, но в хората вярва." Как е възможно това? „Ама аз вярвам в Бога, вярвам и в хората." В баща си не вярваш, с него не можеш да живееш, как ще живееш с Бога? Ако вярваш в баща си, ще можеш да вярваш и в Бога, и обратно.

Не е въпросът до външната вяра. В този смисъл Господ няма нужда да вярваме в него, да му пеем хвалебни песни. Той иска само да изпълним неговия закон. Той не иска да вижда сиромаси хора. Всичко, което вижда в света като отрицателно, той не иска да го вижда. Той не иска да вижда хиляди и милиони изтъпкани буболечици по земята. Всеки ден милиарди буболечици викат към него и той коригира положението им. Той не обича тези работи.

Колко страдания, колко нещастия има в света. Мнозина казват, че сегашните закони са необходими, но пътят, по който сега вървим, носи само страдания и нещастия на човечеството. Мнозина се опасяват от новото положение и казват: „Ако живеем по новия начин, какво ще стане с нашия живот?" Ние сме дошли до един анормален живот и мислим, че ако напуснем този живот на пъшкания, на охкания и на страдания, няма да можем да живеем. Как ще живеем без пъшкания? Не, има един красив живот. И красивото в болестта не седи в самата болест, но когато човек си счупи например крака, той извиква някоя милосърдна сестра, която започва да го лекува, започне да го превързва с меките си нежни ръце, да му говори приятни хубави думи, с които да го подига към чист и красив живот, и тогава той си казва - струва човек да си счупи ръката или крака, щом се натъква на такава нежна помощ, било от страна на лекаря, който е много благ, внимателен човек, или от страна на милосърдната сестра. Те със своето благородство подигат човека.

Казвам, има нещо хубаво, благородно в този човек, което ни радва. Затова именно идват страданията в живота - за да ни доведат до нещо хубаво, благородно, да ни доведат до съприкосновение с тия чисти, красиви души, за които се радваме. Ти си беден, страдащ човек, но дойде някой и ти помогне. Казваш: „Всичко дължа на този човек, който ми помогна в този момент." Много му благодаря. Бях едно бедно дете, от всички подхвърлено, но дойде един музикант, взе ме при себе си, научи ме да свиря и сега всичко дължа на него. Много му благодаря." Животът има смисъл, защото, било някой учител, било някой професор или музикант е дал подтик на тази душа, запалил е свещения огън в нея.

Та казвам, хубаво е всички ние да превърнем онова Божественото, което Бог е вложил в нас, да влезем в лодката и вятърът да утихне. Казано е - като влезе Христос в лодката, вятърът утихна. В лодката ще влезем, когато Божественото влезе в нас, и тогава вятърът ще утихне. Това е една задача, с която ние, съвременните хора, има да

се занимаваме. Но всяко нещо има своето време. Всяка задача трябва да се започне навреме. Не я ли започнеш навреме, нищо няма да постигнеш. Ще започнете с безсмъртието. Има числа в света, които са числа на безсмъртието. Има и числа на смъртта. Има дни на Божественото благословение. Има и дни на нещастията. Като четете историята, трябва да обръщате внимание на датите, когато се е отворила една война и когато се е свършила. Вие не сте се занимавали със статистиката, да видите какви чудни закони има, които регулират нещата. Има чудни закони в числата. Например по тях се познава кога човек може да стане богат и кога става беден, кога става здрав и кога болен, кога свършва училище и кога започва училище. Има една дълбоко вътрешна наука, която учи на тези неща, но тъй както се възпитават днес децата, лесно не може да се дойде до тази наука. Училищата трябва да се отварят навреме, църквите трябва да се отварят навреме, те навреме трябва да се съграждат. И Соломон, който беше толкова мъдър, не можа да съгради Йерусалимския храм навреме. Вследствие на това нищо не остана от него. И Давид искаше да съгради храм на Бога, но той му каза: „Понеже ти си избил много хора, с твоята ръка ти не можеш да ми съградиш храм, но син ти ще ми съгради." Обаче като дойде Соломон, той пък имаше около себе си много жени, той опетни Божия храм с лошите чувства, които имаше. Вследствие на това този храм не можа да устои. Ако имаме само един пророк, той всякога ще ни препятства да хванем хубавото и да съградим Божия храм в себе си. Ако имаш слабост към жените, Божия храм няма да съградиш. Ако крадеш, няма да съградиш Божия храм. Ако ти не празнуваш съботата, както и да я разбирате, няма да съградите Божия храм. Ако не любиш Господа с всичкото си сърце, ум, душа и сила и ако не любиш ближния си, и ако не изпълниш всички тези закони навреме, ти няма да съградиш Божия храм. Трябва ли и ние да постъпваме като онази циганка, на която детето се разболяло и искало от майка си това-онова, казвало ѝ: „Мамо, искам малко млечице." „Да, мама, ще имаш. И млечице ще ти купя." „Ама

искам баница." „Да, мамо, и баница ще имаш, ще ти купя." Купувала му това-онова, докато детето умряло от глад. Ние трябва да искаме да имаме всичко като циганчето, но всяко нещо трябва да дойде на своето време. След като умре някой, тогава ще му правят третини, деветини и четиридесет. Правете третини, деветини и четиридесет на живите хора. Умрелите нямат нужда от тези неща.

Като говоря така, не мислете, че това е незачитане на вашите чувства, но това е резултат на едно неразбиране, на едно изопачаване на един свещен обряд. В закона е писано да не правиш третини и деветини на умрелите, но на детето, което се ражда, на него ще правиш третини и деветини. И то ще им правите всяка година по няколко пъти, а на умрелите нищо няма да правите. Ние говорим за Христа и казваме: „Какво е казал Христос?" Той е казал много неща и досега продължава да казва. Някой казва: „Каква разлика има между едно говорене и друго говорене?" Голяма разлика има в говоренето. Не мислете, че всякога може да се говори. Не мислете, че великите хора могат еднакво да говорят. Казват за някого: „И той говори по Бога." Така не може да се говори по Бога. Някой говори по Бога като свещеник, защото е задължен. Някой говори по Бога като родолюбец, защото е задължен. Някоя майка говори по Бога, защото е задължена. Това още не е говорене по Бога. Да говориш по Бога, това значи да говориш тогава, когато никой не те е задължил. Гледаш, някъде много хора се събрали, зъзнат от студ и ти, без да те е пратил някой, отиваш и запалваш огъня и си заминаваш. Това е човекът. Ти не оставаш при тези хора, но ги съживяваш само и отиваш да проповядваш нататък.

Това е само когато у нас живее това безкористно чувство на любовта. Ние всички сме длъжни да проявим Божията любов. Нека дойдат учените хора, нека дойдат поети и писатели, които са писали, но и сега имат да пишат още по-хубави работи. Хубавото още не е написано. Започне някой да пише: „Ох, Марийке, каква беше ти едно време хубава и красива, но какво стана с тебе, какво те попари?" Този поет започва от красивото и свършва с некрасивото. Друг започва: „О,

Крали Марко, какво беше ти едно време с твоя боздуган! Но какво стана, та те люта болка нападна? Три години болен лежа и си замина." Това не е песен. Това не е поезия. Така може само да се говори. Хубавото, красивото е един свят на истинска поезия. На вас трябва да се дадат образци. Ако аз съм учител по предметно обучение, ето как бих го преподавал на децата. Ще вляза в клас и ще поставя на масата една купа от най-хубав мед, който ще покрия с една книга. Наблизо до него ще поставя чаша вода и една лъжичка и ще се обърна към един от учениците: „Драганчо, я излез на черната дъска. Какво значи да извадиш едно число от друго? Я вземи лъжичката и бръкни с нея в тази купа." Драганчо бръква. „Тури сега тази лъжичка в устата си." Той я туря. „Вземи сега чашата с водата и глътни една глътка. Бръкни още един път с лъжичката в купата. Сега колко лъжички станаха?" „Две." „Напиши две на дъската."

Питам, има ли смисъл такова събиране и изваждане на числата? Сега това дете, като се върне дома си, ще разправя: „Като извадих една лъжичка, колко беше сладка! И после, като ги събрах, пак беше сладко." И събирането, и изваждането в този случай имат смисъл. И след това всяко дете ще иска да излезе на дъската. Така трябва да се постъпва и с възрастните. Втория час правя друг опит. Изваждам от джоба си двайсет стерлинги златни и ги турям на масата. Какво представляват за мене някакви си двайсет-двайсет и пет стерлинги. Изваждам едно от най-бедните и способни деца на дъската и казвам: „Пенчо, ти знаеш ли да вадиш?" „Зная." Гледам го, дрешките му опърпани, обущата скъсани и му казвам: „Бръкни сега в тази касичка и извади нещо оттам. Тури тази монета в джоба си и пиши: извадиш една златна монета. Бръкни още веднъж. Колко извади?" „Една." „Събери ги сега, да видиш колко ще правят." „Две." „Ще вземеш тези монети за себе си." Това е един процес, един нов метод за работа. Който добре събира, той ще получи тези монети. Така и природата постъпва с възрастните хора. И тя ни учи да събираме и да изваждаме по този начин. Всичко в нея е реално, не е нещо преходно.

Та казвам, ако ние сега съберем онзи живот, ще дойдем до други резултати. Ние сега говорим само за добрия живот, който имаме в себе си. В човека има един непроявен живот. И в най-лошия живот има един добър живот, скрит вътре, който ние даже и не подозираме. Този живот отвън е оцапан и докато външният не се изчисти хубаво, вътрешният никога няма да се прояви. И да се прояви, той се скрива от лошия живот. А пък и у добрия човек има скрито нещо лошо, което не подозира даже. Той е като богатствата в земните пластове. Някъде пущат дълбоко сондите, да копаят, както в Провадия например копаха до четиристотин метра дълбочина и щом мина тази дълбочина, вече престана да се вижда солта, изчезна тя съвършено. Но и при най-добрия живот на човека ще дойде един пласт, дето доброто свършва. Значи дошли сме до дъното на добрия живот. Оттам нататък иде обратен живот, лошото в човека. Значи доброто е изчезнало от него, изгубило е своята цена. Казвам, у човека има събрани хубави неща, но само умните хора, само трудокопачите, само златарите могат да оценят човешката душа.

Затова на съвременните хора трябва да се проповядва новото учение, в което има всички възможности за постижения, към които се стреми човешката душа. Има външни условия, при които ние можем да се развиваме, но тези условия не трябва да станат по-силни от нас. Богатството не трябва да става стимул, за да живеем добре. Нито пък, когато дойде сиромашията, не трябва да се отчайваме, защото и сиромашията, и богатството са блага в живота. Богатството носи блага за живота, а сиромашията продължава живота. Единственото условие за продължение на живота е гладът. Когато дойде жаждата, гладът, те са стимули за постигане на нещо велико в природата. Гладът е мощна сила, един велик стремеж, на който учените хора трябва да дадат насока. Яж малко, ако искаш гладът в тебе да произведе своя благотворен резултат.

Та казвам, в разбиране Христовото учение е разбиране на отношенията, които съществуват между хората. Разбирате ли това, в

дадения случай вие сте се домогнали до същественото, и тогава ще започнете истинския живот. Това се изисква от вас.

„Влязоха в лодката, и вятърът утихна." Този вятър, който сега измъчва хората, трябва да утихне. Защото бурният вятър скъсва платната, бурният вятър обръща лодките във водата, а понякога изкоренява дърветата и снима листата им. Този вятър трябва да утихне и да се превърне в една трезва мисъл. Лодката, в която влизаме, трябва да има онези солидни качества, да не се изменя. И върху тези наши чувства да можем навсякъде да ходим. Лодката е човешкото сърце, което никога не трябва да потъва. Вятърът е нашият ум, който никога не трябва да снима нито един лист, а само леко да ги размърдва.

И сега две неща се изискват. Да престане този вятър да духа и да дойде вашето сърце в живота ви и вие да влезете в тази лодка. Тогава Христос ще се яви и ще ви покаже коя посока да вземете. Христос, т.е. Божественото у вас, ще ви покаже посоката, към която трябва да вървите. На хората отвън все им трябва едно показване, което ще дойде чрез хората пак. Моментът, в който са ви показали истината, този момент е важен за вас, а не последствията. В кибритената клечка най- важен момент е нейното запалване и ако я държиш дълго време, тя ще изгори. Най-важен момент за теб е този, когато ти започнеш да мислиш, когато Божественото в тебе се е запалило. Запали ли се в тебе свещеният огън, ти си добил вечното, към което твоята душа винаги се стреми.

Неделна беседа 24 ноември 1929 г., неделя, 10 часа, София – Изгрев

ПАСХА ГОСПОДНЯ Е

Втора глава от Деянието на апостолите

„В първия месец, в четиринадесетия ден на месеца, привечер, пасха Господня е." (Левит 23:5)

Това, което ви четох, е тълкуване на това, което ви говорих сега. Мъдрецът другояче си представлява работите. Неученият казва - огън от огън произтича. Не е така. Огън от огън никога не може да произлиза. Огънят не е вечен. Казва се там „вечен огън", но трябва да го е запалил някой, който е вечен. И движението не е вечно. Все трябва да има някой, който да го предизвиква. Трябва да има причини за това. Когато съвременните философи говорят за време и пространство, цели статии, томове са изписали върху времето и пространството. Какви ли не дълбоки разсъждения са правили. Обаче между мъдреците и децата знаят какво нещо е време и пространство. Но между учените от този свят едва ли след сто хиляди години едва ли ще имат една конкретна идея за времето и пространството.

Пространството всякога показва един външен обективен свят, който дава външната форма, който дава израз на реалността. Без пространството никаква външна форма, никаква външна реалност не може да се промени. Пространството е качество на битието, а времето е вътрешната страна, една субективна страна. Всичко, каквото става в природата, дето и да е, това е едно субективно схващане. Времето няма обективност, то е наше чисто субективно схващане. Ние сами казваме дълго време и късо време. Всъщност дали съществува късо и дълго време, обективно не можем да го докажем, не можем да кажем колко е дълго или късо времето. Някой може да ни изпреде един конец и да каже, че го е изпрел в тридесет секунди, в тридесет минути или в един час. Сега времето и пространството има смисъл за

необикновените хора, но обикновените хора се чудят защо трябва да се занимават с тези въпроси. Но ако ти нямаш понятие за време и пространство, нямаше да имаш никакво понятие за живота, защото животът сега се проявява във време и пространство, външно и вътрешно. Следователно това, в което животът сега се проявява, ти трябва да знаеш философията, в какво нещо е същината на пространството. Не е необходимо човек да знае какво нещо е в същността на слънцето. Даже и най-учените философи не знаят това. Те не са били на слънцето. Аз не зная колко от нашите философи от осем хиляди години насам са ходили на слънцето. Възможно е да са ходили само един-двама души, но тези философи не са поставили хронологически описания. Те са ходили и са замълчали по това. Те не са имали дързостта да кажат какво нещо е слънцето. Обаче учените хора, които не са ходили на слънцето, говорят много нещо за него. Действително които не са ходили в Америка, знаят много повече, отколкото онези, които са ходили. Някой чел една книга за Америка и след това описва впечатленията си. Неговото описание зависи от това, какво е разбрал от прочетеното. Например често, като чета някой роман, аз проверявам какво е искал да каже авторът. Например той описва някаква сцена, станала в Англия или във Франция, или в Америка, или другаде някъде, и в ума ми изпъква една сцена, която съвсем не е вярна с описаната. В ума ми тя е поставена съвсем другояче, а тя излиза друго нещо. И наистина, като правя проверка на описанието, излиза не тъй, както е описано. Той е поставил една къща на юг например, а тя е в ума ми на север. Друг път той описва една колиба, а аз си я представлявам цял палат. Значи има една разлика.

Та когато вие четете, ще намерите големи различия. Това показва, че всички учени хора не са на еднакво развитие. Някои хора имат способността да преувеличават нещата. Не че искат да лъжат, но той има развито чувство на преувеличение, на силно удивление. За да им предаде по-голяма цена, той ги преувеличава. Има един разказ,

в който ясно се вижда способност за преувеличение на фактите. Един от старите гръцки свещеници проповядвал, че Христос нахранил пет хиляди души с пет хляба. И след това веднага се обръща към слушателите си и им говори на гръцки: „Братя християни, да не мислите, че тези хлябове са били малки. Не, те са били големи като могили. И с такива хлябове не само пет хиляди, но и десет хиляди хора могат да се нахранят. Господ е това, не е някой обикновен човек. Той правеше големи самуни като могили. Обикновените хора правят малки самуни, а необикновените - големи като могили. Господ прави големи самуни." Някой си, като слушал, той не се учудил толкова на големите самуни, но се почудил на големите пещи, в които се пекли тези хлябове. И затова запитал пак на гръцки език свещеника за тези големи пещи.

И сега в света някои хора се чудят на хлябовете, други се чудят на пещите. И сега учените хора ни описват, че слънцето било един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от обема на земята. И те казват, че то не е населено, но вътре има огън и пари. Едни говорят така. Действително, възможно е и това, не можем да го откажем. За други пък тяхната мисъл не била вярна. За които вярват, вярно е, но ад, който не вярвам, за мене не е така. Може би аз да не вярвам в това, но може и да съм крив. Аз казвам - възможно е да е така слънцето, но възможно е и да не е така. Обаче идват други учени, които твърдят следното за слънцето. Между слънцата съществувала някаква война, та често напредналите същества от едно слънце правили нашествия на друго някое слънце. Но всяко едно слънце, за да се запази от тези неканени гости, си образувало една огнена фотосфера. Слънчевите жители обгръщали цялото слънце с известна енергия, която те привличали към пространството. Тя била някаква огнена материя, а отвътре жителите са живели, оградени, преспокойно, без да ги смущава някой. Ако вярваш в това, така е. Ако не вярваш, не е така. Това е въпрос. И когато някои хора не могат да разрешат някой въпрос, те казват - той е научен въпрос. Вие казвате - наука е това, не

е доказано, но ще се докаже. Този въпрос е на изследване, но за в бъдеще, както науката е доказала много неща, така ще докаже и това. Доказано е - всеки квадрат, вписан в окръжността, е по-малък от самата окръжност и второ, всяка окръжност, вписана в квадрата, е по-малка от самия квадрат. Преведете сега тези неща. И след това казват учените, че сумата от вътрешните ъгли на триъгълника е равен на два прави, или на 180 градуса. Казвам тогава, че триъгълникът е равен на половината окръжност, понеже в една окръжност има 360 градуса. Какво ще разберете от това. Така не разсъждават учените хора. Учените хора казват, че сумата от ъглите на един триъгълник е равна на два прави. Който разбира това нещо, ще види, че то има приложение в механиката. Но механическият живот има друго свое приложение.

Ако ти от един механически живот можеш да съдиш за разумното същество, което е направило този механизъм, значи тази механика е под опекунството на тези разумни същества. Но ако от механиката ти не можеш да направиш никакво заключение за тези разумни същества, това е едно глупаво положение. И ние казваме, че в природата съществуват известни линии или плоскости, или окръжности, или фигури, или какво и да е друго, което принадлежи на едно разумно същество. Те са начертани от едно разумно същество. И този терен е разумен. Обаче има известни линии, известни плоскости, които принадлежат на разумни същества. Например ти виждаш някъде една колиба. Тази колиба е съградена от един прост овчар. Другаде виждаш един мраморен палат. Тази форма е съградена от по-интелигентно същество. Намериш един термометър. Той принадлежи на някое разумно същество. Обаче намериш ли една овчарска тояга, тя е на някой овчар. Какво измерва единият и другият? Единият с термометъра си измерва температурата, а българският овчар измерва гърба. На своите овци.

Та казвам, тези тояги, тези термометри съществуват за всички наши вярвания. От хиляди години насам има известни

напластявания, известни вярвания за Бога, за онзи свят, за ангелите, за светиите, за мъже и за жени, за братя и за сестри, за това-онова, но питам, от всички тези вярвания, от всички тези теории кое е онова вярното, което ти можеш да приложиш в дадения случай? Защото реалността в света трябва да има известно отношение към тебе, живия човек. Щом тя няма никакво отношение към тебе, тя е безпредметна и към самия тебе. Тя вече не съществува за тебе. И тогава ние изваждаме един велик закон - всяко нещо, което тебе те ограничава, то е по-силно и по-разумно от тебе. Всяко нещо, което ти ограничаваш, ти си по-силен и по-разумен от него. Такъв е законът, но ще знаеш, че това, което те ограничава, е по-силно от тебе. Това не подразбира външни ограничения, но такива, които те ограничават отвътре, това, което дава направлението на твоя ум. Тези същества, тези богове, които съществуват от памтивека, които хората са създали, както и ангелите, херувимите, серафимите, даже и архангелите, - пред лицето на Бога всички тия същества по същество имат толкова цена, колкото и човекът. Но по знание и те са на степени, както и хората са тук, на земята - полковници, подполковници, генерали и ред още има разни чинове. Това не подразбира, че полковникът непременно знае повече или че е по-благороден от войника, например. Не, но има случаи, дето много войници седят много по- високо и в морално, и в умствено отношение от своя полковник. Възможно е и полковникът да седи по-високо, но казвам, че чинът ни най-малко не показва същината на човека. Може някой човек да е министър или княз, но това още не определя положението му като човек. Ние, хората, сме поставили тези форми на нещата. Хората не се раждат полковници, нито пък генерали. Има неща, които ние отпосле създаваме. Трябва да правим разлика между всички тия чинове. Те са създадени по време и пространство, но не и по същина.

Казвам, ако имате едно верую, което е заето отвънка, защо ви е то? Да кажем, че си чел много книги, учил си шест, седем, десет

години, свършил си и университет, учен човек ли си? Не си учен. Ти си само произведен учен. Ти си дотолкова учен, доколкото един полковник е полковник. След тридесетгодишна служба го уволняват и той става в запас. И той не може да заповядва повече. За колко години е бил полковник? За тридесет години. Докато е в армията, той заповядва и всички слушат гласа му. Щом го уволнят, той няма вече тази сила. Питам, ако твоята интелигентност продължава само двадесет години и след това ти не можеш да разрешаваш научните въпроси на битието, ти не си ли един полковник в запас? Докато ги разрешаваш, ти си полковник на действителна служба. Разрешаваш на този-на онзи въпросите, но щом дойдеш в запас, нито въпросите на другите, нито своите можеш да разрешаваш. Обаче нито един от вас не се е спрял да мисли на действителна служба ли е, или е уволнен. Има религиозни хора на действителна служба, има религиозни хора и в запас. Има учени хора на действителна служба, има и учени хора в запас. Има ученици на действителна служба, има ученици и в запас.

Трябва ви това по-тънко схващане за живота, за да можете да обясните по-сложните проблеми на вашия живот и да се освободите от една вътрешна тревога, която съществува у вас. Някой казва например: „Малко пари имам, малка заплата ми дават. - Казваш: - Имам само две-три хиляди лева на месец, но не ми стигат." Добре, ами защо трябва да се тревожиш? Ти поне си на действителна служба. Ами какво трябва да прави и да казва онзи, който е в запас и който е уволнен преждевременно, преди да е навършил години за пенсия? Ти казваш - с три хиляди лева не се минава. Той казва: „Аз и без три хиляди лева минавам." Питам, как е възможно ти да не можеш да минеш и с три хиляди лева, когато той минава без тези три хиляди лева? Как седи тази идея? Ти мислиш, че тази работа не става, а той мисли, че става. И става. Питам го, как минаваш без три хиляди лева? „Е, горе-долу минавам." И двамата преминават живота си. Ще ви приведа един пример от живота.

В старо време едно гръцко семейство обичало добре да се облича и през лятото носили копринени дрехи, с които се представяли пред хората. Благодарение на това те нямали какво да ядат. Един есенен ден те си наготвили коприва за ядене и по време на обяда им влиза при тях един познат. Те веднага скриват яденето, копривата, под трапезата, на която били насядали - стара българска трапеза, и набързо сложили отгоре парче сирене, да минат за благородни хора. Те считали, че коприва ядат само простите хора. Питам, защо човек трябва да се срамува, като яде коприва? Този човек седне пред някоя бирария с жена си, пред тях седят чаши с бира, пият и приказват, а отгоре на това жената пуши цигара, като считат, че само културната жена може да пуши. И това не е срамно за тях. Той със своята папироса в уста и жена му също - и двамата пушат, но това не считат за нещо. Напротив, то е в рамките на съвременната култура. Нямам нищо против това. Даже когато видя един човек да пуши, казвам, поне този човек е жив. Ако той не пушеше, щеше да бъде умрял човек. Вие цял живот се мъчите да убедите някого да не пуши, а аз, като го видя, че пуши, радвам се, че този човек е жив. Ще кажете: „Виж как убеждава хората да пушат."

Питам, кой не пуши? Може ли нещо без дим? Че ти, като запалиш огъня си, не пушиш ли? Пушекът от твоя огън не представлява ли една голяма цигара? Като запалиш печката с това, не е ли една голяма цигара? Ти само отвън минаваш за културен, а отвътре излиза дим. Овчарят не е станал още културен. Той отвънка изпуща дима си, а като стане културен, тогава ще прекара дима си през зъбите. Мислим ли, че правим добро, като изсичаме дърветата и ги туряме на огъня си? Казвате, Господ дава тези дървета. Онзи, който пуши, той само листата на тютюна гори, а вие изсичате цели дървета. Кой ви позволи да горите дърветата? Това са само философски разсъждения. Аз не казвам, че това изобщо не е правилно. Ако Бог е създал света такъв, какъвто е сега, ние нямаме право да отсичаме нито едно дърво. Ние имаме право да отсичаме само сухите дървета, които

са изсъхнали, но Господ не ни позволява да отсичаме живите дървета. Най-после кой от съвременните хора е отишъл поне един път досега в невидимия свят да поиска оттам една квитанция или едно разпореждане да отсичат дърветата? Тук, във физическия свят, има позволение за това.

Оттук аз изваждам един морал. Каквито сме отвън, за външните работи, такива ще бъдем и отвътре, за вътрешния живот. Има една наука в света, по която можеш да познаеш човека. От първата дума, с която един човек може да те посрещне, ти ще познаеш какъв е този човек. Първата дума, с която ще те посрещне един човек, тя е ключът на една природна гама. От думите му ще се определи какъв е човекът. Първата дума, която човек изговаря, определя какво ще получи. Когато чуя един човек да се моли на Бога, от първата дума аз мога да позная дали ще се отговори на молитвата му, или не. Ако се моли за пари, още от първата дума на своето прошение аз ще позная дали ще получи пари, или не и изобщо какъв отговор ще получи. Когато иска назначение на някаква служба, още първата дума в заявлението показва дали този човек ще бъде назначен, или не. Когато подаваш заявление до някой министър за служба, най-първо ти трябва да го намажеш от всички страни. Как ще го намажеш? С парфюм. Като лъхне онази миризма на парфюм, че още от първата дума да се спре погледа на министъра. Това значи да си намерил цаката на работата. Намериш ли цаката на този министър, той веднага ще те назначи. Това се отнася за онези, които искат служба. Същото важи и за онези, които търсят някой приятел. Искате ли един човек да те обича, бил той твой приятел, твоя майка или твоят баща, пак ще приложиш същия закон. Първата дума, която синът е казал на баща си, когато за пръв път е проговорил, тя определя, тя решава неговата съдба. Бащата е запомнил тази дума. Както и колкото да се измени отпосле синът, бащата не може да забрави първата дума, която синът е казал. Първата дума е характерна. Тя е атавизмът в човека. Първата дума,

която детето каже сутрин на баща си, тя определя съдбата му за през целия ден.

Следователно първата дума, която изговорим при събуждане на нашето съзнание, тя определя какъв ще бъде целият ни живот. Първата стъпка, която човек направи съзнателно, определя целия му живот. И тогава вие, които не разбирате законите, ще кажете: „Страшна работа е тази." Тя е станала вече. Това е една философия. Ето каква е идеята, която аз разбирам. Всяка сутрин, като ставате, с каквато мисъл се събуди съзнанието ви още при изгряване на слънцето, такъв ще бъде и целият ден. Една дума определя целия ден. Един ден, това е един живот. Ако ти всякога започваш с тази дума, животът ти всякога ще тече по един и същ начин. Трябва да дойде един ден, през който ти да измениш ключа на твоята гама. Ако ти започнеш деня със съмнение, през целия ден ти ще ходиш със съмнение. В този няма да вярваш, в онзи няма да вярваш, този ще бъде лош, онзи ще бъде лош. И няма да намериш нито един пункт, върху който можеш да се спреш. Питам, какъв ще бъде животът ти при това положение?

Сега от това гледище да ви определя какво нещо е злото. Това, което отвътре мислиш, а отвън не можеш да направиш, е зло. Това, което отвътре мислиш, а отвън можеш да направиш, е добро. Това е едното определение. Второто определение - това, което отвътре мислиш, а отвън не можеш да направиш, е зло. Това, което отвътре не мислиш, а отвън можеш да го направиш, е добро. Защото в дадения случай външният свят е Божественият свят. Това подразбира - ако у тебе е дошла една Божествена идея отвън и ти не я приложиш, това е зло. Следователно това зло има обратна реакция. Човек има един обективен свят и друг един вътрешен, субективен, Божествен свят. Той има един вътрешен обективен свят и един външен обективен свят, Божествен свят, и обратно. И следователно, ако вътрешното, Божественото не се реализира отвън, то е зло. И ако вътрешното, Божественото се реализира навън, то е добро.

Та умен човек е онзи, който от Божествения свят вътре в себе си изпълнява волята Божия отвътре навън. И после учен човек е този, който отвън, от своя Божествен свят изпълнява волята Божия, своя обективен свят. И при това вие трябва да знаете, че Бог не живее в хората, тъй както те разбират и често казват „Бог живее в мене". Питам, на кое място Бог живее в тебе? Казваш: „В душата ми живее Бог." Тази душа, за която вие говорите, тя не живее в тялото ви. Тя се проявява чрез тялото, но ние същевременно усещаме, като че живеем някъде, но това място е недостижимо. Ние живеем, но усещаме, че сме разсеяни нещо, като че мислим за друго нещо. Казвате: „Фантазирам нещо." Значи ти си някъде вън, не си в тялото си. Физическото тяло е една станция, но вън от тази станция има нещо много повече, отколкото е прояveният човек. И при сегашните условия целокупният човек още не е въплътен. Следователно той не може да бъде съвършен. Той има свои недъзи. Вие имате едно дете, което постепенно расте, но каквото е детето от началото, такова си остава и като възрастен човек. От това гледище старият човек не може да придобие нито един милиметър повече от своето знание, което е имал. Каквито способности прояви той в един живот, още в началото на живота си, толкова ще останат и до края на живота му. Детето е едно семе, а старият човек е един плод. Следователно семето мяза всякога на плода и плодът мяза на семето, развито в своята пълнота. Каквото е семето, такъв ще бъде и плодът.

От гледището на тези разсъждения вие не трябва да мислите, че Господ е направил света. Не, в това именно седи и свободата на човека. Ти, човекът, трябва да знаеш, че има хиляди условия, при които твоят живот може да се измени. Едно същество, по- умно от тебе, може да дойде да те присади с едно клонче, което не съдържа твоето естество. Може да се накара една ябълка да ражда дюли, една круша може да се накара да ражда ябълки, и обратно. Една слива може да се накара да ражда дренки, и обратно. Това раждане не принадлежи на същества от самата природа. Следователно, ако в тебе

се явяват някои неща, които ти смяташ за анормални, това е една присадка. И тогава казвам, ако искаш да се освободиш от това ненормално състояние, освободи се от тази присадка, и твоето естество ще се прояви. Ако обаче тази присадка е благородна, не я отхвърляй. Ако ти си една ябълка, но на тебе е присаден един трън, счупи тръна, но ако ти си един трън и на тебе е присадена една ябълка, остави ябълката да се развива.

Вие питате това волята Божия ли е. Не питайте. Счупете тръна и го хвърлете навън. Този трън се е ползвал толкова време от тебе и ти имаш право вече да се освободиш от него. Тези присадки са допуснати в природата. Има един велик закон в света, който управлява всички тия неща. Всичко, което става в света, е допуснато, и то съдейства за общия ход на живота. В края на краищата всичко ще се превърне за добро. Но частично в даден случай нещо може да не е за твое добро. И следователно, ако ти си един разумен човек, ти можеш да се избавиш от тези условия. По този начин има един малък пример. Когато Господ създал света с всичко хубаво във вселената, всички богове се събудили, взели своите китари и направили един хубав хор, както те знаели, и започнали да се веселят. В това време един от боговете казал: „Знаете ли, че една от най-хубавите светли звезди изгасна?" „Така ли?" Всички спират своите веселия и песни. Всички се запитват защо и как изгасна тази звезда. Да, и ние от хиляди години сме изгубили най-хубавото. Една вечер, като били така събрани боговете, чули звездите да се разговарят помежду си: „Вярно е, че най-светлата звезда се изгуби, но вселената е така направена, че нищо в нея не може да се изгуби." Звездите знаели повече, отколкото боговете. Така и вие мислите, че има нещо, което сте изгубили. Някой казва: „Имах една светла идея като една светла звезда, която изгасна." А ти сега си едно от събудените същества, което, като погледне на света, казва: „Липсва ми нещо." Какво ти липсва? Липсва ти това, че ти още не си възлюбил Бога.

Сега ще ви цитирам не буквално, но приблизително един пасаж от един английски поет. Ще ви го предам на български език. Той казва, че всички същества в света, които ни обичат, имат желанието да ни държат в безопасност, вследствие на което ни и ограничават. Излезеш някъде, и те питат веднага де отиваш, де ходи. Дъщерята излизала някъде, майка й веднага я пита де ходи. Ученикът излиза някъде, веднага учителят го пита де отиваш. Връща се отнякъде, пита го де ходи. Войникът излиза от казармата, веднага го питат де отиваш. Ако не отговори, както трябва, ще го арестуват и ще го накажат. Всички правят това нещо от любов. Но има една любов, която е по-горе от всички - Божията любов, която ни оставя свободни. Бог никога не пита де ходи. Той всякога ни оставя свободни. Всички питат защо светът е направен така, че трябва да грешим. Защото сме свободни. Бог ни оставя свободни и като грешим, и след това той ни оставя да понесем последствията и наказанията от тези грехове. Той ни най-малко не се безпокои от нашите грехове. Всеки човек, след като съгреши, той сам носи последствията на своите престъпления и грешки. Може ли един човек, който е турил ръката си в огъня, да се не изгори?

При един американски професор идват двама студенти, единият от които казва: „Господин професоре, еди-кой си наби този студент. Искам да ви кажа, за да го накажете и вие." „Ами ти какво направи с него?" „Аз го набих." „Щом си го набил, аз няма защо повече да го бия. Има ли някой от двамата ранен?" „Има." „Тогава доведете го при мене да го превържа. Как е ранен?" „Главата му е пукната." „Няма нищо. Друг път ще се научи да бъде по-предпазлив." И с това въпросът се свършва. Така постъпва именно и Господ. Та нима всички ние не носим все пукнати, все превързани глави. Кому от вас не е била пукната главата? Това, което сега искам да използвате, да извлечете поука от него, седи в следното. В старото се крие новото и в новото се крие старото. Това трябва да знаете.

Казано е, че в края на века в четиринадесетия ден на месеца ще бъде Пасхата Господня. Пасхата Господна е старият обичай на евреите, който представлява излизането им от Египет. И досега още евреите празнуват излизането си от Египет. И сега казват, че Христос ще стане такава Пасха Господня за избавлението на евреите, т.е. за избавлението на човечеството. Кое е новото? Ние имаме вече Пасхата. Христос дойде. Нали всеки ден хората, като се събират в църква, говорят за това, че Христос дойде за нашето спасение. Питам, кое е новото сега? Новото в света, това е светлината. Новото в света, това е свободата. Новото в света, това е новият живот, който трябва да дойде, да знаем, че чрез тази Пасха действително сме излезли от Египет. Ако ние, които сме излезли от Египет, днес имаме по-голямо робство, тогава какво освобождение сме придобили? Ако ти, който вярваш в Бога, постоянно се тревожиш и нямаш никаква свобода, какво освобождение си придобил? Казваш: „Аз се освободих от заблудите на света." Освободил си се от едни заблуждения, но имаш други. И тогава иде ученият човек, който казва, че корените на плодовете били горчиви, а плодовете - сладки. На греховното знание корените са горчиви, а плодовете му са сладки.

Аз казвам, на истинската наука и корените са сладки, и плодовете са сладки. Това е наука. Нищо повече. Всяко знание, което не може да се приложи в живота, е греховно знание. Например някой човек измисля нещо за пакост на хората, а не за тяхно добро. Това знание има вече горчиви корени. Ти ставаш банкер, да дереш кожата на хората - това твое знание има горчиви корени. Ти ставаш адвокат и съдиш някой невинен, осъждаш го да се обеси, подписваш неговата присъда - това твое знание има горчиви корени. Всяко едно знание, на което корените са горчиви, има лоши последствия. И тогава хората са измислили следното: „Е, Господ ще ни прости." Да, ще ни прости той, аз не се съмнявам в това. Но ние не можем да бъдем простени, докато не понесем последствията на своите погрешки и престъпления. Затова човек трябва да бъде герой. Геройството в света

седи в единственото нещо, което може и да ни спаси - да признаем истината в себе си. Ние трябва да бъдем свободни, да признаем истината в себе си. Който обича малко да полъгва, то значи, че той не говори истината. Той не я признава в себе си. На такова знание корените са горчиви. Аз съм слушал много сестри да говорят - не само тук, в България, но и в Америка, и съм намирал, че корените на тяхното знание са горчиви, а плодовете им сладки. На други съм намерил, че корените са сладки, а плодовете горчиви, а на трети и корените, и плодовете са сладки. Това е до разбирането.

Казвам, ние трябва да дойдем до разбирането в живота. Вие казвате - трябва да се живее. Да, ако ти имаш една наука, на която корените са горчиви, трябва да знаеш, че и плодовете й ще бъдат горчиви. Тези корени непременно ще дадат оттенък и на плодовете и този плод ще умори човека. Кажете ми някой човек, който да е бил на каква и да е служба - било лекар, било адвокат или чиновник, и да е имал някакви и най-малки тревоги в живота си, и да е свършил добре. Колкото и да са малки тези тревоги, те представляват известни киселини, които в края на краищата ще уморят този човек и той ще свърши със скръб и страдания. Не е ли по-добре човек, като става сутрин, да има една светла мисъл и като погледне наоколо си, всичко да му проговаря? И този човек, като минава през гората, ще знае, че нищо лошо няма да му се случи. Отляво и отдясно ще го придружават разумни същества със своите мечове. Ангели със своите мечове ще го пазят. Кой ще смее да го бутне. Казано е за такъв човек - косъм няма да падне от главата ти без волята Божия. Така е за всеки, който вярва в Бога. Косъм няма да падне от главата му.

Аз не разбирам вашата вяра. Вие ще се простите с вашата вяра. Ще я държите настрана. Не смесвайте вашата вяра с тази, за която ви говоря. Тази вяра, за която ви говоря, е от друг свят. Като говоря някой път за хората, аз започвам с тази вяра. Тази вяра е свещена, тя носи безсмъртието в себе си. Тази вяра носи истинското знание в себе си. Някой ме пита дали съм виждал ангели. Ако кажа, че не съм ги

виждал, ще излезе, че не говоря истината. Ако кажа, че съм ги виждал, ще излезе, че имам високо мнение за себе си. Казвам, да живееш между ангелите и да ги разбираш, няма по-добри приятели от тях. Но ако не ги разбираш, ти ще се намериш в положението на един вол с говедаря си. И като влезеш в ангелския свят, ще усетиш голям вътрешен смут. Не че те те ограничават. Напротив, ще ти влияят със своето знание. Обаче ти отвътре се усещаш постоянно ограничен. Те и да искат да ти помогнат, не могат. Ако имаш дома си един инвалид, както и да го пипнеш, все ще каже, че не си знаял как да го пипнеш. Не е ли по-добре човек да бъде здрав? Досега съм срещал само една жена в България, която гледаше болен мъж цели седем години и казваше: „Толкова време гледах болен мъж, но никога не ми дотегна. И след като мъжът ми си замина, аз си мислих, че добре беше да поживее още малко." Може и други жени да имат такава опитност, но аз зная само една. А други жени биха казали: „Втори път такава опитност не искам да имам." И наистина, голямо изпитание е това. Но тази жена казваше: „Аз го обичах от сърце и с удоволствие го гледах, но се радвам, че и той си замина добре." И мъжът ѝ казвал: „Аз много благодаря на Бога, че ми даде възможност такова едно същество да ме гледа тъй, както и аз не бих се гледал, ако бях здрав.

Та казвам, трябва ни едно знание за живота. Това значи, че това знание ще ни освободи. Знанието е едно средство. Това знание, което сега придобиваме, няма да ни подигне, то е само едно средство. Човек по същество носи в себе си скрити, заложени способности и възможности. Казват за някого - той е като божество. Това е една крайност. Някой път човек се чувства като животно и казва: „Аз съм цяло животно." Ако ти под думата „животно" считаш, че не си използвал правилно благоприятните условия на живота, които Бог ти е дал, ти си прав тогава в своите съждения. Но ако ти под думата „животно" разбираш, че Господ нищо не ти е дал, ти си на крив път в своите съждения. Ако ти, който се считаш като едно божество, мислиш, че Господ те е надарил, без да си го заслужил, а на другите

нищо не е дал, ти не си прав. Това е един резултат на усилия, понеже ти си работил в съгласие с този велик закон. Бог, който те е надарил с толкова способности и дарби, направил те е като едно божество - Божественото око е зорко, и то иска да те възнагради за твоите усилия. Бог не се нуждае от нас. Той няма нужда от никакво възнаграждение. Затова именно нас възнаграждава. Същият английски поет казва: „Господи, ти нищо не се нуждаеш от нас, но ако не бях аз, кого щеше да възлюбиш? Човек съм аз, за да може Божията любов да се прояви върху мене. Ако аз не бях, кого щеше да любиш?"

И тогава казвам, Господи, понеже ти ме любиш, тогава и аз искам да проявя любовта, която ти проявяваш към мене. Това е най-простата мисъл, която може да осмисли нашия живот. Това е най-елементарното положение. Вие може да четете Писанието, да видите опитността на светиите, на апостолите, но има една друга книга, от която те се ръководеха. Тази книга не е меродавната, от която всички апостоли и пророци се ръководиха. Йеремия, който е писал, имаше ли тази книга в себе си? Нито Аврама, нито Йсая, нито Данаил имаха такава книга. Тя излезе едва след Мойсея. Той отиде в Египет, събра оттук-оттам нещо и отгоре му дадоха нещо и той написа Петокнижието. От каква книга например се ръководеше Аврам? Той, без да има някаква книга, беше приятел на Бога. Той беше богоугоден. Аз наблюдавам, някои евангелисти обръщат, пишат, четат Библията и казват - това е цяло богатство, но много от тия евангелисти, които имат Библията подмишница, нищо не прилагат от нея. Но Аврам имаше друга една свещена книга. И всеки, който има тази книга подмишница и в сърцето си, тя може да го направи приятел на Бога. Мнозина говорят за тази свещена книга, но питам, чели ли сте вие нещо от нея? Аз никога не обичам да говоря за неща и за книги, които никога не съм чел. Аз всякога говоря за неща, които съм чел. Ако не цялата, то поне по няколко страници от нея. Обаче само така ще познаете каква книга е тя. Опитайте на какъв език е написана тя.

„Ако говоря с човечески и с ангелски езици, а не на езика на хората, нито на езика на ангелите, ще съм мед, що звънти, и кимвал, що дрънка." Апостол Павел като изказа този стих, той се силеше по този начин да прикрие истината. Той казваше - любовта дълго търпи, благосклонна е, и после се отдалечаваше. Човек трябва да има търпение. Не е въпросът да ни чука някой сол на главата и да казваме, че сме търпеливи. Никаква философия няма в това. Според мене търпението се изразява в това, когато аз мога да изслушам докрай да свири някой велик музикант, някой велик гений. Но да слушам блудкавите работи на някой човек, това не е никакво търпение. Тъй пише в тази свещена книга. Да дойде при мене един светия и да ми разправя реалността на своя живот, как прекарва в пустинята - и го изслушам внимателно докрай, това е търпение.

И Бог е дълготърпелив, понеже ни чака да проявим доброто. Ти тъкмо си започнал да разправяш своя разказ, но направиш едно зло, и веднага прекъсваш разказа си. Там е злото. След това той ни чака отново да продължим разказа си. Тъй пише в свещената книга, която аз съм чел. Някой мъж казва: „Лошо, моята жена как да я търпя?" Ти не можеш да търпиш жена си. Кой мъж е дълго търпял жена си? Какво има да я слуша и защо трябва да я търпи? Той трябва да превежда всичко това, което тя му говори. Тя казва: „Ти си един първокласен глупак, един първокласен будала. Я виж как другите хора се осигуриха, направиха си къщи, създадоха си положение, а ти ходиш да пасеш говедата на владиката. Всички се облякоха, децата им облечени, докарани, а ти със своя ум гол ще ходиш." Той трябва да превежда думите и да каже: „Действително права е жена ми. Аз още не съм си съградил къща. Градя я още. Права е жена ми, че ако вървя така, човек няма да стана. Един ден обаче човек ще стана. Че съм оголял, и в това е права. Ядох и пих досега, но отсега нататък ще спестявам да си направя един нов костюм, та всички да се учудят." Това значи да търпи - превод да направи. Защото, ако му говори земните работи, какво ще придобие? Тя, като го укорява, от любов

прави това. Като му говори така, после тя се поусмихне, става по-сериозна и го погледне, да види какъв ефект са произвели думите ѝ. Професорка е тя. Хубаво, не е лошо това нещо. Питам, колко пъти жената има право да държи лекции на мъжа си по един и същ предмет, по една и съща тема? По един предмет - само една лекция. Втората лекция, тя вече не трябва да бъде по същия предмет, че е глупак и т.н. По друг предмет ще говори сега. Разнообразие трябва да има в темите ѝ. Щом повтаря предмета, законът вече се изменя, тя не е учена жена. Тя не е професор. Тя почва да протака работата. Не, втори път - друга тема, на друг предмет. Той ще ѝ каже: „Сега вече върху друга тема." Ето какво ще му каже тя: „Квадратът, вписан в окръжността, е по-малък от окръжността." Втори път какво трябва да каже? „Съградената къща в един квадрат, който е вън от окръжността, и една къща, съградена в окръжността във вид на сфера или куб, е по-малка от самата сфера." Това е новата теория.

Та казвам, сегашните хора искат да знаят нещо за старите истини. Те казват: „Кажете ни нещо за старите истини." Коя е старата истина? Стара истина е и новата истина, която е умряла и се е развила. Кажете ми кое е новото в науката. Ако в науката, в геологията например или в друга някоя наука като в бактериологията има нещо ново, то трябва да се съобщи. Например ново ще бъде, ако някой учен след дълги усилия и размишления открие нови бацили или клетки, които, като се вмъкват в човека, могат да го подмладят. Не е наука това, да се отреже парче кожа от гърба на някого и да се присади на носа. Това е присадка. Тия учени професори трябва да имат своя лаборатория, свой серум, в който да развиват тези клетки, които могат да произвеждат кожа. Та като дойде да присаждат, да не става нужда да режат кожа от друго място. Това е възможно благодарение на обстоятелството, че има мъжки, има и женски клетки, има благородни и по-неблагородни клетки. Ще вземе едно парче от кожата, която изкуствено са култивирали и по този начин ще могат да я присадят на друго място в организма. Това считам

наука. Но от гърба на някой човек да режеш кожа и да я туряш на друго място, това вече е присадка. Ще кажете: „Възможно ли е това?" Не, това е присадка само. Възможно ли е тогава да се култивират такива живи клетки? Възможно е. Това е наука. Тези клетки в света съществуват въз основа на безсмъртието. Аз зная известни клетки, които носят в себе си запас от безсмъртие. Само че трябва да дойде едно разумно същество, което да донесе тези клетки. То трябва да знае времето, когато трябва да ги донесе, за да направи един запас от тях. Това е едно съчетание. Ако този човек приготви такива клетки за един престъпник, какво добро ще му донесе? Той ще го застави да прави повече престъпления.

Следователно, ако днес още това не се допуща, то е по причина на това, че сегашните хора биха употребили сегашното добро не за добро, но за зло. За някои това е невъзможно при сегашните наши мисли, а за някои при същото положение е възможно. Тези клетки съществуват. Има известен род мисли, които могат да ни наведат на известни действия. Ако станеш сутрин, има известни мисли, които могат да те наведат на нещо особено. Те са безсмъртни. Има мисли безсмъртни, има мисли и смъртни. Но тези безсмъртни мисли ще дойдат точно на своето време. И ако този момент ти изгубиш съзнанието си, тази красива безсмъртна мисъл ще остане незабелязана. Тя ще мине и замине и няма да остави нищо в тебе. Та ние сме от тези хора, когато наближи доброто, ние си затваряме очите, а когато наближи злото, ние си отваряме очите. Това е всичкото. Всеки от вас иска да знае какво представлява той самият. И вие не търсите доброто у хората, но лошото. Той ходи подире му, наблюдава го да улови нещо лошо. Някоя жена преследва мъжа си, ходи подире му като някой детектив. В това отношение всички сме престъпници. Няма добри хора. Учителят, професорът иска да улови ученика, студента си в незнание и да го скъса. Малко учители и професори има, които да са добре разположени към своите ученици и студенти. Все искат да ги скъсат, да им покажат, че не знаят. Учителят

трябва да търси доброто в своя ученик. Да намери някоя добра черта в него, в неговия разказ, в неговата стойка, в хубавото му разбиране на геометрията, на разните предмети. Учителят се бои да не би ученикът му да го засегне и казва: „Ще го скъсам. Да не си дига много главата. Чакай малко да му натисна главата." Хората днес се боят повече от това, да не ги засенчи някой. И затова искат един други да си напакостят, да не си вирват много главите нагоре.

Та казвам, има една обща идея за всички. Тази идея е обща за сегашната култура. Ние казваме - светът ще се оправи. Като отидем в онзи свят, ще се оправи. Добре, ами този и онзи свят не са ли едно и също нещо? Те не са ли един и същи свят? Твоят физически свят е стомахът и той има три области - стомахът е раят, тънките черва са чистилището, а дебелите черва са адът на физическия свят. След това имаме двете крила на белите дробове - дясното и лявото крило. Дясното е добро, а лявото е зло. Защо сърцето на човека е малко наляво? Защото той се е отклонил наляво. Следователно раят му е малко изместен. Дясното крило е раят, а лявата - адът. И като разгледаме главата на човека, имаме пак същото разпределение. Отпред главата на човека, неговото чело, неговият ум, това е доброто. Злото е отзад, а божественото отгоре. Значи главата е небето, дробовете, това е физическият свят, а стомахът е първата, това е адът, чистилището.

Сега някой ще каже: „За кой ли свят се говори?" Та когато ви говорят професорите за онази плодотворна страна на човешките благоухания - по нивите е пълно с тях, питам, кой от вас е ял чисто жито досега? То не е култура. Това е разбиране на хора от един невеж свят, на един грешен свят, опорочен във всички свои замисли и лакомии. Заравяйте човешките извержения надълбоко, не ги оставяйте по нивите. Не само човешките, но и тези на овците, на говедата трябва да заравяте. Яжте по малко, не се лакомете, ако искаш да си изчистиш живота. Ако ти поддържаш в себе си идеята, че овчият, че волският тор ще произведат нещо хубаво на нивата, то

най-първо опорочаваш ума си. Въпросът не е за външността, той е за вътрешността. Човек не се опорочава от това, което е отвън, но се опорочава от това, което е отвътре. Ако ти мислиш, че някой прави престъпления, ти не го допущай. Допущаш ли това, ти опорочаваш себе си. Ти даже и не се интересувай за храната на хората, ако искаш да бъдеш светия. Ако ти вярваш в това, че Господ живее в сърцата на хората, остави този човек, не го съди. Има стража за това.

Вие мислите, че светът е лош. Каква е идеята за лошия свят? В какво седи злото? Доброто на външния Божествен свят не е реализирано в нашия обективен външен свят. И следователно нека направим усилия да реализираме тия неща. Живейте вие само един ден в любовта, за да видите какво нещо е любовта. Аз не ви казвам сега, че вие не сте живели в любовта, но любовта на една мравя, на една пчела, на един гълъб или на една гургулица не може да се сравни с любовта на един човек и любовта на един човек не може да се сравни с любовта на един ангел. Има едно специфично вътрешно разбиране за идеята, за понятието на любовта. Има много нещо, много чувства у нас, които са обусловени с любовта. Ако любовта е само едно настроение, то е друг въпрос, но ако любовта е един вътрешен подтик, една вътрешна сила, която обуславя целия живот, както и целия умствен човешки бит, както и цялата човешка култура, както и цялата наша личност, ние трябва да се замислим за любовта, която функционира в света, но и да видим какви отношения има тя към всички вътрешни сили. Когато свържем любовта с всички сили в природата и направим всички тия сили да произтичат от нашия живот, ние ще дойдем до една наука да могат всички тези сили да функционират правилно в нашия живот.

Ти например искаш един човек да те обича, да мисли за тебе. В какво седи тази проста мисъл, че искаш някой да те обича? Всеки човек иска мисълта на неговия любим да бъде насочена към него, да го насърчава. Това е по човешки. Ако някой добър човек вложи мисълта си към тебе и те мисли, той ти помага. Тъй както един човек

хване едно дете за ръка и го води, такова нещо представлява и една добра мисъл. Аз не отказвам това, но казвам, когато онзи, който ви обича, е насочил вашата мисъл към вас, вие трябва правилно да използвате тази мисъл. В момента, когато не използвате тази мисъл правилно, този човек ще обърне мисълта си от вас и без да иска, ще ви отправя лоши мисли. Това не е съзнателно и нарочно, но онзи, който не ни обича, той, без да иска, ще ви отправи своите лоши мисли и желания. Това не иска той, но то ще се яви като резултат на вашето неразбиране, вие ще предизвикате лошите мисли.

Та казвам сега, в какво седи тази Божествена наука? Казано е: „Дойде Духът и накара тези хора да говорят на разни езици. - Казано е в Писанието по- нататък: - Те не само че ще говорят, но ще напишат законите си в сърцата им." Та необходимо е в сегашния живот именно това вътрешно знание, това вътрешно опознаване. И ако ти имаш тази вътрешна наука в себе си, няма защо да ходиш на пазар и да седиш цял ден с мотиката си, да чакаш да те цанят. Ако ти имаш тази наука, ще отидеш направо в дома на онзи, при когото трябва да работиш. Този господар ще ти каже: „Много се радвам, аз само за тебе мислих." И той ще те заведе на лозето си, на нивата си. Там цял ден ще ореш, ще копаеш и вечерта като се върнеш, ще те нахрани. Ще ти каже: „Ела утре пак." И на другия ден пак ще отидеш на работа при този господар. А без тази наука ще чакаш да те пазари някой господар, ще се условите на някаква цена, но като му свършиш работата, той ще отбие от цената. Защо? Защото отиваме да работим там, дето не трябва. Вследствие на това у всинца ни се създава един неестествен живот. Ражда се човек и майка му и баща му го готвят за инженер или за лекар. Това е неестествено положение. Човек все е роден за някаква професия в света. Всички хора не са родени за лекари, нито за професори, нито за владици или свещеници. Разпределени са службите в света. Красиво е да знаем ние защо сме родени. За днешния ден, за този ден, за бъдещия ден е друг въпрос. Важно е за този момент. И тогава нашето верую трябва да съответства

на това, за което сме родени. Това е, което ние, хората, наричаме вяра в Бога. И при сегашния космически живот планетите, които Бог е вложил, той иска неговият план да се приложи. Има същества, които взимат участие във вселената, но има същества, които не взимат никакво участие. Той иска всички същества да взимат участие в тази идея. И ако ние сме съзнателно носители на тази идея, ние ще бъдем носители и на своя живот. Тъй седи въпросът. Ако отсега трябва да ви учат на тази идея, да ви казват какво например е Бог, как трябва да му се служи, работата е свършена. Ако влезете в училището неподготвени, каква полза има това учение? Но ако влезете подготвени, ще можете да приложите нещо от това и за вас, и за другите. Това вече е друг въпрос.

Та при сегашните условия волята Божия в света трябва да се изпълни. Това е великият въпрос, който седи на дневен ред. И всички учени хора, които говорят днес, те имат за предмет да уяснят това нещо. Всички говорят, че трябва да живеем добре, но едни разбиран под живот едно, а други - друго, трети - трето, четвърти - четвърто и т.н. Малцина философи или писатели са смеели да кажат истината. Ако пък я кажат, все ще има някакви примеси. Та сегашният наш живот мяза като на един абонат, който отива в гостилницата и се грижи само за едно - да се нахрани. Той се интересува само от едно - какво е сготвил готвачът и дали е сготвил добре, или не. А готвачът се интересува от това, дали ще му платят в края на месеца, или не. Един учител се интересува от това, как ще възпита учениците си и дали ще му платят на края на месеца. След това или ще го турят в запас и ще го пенсионират и той ще знае, че някога е бил учител. Обаче какво е излязло от тези ученици, които той е учил? И най-после какво е придобил от тези ученици? Проповядвал е, проповядвал е за Бога, когато той сам не е вярвал. Нито един от тях няма опитността, какво нещо е Бог. Кои проповедници са имали опитността, да са ходили на гости в онзи свят, да видят какво нещо е човекът. Не само това, но някои хора не са ходили даже и на себе си на гости.

Сега някой път човек се поглежда в огледалото и казва: „Красив съм." Не е въпросът до външността на човешкото лице, но вътре в човека има нещо, което той трябва да познае. Той трябва да познае вътрешността на своите обективни мисли, на своите обективни чувства, да види този обективен, този красив свят, да види придобитото от векове и да познае какво нещо е човекът, да види тази устроена форма. Тогава вие ще мязате на онзи човек, който дълго време се молил на Бога да му покаже своето бъдещо положение в онзи свят. Една вечер той сънува един човек, малко приличен на него, красив, богат, с големи познания човек. И той се влюбил в него. В това време той чува гласа, който му казва: „Това си ти. За този човек ти копнееш, това е твоят идеал." Той става сутринта и се запитва: „Мога ли аз да бъда това нещо?""Да, това си ти. Като станеш такъв, ти ще излезеш от твоята хижа." Не е проявен човек тук, на земята. Казвате: „Сега да имаме едно верую." Какво верую трябва да имате? Когато Христофор Колумб тръгна да открива нова земя, зададоха му въпрос, от който отговор ще разберат дали той ще сполучи, или не. Съвременните философи му дадоха едно яйце и му казаха - ако той може да закрепи едно яйце на върха му, ще може и нова земя да открие. „Дайте му тук яйцето!" Той взе яйцето, удари го на върха и го сплесна. То се закрепи. Всички философи с един глас отговориха: „Така и ние знаем." Така е лесно да се открие нова земя. Ако тези нови условия са толкова гъвкави, сплеснете ги и вие. От това Господ няма да ви пише никакъв грях.

Казвам, всяко яйце, което се излюпва, все се сплесква. Яйцето, което се излюпва, е сплескано яйце. Този е новият начин, по който трябва да мислите. Трябва да се знае конкретно какво представлява един народ, една фамилия, какво представляват отношенията на учителите, на професорите, на войника. Във всички тия отношения ние трябва да имаме едно правилно разпределение, а не тъй както си намислил едно и друго и да казваме, че и без това можем, и без онова можем. Има нещо, без което не можем. То е следното. В деня само

едно слънце може да изгрее и да залезе. Две слънца няма. Само едно слънце има. В нашата система има само едно слънце и една месечина, вследствие на което трябва да имаш само една съществена идея като слънцето и друго едно отражение като месечината. Имаш ли две идеи, нищо от тебе не може да стане. Или казано на друг език, ти нищо не можеш да постигнеш. Ако имаш едно слънце и не знаеш как да ореш и да сееш, нищо не можеш да постигнеш. Казвате, и без слънце може. Обаче на това единствено слънце се гради и огънят, и свещите, и електрическите лампи. Всичко в света се дължи на това слънце. И неговата енергия се превръща на земята. Ако това слънце измени своите отношения към земята, тогава и всички същества, които живеят на земята, ще изменят своите отношения и вследствие на това се ражда многобожието.

Казвам, трябва да имаш един Бог. Един Бог на небето и един Бог на земята. Това е една лъжлива идея. Ако ти почиташ баща си, трябва да знаеш, че в света има само един баща. Синът мяза на баща си. Но има нещо, по което той не мяза на баща си. В момента, когато той стане баща, между бащата и сина няма вече никакви отношения. Тъй щото, ако човек може да стане баща, тогава между него и Бога вече не може да има нищо общо. Щом кажеш, че ти си родил тези синове, ти вече не можеш да влезеш в Царството Божие. Ти направи ли земята? Ти вдъхна ли живот на своите синове? Ти никак не си вдъхнал. Това дете, което ти имаш, то не е от тебе създадено. Казвате „моето детенце". Добре е и така да се мисли. Ще кажеш: „Това дете, което Бог ми е дал, външно аз минавам за негов баща. - А на детето си ще кажеш: - Синко, аз те намерих в своя двор. Аз не съм твой баща. Ти трябва да намериш баща си." И всинца ние наближаваме до една наука, която може да измени нашия живот.

Сега ние ходим в един неразбран свят. Онзи, който учи музика, не го изслушват и казват - не свири добре. Имайте търпение да го изслушате. Щом го изтърпя, той трябва да знае, че това е най-хубавото, което той днес може да даде. Аз ще го изслушам с всичкото

си търпение и почитание, както аз мога да слушам. Какво мога да му кажа? Мога да му кажа, че това е много хубаво и т.н. Той нека си мисли, каквото иска. Това е според мене идеята, която е писал. Истината трябва да се казва на света.

Та казвам, във втора глава на Откровението се говори за разумността, към която всички хора трябва да се стремят. Ние всички се стремим към това вътрешно разбиране, към това вътрешно разумение. Дойде ли до един механически начин да се наложат нещата, аз не съм за това налагане. Не е въпросът да се налага чрез закон да бъдем добри. Така не можем да бъдем добри. Нито любовта може да ни се наложи по такъв начин. Тя трябва да дойде по един естествен път като един доброволен акт. Ние не трябва да го имаме в ума си, а да имаме предвид какво можем ние сами да създадем. Защото силен човек е само онзи, който люби. И за в бъдеще силни хора ще бъдат само хората на любовта. Не онзи, който прогласява, но онзи, който мисли, който чувства и който се проявява в най-хубавия смисъл на думата. Аз не се меся в тази любов, нито пък тя може да се определи каква е. Аз определям любовта само по един начин. Ако ти минеш покрай една блудница и я залюбиш и оттам насетне тя коренно измени своя живот и тръгне да проповядва на ближните си, твоята любов е на мястото си. Аз зная силата на любовта.

Сега няма да ви давам обратните случаи. Всеки човек, който се стреми към любовта - в какъвто и да е смисъл, тя е във всяко едно проявление и за предпочитане, отколкото грехът в своето най-светло проявление. Има много неща, които не са любов. Но във всеки случай тя е за предпочитане пред това, което не е любов. Аз предпочитам любовта на една котка пред видимата любов на някое високопоставено лице, което само може да залъгва. Тя, котката, като дойде при мене, започне да се разговаря, да мяука и ми казва: „Ще ме извиниш, обичам да мяуча. После, както виждаш, лицето ми не е толкова красиво, но те обичам и аз имам свое бъдеще." Аз я погладя малко, но тя ми казва: „Много не ме глади. Поглади ме малко и ме

остави, защото, ако ме гладиш много, ще те одраща. Лоша ставам." Аз виждам в котката нещо много хубаво и благородно. Тя е чиста. Преди да влезе в къщата, тя изчиства краката си. Етикеция има тя. Много от съвременните хора влизат в къщата си с нечисти крака и обуща. Котката, докато не се изчисти, не влиза. Тя ще оправи костюма си, и тогава ще влезе. Другояче не влиза. В котката има съзнание. Ние казваме: „Котки са те." Според мене в някои отношения в котките има нещо специфично чисто и хубаво. Тя влезе в стаята, изяде ми сиренето. Казва: „Втори път няма да ям. Извини ме. Не можах да се въздържа. Видях го и го изядох." Втори път пак дойде, пак се поогледа, хапне и този път и казва: „Какво да правя? Навик е това, но все ще се възпитам." Аз ѝ прощавам. Има нещо, което котката предава от себе си. Нейните мисли и нейните чувства се предават. Щом котката е неразположена и се уплаши, тя предава своите чувства и на човека. Щом пък човек е неразположен, и тя става неразположена. Затова тези, които са нервни, добре е да имат една котка в дома си.

Ще се повърнем към стиха „Ще излея духа си". Онова, което е най-възвишено, най-благородно за новия живот, това е духът Божий. Той ни свързва в едно цяло, за да можем да градим своя живот, защото, ако ние не се подготвим за бъдещото откровение, много неща ще останат за нас неразбрани. Даже и тези откровения, които сега са дадени, кой от вас ги е разбрал? Кой от вас е разбрал смисъла на седемте светилника, на падането на звездите, на завързването на онези четири духа. Много хора тълкуват тия неща, но не ги разбират. Да разбереш нещата и веднага да се осветиш, туй е тълкуване. Павел казва „Старият завет". Що е Старият завет? Той е заветът на грешния, на стария човек. Що е Новият завет? Той е заветът на новия човек. Преди две хиляди години беше даден предговорът на Новия завет, а сега вече е встъплението. Във втората глава на Откровението се дава това. В първата глава още се разкрива това, което ще дойде през хилядите години. Има едно откровение, в което Бог разкрива своя дух.

Той праща велики хора сега в света. И всеки от тях ще бъде носител. Аз говоря за една бъдеща култура в пълния смисъл на думата „култура". Аз говоря, не засягам живота в неговото физическо отношение, нито в неговото духовно отношение. Тази култура, която ще дойде, тази наука, това откровение ще дойдат и вие ще бъдете свидетели. Ще ходите и ще се връщате, и пак ще отивате. Някои от вас ще помнят, други няма да помнят. То е друг въпрос.

За тази култура, която сега настъпва, ние трябва да имаме едно правилно разбиране. Любовта трябва да се вложи като един велик закон. Сегашният свят е изпреварил любовта. Физическият и умственият свят са изпреварили духовния и Божествения светове. Любовта в своето проявление е останала назад. И ако любовта не дойде паралелно с ума и чувствата на човека, на човечеството предстоят големи изпитания и страдания. Но ако хората оставят любовта да се прояви по един естествен начин в техния живот, тогава всичко ще се уреди по един правилен начин. Любовта трябва да дойде в света, за да смекчи нещата. Тя е единствената, която може да уреди нещата. Тя е изостанала назад. В умствено отношение хората са много придобили. Във физическо отношение - също. В това отношение те имат много повече, отколкото им трябва. Стаята ти е много добре осветлена с електрическо осветление, но по отношение на Божествения свят тя е изостанала. Аз се чудя на съвременните хора. Дойде някой при мене да ми иска нещо. Аз имам едно правило. Като дойде при мене някой, достатъчно е само да ме погледне и без да ми иска нещо, аз ще му дам. Но ако той ми иска, аз няма да му дам нищо. Ако той иска да му помогна, и без да ми иска тази помощ, аз ще му помогна. Но ако вземе да се моли, да настоява, аз нищо няма да му направя. Срамота е да се дава. Че ако аз ти давам и след това ти роптаеш какво прави този, това е срам и за мене, и за този, комуто давам. Като давам, аз трябва да давам на този, както и на себе си. И аз не трябва да роптая, да го питам защо иска и като давам, този човек трябва да е доволен. Като дам, че и втори път да дойде. Казвате:

„Срамота е да се дава по този начин." Щом е срамота за мене, срамота е и за този, комуто се дава.

Сега това е Божественото. Ние се намираме пред един голям изпит и този изпит трябва да се завърши. У всинца ви трябва да се зароди това Божественото. Не че нямате желание, но трябва да имате вяра, за да се създаде една нова мисъл. Тя е създадена. Сега вие трябва да пуснете Божествената мисъл в света. Вие трябва да станете проводници на Божествената мисъл. Оставете се на Божествените тренове, не ги спирайте. Всичко друго оставете настрана. Бъдете носители на Божествените мисли и казвайте - ще се оправи светът. Не казвайте: „Как ще се оправи? Как ще се издържи всичко това?" Това са въпроси за учените хора. Аз мога да предскажа, като посея един килограм жито например колко може да израсте, колко приход мога да получа. Тези изчисления могат да бъдат с една разлика от сто грама, например. Ако е посято повече, повече ще израсте. Аз мога да предскажа, но тези предсказания са дошли отпосле. Всеки от вас може да предсказва. Всеки от вас може да се научи да тъче. Тъкането отпосле е дошло. Всеки от вас може да се научи красиво да пише. Всеки от вас може да се научи да свири, но това отпосле е дошло. Да предсказваш, това е изкуство, наука, това не са съществени неща. Има неща, които са съществени, общи за всички. Аз говоря сега за общите неща, а тези специфичните отпосле ще се създадат, те ще се създават постепенно.

Сега главната мисъл, която трябва да оставя у вас. След като излезете от беседата, всеки да се запита защо сте дошли на земята, какво е вашето предназначение, какво можете да направите и какви са вашите отношения към Бога. Всеки ден трябва да си задавате тези въпроси. Не само днешния ден. Ще кажете - как всеки ден за Бога да мислим. Че по-хубаво нещо от това няма, да мислим за Бога. Ти, като мислиш за Бога, ще мислиш и за всички хора. Като престанеш да мислиш за Бога, ще престанеш да мислиш и за другите хора. Като обичаш един човек, за кого мислиш?

Казано е: „Така да просветнат делата ви." Като мислиш за Бога, ти ще бъдеш един извор, който постоянно извира. Ти ще бъдеш като един океан, а не като едно море. Ти ще бъдеш като онзи въздух, който се движи. Ти ще бъдеш като едно слънце, като звезди и месечина, които светят. И аз бих желал сега да имате опитността на онзи човек, да видите себе си. По-добро нещо от това не мога да ви пожелая. Да видите себе си като онзи красивия човек, който, като дойде при вас, ще чуете глас: „Това си ти." По този образец, такъв ще бъдете и вие в бъдеще.

Неделна беседа 1 декември 1929 г., неделя, 10 часа София – Изгрев

ДА ИДА ДА ГО СЪБУДЯ

„Лазар, нашият приятел заспа, но да ида да го събудя." (Йоана 11:11)

За мене са важни думите „да го събудя". Че някой е заспал, това може да е интересно за онзи, който спи. А да го събудя, от това аз се интересувам. Онзи, който отива да спи, това е интересно за него - че отива да си почине, за забрави дълговете си. Той казва: „Да заспя, да забравя дълговете си." Това обаче ни най-малко не е интересно за мене. Със заспиването си той отива да разреши някои свои въпроси, но това не разрешава и моите въпроси. За мене е важно той да се събуди. Неговото събуждане има отношение към мене.

В света има една наука, едно учение, което не е нито за богати, нито за бедни, нито за болни, нито за здрави, нито за онези, които обичат, нито за онези, които вярват, нито за добрите, нито за лошите, нито за трудолюбивите, нито за мързеливите, нито за доволните, нито за недоволните. Тази наука е само за онези хора, казано на ваш език, които нямат никаква работа, които седят и не знаят какво да правят. Такава една наука има в света, която именно се отнася за онези, които нямат никаква работа, а за тези, които имат работа, те ще бъдат сега като гости, като слушатели. Защото, както и да се говори за съвременния свят, както и да е създаден той сега, всички хора си имат една определена философия. Не само хората, но и животните, и растенията имат една определена своя философия, една определена наука. Остави едно растение при каква и да е почва, при каквито и да са хубави условия, то всякога ще се прояви такова, каквото е. Ти можеш да се постараеш да измениш неговото естество, да го присадиш, да направиш нещо ново, особено от него, но то само временно ще се присади. Но като се сменят тези условия, тази

присадка, която си турил, след време ще се измени. Човек може да спре, да подпу- ши водата, която тече, но тя постепенно ще почне да се увеличава, ще образува едно езеро. Но щом намери и най-малката пукнатина, тя пак ще излезе навън.

Казвам, у човека има известни заложби, които не могат да се изменят. Някой ще каже: „Как така? Нали хората трябва да се възпитават." Възпитанието е изкуство на актьорите, които играят на сцената. Един актьор може да играе роля на философ, на поет, на цар, на съдия, на адвокат, на лекар, но всичко, каквото прави на сцената, става, но слезе ли от сцената, той отива в живота, дето се проявява като обикновен човек.

Ако се вникнете в живота на един човек, ще видите, че той върши много работи понякога, които нямат нещо дълбоко свързано с неговия вътрешен живот. Например един православен ще отиде на църква, ще седи там благоговейно, ще запали една свещ, ще мине за много набожен човек. Ако наблюдавате един евангелист, ще влезе в техния храм, ще отвори Библията, ще дигне нагоре очи, ще чете, ще пее песни и ще се моли. Ако наблюдавате един католик, той ще влезе в храма и ще почне да коленичи, после ще се изправи и ще почне да се моли. Ако наблюдавате един будист, и той ще се моли по свой външен начин. Ако наблюдавате един учен, той ще прави своите размишления. Всеки човек ще носи своите дарове, но като излезе вън от това положение, ще се прояви съвсем различно от това, което е правил при другата обстановка. Православният, като излезе от църквата, веднага ще забрави всичко - че е палил свещ, че се е молил на Бога, и като се върне дома си, веднага ще започне да се разговаря върху яденето и няма да каже на жена си какво е чел свещеникът, но ще я пита защо е пресолила толкова много яденето и защо го е прегорила. Някой ще каже - това е дневният ред на нещата. Питам, ами другото, което можем да вършим, какво е?

Казвам, както живеем днес, този живот представлява една мода, едно облекло. Мода е например, като умре някой, да бъдеш с черни

дрехи. Сега аз говоря на онези от вас, които нямат работа, на които всичко е наредено. Само те могат да ме слушат. Казвам, когато умре мъжът на някоя жена, тя веднага се облича в черни дрехи, да покаже на хората, че много тъжи за него. Тя си туря черен воал и през него поглежда към този, към онзи млад човек и си казва: „Старичък беше моят мъж. Добре че умря." И тя поглежда към някой млад, който току-виж започва да се приближава към нея. Той се приближава, тя се приближава, но това е една залъгалка. Мислите ли, че той я обича и че тя го обича? Мислите ли, че те не могат да живеят един без друг? Не. Това е животът на сцената. Докато са на сцената, той казва: „Умирам за тебе." След един час играят друга роля. Той казва: „Умирам от тебе." Това е наука, то е едно съвпадение в живота. Когато актьорът играе една роля, няма какво да го съдиш. За актьора можеш да имаш само едно мнение - или че е играл добре, или че не е играл добре. Няма какво да го съдиш, че играл някаква дребна роля. На сцената актьорът може да вземе някоя видна роля, на някое видно лице, а някой път може да играе роля на някой слуга или на някое незавидно лице, незавидна роля, но всички казват: „Добре игра този актьор." Последен слуга е, но добре си игра ролята. Тъй щото не трябва да давате мнението си по повод на ролята, която изпълнил актьорът, че била много долна роля. Няма да казвате, че никак не сте се надявали на този човек да играе такава долна роля, защото понякога могат да осмеят онзи, който е играл първа роля, да намерят, че той не е играл някак добре, а този, който игра ролята на слуга, изигра ролята си отлично. Значи първият, главният актьор не изигра добре, а последният изигра много добре. Онзи с първата, с главната роля го свалят долу, а този, който игра долната роля, го качват горе. При игрането на ролите важно е как ще се играят те, а не каква роля ще се играе.

Да кажем сега, че в съвременния свят ние говорим за зло и за добро. Но ако това добро и зло, за което говорим, го пресеем, колко от това добро, което наричаме добро, ще остане добро и колко от това

зло, което наричаме зло, ще остане зло? Казваме, това не е наука, онова не е наука. Казвам, не трябва да казваме, че животът е лош, че няма смисъл. Защо? Болният казва, че животът е лош, защото е болен. Здравият казва, че животът е отличен, защото е здрав човек. Богатият казва, че заслужава да се живее, защото е богат. Сиромахът казва, че му е дотегнало да живее. Защо? Не че животът му е дотегнал, но сиромашията му е дотегнала. Каквото и да проповядват богатите, че сиромашията е за предпочитане пред богатството, те трябва да опитат и едното, и другото, и тогава да проповядват. За предпочитане е да бъдеш сиромах. Но кога? Когато се давиш. За предпочитане е да бъдеш и богат, когато искаш да влезеш в някоя първокласна гостилница или да отидеш в някой театър. Заслужава да имаш поне един автомобил и да вземеш първото място в театъра. И след това ще дойде някой да ми проповядва, че трябва да бъда беден. В това няма никаква философия, никакво разбиране.

Богатството трябва да има свой вътрешен смисъл. Сиромашията трябва да има свой вътрешен смисъл. Защото, ако те съществуват като явления в живота, те имат своите причини за това. И когато ние извадим явленията от техните причини и искаме да накараме всички хора в света да станат бедни, това не може да бъде. Когато искаме да накараме всички хора да станат богати, и това не може да бъде. Всички хора не могат да бъдат здрави, но и всички хора не могат да бъдат болни. Всички хора не могат да се родят изведнъж, но и всички хора не могат да умрат наведнъж. Всички хора не могат да бъдат учени, но и всички хора не могат да бъдат невежи. Всичко в света е точно разпределено.

Та казвам, ако у човека има едно състояние, това аз наричам същинският човек. Много пъти се говори за съзнанието. Що е съзнанието? Съзнанието определя точното положение на човека. Каквото е съзнанието му, такава ще бъде и съдбата на човека. Каквото е съзнанието му, такъв ще бъде и умът на човека. Каквото е съзнанието му, такова ще бъде и сърцето му. Аз се спирам върху

съзнанието, понеже то е понятно на хората. За мене има още една реалност, за която аз не мога да говоря. Зад съзнанието има нещо хубаво и красиво, върху което почива тази абсолютна Божествена наука, но тя е една област само за абсолютната любов, за абсолютната мъдрост и за абсолютната истина. Човек, който няма тези качества, нито един от пръстите на неговия крак не може да стъпи в тази област. Една свещена област има през цялата вечност, дето никой не може да стъпи. Такъв е законът. Ти можеш да се молиш, колкото искаш, само да надзърнеш в тази област, но няма да можеш да влезеш. Защо? Защото, ако едно грешно око би надзърнало там, светът би се опетнил. Не само човек, но ангелите не могат да надзърнат в тази област. Не само ангелите, но и архангелите не могат там да надзърнат. Не само архангелите, но и боговете не могат да надзърнат в тази свещена област. Ако един Бог надзърне там, той трябва да се съблече от своето божество, да не е вече

Бог. Той не може да остане Бог. Ако един ангел надзърне там, той трябва да престане да е ангел. Ако един богат човек надзърне там, той трябва да престане да е богат. Ако един грешник надзърне там, той трябва да престане да бъде грешник. Ако една красива мома надзърне там, тя трябва да престане да е красива. Ако една грозна мома надзърне там, тя трябва да престане да е грозна. Ако един лъжец надзърне там, той трябва да престане да лъже. Ако един човек надзърне там, който говори истината, той трябва да престане да говори истината.

Вие казвате - това са контрасти. Питам, защо човекът на истината говори истината? Защо е красотата на някой човек, който я добил като дарба, ако тази красота не съответства на едно красиво сърце и ако на това красиво сърце не съответства един красив ум, и ако на този красив ум не съответства една красива душа, и на тази красива душа не съответства един красив дух? Питам, колко струва тази красота на човека? Той казва: „Аз говоря истината." Той говори истината тъй, както я говорят мравите, пчелите, растенията,

буболечиците. Те всеки ден говорят истината. „Аз говоря истината, разбирам тази работа." В какво ние, съвременните хора, разбираме от химията повече от растенията? Хиляди години преди появяването на човека растенията знаеха по химия повече, отколкото съвременните учени химици. Някой ще каже: „Докажи това нещо." Всички онези материали от целия органически свят, с които ние си служим, са приготвени все от растения. Този богат запас от потенциална енергия, която е складирана в земята, ние живеем с нея. Ние още живеем от придобивките на онази велика култура на растенията, която някога е съществувала. Тези растения не са били като сегашните. Те имаха своя дървена литература. Ще кажете: „Дървена литература?!" Който не разбира, ще каже: „Как е възможно растенията да седят по-високо от хората?" Питам, ако каже някой човек, че по-добър от мене няма, с това той придал ли е нещо на моя характер, на моето естество? Ако този човек ми каже, че съм отличен, по-добър от мене няма, ще стана ли такъв? Няма да стана. Може най-многото това да ме поласкае малко. Казва ли така, така подразбира, че този човек мисли да иска нещо. И наистина той казва: „Можеш ли да ми дадеш хиляда лева?" Ако не му дам тези хиляда лева, той веднага ще измени мнението си за мене и ще каже: „Аз те мислех за много добър човек, а ти си бил много лош човек." За да не измени своето мнение за мене, трябва да му дам хиляда лева. Дам ли му ги, ще отидат веднъж завинаги.

Тогава това положение ще мяза на положението на петела и лисицата. Един петел намерил отнякъде едно парче сирене и тръгнал да търси някой клон да се качи, да го изяде. Намерил най-после един висок клон на едно дърво и се качил на него. В това време покрай него минала една лисица и като видяла сиренето, взела да се разговаря с него, за да падне от устата му. Тя го запитала: „За какво си се замислил толкова?" Петелът започнал да ѝ обяснява за какво мисли и в това време сиренето паднало от устата му и лисицата го изяла. Тогава тя му казала: „Разбрах вече какво мислиш. Отлично мислиш. Ти си красив петел." И след това тя си заминала. Петелът ѝ

казал: „Да беше ми казала това нещо, преди да изпусна сиренето. Но сега вече отиде." Втори път лисицата пак минава покрай този петел и го вижда пак с парче сирене в устата. Тя започнала пак да го заговаря. Но той изял спокойно сиренето и след това й казал: „Ще ме извините за моето мълчание. Този път аз реших да постъпя философски и да не се лиша от тази опитност, която вие имахте миналия път. Миналия път вие опитахте сиренето, а сега аз реших да го опитам, за да имам същата опитност като вас. И сега, след като го опитах, видях, че сиренето е отлично." Лисицата му казала: „Ти не трябваше да ядеш много. Трябваше да изядеш само половината от сиренето." „Е, хубаво. Трети път като минеш, ще помисля."

Това са ред разсъждения. И лисицата е права, и петелът е прав. Ха лисицата го изяла, ха петелът - все едно. Петелът носи сиренето отнякъде. Питам го: „Отде го взе?" Как мислите вие. Аз виждам, че господарят му си оставил на масата сиренето и петелът подскача, взима си една буца от него. Че сиренето не е на петела. То може да се докаже по това, че петлите не знаят да правят сирене. Сиренето е произведение на човека. Следователно да е отишъл пък в бакалницата да го купи, петлите нямат такъв нрав. Те изобщо не употребяват монетната система. Две мнения са възможни в случая - или петелът е взел сам парчето от масата на господаря си, или че някое дете, като е яло сирене, подхвърлило е като подаяние едно парче на петела. Но какъвто е тщеславен петелът, аз не вярвам той да чака някой да му подхвърли парче сирене, но той сам се е качил и си е взел от масата. Това е едно от качествата на тщеславието. При който и учител да се учи, тщеславният никога няма да каже, че се е учил при някой учител. Той ще си каже: „Благодарение на моята глава." Той никога няма да признае, че някой му е преподал нещо. Това е едно от качествата на тщеславния човек, а горделивият човек в такъв случай ще каже, че е работил цели двадесет години, правил е усилия, ходил е в Европа да се специализира. Той ще ви донесе вода от деветдесет и девет кладенци.

Когато човек много цапа или говори, той е тщеславен, а когато малко или почти никак не говори, той е горделив. Де е човекът тогава? Онзи, който разбира законите на математиката и на геометрията, ще построи един четвероъгълник или един квадрат. Тщеславието и гордостта се намират на противоположните ъгли на този квадрат. Следователно, ако той обича квадрата, той ще се намери в едно противоречие в себе си. И тогава, за да излезе от това противоречие, той ще трябва да тегли един диагонал или хипотенуза в квадрата и по него да върви. Кой е правият път? Правият път в квадрата е хипотенузата, по която минаваш. Щом ходиш по ъглите, ти ще имаш всички анормални състояния, от които съвременните хора страдат. Като казвам анормални състояния, разбирам, че ъглите на квадрата са местата, дето деятелността на природата е силна. Значи в тези четири точки нейната деятелност е усилена. И ако минеш през тези точки, ти ще пострадаш. Ти трябва да бъдеш голям герой при това, за да се избавиш от тези нещастия.

Хипотенузата представлява вътрешните пътища на живота. Който разбира живота, той върви по вътрешните пътища, а не по външните пътища. Тъй щото човек за да се избави от нещастията на живота, трябва да върви по вътрешните пътища, а не по външните пътища на живота. И когато се казва, че човек не трябва да върви по чужд ум, разбира да не ходи по страните, по ъглите на този квадрат. Ще кажете: „Как така квадратът да съдържа злото в себе си?" Сега чакайте малко, да ви обясня тази мисъл.

Представете си един четириъгълник, един квадрат. Върхът А представлява бащата. Противоположният врък С представлява майката. Върхът В представлява брата, а върхът D - сестрата. Представете си, че бащата има симпатии към сина си, той не дава дума да се каже за сина. Майката пък има симпатия към дъщерята. Това е тайна, скрита любов. Ужасно нещо е скритата любов. Ако бащата мине през ъгъла на дъщеря си и каже нещо за нея, майката веднага ще скочи срещу бащата: „Какъв баща си ти?! Нищо не й

купуваш." Тя ще го наругае и ще спре. Той трябва да мине през хипотенузата. Ако рече да обикаля жена си, дъщеря си, сина си, ще има голямо сапунисване. И най- после бащата ще каже: „Не струва." Но какво да се прави? Трябва да мине през хипотенузата. Трябва да се намери защо именно бащата има слабост към сина и защо синът има слабост към дъщерята. Вие казвате, че това е слабост. Ако е слабост, трябва да видите на какво се дължи тази слабост. Значи то не е слабост, но е увлечение. Защо е влечение? Щом е влечение, то пак не зависи от нашата воля. Значи някаква външна сила се е настанила в това и ни тласка. Ако бащата обича сина си, трябва да има някаква причина за това, той трябва да е заслужил тази обич. И ако майката обича дъщеря си, трябва да има някаква причина за това, тя трябва да е заслужила тази обич. Ако пък дъщерята или синът не заслужава тази обич и не отговаря на тях, и за това има причина. Ние казваме на наш език, че съзнанието на бащата или на целия дом не е ясно. Тези хора нямат ясна представа за един вътрешен закон, който създава хармонията, те не могат да водят един хармоничен живот. Мъже и жени трябва да живеят в хармония. Братя и сестри - също така. Обаче остане ли сега да създаваме тази хармония, отиде та се не видя. Ние трябва да спазваме това, което съществува.

Казвам, в природата съществуват известни методи, известни закони, които вие трябва да прилагате. Сега аз говоря за онези, които нямат работа, а другите ще слушат. Аз говоря за онези, които са кандидати за ученици. Вие трябва да намерите методите, които природата е изработила. Защо? Понеже нейният живот е дълъг, с вечността заедно. Тя е работила с години, докато изработи методи, докато е създала световете. И като е създала човешкия живот, тя го е обмисляла с векове.

Като е създавала човешкия живот, тя е обмисляла как да го създаде, какви условия са потребни за него, какви чувства да вложи в него. И най-после тя е комбинирала разни материали, разни методи, по които човек може най-реално да се развие. Следователно, ако вие

схванете един природен метод или един метод на Бога, ще видите, че той е без изключения. Ако приложите един от тези методи, в началото може да имате малки препятствия, но в края ще видите, че всичко ще свърши, както трябва. Накрая всякога ще имате печалби. Ако речете вие да измислите някакъв ваш метод, можете да измислите такъв и ще видите може би, че в началото той ще даде добри резултати, а в края ще свършите зле по всички правила. В аналите на човешката история няма да срещнете нито един случай, дето човек, като е употребил един от своите методи, да е сполучил. Някой казва: „Аз ще се трудя да стана добър." Щом кажеш, че ти ще се трудиш да станеш добър, значи ти искаш да създадеш доброто. Доброто не се създава така. Или ти казваш: „Аз ще намеря един път." Така не се създава път. Ако ние мислим по този начин, ние ще влезем в противоречие с основните начала на самия живот и у нас ще остане нещо неразбрано.

Сега ще се спра малко да ви представя един пример от живота на един английски писател. Той пише един разказ за живота на едно семейство - доктор Шмид, отлична млада лекарка, която свършила по медицина и се специализирала по хирургията и по нервните болести. Тя се оженва за един млад, много богат търговец. Тъй щото лекарката и търговецът се събрали на едно място. Тя имала отличен ум и като англичанка била честна, искала да си уговори нещата от по-напред. Тя му казала: „Аз ще се оженя за тебе само с едно условие - да не ми препятстваш да упражнявам професията си. Опиташ ли се да ми препятстваш, ще знаеш, че няма да се съглася да те взема." И той като англичанин й дава честна дума, че няма да се меси в нейната работа. Тя била много красива. Като я виждал някой път замислена, той я запитвал: „Защо си така замислена?" „Викаха ме днес при един болен човек, който си счупил и двата крака, та трябваше да му се направи голяма и сериозна операция, докато се наместят и двата му крака." И тя разправя как му наместила краката. „Хубаво, че му се счупиха краката. Ами колко ти платиха." „Толкова и толкова." „Добре тогава."

Обаче в него има друга една скрита мисъл, която той не може да изкаже. Друг ден той я вижда пак замислена. „Какво си се замислила, а?" „Викаха ме днес в дома на един млад лорд, който ходил с кон да се надпрепуска и паднал от коня си." Затова я викали нея, да му намести лоба. „Хубаво, че този човек си счупил лоба. И колко ти платиха?" „Толкова и толкова." Друг ден тя се връща малко весела. „Какво има?" „Смешна работа една. Един млад красив човек се нещо одраскал по ръката, та ме викаха да го превържа." „Не го беше срам. Ами ти пипна ли го по ръката?" „Пипнах го, разбира се, нали отидох да го превържа." „Ами млад ли беше?" „Млад." „Мустачки имаше ли?" „Имаше." „Ами ти като го превързваше, как те погледна?" „Хубаво, мило, с благодарност." „Безсрамник, безобразник! Друг път такива с одраскани ръце да не ги преглеждаш, да не ходиш при тях. Това са безобразни хора. При това няма и да ти плати този човек. Виж, да ходиш при такива със счупени крака и глави, разбирам. Освен това питай защо те викат, дали раната на този, за когото те викат, е сериозна, или не и дали ще ти платят. При това при такива млади хора от двадесет-два- десет и пет години до шестдесет години не ходи. Ходи при болни от шестдесет-деветдесет години." „Странна идея." „Не е странна тя. Такива хора с одраскани ръце, те са опасни, те искат само да те изпитат."

Питам, у този човек, който се оженил за тази млада лекарка, се е събудило съзнанието на човек или на детектив? Този човек иска да разгадае какви са чувствата, стремежите, симпатиите на неговата жена и дали тя върви в правилен път, или не. Той се счита пред нея като авторитет. Много хора искат да живеят един чист и свят живот. Питам, какъв може да бъде моралът на един съвременен човек? Коя е абсолютната норма за праведния човек? Има ли една такава абсолютна норма, абсолютна мярка? В света има една относителна норма за праведен, за морален, за добродетелен човек, но се изисква една абсолютна норма, на която ние да се поставим. Трябва да направим един опит в това отношение.

Правдив човек аз наричам този - бил той господар или слуга, който никога няма да изяде нито една стотинка на когото и да е. По-скоро от него може да замине, но не и от другите. Този човек, дето и да е, всякога ще отстъпи първото място на другите, а той сам ще заеме последното място. Той е силен човек, мери нещата с абсолютната мярка и счита, че на другите като на деца трябва да се отстъпва. Майката първо нарежда децата си, а после тя яде. Всъщност тя е господарката, тя готви яденето.

Питам, ако вие нямате тази мярка в живота си и откак сте се родили, непрекъснато нарушавате това правило, питам, де е вашата правда? Има един закон на абсолютна правда. Щом се мени този закон, тази правда, това показва, че тя е правда на сегашните условия. Правдата по никой начин не може да се изопачи. Няма сила в света, която може да изопачи правдата. Обаче има условия, които могат мене да ме изменят. Щом аз приема правдата в себе си, тя е един вътрешен закон, който аз всякога мога да изпълня. Този закон е верен и за всички добродетели. Питам, разбира ли живота онзи човек, който, де как отиде на гости, се запитва как са го приели, дали са го приели добре, или не? Всеки човек, който обръща внимание на това, как са го посрещнали, дали са го поздравили, как са го погледнали, той не разбира живота. У нас всякога трябва да има желание да се срещнем с един добър, с един учен човек.

В природата има следният закон. Когато искам да се срещна със слънцето, аз не трябва да се интересувам от това, какви тайни носи то, но трябва да приема това, което то носи заради мене. Като отивам да го посрещна, аз го посрещам за това, което то ми носи. Когато аз отивам на разходка в планината например, аз имам една точно определена цел - като какво има да получа от планината, да приема нещо от нея. Има нещо в планината специално за мене, което от хиляди години ме чака. Аз отивам, взимам си го и си го получавам. Всичко е определено в света. За умния човек е така, а глупавият ходи да чука на много врати.

И тъй, Христос казва: „Да отидем да събудим Лазара." Ние, съвременните хора, спим. Когато се говори истината на хората, те най-първо гледат дали тази истина е съгласна с религията, дали тя е съгласна със сегашната държава, дали е съгласна със сегашното мнение на хората, дали е съгласна със съвременните учени теории и т.н. Питам, когато Бог или природата говорят на света, трябва ли да вземе в съображение нашето мнение, и тогава да говори? Казваме, авторитетите, мнението на обществото или мнението на държавата са важни. Питам, когато една истина се изразява, трябва ли да бъде в съгласие с всичко това? Тогава аз питам дъждът ли трябва да бъде в съгласие с дърветата, или дърветата трябва да бъдат в съгласие с дъжда? Светлината ли трябва да бъде в съгласие с растенията, или растенията трябва да бъдат в съгласие със светлината?

Ще взема сега другата страна, другата крайност на живота. Някой казва: „Аз се дезинтересирам от религията. Не ме интересува тя." Ние обаче се интересуваме от религията от друго гледище, понеже при създаването на религията всеки човек е взел участие в това. Няма човек в света, който да не е отговорен и за доброто в религията, и за лошото в религията. Също така и при създаването и устройството на една държава всеки от вас е взел участие, тъй щото, веднъж взел участие, той носи и отговорността вече с това. Някои казват, че държавата е създадена сама по себе си. Не, държавата не е създадена така. Тя не е като едно яйце. Даже и една кокошка днес да снесе едно яйце, трябва да е работила пет милиарда години, докато го създаде. Ще кажете: „Това нещо има ли някаква научна стойност, или някакво доказателство?" Не само това, но ако запитате съвременните философи по окултизма, те даже ще ви кажат, че целият сегашен свят в своето начало е бил скрит в едно яйце. Той е бил затворен в едно яйце и един ден, когато то се е разчупило, всички хора излезли вън от него. И след всичко това съвременните философи ще питат кой снесе това яйце. Аз бих питал друго нещо: кой счупи това яйце? Аз ще ви дам и трети въпрос: кой тури всички тия хора в яйцето, да седят

толкова хиляди години затворени в него? Ако вземете в буквален смисъл тия думи, вие ще извадите съвсем криво заключение за нещата. Под думата „яйце" разбираме онези съвършени условия, при които животът може да се развива.

Та казвам, най-първо човек трябва да се събуди навреме и да има кой да го събуди. Ако те събуди някой глупав човек, ти през целия ден ще бъдеш глупав като него. Зависи кой ви събужда. Ще ви приведа един пример по този случай. Доколко е верен този пример, не зная.

Един богат американски търговец, който живял в Ню Йорк, обичал вечерно време да седи късно и да работи, а сутрин не могъл да става рано, не успявал да вземе първия трен, вследствие на което всякога отивал късно на работа. За да се събужда рано, той си купувал разни будилници с електрически звънци, но щом започвал будилникът да дрънка, той го хващал и го изхвърлял през прозореца, да не му пречи. След това отново заспивал и закъснявал за работа. Най-после се обърнал към слугата си. Казал им да го събуждат рано, но щом той дохождал, господарят го изпъждал вън и отново заспивал. Един ден му попаднал един добър здравеняк слуга и му казва: „Слушай, ти ще бъдеш последният слуга, на когото разчитам. Искам всяка сутрин да ме събуждаш рано за работа с условие че ако успееш да ме събудиш, аз ще ти платя десет долара. Но ако не успееш да ме събудиш, ти ще ми дадеш десет долара." Добре. Слугата се съгласява на това. Направят договора. На сутринта слугата отива да го събужда, но господарят става от леглото си и иска да го изпъди навън. Слугата се запретва, удря му един юмрук в корема, един по лицето, налага го по всички правила и си излиза. „Как смееш да ме биеш, на какво основание?" „Договор имаме за това." Господарят тогава идва на себе си. „Чакай, нали трябва да ми платиш?" „Не може така." „Дай парите тука!" Той изважда парите от джоба си и излиза на работа. Като върви из пътя, той си размишлява: „Купувах будилници да ме събуждат, но един след друг ги изхвърлих през прозореца. Пазарувах слуги да ме

будят, но и тях изпъждах вън, не успяха да ме събудят. Този здравеняк най-после успя да ме събуди. Другите слуги аз бих, но този мене ме наби, но ме събуди." Като отива на работа, спечелва този ден сто хиляди лева. На връщане от работа слугата го пита: „Господарю, искаш ли утре да се повтори същата комедия?" „Добре, но гледай този път да си малко по-внимателен към мене, защото има нещо ненормално у мене." „Хубаво - казва слугата. - Щом има нещо ненормално, аз имам един добър метод за такива случаи." Втория ден той не бута господаря си, но го хваща и го разтърсва добре. После взима една кана студена вода и го залива отгоре, докато го хубаво наквасва. Господарят се събужда и отива рано на работа. По този начин слугата успял да изцери господаря си от този недостатък. Щом влизал сутрин в стаята на господаря, достатъчно е той само да го зърне, и веднага ставал от леглото си, измивал се и тръгвал за работа.

Казвам, и за съвременните хора този слуга трябва да влезе в стаята им, да им даде всичките правила, как трябва да живеят, как трябва да разбират живота. В края на краищата той ще ни научи, както научи този американец, макар че в първо време ние ще носим белези по лицето си. Мисълта, която искам да оставя у вас, е да ви събуди някой умен човек, той да ви разправя истината. Той като ви говори, вие ще разберете правилно истината от него. В света има една наука, която ще донесе богатство и истинско щастие на хората. Всички очакват това нещо. Няма човек в света, който да не вярва в красивото. Няма човек в света, който да не мечтае. Майките мечтаят, бащите мечтаят, децата мечтаят, възрастните мечтаят, всички хора мечтаят, всички хора търсят нещо. Няма човек, който да не търси. Има една наука, чрез която човек може да постигне всичко онова, което той желае. По друг път той няма да го намери.

Казва Христос: „Да отидем да го събудим." Но как? Какви качества са необходими, за да се събуди един човек. Христос обичаше Марта и сестра й Мария. Онзи човек, който трябва да ви събуди и който трябва да дойде да внесе във вас нещо хубаво и красиво, според

този закон този човек непременно трябва да се заинтересува за вашето сърце, за вашия ум, за вашата душа. Това аз наричам Марта, Мария и Лазара. Това е човекът, който представлява неговия ум, неговата глава, неговото сърце и неговата воля. Тези три неща трябва да има той. Има ли тези три неща в себе си, този човек непременно ще произведе нещо ново, нещо хубаво у вас. Този е човекът, от когото ние очакваме нещо ново. Той ще работи не заради себе си, той ще се съедини с нас и ще работи за нас. Онзи човек, който трябва да дойде да ви помогне, той непременно трябва да е завършил своето развитие. Той трябва да е тъй богат, че да не се нуждае от никаква заплата. Той казва: „Аз не искам никаква заплата." Той трябва да бъде съвършен, а съвършеният човек, каквото и да направи, той се радва, че го е направил и си заминава, без да иска някаква заплата. Но у несъвършения човек всякога ще остане едно горчиво чувство, че не са му се достатъчно отблагодарили, че не са му дали някаква отплата.

Ние казваме, човек трябва да бъде абсолютно безкористен. Безкористен може да бъде само съвършеният човек, само онзи, който е завършил своята еволюция. А онзи, който не е завършил своята еволюция, той всякога ще бъде користолюбив, защото е несъвършен. Сега какъв трябва да бъде изходният път? Вие казвате: „Ние, които сме несъвършени, трябва да грешим." И без да казвате това, вие ще грешите. Не мислете, че като го кажете, няма да грешите. И да го казвате, пак ще грешите, но ще знаете, че само грешният човек може да се изправи. Съвършеният човек не прави нито добро, нито зло. Той е само един помощник в природата.

Та когато ние говорим за живата природа, аз разбирам всички онези разумни същества, които са завършили своето развитие. Тези съвършени същества имат следното качество - те не ходят никъде, те стоят на едно място. Когато говорите за ангелите, и те пътуват. Боговете също пътуват. Архангелите пътуват. Но само тези съвършени души никога не пътуват, те стоят на едно място. Те никъде не пътуват, нито имат желание да дойдат на земята, но те

познават живота на земята. И когато някой се моли за нещо, когато се намира в нужда, те щом помислят само за тези страдащи същества, веднага тяхната мисъл им е в помощ. Те помагат моментално. Щом една от тези съвършени души помисли за някого, веднага някой ангел или архангел ще ви дойде на помощ. Дето и да сте скрити, в най-затънтените места, те веднага ще ви намерят и ще ви помогнат. Тази идея, дето казват хората, че трябва да се намираш пред очите на Бога, че всички молитви трябва да се отправят направо към Бога, тази, така предоставена, идея, тя ограничава човешкия ум. От гледището на тази идея Бог е същество вън от тях и те трябва дълго време да се молят, за да го умилостивят, да бъде снизходителен към тях. Ако остане ние да умилостивяваме Бога, това същество не е никакъв Бог.

Казано е, без вяра никой не може да угоди на Бога. С това се подразбират думите: „Ти не можеш да получиш второ благословение, докато не обработиш това, което Бог ти е дал." Такъв е законът. Може да се минат и хиляди години, но ни глас, ни услишание ще се получи, докато ти не обработиш това, което веднъж Бог ти е дал. И целият свят да се обърне с главата надолу, ти докато не обработиш даденото, няма да получиш никакво друго благо, никакво щастие. Не го ли обработиш, ще си останеш един нещастник. И всички хора, които са нещастни, аз ги считам такива само за това, че не са обработили първото благо, което им е дадено от Бога. Те не са използвали първото Божие благословение. Тези, които искат да учат хората, казват им: „Покайте се." За какво трябва да се покаят? Щом искаш да ги учиш, ще им кажеш: „На тебе точно преди еди-колко си хиляди години ти се даде точно еди-какво си благословение или еди-каква си задача, която ти не изпълни, и сега ти трябва да се върнеш, да изправиш живота си. Като го изправиш, веднага ще дойде нова светлина в ума ти и ще се повдигнеш. Не изправиш ли живота си, каквото предприемаш в живота си, няма да ти върви.

Сега това, което ви говоря, не се отнася до вас. То се отнася до онези, които нямат работа. Сега, като гледате на сцената някой да

убива едного, вие трябва ли да извикате на този човек да спре, да не убива другия. Това не сте вие. Трябва ли публиката в някое представление да заповядва на актьорите да не извършват никакво представление на сцената. Не. Публиката трябва да гледа с всичкото си хладнокръвие как се извършва представлението. И така става. Всички гледат с голямо хладнокръвие как се върши известно престъпление и после, ако актьорът е изпълнил ролята си добре, те му ръкопляскат. Та главната задача за човека е да се събуди. Всеки човек, който убива, той е спец. В съня си човек върши неразумни работи. Всички неразумни работи се вършат все в едно спяще състояние на човека. Сегашните хора са омотани в една такава материя, която пречи да мислите правилно. Когато човек убива, той е спящ човек, той спи. Не мислете, че когато хората спят, са много добри. И разбойникът спи. В това спане той е уморен. Ти не го събуждай тогава, защото в това си състояние той е събрал енергия да върши престъпления. Едно е вярно - че съвършените хора не спят. За тях сън няма. И когато един съвършен човек дойде на земята, се представлява, че спи. Всъщност чрез съня той влиза в съзнанието на слепите хора, за да види как живеят те. Обаче и тогава той е буден. Такива хора и в спящо състояние са будни. Те никога не спят. Христос на земята спеше, но само за да види как спят хората.

Христос казваше: „Да идем да го събудим." Може човек да спи, без да е заспал. Човек може да е мъртъв, без да умира. Христос на едно място казва: „Аз имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема. Имам власт да живея, имам власт и да умра. Аз съм господар на положението и не се нуждая от никаква външна форма."

Казвам сега, трябва това вътрешно събуждане у човека. Събуждането не трябва да внесе у нас една вътрешна тревога. Някой казва: „Ако аз се събудя така, тогава трябва да се откажа от живота." Не. Ако ти така се събудиш, и слуга да си в живота, ще бъдеш отличен слуга. Питам тогава, каква е разликата между един слуга, който слугува, и един цигулар, който свири? Нима слугата, след като

си свърши работата, не може да свири? Може да свири. Но казвам, във всяка работа, която се извърши разумно, има едно вътрешно задоволство, една вътрешна цена. Ако аз извърша една права постъпка, тази права постъпка внася сили в мене. Силата, която придобивам, тя има своята цена, тя е моята заплата. Онова, което съгражда човека, то е самият човек. Какъвто е човекът отвътре, такъв е и отвънка. И успехът на сегашните хора се дължи на един добър минал живот. Нищо не е даром. Даром подразбира, че добрите хора Бог ги е кредитирал. Всяко едно благо, което някоя душа има, е дадено от Бога и се дължи на качеството на тази душа, че тя всякога е свободна да извърши волята Божия. Ако ти имаш вяра, защо ти е тази вяра? Само да спасява ли? Не. Вярата трябва да бъде като една сила в Божествената наука, да те учи как да работиш. Религията е наука за постигане на онези велики възможности, при които сега живеем. Как ще подобрим сегашния си живот? Как ще надделеем тези трудни икономически условия? Как ще се справим с болестите? Ще кажете, като се подобрят условията, като изчезне сиромашията и т.н. Добре. Лесно е това за богатите, които днес имат пари. Но какво трябва да правят сиромасите, които нямат пари? Онези, които имат вяра, добре. Но какво трябва да правят онези, които нямат вяра?

Значи в света има една наука, която може да помогне на всички хора при каквито условия и да са те, при каквото положение и да се намират. Затова именно аз казвам, че тази наука не е нито за сиромаси, нито за богати. Тя е за всички свободни души, които искат да влязат вътре. Те трябва веднъж завинаги да ликвидират със старите методи и да опитат новото. Тогава вие трябва да направите онзи опит, който направи един български учител във време на сегашната гръцко-българска война. Няма да ви разправям цялата негова история, но знае се за него, че бил човек с анархистически идеи. При едно от сериозните сражения гърците избили много българи и всички войници се разбягали. Той се скрил в една пещера, за да избегне гръцкия куршум и да запази живота си. По едно време силно

огладнял и си казал: „Защо пък съм толкова дребнав? Защо да не се помоля на Бога? Казват, че имало Господ." Тогава той се обръща към Бога и казва: „Господи, искам да направя един малък опит. Казват, че ти си ни създал, че ти се грижиш за нас. Дали е така, не зная. Не искам да се ровя в миналото, но така е писано. Аз искам само един опит да направя и от него да се уверя в истинността на тези думи. Сега аз се намирам между неприятели, между живот и смърт. Гладен съм при това. Цели три дена нищо не съм ял. Искам да ми помогнеш по някакъв начин да се върна в своето отечество. Ако можеш да ми помогнеш, като се върна, аз ще проповядвам твоето име и няма да се срамувам да сторя това, както досега не съм се срамувал да изповядвам своите възгледи. И ще променя своите възгледи." Не се минава и половин час, той вижда една костена жаба да носи едно парче хляб около четвърт килограм. Дохожда до пещерата, туря хляба и си отива. Той взима хляба и се нахранва. Като се връща в своето отечество, той събира учениците си в Казанлък, дето бил учител, и започнал да им разправя как повярвал в Бога. „Една костена жаба можа да ми докаже, че Господ съществува. Това, което Кант със своите теории, нито Шопенхауер, нито Толстой можаха да напълнят главата ми, една костена жаба можа да го направи. Щом се помолих, тази костена жаба дойде при мене и ми каза, че има едно разумно същество в света, което мисли за всички хора и за всички същества. Има Господ" - казваше този учител.

Аз не искам да ви накарам всички да вярвате като него, но казвам, когато се намерите в някое изключително положение, направете такъв един опит. Ще дойде ден, когато ще се намерите в едно трудно, изключително положение и няма да ви се живее. Тогава направете един такъв опит. И този опит ще разреши дали ще се събуди вашето съзнание, или не. Тези трудни условия на живота идват, за да се събуди вашето съзнание. Ако можете да се събудите, вие сте спечелили нещо изключително. Казвам, няма по-възвишена идея от тази за сина или за дъщерята от тази, да зърнат своя баща,

когато те очакват да се върне. За дъщерята няма по-възвишена идея от тази, да зърне майка си. За приятеля няма по-възвишена идея от тази, да зърне приятеля си от младини, когото очаква и който му е писал деня и часа, когато ще се върне. Няма по-възвишена идея за вярващия от тази, да види това начало, от което произтича светлината на живота, както и да види мястото, отдето животът е излязъл. Да знаеш мястото, отдето си дошъл, то значи според поетите да видиш своя възлюбен, т.е. да видиш възлюбения на своята душа.

Това е събуждане. Видиш ли това, ти вече не си странник, пришелец на земята. Тогава вече няма да те смущават ежедневните работи, какво ще ядеш и какво ще пиеш. Ти всеки ден ще имаш какво да ядеш и да пиеш. Ти ще бъдеш един изобилен извор и от тебе ще извира толкова вода, че ще можеш да поливаш цветята, дърветата, тревите на хиляди километра разстояние. Това е едно вътрешно събуждане. Това събуждане хората някога са го постигали в горите, в манастирите. Но казвам, при каквото положение и да се намираш - било като майка или като баща, или като адвокат, или като лекар, ти не трябва нито в Йерусалим да се поклониш, нито на тази гора. Казано е - нито в Йерусалим ще се поклониш, нито в тази гора, но ще се поклониш на Бога в дух и истина. И като го намериш, той ще ти покаже де да отидеш. Ти ще чакаш своя възлюблен само на едно място. И той като дойде, ще ти покаже де да идеш. Ние сега търсим своя възлюблен, дето го няма. Навсякъде търсим истината - и в богатството, и в сиромашията, и в обществения живот, и в науката, но никъде не сме я намерили. Истината ще се намери само тогава, когато, както казва Христос, дойдем до положението да събудим Лазара.

Сега аз ви говоря за събуждането, понеже виждам, че Христос се запътил за някои от вас да ви събужда. Някои от вас са събудени. Аз не говоря за тях, но за онези, които сега трябва да се събудят. Но не се лъжете. Това събуждане в света не става само веднъж. Като ви говоря за събуждането, аз го разбирам като един постоянен процес. Когато

говоря за живота, аз разбирам пак един постоянен процес. Науката, учението също така е един постоянен процес. Това събуждане трябва да бъде всеки час от деня или поне най-малко всеки ден. Значи 365 пъти през годината трябва да се събуждате. Някой човек може да бъде събуждан един, два, три, четири, пет пъти, но повече от десет пъти не могат да го събудят. Съвършените не ги събуждат повече от десет пъти. Ако се събудят, добре. Но ако не се събудят, оставят ги да спят, колкото дълбоко искат те, макар и да не се събудят никога.

Казвам сега, Христос иде. За някои от вас това събуждане ще стане за пръв път. За някои от вас - втори път. Някои от вас сега ще ги събудят трети път. Сега вече е четвъртият път. Това е най-опасното събуждане в света. Сега е голямата криза. Като минете него, оттам насетне е лесно. То е като жена, която ражда. Ако роди, добре. Ако не роди, и тя, и детето отива. Това четвъртото събуждане е като кога човек се ражда. Тогава има големи страдания. Затова трябва да знаете закона. Неизбежен е този закон. Но след като минат тези страдания, има двойна придобивка - и детето остава живо, и майката остава жива.

Идеята е, че душата се е пробудила и вие сте видели лицето на вашия възлюбен. Тогава и животът придобива за вас смисъл. Животът е мощна сила. И вие вече не сте играчка, не сте като в един модерен параход, в един модерен кораб. Вие преставате да сте играчка на морските вълни, но се намирате в тихото и спокойно море. Вие сте на безбрежното море и отивате към пристанището. След това ще видите онази обетована земя със своите високи планини. Корабът пристига и вашите приятели излизат да ви посрещнат. Няма по-хубаво нещо от това. Това е раят на човешкия живот.

Сега аз желая още сега, като се намирате пред това ново събуждане, да бъдете радостни и весели и така да ви посрещнат вашите приятели.

Неделна беседа 8 декември 1929 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев

ДА ВИ ДАДЕ

„Да ви даде.“ Йоана 15:16

Да ви дадат. Има един процес в даването. Аз наричам процес на разумно съпоставяне, отношения към всички, към всички живи същества. Например тук, на земята, имате науката логика, която учи хората правилно да говорят и правилно да мислят и да разсъждават. Обаче в Божествения свят няма такава наука логика. Поне според съжденията на тези същества там. Те считат науката логика като наука за слепите. Само слепият може да има логика. Там има една наука, подобна на логиката. Аз я наричам разумно съпоставяне на всички неща на тяхното място. И казваме – логически да извадим едно заключение. Как ще извадиш едно заключение? Де ще го извадиш? Нима, като поставиш две носилки, можеш да извадиш едно заключение? Както и да е. Да оставим това настрана. За слепите хора логиката е намясто, но тя не е намясто за онези, които виждат. Слепите, като четат, буквите им са изпъкнали и те като пипат, четат. Обаче за онези, които виждат, не е необходимо буквите им да са изпъкнали. Нещата трябва да се съпоставят.

Да ви даде. Някои хора искат да им се даде, но докато се дойде до това, има предшестващи условия. Даването е последно. Дава се само на разумния човек. Само на разумния човек може да се даде нещо. На разумния човек се дава щастие, а на неразумния се дава нещастие. На праведника ще му се дадат всички добродетели, а на грешника ще му се дадат неговите грехове и престъпления. Някой казва: „Бог е милостив. Той ще уреди всичко.“ Чудна работа. Как разбирате вие Божията милост? Има едно съпоставяне. Христос се обръща към своите ученици, той не говори за света. И за света няма какво да мислим. Бог, който е създал света, той е помислил за яденето и

пиенето. Светът сега страда само от гонение, от убивания, от неразбирания, от това-онова. Ние сега не страдаме от недоимък, но от изобилие. Човек страда от преизобилие, от пресищане. Той може да се пресити и от своето верую. Има пресищане в нещата. Например в него може да има желание да е пръв при Христа или пръв при Бога, или пръв при светия, или да е пръв музикант, или пръв учен. Не зная защо хората се стремят да бъдат първи. Той трябва да се стреми да свири хубаво, че като свири, той сам да е доволен от това, разбирам.

Сега важният въпрос е да ви се даде. Какво е условието за даването? Не, като даваме, всякога разбираме една разумност. Разумността е едно възвишено състояние, което ние можем да имаме на земята. Има интелигентни, благородни, разумни хора. Ако нашата разумност я няма, тогава благородството, интелигентността нямат никаква връзка помежду си. Тогава те не могат да се използват. Разумността при сегашните условия е необходима при даването и вземането. Тя е необходима за онези постижения, които ние търсим на земята. Понеже, както живеем на земята, така ще живеем и на небето, такива ще бъдат и вашите отношения. Ако ме попита някой: „Какъв ще бъде моят живот на небето, в другия свят?“ – ще отговоря: точно такъв, какъвто е животът на земята. Сега вие може да си теглите заключение, каквото искате, но казвам, че такава наука логика, каквато има за слепите на земята, няма в невидимия свят. Ако попитате има ли женитба там, и женитба няма, но има едно отношение, едно съпоставяне, подобно на женитбата. Но точно такава, каквато тука, на земята, няма. Ще кажете: „Раждане на деца има ли?“ И раждане на деца няма. Ами търговски операции като тукашните има ли? И търговски операции няма. Ами съдилища като тукашните има ли? И съдилища няма. Ами училища като тукашните има ли? И училища няма. Има нещо подобно, прилично на тукашните училища, но като отидеш там, ще разбереш какво нещо е университет, какво нещо е гимназия и какво нещо – прогимназия. Тук е объркана работа, но благодарим и за толкова, колкото е тука.

Толкова са могли. Казват някои: „Как може да бъде объркана?“ Ако не беше объркана, защо целият живот между хората на земята е объркан? Животът на небето горе си тече отлично, но животът на хората е объркан. Не е на всички хора, но когато моят живот е объркан, аз ни най-малко не си правя заключения, че моят живот е объркан. Аз виждам, че моят живот е объркан и щом се оправи моят живот, мисля, че и животът на другите хора се оправя. Нито се е развалял животът на хората, нито се е развалял. Моят живот е бил разбъркан и моят живот се е оправил. Казва някой: „Свърши се животът.“ Това може да се каже заради мене, но за другите животът се започва. Може би, когато аз заболявам, другите да оздравяват. Три неща трябва да знаете, за да можете да съпоставяте нещата. Вие трябва да знаете кои неща са материални, кои – духовни и кои – Божествени. Вземете например едно съвременно човешко изобретение, каквото е аеропланът. В този аероплан виждате, че цялата конструкция се движи от колелета. Цялата му конструкция с всичките му колелета, това е физическият човек, който не се движи. Когато аеропланът е в спокойствие, той е физическият човек, който не се движи. Когато колелетата се завъртят, той е духовният човек, духовният живот. И когато аеропланът тръгне напред, това е вече Божественият живот, или умственият живот на човека. Значи най-първо конструкцията, после въртенето на колелетата, движението. Щом ти се движиш, ти вече мислиш. Щом се въртиш, това е вече чувственият свят. Но има и друго едно състояние сега. Ти се движиш, но важно е дали това движение е в правата посока, дали тази разумност е в самия аероплан или друга някаква сила, която го управлява.

Следователно, ако вие сте един аероплан, вие сте едно физическо същество. Ако се движите, вие сте в духовния свят. Не се ли движите, вие можете да седите целия ден на едно място и сте неподвижен. Тогава вие ще замязате на онези английски матроси, които обичали да пият, да гулят. Те слезли една вечер в града да погуляят и вързали

лодката за брега. Пили, гуляли и се върнали късно. Започнали те да гребат с лопатите, но забравили да развържат лодката и затова след дълги усилия цяла нощ лодката си останала на същото място. Те си казвали: „Навярно сме вече близо. Да, близо ще сме.“ На сутринта, като изгряло слънцето, какво било тяхното учудване, когато се намерили на същото място. След като гребали цяла нощ, те се намерили пак на брега.

Значи не е достатъчно този аероплан да е направен, не е достатъчно той да се движи само, но аеропланът трябва да тръгне и да върви напред, при това пилотът трябва да направлява аероплана към тази велика цел. Всеки човек си има смисъл. Някой казва: „Аз не зная защо живея.“ Смешно е този пилот да не знае къде отива. Той трябва да знае, че отива за Варна или за Париж, или за Лондон, и при това трябва да вземе всички мерки за пътуването. И сега ние седим и казваме – да се завърти колелото, колелото още не се е завъртяло. Питам, ако не се завърти аеропланът, какво ще направиш? Първо колелото трябва да се завърти, после да тръгне и след това да вземе своето направление в посока, в каквато човек трябва да се движи. Добре, онзи, който е направил аероплана, той трябва да започне с техниката, да е запознат с техниката, да вземе всичко в съображение, понеже горе в пространството той ще срещне известни съпротивления, може да претърпи известни катастрофи.

Сега и ние, които сме дошли на земята, и ние пътуваме през пространството. Следователно всеки от вас трябва да бъде толкова умен, да знае какво нещо е животът. Казваме, каквото Господ даде, както Господ е наредил. Добре, но аз трябва да зная какво Господ е наредил. Е, каквото Господ даде. Но аз трябва да зная какво Господ ще даде. Та онзи ученик, който постъпва в първо отделение, той знае, че като го свърши, накрая на годината ще му дадат един диплом за първо отделение. Няма да му дадат за второ отделение, нито за университет. Това дете от първо отделение знае, а ти не знаеш какво ще ти дадат. В първо отделение съм, аз зная какво ще получа. Аз зная

какъв диплом, с какви бележки ще получа. Според както съм се учил, такива бележки ще получа. Ако съм се учил лениво, ще получа такъв диплом, с двойки. Ако съм се учил по-долу от двойките, ще получа само колчета. Ако пък съм се учил по-долу и от колчетата, ще получа само търкалцето.

Та когато Христос казва „да ви даде“, даването е един от разумните актове. Да ни се даде нещо, това очакваме ние. И трябва да ни се даде. Да ти се даде знание. Кога? Когато можеш да го използваш. Да ти се даде доброто. Кога? Когато можеш да го използваш. Да дойде любовта. Кога? Когато можеш да я използваш. Да дойде светлината. Кога? Когато можеш да я използваш. Значи всичките неща да ти се дадат тогава, когато ти можеш да ги използваш. Има неща, които не зависят от нас. Ние не трябва да се бъркаме в работите, към които нямаме никакви отношения.

Сега аз ще определя какво нещо е реалността, какво нещо е битието, какво небитието и какво нещо е илюзия в живота. Реалност наричам това, в което аз взимам участие. Реалността всякога има отношение към мене и аз имам отношение към реалността. Следователно аз всякога имам дял в тази реалност и във всички нейни придобивки. В реалността абсолютно няма загуба. В реалното абсолютно – защото има и реално относително, няма никаква загуба. Това, което не е реално, подразбирам това, към което аз нямам никакви отношения. За мене това не е реално. Някой казва – животът не е реален. Защото нямаш отношения към него. Щом нямаш никакви отношения към живота, значи той не е реален. Щом имаш отношения, значи той е реален. Тогава ти приемаш и даваш на този живот. И следователно ти трябва да имаш отношения към него. Ти казваш – всичко е илюзия. Тогава ти нямаш никакви отношения. Казвам, щом всичко е илюзия, тогава намери онова, което не е илюзия. Защото илюзията е съпоставяне към друга една реалност, която не е илюзия.

Някой казва – всички жени са все една стока. Да, половината жени са стока, половината не са стока. Значи половината жени са реална стока, половината не са стока. Половината мъже са реална стока, а половината мъже са нереална стока. Съпоставяйте нещата, но не във вашия временен живот. Вие трябва да разбирате какво нещо е мъжът и какво нещо е жената. Не е мъж това, което носи гащи, нито е жена това, което носи рокля. Не е професор този, който носи някакви книги, и не е религиозен онзи, който се моли само, и не е дете онзи, който плаче. Казват – дете е, плаче. Тогава онези учени хора, които плачат, те деца ли са? Ако детето плаче, то е, защото майка му я няма. Ако някой скърби, то е, защото липсва нещо. Тогава той трябва да намери какво му липсва. Нека намерим произхода на скръбта. Ти можеш да скърбиш за някаква материална облага, можеш да скърбиш и за някаква Божествена облага. И право е. Ти трябва да имаш едно здраве, отлично тяло. Така е. Ти трябва да имаш най-хубавото тяло като човек на земята. Кое е най-хубавото тяло? Човек трябва да има най-доброто сърце в света. От това сърце зависи и неговото кръвообращение. После той трябва да има и най-красивата глава, пълна с едно скъпоценно вещество, неоценимо. Той трябва да има всичко най-идеално.

Ако се моли на Бога, той трябва да иска да му даде Господ такива крака, каквито никой друг човек няма. Ако се моли за ръце, той трябва да иска такива ръце, каквито никой друг няма. Ако се моли за сърце, той трябва да се моли за такова сърце, каквото никой друг няма. Ако се моли за бели дробове, той трябва да иска такива дробове, каквито никой друг няма. Аз ще искам най-първо всичко това да ми даде Господ. Щом това ми даде, всички други работи ще дойдат сами по себе си.

Казвате – с малко може. Ние сме хора дребнави. Казвате: „Аз нямам големи желания. Аз имам само едно желание. Искам да имам само една малка къщица, да се прибера вътре като бръмбар и така да прекарам живота си горе-долу.“ Това са дребнави работи. Този човек

иска една малка куторка, едва да влезе и да се прибере с жена си, с дечицата, както Господ дал. Смешна работа. Ти трябва да искаш една хубава хигиенична къща, с хубави прозорци и светла, а не палат. Не е въпросът за разкош, но онова, което ти е необходимо за живота ти. Защото Господ не е дребнав. Той, когато дава, дава и когато взима, взима. В него има две положения. Когато дава, дава и когато взима, взима. Питам, ако вие сте една шивачка и ви дадат един плат да шиете нещо от него, но този плат само се къса, трябва ли да употребите цял ден само да го режете и шиете и да си губите времето с него? Ще вземете този плат – и направо в печката. И след това кажете на компанията такъв плат да не ви дава. Ама пари съм дал. Нищо, ще им кажеш да ти върнат парите. Ако не могат да ти ги върнат, ще им кажеш, че втори път няма да взимаш от тях нищо. Или най-малкото няма да им предплащаш, но предварително ще опиташ плата, и тогава ще го платиш. Тъй, на консигнация, ще вземеш плата. Десет години трябва да носиш дрехи от някой плат и след това да ги скъсаш.

И тъй, казва Христос: „Да ви даде." Мнозина от вас сте бедни, страдащи, имате идеали, това-онова, но всичко се руши. Все чакате нещо. Но не зная, нито един от вас не съм видял, който да е постигнал това, което търси. Аз виждам на лицата ви, не само тук, в България, но и по целия свят, да е написано: постигнал донякъде своя идеал. Срещам едного, написана на него една задача, която той разрешавал. Карал донякъде, но после забъркал работите и я напуснал. Другаде гледам, някоя задача решена пак донякъде, само една нула изкарана. То е ученикът, след като учил цяла година, изкарал само търкалета на диплома си. Ако е някой разумен, ще може да впрегне всички търкалета на работа. Аз мисля, че онзи, който е пропаднал, той ще може да стане техник. Онзи, който е свършил с нули, той е роден за техник. Той трябва да се занимава с въпроса за движението. Този, който е свършил с единици, той според мене може да стане физик, да се занимава със законите. А онзи, който е свършил с двойки, той ще

върти. Той ще се заеме с висша и нисша дипломация. Онзи, който е свършил с тройки, той е роден за готвач. Онзи, който е свършил с четворки, той е роден за орач, за земеделец, той има това изкуство. Онзи, който е свършил с петорки, той е роден за търговец, има взимания-давания с хората. Онзи, който е свършил с шесторки, той е роден за стражар ако всички стражари бяха свършили с шесторки, светът щеше да бъде оправен. Но понеже за стражари са турени онези, които не са свършили с шесторки, затова светът е така.

Казвам, ние за живота имаме едно понятие. При сегашното положение на нашата култура ние сме попаднали в едно криво разбиране на същинския живот. Не е лошо човек да бъде стражар. Не е лошо човек да бъде земеделец и т.н. Всички звания си имат своето предназначение и цел в живота. Според мен, каквато и роля ти да вземеш на сцената, трябва да я играеш както трябва, да разбираш автора, от когото е. Излезеш ли на сцената, ти непременно трябва да се съобразиш с ролята, която играеш, и да умееш да изразиш идеята добре. Казват за някого – той е отличен актьор. Но не мисли, че след като играеш с години тези роли, че ще придобиеш нещо. Ако през целия си живот си играл ролята на някой слуга, какво ще придобиеш? Нищо не си придобил. Играл си, ръкопляскали ти, и толкова. Ти си играл на сцената роля на цар или на княз, но какво си придобил от тези роли? Цар си бил, без да си станал такъв, без да си добил качествата на цар. Онзи, който трябва да стане цар, трябва да бъде гениален. Царе в природата са онези възвишени същества, които имат качества за царе. За в бъдеще само гениалните хора трябва да стават царе. Само гениите на доброто трябва да стават царе. Един посредствен човек не може да стане цар. И след него в управлението ще се наредят всички останали, ще се наредят по степента на своята гениалност. Те ще се наредят по една стълбица от горе на долу, а сега на върха на управлението седи за министър този човек, комуто наум не дохожда как да раздели на две магарета сламата. И ще изучават след това висша дипломация.

Сега съществува висша дипломация, висши отношения на народите един към друг. Не, висша дипломация трябва да съществува към природата, към нейните разумни закони. Защото всеки народ е дотолкова народ, доколкото той спазва естествените отношения към законите на разумната жива природа. Най-първо всички народи имат отношение към разумната природа, а после те имат отношение един към друг. Те са удове на един велик организъм. Значи те са зависещи от него. И ако един народ или една държава не са функционирали правилно като народ или като държава, те са изчезнали като народ или като държава. Много държави са изчезнали, много народи са изчезнали. В миналото цяла култура като атлантската, като лемурийската са изчезнали. И сега доколко ще устои културата на бялата раса, и това е въпрос. Природата не търпи израждане. Щом хората се спрат на едно място, тя ги поставя на известни страдания.

Някои казват: „Да живеем.“ Щом тези хора искат да живеят, без да работят за нея, те са осъдени на израждане. Ти се спираш и казваш: „Аз искам да живея.“ Не, ти трябва да работиш. Щом искаш да работиш в обществото, създай една мисъл, намери начин как да работиш, че да си доволен от своята работа, от своя труд. При това не е достатъчно само да работиш, но като дойдеш да работиш, ти трябва да си свързан с всички най-видни хора, с всички най-видни същества по лицето на земното кълбо. Ако си поет, ти трябва да имаш връзка с всички най-видни поети. Ако си музикант, ти трябва да бъдеш във връзка с най-видните музиканти. Ако си философ, правник или какъв и да е, ти трябва да си във връзка с всички най-видни философи и правници – тил трябва да имаш. И тогава, да кажем, че ти си поет, написал си едно свое стихотворение и го представяш пред хората да го оценят добро ли е, или не. Най-първо поетът сам трябва да оцени това, което е писал, той сам трябва да го разбира. Има една българска песен, дето се казва: „Вятър ечи, балкан бучи.“ Ако твоята песен започва с „вятър ечи, балкан бучи“, как ще свърши тя? Или вземете песента „Тих бял Дунав се вълнува“. Че е тих Дунав, донякъде е тих,

но че е бял, не е бял. Да оставим това. Те са все неща, които се допущат в поезията. В сегашната поезия се допущат много изключения, в сегашната философия се допущат много изключения, навсякъде се допущат изключения.

Казвам, човек сам трябва да бъде доволен от това, което той изразява. Ако ти не си доволен от своя живот, другите хора не могат да бъдат доволни от него. Това е първият закон. Какво трябва да правиш? Ти сам трябва да си доволен от своя живот. Не е въпросът да си доволен по форма, но да си доволен по процес, че тъй както живееш по процес, в дадения момент си доволен. Тъй както живееш, си доволен, а не да спреш процеса на своя живот. Въпросът е днес за днес да съм доволен от работата си и да работя, за да може бъдещият ми живот да е по-добър от днешния.

Аз не турям граница на живота, на любовта. Любовта е една сила, която безконечно се проявява и разширява. Та казвам, в реалността има четири важни неща, които трябва да имате предвид. Най-първо реалността внася светлина в ума, после тя внася топлина в сърцето, тя внася благородство в душата и най-после – сила в духа. Тези четири неща трябва да имате предвид. Там, дето няма светлина в ума, топлина в сърцето, благородство в душата и сила в духа, това не е реалност. Вие може да вземете този мащаб за определяне що е реалност. Ако от твоята наука умът ти постоянно се осветлява, сърцето ти постоянно се стопля и ти дава импулс за работа и ако ти се облагородяваш в знанието си, използваш го правилно и от ден на ден ставаш по-силен – не да вадиш шашка и да воюваш, но ставаш силен по дух, ти си в реалността на науката.

Кой е силен човек? Когато магарето го натоварят със злато, силно ли е то? Не е силно, слабо е. Силен човек е само онзи, когото никога не могат да натоварят. Товарят ли те, ти си слаб човек. Какво ще кажете отгоре на това? Ако дяволът може да те натовари с багаж и те впрегне да му носиш багажа като някое магаре, ти силен човек ли си? Не, не си силен, понеже ти си в положението на едно магаре. И какво

трябва да правиш тогава? Ще изучаваш живота на умаляването. Да ви кажа кои са причините, за да изучавате този закон. Този черен маг със своите знания ви среша и ви използва като едно магаре, впряга ви на работа. Ще ме извините, това не се отнася до вас. Аз ни най-малко нямам предвид вас. У мене няма нито сянка от умисъл да правя такива сравнения. Аз взимам магарето в преносен смисъл. Едно време, когато Господ създаде магарето, то имаше красива форма, но беше недоволно от своята форма. Та сега магарето носи форма, направена по негов план. И сега магарето, като реве и плаче постоянно, с това иска да каже на хората: „Не искайте форма като моята. Не бъдете като мене магаре. Никога не желайте форма, която не ви подхожда." И сега, като ви срещне този черен маг, той ви натоваря като магаре и ви впряга на работа. Ако ти си едно хилаво магаре, което е слабо да носи товара му, той иде те удари със своя камшик и ще каже: „Хайде в гората! Такива магарета не искам." И колкото по-малко ставаш, толкова по-добре за тебе. Ако един ден станеш като заек или като едно малко бръмбарче или мушица, той съвсем няма да те търси. Тогава ти трябва да кажеш: „Господи, аз много ти благодаря, че се запазих в тези малки форми. Сега искам своята първоначална форма, която ти ми даде." Ще я намериш, ще се облечеш с нея и ще влезеш в света да работиш.

Сега казвате: „Човек трябва да бъдеш. С характер." Какъв човек? По образ и подобие. Питате какъв трябва да бъде човекът по образ и подобие Божие. Какъвто го е направил Господ. Как ще позная? Ако аз ти зашия една плесница, ти ще помислиш ли, че това е едно благословение? Няма ли да кажеш: „Защо ме биеш?" Ще плачеш. Даже и малките деца – момченца и момиченца по на пет-шест години имат своя философия. Аз, като правя своите изследвания върху тези деца, виждам доде е достигнало съзнанието на българите. Срещна някое малко момиченце и го помилвам. То изведнъж стане сериозно, погледне ме от главата до петите, измери ме и ме пита: „Какво искаш да кажеш с това? Защо ме милваш? Ти не трябва да ме

буташ.“ Изведнъж то се отдалечи от мене и ми казва: „Аз не мога да имам отношения с тебе.“ Аз разбирам неговия език. Аз зная какво иска да каже то. Срещна друго момиченце и веднага бръкна в джоба си, изваждам една хубава ябълка и му я давам. Като го помилвам, то веднага вземе ябълката, усмихне се. Питам го: „Знаеш ли защо те помилвах? Сега ще вземеш тази ябълка и като срещнеш някое детенце без майка и баща, ще му дадеш тази ябълчица. Ще го помилваш по едната и по другата страна.“

Казвам, това е хубавото в живота. Щом обясня това нещо на момиченцата, веднага недоумението у него изчезва, то ме разбира вече и придобива едно изражение и отношенията му към мене стават вече други. Значи това, което му казвам, е разумно. В първия случай детето се оттегли от мене, а във втория случай, когато му дадох ябълката и му обясних всичко, то ме разбра и каза: „Сега вече можем да имаме отношения на приятели.“ В първия случай момиченцето нямаше доверие към мене и каза: „Нашите отношения не са определени.“ Щом му разправих в какво седи идеята, разбра ме.

Казвам, ако ние, съвременните хора, не разбираме всичко онова, което става с нас в живота, всички тия промени, терзания, неспокойствия, питам, каква философия има тогава в нашия живот? Днес имаш едно верую, утре друго верую, после трето, четвърто и т.н. От детинството си постоянно се изменяш, възмъжаваш, докато най-после престанеш да се изменяш и казваш: „Остарях вече.“ Питам, след като си се подмладил, какво си спечелил? Или след като си остарял, какво си спечелил? Ние, философите, казваме – такъв е ходът на природата. Не, такъв ход природата няма. „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие.“ Под думата „деца“, под думата „Царство Божие“ се разбира един разумен, смислен живот, който трябва да имаме. Че ти си беден човек, нищо не значи. Бедността е едно благо. Богатството е друго благо. И двете са блага. Ако знаеш как да използваш беднотията, тя е едно благо. Ако не знаеш как да я използваш, то е едно нещастие за тебе. Ти си майка,

имаш една дъщеря, но не познаваш душата на твоята дъщеря, връзка няма между душата на твоята дъщеря и тебе. Ти си баща, имаш син, но не познаваш душата на своя син. Връзка няма между душата на твоя син и тебе. Питам тогава, на каква връзка ще почива едно приятелство?

Казвам, ти вярваш в Бога, но не го знаеш какъв е. И тогава ти имаш лековерието да вярваш, че макар днес и да не го познаваш, някога ще го опознаеш. Възможно е. Тогава ще ви приведа един разказ, тъй както децата разказват. Една царска дъщеря – много красива, трябвало да се ожени. Според съдбата трябвало да минат пред нея десет души кандидати, облечени в разни костюми и с маски на лица. Между тези десет души се намирал нейният възлюбен, когото тя сама трябвало да познае и намери. Първия път баща ѝ я извел пред тези десет души кандидати. Първият, който минал покрай нея, бил облечен в царски дрехи, великолепен на вид. Тя, като го видяла, хванала го и казала на баща си: „Този.“ Като хвърлил маската, виждат пред тях един хилав циганин. Като го видяла царската дъщеря, тя се ужасила и казала: „Не искам да се женя. Няма да се оженя за циганин.“ Девет пъти тя правила опити и все налитала на някое нещастие, но всякога се отказвала, не искала да се жени. Идва най-после един мъдрец, който ѝ казва: „Дръж този, който е на опашката, последния дръж.“ Тя се приготвила, но като дошъл този, който е на опашката, нямало го, девет били всичко. Как ще го намерите сега? Този истинския го няма на опашката. А ти трябва да го познаеш. Как ще го намериш?

Казвам сега, ние, всички хора, търсим реалността, или търсим възлюбения, или търсим идеала си, но в това търсим онова, в което нашият живот не се е изразил. Ние, хората, още не сме такива, каквито трябва да бъдем. След като станем такива, каквито трябва да бъдем, по образ и подобие, оттогава именно ще започне истинският живот. Тъй както идеалът на болния човек, който е в болницата, е да оздравее, защото оттогава насетне ще започне истинският живот.

Казвате: „След като постигнем идеала си, какво ще правим?“ Чудни сте. Докато сте в болницата, ще се обръщате ту на едната, ту на другата страна. Днес една сестра ще ви даде едно лекарство, утре друга сестра ще ви даде друго лекарство, ще ви обличат, ще ви събличат, докато един ден оздравеете. И вие казвате: „Има ли друг живот освен този в болницата?“ Ще има живот на училище, живот на екскурзии, живот на свободно ядене и пиене. Няма да чакаш една сестра да ти даде едно или друго лекарство. Сам ще се обличаш и събличаш, сам ще ходиш на църква и сам ще се молиш, няма да чакаш хората да се молят за тебе и т.н.

Казва Христос: „Да ви даде.“ Какво да ви даде? Онова истинско знание, онази истинска мъдрост, с която животът ще може да се осмисли. Ще станем силни. Непременно трябва да станем силни. Не физически. Ние физически сме по-силни, отколкото трябва. Но ние трябва да станем силни по сърце и по ум. Съвременните хора по сърце и по ум не са толкова силни, колкото предполагат, че са. И тогава, ако ти си един богат човек, ще вземеш ли своя приятел в канторат да ти слугува? В природата има един закон. Когато един баща иска да направи сина си наследник, той му отстъпва своето място и заминава за другия свят. Ако бащата е на земята, той не може да направи сина си наследник. Двамата не могат да стоят на едно и също място. Ако бащата е цар и синът иска да стане такъв, той може да стане цар само ако бащата отстъпи своя трон на сина си, а сам той да замине. Бащата и синът не могат да живеят на едно място.

Тогава вие искате да станете като някой философ, да станете и като Бога. В какъв смисъл искате да станете като Бога? Да имате Божието съдействие може, но в тази форма, която днес имате, вие никога не можете да бъдете като Бога. Вие може да имате неговото съдействие, но сами вие се намирате специфично в една държава. И в това отношение всеки от вас се намира в една специфична държава, която той трябва да уреди и оправи. Тъй седи въпросът. И след като оправи тази държава, той ще има правилни отношения към всички

хора и ще знае как да помогне на света. Но дотогава, докато човек не е оправил своята държава и докато не е познал света, той никога не може да има правилни отношения с никого в света. Той не може да има и отношения с Бога. Защото, ако ти отидеш при Бога, няма да споменаваш това старо име. То няма вече смисъл. Затова казвам, ако ти отидеш при абсолютното, при разумното в света, трябва ли да коригираш неговите пътища и планове? Ако ти имаш един гениален приятел, който е пръв поет в света и ти чете една от своите форми и свои произведения, ти трябва ли да го коригираш? Ще кажеш: „Отлично, много хубаво.“ Ти не можеш да направиш погрешка. Речеш ли да го коригираш, какво ново ще внесеш? Казвам, някои от вас може да коригират другиго. Майката коригира дъщеря си в любовта. Дъщерята коригира майка си в любовта. Може ли една майка да коригира дъщеря си в любовта? Никога. Може ли един баща да коригира сина си в любовта? Никога. Те не могат да се коригират. Това е противоречиво. Любовта, която ще прояви синът, тя е любовта на бащата. Какъвто е бил бащата, такъв ще бъде и синът. Нищо повече. Чудни са хората. Овцата ще роди син, точно такъв, каквато е тя – по всички правила на нейните форми. Вълкът ще роди точно такъв син, какъвто е той самият. Синът ще мяза на баща си. Ние очакваме синът да бъде нещо друго от баща си. Не е било и няма да бъде.

И следователно, ако аз не съм като баща си, тогава има две положения: или че аз не познавам баща си, или че този, когото имам за баща, не е мой баща. Ако аз съм по-добър от него, той не ми е баща. И ако аз съм по-лош от баща си, той пак не е мой баща. Обаче ако аз съм точно като него, той е мой баща. Трите положения съществуват. А в сегашното наше положение ние мислим, че синът е по-добър от баща си. Значи той не е негов баща. По-лош е от баща си. Пак не е негов баща. Като баща си е. Негов син е значи. Ако синът е по-добър от баща си, той носи всичките свои блага. Тогава бащата не

носи никаква отговорност за него. Обаче ако мяза на баща си, бащата носи всичката отговорност за сина.

Та казвам, онези от вас, които искат да ме разберат, трябва да се освободят от всякакви свои лични възгледи. Защото много пъти като говоря, мнозина казват: „Тогава на какво да се основаваме? Това не било право, онова не било право. Кое е правото тогава?“ Има неща, които са прави. Казвам така, яж пресни плодове, яж пресен хляб. Няма ли пресен хляб, не яж. Не яж никакви консерви. Нищо повече. Тъй както са в природата, в материално отношение, така ги яж. Дъвчи житото тъй, както си е. Не яж жито, което е мляно на воденица. Яж житото така, както си е в природата. Плодовете – също така. Откъсни си ги, както са на дървото. Ако искаш да внесеш в себе си трезв ум, откъсни си от плодовете, които са на северната страна. Ако искаш да внесеш в себе си благодарност, откъсни от плодове, които са на южната страна. Ако искаш да внесеш в себе си благородство, откъсни от плодове, които са на изток. Най-после, ако искаш да внесеш в себе си разбиране на живота, откъсни си от плодове, които са на запад. Всички тия плодове нямат едни и същи качества. И ако ти пипнеш един човек с лявата си ръка, ти внасяш в него чувственост. Ако го пипнеш с дясната си ръка, ти внасяш в него умствени сили. Щом го пипнеш и с двете си ръце, ти внасяш едновременно и едното, и другото. Майката прегръща детето си едновременно и с двете си ръце, за да внесе в него импулс да живее.

Всички тия движения съществуват в природата. Всяко движение си има свой смисъл и свое благо. Всички слънчеви лъчи, всички промени, които съществуват в природата, си имат свое значение и свой смисъл. Няма промяна в природата, която да няма смисъл. Не че слънцето няма никакви отношения към мене, но онази разумна сила, която направлява светлината, тя крие в себе си смисъла на всеки слънчев лъч. За мене светлината представлява съвсем друго нещо. Светлината за мене има един особен образ. Да ви дам едно обяснение, какво представлява светлината за мене. Светлината е нещо, подобно

на избор. Според мене светлината е нещо много материално. Следователно, когато тя се намери под едно голямо напрежение, тя блика, избира като избор. Тя има известни течения, върби по права линия, извива се, клатушка се и полива целия свят. Хората на земята са като растения, които тази светлина като истинската вода полива, и те под нейното влияние растат и се развиват.

Следователно нашата вода тук, на земята, е произлязла от светлината. Произходът на водата е от светлината, превърната в по-гъсто състояние. Ако пък разредите водата, превърнете я в по-рядко състояние и я разложите на нейните първични елементи, вие ще произведете светлината. Прекарайте водата през някое колело да се разреди и вие веднага ще произведете светлината. Защото без вода никакво движение не може да има. Обратният път. Или без живота никакво движение не може да има в света. Животът е първичното. Ако ти си придобил живота и бъдеш господар на живота, ти ще бъдеш господар и на водата, ти ще бъдеш господар и на светлината. Не си ли господар на живота, не си господар нито на водата, нито на светлината и тебе ще те сполетят най-големите нещастия. И тъй, Божествената наука, или религията, или окултната наука, или поезията, или философията, всичко това са методи и средства, с които можем да разберем живота, понеже от разбирането на живота ще зависи дали и всички методи ще ни бъдат достъпни. И само тогава ще можем да уредим живота си, както искаме. Ние трябва да разбираме живота, да разбираме неговия произход, отде иде той. И затова Христос казва: „Това е живот вечен, да позная тебе, единнаго истиннаго Бога.“ И този въпрос се отлага. Вие казвате: „За в бъдеще ще го познаем.“ За в бъдеще то е друг въпрос. Вие, които от толкова години се занимавате с този философски въпрос, разбрали ли сте Бога като причина на живота, отдето той излиза. Не е въпрос да разберете Бога като форма. Но вие казвате – той е създал всичко. Аз не се меся в неговите работи, какво е създал той. Преди всичко аз не зная даже и какво е създал той и какво не е създал. Защото не всичко,

което е създадено, е създадено от Бога. Чудни сте вие. Всички паметници на София например от Бога ли са създадени? Всички къщи в Лондон, както и целият Ню Йорк, от Бога ли са създадени? Светът от Бог ли е създаден? Канарите в природата от Бог ли са създадени? Изворите в природата от Бога ли са създадени? Нито канарите са от Бога създадени, нито изворите. И след всичко това се казва, че Бог всичко създаде. Има само едно нещо, което Бог създаде и в което взе участие. Като направи всички тия форми, той каза: „Да направя човека по образ и подобие наше." След като каза: да бъде това, да бъде онова, той каза: „Да стане светлина." И стана светлина. Най-после Бог каза: „Хайде и аз да направя нещо." Той каза: „Да направя човека по образ и подобие Божие." И го направи. Единственото нещо, което Бог направи, то е човекът. И каза: „Да му туря печат." За другите неща той не каза да бъдат по образ и подобие Божие, но за човека каза. За другите само каза: „Да бъде светлина!" И стана светлина. За земята се казва, че тя първоначално е била неустроена и пуста. Като четете еврейската кабала, там има един миш-маш. Като слушате сега техните богослови, те пък мязат на онзи негър проповедник, който доказвал на слушателите си как Бог създаде света. Как го създаде? Много лесно. Най-напред Господ насади една много голяма гора, която, като израсте, използва за пръте, на които простираше хората да се сушат. Един запитал: „На кое място беше тази гора?" „Не е ваша работа. Той ги насади някъде." „Ами плета, на който простря човека да се суши, де остана?" „И това не е ваша работа." Някъде е била посадена тази гора, но де – и той не знае. Плета, на който се сушил човекът, го няма. Ами де е човекът тогава? И сега философите казват: „Да допуснем." Какво? Че има плет. Да допуснем, че има такива дървета. И от тези допущения вадят едно заключение. И тогава тези заключения мязат на онази наука в Америка, която наричат наука на християните, или в буквален смисъл казано, наука на духа. Те не вярват в материята, но в духа и казват, че всичко е мисъл.

Двама млади току-що се оженили, предприели една разходка и трябвало да пътуват с трен. В това време става едно дерайлиране на трена и този младоженец бил изхвърлен вън от трена, вследствие на което и двата му крака се счупили. Той повикал един от тия лекари, които вярвали, че съществува само дух, да го лекува. Този лекар идвал един, два, три дни и в продължение на всичкото време на лекуването му той все се мъчил да го убеди, че краката му били здрави, не са счупени. Този човек най-после трябвало да повярва в това и след един месец костите на краката му сами по себе си започнали да заздравяват. Той започнал малко да ходи, да крета из стаята. Идва лекарят, който го лекувал, и му казал: „Кога ще платиш?“ „Добре. Сега ще предположиш, че ти давам десет хиляди долара.“ На другия ден пак дохожда: „Ти пак ще трябва да ми платиш.“ „Хубаво. Сега ще предположиш, че ти давам двадесет хиляди долара. Не си ли благодарен?“ Това е философия. Както лекуваш, така ти се и плаща.

И ние както мислим, така ни се и плаща. Та и ние така казваме: „Аз като свърша училище, това ще направя. Като се оженя, това ще направя. Като изгледам децата си, това ще направя. Като стана пръв министър, това ще направя.“ И т.н. това ще направя-онова ще направя, докато най-после циганчето умряло. Всичките ни работи остават недосвършени. Защо? Ние не сме взели, не ни е дадено още същинското. Ние трябва да имаме една права философия. Срещне ме някой и ме пита: „В какво вярваш?“ „Аз вярвам точно в това, в което и ти вярваш. В какво вярваш ти?“ „Аз много обичам парите.“ „Че и аз много обичам парите.“ „Аз много обичам жените.“ „Че и аз много обичам жените.“ „Аз искам да съм голям човек.“ „Че и аз искам да съм голям човек.“ „Аз искам да имам един добър обяд.“ „И аз искам да имам един добър обяд.“ „Аз искам да си почина малко.“ „И аз искам да си почина.“ Че тогава ти си като мене. Разбира се. Сега обаче аз не зная дали и ти си като мене. Аз бях като тебе, но не зная дали ти си като мене. Аз обичам парите, но като дойдат парите при мене, аз обичам да се разговарям с тях. Като дойде една торба с пари при мене,

аз я питам: „Кой господар те изпрати при мене? Знаеш ли, че аз имам друг един закон? Като дойдете при мене, каквото ви кажа, абсолютно ще го правите. Ще ми слугувате. Нали сте пари. Като дойдете при мене, ще се търкаляте и дето ви пратя, ще отидете." Абсолютно покорство от парите искам. И парите обичам, и жените обичам. Като видя една млада мома, аз я питам: „Ти защо си мома? Да лъжеш момците или да казваш истината?" Аз считам моми само тези, които говорят истината, а тези, които не говорят истината, никакви моми не са. За мене мома е само тази, която говори истината. И момък е само този, който говори истината. Не говорят ли истината, никакви моми, никакви момци не са. Като видя една мома, тя е свещено нещо. Приятно е да я гледаш, та носи истината в себе си. Казвам ѝ: „Дай си ръката, тя е свещена. Ти носиш нещо ново в себе си." Това е мома. И аз бих желал целият свят да бъде пълен с такива моми и момци. Сега аз ще се спра тука. Ако река да улеснявам как разбирам нещата, какви разбирания трябва да имаме, казвам, не е достатъчно само да обясняваме нещата, но трябва да ги приложим. Казвам, отношенията на първичната причина към нас са толкова прости. Бог е едно същество, което бедните, сиромасите, неучените, невежите, страдащите хора могат да го намерят повече и по-лесно, отколкото учените философи и поети. Когато дойде някой философ при Бога, той се отстранява далеч от него. Когато дойде някой астроном при Бога и започне да го изучава, Бог се скрива във вечността. Когато философът дойде да го изследва, той се скрива зад причинния свят. Когато дойде някой поет, той се толкова отдалечава, че поетът едва го зърва. Щом дойде едно дете при Бога, Бог го помилва и излиза при него. Като дойде някое дете пред един поет, той му казва: „Чакай, дете, ти нищо не знаеш." И той започва: „О, ти, който владееш всичко, който изпълваш всичко с трепет и ужас, който разклащаш световете и изпълваш сърцето на човека от памтивека с горчивини. Ти, който внасяш всички горчивини в душата!" Детето казва: „Какво, какво? Аз пък го видях колко беше хубав. Тъй ме поглади, помилва ме

по лицето.“ „Е, сънувало си ти. Слушай, дете. Ти ще остарееш като мене. Поет съм аз.“ И поетът е прав, и детето е право. Щом човек е поет, Бог е страшен. Той му показва всички страхотии. Каквото пише поетът, така е. Той, като търсил Бога, минавал през тези бездни, през тези височини и баири.

Поетът мяза на този царски син, който се влюбил в една красива царска дъщеря, която била голяма екскурзиантка и той трябвало цял живот да ходи подире ѝ, за да я стигне. Тъкмо той я вижда на един далечен баир и рече да отиде при нея, тя вече слиза оттам и тръгва към друг баир. Върви той подире ѝ, но тя вече е на трети баир. Стига той третия баир, но тя е вече в долината. И така вървял цял живот и не могъл да я стигне. След като я търсил той цял живот, най-после описва своите страдания, мъчнотии и несгоди по баири и по долини, по върхове и канари и казва в заключение: „Не можах да постигна това, което желаях.“ Защо? Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие. Докато ти намериш една мома на истината и искаш да ѝ дадеш една торба на гърба да носи, както това прави черният маг, това показва, че в сърцето ти има нещо лошо. Ти трябва да бъдеш човек на истината, да си благодарен, че си я зърнал. Няма защо да си близо до нея. Да ѝ напишеш една благодарствена молитва, едно благодарствено писмо и ще се зарадваш, че ти си бил на това място, дето е стъпила тя. Какво трябва да направиш? Целуни тогава нейните стъпки слез от този връх надолу и благодари, че си могъл да целунеш и нейните стъпки. Повече от това не ти се пада в този живот.

Вие трябва да образувате правилни отношения в света. Вие казвате: „Аз намерих реалността.“ Да, ако си намерил реалността на стъпките на онзи човек на истината – и това е една голяма придобивка. Казва псалмопевецът: „Когато видя твоето лице, напълно ще се зарадва душата ми.“ Казвам, това е, което може да внесе онова вдъхновение, онова осмисляне на нещата. Сега хората се разочаровали един от друг и казват – този не го обича, онзи не го

обича. Че отде знаете, че някой не ви обича. Никой не може да ви обича, ако вие не обичате сами себе си. И никой не може да те обича, докато и ти не обичаш. Не съществува друг закон. И ти не можеш да бъдеш обичан, ако не обичаш. Каквото вложиш, такова ще вземеш. Ти не можеш да сееш живо, а да получиш царевица, и обратно – не можеш да сееш царевица и да получиш жито. Каквото си сял, ще вземеш равносилното на това, което си сял. Та казвам, в живота трябва да има едно разбиране. Когато хората направят едно приятелство, защо го правят? Ако ние правим едно приятелство, то е, за да дадем възможността на Господа да заеме едно място. Ако хората се женят, то е, за да дадат място на Господа, той да заеме едно място между тях. Ако хората образуват едно общество, то е, за да дадат едно място на Господа. Ако хората образуват една държава, то е за да дадат възможността на Господа да заеме едно място. Или ако един музикант става музикант, то е, за да даде възможност на това велико същество да се прояви чрез него. В това няма ли смисъл? Има смисъл. Ще седнеш да пишеш нещо като поет – има един начин на писане. Вижте как пише едно малко дете: „Вчера при изгрева на слънцето бяхме при първия извор на високата планина. Изворът беше бистър и течеше. Всички ученици пихме от неговата вода и се разположихме на поляната. Помолихме се и след това се върнахме.“ Питам, не е ли хубаво това описание на малкото дете? То описва своя малка екскурзия. А ние какво ще описваме сега? Казвам, колкото един разказвач е по-прост, т.е. колкото по-просто, по-кратко изрази истината, толкова е по-добър. Някои казват: „Събуди се за зората.“ Или: „Стани със зората.“ Или: „Стани, когато се зора пукне.“ Питам, зората пуква ли се? Това е поетичен израз. Стани със зората – това има смисъл. Тъй както става зората, стани и ти. Това е много хубав поетичен израз. Стани рано със зората, в това има идейност. Зората има вече един образ. Изразът „стани с пукването на зората“ не е хубав. Пукването, пукотът, тази мисъл вече внася една дисхармония. Стани със зората. Нищо повече.

Та казвам, когато дойдем до онзи възвишен живот, ние трябва да дойдем до простотата. Ти ще внесеш тази простота в живота си и ще кажеш – има само едно вечно начало. Ставай и лягай само с това вечно начало. Станеш сутрин, кажи си – има само едно вечно начало. Лягаш вечер, кажи си – има само едно вечно начало. Започваш да пишеш, кажи – има само едно вечно начало. Философстваш, кажи – има само едно вечно начало. Управляваш, кажи – има само едно вечно начало. Намериш се в скръб и страдания, кажи – има само едно вечно начало. Не защо да не си радостен, когато страдаш, защо твоят възлюбен ти пише, че не те обича. Той ти казва: „Не те обичам, защото, като срещна едно бедно сираче, ти не се спря пред него, домързя те да бръкнеш в джоба си и да му дадеш нещо, да го помилваш и да му кажеш две думи. То е без майка и баща. А ти бързаше по-скоро да ме намериш, да ми дадеш своето любовно писмо. Сега ще се върнеш да поправиш погрешката си.“

Така ние, докато отидем при Бога, ще срещнем хиляди души, които ще пренебрегнем и на които никакво внимание няма да обърнем. Вие казвате: „Искаме да видим една усмивка на това вечно начало.“ Но това вечно начало ще стане сериозно, няма да бъде доволно от тебе и ще ти каже: „Върни се от пътя си.“ Защо? Аз зная защо.

И сега аз искам да ви оставя следната мисъл от мене. Има само едно вечно начало.

Беседа от Учителя, държана на 15 декември, 1929 г. София - Изгрев

ИМАМ ВЛАСТ

Псалом 119:Алеф

Пилат казваше на Христа: „Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." Христос му отговори: „Не би имал власт, ако не бе ти дадена отгоре."

Тия два стиха отговарят на двата възгледа на хората. Според тях хората се делят на две категории. Тия от първата категория казват: „Не сме ли учени, даровити, богати и силни хора?" Те са подобни на Пилата, който казва: „Нямам ли власт да те разпна? Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." С тези думи Пилат се е обърнал към Христа, един от най-великите хора на света. Казвате: „Не можа ли Пилат да постъпи по друг начин?" Така постъпвате и вие, когато решавате някоя трудна задача, от която зависи животът ви. Щом се намерите в трудно положение, казвате: „Нямам ли власт да постъпя по един или по друг начин? Не съм ли свободен да постъпя, както разбирам?" Какво спечели Пилат с осъждането на Христа? Прослави се. Ако не беше осъдил Христа, досега името му щеше да бъде забравено. А днес, като се чете Евангелието, постоянно се споменава името на Пилата. Културен човек беше Пилат. С едно измиване на ръцете си той искаше да мине за невинен, да се освободи от всякаква отговорност. Ако има някаква грешка в това дело, той я стовари върху гърба на евреите. С измиване на ръцете си Пилат искаше да каже, че като римлянин той не поема нищо на съвестта си.

Когато става въпрос за Пилата, всеки казва, че е лесно да измие човек ръцете си, да махне от съвестта си всякаква отговорност. Питам, кой човек не е постъпил поне веднъж в живота си като Пилата? Щом извърши някакво престъпление или направи някаква погрешка, човек измива ръцете си и се отказва от всякаква отговорност. Той започва

да търси виновници за погрешката си вън от себе си и казва: „Майка ми беше нервна жена, баща ми беше сприхав, те предадоха своите качества на мене, вследствие на което не можах да се владея и сгреших.“ Това са разсъждения на Пилата. Пилат казваше, че има власт, но властта му имаше сила, докато се прояви. Щом се прояви, човек има власт да постъпи по един или по друг начин. В това време той е на изпит. Като се прояви, като произнесе присъдата, той вече не е свободен. Докато е на поста си, съдията има власт да постъпва по един или по друг начин. Щом напусне поста си, той изгубва властта си и влиза в запас. И в миналото, както и днес съдиите съдят света, но светът не е станал по-добър. Наистина, светът не е станал по-добър, но и по-лош не е станал. Днес хората не са толкова добри, колкото ще бъдат в бъдеще, но не са толкова лоши, колкото са били в миналото. Изобщо лошото се определя от миналото, а доброто – от бъдещето.

Кои са били побудителните причини, които заставиха Пилата да осъди Христа? Сам Пилат каза, че има власт да разпне Христа, има власт и да го освободи. Въпреки тази изповед Пилат не можа да се противопостави на желанието на евреите. Те му казаха, че ако освободи Христа, той се обявява против Кесаря. Пилат се уплаши и отстъпи. Като се намери пред дилемата, кого от двамата да предпочете, Кесаря или Христа, Пилат веднага реши въпроса. Той не искаше да изложи своя личен интерес на риск, затова предаде Христа на евреите, да се разправят с него, както те намират за добре. Христос каза на Пилата да постъпи според властта, която му е дадена отгоре. Пилат се замисли и си отговори: „Имам власт да те пусна, но ако постъпя така, ще изчезна като Пилат. Ако те осъдя, името ми ще остане знаменито.“

„Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна.“ Съденето на Христа се започна преди две хиляди години, но още не е завършено. И до днес още Христос стои пред съвременния Пилат да го съдят. От Пилата на миналото Христос се освободи, но от сегашния Пилат още не е свободен. Христос се освободи от старите римски

вериги, но от съвременните вериги още не е свободен. Христос се освободи от Пилата, от Ирода, от Каиафа, от първосвещениците и от книжниците на миналото, но от съвременните съдии, от първосвещениците на двадесети век още не е свободен. Много от сегашните християни се намират в положението на апостол Петър, който искаше да умре заедно с Христа, но скоро след това се отрече три пъти от него. Други пък се намират в положението на евангелист Йоан, любимия ученик на Христа, когото, щом хванаха за дрехата, остави я в ръцете на онези, които го преследваха, и избяга. Останалите ученици на Христа, вън от дванадесетте, се разпръснаха по различни посоки, кой дето очите му виждаха. Дванадесетте ученици на Христа представят дванадесет вида убеждения, религии, които се пръснаха по света. Христос обаче остана сам със своето верую.

В какво се заключава веруюто на Христа? В любовта, в геройството му, в умението му да страда и накрая да излезе победител. Христос смело понесе своя кръст, за което го увенчаха като победител. Днес всички задават въпроса, защо Христос носи кръста само до едно място и после го захвърли? Има една тайна в това. Христос носи кръста до известно място, но после каза: „Оттук нататък не нося кръст. Дотук аз го носих, а сега той ще ме носи." След това разпнаха Христа на кръста. Обаче от възкресението до днес Христос не е носил никакъв кръст, но кръстът го носи. Хората обаче още носят кръста. Благодарение на кръста те са направили много изобретения. В страданията човек става изобретателен. Като влезе в някой дом, кръстът разплаква всички. Няма човек в света, който да не е плакал на кръста. Кръстът е един от страшните ангели. Кръстът е едно от страшните, но разумни същества, което чрез човека разрешава една от великите задачи на живота. Заедно с него и човек разрешава тази велика и трудна задача. Защо трябваше да разпнат Христа? Това е негова работа. Защо човек трябва да умира? Това е негова работа. Защо живееш? Това е моя работа. Защо ти живееш, това е твоя работа.

Пари ми трябват, за да уча. Това е твоя работа. При каквото положение да се намира, човек трябва да съпоставя нещата, правилно да решава въпросите си, да не очаква други да му ги решават. Човек трябва да знае, че всички въпроси, които се отнасят до неговото сърце, до неговия ум и до неговата душа, са лични, и той сам трябва да ги реши.

Съвременните хора не успяват в живота си по причина на това, че са се отклонили от първичния подтик на живота и са изменили посоката на своето движение. Понякога те попадат в правия път, но временно и скоро след това пак се отклоняват. Например някой човек направи едно добро дело, т.е. изпълни волята Божия, и бърза да се произнесе за себе си, че е добър, праведен човек. Щом каже, че е праведен, че има власт, той е в положението на Пилата. Не, когато говори за себе си или за другите хора, човек трябва да говори истината. Само чрез истината човек може да разреши въпросите на живота. Докато сам решава въпросите си, човек може да каже, че това е негова работа. Вземат ли участие и други в решаването на тия въпроси, това е тяхна работа. Например, докато майката носи детето в утробата си, това е изключително нейна работа. Щом детето се роди и го поемат други хора – бащата, това е вече тяхна работа.

Следователно, докато една идея живее само в ума на един човек, тя е негово притежание. Излезе ли вън от него, тя става обща идея. Щом се роди, детето е общо притежание. То плаче, смее се и всички около него взимат участие в неговата радост и скръб. Защо плаче детето? Това е негова работа. Защо се смее? И това е негова работа. Някой казва, че сърцето му е скръбно. Защо? Това е негова работа. Умът му е помрачен, не може да мисли правилно. И това е негова работа. Човек мисли, че има право върху сърцето и ума си. Не, сърцето и умът разрешават своите задачи, а човек трябва да чака разрешаването им, без да взима участие. Нямам ли власт на сърцето и на ума си? Нямаш никаква власт. Ако мислиш, че имаш власт, ти си

Пилат, който мислеше, че има власт да разпне Христа, но има власт и да го пусне. Тази власт му беше дадена отгоре, и то временно.

И тъй, силата на човека седи в приложение на истината. Ако не може да разбере и да приложи истината, човек всякога ще си остане слаб и немощен. Който е придобил истината, той разбира защо страда. Страданията на човека могат да бъдат лични, семейни, обществени, народни и общочовешки. Понеже е уд на Божествения организъм, човек взима участие в страданията на целокупния живот. Това е неизбежен закон. Всеки човек трябва да вземе участие в общите страдания като свой дял. Мнозина мислят, че човек страда само за греховете си. Ние оставяме греха настрана. Грехът е анормално явление в живота. Той произтича от неестествените желания на човека. Има страдания, които също произтичат от неестествените човешки желания. Често най-красивите неща в живота произвеждат страдания. Например любовта със своето голямо изобилие произвежда ред страдания. Като види това голямо изобилие, човек започва да граби, за да се осигури. Той вижда, че не може да запази любовта за дълго време, затова гледа да се възползва от присъствието ѝ. Любовта дава свобода на човека да яде, колкото може, да взима колкото иска. Който не е готов за това изобилие, той се натъква на големи противоречия и страдания. Който иска изведнъж да придобие много неща, да стане добър, учен, богат, силен, свят човек, той има някаква користолюбива мисъл. Той иска да се представи пред хората, че е постигнал много нещо. След това ще започне да разправя, че е прекарал цели двадесет години в пустинята в пост и молитва. Това е тщеславие. Не е нужно човек да разправя на хората как е станал свят.

Колкото да се говори за святост и чистота, хората още не са дошли до това положение. Те проповядват истината, но сами се съмняват, вследствие на което се натъкват на противоречия. Те казват: „Чудно нещо, едно време молитвата ни се чуваше, но днес не се чува. Едно време имахме всичко в изобилие, а днес и хляб нямаме даже.“

Съвременните хора вярват в Бога, но въпреки това по цели дни и часове седят пред фурните, чакат да получат хляб. Те благодарят на фурнаджиите, че имат грижа за тях. Тези хора не могат сами да си приготвят хляб, а минават за учени, за светии, за праведни. Не говорете за вашата ученост и святост. От вас има много по-учени и по-свети хора. Ако отидете на небето, с вашата ученост и святост нищо не можете да направите. За да ви покажат колко сте учени и свети, веднага ви изпращат на земята да помагате на грешни хора, да ги учите, да им покажете пътя към светлината. От това, което можете да направите за тях, ще се определи вашата ученост и святост. Ако нищо не можете да постигнете, ще кажете, че тия хора са големи грешници, не възприемат нищо. „Това е тяхна работа. Много се измъчих с тях.“ Това е твоя работа. Докато намираш, че хората са големи грешници, че си пострадал за тях, Господ не ти обръща внимание. Кажеш ли, че ти си направил за тия хора, каквото си могъл, а останалата работа е Божия, целият невидим свят ще се спре пред тебе и ще ти помогне. Те се радват, че срещат човек, който работи в съгласие с Бога.

И тъй, за да не губят равновесието си, съвременните хора трябва да съпоставят нещата. Това не значи още, че те абсолютно ще запазят равновесието си, но поне ще могат, като го нарушат, отново да го възстановят. Докато е в параход, човек неизбежно ще се клатушка на една и на друга страна, ще страда, ще се разочарова и т.н. Дългият път, който човек извървява, е свързан с големи изненади, с големи изпитания. За човека е важно да придобие вътрешно равновесие в себе си. Само любовта, мъдростта и истината могат да му дадат това равновесие. Те са единствените фарове, които определят посоката на неговото движение в тъмни и бурни нощи. Дойде ли до любовта, човек трябва да я постави на мястото ѝ. „Ама, докато дойдем до любовта, гладни ще умрем.“ Това е ваша работа. По този начин ще опитате какво значи да умре човек гладен. Кое е по-добре: гладен ли да умре човек, или сит? И двете положения са добри. Ако човек умре

гладен, за нищо няма да го държат отговорен, защото не е направил никакви дългове. Ако умре сит, кредиторите му ще го теглят, ще искат да плати дълговете си. Щом дължи, според закона на кармата той трябва повторно да слезе на земята, да плати дълговете си. Да повтаря човек нещата, това още не значи, че той е разрешил въпросите си. Повторението не урежда работите.

И тъй, като е дошъл на земята, човек трябва да се домогне до великата наука на любовта. Да се домогне до тази наука, това значи да я изучава в нейното последователно развиване, в проява на силите, които се крият в нея. Става ли въпрос за приложението ѝ, тя може да се приложи в своето максимално и минимално проявление. Тя действа в мислите, в чувствата и в постъпките на човека, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието му.

Пилат казва: „Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." От това гледище мнозина казват: „Имаме право да живеем, както разбираме и както желаем." Кога хората не са живели, както разбират и както искат? Не е въпрос за свободата на човека. Всеки е свободен да живее според разбиранията си. Важно е обаче така да живее, че да придобие нещо ценно. Иска ли да придобие нещо ценно, човек трябва да се откаже от дребнавостите на живота. Трябва ли да разисквате върху въпроса, от двама учени – лекар и свещеник, кой е по-учен, по-способен или по-духовен? Ученият се познава по работата си, способният лекар – по изкуството си да лекува, добрият свещеник – по начина на живота си. Човек трябва да знае как да живее, как да работи, как да се моли, какви думи да говори. Има думи, силата на които може да тласне света напред. От човека се изисква умение правилно да ги произнася. Достатъчно е една от тия думи да се произнесе правилно, за да се освободи човек от нещастията и противоречията в живота си. Една такава дума е в състояние да подигне човека до небето. Каква по-силна дума искате от думата „Господ"? Ако при най-тежките моменти на изпитания човек се обърне към милостта Божия за помощ, той ще разбере какво значи да

бъдеш свързан с Бога. При това положение трябва ли да се питате защо светът е създаден по този начин. Който е създал света, той е предвидил всичко. Днес всички се запитват коя е причината, задето човек непрекъснато губи своя вътрешен мир. Много причини има в живота на човека, които го спъват. Не е важно какви и кои са причините за това. Важно е как да преодолее тия спънки. За да се справи с препятствията си, човек трябва да се обърне към себе си, към силите, вложени в неговия организъм. в ума, в сърцето, в душата на човека се крият сили, заложби, чрез които той може да се справи с всички противоречия. Те представят несметни богатства за него, но ако разумно се използват. Като изучава своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, човек разкрива богатствата, които са вложени в тях, и се учи. Какво представя сърцето? Сбор от разумни същества. Що е душата? Божественото начало. Що е духът? Проявеният дух в света. След всички тия богатства трябва ли човек да се занимава с дребнавости в живота, които непрестанно го спъват?

„Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." Всеки човек може да каже същото, но той трябва да прилага онази власт, която му е дадена отгоре. Обиди ли те някой, не бързай да се саморазправяш, но запитай Христа, т.е. Божественото в себе си, как да постъпиш. Ще ти се отговори: постъпи според властта, която ти е дадена отгоре. Не приложиш ли тази власт, един ден и тебе ще съдят. Ще дойде ден, когато Пилат ще бъде изправен на съд пред Христа. И Христос може да му каже, както едно време Пилат му е казал, но любовта никога не отмъщава. Христос ще му каже: „Имам власт да те разпна, но имам власт и да те пусна. Аз ще постъпя според властта, която ми е дадена отгоре. Бъди свободен." Пилат ще се освободи от позорния стълб, но от любовта, от Христовото учение няма да се освободи. Докато не приеме любовта дълбоко в себе си, човек е изложен на постоянни разочарования независимо от това, дали е богат, или беден, учен или прост, млад или стар. Кой баща или коя майка не са се разочаровали от синовете и дъщерите си? Кой учен не се е разочаровал от работата

си? Това не значи, че женитбата е лошо нещо. Нито женитбата е лошо нещо, нито науката. Всичко, което става в живота, е добро, но има нещо, което човек още не разбира, вследствие на което преживява големи разочарования.

Сега ние желаем да ви поставим на правия път. За тази цел казвам, забравете миналото си и започнете да работите оттам, дето сте стигнали. Голяма част от човечеството са дошли до положението на Пилата, но за да не направят същата грешка, те трябва да дадат място на Христа в себе си, да приемат неговата светлина. Пилат не можа ли да приложи към Христа властта, която му бе дадена от Бога? Той можа да направи всичко, за да не осъди Христа. Ще възразите, че ако Христос не беше разпнат, човечеството не би могло да се спаси. Това беше един от начините за спасяване на човечеството, и то най-слабият. Хиляди начини има, чрез които Бог може да спаси света. Ще кажете, че Пилат е бил лош човек, затова осъдил Христа на смърт. Много пилатовци има и днес в света. Колко хора, колко семейства са изпъдени от къщите си благодарение на правото на собствениците на тия къщи. Без да мислят много, тия собственици влизат в правата си и пъдят навън всред зима бедни и нещастни хора. Щом има право и власт, човек може да я приложи, но от отговорността на делата си няма да се освободи. Човек носи отговорност за всяка своя постъпка. Отговорността носи страдания за човека, а страданията турят отпечатък – бръчките на лицето. Те говорят за сухота на сърцето, за безлюбие. Щом любовта напусне човека, старостта го посещава. Дето е старостта, там е безлюбието. Дето е младостта, там е животът. Когато безсилието обхване човека, животът го напуща. Мъдростта изключва глупостта. Истината изключва лъжата и насилието. Любовта изключва безлюбието и разрешава всички въпроси в живота.

Като говорим за любовта, ние имаме предвид всички нейни прояви – към личността на човека, към семейството, към обществото, към народа и към цялото човечество. Велико нещо е любовта. Няма човек в света, който да не се поддава на любовта. Обикнете ли някого,

колкото да е индиферентен към вас, в края на краищата все ще ви обърне внимание. Можете ли да поставите едно тяло на двадесет хиляди градуса топлина и да не го стопите? Невъзможно е. Каквато твърдост да притежава, в края на краищата това тяло не само че ще се стопи, но и на пара ще се превърне. Какво ще стане с човека, ако го поставят не на двадесет градуса топлина, но на тридесет и пет милиона градуса? Той ще се запали от всички страни и ще тръгне по света да търси лицето, което го е обикнало.

„Не е ли детинско това нещо?“ Не е детинско. Детинска любов не съществува. Любовта е любов, но проявите ѝ са много. Каквито да са проявите ѝ, любовта е в състояние да утешава, да възкресява, да подига падналия, страдащия, слабия. Любовта посещава човека в момента, когато е сам, от всички изоставен и забравен. Когато мисли, че всичко с него е свършено, тогава именно човек ще чуе тихия глас на великия, който започва да му говори за ново, за светло бъдеще. От мъртъв той възкръсва, излиза от студената обвивка на безлюбието и влиза в любовта, носителка на живота. Дойде ли до този момент, човек става гениален, започва да твори в областта на музиката, художеството, изкуството, науката и т.н. „Да вярваме ли в това нещо?“ Това е ваша работа. „Право ли говориш?“ Това е моя работа.

Беседа от Учителя, държана на 22 декември, 1929 г. София - Изгрев

ПОНЕЖЕ АЗ ЖИВЕЯ, И ВИЕ ЩЕ ЖИВЕЕТЕ

„Още малко, и светът няма вече да Ме вижда; а вие ще Ме виждате, защото Аз живея, и вие ще живеете. " (Йоан 14:19)

„Да се живее, това е смисълът, изкуството" - казват учените, поетите и философите. У всички хора има стремеж да се живее и казват: „Трябва да се живее." Казва Христос: „Аз живея, и вие ще живеете." Майката живее, и детето ще живее. Ако майката умре, и детето ще умре. Някои казват, че детето може да живее и без майка си. Това е само едно предположение. Ред твърдения има в света, които не са верни в самата си основа и не се допущат. Казват: „Умряла майка му." Да беше умряла майка му, и детето щеше да умре; но понеже детето живее, и майката живее. И въздухът е жив. Докато въздухът живее, и ние ще живеем. Ако умре въздухът, и ние ще умрем. Ние не можем да живеем без въздух. Ако умре водата, и ние ще умрем, но понеже ние не умираме, и водата не умира; понеже водата не умира, и ние живеем.

Сега вие вземате и хляба като резултат. Вземете например числото двайсет и пет. Някои казват, че като се умножи пет само на себе си, ще се получи числото двайсет и пет. Числото двайсет и пет е един резултат.

Какъв е смисълът на това число? Това число - двайсет и пет, и малките деца могат да напишат. Но какво е съдържанието на числото двайсет и пет, каква е неговата същина, надали някой от съвременните философи и учени би могъл да каже. Казваме: „Двайсет и пет птици, двайсет и пет хора, двайсет и пет моми и момци, двайсет и пет земи, двайсет и пет слънца, двайсет и пет народа." Числото двайсет и пет можеш да го туриш някъде. Качва се то, но господарят му, дето и да го тури - и голямо става, и малко става. Какво означава

това? Сговорили се майката и дъщерята заедно: числото две е майката, а числото пет е женената ѝ дъщеря. Добре, ами де е баща им, де е братът? Те са някъде в странство, отишли да печелят пари за тях.

И тъй, животът има своя вътрешен смисъл. Дотогава, докато човек не разбира този вътрешен смисъл, животът е ценен - не говоря за завършения смисъл на живота. Тъй, както някои искат да определят, какво нещо е целта на живота, в такъв смисъл животът няма никаква цел. И ако вие искате да определите смисъла на живота, той няма такъв смисъл. Животът няма една крайна смисъл. Животът има конкретен смисъл, вечен смисъл в себе си. Животът всякога ще се определи и всякога ще остане неопределен; всякога ще има цел и всякога ще остане безцелен; всякога има смисъл и всякога ще остане без смисъл. Що е животът? Това, което има цел, а същевременно е безцелно.

Разбира се, тези неща за вас са тъй, както ако кажем „пет в десета степен". Вие може да умножите пет в десета степен и да изкарате едно число. Но за да превърнете числото пет в десета степен - за това ви трябва не един живот, нито пет живота, но животът на един ангел, за да го превърнете в десета степен. Но и тогава няма да разрешите вашата задача - тя ще бъде само наполовина свършена. Някой казва: „Пет в десета степен, пет в седма степен." Често превръщат тия числа и в живота, и казват за някого: „Той е десетостепенен чиновник." На земята много лесно се става десетостепенен чиновник, но в природата числото „пет в десета степен" включва съвсем друга идея.

Да се живее, това не е един процес еднократен. Реката живее дотогава, докато тя е свързана с извора. В момента, когато тя прекъсва своето съобщение с извора, и тя пресъхва. И ние не можем да отделим човешкия живот от Божествения, нито Божествения можем да отделим от човешкия. Не можем да кажем: плътски или друг някакъв живот. Това са само човешки понятия. Като кажем, че трябва да се живее, това подразбира, че има едно състояние в съзнанието, което определя живота. Ти обичаш някого, нали? Питам: в какво седи тази

обич? Като казваш, че обичаш, повидимому обичаш нещо в него. Но всъщност, ако те питат кое е онова, което обичаш в този човек, ти казваш: „Обичам го, защото е добър." Но де живее неговата доброта? Добротата е нещо конкретно. Де седи тази добродетел? Вие казвате: „Обичам този човек, защото има в него [нещо] истинно, красиво, благородно." Де седи това благородното и красивото в него? На кое място се намира то?

Всички тия прояви на живота имат свое вътрешно съдържание. Когато се запали свещта - силата на свещта не седи в нейната лой, но в светлината, която тя изпуща. Казваш: „Обичам светлината на тази свещ." Но след като е горяла дълго време тази свещ и изгори, де отиде тази светлина, де отиде тази свещ? Тази свещ се състоеше от известно количество светлина и когато светлината си излезе навън, с това заедно и свещта престана да съществува. Когато светлината излезе от свещта, свещта вече не е свещ.

И когато животът излезе от човека, човекът вече не е човек - нищо повече. Той е човек дотогава, докато животът се проявява в него. Докато Божественото в тебе се проявява, ти си човек. Щом Божественото престане да се проявява - не че това е желанието на Бога, но ти прекъсваш връзката с Първичния източник на живота, ти преставаш да живееш, да си човек, и казваш: „Какво стана с мене?" Стана такъв, какъвто си бил първоначално. „Какъв е бил човек първоначално?" Първоначално той е бил такъв, за когото никой нищо не е знаел - нищо повече.

Казвате: „Какъв е бил първоначално светът?" Нищо не е имало първоначално в света. „Ами тъмнина?" Никаква тъмнина не е имало. „Ами светлина?" Никаква светлина не е имало. Нито тъмнина, нито светлина е имало. „Какво е било тогава?" Нищо не е било. Защото, ако кажем, че е имало тъмнина, значи имало е някъде светлина; а щом кажем, че е имало светлина, значи имало е някъде тъмнина.

И сега, понеже ние сме заинтересувани от живота на земята, искаме да се осигурим. Вие казвате: „Аз искам да живея, да порасна,

да свърша училище, да се наредя малко, да си купя една къща, да имам поне един малък приход, да се осигуря, да имам почитта на хората и т.н."

Питам: кой човек досега е постигнал своите желания, които имал? Защото, кой ще остане да ви почита, след като умрат онези хора, които са ви почитали на земята? Има около петнайсет-двайсет души, които те обичат и почитат, [...] и ти казваш: „Аз съм гражданин на тази държава, почитат ме хората." Но какво ще стане с тебе, когато тези хора, които те почитат, един ден измрат? Какво ще остане от това обществено мнение? И най-после, след като ти умреш, какъв смисъл ще има животът? Ти казваш: „То ще се мре." Ако ще се мре, защо тогава ще трябва да правиш толкова усилия да живееш? Тогава, колкото по-скоро умрем, толкова по-добре. Защо ще се мъчим на земята?

Думата „умиране" значи да те накарат насила да любиш живота. То е все едно да те накарат насила да ядеш. Това значи умирането. И който ден ядеш, ако кажеш, че ще умреш, ти ще се свържеш с това, което обичаш. За през целия си живот ти ще се свържеш с това, което обичаш. Тогава ти ще измениш стремежа си към Първия принцип и ще се свържеш с нещо ново, което няма да ти даде никакъв живот. Това, което ти любиш, то ще внесе една вечна промяна в твоя живот. Ти ще страдаш, ще страдаш и най-после ще кажеш: „Няма ли край това нещо?" Има край. „Кога?" Когато дойдеш до първото си състояние, да обичаш Този, Който ти е дал живот.

Умирането значи промяна.

Някой казва: „Аз ще умра." Това подразбира: аз ще напусна този, когото любя и ще обикна другиго. Каже ли някой, че ще умре, това подразбира още, че той не иска да си плаща дълговете. Той казва: „Само на него ли ще плащам?" Така превеждам аз. Когато жена-та каже, че ще умре, това подразбира, че ще напусне мъжа си. Че кой я вързал за мъжа ѝ? Тя сама се е вързала, нека сега се развърже. Когато и мъжът каже, че иска да умре, същото подразбира - че иска да се

освободи от жена си. И когато слугата каже, че иска да умре, това показва, че той иска да се освободи от господаря си. Да се освободи - никой не го е вързал.

Казвам: в процеса на умирането ние разбираме непрекъснати страдания. Но смъртта не освобождава. Грешника смъртта не освобождава. Праведният се освобождава чрез смъртта. Той веднъж завинаги се освобождава от всички лъжливи положения на неговия ум. Ние казваме: „Без ядене не може." Без какво ядене не може? Без да ядеш кокошки не можеш ли да живееш? Можеш. Без да ядеш агънца не можеш ли да живееш? Можеш.

Тогава ще дойдем до положението на Настрадин Ходжа, който научил магарето си да не яде. Той постепенно намалявал дажбите му, докато най-после престанал и да го храни съвсем. Тогава магарето му умряло. Настрадин Ходжа казал: „Тъкмо научих магарето си да не яде, и то умря и ме напусна." Затова казвам на вас: никога не учете магарето си да не яде, защото ще умре, ще ви напусне и тогава вие сами ще си носите товара.

Сега ние ще дойдем до вътрешния смисъл на живота. В живота има една специфичност, то е връзка със закона на любовта. Сега аз говоря за любовта, за онази първична сила, която внася живота и която го осмисля. Тогава човек става силен, мощен, учен, както в старо време са го наричали маг, а сега го наричат княз или цар, или божество. Този, който има тази сила, за него животът е лесен, той може да живее. Всички вие искате да живеете, всички искате да ви обича някой. Онзи, който е престъпил закона, той иска да го обичат хората. Ако те обичат грешните хора, те ще внесат греховете си в тебе. Щом грешният те обича, с любовта си той ще внесе всички свои пороци в тебе. Ти ще се отвориш и ще добиеш всички негови слабости.

Питам: какъв смисъл има да те обича някой грешен, който с всичките свои слабости може да ти направи повече пакости със своята любов, отколкото със своето безлюбие? Когато грешниците гонят,

мъчат или убиват хората, това за тях е по-добре, отколкото когато ги обичат. Защо? Понеже тогава ти си затворен за грешния и запазваш своята чистота, а като те обича, ти се отваряш за него като някой охлюв на слънцето. И тогава има едно разрешение, казвате: „Не любете света." Даже и светът да ви люби, вие не го любете, защото се опетнявате.

Питам: когато Писанието казва да не любим жената на ближния си, какво се подразбира? Това е философска мисъл, която трябва добре да схващате. В тази любов има нещо, което може да прекъсне твоето щастие. За да обичаш другите хора, най-първо ти трябва да обикнеш Бога и с Бога заедно трябва да слезете долу, Той да ви покаже как трябва да обичате другите. Ти, като влезеш в дома на ближния си и обикнеш жена му, която е нещастна - мъжът й я бие три-четири, пет пъти на ден, най-първо ти трябва да умееш да ги примириш, да внесеш любовта помежду им и по този начин и ти да им се радваш, и те да ти се радват. Какво ще придобиеш, какво ще внесеш, ако създадеш раздор в този дом? Какво ще придобиеш, ако мъжът е лош човек и ти кажеш на жена му да го напусне? Може да е право това, да го напусне, но тя, като напусне един мъж, ще отиде при друг. Жена без мъж не може. Ако напусне един, тя ще търси друг със свещ да го намери. И мъжът не може без жена. Не можете да се избавите един от друг.

Същото се отнася и до знанието. Човек напуща едно знание и търси друго. Казваш: „Е, новото знание." Че и новото знание носи заблуждения, както и старото! Промениш една теория с някоя нова и казваш: „Това са най-новите схващания за света или това са най-новите схващания за социалния живот, или за икономическото или за политическото положение на народите." Какво са допринесли тези нови теории?

Или казваме, че ние трябва да определим нашите отношения към хората. Нашите отношения към хората са отдавна определени от онази Първична причина, от онзи Първичен закон, който ни е

изпратил на земята. Понеже ти, като влизаш в кой и да е институт на учение, не си ти, който създаваш тази програма. Програмата е отдавна създадена и ние същевременно създаваме друга нова програма за живота, като напущаме първичната програма. Обаче нашата програма всякога се анулира. Ние всякога търсим щастието там, дето го няма.

Питам: може ли онзи овчар с онази рунтава кожена дреха да задоволи онази царска дъщеря, която е прекарала един префинен, изтънчен и изискан живот при своя баща? Този овчар може да задоволи царската дъщеря само за един-два дни, но после тя ще почне да въздиша в колибата на овчаря и да иска да се върне при баща си. Той може да ѝ говори за природата, за това, за онова, но нейният живот при него не е такъв, какъвто тя изисква.

Питам: какво може да ни даде светът? Казвате: „Ние трябва да живеем като хората." Така казват и прасетата. Ти гледай да живееш като прасетата. Че как живеят прасетата? В това няма никаква философия. Ти гледай да живееш тъй, както хората живеят. На първо време човек трябва да се освободи от недоволството, което съществува в него. Вечно недоволство има в човека, а то е толкова опасно. Това недоволство аз наричам проказа в душата на човека или проказа в съзнанието на човека. Щом влезе недоволството в тебе, ти вече не можеш да гледаш с добро око на нещата. Каквото и да ти говорят, ти все си недоволен. Говорят ти за небето, ти казваш: „Какво от това, че съм отишъл на небето?" Говорят ти за ангелите, ти пак казваш: „Какво от това, че съм живял двеста-триста хиляди години при тях?" Говорят ти за цар, но и това не те задоволява. Ти се мислиш [за] особен философ. Ти предполагаш - ти още не живееш. Ти говориш за царската дъщеря, но за да живееш с нея, ти трябва да имаш нейните разбирания. За да могат двама души да живеят добре помежду си, трябва да има известно съответствие между техните мисли и чувства. Само така може да има любов между тях. Щом дойде първото неразбиране, веднага се ражда дисхармония.

Следователно съществува един принцип, който трябва да се изучава. Като срещнеш един човек, ти трябва първо да намериш в него същественото, тоест това, което определя човека като човек. Ти трябва да го определиш. Зароди ли се у този човек желанието да измени живота си, готов ли е той да умре - в правия смисъл на думата той е човек. Така трябва да се съпоставят нещата. Онзи, който е готов да умре, той е в сила ца се избави от терзанията, които светът създава.

Например, като ви срещне някой, който ви обича, той най-първо ви се поухили малко. Вие трябва да се вглеждате в онези, които любят. Защото и в любовта има един особен поглед. Вие, които сте стари, и вие, които сте млади - като се срещнат, които се обичат, в погледа им има нещо крадливо. Уж нищо не виждат, но всичко виждат. Момата всичко наоколо си вижда, но като че не вижда само едно лице. Нейната жертва седи там някъде и тя току го жегне с иглата си и той изведнъж се обръща. Тя прави инжекции. Тя като направи десет инжекции, той се заразява, не може вече да ходи, започва да боледува, легне на легло и казва: „Ако ти не ме лекуваш, аз ще умра. Свърши се моята вече." И тя се заеме като лекарка, като милосърдна сестра - започне да го лекува, да го разтрива и той казва: „На тебе само уповавам. Само ти можеш да ме спасиш." Добре започва, не е лошо това. Това е една благородна черта. Само че излекуваният, след като се освободи от това лекуване, страх го е вече, че този лекар ще му иска голям хонорар за лекуването. След това той намисля да бяга и казва: „Тази работа няма да я бъде!" След това иде вече разлюбването, явява се едно недоверие.

Ще се повърнем сега. В живота има една специфична сила, която мъдреците от памтивека са учили. И всички онези, които са влизали в тази област, както и Христос, са учили тази тайна и затова Христос казва: „Това е живот вечен - да позная Тебе, Единаго истиннаго Бога." В познаването има една специфичност, която определя силата на човека. Човек иска да бъде силен, но ако ти не определиш в себе си тази специфичност на любовта като сила в себе си, и ако в даден

случай ти не можеш да определиш в своето съзнание вярата си в Бога, ти никога не би могъл да бъдеш силен човек. Казваш: „Вярвам в Бога." Че кой не вярва? Например срещнеш двама души, единият от които е красив, а другият - грозен. Но те, като видят една красива мома, и двамата вярват, че тази мома е красива. Тази мома може да обикне някога красивия, а някога грозния човек. В красивите моми има понякога амбицията да обикнат грозните хора повече, отколкото красивите.

В „Хиляда и една нощ" се разправя как някоя царска дъщеря се влюбила в някой арап. Не само в белите хора, но и в черните хора има красота. Някой негър казва: „Моето лице е черно, но сърцето ми е бяло." Ако и лицето е бяло, още по-добре, но трябва да се предпочита бялото сърце пред бялото лице. Вследствие на това в живота може да се яви една вътрешна дисхармония.

Та казвам: любовта в света е един от най-свободните актове. В любовта, която човек проявява в даден момент - никой не може да се меси в живота на този човек. И ако съвременните хора биха се научили да не се месят в любовните работи на хората, светът би се поправил досега. Майката се меси в любовните работи на дъщеря си, бащата се меси в любовните работи на сина си, ти се месиш в любовните работи на приятеля си, господарят се меси в любовните работи на слугата си и всички казват: „Чакай, не бързай, тя не е за тебе." Че кой за кого е сега? Само онзи, който люби, той може да знае кой за кого е. Двама души, които се обичат, те могат да знаят са или не са един за друг, а онези, които нямат тази опитност, нека мълчат. Ако вие [на] мене ще ми говорите за онзи живот, който днес живея, а утре умирам; ако вие ми говорите за една любов, при която утре има разлюбване, това е въпрос на съвременните писатели. Разлюбил я - казват. Че той никога не я е любил! Те си играли горе на сцената.

В света съществува следният закон: ти никога не можеш да изгасиш един огън, който е запален от Божествения Дух. Ти можеш да туриш срещу него всички духала, колкото ги има в света, но

никога не можеш да го изгасиш. И ако някой мисли, че той може да изгаси любовта, той не е разбрал значението и силата на любовта. Това е най-шашавата работа. Любовта не може да се изгаси. Ти и цар да си, като дойде любовта, та чергата ти от четирите краища се запали, и тогава или трябва да бягаш от любовта, или трябва да ѝ се подчиниш и да я слушаш, и да кажеш: „Каквото кажеш, ще те слушам." И затова някои мъже и жени бягат един от друг: той бяга от нея, тя бяга от него, но с бягане работата не се свършва. А някои се подчиняват. Казва сега Христос: „Аз живея." Защо живея? Защото обичам Отца Си. Един закон е това. Той казва: „Аз познавам Отца Си и това е, което всякога Ме е държало." Значи Христос е държал тази вътрешна връзка, този специфичен елемент, който носи вечния живот в себе си. Това е най-красивото чувство, което съществува в света! И ако вие можете да внесете това чувство в човека -колкото и да е бездарен, той веднага ще стане даровит. У него се заражда един импулс. Колкото и да е ленив този човек, ако внесете това чувство в него, това специфично чувство, тази леност ще се премахне от него. Даже и онзи, който се е обезсърчил, за когото животът се е обезсмислил, ако внесете това специфично чувство в този човек - животът и за него ще се осмисли.

Аз говоря за една опитност, която не снемам от небето, но която и всички вие познавате. Вие сега гледате, като че нищо не знаете. Колко пъти и вие сте опитвали това, но нито един от вас не е решавал сериозно. Дойде един княз, намери една мома - вземам момата в най-добър смисъл. Аз наричам мома тази, която може да говори истината, и момък наричам този, който може да говори истината. Но ако този княжески син, след като е видял такава една мома, почне да се колебае - той не може да направи опита. Той е станал княз по единствената причина, че неговата майка първоначално не е била княгиня, тъй както се предполага, но е била нещо много повече. Някой казва: „Аз съм прост човек." Не е така. Ако събереш сто волски царе, един прост човек седи много по-високо от тях. Ако Писанието казва, че човек има

Божествено произхождение, защо той трябва да казва, че е прост човек? Че не е бил от царско произхождение. Пък и не отказвай това, че Бог е вдъхнал жива душа и си правен от Него. Тогава где е връзката? Значи ти не си от човешката раса.

Сега някои мислят, като се обърнат към живота, към Бога - да повярват и тогава да станат хора. Че Христос носи тази запалка на живота. Човек трябва да се повърне към това, към което първоначално е вярвал.

Казвам: вие трябва да внесете много нещо, много нещо трябва да дадете. Вие се задоволявате с малко. Това не е разрешение на въпроса. Вие може да имате една задача. Вие се намесвате, но има един съществен въпрос, който всеки трябва да разреши. Всеки трябва да разреши същественото, което търси. В това разрешение седи вашата сила и спасението на вашия ум. Та казвам: ако вие добиете това специфично чувство, ако вие добиете любовта, достатъчно е тогава само да помислите върху известна ваша нужда, и тя ще се задоволи. Аз не искам сега да ви примамвам, но казвам: сега не можете да направите това.

Та казвам: всеки човек, който веднъж се е скачил с любовта и е добил това същественото за живота, каквато нужда и да има, да кажем, че ще има нужда от двеста-триста хиляди лева, веднага някой американец, който не го познава, но има същото това чувство като него - веднага му изпраща един чек от толкова хиляди лева и запълва тази му нужда. Сега вие разбирате това и казвате: „Де да се намери този богат американец някъде из България!" Че това не е ли същият закон, когато бащата изпраща своя любим син в странство да се учи, но и синът обича баща си, нима бащата преждевременно не изпраща чек с пари на своя син? Каквото е помислил синът например да изпрати баща му един чек от петдесет хиляди лева, и току-виж, бащата изпраща вече на сина си тия пари. Петдесет хиляди лева не са много. Има американски студенти, които харчат по две хиляди долара на месец. Те правят около двайсет хиляди лева годишно. Един наш

български студент, на когото бащата изпраща по четири-пет хиляди лева месечно, с тези пари, които американските студенти харчат, той би могъл да изкара и четири години. В този случай ние не сме за бедните търговци. Онзи, който е праведен, той може да изхарчи и десет милиона лева, но за грешника и десет лева са много. На грешника и един български лев му е достатъчен. Вследствие на това именно и небето дава много малко на съвременните хора. Не е въпросът във външното, което ние възприемаме, но въпросът е в това, което е вътре в твоята душа. Ако ти си праведен, можеш да ходиш спокойно в света, в някоя гора, без да се плашиш от нищо. А сега ти си в гората, страх те е от мечки, от студ, от вятър, от най-малкото свиване на пръстите, от комари, от въшки, от бълхи, от лошите хора, от лошите условия на живота и т.н. От единия до другия край ние само треперим и казваме: „Сиромашия, старост."

Че кой от вас знае какво нещо е старият човек? Старият човек е стар, защото има малко вода в себе си. Той страда от сухота. Той е изсъхнал, затова има и бръчки по лицето и по кожата си. Ако можете да му турите няколко инжекции от тази първична вода, този стар човек веднага ще се подмлади, ще стане на двайсет -двайсет и една години млад човек, бръчките ще се махнат, зъбите му отново ще поникнат и вие няма да познаете, че той някога е бил стар човек. Той ще стане млад момък.

И на онази стара баба, която мисли, че ще умира, че не може вече да люби - турете й само една инжекция от две капки от първичната вода и тя веднага ще застане пред огледалото и ще започне да мисли за някого. И когато ми казват, че бабите се отучили да любят, то е толкова вярно, колкото е вярно, че болните са отвикнали да ядат. Това е едно неестествено състояние, временно само. Естествен закон е човек да яде, както и да люби. Грехът не е в яденето, нито в обличането, нито в гледането на огледалото. Грехът седи на друго място - че ние не познаваме любовта. Че онзи, когото аз любя, аз лъжа. Аз трябва да му кажа: „И аз сам търся. Това е запалката,

която аз търся. И като я намеря, най-първо ще запаля себе си, а после ти ще бъдеш първият, когото ще запаля." Щом у мене се запали огънят, аз няма какво да му мисля.

Казват: „Опасно нещо е любовта, по цели нощи не може да се спи." Е, това не е вярно. Напротив - то, когато се влюбиш, ще спиш най-хубавия сън, какъвто Бог досега не ти е давал; ще имаш най-хубавата почивка; ще бъдеш облечен в най-хубавите дрехи; ще имаш всичко това, което никога не си мислил. Това е любовта.

Трябва да освободиш душата си от всякакви понятия за грях. Казвате: „Това е грях, онова не е грях; това не прави, онова не прави", че еди-кой си какво писал. Това са патологически състояния. Те са верни, но само за болезнените състояния. Патологията е наука за болните, а не за здравите хора. Като влезем в науката на любовта, няма какво да мислим за болните хора. Щом влезем в любовта, там няма патология. И в религията има патология. Някой се моли на Бога. Но Бог има опитност от молитвите и обещанията на всички чешити хора в света. Него са го лъгали и царе, и князе, и учени и прости, и богати и сиромаси - всички са го лъгали. Той има събрана цяла редица лъжи, и то специфични - от всички хора по света. Той знае, че всичко това не е вярно. Плачат, молят се хората пред Него, но в този плач няма нещо особено. Той не е реален. Казвам: „Защо плачеш?" „Гладен съм." „Колко дни не си ял?" „Двайсет и четири часа." „Двайсет и четири часа ли? Аз пък не съм ял цели три деня." „А, ти не говориш истината." Той не ял само двайсет и четири часа и си предполага, че ще умре от глад. Тогава бъркам в джоба си, вадя от него триста лева и му казвам: „Понеже аз не съм ял три деня, а на ден употребявам по сто лева за ядене, ето - вземи тези триста лева и иди да се нахраниш."

Та казвам: не е въпрос сега за разсъждения, но новото учение има за задача да се изучи любовта, която действа в съзнанието. Ако ти в любовта не можеш да схващаш това специфичното качество, ти не можеш да я разбереш. Има един момент в любовта, когато това качество се проявява. Кога е този момент, той не се казва: може да е

сутрин, може да е на обед, а може и да е вечер, като залезе слънцето. В това отношение денят се разделя на три главни момента, на три главни части: сутрин е Божественият живот, на обед е духовният живот, а вечер е материалният живот. В тези три момента, в които се проявява специфичното на любовта, ти можеш да схванеш това Божествено начало. Това нещо ти можеш да схванеш не само през един ден, но през всичките дни на живота. Станеш ли сутрин, ти трябва да схванеш този Божествен момент, това начало. Този момент именно, в който се проявява това специфичното качество на любовта, Божественото начало, аз го наричам свещен момент. Аз го наричам момент на специфичното качество на любовта. Аз говоря за него като за първи лъч. Същият момент се среща и на обяд, и вечер. Затова именно в църквата правят по три пъти на ден служба. Обаче този момент е един и ако го изгубиш, всичко друго ще отиде напразно. Всяка твоя работа ще отиде напразно. Без Божественото всяка друга работа представлява воденица, която се върти напразно - въртят се камъните ѝ, без да мелят брашно. Или ако мели, тя няма да мели на свят.

Сега, тъй както поставям въпроса, аз искам да ви въведа в реалността, а не в привидното. Казано е: Духът ще ви научи. Че на какво ще ви научи? Да вярваме в какво? В хората ли? Аз вярвам във всеки човек, който е намерил този свещен момент извън времето. Този момент е еднакъв и за мене, и за него - няма никаква разлика. Аз вярвам във всеки човек, който е намерил този свещен момент сутрин; вярвам във всеки човек, който е намерил този свещен момент по обяд; и вярвам най-после във всеки човек, който е намерил този свещен момент вечер. И ако ние двама сме намерили този момент, не може да има никакво противоречие, никакво сблъскване в нашите интереси. Онзи човек, който е намерил Божественото, този момент, той когато ми говори - всякога говори истината и гласът му е за мене като музика, приятно ми е да го слушам. А онзи, който не е намерил този свещен момент, той ще умува, ще предпоставя, ще приказва и

като го видя, че не е готов да говори истината, казвам: „Ще ме извиниш, аз имам доста много работа, занят съм. Втори път като ме срещнеш, ще ми разправиш недоизказаното."

Казва Христос: „Понеже Аз живея, и вие живеете." Ние трябва да живеем тъй, както Христос живее. Казва Христос: „Както Ме Отец възлюби, така ви и Аз възлюбих." Влюбеният, каквото има - всичко е дал. И Христос всичко даде. Щом Той даде всичко, и от нас изисква да дадем всичко, да се самоотречем. Да се самоотречеш - това е един необходим закон. Ако ти не можеш да се отречеш от своето старо знание, да си губиш с него времето, ти никога не би дошъл до Божествената наука. Ние всички сме нервни, раздразнителни, недоволни, и между богати и сиромаси, между всички. И затова, когато се молим, ще видим, че има в това едно голямо разнообразие.

Съвременните хора още не могат да се лекуват, както трябва - милиони лекари още да дойдат, те все още ще останат в същото положение. На хората им трябва чист въздух, светлина, храна, хляб - няма какво да им се говори, че Бог е добър. Добър е Бог, но трябва да се яде. В яденето е Господ, в чистия въздух, в добрите мисли и желания. Навсякъде е Господ. И в нашите добри постъпки е пак Господ.

Казва някой: „Я се помоли на Бога." Какво ще се помоля на Бога? Какво ще се моли той на Господа? Човек сам не може да се моли. За да се помоли на Бога, трябва да се съберат поне двама души. Ти, човекът на съзнанието, като се съединиш с първичното Божествено съзнание, с онзи Божествен Дух, който разбира законите - веднага тази молитва ще бъде чута. В това отношение Бог не прави никаква разлика между хората. Той счита, че едни от хората са запалени със свещения огън, а други не са запалени. В това отношение човек представлява една модерна пещ, в която ако няма огън - колкото въглища и да туря, те сами по себе си, не могат да се запалят. Но ако има огън, непрестанно трябва да се турят въглища и тези въглища

трябва да изгарят. Ако въглищата не изгарят, значи има нещо криво в самата пещ или пък и въглищата не са доброкачествени.

На основание на този закон питам: ако ние не любим, какви сме ние? Защото процесът на любовта -това е животът. Животът е едно вечно движение, едно вечно проявление на Божествения принцип, който работи у нас. И сега ние се срамуваме от Божествената любов, вследствие на което търсим любовта там, дето я няма. Ние търсим живота там, дето го няма. При всяко ядене с Бога ние живеем, а при всяко ядене без Бога - ние умираме. Старостта постепенно започва да дохожда и ние постепенно губим, докато се почувстваме, че сме обвързани.

Та ние трябва да се повърнем към онова първично верую в света. Това верую са го имали всички вярващи и чисти души. И в нашите времена има хора, които имат тази опитност. Не мислете, че в нашите времена няма такива хора. И сега ги има. Това учение е навсякъде и във всички времена. Казва Христос: „Понеже Аз живея, и вие ще живеете." Ако кажем някому, че Христос е жив, той трябва да каже: „Тогава аз ще трябва да умра, понеже се счита, че Христос днес не е на земята." Много естествено. Ако дойде някой княжески син да вземе дъщеря ти, той ще я заведе в своя дворец. Няма да стане приведен зет. Естествено е тогава, че и Христос като дойде и се влюби в дъщеря ти, Той ще я заведе в Своите дворци. Това е едно от привидните схващания на нещата. Това е и едно от нашите буквални схващания. Всяка душа, в която Христос се е влюбил, ще стане с нея някакво преобразование. Тази дъщеря, която винаги е лъгала, която никога не е казала истината, сега ще каже: „Не мога повече да говоря лъжа." Тази дъщеря, която никога не е била справедлива, ще започне да говори правдата; тази дъщеря, която не е била досетлива, от този момент става чутка, досетлива, влиза в положението на всички хора, почва да им помага, но никога на очите й няма да видиш сълзи. Някои ще кажат: „Ами Христос, у Когото беше запален свещеният огън, защо плака?" Христос не плака за Себе Си, но за онези евреи, за

които беше затворен пътят на тяхното усъвършенстване. Христос никога не плака. Да не спорим по този въпрос. Христос казва: „Божественото начало не може да плаче, Божественото начало не може и да страда." Христос като човек плака, но не и Христос като Божество. Човекът у Христа плака, но не и Божественото у Христа. И затова Христос каза: „Защо си Ме оставил, Господи?" Човешкото начало чувства, че Божественото начало го е изоставило. Ние в света сме силни, докато Божественото начало съществува. Щом Божественото начало се оттегли от човека, тогава всички хора вече си мязат. Хората не огрубяват тогава, но стават хилави, слаби. Щом дойде Божественото начало у човека, тогава всички хора стават силни, благородни.

„Понеже Аз живея, и вие ще живеете." Любовта седи в едно особено, специфично качество, което носи живота. Любовта е била особен предмет за изучаване още от древните мъдреци. И когато човек влезе в тази посока, у него започват да се проявяват особени признаци по тялото или някъде по лицето му, и тогава ние казваме, че лицето на този човек се е променило някак, очите му също са се променили. Щом човек започне да загазва в материалните работи на земята, очите му почват да стават мътни. Почне ли умът, лицето на човека да се проясняват от това Божествено съзнание, в очите му се вижда нещо интелигентно - от тях излиза една мека и приятна светлинка. Всички мисли и желания в този човек са определени, в очите му не се чете никакво раздвояване. Определено е какво той иска да каже. Ако един обикновен човек те погледне, ти не можеш да разбереш дали иска да ти каже нещо, или иска да вземе нещо от тебе. Дойде някой беден човек, наблюдавали ли сте го, как неговият поглед иска да ти каже: „Дай нещо!" Ако не го разберете какво иска, той се принуждава да изкаже нуждата си. Тогава устата му се свива другояче. Онзи, който иска да вземе нещо, устата му другояче се разтегля. А когато иска да даде нещо, устата му другояче се разтегля. Устата, която взема, става по-голяма; устата, която дава, става по-

малка. Очите, които вземат, са по-малки, а очите, които дават, са по-големи, но не като у бухала. Очите на бухала са големи - става събиране на светлината, за да може да вижда. Казвам: очите на добрите хора органически съответстват на тяхното лице. Ако измерим дължината и широчината на лицето, ще видим, че очите са симетрични на лицето.

Всички хора, у които Божественият принцип е малко занемарен, очите не съответстват на лицето. Мислите, които минават през ума на човека, постоянно отделят лъчи през очите - те постоянно струят. Всяка мисъл, която излиза от човешките очи, храни окото. Човек се храни в света не само с хляб, но и с всяко живо слово. От мислите, с които се храни човек, той постоянно се променя. Силата на човека седи в неговите мисли. Внеси само една весела мисъл в ума на човека и той веднага ще стане бодър и свеж. Човек може да яде по три-четири пъти на ден и пак да линее. Казват за някоя мома: „Линее тази мома." Ако ти живееш с мисълта на вярата, на надеждата, можеш да ядеш и сухи корички, и пак да си здрав и весел. Мисълта храни човека. Днес ти не можеш да убедиш някой човек, че мисълта храни човека, Той мисли, че само хлябът е в сила да го нахрани. Хлябът е сгъстена Божествена мисъл, Той е живият хляб. Житните зрънца пък са висши, интелигентни същества. Някой път ти вземеш едно житно зрънце в ръката си, но и то има свой ум. Житното зрънце е възлюбено дете, което има свои майка и баща. Ти пипнеш едно житно зрънце и казваш: „Житно зърно е." Но то се радва, че е влязло в тебе и казва: „Малко съм, но много се радвам, че мога да ти дам нещо от своята любов и да живея в тебе." Ти можеш да го дъвчеш, без да мислиш за него, но то казва: „Радвам се, че ме дъвчеш и колкото повече ме дъвчеш, толкова повече ще ти дам; колкото повече ме стискаш, толкова повече ще ти дам." Сега някои от вас ще разберат криво.

Казвам: Божествената любов е несъвместима с любовта на сегашните хора, както и старите дрехи са несъвместими с новите. Ти, със старите си дрехи - върху тях не можеш да облечеш новите. Ще

съблечеш старите дрехи, ще измиеш тялото си, ще си туриш нова риза и ще облечеш отгоре новите, чистите дрехи. Трябва да се освободиш от всичко старо. Същото се отнася и до Божественото. Новото не се облича върху стари дрехи. Казвате: „Искаме да примирим новото със старото." Там е погрешката - никакво примирение не може да има. Това се отнася до съзнанието. Старият и младият човек се отличават по своите мисли, а не по външната си форма. Аз съм наблюдавал как стар дядо на осемдесет години и млад момък на двайсет и една години -как се разговарят. Младият момък разправя нещо, а дядото го слуша внимателно и казва: „На наше време не беше така. Вие сте учили повече." Старият не казва на младия, че не го интересува това, но казва: „Много хубаво нещо е знанието." И в младия, и в стария човек мисълта еднакво функционира. Някога пък старият вика младия, иска да му предаде своя урок, но младият не иска да го слуша, той си мисли да си поиграе малко и казва: „Имам малко работа вън." И излиза. Старият иска да предаде своята мисъл, но младият не приема. Неговата мисъл се лута. Такъв млад човек аз считам за стар. Няма в света по-опасно състояние от това да възпитаваш един камък или един трън. И затова всички ония мисли, които произвеждат у нас страдания, аз наричам чужди мисли. И затова всяка сутрин като ставате, вярвайте, че у вас ще дойде някоя Божествена мисъл.

Казвате: „Кога ще дойдем до това положение?" Днес вие сте по-близо до Царството Божие, отколкото всякога по-рано. Ако вашата вяра остане такава, каквато е на сегашния свят, вие нищо няма да свършите. Ако всеки, който днес вярва в Бога, това му е достатъчно, тогава каква нужда има да се проповядва на хората? Ако това, което ние знаем, е цялата истина, тогава каква нужда има да се говори на хората? Ако всички сме научени от Бога, тогава нямаше защо да се проповядва: „Познай Бога!" Всички съвременни хора мислят, че са на правия път и живеят добре. Това е тяхно частично разбиране. Това не е противоречие. Вие знаете разликата между хубавото и лошото

ядене. Вие знаете разликата между хубавото и лошото време. Не е все едно да пътуваш пролетно време, през най-хубавия слънчев ден, когато цветята цъфтят и птичките пеят, както не е все едно да пътуваш през кално време.

Та казвам: онези от вас, които работите върху себе си, трябва да живеете. Сега има много гадатели в света, които казват: „Написана ни е съдбата." Има една написана съдба - тя е първичната, но има и много неща, които не се сбъдват. Нещата се сбъдват само в низходяща степен. Ако предсказвам на някой грешник - каквото му предскажа, ще се сбъдне. Но ако предсказвам на един праведник - каквото му кажа, няма да се сбъдне. Ако предсказвам на една мома, че тя ще се ожени за един нехранимайко, който ще я бие по три пъти на ден, и главата й ще побелее, тя ще повярва и това [ще] се сбъдне. Но ако предскажа на някоя мома, че тя ще се ожени за един царски син, това няма да се сбъдне. Защо? Защото на земята няма условия за добър и щастлив живот. Па и самата мома няма тези условия в себе си. Ако има някой щастлив човек на земята, нека дойде. Аз бих желал да видя такъв човек. На земята щастливи хора няма, и условия за щастлив живот няма. Който и да казва това, не може да се вярва. Идете по целия свят и ще видите, че никъде няма щастливи хора. Ако има щастливи хора, те не са от мира сего, те не живеят на земята. Техните разбирания и схващания са съвсем други. Те са хора от друго поколение, които са изпреварили века си. Те могат да живеят в разсадниците на живота.

Та казвам: трябва да станете силни, да превъзмогнете условията, в които живеете. Понеже казва Христос: „Аз живея, и вие ще живеете." Няма по-голяма сила в света от живота. Това е голямо изкуство. Можеш ли ти да живееш, добиеш ли това съзнание, че Бог е тил за тебе, че небето е твой тил, че всички добри хора са твой тил, че всички ангели, че всички съвършени хора са за тебе тил, няма по-красиво състояние от това. Няма по-красива пейка от тази, на която ти да можеш да си починеш. А ти сега ходиш, разправяш, че вярваш в

Бога, а съзнанието ти е свързано в някоя банка. Молиш се на Бога, но не си уверен. Днес един банкер има по-голяма вяра, отколкото един християнин. Той вярва, че като отиде в английската банка, ще извади един чек, ще го подпише и ще му дадат колкото пари иска. Един християнин не е уверен, че като се помоли, ще му дадат колкото иска. Вие казвате: „Аз като се помоля на Бога, и каквото поискам, ми го даде." Опитайте се да се помолите и да поискате Бог да ви даде сто златни монети, да видим, какво ще ви даде.

Може да вярва само онзи, който е вложил нещо. Чудно нещо. Нищо не си вложил и се молиш. Щом не си вложил нищо, и нищо няма да получиш. Вложил ли си нещо, ще ти се даде. Не си ли вложил нищо, нищо няма да ти се даде. Дава се само съобразно [труда], който си вложил горе, или кредита, който си вложил в природните банки. Някой човек нищо не е вложил, а очаква. Не е така. Христос казва: „Събирайте съкровища за небето, които нито молци ги изяждат, нито [ръж-да] ги разяжда." Това е философията на този живот.

Казвам: трябва да вложим нещо в живота и да дойдем до онова знание, което е сигурно. Сега аз виждам опасността, до която сте дошли. Всички вие сте дошли до едно място, дето искате да схванете този Божествен принцип, за да живеете добре на земята и да се осигурите. Освен това вие правите разлика между земния и между небесния живот. Не, няма абсолютно никаква разлика. Когато [висшите] духове от небето искат да поживеят един специфичен живот, те слизат на земята, въплътяват се в някоя човешка форма и минават този живот като едно разумно развлечение. От работата, която извършват, те се разтушават и изпитват голямо удоволствие, че са сподобени с един такъв красив живот. Те се радват, когато могат да живеят поне една година човешки живот. От това усилие, което правят, те се радват и казват: „Красиво нещо е да бъде ангел в човешка форма." Вие пък казвате: „Хомот е животът." Не, ангелите внасят в човешките форми нещо хубаво, чисто - каквото Бог е създал и в самия човек.

Казвам: на първо време ние трябва да станем огнища, да дадем място на тия възвишени същества да се проявят. Нека всички тия жители на небето почнат да ни посещават по-често.

Или сега в икономическия живот на народите искат да привлекат капиталите на европейските държави. Това искат и българите: да привлекат капиталите на англичаните, на германците, на французите, да стане един оборот, едно внасяне на чужди капитали. Питам: отде ще дойде този оборот? Той може да дойде само от невидимия свят. Казвате: „Какво може да стане?" Казвам: ако българите биха искали този капитал от невидимия свят, това би станало по-скоро, отколкото те да ходят да обикалят из Англия и други чужди държави и след дълги уговаряния, казват най-после, че взели нещо. В две години отгоре Бог можеше да даде на българите не десет или двайсет милиона английски лири, но Той можеше да им даде преизобилно плодородие от жито и от други зърнени храни. И ако в България биха дошли повечко от тия екскурзианти на невидимия свят, за да научат българите да не бъркат в брашнения чувал, какво могат да искат повече? Защото днес в България всяко нещо не отива на мястото си. Де отива? Те трябва да се пазят да не замязат на онзи дядо от турско време, който, като се боял парите му да не бъдат взети от турците, да не го ограбят, заровил ги някъде в земята, турил си и знак, но не могъл след това да ги намери. Каква полза от това? Турците не взеха парите му, но земята ги взе. И после той умрял без тях.

Питам: какво се ползваме ние от нашето богатство, което забравяме де сме го турили и нищо не помним? Не можем да го намерим. За нас е все едно дали турците са го обрали, или в земята е останало. Но да оставим това настрана, то е личен въпрос. За нас важи животът. Днес пущат един лист да станете акционери на голямата природна банка. В нея всички може да участвате, но всеки трябва да вложи по нещо. Ще си купите един дял, ще подпишете книжата и ще вложите нещо. И след време ще получите своята част. Има някои

сестри и братя, които купуват някакви билети от странство, а тези билети трябва да препродадат на няколко места и след това щели да получат една сума от сто хиляди лева. Те искат с малко нещо да станат много богати. Аз казвам: единият билет на природната банка струва десет лева, другият струва сто лева, а третият струва хиляда лева. Значи всеки ще трябва да си вземе три билета, за които ще внесе хиляда сто и десет лева. Само по този начин ще бъдете членове в природната банка.

„Понеже Аз живея, и вие ще живеете."

Беседа от Учителя, държана на 29 декември, 1929 г. София - Изгрев

ОТ СЪРЦЕТО ИЗЛИЗАТ

“Защото от сърцето излизат помисли лукави.” (Матея 15:19)

Разликата между разумния и неразумния живот седи в последователността. Там, дето има известна последователност в природата, има и известна разумност. Там, дето няма последователност, няма и разумност. Когато някой говорител или който и да е днес говори едно, утре – друго, той не е разумен и от него нищо не може да се очаква. Вие може да проверите този закон навсякъде в живота. Ако вашето дете бъбри каквото му дойде наум и вие мислите, че от него ще излезе някакъв гений, лъжете се. В неговите мисли, чувства, желания и действия трябва да има известна последователност. Това е закон в природата. Ако детето е разумно, то ще прояви известна разумност. Ако не е разумно, няма да прояви никаква разумност. Вие може да приложите този закон и по отношение на съвременните писатели. Прочетете един писател и вижте каква последователност има в неговата мисъл. Същото се отнася към философите. Почти навсякъде съществува този закон. Няма изключения.

Следователно разумното в моралния или в духовния свят е свързано с една последователност, тъй както в музиката тон след тон вървят, преливат се. Следователно, дето има последователност, там има вече и изкуство. Дето няма последователност, там никакво изкуство не може да има, никаква култура не може да има. И възпитанието може да се тури в основата на последователността. Ти не можеш да възпиташ един човек, ако не си последователен в храната. Чудни са хората, когато искат да си въздействат морално. Че когато градите една къща, най-първо трябва да турите здрава основа, здрав материал. Къщата, която градите, трябва да се постави върху

известни сили, защото, ако материалът не е здрав, къщата ще се събори. Второ, не само материалът трябва да бъде здрав, но при сцеплението между частиците трябва да има една последователност в съпоставяне на материала. При градежа има известни разумни закони. Но ако тази последователност не е спазена, има друга една опасност. Най-после тази къща трябва да е разумно съградена. Когато се прави една къща, тя не се прави за говеда да живеят там, като някоя кошара, но тя се прави за разумни хора.

Казвам, при сегашния обществен живот всички учени хора говорят за възпитанието, как да се подобри човечеството. Всички учени хора се стремят сега да създадат интелигентност, да създадат ред и порядък навсякъде. Ако остане ние сега да създаваме ред и порядък, сега да създаваме интелигентност, сега да подобряваме човечеството, ние сме фалирали, това е изгубена работа. Сега ние се приближаваме към положителната страна. Не е достатъчно човек само да вярва какво има, но той трябва да знае какво може да обработи. Не е само какво може да обработи, но и какво може да пласира като търговец. Човек не може да изработи повече, отколкото материал има. Той не може и да продаде повече, отколкото е изработил. И най-после печалбата му ще зависи от качеството на онова, което е продал. Защото един човек може да бъде лъган само няколко пъти в живота си. Лъжата седи в това, да продадеш на човека това, което не се съдържа. Един хлебар продава хляб и казва, че брашното е прясно, а то не е прясно. Хлебарят продава хляб и казва, че днес го е правил, а той го е месил преди два-три дни. Той казва, че неговият хляб е най-евтин, а се оказва, че е най-скъпият хляб от този, който в града се продава, а при това не е от най-добър материал, от най-добро качество. И ти, като видиш, че нито е пресен, нито е навреме направен, нито е износен, защо ще го купуваш?

Казвам, каквото и да е веруюто в света, то трябва да има отношение към разумния човешки живот. Съществува една разумност в света, която вие може да кръстите, както искате. Тази

разумност казва, че съвременният свят съществува, че има бъдещ свят, че ангели съществуват, че хората ще живеят. Всичко това не седи в простото живеене. Всеки може да свири. И глупецът може да вземе една цигулка и да свири, но има голяма разлика между един виртуоз и един обикновен свирец.

Та казвам, ние сме дошли до положението, дето да изучаваме живота като изкуство. В това изкуство човек трябва да уякне. Той трябва да знае законите на растенето, той трябва да знае тези закони, по които се развива силата у него. Защото, ако той не разбира тези закони, постепенно неговото тяло ще почне да се руши, да се нарушава неговият вътрешен мир, да се изменят неговите вътрешни убеждения. Казвате, могат да се изменят убежденията на човека. Не, убежденията на човека не могат да се изменят, но те могат само да се разширяват. Как могат да се изменят убежденията ми за светлината? Преди две хиляди години аз може да съм я разбирал по един начин, сега може да я разбирам другояче, но каквато е била светлината преди две хиляди години, такава е и сега. Какво има да се изменя тя? Нейните отношения няма да се изменят и не се изменят. Каквато е била любовта преди две хиляди години, такава ще бъде и сега. Хората не използват любовта както трябва и различно я обясняват. Например, ако вие съсредоточите, т.е. сгрупирате лъчите на светлината в една леща, вие може да произведете изгаряне върху който и да е предмет. Казвам, по същия начин вие може да фиксирате и вашите чувства и да направите някаква пакост. Затова оставяйте светлината да действа в своето естествено положение.

Съвременните хора имат желанието да станат пълни господари на природата и да бъдат учени хора. В старо време всички се стремели да бъдат магьосници, да могат да омагьосват. Сегашните хора пък се стремят да бъдат всесилни и да станат, каквото пожелаят. И дето хората вярват в късмет, това е заблуждение. Всеки човек иска да бъде щастлив, всеки човек иска да бъде богат. Може. Но във всичко това има една последователност в природата. Само разумният човек

може да направи разумно, каквото пожелае, а глупавият – никога. Под думата „глупав човек“ не разбирайте това, което хората разбират. Глупав човек е онзи, който не спазва законите на природата. Ти може да си светия, но щом сгрешиш, твоята святост не може да ти помогне. Природата ни най-малко не може да те извини, че ти си светия. Ти можеш да бъдеш пръв светия в света, но щом измениш един от законите на природата, твоята святост по никой начин не може да ти помогне. Казвам, по същия закон, ако един писател, който е авторитет в английски или френски, или кой и да е друг език, и направи някаква погрешка в правописанието, вие можете ли да го извините? Той може да се оправдава, че това било, че онова било, но това не може да го извинява. Той никога не трябва да прави погрешки. Простият може да прави погрешки, но ученият – никога. Той трябва да има четири очи, той трябва да изправи погрешката си. Той трябва да каже: „Щом аз съм авторитет, на мене не ми се позволява да правя погрешки. На другите хора се позволява да правят погрешки, но на мене – не.“ И като дойдем до моралния живот, всеки казва: „Аз съм много добър човек.“ Направил си една погрешка и искаш хората да те извинят. Моралният, духовният човек не се извинява за погрешките си. Той сам трябва да ги изправя.

Добре. Знаете ли тогава как може да се изправи една морална погрешка? Много лесна работа. От вашата морална погрешка може да не пострадате вие, но може да пострадат хиляди хора от нея. И тогава ще имате обратни резултати. Онези хора, които са пострадали, ще ви кажат: „Понеже в нашето съзнание вие бяхте авторитет за нас, защо направихте тази погрешка?“ Следователно вие ще трябва да плащате всички загуби на хората. Природата ще ви наложи глоба за техните загуби. Това е, което индусите наричат карма. И тя трябва да се обясни последователно, да се разбере има ли карма, няма ли, има ли съдба, няма ли съдба. Съществува един закон на последователност.

Казвам, от всички хора сега най-малко религиозните хора се занимават със своето тяло. Например всички религиозни хора

очакват, след като умрат, да отидат в онзи свят, да живеят там като ангели и да оставят тялото си тук, да става каквото ще с него. Често българите употребяват един циничен израз за този случай, като казват: „Умра ли аз веднъж, после и да ми турят един джигер на крака, да правят с мене, каквото искат.“ Само българинът може да има такъв морал. Кучетата гробари не могат да стават. Човек няма право, като умре, да остави тялото си да се вмирише и да правят хората каквото искат с него, защото ще го глобят. И като умираш, ти трябва да знаеш кога ще умираш и да отидеш някъде далеч в гората, да се скриеш от всякакъв поглед, че никому да не причиниш зло със своята миризма. И най-святият човек все ще причини малко Миризма на хората. Той отвън е свят, но отвътре още не е свят.

Сега ще ви приведа един пример, да ви изясня какво разбирам аз под думата „лош човек“. Аз например не наричам лош човек онзи, който може да убие или да открадне. Ето каква е моята идея за лош, за неизправим човек. Един беден човек минава покрай една река и вижда, че един богат човек там се дави. Той отива да го спаси и го изважда от водата. Богатият човек, като вижда своя избавител, веднага познава в неговото лице един от своите длъжници и му казва: „От толкова време аз те търся, да си изплатиш дълга. Ти имаш да ми даваш тридесет хиляди лева. Скоро да ги платиш.“ Хваща го за яката и го завежда в участъка, да си изплати дълга. „От толкова време те търся в света, едва сега те намерих.“ Този богат човек е един от най-лошите хора в света. Това нещо се случва много рядко. По-лош човек от този не може да съществува. Сегашните лоши хора спадат към друга една категория. Бедният човек, като излязъл от затвора, платил дълга си и продължавал да върви по-нататък из пътя. Той бил българин и създал поговорката: „Направи добро, да намериш зло.“ Така дошъл той до това философско заключение. Върви по-нататък и вижда, че друг човек се дави. Отива до него, вижда, че и на него има да дължи. „Слушай – казва му той, – ще те извадя от реката, но ако ми простиш дълга. Не го ли простиш, ще те оставя да се удавиш. Аз

имах вече една горчива опитност. Повече не правя добро.“ „Ще ти простя дълга, само ме спаси от удавяне.“ Този човек е най-малко лош.

Всички хора вървят по този морал. Те, като ги поставят натясно, казват им: „Ще се откажеш ли?“ „Ще се откажа.“ „Ако не се откажеш, ще умреш.“ Тъй щото имате два морала. В историята има само един такъв пример – да ви направи някой човек добро, а вие да го хванете за врата и да го заведете в участъка. Така постъпиха и евреите с Христа. Този е единственият пример в историята. Те турихa на кръста човека, който създаде еврейския народ, който ги извади из тинята.

Сега да се върнем към думите на Христа, който казва, че от сърцето излизат всичките лоши помисли. Философията на злото и досега не е обяснена, нито пък се старайте да я обясните. Защо съществува злото в света? По причина на това, че човек върви в разрез с това, което Бог е създал. Дотогава, докато един човек се самозаблуждава и иска да възприеме атрибутите на Бога и иска да коригира законите, които Бог е създал, непременно злото ще се зароди у него. Щом искаш да коригираш законите, които Бог е създал, както и порядъка, който той е наредил, злото вече се е промъкнало в тебе. В този случай ти допущаш мисълта, че Бог не е съвършен. Гърнето не може да коригира грънчаря. Следователно всяко гърне, което се опитва да коригира грънчаря, то става гърне за помия. И ако гърнето, още докато е в работилницата, помисли да коригира господаря си, той го направя за помия. И ако то запита господаря си: „Защо ми даде толкова долна служба?“ – той ще му отговори: „Защото искаше да ме коригираш.“

Не мислете, че в коригирането седи приложение на един принцип. Коригирането на господаря показва, че не си разбрал принципа. Аз говоря върху един принцип. Когато аз говоря, вие мислите, че сте големи праведници. Между вас няма нито един праведен. Аз разбирам праведен, тъй както Бог разбира. Вие сте праведни като обикновените хора. Праведен човек аз наричам този, който, откак се е родил, нито една лоша мисъл не е минала през ума

му, неговото настроение никога не се е променило, всякога да е бил весел и радостен. Кажете ми кой от вас е бил такъв. Щом някой си постави въпроса така, той ще се обезсърчи. Много още има да се обезсърчавате и много още има да се насърчавате. Въпросът не е да бъдем справедливи. Ние трябва да бъдем справедливи, това е наша длъжност. Правдата не е един завършен акт. Той се определя. Когато един музикант взима вярно тоновете, той трябва да се радва, че свири добре, но той всякога има възможност по невнимание да вземе един крив тон. И ако между неговото сърце и неговия ум влезе най-малкото нарушение, най-малкото разногласие, тоновете вече не са тъй уравновесени. Той не ги взима вярно. Музикантът всякога трябва да бъде весел, радостен. И онзи, който иска да бъде музикант, той трябва всякога да бъде уравновесен.

Казвате: „Как ще прекараме нашия живот?" Ще го прекарате като зайците, като мечките, като вълците, като птиците. Въпросът, как ще прекарате живота си, е право зададен, но никой досега не е отговорил право. Как ще го прекарате? Нима хората не го прекарват? И те го прекарват. Право е зададен въпросът и право трябва да го разрешите. Като дойде човек на земята, той трябва да мисли как ще прекара живота си. Да допуснем, че някой казва, че не му трябва богатство. Много добре. Друг казва, че наука не му трябва. Много добре. Трети казва, че не трябва да ходи в църква. Много добре. Четвърти казва, че това не му трябва, онова не му трябва. Питам тогава, как ще прекарате живота? Мислите ли, че Бог има нужда от нас всеки ден като някои бъбриви деца да го занимаваме с нашите работи? Ставате сутрин и започвате: „Господи, гладни сме. Господи, обосяхме, оголяхме. Господи, страдаме." Днес боледуваш от треска, утре от хрема. Всеки ден хиляди хора го занимават с всякакви работи. И Господ, който е направил света, трябва да си даде ушите, да слуша от какво страдат. Най-после вие трябва да знаете причините на вашите страдания. Ако сте хремави, трябва да знаете защо страдате от хрема. Ако сте трескави, трябва да знаете защо страдате от треска. Ако страдате от

ревматизъм, трябва да знаете защо страдате. Ако имате тумор в стомаха си, трябва да знаете защо е дошъл този тумор. Трябва да знаете причината на всяко вътрешно неразположение. Трябва да се знаят причините на нещата.

Казва Христос: „Всичкото зло произтича от човешкото сърце." Но човешкото сърце, това е от човека, от духовния човек произлиза злото. Злото не е родено във физическия живот. То не е родено и в света на живота, но от духовния свят е родено.

Следователно във физическия свят осезанието и вкусът принадлежат към тялото, обонянието принадлежи към белите дробове, а злото се е родило от зрението и слуха. И когато хората прогледали и прочули, злото е дошло вече в света. Ще ви приведа онзи пример за двете царски дъщери.

Две царски дъщери се оженили. Едната била сляпа, другата – глуха. На сляпата се паднал един момък много грозен, но много сладкодумен, а на глухата се паднал един устат, лош до немай-къде момък. Сляпата си казвала: „Кой знае колко красив трябва да е моят мъж, който говори тъй сладко, но нали не виждам." Глухата пък казвала: „Кой знае колко сладко говори моят мъж, но нали не чувам." Един от мъдреците в това време казвал на бащата: „Ако се отворят очите на сляпата и слухът на глухата, и двете ще бъдат нещастни.

Мнозина запитват защо са слепи и глухи. Аз виждам, че много от съвременните хора са слепи и глухи. Това са относителни неща, лични. И понеже човекът на личността не трябва да се обижда, трябва да го имате предвид. Някой ми казва: „Ти си много лек човек." Аз взимам тези думи двусмислено и го питам: „Колко мислиш да съм тежък?" „Четиридесет и пет килограма." Претегля ме, излизам седемдесет и пет килограма. Хайде сега ти се притегли. Претегля се и той. Излиза четиридесет и пет килограма. Питам, кой излезе по-лек от двамата? Ти си по-лек, аз съм по-тежък.

Следователно ето моралното заключение. Аз съм по-морален от тебе, понеже, ако ти оценяваш моралността с лекотата, аз съм по-

тежък, значи и по-морален. Според това заключение или тази поговорка тежкият човек е всякога добродетелен. Значи според българите колкото един предмет е по-лек, толкова той е по-грешен, колкото е по-тежък, толкова е по-добър. И действително право е. Златото е тежко и затова българският поет Славейков е казал: „Парице, парице, всесилна царице! С тебе, парице, простият в рая влиза.“ Аз проверявам неговите думи. Този български поет съзнава, че хората чрез парите искат да влязат в Царството Божие. Привидно човекът на земята чрез своето богатство може да създаде всякакъв подтик на движение, но ако чрез порите той иска да се домогне до разумния свят, това е невъзможно. Лек предмет, лек човек е всеки, който избухва. Мехурът е лек, но не се разпръсква. И ако ти в своите убеждения имаш сцеплението на мехура, какви ще бъдат твоите убеждения?

Следователно под думата „лек човек“ ние разбираме предмети, които се разпукват. В убежденията на хората не трябва да има никакво пропукване, никакво разпукване.

Когато Христос е развивал този пример пред своите ученици, той искал да им каже, че хората трябва да имат определени възгледи за природата. Природата и в негово време, и в наше време не се е изменила. Тя се е изменила в едно отношение, че е внесла нови методи. Методите, които тогава е употребявала, и днес употребява плюс някои нови методи за нашето възпитание според степента на развитието, до което сме дошли днес. И ако сегашните хора трябва да се самовъзпитават, те трябва като сегашните химици да изучават свойствата на елементите. Когато се натрупа в кръвта на човека повече органическо желязо, отколкото трябва, нужно е да се изучават свойствата на това желязо, понеже то съдържа в себе си един център на разумността.

Какви качества съдържа желязото в себе си? От една страна, желязото внася твърдост в характера, но същевременно то внася и грубост в характера. Ако човек има малко желязо в кръвта си, той е

малодушен, наричат го баба. Най-малко желязо има в жабата и в заека. Всички страхливи същества имат малко желязо в кръвта си. Внесе ли се повече желязо, отколкото трябва, човек става крайно жесток. Разбира се, има и други елементи, които внася това качество.

Ако пък в кръвта на човека има повече органическо злато, то внася благородство в характера му. Няма ли човек злато в кръвта си, той не може да прояви никакво благородство. Право е, че всички богати хора минават за благородни, но не може да бъде човек благороден, ако в неговата кръв или в неговия психически живот, или в неговата мисъл няма злато. Неговата мисъл трябва да има устойчивост, да не се разрушава. Нашите мисли са разпокъсани, понеже ние се само съмняваме. Например вие се съмнявате във вашата вяра, има ли Господ, или няма. Казвам, ако вие се съмнявате, значи друг някой ви е убедил в това, че съществува Бог. Но ако това е вашата реалност, можете ли да се съмнявате в Бога?

Единственото нещо, с което Бог се проверява, това е животът. Той е първото доказателство. Щом ти имаш живот в себе си, от този живот ти трябва да изучаваш първичната причина, която ти го е дала и която го е създала. Щом в тебе има известна интелигентност, от тази малка интелигентност ти трябва да проверяваш човека. Съвременните хора числят, че злото е излязло от сърцето, а ние казваме, че злото е излязло от човешкия ум. И това е правдоподобие. Мойсей, който беше зает с тогавашната наука, когато е започнал да мисли за плода, за това отстъпление, той разбира, че това отстъпление се явява като резултат на нашата интелигентност. Следователно само интелигентният човек може да греши. А човекът на чувствата има само една потенциална възможност да греши. Ако той няма ум, не може да знае как да греши. Представете си един човек без очи, уши, без ръце, но има някакви желания. Как ще ги постигне той? Тези желания може да го спънат. Дайте му вие ръце, крака, очи, уши, дайте му вие условия, да почне неговият ум да работи, и ще

видите, че чрез тези средства, чрез тези условия, които има, той ще може да направи едно престъпление.

Следователно там, дето се усилва престъпността, усилва се и интелигентността. Значи умственото развитие у хората върви по два метода, по два закона. По закона на интелигентността/престъпността и по закона на изпълнение волята Божия. По тези два метода върви развитието в света. Онези, които не разбират правдоподобността, питат защо трябва да съществува злото. Злото е един метод, който можеш да употребиш, както железарят употребява огнището, за да смегчи желязото. Обаче на това огнище ти можеш да извършиш още хиляди престъпления, които не са потребни.

Например в нашия живот в ума на някого се заражда една мисъл, че някой човек е лош. Казвам, какво ще се ползваш от тази мисъл, ако тя излезе вън от тебе? Казваш някому: „Ти си лош човек.“ Какво ще придобиеш с това? Или казваш, че светът не е създаден разумно, или че Господ не е справедлив. Питам, какво добиваш от това? Значи Господ е несправедлив, а ти си справедлив, ти си съдия, понеже се произнасяш за неговите постъпки. Защо е несправедлив Господ? Че дъщеря ти не се оженила за този, когото ти си искал. Или мъжът ти не се е назначил на такава служба, на каквато ти си искал? Или че не си могъл да отидеш на журфикс, дето си искал? Или че не си могъл да отидеш някъде на разходка? Или че не си могъл да се наядеш както трябва? На умния човек не е позволено да се готви. Докато ни готвят такива готвачи, каквито са днешните, все такива простаци ще бъдем и ние. Аз съм против простите готвачи. Аз като видя един учен да яде такова ядене от тези прости готвачи, считам, че той не е учен човек. Защото този готвач, който му е готвил, колко пъти е опсувал лука, докато го опържи, колко пъти е опсувал маслото. След всичко това този учен човек ще яде това ядене и ще каже – не е хубаво сготвено.

Аз бих проповядвал при възпитанието майката сама, изключително тя сама да готви на детето си до седемгодишната му възраст. През това време тя не трябва да позволява на никой друг да

готви на детето ѝ. Всички слугини, които готвят и дават на децата да ядат, развалят работата. Това е загубена работа. Ще оставите слугините си да готвят на децата ви, че от тях човеци ще станат. Слугинята може да е светица, но за себе си, а не и за вашите деца. В това отношение птиците разбират този закон много добре. Майката и бащата сами носят храна на малките си, докато пораснат. Хвръкнат ли от гнездото си, вече майка им казва: „Вече сами ще тръгнете да си търсите храна." В това отношение между птиците съществува една последователна връзка. Най-хубав, идеален семеен живот съществува между птиците. Ако хората искат да вземат отнякъде пример, от тях да вземат. В техния живот има уважение и почитание към родителите по-високо и от най-културните хора. Между най-културните хора няма такова уважение и почитание, каквото между птиците.

И тогава казвам, не давай и на най-добрия готвач да дава разни чорби и други готвени работи на душата си, ако искаш главата ти да е мирна. Също такъв буламач може да бъде и една книга – независимо това, дали тя е религиозна, или научна. Всяко нещо, което не служи за подигането на човешката душа, каквото и да е то – било книга или друго нещо, е един буламач. Нищо повече. Аз не се интересувам толкова за автора, за готвача, защото той се познава по неговата работа. Когато видя, че един златар изработва един хубав фин пръстен, виждам, че той е майстор човек. Глупавият човек не може да направи един хубав пръстен. Като чета някоя книга, виждам, че авторът е вложил в нея своя образ. От словото зависи – каквото е словото, такъв е и човекът. Това, което в даден случай мислиш, чувстваш и вършиш, това е твоят характер, който се отпечатва в природата. В природата, като кажеш една дума, твоят образ вече се отпечатва. Например ти можеш да не си казваш името, но кажеш ли някому „аз те обичам", ти веднага подписваш името си, Иван Драганов, и след това твоята обич ще се опита. Ти можеш да минаваш с това име под псевдоним, но след време този човек, на когото казвате, че го обичате, ще го изпратят при вас като просяк, да изпитат

обичта ви. Вие ще кажете: „Нямам сега време, не съм свободен. Иди си.“ Постъпите ли така, отдолу под вашето заявление, че обичате този човек, ще пишат: не устоял на думата си. Каквото кажете, всичко се отпечатва и после проверява. Природата не търпи празни думи. Кажеш ли някому „мразя те“, веднага ще изпратят при тебе един апаш и ако не го набиеш по всички правила, пак пишат под твоите думи: не устоял на думите си. Ако го набиеш по всички правила, ще пишат: устоял на думите си. По-добре да те набие един човек, който те мрази, отколкото да имаш един приятел, който те ласкае. Първият е характерен, а вторият – безхарактерен човек. Който те мрази, той не говори много, но казва: „Махни се оттук, ще ме предизвикаш да ти направя нещо.“ Онзи, който ласкае, всичко излиза само от устата му. Не е в хуленето. Има лошо хулене, но има и добро хулене. Когато злото е скрито в някоя красива форма, тя ни съсипва. Тя именно определя нашия характер.

Казвам, всеки, който иска да поправи живота си в бъдеще, за да го поправи, трябва да влезе във връзка с невидимия свят, да му помага. Каквито и да сте, ако искате вашето материално положение да се поправи или вашето здравословно състояние да се поправи, или вашето духовно положение да се поправи, непременно трябва да направите връзка с разумното в природата. Или казано на друг език, да намерите в света разумни хора, с които да направите връзка. Понеже всички тези области в природата си имат свои агенти на земята, както например някоя голяма английска компания си има свои агенти в София и другаде. По същия начин и всяка компания от невидимия свят си има свои агенти на земята. Например един светия или поет, или писател, или музикант е един от тези агенти на възвишеното, на разумното. Всеки народ също така е агент на това разумно начало.

Ние мислим, че в света няма последователност, считаме нещата разхвърляни и казваме – човек живее и ще умре. Човек трябва да знае, да определи в какво именно седи животът и в какво – смъртта.

Животът седи в пробуждането на съзнанието, че има една първопричина, която ражда живота, а смъртта произтича от факта, че човек казва – какво от него зависи да живее или да умре. Кажеш ли така, ти вече си създал смъртта. Ще кажеш: „Аз живея, понеже Бог живее." Следователно смъртта е резултат на нашия свободен акт, дето ние се отказваме от първичната причина. Това вече е ограничение на съзнанието, и тогава дали си тук, в този свят, или в онзи свят, отношенията ще бъдат едни и същи. Ако ти умреш и отидеш в онзи свят, това ще бъде едно нещастие за тебе. Ако отидеш в другия свят, ти ще се измъчваш там като гол дявол. Поне тъй се изучава.

Онези, които виждат, проверяват нещата и намират, че много от видните исторически лица не съществуват в онзи свят. Какво ще кажете на това отгоре? Сега да оставим тези неща настрана. Те са въпрос на далечното минало, от тях ще се яви един вътрешен спор, но практическото, което можем да приложим, е следното. Ние първо можем да започнем с нашия физически живот. Той е нашият най-нисш живот, чрез който можем да влезем във връзка със силите на живата природа и след това трябва да влезем във връзка с духовния живот. След това ще влезем в общение с нашия дух. Значи три фази има. Първо трябва да минем през твърдата материя – това е материал, който трябва да обработим. Живите сили на природата, това са силите, с които трябва да работим. И след това най-после можем да очакваме да влезем в общение с нашия дух. И тогава, казвам, първият човек живее в стомаха, вторият – в дробовете, третият, духовният – в симпатичната нервна система, в слънчевия възел, а същинският човек, духът на човека, това мощното, силното живее в мозъка на човека, в горната и в предната част. Целият мозък е на негово разположение. Този дух изменя всички части на нашето тяло съобразно законите, които знае. Та всеки човек трябва да изучава много добре света. Той трябва да е във връзка с цялата природа, понеже тя е нагласена с тази гама. Ако ти не постъпваш съобразно нея, ще се намериш в стълкновение с нейните закони и ако у тебе се

явяват лоши желания, ти ще създадеш една сурова около себе си, една атмосфера, в която не ще можеш да живееш. И затова казва Христос – от препълване на сърцето им излизат лошите помисли. Той е казал негативната страна – това, което влиза в устата, излиза през търбуха и то не осквернява човека. Това, което излиза от сърцето, то осквернява човека. Този пък, който е писал Евангелието, той е писал отде иде, отде излиза доброто. Доброто не излиза от сърцето, но от душата на човека и затова казва Христос: „Скръбна ми е душата до смърт.“ И ако ти не знаеш да оперираш със своята душа и не я познаваш, ти добър човек не можеш да бъдеш. Докато ти познаваш само сърцето си, ти си лош човек. Когато почнеш да познаваш душата си, ти си добър човек. Или туй е, което съвременните окултисти наричат нисше себе и висше себе. Нисшето е в сърцето, дето се ражда злото, а висшето е в душата, дето се ражда доброто.

Следователно под думата „душа“ ние разбираме мястото, източникът, от който излиза всичко добро. По нея можеш да се познаеш. Следователно имаш ли душа, ти си добър човек. Нямаш ли душа, ти си лош човек. Човек, който не признава душата си, той не може да бъде добър. Някой казва: „Празна работа е душата. Всичко е тук, на земята.“ Това е личността, това е човекът, който живее само в материалния свят. Прав е този човек, защото действително има хора, които живеят само тук, на земята. Не е лошото в това. Няма какво да убеждаваме тези хора. Нима мислите, че зайците ще влязат в Царството Божие. Трябва ли да се проповядва на зайците, че Христос е слязъл на земята, за да ги спаси? Трябва ли да се проповядва на мечките, на вълците, че Христос е слязъл, за да ги спаси тях? Небето няма нужда нито от мечки, нито от вълци, нито от зайци. Мечките, вълците, зайците са за земята.

Казвате: „Какво има на небето?“ Все има нещо. Ако напишете думата „вълк“ на български език и разгледате буквите, ще видите, че вълкът има една хубава черта. Той, понеже е баща на кучето, като съзнава колко голям грешник е, изпратил сина си, кучето, да се учи

между хората. Това показва, че той има една отлична черта, която ще го спаси. Влюби ли се веднъж в тебе, той никога няма да те забрави. Дето и да те срещне в гората, ще те придружи и ще те нагости. Голям кавалер е той. Но намрази ли те вълкът, мисли му. И десет години да минат, като те срещне, все ще ти направи някаква пакост. Това е психологически вярно. Онзи, който не се е занимавал с психологията на вълка или на животните изобщо, той не ги познава. У вълка има една недоразвита черта. Той не знае причините и последствията на нещата, вследствие на което не знае защо го гонят хората. Той счита това за диващина и си казва: „Бял ден не съм видял от хората.“ Той счита за естествено да влезе в една кошара и да си вземе колкото овци иска. „Едно време ние си взимахме отвсякъде, но сега, откак дойдоха хората, те ги прибраха в кошарите си. Едно време ние разполагахме с овците, а откак дойде човекът, той разполага.“ Вълкът нарича човека узурпатор.

Казвам, ако ние искаме да внесем едно преобразуване на нашия живот, трябва ново възпитание, преобразяване на нашите възгледи. Ако ние, съвременните хора, искаме да живеем с тези възгледи, с тези вярвания, с тези разбирания, които досега имаме, това е един голям фалимент за цялата човешка култура. Не само лично, но ако всички народи на съвременния културен свят не се решат да видоизменят, да внесат новото в себе си, да стане един вътрешен преврат, едно вътрешно преобразование, цялата култура ще фалира, тъй както всички култури досега са фалирали. Но ако приемат новото учение, ще стане едно мощно преливане във възпитанието. Защото, както виждаме, сега се умножава този умствен пролетариат. Право е, че културата ще подобри света, но възпитанието не се води тъй, както трябва. Вследствие на това се явяват сега тези големи противоречия.

Ще ви приведа сега следния разказ. Един от древните царе имал красива дъщеря, на която намерили един красив царски син, за когото да се ожени. Когато започнала сватбата, явил се пред тях един жрец. Никой нищо не знаел за неговото идване. Питат бащата: „Защо иде

този жрец?“ „Да оформи този акт, че вие сте женени.“ „Но защо ни е този жрец?“ „Той трябва да потвърди, че двамата влизате в съюз.“ „Добре тогава.“ Съгласили се. Не се минава много, ето, иде един лекар. Дъщерята пита баща си: „Защо иде този лекар?“ „Като се разболеете един ден, да ви помогне.“ „Ами още не сме се разболели.“ „Нищо, той е разумен, предварително е дошъл.“ Съгласили се и на това. Ето, иде и един готвач. „Защо иде този готвач?“ „Понеже влизате в семеен живот, този готвач иска да те замести, защото, ако няма кой да ви готви, вашето семейно щастие ще се развали.“ След него иде една стара баба със своята кривачка, куц-куц. „Ами тази старица защо иде?“ „Нали ще раждаш деца. Та тя трябва да ти бабува.“ Учудила се царската дъщеря на всичко това, но хайде и старата баба да остане. Но нали всички тия хора имат своето място в съвременния живот, нареждат се те всички на своето място.

Казвам, щом влезете в съюз с живота, трябва да знаете, че ще изпитате много противоречия. Ако приемете едно ново учение, мислите ли, че при тази работа няма да дойде жрец, лекар, готвач, баба? Не само тези ще дойдат, но и други още. Аз не искам да ви забавлявам. И други още ще дойдат. Трябва да разбираме вътрешния смисъл на нещата. Казвате: „Как, вътрешния смисъл ли?“ Трябва да разбирате вътрешния смисъл на идеите. И след всички тези хора ето, иде един човек с каруцата с конете си. „Ами този кой е?“ „Той е гробарят.“ „Предполага се, че все някое от децата ви ще умре, та той ще го зарови.“ Дотук всичко беше хубаво, но този с каруцата? Питам, какво струва такава сватба? Знаете ли какво е казала сега дъщерята на баща си? „Татко, аз не искам да се женя. Всички тези хора да си вървят.“ Разрешила ли е с това въпроса? Обаче сърцето на младия, който се влюбил в царската дъщеря, се разбила и той казал: „Много ще скърбя.“ Тя му казала: „По-добре и двамата да скърбим, отколкото... виждаш ли всички тия? Виждаш ли тази каруца, която и двама ще ни занесе на гробищата? По-добре и двамата да скърбим, отколкото и двамата да ни занесе на гробищата.“

Казвам, за предпочитане е да страдаме, отколкото да умрем. Казва някой: „Ще умрем, ще ни погребат.“ Според Писанието ние понасяме по-добре страдания, отколкото смърт. И Христос е казал: „Имам власт да положа душата си.“ Праведният не трябва да умира. Той може да страда, но не и да умира. Скръбна е душата ми до смърт. Страданията на праведния могат да бъдат непоносими, но те са само един метод за пречистване на нашата душа. Колкото страданията са по-големи, толкова по-голямо ще бъде и пречистването. Когато дойде радостта, това е само един отдих, една почивка. Не мислете, че радостта показва какво всичко е свършено. Не, тя е само малък отдих. И като влезете в небето, вие ще бъдете тъй чисти, ще носите всичката чистота, каквато земята може да ви даде.

Казвам, ще трябва да стигнем до онова съвършенство, да имаме смелостта поне на онзи древен мъдрец, наречен Епиктет, с когото господарят му се отнасял много зле. Той бил роб на един от римските патриции, който налагал всичките си слуги на общо основание. Господарят му често го бие, но той оставал напълно спокоен, нито един мускул не трепвал на лицето му. Господарят се чудел на неговото спокойствие. Епиктет му казвал: „Удряй, колкото искаш, но внимавай да не направиш някаква пакост. Защото, ако ми счупиш крака, ще навредиш и на себе си. Не ще мога да ти служа както трябва.“ Един ден господарят му бил силно разгневен. Натиснал крака му и го счупил. „Видя ли, нали ти казах, че и на тебе не мога да служа вече.“ Този бил последният изпит за Епиктет. От този ден господарят му дал средства, осигурил го и го освободил. Епиктет отишъл в Гърция, дето станал виден философ и написал най-хубавите си произведения. И при това Епиктет не е бил християнин. Вие ще кажете: „Той не е вярвал в Христа.“ Да, той не е вярвал в Христа, но има преимущество над вас. Ако на вас ударят две тояги, всички ще чуят вашия рев, а Епиктета никой не е чувал.

Сега ще ме извините, че правя такива заключения, може би някои от вас да са като Епиктета. Може би да има един, двама, трима,

пет, десет, двадесет и тридесет души като него, но аз взимам за пример Епиктета. Човек трябва да има вътрешно самообладание. Когато едно време при Буда дошъл един скръбен човек, който прекарвал в молитви само, той запитал Буда: „Ти глух ли си за моите молитви, не виждаш ли страданията ми?“ Буда му отговорил: „Бог не се нуждае от твоите молитви и от твоите страдания. Отвори си очите и виж, че всичко в света е само радост, блаженство и хармония. Ти си затворил очите си, сляп си и се молиш само когато няма място за твоите молитви.“

Ние, съвременните хора, трябва да отворим очите си и да видим, че всичко около нас диша. Виждате ли какъв прекрасен ден е вън. Няма защо да плачем и да се молим. Отворим ли си очите, ще видим, че милиарди същества има около нас, които живеят радостен и весел живот. Тези, които са около нас, не мислят за себе си. Те мислят за всички хора на земята. Та и ние, като сме на земята, трябва да мислим за някого. Някой казва: „Аз живея за Христа.“ Хубаво, съгласен съм. Какво трябва да направиш тогава за Христа? Само да мислиш, че той е Син Божи? Че какво ще му придадем, какво ще излезе от това, ако мислим само, че Христос е Син Божи? Ама той е Учител. В какво се показва любовта на земята? Да не обиждаш другите хора заради Христа и да не мислиш зло на другите хора заради Христа. И най-големия престъпник да видиш, да кажеш: „Няма да мисля зло заради Христа. Защо ще съдя един престъпник? Не съм съдия.“ Като учен човек аз мога да кажа само, че виждам една лоша черта. Като рисувам един човек, мога да кажа, че лицето му не е според законите на природата, той има някаква лоша черта. Това обаче са закони на природата, те не са мои закони. Няма защо аз да определям хората, да ги съдя кой какъв е.

Казвам, има една наука, която точно определя кои хора са добри и кои лоши. Според тази наука, когато ти говориш на един човек, а той гледа надолу или на друга страна, той е лош човек, той е разноглед. За такъв човек турците казват – тебе гледа, мене вижда. Не

само това, но от вътрешните предразположения на човешкия дух някой път се изкривяват носът, устата на човека. Много мъчно може да намерите хора, устата на които да са намясто. Повечето хора са разногледи и с криви уста. Според тази наука е страшно да се изучава човешкото лице. Аз не бих посъветвал никого, който не е готов още, да изучава човешкото лице. Започнете ли да го изучавате, вие ще се ужасите от тази аномалия, която съществува в него. Като погледнете на човека, вие трябва да погледнете през неговата душа, като на един красив свят. Понеже устата представлява физическото в човека, като погледнете на нея, трябва да четете, че в човека има нещо красиво, устойчиво. Каквато е устата на човека, такъв е и характерът му. Каквито са очите му, такава е и душата му. Каквито са ушите му, такава е и неговата разумност.

Това са пожелания, резултатът на един минал живот, който ние можем да изменим. И когато ние изменяме нашите възгледи, с това можем да подобрим и нашия живот. Когато Бог е създал човека по образ и подобие, и това може да бъде. Всичко това човек може да схваща едновременно. Бог се занимава само с положителни неща. Той никога не се занимава със същите неща. За Бога съществува само доброто, красивото, хармонията в света. Дисхармонията за него не е нещо реално.

Следователно животът, който ще изправи смъртта, знанието, което ще изправи невежеството, силата, която ще изправи безсилието… всички ние трябва да станем силни, но тази сила трябва да бъде разумна. И тази интелигентност трябва да бъде такава, че да изправи съвременния свят. И ако тази интелигентност не е такава, че да създаде закони, които да помагат на човечеството, тя не е намясто. Всеки закон не трябва да бъде спирачка, но трябва да бъде побудителна причина. Ние виждаме, че в музиката съществуват закони, които са побудителни причини, които развиват. И сега ние според нашите закони казваме: „Не прави това, не прави онова.“ Ние трябва да имаме един закон, който да ни показва какво трябва да

правим и какво не трябва да правим. Казвате, човек трябва да бъде идеалист.

В какво седи идеалният човек? Не е лошо човек да бъде и материалист. Това са изопачени работи. И идеалният, и духовният, и материалният човек, това е все човек. Идейният човек е човекът на мисълта. Материалният човек реализира своите мисли. Но ако той мисли, че това, което веднъж е създал, не може да създаде нещо по-хубаво от него, той е загубен човек. Този е материалист човек. Материалните работи могат да се реализират постепенно, понеже те са резултат на идейния човек. Всичко в света е резултат на човешкия дух в този широк смисъл на думата.

И ние, съвременните хора, сме дошли до положението да мислим, че условията създават нещата. Не, трябва да се знае, че човек е създал условията. Когато един човек създаде един параход и влезе в него, той се ограничава в парахода, но ако той е умен, ще създаде добър параход, дето условията ще бъдат добри. Казвам, параходът може да бъде здрав и добър, но той трябва да има разумен капитан, който да знае да управлява. Ще дойдат изпити, ще дойдат бури, които да определят доколко параходът е добре създаден, доколко е здрав. Та всички изпитания, които ви идат, са затова, понеже от земята до небето вие ще минете през море. За тази цел ще трябва да си съградите един параход и ще покажете доколко здраво сте го съградили и как го управлявате. Ако вашият капитан не може да го управлява, ще видите доколко сте работили със законите на разумната природа.

Сега на земята ние сме дошли нито за гости, нито за динета (вечери), но на училище. Защото всеки, който пише нещо, теза е това. Комисия ще има. Един поет написал нещо и го чете. Ще дойде комисия да се произнесе. Някоя мома казва: „Аз ще се оженя.“ Ти ще народиш деца, твои произведения, които или ще те приемат в Царството Божие, или ще те изпъдят. Знаете ли каква голяма отговорност имат сегашните майки и бащи? В сегашния живот само

добри, здрави и силни хора трябва да се женят, за да дадат добри деца, а не хилави. Хилавите души ще дойдат за два-три, пет-шест месеца и ще умрат. Защо ни са такива хилави души? Силни души трябва да дойдат. Една душа като дойде на земята, тя трябва да живее най-малко шестдесет-седемдесет години.

И тъй, сега ние търсим нещата, но трябва ни една здрава мисъл. Христовото учение трябва да се разбира, трябва да се знае какво е учил Христос. Много хора трябва да се отрекат от стария си живот. Под това Христос е разбирал да се отречеш от всичко онова старо, хилаво, което носи греха в себе си. Ако е любов, любов да е. Ако е живот, живот да е. Ако е мисъл, мисъл да е. Ако е приятел, приятел да е. Идеен, съвършен трябва да бъдеш. И тогава казваме – ние сме слаби, грешни хора. И почват да ни цитират какво казал апостол Павел. Един наш приятел се учудва от мене и казва: „Нашия Учител не е оставил още нито един светия на покой. Как живее тогава?“ Казвам, аз съм много внимателен към светиите. Никога не казвам неверни неща, но само верни. Давид, който беше по сърце на Бога, защо не се простиха неговите грехове, а остави да се напишат на тази книга? Така ли намериха този грях да му напишат? Един грях имаше, и него написаха, та хиляди години да го четат в църквата. На Давида побеля главата. Други са правили толкова грехове и не са ги писали. Давид направи един грях и до днес го теглят под съд. Господ му казва: „Виждаш ли какво нещо е да правиш грехове? Виждаш ли лошите последствия на греха?“ Аврам беше свят човек, но и той направи една погрешка и я записаха. Като пътуваше, той казваше на жена си: „Кажи, че не си ми жена, а сестра.“ Защо лъжеше? Но за тази му лъжа един от царете го изобличи и му каза: „Защо не каза истината, а щеше да ме вкараш в грях?“ „Страх ме беше.“ Господ извинява тези работи, той не е толкова строг, но ето вече три хиляди години, и погрешките на Аврама не са още изтрили. От толкова хиляди години и погрешките на Давида не се заличиха. Когато дойде Христос, когато дойде второто пришествие, всички стари работи, всички грехове на

хората ще се изтрият. Когато дойде новият Адам, всичко старо ще се заличи. И тъй, необходимо е за всички ви мъжество. Аз мога да ви обясня много работи, но вие знаете повече, отколкото трябва. Опасността седи в многото знание, което ние не можем да приложим. Ние нямаме един постоянен обект. И любовта ни към Бога още не е такава, каквато трябва да бъде. Не сме достигнали дотам. Някой ще каже: „Аз много обичам Бога." И после ще ме питате какво нещо е Бог. Някой казва: „Аз обичам Бога, но кажи ми какво нещо е Бог." И в Писанието е казано: „И направи Бог човека по образ и подобие свое." Значи, какъвто е човекът, такъв е и Бог. Така е, ако схващате нещата буквално. Например вие отивате при един цар, разговаряте се с него, той ви дава стая за живеене, прекарвате при него ден, два, три, година, правите разходки с него и т.н. Питам, кое прави човека цар? Човещина има в него. Бог живее в него. Ако Бог не беше в него, той нямаше да бъде този човек, този цар. Някой философ ви приема, излиза с вас на разходка, учи ви. Някой поет седи, разговаря с вас, чете ви някое стихотворение. Защо? Бог живее в него. Другояче той не би ви чел своите стихотворения. Майката отглежда своите деца, възпитава ги, радва им се. Защо ги толкова обича? Защото любовта, Божественото живее в нея. Това е Бог. Онази интимна, дълбока връзка, онази сила, която свързва всички хора, това, което постоянно ни лекува, което внася хубавите, красивите мисли и чувства, това, което постоянно изменя нещата. Тази именно сила е първичната причина, която подобрява всичко в нашето съзнание и ние се чувстваме погълнати, обкръжени вътре в нея. Казва апостол Павел, че в Бога живеем и се движим.

Та казвам, ще дойдем до това хубаво положение да схващаме Бога в тази широка светлина. Нас не ни интересува толкова де е слънцето, но ни интересува аурата на слънцето и светлината, която украсява земята. Нас ни интересува повече светлината, отколкото да гледаме самото слънце, защото, ако гледаме слънцето и не използваме светлината му, малко ни е ползвало то. Нас трябва повече

да ни интересува не това, какво е Бог, но трябва да се интересуваме от живота на Бога, от неговата мисъл, от неговата сила, която прониква в нас. Неговата светлина за нас важи повече, отколкото да знаем специфично това, кой е създал Господа, има ли той някакво начало и край. Този въпрос е лично за вас. Никога не запитвайте кой създаде Господа. На този въпрос ще ви отговоря така, както отговорил един философ: който създаде тебе, той създаде и Бога. Няма по-умен отговор от този. Когато ти запитваш кой създаде Господа, ти си мислиш за божество. Тъй щото всеки, който запитва кой създаде Бога, той иска да пита: „Кой ме създаде мене?“ Мене ме създаде Господ. Онзи, който създаде тебе, създаде и Бога. Онзи, който създаде видимото в тебе, той създаде и невидимото.

И тъй, първо ще знаете, че от сърцето започват лошите работи. Трябва да се ликвидира със сърцето трябва да се разведем с него. Иде разводът вече. Сърцето е един незаконен брак, с който човешкият ум се е оплел някога, т.е. не умът, а човешката личност се е оплела. Следователно трябва развод и разводът иде. Затова човек трябва да умре, да се освободи. Докато човек се освободи от този брак и стане свободен, има време. Всяка жена, докато има един мъж, тя е завързана. Смъртта ни освобождава от незаконния брак на сърцето, от тази незаконна жена, за която човекът се е оженил. Затова хората вярват, че Адам преди Ева имал една жена, за която се оженил и после се развел. Които от вас се интересуват, могат да четат старите предания и да намерят името ѝ. После се оженил за втора жена, но и с нея не му провървяло. И след това трябва трети път да се ожени. Първия път се оженил, развел се. Втория път се оженил, сърцето е сегашната му жена, но с нея още не се е развел, свързан е с нея. Тя все мърмори: „Де си ходил, с кого си бил, по кои булеварди си се разхождал? Да не ходиш с чужди жени.“ Питам, какъв морал има в това, щом тя държи най-безобразни форми в ума си и излива такива благоухания от устата си? Никакъв морал няма в това. Щом дойде

мъжът, тя пита: „Де ходи?“ „На пазар.“ „А, на пазар, зер!“ „Е, на гости.“ „На гости ли беше?“

Казвам, вътре в човека има развала. И докато тази развала съществува, всякога в човешката мисъл ще се образува една миризма. Противоречията в нашия живот трябва да престанат. Ако ние обичаме Бога, ще кажем на нашия възлюбен: „Не мога вече да живея по този начин.“ „Свободна си. Какво искаш повече?“ „Народиха се деца, израснаха вече, а ти си остарял.“ Със стара баба и със стар дядо не може да се живее. Само младите могат да живеят, а старите се оттеглят на покой. Сърцето е вече доста остаряло. На негово място иде тази възвишена мисъл, която наричат новия живот, великия идеализъм в света. Разбирайте това в неговия чист смисъл. Понякога по нямане на образи аз трябва да засягам такива от обществения живот. Когато говоря за женитбата, в ума ми ни най-малко не седи идеята за вашата женитба на земята. За мене тя важи дотолкова, доколкото важи женитбата на птиците. Женитбата на земята има санкция само за земята, но не и за небето. Децата ви, които се раждат, те се узаконяват само по причина на любовта ви. Любовта на майката, на жената, която ражда деца, се счита вече за законна. Всяко дете, което не е родено по любов, то е вече незаконородено. И десет попа да венчават една жена, но няма ли тя любов, детето ѝ е незаконородено. Нищо повече. И всяка връзка, която съществува в света без любов, тя е незаконородена, тя е механическа, няма никакви съотношения.

Душата в Божествения свят е царска дъщеря, ти не можеш с нищо да я ограничиш. Или всеки мъж е царски син в Божествения свят. С какво ще го ограничиш? Какво ще говорите за брака, за отношенията тогава? Ако остане жената сега да морализира мъжа си, то е загубена работа. Или ако остане мъжът сега да морализира жената, и това е загубена работа. Или ако мислите сега да възпитавате децата си, които сега раждате, и това е загубена работа. Децата трябва да се раждат с всички заложби в себе си. И жената, която ражда, трябва да бъде най-благородна. И мъжът, с когото тя се свързва, и той трябва

да бъде най-благороден. Това трябва да бъде една широка идея. Тъй трябва да се подигне общественият живот. Другояче с това разбиране нищо не може да излезе. Някой казва – еди-кой си брат ходи с еди-коя си сестра. Какво от това? Една вечер, около дванадесет часа, качвам се в стаята си, една сестра се връща с един брат, иска да ме запознае с него. Сега не искам да се запознавам. Питам, коя сестра няма брат и кой брат няма сестра? Хубаво е, ако ми е брат. Бог е и в тъмнината, и в светлината. Той е в душата и на брата, и на сестрата. Той е в душата и на жената, и на мъжа. Тогава защо трябва да мислите неща, които не съществуват. Ама някъде хойкала тази сестра. Нямате право да мислите по тези неща.

Това са новите схващания, новите знания. Чувам една сестра да разправя на друга: „Слушай, ти чети беседите на Учителя, но от него съвети не взимай. Той съвет ще ти разбърка ума.“ Значи в беседите говоря по един начин, а частно – по друг начин. Казвам, много добре говори сестрата. Тя, като дойде при мене, наистина ще се забърка. Като дойде някоя сестра при мене, аз я опитвам какво мисли. Тя се радва, погледне ме, не знае какво мисля. Казвам ѝ: „Не бой се.“ Преди години дохожда една сестра при мене, иска да каже нещо, срамува се: „Един брат...“ „Какво? Целуна ли те?“ „Да.“ „Колко пъти? Три пъти, нали?“ Казвам: „Преди четири-пет съществувания този брат обичаше да мушка жените си с нож. Ти благодари, че той сега се е обърнал към Бога.“ „Ами какво ще кажат другите сестри?“ „Какво ще каже Господ, това е важно. Ти считаш ли за лош човек брата, който те е целунал?“ „Ами мъж ми какво ще каже?“ Представи си, че всички хора са братя и сестри в едно голямо семейство. Тогава питам, братът има ли право да целуне сестрата, или сестрата има ли право да целуне брата си?

Щом считаш Бога за баща на това голямо семейство, втори път като срещнеш този брат, ти го целуни. „Как да разбера това?“ Ако си силен човек, ти ще се чувстваш свободен. Това е една борба, която трябва да претърпиш. Не е въпрос тук за насърчение. От вас зависи в даден случай да разрешите важни социални въпроси. Ако аз дойда до

този морал, за който вие говорите, тогава няма да има нито един праведен човек. Гледам, в трамвая седнала някоя жена, а от двете – страни по един мъж, тясно, притеснили се. Ако това се разгледа според вашия морал, тази жена е вече хиляди пъти опетнена.

Грехът не седи във външността на нещата. Той е в смисъла, който ние влагаме. Щом съзнанието ти е чисто, щом отвътре си чист, нищо нечисто не може да се докосне до тебе. Ако е според вашия морал, никой не трябва да се качва в трамвай с много хора. И тогава от единия до другия край на живота ни никой не трябва да се докосне до нас. Но всинца трябва да бъдете свободни заради Господа, който живее у нас. Всички вие трябва да имате чертите в характера на нашия баща, който е толкова снизходителен, щедър, милостив, а всички други неща са детински морал.

И тогава давам ви следното правило. От душата излиза любов, светлина, свобода, благост, милосърдие, кротост, въздържание. Този е обратният стих, който трябва да носите в душите си.

Беседа от Учителя, държана на 5 януари, 1930 год. София - Изгрев

ДА СЕ РАДВАТ НАЕДНО

Ще ви прочета от 22-те еврейски букви само тази буква, която означава творческия принцип. Тя е десетата буква.

„За да се радват наедно и който сее, и който жъне.“ Йоана 4:36

Съществува в света едно велико начало, един велик закон, който определя отношенията на причините и последствията на нещата. В тази глава се поставя въпросът, да се радват и двамата наедно. Онзи, който сее доброто семе, и онзи, който жъне доброто семе – и двамата трябва да се радват заедно. Защото, ако двамата не се радват, ще има известна дисхармония. Когато един сее и двамата не се радват, значи единият използва труда на другия. И всякога онзи, който жъне, използва труда на този, който сее.

В съвременното човечество, тъй както сега се развива, всякога има един стремеж всеки да използва другия. Това не е само между хората, но ако вземете и най-малките същества, навсякъде ще срещнете ред животни, които искат да използват другите. Даже и ние, които минаваме за много разумни хора, и ние използваме труда на другите. Няма същество в природата, което да не използва другите животни, другите същества. Казват, че човек е направен по образ и подобие Божие. Този въпрос, че е направен по образ и подобие Божие, тепърва има да се проучва, тепърва ще се занимават хората с него. Човек отсега нататък ще се създаде по образ и подобие Божие. Той още не е проявен. Господ още напълно го няма в човека. Той още не е излизал на изложба. Аз бих желал да видя някой човек, направен по образ и подобие Божие. Ако е въпрос за някои светии, за учители, да, но те не остават тук на земята, те си заминават.

Та казвам, в сегашния живот почти всички изискват това, което не може да се постигне на земята. Всички имат желание да се тури мир, съгласие и щастие между хората. Всички говорят красиво, хубаво – и майки говорят красиво, и бащи говорят красиво, и възлюбеният, и възлюбената говорят красиво, и учители, и свещеници, всички говорят красиво. Като отидете в Камарата, там и министри, и князе, и царе – всички говорят красиво, но щом дойде до изпълнението, всички мязат на рака. Тръгнал младият рак като по-млад да върви пред баща си. Баща му казал: „Право ще ходиш! Тъй не се ходи, отде си се научил да ходиш така криво?“ „Покажи ми ти, татко, как трябва да ходя.“ Казвам, такова е устройството на кривия рак. Също така и в човека има вътре нещо изкривено. Докато това изкривеното, хромото не се изправи, каквато философия и да го учите, той е все рак. Вие не можете да направите богат онзи, който дължи, докато не изплатите дълговете му. Болният не можете да направите здрав, докато не премахнете болестта му. Грешникът не можете да направите праведен, докато не премахнете греха му. То е все едно в бездънна стомна да наливате вода. Та казвам, когато дойде да се говори истината, има два вида хора, които двояко разбират. Праведните хора на земята мислят, че те са свършили всичко, че те са богати. Богатият мисли, че е богат, а сиромахът мисли, че е сиромах. Два вида хора има: едни, които се мислят за богати, осигурени, и други, които се мислят за сиромаси, за неосигурени. Значи два вида възгледи има в света. Обаче богатият богат не може да остане, него го очаква сиромашия. Два закона има в природата. И ако някой пита какво го очаква богатия – сиромах да стане. Нищо повече. Сиромахът сиромах не може да стане. Сиромахът богат ще стане. Ако ме питате какво ще стане богатият. Сиромах ще стане. А сиромахът? Богат ще стане. Това е неговата цел в живота: той ляга, става, все за богатство говори на децата си. А богатият казва на децата си: „Слушайте деца, вие не трябва да харчите много, ще осиромашеете, ще обеднеете.“ Богатият постоянно влага в умовете на синовете и на дъщерите си мисълта, че

сиромаси ще станат. Богатият е кандидат за сиромашията, а сиромахът е кандидат за богатството. Добрият е кандидат за грешник, а грешникът е кандидат за праведник.

Сега да ви приведа един пример. В света съществуват противоречия, които не могат да се примирят. Не е в примирението. Защото хората се примиряват, и войната пак започва. Примирението не разрешава въпроса. Яденето за всеки ден не разрешава въпроса. Доброто състояние за един ден не разрешава въпроса на целия живот. Една мисъл не разрешава направлението на всички човешки мисли. Човек трябва да разбира живота именно. Казваш: „Аз искам да бъда добър човек." Това е едно механическо схващане. По този начин ти не можеш да бъдеш добър човек. „Ама аз искам да ми помогнете." Помощта, която искате, не може да дойде отвън по един механически начин. Ти можеш да натовариш човека механически с богатство, но не му трябва ум и знание, да знае как да употреби това богатство. Следователно сегашните богати хора не са богати, но са натоварени само. Какво може да направи с тези пари, и той не знае. Дотам е дошъл той, казва: „Автомобил ще си купя, ще си купя една къща, ще си подобря яденето, ще си купя хубави дрехи и часовник." Той мисли, че с това е свършил всичко. Питам, този богатият, който постъпва така, за какво е кандидат? Той е кандидат за гробищата. И в края на краищата този, който постъпва така, ще намери гробищата. Човек не е пратен на земята да яде и да пие. Това не е смисълът, това не е никакво разрешение на задачите. Има друг въпрос. Яденето само по себе си иде. Красотата на човека не е идеал, красотата на човека е само едно средство. Разумният човек всякога може да стане красив, но красивият разумен не може да стане. Това е право.

В един университет следват две госпожици от високо произхождение. Едната – грозна, но способна, а другата – красива, но бездарна. Първата е грозна и даровита, но бедна, а втората е бездарна, но красива и богата. Когато професорът по философия говори, първата го пита: „Защо е това стечение на живота, защо съм така

изложена?“ Това е едно стечение на живота, за да се запази твоята дарба. Ако ти не беше грозна и бедна, ти щеше да имаш същото положение, каквото има и другарката ти. Казвам, едни хора са красиви в света, а други са грозни. Кои са красивите хора? Светските хора, които държат на благоприличието. Казват за някого: „Този човек е богат, той разполага със знание.“ Като отиде в банката, достатъчно е само да си покаже чека – и навсякъде му отварят път. Другият пък е беден, но даровит, стига му ума за всичко, той мисли, философства, всичко разбира в света, но няма почитта и уважението на хората и той се пита: „Защо е това така?“ Някой път хората искат да бъдат богати. Богатството и сиромашията, това не е идеал за живота. Защото зад богатството и зад сиромашията седят други неща, които човек трябва да разбира. Сиромашията е последствие от един живот и богатството е последствие от един живот. Богатството показва, че някога си бил разумен, а сиромашията показва, че не си живял разумно – или ти, или твой дядо, или твой прадядо. Болен ли си, това е резултат на един живот в миналото: не само ти, но цяло едно поколение не са живели както трябва. Ако си здрав или умен, или красив, това е последствие на един живот.

Та казвам, ние трябва да схванем причините и последствията на нещата, както вървят в живота. Някои хора казват: „Условията създават всичко.“ Други казват: „Бог създава всичко.“ Така си мислим ние. Ако ти грешиш? Бог ли те е създал да грешиш? И когато ти правиш добро, Бог ли те е създал да правиш доброто? Нито в единия, нито в другия случай Бог не те е създал такъв. Да правиш доброто, това е един изпит за тебе. И да правиш грехове, да грешиш, и това е пак един изпит за тебе. Питам, когато един ученик или един студент застане пред професора си и отговаря разумно на всички, зададени от него, въпроси и професорът остава доволен, той ли създава това положение? Не, но студентът, който учи, създава това положение. Значи желанието на студента да учи създава това благоволение на професора към него. А когато студентът не отговаря, както трябва,

това положение професорът ли го е създал? Някой път учениците казват: „Скъса ме този професор.“ Не зная дали професорът може да скъса студента, или ученика. Това са само празни думи. Казвате – Господ е наредил така хората да се раждат и да умират. Нито да се раждат хората е наредил Господ, нито да умират хората е наредил Господ, според както ние разбираме. Под думата „раждане“ ние разбираме онзи човешки живот, да се разбираме помежду си, да знаем как да живеем. И ако под смърт ние разбираме последствията, които идат при един анормален живот, това е една права философия. Вследствие на това раждането е един кредит за нас. Когато се ражда някой, ние трябва да го насърчим, че има възможност да се изправи. Що е раждането? Възможност да се изправим. Що е смъртта? Нередовен живот. Тя показва, че ако ти не живееш добре, тя ще дойде за тебе. Следователно смъртта всякога ти казва: „Не греши. Не престъпвай, но сей онова хубаво семе, за да може и онзи, който сее, и онзи, който жъне, и двамата заедно да се радват. И тогава и ние, съвременните хора, и онези, които са живели преди нас, все са мислили, както и ние мислим, по един и същ начин: да станат богати, да не работят. А сиромасите от памтивека са мислили да работят, колкото се може повече, за да станат богати. И така е.

Сега в прочетената глава аз взимам думата „сеене“ в широк смисъл. Човек трябва да мисли върху този процес. Ти казваш: „Аз имам благоволението на еди-кой си професор.“ Това благоволение произтича от факта, че ти си способен, че ти учиш. Докато учиш, ти имаш благоволението на своя професор. Ако той те извади на урок три-четири пъти и нищо не знаеш, пък и през цялата година не се занимаваш, ти ще изгубиш благоволението на своя професор. Ако онзи, който има благоволението на банките, не изплаща редовно задълженията си, той веднага ще изгуби тяхното уважение и почит. Ти можеш да бъдеш и светия, но в момента, когато сгрешиш, ти веднага ще почнеш да потъмняваш. Следователно човек не се ражда свят. Това е един резултат, това е едно усилие на човешкия дух. Това

трябва да разбирате. И тогава не си туряйте в ума мисълта, де работи Господ. Не се занимавайте с тази мисъл. Де работи Господ, това е негова работа. Какво работи Господ, и с това не се занимавайте вие. Условията, при които ние днес живеем, Бог ни ги е поставил, той ни е турил при тези условия и казва: „Ако мислите тъй, както аз мисля, ако чувствате, както аз чувствам, и ако действате, както аз действам, всичко това, което виждате, ще бъде на ваше разположение. Но ако не мислите, нито чувствате, нито действате, както мене, природата не може да ви поддържа, нито аз ще ви поддържам, нито пък нейните слуги – от най-ниските до най-високите не ще ви поддържат, всичко ще се опълчи против вас. Но в съвременния свят има една философия, с която искат да ни убедят, че човек може да прави престъпления, и пак да живее един добър живот, човек може да живее един нетрезв живот, и пак да бъде здрав. Това никога не е било и няма да бъде. Народите в старо време са прогресирали дотолкова, доколкото са спазвали обществените, моралните, духовните и религиозните закони. Това са все едни и същи закони, но хората са ги разделили според техните разбирания. Някой казва: „Аз съм религиозен човек.“ В какво седи религиозността? Друг казва: „Аз съм се влюбил.“ В какво? Трети казва: „Аз не съм се влюбил.“ Че каква е разликата между този, който се е влюбил, и този, който не се е влюбил? Разликата е в това, както в някое огнище огънят е запален, а на друго огнище огънят още не е запален. Влюбеният мяза на запален огън, на неговото огнище все ще се свари малко боб или леща, а на онзи, който не е влюбен, нищо не може да се сготви. Който не е влюбен, казва: „Аз не зная какво нещо е влюбването.“ Като дойде клечката, драсни я – и ще знаеш какво нещо е влюбването. Сега ние даваме на влюбването такъв смисъл, какъвто то не съдържа. Според това разбиране, след като се влюбиш, ни най-малко няма да разрешиш смисъла на живота, но ще го влошиш. Защото, след като се влюбиш, ти ни най-малко няма да бъдеш мирен, цяла нощ няма да спиш, ще се обръщаш на една, на друга страна. Ще седнеш да пишеш писмо на

този, в който си се влюбил. После ще го разглеждаш, че тази дума не си турил намясто, онази не си турил намясто, запетаята не е намясто и т.н. Ще трепериш да не би да те разбере криво, да не би да ти върне писмото. Питам, след като си писал толкова любовни писма, как ще се свърши работата? Злото не седи във влюбването, но влюбването представлява процес, който трябва да се проучва. Ако ти си се влюбил и твоето влюбване може да те заведе към разумността, то има смисъл. Ако това влюбване може да те заведе към разбиране на законите, това влюбване е на мястото си. Човек може да се влюби и в чашата си, в парите си, и в словото си, и в науката, навсякъде може да се влюби, но при всички тия влюбвания ще има различни резултати.

Следователно ние трябва да определим кое е същественото за човека в живота. – Тогава ще ви приведа един разказ от древността. В това време живял един цар, наречен Соломон-Ра, който по особен начин произвеждал своите министри и генерали. Един ден той среща един земеделец с окъсани дрехи и обуща. Веднага царят изважда тоягата си и го пита: „Кой ти позволи да носиш такива скъсани дрехи и обуща?“ „Майка ми и баща ми.“ „Скоро да ги съблечеш!“ Удря му една, две, три тояги – и той се съблякъл съвършено гол. Събрали се наоколо му хора да го гледат. „Ти трябваше да бъдеш свободен! Скоро дайте му едни министерски дрехи да се облече. Защо ти са такива скъсани дрехи?“ Облякъл се този земеделец с хубави дрехи, с нови, хубави обуща, и тогава царят му казал: „Произвеждам те пръв министър и ще отидеш да управляваш държавата ми, но ако не знаеш как да я управляваш, ще те набия.“ Той се зачудил, но отишъл да управлява държавата. След това царят среща министър-председателя и го помилва, погладил го и му казва: „Кой ти позволи да носиш тези дрехи? Скоро да се съблечеш!“ Съблякъл той горните, а после и долните си дрехи и останал съвършено гол. Дайте му сега едни селски скъсани дрехи. Облича се този министър в селските дрехи, и тогава царят му казва: „Сега ще отидеш в село да ореш земята цяла година и след това ще дойда да прегледам как си орал, как си сял и

как си жънал, и тогава ще помисля какво ще правя с тебе.“ И после пак го помилвал. Единият го бил и го направил пръв министър, а другият го помилвал, погладил и го направил от пръв министър земледелец в село. Защо? Ще кажете, че това е някаква небивалица. Че това нещо и сега съществува. Не взимайте думите ми в лош смисъл, но виждате онзи човек, който е живял в село, занимавал се ред години със селска работа и в един ден се подига, става богат човек, избират го за министър-председател, а онзи, който е бил министър-председател, богат човек, взима оралото и започва да оре. Че той става министър-председател, с това животът не се разрешава. Че друг някой става орач, и с това животът не се разрешава. Последствия има от всичко.

И сега, като превеждаме тези аналогии в живота, в края на краищата ние, които живеем на земята, каква е целта ни? Нима нашата цел седи в това, след като сме работили цял живот, да оставим своето завещание и да ни понесе една погребална колесница и да ни четат надгробни речи? Ако това е наистина човекът, тогава жалко нещо е той. Всички тези министри, всички светии отиват някъде, но де отиват, трябва да знаят това. Някои казват: „Кога ще се оправи светът?“ Когато човекът стане човек в пълния смисъл на думата. Аз бих нарекъл човек само онзи, който, когато наближи да заминава за онзи свят, събере всички свои приятели – десет, двадесет, сто, двеста, петстотин души, и всички заедно с него тръгнат на банкет и той им каже: „Приятели, аз си заминавам, оставам всичкото си богатство на вас, разполагайте с него, както искате.“ И започва след това този човек да се топи като сняг, като лед и като се стопи, махне им с ръката и си заминава: „Сбогом, приятели?“ Питам тогава, какви надгробни речи ще държите на такъв човек?

Сега пък ще ви дам идеята, как ще се раждат хората за в бъдеще. От незнайно място се получава едно писмо, че еди-къде си на кое място ще се роди дете. Майката и бащата ще извикат своите приятели – около сто, двеста, триста, петстотин души, ще отидат на това

определено място, ще им дадат банкет и в това време ще почне да се явява една малка светлинка, която постепенно ще почне да се групира, да се увеличава и да взима форма на дете. Тогава родителите ще си го вземат, ще го завият и ще си го занесат у дома. С това работата се свършва. Ще кажете сега: „Не е ли престъпление тъй от небето да се донасят деца?“ А сега мъжът гледа, гледа своето дете, мълчи си, никому нищо не казва, но минава в него мисълта, дали това дете е мое, или не е. Питам, какъв баща е този, който пита дали това дете е от мене, или от някого другиго? А като дойде детето по новия начин, всички ще се радват.

Казвам сега, който сее, семето, което се сее, трябва да бъде Божествено. Ако ние не можем да посеем това Божествено семе в ежедневния си живот при съвременното възпитание на човечеството, какви хора сме тогава? Сегашните хора постоянно учат младите моми, казват им: „Ти трябва да се ожениш.“ Хубаво, ако може да намери момък, за който да се ожени, добре, ами ако не може да го намери? Съгласен съм и аз, ако може да го намери. „Ама гледай да е богат.“ Хубаво, ако намери богат, добре, но ако не намери богат, тогава? „Гледай да е учен.“ Добре, ако намери учен, ами ако не намери учен? При всичко това и майката, и бащата казват на момата: „Ще се ожениш.“ Нищо повече. Казвам, при това насилие на човека какво може да се очаква? И после – казват: „Ти се ожени сега, че после работите ще се оправят.“ Откак сме започнали да изопачаваме закона, както виждате, нашите работи все се оправят, и все неоправени остават.

Не казвам, че работите ни абсолютно не са оправени, но ние още не сме започнали с онова сеене, да се радваме всички. Съществува една вътрешна разлика. Аз съм наблюдавал хората, гледам какво голямо недоверие и съмнение съществува между тях. Ти говориш, и всеки иска да знае защо говориш. И прави са хората, трябва да се знае защо говориш. Питам, когато се запали една свещ, защо се запалва? Да свети на хората вкъщи или да четат, или да вършат някаква

работа. Щом тази свещ не е полезна, хората я изгасват и лягат да спят. Но ако една свещ, след като се запали, не се изгаси и се оставя цяла нощ да гори, това не говори добре за хората. Сега в големите градове в Америка постоянно горят лампите вечерно време в дюкяните. Защо? Крадци има, трябва да свети светлината, да пази дюкяните им. Това показва, че хората още не са тъй морални. Ако в една държава има много закони, много правила, това не говори добре за тази държава. Това не се отнася за всички хора, някои може да са много добри, но тези закони показват, че всички хора не са такива, каквито трябва. Да оставим този въпрос настрана.

Аз взимам онова, което се сее. Човек трябва да има едни своего рода убеждения. Всеки трябва да се роди с убеждения. Ако аз сега трябва да ви убеждавам в истината, това са го вършили хиляди други хора. Аз не искам да се занимавам с това. То е празна работа за мене. Аз не искам да ви убеждавам да вярвате в задгробния живот, нито искам да ви убеждавам да вярвате в безсмъртието на душата, нито в доброто, нито пък искам да ви обяснявам сега любовта. Аз считам тези неща за дадени. Сега във философията има нещо дадено. Единственото нещо, което е дадено на човека, то е неговото съзнание. Казват: „Дадено ми е.“ То е съзнанието на човека. Само то е даденото. В това съзнание, в даденото на съзнанието любовта се явява като един резултат. Ти имаш отношения към някои същества. Първото ти отношение е важно. Да обичаш някого, това значи да започнеш да градиш. Законът на любовта е закон на творчество. Да обичаш някого, да го любиш, това не значи да го прегръщаш, да го целуваш. Когато учителят обикне някой свой ученик, той първо започва да го учи да чете, да пише, да смята, да свири. Ако един учител не може да предаде на ученика си изкуството да свири, това значи, че той не е могъл добре да предаде изкуството си. Те и двамата трябва да свирят, трябва да се разбират.

Та казвам, любовта е един творчески акт на всяка душа. Ако в любовта не си свободен, ако няма какво да градиш, ако имаш

съмнение, дали обичаш, или не, това не е любов. Каква трябва да бъде първата ти мисъл за онзи, когото обичаш? Когато един скулптор ще прави някаква форма от един камък, той най-първо го опитва, да види дали отговаря за дадената цел. Ако отговаря, той ще го използва, ако не, той ще му каже: „Между мене и тебе няма обич, няма никакви отношения. Засега ти още не си се сформирувал. Като мина друг път, пак ще те опитам.“ И камъните растат. Не мислете, че те не се сформируват. След няколко години и пясъчните камъни ще се сформируват. В минералното царство камъните растат отвън, а не отвътре, в органическото царство има процес отвътре навън, а в човека процесът е двоен – човек расте и отвътре, и отвън. Той расте по два начина: и отвътре навън, и отвън навътре. Същевременно той има едно свободно разбиране за отношенията, които съществуват между частниците, както и за силите, които се проявяват вън и вътре в него. Вие трябва да разбирате отношенията, които всеки човек трябва да има към вас.

Например няма защо да се подозира един човек. Природата е турила на всеки едного едно свидетелство. Всичко е точно написано върху него. Тъй както човек е живял преди хиляди поколения, както е вървял в своя път, всичката тази история е написана върху него. Не само историята на цели поколения е написана върху него, но и историята на самия него е отпечатана върху неговия организъм, главно върху неговото лице. Питам сега, ако съвременните хора биха знаели тази наука, как биха я използвали? За да се съберат двама разумни хора на едно място да работят, между тях трябва да има известно съответствие, едно пълно вътрешно разбиране. Еднообразието в света не е закон на доброто. Следователно, най-първо, трябва да има едно съчетание в темпераментите. Да ви дам един пример с цигулката. Тази цигулка може да е направена от най-добрия майстор Страдивариус, но това не е достатъчно. Ако магаренцето на цигулката не е поставено както трябва и ако четирите ѝ струни не са нагласени според правилата, какво може да се свири с

тази цигулка? Значи магаренцето трябва да е добре поставено, струните трябва да са правилно нагласени и онзи, който свири, трябва да е пръв майстор в свиренето. Струните на цигулката са сол, ре, ла и ми. Казвам, човек трябва да разбира, че е една цигулка, на четирите струни на които отговарят четирите темперамента. Ти си сангвиник. Какво може да произведе един сангвиник? Ако той знае добре да управлява своя темперамент, той може много нещо да произведе. Какво може да произведе холерикът или флегматикът, или онзи с нервния темперамент? С какво се отличава флегматичният човек? Водата у него е застояла като в някое блато, дето само жаби крякат, и той нищо не работи. Той е като една баба, и такъв човек българите наричат стар чорбаджия. Водата в него трябва да тече. Даже и най-сухият българин, като го направиш чорбаджия, той става пълен. Турците казват: „И свят да изгори, чергата си не давам." Вярно е, че когато човек става спокоен, безгрижен, той напълнява. Това е неизбежно. Щом флегматичният темперамент взема надмощие, започва да се явява затлъстяването, а при затлъстяването човек изгубва своите идеи, своите чувства и своята воля, ставаш индиферентен, всичко ти е безразлично. По какво пък се отличава холерикът? Динамическите сили на огъня действат у него много силно. Той трябва да държи внимателно в себе си кибритените клечки, защото, ако ги хвърля навсякъде безразборно, той ще запали плевните на хората. Дето влезе този човек, все спор ще произведе. Той само търси да се закачи някъде, да се джавка, да се кара. Дето се карат двама души, той е на първо място. Това са истинските военни хора, които си имат своето място. Те са хора на реда и на порядъка, но те трябва да бъдат разумни в своите постъпки. В тях огънят трябва да се регулира. После идват сангвиниците. Това са хора на въздухообразния елемент, хора на въображението, хора на охолния живот. Те обичат да ядат и да пият, само да обещават и нищо да не изпълняват. Сангвиникът много обещава, но като дойде до изпълнение, дигне само раменете си и казва: „Ще ме извините, имах

всичкото добро желание.“ Най-после идват хората, които обичат да философстват. Те са хора на нервния темперамент, те са хора на умствения темперамент, от умствен характер. Когато работите му не стават както трябва, той мисли, мисли и най-после се инервира. Но и при това той няма права философия. Казвам, ако човек не е нагласен правилно, той няма да свири добре. Струната „ми“ аз уподобявам на нервния темперамент; флегматичният темперамент е струната „сол“. Сега ви остават още две струни „ла“ и „ре“. На тях ще настаните останалите два темперамента. И ако вие не можете да нагласите тези темперамента правилно, ще настане голяма дисхармония във вашия живот. Ти трябва да имаш една основна идея, и тази основна идея е тонът, с който трябва да действаш в живота си. Защото в природата съществува един закон на инициатива. И докато един народ е имал този камертон в живота си, той всякога е нагласявал добре работите си и е успявал. Изгубят ли своя камертон, те фалират. Същото се отнася и до отделния човек. Когато човек изгуби своя камертон, той фалира вече. Този камертон трябва да бъде основната идея в живота на всеки човек. Изгубиш ли своя камертон, ще потеглиш струната повече, отколкото трябва, и тя ще се скъса.

Казвам, сеенето в природата е един разумен процес. В какво седи сеенето, жъненето, жътвата? Това са процеси, които постоянно трябва да се извършват. Ти не трябва всеки ден да се занимаваш с глупави работи. Ти всеки ден трябва да пожелаваш нещо и това, което си пожелал, трябва да стане. Между всеки 10–15 минути период, каквото пожелаеш да стане, трябва да стане. Или най-късно, ако пожелаеш нещо сутринта, до вечерта то трябва да стане. Остане ли за другия ден, нещата вече не се реализират. Това аз наричам сила в човека. Хубавите неща се реализират веднага. Когато Христос взе петте хляба, колко време трябваше да чака, докато нахрани с тях петте хиляди души? Вие ще кажете, че това беше Христос. Нима днес няма богати хора, които могат да направят същото. Има такива хора. В една от най-богатите английски църкви в Лондон, дето проповядвал един

от видните проповедници Спържен, се събрали много богати членове да обсъждат въпроса, как да се помогне на бедните хора, и по този начин решили да се помолят на Бога да им даде по някакъв начин една голяма сума, с която да помогнат на бедните хора. Като чул това нещо Спържен, той казал: „Слушайте, братя, да не изкушаваме Господа. Аз получавам толкова и толкова лева заплата. Давам от нея еди-каква си част в злато, дайте и вие – всеки, колкото желае, и така ще помогнем на бедните хора и ще изпълним волята Божия. Смешно е да се молим на Господа да намери той други някои богати хора. Ние сами можем да направим това.“ По същия начин и ние чакаме на бъдещото поколение. Ами ние какво трябва да правим? Че и вашите деди и прадеди очакваха на вас, като казваха: „Да се роди веднъж младото поколение, да израсне и да свърши нашата работа.“ Така и вие очаквате на другите, но по този начин не се разсъждава. Вие трябва да изпълните всички онези възложени на вас надежди от вашите деди и прадеди.

Казваме ние: „Какво е учил Христос?“ Ако вие схващате Христос като исторически принцип, като един човек, който е дошъл и си е заминал, може да кажете тогава: „Какво е учил Христос?“ Но откак Христос е заминал, той не е престанал да действа в света. Вие не можете да разберете какво нещо е Божественият принцип. Божественият принцип мяза на една запалена клечка. В началото той е слаб, но веднъж като го запалите, той с вековете постепенно се разгорява, и днес този Божествен дух, Божествен принцип е толкова мощен, че той раздрусва всички хора и всички народи по целия културен свят от единия до другия край. И държавите ги е страх. Питам, днешните културни народи могат ли да се изправят? Могат да се изправят. Пък и ние, които минаваме за културни, нима не може да вземем участие в това изправление. Можем. Ние очакваме във всички да се намерим пред един свършен факт, и тогава да започнем да живеем. Ще дойде един такъв факт. Пролетта ще дойде, но какво ще даде тя за мързеливите? Ако тези мързеливи не са сели и не са

жънали, какво ще правят през есента? Нищо. Царството Божие много пъти е идвало и си е заминавало от света. Пък и сега пак иде Царството Божие на земята. И ако сегашните хора са разумни да използват и да оползотворят тези блага на Царството Божие, то ще остане. Ако не ги използват, тогава те ще бъдат в положението на онзи българин от Радомир, комуто във времето на войната се явила една жена, облечена със светли дрехи, и четири гълъба държали роклята ѝ, и тя му казала: „Ти, като станеш, ще отидеш да кажеш на своя управител, а той на царя, че ако българите не се помирят със своите съюзници, не ги чака добро, главата на България ще побелее." И той става и отива при своя управител, разказва му всичко, което той трябвало по-нататък да предаде на царя. „Ако ме послушат, аз ще оправя работите на България." От лицето на тази жена излизала светлина. Обаче управителят не казал нищо на царя. Той си казал: „Няма какво да се занимавам с глупави работи. Време е сега за умни работи." Ще кажете: „Тази жена действително ли се е явила?" Явила се е, разбира се. Тя представлява Божията любов, която казва: „Ако вие не постъпите така, както ви казвам, главата ви ще побелее." Кому главата не е побеляла? Някой казва: „Главата ми побеля." Но не да ви побелее главата от сняг или от брашно, както е побеляла главата на лисицата, която, като видяла вълка, скочила в една нощева с брашно и цялата побеляла, та казала на вълка: „Биха ме на едно място." „Тогава да те понося малко, щом са те били."

Ние, съвременните хора, още не знаем какво нещо са страданията. Ние страдаме още за този вятър, който духа. Срещам един студент, който свършил вече своята наука и казва: „Побеля ми главата." Защо? „Не ме назначават на служба." Създай си сам служба! „Ами аз защо учих?" Ако си учил да те назначат чиновник, то е друг въпрос, но аз мисля, че си учил за себе си. Тогава аз му давам пример да постъпи като онзи български гимназист, който свършил гимназия с отличие, но никъде не му дали служба. Той си помислил: „Да отида да крада, да лъжа, не мога." Тогава той отива при един свой приятел и

му казва: „Моля ти се, дай ми петстотин лева назаем. След три месеца ще ти го върна. Вярвай на моята честна дума.“ Приятелят му дава петстотин лева и той отива да си купи едно точило. Туря тогава дипломата си на една рамка, рамката на точилото и тръгва да точи ножове. И наистина след три месеца той връща парите на приятеля си. Казал си: „Все едно и така съм чиновник. Ходя да точа ножове.“ Това е характер. Ние седим със скръстени ръце. Казвам, за предпочитане е точилото, отколкото един лъжлив живот. Кое е по хубаво: да станеш дедектив и да ловиш братята си по улиците или да точиш ножове? Днес България цяла се е развратила от тези дедективи. Във време на война един дедектив ме хваща за брадата. Питам го: „Да не мислиш, че съм дигизиран?“ „Ще извините, трябва да се живее.“ Не, така не се живее. По-добре тури точилото на гърба си и ако някой е престъпник, хвани престъплението му. Така не се живее.

Аз ви говоря като на разумни хора. Ние сме за разумния живот, за любовта към Бога. Този Бог, който е създал условията в света, който е създал условията и в самите нас, той си има своя определен живот, който още ние не познаваме. Не мислете, че ние можем да го заставим да мисли като нас. Не е било време, когато някое същество или някоя държава да е успяла да измени законите му. Всички живи същества, както и всички държави, които се стремели да изменят законите му, те са изчезнали, а всички онези, които са изпълнили законите му, те и до днес съществуват. И ако вие питате как трябва да се живее, аз да ви кажа как трябва да се живее. Ако ти отидеш на гости при вълк, какво ще научиш от него? Най-първо той ще ти каже: „Постой малко, аз ще отида да купя нещо и скоро ще се върна.“ И наистина след половин или един час той ще се върне с едно агънце в устата си, ще го опече и ще те нагости. Той ще се зарадва за това агънце, но онзи овчар, който е изгубил своето агънце от кошарата, той ще съжалява и ще каже: „Отиде ми агнето! Някой вълк го е задигнал.“ При това този вълк най-първо ще ти разправя за лошите

условия, какви разправии имал с кучетата, с овчарите, какви хайки били пуснати против него, как си спасил кожата най-после. Питам, ако живееш една година при един вълк, какво ще научиш от него? Или ако отидеш при една риба, какво повече ще научиш от нея. Това са методи, това са начини. Когато рибите живееха във водата, те изучаваха закона на водата и като го научиха, те излязоха от водата. И когато на вълка се дава този лош живот, той трябва да се научи може ли при тези лоши условия да води един мирен живот. Той казва: „Не може да се живее така, трябва да се краде. Трябва да смотоловиш натук-натам, по мирен начин не може да се живее.“ Това е задача на вълка.

Вълкът, лисицата, всичко това са емблеми в природата. Сега аз оставям моралната страна, но питам, вълците изтребват ли се, или се увеличават? Изтребват се. Лисиците изтребват ли се, или се увеличават? Изтребват се. Съществува следният закон. Когато ние не разрешаваме въпросите правилно, според Божествения закон, става едно смаляване на Божествените начини. Във всяко отношение, когато човек мисли, той трябва правилно да мисли. Когато той чувства, трябва правилно да чувства. И когато той действа, трябва правилно да действа. Той не трябва да поставя въпроса, правилно ли е това според съществуващите условия. Ако ние, съвременните хора, трябва да се поставим на тази нога – да живеем поне една година според този Божествен закон, всеки да устоява на думата си, да мисли, каквото казва, и всичко да изпълнява, да има едно съзнание в себе си да казва всякога истината, да не лъже, да се изправя всякога и да съзнава, че Бог навсякъде го следи, а не да мислиш само да ходиш при този, при онзи да просиш. Защото Господ ще те срещне и ще те пита: „Де отиваш?“ „Отивам при богатия да искам малко пари.“ По-добре вземи мотиката на рамо, отколкото да отиваш при богатия да просиш. Това е унижение за тебе. Ако ние, съвременните хора, не можем да умрем от глад заради правдата, а живеем заради неправдата, де е тогава нашата човещина? Трябва да предпочетеш да

умреш, отколкото да туриш ръката си на въжето и да обесиш с него своя брат. Ако можеш да направиш това, де е тогава християнството ви, де е тогава идеята ви?

Казвам, ние сами създаваме това противоречие и казваме: „То така говори, но не може да се приложи.“ Вярно е, докато ние мислим криво, ние никога не можем правилно да приложим учението. Ние най-първо трябва да мислим да имаме една вътрешна опитност. И сега, ако аз ви поставя на изпит, ще видите, че вие сте родени с тези нови идеи. Това, което ви говоря, аз зная, че не е нещо ново за вас. Всеки от вас може да бъде богат и всеки от вас може да бъде сиромах. Аз бих желал вие да бъдете сиромаси от грехове, а богати в добродетели. Но бих съжалявал, ако сте богати от грехове и сиромаси от добродетели. Следователно сиромашията е един спасителен метод за грешните хора. Когато Бог те поставя в положението на един сиромах, той иска да ти каже с това: „Не греши. Не казвай: защо съм аз сиромах.“ Да не грешиш. „Защо съм богат?“ Да правиш добро. „Защо съм учен?“ Да правиш добро. „Защо съм невежа?“ Да не грешиш. Това е разрешението на въпроса.

Казвам, ако ние, съвременните хора, нямаме един идеал, който да преследваме, де е нашата човещина. Ние нямаме един такъв идеал. Най-първо баща ти е бил един идеал, но ако той не ти остави наследство, ти казваш: „Баща ми беше несправедлив.“ После до известно време майка ти беше идеал, но след това и нея напущаш. Че после жена ти, че децата ти, но постепенно и от тях се отказваш. За да бъдем ние идеални, и нашите майки и бащи трябва да съответстват на нашия идеал. За да имаме един идеал, и нашите приятели трябва да съответстват на него. За да имаме ние един идеал, трябва и ние самите да приличаме на него. Ако ние нямаме един идеал, какво можем да направим в света? Сега вие може да се противопоставите, но аз не искам да ви разколебавам, че сте лоши. Не, вие сте много добри. Вие сте хиляди пъти по-добри от вълците и вие сте хиляди пъти по-добри от овците. Това, което вие правите, една овца не може

да го направи. И тъй, вие сте хиляди пъти по-добри от овците. И тогава аз бих казал, понеже вие сте хиляди пъти по-добри от овците, а овците са хиляди пъти по-добри от вълците, тогава хиляда по хиляда прави един милион. Значи вие сте един милион пъти по-добри от вълците. Не казвам, че сега сте вълци, но някога, в далечното минало, вашите деди и прадеди са обичали този занаят, та понякога и вие си спомняте този занаят. У вас се явява желание да си хапнете. Това е атавизъм, връщане към старото. Някой път искаш да поизлъжеш – това е атавизъм, някой път се явява страх у вас – това е пак атавизъм. Ние се връщаме към всички тия животински, отрицателни качества. И в сегашния ни живот нека страхът си е страх, той си има свой произход. И лъжата си е лъжа, и тя има свой произход. Но отсега нататък трябва да се сее.

Трябва да се сее едно хубаво семе, за да имаме добра жътва, както казва Христос. И това сеене за в бъдеще трябва да става с любов. Сеене, което не става с любов, не е на мястото си. Това е само едно твърдение. Светът обаче по този начин няма да се поправи. Има един начин, по който светът ще се поправи. И този начин вече е турен от природата. Да не мислите, че ние ще поправим света. Има един проект, който е поставен вече в света. И вие ще бъдете живи, дали в този или в онзи свят, ще го видите. Дали вие вярвате, че след като умрете, ще живеете, това не ме интересува, но ви казвам, че и умрели, и живи, вие ще бъдете свидетели на едно нещо, че светът ще се поправи. И светът ще бъде такъв, какъвто вие го очаквате. Това нещо в Писанието според християнската терминология го наричат възкресение. Ние считаме възкресението като пробуждане на човешкото съзнание. Има нещо хубаво и красиво у човека, но когато той се пробуди, той вече е готов всичко да жертва. При един от големите американски богаташи, голям скъперник, влиза една много красива мома. Той не обичал да дава милостиня, но тя като го поглежда, той останал с отворена уста и казва: „На ваше разположение съм. Какво обичате?“ И веднага ѝ подписва един чек.

„Пък ако имате някои ваши бедни другарки, заповядайте с тях. Всеки ден може да довеждате по една от тях.“ И тя започнала да довежда всеки ден при него по една от своите бедни другарки. И той все давал и казвал: „Откак дойде тази млада мома при мене, възкръснах, друг човек станах.“ Или според както казват християните – родил се този човек. Тази мома трябваше да дойде. И този милионер се отново роди като дете. Ако тази млада мома не дойде, ти все ще си останеш този стар скъперник, който само ще чоплиш в живота. Откак дойде младата мома, той се преобрази и казва: „Нека дойдат и други твои бедни другарки.“

Казвам, ако и ние като този стар скъперник не възприемем Христовото учение и не го приложим, няма да се преобразите, същият стар скъперник ще си останете. Някои от вас са млади, някои стари – какво ще разрешите? Ако тази млада красива мома дойде при вас, добро ви очаква. Но ако тази млада мома замине вашия дюкян, зло ви очаква. Двама американски студенти спорят, разговарят се върху смисъла на живота, дали има задгробен живот, или няма, дали и как трябва да се поправи живота, има ли Бог, или няма, съществува ли Божия любов, или не съществува и т.н. В това време те минават през моста на една река и се сгромолясват и двамата и падат във водата. Какво разрешиха те сега. Нищо не разрешиха. Питам, ако и вашият трен, с който пътувате, се сгромоляса във водата, какво ще разрешите и вие? Ако вашият живот се прекъсне, какво ще разрешите? Да живеем, това е смисълът. Но да умираме, аз не съм за смъртта. Какво казва Писанието? Ние трябва да проповядваме. Ние трябва да минем от смърт в живот. Сега всички хора от всички поколения, от всички народи трябва да си подадат ръка и да си кажат: „Можем ли ние да живеем като Бога и да има едно споразумение между всички народи и нации – между един българин например и един англичанин.“ Сега българите се намират пред репарациите, поправки им правят сега. Защо им се наложиха репарациите? Защото българите искаха да станат голям, велик народ. Дойдоха репарациите.

Какво се учат българите с това? Българинът е един от народите, които имат малко любов. Това, което липсва на българите, то е любовта. Българинът е патриот, но патриотизмът не е любов. Любовта е нещо особено, което въздига. Българинът иска да бъде голям, но едно му липсва. Българинът не знае какво нещо е любов. Българинът е дипломат и като види, че вятърът се мени, току погледнеш, и той заема ново положение. В един дом синът е от една партия, бащата от друга и не могат да се гледат. Че какво от това? Убеждения били това. Синът гледа на една страна, бащата на друга. Това е безлюбие. Нима партиите в една държава трябва да разделят хората? Нима разните верую в света трябва да разделят хората? Човек не се е родил в света, за да вярва в нещо. Да вярваш в нещо, това е един метод. Да си жена, това е един въпрос. Да си мъж, това е друг въпрос. Че си управляващ, това е друг метод. Преди всичко ти си едно разумно същество. И хората в света се раждат само като разумни същества, а добиват своите качества на земята.

Та казвам, трябва да се роди у човека онова желание да сее и всеки от вас трябва да изпита себе си. Кога? Вие още не сте опитали сиромашията. Някой казва: „Сиромах съм. Суха корица хляб нямам." Вие не сте опитали сиромашията, както онова дете я опитало в Русия във времето на Толстоя. Помните ли в коя година беше това? В това време ходили да раздават милостиня на бедните хора в Русия и по този случай Толстой пише един разказ. Някъде далеч в Русия, в степите, имало едно бедно семейство, което цели три деня не яло никак хляб и било осъдено на смърт. Те имали едно детенце, което се молило на Бога да ги спаси от това положение на глад и казало на родителите си: „Скоро ще ни дойде помощ. Аз се молих на Бога и той ще ни спаси." В това време един богаташ от Петербург, като пътувал из степите, настигнала го по пътя голяма буря и прибързал да се скрие в една малка къщичка. Тази къщичка се оказала именно на тези бедни хора, които бедствали да загинат от глад. Той изважда от дисагите си каквото има и спасява това семейство от глад. Обаче

детето казало: „За мен е решено аз да си замина за другия свят." И наистина след два дни това дете умира. В този разказ Толстой остава един неразрешен въпрос. Това дете знае, че неговите родители ще бъдат Спасени и осигурени, но то трябва да си замине. Трябва да има някаква връзка между това дете и невидимия свят. Това дете, което предсказва, то не е от обикновените хора. Има деца и хора, които са необикновени, има и деца и хора, които са обикновени.

Казвам, роденото от духа дух е и роденото от плътта плът е. И сега всички онези, които са родени от духа, от тях се изисква работа върху характера им. Вие не вярвате ли в това? Трябва ли аз сега да ви убеждавам, че имате баща и майка и че сте праведни или че сте добри. Как мислите по това? Ето вземете еврейския народ. Като се отвори Евангелието, ще видите, че целият християнски свят е в Евангелието. В Евангелието е казано какъв ще бъде съвременният свят. Докато дойде новата епоха, той ще бъде такъв, какъвто е сега. Стари работи са това. Казвам, в тази свещена книга е писано какви ще бъдете вие. Та сега, за да се продължи нашият живот, за да се продължат условията, за да имаме Божието благословение, трябва да се приготвим за тези нови времена. Сега аз не ви говоря за един отвлечен живот. Животът, който имаме сега, това е Бог, който живее у нас. Спънките, страданията, които ние му причиняваме, съставляват една борба. Страданията се образуват всякога между Бога и нас. Страданията не са нищо друго, освен че ние се борим с някого. И радостта не е нищо друго, освен че ние сме се решили да изпълним волята Божия. Сеенето на доброто семе е това. Не мислете, че Бог ще отстъпи на всички наши своеволия и своенравия. Един ден той ще докара всички грешници в борба и всички ние ще се отучим. От какво ще се отучим? Ще дойде това велико съзнание и у нас. Защото злото у човека е присадено. Трябва да се счупи тази присадка. Затова казва Христос: „Трябва да се тури една нова присадка." Трябва да се сее сега. Казвам сега, вие можете да опитате истината. Вие искате да живеете и да направите нещо в този свят. Вие може да опитате това учение и аз

ви казвам, ако сеете добре, и вие, и баща ви, и майка ви, и жена ви, и децата ви, и дома ви, и целият народ ще бъдете здрави. Ако вършите волята Божия, няма да бъдат здрави. Ако в Русия стават толкова престъпления, коя е причината за това? Болшевиците казват, че само с вяра по стария начин светът няма да се оправи. И те поставят нов начин. Те казват, че всички стари хора със стари идеи трябва да се изчистят. Те се намират в безизходен път, както е било английското кралско семейство в миналия век. При провъзгласяване на английската княгиня трябвало да се шият някакви дрехи и модистката, която трябвало да ѝ ушие дрехите, била болна от сифилис, и по този начин заразила и княгинята. По същия начин и ние, като изтребваме старото поколение, има опасност да се заразим със сифилис. С това нищо не се постига.

Следователно в това положение човек трябва да има прави възгледи за Бога. Та при каквито условия и да се намира човек, при каквито затруднения и да се намира, той трябва да знае, че има едно вечно начало и силата си ти, в тебе е силата, в тебе е щастието, в тебе е Бог. При това той е Учителят в тебе. Каквото искаш да правиш, трябва да го питаш. И каквото ти каже, трябва да го слушаш. Думата му на две да не правиш. Питам, ако един философ услужи на един беден човек, с това реномето му ще падне ли? Досега все бедни хора са служили на богатите. Да допуснем, че сега в света се зародят все богати хора като слуги на бедните, например философи, учени, поети и тем подобни. Какво ще бъде положението в света? Но да оставим сега света. Сега някои от вас, като ме слушат, ще кажат: „Ще видим, ще помислим.“ Аз не искам вие да се въодушевявате и после скоро да изстивате, защото ще мязате на едно желязо, което скоро се нагорещява и скоро изстива. Тогава от вас не може да се очаква нищо. Ножове може да станете. За да става това нагорещяване и изстиване, вие трябва да бъдете една запалена свещ, която при никакъв вятър да не изгасва. Такава една свещ е човешкото сърце, което живее, или човешкият ум, който мъжделее. На този ум трябва да се дадат всички

онези условия, при които този пламък да не може да изгасва. Докато дойде най-после един ден да видим какво нещо е любовта, да видим онова начало, от което ние сме излезли – Бога. Не само Бога. Такова нещо са били светиите, които са живели преди нас. Сега, както ви виждам, мнозина от вас сте със сбръчкани лица, тревожите се за нещо и казвате: „Какво ще бъде нашето бъдеще?“ Без Бог е лошо. Или казано другояче, без любов, без мъдрост и без истина е лошо, а с любов, с мъдрост и с истина по-добър живот от този никога не е имало и не може да има. Тогава вие ще имате живота на „Хиляда и една нощ“. Ако любовта дойде, и княгини ще ставате, и князе ще ставате. Писанието казва: „И царе ще станете.“ И тогава можем да ви произведем в какъвто смисъл искате и министър-председател на сиромашията, и цар на сиромашията, и цар на безпаричието. Не при това да съзнавате, че при нямане на някакви средства вие сте богати. Мойсей носеше само една тояга, но като дойде, дигна тоягата си, погледна нагоре, удари с тоягата си и вода потече. Удари с тоягата си, и хляб слезе отгоре. Той ходи 40 години из пустинята и си служеше с тази тояга. Един ден евреите му се разсърдиха, че нямат месо. Те искаха месо да ядат. Той дигна тоягата си, и пъдпъдъците дойдоха, които те изядоха, но после се разпали гневът Божи, и те измряха. Тоягата, това е Божията любов, Божията мъдрост. И ако вие имате една такава тояга, рай може да направите.

Сега не искам да ви направя религиозни. Вие си дръжте вашето верую, но трябва да се промените постепенно. Каквито и да сте, едно нещо ви е потребно: духът. Той е смисълът на живота. Второ нещо: вода ви трябва – това е животът. И после огън ви трябва – това е правата, Божествената мисъл. Огън трябва у човека. От каквото верую и да сте, от каквато нация и да сте, каквито герои и да сте, млади и стари, каквото и да помислите, пред вас седи едно бъдеще. В това отношение българите не се отличават с широта, българинът трябва да има широки гърди, да диша. После той трябва да знае как да пие вода. Българинът не знае как да пие вода. Българинът, като махне юргана

вечерно време, ще вземе канчето, ще гребне с него студена вода от котела и ще се напие – гъл-гъл-гъл. После ще каже: урочасаха ме нещо. Този българин трябваше да има студена вода, та като дигне канчето, да не се простудява. А сега казва, че е урочасан.

Та казвам, пред нас седи сега едно велико бъдеще, с което трябва да се справим. На нас ни трябват учени хора, поети, писатели, проповедници, философи, трябват ни управляващи. Де ще намерим тези хора? Като срещнете един управляващ, той трябва да бъде човек на новото. А не като Аделина Пати. Аз препоръчвам тази певица, тя има много хубав глас, но в нея има и голямо користолюбие. Един господин я ангажирал за един концерт, но искал да я измами. Обаче и тя не била глупава. Като схванала това тя, преди концерт, в определения час, за да излезе на сцената, нарочно се бавила, не искала да се приготви. В това време публиката ръкопляска, чака, иска по-скоро да види певицата. Тя казала на този господин: „За да си обуя обувката, трябва да ми платите двадесет и пет хиляди златни лева.“ Той ѝ дал, колкото иска, защото щял да се компрометира. Тя обула едната обувка и продължавала още да се бави. Публиката губила търпение и силно ръкопляскала. „Защо се бавите?“ „И за другата обувка трябват още двадесет и пет хиляди лева.“ Той се принудил да ѝ даде още толкова и тя излязла след това да пее. „Да, за петдесет хиляди лева мога да се обуя.“

Така се обуват сега и в България. За да отидеш при един чиновник сега да ти свърши една работа, трябват петдесет хиляди лева. Отива един българин при един началник на влак и му казва: „Господине, трябва ми един вагон, но беден съм, не мога да платя.“ Той мълчи. „Тогава ще ви дам десет хиляди лева.“ „Добре, ще имате вагон.“ Той дава разпорежданията и работата се свършва. За десет хиляди лева той се обул. По-евтино от Аделина Пати. Казвам, при един такъв морал, при едно такова разбиране в една държава какво може да се очаква? Това е възпитание. Да, ако аз имам да давам и да

взимам, ако съм милионер, добре, но ако нямам да давам, ако съм беден, там е злото.

Та казвам, онзи, който сее, и онзи, който жъне, и двамата трябва да се радват. В България се заражда сега едно течение против сектантите, и те казват: „Всички сектанти трябва да се изчистят, да останат само православните." Чудни са българите, които застават за православието. Защо не застанат зад Христовото учение? Че откога се роди православната църква? Тя се роди по-после. Защо ще застават за провославната църква? Нека кажат: „Ние искаме това, което Христос учеше." Защо трябва да искат това, което светата църква учи? Че какво учи църквата? Това е едно ново разбиране. Българите трябва да си поправят грешките. Ако те искат да имат благоволението на Христа и да им се помогне, ако те искат да изпълнят волята Божия, ще имат резултат, иначе няма да има ни глас, ни услишание, и репарациите ще дойдат. Изпълнят ли волята Божия, никакви репарации няма да има. Не са причина нито сектантите, нито богомилите. Другаде са причините. Откога започнаха да пропадат българите? Има нещо, което е неправилно, което показва, че липсва нещо на българите. Да оставим този въпрос. Ако българите приложат Христовото учение, тъй както Христос е проповядвал, и в когото те казват, че вярват, веднага положението им ще се измени. Понеже сега Христос проповядва в света, той ще смекчи положението. Дали вярват, или не, то е друг въпрос. Те могат да направят един опит. Те досега са правили толкова опити и не им вървяло. Ето, петдесет години как са освободени, и не им върви. И в миналото не им вървяло. В хиляда години те са направили сто и петдесет войни, и пак не им вървяло. На всеки осем години – по една война и след това казват: „Велика България!" Де е тази велика България? Във времето на Симеона. Тя се е простирала зад Дунава. Аз бих желал да видя една България, която никак не може да се превземе. Има една такава България. Има една земя, която никой не може да превземе.

Казвам, това е семето – да се посее една положителна вяра, която да обхване целия живот на българите, неговия бит. И като започнете от горе до долу, всякаква лъжа да престане. Българите да бъдат един извор на любовта и всички да кажат: „Ето един народ, който може да покаже Божията любов, Божията мъдрост. Ето един народ, който не лъже."

И аз бих желал тогава българите да бъдат образец на любов, на знание и на мъдрост, на безкористие и на живот без никаква лъжа. Ако посеят това учение, ще имат една добра жътва, и тогава всички ще се радват.

Беседа от Учителя, държана на 12 януари, 1930 г. София - Изгрев

ДВЕТЕ ЛЕПТИ

“А видя и някоя сирота вдовица, която тури там две лепти.” (Лука 21:2)

Един малък повод обръща вниманието на един от великите учители в света. Богатите хора, които туряха изобилие в съкровищницата не му обърнаха внимание. Учените хора, които туряха изобилно в съкровищницата, също не му обърнаха внимание, а той се спря върху една бедна вдовица, която внесе там приблизително около три пари или около една стотинка и половина от нашите пари. Тези две лепти съставляват около една и половина стотинка от франка, значи нещо около една пара и 57 стотни, нещо около три пари.

У човека едновременно има два стремежа: единият е, че човек обича великото, грандиозното – такъв стремеж има наследен у него. Този стремеж е общ както за хората, така и за цялото органическо царство, само че всяко животно разбира този стремеж според степента на своето развитие. Освен този има и друг стремеж, според който както хората, така и животните обичат по някой път да се смаляват. Малкото дете, след като се роди, макар да казват за него, че то още няма съзнание, обаче у него има вече един стремеж да расте, голямо да стане и постепенно започва да пъпли. Семето също така има стремеж да изникне, голямо да стане. Тези семенца, докато не са израсли, те не знаят какво ще станат, но у всички има желание големи да станат. Тревата расте, иска да стане голяма, но донякъде върви и после спира, казва: „Велика беше моята идея.“ Обаче, щом се посее жълъд, след сто години той става голям дъб, и тогава в него могат да се поставят милиони такива треви.

Сега и човек същевременно желае да стане велик. Не е лошо човек велик да стане. Някой казва: „Ти не се стреми голям да станеш." Това е идеал. Човек трябва да бъде голям. Нима той трябва да остане една малка микроба в света. Ако това беше задача на природата, всички щяха да остават все малки, но природата се цели от малкото да направи велико. Затова именно всички трябва да имаме идеала да станем велики. Казват за някого: „Този човек е амбициозен." Че какво лошо има в този подтик, в порива на човека да стане велик, например? Че и светията е амбициозен, и ученият човек е амбициозен, и добрият човек е амбициозен – зависи каква е амбицията. Казват: „На човека много учение не му трябва." Не, вземи от учението толкова, колкото можеш да носиш. Не мисли, че каквото научиш в младините си, с него трябва да останеш. Не, и като станеш стар дядо, на 120 години, книгите нека седят пред тебе, и пак чети. Ще кажете: „За кого?" За себе си чети. Нищо повече.

Сега ние имаме едно възпитание, според което мислим, че само на млади години може да се чете, че само на млади години може да се учим. Значи на млади години трябва да грешиш, а на стари години да изправяме погрешките си. Така учат сега. Казват: „Той е млад, нека си поживее малко, а на стари години той ще почне да изправя погрешките си." Право е. Най-първо човек отива на един бакалин, взима на заем стока, и той пише всичко, каквото се взима. Ти взимаш ден, два, три, месеци, цяла година, но в края на годината бакалинът казва: „Ти трябва вече да приключиш сметките си." Така е, това са старините, в които човек трябва да приключи сметките си. Защо човек не трябва да плаща изведнъж, след като накупи, каквото му трябва? И това си има свои причини. Някой път човек няма пари, не може да плати, а някога няма дребни, казва: „Имам цели пет хиляди лева, пиши на тефтерчето." Всички вие сте богати, някога сте така богати, че носите цяла банкнота от пет до двадесет хиляди лева. Случва се при това, че в края на годината, когато трябва да платите, не разполагате със средства. И тогава трябва да правите условия с

бакалина. Вие разглеждайте всичко, което става в света, както и причините, които са създали тези отношения. Казвате: „Бакалин е той.“ Знаете ли вие дълбоките причини, защо бакалинът е станал бакалин? Бакалията не е от него. Знаете ли дълбоките причини, защо ученият човек е станал учен? Знаете ли дълбоките причини, защо някой е станал владика или свещеник, или проповедник, или лекар, или инженер. Всяко нещо си има своите причини. Зад онова проявеното седят хилавите причини. Някои казват: „Инженерството, лекарството не си струват. Лекарите само измъчват хората.“ Питам тогава, ако няма лекари, кой ще помага на болните хора? Казвате: „По някой път не трябва да се правят операции.“ Че кой от вас не прави операции? Бащата не прави ли операции на малкото си дете? Щом то съгреши, по някой път бащата му прави операция. Да оперираш, значи да действаш. Нищо лошо няма в оперирането, но когато оперираш, трябва да си майстор. Тъй щото операцията да е намясто. Можеш да туриш нож и да режеш, но трябва да знаеш де и как да режеш.

Нали знаете, в една от Шекспировите драми се говори за един евреин, който направил договор с един християнин, че ако християнинът не си плати навреме дълга, тогава евреинът ще отреже част от неговото месо. Случило се, че този християнин не могъл да си изплати дълга и този християнин според договора трябвало да остави евреина да отреже част от месото му. Ще кажете: „Жесток човек бил този евреин.“ Но и будала бил християнинът. Евреинът бил толкова алчен за пари, че не се смущава и месо да реже на хората. Но благодарение най-после на разумния съдия, който спасил християнина. Той казал на евреина: „Хубаво, режи месо, но ще знаеш, че ако отрежеш само един грам повече, отколкото трябва, главата ти ще отиде.“ Замислил се този евреин дали да реже месо. Главата му ще отиде. Така и ние по някой път се проявяваме така глупаво като този християнин.

Сега ще помена името на дявола. Той не е такъв, какъвто хората си го представят. Хората имат много смътно понятие за дявола, както и много смътно понятие за Бога. Действително има един Господ, когото те са описвали, с хиляди години са го описвали в разни форми, но не е такъв, какъвто си го представяли. Същото се отнася и за дявола. И той паралелно с Господ върви. Само че, когато рисуват образи на Бога, хората го рисуват без рога, а когато рисуват образа на дявола, те го рисуват с рога. Когато рисуват Бога, всякога го рисуват светъл, а когато рисуват дявола, всякога го рисуват като козел и тъмен. Понятия са това. Ние, съвременните хора на 20-и век, не сме ходили на рандеву с дявола, да го знаем какъв е, да знаем как се носи. Та, като се говори за дявола, питам, срещали ли сте го дявола? Виждали са го у хората – то е друг въпрос. Нито един от вас не е срещал дявола и не се е разговарял с него. Аз зная положително, че нито един от вас не се е срещал с дявола и не може да ми го опише. Аз не се възмущавам от дявола, но искам да срещна поне един човек, който може точно да ми го опише, да ми даде неговата фотография. Описват ми какъв е бил дяволът преди хиляди години. Оставете това, какъв е бил преди хиляди години, сега нека да ми го представите. Обаче аз искам да ви дам за Бога една идея, която да не петни ума ви. Още от старо време има една идея за Бога, според която и най-великите души си представяли Бога като нещо, което няма никакъв образ. Някои ще кажат, че в Библията било писано, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Оставете този образ и подобие. То е ваше разбиране. Бог сам няма образ, а е създал образите. Подобие няма, а е създал подобието. Мозък няма, но мисли. Уста няма, но говори. Крака няма, но ходи, ръце няма като нас, но работи. Тъй щото ние не можем да си представим образа на Бога. Понякога, като си помислиш за Бога, представяш си го като светлина, която не виждаш, нито можеш да пипнеш, а чуваш, че ти говори. Има едно вътрешно виждане. И ние хората на земята сега искаме да виждаме нещата, да имаме някакъв образ за тях.

Сега аз не казвам в какво трябва да вярвате, но казвам как са вярвали напредналите души на миналото. На съвременните хора още като им се заговори за Бога, те разбират едно същество вън от тях. Не, това същество живее във всинца ни вътре, в нашето съзнание. Ние не знаем Бога извън нас, извън природата, но го знаем дотолкова, доколкото се проявява в нас. Тъй щото, каквото става, казваме – Бог го е направил. Питам, когато Бог създаде света, ти беше ли там? Казват, че Мойсей е писал така. И Мойсей не е бил там. Той е взел един доклад и по него писал. Казвате, Мойсей е писал по вдъхновение. Значи някой по-учен от Мойсея му е диктувал, а той е писал. Мойсей беше запознат с дълбоката мъдрост на Египет и оттам е писал. После той имал развито това чувство да схваща нещата. За някои неща той е могъл чрез наблюдение да схваща как е бил създаден светът, как е бил създаден човекът и се е опитал в едно кратко резюме донякъде да изложи въпросите за създаването на целия свят, както и създаването на човека. Имайте предвид, че Мойсей не е бил невежа. Той е бил сведущ човек, първокласен учен. Ако сега би се явил Мойсей пред сегашните учени хора, едва ли те биха могли да се сравнят с него. Мойсей е знаел всички учени теории за светлината, той е разбирал законите за електричеството, законите на магнетизма, той е знаел и биологическите закони. Когато е отишъл при фараона, той е разполагал с много знания: хвърлил си пръчката и накарал тази пръчка да оживее. Той е разполагал с много знания, не е бил тъй шашав. Обаче неговите ученици изопачили учението му и Мойсей изчезнал, а останал мойсеизъм, едно изопачено учение. Това вече не е Мойсей, но според разбиранията им – учение. Не че неговите ученици са имали лошото желание, но така са разбирали и затова са го изопачили. Същото е станало и с християнството. След Христа неговите първи ученици са проповядвали по-правилно, но след това, като се предавало на втори, на трети, останалите вече са възприемали и предавали според разбиранията си.

И сега ние се спираме върху въпроса, що е Христос. Често питат: „Ти вярваш ли в Христа?“ Казваме, че Христос ще спаси света. Спасението е наука. Как ще спаси Христос света? Казвате: „Христос ще оправи света.“ Как ще го оправи? Преди 2000 години светът не е ли бил поправен? Най-първи ние трябва да разберем, че всеки човек може да изправи своя живот. Той има абсолютните възможности да изправи своя живот. Като казвам своя живот, разбирам, че човек трябва да постави в пълно съгласие своя физически, духовен и Божествен живот. Човек за себе си е почти едно божество. Ако вие питате някого: „Аз мога ли да направя нещо?“ Това показва, че вие не сте се добрали до никакво знание. Ако пред мен дойдат двама виртуози цигулари и единият пита другия: „Нали ще мога да изсвиря това нещо добре?“, той нищо няма да направи. Опитният, изкусният цигулар никога не пита. Той счита за привилегия, че може да свири и той казва: „Мога.“ Нищо повече. Който не може, той пита. Преди да е започнал да свири, аз му казвам: „Ти няма да изкараш.“ На въпроса, дали мога, ще си отговориш: „Мога.“ Който пита, той не може. Казвам, ако някой пита: „Дали мога да изсвиря“, казвам му: „Ще се сбъркаш някъде.“ Онзи, който пита, бърка. Който не пита, не бърка.

Вие ще дойдете тогава до едно криво заключение, защото някой път и невежият не пита. Човек, който знае, той не пита. Ние, съвременните хора, питаме как да станем добри, как да станем учени, как да станем морални, какво ще стане с нас, какви ще бъдат децата ни, какъв ще бъде мъжът ни и т.н. Мъжът ти ще бъде точно такъв, какъвто си ти. Като направил майсторът грънчар първото гърне, то се завъртяло от радост и намерило своята похлупачка.

Казва Христос: „Тази сирота вдовица тури там две лепти.“ Тя тури всичко, каквото имаше. Човек, който мисли да се подвизава в света, така трябва да постъпва. Обаче тази жена даже и не подозираше, че ще бъде предмет в света, но си каза: „Чакай да туря и аз нещо.“ Тя не е знаела, че Христос ще ѝ обърне внимание, ще я вземе за предмет на своя беседа, че ще я даде като подтик на другите.

Тя не каза: „Как да дам последното си, децата ми нали ще останат гладни?“ Не, тя тури всичко, каквото имаше в съкровищницата.

Сега, като ви говоря така, не мислете, че искам да направя някакъв намек за погрешките ви. Погрешките в света не седят в греховете, които правим, но в това, че ние не използваме благата, които природата дава. Сега всички се спират върху постъпките на човека и казват за някого – той е грешен човек. Аз не се спирам пред неговите грехове, това не ме интересува, но грехът седи в това, че той не се ползва от благата на природата. Сега работите ни в живота няма да вървят тъй гладко, както ние сме си ги предначертали. Когато реката излиза от извора си и отива към морето, как мислите, гладко ли върви тя, тихо, спокойно ли минава? Не, на колко хора къщите събаря, колко хора удавя, на колко дървета корените разрушава, колко кораби завлича, колко мушици и треви отвлича. Мислите ли пък, че като навлиза в морето, то я посреща тъй тихо и спокойно? Някой път морето посреща реката тихо и спокойно, а някой път я посреща с бури и я връща назад. Сега какво ще кажете? Първите пионери ще кажат: „Морето ни прие тихо, кротко, въздържано.“ Обаче след няколко време другите пионери, които са били върнати назад, които са били пердашени от морето, няма да кажат като първите. Мислите ли, че то нарочно прави това? Не, то си има свои маневри, казва на реката: „Почакай сега малко.“

Всеки един живот, това е една малка река, която трябва да се влее във великото море. Някой път морето ще те приеме тихо, мълком и ще каже: „Влез.“ Някой път ще те посрещне така бурно, че ще те отхвърли на няколко километра далеч от себе си, че ще се образуват ред вълни около тебе. Ако ти си умен, ще разбереш смисъла на живота, ако не си умен, ще се намериш в голямо противоречие и ще кажеш: „Ама защо се вълнува така морето? Не знае ли кой иде при него? Не знае ли как е името ми? Голямата река е името ми.“ „Аз пък съм великото море.“ Като каже така на морето, то ще се поусмихне.

Питам, моретата ли станаха от реките, или реките станаха от моретата? Вие сами ще си дадете отговора. Между морето и реката няма никакво противоречие. Това е външната обстановка на нещата. Ако между нас, хората, има някакво противоречие, то се дължи на някакво неразбиране. Каква разлика има между един богат и един сиромах човек? Виждате някъде един богат човек, но той е невежа. Виждате другаде един сиромах, но той е учен човек, станал е професор. Ако той беше богат човек, професор нямаше да стане. И ако природата го е направила сиромах, то е, за да го предпази от някакви слабости. Тя иска да го направи лек, да олекне. Някой път човек трябва да олекне. В това положение човек трябва да намери себе си. Питам тогава, каква разлика има между учения и невежия човек? Няма никаква разлика. Ученият човек е обработена земя, а невежият, неученият човек е необработена земя. Но и единият, и другият могат да станат учени. И ученият може да стане невежа след време, като не се учи, и невежият може да стане учен след време, като се учи. И добрият човек лош може да стане, и лошият човек добър може да стане. Ние говорим за относителната доброта. Ако ти не усилваш в себе си своите добродетели, след време ти ще отслабнеш. Ние виждаме този закон в света. Светските, умните хора го разбират. Този, който иска да се бори, да надвива, всеки ден прави своите упражнения. Ако отидете в Америка, ще видите тези боксьори, които искат да се развиват в своето изкуство, закачили там на тавана една топка и цели три-четири часа се упражняват: подхвърлят я ту наляво, ту надясно, скачат, стават, лягат, правят упражнения. Като ги види някой, ще каже: „Този серсемин какво прави там?“ Не, този човек има идея. Той ще спечели нещо, ще стане нещо от него. Той се бори за една премия, ангажирал се и знае, че след няколко месеца той ще вземе тези премия от петдесет хиляди долара, ще има една придобивка. Той ще се боксира, както едно време в римските арени е ставало: някой гладиатор се бори с друг, докато единият падне и се признае за победен. Тогава другият взима премия от петдесет хиляди

или от сто хиляди долара. Как да не се боксираш при това положение? Струва да се упражняваш по няколко часа на ден, да удряш топката, за да получиш нещо. Сега ние можем да кажем, че това е губене на време. Аз правя едно сравнение. Ако този боксьор според вас, като се упражнява по три-четири часа на ден, губи времето си, вие, като седите по цели дни у дома си и се окайвате за положението, в което се намирате, или за страданията, които ви са дошли, вие не сте ли един подобен боксьор? За вас това време не е ли изгубено? Като дойде страданието, ти излез насреща му като този боксьор – че от едната страна, че от другата страна, че отляво, че отдясно, набий го добре и му кажи: „Ти не знаеш ли кой съм аз, не знаеш ли че аз съм свободен гражданин?“ Някой път страданието може да те надвие, да паднеш на земята, да изгубиш съзнание. Нищо от това, после пак отново ще се състезаваш с него. Често героите и героините в някой роман, като ги набие страданието, те изгубват съзнание, падат на земята и казват: „Набиха ни.“ Като стане от земята, отиде при страданието, започне да се маже около него, но в себе си казва: „Чакай, втори път аз ще те набия.“ Казвам, и ще биеш, и ще те бият.

Сега вие слушате и казвате: „Какво е заключението?“ От съвременния живот ние можем да извадим относителни заключения само. Каква ще бъде крайната цел на живота? В света крайна цел няма. В съвременния живот никаква крайна цел няма. Този живот наричаме един преходен, но приятен свят. Материалният свят аз го кръщавам свят за децата. Всинца ние сме деца и трябва да се забавляваме по един или по друг начин. Забавление е той. И много хубаво. Философите, които разбират, казват, че той бил майа. Заблуждение е това. Да, той е заблуждение за мъдрите, които играят роля на децата, но за самите деца той не е заблуждение, той е точно на мястото си. Онзи богаташ, който има големи богатства, който е милионер, нека се радва на парите, то е на мястото си. Онзи, сиромах, който няма пари, нека поплаче малко, нека пострада. И то е на

мястото си. Този плач има смисъл. Животът на земята не може без сълзи, без плач. Ако през целия си живот ти не си плакал, все трябва да поплачеш малко. Ако времето не поплаче, какъв смисъл има то? И времето понякога трябва да поплаче. Когато времето плаче, има смисъл в този плач: и реките приидват, и снеговете се топят, и цветята растат, и росните капки се явяват. То е цяло благословение. Вие ще кажете, че Господ е наредил така. Много хубаво, Господ е наредил да бият някого, че да плаче. Българите казват за някого, че го настивасали хубаво. Ако вълната, ако памукът не се настиваса, какво може да излезе от тях? Ако пръстта не се настиваса, какво ще излезе от нея? Та като настивасаш някого, това е хубавото. Казвам, ние трябва да вземем живота във вечните му прояви, а не в тези временни, преходни състояния. И за в бъдеще вие ще намерите едни от великите разрешения на въпросите. Тъй както сега животът се проявява, това е най-красивото, което Бог може да ни даде на земята. И каквото и да говорят хората за този живот на земята, това е тяхно лично мнение. Много светии, които са заминали от земята, съжаляват, че са заминали. Те искат да дойдат на земята, пак да ги бият. Те имаха много страдания, но в тях изпитваха особена вътрешна, специфична радост, каквато на небето няма. Много светии, много учени хора, които са заминали вече от земята, пак искат да дойдат да поживеят на земята. Там те имат много знания, но казват: „В тези знания, които имахме на земята, имаше нещо специфично.“ Следователно по същия начин един ден и вие, като заминете от земята, ще съжалявате, ще плачете за земята, но ще бъдете вече възрастни. Вие ще плачете, но там ще ви кажат: „Вие сте възрастни, не ви се позволява да играете и да плачете.“ Вие ще си кажете: „Минаха онези блажени времена, когато си играехме, както искахме – и добро правихме, и грешихме, за което ни потупваха малко, но ни оставаха свободни.“ Сега мнозина описват небесния живот такъв, какъвто не е. Сега аз няма да ви кажа своята опитност за небето, но тъй както разглеждам вашите описания, както хората го описват, в

това описание има една погрешка. Тази погрешка не е съзнателно направена, но се дължи на това, че всички хора описват небето привечер. Аз виждам някой виден писател, който минава даже за учител, описва небето привечер и казва: „Добре е да виждаш планините при залеза на слънцето.“ Питам, защо той не казва да се гледа красотата на планините при изгрева на слънцето, ами вечер? Понеже залезът е по-достъпен на хората, а малко хора са правили своите наблюдения при изгрева на слънцето. Затова именно той обръща внимание на хората да гледат красотата на планините привечер, а не при залеза на слънцето. Обаче тази красота при залеза на слънцето трае само един момент и после скоро се изгубва. Красотата при изгрев е възходяща. Следователно всички писатели разглеждат сега красотата при залеза на слънцето.

Сега у мнозина от вас има желание да станете силни, да се проявите, но трябва да разбирате законите на проявите. Да допуснем, че вие наближавате към една река, която няма мост. Искате да я прескочите. Направете този опит най-напред на един трап, широк два метра, за да не би, като прескочите реката, да се намерите във водата. Прескочите ли трапа, ще прескочите и реката. Вие трябва да имате умение да прескачате. Та именно ние, съвременните хора, трябва да се занимаваме с онези сили, които действат у нас. И после да разберем този сегашен порядък, който съществува. Ние казваме, че настоящият порядък ни плаши. Не, това е субективно схващане. Този порядък съществува от целокупната деятелност на цялото човечество. Когато човечеството един ден порасне, то ще създаде друг порядък. Дотам, додето е достигнало, то е създало този порядък. Сега ние очакваме човечеството да създаде един идеален строй. По-идеален строй от сегашния то не може да създаде, пък и да създаде, сегашните хора пак ще се повърнат към своите разбирания. Това най-първо зависи от разбирането на хората. Всички напреднали души трябва да имат един идеал, да знаят в какво седи бъдещият живот. Много пъти например ние искаме за себе си свобода, а ограничаваме другите

хора. Щом ти със своята свобода ограничаваш другите хора, каква свобода е тази? Тя е свобода лично за тебе. Ако ти ограничаваш един, втори, трети, каква е тази свобода? Свободата не седи в това, да правим, каквото искаме. Казвате – човек е свободен. Свободата седи в това, че всичко, което човек прави, да е разумно. И тъй, Христос се обръща към предмета за тази вдовица. Според моите схващания тази вдовица не беше невежа жена. Всяка, която употребява две лепти, числото две, тя е разумна жена. Жена, която употребява единицата, която носи единицата на гърба си, тя върви по мъжка линия, тя е мъж. Тази жена, която се е оженила за някой мъж, тя ще го бие най-малко по два пъти на ден. Жена, която носи двете на гърба си, тя е домакиня жена, къщата ще нареди, ще измаже, ще изчисти, децата ще нагледа, ще нареди, и покрай нея и работите на мъжа ѝ ще се наредят. Аз бих казал на всеки, който иска да се ожени, да види дали числото две е написано на гърба на неговата жена, а може или на челото, или другаде. Но има ли единица написана на гърба на тази жена, по-добре този човек да я вземе като учител.

Сега вие не трябва да вадите криво заключение, но трябва да знаете, че тези, които носят единица на гърба си, са на мястото си, тези, които носят числото две на гърба си, и те са на мястото си. Числото две е резултат на една вечна борба. Двете единици след като са се борили, борили, най-после са създали числото две. Това е закон на примирение. Противоречието е вътре в двете, но има един метод на примирение. Двама души, които се примиряват, образуват една двойка. Този закон ще видите например във вашия син. Той съществува навсякъде в природата – и между животните. Синът е небрежен, невнимателен, малко нахален, но след като намери още една единица, станат две единици, започва да става порядъчен. Та числото две като форма, като изражение е турено, за да могат хората да живеят добре. Двама души, турени на едно място, могат да вършат работа. Един, като е сам, той може да мисли, да философства, да мечтае, но не може да върши работа. Та като станат двама, разбираме,

като намери той подобния си, разбирам онзи разумния, който правилно разбира нещата. Сега ние искаме другите хора да влизат в нашето положение, да ни помагат. Ние сме на крива посока. Най-първо, ако ти сам не можеш да си помогнеш, ако ти сам нямаш наклонност да разбираш, никой друг отвън не може да те накара да разбираш. И според съвременните научни изследвания всички даровити хора са родени даровити. И с учители, и без учители те учени ще станат. Едно малко побутване в природата може да ги наведе на Божествена мисъл.

Казвам, има един първоначален учител в света. Даровитият човек работи и с други учители, но има един учител, който му говори отвътре. Това е една привилегия. Онзи ученик, който се е пробудил, той може вече да говори с този учител. Той вече може да говори с него и може да си разреши тези вътрешни задачи в живота. Този учител ще го насочи така, че той може да разреши всички свои мъчнотии в живота си добре. Ще му даде и начини, и методи, и сили, и вдъхновение и ще му покаже какво нещо е животът и какво нещо е смъртта, какво нещо е жената в света, и какво нещо е мъжът, какво нещо е братът и сестрата, какво нещо е приятелят, какво нещо е господарят и какво нещо е слугата, каква роля играят всички други хора и т.н. На всичко ще го наведе този учител и всичко ще му разправи. И тогава ученикът ще влезе в ролята си. А не той да казва, че наука не му трябва, това не му трябва, онова не му трябва. Всичко му трябва. Той трябва да съзнае същността на това, което му трябва. Ако ти не можеш да влезеш в положението на един мъж, ти никога не можеш да мислиш. Ако ти не можеш да влезеш в положението на една жена, ти никога не можеш да чувстваш, да обичаш и ако ти не можеш да влезеш в положението на едно дете, ти никога не можеш да се научиш да работиш. Защото всъщност децата работят. Като дойдат децата, те стимулират родителите си, те дават стимул. У децата има стимул, стремеж да работят. Каквото му дадете, то ще го разтвори, ще го разкъса. То е учен човек. Дайте му една книга, то ще я разтвори и

ще я разкъса. То намерило нещо и казва: „Много проста работа е това.“ А вие го мислите за много важна. Едно дете може да ви разкъса книгата и да ви покаже, че има нещо още по-хубаво от нея. То е учен човек. Ако го попитате защо скъса книгата, то казва: „Ако тази книга беше тъй хубаво написана, тъй хубаво направена, тя никога нямаше да се къса.“ И така е. Направи книгата от пергамент, че то да къса, да къса – и да не може да я скъса. Или тури електрически ток в тази книга, че като я хване, да отскочи. Когато детето къса книгите, това показва, че майка му и баща му не седят на много висок уровен на развитие. Дете, което къса книгите, показва, че този подтик му е даден от майка му и баща му. Иначе отде ще се роди този подтик у него. Защо не се роди в него желанието да обърне книгата и да я разгледа.

Сега да дойдем до малкото, което може да приложим в живота си с разбиране. Това малкото може да ни спаси от хиляди ненужни страдания, а може да ни избави от хиляди ненужни радости. Според моето разбиране има много страдания ненужни, има и много радости ненужни. Защото след всяка суетна радост ще ти дойде една много голяма скръб, след всяка суетна скръб, ще ти дойде една голяма радост. Ти мислиш, че някой казал нещо по твой адрес и с това уронил твоето достойнство. Той казва: „Знаеш ли какво е писано по вестниците за тебе, една много лоша статия.“ И ти цяла нощ не спиш, пишеш отговор на тази обида. Нищо не е писано. То се отнася за друг някой, за тебе даже не са обърнали внимание, а ти се безпокоиш. Дойде друг някой твой приятел и ти казва: „Ти знаеш какво е писано за тебе, аз едва сега разбрах, че ти си бил толкова гениален човек. Четох една рецензия за тебе.“ Ти цяла нощ не може да спиш, но ставаш сутринта, никой нищо не е писал. Значи лъжат те хората. Много пъти казват хората, тъй да понамажем малко колата, да не скърца. Това е тактика. Някой път у хората има един прием за възпитание, ще те хвалят и ще те корят, но било по единия, било по другия начин, това е педагогическо правило. Който те кори и който те

хвали, това са две противоположни сили. Имаш чук, имаш и наковалня. Щом имаш чук, трябва да имаш и наковалня. Щом имаш наковалня, трябва да имаш и чук.

Питам, защо някой път на земята трябва да ни похвалят, а някой път трябва да ни корят. Ако кажете, че постоянно ви чукат, това не е вярно. Всяко страдание съответства на една радост и всяка радост носи след себе си едно страдание. Щом почувстваш една радост, тя носи след себе си най-малко едно страдание. Понякога една радост носи след себе си десет скърби и си заминава. Питам тогава, Защо радостта трябва да ни остави тези скърби? Досега никой не е отговорил.

И най-великите хора и най-великите учители на земята, и те са скърбяли. Казва Христос: „Прескръбна е душата ми до смърт." Нямаше ли той разбирания? Имаше разбирания. Но той се намираше в положението на човек, който разглеждаше нещата от човешко гледище. „До смърт" значи дошла е тази скръб до дъното. Но след възкресението Христос мина от тази скръб в онази радост, която наричат вечното благо, вечната радост, на която скръб вече не е спътница. В този Божествен живот скръбта и радостта се сливат заедно. От лично гледище в Божествения свят в скръбта и радостта има две сили, които действат едновременно, една постоянна борба и нито едната отстъпва, нито другата. В земния живот радостта казва: „Аз ще бъде първата." Скръбта казва: „Не, аз ще бъда първата." Затова при сегашния съвременен живот скръбта е много по-силна от радостта. Скръбта, като намери, че ти си приел радостта, наложи те и казва: „Защо си допуснал тази радост, защо я прие без мене." Радостта е по-нежничка, скръбта е по-груба, тя е мъжка Гана, тя върви по мъжка линия. Радостта е по-нежна, като види, че главата на някого е пукната, казва: „Няма нищо, аз зная характера на скръбта." И вземе, че те превърже. И като дойде скръбта на втория ден, казва: „Кой ти даде това право?" Ще махне бинтажа ти, ще те набие и си заминава. Като дойде после радостта, казва: „Де са бинтажите ти?" Е, няма

нищо, ще ѝ простиш, нали знаеш, че тя е малко грубичка? Обаче в Божествения свят скръбта, която е толкова егоистична, примирява се с радостта, съединява се с нея в едно и човек повече не бива бит.

Та всеки, който е приел радостта преди скръбта, той все ще яде бой. Така е в живота, така обяснявам аз. И който иска да знае дали е така, или не, това е друг въпрос. Ако не ми вярвате, идете в другия свят, и ще повярвате. Аз искам да проверявате нещата. Ама дали е така? Проверете. Нищо повече. Ако намерите някое по-добро обяснение, елате и ми кажете, аз съм готов да слушам. Доколкото аз съм разбрал, така седи работата. А пък аз, умният човек, щом видя скръбта, по някой път не я дочаквам. Аз не искам да се разправям с нея, затова понякога аз я залъгвам. Като дойде тя, аз намажа лицето си и казвам: „Много съм скръбен." Тя, като ме види така намазан, побелял, казва: „Кой мина тук преди мене, та те е бил? Сега вече аз няма какво повече да те бия." И си заминава. Като си замине, аз се измия. Като дойде, пак се намажа. Тя ме е научила да работя. Всеки ден се дигизирвам. Какво ще кажете на това? Че вие всеки ден правите това, всеки ден се дигизирвате. Една от сестрите, която слуша моите беседи, казва: „Учителю, ти не си оставил нито едно наше чувство да не го осмееш, не си оставил нещо, което да не ухапеш, не си оставил едно наше благородно чувство да не го осмееш." Не, аз се смея на всички ония чувства, на които и вие се смеете. На които вие се смеете, и аз се смея, на които вие плачете, и аз плача. Другояче седи въпросът. Ние сами опетняваме нашите чувства. Ако има нещо възвишено и благородно, разбирам.

Като се говори за любовта в съвременния живот, вие казвате: „Остави това, не ни говори за любовта." Ако дойде някой в къщата ви и каже, че е обикнал жена ви, вие веднага ще се зачудите. Не, този човек не трябва и дума да отваря за това, че жена ви е красива, и че той я обикнал. Защо трябва да говори това? Това не е само между светските, но и между религиозните хора. Ние още не сме дорасли. Като срещне жената на този човек, той трябва да каже: „Откак видях

жена ти с тези добри качества, аз се радвам, че измених лошото мнение, което имах за жените. Аз имах много лошо мнение, но като видях в жената такива добри качества, аз измених мнението си за тях. Твоята жена ми даде повод да гледам малко по-другояче на жените." Като срещна една жена, която ми харесва, трябва да се зарадвам, че има такива благородни жени в света. Всяка чиста, всяка благородна жена има топлина от десет хиляди градуса. Кажете ми кой мъж би могъл да пипне или да направи някаква пакост на такава жена, която носи в себе си една батерия от десет хиляди градуса. Бихте ли повярвали вие, че такава жена може да я целуне един мъж? Не, още отдалеч от устата, от ръцете му нищо не би останало. Всяко докосване до нея, това е огън дояждащ. Той ще седи далеч от нея с всичкото си уважение и почитание. В това седи този велик морал. Но при това вие имате малко по-друго понятие за чистота. Аз не зная отде произлиза този морал, върху който съвременните хора базират своите постъпки и съграждат своя морал. Материята, от която е направена моята уста, е от хляб, от жито и няма да се минат три, четири, пет месеца, и тя ще се промени. Да кажем, че някой ме е целунал и не ми е приятно. Питам, моята уста това аз ли съм? Вратата, през която вие влизате, това вие ли сте? Не, само че ние обичаме вратата ни да бъде в изправно положение.

Моралът седи в друго отношение. Въпросът е да не би онзи, когото ние обичаме, да направи една постъпка, която да е против този морал, който ние имаме вътре в себе си. В ума и в сърцето си ние имаме един морал, от който трябва да се пазим. Защото, ако ти обичаш някого, трябва да му отдадеш всичкото уважение и почитание, и при това да не му създадеш ни най-малкото страдание. У тебе не трябва да се зарежда желание да му причиниш ненужни страдания. Това е любов. При любовта сега на земята, ако ти причиниш някому нужни страдания, ти го обичаш, ако му причиниш ненужни страдания, ти не го обичаш. Причини страдания, които са намясто.

Сега ще ви приведа един пример, който само отчасти може да обясни идеята. Една американка от града Бостън се влюбва в един американец от ниско произхождение. Тя била дъщеря на един голям милионер. И тя казва: „Аз искам на всяка цена да се оженя за него.“ Баща ѝ не се противопоставя, но я моли да почака малко с взимане окончателно решение по въпроса и до това време той изпраща портрета на нейния любимец при един виден физиогномист и френолог, да се произнесе той за тази личност. Бащата вярвал в тези науки. След кратко време той получава назад портрета на този господин със следните сведения. Дъщеря ви по никой начин да се не жени за този човек, защото най-много две години след сватбата той ще я убие. Вие ще кажете: „Отде този човек може да прави такива заключения?“ Той може да я убие, а може и да не я убие. Тогава бащата занася писмото на своята дъщеря и казва какво представлява нейния любимец. Дъщерята казва: „Добре, аз ще се откажа, нека да направя един опит, да видим дали така ще се случи. Че ще страдам, нищо от това.“ И наистина този млад човек се оженва за друга. След две години той убива жена си.

Питам, любов ли е това, когато онзи, който ви обича и иска да ви създаде една радост, а ви създаде едно голямо нещастие, като ви лиши от това, което вие обичате? Например вие искате да учите, но онзи, който ви обича, ви лиши от вашата радост, от вашето щастие, като ви казва, че не трябва да учите. Това любов ли е? Този човек ви лишава от едно благо. Казвам, всеки човек в сегашния живот трябва да се поощрява към какво и да е изкуство или наука. И като дойдем до земния живот, ние трябва да се стремим към вечния живот. Ако ние не разбираме земния живот, как ще разберем небесния? Ако не ценим земния живот, как ще ценим небесния? Ако земния не виждаме, как ще виждаме небесния? Защото от този живот ние ще се приготовляваме за другия живот. Този живот не е далечен, ние го живеем. Вечният живот е този, в който няма смърт, няма скърби и страдания. В този живот, като видиш само онзи, който те обича, ти

веднага ще почувстваш дълбока радост в душата си. Голямо щастие за тебе ще бъде да видиш този, който е създал света, да видиш онзи, който е създал всички форми, да видиш онзи, който е създал цялата наука, всичката красота, да видиш онзи, който носи всичката сила и мощ в себе си. Достатъчно е само да видиш този, който ще ти се усмихне отдалеч, и после пак ще се скрие.

Казвам, това няма да бъде илюзия, но една жива опитност. Такава опитност са имали и всички велики хора. Те са станали велики хора, защото са видели само едно малко проявление на Бога, който се проявява и изчезва. И всеки, който е видял Бога, е станал велик. Това виждане не е външно, но вътрешно виждане. Някои мислят, че то е външно виждане. Не, то е в съзнанието вътре. Когато ти видиш това вечно начало, всичките ти скърби, всичките ти страдания и мъчнотии излетяват, и ти ставаш мощен, умът ти проблесва, и ти почваш да разбираш смисъла на живота. И тогава това, което е било невъзможно за тебе, става възможно и ти носиш радост и мир навсякъде. Това е опитността на всички велики хора не само в миналото, но на всички велики хора. Велики души ги наричам аз – и имат тази опитност и сега. Те казват: „Ти за Бога можеш ли да направиш това?“ Че за кого друг ще го направиш? За кого другиго ще служиш? На хората ли ще служиш? Че ако ти не можеш да служиш на Бога, който ти е дал всичко, как ще служиш на другите хора? Под Бог ние разбираме това вечно начало, Божественото, което живее у нас, в което се гради великото. Ако във всеки човек може да се събуди Божественото, той не изведнъж, но постепенно ще има шанс в живота си да придобие и да прояви всички възможности, които са вложени в него. И тогава, дето и да отидете, при който и да е учител, само като търсиш спасението си, той ще може да ти го покаже. И когато в света дойде един проповедник или един светия, Бог иска чрез този прозорец, който той е направил, да погледнат всички хора навън и да видят всичко онова наоколо си, който Бог е направил. И затова именно

науката е непрекъсната. Във всички учени, във всички велики хора тази сила е една и съща.

Следователно, щом разбирам така, ако едно дете може да ми каже истината, за мене то е един голям прозорец. Ако едно дете може да ми изпее една песен, която може да ме вдъхнови, това дете за мене е един голям прозорец, чрез който аз мога да видя всичко онова, което Бог е сътворил. Ако аз, който съм голям, не зная как да постъпя при даден случай, а виждам едно малко дете, което ми дава един добър пример от морална постъпка, това дете за мене е един голям прозорец. То вижда друго едно малко дете, паднало на улицата, и бързо се притичва към него, вдига го, изчиства го, измива го и после го целува, а след това го завежда дома си и го нагостява, казвам: браво, ето един добър пример. Досега аз не съм направил такова нещо, а това малко дете го направи. Ето как може да се поправи светът. Ще дигнеш този, който е паднал. Какви са били причините на неговото падане, ние не знаем. Защо е съгрешил той, и това не знаем. Ама там в рая съгрешили първо. Питам, кой мъж или коя жена от съвременните, ако се намери в този рай, няма да съгреши? Доколкото знаем, всички, които сте минали покрай това дърво, всички сте яли от неговите плодове и сте съгрешили. Вие, като осъждате понякога другите хора, правите и вие сами същото. Казвате – не е хубаво да се одумва, а при това одумвате. Не е хубаво да се съмнява човек, а при това се съмнявате. Не е хубаво да бъдеш безверник, а при това се обезверявате. Даже и сегашният водител на теософите – Кришна Мурти, предава една своя опитност, че след като намерил своята възлюбена и после я изгубил, сторило му се, че всичко изгубил в света. Той казва: „Всичко, каквото имах, изгубих." И след това отишъл пак да търси своя Учител. Питам, коя е причината, дето той изгубил своя Учител? Той казва: „Потребно е понякога да изгубиш своя Учител, за да се създаде по-голям стремеж." Та не мислете, че понякога няма да изгубите вашата радост. Ще се поколебаеш, и

скръбта ще дойде. Може би за половин или за един час, но скръбта ще дойде.

Първото нещо: вие трябва да бъдете готови като тази вдовица да вложите всичко, каквото имате. Но не да знаят хората. Питам, какво може да се направи с три пари в света? Ако аз внеса три пари, всичкото свое имане, питам, какво може да се направи с тези пари? Какво може да се направи с това малко благо? Нищо не мога да направя. Но този малък подтик на трите пари, турени в известна посока, може да причини цяло преобразование в нашия живот. Турим ли този малък подтик като основа, нещата веднага могат да се реализират.

Казвам, искам сега всички вие да бъдете свободни. Някои казват, че не трябва да бъдем амбициозни. Не, трябва да бъдем амбициозни, но намясто. Някой трябва да бъде силен, че дето трябва, да покаже силата си. Всичко е хубаво, когато е на мястото си. Ние вървим сега по един морал, който не може да произведе онзи резултат, който ние очакваме. Един дойде, казва ти: „Не прави това, не прави онова." Дойде друг, казва ти: „Прави това, прави онова." И т.н. Един говори едно, друг – друго. Казвам, прави всичко това, което е дадено в природата, което и природата прави. Обаче има неща в природата, които човекът е турил и върху тях ние разсъждаваме и казваме: „Това не прави, онова не прави." Когато влезеш в бакалницата на тъмнината, сам си избирай стоката. Когато влезеш при бакалина на светлината, остави той да ти избере стоката. Всичко онова, което природата е създала, аз го наричам, че то е най-разумното нещо в света. Дай ход на всяко едно желание, което изтича от дълбочината на твоята душа. Дай ход на всяка възвишена мисъл, която произтича от дълбочината на твоя ум. Дай ход на всяка твоя постъпка, която изтича от дълбочината на твоята воля. Никога не спирайте хода на всяка ваша мисъл, на всяко ваше чувство и на всяка ваша постъпка, щом те изтичат от дълбочината на вашето естество. И като направиш такава една постъпка, само ти трябва да знаеш за нея, никога не отивай да

разправяш на другите хора какво си направил. Ако ти плащат за това, можеш да разправяш. И това не е лошо, защото иначе няма кой да даде на репортерите материал. Но ти сам проверявай, докато дойдеш до един основен закон, който аз наричам реалност. Реалността е един основен закон, който никога не се мени. Вижда ме един човек и намира, че съм хилав, слаб. Казвам: „Не ме гледай тъй, аз съм силен човек. Застани прав." Той застава. Хващам го с едната си ръка и го дигам във въздуха прав, дигам го един, два пъти и го слагам после на земята. Той казва: „Ти правиш нещо, навярно хипнотизирваш." „Добре, нека дойде още един." Дойде още един и двамата ги издигам заедно нагоре във въздуха. „Това е илюзия." Добре, нека дойдат още двама, да се качат отгоре ви. Стават четирима и ги дигам всички заедно. Дойдат четири-пет души и всички заедно дигам във въздуха. Питам, това илюзия ли е?

Казвам, вие сами виждате, че това не е илюзия, защото, ако беше илюзия, нямаше да има никакво напрежение в мускулите ми, а вие виждате, че има известно напрежение в мускулите ми. Ако премерите ръката ми, ще видите, че обемът ѝ се изменил, става едно свиване на мускулите, вследствие голямото напрежение и те ще видят, че се намират пред една реалност, в която има отношения, а не пред една илюзия.

При реалността има смяна на енергиите. Щом става смяна на енергиите, нещата са реални. Реални неща са само тези, които дават подтик на нашия ум, на нашето сърце, на нашата душа да се реализират нещата. Щом нещата се реализират, те са реални. Всяко нещо, което не дава подтик, то е илюзия. Мощното, силното, което тласка света напред, то е реално. Такъв е законът. Та вие трябва да обърнете внимание на вашия Учител, без да знаете, без да подозирате това нещо. Един ден, като ходите между тълпата, без да го виждате, вие ще турите всичкото си имане, но той ще ви види и ще каже: „Тази вдовица тури всичкото си имане." И от този ден тази вдовица стана ученичка на този велик Учител. От две хиляди години насам аз

виждам тази вдовица. Тя и сега е в света. Но това не е важно. Вие ще кажете: „Де е тя сега?“ Тя иска името ѝ да остане незнайно. Тя казва: „Нека ме знаят каква съм била в миналото си, но сега, тъй както съм добре облечена, не искам да ме знаят, ще опетня своето минало. По никой начин не искам да знаят днес името ми. Тъй както съм облечена, камилфо, ще ми обърнат голямо внимание, а аз не искам това нещо.“ Вие я питате как така разбогатя. Тя казва: „Вие туряли ли сте в ковчежника последните си пари, които имате, т.е. всичкото си имане? Един ден аз вложих своите последни три пари и до днес те дадоха тази голяма сложна лихва.“

Камил Фламарион в своята астрономия прави изчисление каква сума ще се получи от 25 стотинки, дадени под сложна лихва от времето на Христа и до днес. Той изкарва една голяма сума, която може да си представим, ако допуснем, че цялата земя беше само злато, пак не би могло да се изплати този голям дълг, който правят тези 25 стотинки. Той прави едно изчисление, че за да се изплати този дълг, трябвало в продължение на девет години всеки час да пада по една земя от злато в банката. Само тогава ще се изплатят тези 25 стотинки. Така много са нараснали те. Следователно, най-малката сила, която можем да вложим у нас в обръщение, след време ще даде един такъв грамаден резултат, какъвто човешкият ум никога не може да си въобрази, нито подозира. Затова именно са хубави тези малки подтици. Най-малкото добро, което можеш да вложиш в тази банка, вложи го. И тази вдовица сега е между нас, тя е реформаторка. Тя ходи, проповядва из цяла Европа. Може да си гадаете дали не е в Америка, или в Англия, или във Франция, или другаде. Това не е важно. Тя днес проповядва истината. Вложете и вие хубавото, красивото в тази банка. Което Бог ви е дал, него вложете. Това е и в настоящето време, и в настоящия живот, и в настоящата култура и при настоящите условия. Скърби, страдания, разочарования, радости, вяра или безверие, всичко това са условия, сили, качества, които ни тласкат напред. Скръбта казва: „Напред върви!“ Радостта казва:

„Напред върви!“ Съмнението казва: „Напред върви!“ Вярата казва: „Напред върви!“ Безверието казва: „Напред върви!“ И онзи, който вярва, казва: „Напред върви!“ И който не вярва, казва: „Напред върви!“ И който се обезсърчава, и който се насърчава, всички казват: „Напред върви!“

Всички казват следното. Нас ни трябва по-велик живот от този, който имаме сега. Божественото трябва да се вложи у нас, за да постигнем бъдещето, което очакваме.

Беседа от Учителя, държана на 19 януари, 1930 г. София - Изгрев

БОГОВЕ СТЕ

Ще взема само едно изречение: „Аз рекох: богове сте.“ Това е един цитат, едно изречение, откъснато само по себе си. То може да се изтълкува в един или в друг смисъл. Целият съвременен наш живот се състои от такива отделни факти, които не са свързани, не са изтълкувани, вследствие на което съществуват ред противоречия в целия живот. Например такива противоречия съществуват в морала. Тъй както се преподава днес моралът, това не е една изяснена наука.

Какво нещо е моралът? Моралът е външната страна на духовния живот. Здравето е изражение на физическия живот. Когато човек се проявява хармонично, той е физически здрав. Следователно здравето е едно естествено състояние. Всеки човек има стремеж да бъде здрав. Болезнените състояния са анормални, вметнати състояния. В живота идеалът не е болестта, напротив ние всякога се стремим да премахнем болестта. Болезнените състояния са отделни факти. Болестта е нещо вмъкнато, нещо вметнато в живота. Здравето пък на физическия живот е нещо естествено. Що е здравето? Да бъде човек здрав, това значи всички органи на организма му да хармонират правилно и той да усеща едно приятно разположение. Следователно здравето е нещо морално. То е както онзи, който яде добре. Всеки човек, който яде добро, той е здрав. Но яденето не е здраве. Той може да диша добре, но дишането не е здраве. Здравето е една сила, която държи в контакт и яденето, и дишането. Затова именно нам се вижда мъчно да живеем духовен живот. Духовният живот е тъй естествен, както да ядеш и да дишаш. Тогава ние взимаме всички наши слабости. Слабостта е едно болезнено състояние. Имаш например една слабост да послъгваш. Да послъгваш, то е както когато на човека се разслабват червата и те започват да куркат. Този човек не може да седи вкъщи, излиза вън от къщи, започва да хойка. „Защо не седиш вкъщи?“ „Не ми се седи.“

Той може да излиза 40–50 пъти от къщи, не седи на едно място. И в моралния живот има такива неестествени състояния. Обаче има един начин, по който могат да се премахнат тези неестествени състояния. От какво произтича послъгването? Има нещо неестествено вмъкнато в човека, което може да се премахне. Лъжата е едно такова неестествено състояние. Страхът е също така едно неестествено състояние, предизвикан от чувството на предпазливост.

Следователно, за да извадим правила за човешкия живот, за човешкия организъм, трябва да извадим такива правила, каквито живата природа е създала. Когато съвременните хора искат да прекарат чиста вода, те понякога си служат с изкуствени, а понякога с естествени филтри, с каквито природата си служи. Някога те я прекарват през песъчливи пластове, през няколко пласта и излиза след това чиста, филтрирана вода. Следователно и мислите, които ние приемаме от външния свят, те са течения. Ако ние не филтрираме тези мисли и желания, ние ще се покварим, защото има известни нечистотии в тях. Силата на вашето зрение би се увеличила, ако вие спазвате този закон за филтриране. Днес всички хора имат слабо зрение. Те не могат да виждат ясно даже на сто, на двеста метра разстояние. Ако дойде въпрос до един-два километра, тогава предметите стават неясни вече. Следователно, тези, които говорят за ясновидство, те мислят, че ясновидството е нещо отделно от физическото зрение. Виждането е нещо непрекъснато. Най-слабото виждане е физическото, а един духовен човек може да вижда на разстояние около хиляда километра и повече. На мнозина може да се вижда чудно това нещо и да кажат: „Как е възможно това?“ Като изучавате радиото, вие виждате, че някъде в Лондон или в Париж пеят, играят, свирят, а вие тука чувате всичко това чрез някакъв инструмент. Всичко това става и у самите нас. Как става, това не може да се обясни. По същия начин наближава време, когато всички хора ще станат ясновидци. И тогава чрез вашето вътрешно радио вие ще схващате някаква вълна, която ви носи всичко това, което става

някъде далеч в Лондон или в Париж. Там може да се свири или пее, а вие ще схванете не само звука, но ще виждате даже и тези хора, които изпълняват това свирене или пеене. Това значи да бъдете ясновидци. След като стане човек ясновидец, какво ще придобие? Да кажем, че вие сте слушали какво се пее в Лондон или в Париж, но ставате сутрин и се чувствате гладен. Каква полза от това, че сте слушали радио? Слушали сте радио, но то нищо не ви помага. Значи радиото е само едно развлечение, но то не ви храни. Засега радиото само говори, но ние не можем да отговаряме. Ще дойде ден, когато ще имаме и по-съвършено радио. И тогава между онези, които играят на сцената, и онези, които слушат, ще има пълна обмяна. Най-първо някой човек ще ми пее около половин час някъде от Лондон, а после аз ще му пея някъде от България. После ще го питам: „Имате ли някаква нужда?“ След това той ще ме пита: „Имате ли някаква нужда?“ Само по този начин радиото ще помага, а засега то е само едно забавление, защото е още в началото си. А сега спор има.

„Аз рекох: богове сте вие.“ Боговете, това е външната страна на Бога. Бог се проявява чрез боговете. Те са органи, носители, чрез които се проявява онази велика сила в света. Те имат отношение към човечеството. Значи боговете имат органи, чрез които се проявява Бог. Те са най-различни същества, които съществуват. Някои ги кръщават с други имена. Думата „бог“ означава същество, което е силно да направи много работи. Та като казва Писанието: „Аз рекох: богове сте“, значи всички може да станат разумни. Онзи, който се стреми, казва: „Ние богове не можем да бъдем.“ Да, богове не може да бъдете, но разумни може да бъдете.

Та казвам, за да се устрои сегашният живот, за да бъдем ние на земята здрави, за да имаме един духовен живот, това е една привилегия. Следната фаза не е придобиване на физически живот. Физическият живот без устоите на духовния живот е изгубен. Ако не можете да турите духовния живот като тил, вие ще изгубите физическия. И следователно всеки човек, който има в себе си морален

устой, той може да живее по-дълго време. Това е пестене на онези сили, които имаме в себе си. Природата е разумна, в нея няма губене, няма разточителност на сили.

Например вие се тревожите за нищо и никакво или се безпокоите, или не вярвате. Може да вярвате или не, но от наша страна е погрешно да се съмняваш в себе си. Има неща, в които може да се съмняваш, но има неща, в които е погрешно да се съмняваш. Да се съмняваш в себе си. Хубаво, след като започнеш да се съмняваш в себе си, в какво ще вярваш? Най-после се съмняваш във всички хора, а след това се съмняваш и в себе си. Питам, след като се осъмниш, какво ще получиш. Съмнението не разрешава въпроса. Съмнението в живота е едно частично проявление, а вярата, разумността, онази вътрешна връзка, която съществува, това е смисълът. И хората за бъдеще тъй трябва да се възпитават. Досега от хиляди години хората са се възпитавали от противоречия. Дойде един човек, и започне да ти препоръчва един морал. Но това ще мяза на онази българска поговорка, дето трима души в една българска къща си приготвили една патка, но в това време дошъл един гост и те едва успели да скрият патката в една тенджера. Той подушил патката, но си мълчал. Сутринта гледали, той като си замине, те да опекат патката. На сутринта той става, приготвил се за тръгване и казва: „Аз трябва да си замина, защото в нашата земя, докато царува цар патаран, добре върви работата. Но след като слезе той от трона, не е добре." Е, хубаво, във вашата страна така било, но в нашата страна не е така. Като си заминава той, виждат, че патката я няма и цар патаран заминал.

Казвам, когато ние не можем да сполучим в живота, всякога съжаляваме, че губим. И всякога губи човек, когато не е разумен. Той трябва да има една разумна база, върху която да постави живота си. И в природата има известни закони, известни правила, известни сили и всичко, което е създадено, то е едно училище. И всеки може да намери цар за себе си, за своето здраве, за своето спокойствие, за своите сили. Всичко може да намерите в този свят, който виждате. Не

човешкия. Но в дадения случай, ако знаете как да постъпвате, вие може да намерите цяр за себе си. Вие сте беден човек, но ако знаете как да постъпвате, като ходите по планинските места, само като трепнете с вашия бастун, веднага ще се открие пред вас един палат със скъпоценни камъни, масата ще бъде наредена, яденето ви готово – и там ще се нахраните. После ще има хубави покривки и легла и ще си поспите вътре. След това ще излезете вънка, и пак ще тропнете с тоягата и всичко ще изчезне. Ако дойде един човек, който може да направи така и ви разправя, това ще бъде за вас приказка от „Хиляда и една нощ“ за вас, но за него не е така. Онова, което Сведенборг е написал, който е един от най-добрите ясновидци, той, като разправя за онзи свят, така го описва, че казвате: „Откъде го измислил?“ Едно от двете: или го измислил, или това е една реалност. И най-после човек никога не може да измисли неща, които не съществуват. Един художник може да измисли една картина да я нарисува, но той все оттук-оттам е вземал някои сюжети и ги е сглобил. От само себе си той не може да е измислил. Туй не е заблуждение. Онези, които отиват в онзи свят, описват това, което виждат, а онези, които нямат тази сила, те не могат да разбират нещата и описват онзи свят такъв, какъвто не е. Онзи, който отива на онзи свят и не го разбира, той ще опише само каква носия имат, какви градове има там, а ни най-малко няма да обърне внимание на вътрешната страна на живота. Това, как живеят ангелите, как живеят светиите, на това няма да обърне внимание. Светиите там живеят на цели общества, имат си градини, имат плодни дървета и се хранят не като нас. Тук един светия е постник, но в онзи свят ни най-малко не е постник. Той яде първокласна храна, а не такъв буламач като тука. И после светията, като яде в една паница, втори път не яде със същата. Затова той изтърпял всичките страдания на земята, за да може там да живее добре. И у вас е същото. Някой беден човек, който е страдал, казва: „Да стана богат, да мога да си почина.“

Но казвам, туй е външната страна, която може да се вземе. То е външната, физическата страна. А туй, което става всякога у вас, върху което може да се съгради вашата сила, аз наричам това вътрешната страна на живота. Ако един човек може да ви смути, като ви каже, че от тебе нищо не може да излезе, всичко това е празна работа. Ако дойде една муха и ми каже: „От тебе нищо няма да излезе“, ще бъде смешно, ако тази муха ме смути. Или ако дойде при мене един таралеж и ми каже: „В тебе няма никаква философия“, ще бъде смешно, ако той ме смути. Питам, каква е твоята философия най-после? Твоята философия е философия на бодлите. Е, каква е философията на мухите? Цял ден си бръмчат и влизат, дето трябва и дето не трябва, хапят, когато трябва и когато не трябва. Обаче това е сегашното състояние на мухите. Едно време и мухите не са били такива. Понеже човек се е изменил, то и цялото пространство, цялата природа се е изменила. Чудни сте вие. Та и човек не е бил такъв, какъвто е сега. Когато той живял в рая, той живял в една отлична култура. Ако се опише неговият живот, царски живот е прекарал той. И животните, и цялото растително царство, и земята не е имала такъв изглед, какъвто има сега. Тъй както сега се представлява земята, тя представлява една катастрофа, една развалина и ако казват, че тази земя Господ я направил, какъв смисъл има тя. Писанието казва така: „Целият свят ще се оттегли и Бог ще направи нова земя и ново небе.“ И в този случай под „земя и небе“ се разбира редът на нещата. Сегашният ред на нещата е остарял, вярванията на хората са остарели, привичките на хората са остарели, и всичко това трябва да се замени, тъй както се заместват привичките на децата с живота на възрастния. Едно дете, като стане на 33 години, възрастен човек, той не може вече да си служи с привичките на детето.

Сега Писанието казва: „Аз рекох: вие сте богове.“ Това показва само стремеж. Тук е изваден един пасаж „Богове сте вие“, богове, които вървят по определените Божии пътища и са носители на Божиите мисли. Затова те са богове. Значи техният живот е в пълно

единение, в пълна хармония с Бога. И затова, докато ние сме в единение със себе си, в единение с Бога – не считам Бога като едно същество вън от нас, и действаме в съгласие с Божията воля, човек всичко може да направи. Но при сегашното състояние вие казвате: „Като е възможно, аз ще наредя своите работи.“ Но ако ти си едно божество, най-първо трябва да уредиш работата на хората, и те ще уредят твоите работи. Ти най-първо иди, събери всичките реки от планините и ги пусни в градините им, ти само ги пусни, а водата сама ще извърши своята работа.

И следователно разумният живот има една вътрешна сила. Всяка една мисъл, ако я поставиш в мозъка, там, дето трябва, и всяко едно чувство ако го поставиш там, дето трябва, те сами по себе си са мощни, няма защо да им даваш директива. Всяко чувство си има своята сила. Ти няма какво да го направляваш. Някой казва: „Човек трябва да знае как да контролира своята мисъл.“ Значи то е механическо, мисълта не е като един аероплан, но има нещо подобно на аероплан. До известно време човек трябваше да бъде като пилот, но сега има аероплани, които човешката мисъл може да направлява отдалеч. Та мисълта е сила. Ти като ѝ дадеш известно направление, тя върши своята работа.

Та казвам, при сегашното възпитание ти трябва да се стремиш. Не влагай една отрицателна мисъл в живота си, понеже тя работи и ще развали вашето щастие. Ако вие вложите едно отрицателно чувство, то ще развали вашето щастие. Например казвате – еди-кой си не ме обича. Вие не поставяте правилно мисълта, вие не констатирате правилно един факт. Това, да ви обича или да не ви обича някой, не зависи от него. Когато вие прекарате един дълъг гвоздей между две греди, от него ли зависи да влезе между гредите? Вие само го чукате. Тогава той държи, защото той е турен на място, което трябва да държи. Гвоздеят сам по себе си не може да влезе вътре. Следователно, за да ви обича, причината седи във вас. Ако вие не сте в състояние да го предизвикате към това чувство, той не може

да ви обича. Защото любовта, която се чувства в света, е двояка. Една любов, която изтича като извор, тя има качествата на Божията любов, която винаги дава, а има и друга една любов, която всичко взима. Едната дава свободно, а другата взима. Ако двама души се съберат на едно място и двамата искат да дадат и излязат един срещу друг, те ще дойдат в стълкновение, защото и единият, и другият иска да даде. И ако двама души, които искат да взимат и излязат един срещу друг, и те ще дойдат в стълкновение. Следователно, трябва да разбирате хората. Съберете един, който иска да взима, и друг, който иска да дава, турете ги един срещу друг, веднага ще се образува една разумност в тях. Те са две сили, които науката нарича положителни и отрицателни сили: положителните сили, които дават, и отрицателните сили, които възприемат.

Следователно всичките прояви на нашата мисъл се проявяват все в отрицателния полюс. Ако ти не възприемаш, не може да даваш. Та най-първо в този смисъл Писанието дава една голяма опитност, в нас живее едно Божество. „Аз рекох: вие сте богове.“ Аз не говоря за съвременните хора, не разтълкувам – във всеки едного живее по едно божество. И ако човек го слуша, той може да стане едно с него, да се обедини с него. И тогава човек не трябва да поставя в себе си мисълта, че това божество, което живее в него, е над божествата, които живеят в другите хора. Вие не можете да поставите едно противоречие между стомаха, белите дробове и мозъка. Стомахът функционира в най-ниската област на човешкото естество, на човешкия живот, след това идват дробовете, сърцето и най-после иде мозъкът. Между тях има едно единение. Най-първо стомахът ще извърши своята роля, своята работа, после дробовете и най-после мозъка. Това, което стомахът извърши, той ще изпрати след това своето равноценно на мозъка. Следователно, когато стомахът е зает със своята работа, мозъкът временно спира своята деятелност и изпраща част от своята енергия на стомаха, за да му помогне. В замяна на това стомахът му изпраща храна. Става значи една търговска сделка, един търговски договор.

Колкото киловата енергия е употребил стомахът, той всичко записва. Той записва всичко, което изпраща в мозъка, за да се изплати. Вие разбирате този морал, тези отношения. Там, отдето са се взели известни сили, известни енергии, трябва да се държи равносметка, за да се изплатят. Не изплатиш ли, втори път ще изгубиш своя кредит. Морално е да държиш отворени всички твои извори на живота. Ако ги държиш затворени, ти прекъсваш връзката си с Бога. Ако прекъснеш своите отношения с Бога, значи ти прекъсваш и съобщенията си с живота. Тогава идваме до онези механически положения в живота да просиш от този, от онзи. Но с просия работа не става. Просията в живота е едно неестествено, анормално състояние в живота. Някои изваждат примери, че нали и от Бога се проси. Това не е просия. Това е искане. Човек може да иска улеснение от разумния, да му покаже как трябва да живее. Не да живееш от подаяние, да ходиш да събираш трошичките от трапезите на богатите хора. И това не е лошо, но ти ще се натъкнеш на такива унижения, каквито светът може да ти даде, и ще ти дадат такава храна, каквато не трябва. Те ще ви дадат от своите трошици. Питам, ако ти се храниш като просяк от подаянието и от трошиците на богатите хора, какъв човек може да стане от тебе? Нито гений ще стане, нито талантлив човек, нито обикновен човек даже може да стане. И всеки човек, който иска да живее от подаянието на другите хора, ще дойде до закона на израждането. Ако човек иска да се ползва, нека се ползва от слънчевата светлина, но да отиде да наклади огън и да изложи гърба си на тази топлина, той няма да се ползва много. Трептенията на огъня нямат този ефект, какъвто произвеждат слънчевите лъчи. Трептенията на огъня са съвсем други. Мислите, които носи великият живот в себе си, са съвсем други от обикновените мисли на живота. Те носят друго нещо в себе си. Писанието казва: Божественото, което живее у вас, трябва да се стремите да го добиете, но по един естествен път.

Следователно, когато се запознавате с един човек и искате да свържете приятелство с него, вие не можете да свържете устойчиво приятелство, ако вие не намерите една от най-хубавите черти в този човек. Като се срещнете с един човек, вие трябва да намерите най-хубавата черта, която той има в характера си, и тази черта именно трябва да държите в ума си. Ако не можете да държите тази негова черта в ума си, приятелството ви се скъсва. Ако в ума си не можете да задържите качеството, че Бог е любов, вие скъсвате отношенията си с него. Тогава и Бог не може да има никакви отношения към вас. Ако вие не можете да задържите в ума си мисълта, че Бог е всемъдър, как ще му служите? Ако вие не можете да задържите в ума си мисълта, че Бог е всеблаг, всеистинен, тогава вие скъсвате всички връзки с Бога и Божественото във вас не може да се изрази. Какво ще чувствате тогава? Скръб, страдания, мрак, недоволство, не знаете какво да правите. Дето ходите, животът ви се вижда безсмислен. Та казвам, вие всякога трябва да държите хубавите страни на живота в ума си. Една хубава страна ще бъде като един извор, който постоянно ще ви пази от тъмнината. Защото, ако тъмнината обвие вашия ум или вашето сърце, вие ще дойдете до нежелателни сблъсквания или прояви.

Та да се повърнем към мисълта. Духовният живот, това е истинският живот на човека. Щом дойдем до живота на светията като духовен човек, ние разбираме, че този живот е висшето здраве. Животът на светията е един висш живот. Той е човек, който е дошъл до положението, дето болестта не го хваща, той не може и да страда. Праведният човек може да страда, но светията не може да страда. Моралът не седи от отделни морали. Моралът си има свои органи. Ако разгледате историята от най-древните времена, ще видите как древните хора си обяснявали морала. Древните хора са обличали човека с разни тела. Като се говори за телата на човека, това е една неразбрана теория. Ако се опитате да ги разберете, най-първо ще ги разберете механически. Например, ако сте мъж, най-отдолу вие имате една долна бяла риза, после една фланела отгоре и една бяла колосана

риза, горна, след това една жилетка и най-отгоре едно палто. Ако е зимно време, ще трябва най-отгоре да си турите едно палто, а на главата една гугла. Това е модата на зимния сезон. Ако е зимно време, така ще бъде, но ако е лятно време, ще хвърли и ризата, и фланелата и ще остане само по долна риза и едно палто, и жилетката даже ще хвърли.

Та казвам, природата е оградила човека. Той има ред обвивки. Дрехите на физическия човек са една от неговите обвивки. Духовният човек също си има обвивки. Всяка една обвивка има своя материя. Даже и при най-новите изследвания онези, които се занимават с човешкия живот, започват да изчисляват пропорциите на разните елементи, които съществуват на здравия човек. След това изчисляват същите пропорции в престъпните типове, при което се забелязва натрупване на известни излишъци от разни елементи, които раждат злото. Например, когато човек започва да губи своето здраве, устните му започват да потъмняват, стават тъмночервени, вишневи и затова ги мажат отгоре с червено. Но това не помага. Хубаво е това желание. Това показва, че тези хора виждат, че има една анормалност в тях, но не знаят какво да направят. Наслоило се е нещо черно у тях. А те отвътре трябва да са червени. Аз виждам добрата страна в тяхното желание. Те се погледнат в огледалото и казват: „Здрав съм.“ Но след известно време се разболяват, устните потъмняват. Като закон на внушението това не е осъдително, да намаже човек устните си. Като закон за усилване на вярата добре е. Докато един ден бъдеш в състояние да си мажеш устните отвътре. До разбирането е това. Но ако мажеш устните само за красиво, тази мас, която мажеш, ще развали ципицата на устните ти, кожата ти ще се сбръчка и ти ще замязаш на стара баба. Онези, които обичат да употребяват червило и белило, имат такава сбръчкана кожа. Да употребите един път в годината, разбирам, но всеки ден, не разбирам. Аз позволявам човек да тури червило само веднъж в годината, защото дойдат ли лошите

последствия, охлузи ли се кожата ви, тогава никакво червило и белило няма да ви помогне.

Та червилото и белилото трябва да ги изучавате вътрешно. Ако искаш да станеш бял, яж грах. Ако искаш да бъдеш здрав, яж боб. Да знаеш как да ядеш боб, това е много нещо. Българинът яде боба, дъвчи го. Но благодарение на него той е здрав. Упоритостта, твърдостта на българина също тъй се дължи на боба. А някои препоръчват месото като силна храна. Това са посторонни мисли. Животът трябва да бъде разумен. Затова се изискват учители. Ако на света вие не може да гледате тъй, както аз гледам, нищо няма да разберете. Като ви говоря, вие трябва да дойдете при мене да ви покажа нещата. Колкото да ви говоря, през вашите прозорци вие не може да виждате тъй, както аз виждам. Аз съм гледал през вашите прозорци и зная какво има във вашите градини, но аз ви говоря за Божествените неща. А вие трябва да гледате Божествените неща през Божествените прозорци. Аз съм проверявал всички неща, за които ви говоря, и виждам, че в света има нещо разумно, има един велик промисъл. Навсякъде съществува един промисъл, а над този промисъл съществува един Божи промисъл. Божият промисъл е една специфичност, която се проявява при дадени условия. В промисъла нещата са наречени и там ти е дадено право, да правиш каквото искаш, имаш свобода да правиш добро и зло. Но в Божия промисъл ти се намираш пред един свършен факт. Ако Божият промисъл не се намеси в даден случай, твоята работа е свършена. Божият промисъл се намесва да те избави от едно голямо зло. Може би ти някъде си се оплел по незнание, но когато апелираш към Бога, ти трябва да апелираш към Божия промисъл, той да се намеси в твоята работа, той да се намеси в живота ти и да оправи пътищата ти. Той трябва да отвори пътя на мисълта ти.

Казвам, сега ние желаем всички хора да имат една просветена мисъл, защото външният живот е едно отражение само. Тъй както сега животът съществува, както се е организирал и както се проявява

човешката мисъл, това се дължи на онези учители, които са учили човечеството в миналото. Какво не са проповядвали проповедниците, макар и с пари? Какво не са ви говорили вашите майки и бащи за морала, но всичко това е вече остаряло. И вие днес не можете да се отнесете с един човек, както трябва. Как трябва да се отнесете с един беден човек, който ще дойде в къщата ви? Аз трябва да имам голямо разположение към него, да го приема така, както бих приел и себе си, а не да бързам. Че е беден, това е негова служба. Ако той почне да се оплаква от беднотията, аз ще му кажа: „Не говори за беднотията, това е една твоя опитност." Ако той говори, че е нещастен човек, той не разбира живота. И ако той ми казва, че е щастлив човек, и тогава не разбира живота. Най-първо слугата си е много доволен от господаря си, но после става недоволен и когато отсъства господарят, слугата казва за него: „Измени се моят господар нещо, не е вече добър, лош човек е той."

Та щастието и нещастието, това е външната страна на живота. Животът засега още е неразумен. Има един начин, в който ти можеш да приемеш бедния човек, който е дошъл в дома ти. Как ще го приема? Като дойде този човек при мене, най-първо ще имам предвид, че под облеклото на този беден човек се крие едно божество. Щом е така, и на него ще дам всичката почит и уважение като на някое божество. Следователно и аз съм божество. Та когато двама разумни хора се съберат, те знаят, как да постъпват един на друг. Това значи да приемеш един беден човек у дома си. А дойде ли някой беден у дома ми и аз кажа: „Нека Господ му направи едно добро" – това е вече детинско приемане.

И тогава казва Христос: „Гладен бях, не ме нахранихте. Жаден бях, не ме напоихте. Гол бях, не ме облякохте. В тъмница бях, не ме посетихте." Значи при тези условия вие не можахте да познаете моето присъствие. Та, когато един беден човек дойде при мене и започне да се оплаква от положението си, да говори много, аз вече зная, че това са неговите слуги, които говорят. Слугите на това

божество искат да ме заблудят по един особен начин. И тогава аз ще кажа на тези слуги: „Вие трябва да мълчите, нека вашият господар говори.“ Само така между нас ще се образуват едни искрени отношения на взаимно разбиране. Ние казваме – никой не може да лъже извора, никой не може да го лиши от неговата сила. Никой не може да изчерпи големия извор. Там ще се съберат хиляди хора да черпят от него, те ще се уморят, но той няма да изгуби своята сила и своята вода. Такова е разбирането на един свят, на един разумен човек, който разбира нещата. Ти не допущай мисълта, че някой може да те изчерпи и не се плаши от това. Щом допуснеш мисълта, че някой може да те изчерпи, възможно е и това да стане. „Ама мога да умра.“ И това е възможно. Ако ти разбираш правилно нещата, ти можеш да се преселиш, но не и да умреш. Значи за грешника, който иде тук, на земята, земята е рай, а небето – пъкъл. За праведния пък земята е ад, а небето – рай. Това е разликата. Когато грешникът умре, той отива в ада, а когато праведният умре, той отива в рая. Затова именно грешните хора не искат да напуснат своя рай на земята, когато праведните няма да живеят дълго време на земята. Единственото нещо, което задържа праведните тук, на земята, това са висшите същества, които ги обичат. Праведните не се интересуват от външните неща. Какво може да ме интересува една муха или един таралеж, или една жаба, или едно куче? Кучето ще скача цял ден наоколо ми, ще седи пред вратата и ще чака да му дам малко хляб да се нахрани, а след това ще ми благодари и ще се оттегли. И после, като дойде някой, ще джавка. То ще ме учи на лицемерие, да ми покаже, че е свършило някаква работа. Вместо да лае кучето, аз бих желал по-скоро да може да носи един зюмбюл или една мрежа в устата си, та да тури в нея едно шише за зехтин и да го пратя на бакалина да купи зехтин, това-онова и да знае поне, че е свършило някаква разумна работа и разбира господаря си.

Питам тогава, ние, разумните същества, с какво ще се занимаваме? Ако ние се занимаваме с детински работи, де е смисълът

на нашия живот? Ние още не поддържаме тази светла вяра, която всеки ден трябва да изгрява, да събуди у нас вярата, надеждата и любовта. А сега едва дойде вярата да събуди у нас любовта, и ние я загасваме. Едва се прояви любовта, и ние я прогонваме. С това заедно се оттегля и Божественото, и ние оставаме празни в душата си. Казваме тогава – животът ни се обезсмисли. Затова обръщайте внимание и на най-малките прояви. Когато у вас дойде една малка светла мисъл, колкото и да е малка, не я отблъсквайте. Там някъде далеч се вижда параходът с неговия малък фар, но вие трябва да знаете, че с този параход идат вашите приятели. Вие трябва да знаете, че тази свещ, този малък фар е светлината, която имате вътре в себе си. Казвам, аз желая сега всички да схващате нещата по един правилен начин. Духовният живот, това е естественият живот, който трябва да продължи вашето здраве. И всички трябва да правите избор, какви храни да ядете. Например, щом ядете една храна, която ви създава неразположение, втори път не яжте тази храна. Ако правите тези наблюдения, за в бъдеще ще употребявате всеки за себе си специфични храни. Не всеки може да меси хляб – има определени хора, които трябва да месят хляб. Не всеки може да готви – има определени хора, които трябва да готвят. Не всеки може да пише книги – има определени хора, които трябва да пишат книги. Някой човек напише някоя книга, която хората четат, и тя внася нещо хубаво в тях. Друг някой напише една книга, но хората не могат да я четат, не внася никакво разположение.

Казвам, всички вие трябва да правите тези вътрешни наблюдения. Сега вие се спирате върху стария живот, искате да бъдете святи, искате да бъдете чисти, а в същото време още не знаете как се добива святостта. Що е святостта? Искате да бъдете здрави. Но какво нещо е здравето и как се добива то? Искате да бъдете духовни, искате да бъдете морални. Моралът е външната страна, здравето на духовния живот. Казвате: „Морален, духовен човек.“ Духовният човек има такива мисли, които с нищо не можеш да ги скъсаш. И десет пъти

можеш да го огънеш, но той ще стане като пружина, и пак няма да се скъса. Природата е турила известен белег върху здравите хора. Здравият човек има надпис. Като погледнеш лицето на здравия човек, от него диша една свежест. Като погледнеш лицето на духовния човек, у когото здравето е още по-голямо, в него има дълбочина. Духовният човек има дълбочина на своя живот.

Та казвам, за в бъдеще всички трябва да се стремите коренно да измените вашия живот, да подобрите вашия организъм, защото сега имаме обратния процес. Ние до известно време имаме прогрес. Докато сме млади се стремим. На физическото поле младите имат по-голям стремеж. Духовните хора сега започват да се стремят, но те още не знаят какво нещо е духовният живот. Духовният живот е живот на красота, на щастие. Вие ще влезете между същества, които са много отзивчиви по отношение вашата разумност. Срещнете ли се с тях, не се изисква да им разправяте с часове отде идете. Тяхната реч е отривиста и като им кажете една дума, те веднага ще ви разберат. Има думи, с които всичко може да се схване. Те пестят времето. Представете си, че в някоя бурна нощ вие попаднете в дома на един духовен човек, а вие сте цял вкочанясал, цял измръзнал в ръцете и в краката си, едва седите. Питам, разумно ли ще бъде от страна на този човек да ви спре пред външната врата и да започне да ви разпитва отде идете, де сте ходили и т.н. Не, той трябва веднага да ви пусне да влезете вътре, да ви стопли ръцете и краката, да ви даде вода гореща да се измиете, после да се нахраните, да ви остави да си починете на топло легло и сутринта чак може да ви разпитва как сте пътували.

Съвременните хора страдат от едно любопитство, което не е намясто. Всички хора представляват една написана книга и ако вие знаете да четете по нея, ще разберете много нещо. Ако знаете да четете по лицата на хората или по сърцата, или по очите, вие ще ги познаете. Една от българските ясновидки, Кортеза, казваше: „Аз познавам хората по очите. По нищо друго не ги познавам. Щом погледна очите им, аз ги познавам.“ Питам, как се е домогнала тя в

това нещо? В школа не го е учила, но учила е някъде Кортеза. Това, което Кортеза имаше като ясновидка, никой друг български ясновидец го нямаше. Като гледаше в очите на едного, тя му каза: „Виждам, че ти си взел преди две години едно ренде от един твой познат и още не си го върнал. Този човек си търси рендето, затова мисли му, ако не го върнеш, работите ти няма да се оправят.“ Той си казал: „Чакай тогава да го потърся. Ако е въпросът в това ренде, ще го потърся и ще го върна. Спомних си, че взех едно ренде, но не зная де съм го оставил.“ Тя вижда това ренде в очите на този, който го е задържал.

Казвам, колко такива рендета има задържани у вас. За тези неща именно Писанието казва: от всички стари задържани неща човек трябва да се откаже и да дойде до положението правилно да работи. Ние, съвременните хора, не трябва да се спираме върху живота на другите хора, докато не се справим със своя живот. Най-първо човек трябва да се справя със своя живот, да придобие нещо положително. Той не трябва да се занимава с хората, за да не си пакости повече. В това няма никакъв смисъл. Човек трябва да развива своя вътрешен, Божествен живот. Когато двама души се срещнат, в тях вече настава едно вътрешно познаване. Всички хора имат една вътрешна интуиция и като срещнат един човек, те го познават добър ли е, или лош. Не само хората, но и кучетата по дворовете познават дали един човек е добър, или лош. Когато някой човек влезе в някой двор и кучетата започнат да си махат опашките насреща му, радват му се и не го лаят, казвам: „Този човек е добър.“ Но когато си дигнат опашките особено, казвам: „Стойте настрана от този човек.“ Понякога човек трябва да бъде внимателен, да не го ухапят кучетата. Някой казва: „Мене куче досега не ме е хапало.“ И тук имаше една сестра, която куче не беше я хапало, но сега я ухапа.

Казвам, сега трябва едно правилно проучване на човешкия живот. От физическия живот могат да се извадят ред правила, как трябва да се организира нашият живот. И Бог всеки ден се изявява в

живата природа. И който знае да чете в нашите радости и страдания, може да чете. Това са листа, в които може да се чете Божия промисъл. Ти си скръбен. Защо си скръбен? Погледай в огледалото, там има скрито някое ренде в окото ти. Имаш някаква радост. Защо си радостен? Направил си някакво добро. Тази е причината на твоята радост. Ти трябва да знаеш имаш ли някакъв обект за твоята радост, или нямаш, почива ли тя на нещо, или не. Ако скърбиш, скръбта ти да е насвят. Ако можете да правите всяко нещо като тези божества, животът ви коренно ще се измени. Защото всяко божество, като стане сутрин, то не мисли за себе си, то ще погледне към целия свят и ще види с какво може да им помогне. И то си има свои подчинени, на които може да възприеме тяхната мисъл. Някои възприемат, а някои не възприемат. Всички тези божества именно днес ръководят науката. Тази наука все божества я ръководят. Всички тия професори, които ви учат, те са асистенти на тия божества, но след като открият тези тайни, те ги възпримат за себе си. И затова някой път ги викат в онзи свят, да дават отчет. Има божества на богатството, които изпращат богатството на света чрез тези свои асистенти, които задържат това богатство за себе си и казват: „Наше е това богатство.“ Но след време трябва да ги съдят.

Та когато ние говорим за икономическия въпрос на един народ, трябва да имаме предвид това положение, отношенията между тези разумни същества и нас. У българите икономическият въпрос не е поставен добре, понеже българите не възприемат Божия принцип, вследствие на което нямат кредит. И затова те пращат делегати там, в Хага, за да уреждат въпроса, но въпреки това трябва да плащат единадесет милиона злато дълг. Те хлопат тук-там, но ще плащат. Ами, ако от невидимия свят не им изпратят и плодородие, тогава? Отношенията съвсем ще се влошат. Ще кажете: „Да се копае земята, да се намери нещо.“ Не, изискват се разумни разбирания. Ние не сме за онзи глупав религиозен живот. Ние не сме и за онзи вътрешен фанатизъм. Всеки народ живее по особени Божии закони.

Българският народ например или кой и да е друг, всеки си има своето предназначение на земята. И дотолкова, доколкото той върши своето предназначение и е служител, проводник на Божията воля, дотолкова той ще има и кредит. Същото се отнася и до човека. Дотолкова, доколкото вие сте носители на Божественото, в тайно да го знаете, а не другите да го виждат, доколкото вие съзнавате, че сте служители на Божия промисъл и сте негов проводник, дотолкова ще имате и Божието благословение. Един честен търговец, като отиде в една банка, той веднага ще има кредит. Те се познават един друг. Дето и да е той – било в Англия или в Америка, или във Франция, или другаде, сегашният свят върви все по същия закон. В невидимия свят е същото. Там до съвършенство е урегулиран животът. Като се изправиш там, те веднага те питат: „Ти честен човек ли си?“ Ти се молиш, но рендето седи в окото ти. Ти си дал хиляди обещания, но нито едно от тях не си изпълнил. Целият живот седи само от неизпълнени обещания. Обещай и изпълни. Ако не изпълниш, не обещавай повече, отколкото можеш да изпълниш. Но и като си обещал, продължавай да изпълняваш.

Всеки човек прогресира дотолкова, доколкото той върви в изпълнението на Божия закон. И сега, ако религиозният, ако духовният живот не ни помага, за да съградим и да подобрим живота си, какъв смисъл ще има този живот за нас? Та религиозните, духовните хора в света трябваше досега да бъдат най-красивите, най-силните, най-здравите, най-устойчивите хора в света, та на каквато работа туриш този религиозен човек, да може да я свърши. Обаче сегашните религиозни хора не са такива. И прави са. И тогава мнозина ще цитират от апостол Павла един стих: „Аз ще се похваля със своята немощ.“ Но апостол Павел се хвали със своята немощ да прави престъпления. Силен съм, казва той, да разрушавам. Но ние казваме – силни сме да разрушаваме помислите на този-на онзи, които са за зло. Немощни сме в едно отношение, а силни в друго отношение.

Казва Христос: „Не се нарушава Писанието. Аз рекох: богове сте вие.“ Та във всеки един човек има една благородна заложба да бъде Син Божи. Да бъде Син Божи, това е най-разумното, което човек може да постигне в света, да се реализират нещата. Това е целта и смисълът, към който всеки трябва да се стреми. И всеки ще мине през ред фази – мъже и жени, всички трябва да минат. Мъжете и жените са два полюса. У жената има нещо, което не е жена. Тя не е както сегашната жена. Мога да ви опиша какво нещо е сегашната жена. И у мъжете има нещо, което не е мъж. Мога да ви опиша какво нещо е мъжът сега. Но има един разумен човек, който не е нито мъж, нито жена. Като дойдем до жената, ние трябва да говорим за девицата, за чистата, за жената в най-красив и широк смисъл. Ако говорим за обикновената жена, да я оставим настрана, това е слугинята. Някой казва: „Тебе ти трябва жена.“ Хубаво, слугиня ти трябва значи. Друг казва: „Трябва ми другарка.“ Хубаво, другарка ти трябва. Трети казва: „Мене ми трябва учителка.“ Значи трябва ти девица, това възвишеното, чистото. Някой казва: „Трябва ми един мъж.“ Значи трябва ти слуга. Искаш да си имаш един подслон, да си имаш едно дърво и да седиш под неговата сенчица. Това са обикновените разбирания в живота, които нас ни унижават. Те ни унижават социално. Тъй както съвременната държава е узаконила известни отношения, те са крайно анормални и никой не знае как да ги изправи. Сега съществуват само закони и закони. Сега трябва да се върнем към онзи закон, дето е казано: „Създаде ги Господ по образ и подобие свое.“

Та казвам, трябва да дойдем до онзи идеален порядък в света, към който трябва да се стремим. Аз се радвам по някой път, че жените искат да бъдат свободни. Хубаво е това, те искат да бъдат свободни като мъжете. Та и мъжете още не са свободни. По-големи роби от мъжете няма. В някои отношения жената е по-свободна от мъжа. Казват, че жените, които работили за своите права, израсли с няколко сантиметра. Хубаво е това. В Англия те израсли с няколко сантиметра

по-високо от мъжете. Едно дърво, което се полива, ще израсне, но това още не показва неговото качество, то се отнася само до формата му. Свободата увеличава формата, но трябва да се видоизмени и съдържанието, а не само формата. Ако само формата се увеличава, а съдържанието не се подобрява, какво ще се постигне? Ще има повече разноски.

Казвам, всеки мъж плаче за една девица, която той търси. Той търси едно същество, което не е от този свят. Той я нарича моя ангел, който ме спасява. Всеки си има по един ангел, който той търси. И жената търси един ангел, и мъжът търси един ангел. Ако ви говоря така, вие веднага ще си създадете една неестествена мисъл. На какво мога да уподобя това същество, което търсите. То е нещо подобно на майката за детето. Така заспива детето един сладък, спокоен сън в обятията на майка си, така би се чувствал човек в присъствието на този свой ангел. Майката дава нещо на своето дете. Колкото повече време разумната майка държи детето си в ръцете си, толкова повече разумност внася тя и в него. Онези деца, които не са седели дълго време в ръцете на своята майка, те нямат тази разумност.

Та когато се казва в Писанието: „Рекох ви да бъдете богове“, подразбира се всички да бъдем разумни и да изпълняваме Божията воля. Ако всички ние съвременни хора речем да изпълним волята Божия, ще придобием тази разумност. Казвате: „Ние вярваме в Бога.“ И в Америка да отидеш, и те вярват в Бога, и в Англия да отидеш, и те вярват в Бога, и във Франция, и в Германия да отидете, навсякъде вярват в Бога, но при все това всички се бият помежду си. Всички се бият на общо основание, изтрепват се. Питам, каква вяра е тази, ако, като отидеш в един дом, синът казва, че вярва в баща си, дъщерята казва, че вярва в баща си, по-малкият син също казва, че вярва в баща си, а при все това всички се бият и карат помежду си? Ако наистина те имат вяра в баща си, те трябва да пазят неговите закони, между тях трябва да има взаимна обич и почитание, те трябва да спазват неговите идеи.

Казвам, навсякъде трябва да има един свещен закон. Не може в Англия да има един Господ, а в България или другаде друг Господ. И когато хората наистина повярват в Бога, от каквато секта или религия и да са, като се срещнат, те няма да се питат дали вярват в Бога, или не, но ще си кажат: „Един баща имаме, един Бог имаме.“ Отвън художникът може да си е художник, лекарят може да си е лекар, свещеникът – свещеник и т.н. Обаче има известни отношения между хората, които при каквото положение и да си, всякога могат да бъдат еднакви.

Следователно, в Писанието е казано: „Аз рекох: богове сте вие.“ Това значи, че имаме възможности, можем да живеем така разумно. Сега, ако се сплотявате по този начин и турите в ума си мисълта, да служите на Бога, животът ви ще се подобри. Божественото у вас ще се пробуди, каквото пожелаете, ще ви бъде. С волята Божия и мъртвецът може да възкръсне, и болният може да оздравее, а без волята Божия и живият ще умре, и болният ще умре, и богатият ще осиромашее, и умният ще оглупее. Сега е обратният процес. Ако всички така се оплакват, казвам, не отиваме на добро.

Сега аз не ви проповядвам за стария Господ, аз ви проповядвам новия Господ. Стар Господ за мене няма, защото Господ не може да остарява. Когато употребяват думата „древен“ за Бога, то се разбира в смисъл на вечното, безконечното, което не може да остарява. Старият Бог не може да остарява. Истината е вечно млада. То е един принцип, един процес, който старите трябва да го разбират. Под думата стар човек разбираме мъдър човек. Старият човек не е слаб. Ако старият човек е слаб, той е инвалид. Та казвам, Бог преди хиляди години и сега е все един и същ. Той не се е изменил и всички наши желания, взети съвкупно на целия свят, и стремежът на всички същества – от най-висшите до най-нисшите, работят в съгласие с него, само че някои не са го разбрали. В живота на вълка например, който функционира, и в него има Божествено. Аз зная, че и в живота на вълка има моменти, когато той се спира, моли се, съжалява за своите

неправилни прояви, но всичко това е кратковременно. Какво ще кажете на това? Вие не сте наблюдавали живота на вълците. Има моменти, когато вълкът минава покрай някоя крава, побутне я малко и казва: „Колко крави съм изял досега!“ После, като мине покрай нея, пак я побутне и казва: „Няма какво да се прави. И тази крава ще изям.“ Побутне ли я, или не, изяде ли я, или не, обаче има моменти и в живота на вълка, когато Божественото проговаря в него. И у всички животни се събужда понякога Божественото. И у нас, хората, се събужда, но скоро заспива. Като се събуди Божественото, използват този вътрешен мир. Когато се събуди Божественото във вас, работете върху него. Не взимайте думите ми в отрицателен смисъл. Светият трябва да увеличава своята святост. Професорът трябва да увеличава своята ученост. Трябва да се даде ход на извора. Учен човек в пълния смисъл на думата е онзи, който изучава Божиите закони и става проводник на тях. Науката в този смисъл трябва да изучава хората как да живеят. Трябва да се изучава по дълбок смисъл какво е вътрешното предназначение на света.

„Аз рекох: вие сте богове.“ Това показва, че онези връзки, в които сега живеете, – дали сте министри, или каквито и да е, в каквото положение и да се намирате, каквото имате, ще го оставите на земята, ако сте разумни. Ако сте божество, ще го носите в себе си. Ако вие сте един праведник, дето и да отидете в света, навсякъде ще ви приемат. Ако сте един светия, дето и да отидете, навсякъде ще бъдете добре дошли. Ако сте едно божество, с каляска ще ви приемат. Казвате: „Нас не ни трябват каляски.“ Ако сте един обикновен човек, пеш ще отидете на онзи свят. Ако сте божество, ще отидете с каляска. Хубаво е понякога човек да бъде носен с каляска, но стига да не друса. Под думата „каляска“ аз разбирам онзи възвишен, благороден живот, онези възвишени, благородни мисли, които функционират в човешкия ум, както и онези възвишени и благородни чувства, които функционират в човешкото сърце, и най-после – онези възвишени и

благородни дела, които функционират в човешката воля. Понеже духовният свят не съизволява в глупави работи.

Та казвам, всеки от вас, дотолкова, доколкото сте ме разбрали, приложете най-малкото, и то ще се благослови. Може би много работи ще останат необяснени, но то е приятно, приятна област е това. Това показва, че имате да учите и хиляди години още. Но това, което сте разбрали, опитайте го, за да разберете великата истина, че вашият живот има велико предназначение в света. За в бъдеще мнозина ще ни срещнат и ще ни питат: „Разправете ни какво сте направили и какво сте научили на земята." Светът се нуждае от кърмилници, които да помагат на другите. Сега има много религиозни хора, които аз наричам инвалиди. Докато те са в болницата, сестрите милосърдните имат право да те пренасят от едно легло на друго. Това не е живот. Но щом излезеш от болницата, щом те изпишат оттам, кой ще те носи? Вече няма сестри милосърдни, но сам ти ще помагаш и на другите хора. Докато си в болницата, някоя милосърдна сестра може да те помилва, но като оздравееш, вече не се позволява да те милват. Болният всеки може да го поглади, да го помилва, но след като оздравее, той трябва да вземе воловете, да ги впрегне и хайде на работа. Като те срещне една от милосърдните сестри, ще ти каже: „Сега си здрав вече. Хайде на работа." Ако си художник, щом си здрав, взимай четката. Ако си учител и си здрав, взимай книгите. Ако си лекар и си здрав, хайде при болните. Ако си свещеник и си здрав, взимай си требника и хайде на работа. Мъж, жена, какъвто и да си, щом си здрав, хайде на работа. Ако си съдия, но си болен, ще те понамажат, ще те окъпят даже, ще те помилват, ще те поставят на легло, но оздравееш ли, ще те пратят на работа. Докато сме болни, всичко е позволено – и да ни милват, но когато оздравееш, не се позволява. Един ангел никога няма да се остави вие да го милвате. Той няма нужда от вас. Той ще си простре ръката и ще ви благослови. Не мислете, че той се нуждае от вашите милувки. Ако вие му хванете крака, ще то изцапате. От голямо снизхождение към вас

той ще ви остави, но след това ще се измие. Казвате си: „Аз му хванах крака. Какво стана с него?“ Оцапахте го. Умният, ученият, светията няма нужда от погледи и милувки. На слабия, на болния трябва да се помага, но на здравия не трябва да се помага. А сега ние милваме силните, здравите хора.

„Аз рекох: богове сте вие.“ Казвам, турете сега правилото в живота си: ако сте болни, не съжалявайте. Ще ви изпратим по две сестри или по два братя милосърдни, да ви гледат. Аз съм прям, искам по възможност да изкореня кривите мисли у вас. Защо един брат да не може да помилва една болна сестра? Той на една болна сестра не може да ѝ направи зло. Той може да я тури на леглото, да ѝ го нареди предварително. Но не му е позволено да пренася една здрава сестра от едно легло на друго. Една сестра има право да пренася един болен брат от едно легло на друго и може да го помилва, но на един здрав брат – не ѝ е позволено. Тъй гласи законът. Като влезе при нея, тя трябва да знае, че той е брат. Брат или сестра, той трябва да отправи очите си към Бога и да каже: „Много ти благодаря за услугата, другояче щях да загина.“ Ако не благодари, втори път и сестрата няма да му помогне.

Та казвам, тъй трябва да живеем, да бъдем носители на Божественото, да се стремим към него. Не се обезсърчавайте. Колкото можем да направим, направете го. Пред вас седи, няма да кажа едно велико бъдеще, но пред вас седи една велика възможност.

Христос казва: „Аз рекох: богове сте вие.“ И тогава може да вземете Христовото учение, тъй както сега се проповядва какво трябва да прави човек. Ако можем да разберем какво нещо е да служим на Бога, да бъдем носители на Божественото, в правия смисъл на думата, без да се съблазняваме, без да се ограничаваме, това е голяма придобивка. Някой ще каже: „Тази идея не е правилна, тя заблуждава.“ Да, тъй както я разбират религиозните хора, тя заблуждава. Тя не е така, както материалистите учат, нито както религиозните, нито както духовните, нито както моралистите даже.

Ние сме още далеч от онова идеално разбиране за живота. За мене е безразлично дали някой е материалист, идеалист или религиозен. Казвам: „Покажи си делата.“ За мене материалистът не е това, което той говори какви са неговите материалистически вярвания, но какви са неговите прояви като душа, какво има складирано в душата си той, както и неговите възгледи за светлината например или за живота. Много хора още могат да имат подобни възгледи. За мене не е важно само това, какви са социалните възгледи на хората. Преди хиляди години социалистическият, социалният живот е бил другояче устроен, а сега е другояче. И след хиляди години животът и обичаите също така ще бъдат съвсем други. Те ще се различават. Ако вземете една римлянка преди две хиляди години и я сравните с една сегашна модерна дама или един римлянин мъж и го сравните с един мъж от сегашните времена, ще намерите голяма разлика между тях. Но и за бъдеще ще има разлика.

Обаче има един идеален свят, дето хората живеят Божествен живот. Аз го наричам свят на боговете, или свят на светиите, или свят на адептите, свят на избраните, или място на избраните. Тук има един образцов свят, отдето всеки може да вземе поука за себе си и този живот на земята тогава се осмисля. Всеки един добър човек на земята, когото срещнеш, то е едно вдъхновение, всяка една добра жена е едно вдъхновение. Ако по пътя, по който вървиш, срещнеш една добра и чиста жена, работата, по която си тръгнал, ще ти се уреди. Ако те срещне също един добър мъж, също така. Изобщо добрите хора са носители на Божественото. Не може да срещнеш един добър човек, и да ти се случи нещо лошо. Ако те срещне някой човек и те сполети зло, този човек не е по-добър от теб.

Правилото: като тръгваш сутрин от дома си, не бързай да излезеш от къщи, но повикай този първия човек, добрия, той да ти бъде полза. Някоя жена, преди да започне да тъче, види някое малко дете да я полазе, да ѝ върви на добре. Ако плазът е добър, целият ден работата ще ѝ върви. Това е както Божественото в тебе. Та като

ставаш сутрин, иди да видиш Бога в себе си, като излезеш навън да благодариш. И от първия ден всичко ще ти върви добре. Всички врати ще бъдат отворени за тебе и ти макар да живееш в един грешен свят, Бог всичко ще обърне на добре и работите ще ти се оправят. Ето една философия. Не казвай, че не струва да се живее. Струва да се живее в един свят, дето и Бог се проявява. Животът е красив. Само така може да подобрите всичко, да подобрите и дома си, и народа си. Ние очакваме отвън да дойде някаква сила. Българите казват: „Да направим един заем.“ В заем работа не става. Заемът трябва да съответства на нещо отвън. Онзи, който взима заем, залага една нива, втора нива, но като заложиш всичко, какво ще ти остане. Сега българите мислят да правят икономия. Не, на българите не им трябва икономия, но като стават сутрин, да излязат да посрещнат Бога. Когато всички хора – от цар до последен, излязат да посрещнат Бога, работите им ще се оправят, ще тръгнат напред, полазът ще им бъде добър. А докато църквите се канят да гонят сектантите, този, онзи, че този не бил праведен, че онзи не бил праведен, работите им няма да вървят. Че кои ли са праведни? Аз бих желал да видя български светия. Този е пътят, по който може да се оправят икономически работите. Мъдри хора трябват. Един човек, който отива за дипломат в странство, глава трябва да има, той трябва да разбира от отношения, да повлияе на другите. Българите бяха със слаби умове, те са страхливи. Те трябва да се изправят пред Бога и да кажат: „Господи, единадесет милиона ни искат.“ И започват: „Четири милиона даваме, два милиона даваме.“ Не: „Нищо не даваме.“ Нищо повече. Те казаха, че: „Нищо не даваме“, но ги е страх. Тук, в България, само се канят, но там не смеят. Що е за българина единадесет милиона. Нищо ще плащат, няма какво да се прави. Аз не съм против това. Какво са единадесет милиона за мене. Един човек, който не разбира Божиите заповеди, колкото пъти и да го освобождаваш, той ще създаде все по-големи бели.

Тази трябва да бъде основата. Трябва да се мисли. Всеки българин, като става сутрин, преди всичко той трябва да съзнава, че човек не трябва да прави престъпления. Законите трябва да бъдат еднакви за всички. Нека правата бъдат права за всички. Нека благата бъдат блага за всички. Всяко нещо да е на мястото си.

Та казвам, този е пътят, по който и вие трябва да вървите, като ставате сутрин. Лесно се казват с думи нещата, ще каже българинът. Тъй както сега говорят българите, тъй както сега мислят, казвам, ако не погледнат през моя ум, през моя прозорец, никога няма да се оправят. Те трябва да прогледат през моя ум тъй, както аз гледам. Ако могат да намерят друг някой ум, нямам нищо против и аз бих се съгласил. И на онзи ум пак така трябва да бъде. През широки прозорци трябва да гледат. Това аз не изковах от ума си. Тъй е направен светът. Не направихме ние света. И всяко същество се подчинява на Божия закон. Когато музикантът свири, той не е измислил сам нещата, той се подчинява на известни правила. И правдивият, чистият, святият човек, и той има други правила, които изучава добре. И тогава ние можем да приложим нещо, но вън от тези принципи не трябва да излизаме. И когато някой ви пита как ще се оправи светът, това ще им кажете. Тогава нека повикат българите своя най-голям светия и с пълно обещание да се решат за бъдеще да живеят един чист и свят живот и веднага ще се благословят. И всеки народ, който е живял по Бога, се е благословил.

„Аз рекох: вие сте богове.“ Ако пък българският народ не иска да живее така, то колкото и да желае един човек доброто, не може да му помогне. Ние не може да насилим хората да живеят добре. Туй трябва доброволно да се възприеме. Това, което ви говоря, не може да ви се наложи. В това се изразява животът. Бог допуща известни престъпления и грехове, но когато дойде да се лекуваш, ти не може да диктуваш на Бога как трябва да се лекуваш. Като грешиш, ти може да грешиш, както искаш, но като дойде лекарят да те лекува, ти не може да му кажеш как да те лекува. Каквото лекарство ти даде, ще вземеш.

Дойде ли до Божия промисъл, Бог ще ти наложи лекарството. Ние сме вече до последния момент, ние сме натясно. Досега беше промисъл, а сега става Божия промисъл. Бог казва: толкова капки ще вземеш. Ако постъпиш тъй, ти имаш резултат, не постъпиш ли, не може да имаш никакъв резултат. Разумност трябва. Истинската мисъл внася едно успокояване на душата. Истинското чувство носи успокояване на сърцето. Добрите действия внасят вътрешно успокоение. И тогава светът ще се разширява за човека и той ще чуе Божия глас. Илия, който беше един от видните пророци, отиде в пустинята и след като пости 40 дни, мина през ред изпитания, най-после той позна Божия глас. Той чу един тих глас, който му проговори, и закри лицето си. Този глас му казваше: „Пътят, по който мислиш да действаш, не е пътят, по който може да се спаси светът."

Насилието не поправя света. Това е любовта, която внася поправление в света, мъдростта, която урежда света, и истината, която стабилизира този ред и порядък. Следователно върху тези три неща, върху любовта и върху истината трябва да се базира светът. Това значи „Аз рекох: вие сте богове."

Беседа от Учителя, държана на 26 януари, 1930 г. София - Изгрев

АЗ СЪМ, НЕ БОЙТЕ СЕ

Той им каза: "Аз съм, не бойте се". (Йоан 6:20)

Само здравият човек може да разбере смисъла на живота. Болният винаги разбира обратната страна, обратния смисъл. Когато здравият става философ, той е оптимист. Когато болният става философ, той е песимист. Следователно това са две състояния на човешкия дух. Две състояния тъй неизбежни, както земята има две лица: светло и тъмно лице. Това произтича от един факт, който не се дължи на самата земя, понеже тя се върти около своята ос и едната ѝ страна е грята, а другата не е огрята. Огрятата страна е оптимизмът, тъмната страна, това е песимизмът. От това ние ще извадим една вътрешна аналогия. Човек има известни вътрешни стремежи, но всички хора не познават стремежите на своята душа. Всеки човек се стреми към нещо, но никой не може да каже конкретно към какво се стреми. Все таки стремежът трябва да се прояви към някой. В каквато и да е насока и да се прояви, той си има свой смисъл.

Следователно стремежът на всички хора, идейно казано, е добър, но методите, които хората избират, не са всякога разумни. Когато красивата мома избира красотата, тя е идеал заради нея. Но когато не знае как да употреби своята красота, това е нещастие за нея. Когато разумният човек придобие разумността, това е идеал за него, но когато не употребява своя разум, дето трябва, това е нещастие за него. Помнете, че в света не страдат глупавите хора, но разумните. Колкото повече човек страда, толкова по-разумен е той. У животните страданията са преходни, но човек според своята степен на развитие страданията му са по-дълготрайни. Някой казва, че без страдания не може. Може и без страдания. Когато запитали великия музикант Паганини може ли да свири на три струни, той казал, че може и се

явил на концерт, дето свирил на три струни. После го запитали: „Ами на две струни може ли?“ „Може.“ Явил се на концерт и свирил. „Ами на една струна може ли?“ Явил се и на една струна свирил. „Ами без струни може ли?“ „Може.“ Но не се явил на концерт.

Казва някой: „Може ли да не страдаме?“ Може, но на концерт няма да се явиш. Нищо повече. Щом искаш без страдания на земята, не трябваше да се явяваш, но щом си се явил на земята, и на концерт ще се явиш, дето някой път ще свириш на две, някой път на три, някой път на четири, но правилно ще свириш, за да може да дадеш израз на своите идеи. Най-много ще свириш на четири струни. Тъй щото в някои отношения умните хора, които ни обясняват живота и света, тъй както те намират, че е създаден, мязат на нашите фотографии, с които правят снимки. В тия фотографии все таки има известни дефекти. Хората са идеалисти. Гледам фотография на някой човек, но има някои дефекти. Във фотографията всички хора са черни като арапи. Някой казва: „Колко е красив този човек.“ Аз не виждам никаква красота. Той вижда известна красота, но има известна деформация. Действително, когато някой вижда нещо красиво, той не гледа на краските, но той гледа какви са чертите извън краските. Той гледа как е сложен носът, каква е формата на брадата, на очите. Защото външният свят е изражение на духовния свят. Каквото и да говорим, трябва една видима страна на живота, една форма, чрез която животът да се обуславя. Какъвто е човек по тяло, такъв е и по дух. И какъвто е човек по дух, такъв е и по тяло. Онези, които не са запознати с това, те считат, че човек може да бъде хилав, и пак да бъде добър и гениален. Не, само това не може да бъде. Това е илюзия. Гениалният, талантливият човек има съвсем друг строеж на тялото си. Той не може да бъде болен човек, той не може да бъде хилав човек. Той е над болестите. Обикновените хора може да боледуват, но гениалният човек е над болестта. Той може да боледува, но преодолява болестите. Човек, който се прегърбва, той не е силен човек. Някой почва да си навежда главата към земята. Какво ще

намери той, ако навежда главата си към земята. Някой казва, че животът няма смисъл.

Да допуснем, че животът няма смисъл, но какво ще придобие той, ако поддържа тази мисъл. „Суета на суетите и всичко е суета“, е казал Соломон. Но кога е казал Соломон, че всичко е суета. След като яде и пи, след като имаше работа с 900 жени, и най-после след като му дадоха мъжкия живот, той каза: „Суета на суетите е мъжкият живот.“ Това не се отнася за женския живот. Защото човешкият род се продължава не от мъжете, но от жените. Ако жените не раждаха, човечеството щеше досега да изчезне. Благодарение че те раждат, благодарение че в света има майки да продължават живота. Мъжът не знае какво нещо е раждането. Той има една друга философия, мъжка философия, на която в края на краищата заключението е: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Тогава вие ще извадите за жените обратно заключение. Ще преведете суета в обратен смисъл и оттам ще намери истинския израз, в какво седи животът. Защото онзи, който е създал живота, той не може да създаде суета. Съвременната наука ѝ предстои една велика задача – да обясни колко милиони векове взели, докато се създадат всички небесни слънца, какви са били преднамеренията и задачите на природата, кога и как се е заченала вселената, кога и как са турени тия слънца на небето и кога най-после им е дошло наум да създадат земята и сегашните хора, които тук, на земята, философстват, размишляват великата задача: дали животът има смисъл, или няма смисъл. Казвам, това са толкова грандиозни задачи, че когато човек почне да ги разглежда, той се уплашва. Ако прекарате един човек през някоя височина, над някой мост например, той си затваря очите. Той се страхува, не може да гледа от тази височина. Който го е страх, да не минава през опасния мост, а който не го е страх, да минава. Та казвам, всички вие, които сте дошли на земята, ще минете през един много страшен мост. Този мост, през който ще минете, е от този свят за онзи свят или от материалното към Божественото, към идейното, е толкова тънък, не като ибришим,

но като една паяжинка. През такъв мост ще минете и затова трябва да имате изкуството на пазене равновесие. Прав ще минете през този мост, никой няма да ви държи. Ако можете да го минете, ще отидете в онзи свят, а ако не можете, за бъдеще ще останете. Та казвам, всичкият наш живот седи в това, да научим закона на равновесието. И ако всеки човек имаше в двора си едно въже, дълго около 4–5 метра и можеше да върви по него, той щеше да разбере много неща. Жената не е доволна нещо, да се качи отгоре на това въже, и недоволството ѝ ще мине. Мъжът не е доволен, и той да се качи на това въже. Децата са недоволни, и те да се качат на това въже. Някой писател не му върви, да се качи на въжето отгоре и да мине от единия до другия край по него, и работата му ще провърви. Някой учител не му върви, и той да мине от единия край на въжето до другия, и работата му ще се уреди. Някой философ или някой поет не му върви, да се качи на въжето отгоре. Това е един метод за самовъзпитание. Нека това въже бъде най-малко 20–30 метра високо. Ще кажете: „Много е опасно.“ Най-първо ще поставите това въже на височина един метър и постепенно ще го дигате на два метра, на три метра, на четири метра, докато стигнете до 20 метра височина. Стигнете ли тази височина, това показва голям прогрес в целия ваш дом. Щом постепенно правите това упражнение, и като паднете, пак няма да има опасност.

И затова чрез големите препятствия, които природата е турила на пътя ти, тя има за цел да развие у нас нещо хубаво и мощно. Божественото, което е скрито в човека, трябва да се пробуди. Засега е пробуден у нас само физическият човек, Божественото у нас още не е пробудено, вследствие на това нас ни очаква един страх и казваме: „Как ще живеем, какво ще правим, как ще прекараме самотията в живота.“ Самотията съществува във всеки човек. Колкото и да е мощен и велик човек, все има в него този страх. Този страх е подтик от разумното към Божественото. Божественото в дадения случай е онази велика тайна, онази сила, която уравновесява всичко в света. Тя уравновесява всичките противоречия в живота. Това е идейният

живот, който произтича. И затова именно още от старо време е казано така: не забравяй извора, от който си почерпил вода. Забравиш ли го, ти всякога ще пиеш мътната вода. Не го забравяй, защото ти не само веднъж ще отидеш при него, много пъти още ще отиваш, докато израснеш. И не забравяй това дърво, от което си откъснал плод.

Следователно кое е онова, което ни спъва? Ние сме забравили извора, отдето сме почерпили вода. Ако попитате съвременния човек що е истината, той ще каже, че без лъжа в живота не може. Е, тогава, ако без лъжа не може, покажете ми вие коя държава или кой дом, който е бил основан на лъжата, е прокопсал. Лъжата, това е отричане на истината, това е сянка на битието. В съвременния живот всеки човек, след като излъже няколко пъти или след като не устои няколко пъти на думата си, той изгубва доверието си. Нима вие можете да издържите на един тънък конец?

Тогава казвам, мощното у човека, това е Божественото. И всеки трябва да се стреми да дава възможност на Божественото в себе си да израсне. Това Божествено се явява при специфични условия. И когато човек изгуби присъствието на духа си, той е изоставен от всички хора, и това става при най-големите му мъчнотии. И тогава някъде дълбоко в душата си той ще чуе тихия глас: „Не бой се, аз съм тук.“ И след като чуе този глас, той ще утихне. След време страхът пак ще дойде. Но ти няма да видиш никакъв образ. Важното е, че след като чуеш тихия глас, ще утихнеш и ти. Няма да се мине дълго време, и този, който ти е казал „Не бой се“, така и става. Няма да се мине дълго време, и онези въпроси, който са те спъвали, ще се разрешат. Когато смъртта посетила един от еврейските царе, тя му казала: „Приготви дома си, защото след няколко дни ще се отправиш за другия свят.“ Той започва да се моли, да плаче, и тогава Господ изпраща Исая, един от тогавашните пророци, при него, като му казва: „Чух гласа ти, продължавам живота ти. Турете му две смокини.“ Значи, проговори му този глас.

Та казвам, ние, съвременните хора, търсим друга философия, от която никой народ, никое общество досега не се е съвзело, и щом е така, никой човек не може да се облагороди от тази философия. Чудно е, когато ние, хората, мислим, че можем да се издигнем без истината и да пораснем без каква и да е вяра. Сега всички проповядват, че човек трябва да вярва в себе си. Че кога човек не е вярвал в себе си? Този закон, да вярваш в себе си, – даже и най-малките същества, и най-малките микроби вярват в себе си, да вярваш в себе си, подразбира да вярваш в Божественото. А това Божественото трябва да обединява всички. Било е време, когато ние трябваше да вярваме в себе си при процеса на разединението. Това е било в процеса на инволюцията. Сега сме във фазата на обединението. И онзи човек, който не се обединява, той не може да има никакво бъдеще. Обединение не отвънка, но обединение отвътре. Ако ти не можеш да влезеш в положението на един човек, който страда, да му дадеш един добър съвет, ти още не си дошъл до разбиранията на живота. Защото всяка душа си има свои копнежи. Ти можеш да се смееш на копнежите на една душа, но тя си има свои определени копнежи. Ти трябва само да го осветлиш, светлина му трябва. Наблюдавайте копнежите на онова дете, което трябва да се изправи на краката си. Има възрастни хора, възрастни деца, които морално още не са проходили. Те ходят на четири крака, лазят още. Те още не са се издигнали и се намират в положението на онова дете, което пада, става, лази, докато най-после усети едно тържество, че се е изправило на двата си крака. Значи има и възрастни хора такива. В морално отношение ние минаваме от животинското в човешкото царство. Човек сега започва да се сформирува, да добива човешки образ.

Казано е, че Бог направи човека по образ и подобие свое, но този човек остана като идеал, като образец на човека. Този човек не слиза на земята, той е останал като образец, понеже тогава земята още не беше готова. После той създаде друг един човек от кал, от пръст и вдъхна в него дихание. И за него се казва, че бил жива душа, но не по

образ и подобие Божие. И другото е, че човек трябва да стане разумен. Разумното трябва да дойде в света. Всеки един трябва да чуе този глас. Аз не казвам, че не сте го чули, че сега трябва да го чуете. Вие сте го чували. Не трябва да се съмнявате в него. Всички сте чували този глас. За някои той е илюзия, а за някои – отражение. Този глас се явява само тогава, когато всички други гласове престанат. В него има особена мекота. И ако човек наблюдава, и той е особен. И човек тогава е толкова буден, че между десет хиляди гласа да го чуе, той ще го различи.

Та казвам, за в бъдеще нито един поет, който си е натопил перото да пише, не трябва да пише, докато не чуе този глас да му каже: „Хайде, пиши сега." Докато не чуе, той да чака. Ако не чака, той пак ще напише нещо, но няма да бъде това, което трябва. Ако чуе гласа, и тогава пише, той ще излее чрез перото си най-хубавите струи. Перото е един израз на поета. От него ще излязат най-хубавите неща. От душата на всеки едного ще излязат най-хубавите неща. Това са капки от вечния извор на живота.

Когато Христос се обърна към своите ученици, те бяха в бурното море. Те се опасяваха, да не се преобърне лодката. Той им каза: „Не бойте се, аз съм." Ние ще преведем Христовите думи и ще кажем: времето, в което живееше Христос, хората тогава бяха бедни, не бяха богати с условия. Когато Христос живееше, в Римската империя владееше железният камшик и Христос трябваше да разтопи това желязо. Християнството имаше първо за цел да разтопи желязото на Марса в железния култ. Значи християнството мина през най-тежкия път. Сега вие живеете при други условия, други са силите, които действат. При сегашното положение и желязо има, и глина има, забъркано е положението, забъркано е всичко. Сега ние наближаваме да влезем в периода на златото под влиянието на Слънцето. Слънцето трябва да дойде да упражни влияние върху нас. Ние трябва да влезем в слънцето на живота, в животворящото слънце, за да донесе то новото знание. Та има една вътрешна наука, с която всички трябва да

се запознаете. В книгите на живота конструкцията на всеки един човек е точно определена. Всеки човек има точно определена височина, широчина на формите, всичко е точно математически определено, без никаква погрешка. И апостол Павел казва – още в утробата на майката са описани всичките удове на човека, какви форми и размери трябва да имат, и когато човек се яви на земята, ако са спазени същите форми и размери, както са написани, той ще може да живее. Сега хората са далеч от този образ, който имат. Има идеал за вашето тяло, за вашето сърце, за вашия ум, за вашата душа и за вашия дух. Представете си какви възможности се крият за човека.

Ще кажете: „С какво трябва да се занимаваме?“ Да кажем, че вие сте свършили четири факултета, станали сте един учен – професор по ботаника или по зоология. Питам, след като изучите всички растения, какъв закон ще извадите за растителното царство? Кое е основното, същественото в ботаниката? Че всички растения при най-неблагоприятни, при най-лоши условия дават най-сладки плодове. Там, дето човек нищо не може да извади, растенията използват именно тези условия. Растенията имат своя философия. Каквото и да казвате за растенията, че са растения, но ние още не знаем истината защо са създадени растенията, изобщо каква нужда има от растителното царство. Бог казал: „Да бъдат растенията!“ Има едно противоречие: в едно отношение растенията са изпреварили човека. Те дойдоха преди човека да създадат слуги, да работят, а за човека се казва, че той е от високо произхождение, но той много дължи на растенията. Не е въпросът само до външните растения, но въпросът се отнася и до растителното царство, което е в човешкия организъм. Ако вие не разбирате растителното царство в себе си и по отношение него постъпвате както с растенията на земята – и тях изкоренявате и изсичате, веднага ще настане една анархия в живота.

Човек се съмнява и казва: „Кой знае дали има бъдещ живот, или няма, дали има Господ, или няма?“ Аз едно нещо ще ви попитам: кой от вас може да се съмнява дали има глава, или няма, дали има мозък,

или няма, дали има ум, или няма? Кой от вас може да се съмнява дали има живот, или няма? Има неща, в които не можете да се съмнявате, но има неща, в които можете да се съмнявате. Има ексцентрични хора. Аз зная един френски и един английски писател, който, за да напише нещо, всякога си е вадил номер, да пише или да не пише. И той всяка вечер се съмнявал дали живее, или не. Та той ходил да пипа нещата и от това се уверявал дали те съществуват, или не. В света има известни илюзии. Вие мислите, че еди-кой си човек не е разположен спрямо вас, но нямате доказателства за това. Казвате, че този човек външно не е разположен спрямо вас. Но какви са доказателствата ви за това? Или казвате, че някой човек не ви обича. Какви са доказателствата ви за това? Ако вие поставите обичта на изпит, вие не знаете колко от обичта на съвременните хора ще издържи. Обичта им не е отишла далеч. Ние трябва да знаем, че обичта, на която ние градим живота си, тя е слаба още. С тази обич ние още нищо не можем да съградим. Колкото искаш, говори на богатия човек за Бога, но докато касата му е пълна, той казва: „Добър е Господ." Но щом се изпразни касата му, той казва: „Бог не благоволява към мене." Сиромахът, докато е сиромах, той вярва в Бога; богатият, докато е богат, той вярва в Бога. Сиромахът, като е сиромах, моли се на Бога, казва: „Господи, като разбогатея, църква ще направя, училище ще направя, това ще направя, онова ще направя, помогни ми само да разбогатея. И Бог, като му дотегнат тези молитви, казва: „Дайте му!" Щом получи богатството, той нищо не изпълнява от своите обещания. Ще ви приведа един пример.

При Александър живял един беден светия, който правил някакви кошнички и ходил често в града да ги продава. По пътя той виждал един каменар, който чукал камъни. Като виждал светията, той всякога го канил дома си, нахранвал го и така се разделяли. Това правил каменарят в продължение на цели 20 години. Светията постоянно се молил на Господа за него, като казвал: „Господи, много добър човек е този каменар. Не може ли по някакъв начин да се измени

положението му? Толкова добрини ми е направил?“ „Може, но като се измени положението му, и животът му ще стане по-лош.“ „Не! Господи, аз мисля, че като се измени животът му, и той ще стане по-добър.“ „Добре, направи първия опит. Еди-къде си има заровено съкровище. Кажи на каменаря да го разрови.“ Той казва на каменаря де е съкровището. Каменарят го разравя, но след десет дни вече го нямало на старото му място. Нямало вече кой да посреща светията. Каменарят започнал да си гради къща. Разбогатял този каменар, прочул се из цялата държава, докато най-после го избрали за пръв министър. Но нямало вече кой да кани светията на гости, нямало кой да го посреща. Среща той един ден министър-председателя и го пита каква е работата. „Кой си ти, не те познавам. Как смееш да ми говориш? Ти си се припознал на някой друг.“ Зачудил се светията, но понеже имал знание, той знаел, че човешкото сърце е изменчиво. Иде един ангел при светията и му казва: „Ти знаеш ли, че с твоя глупав опит стана причина този човек да изгуби душата си?“ Взел камшика си и му ударил голям бой, по всички правила го изложил и му казал: „На тебе като на светия не ти подобаваше да правиш такъв опит.“ Светията отива в пустинята и започва там да се моли на Господа, да му помогне да поправи погрешката си, като казвал: „Господи, направи всичко възможно да се спаси душата на този човек и аз да изправя погрешката си, дето погубих неговата душа.“ И какво става след това? Започват се интриги срещу този министър и полека-лека той изгубва всичкото си богатство, изгубва положението си и един ден светията го вижда пак на пътя, дяла камъни, пак старата работа си върши. „Какво има?“ „Заповядай дома ми, да те нагостя.“ Започва пак да го вика, да го кани дома си. „Е, едно време бях се възгордял, но не те познавах даже. Ти сега пак се помоли на Господа да ми върне богатството, аз ще се изправя.“ „А, сега вече не може, не правя втори път такава погрешка.“

Когато искаш да помогнеш на един човек, ти трябва да вземеш участие в неговата работа. Ако двама души не могат да работят

заедно една и съща работа, те не могат да си помогнат. Учителят помага на учениците си, защото взима участие в тяхната работа. Майката помага на своите деца, защото взима участие в тяхната работа. Ако една работа е извършена без нашето участие, тя не може да успее. Ако в една работа ти не можеш да вложиш вяра, надежда и любов, тя не може да успее. Ако твоят физически живот не може да се построи върху надеждата, ако твоят духовен живот не може да се построи върху вярата и ако твоят Божествен живот не може да се построи върху любовта, ти нищо не можеш да постигнеш. Надеждата е основа на физическото в света; вярата е основа на духовното у нас, а любовта е основа на Божественото у нас. Тези три живота съставляват Божествения живот. Човек, който не може да разбере физическия живот, той не може да разбере и духовния; който не може да разбере духовния, той не може да разбере и физическия, понеже физическият живот е резултат, отражение на духовния. Нима тезата, съчинението на един ученик, който се е учил, това не показва неговата ученост? Може ли човек да напише едно знаменито съчинение, ако той не се е учил? Самото написване показва, че той се е учил. Ние казваме – формата на човека е определена от Божествения свят, и ние трябва да се стремим към реализирането на тази форма. Ние усещаме, че имаме известни дефекти в света и търсим начини, по които да се поправят тези дефекти.

Да допуснем, че вие тук, на земята, сте една знаменитост, един първокласен певец, но като отидете на небето да слушате един небесен певец да ви изпее една Божествена песен, вие повече по никой начин няма да се решите да излезете на сцената. Няма да имате смелостта да се проявите. Ще трябва отново да слезете на земята и да се учите. Това не е за обезсърчение. Съществуват известни възможности още и сега. Значи ти трябва да знаеш как да си служиш с онези дарби, които Бог ти е дал. Дарбата, която Бог ти е вложил в ларинкса, трябва да знаеш правилно да използваш. Ако ти не можеш да контролираш своите мозъчни центрове, ти не можеш да

използваш всички тия дарби, които Бог ти е вложил в предната част на твоя лоб. Ти не оценяваш Божиите блага, това, което от Бога ти е дадено.

Та казвам, ние, съвременните хора търсим своето щастие вън от себе си. Щастието ни не седи в нас, но в онзи, който ни обича. По същия закон, питам, кое семе досега не е могло да израсне? Само това семе, което не е било заровено в земята, не е могло да израсне. Тази земя, която е толкова студена, толкова неприветлива, щом заровят в нея едно семе, тя вече има разположение към него. Земята е много жестока. На тази жестока земя, щом падне семето в нея, веднага сърцето ѝ се отваря. Иде отнякъде сила в тази земя и тя открива своите богатства и ги дава на семето. Та първото нещо: човекът трябва да има благоволението на някое разумно същество или благоволението на Бога. И идеята за Бога на съвременните хора е много смътна, те не знаят какво представлява тази идея. Аз не говоря за идеята на старите хора за Бога. Вие може да вземете идеята за Бога в най-чистия смисъл, в най-хубавия смисъл. Там, отдето е излязъл най-чистият възвишен живот; там, отдето е излязла онази най-възвишена и чиста мъдрост и знание; там, отдето е излязла чистотата и възвишената сила на човека; там, отдето са излезли всички възвишени добродетели, и всичко това, което осмисля живота – това представлява идеята за Бога. Ние не говорим за онези противоречия, които отпосле дойдоха. Ние не говорим за реката, която е тръгнала по пътя и се е окаляла. За тази река и дума не може да става, а ние говорим за онзи извор, от който изтича Божественият живот.

Та казвам, кой от вас при изпитанията си в живота не би се съблазнил в Бога? Кой от вас, ако е бил цар и Бог му вземе всичкото богатство, всичкото положение и го остави последен бедняк, и той не се съблазни, но счита, че всичко това Бог е направил със смисъл? Имаме такъв пример с Йова. Кой може да остане така верен на Бога при това положение, както когато е бил цар? Това е гениалното. Този е човекът, който никога не се съблазнява. Защото целият свят е

създаден за човека, но кога? Когато той стане достоен, доволен от всичко. Но сега, както сте, и да ви даде Господ цялата земя да я управлявате, кой от вас ще се наеме на тази работа? Мнозина от вас, ако ви покажат да управлявате света, ще замязате на онзи турски монах, който играл на лотария, че му се паднал един параход. И когато го завели да види парахода, той полудял. Представете си, че ви кажат, че земята е ваша, какво ще правите? Дадат ви я и кажат: „Искай, заповядвай." Всички хора ще се обърнат към вас и ще ви кажат: „Заповядвай!" Ще давате разпореждания, но затова се изисква знание.

Дръжте малките дарби. Вие още не можете да управлявате вашия мозък. Вие още не можете да използвате симпатичната си нервна система и мозъка си, в които има толкова сили и богатства скрити. Някой път вие седите и казвате: „Аз не съм талантлив човек." Не че не сте талантливи, но вие още не познавате вашите таланти. Вие сте ги заровили, а работа трябва върху тях. Гледате някой талантлив човек, но работил е той. Глас има някой – работил е той. Учен е някой – работил е той. Светия е някой – работил е той. Аз взимам работата в смисъл на най-възвишеното и благородното в света. Работата е резултат само на човешкия дух. Работи човешкият дух, разумно работи той.

И тъй, казва Христос: „Аз съм, не бойте се!" Ние сме достигнали до един предел. Човечеството ще мине през известни изпитания, и то големи изпитания, вътрешни, душевни изпитания и терзания. Когато дойде смъртта, турят те на легло, заобикалят те всички, може да си цар или княз, или писател, какъвто и да си, ще дойде последно издихание. Всички може да гледат наоколо ти, но какво ще кажеш ти? Важно е какво ще те посрещне. Някой път вие не се спирате върху този въпрос, да помислите за смъртта. Този посланик ще дойде и ако те намери, че си вършил волята Божия, ще ти се усмихне и ще ти покаже, че като на Илия ще има огнена колесница. Но, ако не намери, че си изпълнил волята Божия, тогава ще има за тебе куки, чengeли, с

които ще те вади и с вериги ще те връзва. Сега да оставим, дали това е вярно, или не, но в смъртта има нещо особено. И Христос, който беше гениален, казваше: „Прискръбна е душата ми до смърт. Ако е възможно, Господи, да ме отмине тази чаша." Били ли сте вие на мястото на поруганието? Били ли сте напълно изоставени? Какво голямо геройство се изисква. Изобщо силата на Христа не седеше в неговото проповядване, но в издържливостта. Някои мислят, че Христос бил много слаб. Не, той имаше много издръжлива конструкция. Не е бил хилав Христос, много добре устроен е бил. След като цяла нощ шест хиляди римски войници се поругавали с него, сутринта той бил в сила да носи голям кръст. Герой е бил той. Ще го нося. Носил го той до половината път, дето захвърлил кръста и казал: „Повече не искам да го нося. Искам да си почина. Други могат да го носят."

Питам, какво ще бъде положението на някой от вас, ако го поставят на този изпит? Сутринта ще трябва да го носят с автомобил вече. А за Христа нямаше никакъв автомобил. Той сам смело и решително си носеше кръста. Казва се за Христа, че бил много издръжлив. И всеки от римските войници могли да го ударят само по един път. Който от тях го ударил един път, ръцете му отмалявали, повече не могъл да удря. Всеки войник след това казвал: „Който иска да го бута, нека се опита. Аз повече не смея. Втори път не мога да го ударя. Не мога повече да го бутна."

Казвам, какво представляваме ние, ако по този начин не можем да уплашим страданията? Не е достатъчно само да ги носим, но трябва да ги уплашим. Страданието трябва да се уплаши от нас – нищо повече. Аз наричам това най-голямото геройство. Сега ние се плашим от страданията.

Разправяше ми един българин от Америка, че в продължение на 3–4 месеца страдал от едно крайно разстройство на стомаха, вследствие на което прекарал това време на легло. По цели дни не могъл да спи. Всяка нощ, преди да заспи, явявал му се един човек

висок, строен, снажен, с един лъскав нож в ръка и всякога искал да го мушне някъде. Обаче все дохождал някой да го избави. „Цяла нощ не мога да спя от него. Не ме пробожда, но все ще ме драсне някъде със своя нож.“ Това се продължавало цели три месеца. „Една вечер аз скачам от леглото си и взимам един нож. Той се бори, аз се борих, но не се поддавам. След упорита борба аз отстъпих, но на другата вечер пак се продължи сражението. След една седмица усилена борба, аз победих. И този човек избяга. Оттам насетне болестта ми изчезна.“

Докато страданията те мачкат, ти си болен. Щом страданията почнат да бягат от тебе, и болестта ти ще изчезне. „Но през тези четири месеца аз зная какво прекарах – казваше този наш приятел. – По този начин научих де седи силата на човешкия дух. Така научих една тайна, как да побеждавам. Никой не ми каза това, но самата болест, самото страдание ме научи. Аз зная, все ще дойдат ударите. Три, четири, пет, както беше и с Христос, докато най-после го разпнаха.“

Та казвам, на всинца ни предстои да минем през този път на Божественото възпитание, най-после да минем през това съзнание, да дойдем до положението на хора на опитността. Не да бъдем хора на отрицанието и да казваме „кой знае“, нито да бъдем хора, които да защитават едно или друго верую. В света има едно верую, написано в човешката душа. Всеки човек си има едно верую. Даже и в тайната на душата на всеки едного ще намерите това верую. Един ден говорих с един виден евангелски проповедник, който сега е в онзи свят. Той имаше противници от православната църква и постоянно той казваше: „Това е право, онова не е право.“ След като си замина, казвам му: „Слушай, защо у тебе такова противоречие? Защо не казваш на хората истината? Защо не им говориш така, както мислеше? Как мислеше, дали щеше да ги поправиш по този начин?“ „Ако река да им говоря като тебе, ще ми дадат пътя.“ Все ще ти дадат пътя един ден, но трябваше да им говориш, както мислиш. Не е въпросът да защищаваме едно или друго верую, но трябва да се

застъпим за великата истина. Ние сме дошли на земята не да проповядваме своето учение. Питам, кой е крайният идеал на живота? Да бъдете богати. Сега вие се считате нещастни, понеже нямате едно парче земя. Аз ви казвам: за всинца ви, за онези хора, които се подвизават, за всички има земя, най-малко като месечината, всички има да работите, колкото искате. Ще ви турят в една планета и ще се ширите, колкото искате. Там ще разполагате, както можете. Второто положение: всички ще си правите разходки, ще си ходите от една планета на друга, ще се посещавате. И най-после всички ще имате условия да посещавате жилището, дето Бог живее. На всичко това може да се противопоставите, да кажете: Господ няма жилище. Помнете думите ми. Господ има жилище, той не е без жилище. Ако вземете думите ми буквално, Бог няма жилище, но ако ги вземете по дух, той има най-хубавото жилище от всички.

Казвам, този е онзи велик идеен живот, който трябва да внесе закона на безсмъртието. Ние трябва да се освободим от всички противоречия, които сега съществуват. Ние трябва да се избавим от злото, което сега съществува. Знаете ли колко още ваши сестри с хиляди има, които пъшкат там, в калта на греха? Кой ще ги избави? Вие, мъжете, знаете ли колко ваши братя има, които там пъшкат в калта на греха потънали? Кой ще ги избави? Господ ще ги избави, но вие трябва да бъдете служители негови, трябва да бъдете носители на Божествената истина. Свещениците, управниците, и те трябва да управляват, както Бог иска, както той е определил да бъде вярата ти на земята, както е горе на небето.

Та казвам, човек трябва да добие тази форма именно, която е създадена в невидимия свят. Когато той си създаде тази форма, той няма да бъде вече сегашния човек. И ако всеки от вас имаше един образец от идеалния човек и всяка сутрин, като става, ако искаше да го види, той нямаше да бъде такъв, какъвто е днес. Старите гърци са били в някои отношения много по-напреднали от сегашните съвременни културни хора. Когато някоя жена е била бременна, те са

я заобикаляли с най-хубавите картини, с най-хубавите статуи. Човек трябва да има образци. Но какви образци е поставил той сега? Какви образци вие ще турите? Вие трябва да имате един идеален образ. Какъв трябва да бъде идеалният човек? Вие трябва да имате един такъв човек за образец, който нито веднъж в живота си да не е излъгал. Вие трябва да имате такъв човек пред себе си, който нито веднъж в живота си да не е погледнал криво. Аз не говоря за външните отношения, но за вътрешните, този човек нито веднъж в живота си да не се е вътрешно изменил или разколебал във великия идеал на живота. Вие можете да плачете, можете и да се радвате, това никой няма да ви държи отговорни. Някой път ние сме по-усърдни, това е външната страна. Някой път сме по-хладни, и това е външната страна. Но има един живот тих и спокоен. Аз говоря за вътрешните промени. За външните промени никой няма да ви обръща внимание. Вие може да играете на хорото, колкото искате. Няма да ви обръща никой внимание дали сте играли, или не и колко сте играли. Ама някой задигнал торбата с парите на някого на гърба си. Какъв грях има в това, че той задигнал торбата с парите на гърба си? Грехът не седи в това, но в мисълта, която опетнява душата. Онази идея, която прониква у нас, обичта, която ние сме имали към известен предмет, тя ще определи нашето качество, доде ние сме достигнали.

Казвам, когато ние имаме в душата си всичката онази любов, че като срещнем някой човек, да му пожелаем всичко онова, което желаем и за себе си, това е истински приятел. Срещна някой човек, който е малко паднал духом, унил, веднага аз в душата си да му пожелая да стане бодър, весел, радостен и да не му казвам, че му пожелах това, но то да стане в тайно, а той да почувства мисълта ми. А след това да почувстваш и неговата мисъл. Знаете ли какво нещо е да живееш в една атмосфера, дето всички ти желаят доброто? Значи не само един, но всички да ти желаят доброто. Казвам, това е там, дето Бог живее. Дето Бог живее, такава атмосфера трябва да се създаде. И тогава именно съществува.

Христос казва: „Не бойте се, аз съм!“ Че думите му са верни, се вижда от това, той казва: „Идете в света и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века.“ Сегашните религиозни казват, че Христос бил от дясната страна на отца, но това не е вярно. Обаче намери се един индус, който казва, че Христос му се явявал, няколко пъти го спасявал. Няколко пъти го спасявал, като го носил на гърба си. Той вижда, че някой го носи, но докато се обърне да види кой е, човекът вече го нямало там. Той казва: „Познавам го аз.“ Той имал след това смелостта да казва на западните народи: „Как тъй вие не познавате Христа и не вярвате в него?“ Казвам, който и да е от вас, ако каже днес, че Господ му е проговорил и му се е явил в този смисъл, както се явява, много няма да го повярват. Вие трябва да се намерите в безизходно положение като Йова или като този индус, да се намерите в една яма между разлагащи се трупове и да не може никой да ви чуе и види. Той се молил някой да отвори капака, но нямало наблизо никакъв човек. По едно време, капакът се отваря, някой спуща едно въже и му казва: „Хвани се за него.“ Той хваща въжето и излиза навън. Оглежда се наоколо, никакъв човек не вижда. Той казва: „Аз зная, кой е този, който ме извади от гроба.“

Казвам, мъчнотиите в живота не са нищо друго освен условия да се прояви Божията сила, да се прояви онзи, който ви обича и когото вие обичате, за да познаете смисъла на живота. Следователно Божественото благословение няма да дойде отвън, то ще дойде отвътре най-първо и после ще се изрази навън. Когато се прояви отвън като израз на пълна вяра, без колебание, тогава и животът на хората ще се измени отвън. Животът ще се измени тогава по магически начин. Най-първо вие сте беден, дето отивате, не ви приемат, но после, след като наследите едно богатство от 50 милиона, веднага всички ваши роднини наоколо ви, които никога не са ви посещавали, ще започнат да се събират около вас и да казват: „Ние сме ваши роднини, много се радваме на положението ви, ние имаме вяра във вас, във вашите способности и т.н.“ Човек, който има вяра,

ще добие това богатство и всички ще се съберат наоколо му, но той ще знае, че тази сила, която има сега, е заради онази вяра, която той е развил в себе си. Ще кажете: „Как става това нещо?“ Много лесно. Аз съм ви привеждал онзи пример за майстора грънчар, който казал на своя чирак: „Много лесно се правят грънците и не се пукат, стига да знаеш как. Достатъчно е, след като ги приготвиш за печене, да кажеш: „Ху.“

В това „ху“ седи всичкото изкуство, но да знаеш как да го произнесеш. Само едно духане е в състояние да предизвика една промяна в човешката мисъл. Ако той знае как да повярва в Божественото, веднага в него ще стане една вътрешна промяна и всички терзания, мъчнотии, всички ще изчезнат ден след ден. Какви ли не терзания, какви ли не страдания, чувства и мъчения минават покрай нас, някой път целият ад се събере, но всичко това може да изчезне моментално, ако само чуеш гласа на онзи, който казва: „Аз съм.“

Та казвам, онзи – това са условия за вас, които трябва да ги опитате още сега. Това не става механически, но при силно желание, само за онези, които искат да направят опита. Не поставяйте въпроса, какво искате да ни кажете. Оставете този въпрос настрана. Ами защо го каза? И този въпрос оставете настрана. Аз ви казвам просто: вземете една семка и я посейте в земята. Значи вземете и напишете думата „вяра“. И вярвайте тъй, както сте написали. И всеки момент, когато ви дойде едно добро желание или една добра мисъл, и да спите даже, станете и го изпълнете. Мнозина от вас, като им дойде едно добро желание, като спят, ако са на лявата страна, обърнат се на дясната страна и казват: „Утре, като се събудя, ще го направя.“ Не, стани веднага и го направи. Казвате: „Не мога да си отспя.“ Ще се наспите, не се бойте. Колко трябва на един човек да се наспи? Колко трябва на един светия да се наспи? Казват, че трябвало седем-осем часа да се наспи човек. За обикновените хора е така, но за светиите един час сън е достатъчен. И това му е много – половин час. И това е

много. Десет минути. И това е много. Пет минути. Пет часа като си дремне, достатъчно му е. А сега физиолозите казват, че пет часа сън не са достатъчни на човек, трябвало му осем часа. Че като носиш целия свят на гърба си, как ще спиш спокойно? Ти се безпокоиш за бъдещето, но не знаеш какво може да стане още тази вечер. Може Бог да ти каже: „Върни се дома си!“ Ами тогава? Не е въпросът в това. Никой от вас не трябва да желае да замине преждевременно. Казвате: „Дотегна ни да живеем.“ Ще бъде смешно сред пладне да напуснете нивата и да се върнете дома си. Да се върнеш дома си, след като слънцето залезе, разбирам, но да се върнеш дома си по обед, баща ти веднага ще те пита защо се връщаш толкова рано. Е, не ми се жъне.

Мнозина от вас казват: „Ние не сме талантливи, не можем да говорим красноречиво.“ Че какъв смисъл има това говорене? Аз да ви дам един метод за работа на най-неспособните сестри, които се считат такива. Като дойдат горещините, тръгнете сутрин с една стомна вода и раздавайте на всеки, който пожелае да се разхлади по една чашка вода. А да говорите, това е работа за най-способните. Това не взимайте в буквален смисъл. Та казвам, ние, съвременните хора трябва да си изработим един вътрешен морал за живота. От опитността на всички добри хора трябва да се напише една книга, как трябва да се живее. Трябва да имаме една книга, в която да е написано как трябва да живеят младите, как женените, как възрастните и да се живее според както е написано в тази книга. Тогава животът ще има друг смисъл. Дотолкова, доколкото невидимият свят има благоволение към нас, дотолкова и нашият живот е осмислен. Дотолкова, доколкото отгоре ни помагат, дотолкова и ние можем да направим нещо. Каквото и да се говори, успехът на една държава, на един народ, на едно общество или на едно семейство зависи от невидимия свят и от Бога. Когато Бог подига един народ, подига го. Когато Бог понижава един народ, понижава го. Когато на един народ дават благодат, има си причина за това.

Та казвам, ако имаме благоволението на невидимия свят, ако имаме благоволението на разумния свят, тогава животът ни ще бъде красив. Способният ученик всякога има благоволението на всички учители в гимназията. Ученикът, който и по характер, и по ум, и по сърце е способен, всякога има благоволението на своите учители. А неспособният ученик, и царски син да е, не могат да бъдат разположени към него. Тогава де седи нашата човещина, ако ние не можем да предизвикаме Божественото благоволение? Ако ние не можем да предизвикаме най-възвишеното същество да има своето благоволение към нас, питам, с какво ще се похвалим тогава? Ти трябва да имаш желанието, като ти каже Господ „стани", да станеш веднага. Каже ли ти „направи това", да бъдеш готов да го направиш. Не разсъждавай, не философствай, пък не ходи и да го разправяш на хората. Направи го и ще добиеш сила, ще видиш, че в Божественото има резултат. Във всички велики хора силата седи във вътрешния живот, който е скрит, потаен, в него се развива Божественото. Има неща, които ние не можем да изкажем. Както и да говорим, на какъвто и да е език, пак има неща, които не могат да се изкажат, пък и не трябва да се казват. Ние не можем да изнасяме нашата свещена любов, нашата свещена вяра или нашите свещени идеи пред хората на поругание. Например аз съм забелязал, като говоря с някои възрастни сестри, те често си казват: „Дали това е истина, или не?" Аз виждам, това е човекът. Ти изтрий малко огледалото си, за да имаш едно малко отражение. И тогава ще ме познаеш.

Та казвам, ти, който си дошъл при мене, не можеш да ме видиш. Защо? Ти си дошъл при мене като при някое велико същество, като при някой Учител, и затова не можеш да ме видиш, не можеш да ме познаеш. Ти мене можеш да ме познаеш само при едно условие – когато се намериш натясно, че никой не може да ти помогне. Само тогава ще ме познаеш. А когато си най-охолен, каквото и да ти говорят, безполезно е. Само при скръбно състояние ти ще имаш една ясна представа за мене и едно истинско разположение. Следователно

ние можем да познаем Бога само при едно голямо противоречие в живота. Тъй щото всяко противоречие е една красива възможност да познаем Бога. В това отношение именно аз препоръчвам страданията. Не че ги изисквам, защото те и без това ще дойдат. Питам, онзи, който създаде яйцето, защо го създаде? Кокошката защо създаде яйцето? За да не се разлее сокът на онзи скрит живот в яйцето. Питам, тази черупка вечно ли трябва да остане така? Щом яйцето се тури под квачката, тази черупка трябва да се разруши.

Следователно страданието е една черупка, която ни обвива, за да не се разлее Божественото. Но щом яйцето се тури под квачката, черупката трябва да се разруши. И след време ще имаме едно пиленце излюпено. Значи след всяко страдание ние ще имаме по едно пиленце измътено. Като се махне третата черупка, ти си една птица, като се махне четвъртата черупка, ти си млекопитаещо, като се махне петата черупка, ти си маймуна, като се махне шестата, ти си човек, а като се махне и седмата, ти си нещо повече. Хората казват тогава: „Да се махне една черупка." Щом се махнат всичките черупки, ти ще излезеш вън и ще се яви този, който ще каже: „Аз!" И всякога, когато малкото пиленце си покаже главата от яйцето, и кокошката го погледне, каже: „Клок-клок", и то излиза навън. Та при страданията тези обвивки, които имате, ние не ги считаме за страдания. Те са необходими неща. С премахване на тези черупки постепенно ще се премахнат и ограниченията.

Нас ни трябват нови хора, нови разбирания. Тъй както е сега, светските хора са по-готови да разбират истината. Само чрез тях можем да внесем Божията любов. Целта ни е да бъдем носители на Божията любов. На Бога трябват души, които да изнесат Божията любов не повече, отколкото те са готови. Това е задача сега на добрите хора в света, на праведните, на светиите, за да може Божията сила да се яви в света.

И казва сега Христос: „Аз съм!" Вие ще ми кажете: „Ние обичаме Бога, вярваме в него, молим се." Много хубаво. Яйцето е седяло един

ден под квачката, два, три, четири, пет дни, но трябва да седи 21 дена. Аз не зная доколко сте седяли под квачката, но на първия ден няма да излезете, на втория ден – също, не третия ден – също, но на 21 ден аз бих желал да ви видя вън от яйцето. Някой път дойде, подигна квачката, гледам, яйцето е още там. След това пак отида, вслушвам се в яйцето, чувам някакъв глас, казвам, след два-три дни дена ще бъде готово. Та всеки стопанин се радва да види пилците, излезли вече от яйцата вън и тръгнали след кокошката: „Клок-клок!“ Той се радва да ги види извън тези условия на ограничения, вън от квачката и заедно с нея. Това е Божественото. Всички праведни хора трябва да излязат навън. Ще кажете: „Кога ще бъде?“ Ще дойде и това време, да излезете, но после не правете такива опити, каквито българите обичат да правят. Българинът е прибързан, той е социалист по натура, обича да прави разни опити. Аз съм го наблюдавал, той обича да прави чудновати работи. Като съм правил своите наблюдения, гледам го, той насадил пуйка, като ѝ турил шест пачи яйца, десет кокоши, седем юрдечи и три от гъска. Измъти ги пуйката и гледа, четири различни народа тръгват подире ѝ. Като мине покрай реката, всички патици, юрдечки и гъски навлизат във водата, само пиленцата седят на брега. Чудя се отде дошла тази идея на българина да насади толкова различни яйца. Не, умно е да не насаждаш никога под една гъска или под една кокошка различни яйца на нейното естество. Българинът прави опити на присаждане, той иска да знае дали всички тия различни родове малки могат да живеят при една майка. Вечерно време, ги гледам, всичкият този народ се скрива под крилата на майка си, но не минава дълго време – и те се разпръскват. Не зная до какви резултати е дошъл българинът, но това е едно неестествено положение, от което светът не се поправя. По този начин светът не може да се поправи. Това е присаждане. Турете гъшите яйца под гъската, кокошите под кокошката, пачите под патката и т.н. Всеки човек трябва да бъде на своето място.

В света трябва да се извърши разумното. Нека остане в света само Божественият страх. Стремете се всички да бъдете разумни, да изпълнявате само Божията воля според вашите дълбоки разбирания. Най-малкото добро, което заговаря в душата ви, направете го, не отлагайте, ако искате да бъдете здрави, ако искате да имате Божието благословение. Казвате: „Ние ще умрем, ще свършим живота си." Всяка сутрин като ставате, не се прегърбвайте, но се изправете, лицето ви да бъде свежо. И в онзи свят да отидете, и там искат млади хора, там не искат стари хора. Някои казват, че остарели, понеже много преживели. Не, всички, които сте дошли на земята, трябва да се стремите към подмладяване. И в Бога всичко се подмладява. По това се отличава Божественият живот. Щом повярваш в Бога, ти се подмладяваш в душата си. И казва се в Писанието, че онези, които очакват на Господа, тяхната сила ще се обнови. И Христос е казал: „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие." Ако ти, философът, ученият, поетът, художникът, музикантът, не станеш като малкото дете, не можеш да влезеш в Царството Божие. Как може да стане тази работа? Христос имаше един разговор вечерно време с Никодима, един от видните израилски учители, не разбираше този въпрос, как старият може да стане млад, дете. Христос му обясни това нещо и той разбра, че наистина старият може да стане млад. Това е било една от задачата на старите алхимици, които са правили своите опити.

Човек може да се обнови. Обединявайте се във вашето възвишено, Божествено, в което всички ваши стари грехове, всички ваши стари мисли и заблуждения ще изчезнат. Само така ще се освободите от всичко старо във вас и ще възстановите Божественото. И тогава всяка вечер ще чуем този глас: „Аз съм!" И сутрин, като се върнем от този свят, ще бъдем обновени и освежени. Затова именно не започвай никаква работа, докато не чуеш този глас. Аз говоря само за онези, които чуват този глас. Другите, които не чуват този глас, да

си оправят работите, както знаят. Който има тази възможност, да чуе гласа „Аз съм!“, тогава да започне своята работа.

Беседа от Учителя, държана на 2 февруари, 1930 год. София - Изгрев

ПОБЕЖДАВАЙТЕ ЗЛОТО

"Но ти побеждавай злото чрез доброто." (Римляни 12:21)

Каквато мъдрост или философия давате за живота, не е само достатъчно да се обясни той, но да се дадат методи и начини за неговото развитие. Малцина имат ясна представа за живота. Колкото и пъти да се е говорило за живота какво нещо е той в себе си, съвременната наука не е дала определен отговор на въпроса.

Казвам, животът е най-голямото благо, което засега съществува в света. И от чисто научно гледище ние можем да кажем – любовта представлява началото на нещата, а началото, това е животът. Порядъкът представлява основата на този живот, а развитието, прогресът, това е целта на живота. Следователно, ако вие не познавате началото на нещата, не знаете нищо за това начало, какъв човек сте вие? Никой човек, даже философите не знаят нищо за Бога, те нямат никакво понятие за него. Ще бъде смешно за един математик да няма понятие за единицата, с която той борави. Не е въпрос само за простата единица, но живата единица, която е родила всички други единици в света и която е произвела нещата. Ако само говориш за живота и го обясняваш, то е все едно да говорим само за слънцето, а да нямаме никакво отношение към него. Какво ще ни ползва то тогава?

Допуснете, че вие се намирате на някой кинематограф или на някое представление и гледате там как живеят богатите хора, какви богати трапези имат, с какви дрехи са облечени. Питам, вие като слушатели, които сте дали петдесет лева, за да влезете вътре, какво сте добили, какво получавате, че сте видели техния живот? Вие сте добили толкова, колкото е придобил онзи българин, който е отишъл при един бакалин да си купи захар, за което е заплатил сто лева.

Бакалинът взима парите и прави сметка. Захарта струва двадесет лева. „Кажи, че остават осемдесет лева.“ „Осемдесет лева.“ „Значи сто лева.“ Сметката е уравнена. Той му дава захарта и мющерията си тръгва. Кажи осемдесет. Осемдесет. И двадесет лева захарта, значи сметката е уравнена.

Питам сега, сметката уравнена ли е? И всичките в света така сме уравнили сметките си, както и този купувач. Кажи осемдесет лева. Кажи – животът има смисъл, но парите ги няма в джоба. Парите са в бакалина, а захарта е в този българин. Все таки тази захар струва сто лева, но при дадените условия тя може да струва и повече.

Та какви ли теории не са създадени днес. Днес ни описват какъв ще бъде бъдещият живот, как хората ще се веселят на небето. Това е само за поощрение. Защото всяка форма има за цел да ни даде едно поощрение за живота. Всяко едно представление има за цел да ни поощри към хубавото и великото в живота. Ако болният лежи по цели дни на леглото си и не излиза вън, не се ползва от чистия въздух на природата, каква полза има този чист въздух за него? Ако, след като той живее в природата, има едно подобрение в неговото здраве, този чист въздух има смисъл. Но ако всеки ден става едно влошаване в неговото здраве, какво го ползва този чист въздух в природата?

Тогава ще имаме обратния процес. И тогава ние, съвременните хора, питаме кой ще оправи света, кой ще оправи живота. Ние казваме – Господ ще го оправи. В това има двояко разбиране. Ние разбираме, че Господ отвън ще го оправи. Питат сина кой ще плати дълговете. „Баща ми ще ги плати.“ Хубаво, който има богат баща, той ще му плати дълговете, но ако няма баща, тогава? Ако баща му е на онзи свят? И този баща, който е на онзи свят, може да постъпи както Бога, на когото едно бедно дете писало едно писмо. То имало силно желание да следва на училище и писало тогава на Бога: „Татко, имам желание да следвам училище, но нямам пет пари в джоба си. Разпореди се, моля ти се, дето трябва, да постъпя в училище да се уча.“ То написало това писмо до Господа и го пуснало в пощата.

Някои добри хора намерили това писмо, прочели го и му уредили работата. Има добри хора, които видели вярата на това дете и затова уредили работата му, но то имало желание да учи.

В сегашните хора няма и това желание. Те искат да им се докаже, че Бог съществува. Но защо им е този Господ? Те искат само да знаят това, дали съществува Господ, или не. Нищо повече. Някои хора искат да знаят дали имат баща, или нямат. Не че синът се толкова интересува от баща си, но иска да знае, че има баща, от когото може да откопчи нещо. Той иска да знае дали баща му има нещо, та ако има няколко милиона, да откопчи нещо от него. И ако баща му има дълг, тогава ни глас, ни услишание. Сега, разбира се, това е положението. При сегашните условия в света съществува една голяма неправда. Бедните хора се чудят на богатите как са тъй жестоки. Как така в тях не се явява едно малко чувство на мекота, да съзнаят поне, че бедните страдат. Но тези богати хора станаха все от бедни, те не бяха родени от богати хора. Питам, защо бедните хора, като станаха богати, не запазиха това чувство на състрадание към сиромасите, към страдалците? Възможно е да има някои богати, които да са запазили това чувство. Не всички хора са все лоши и не всички бедни хора са все добри. Има един закон на съответствие. Колкото богати хора лоши има, толкова и бедни хора лоши има. Колкото добри хора има в света, толкова и бедни добри хора има в света. Този закон на съответствие съществува в цялата природа, както и в живота. Вие ще кажете: „Защо са тези лоши хора в света?“ Питаме ние философски защо природата ги е създала. Бог, който създаде света, създаде всичко добро. И разправя се в Битието, че Бог видял, че всичко е добро, а ние, съвременните хора, виждаме, че всичко е лошо. Питам, кое е правото? Това, което Бог е видял, или това, което ние виждаме? Бог създаде първия ден и за този ден не си даде мнението. А за всички останали дни каза, че са били добри. Ние, съвременните хора, казваме, че всичко в света е лошо, нищо не струва. Питам сега, кое мнение е вярно? Ако турите болния да оценява реалността на нещата, какви

факти ще изнесе той? Той ще изнесе все отрицателни факти за живота. И ако вземете един човек, който плува в щастие, той ще изнесе само доброто, но за ония хора, от които е получил похвалите, които са му направили добро. Той зачита само тези хора, които са имали същите отношения към него, каквито и той има към тях.

Това е само частично схващане за живота, частично разбиране, а не и за общото благо. Ние разбираме дълбокия смисъл, че има едно добро в света. Доброто и злото се координират. Дето се увеличава доброто, увеличава се и злото в света. Дето се намалява доброто, намалява се и злото. Дето се увеличава богатството, увеличава се и сиромашията. Дето се намалява богатството, намалява се и сиромашията. Дето се увеличават болестите, увеличава се и здравето. Дето се намаляват болестите, намалява се и здравето. Обаче това са твърдения, които трябва да се докажат. Вземете съвременната медицина, която има хиляди, може би стотици хиляди и милиони лекари, които отварят цяла една война с една силна армия, с армията на болестите. Вземете статистиката – не само сегашната, но и миналата, ще видите, че от толкова хиляди години се води война срещу болестите. Но болестите намаляват ли се? Не само че не се намаляват, но се и увеличават. Не е лошото в това, че болестите се увеличават. Много лекари, като лекуват едни болести и ги намаляват, ние, от своя страна, създаваме други болести. Например ние сами създадохме нервните блести, за които днес почти няма никакви лекарства. Например има музиканти, певци нервни, които се тревожат от това, че концертът не им излизал тъй сполучлив, не бил добре посетен или че не могли не само да си изкарат разноските, но дори и задлъжнели още. Не само те, но има и религиозни хора, които някой път се съмняват дали това, в което вярват, е право, или не. Че в какво седи вярата на един мохамеданин и на един християнин? Ако е въпрос за мюсюлманина по отношение на Мохамед а и християнина по отношение на Христа, там има едно отношение. Ако християнинът живее съобразно Христа, той седи по-високо от

мохамеданина, понеже Мохамед не е живял като Христа, неговите схващания не са били като тези на Христа, има една разлика. Но ако вземете един мохамеданин, който не живее по живота на Мохамед а, и ако вземете един християнин, който не живее по живота на Христа, тогава няма никаква разлика. Българите имат много Ангеловци, но ни най-малко те не са ангели. Те имат и много Добринки, но нито една от тях не е добра. Те имат и много Люби, но ни най-малко не значи, че те са любов.

Та казвам, в природата съществува един закон на съответствие. В природата съществуват две състояния. Едното състояние е наречено пасивно, а другото е наречено активно състояние. Пасивното състояние е състояние на покой, а другото, активното състояние, е състояние на движение. Значи природата в едно отношение се стреми към вечен покой, а в друго отношение – към вечно движение. Вследствие на това в тези две състояния има една вътрешна борба, която съставлява едно противоречие. Вследствие на това топлината, която се заражда в телата, не е нищо друго освен действието на активното начало върху пасивното и от това триене, от това търкане, от това движение се натрупва особена енергия, която се явява като светлина. Ако на това движение нямаше нещо в природата да му противодействаше, никаква топлина не би се образувала. И второто положение – щом се образува топлина, като резултат на това се явява и светлина. И тогава, ако доброто е движение, злото е едно пасивно състояние. Питам тогава, де ще се явят горещите чувства? Казвате: „Аз обичам някого.“ На какво е резултат тази любов? На живота в тебе. Като съпротивление на злото се явява доброто.

Едно съответствие има навсякъде. Разбира се, вие взимате злото като постъпка. То е друг въпрос. Една постъпка може да бъде лоша. Това не е зло. Но ако вие вземете злото в света като една сила, като един принцип, като едно състояние, като кажете, че някой човек постъпва лошо, тук вече има отношения в нашите разбирания. Да кажем, че ти отиваш да убиеш някого, но по пътя те срещне един

човек и ти счупи крака. Ти не можеш да изпълниш това, което си намислил. Казвам, по отношение на тебе тук има зло, кракът ти е счупен, но по отношение на общото добро това е добро. Ако кракът ти не беше се счупил, ти щеше да извършиш убийството. В такъв случай по-добре е да се счупи един крак, отколкото да се убие цял човек.

Та казвам, ако ние можем да разгледаме всички страдания, които стават в света от гледището на тази светлина, която съществува, ние щяхме да си обясним много от противоречията, които съществуват в света. За тези страдания, които не очакваш, казваш: „Защо идват тези страдания? Те са безсмислени.“ Но ти не виждаш вътрешните причини, какви блага ще ти донесат за бъдеще тези страдания. Например вие имате страдание и радост. У вас никога не може да се яви мир, ако първо не се яви радостта. Едно обяснение. Радостта, това е бащата, скръбта, това е майката. След като майката роди детето, то представлява мира, който скръбта, майката, е родила. Скръбта е едно пасивно състояние. Следователно, когато скръбта и радостта се съединят, те образуват мира, нещо подобно на полумрак или полуздрач. Вземете светлината и топлината като два полюса на живота, в които има нещо преходно. Здрачът е нещо преходно, което има нещо еднакво и от светлината и от тъмнината. Следователно здрачът ражда дете, което еднакво принадлежи и на тъмнината, и на светлината. То е едно състояние, в което можеш да си починеш. Когато искаш да спиш, трябва ти тъмнина, а когато искаш да работиш, трябва ти светлина. Значи, ако ти разбираш закона, ти трябва да родиш нещо. Когато детето ти умре, ти ще отидеш да спиш. Когато се роди детето ти, ти ще отидеш да работиш. Та казвам, в съвременния живот трябва едно разбиране не какво е веруюто на човека, но какви могат да бъдат вътрешните резултати на онова, което ние разбираме. Има едно вътрешно приложение, една вътрешна философия, които ние разбираме така, както разбираме нещата при орането и сеенето. Има едно вътрешно изкуство за

живота. Защото, ако ти не можеш да опазиш мира си, това показва, че отношенията между скръбта и радостта в тебе не са се уравновесили, не са създали още мира. До това време трябва да има едно противоречие у нас. Това се отнася до физическото поле. Там всякога трябва да има едно противоречие. В скръбта и в радостта има две различни състояния, по които те се различават. Сега вие може да запитате защо работите стават така. Запитайте кой и да е механик, и той ще ви отговори. Вие имате една пружина, която седи направена, но ако турите в нея една тежест от два килограма и половина, тя ще се огъне. Защо? Защото е турена върху нея една тежест. Но онези учени от древността са използвали това огъване на пружината и са я впрегнали на работа. Огъването е една възможност да се произведе една енергия. Щом една пружина се огъне, тя може да произведе работа. Огънатата пружина може да се внесе в часовника и да го накара да се движи. Следователно в часовника има нещо, което се движи и развива. Огънатата пружина се развива и се движи, като същевременно върши работа, но самият часовник не се движи, но само пружината. Затова именно и природата ни е поставила пред известни задачи, които трябва да ги разрешим.

Всеки от вас трябва да има ясна представа за доброто и за злото и да намерим онзи закон, не да ги примирим, но да се произведе чрез тях енергия, характер. Характерът е резултат на побеждаване, да победиш злото. Някой момък иска да се ожени за някоя мома, но тя не го иска. Той тича подире ѝ и иска да я победи, докато най-после една вечер я задигне и най-после се примирят. По същия начин и доброто трябва да се ожени за злото и ще го победиш. Като ожениш доброто за злото, ще създадеш характер в себе си. Това е само на човешки език казано, а не така дума по дума. Те имат помежду си такива отношения, каквито имат мъжа и жената. Какви отношения имат мъжа и жената? Онзи, който разбира закона, знае, че те са два полюса, които съществуват в живота. Някой може да разбира женитбата – да има жена, да му слугува. Това е повърхностно

разбиране на живота. Той може да разбира жената като същество, което трябва да му доставя щастие и удоволствие. И това е много повърхностно разбиране. Жената е полюс. Нито мъжът без жена може да се прояви, нито жената без мъжа може да се прояви. Това са два полюса. За да бъде човекът човек, той непременно трябва да бъде и мъж, и жена. Щом не е и мъж, и жена, той не е никакъв. Ако ти едновременно не си и мъж, и жена, не си тези двата полюса, ти не можеш да носиш името човек, иде бъдеш едно същество безименно.

И следователно ние казваме така: щом се е проявил мъжа в света, явило се е доброто; щом се е проявила жената в света, явило се е злото. Не поставяйте това като противоречие. То значи, щом се е проявила жената в света, явило се и злото, но не че жената го е създала. Когато вие изкопаете един кладенец, дълбок четири-пет метра, явява се злото, понеже някой може да хлътне там и да си счупи крака. Сам по себе си кладенецът е добро нещо, вода има в него, която може да се черпи. Но ако този кладенец остане отворен, явява се злото, може да падне някой вътре и да си счупи крака. В това отношение жената е един дълбок кладенец, в който всеки може да падне и да се удави. Тя е в това отношение едно зло. Това са частни схващания, при които хората спорят и казват: „Аз не искам да бъда жена.“ Въпросът не е в това, да бъдеш ти жена или мъж, но ако ти не минеш през тези два полюса и не бъдеш и жена, и мъж, не можеш да станеш човек.

Ти трябва да минеш през положението на жена и през положението на мъж. Това е закон. Човек сам по себе си съдържа два елемента – и любовта, и мъдростта. Това са двата полюса на живота. Това са две велики сили, които образуват човека. Човекът значи е дете на нещо по-възвишено в света. Следователно, ако в даден случай ти нямаш единия полюс, не можеш да имаш и другия полюс.

Та казвам, тази идея може да стане ясна, когато човек може да направи малък опит в живота си. Има известни дни през годината, които мязат на мъжа. Има известни дни през годината, които мязат

на жената. И има известни дни през годината, които мязат на детето. И тогава онези от древността, които са изучавали тази философия, те са врачували с числата, като са ги наричали числа на мъжа, числа на жената и числа на децата. И ако разделите 365 дни на годината на три, ще познаете кои числа съответстват на мъжа, кои на жената и кои на детето и по колко числа от годината. И тогава съобразно тези числа ще трябва да постъпвате всеки ден. Тогава онези, които не разбират този закон, ще попаднат в две крайности. Могат да дойдат до едно крайно суеверие – да започнат да вярват на късмета. Даже и най-големите безверници, които не вярват в Бога, вярват, че могат да спечелят на някой лотариен билет. Той взел марки от някоя лотария, и вярва човекът. Не е лошо, че вярва. Но питам, каква възможност, каква вероятност има в тази вяра? Този закон съответства на онези хора, които имат видения и могат да пророчестват. И там има един закон. Какво е видял този човек – мъжки, женски и детски числа? И в това отношение има пророци на мъжете – мъжки пророци, на жените – женски пророци и пророци на децата – детски пророци. И тогава, ако са само мъжки пророци, те образуват киселини. Ако са само женски пророци, те образуват основи. И ако са само детски пророци, те образуват соли. Но ако цялата земя се обърне само в сол, на какво ще орем и сеем, какво ще ядем? Ако всичко стане на основа, какво ще се изтъче? Или ако всичко стане на вътък, какво ще излезе от това?

Има едно съответствие на нещата. И при сегашното разбиране някой казва: „Аз вярвам в Бога." Това е едно положение, когато аз имам да давам на някого и съзнавам, че имам да давам. Това е само едно доверие, което имам в този човек, то е една привилегия, но че имам да давам, това е едно ограничение. Аз трябва да се изплатя. Не е достатъчно, че имам вяра в Бога, но трябва да имам отношения с него, че моят живот е излязъл от него и трябва да се върна към него. Това е истината. Ти трябва да си дадеш отчет, след като напуснеш земята, де ще отидеш. „Е, в земята." Това е едно криво разбиране. Че ти не излезе от земята. Казваш, земята е сбор от множество същества. Ами

един ден тази земя ще се разсее из пространството и ще отиде на своето място. Ами ти де ще отидеш? И тогава ние идваме до онези крайни заключения и казваме – човек ще умре и с това всичко се свършва. Онези, които не вярват в задгробния живот, казват така, а онези, които вярват, казват, че след като умрат, ще отидат на небето и ще живеят между ангелите и светлината. Хубаво е да мисли човек така.

Един от американските проповедници, Муди, разправя една от своите опитности. Той разправя: „Като бях дете, проповядваха ми, че на небето имало Господ, Исус Христос и ангели. И след това, като станах и аз проповедник, само това знаех: Бога, Исуса Христа и ангелите. Но нито Бога бях видял, нито Исуса Христа, нито ангелите. Като умря баща ми, започнах да проповядвам: Бога, Исуса Христа, ангелите и баща ми. Имах вече един на небето. После, като умря майка ми, започнах да проповядвам: Господ, Исус Христос, ангелите, баща ми и майка ми. После взеха да се изреждат: умря чичо ми, леля ми, приятели мои и познатите ми на небето взеха да стават повече, отколкото тия на земята. Щом небето се насели, тогава и аз мога да живея там." Каквото и да казваме за Бога, за Христа и за ангелите, понеже Христос взе човешка форма и дойде между хората, той ни е по-близък, а ангелите стоят по-далеч от нас. Те са същества съвършено чисти. Когато един ангел слезе между нас, той ще внесе страх и трепет в душите ни. Ако той иска да те разположи, трябва да се облече в човешка форма, но ако слезе с всичкото си величие, той ще внесе такъв страх в тебе, ще се простреш на земята или ако си в леглото си, ще се скриеш под юргана и ще изпиташ голям страх в себе си. После ще си извадиш главата от юргана и като видиш, че го няма, ще се прекръстиш и ще се успокоиш.

Имаме един пример за една негърка, осемдесетгодишна баба, която искала да си замине за онзи свят. Дотегнали ѝ тук страдания и неволи, та често се молила на Господа да прати Архангел Михаил да вземе душата ѝ. Няколко студенти от семинарията живели близо до

нея и решили един ден да се пошегуват малко с бабата. Те се преоблекли и отишли до къщичката ѝ и потропали на вратата. „Кой там?“ „Аз съм Архангел Михаил. Ида да взема душата ти.“ „Кажете му, че не съм тук. Няма ме. Нека си отиде.“ Тъй щото, колкото и да е тежък животът, тази негърка, като се е молила на Бога да отиде в онзи свят, тя имала съвсем друга идея. С това тя искала да каже: „Господи, подобри положението ми, да мога още да поживея. Още искам да поживея.“

Та казвам, такива са нашите повърхностни разбирания. Когато ни поставят на един вътрешен изпит, показва се колко са шаткави нашите вътрешни убеждения. Вземете един православен или един католик, или един евангелист, или какъв и да е. Като го поставите в неговата среда – между православни или католици, или протестанти, като него няма друг. Но ако го поставите вън в света, дето няма православни, ще го видите какъв е. Вземете обаче някой евангелист или човек от новото учение, или православен – ако неговите убеждения са от рождение, при каквито и условия да го поставите, той ще издържи, все същият ще си остане. Вярата не е нещо, което може да се почерпи от външния свят. Човек със себе си я носи. Казвате: „Да обичаме Бога.“ Любовта не е нещо външно. Вие още не разбирате обичта в пълния смисъл на думата. Дойде някой при тебе и те пита: „Обичаш ли ме?“ То значи: Бог, който живее в тебе, обича ли ме? Дошъл ли си до това положение, че Бог, който живее в тебе да ти позволява да ме обичаш? Сегашните хора са толкова ревниви, че те не позволяват не само на другите мъже и жени да гледат техните мъже и жени, но даже и на Бога не позволяват да гледа навсякъде.

Що е ревността? То е един атавизъм, едно криво разбиране на живота. Няма по-смешно нещо от това, да ревнуваш. Да ревнуваш, това значи да имаш слабо понятие за човека. Възможно е. В това отношение Бог ни е оставил да ревнуваме, да грешим, да правим, каквото искаме. В него няма ревност. Той ни оставя да грешим, да правим добро, каквото искаме да вършим. Той ни оставя абсолютно

свободни. Това показва благата воля на Бога, показва какво възвишено същество е той. Като те вижда да грешиш, той казва: „Ако постъпваш така, ще страдаш, но ако не постъпваш така, ще благуваш.“ Сега ние не схващаме благата страна на Бога и казваме – ако Бог е създал света, защо направи богати и лоши хора, както и сиромаси и добри хора? Бог не е направил човека нито богат, нито сиромах, но казва – ако не използвате условията добре, ще изгубите. Ако пък използвате условията добре, ще спечелите. Ако Бог е дал някому богатство, защо му го е дал? И ако е оставил някого в сиромашията, защо го е оставил? Богатият, това е мъжът. Сиромашията, това е жената. А благоразумието, това е детето, което е родено от богатството и от сиромашията. Значи човек, след като е минал през сиромашията и богатството, родило се е благоразумието. Следователно благоразумието се е родило от богат баща и сиромахкиня майка. Но ако и майката беше богата, и бащата беше богат, никакво дете не можеше да се роди. Има един закон в света: ако мъжът е тлъстичък и жената такава, при това с един и същ темперамент, никакво дете не може да родят. Ако единият е флегматик, другият трябва да бъде огнен, за да се роди дете. Но ако и двамата са огнени, никакво дете не може да се роди.

Та казвам, в света съществуват известни противоречия, които трябва научно да се изяснят. Вие знаете, че всеки ден се явяват хиляди препятствия, които разклащат вашата нервна система, вашия ум, вашето сърце и вашите благородни чувства и желания. Вие се сърдите на невидимия свят. Защо? Някога се сърдите на невидимия свят защо ви е оставил така потъпкани, защо не ви е подигнал и се гневите. Питам, кому се гневите? Казвам, ако това нещо беше от Бога, той, който прави добро, щеше да направи всички хора богати. Бог обаче не прави хората нито богати, нито сиромаси. Те са станали такива и Бог определя тогава всички да не бъдат еднакви, но той е наредил само една трета да бъдат богати, една трета – сиромаси, а останалата една трета – нито богати, нито сиромаси. Такава е статистиката: едната

трета богати, втората трета сиромаси, а останалата трета – и от едните, и от другите.

В старо време са имали школи – философски школи, пророчески школи, и всички са учили. Тогава хората са живели дълъг живот. Имало е много културни хора. Те не са били така прости. В това време е имало и диваци, но имало е и крайно културни хора. Вземете Египет, във време на четири-пет хиляди години е минал единадесет династии. Каква култура е това? Вземете и съвременните християнски държави и ми кажете коя от тях е най-стара. Ние нямаме още държава от три-четири хиляди години, която да покаже устой на известни разбирания. Разбиранията и на сегашната култура още не са така прости. И в това разбиране сега се ражда една вътрешна борба, която ще внесе нещо хубаво. Не че светът ще се разруши, но съвременният строй мяза на едно яйце, което се мъти. Няма да се мине още дълго време, и това яйце ще се измъти и ще излезе едно пиле. Че ще се измъти това пиле, аз да ви го подпиша два пъти. То ще бъде едно пиле, каквото не е имало досега. Това е човекът на шестата раса, хора с особен строеж. Това е човекът, на когото можеш напълно да си оставиш кесията, дома си, жена си, децата си и да имаш пълна вяра, че този човек няма да направи никакво престъпление и на когото можеш напълно да разчиташ. И като погледнеш този човек, не само външно ще го вярваш, но и вътрешно ще го оправдаеш.

И казва Павел: „Побеждавайте!“ По какъв начин? Злото чрез доброто. Внесете любовта като начало, като едно оръжие. Порядъкът вложи като основа. Ако една държава няма ред и порядък, тя не може да има и основа. Прогресът пък е смисълът. Ако една държава няма ред и порядък, тя не може да има и прогрес. Прогресът е смисълът. Щом любовта не е дошла първоначално като порив в живота, но не тъй както социалистите го изложиха, защото те имаха нещо вярно, но не можаха да дадат едно правилно тълкуване. Обаче не е и това, което обикновените съвременни християни са изнесли. Не е тъй, както съвременните християнски народи разбират. Те не можаха да изнесат

нещо ново. Има мислители, има както и писатели между тях, които много добре разбират положението, но любовта трябва да влезе в живота като едно начало, да бъде основа на всички и да бъде еднакво валидна и за християни, и за мохамедани, и за турци, и за православни, и за американци. Любовта да бъде като един подтик, а порядъкът като основа, а след това да дойде прогресът, който да седи в придобивки.

Та казвам, ако ние разбираме тази тройнственост, този вътрешен закон, „побеждавай злото чрез доброто" разбираме, че трябва служене на великия закон на любовта, за да се види какво може да върши. Ако ти не можеш да туриш любовта като начало на живота си, ти злото не можеш да го победиш, нито основа ще имаш, нито цел ще имаш. Какво казва някой? Какво нещо е животът? Животът е любов, която трябва да се тури като начало. Какво нещо е порядъкът? То е основа. А какво нещо е прогресът? Той е цел. Ти някой път правил ли си опити, да видиш, че сърцето ти затрепти, да обикнеш всичко и да мислиш, че всичко, което си обикнал, е твое? Или че принадлежи на Бога? А вие седнете днес и започвате: де е бил мъжът, коя жена е погледнал, как го е погледнала, дали надясно или наляво, после колко писма е писала днес и т.н., как е започнала с името.

Разправяше ми един американец: „И аз имах в живота си една приятелка, млада жена, която един ден ми написала едно писмо, но в същото време писала и на мъжа си, но по погрешка разменила писмата, тъй щото моето писмо турила в плика на мъжа си, а неговото – в моя плик." И чете той: „Любезни мъжо!" Не се минава дълго време, той получава второ писмо и казва: „Ще извиниш. Направила съм една погрешка." Че коя жена или кой мъж не е направил подобна погрешка да тури писмото на мъжа си в плик на своята приятелка или писмото на жена си в плика на своя приятел. Стават такива размествания. По същия начин и в нашите философски трактати и умувания разместваме фактите. Станало е едно голямо разместване на идеите, вследствие на което постоянно спорим кой е

на правата страна, кое верую е на правата страна, кой вярва в Бога и т.н. Въпросът не седи по външната форма. Той трябва кардинално да се разреши. Ние трябва да турим любовта като начало на нещата, порядъка и реда като основа на живота, а прогреса като цел, и тогава ще има за какво да работим.

Побеждавай злото чрез доброто. А ние искаме да унищожим злото. Злото никога не може да се унищожи, понеже то е жена, и тогава, ако се унищожи злото, мъжът – доброто, няма де да се тури. И знаете ли колко е плакал мъжът за жената? „Лоша беше, сприхава беше, но как хубаво ми готвеше. Много работна жена беше. Колко хубаво ме переше, колко хубаво ме гледаше, колко хубаво мажеше къщата. Но някой път чукаше там.“ Казвам, ако ние сега разберем злото в този смисъл, нищо не сме разбрали. Или ако разберем и доброто така, нищо не сме разбрали. За човешките погрешки аз и дума не правя. Това е до неразбиране на нещата. Ние често правим зло, което не е в реда на нещата. Онова зло, което съществува в природата, и то е една необходимост.

Злото съществува, а доброто се проявява. Тази е разликата. Вследствие на злото и доброто се проявява, а злото съществува като една възможност. Киселината трябва да се прояви върху основата, за да имате тогава един резултат. Солта е един преходен етап, едно преходно състояние, за да можеш да минеш или към злото, или към доброто. Ти можеш да минеш или в едното, или в другото състояние. Защото, ако ти не можеш да минеш в положението на злото, ти не можеш да разбереш и доброто. И ако ти не можеш да минеш в доброто, не можеш да разбереш и злото. Ако искаш да разбереш какво нещо е доброто, ти непременно трябва да се допреш до полюса на злото. Ако искаш да минеш към доброто, правил ли си опит, да видиш кой е полюсът на злото? Имаме полюси на светлина и тъмнина, полюси на добро и на зло. Промеждутъчното състояние, с което минаваме от едно състояние в друго, това е здрач, в който има и светлина, и тъмнина. Той е дете и на светлината, и на тъмнината.

Тъмнината и светлината, като се съединят заедно, ражда им се едно дете мургаво. И всички онези хора, които са се родили вечерно време, носят краските на вечерта. И всички онези хора, които са се родили сутрин, носят краските на деня. Обратни са белезите. Онези деца, които са родени денем, носят белезите на светлината. А онези, които са родени нощно време, носят белезите на тъмнината. Онези, които са родени посред пладне, носят белезите на светлината. Онези, които са родени нощно време, посред нощ, носят белезите на тъмнината. Онези, които са родени по здрач, пак носят свои специфични белези. Онези, които са родени сутрин при изгрева на слънцето, и други, които са родени по залеза на слънцето, всички имат свои характерни белези.

Това е тъй нареченият термин, което означава преповторение на нещата. То е едно преповторение на един закон. И какво може да излезе от тези числа, какви са резултатите от тъмнината и от светлината, това трябва да се наблюдава. Има едно голямо разнообразие, което съществува между хората. Разбира се, някои хора имат повече от тъмнината в себе си, а други имат повече от светлината в себе си. Обаче един човек, който се ражда по светлина, по обяд, той непременно е заченат вечер по тъмнина. А онзи, който се ражда вечер, той е заченат по обяд, на светлина изобщо. Всякога в природата съществува един контраст. Човек не може да се роди по обяд, а да е заченат по обяд. Нито може да се роди вечер и да е заченат вечер. Такъв човек не може да живее. Ако започваш една работа и тя се свършва с успех, ти си я започнал вечер, а си я свършил по обяд, или обратно. Някога пък започваш с милиони, а свършваш без пет пари в джоба си. Няма никакъв прогрес.

Казвам, съществува един вътрешен закон, който учи хората на онези вътрешни пътища, към които трябва да се движат. Сегашните хора са дошли на земята като някои своенравни деца. Те искат да имат къщи, удобства, но не искат да знаят, че те са дошли да учат. Най-първо има факти на земята, после – закони и след това

принципи, които ги обединяват. Ти първо ще изучиш фактите, после законите и най-после – принципите. За да разбереш законите, трябва да изучиш фактите, а за да разбереш принципите, трябва да изучиш законите. Защото всяко добро дело е един факт. Всяка сила е един факт. Има закони, по които трябва да работиш, за да постигнеш нещо. Ако не можеш да сформираш тези закони в себе си, как ще се изрази съвършеният живот? Ще кажеш: „Аз вярвам в Господа Исуса Христа." Отлично. Но Исус Христос имаше дванадесет ученици. Подир него ли ходеха? Подир него. Той ги учи на знание, преподаваше им цели три години вечерно време, тъй както светът и не подозираше. Ако те бяха прости хора, днес християнството нямаше да има такива резултати. Чудни са хората, като казват, че Духът Божи ги учил. Ако тези апостоли, ученици Христови, не бяха заминали и изпратили духа си на останалите последователи на Христа, които разпространиха Христовото учение по целия свят, днес нямаше да има това, което днес виждаме. От две хиляди години насам християнството постоянно расте и се усилва. Това подразбира, че тези апостоли още не са заминали, те са и днес на земята и работят. Та и Христос още днес работи на земята. Като казваме, че Христос работи и днес, различни са мненията на църквите по този въпрос. Едни от църквите вярват, че Христос седи отдясно на Отца и чака второто пришествие, когато ще съди света. Според някои по-нови течения те поддържат, че Христос е казал на апостолите: „Идете и проповядвайте и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Някои пък вярват, че Христос ходи като нас на земята. Когато Христос дойде на земята, той ще си направи едно човешко тяло като вас, ще отиде в някое събрание, ще поговори малко и ще се върне назад. За него е много лесно това, да си направи едно човешко тяло, да поговори малко, и пак да си замине. Казвате: „Де ще отиде?" На друго място ще отиде. Има места на земята, дето човешки крак не е стъпвал, които места никой съвременен географ не ги знае, дето човешки паралели не са минали. Съвременните окултисти твърдят, че земята още не е напълно проучена. Тя е по-голяма,

отколкото днес я знаят. Съвременните учени хора мязат като онези учени във времето на Колумба, които му казаха, че няма нов свят. Това е, което е открито. Те мислеха, че това, което е открито, повече от него няма. И Колумб трябваше да им докаже, че има и друга земя, още неизвестна, неоткрита за хората.

Сега да оставим тези въпроси – те са от научен характер, дали има още земя от тази, която хората днес познават, или няма. Има един начин за изучаване на реалния, на разумния свят. Когато някой иска да отиде в Англия, той непременно трябва да изучава английски език и английската граматика, както и законите на техния език, ако иска да се ползва от знанията. Следователно има една наука в света, която трябва да се изучава. И онези, които искат да се учат, казвам за тях, има една държава, която съществува в света, дето живеят най-благородните, най-възвишените същества, и вие можете да влезете в контакт с тях. Ако искате да отидете там, вие непременно трябва да изучавате езика на светиите, за да може да разбирате какво нещо е учение, какво нещо е управление, какво нещо е ред и порядък, какви са отношенията между мъжете и жените, как са строени техните училища, каква е религията им и т.н. Всеки от вас може да отиде да види тази държава и като се върне, ще каже като онзи слепия: „Бях сляп едно време, но сега прогледах – и виждам, и чувам.“ Няма да разправяш какво си видял, но ще кажеш: „Променил си лицето ми, Господи.“ Тъй щото никому няма да разправяш какво си видял и чул, но ще кажеш: „Иди и виж.“ Тъй казвал пророкът: „Иди и виж“

И тъй, побеждавайте злото чрез доброто, или турете любовта като начало, реда и порядъка като основа, а прогреса като цел в живота. И сегашният живот си има своя цел и своя смисъл. Не мислете, че това, което сега става в света, е безсмислено. Всичко, което става, всички страдания в света са като една възможност да се роди бъдещият мир. Ние не можем да кажем, че това, което се върши между сегашните народи, е произволно. Каквото сега става в своята целокупност, а не в своите частни проявления, е една възможност за

бъдещата култура, която иде сега. И колкото тези страдания са по-интензивни, толкова времето за прекратяване на този преходен период е по-близо. И апостол Павел още преди толкова хиляди години е предвиждал това време и казва „в жертва жива, свята и благоугодна Богу“. То значи всичко, каквото човек има в себе си, той трябва да го постави в жертва, за да влезе в този общ живот, в тези общи закони, дето всички добри хора трябва да влязат и да работят заедно. Един човек сам нищо не може да направи, пък и семейството – също. И обществото – също. Всички трябва да се свържат в едно племе, в един народ и така да се развиват. Племето, това е дете на мъжа и на жената. Щом дойдем до нацията, до един народ, това е вече преповторение.

Та казвам сега, духовният живот разбира обединение на цялото човечество в едно. Между съзнанията на всички хора един ден да има връзка. Да има обща връзка между всички добри хора по лицето на земята, както сега по радиото се съобщават хората от всички държави. Всеки ще има по един апарат, ще знае кои са неговите приятели. Щом се намери в трудно положение, ще отвори апарата си и ще каже: „Имам нужда от това и това.“ И помощта веднага ще дойде. Държавата ще бъде едно учреждение за уреждане на мъчнотиите в живота. Тя ще премахне всички мъчнотии, които сега съществуват. Но засега държавата още не е дошла до това положение, да помага на другите. Сега всеки трябва да се грижи за себе си.

Та под думата „бог“ разбираме онова същество, на което, като започнем да изучаваме законите, когато започнем да прилагаме всички негови принципи и правила в своя живот, тогава ще имаме нов живот, нова наука, ново семейство – с нови разбирания, различни от тези, които сега имаме. И тогава връзките в семействата ще бъдат по-интензивни. Днес бащите и майките са разочаровани един от друг. Няма нищо и в това, нищо лошо няма. За в бъдеще ще има повече страдания, повече радости, но по-хубави връзки. И това не е лошо. То е един преходен етап, едно преходно състояние, зад което

онзи, който вижда, вижда един ред и порядък на нещата, какъвто светът не е виждал. Такъв ред и порядък, за който пророците от хиляди години са говорили и проповядвали. Още пророците от Египет и от по-далечни времена са предсказвали неща, които в далечното бъдеще ще дойдат. За това именно се приготовлява светът.

И казвам, всички вие трябва да бъдете носители на новото. И страданието не трябва да ви спъва. Трябва да знаете, че страданията ще родят мира. Като дойде мирът, веднага ще почувствате такава радост в себе си, такова утихване във вас, че радостта и скръбта ще се изявят в една радост.

Та думата ми е сега да побеждавате злото чрез доброто. Турете любовта като начало, като мощна сила. Без това начало вие нищо не можете да направите. Турете порядъка като основа, а прогреса като цел на вашата душа, като цел на вашия живот. Само тогава нещата ще се обяснят.

Беседа от Учителя, държана на 9 февруари, 1930 г. София - Изгрев

ИЗПИТАЙ И ВИЖ

„Изпитай и виж, че пророк от Галилея не е възкръснал.“ (Йоана 7:52)

Защо именно пророк от Галилея не е възкръснал? Това е фарисейско твърдение, понеже хората още не са дошли до тази степен, да дойде пророк от Галилея. Значи пророк от Йерусалим има, но от Галилея не е дошъл още. Но това е външната страна на въпроса. Не че пророците ще оправят света, не че учителите ще оправят света, не че майките ще оправят света, нито управниците ще оправят света. Никой няма да го оправи. Това са носители на Божественото, тъй да се каже, на онази велика идея, Божествена идея, която трябва да се реализира в света.

Пророкът може да бъде носител на известна Божествена идея. И майката, и бащата – който и да е, могат да бъдат носители на известни Божествени идеи. Дотогава, докато човек е носител, той е на мястото си. Но когато у него се зароди идеята, че той може да оправи света, тогава въпросът седи малко по-другояче. Сега всички хора искат да оправят света, да турят ред и порядък. Всяка жена и всеки мъж, като се оженят, искат да уредят дома си. Както виждате, всички домове са идеално уредени. Всички църкви, училища са все идеално уредени. Царството Божие е навсякъде. Но ако искате да видите какъв е светът, идете в затворите. Всички затворници ще ви кажат – по-добър, по-идеален свят от този няма. Благодарение, че той е такъв, че ние живеем в рая. Аз наричам затвора рай на земята. Който иска да търси рая на земята, той ще го намери в затвора. Там са най-добрите хора. Все в затвора ще ги намерите. Де се намират скъпоценните камъни? По улиците ли? Не. Или при бижутера, или в някоя кутийка

затворени. Сега аз разглеждам живота идейно. Не искам да кажа, че той е идеален, но според както всеки го разбира.

Казвам, тази степен на развитие, до която сме дошли, ние трябва да разберем живота в неговата широта, като един факт. Най-голямото благо, което съществува на земята, то е животът. Всички философи на Изток и на Запад, които са говорили, че животът е там, това е неразбранщина на живота, голямо неразбиране е това. Животът има един елемент, примесен към него, от който абсолютно трябва да се освободим. То са онези неестествени положения в него, които абсолютно трябва да елиминираме. Животът сам по себе си е добър. Няма какво да го оправяме, няма какво да се отричаме от него. Онези, които са проповядвали, че животът трябва да се жертва, казвам – няма какво да се жертва животът. Под думата „жертва“ ние разбираме правилното употребление на живота. Не за себе си, не за ближния. Ближният, това си ти отвънка. Жертва трябва да се даде за Бога, за цялото. Ако ти не можеш да употребиш живота си за Бога, за никого не можеш да го дадеш, за никого не можеш да го употребиш. В правия смисъл на думата „благо“, ако искаш да добиеш някакво благо в света, то може да бъде само животът.

Допуснете, че вие искате някой да ви обича. Защо искате да ви обича? Вие още не сте си дали отчет. Вие искате и Бог да ви обича. Защо искате Бог да ви обича? Че кога е било време Бог да не ви обича? Вие не познавате Бога, нито сте го виждали и може да кажете както онези философски твърдения, че Бог никой никога не е виждал. Тогава ние ще дойдем до положението да определим какво нещо е любовта. Любовта в най-широк смисъл е начало, източник на живота. Там, отдето излиза животът, това място е любовта. И следователно, когато ние искаме да се обновим, да се освободим от всички затруднения в живота, ние търсим любовта. Ние намираме една любов, която не носи нищо в себе си освен всички нечистотии, та като се вмесим в тази каша, животът замяза на мамалига. Защото заради нас предимно е важно да се разбере животът не в този смисъл, както

го разбират философите, но идейният живот. Идейно е това, което не съществува, това, което ние сами си създаваме, но това реалното, което никога не се мени. Идейно е това, което първоначално е излязло от Бога. То е същината на нещата. Идейните неща само се определят и само се видоизменят. Защото всяка идея, която ние изнасяме в света, е жива. И когато ние си даваме какво и да е ограничение, тази идея можем да я стесним, а може и да я разширим.

Има един закон в света – любовта никога не се обръща назад да гледа в миналото. Това е едно от качествата ѝ, че тя всякога върви напред. И ако ти си останал зад гърба ѝ, ще понесеш всички свои страдания. Ако вървиш напред, тя, като те настигне, ще те блъсне с крака си и ти ще станеш, ще оживееш. Онези, които вървят напред, ще възкръснат, а онези, които са останали назад, никога не могат да стигнат. Та, ако вие се връщате назад да видите как Бог се е справял в миналото, как е дошъл преди две хиляди години, как е страдал на кръста и плачете сега за него, вие нищо няма да научите и да разберете. Тогава хората не са плакали, а сега плачат. Всеки ден плачете за Христа, а неговото учение остава неприложено.

Вземете едно от противоречията, които съществуват в общия живот. Често, когато ние обичаме някой човек, причиняваме му най-големите страдания. И най-големите страдания в света произлизат от неразбраната любов. Вземете онази млада жена, която обича мъжа си, който е красив и човек с добродетели. Тя го счита като божество, но всеки час върви подире му, страх я да не ѝ го вземат. Не че тя прави това с лошо намерение, но я страх да не ѝ го вземе някой, да не би и той да се подхлъзне. В ума ѝ дохождат такива мисли, които разклащат състоянието ѝ. Казвам, отде дойдоха тези мисли? Тази жена, която обича мъжа си като божество, отде научи това изкуство да се съмнява? Това съмнение произтича от факта, че животът сам по себе си остана неразбран. Този човек, който се съмнява в другите хора, той не познава себе си. Нищо повече. Щом аз познавам себе си, ще зная и законите, на какво се дължи това-онова. Някой път има

случаи, когато и най-силният човек може да падне. Има случаи, когато и най-силният човек може да умре. Има случаи, когато и най-силният човек може да фалира.

В една от гимназиите имало един учител, който преподавал по български език. Една от неговите ученички, която го много обичала, написала едно свое упражнение, но така чисто, така красиво, на хубава, чиста тетрадка, почти безпогрешно. С това тя искала да задоволи своя учител. Той вижда, че книгата е красива, упражнението е хубаво написано и се учудва, че има грешки. Но ученичката не вижда тези грешки. Какво да прави учителят? Той взема червено мастило, едно хубаво тънко перце и внимателно туря погрешките. Тя като вижда това, учудва се. Учителят ѝ казва: „Ти сега ще вземеш една хубава книга и ще препишеш упражнението, като имаш предвид поправените погрешки, и после ще дадеш на мене оригинала, а на тебе ще задържиш копието. Питам, кое е по-право? Тя да взема копието или оригинала? Според правописа учителят е прав, но идейно ученичката е права. Той казва: „На мене ще дадеш оригинала, а за себе си ще задържиш поправеното", да не би да кажат, че тя е написала упражнението си безпогрешно. Обаче съвременните хора, като пишат писма, за себе си задържат оригинала, а преписа, копието изпращат на този, за когото са го писали. На който писател като вземете съчинението, няма да намерите много погрешки. Вземете Толстоя. Той по четири пъти е преписвал своите оригинални съчинения. Питам сега, кой е оригиналът? Моята мисъл сега седи в друго направление. Тъй както сега е създаден човекът, той трябва да намери в света една норма за нещата. В това отношение той има една велика задача. Тя седи в следното. Да намериш онзи човек, който те обича. Намериш ли един човек, който те обича, той ще ти бъде мярка в любовта, с него ти ще можеш да мериш нещата. В това отношение съвременните хора нямат тази мярка. Намериш ли тази мярка, ти няма вече да се съмняваш. Ти имаш вече една определена единица, с която можеш да мериш. Тя е магическата тояжка. Имаш ли тази

мярка, с нея ще можеш да мериш, да работиш. Посетете сегашните училища, посетете сегашните учители, сегашните свещеници, сегашните управници и ще видите, че от чисто научно гледище половината от управниците не са за управници, половината от учителите не са за учители. Не че са лоши хора, но нямат дарба за учители. Да бъде човек учител, той трябва да е роден за учител. Да бъде човек управник, той трябва да е роден за управник. Той и за учител не е, и за управник не е. Половината от майките не са родени за майки, половината от бащите не са родени за бащи. Половината от момите не са родени за моми и половината от момците не са родени за момци.

Сега аз ви говоря за един закон в света, който определя формите, в които хората живеят. Всяка форма си има своя определена задача, или тъй да се каже, своя определена съставна част. Вземете например формата на човешкото лице. В какво именно седи неправилността на човешкото лице? Ако вие видите онази правилна форма, която Бог първоначално е създал, вие ще видите голямото отклонение, което е станало с човека. Например, ако човешкото лице расте, а дългият диаметър се скъсява, ще кажете – широко лице има този човек. Опитвали ли сте какви са хората с широките лица. Казвате за друг – дълго лице има този човек. Вие опитвали ли сте хората с дългите лица? Казвате, че някой има ниско чело или изпъкнало чело. Вие опитвали ли сте хора с ниски или с изпъкнали чела какви са? Казвате за някой – той има дебел, учен нос. Вие опитвали ли сте този нос какъв е, да знаете това? Това са съставни части на лицето. Носът е една от неговите съставни части. Ако имаш един добре организиран нос, ти имаш вече зад себе си тил. Ако имаш добре организирани очи, ти имаш зад себе си тил, ако имаш добре организирана уста, ти имаш зад себе си тил. Не е достатъчно само човек да има уста, защото и при яденето, ако човек има добре сформирана уста, това ще окаже добро влияние върху този процес. Нямаш ли добре организирана уста, и яденето няма да бъде както трябва. После и дебелината на

устните е точно определена. Те могат да бъдат един или два, или до три сантиметра дебели. Вие опитвали ли сте какви са хора с устни дебели от три сантиметра? Това още не е човекът. Това са условията, при които един разумен живот може да се прояви в най-малък мащаб.

От формата на твоето лице и глава зависи какво е човекът. Духът на човека живее в главата му. Тя е формата на духа. Дойдем ли до душата, тя живее в белите дробове. Дробовете на човека, неговите рамене, както и ръцете, всичко това са удове на душата. Когато хиромантиците изучават ръката на човека, ще кажат – това е празна работа. Празна работа е за този, който не знае да чете. Който знае да чете по ръката, това е книгата на душата. По ръката може да се познае през какви форми е минал човекът и как се е развивал. Да дойдем най-после до физическия човек. Той се представлява от стомаха. Казват – съвременният човек има търбух. Това е криво разбиране. Та казвам, ако един пророк дойде от Галилея, на какво ще научи хората? Да живеят по любов? Той най-първо ще ги научи да живеят разумно, защото любовта може да се прояви само при един разумен живот. Ти най-първо трябва да устроиш лицето си. Ти не можеш да обичаш един човек с деформирано лице. Турците казват: „Тебе гледа, мене вижда." Такъв човек, ако влезе вкъщи, той все ще гледа противоположното. Той не влиза вкъщи с добро намерение, но всякога и навсякъде влиза с желание да види противоположното даже и в характера на човека. Той не може да види положителното. Има хора, които не са способни да изнасят хубавото от живота. И аз намирам това като едно болезнено състояние в човека. То не произтича от неговата зла воля. Например, ако обелите кожата на един човек на ръката му, той, колкото и да е добър, веднага ще свие веждите си. Защо? Защото ръката го боли. Значи неговата ръка трябва да е естествена, та в никакво положение да не го боли. Вижте например какво е значението на ръкуването. Когато отивате в една банка и се ръкувате с банкера, много зависи от ръкуването ви дали ще вземете пари, или няма да вземете. Заемът зависи от ръкуването. То

ще реши въпроса, да ви отпусне ли банката пари назаем, или няма да ви отпусне.

Отива една млада хубава госпожица при един банкер и се ръкува с него. При ръкуването той изпитва една особена мекота на ръката и която мекота го предразполага към нея и той решава да ѝ даде пари. Казва: „Имаше нещо особено приятно в ръката ѝ. Никога не съм пипал ръка на жена, която да ми произведе такова приятно впечатление."

Казвам, ако ръката на тази госпожица не беше мека, той нямаше да се предразположи за нея и щеше да каже: „Нямам никакъв кредит. Не мога да ви дам пари назаем." Но щом кожата ѝ е гладка, има и кредит.

Сега аз изнасям въпроса по научен начин. Ако вие мислите по обикновеному, това не е правилно. Човек не трябва да има еротически ум. Всичко в света трябва да се тълкува по един идеален начин, в неговата чиста и възвишена форма. Като срещнеш когото и да е, ще видиш онези отклонения, които този човек е направил. Този човек е претърпял ред отклонения. Неговите деди и прадеди са живели един изопачен живот и той казва: „Много пороци имам." Носи ги човекът. Какво ще прави? Той иска да се освободи, но трябва да му се даде един начин. На мнозина казвам, има неща, които не са ни потребни в света. Има такива желания и мисли, и чувства, от които трябва да се освободим. Вземете онзи човек, който пуши, но е беден и затова, когото срещне, все иска по една цигара. Питам, има ли нужда той да проси цигари оттук-оттам? Следователно и много от нашите желания – литературни, религиозни, научни, културни, мязат на тези цигари именно. Хубаво. Ти пушиш, дим дигаш. Но ние не сме се родили да пушим. Този навик в природата го няма. Ще дойдем до онези естествени положения, които ни са необходими в живота. По същия начин, както и цигарите, има тъй непотребни някои наши мисли и желания. Ние не можем да ги употребим. Но после, като излезе навън този човек, пак започва да се моли: „Дайте ми, моля ви се, една

цигара.“ И в българските канцеларии между чиновниците един от тях ще излезе от своята стая, ще отиде при някой от чиновниците в друга стая и ще му поиска тютюн да пуши. Те постоянно сноват. Аз не съм бил в канцеларии между чиновници, но предполагам да е така. И после, като намери цигара, пак отново седне пред масата си, пуши и се радва.

Това са най-малките погрешки. Аз не казвам, че това са големи погрешки. Пушенето е едно лекарство за нервите. Нервните хора обикновено пушат най-много. За пръв път тютюнът е пренесен от Турция в Европа, дето първо е отишъл в Америка. Там хората са страдали от една болест стесняване на гърдите и затова са го пушили като лекарство. И съвременните европейски народи страдат от тази болест и пушат тютюн, да се лекуват. Има един анекдот за това пушене. Първият английски лорд, който занесъл тютюна в Англия, запушил един ден една цигара тютюн. В това време слугата му влиза в стаята и като вижда, че господарят му пуши, той си помислил, че нещо се е запалило. Веднага той взима една кана вода и отива с нея при господаря си и го залива, да изгаси запаленото.

Сега да се повърнем към мисълта – човекът най-първо трябва да си създаде една нормална глава, един нормален нос, нормални очи, нормални уста. Ние трябва да доведем нашите пет чувства до своето нормално развитие, да можем за всеки даден случай да схващаме правилно нещата. Човек по естество има едно интуитивно чувство, с което може да схваща нещата правилно. Тогава той няма защо да пита този човек добър ли е, или не. Като дойде някой човек при тебе и ти иска пари назаем, ти ще можеш предварително да знаеш този човек ще върне ли парите, или няма да ги върне. Няма скрито-покрито в света. За кого? За мъдреца. На това учение трябва да се научат и майките, и бащите, и учителите. А този е начинът, по който ще се уредят всички противоположности и противоречия в света. Глави правилни и лица правилни трябват на хората. Най-първо трябва да се създаде лицето. Главата, това е общото Божествено

начало. Лицето е вложеният капитал в обръщение, а ръката, това е капиталът, който крие полза. От устройството на човешкия мозък зависи и силата на човека. Ако твоят мозък не е добре организиран, ако майка ти и баща ти не са внесли в тебе тези сили, които са необходими за развитието на мозъка ти, и ако ти сам не знаеш законите, как да управляваш своя мозък, ти ще се намериш в голямо противоречие. След това мускулите на човешкото лице трябва да се нагласят правилно.

Най-голямото изкуство е да създадете лицето си. Всички искате да бъдете красиви, и можете да бъдете красиви. И ангелите, и светиите са красиви. Когото и да запитате, всички ще ви кажат, че ангелите са светлина. Като отидеш при един ангел, той е отворен. Те не са като нас затворени. Като отидеш при един ангел, ще видиш, че той е отворен и ще му видиш всичката хубост и красота. Отидете ли в дома на един ангел, ще видите какво гостоприемство той ще ви даде. Някой път вие ще имате възможност да проверите думите ми. Като отидете при един ангел, който ще ви угоди, ще имате възможност да направите разлика между неговото угощение и това, което ви дава един обикновен човек.

„Отговориха слугите: Никога не е говорил человекът тъй, както този сега говори.“ (46. стих) Питам, защо този правоверният народ не възприе учението Христово? Законът е все същият: който трябваше да го възприеме, възприе го. Но имаше някои, които не го възприеха и казваше им Христос: вие взехте ключовете на Царството Божие в себе си, че нито вие, нито тези, които искат да влязат, ги пущате да влязат там. Та ние сме дошли до това положение, дето Божият промисъл е дошъл в света да се намеси. Сега вие се оплаквате, че болшевиците гонят православните. Лошо е това. Аз не го одобрявам. И в България ги гонят, но главно сега свещениците са образували кампания против сектите, но и тези секти са религиозни хора. Та ги затварят и тук ги затварят. Една статистика има. Ако е вярно всичко това, което е изнесено, жестоко е, не е благородно, не е човешко

според нашата вяра в една страна културна да се избиват така хората. Но другата страна на всичко това е, че православната църква по този начин се пречиства от всички свои стари заблуждения. Те нали имат толкова много светии, да повикат своите светии, да изпитат своите пророци. Да опитат де е истината, де са техните богове. Онзи, който може да ги избави, в него ще вярват. Защо ще вярват в някаква религия, в някаква догма, която не може да ги избави. Ще вярваме в това, което може да ни избави, което може да внесе в нас живот. Ние не сме за мъртвите хора. За нас истината и в миналото, и сега е една и съща.

Истината не съществува нито в миналото, нито в бъдещето. Тя само определя нещата. Тя е вярна сама по себе си. Ние казваме „старата истина". Истината е само една. От нея излиза и старостта, и младостта. От нея излиза и смъртта, и животът. Онези, които вървят по стъпките ѝ, дава им живот. Онези, които се отклоняват, тя ги остава да умрат. Онези, които не изповядват истината, остава ги да страдат. Степента на нашите страдания определят отклонението от пътя на истината. Ако ти страдаш, не търси причините другаде. Търси ги в отклонението от истината. Всеки може да намери причината на своите страдания в себе си. Трябва този пророк на вашата душа да дойде от Галилея. Ако вие чакате да дойде някой човек да ви обясни какво нещо е Бог или да дойде някой и да ви въведе в Царството Божие, а вие само да ядете и пиете, такава истина не съществува в света. Всеки е на своето място и ние очакваме всеки да извърши своята работа, която му е дадена. Всеки има да извърши нещо. И след като извърши своята работа, която му е дадена, никой не може да му даде повече, отколкото трябва. Колкото е дадено всекиму. И след като свърши своята работа, всеки може да си вземе друга работа, друг занаят, какъвто той сам си иска и обича.

Та казвам, за в бъдеще тези неща трябва да се изучават. От толкова години хората се занимават с въпроса, що е материя. Чудна работа. Какво нещо е материята? Най-напред трябва да се изучава

материята с всички нейни форми – колкото и да са разнообразни, понеже формите на материята съответстват на разните количества енергии, а енергиите съответстват на разните мисли по категории. Всичко това трябва последователно да се изучава.

Та казвам, ако у човека има повече материя, която има свойствата на желязото, той ще бъде енергичен. Но желязната материя има едно свойство да ръждясва. Това е един дефект на желязото. Вследствие на това то образува сгурия. И много хора сега страдат по причина на тази сгурия от желязото. Много болести у хората се зараждат вследствие на ръждясалото желязо. Следователно, щом имаш много желязо, трябва да го впрегнеш на работа, за да не страдаш. Много хора пък страдат от излишното злато, което имат в кръвта си. Златото мяза на красивата мома, след която тръгват много момци. Тръгват след нея един, двама, трима и повече момци. Всеки се стреми да ѝ даде един букет и тя се чуди какво искат всички тия момци от нея. Питам, отде се зароди това чувство у нея да получава букети? Ще кажете – това е цяло безобразие. Не, благообразие е според мене. Това е благообразие, защото тези момци едно време ходиха да дупчат тази красивата мома, само дупки ѝ бяха направили. А сега, като ѝ дават тези букети, всеки иска с това да ѝ се извини, като ѝ казва: „Ще ни извиниш. Ние едно време ти пакостихме, но сега ще изправим погрешката си. Ние ти благодарим, че ни даваш тази възможност да се изправим.“ И така може да се погледне на въпроса.

Та казвам, този пророк, който ще дойде, той трябва да бъде като една призма – или да разсейва светлината, да осветява, или да събира светлината. Животът има две страни – една изпъкнала страна, или тъй наречената обективна страна, и една вглъбната страна, наречена субективна. Те се отличават една от друга по това, че във вглъбнатите огледала светлината се събира и предметите в тях се движат винаги по-големи, отколкото са в действителност. В изпъкналите огледала аурата, външната страна на човека, се вижда, че той е помощен, но неговият образ е по-естествен. И хората виждат, че вършим много

голяма работа, а всъщност каква е работата? Тя е само на огледалото. Някой път се показваме, че сме по-големи. Причината за това е самото огледало. И в единия, и в другия случай ти си един и същ човек. Казвате – той е много религиозен човек, много се моли. Прави на ден по петстотин и повече поклона, мазоли са излезли на пръстите му. Да правиш поклони, това религия ли е, убеждение ли е? Представете си, че един човек, който ме обича, идва всеки ден да целува дрехата ми, а не върши волята Божия. Какво печели с това? Той преди всичко, като целува дрехата ми, прави една голяма пакост. Ако той целуне хиляда пъти дрехата ми, той ще направи една дупка на това място. Не само туй, но има места по дрехата ми, които са изтрити от целуване. Не е лоша идеята, но начинът, по който хората разбират нещата, е крив. В какво седят целувките? Те казват: „У нас трябва да се създаде истината." Що е истината? Ще преведа тази дума.

Здравословното състояние на душата, това е истината. Човек, който не е здрав, той никога не може да познае истината. Що е любовта според мене? Изворът, който извира, това е любовта. Що е животът? Реката, която тече. Реката е животът, а изворът е началото, отдето блика, извира водата – това е любовта. Ако любовта извира от дълбочината на твоята душа, че всички същества могат да пият от тази вода, това е Божественото.

Казвам, сега ние сме поканени да участваме в Божествения живот на новото, което се гради. Най-първо всички имате една задача да се освободите от сегашното безпокойствие на живота. Някой казва: „Кога ще се оправи България?" Или: „Кога ще се оправи светът?" Когато облека дрехата си, какво трябва да кажа? Трябва ли да питам кога ще се оправи дрехата ми? След като я понося две-три години, ще се оправи ли дрехата ми? Едно управление или една религиозна система, каквато и да е тя, тя мяза на една дреха, облечена от човека. Тя няма да оправи света. Тя ще принесе известна служба, но след две, три, пет, десет, сто, хиляда години тя ще остарее и ще трябва да се

хвърли. Религията е дреха, която трябва да се смени. Тя е форма. Трябва да извикаш най-добрия майстор и да направиш нова дреха, а старата може да стои настрана или пък можеш да подложиш на аутодафе.

Сега при това разглеждане на въпроса аз мисля, че невидимият свят, или по-напредналите наши братя, които са завършили своето развитие, или Бог, нашият баща, който ни вижда в това неестествено положение, като виждат всички тия насилия, които стават, мислите ли, че нему му е приятно. Бог, който е толкова велик, не му е приятно да гледа всичко това. Вие казвате: „Ние не сме толкова лоши хора." Казвам, и малкият, и големият грях са под еднакъв знаменател. Малкият огън може да стане голям огън и големият огън може да стане малък огън. Въпросът е, че огънят трябва да бъде на своето място. Има един закон в света и той е следният. Има неща в живота, които ние не искаме да правим, а въпреки това всеки ден ги правим. Сега няма да ви навеждам примери. Вие сами знаете това. Всички вие не желаете да правите нещо, а всеки ден го правите. Всички вие желаете да направите в живота си нещо най-хубаво, най-възвишено, най-гениално, а при това нито един случай не ви се отдава да го направите. Ще ви приведа следния пример. Кой от вас не е пожелал да отиде до слънцето. Погледнете нагоре към слънцето и казвате: „Не мога да хвръкна. – Казвате: – Учените казват, че там имало огън." Огън има действително. Ангелите седят с пръчка около слънцето, затворено е там и човек не може да влезе. Той трябва да има билет, даден му от Христа, за да влезе в слънцето. Даже и много от българските светии са се опитвали да отидат до слънцето, но пак са се връщали назад. Тази мисъл няма нищо общо със стиха, който разглеждаме. Тя може да не е вярна. Казвате: „Защо българските светии са се опитвали да отидат на слънцето?" За да добият знания. За да добие човек известни знания, той трябва да отиде на слънцето. Ако не отидеш на слънцето, ти никога няма да добиеш любовта. Онзи, който иска да борави с любовта, непременно трябва да е ходил

сам на слънцето или поне с някого да е бил, който ходил на слънцето, или поне да е имал начин да възприема от слънцето. Всеки ден има свои специфични часове. Има известни дни и часове през деня, когато човек е погледнал слънцето, и ако той е погледнал лъчите на слънцето, оттогава насетне неговият живот коренно се е изменил. Това, което хората са наричали възшествие на Духа Святаго, това е излизане на енергия от слънцето или от известен център и да е попаднала точно в душата на човека. Когато Мойсей казва, че в четвъртия ден Бог е създал светлината, онези, които не разбират закона, не разбират какво е искал да каже Мойсей с това. Четвъртият ден, това е мярката на нещата. Всички неща в целия космос се мерят с числото четири. Следователно Бог е създал слънцето и месечината като мерки, с които да мерим нещата. Но други казват, че те отпосле се явили. Ако ти не знаеш кога да употребиш мярката на месечината и кога мярката на слънцето, няма да използваш тяхната енергия. Има начини, по които можеш да използваш не само енергията на слънцето, но и енергията на месечината. И пак там се казва за времената.

Времето е реално. Времето и пространството са две величини, които определят хода на цялата сегашна еволюция и образуват нещата. Светлината, това е мастилото, с което се пишат всички работи. Със слънчевата светлина се пише историята на всички живи същества. Тази мисъл е много отвлечена. Ще кажете: „Как може да се пише с тази светлина?“ Ами как пише същата тази светлина във фотографията? Образите, които се пишат със светлината, излизат и на фотографията. Ами образите, които пише светлината в очите? Всичко това не е илюзия. Това са все живи, отпечатани образи.

Казвам, ние трябва да си съставим друго понятие за светлината от това, което днес имаме. Над светлината седи нещо хубаво, разумно. Ние схващаме светлината като един механически процес, като една течност. Има хора психометри, които, като вземат две писма в ръката си, още като пипнат едното писмо, то им произвежда едно

впечатление, изпитват нещо приятно, а като пипнат другото писмо, те изпитват нещо неприятно. И така излиза. Четеш едното писмо – изпитваш приятност, четеш другото – изпитваш неприятност. Следователно всеки човек, като пише писмо, той влага в него своята идея. И затова, след като четеш какво и да е писмо, изпъкват в него известни образи.

Та казвам, пророкът, който ще дойде от невидимия свят, трябва да бъде една написана книга, да изнесе онова, което Бог иска да каже на хората. Пророкът не иде за своя слава, няма какво да го славят. Ако очаква слава от хората, той ще мяза на говедар, който, като пасе говедата, иска да му направят някакви овации или най-малко иска от говедата да му направят един паметник. Всички хора, когато дойдат до положението на пророка, това ще бъде любовта, в която няма да има изключения. Има ли паметници, ще има и изключения.

Питам тогава, когато Адам беше в рая, имаше ли такива видими църкви, както сега? Църквите отпосле дойдоха. И казва Писанието, че той бил гол тогава. Под думата „гол“ се разбира, че той не е имал такива дрехи, както сегашните, да се е обличал тъй модерно. Ако сега дойде Адам, как ще се облече? Тогава той е бил гол, но безгрешен, а сега той е облечен, и то модерно, но грешен. Питам, кое е по-хубаво? Да бъдеш гол, но безгрешен или облечен и грешен? Казвам, има нещо, което е пропуснато и първоначално тази голота е изразявала друго нещо. В тази голота на Адама обаче съзираме една възможност за неговото падение. Но в първичния човек, в първия човек нямаше никаква голота. Голотата се явява като резултат само у човека, у когото материята влиза като фактор. В Адама имаше възможност да оголее, но за първия човек, за който се казва, той имаше два първични извора, от които черпеше своите знания. Казва се за този първичен човек, че Бог направи човека по образ и подобие свое и му даде власт над цялата земя, а другият човек, когото нарече Адам, той го направи от пръст.

Та казвам, сега ние ще се повърнем към първичния образ на човека. И ако един пророк дойде в името на този първия човек, той ще изкаже цялата истина, която ние трябва да знаем. В какво седи цялата тази истина? Най-първо ние трябва да си създадем една прекрасна глава, едно прекрасно лице, та като погледнеш лицето си, сам да се насърчиш и възхитиш. А сега, погледнеш лицето си, не ти се харесва, обезсърчаваш се сам. Попипнеш главата си, не ти се харесва, нещо лошо има. Някой път косите ти са остри, някой път са рошави. Рошавите косми показват, че главите ни трябва да бъдат малко по-големи. Меките косми показват, че енергиите в мозъка трябва да бъдат хармонични. Всеки косъм показва теченията в мозъка, които трябва да стават правилно. Само по този начин ние ще можем да изразим волята Божия на земята.

Казвам, в това направление човек трябва да започне да изучава даденото в своя организъм. Той трябва да започне от себе си. Ако изучавате някои от еврейските пророци като Йезекиила, това, което той е видял, какво ще разберете? Или ако изучавате Исайя, или Данаила, или Откровението, какво ще разберете от всички тия форми? Те са верни и истински, но има само една мярка, с която може да се определи какво са искали да кажат. Вземете числото 666 или числото 999, или 333, или числата 13, или 14, или 15, или 16. Това са все числа, които имат свой определен смисъл и значение. Какво означава например числото 666? Числото 666 го търсят навсякъде. Едни го намериха в Толстой, други в Наполеона, трети го търсят сега в България, търсиха го някога и в Рим. Това число съществува, то е организация. Това са онези криви учения в света, на които хората се подчиниха. То е цяла една система. Злото в света не седи в самите хора. Самите хора са изложени на едно хипнотическо състояние отвънка. Питам, когато онзи военен отива на бойното поле и получава тази заповед от своя генерал или полковник, които му командват „напред“, по свое желание, по своя воля ли прави той това? През колко души е минала тази мисъл, докато войникът отиде да

атакува позицията? Тази мисъл не е негова. Тя е минала през няколко души, които са му предали, и тогава той отива да се бие за отечеството си.

Казват, тази мисъл съществува. Казват за някого – той има крива мисъл. Други някои пък казват същото за този човек. Втори, трети, пак казват същото. И когато в едно общество започнат да говорят така за един човек, най-после той става лош. В света има един закон, според който слаби хора могат да станат лоши, а има силни хора в света, които стават още по-силни, те не стават никога лоши. Колкото повече говорят за тях, толкова по-силни стават те. Те са като един огън, който никога не загасва. Един човек, който е завладян от Божествената истина, той е непоколебим, с нищо не може да се разклати. Така и във времето на Христа евреите казваха: „Да се освободим от него." Освободиха ли се от него? Не, целият еврейски народ стана зависим от него. Цялата бяла раса възприе Христа и днес евреите търсят тяхното снизхождение да поддържат тяхната държава. Те са в зависимост от Христа. Значи този, когото те разпнаха, днес търсят неговото благоволение, неговото благословение. И Франция, и Англия, и Германия, това са все християнски държави, които Христос днес управлява. Ако не ги управлява, как ще се обясни този стих, дето се казва: „Даде им се всяка власт на небето и на земята." От две хиляди години Христос царува и на небето, и на земята. Тогава как ще примирите факта, дето някои народи го очакват да дойде? Как ще дойде Христос? Значи старият ред, който сега царува, ще се преустрои по един разумен начин. Съзнанието на цялата бяла раса, която е носителка на тази нова култура, ще стане едно проявление. Значи всички напреднали хора от тази раса ще вземат участие в образуването на тази нова култура, на новото човечество. А заедно с тях и Христос на земята ще вземе участие в реконструиране на стария ред и порядък. Ще дойде Христос като сила да управлява света заедно с тези напреднали хора. Това ще бъде за в бъдеще, но тогава хората ще имат големи постижения. Те ще ходят на гости до Слънцето, до

Месечината, до Венера, до Юпитера, до Сатурна, до Марса, изобщо до крайните предели на слънчевата система. Само напредналите хора ще ходят, а не всички. Сега всички хора ходят ли на курорт? Не, само богатите хора ходят. А тия обикновените хора проповядват, че след като умре човек, той ще отиде в рая. Ние бихме желали да имаме един рай – не такъв, какъвто си го представляват те, но такъв, че който говори за него, да говори за нещо реално. Всички сегашни религиозни хора имат една смътна, неясна представа за рая. И за светиите тази идея не е била много ясна. Даже и индусите сега имат нещо по-определено. Раят е място за хора, които са завършили своето развитие. Там живеят най-благородните, най-възвишените същества, между които като ходиш, ще кажеш – тук е животът!

Та казвам, този пророк, който ще дойде, той ще научи хората как трябва да живеят и ще ги научи как да управляват материята. Ако аз не съм господар на материята си, как ще бъда господар на себе си? Ако аз не съм господар на своите вътрешни възгледи, какъв човек мога да се нарека? Няма защо да убеждаваме хората. Всички хора се стремят към една вътрешна истина. Трябва ли да им доказвам какъв е нашият баща? Трябва ли да убеждавам брата си, че той има баща? Ако брат ми е забравил баща си, ще му донеса едно писмо от него и ще му кажа: „Баща ми ти изпрати това писмо.“ Няма какво аз да го убеждавам. Той ще получи писмото, и това е всичкото. Казвате за някого: „Говори ли той истината?“ Всеки може да провери истината в един, в два или най-много в няколко часа до вечерта. В един ден най-много човек може да провери истината. От сутрин, как изгрее слънцето, до вечерта той може да провери истината. През това време той ще може да познае това, което се говори, истина ли е, или не. Остане ли за другия ден, работата е изгубена вече.

Та казвам, трябва сега ние да се замислим за този строеж на лицето. Лицето на човека трябва да бъде такова, че като срещнеш един човек, да ти е приятно и втори път да го срещнеш. Ние имаме лица, на които било носа, било устата или очите, или веждите са

деформирани, или пък устата отдалеч още мирише. После пипнеш ръката – на едного е суха, на другиго влажна. Не, ръката на човек трябва да бъде толкова мека, че като те пипне, да усети като онзи банкер една приятност, че да е готов да даде за тебе хиляда долари назаем, да ти отпусне кредит. Че ако вие не се харесате на хората на земята, как ще се харесате на жителите на небето? Ако една змия влезе в къщата ви, ще ви се хареса ли тя? Или ако една мечка влезе в къщата ви, ще ви се хареса ли тя? Какво ще правят децата ви, като я видят? Ще офейкат.

Казвам, този пророк, като дойде на земята, той най-първо ще покаже посоката, каква трябва да бъде възпитателната система в света. И после той ще трябва да даде правила как да пишат писателите. Те са ръководени отгоре. Новите хора ще изнесат тази истина. Всички философи трябва да знаят как да изнесат тази истина. Всички свещеници трябва да знаят как да изнесат тази истина. При това всеки от тях е на своето място. Та казвам, този пророк или този учител, който ще дойде, безразлично кой е, той ще дойде оттам, отдето Господ го е изпратил. Той специфично няма да излезе отнякъде. Той ще дойде отгоре, но няма да живее някъде из въздуха, той ще ходи навсякъде между хората. Никой няма да каже за него, че той е излязъл измежду хората. Питам, Христос като дойде на земята, евреин ли беше? Ама дошъл е от Давидовото племе. Че Давид евреин ли беше? Под думата „Израил“ се разбира целокупното човечество, хубавото в него, то не представлява един специфичен народ. Ако българите в специфичен смисъл могат да представляват нещо идейно, то е друг въпрос. Ако се считат като нация. И то е друг въпрос. Ако минавате като нация, вие не можете да разберете истината, но вие имате отношения към Бога. Преди да сте дошли като българи или като каква и да е нация, най-първо вие сте имали отношения към Бога. Кой от вас помни, като ви изпрати Бог в света, какво ви каза? Помните ли първата дума, която Бог ви каза? Все таки, което дете и да

се роди, все е казала една дума майка му. Кое дете помни тази дума? Кой от вас помни първата дума, която майка му е казала?

На едно място Толстой разправя една своя опитност, когато бил като дете още. Спомня си едно впечатление, че когато го турили в коритото, той поискал малко да порита във водата, но веднага след това го обвили в пелени. Той изпитал неприятно чувство от голямото насилие, което правят върху него. Как тъй да го свързват? Оттам насетне той изгуби това впечатление. То се яви само като един кратък проблясък. Някой път този проблясък го няма. Когато този пророк дойде, ще дойде и проблясъкът.

И за в бъдеще ние имаме една задача. Ние трябва съвършено да преустроим нашия живот по един разумен начин, като започнем от главите си, после ще отидем към лицето си, към белите дробове, към стомаха най-после, докато преустроим целия си живот. И когато построим външния човек, тогава ще вложим тази система и във външния свят. Аз поне правя тези наблюдения. Някой учител казва за един от своите ученици: „Това дете не се учи. Много е несретно, не е способно. Еди-кои си центрове не са развити в него." Казвам, на този ученик моралните чувства не са добре развити. За такива ученици трябва да има специални училища. Те не могат да вървят с другите ученици заедно. А сега хората казват – Господ създаде всички хора, затова заедно трябва да се учат и развиват. Оставете това настрана. За тези дефекти, които хората имат, както и тези изроди, които се създадоха в света, Господ не е причина. Ако аз направя един грях и мисля, че Господ е причина за тази моя погрешка, това е криво разсъждение. Някой нарисува една гарга крива и казва: „Духът нарисува." Не. Когато Господ нарисува нещо, то е хармонично, то е идейно. А така ти имаш една идея, в която сам не вярваш, и искаш да убедиш и другите хора, че е така.

Та казвам, истината сега трябва да се приеме като цел в живота ни, към който трябва да се стремим. А истината, това е именно онази сила, която ще ни даде възможност да се преустроим. В любовта има

една опасност, че човек, като влезе в нея, забравя да работи. Щом влезе в любовта, той вече на широко я кара. Като отидеш някъде, любовта те гощава, и ти забравяш да работиш и през целия ден се въртиш пред огледалото, мажеш се, туряш си ръкавички, обличаш се хубаво, за нищо не мислиш. Любовта е богата. Тя никога няма да ти каже: „Учи!“ Но дойдеш ли до истината, тя веднага ще те впрегне на работа. Има нещо по-хубаво от сегашната любов. Има нещо по-хубаво от сегашната религия. Има нещо по-хубаво от нашите сегашни вярвания за Бога. Има нещо по-хубаво от сегашните наши разбирания за народи, за човечеството и т.н. Има нещо по-хубаво, към което ние трябва да се стремим.

Казвам, това ще бъде бъдещото учение на хората, а всичко друго – не че е лошо, но то е едно предисловие. Бог е говорил на хората в миналото според тяхното развитие и сега пак им говори. Спорът не е в казаното. Спорът е в самата истина. Хората трябва да разберат любовта в нейното приложение, мъдростта в нейното приложение и истината в нейното приложение. Въпросът се отнася до преустройството на човека. В това можем да направим опит. С разумните хора опитът може да се направи всякога. Но и тези опити пак могат да ви се видят прости, смешни и т.н. При съвременното възпитание майките могат да направят толкова опити с детето си, че да не става нужда да ги бият. Не казвам, че всякога могат да се избягват тези сегашни мерки, но все таки е необходимо едно правилно възпитание.

Ние не искаме сега от вас да напуснете вашия живот, защото, ако го напуснете, вие няма да разберете бъдещето. Сега ще работите за създаване на истинския живот – и сегашният ви живот ще се замести от новия, от истинския. Отклонението на човека в правия път е хвърлило само сенки. И ако страданията, които сме прекарали в миналото, както и погрешките, които сме направили досега, не се употребят за добро, всичко това е напразно. И затова е казано – всичко онова, което човек е видял и изпитал, всичко това ще се

превърне за добро на онези, които обичат Бога. Та сега всички тези изкълчени съвременни учения и религии трябва да се използват за добро. Ние казваме, Бог да превърне всичко това да работи за добро у нас, да дойде новата светлина у нас и в тази светлина да добием новата насока на живота. Новата насока ще бъде насока на братството. Казвате – ние сме братя. Знаете ли какво нещо е братството? Ние сме образ на братство в един най-малък мащаб. Но това наше братство в четири поколения се изглажда в кръвта си. Но има едно братство, за което Писанието казва Божието братство. За него Писанието казва, че и в хиляди векове то не се изглажда и в тисящи родове не се изтрива.

Та казвам, тази нова идея за братството трябва да проникне в света. Онова, което болшевиците правят в Русия, да не го правят и българите в България. Българите казват, че всичкото нещастие на България се дължи на сектантите и ги преследват. Всичкото нещастие на българите седи в това, че те досега не са изпълнили волята Божия. Всичкото нещастие на Англия, на Франция, на Германия и на всички останали държави се дължи на това, че те не са изпълнили волята Божия, т.е. не са се съобразявали със законите на човещината. Казано на съвременен език, нас ни трябва човещина. Нищо повече. Като говориш на съвременните хора за човещина или че нещо не е в реда на природните закони, те разбират това повече, отколкото ако им говориш за Бога. Кажеш ли им нещо за Бога, те казват – това е суеверие.

Та казвам, пророкът няма да извади знанието от своите пръсти. Той ще бъде като една призма, той ще бъде като един извор, от който водата ще изтича навън. Тази вода ще дойде оттам, отдето иде тя. Та сега запомнете: трябва да си съставите една вътрешна ясна представа от какво произтичат всички ваши вътрешни безпокойства. От слабата ви вяра произтичат. Всички вътрешни безпокойствия произтичат и от безсмислието на живота. Те произтичат и от слабата ви любов, както и от смътните ви възгледи за живота. От слабото запознанство с истината. Ние говорим само за външните проявления на истината, но

ако ти не познаваш тази истина в отношенията си с хората, как иначе ще я познаеш? И тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: „Бог ще се засели в нас.“ Кога? Когато истината се засели в нас. Истината ще бъде като дреха, в която Бог ще се облече. Казва се в Писанието: „Тогава цялата земя ще се изпълни със знание.“ И сега, аз като говоря, много от моите слушатели идват да ме чуят какво ще кажа, да видят дали това, което аз проповядвам, е съобразно със старото. Но ако това, което аз проповядвам, бъде съобразно със старото, тогава яз няма какво да говоря. Всеки художник, когато рисува, той рисува нещо ново, но ако рече да копира от другите, значи той говори старото. Всеки ден трябва да създадем нещо ново. Как ще го разберат хората, то е друг въпрос. Но важно е, когато вие изнасяте една идея от невидимия свят, да я изнесете така, както сте я видели, без да се влияете от външния свят, без да се влияете от църквите. Църквата ще си разбира, както тя знае и може. Вярванията на църквата не са вярвания и за всеки едного отделно. Сега гледам, някой съдия осъди един престъпник на няколко години затвор, но питам, отде знае той на колко години именно трябва да го осъди? В природата съществува един закон, който определя как трябва да се постъпва с човек, който е убил някого. Тя дава начин как може да изправи човек такава една своя погрешка. Ще ви приведа един пример.

Двама момци се влюбват в една мома. Момата става причина единият от тях да убие другия. Тогава природата извиква този убиец и му казва: „Ти искаш ли да изправиш погрешката си?“ „Искам.“ „Тогава ти ще се ожениш за тази мома и ти ще станеш баща, а тя майка на този, когото ти уби. Той ще стане ваш син. Вие ще му дадете всичкото си наследство.“ Те се оженват и се ражда син, който излиза малко опакъв. Убит е той. Затова е все недоволен. А ние, съвременните хора, какво правим? Този обесваме, онзи обесваме, но така светът не се изправя. Този, когото сте убили, като отиде в невидимия свят, той сега е по-свободен и прави големи пакости на хората. Като четете Стария завет, вие виждате, че евреите, които

прилагаха този закон на убийствата, пак не можаха да спечелят нещо. Добиха ли те това, което очакваха? Не можаха. И затова Христос, като дойде, искаше да покаже погрешката в тогавашните схващания на хората и им показа методи и начини за самовъзпитание. Ти коренно трябва да изправиш погрешката си. Някой направил погрешка. Преди да се произнасяш, постави се на неговото положение, на неговото разбиране, и тогава говори. А сега го затварят и го осъждат на смърт.

Може ли да направите като онзи млад човек в Русия, който се пожертвал за една бедна вдовица, майка на четири сирачета, направила престъпление, че изгорила къщата на един богат помешчик. Съдът я осъжда на доживотен затвор и я изпращат в Сибир. Това нещо чул един младеж, който решил в себе си да се пожертва за тази вдовица. Той си помислил: „Аз нямам нийде никого, а тази жена има четири деца.“ Отива в съда и казва: „Аз извърших това престъпление.“ Тогава веднага освобождават вдовицата, а него хващат и изпращат на затвор доживотен в Сибир. След няколко години, около десетина години, случва се, че един умиращ вика свещеника и се изповядва, че преди толкова години той направил едно престъпление – изгорил къщата на един помешчик. Като се научил за това нещо, съдът веднага се разпоредил да освободят младия човек от затвора, но оказало се, че той през това време умрял. Казвам, ето един начин, по който светът може да се оправи. Ти можеш ли да вземеш мястото на този човек, да се пожертваш за друг?

Та казвам, пред нас предстои една задача да изправим живота си. Не трябва да чакаме да дойде Христос да оправи света, но ние сами трябва да изправим тялото си, езика си, устата си, лицето си – всичко трябва да вземе участие. Ако устата ни не се подчинява, ако ръката ни не се подчинява, ако езикът ни не се подчинява, тогава как ще дадем израз на нашата интелигентност. Ние искаме светът да се подобри механически. Не. Ние трябва да искаме да станем живо тяло, едно с тялото на Христа. Неговите мисли да станат наши мисли. Неговите чувства да станат наши чувства. Неговите желания да

станат наши желания. Да турим тогава Бога като глава, Христос като душа, а ние – на физическото поле като един жив човек да внесем тази идея, как трябва да се оправи светът. Има начини, методи и за това. Светът може да се поправи, както Мойсей направи, – само с едно махване на тоягата той направи канарата да пусне вода, с едно махване на тоягата той раздели водата на Червеното море. Но ако ние мислим, че можем да поправим света, както сега вървим, много още страдания ще ни дойдат.

И когато у всинца ви дойде този пророк от Галилея, тогава всички недоразумения, всички страдания, всичко това ще утихне, и тогава Син Човечески ще се яви в облаците. То значи – в умовете и в душите на хората ще стане един преврат и всички ще кажат: „Този е пътят.“ Всички хора ще си подадат ръка за взаимна работа. Всичко ще се измени и хората ще заживеят тъй, както Бог изисква. И тогава и Божието благословение ще потече в света като една река, като един избор.

Беседа от Учителя, държана на 16 февруари, 1930 г. София - Изгрев

ДЕЛАТА БОЖИИ

„Що да сторим, за да работим делата Божии"? (Йоан 6:28)

„Делата Божии". Смисълът на живота седи в работата. Думата „работа" се употребява често в обикновения живот, дето й се предава обикновено значение. Същата дума има и по-високо значение. В този смисъл под понятието „работа" разбираме всичко възвишено и велико, което човек може да извърши на земята. На земята по-високо нещо от работата не съществува. Само чрез работата човек разбира надеждата, вярата и любовта. Ако не работи, той нищо не може да разбере? Разумният свят си служи с работата, като един от съвършените методи за постижение. Съществуват още два метода, с които хората постигат своите цели: метод на труда и метод на мъчението. И двата метода дават различни резултати: методът на труда е създал недоволството, а методът на мъчението – инвалидите. Следователно, инвалидите са хора на мъчението, недоволните – хора на труда, а здравите, учените, мъдрите – хора на всичко възвишено и благородно, хора на работата.

Мнозина търсят метод за работа, запитват тук-там, как да работят, но въпреки това не могат да се домогнат до желаното. Защо? Има неща, за които не се пита. Трябва ли да питате, как да обичате, как да вярвате, как да се храните? Тези неща са познати на всички хора. Всеки човек знае, как трябва да обича, как да вярва, как да се храни, как да работи. Щом човек задава въпроса „как", това значи, че той има някаква скрита идея. Не само човек, но и низшите същества знаят много неща. Те се раждат с някои знания. Току-що излюпеното пиле знае, как трябва да яде. Току-що излюпеното патенце знае, как да плава. И човек, като пиленцето и патенцето, трябва да прилага всичко, което знае, а не да пита, какво да прави и как да работи.

Като е дошъл на земята, човек трябва да приложи живота, който му е даден, за да се ползува от него. Животът, вложен в човека, е подобен на извор, който постоянно блика, изявява се в разни посоки, докато реализира своето предназначение. Като живее човек, в съзнанието му остава идеята, че изтича нещо от него. Това, което изтича от човека, някои наричат сила, други – време, трети – посока или направление и т. н. И учените разглеждат въпроса за време и пространство като външни прояви, а същевременно и като отвлечени понятия. И за човека се говори като за външна форма и като отвлечено понятие. Тялото е външната форма на човека–обвивка, без която не може да се прояви на земята. Обаче, същината на човека не е в тялото му. Човешкото тяло представя величествено здание, на което трябва да знаете мястото на вратите, през които влизате и излизате. Обикновено хората знаят двете врати на своето тяло. В същност, човешкото тяло има 12 врати: една към изток, друга към запад, трета към север и четвърта към юг. Останалите осем врати ще намерите вие сами.

Какво представят 12-те врати на човешкото тяло? Според някои учени, тия врати са наречени „източници на живота". Каквото име да дават на вратите, важно е, че къща без врата не може. Като се върне от работа, човек влиза в своята къща, затваря вратата и ляга да спи. Той взима къщата си, т. е. тялото със себе си. Охлювът, костенурката, таралежът също носят къщите си със себе си. Не е лошо да носи човек къщата си със себе си, но по-добре е, ако може да я остави на мястото й, а той да излиза и влиза в нея, когато пожелае. Който не е научил изкуството свободно да влиза и да излиза от тялото си, той се спъва от него. Въпреки това, без тяло не може За да поддържа функциите на тялото си, от време на време човек го намазва. Храната е мазилка за тялото. Чрез яденето, като мазилка на тялото, се подобряват лошите условия на живота. Храната, която човек приема, служи не само за мазилка на тялото, но и за набавяне на енергия, необходима за

живота. Без енергия човек не би имал сила да влиза и да излиза от тялото си, да извършва своята работа.

Едно от съществените неща, дадени на човека, е животът. Човек трябва да изучи живота, както Бог му го е дал. В помощ на живота идат човешкото сърце и човешкият ум. Чрез тях човек се свързва с външния, обективен, свят и преживява различни чувства: приятност и неприятност, радост и скръб. Чувствата пък събуждат мисълта на човека. Топлите и благородни чувства в човека, които произтичат от любовта, внасят разширение. Възвишените мисли, които произлизат от мъдростта, внасят светлина в човешкия ум. Който люби, той се разширява; който мрази, той се свива. Научните изследвания показват, че когато люби, човек се разширява и физически: вратът, ръката, тялото му стават по-широки, отколкото по-рано, когато не е любил. Тези изследвания са естествени. Понякога науката си служи с неестествени изследвания, каквито са, например, вивисекциите. Естествено изследване е, когато наблюдават деятелността на органите в живо тяло. Случва се, например, човек да падне, да счупи черепа си и, ако в това положение се изучават функциите на мозъка, учените дохождат до ценни резултати. Мозъкът, чрез който се изявява човешката мисъл, е апарат, който възприема впечатления от външния свет. В този смисъл, мозъкът е най-ценното и най-устойчиво вещество в човешкия организъм. Мозъкът е звонковият капитал на човека, с който работи през целия си живот. Изгуби ли мозъка си, всичко е изгубено. Ако търсите човека, ще го намерите в главата. Ако предприема нещо, без знанието и съгласието на мозъка си, човек е осъден на фалиране. Ако не прекара всяка мисъл, която иде отвън, през своя мозък, той ще дойде до повърхностни заключения. Днес повечето хора вадят прибързани заключения за живота, за Бога, поради което сами се спъват. Като се намерят в известни затруднения, те казват: Защо Бог не ни даде онова, от което се нуждаем? Така и детето казва. Като види баща си, детето иска от него дрехи, обуща, без да мисли, има ли възможност да се задоволят изискванията му. Ще

кажете, че бащата е длъжен да задоволи нуждите на детето. Ако има капитал на разположение, бащата е готов да направи много нещо за детето си. Няма ли капитали, той е вън от всякакво задължение. Това задължение е родено от любовта. Насила нищо не става. Вижте, какво става между птиците. Бащата и майката имат грижа за детето си, докато му израснат крилца. Израснат ли му крилца, те са свободни от всякакви задължения. Птиченцето трябва заедно с баща си да търси храна. То само си изработва дрешката и благодари на майка си и на баща си за живота, който са му дали. Обаче, докато човек стъпи на краката си, майката и бащата работят за него 20 години.

Съвременните хора не са дошли още до онези дълбоки разбирания за живота и за разумната природа, вследствие на което грешат и изпадат в големи противоречия. те внасят своите ограничени разбирания и в науката, и във вярата, и в любовта си. Привикнали да очакват на родителите си, децата очакват и от външния свят да им дадат обяснение на всички въпроси, които те наричат отвлечени. Например, те мислят, че отвън някъде ще им се докаже, дали съществува Бог, какво представя Той, как е създал света и т. н. Човек може да получи нещо отвън, но той носи известни знания в себе си. Той трябва да се вглъби в себе си и да дойде до истинското знание. Всеки човек има някаква идея за Бога, но някога се съмнява в своята идея и изпада в помрачение. Щом съзнанието му се помрачи, той изгубва всичко, на което е разчитал. Щом губи основата на живота си, човек е слаб. Силният човек, при каквито условия да се намери, в каквато тъмнина да изпадне, не се разколебава. Убеждения има този човек! Морските вълни не са в състояние да заличат написаното в него. Неговите убеждения са написани на канара, на устойчива материя, а не на пясък. Докато възгледите на човека се заличават от вълните на живота, той се намира на физическия свят, дето нещата са преходни и неустойчиви. Човек се мени като луната, но Бог е неизменен. Отношенията Му към човека са постоянни и неизменни. – Защо? Защото Бог има

отношения към човешката душа и човешкия дух, а не към неговото тяло. Тялото на човека се изменя, но душата му и духът му не се менят. те остават вечно млади, вечно силни. В пътя на своето развитие човек е минал през различни форми, докато е дошъл до сегашната си форма. Благодарение на промените, които е претърпял, той носи големи опитности и знания, които е складирал в душата и в духа си за вечни времена.

„Делата Божии." Ако попитате съвременния човек, в какво и как се изразяват делата Божии, той ще каже, че не знае. Ако го запитат, какво е неговото предназначение, той ще отговори, че предназначението му е да вярва в Бога. Като казва, че вярата му в Бога е негова задача, вярва ли в същност това? Каква вяра е тази, която се променя десет пъти през деня? Силен конец ли е този, който се къса всеки момент? Конецът трябва да бъде направен от здрава, от устойчива материя, че, колкото да се дърпа, да не се къса. Здрави конци са ония, които са направени от материята на вярата, надеждата и любовта. Конецът, изтъкан от материята на любовта, е толкова здрав, че цялата земя да окачите на него, не се къса; не само това, но ако закачите на него цялата слънчева система, с всички планети в нея, той пак няма да се скъса; най-после, ако на този конец закачите целия космос, той пак няма да се скъса. Като слушат тия твърдения, мнозина ще ги отрекат. За тях тия твърдения не са научно обосновани. Вярно е, че не са научно обосновани, но какво ще кажете за сегашните теории, които научно са добре обосновани, но нямат никакво практическо приложение? Например, днес съществуват, много теории за светлината, нови и стари, но нито една от тях не е дошла още до абсолютното понятие за светлината. Всеки ден се прибавя по нещо ново към досегашните теории, но все им липсва нещо.

Теориите за произхода на светлината, за понятието светлина са различни, обаче, като изложите гърба си на слънце, светлината действува по един и същ начин. И в миналото, и днес, и в бъдеще светлината е действала и ще действува по един и същ начин.

Животните разбират и възприемат светлината по един начин, растенията – по друг, а хората – по трети начин. Човек, като разумно същество, е дошъл до заключение, че светлината носи всички блага в себе си. Той констатира този факт, но в същност възприема микроскопическа част от тия блага. Човек не е дошъл още до вътрешната, красива страна на светлината. Той познава само седемте цвята на светлината, без да подозира, че му предстои да открие още пет цвята. На земята човек може да види само 12 цвята на светлината. Засега са известни само седем цвята на светлината, но един ден той ще постигне и това. Някои искат да знаят, какви са останалите пет цвята на светлината. Те не познават още седемте цвята, а искат да знаят дванадесетте.

Какво представя червеният цвят? Червеният цвят внася в човека живот, енергия и движение. Докато е под влиянието на природния червен цвят, човек е активен, буен, готов и за работа, и за бой. Изгуби ли този цвят в себе си, човек става пасивен и започва да философства. Той казва, че животът няма смисъл. Той става песимист. Защо? Защото червеният цвят в него е потъмнял. Какво казваме за кръвта, когато започне да потъмнява? Щом кръвта стане тъмна, ние казваме, че е нечиста. Да мисли човек, че животът няма смисъл, това показва, че той е изгубил силата и чистотата си. От голям, чист, буен извор той се е превърнал на малко поточе, което едва шурти. При това положение човек се запитва, трябва ли да обича хората. Заслужват ли неговата любов? Ако човек задава този въпрос по отношение на съществата, които са на един уровен с него, какво трябва да кажат съществата, които са над него? Трябва ли и те да питат за него, заслужва ли да бъде обичан? Каквото човек даде на хората, това ще дадат и възвишените същества на него. Както той обича хората, така и Бог ще го обича. Колкото даваш, толкова ще ти се даде. Това означава стихът: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери." Невъзможно е през тесни тръби да прекарате много вода. Следователно, ако тръбите на вашата инсталация са тесни, колкото

много блага да е определил Бог за вас, вие не можете да ги приемете. Благата, които Бог дава на човека, се изливат в силна струя, която ще пръсне тръбите на вашата инсталация. Тесните тръби не могат да издържат напрежението на благата, които идат от Бога. Каже ли някой, че любовта ще го пръсне, това показва, че тръбите на неговата канализация са тесни. За да издържа напрежението на великата любов, човек трябва да разшири тръбите на своята канализация, т. е. той трябва да разшири сърцето и ума си, да дава и да приема повече.

Щом се говори за великата любов, хората казват, че искат да оставят сърцата си за великата и свята любов. Любовта е сила, която се проявява навсякъде по един и същ начин. Тя не може да бъде велика и малка, свята и порочна, чиста и нечиста. Това са човешки определения. Любовта е една и съща, но различието в любовта, което.хората виждат, показва, че съществата я възприемат и предават различно. Те й предават особени качества. Сама по себе си любовта е толкова умна, колкото и глупава. И в най-глупавите й прояви, според човешкото разбиране, тя е по-умна от най-великите философи и по-мъдра от най-големите мъдреци в света. Любовта превръща грешника в светия, но сама по себе си не е свята. От калта грънчарят прави грънци, но той сам не е гърне. За да покажат, че разбират и оценяват любовта, хората й предават качества, каквито те сами не познават. Казват: „Бог е Любов." Какво е Бог, в същност и те не знаят. Какво е любов, също така не знаят. Любовта е онова вечно начало, което обхваща всичко в себе си. Следователно, не говорете за светостта, за чистотата на любовта, защото сами ще се спънете. Кажете си: Аз живея в Божията Любов. Щом живея в любовта, всичко, каквото пожелая, е постижимо.

„Делата Божии." Човек е призван на земята в тази епоха, именно, за великите Божии дела –да вземе участие в тях и да бъде техен свидетел.

Ако хората продължават да живеят, както досега са живели, те ще имат същите резултати, същите разбирания. Това, което сега

преживяват, е резултат на тяхното минало. Време е вече да ликвидират със своето минало, да погледнат към новия живот, който Божият Промисъл чертае. Малко хора днес разбират, какво нещо е Божият Промисъл. Те не могат да си представят, какви са отношенията на Бога към хората и какво Той има пред вид да им даде. Бог не мисли да прави човека щастлив, богат, учен, силен, както той иска. Единственото нещо, което Бог иска да даде на човека, това е животът. Какво по-ценно нещо може да иска човек от живота? Да имате живот, това значи, да участвате в това, в което Бог участва и се проявява. Казано е, че Бог е живот. Какво по-велико от това, да бъде поставен човек в средата на Бога – в живота? Любовта ражда живота. Дойдете ли до живота, няма две мнения за него. И растенията, и животните, и човекът, и ангелът – всички еднакво се стремят към живота. Обаче, за да се прояви животът, нужни са няколко елемента, като условия. Първото условие за живота е въздухът. Щом има въздух, има и умствен живот. Значи, въздухът е свързан с ума. На физическия свят човек приема въздуха чрез дробовете си. Има хора, които са постигнали и вътрешно дишане – чрез астралното и умственото си тяло. Някои йоги са дошли до положение да задържат дишането си до половин час. В половин час те поемат един път въздух. Някои източни народи казват, че Бог вдишва и издишва един път в милиарди години. Като вдишвал, Той приемал външния свят в себе си. Като издишвал, Той го изхвърлял вън от себе си. Това издишване те наричали „създаване на света." Това са твърдения на източните народи, но доколко са верни и истинни, не се знае, не е научно доказано.

Тъй щото, когато хората се запитват, как ще се оправи света, казвам: Светът ще се оправи чрез дишане. Хората трябва да се научат да дишат правилно. Дишането е свързано с мисълта. Следователно, светът ще се оправи, когато хората се научат да мислят правилно.

Днес всички хора говорят за възпитанието на младото поколение. Те търсят нов начин за възпитание, да подобрят живота,

да излязат от мъчнотиите. За възпитание на младото поколение може да става въпрос само тогава, когато младият развие своето духовно тяло така, че с него да извършва всички функции, които върши и с физическото си тяло? Когато духовното тяло на човека започне да се проявява като физическото, само тогава може да се говори за възпитание и самовъзпитание на човека. Двама души могат да бъдат в съгласие ида се обичат, само когато са развили духовните си тела. Ако действат само физическите им тела, а духовните не се изявяват, те не могат да се обичат. От развитието на духовното тяло на човека зависи неговата вяра и любов.

Апостол Павел казва: „Имам тяло духовно, имам тяло физическо". Ако физическото тяло, т. е. земната къща на човека, се развали, а няма още духовна, нищо не остава от него. За духовното тяло на човека е казано: „Имам дом неръкотворен". Физическото и духовното тяло на човека са тясно свързани. Ако човек заболее физически, болестта се отразява и на духовното му тяло. И обратно: ако духовното му тяло заболее, и физическото ще започне да страда. Тъй щото, иска ли да се лекува, човек трябва да влезе във връзка с духовното си тяло. Лекува ли се само по физически начин, той нищо няма да постигне. Вечер, когато спи, човек напуща физическото си тяло, през което време става пълно пречистване и обновяване на клетките му. Щом тялото се пречисти, човек отново влиза в него и се събужда. Ако е спал добре, тялото му се пречиства добре, и той се събужда разположен и обновен. Добрият сън зависи от правилното пречистване на тялото. Вие искате да знаете, как можете да постигнете това. Ще го постигнете, когато разберете, че любовта не е нито света, нито грешна, нито глупава, нито разумна. Ако можете да приемете това, каквато болест имате, ще изчезне. Не можете ли да гледате на любовта по този начин, вие ще останете със своите стари възгледи, а заедно с тях и с болестите си.

Досега аз съм изнасял принципите на живота, а вие сами трябва да си намерите методи. Аз ви по-казвам вратата, през която можете

да влезете, но вие се страхувате. Казвате: Ще влезем, ами, ако не можем да излезем? Това е ваша работа. Ако не искате да влезете през вратата, която ви показвам, останете у дома си. От време на време ще ви посещавам, да видя, какво правите в домовете си. Щом ме видите, ще почнете да се оплаквате, че не сте разположени. Щом не сте разположени, излезте вън, на чист въздух! Ще се простудим. – Останете тогава в стаите си. Отворете поне прозорците. – Страх ни е от течение.–Тогава стойте със затворени прозорци, но знайте, че ще боледувате. Други пък се страхуват да излязат от къщата си, да не ги обере някой. Щом ги е страх от крадци, нека останат в къщите си, да ги пазят. И при това положение те са осъдени на заболявания. Който живее във великия закон на любовта, той свободно излиза от тялото си, не се страхува, че ще го оберат. Тялото му става невидимо. Адептите знаят изкуството да излизат от тялото си, когато пожелаят. Те отиват на различни места, обикалят из пространството, а тялото си оставят на някой брат, да го пази.

От религиозна гледна точка, човек не може да се нарече вярващ, докато поне веднъж не е излизал от тялото си и с духовното си тяло се качи в разумния свят, да се свърже с възвишените и разумни същества. Това значи, да направи човек съзнателна връзка между душата и Бога. Докато търси Бога във физическото си тяло, човек никога не може да Го намери. Казано е в Писанието: „Когато се молиш, скрий се в тайната си стаичка". Тайната стаичка, това е духовното тяло на човека. Само там човек ще намери Бога, ангелите и църквата. Някой мисли, че като погледне нагоре, той се е свързал с Бога. Това не е никаква връзка. За да се свърже с възвишения свят, погледът на човека трябва да претърпи две пречупвания: едно вътрешно пречупване – към своята душа, и едно пречупване нагоре – към Бога,

Съвременните хора се страхуват от духовни работи. Щом чуят да им се говори за духовния свят, някои си мислят, че ще стане нещо с тях, ще полудеят, или ще ги обсебят. Едно трябва да знаете: никой не

може да обсеби човека, ако той не е в съгласие с този, който обсебва. Никой никого не може да обере, ако човек не става съдружник с крадеца. Никакви договори за заеми с никого не правете. Нито взимайте пари на заем, нито давайте. Когато предприема нещо за себе си, или за другите, човек трябва да бъде щедър. Ако си купува дреха, тя трябва да бъде от най-хубава материя, изработена от най-добрия шивач. Ако завързва приятелство с някого, човек трябва да е готов да му даде нещо ценно от себе си. Приятелство или познанство започва всякога с даване. Ето, като е направил връзка с човека, Бог му е дал най-ценното – живота. С какво ще отговори човек срещу това, което е получил от Бога? Ще кажете, че сте бедни, невежи, слаби. Това не е истината. Бог е направил човека по образ и подобие свое и, след всичко това, той се осмелява да казва, че е беден. Човек трябва да знае истината. Той е получил най-голямото благо – живота, който не се откупва и с най-голяма цена. В бъдеще, върху живота, като върху почва, ще израстат още много блага. Като знае това, човек трябва всеки момент да слави Бога в себе си.

Мнозина се запитват, в кой Господ трябва да вярват. Ще вярваш в този Господ, Който ти е дал най-ценното нещо – живота. Някои ще ти казват, че си заблуден, като вярваш в Бога, че от тебе човек няма да излезе, че ще пропаднеш, ще се намериш в ада, между дяволит. Каквото да ти казват, ти трябва да вярваш в Господа, Който ти е дал живот, и от нищо да не се страхуваш. И в ада да влезеш, щом си с Бога, няма нищо страшно. Дето е Бог, там дяволи не съществуват. Когато човек не вярва и не люби, тогава идат дяволит.

Съвременните хора говорят за ад и за рай, без да знаят, че те сами са създали ада и рая. Мъжете и жените са огнярите в ада, те сами подклаждат огъня в ада и сами се пекат на този огън. Земята е и адът, и раят. По-страшен ад от този, който съществува на земята, няма. Хората сами са втълпили в умовете си мисълта за ада, за вечното мъчение и мислят, че по този начин ще се изправят. Ето, осем хиляди години вече са се изминали, откак светът съществува, но въпреки

това страданията и мъченията не са изчезнали. Хората ще се изправят, и страданията ще изчезнат, когато всички съзнаят, че животът е произлязъл от Бога. Щом съзнаят това, те ще използуват живота разумно. Лош човек е онзи, който пази своя живот, а отнема живота на другите хора. Лош човек е онзи, който, като има пари за живеене, отнема средствата на другите хора, които, като него, имат право да живеят. Ще каже някой, че не може да живее с хиляда-две хиляди лева, че не иска да бъде сиромах. Той сам си е внушил, че е сиромах. Щом има живот – най-ценното нещо, никой човек не може да бъде сиромах. За Христа казват, че бил сиромах. Не, Христос беше богат. Той разполагаше с големи знания. Как ще си обясните факта, че Той можа да нахрани петхиляден народ с пет хляба? Различни обяснения са дадени за тези хлябове.

Според някои, петте хляба са били големи като могили; според други, всеки човек е носел със себе си парче хляб, затова са стигнали пет хляба на пет хиляди души. И едното може да е вярно, и другото, но най-вероятното е, че Христос имал знания, каквито никой човек досега не е притежавал. Аз зная истината по този въпрос, но не искам сега да я доказвам. Ако съм налял в едно шише чиста, планинска вода и ви казвам, че тази вода е от един извор, който се намира на пет километра от вас, как ще ви докажа това? Който иска да се увери в думите ми, нека отиде до извора и ще разбере, че говоря истината. Който не иска да отиде на извора, нека чака да се изпие водата. Щом се изпразни шишето, аз пак ще отида на извора да го напълня.

„Делата Божии." Само онзи може да върши делата Божии, който се е освободил от своите заблуждения и се е домогнал до вътрешните, основни положения на живота. Опасно е да не дойде човек до пасивните положения в живота, които ще го отдалечат от Бога. Например, ако приятелят ти дойде при тебе и те намери в пасивно състояние към него, т. е. не се интересуваш от него, не влизаш в положението му, той започва да се отдалечава от тебе. Всяко безразличие в отношенията на хората става причина да се

отдалечават едни от други. Същото отдалечаване се явява между човека и Бога. Започне ли да мисли, че светът не е създаден, както трябва, че хората са на крив път, човек сам се отдалечава от Първата Причина на нещата. Отдалечи ли се от Първоизточника на живота, човек се лишава от великите блага на Бога. И да ги получи, той не може да ги оцени, не може разумно да ги използува. Какво по-голямо благо може да иска човек от любовта, която му е дадена? Въпреки това, малцина разбират и оценяват любовта. И затова, често слушате хората да казват, че никой не ги обича. Виждате, как родителите обичат сина си и дъщеря си, но те не ценят тяхната любов и казват: Няма кой да ни обича. И за да намерят някой да ги обича, те се влюбват в някоя мома, или в някой момък и се оженват. Като се оженят, тогава виждат, че се излъгали.

Дойдат ли до любовта, всички хора се лъжат, и обикновени, и учени. Един виден английски реформатор, проповедник в една методическа църква в Англия, се оженил за една добра християнка от неговата църква, но на третия ден след женитбата си казал: Не струва човек да се жени. Наистина, да се ожени един реформатор, това значи, да направи една голяма грешка в живота си.

Когато създаде първия човек, Бог го постави в райската градина, да живее между растенията и животните, като техен господар, и да ги изучава. Той скри жената в Адам, да не би, като излезе вън от него, да направи някаква пакост. Но Адам не се задоволи от това. Той пожела да има другарка, както всички животни, и Бог задоволи желанието му. Той извади жената от него и я нарече Ева. Красива беше другарката на Адам. Когато магарето видяло за пръв път Ева, извикало от захлас и удивление. Много красива била Ева. Със своето извикване магарето искало да предупреди господаря си, да бъде внимателен с Ева, да не стане причина, да направи тя някаква пакост. Същевременно магарето виждало някакъв недостатък в мъжа. От този момент Ева намразила магарето и карала Адам да го бие. Тази е причината, поради Която и до днес още магарето реве. Със своя рев то

иска да каже на хората, че всеки, който казва истината, ще бъде бит. Голям философ е магарето.

За магарето се казва, че в далечното минало е било голям философ – маг-хаха-рец. По това време му била дадена една голяма задача за разрешаване. Като не могло да разреши задачата си, то изгубило философските си способности и останало обикновено животно – магаре. Сегашните философи и мъдреци трябва да изправят отношенията си към жената. Повечето философи, учени, поети казват, че мозъкът на жената тежал по-малко от този на мъжа, че чувствата й били неустойчиви, че тя била глупава и т. н. Чудно нещо! Жената ражда деца, с което поддържа цялото човечество, а въпреки това я считат по-долностояща и по-глупава от мъжа. За да имате ясна представа за жената, вие не трябва да я разглеждате отделно, като единица, но я разглеждайте като същина, в нейната целокупност. Мощно, велико нещо е жената в природата. Извадите ли женския принцип от живота, веднага ще дойде смъртта. Женският елемент, или женският принцип е носител на живота. Този елемент е влязъл в Битието още при създаването му. Значи, жената е влязла в живота още в момента, когато е започнал да се проявява. От този момент тя е влязла и във всички живи същества, от най-малките до човека. Като знаете това, не отделяйте жената от живота, т. е. любовта от живота. Жената символизира любовта. Днес ние виждаме жената в изопачена форма. С изопачаване на човешкия живот се изопачила и жената. Днес. под понятието жена разбират нещо съвършено различно от първоначалното понятие.

В същност, под понятието жена разбираме същество, което може да роди най-красивата форма; същество, което може да произведе най-голямата сила; същество, което може да изяви най-великата интелигентност. След всичко това, слушате някои хора да казват, че не искат да бъдат жени. Коя ли жена е истинска жена? Аз бих желал, всички хора да са жени. Под думата „жена" аз разбирам непроявената любов, която днес е в състояние на дете, в процес на развитие. Под

думата „мъж" разбирам проявената любов, която се намира вече в своята възмъжалост. С други думи казано: жената е любовта в своето детинско състояние; мъжът е мъдростта, т. е. старият, мъдър човек. Детето носи в себе си своите заложби, които ще дадат резултат в бъдеще. Майката и бащата са проводници на тия заложби, които детето крие в себе си. Сами по себе си майката и бащата не са онази майка и онзи баща, които създават нещата. Те само раждат, а друг създава и твори.

Сега, като изнасям тия нови понятия, аз не искам непременно да вярвате в тях. Аз искам само да ви покажа, къде е изворът на нещата. Вие сами ще почерпите от водата на този извор, ще я опитате и ще се произнесете за нейния вкус и чистота. Всеки носи в себе си онзи вътрешен авторитет, чрез който познава истината. Лошо е, когато човек признава този авторитет само в себе си, но не и в другите. Човек трябва да признае този авторитет във всички. И тогава казвам: Всички хора познават истината, всички хора могат да обичат. Няма по-велико нещо за човека от това, да обича, да люби. Това е привилегия за човека главно. Животните могат да чувстват, а на човека е дадена възможност да обича. Как трябва да обича човек? Той трябва да обича детето като дете, младата мома – като млада мома, възрастния – като възрастен и т. н. Какво значи, да обичате младата мома като млада мома? Обичайте младата мома, както добрата градинарка обича цветята си. Тя не ги къса, не ги държи в ръцете си да увехнат, но всяка сутрин ги полива и разкопава. Благодарение на нейните грижи, от ден на ден те стават по-красиви, по-благородни и с по-голямо благоухание. .Ако влезеш в един дом като приятел, вложи своята любов във всички членове на дома така, че работите им да тръгнат напред: ако са били сиромаси, да забогатеят; ако са били болни, да оздравеят. В който дом влезе, любовта всякога носи своето благословение. Срещнете ли живо същество в гората, колкото да е хищно и свирепо, не бягайте от него. Бягате ли, това показва, че нямате любов? Ако бягате, вие по нищо не се различавате от

животните. И животните бягат, и те се страхуват. Срещнете ли млада мома в гората, и от нея не бягайте. Услужете й, поклонете й се и след това си заминете. Оставете в ума й мисълта, че брат е срещнала в гората, а не звяр, от когото да бяга и да се страхува.

Един ден срещнах заек в гората. Като чу стъпки, той веднага подскочи и избяга. Аз направих опит да го успокоя и отправих мисълта си към съзнанието му: Защо бягаш? Защо се страхуваш? Не мисли, че имам лоши намерения към тебе. Аз продължавам навътре в гората и виждам същия заек на пътя ми точно, легнал на земята и ме гледа право в очите. Приближих се до него, помилвах го, но той не трепна. Казвам му: От тебе ще излезе нещо. Ти имаш условия да се развиваш. Може да ви се вижда това невъзможно, но факт е. Който носи любовта в себе си, той може да внесе спокойствие във всички живи същества.

Казано е в Писанието: „Невъзможните неща за човека са възможни за Бога." Човек трябва да има будно съзнание, да определи отношенията си към Бога. Щом отношенията му към Бога са правилни, те ще бъдат правилни и към всички живи същества. Носете в себе си мисълта, че животът, който ви е даден, е най-великото благо за вас. Бог ви се изявява, именно, чрез живота, но като не разбирате това, вие търсите Бога вън от себе си. Ако досега не сте познали и намерили Бога, никога няма да Го познаете и намерите. Преди две хиляди години Христос дойде на земята, но хората не Го познаха. Днес Го очакват пак да дойде по особен начин, но и да дойде, те няма да Го познаят. Христос е дошъл вече на земята. Той е вътре в човека, но малцина Го познават. Те искат да Го видят отвън, велик и мощен. те не подозират, че Христос се е скрил дълбоко някъде в човека и може да Го види само онзи, който се е свързал с Него. Божественото начало в човека не е нищо друго, освен Бог, Христос, Който чака своето време да се прояви. Докато не даде път на това начало в себе си, човек никога няма да познае нито Бога, нито Христа. Като не

разбират цената на Божественото в себе си, някои хора несъзнателно го убиват и после се чудят, защо работите им не вървят добре.

Съвременните хора се запитват, трябва ли да съществува войната, или не. Този въпрос може да се реши от всички народи. Нека всички народи изпратят свои представители, всички да изкажат мнението си. Базата за разрешението на този въпрос е животът. Всеки трябва да се запита: има ли право да отнема живота на своя ближен, или на кое да е същество? Животът е най-великото благо, което Бог е вложил в човека и във всички живи същества. Следователно, никое друго същество, било на земята или на небето, няма право да отнема това, което сам не е дал. Тъй щото, който се осмели да отнеме това благо от човека, той носи отговорност. Като говоря за живота, като велико благо, имам пред вид Божествения живот в човека, а не онзи грешен, изопачен човешки живот. Каквото срещна на пътя си – растение, дърво, птица, животно, човек, радвам се на всичко, защото във всичко живо тече онзи Божествен живот, който тече и в мене. Всяко живо същество, колкото малко да е, представя част от великия Божествен организъм. Като мисли така, човек ще реформира своите възгледи за нещата и сам ще си отговори на всички въпроси, които го занимават и които представят противоречие за него. Като разсъждавате правилно, вие ще можете да отдалите безграничното от граничното и да познаете Бога и Христа.

Казано е в Писанието: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." С други думи казано: Това е живот вечен, да позная живота, който е вложен в мен, както и онова, което поддържа този живот. Онова начало, което поддържа живота, е Божията Мъдрост. Ако мъдростта не беше в живота, той отдавна би бил унищожен. Какво по-страшно нещо търсите от омразата? Омразата е в състояние да унищожи човека. Омразата се обезсилва благодарение на мъдростта. Обаче, ако омразата вземе големи размери, човек ще дойде до състояние на пълно сгъстяваме и втвърдяване. В такъв случай, мъдростта се отказва да помага на

човека. Тя оставя на него, сам да се смекчи. Бог е вложил в човека живота и любовта, и той е длъжен да прояви тази любов, да обича, както Бог обича. От създаването на човека досега Бог не е престанал да го обича. Следователно, ти ще обичаш, както Бог обича. От тебе не се изисква да създадеш някаква голяма вселена. Ти ще създадеш в себе си един малък свят и ще го поддържаш. Не го ли поддържаш, както Бог поддържа големия свят, ти ще влезеш в разрез с Него. Ако ти не обичаш и не поддържаш живота на милиардите същества в себе си – клетките, ти не си в съгласие с Бога.

Човек трябва да знае, че всички клетки на тялото му, както и всички негови органи, имат желание да обичат. Като не разбира техните нужди, той им забранява да обичат. Днес им забранява, утре им забранява, докато един ден всички органи в него се атрофират, и той казва: Утвърдих се вече, станах правоверен. Той мисли, че се е утвърдил в идеите си. В такова утвърдяване няма никаква философия, никакво знание.

Едно момченце отишло с баща си на църква. То се възхитило от проповедта на пастора и, като се върнало дома си, цял ден пяло, скачало. Баща му седял на едно място и гледал детето си, как играе и пее. Детето запитало баща си: Татко, ти защо не пееш? – Аз съм утвърден вече, отговорил бащата. Не се минало много време, бащата, заедно с детето си, отишли на разходка със своя кабриолет. По едно време конят се спрял и не искал да върви. Бащата го ударил няколко пъти с камшика си, но той не мръднал от мястото си. Като гледало, какво прави конят, детето казало на баща си: Татко, конят се утвърдил. То не разбирало значението на думата утвърдяване, но все пак вложило в нея свое разбиране.

Много от съвременните хора са хора на утвърдените идеи и вярвания, но въпреки това работите им не вървят. В Бога вярват, за любовта говорят, върху научни въпроси спорят, но животът им пак не се нарежда, както разбират. Какво показва това? Стари са техните идеи, и трябва да се изменят. Каквото да говорят, както да

разсъждават, старото си е старо, никаква критика не издържа. Ако човек не може да познае Бога в себе си, в своя живот, и отвън няма да Го познае. Ако не може да Го познае в малкото, в голямото още по-мъчно може да Го познае. Истинският живот започва с изучаване на малките величини. Като развива и възпитава физическото си тяло, човек трябва да направи същото и с духовното си тяло.

Съвременните хора се намират пред една велика задача, която трябва да решат правилно. те се намират в положението на неизлюпеното още пиле, което се приготвя за новите условия на живота. Нов живот, нови условия очакват човека. Той трябва да бъде готов за тия условия. Като минава от преходните в постоянните условия, каквито новият живот носи, човек трябва да разполага с нови органи. Апостол Павел казва, че ще дойде ден, когато човек ще бъде грабнат във въздуха. Това ще стане с всеки човек при преминаването му от преходните условия в условията на новия живот. Ако това стане буквално, човек ще се намери в ужасно положение. Какво по-страшно положение от това, да увиснеш във въздуха, без основа под краката си? Само онзи може да увисне във въздуха, на когото разбиранията са преходни, без никаква основа. За да не се намери в това положение, човек трябва коренно да измени своите възгледи за живота, да ги пригоди към новия живот. Не се ли пригоди към новите условия на живота, човек ще се лиши от всички блага, които новото носи със себе си. Христос казва: „Не наливайте ново вино в стари мехове". Старите мехове, старите съдове не издържат на изобилието на новия живот. Ако работите съзнателно върху себе си, вие ще се ползвате от благата на новия живот. Казано е в Писанието: „Старото отминава вече." Значи, старото тяло ще се замести с ново. Сега се строи ново тяло. Дрехарниците са пълни вече с нови дрехи за новото тяло на човека. За всеки човек е определен по един нов костюм. Преди да се облече с този костюм, човек трябва да се измие, изчисти, да няма никаква кал и нечистотия, вън и вътре в тялото си. Човек трябва да бъде абсолютно чист. Чистотата подразбира здраве. Само чистият човек

може да бъде здрав. Пречистването и приготвянето на човека за дрехата на новия живот става на земята. Щом облече новата си дреха, той минава вече в нова фаза на живота. Щом влезе в новата фаза на живота, човек коренно се е видоизменил. За това състояние на човека апостол Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим."

Новият живот изисква готови хора. Те не се приготвят с говорене. В камарите говорят, на площадите говорят, в църквите говорят, но хората не са се изменили, нито светът се е оправил. Човечеството е минало през хиляди войни, но и те не са оправили света. Хиляди и милиони хора се раждат и умират, но светът още не е оправен. Днес в семействата майката и бащата играят важна роля. В бъдеще само майката ще играе роля в семейството, а бащата ще бъде далеч някъде. С други думи казано: Майката ще работи отвън, бащата – отвътре, а детето ще бъде между тях. Днес майката е отвън, бащата – отвън, детето – отвън, и животът не върви хармонично. За да тъчете, нужни са две кросна: едното долу, другото горе. Платното върви между двете кросна. Само по този начин животът, като платно, ще се тъче. Както и да се говори, хората не могат да си обяснят, как може бащата да работи вътре в сина си, а майката – отвън. За да разберат тази истина, хората искат доказателства. Никодим, като съвременните хора, не разбра думите на Христа, Който казваше: „Ако не се роди изново, човек не може да влезе в Царството Божие." Той запита Христа: Как е възможно стар човек да се роди изново? Христос му отговори: Ти си учител израилев, учиш хората, как не можеш да разбереш тия елементарни работи? Има нов начин, по който човек може да се роди изново. Новораждането е вътрешен процес. Когато човек мисли за някого, това показва, че е влязъл в главата му. Това е най-доброто посещение; Не е нужно по външен начин да се посещават хората. Външното ръкуване не означава още истинско поздравяване. Човек може да носи някого в главата и в сърцето си, постоянно да мисли за него, без да се ръкува. Това значи посещение по духовен начин. Как ще приемете Христа и как ще Го посетите, това

зависи от вашето разбиране. Едно е важно: докато човек не познае Христа отвътре, отвън само никога няма да Го разбере.

Един благочестив калугер ходил на Атонския манастир. На връщане той се отбил в дома на един свещеник в Нови-Пазар, да си почине. Като тръгнал да си отива, калугерът помолил свещеника да му даде една малка сума за път, да не ходи пеш. Свещеникът му казал, че нямал пари, и после добавил: Можеш да си отидеш пеш. Като нямаш пари, пеш можеш да ходиш. Като разправяше тази случка, аз казах на свещеника: Знаеш ли, че този калугер беше Христос? – Право ли говориш, или ме изпитваш? – И те изпитвам, и истината ти говоря. – Ако знаех, че калугерът е Христос, щях го да настигна, да му дам пари за път, да не ходи пеш. Всеки човек трябва да познава делата Божии, защото те крият известна сила в себе си. Къде се проявяват делата Божии? В живота. Ето защо човек трябва да си изработи нов мироглед за живота, нови отношения към всички живи същества – отношения на зачитане на Божественото в тях. Срещнете ли един човек, вие трябва да имате към него специфично отношение на уважение и почитание, вън от неговата личност. За да изработи нов мироглед за живота, човек трябва да се вглежда в своите прояви, в своите слабости и да се изправя. Като работи върху себе си, човек може да се самовъзпитава. Така той може да си изработи нови методи за придобиваме знания и изкуства. Така само той ще разбере, какво представя истинската поезия. Без любов никаква поезия не съществува. Лесно е да се каже: „Повярвай и всичко, което желаеш, ще придобиеш." Ти не можеш да вярваш, докато не обичаш. Ти не можеш да се надяваш, докато не обичаш. Вярата определя качествата на твоята любов. Надеждата определя качествата на твоята вяра. Любовта определя качествата на твоя ум. Колкото повече любов имаш толкова по-големи знания и сила ще имаш. Любовта подхранва Божественото, което помага за проява на всички дарби в човека.

И тъй, задачата на човека е да изучава и прилага любовна като проява на Бога. Когато човек даде ход на тази любов в себе си, всички

болести, противоречия, недоразумения ще изчезнат. Любовта стопява всичко. Тя се проявява като импулс, като светлина на ума и съзнанието на човека. Любовта внася светлина в човешкия ум, топлина в сърцето му и сила във волята му. За такъв човек се казва, че е вдъхновен. Като знаете това, никога не препятствайте на Бога в себе си да се прояви. Той се проявява чрез вашите добри мисли, чувства и постъпки. Ако не можете да направите едно добро, оставете поне мисълта за доброто да мине през вас, за да я приеме друг някой, който ще направи доброто вместо вас. ако минете покрай някой просяк и нямате възможност да му помогнете, мислено поне му изпратете едно добро желание, да му се помогне по някакъв начин. Колкото хора минат след вас, те ще възприемат вашето добро желание, и всеки ще тури в чинийката му никаква сума. Обаче, ако вие не му изпратите едно добро желание, всички хора ще минават и заминават, без да му помогнат.

Помнете, че колкото малък да е човек, все пак, в известно отношение, той е фактор. Човек едновременно отваря и затваря вратата на Царството Божие. Казано е в Писанието: „Вие взехте ключовете на Царството Божие, и нито вие влизате вътре, нито другите оставяте да влязат." Всеки човек има ключ за вратата на Царството Божие, но държи заключена вратата и не пуща Бога да работи в него. Всеки човек сам трябва да отключи вратата на своето сърце, т. е. на Царството Божие в себе си, и да пусне Бога вътре да работи. Иска ли да се преобрази, човек не трябва да противодейства на Божественото в себе си. Той трябва да стане едно с Него. Не направи ли това, никой не може да дойде отвън да го спаси. Като срещнат човек, в когото божественото работи, хората започват да се съмнява в него и го разпиват, от къде е дошъл, кой го е изпратил, какви са майка му и баща му и т. н. Това са стари прийоми. Искате ли да знаете, дали даден човек е проводник на Божията Любов, вижте, носи ли той живот за себе си и за своите ближни. Едно от качествата на реалността е, че тя носи живот. Дето има живот, там има радост и

веселие. Тази радост иде отвътре, а не отвън. Хората стават весели и от бурето с вино, но това веселие е временно. Божественото носи истинската радост и веселие. Започнат ли хората да се веселят от присъствието на Божественото, музикантите ще дойдат. Тогава всички хора ще пеят, ще играят и ще се веселят в името Божие. Има ли нещо лошо в тази игра? Когато човек играе, когато се радва и весели пред Бога, той е на прав път. Казано е в Писанието: „Радвайте се и веселете се в Господа!" Когато Божественото в човека се появява, никаква критика не се допуска. Не критикувайте Божественото нито в себе си, нито в ближните си. Когато сте пред Божественото, всички трябва да мълчите и да се учите. Божественото твори и раздава своите творения на ония, които са готови за тях. Божественото приготвя вече нови дрехи за всички, които са готови да ликвидират със старите.

Сегашните хора се страхуват от новото, да не би, като го приемат, да умрат. Новото носи живот, а не смърт. Влезе ли в новия живот, и като умира, и като оживява, човек трябва да държи съзнанието си будно, да не става никакво прекъсване на съзнанието му. Човек трябва съзнателно да умира и да оживява, да осиромашава и забогатява. Осиромашее ли, той трябва да каже като Йов: „Бог даде, Бог взе." През каквито промени да минава, човек трябва да бъде буден, да се ползува от тях, без да се обезсърчава. При всички случаи на живота си, човек трябва да се държи за любовта и да знае, че тя не може да бъде нито света, нито грешна; нито умна, нито глупава. Тя е над всичко. Тя управлява света.

Сега вие ме слушате и си мислите: Искаме да чуем нещо ново, да се освободим от страданията. Няма защо да чакате помощ отвън. Вие сами можете да си помогнете, да се освободите от своите мъчнотии и страдания. Очаквате ли на хората, тоягата ще се стовари върху гърба ви.

Двама просяци, единият сляп с двете си очи, а другият – сляп с едното си око и куц с единия си крак, тръгнали от село на село да просят. Те отишли в дома на един селянин, да искат хляб, пари, дрехи.

Селянинът казал: Ще ви дам, каквото искате, но понеже имам много работа, помогнете ми малко. – Не можем, ние искаме до вечерта да обиколим още няколко села. – Чакайте тогава, аз ще ви дам добър урок. Той взел тоягата си в ръка и започнал да ги налага по гърбовете. Просяците забравили своите недостатъци и веднага хукнали да бягат. Восъкът, с който залепили очите си, паднал на земята, и те прогледали, а куцият веднага оздравял. Стои селянинът след това и си казва: Наистина, Христос отвори очите на един сляп, а пък аз отворих очите на двама слепи.

Казвам: Човек е дошъл на земята да учи, а не да играе ролята на просяк, да залепва очите си с восък, или да превързва крака си, да минава за куц. Играе ли чужда роля, тоягата ще се стовари върху гърба му и, тогава, ще не ще, ще прогледа и ще проходи.26

Като ученици, вие трябва да се стремите към същественото, което освещава нещата. Това е Божественият живот във вас. Разчитайте на този живот в себе си, а не на външни неща. Разчитайте на вашето постоянно и неизменно верую, на вашите неизменни отношения към Бога. Разчитайте на чистотата на своята душа. В чистотата, в любовта и във вашите неизменни отношения към Бога се крият методите за подмладяване, възкресение, оживяване, освобождаване и примиряване с Бога. Да приеме човек Божественото в себе си, това значи, да се домогне до великата истина, която очаква от хиляди години насам. Казано е в Писанието: „Ще изпратя Духа си върху вас." Това значи: Ще се вселя във вас, за да проявите Божественото, което ви е дадено.

„За да работим делата Божии!" – Това е живот вечен. Като работим делата Божии, ще придобием вечния живот. Като придобием вечния живот, ще познаем Единнаго, Истиннаго Бога.

Беседа от Учителя, държана на 23 февруари, 1930 г. София. – Изгрев.

КАКТО СВЕТЪТ ДАВА

„Нз не ви давам, както светът дава." (Евангелие от Йоана 14: 27)

Ще се спра върху три думи от цитирания стих: „Както светът дава."

Даването е един от великите процеси на природата. Мечтите, надеждите, очакванията на всички хора, млади и стари, са отправени към този процес. Всеки очаква да му се даде нещо. От раждането си до заминаването си за онзи свят, човек все очаква да му се даде нещо. Всеки нов ден е ден на очакване.

Христос прави сравнение между начина, по който светът дава, и този, по който Той дава и затова казва: „Аз не ви давам, както светът дава." И едното е даване, и другото е даване, но има разлика в даването на света и в даването на Христа. Светът дава, но после взима всичко с лихвите. Ако светът ти даде десет хиляди лева на заем и не ги върнеш на време, ще платиш двойно. Ако са ти дали 10, ще ти вземат 20; или ако си взел 10, ще дадеш 20. Ако станеш министър в света, ти взимаш един пост, за който, след време, ще платиш двойно. Майката дава живот на детето си, за което ще плати двойно. Бащата възпитава сина си, но след време плаща двойно. Светът дава едно, взима две. Бог дава и нищо не взима. В това седи обществената разлика между даването на Бога и даването на човека, т. е. на света. Ще възразите, че Бог дава живот на човека и после пак го взима. Не, Бог не взима живота на човека. Човек сам губи живота си. Ако живее неразумно, в няколко години човек може да изгуби живота си, или да го разруши. Веднъж е дал живот на човека, Бог го е направил пълен господар. От човека зависи да запази живота си, или да го изгуби. Човек не постъпва като Бога. Като тури яйца под някоя квачка, да се измътят пиленца, човек започва да се грижи за тях, дава им храна,

докато израснат. Един ден той взима нож, влиза в курника, избира една от тлъстите кокошки, туря ножа на врата и, и казва: Аз ти дадох живот, аз имам право да го отнема. Ти трябва да платиш с живота си за това, което ти дадох. Човек се грижи за вола си, но, в замяна на това, волът цял ден оре на нивата–плаща на господаря си. В това отношение, светът е най-умният господар: една кожа дава, две взима. Който не вярва в моите думи, все ще дойде ден да опита учението на света.

Христос казва: „Аз не ви давам, както светът дава." Сегашният човек се намира между две давания, между двама господари. И двамата господари са умни. Господарят на света е умен, защото от една кожа взима две кожи. Той е човек без капитал, с неуредени работи, но оттук взима, оттам взима, с цел да уреди материалното си положение, да се замогне. Засега господарят на света все още успява да балансира своите приходи и разходи, но престане ли да ги балансира, той ще фалира. За да не фалира, човек трябва да бъде разумен, да разбира законите и условията, при които живее. Ако господарят на света е разумен, колко по-разумен трябва да бъде Господарят на цялата вселена! Той дава без да взима. Това е една от проявите на Великата Разумност. Някой се хвали, че дава много. Питам този човек: Как даваш ти – като света, или като Бога? Като даваш, взимаш ли? – Това не е важно.– Щом не е важно, това показва, че ти даваш, както светът дава : едно даваш, две взимаш.

В света съществуват три важни закона : закон на необходимостта – закон на света; закон на свободата– закон на вярата и закон на любовта – закон на Бога. Омразата, недоволството, завистта са последствия от закона на света. Когато даваш пари на никого, ти си внимателен към него, разговаряш се сладко, указваш му пълно доверие, казваш, че познаваш майка му и баща му и на края и двамата се почерпите с кафе. Ако този човек не върне парите ти на време, или съвсем не ги върне, ти започваш да го мразиш, наричаш го изедник, лъжец и т. н. Ти казваш: Едно време имах добро мнение

за тебе, но сега изменям мнението си. Не предполагах, че ще бъдеш толкова нередовен човек.

Като се намерят в затруднения, хората казват, че трябва да бъдат умни като света. Наистина, един от двамата трябва да бъде по-умен: или човек, или светът. Вие сами трябва да си отговорите, кой от двамата трябва да бъде по-умен. Свинята ли трябва да бъде по-умна, или господарят и? И двамата. Господарят и е бил умен, затова е турил свинята в кочината. Сега е ред на свинята, тя да бъде умна, да напусне кочината и да отиде в гората на свобода. Остане ли в кочината, тя е глупава свиня. – Ама условията на живота били такива, че трябвало да се живее в кочина. Ако условията на живота въвеждат човека в кочина, в яхър, в затвор, трябва ли той да бъде толкова неразумен, до края на живота си да остане при тия условия? Какви ще бъдат последствията на този живот? Ти ще седиш затворен и ще се оставиш в ръцете на господаря си. Два дни преди Коледа господарят ти ще застане пред тебе с дигната пръчка във въздуха и, като капелмайстор, ще почне да те управлява. Ти ще запееш нова, миньорна песен – песен на прощаване с живота. Влезе ли тази пръчка в сърцето ти, и песента престава. Не е лесен животът в кочината, не е лесен животът в затвора.

Следователно, за да се освободят от миньорните песни на живота, хората трябва да го разбират, да имат ясна представа за него. Те трябва да освободят живота от примесите в него, да разплетат заплетените конци. Не направят ли това, те ще се движат между две области – между областта на лъжата и областта на истината, между вероятните и невероятни неща. Вероятни и невероятни неща има и в религията, и в науката, и в изкуството, а всичко това трябва да се отдели: вероятното да се тури на една страна, невероятното – на друга. И тогава, попадне ли човек на едното, или на другото, да знае точно, кое от тях, какво представя. Това не значи, че ония, които са работили в областта на науката, на религията и на изкуството са имали лоши намерения към хората и живота и съзнателно са внесли

примеси. Без да искат, те сами са се натъкнали на примесите в живота и, като не са знаели, как да се освободят от тях, оставили са ги като второстепенни, странични елементи. Защо съществуват примеси в живота, кой ги е внесъл, не е важно. Важно е, животът да се освободи от чуждите примеси. Примесите в живота не са нищо друго, освен камъни, поставени на пътя, отдето минават много хора. Кой как мине, непременно ще се спъне в тия камъни и ще удари крака си. Трябва ли човек да се спре пред камъка и да започне да протестира: Кой е турил този камък сред пътя, да се удрят хората в него? Няма ли надзор тук? Няма ли полиция? Защо държавата не обръща внимание на тези работи? Така протестират мнозина, но ще се намери някой разумен човек, който, без никакво роптание, ще се наведе, ще дигне камъка, ще го тури настрана и ще продължи пътя си. Всеки може да бъде в положението на разумния пътник, който ще се наеме да очисти живота от ония примеси, на които сам се натъква.

Светът се нуждае от разумни хора, от разумни семейства, от разумни общества и държави, от разумни народи. Как постъпва съвременната държава по отношение на престъпника? Като хване някой престъпник, държавата го дава под съд за извършеното престъпление и го осъжда на няколкогодишен затвор. Престъплението се състои в открадване на сто или хиляда лева, а държавата го осъжда на две-тригодишен затвор. В този случай престъпникът струва на държавата много повече от сумата, която е откраднал. Тази мърка не е разумна. Това не значи, че престъпниците не трябва да се наказват, но държавата трябва да потърси нови наказания, при които тя да не се ощетява, а престъпникът да научи урока си, и втори път да не върши престъпления. Държавата трябва да вземе пример от природата, която във всички свои прояви прилага закона на икономията: с най-малко разходи по възможност по-големи придобивки. Как постъпва Бог с престъпника? Като види, че някой греши, или прави престъпления, Бог не го съди, но казва: Стани, върви напред и повече не греши. Той знае, че ако се спре да го съди,

ще изразходва повече енергия и време, отколкото да го остави свободен. Затова е казано за Бога, че е всеблаг и всепрощаващ. Най-големите грехове и престъпления на човека струват по-малко, отколкото енергията, която Бог би изразходвал за неговото изправяне. Бог знае, че като е вложил доброто в човека, един ден той ще се съзнае и ще се изправи.

Съвременните хора се нуждаят от дълбоко, вътрешно разбиране на живота. Това разбиране се вижда в речта и в постъпките на хората. Речта пък е израз на техните мисли и чувства. Някои казват, че речта трябва да бъде свързана. Обаче, свързаната реч се дължи на разумния живот. Не е ли разумен човек, и речта му не може да бъде свързана. Щом е дошъл на земята, човек трябва да живее разумно. Той е изпратен на земята да учи, да вземе участие в строежа на великата сграда на бъдещия живот. На земята човек е работник. Който няма съзнание за работата, която му е дадена, той живее ден за ден. Защо е дошъл на земята, какво се иска от него, нищо не знае. В това отношение той се намира в положението на онзи френски селянин, който отишъл в Париж да види прочутата църква „св. Богородица". Обаче, вместо в църквата, той влязъл в един театър. Като видял, че много хора се трупат пред едно прозорче, спрял се и той, да си купи свещ. Каква била изненадата му, когато, вместо свещ, му дали един билет и му казали да дойде с билета си вечерта. На определения час селянинът отишъл в театъра и като всички хора, влязъл в един голям салон и седнал на мястото, което му посочили. Той започнал да се оглежда натук–натам, чудил се, къде се намира. По едно време видял, че се дига никаква завеса. На сцената се явили актьори и започнали да се разговарят. Разговаряли се съдии и адвокати, съдели някой човек за извършено от него престъпление. Указало се, че обвиняемият не е извършил престъплението, а друг някой. Селянинът слушал, как се разговарят на сцената и се чудел, как не могат да разберат, кой е виновникът. Най-после, възмутен от истинския престъпник, той станал от мястото си и се обърнал към престъпника с думите:

Слушай, приятелю, няма ли човещина в тебе? Не виждаш ли, че друг съдят заради тебе? Защо оставяш човека да отиде невинен в затвора? Кажи си истината. Ние всички видехме, че ти извърши престъплението. След това селянинът се обърнал към публиката с учудване, защо всички мълчат, щом са свидетели на извършеното престъпление.

Сега вие се смеете на селянина и казвате, че не разбира работите, но има много неща, които и вие не разбирате. Не само това, но и като разбирате някои неща, пак мълчите. Колко пъти в живота хващат някой праведен човек вместо престъпника и го съдят, а престъпникът се разхожда свободно из града. Ще кажете, че това е карма. Така не се разрешават въпросите. Наистина, съществува някаква карма в живота на хората, но същевременно в живота действува и един разумен закон, който регулира нещата. Една българска поговорка казва: Каквото човек помисли, това става. Вярна е тази поговорка, но не е пълна. За да стане нещо, не е достатъчно само да се помисли. Като помисли нещо, човек трябва да пристъпи към действие. След това вече замисленото става. Мисъл без работа нищо не дава.

При един светия живял един млад момък, негов ученик. Светията често казвал на ученика си: Каквото човек помисли, това става. Един ден светията слязъл в града по работа, а ученикът останал в дома да чисти и готви. Той сварил боб, но забравил да тури сол. Като се върнал светията, яденето било готово, затова седнали да ядат. Още при първата лъжица светията усетил, че бобът е безсолен и казал на ученика си: Ти си забравил да туриш сол, в боба. – Няма нищо, спокойно отговорил ученикът. Достатъчно е да помислиш, че има сол, и бобът ще стане солен. Светията видял, че само с мисъл работите не стават. Като мисли човек и работи върху замисленото, то ще стане. Мнозина мислят, че нещата стават извън тях. Такъв закон не съществува. За да стане нещо, първо трябва да се помисли и след това да се пристъпи към действие, към реализиране на замисленото. Човек

трябва да бъде последователен в мисълта, в чувствата и в действията си.

Като е дошъл на земята, човек трябва да се свърже с разумните закони на природата и да ги изучава. Той се е спрял главно върху механическите закони, т. е. до механическото приложение на законите. Всеки закон има трояко приложение: механическо, органическо и психическо. Когато известен закон действува върху човека със своята механическа страна, разумността на този закон остава отвън. Когато същият закон действува върху човека със своята органическа страна, разумността му остава вътре, в самия закон. И най-после, когато законът действува върху човека със своята психическа страна, разумността му е и вън, и вътре в него.

И тъй, за да бъде строител в света, човек трябва да изпълнява волята Божия. За да я изпълнява, той трябва да знае, какво значи изпълнение на волята Божия. Ще кажете, че изпълнението на волята Божия се заключава в правене на добро. Какво значи да направи човек добро? Само онзи може да прави добро, у когото доброто е написано на главата, на лицето, на ръката, на цялото му тяло. Не е ли написано доброто върху целия човек, той не може да прави добро. Той не разбира доброто. Щом не го разбира, не може и да го прилага. За да прави добро, преди всичко човек трябва да приложи доброто към себе си, към своето тяло. Щом го приложи към себе си, той може да го приложи и към окръжаващите. Как можеш да направиш добро на онзи, който стои по-долу от тебе, ако не си направил добро на себе си? Как можеш да бъдеш красноречив, ако твоят ларинкс не е така нагоден, да възприема висшите трептения на твоята мисъл? Красноречието не подразбира само красиви форми на речта. Речта е красноречива, когато има красива форма, дълбоко съдържание и смисъл. Няма ли тия три качества, няма и красноречие. Ако при тези качества речта внася и живот в човека, тя е красноречива и истинна. Бог каза да бъде виделина, да израсте трева, да стане човек и, каквото каза, това стана. Защо? Живот внася Словото Божие.

Животът е дошъл по пътя на разумното Слово. Когато говорим за органическите прояви на живота, ние имаме пред вид пътищата, по които животът се влива. Кои са тия пътища? Те са умът, сърцето, волята, душата и духът на човека. Мнозина отричат душата, защото искат да я видят в някаква материална форма. Душата е онова възвишено начало в човека, което се стреми, което страда, което се радва. Душата, това е истинският човек. Умът и сърцето са спътници на душата, които я придружават навсякъде и и помагат. Духът пък е онова велико, мощно начало в човека, което ръководи душата, посочва и правия път на живота. Дух, душа, ум и сърце са четири пособия, без които човек не може да съществува.

Съвременните хора трябва да разбират законите на живота, да знаят, как действуват те върху човешкото тяло и как го организират. Интересно е човек да знае, как са организирани умът, сърцето и тялото му. Мнозина мислят, че човешкото тяло е завършено. Това, което виждаме днес и наричаме човешко тяло, представя само скеле на бъдещето тяло – на бъдещето здание. Човек едва е започнал да сгражда своето тяло. Казано е обаче, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Това не се отнася до сегашния човек. Сегашният човек не е създаден от Бога. Ако беше създаден от Бога, той щеше да съзнава това. Че не го съзнава, ние разбираме по думите, които бащата и майката казват на децата си: Ние ви родихме. Христос казва: „Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта, плът е". Значи, щом роденото от плътта е плът, човек, наистина, е роден от човека. Щом роденото от Духа е дух, това показва, че човек е роден от Бога. Аз не разглеждам въпроса, кой как е роден, но казвам, че човек може да бъде роден от Бога. Днес Бог разглежда хората, да види, кои могат вече да се родят от Духа. Какво означава раждане на човека от Духа? Това е един мистичен въпрос.

Съвременните хора не знаят тайните на живота, не знаят, как е бил създаден Адам, праотецът на човечеството. Историята за създаването на Адам, която се разказва в Битието, е детинска история.

Вярно е, че първоначално човек е бил облечен в тленна дреха, като пръстта, но после Бог е вдъхнал в този човек жива душа, и той придобил по-високо съзнание. До това време човек се намирал почти в животинско състояние, не разбирал смисъла на живота. Като станал жива душа, животът му се осмислил, и той разбрал, че има нещо по-високо от яденето и пиенето. Той разбрал, че в него има едно висше, разумно начало – неговата душа. Ако човек има материали, а не знае да гради, тези материали са безпредметни. Ако ученикът има цигулка, а няма учител, който да го учи, цигулката остава безпредметна. Годините ще минават, цигулката ще се покрива с прах, а ученикът няма да научи нищо. Много от сегашните хора са прашясали като неупотребената цигулка. Те седят на едно място и чакат. Какво чакат? Те очакват да дойде Христос да ги спаси, да отвори вратите на Царството Божие и да ги покани да влязат. Добре е човек да наследи Царството Божие, но за да стане наследник на Бога, преди всичко той трябва да е дошъл до съзнание, да разбира, какво нещо е Бог и да Го познава. Не познава ли Бога, той не може да стане Негов наследник. Докато не се видоизмени, той не може да пристъпи прага на Царството Божие. Можете ли да направите овцата наследница на вашето богатство? Докато е овца, тя всякога ще бъде далеч от вас.

Тъй щото, каквото да говорите на съвременния човек за Бога, той не може да Го разбере. Говорите ли му за човещина, той ще ви разбере. Човещината подразбира човек, който мисли. Като мисли, човек постепенно подобрява условията на своя живот. Той постепенно изучава символите, с които природата си служи. С тия символи тя е написала една голяма, велика книга, която всеки човек трябва да прочете. Докато не прочете тази книга и я приложи за съграждане на своето ново тяло, човек не може да влезе в Царството Божие.

Сега всички ангелски йерархии, всички разумни и възвишени същества са заети с велика работа. Те строят нова вселена, нов свят, в който могат да живеят само нови хора, с идеално организирани тела,

умове и сърца. За да не им пречат сегашните хора, те са им дали един малък свят на разположение, да се занимават с него, както разбират. И на малките деца, момиченца и момченца, са дадени играчки, да не пречат на майка си. По цял ден момченцето се занимава със своето конче, храни го, но то не расте; язди го, но кончето не се мърда от мястото си. Момиченцето пък по цели дни се разговаря с куклата си, къпе я, облича и съблича, но тя остава чужда за него. Всеки човек, който живее на земята, непременно трябва да се измени. Не се ли измени, той остава в положението на дървеното конче и кукличката, с които децата си играят. Какво ще стане с този човек? Един ден той ще умре, ще го заровят в земята, дето веднага ще го оберат, ще отнемат всичкия му капитал. Кой ще го обере? Князът на този свят обира всички хора, които счита свои поданици. Вие мислите, че като умре, човек отива при Бога. Кое ви дава повод да мислите така? Можете ли да отидете при човек, когото не сте обичали и за когото никога не сте мислили? С какво ще ви привлече той? Следователно, как е възможно човек да отиде при Бога, ако нито Го е обичал, нито Го е познавал, нито е мислил за Него? С какво ще го привлече Бог? В света съществува закон на подобие, според който, разумното привлича разумното към себе си. Човек обича само подобното на себе си и се привлича от него. Любовта обича само това, което е произлязло от нея; мъдростта обича само подобното на нея; истината също обича подобното си. Следователно, и Бог не може да обича това, което е вън от Него.

Христос казва: „Аз не давам, както светът дава". Сега и вие очаквате нещо да ви се даде. Какво очаквате? Живот. Кой може да ви даде живот? Само Онзи може да ви даде живот, от Когото животът произлиза. Светът не може да даде живот на хората. Светът означава отношения между хората, т. е. особен строй на нещата. Човек трябва да намери мястото си в света и да бъде полезен за другите и щастлив за себе си дотолкова, доколкото е способен да се бори с условията на окръжаващата среда. Не може ли разумно да се бори с окръжаващата

среда, човек ще се намери в положението на параход, който се люшка от морските вълни на една и на друга страна. Няма ли човек нужната разумност, морските вълни ще го погълнат. Хората постоянно се разочароват от живота и не искат да живеят. Защо се разочароват? Защото не са достатъчно разумни, да се справят с мъчнотиите си.

Човек трябва да се освободи от разочарованията на света и да се държи здраво за канарата на живота. Коя е тази канара? Любовта е канарата на живота. Казано е, че Бог е Любов. Въпреки това, някои се оплакват от живота си, казват, че колкото да се молят на Бога, молитвата им не се приема. Кой е причината за това? Самият човек. Има нещо, което той не е изпълнил. Ако ученикът работи върху задачите си, но учителят му остава недоволен от него, причината е в самия ученик. Той не е работил редовно през годината, вследствие на което не може да задоволи учителя си. Ред години той е пропущал уроците си. Той няма основа, върху която да гради. Ще кажете, че задачите ви са мъчни. На всеки ученик се дават задачи според силите му. Ако ученикът е в първи клас, дават му се съответни задачи. Как могат неговите съученици да решават същите задачи? Тъй щото, намерите ли се в затруднение, не търсете причината вън от себе си. Вгледайте се в себе си и вижте, какво ви липсва. Всеки ден си има своя програма. Ако ученикът изпълни програмата на този ден, както трябва, той може да изпълни добре програмата и на целия си живот.

Като слушате да ви се говори така, казвате, че, за да успява в живота си, човек трябва да има вяра в Бога и в себе си. Други питат, какво верую трябва да поддържат. Това е въпрос, който всеки за себе си може да реши. Този въпрос не се доказва. Защо ще доказвате на човека, колко дългове има? Той знае това по-добре от всички. Как ще докажете на човека, колко е добър или лош? Той знае това по-добре от всички. Има неща в живота, доказването на които е безпредметно. Някой иска да бъде само добър, а друг – само лош. И едното, и другото е невъзможно. Животът се проявява между два полюса: тъмнина и светлина, зло и добро, електричество и магнетизъм. Ако

човек не разбира отношението между противоположностите, или полюсите на живота, нищо не може да направи. Що е магнетизъм? Като дойдете до магнетизма и електричеството в науката като сили, вие знаете много нещо. Обаче, ако разглеждате тия сили в живота, между хората, ще кажете, че нищо не знаете. Въпреки това, често се произнасяте за хората, казвате, че един човек ви привлича, а друг – отблъсква. Този, който привлича, е мек, добър човек, защото има повече магнетизъм в себе си. Онзи пък, който е остър, сприхав по характер, ви отблъсква, защото има повече електричество в себе си. За първия човек казваме, че е магнетична натура, а за втория казваме, че е електрична. Ако искате работа от човека, търсете електричния. И в електричния, и в магнетичния човек има нещо добро и нещо лошо. И тук имаме положително и отрицателно електричество, положителен и отрицателен магнетизъм. Когато отрицателният магнетизъм преодолява в човека, той е осъден на психическо гниене. За да избегне отрицателните прояви на вътрешните сили в своя организъм, човек трябва да изучава себе си, не само теоретически, но и практически, да следи всяка своя проява. Само по този начин той ще провери истината в себе си. Когато силите на човешкия организъм вървят в съгласие със законите и силите на природата, човек се чувства вътрешно самоуверен. Каквито мъчнотии да срещне на пътя си, той никога не губи своята самоувереност.

Какво трябва да прави човек, за да не губи своята самоувереност? Той трябва да изучава живота и природата не само отвън, както очите му виждат, но и вътрешно, с помощта на своите вътрешни сили и възможности. Щом отправи своя външен и вътрешен поглед към природата, човек разбира, че съществува Велика Разумност в света, че космосът е изпълнен с разумни, възвишени същества, подчинени на тази Разумност. Той разбира, че светът е в ръцете на разумните същества. Следователно, каквото става вън и вътре в нас, нищо не е случайно. Може ли при такова разбиране на природата и на света човек да губи своята самоувереност? Той е стъпил на канара, която

нищо в света не може да разклати и разбие. От това гледище, целият космос е населен с разумни същества, които се различават едно от друго по степента на своето развитие. Значи, няма неразумни същества в света, но има същества от низка и от висока степен на развитие. Като наблюдавате някой човек, казвате, че е неразумен. Защо? Защото не се е изявил към вас. Този човек не е неразумен, но е затворена книга за вас. Ония, които разбират законите и силите, по които всеки човек е построен, могат да четат и в затворена книга и да се произнасят, доколко даден човек е добър и разумен. Лицето, главата, и тялото на човека са книги, по които ученият чете и разбира. Човек е построен според своите вътрешни сили. Каквито са вътрешните сили на човека, така е построен неговият организъм. Когато слушате някой да казва, че ще осиромашее, ще знаете, че той е щерна, на която водата лесно се изчерпва. Обаче, ако е извор, той никога няма да осиромашее. Колкото и да тече, той никога няма да обеднее. Ако пък човек е извор и съзнателно се подпуши, да не дава, той сам се излага на катастрофа. Той се отбива от пътя си. Щом се отбие от пътя си, човек се излага на големи страдания. За да не се отклони от правия път на живота си, човек трябва да дава.

Когато изпадне в краен индивидуализъм, човек казва: Знаете ли, кой съм аз? Този човек не разбира вътрешното съдържание на думата „аз". Кой съм аз, това значи: Аз съм извор, който тече. Кой си ти? Ти си река, която изворът е образувал. Кой е той? Той е море, в което реката се влива. Следователно, в живота на човека съществуват три важни момента: аз, ти и той, т. е. да бъде извор, който изтича от планината; да бъде река, образувана от извора, за да тече и пои всичко, каквото срещне на пътя си, и да бъде море, в което реката се втича. Значи, аз съм човекът, който извирам. Ти си човекът, който се разливаш като река навсякъде и поливаш, каквото срещнеш на пътя си. Той е човекът, който се влива в голямото море, за да вложи своя живот в него и да придобие нов живот, нови сили. Каквото и да прави на земята, човек всякога дава и взима. Няма човек в света, когото Бог е

оставил да осиромашее. Ако някой осиромашава, той сам е виновен за положението си. На всеки човек е дадена възможност да бъде извор и река, която да се влива в Голямото море на живота и отново да се пълни. Който живее съзнателно и разумно, според законите на Битието, смърт не съществува за него. Той съзнателно заминава, а не умира. Той знае часа на своето заминаване и се прощава със своите близки. Той ги поканва на гости, разговаря се с тях и, щом дойде часът му, заминава тихо и спокойно. Който живее по този начин, той не познава смърт, не познава и старост. Съзнателният и разумен човек не греши, затова и не остарява.

Съвременният човек е дошъл на земята да реши една важна задача. Каква е тази задача? Да научи закона за подмладяването. Да се подмлади човек, това значи, да измени своето естество. Да измени човек естеството си, това значи, да мине от световното към вечното, към Божественото. Може ли да се подмлади, т. е. да измени естеството си, човек разбира вече смисъла на стиха, който Христос е казал: „Аз не ви давам, както светът дава". Всеки трябва да се запита: Как давам аз – като света, или като Бога? Ще каже някой, че не е важно, как дава, но да даде нещо, да влезе нещо в кошарата. В такива случаи българинът си служи с поговорката: „По-добре да имаш, един заек в кошарата, отколкото два в гората". Така е за човека, но за заека не е така. За заека е по-добре да бъде в гората, отколкото в кошарата на човека. За свинята е по-добре да бъде в гората, отколкото в кочината. За кокошката е по-добре да бъде в гората, отколкото в курника. И за птичката е по-добре да бъде в гората, отколкото в кафеза. Въпреки вярата си в Бога и в Христа, и човек изпитва страх и трепет в живота. Защо? Страхува се, не знае, какво ще стане с него. И човек се намира в кошарата на своя господар – в света. От време на време този господар минава край човека, помилва го, но един ден ще дойде при него с нож в ръка и ще му каже: Аз те отгледах и храних, аз имам право на твоя живот. Като не може да разреши въпроса, човек стои и мълчи. Той е избрал вече кривия път на живота и иска да се примири

по някакъв начин. С кривото човек не може и не трябва да се примирява. Преди да е избрал своята професия, преди да е начертал пътя си, човек трябва да е избрал същината на живота, да е намерил правия път, да е намерил и познал своята майка и своя баща. Аз не говоря за онези майки и бащи, които умират. Човек трябва да намери онази майка и онзи баща, които никога не умират.

Сега, аз говоря като човек, който разглежда научно, въпросите без да имам никого пред вид. Някои, обаче, мислят, че знаят всичко и намират, че не е нужно да слушат, какво им се говори. Като знаят толкова, нека кажат, какво е отношението на среброто към луната, към кръвта на човека и към неговия организъм, изобщо. Колкото повече сребро има човек в кръвта си, толкова повече ще се ползува от енергиите на луната. Среброто е най-добрият проводник на енергиите, които идат от луната. Тия енергии чистят човешкия организъм. Който иска да се очисти от греховете си, той трябва да се свърже с луната. Луната пък може да действува само върху онзи човек, който има сребро в кръвта си. Новите учени са забелязали, че, когато минава през своите фази на пълнене и празнене, луната оказва различно действие върху среброто: когато се празни, тя произвежда върху него едно действие; когато се пълни – друго действие. Различни са реакциите между среброто и луната в периодите на нейното пълнене и празнене.

Следователно, каквито са отношенията между среброто и луната, такива са отношенията между златото и слънцето. Ако човек няма злато в кръвта си, слънцето не може да му действува. Има хора, които не могат да се лекуват на слънце. Защо? Те нямат нужното количество злато в кръвта си. Слънцето влияе още и върху интелигентността на човека. Обаче, всички хора не са еднакво интелигентни, понеже нямат в организма си ония елементи, нужни за проява на интелигентността. Съвременните физиолози правят опити със секрециите, които се отделят от някои жлези на организма. Те искат да видят, какво е влиянието на тия секреции върху мозъка. Те са

забелязали, например, че една от тия жлези оказва голямо влияние върху мозъка. Отнеме ли се действието на тази жлеза върху мозъка, човек оглупява. Започне ли човек да оглупява, лекарите взимат секреция от същата жлеза на някое животно и я впръскват в кръвта на човека. Докато тази жлеза действа нормално върху организма, човек мисли право, разумно и минава за умен човек.

Като се говори върху тия въпроси, хората не могат да си ги обяснят научно, вследствие на което се разделят във възгледите си: едни от тях гледат на живота и на всички живи същества като на неща, произволно създадени; други – като на същества, създадени от една Велика разумност. Първите гледат на Бога като на отвлечено същество, което няма отношение към земята. Вторите гледат на Бога като на Велика разумност и реалност. Бог е Велика реалност, Която изпълва цялата вселена. Докато си свързан с Него, ти Го чувствуваш, и животът ти се осмисля. Усъмниш ли се в Него, Той се оттегля, скрива се някъде, и ти оставаш самотен, чужд за окръжаващите, за всичко, което те обикаля. Празен е животът на човека без Бога. С Бога ли е, човек има всичко: здраве, богатство, сила, любов. Всички хора търсят любовта, без да подозират, че тя е в самите тях. Бог е Любов, а Той е скрит в човека, във всичко живо, в цялата вселена. Синът обича баща си, поради Великата реалност, която е скрита и в бащата, и в самия него. Дъщерята обича майка си по същата причина. Отдалечи ли се тази реалност от човека, и любовта му изчезва. На това се дължи безлюбието между хората. Щом Бог не живее в човека, и любовта го напуща. Къде е любовта на сегашните хора – майки, бащи, учители, проповедници, управници, синове и дъщери? След всичко това човек очаква спасението си от своите ближни. Може ли да те спаси човек, който е изгубил любовта си, или който не я проявил още?

„Аз не ви давам, както светът дава". Наистина, сегашните хора не дават, както трябва. Който дава, не дава, както трябва; който взима, и той не взима, както трябва. Кой е по-умен: който дава, или който взима? По-умен е онзи, който дава. Въпреки това, повечето хора

гледат да вземат, за даване малцина мислят. По този начин човек иска да надхитри природата. Той се лъже. Досега никой човек не е надхитрил природата. В края на краищата човек си е платил дълговете на общо основание, вследствие на което не е постигнал това, което душата му желае. Следва ли законите на природата, човек постига своите желания. Той се намира в положението на поета, който във всичко вижда красивата страна. Ако види едно малко кокиченце, поетът го одухотворява с перото си. За него кокиченцето се превръща в жива душа, с която той се разговаря и разбира. Истинският поет вижда живот навсякъде.

Какво представя животът? Животът не е нищо друго, освен първата девица, родена от Бога. Който разбира живота, той е девицата, родена от Бога. Който не разбира живота, той е мъж или жена. Някой казва, че е добре да се ожени, да има жена. Жената пък казва, че е добре да се омъжи, да има мъж. Това са ограничени схващания. Добре е човек да се ожени или омъжи, за да има другарка, или другар, с които да споделя радостите и скърбите в живота си. Тъй щото, мислите ли за живота, гледайте на него като на чиста девица, родена от Бога. Мъжът пък е израз на любовта към девицата, която във всички случаи си остава девица. И като се ожени, тя пак девица остава. Ако след женитбата си момата не остане девица, тя не е разбрала смисъла на живота, нито е разбрала женитбата. Майката, обаче, представя друго нещо. Тя е служителка на природата и всякога си остава девствена. Понятието „жена" подразбира наложница на мъжа. Докато младите моми и момци мислят, че, като се оженят, стават мъже и жени, те са на крив път. Това не е никакво венчаване, никаква женитба. Първото венчаване става в рая. Когато Адам видя Ева, извика: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми". Щом помисли така, Адам направи първата погрешка. Той не погледна на Ева като на Божие творение, дошла при него като другарка, но като на своя собственост. Какво означава думата „Ева"? Думата „Ева" означава дъщеря на Йехова, на Бога.

Днес всички хора поддържат мисълта, че Ева е произлязла от ребрата на Адам. Това е детинско схващане. Бог е извадил две ребра от Адам, като материал за създаване на жената. Това не значи, че Ева е излязла от ребрата на Адам. Когато човек отива в някой магазин да си купи плат за костюм, можете ли да кажете, че той е произлязъл от плата? С плата човек се е облякъл само, но не е произлязъл от него. Като четете Битието, виждате, че в известно отношение животните имат по-висок произход от този на човека. Защо? Защото, за да създаде животните, Бог приложи силата на Словото си. Той каза да се създадат животните, и те се създадоха. За създаването на човека, Бог взе пръст, направи от нея човек, в когото после вдъхна живо дихание. Плътският човек едва сега започва да работи за създаването на свой морал, който да отговаря на неговото развитие. Моралът на съвременния човек не отговаря още на неговото умствено развитие. В зависимост от това, което животното днес представя, моралът му е по-висок в сравнение с този на човека. Време е вече човекът на плътта да се преобрази, отново да се пресъздаде! Нова раса иде в света, която изисква нови хора, с нов морал и с нови разбирания. Казано е в Писанието, че Бог създава ново небе и нова земя. Ние трябва да се радваме на новото небе и на новата земя, които се създават, защото в тях е спасението на човека. Казано е в Писанието: „Ако се не родите отново, не можете да влезете в Царството Божие". Човекът на плътта трябва да се роди отново, от вода и дух, т. е. от Бога. Роди ли се по този начин, той ще влезе в правия път и ще познае Бога като свой Баща.

За да влезе съзнателно в правия път на живота, човек трябва да изучи всички сили в природата, както и тия, които действуват в неговия организъм. По този начин само той може съзнателно да ги използува при възпитанието на младото поколение и при своето самовъзпитание. Човек трябва да знае, какво представят светлината, топлината, електричеството и магнетизмът. Той трябва да знае състава на различните храни и влиянието им върху неговия

организъм. Човек трябва да познава свойствата на своите мисли и чувства, както и тия, които идат отвън. Като знае свойствата на мислите и чувствата, той може да се предпазва от ония, които действуват като бомби. Дойдете ли до мисли и чувства, които имат свойство да избухват, не ги пипайте. Ако са чужди, не ги приемайте в себе си, оставете ги вън от вас, да не предизвикват някакво разрушение в организма ви. Има мисли и чувства, които са в състояние да разрушат живота на човека. Какви по-страшни бомби можете да търсите от омразата, от завистта, от лицемерието? Даже и ангелите се пазят от тях. Те ги хващат внимателно, с щипци, и така ги турят настрана. " Често се говори за морал, но сегашният морал е неустойчив. Той съдържа експлозивни вещества, които всеки ден изненадват човека. Натъкне ли се на лъжата, на омразата, на завистта, човек се превръща в прах и пепел – нищо не остава от него. Какво може да допринесе този морал на човека? Военните познават добре действието на експлозивите. Те знаят, че с тях не може да се играе. Експлозивите или трябва да се изхвърлят навън, дето няма живи същества, или да се употребят в някаква война. Останат ли дълго време в складовете, един ден те ще произведат големи пакости. Ако снарядите експлодират и причиняват пакости, хората ще кажат, че съдбата им била такава. Не говорете така. Съдбата не е виновна. Вината седи във вашите снаряди. Вземете мерки, или да ги употребите за някаква полезна работа, или да ги направите безвредни.

Сега, като наблюдавам хората, на пръв план виждам тяхното невежество и безверие. Ще кажете, че всички хора си припичат. Не, всички хора не си приличат. Има отделни личности, които коренно се различават от обикновените хора с непробудено още съзнание. Те работят усилено върху себе си, да се освободят от ония отрицателни качества на своята нация, с чиято дреха се облекли. Всеки човек, който е дошъл на земята, се облякъл с материя, взета от неговия народ. Като българи, вие носите дреха, т. е. плът, изтъкана от българска материя.

Следователно, като българи, вие трябва да работите върху себе си, да се освободите от ония недъзи, свойствени на българската материя или почва. Като човеци пък, всички хора имат общи задачи, да преодоляват в себе си някои общочовешки качества. Например, като човек, никой не трябва да лъже. Истински човек е онзи, който се е отказал абсолютно от лъжата. На човека не се позволява нито бяла, нито черна лъжа.

Какво прави химикът? Като му дадат някое съединение, той първо го пречиства, да няма никакви примеси в него, и след това започва да го анализира. На всеки човек, като на химик, е дадено известно количество материя, която той трябва да пречисти и обработи. Когато пречисти и обработи материята, която му е дадена, само тогава човек може да мисли, чувствува и действува правилно. Тъй щото, запитате ли се, какво трябва да правите на земята, ще си отговорите: Аз съм дошъл на земята да пречистя и обработя известно количество материя, т. е. да я организирам. Щом свърша задачата си, свободен съм да напусна земята, когато пожелая. Това се отнася до всички хора, а не само за едного. Значи, всеки човек, в един и същ момент, представя три лица: аз, ти, той. Всеки може да бъде аз, ти и той. Същевременно човек се проявява и като колективно същество: ние, вие, те. В проявите на всички лица човек изучава себе си, както и своя ближен. Разумният се учи и от растенията. Например, от житото човек учи закона на жертвата. Щом приемем житото като храна, чрез кръвта, то прониква в мозъка ни и по този начин ни учи на закона на жертвата. Истинската жертва има за основа любовта и свободата, а не дълга и насилието. Който се жертвува, той никога не умира. При това, когато се жертвува, човек трябва да знае точно времето, определено за жертва. Значи, не е безразлично, кога трябва човек да се жертвува. Казано е в Писанието, че за всяко нещо е определено време, когато трябва да стане.

Съвременните хора не спазват времето, което е определено за извършване на дадена работа, и след това се запитват, защо нямат

успех в живота си. Много естествено. Те не спазват закона, който определя точно момента за всяка работа. Например, ако човек става сутрин в пет часа, работите му ще се наредят по един начин, ако става в шест часа, работите му ще се наредят по друг начин; ако става в седем, осем, девет часа, работите му ще се наредят по трети начин и т. н. Аристократите, например, стават след десет часа, но работите им остават все недовършени. Защо? Защото не спазват закона за времето. Съвременните хора трябва да лягат вечер най-късно в десет часа и да стават най-късно в пет часа. Ако могат да стават в три или в четири часа, още по-добре. Който иска да живее хигиенически, да бъде здрав, трябва да ляга и да става рано. Също така той трябва да се храни сутрин след изгрева на слънцето, а вечер – преди залязване на слънцето. Значи, не е правилно да се храни човек след залязване и преди изгряване на слънцето. И това не е достатъчно. За да живее хигиенически, човек трябва да знае всеки ден каква храна да употребява. Например, за всеки ден от седмицата е точно определено, каква храна трябва да употребява човек. Съвременните учени не знаят това. Те знаят главно съставните елементи на храните, техните процентни отношения, но каква храна е определена за понеделник, каква – за вторник, за сряда, за четвъртък – не знаят. За всеки ден е нужна специфична храна. Първите човеци знаеха тази наука, но след грехопадането всичко забравиха. На тях беше определено, от кои плодове да се хранят. Казано им беше да ядат от всички плодове, с изключение на плодовете от дървото за познаване на доброто и на злото.

Първият човек имаше на разположение много плодове, но като сгреши, раят се затвори за него. Със затварянето на рая за човека изчезна голямото разнообразие на плодове. Днес хората се хранят със сравнително по-проста и еднообразна храна от тази на първите човеци. Някои се хранят само с месо, следствие на което заболяват от подагра. Други пък се хранят повече с боб, но и те са осъдени на същата болест. Изобщо, човек трябва да разнообразява храната си.

Когато евреите бяха в пустинята, от небето падаше манна, с която те се хранеха, но не бяха доволни – искаха разнообразна храна. Манната им дотегна, и те започнаха да роптаят.

Сегашните хора изразходват всичката си енергия за придобиване на храна, облекло, но не мислят, че трябва да се приготвят за служене на Бога. За всичко мислят и се суетят, но за служене на Бога не мислят. Преди всичко човек трябва да се запознае с основния закон на любовта, във всички нейни прояви. Любовта изключва всички противоречия и недоразумения, всички недъзи. Има ли някакъв недъг в себе си, това показва, че човек не е дошъл още до положението на истински човек. Разумност се иска днес от майката и бащата, от учителите – от всички хора. Не е ли разумен, човек носи отговорност, както за себе си, така и за бъдещето поколение, което излиза от него. Много от недъзите, които децата имат, се дължат на родителите. Ако майката и бащата са живели нередовно и са допущали в ума и в сърцето си отрицателни мисли и чувства, те стават причина за нещастията на своите деца. Децата възприемат техните слабости и цял живот страдат, не могат да се освободят. Каква полза имат родителите и обществото от такива деца? Те носят недъзите на своите родители, деди и прадеди и, вместо да допринесат нещо ценно, те сами се разрушават. Какво можете да очаквате от дете, което не обича Бога, нито своите родители. Искате ли да свържете приятелство с някой човек, търсете такъв, който да обича първо Бога, а после себе си. Щом обича Бога, той може да обича и своя ближен.

Това са социални въпроси, които чакат времето на своето разрешаване. Когато се срещат, хората, се запитват: Женен ли си, имаш ли деца, какво работиш? Лесно се задават тези въпроси, но как ще се отговори? Каква полза от това, че си женен, а между тебе, жена ти и децата ти няма никакво разбиране? Имаш жена, но другарка ли ти е тя? Имаш деца, но знаеш ли, какво носят те в себе си? Нито жена ти е твоя другарка, нито децата си познаваш. Да родиш едно дете по физически начин, това е лесна работа; важно е да го родиш духовно.

Истинското раждане подразбира да родиш детето си едновременно в четири света: в света на истината, в света на мъдростта, в света на любовта и най-после във физическия свят, да се облече в плът. Това значи, роден от Бога. Само роденият от Бога има бъдеще.

И тъй, иска ли да създаде здраво, способно дете, човек трябва да се отнася сериозно към женитбата и раждането. В древните времена, при решаване на тия въпроси, хората са се ползували от окултните науки, специално от астрологията. Те са се допитвали до опитни астролози, кога, с кого и как трябва да се оженят. Изобщо, те се ползували от астрологията при възпитанието и самовъзпитанието си. Днес малко хора се интересуват от окултните науки. Те се отнасят към тях с недоверие. Съвременните хора не подозират, че всичко е определено на човека: кога ще се роди, от какви родители, с какви дарби и способности ще разполага, при какви учители ще се учи, как ще свърши живота си и т. н. Опитният астролог може да предскаже всичко това с най-големи подробности. Какво правят някои хора? Те отварят Евангелието, да видят, какво ще им се падне и четат: „Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен". Щом прочетат този стих, те се успокояват. Защо? Защото били вярващи. Това, което те наричат вяра, ние го наричаме вярване. Като вярват в Христа, видели ли са Го? Ще каже някой, че чувствувал присъствието на Христа. Чувствуването не решава въпросите. Човек трябва да има ясна представа за нещата, да ги разбира в тяхния вътрешен смисъл. Не е достатъчно само да прочетете един – два стиха от Евангелието и да мислите, че всичко знаете и разбирате. Ако си баща, или майка, на място трябва да бъдеш. Като баща, или майка, ти трябва да предадеш едно от ценните си качества на своето дете. Ако си свещеник, трябва да внесеш светлина в ума на детето. Вземеш ли детето в ръце да го кръстиш, ти трябва да имаш съзнание за този акт, който извършваш. Кръщението е свещен акт. Ако си учител, трябва да научиш ученика да мисли право и да му посочиш пътя на истината. Какво дават днес родителите, проповедниците и учителите на младото поколение?

Съвременният свят се нуждае от нов морал, от ново разбиране на живота, от нов начин за възпитание на младото поколение. Старият не трябва да казва на младите, че животът е тежък, че с труд и мъка трябва да си пробиват път, но да им покаже нов начин на работа. Нови пътища има към истината, мъдростта и любовта. Нови пътища има към живота, свободата и знанието. Човек трябва да направи крачка напред и да потърси тия пътища. Ако на едно и също място тъпче, той нищо няма да постигне. Младият трябва да знае, че животът му е написан на лицето. Както живее, каквото мисли и чувствува, всичко е написано на неговото лице. Ако иска да провери това, нека се оглежда често. Намисли ли да върши някакво престъпление, нека се огледа. В очите, в линиите на лицето си той ще види това, което е намислил да прави. Преди да извърши престъплението, той може да се изправи. Щом изправи мислите и чувствата си, всякаква погрешка е избягаността. Днес младите, главно влюбените моми и момци, обичат да се оглеждат. Добре е да се оглежда човек, но не само, когато е влюбен. Когато момъкът и момата постигнат своята цел, те не се интересуват вече от външността си. Щом престанат да се интересуват от външността си, любовта ги напуща.

Какво представя любовта? Любовта е дъщеря на Бога – дева на живота. Който се е домогнал до тази дева, той трябва да я пази като зеницата на окото си. Злоупотреби ли с нея, тя взима всичките си пособия и си заминава. Момък и мома, които злоупотребяват с любовта, се лишават от нея. Щом любовта ги напусне, те остават самотни, чужди на всички в света. Животът им се превръща в страдание. Ще кажете, че не сте познали любовта, че сте били неопитни и т. н. Както и да се оправдавате, любовта не може да остане при вас. Тя живее само в хармонична среда. Щом нарушите хармонията, тя се отдалечава, отива в своя свят. Дълго време ще плачете и въздишате за нея, докато отново ви посети. Тя ще ви посети само след като научите урока си. Човек трябва да познава себе

си, както и своя ближен. Това значи, да познавате Божественото в човека. Познаете ли Божественото в човека, вие сте готови да влезете в положението и на най-големия престъпник. Вие ще погледнете на него като на душа, излязла от Бога, без да се спирате върху неговите грешки и престъпления. Гледате ли на човека като на душа, вие се свързвате с него и го повдигате. Гледате ли на животното като на същество, създадено от Бога, колкото свирепо да е, то няма да ви нападне. Ако свирепото животно може да бъде за вас добро, колко по-добър е от него човекът. Но кога? Когато мислите за него добре. Мислете за ближния си добре, за да прояви и той доброто към вас.

Следователно, искате ли да бъдете добри, отворете умовете си за Божествената светлина, а сърцата си – за Божествената топлина. Светът се нуждае от добри хора. Както човек не може без щитовидна жлеза в организма си, така и светът не може без добри хора. Добрият човек не е нищо друго, освен щитовидната жлеза на света. Изгубят ли добротата си, хората постепенно заболяват, докато дойдат да идиотизиране. Значи, доброто в човека, добрите хора дават права посока на мисълта, на бъдещата култура на човечеството. Добрите хора създават добри семейства, добри домове. Доброто, като елемент в космоса, внася подтик във всички живи същества, във всички звезди и планети. Добрите хора са проводници на Божественото В този смисъл те са запалки на свещения огън в човека. Без доброто, като запалка, свещеният огън не може да гори. Доброто е в сила да организира неорганизираната материя.

Сега, като знаете силата на доброто, нека всеки прояви доброто в себе си. Дали сте музиканти, художници, архитекти, учители, свещеници, проявете доброто в себе си, като творческа сила, като живот. Дето доброто царува, там няма смърт. Какъв човек е този, който не може да одухотвори и освети своята материя? Този човек не е проявил доброто в себе си. Може ли такъв човек да бъде наследник на Христа? Какъв трябва да бъде човекът, който очаква наследството на Христа? Той трябва да бъде като Христа – човек на постоянна

работа. Христос работеше непрекъснато. Той отправяше мисълта си към цялото човечество, към всичко живо, с цел да ги повдигне. На Христовата мисъл се гради положителното и устойчиво в сегашната култура. На Христовата мисъл се дължи и културата, която в бъдеще ще дойде. Енергията, която християнството криеше в себе си, е почти към своя край. Тази енергия е почти изразходвана. Християнството крие в себе си запасна енергия за около 1200 години още, но я държи като неприкосновен основен капитал. Ако посегне към този капитал, то е осъдено на фалиране. Този капитал трябва да остане непокътнат. За да поддържа живота си, християнството трябва да бъде кредитирано. Не му ли се отпусне нов кредит, в света ще настане небивал глад и сиромашия.

Кредитът на съвременното християнство иде заедно с шестата раса. Когато шестата раса дойде на земята, положението на християните ще се подобри. Те носят финансите. Те носят голям запас от енергия за създаване на нови форми, за което някои от сегашните хора са призвани да вземат участие. Това са хората, които ще създадат нещо велико в света. Това са хората, които ще приложат идеята за братство между човеците. Това са хората, които ще носят истината и свободата в света. Това са хората на вечния мир, на реда и порядъка в света.

Беседа от Учителя, държана на 2 март, 1930 г. София – Изгрев.

ПРИЗОВАХА ГИ НА СВАТБА

"И тъй, идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба". (Матея 22:9.)

Важните думи от стиха са: "Призовете ги на сватба". За да се изясни тази истина, нужни са ред положения. Изясняването на истината е подобно на рисуване портрета на някой велик човек. С една черта образ не става. Хиляди черти, безброй светлини и сенки са нужни на художника, за да нарисува образа на някой велик човек. С един удар върху камъка статуя не става. Много удари трябва да сложи скулпторът върху камъка и то не произволни, докато излезе от него статуя.

Три неща са потребни на съвременните хора, за да се домогнат до новото, което иде в света. Те са: права мисъл, добри чувства и благородни постъпки. Човек не трябва да има мисълта на адвоката. Адвокатството е точило за ума. Човек не трябва да се стреми и към мисълта на съдията. Съдията е шивач, който крои според кройките, които му са дадени. Човек не трябва да се стреми към морала на свещеника, който услужва на хората с общоприети молитви. В това отношение свещеникът е подобен на готвач. Не е лошо да бъде човек готвач, но той трябва да готви така, че клиентите му да се чувстват всякога здрави и весели. Ако те ядат това, което готвачът е приготвил, и се разболяват, готвачът не е на мястото си. Ако дрехите, които шивачът крои, не са по мерките на клиента, той не е на мястото си.

Сегашните хора се нуждаят от ново разбиране на живота и на природата. Старото разбиране носи такива противоречия, с които нищо не се постига. Било е време, когато мостовете се правели от сламки, понеже хората са били леки. Днес, когато хората са станали милиони пъти по-тежки от миналите епохи, мостовете, през които

минават, трябва да бъдат тежки, направени от здрави, железни греди. Колкото по-големи и дебели са гредите, толкова по-добре. С други думи казано: Било е време, когато човек се е задоволявал с малко, но днес той се нуждае от много неща. Малкото дете се задоволява с малко храна, с малко дрехи, но колкото повече расте, храната му се увеличава, разноските за него стават по-големи. Кой е виновен за това? Растенето. Детето расте, става ученик в първоначалното училище, после в прогимназия, в гимназия, докато най-после влезе в университета, дето разноските му са най-големи. Той иска да се развива в умствено отношение, да придобива знания, вследствие на което бащата се затруднява все повече и повече. Кой е виновен за това? Сватбата. Бащата е присъствал някога на сватба и пожелал сам да стане действащо лице. Той се оженил, родило му се дете, за което днес трябва да работи, да печели, да му даде всички условия за развитие.

Какво разбираме под думата "сватба"? Под думата "сватба" ние разбираме ново културно дело, нова епоха, в която хората, от всички краища на земята, се готвят да вземат участие. Сватбата не подразбира ядене и пиене, но съединяване на две разумни същества, чрез които се проявява Божественото. Едното същество представя живота, а другото – условията на този живот. Божественото се проявява само тогава, когато животът и условията се съединят в едно цяло. Колкото по-съзнателно става съединяването, толкова по-ценни са придобивките. Ние се радваме на придобивките на живота и ги наричаме с обща дума "култура". Те са външната страна на културата, а не вътрешната. Външните придобивки не са още истинска култура. От външните придобивки на културата ние виждаме пътя, по който човечеството е минало. Човечеството е минало през пет раси: черна, жълта, червена, монголска и последната – днешната раса – бялата. Като изучавате живота, характера, проявите на тия раси, виждате грамадното различие между бялата и предшестващите раси. Като разглеждате черепа, строежа на тялото на европееца, виждате

голямата разлика между него и предшествениците му. Ще кажете, че и те са души, като него. И те са души, но поставени в различни форми и при различни условия. Двама майстори взимат две дъски от най-хубаво дърво, от което правят цигулки, и започват да работят. Единият от тях може да направи цигулка от системата "Страдивариус", която струва милиони лева. От същото дърво и другият може да направи цигулка, която струва едва стотина лева. Тъй щото, не е достатъчно само човек да има мисли, чувства, душа, но важно е, съчетанието между тия мисли и чувства, важно е, как се изявява тази душа. Ако цигулката на някой майстор не издава добри тонове, вината не е толкова в материала, от който е направена, колкото в съчетанието, в строежа, който и е даден. По строеж тя не отговаря на техническите изисквания на музиката. Да се стреми човек към новото, това не значи, че трябва да се откаже от старото, но всеки ден да прибавя по нещо ново към старото, да го усъвършенства. Най-после, като му се даде по-съвършена форма, то се патентова. Това става във всички занаяти и изкуства.

Съвременните хора се нуждаят от ново разбиране на живота, изразен чрез нови форми, произлезли от нови мисли и чувства. Сегашните хора имат много знания, но понякога не могат да си помогнат със своите знания. Такива примери срещаме в живота.

В един от големите европейски градове имало един прочут лекар - психиатър, при когото се стичали болни от цялата околност. Той завеждал един от институтите на болницата за умопобъркани. Един ден при него се явил един милионер със своя умопобъркан син. Той казал на лекаря: Господин професоре, обещавам ви голямо възнаграждение, ако излекувате сина ми. За да не ви създава големи безпокойства, оставям двама от слугите си на ваше разположение, да се грижат за сина ми. Лекарят приел болния и обещал на бащата, че ще направи всичко възможно да излекува сина му. Един ден болният успял да избяга от стаята си и се качил на покрива на едно от болничните здания, високо четири етажа, отдето искал да скочи долу.

Като видял това нещо, лекарят се уплашил и започнал да мисли, какво да прави, за да застави болния да слезе от покрива. Ако турят стълба, по която да се качи някой на покрива, да свали болния, в това време той може да се хвърли оттам. Лекарят поглеждал натук – натам, търсил начин да свали болния. Около лекаря се събрали някои от психичноболните, прислугата на болницата, но никой не се сещал, как да свалят болния. Най-после един от болните казал: Господин докторе, макар че всички ме считат за луд, но аз ще ви покажа, какво трябва да направите, да заставите болния да слезе сам. Дайте ми един трион. Слугите веднага му донесли трион и се спрели отстрана, да видят, какво ще прави. Той се приближил към зданието, взел триона в ръка и извикал към болния: Слушай, или слизай долу, или сега ще започна да режа зданието с триона. Зданието ще се събори, и ти ще паднеш в развалините му. Като казал тия думи, той започнал да реже с триона един от ъглите на зданието. В този момент болният извикал: Моля, дайте ми по-скоро стълба, да сляза на земята. Така лудият успял да свали сина на милионера от покрива на зданието.

Съвременните хора трябва да се стремят към такова знание, което сближава душите им, което ги запознава едни с други. Тази култура наричаме Божествена. Знанието пък, с което човек може да си помогне при всички критични случаи в живота, наричаме Божествено. Истинската култура създава такива отношения между хората, които и вечността не може да заличи. Когато говорим за вечността, разбираме проявите на благородното и възвишеното в света, които са без начало и без край. Вечността крие в себе си всички условия, които дават възможност на човека да постигне желанията на своята душа. Вечността съдържа всички условия и възможности за постижения. Това, което е непостижимо във временния живот, във вечността е постижимо, защото Бог живее във вечността. Затова казваме: "Непостижимото за човека е постижимо за Бога". Човек живее във временния, в преходния живот, вследствие на което има само няколко допирни точки с вечността, с Божествения живот. Един

ден, когато придобие повече допирни точки с Божествения живот, той ще го разбира добре и ще го живее. Когато бъде готов за Божествения живот, човек ще влезе в него и ще носи отговорността за постъпките си. Днес човек не е готов за възвишен живот, затова не го допущат да влезе в Божествения свят. Ако влезе в този свят неподготвен, той ще се натъкне на такива нещастия, с които не би могъл да се справи.

Разправят един интересен случай от живота на Соломон. Той имал един добър приятел, който бил почти толкова богат, като Соломон. Един ден приятелят му се отдръпнал от него и престанал да го посещава. Соломон изпратил няколко от своите слуги при него, да го питат, защо не дохожда вече при него. Най-после приятелят му сам отишъл при Соломон и му казал: Аз съм недоволен от тебе, че при големите богатства, с които разполагаш, не пожела и на мене да дадеш нещо за спомен. Соломон не очаквал подобно признание и казал на приятеля си: Наистина, досега нищо не съм ти дал за спомен, никакъв подарък не съм ти направил, но всичко това съм сторил съзнателно. Ти разполагаш със същото богатство, с което и аз разполагам. Кое е онова, което мога да ти дам, за да те задоволя? Приятелят му отговорил: Материално богатство имам, не се нуждая от нищо, но аз съм лишен от духовното богатство, с което ти си надарен. Ти имаш големи знания, знаеш езика на всички животни и можеш да се разговаряш с тях. Научи ме поне на един език. – Какъв език искаш да знаеш? – Искам да зная езика на кучето, да разбирам, какво говорят кучетата помежду си. – Готов ли си да носиш последствията на това знание? Който знае езика на животните, ще се натъкне на големи изпитания. – Готов съм на всичко. – Щом е така, ще те науча да разбираш езика на кучето.

Соломон предал на приятеля си всички форми, знаци и правила за разбиране на езика на кучетата, и в един ден приятелят му могъл вече да разбира този език и да се ползва от него. Един ден той чул, как неговите големи, изхранени кучета се разговаряли с едно малко кученце, влязло в двора им заедно със своя господар – просяк.

Кученцето им казало: Мога ли да остана при вас, да живея по-сносен живот? Дотегна ми вече да придружавам своя господар. Той по цели дни ходи да проси и почти нищо не изкарва. Вижте, ребрата ми се четат от слабост. Кучетата му отговорили: Можеш да останеш при нас. След няколко деня кравата на господаря ни ще умре, и ти ще се наядеш до насита. Като чул този разговор, приятелят на Соломон заповядал на слугите си на другия ден още да занесат кравата на пазара и да я продадат. Слугите изпълнили заповедта на господаря си. Те продали кравата и предали парите на господаря си. Последният си помислил: Чудно нещо! Защо Соломон ми каза, че ако разбирам езика на животните, ще се натъкна на нещастия? Ето, в този случай, не само че нищо не изгубих, но даже спечелих нещо. Ако не знаех, че кравата ми ще умре, щях да я оставя в обора да си живее. След няколко деня тя щеше да умре, и аз щях да се принудя да я изхвърля, без да получа нещо от нея. Малкото кученце пак посетило големите кучета, но те му казали: Съжаляваме, че и сега няма, какво да хапнеш. Господарят продаде кравата си. Ще почакаш още малко: конят на господаря ще умре. Ела след няколко деня, ще има ядене за тебе. Като чул разговора на кучетата, господарят продал коня си и казал: И тук спечелих. Кученцето пак дошло, но му казали същото: Съжаляваме, че и днес не можеш да си хапнеш. Господарят продаде и коня си. Още една надежда има за тебе. Тези дни ще умре господарката ни, и по този случай ще има за ядене много неща. Като чул и този разговор на кучетата, господарят се ужасил и си казал: Какво да правя сега? Жена ми ще умре. Да я продам, както направих с кравата и с коня си, не може. Как да разреша този въпрос? Като се видял в невъзможност сам да се справи, той отишъл при Соломон, разказал му цялата работа и го запитал, какво да прави. Соломон му отговорил: Сега не остава нищо друго, освен да се разведеш с жена си. Умрял и разведен човек е едно и също.

Мнозина постъпват като приятеля на Соломон: кравата си продават, коня си продават, но като дойдат до жена си, не знаят, как

да постъпят. Следователно, дойдем ли до културното или Божественото дело, което засяга човешката душа, тогава разбираме, какво нещо е човекът. Само при това положение виждаме, че човек е нещо повече от ум, от сърце, от душа и от дух. Някога човек е бил ум, но сега е повече от ум; някога е бил сърце, но сега е повече от сърце; някога е бил душа, но сега е повече от душа; някога е бил дух, но сега е повече от дух. Като съберете ума, сърцето, душата и духа на едно място и получите от тях едно сложно съединение, получавате това, което наричате човек. Човек носи качествата на ума, на сърцето, на душата и на духа заедно, но сам по себе си човек е същество, което по качества не прилича на отделните елементи, които го съставят. Той е сложно същество, със съвършено нови качества от елементите, които влизат в него. Не е ли същото и в химията ? Взимате, например, водород и кислород, съединявате ги и получавате вода, която има съвършено различни свойства от тия на водорода и на кислорода. Взимате натрий и хлор, съединявате ги и получавате готварска сол, която няма нищо общо с взетите елементи натрий и хлор. Какво става при съединяването на елементите, че новополученото тяло не прилича по свойства на взетите, не се знае. Навярно в съединението влиза нещо ново. Значи, и за човека казваме, че е някакво ново съединение, получено от няколко елемента, но какво представя новото тяло, никой не знае. Всички изучават човека анатомически, физиологически, психически, но малцина знаят, какво в същност е човек. Като дете, човек се оглежда в огледалото и казва: Аз съм. Той се оглежда като момък и казва: Аз съм. Оглежда се и като женен, като възрастен, като стар дядо и все казва за себе си: Аз съм. В същност, детето и дядото приличат ли си? Грамадна разлика има между детето и дядото, но въпреки това, като погледне портрета си, дядото казва: Аз съм това. За да каже дядото, че и като дете, и като юноша, и като възрастен е бил все той, това показва, че в човека има нещо, което не се изменя. Външно тези образи се различават, но вътрешно има

нещо, което остава неизменно. Не е важно, че човек се изменя и външно, и вътрешно; важно е да знае, защо се изменя.

Когато не може да си обясни нещата, човек казва: Такава е волята Божия. Когато не иска да плати дълга си, казва: Нямам пари. Когато не иска да свърже приятелство с някого, казва: Не те обичам. Когато не иска да учи, казва: Нямам разположение към науката. Това не е оправдание. Към какво има човек разположение? Към ядене и пиене. Когато се откаже от учене, от ядене и пиене, какво остава от човека? Ако се откаже от всичко, човек трябва да се видоизмени, да приеме нова форма. Обаче, за това се изискват нови условия. Има задачи, които човек трябва да реши днес, при дадените условия. Не ги ли реши още днес, той ще се намери при трудни условия. Животът е пълен със задачи, които изискват правилно решение. Не е достатъчно да кажете, че вярвате в Бога, или че сте вярващ, но вярата ви трябва да бъде силна. Като приложите вярата си, трябва да имате някакъв резултат. Вярата поставя човека в правата посока на живота, но това още не е достатъчно. Като не разбират смисъла и изискванията на живота, някои казват, че освен вяра нищо друго не им трябва. Според тях, човек не се нуждае от наука, от музика, от изкуство. Не, човек се нуждае от вяра, от знание, от музика и изкуство и от много неща още. Ако всичко се постига с вяра, какво ще кажат вярващите? Постигнали ли са всичко? Те вярват, че ще станат учени, а не са станали; те вярват, че ще забогатеят, а не са богати; вярват, че ще оздравеят, а при това постоянно боледуват. Каква вяра е тази, която няма постижения? Какво се ползува човек от вяра без постижения? Ще кажете, че с вяра по-лесно се живее. Животните нямат вяра като човека, но и те живеят като него: и човекът, и животните имат радости. И човекът, и животното се ползуват от благата на живота. И животното диша въздух, пие вода, храни се, ползува се от светлината и топлината на слънцето, без да вярва в нещо.

За да се справи с известни мъчнотии, болести и изпитания, човек трябва да потърси разрешението им вътре в себе си, а не отвън.

Например, ако ви дойде някаква болест, вие прибягвате до лекари. И лекарят помага, но ако човек сам не си помогне, никаква външна помощ не може да го спаси. Болестите не са нищо друго, освен низши същества, които влизат в него и започват да се размножават за негова сметка. На научен език тия същества се наричат микроби. За освобождаване на човека от тия същества, Христос казва, че това може да стане само с пост и молитва. Микробите са подобни на войска, която напада града и го разрушава. Една силна войска може в една нощ да разруши града. За тези войници Христос казва: "Този род не може да излезе, освен с пост и молитва".

Какво представя молитвата? Молитвата подразбира връзка на човешката душа с Първата Причина на нещата. Постът пък подразбира отнемане храната на войската. Щом лишите войската от храна, тя се принуждава да отстъпи. Има прости, но естествени начини за лекуване. Който знае тия методи, той може да лекува и най-страшните болести. Например, чумата, от която хората се плашат, се лекува с гореща вода. Болният от чума трябва да се отдели от здравите и на всеки час да му се дава по една чаша гореща вода. Като пие водата, серумът в кръвта, който служи за храна на микробите, се разредява, и те постепенно престават да се размножават. През време на болестта никаква храна не трябва да се употребява. Връзката на човека с Бога представя силна динамична мисъл, която се отразява върху микробите като електрични светкавици. Така атакувани от две страни, чрез обстрелване и чрез глад, те престават да се размножават и умират. Достатъчно е 24 часа усилена война с микробите на чумата, за да ги заставите да излязат вън от организма. Болестите не са нищо друго, освен война на човека с низши същества. Като воюва известно време, човек се калява постепенно и става по-здрав. Болестите допринасят особено много за женствените, мекушави натури. Забелязано е, че след като боледуват известно време, те стават по-мъжествени, по-смели по характер. Мекушавите хора се подават на болести повече, отколкото мъжествените, смели натури.

"Идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба". Защо трябвало да канят на сватба хората от кръстопътищата? Защото учените, знатните, които първи били поканени, се отказали да дойдат. Тогава господарят казал на слугите си, да отидат по кръстопътищата и, колкото клосни, сакати, хроми, слепи намерят, да ги поканят на сватба. Учените и знатните видели, че не е лесна работа да се отзовеш на поканата на този велик господар. Сега и вие сте поканени в този век, да присъствате на сватба. Сватбата е културно дело, на което ви канят да присъствате. Какво означава сватбарската дреха? Тя означава новото разбиране за живота. Ако не може да се облече в сватбарска дреха, човек не може да има нов мироглед за живота. И обратно: Който не си изработил нов мироглед за живота, не може да се облече в сватбарска дреха. Новата култура, която иде, иска хора с нови разбирания. Влязат ли със старите си възгледи и навици, господарят на света ще дойде и ще ги изпъди вън. Новата култура не приема хора със стари дрехи, със стари разбирания и със стари навици. Всеки трябва да се облече с нови дрехи и така да влезе в новата култура. Той трябва да има някаква опитност за това, какво представя Първата Причина и как действува в света. Човек трябва да има някаква опитност и за великите, гениалните хора, да се свърже с тях. Всички хора говорят за Мойсей, за Буда, за Конфуций, за пророците, за апостолите, за Христа, но не са свързани с тях. Ако ги запитате, къде се намират тия хора, те не могат да кажат нищо, не знаят, къде са. Интересуват ли се великите и гениални хора, които са живели в далечното минало, от новата култура? Не само че се интересуват, но те са основа на тази култура. Всички възвишени и благородни души от всички раси и епохи, от всеки народ, които са работили за повдигането на човечеството, и днес продължават да работят. Мойсей, Буда, Мохамед, Хермес, всички пророци, апостоли, както и Христос, и днес работят така, както са работили никога.

Апостол Павел казва: "Има тяло естествено, има и тяло духовно". Под думата "естествено" тяло, Павел разбира физическото тяло на

човека. Значи, има хора, които живеят едновременно в двата свята: с физическото си тяло те живеят на земята, между хората, а с духовното си тяло живеят на небето, между възвишените същества. Вечер те събличат физическото си тяло и остават с духовното, с което посещават духовния свят. Значи, те работят едновременно и в двата свята. Докато не развие духовното си тяло, човек не може да отиде в духовния свят и да разбере, какво представя той. Тази идея е отвлечена, но тя може да стане понятна, като си представите, например, цигулката. Външната форма на цигулката, дъските, от които е направена, представя физическия свят. Струните, космите на лъка представят органическия свят. Обаче, ако не дойде цигуларят, разумността в света, и не впрегне двата свята в едно, нищо не може да излезе. Чрез цигулката разумността предава своята мисъл. Чрез ларинкса си певецът също предава своята мисъл. Следователно, ако не владее физическия и органическия свят, човек не може да владее психическите сили в живота. Докато не познава добре физическия и органическия свят, човек не може да бъде господар на психическия. Той трябва да има на разположение цигулка, с която да е свързан с физическия свят. После той трябва да има струни и лък, за да се свърже с органическия свят. Най-после, той трябва да има артистични способности, да знае, как да свири.

Съвременните хора са призвани на земята да работят. Въпреки това те искат да бъдат щастливи. Ако не бъдат щастливи на земята, поне на небето да бъдат щастливи. Човек трябва да знае, че преди да добие щастие, той трябва да работи. На земята ли ще бъде, или на небето, навсякъде трябва да работи. Някои казват, че Христос ги е спасил. Ако са спасени, те сега, именно, трябва да работят, да служат на Бога. Да служи човек на Бога, това значи, да се е отрекъл от себе си. В притчата за бедния Лазар се казва, че когато заминал за онзи свят, Лазар влязъл в лоното на Аврама. За да влезе в лоното на Аврама, той се отрекъл от себе си. Като видял Лазар в лоното на Аврама, богатият помолил Аврама да изпрати Лазар при него, да

накваси малко устните му с вода. Аврам му казал, че това е невъзможно. Богатият се обърнал пак към Аврама с молба, да изпрати Лазар повторно на земята, за да покаже на братята му, как трябва да живеят. Аврам му отговорил, че това е невъзможно. Лазар е завършил своето развитие на земята. Братята на богатия има кого да слушат. Нека приложат учението на Мойсея, който им е казал, как трябва да живеят. Ако не слушат Мойсея, и да възкръсне Лазар от мъртвите, те пак няма да го слушат.

Всички хора искат да им се каже нещо за онзи свят. Не е важно, какво могат другите хора да ви кажат за онзи свят. Всеки човек трябва сам да отиде на онзи свят, да види, как е устроен той и, като се върне на земята, да приложи това, което е видял. Онзи свят е източникът, от който излизат всички идеи. Следователно, всички идеи, всички енергии, които човек носи в себе си, са донесени от онзи свят. Кой ги е донесъл? Човек сам ги е донесъл. Значи, преди да слезе на земята, човек е живял в невидимия свят. Той е слязъл на земята заедно с живота. Някои казват, че човек е произлязъл от клетка. Ако под думата "клетка" хората разбират малкия живот, те са прави. Малкият живот може да създаде големия, но дали човек може да произлезе от клетка, това е въпрос, който се нуждае от доказателства. Човек е излязъл от живота. Единственото реално нещо в света е създаденият живот, с който човек е свързан. Докато човек е свързан с този живот, в проявите на неговото съзнание съществува единство. Неговите мисли, чувства и постъпки са свързани в едно цяло. Щом се прекъсне тази връзка, прекъсва се единството между мислите, чувствата и постъпките на човека.

И тъй, когато разбере малкия живот в себе си, човек може да разбере и големия. Колкото и да е малък този живот, той крие в себе си динамични сили. И кибритената клечка съдържа микроскопическа енергия, но тази енергия произвежда големи резултати. Колкото слаб и малък да е човек, той крие в себе си Божествена енергия, която го прави мощен и велик. Благодарение на тази енергия той може да

видоизмени своето съзнание. Когато лекарят помага на болния, към неговото желание да му помогне се прибавя желанието, вярата и усилието на самия болен да оздравее. Законът на вярата подразбира съединение на два ума. Искате ли вярата ви в нещо да даде резултат, два ума трябва да се съединят в едно. Ако ученикът не вярва в ума на своя учител, и ако учителят не вярва в ума на своя ученик, нищо не може да се постигне. Ако двама души, които се обичат, не вярват в ума и в сърцето си, нищо няма да постигнат. Вярата се явява като съединителна нишка в живота на човека. Любовта пък ражда живота. Без любов никакъв живот не може да се прояви.

И тъй, хората се стремят към щастлив живот, но отде ще дойде този живот, и те не знаят. Щастието се обуславя от много неща. За да бъде щастлив, човек трябва да има добре устроен организъм, със здрав и добре развит мозък, със здраво сърце, здрави дробове, здрав стомах и т. н. Освен това, той трябва да има хигиенично жилище, здрави и хубави дрехи, здравословна храна и др. Отде ще дойдат тия неща? Не е достатъчно само да желае тия неща, но човек трябва да знае, как да ги придобие. Щастието се обуславя още от красиви, правилни отношения между родителите и децата. Днес такива отношения рядко се срещат. Мъжът иска да господства над жената със своя ум, т. е. с мъдростта. И жената иска да господства над мъжа със сърцето си, т. е. с любовта. Желанието на мъжа да господства над жената и желанието на жената да господства над мъжа се изразява често в най-груба форма: мъжът търси жена да му слугува, и жената търси мъж да я храни и да й слугува. Щом се зароди това желание между тях, двамата губят силата си, и любовта ги напуща. Любовта изключва всякакво насилие. Тя действа между хората само тогава, когато те вършат всичко по свобода, доброволно. Всеки човек има желание да бъде свободен, сам да пожелае да направи нещо за своя ближен. Заставите ли го насила да направи добро на някого, той веднага ще ви се противопостави. Няма закон в света, който може да застави някого да обича. Няма закон в света, който може да застави

някого да учи, да стане учен човек. В света съществуват условия, които благоприятстват на човека да стане добър, учен, да прояви любовта си, но ако той не използва условията, нищо не може да постигне.

"Идете на кръстопътищата и колкото намерите, призовете ги на сватба". Царят поканил всички културни хора на сватба, да им покаже нов начин на живеене. Ядането и пиенето показват един род условия, а сватбата показва новите принципи, които идат в света. Когато хората се женят, това показва, че настъпва нова епоха в света. Днес повечето хора се женят, без да знаят защо: те раждат деца, без да знаят защо; те вярват в Бога, без да знаят защо; отричат Бога, без да знаят защо. Не е лошо, че отрича или потвърждава нещата, но човек трябва да знае, защо ги отрича и защо ги потвърдява. Човек трябва да бъде честен във всички свои прояви. Човек трябва да бъде честен и като вярващ, и като безверник. В какво вярва човек, не е важно; важно е, че вярващият и безверникът имат еднакви отношения към реалността на живота, както и към светлината. Тя изгрява еднакво за всички хора. Дойдем ли, обаче, до разбиранията на хората за светлината, те се различават. Каквито да са разбиранията им, с това качествата на светлината не се изменят. Хората възприемат светлината по различен начин, в зависимост от това, дали я възприемат чрез любовта, чрез мъдростта, или чрез истината. Това различие произвежда различни резултати върху самия човек.

Съвременните хора се стремят към нещо ново, без да подозират, че, за да придобият новото, те трябва да минат през християнството. То е предговор към новата култура, която иде сега в света. Новата култура изисква хора, които живеят в пълно единство помежду си. Това се постига само тогава, когато дадат ход на Божественото в себе си. Когато човек се е хармонизирал, в който свят и да влезе, той лесно се справя с него. Той познава законите, които действат в света. Ако влезе в причинния свят, той разбира причините и последствията на нещата и чрез тях си обяснява противоречията в живота; ако влезе в

умствения свят, той разбира законите, на които се подчинява умът; влезе ли в астралния свят, той разбира законите, на които се подчинява сърцето; най-после, ако влезе във физическия свят, той разбира добре законите, които управляват тялото, т. е. материята. Следователно, такъв човек живее в "нирвана", място на пълна хармония и блаженство. Щом познава законите на всички светове и ги прилага, човек познава Бога и никога не поставя пред себе си въпроса, съществува ли Бог, или не.

Като говоря за блаженство, за вяра в Бога, някои се запитват, вярно ли е това, или не. Това не се доказва, но се опитва. Как ще докажете на човека, че огънят изгаря? Ако го хвърлите в огъня, той непосредствено ще опита свойствата на огъня. Днес всички хора живеят в Бога. Трябва ли да ги убеждаваме в това? Който отрича Бога, с това той изпитва хората, иска да разбере, как мислят те по този въпрос. Всъщност, дълбоко в себе си той вярва в Бога. Като изучавате проявите на хората, ще видите, че тъкмо тия, които минават за безверници, вярват не само в един, но в много богове. Често те биват по-суеверни от вярващите. Много писатели, поети са крайно суеверни. Те се свързват с известни часове, дни, месеци през годината, или с някакви предмети и вярват, че, ако предприемат някаква работа през тия часове, дни или месеци, всичко ще им се нареди добре. Или, ако напишат нещо със своето златно перо, работата им ще се нареди добре. Според мене, няма безверници в света. Защо? Защото вярата е специфичен орган в човешкия мозък, без който той не може да се проявява. Въпрос става за степента на човешката вяра, а не за това, има ли вяра човек или няма. В някои хора вярата е по-добре развита, отколкото в други. Изобщо, няма човек в света, в когото вярата да не е развита. Повече или по-малко развита, но човек все вярва в нещо. Това показва, че в човека има специфичен център на вярата.

Като говорим за вярата, ние не разбираме онези повърхностни вярвания. Като се основават на своите вярвания, мнозина мислят, че

докато са на земята, ще страдат и ще се мъчат. Щом отиват на онзи свят, там ги очаква блаженство. Те са на крив път. Човек не е дошъл на земята да страда и да се мъчи. Въпреки това, хората страдат. Защо? Защото не прилагат Божиите закони. Те не уповават на Бога, вследствие на което живеят със страх. Ако някой се простуди, веднага тича при лекар, страхува се да не умре. Децата заболяват лесно, поради това, че ядат, каквото им попадне. Ако детето е плачливо, за да го заставят да не плаче, майката му дава някакъв плод – ябълка, или круша, да се залъгва. Детето хапне от плода малко и, ако не може да го сдъвче, стомахът му се разстройва. След това майката се чуди, какво е станало с детето, че е заболяло. Няма какво да се чуди. Тя трябва да го пази от твърди храни. За да му помогне, трябва да му даде очистително. Като се очисти стомахът му то ще оздравее. Това средство се отнася не само до малките деца, но и до възрастните. За да не се разстройва стомахът им, те трябва да ядат бавно и да дъвчат храната си добре. Ако не спазват тия правила при храненето, стомахът им ще се разстрои и след това трябва да взимат очистително, да подобрят състоянието си. Някой яде бързо, иска час по-скоро да отиде в магазина си, да продава стоката си. Той не мисли, че като яде бързо, ще разстрои стомаха си и ще изгуби повече време, отколкото, ако се нахрани спокойно. Търговецът трябва да бъде умен, да има знания, да разбира условията. Ако знае условията на живота, той ще разбира, коя година е добра за търговията, каква стока да купи и т. н. Каквото предприятие и да започне, човек трябва да знае, благоприятен ли е моментът, в който започва работата. Някой започва да строи къща, която струва триста хиляди лева и разчита на своята голяма заплата. Тъкмо направи къщата и го уволняват от служба. Ето едно неблагоприятно условие, което той не е предвидил. След това ще каже, че волята Божия била такава. Това не е волята Божия. Когато предприема някаква работа, човек трябва да познава условията, от които тя се определя. Това не значи, че човек трябва да се страхува. Ако иска да има успех в работите си, човек трябва да се

освободи от своя вътрешен страх. Той се страхува да не умре, да не се мъчи. Като се е родил, човек непременно ще умре. Като иска да постигне нещо, той ще се труди и ще се мъчи. Смъртта е неизбежна, мъчението – също, но като живее, човек трябва да живее като истински човек.

"Идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба". Представете си, че един ден дойдат посланици при вас и ви поканят на сватба. Какво ще кажете? Ще се зарадвате, че ви канят на това културно дело. Ако носите в ума си идеята за Бога, как ще докажете на хората Неговото съществуване? Вие ще им говорите за Бога, за Неговите закони, а при това сами нямате вътрешна хармония, вътрешно единство. В сегашния век има около 500 милиона християни, въпреки това между тях съществуват големи противоречия и недоразумения, каквито в миналото не са съществували. Как ще си обясните тези противоречия? Противоречията показват, че между сегашните християни няма любов. Те са хора повече на догматизма, отколкото на любовта. Ще кажете, че вяра е нужна на хората. Христос не беше човек на вярата, но на любовта. Той казваше: "Ако ме любите, ще опазите моите заповеди". Той проповядваше на хората за любовта, а не за вярата.

Следователно, силата на човека седи в любовта, а не във вярата. Любовта е новото, което трябва да се приложи в света. Ние не говорим за обикновената човешка любов, но за Божията Любов. Приложите ли Божията Любов в живота си, вие ще бъдете здрави, силни, учени, щастливи. Човекът на любовта носи радост и мир навсякъде: и в обществото, и в целия народ. В който ден човек приеме любовта, всички противоречия и страдания в живота му ще изчезнат. Ако поетът, писателят, ученият, музикантът възприемат любовта, техните произведения ще имат сила да преобразят човека. Всеки, който прочете или чуе едно произведение, написано с любов, ще се преобрази коренно. В него ще стане коренен преврат. Каква поезия, наука, музика е тази, която не може да преобрази човека и да го

застави да направи някаква велика жертва в живота си? Какво верую е това, което не може да събуди в човека потик за велика жертва?

Един американец слушал някога една от ученичките на Паганини – Камила Русо, да свири и останал толкова възхитен от нейната музика, че като излязъл от залата, бил готов на големи жертви. Той бил готов да раздаде всичкото си имане на бедни и страдащи.

Питам: Не може ли всеки човек, заради любовта, да е готов на себеотричане? Може. Въпреки това, ние не виждаме тази жертва в света. Защо хората не са готови на жертва? Защото не любят Бога. Единственият грях, който тежи върху съвестта на съвременните християни е, че те не любят Бога. Ако християните имаха любов към Бога, щяха ли да воюват помежду си? Щяха ли да се карат, да се обиждат едни други? Ще кажете, че светът е лош, невъзможно е човек да прояви любовта си. Всеки носи отговорност за себе си. Всеки сам трябва да реши този въпрос, да люби Бога, или не. Казано е в Писанието: "Да възлюбиш Господа Бога Твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила". Който люби Бога по този начин, той ще се запали, ще свети и ще помага на хората. В който дом влезе и намери болни, той ще ги излекува. Човекът на любовта повдига падналия, лекува болния, възкресява мъртвия, обнадеждва обезнадеждения. Изобщо, дето е любовта, там царува велика хармония. Единственото нещо, което може да обедини хората, да осмисли живота им, това е любовта. Обикне ли Бога с всичкото си същество, човек е постигнал идеала на своята душа. Той знае, защо е дошъл на земята и защо живее.

Каквито философии да се развиват, хората се нуждаят от едно – те трябва да бъдат духовно здрави. Само духовно здравите хора могат да бъдат свързани помежду си. Само духовно здравите имат обща основна идея, върху която градят своя живот. Тази основна идея е любовта към Бога. Любовта към Бога подразбира любов към всички и любов към Единния. Дето любовта е поставена за основа на живота,

там всички въпроси се разрешават правилно. Любовта разрешава всички лични, семейни, обществени, научни и общочовешки въпроси. Дето любовта царува, там са истинските образци на живота. Любовта ражда живота. Какво е животът? Много мнения съществуват по въпроса за живота, обаче, ще се спрем върху едно от тях. Казва се, че животът е движение. Оттук животът може да се уподоби на водата, едно от свойствата на която е движението. Водата е в постоянно движение, благодарение на което запазва чистотата си. Следователно, докато човек не придобие свойството на водата, той не може да бъде чист. Чистотата е качество и на мъжа, и на жената.

Съвременните хора се делят на мъже и жени, според формата, която им е дадена. Това е криво разбиране на въпроса. И докато хората се делят на мъже и на жени, никой не може да влезе в Царството Божие. Друг е въпросът, ако хората се делят не на мъже и жени, но на принципи: мъжки и женски принцип, или на положителен и отрицателен полюс. Апостол Павел е казал: "Нито мъж без жена, нито жена без мъж могат да влязат в Царството Божие". Той нямал пред вид формите мъж и жена, но принципите. Докато са на земята, хората могат да се делят на мъже и на жени, да образуват отделни царства, но стане ли въпрос за влизане в Царството Божие, там нито мъжът, нито жената могат да отидат сами. Мъжът и жената трябва да се съединят в едно, и така да се явят в Царството Божие. Първоначално Бог е създал един човек, само една форма, която съдържала двата принципа – мъжки и женски. Впоследствие е станало отделянето на единия принцип от другия, т. е. поляризирането на човека. Каква форма е дадена на индивидите, не е важно; важно е всеки индивид да бъде човек.

Следователно, в лицето на кого и да е не трябва да виждате формата мъж или жена, но човек. Докато някой мисли за себе си, че е мъж, той иска да прояви господарството си отвън. Докато мисли, че е жена, ще иска да господарува отвътре. Ако мъжът и жената слугуват на подобните си, те губят своята сила и свобода. Престанат ли да

слугуват на себеподобните – мъже и жени, те придобиват силата и свободата си. Единствената сила, която освобождава хората от вековното заблуждение, мъжът да очаква щастие от жената, и жената – от мъжа, това е истината. Истината носи свобода на човечеството. Жената става рано сутрин, очаква на мъжа да донесе нещо за готвене. Мъжът отива на пазар и донася едно прасенце. Жената погледне прасенцето, усмихне се доволно и казва: На мястото си е този мъж. След това тя изчиства прасенцето, измива го, осолява го, туря в тавата кисело зеле и праща прасенцето на фурната. Като се върне мъжът от работа, вижда прасенцето на масата, но вече преобразено. Той започва да яде и доволен се усмихва на жена си, като си казва: Добра е тази жена, знае да готви. Пред добре опеченото и зачервено прасенце мъжът е доволен от жената, и жената – от мъжа, но това е временно доволство. За миналото и това е било добре, но настоящето изисква друг живот, други отношения. Временното доволство е създало гробищата. Временното доволство е признак на старата култура. В старата култура умират годишно по 40 милиона души, ежедневно – по 109 589, всеки час– по 4566, всяка минута – по 76, и всяка секунда – по двама-трима души. След всичко това старата култура иска да оправдае броя на тия жертви с лозунга: Такава е волята Божия. Не, волята Божия не е такава. Казано е в Писанието: "Бог не благоволи в страданията и смъртта на човека".

Казано е в Писанието: "Ако се не родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие". Казано е още: "Бог е Любов". Да се роди човек от вода и от дух, това значи, да се роди от Бога, Който е любов. Тази любов, именно, искаме вие да опитате. Обикновената човешка любов сте опитали и като деца, и като юноши, и като мъже, и като жени, и като млади, и като стари. Сега трябва да опитате любовта като вода и като дух. Сега трябва да познаете свойствата на водата и на духа, за да станете граждани на Царството Божие. Когато познаете Бога като Любов, във всички Негови прояви, тогава само ще се освободите от страданията и мъчнотиите в живота. Докато не

познаете Бога като Любов, дълго време още ще страдате и ще се мъчите.

Христос е казал на учениците си: "Ако не се отречете от себе си, от своя живот, не можете да бъдете мои ученици". И до днес още се проповядва законът на жертвата, на себеотричането. Законът на жертвата е разумен живот. Има смисъл да жертвува човек, но разумност се иска от него. Ще кажете, че човек трябва да жертвува живота си. Как ще жертвува живота си, когато още не го е проявил? Ще кажете, че човек трябва да жертвува стария си живот. Какво разбирате под думата "стар живот"? Стар живот не съществува. Когато говорите за живота и го делите на стар и нов, вие трябва да разбирате, какво всъщност е животът. Когато Христос говори за вечния живот, Той разбира възвишения, красивия, съвършения живот. Който придобие този живот, той познава Бога и Го вижда навсякъде: в камъните, в тревите, в цветята, в насекомите, в животните, в хората – във всичко, което живее. Който познава Бога, и реките, и моретата му отварят път да мине. Така е минал и Мойсей през Червеното море. Как ще обясните този факт? Каквито обяснения и да дадете, те ще бъдат далеч от истината. Само онзи може да даде обяснение на този факт, на когото реките и моретата се разделят на две и му правят път да мине. Ще кажете, че това е заблуждение. Не, факт е това. За човека на любовта и най-дълбоката река може да се пресуши, да се раздели на две, да му отвори път.

Целият свят е построен върху закона на любовта. Достатъчно е човек да се свърже със Слънцето на живота, да възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, за да може и най-обширният океан да му стори път да мине. За човека, който люби Бога, и звярът става приятел, и слънцето, и водата, и вятърът, и облаците му се усмихват. Вярно ли е това? Това са факти, опитани и преживяни. За човека на любовта, и водата на Ниагарския водопад може да спре. Ще спре за известно време, и отново ще продължи. Ако един луд може да даде ум на един виден

професор, как да заставят друг луд да слезе от покрива на няколкоетажно здание, колко повече може да направи един напълно здрав и разумен човек.

Като ви се говори по този начин, това не значи, че трябва да омаловажите вашите знания и вярвания, но трябва да ги превърнете в злато, да имат цена при всички условия. Какъв смисъл има да придобивате знание, което един ден ще се обезцени толкова много, че няма да заслужава да се запише в някоя книга. Възлюбете Господа с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила и вложете капитала си в банката на Неговата Любов. Светът се намира пред голяма катастрофа и който има, капитал ще го загуби. Всички човешки банки ще фалират, и животът на хората ще се обезсмисли. Затова Христос казва: "Събирайте съкровищата си в небето, дето крадец не влиза, нито молец и ръжда ги изяждат". "Някои хора и досега още разчитат на своя капитал, вложен в банките. Те не знаят, че ще дойде ден, когато парата ще се обезцени толкова много, че с милиони не ще могат да си приготвят един обяд.

"Призовете ги на сватба!" Съвременните хора, добри и лоши, са повикани вече на сватба, да участват със своите нови, сватбарски дрехи. Сватбарските дрехи представят знанието, което днес се придобива. Новото знание ще дойде за онези, които любят Господа. Това знание ще освободи човечеството от ограниченията, в които се намира. При тези условия човек ще придобие всичко, каквото желае. Той ще има син и дъщеря, каквито желае; той ще има жена, каквато желае; той ще има приятел и учител, каквито желае. С една дума, каквото пожелае, ще има. Това означават думите: "Преди да попросите нещо, ще ви се даде". Значи, който люби Бога, ще получи благословението Му, преди да е попросил нещо от Него. Наистина, няма по-велико нещо за човека от това, да има Един, на когото да разчита във всички случаи на живота си. Той знае, че при всички изпитания този Единният ще му проговори: Не бой се, аз съм с тебе. Когато Христос чу тия думи, Той каза: "Господи, в Твоите ръце

предавам духа си". Сгреши ли Христос, като предаде духа си в ръцете на Бога? Не само че не сгреши, но се благослови. Тази е причината, задето днес Христос служи за образец на 500 милиона християни. Един ден те ще тръгнат в Неговия път с всичкия си стремеж и сила, ще станат истински християни. В това ще се види силата на Христа. Жертвата, която Христос направи за човечеството, не може да не даде своя плод. Освен тия 500 милиона християни има още много, които ще се изявят в бъдеще. В Индия има много християни, които не са се изявили. Много хора има, които са родени християни. На тях не трябва да се казва да вярват, те са повярвали вече, но трябва да изявят любовта си към Онзи, Който ги е родил.

"Идете на кръстопътищата и, колкото намерите, призовете ги на сватба". Някой пита: И аз ли съм призован? Всички хора са призовани на сватба. Някои искат доказателства, да се убедят че, наистина са призовани, а други не се нуждаят от доказателства. Какво доказателство ще дадете на човек, когото сте поканили вече на сватба? Ще му сложите да яде – нищо повече. Какво доказателство ще даде професорът за своето знание на студента? Като му предаде една лекция. Какво доказателство ще даде майката на детето си, че го обича? Като го накърми и очисти. Какво доказателство ще даде богатият на бедния за своето богатство? Като му помогне в трудните моменти на живота. Какво доказателство ще даде лекарят на своя болен? Като го излекува. Следователно, ако не можете да повярвате в малкото, което някой човек прави за вас, по никой начин не бихте повярвали в голямото.

"Призовете ги на сватба". С тези думи Христос се обръща към всички хора и ги кани на сватба, но те искат от Него дарби, знания, сила, да оправят света. Да се мисли, че светът може да се оправи със сила, с дарби и знания, това е погрешно схващане. Божията Любов е в състояние да оправи света и да внесе в него новата култура. Само любовта е в сила да преобрази света. Ако човек не вярва в Любовта на Бога, която е създала целия космос, всички слънца и планети, всички

живи същества, нищо не може да му помогне. Ако той не се убеди в силата на Любовта, никоя друга сила не може да го изведе на прав път. Ако човек не вярва в Любовта, която повдига и облагородява, и не се предаде в нейните ръце, той не може нищо да постигне. Човек трябва да мине през огъня на любовта, за да се пречисти. Щом се пречисти, страданията го напущат. Кога синът се страхува от баща си? Когато греши. Щом престане да греши, страхът изчезва. Той става тих и спокоен. Ако обича баща си, синът няма да греши. Той вярва в любовта и разумността на баща си и не се страхува от него. Страхът се обуславя от невежеството. Само невежият се страхува; онзи, който познава и разбира нещата, не се страхува.

Сега ви говоря за страданията, за страха, за невежеството, без да имам пред вид вашите знания и разбирания. Това не значи, че вие не сте постигнали нищо. Вие имате много знания, но те трябва да се проверят. Проверката става чрез изпит. Всички хора ще бъдат подложени на изпит, както подлагат учениците, за да проверят знанието им. Като издържат последния си изпит, ще получат диплом за завършено образование. Страданията в света показват, именно, това, че всички хора минават през изпити, да завършат учението си и да получат диплом. Който работи и учи добре, той ще свърши матура с отличен успех.

Съвременните хора се нуждаят от силна, съзнателна вяра. Те трябва да бъдат смели и решителни, да не се страхуват от мъчнотиите и страданията. Какъв смисъл има вярата им в Бога като любов, като мъдрост, като истина, ако те сами не прилагат любовта, мъдростта и истината в своя живот? Щом сте призовани да участвате в новата култура, вие трябва да вярвате в професорите, които ще ви изпитват. Ако обичате Бога и вярвате в Него, колкото строги да са, те няма да ви скъсат. За да издържите изпита си благополучно, вие трябва да служите на един господар, а не на двама. Служите ли на двама господари, непременно ще пропаднете на изпита.

На съвременните хора е дадена великата задача, да бъдат носители на Божественото, което е създало света и което ще го оправи. Който е носител на Божественото, знае, че за Бога няма нищо невъзможно. Като знаете това, не отлагайте нещата. Дръжте в ума си мисълта, че има Един, Който ви люби, и Когото вие любите. В името на Единния работете, както за своето благо, така и за благото на своите ближни. В името на Единния отзовете се на поканата, с която сте призвани на сватба. Преди две хиляди години Христос ви поканил на сватба, а днес и аз ви каня. Каквито и да сте, добри или лоши, отзовете се на тази покана. Сложена е трапеза за всички. Щом сте поканени на сватба, ще има ядене и пиене, песни и музика. След това ще започнете работа за новата култура.

Беседа от Учителя, държана на 9 март, 1930 г. София – Изгрев

С БЛАГОДАТ И ИСТИНА

„Пълен с благодат и истина" [Йоана 1:14]

„С благодат и истина". Във всяко живо същество в природата има един вътрешен, неопределен стремеж. Какъв е този стремеж, този потик в природата, не се знае, но, въпреки това той съществува. Този вътрешен стремеж в човека наричаме Божествено начало. Когато изгубят вътрешния неопределен импулс в себе си, хората изгубват смисъла на живота, вследствие на което се втвърдяват, стават недоволни и започват да търсят външно богатство, външна слава. Колкото по-големи са богатството и славата им, толкова повече се товарят. Ако човек е красив повече, отколкото трябва, красотата му ще бъде товар.

В един княжески палат имало една слугиня, която била много грозна. Тя чувала, че в света съществуват красиви хора, и затова често поглеждала през прозорците на палата, дано види някой красив човек. Който я виждал, ужасявал се от грозотата ѝ и казвал: Какво страшилище! Каква грозота! Тя чувала всичко това и страдала, плачела, молела се на Бога, да направи нещо с нея, да стане красива. Най-после Бог чул молбата ѝ и изпратил един ангел, да се всели в нея, да ѝ предаде малко от красотата си. Щом влязъл в нея, ангелът ѝ предал малко от своята красота, и тя, за учудване на хората, станала красива. Кой как минавал край двореца и виждал слугинята на някой прозорец, извиквал с радост: Колко красива е тази мома! Колкото беше нещастна майката на грозната слугиня, толкова щастлива е майката на тази красива мома. Хората се интересували да знаят, кои са майката и бащата на грозната мома, но още повече се интересували от майката и бащата на красивата мома. Кои са били бащата и майката на грозната и на красивата мома, това сами можете

да разрешите. Всички момци, царски и княжески синове, които минавали край палата, в който слугувала красивата мома, влюбвали се в нея и предлагали ръката си. Обаче, на красивата мома било забранено да се жени. Тя отказвала на всички момци. От скръб, че не могат да се оженят за нея, те започвали да плачат. Момата се радвала на красотата си, а те плачели. Когато била грозна, тя плакала, а те минавали край палата и се смеели на грозотата й

Какво виждаме от този пример? Тук ясно се вижда законът на смените: когато един скърби, друг се радва. После става обратното: първият се радва, вторият скърби. Докато е на дървото, ябълката се радва на своята красота. Щом влезе в стомаха на човека, тя изгубва красотата си и започва да плаче. Като влезе в мозъка на човека и се превърне в мисъл, ябълката отново почва да се радва. Когато се измие с чистата, кристална вода на планинския извор, човек се освежава, става чист, и започва да се радва. Обаче, водата губи чистотата си. След време водата на извора се пречиства, а човек става нечист. Докато дрехите на човека са нови, той се радва, че е добре облъчен. Щом овехтеят, той е недоволен от тях и не ги обича. Ако дрехите никога не овехтяват, човек не би пожелал да ги поднови. Следователно, ако момата не беше грозна, никога не би се молила на Бога да я направи красива. Чрез грозотата тя развива в себе си ценни качества, които не би могла да развие при красотата.

Какво представя грозотата? Грозотата представя греха в живота. Няма по-страшно нещо от грозотата; няма по-голяма грозота от греха. Значи, грозотата на хората се дължи на греха. Някои казват, че няма грозота в света. Щом няма грозота, няма и грях. Така ли е в същност? И в най-красивите работи се крие нещо грозно. И най-светлите неща произвеждат тъмнина. Слънцето, източник на най-голямата светлина, произвежда чернота. Ако два-три месеца наред се излагате на слънчевите лъчи, кожата ви ще почернее. Това не трябва да ви обезсърчава. Радвайте се, че сте почернели. Почерняването показва, че

слънцето може да ви лекува. Хора, които не почерняват от слънцето, не могат да се лекуват от него.

Когато говорим за красотата и за грозотата, вие трябва да ги разбирате правилно. Не е въпрос за красотата и за грозотата, нито за знанието и за невежеството. Когато говорим за знанието, подразбираме богатството. Казано е, че знанието е богатство. Знанието и богатството се придобиват. Обаче, това, което се придобива, същевременно се губи. Следователно, те са преходни неща. Можете ли да кажете, че знанието и богатството са ваша собственост, щом ги губите? Не е ваша собственост това, което се губи и придобива. Ваша собственост е само това, с което се раждате. Това, което придобивате впоследствие, не е ваше. Ако човек става учен впоследствие, неговата ученост е присадка на живота му. Какво знаем за присадките? Присадката не е съществено качество на дървото. Щом се отчупи присадката, дървото проявява своето първично естество. В това отношение, културата, цивилизацията, религията, етикециите са външни присадки към човешкия живот. Даже и змията, която се отнася жестоко със своите жертви, обича музиката. Тя обича жабешката песен и под звуците на тази песен хваща жабата за крачето и цяла я гълта. Значи, разположението на змията към музиката е присадено, не е качество на нейното естество. Защо жабата крякa, когато змията я хване за крачето? Защото става някаква промяна в живота ѝ, главно в нейното съзнание. Същото става и с човека, когато кракът му се парализира. Даже и да не усеща болка, човек започва да плаче и да пъшка. Защо? Защото кракът е тясно свързан със съзнанието му. Всяка промяна, която става в ставите на човека, се отразява и върху съзнанието му. Понеже кракът на човека е свързан с добродетелите, а те – с духовния живот, затова човек не трябва да изкълчва крака си. Всяко нарушаване на здравословното състояние на един от удовете на човешкия организъм произвежда вътрешна дисхармония в него. Органите на човешкия организъм са създадени от известни добродетели. Следователно, всяко заболяване

на някой от органите на човешкия организъм указва влияние върху онази добродетел, която го създала.

Като знаете това, вие можете да си обясните, на какво се дължи стремежът на човешката душа. Всеки човек се стреми към развиване на своите добродетели. Като развива добродетелите си, едновременно с тях човек развива и своите органи. Не може ли да се развива, човек е недоволен от себе си, от окръжаващата среда, от живота. Благодарение на вътрешното недоволство, човек има условия да минава от една форма в друга, като фази на живота, и да се развива. Волът не трябва да бъде доволен от своите рога, конят – от своите копита, свинята – от своята зурла, слонът – от своя хобот. Ако слонът се освободи от хобота си, той е прогресирал; обаче, ако е доволен от положението си и не измени формата си, той е останал в застой. Всяко същество, което се намира в застой, поддържа старата философия, че, като е дошло на земята, трябва да си поживее, да си хапне и пийне, докато един ден напусне земята. Щом напусне земята, всичко се свършва с него. И човек мисли по същия начин. И той казва, че, като умре, животът се свършва. Хората умират, погребват ги, но никой човек не се е вгледал критически в положението на умрелия, да види, колко е смешен. Смешно е положението на умрелия. И след всичко това, този умрял човек го погребват с големи почести. Няма по-смешни хора в света от умрелите. Въпреки това, който отиде в дома на мъртвеца, веднага става сериозен. Докато бил жив, всички го подбутвали. Щом умре, веднага хората около него взимат сериозен вид. Докато банкерът е жив, всички негови длъжници се плашат, не искат да чуят името му. Като умре и остави завещание, в което прощава дълга на длъжниците си, всички стават сериозни, започват да мислят, кое го заставило да прости дълга им. те започват да говорят добре за него, да изнасят неговите добродетели.

„Пълен с благодат и истина". Човек все трябва да бъде пълен с нещо. С какво трябва да бъде пълен? Със знание, със сила, с богатство? Ако е пълен със сила, човек ще замяза на бомба, която

всеки момент може да експлодира. Ако е пълен със знания, според думите на апостол Павел, човек е осъден на възгордяване. Не е лошо понякога човек да се възгордява. Под думата „гордост" англичаните разбират достойнството на човека. Да бъде човек горд, това значи, да има достойнство. Често гордостта се изявява като болезнено състояние на човешката душа. Това болезнено състояние наричаме „честолюбие". За да бъде горд, човек трябва да има съответстващи добродетели. Изобщо, всяко качество, всяка добродетел, която човек сам си приписва, или другите му я приписват, трябва да отговаря на действителността. Например, каже ли някой за себе си, че е учен, той трябва да има знания, които да отговарят на неговата ученост. Каже ли някой за себе си, че е силен, той трябва да прояви силата си. Можете ли да наречете силен човек този, който не е в състояние да носи поне 20 килограма товар на гърба си? Кажем ли, че човек трябва да има достойнство, подразбираме човек, който е пълен с благодат и истина. Благодатта и истината представят вътрешна връзка на човека с Бога. Има ли тази връзка, той всичко може да придобие. Казано е, че никой не е видял Бога. Ако видите Бога, ще бъдете щастливи. Щом не можете да Го видите, не можете да бъдете щастливи. Важно е, Бог да живее в човека. Защо е необходимо това? За да люби. Ако Бог живее в човека той може да люби и да се радва на всичко живо. Любовта стои по-високо от щастието. Любовта включва щастието в себе си. Всички хора искат да бъдат щастливи, без да подозират, че щастието е външна проява на любовта. Вътрешният смисъл на живота се заключава в това, именно, да дадете възможност на Бога да живее във вас. По кой начин Бог ще живее в човека, не е определено. Не питайте, как може Бог да живее във вас, но приемете тази идея като дадена. Това е аксиома, за която не са дадени никакви доказателства. Философите имат по нещо дадено, върху което поставят основата на своето учение. Като дойдем до математиците, и те изхождат от нещо дадено. За тях единицата е даденото. Те казват, че всичко произлиза от единицата. Ако разглеждате единицата като символ, това не е

вярно; обаче, ако я разглеждате като живо нещо, което се дели като клетката, вярно е, че от единицата произлиза всичко. Тя се дели на две, всяка половинка се дели пак на две – образува се числото четири и т. н. Както от клетката се образува целият организъм, така от единицата се образуват всички числа.

Сега, да оставим настрана числата като отвлечени величини, понеже нямат нищо общо със сегашния живот на хората. При дадени условия всеки човек се нуждае от нещо специфично. Например, болният се нуждае от здраве, нещастният – от щастие, отчаяният – от любов, която ще осмисли живота му. Ние не говорим за любовта на пукнатата стомна, от която всичко изтича навън. Ние не говорим и за любовта на здравата стомна, от която водата лесно може да се изчерпи. Ние говорим за любовта на извора, който постоянно дава и никога не се изчерпва. Всеки трябва сам да определи, към коя категория се отнася, т. е. каква е неговата любов: любов на пукнатата стомна, на здравата стомна, или на извора. По този въпрос аз нямам думата. Всеки от вас е форма, чрез която любовта се излива.

„Пълен с благодат и истина". Когато сърцето на човека е пълно с любов, животът има смисъл. Когато душата на човека е пълна с истина, той е глава на Словото. Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината". Главата на човека дава начало на нещата. Значи, всички хора се движат в посока на истината. Къде е посоката на истината, никой не знае, въпреки това, всички се стремят към тази неопределена посока. Когато астрономите изучават небесните тела, с помощта на телескоп, те определят приблизително посоката на една или на друга звезда, но къде точно се намира тя, не знаят. По тъмните и светли линии в спектроскопа, както и от разстоянието на линиите една от друга, учените определят още, на какво разстояние се намират звездите от земята. Ако линиите в спектроскопа стават по-широки, тялото се приближава към нас; ако стават по-тесни, тялото се отдалечава. Оттук вадим заключението: ако разумността ви се увеличава, вие се приближавате към истината; ако разумността ви се

намалява, вие се отдалечавате от истината. Ако душата ви се пълни с любов, вие се приближавате към истината; ако душата ви се изпразва от любовта, вие се отдалечавате от истината.

И тъй, ако живее съзнателно, човек може да измени посоката на своето движение и по този начин да се приближи или отдалечи от истината. Има неща, които указват влияние върху съзнанието на човека, като го помрачават или просветяват. От него зависи, да се подаде ли на тяхното влияние, или да не се подава. Когато два образа, две противоположни мисли или чувства влязат в ума на човека, той става разсеян. Всеки човек, млад или стар, може да се разсее. Даже учени хора се разсейват. Един виден професор по математика, чиито лекции се отличавали с голяма дълбочина и красноречие, от време на време ставал разсеян, мисълта му се разкъсвала. Кога ставало това? Когато вниманието му се спирало върху една от неговите студентки. Щом студентката отсъствала от аудиторията, лекцията на професора вървела гладко, без никакво раздвояване на мисълта. Когато студентката присъствала, орбитата, по която се движела мисълта на професора, се привличала от едно чуждо тяло, вследствие на което ставало никакво изместване в мисълта му. Това изместване в мисълта на професора предизвиквало известна пертурбация в неговото съзнание. В дадения случай умът му се пълни с мисли, които не хармонират с предмета, който той преподава.

Пертурбации в мисълта стават и с духовни хора, със светии. Във времето на първите християни един от последователите на Христа се предал в служене на Бога и постигнал голяма чистота и святост. Около него се събирали болни, страдащи хора, на които помагал. Болни лекувал, страдащи утешавал. По-голямата част от деня той прекарвал в молитва. Един ден при него се явила млада, красива мома, която внесла раздвояване в мисълта му. Тя била болна, и той се заел с лекуването ѝ. Понеже употребявал много време за нея, той връщал някои болни, намалил молитвите си и си казвал: Не е нужно човек да употребява много време за молитва, трябва да помисли

малко и за красивия свят около себе си. Неусетно той се раздвоил в себе си, вследствие на което станало огъване в мисълта му. Не е лошо, че се е огънал, защото с огъването той открил в себе си известни прояви, които по-рано не познавал. Като излекувал момата, той разбрал, че без нея не може да живее. Остане ли без нея, животът му се обезсмисля, няма какво да прави. Някои ще се чудят, как може светия да тръгне след една мома и да забрави задължението, което е поел към Бога. Ако в живота на този светия има нещо неестествено, той непременно ще се отклони от пътя си. Какво ще кажете за ангели, които с първото слизане на земята се оплитат в мрежата на някоя красива мома и не искат вече да се върнат на небето. На колко ангели орбитата се огънала! Не е лесен животът на земята. Велико училище е земята и за прости, и за учени. Колко ангели ще срещнете днес, облечени с фракове, с модерни шапки и обуща, с бастун в ръка, разхождат се из големите градове. И те са забравили, че никога са били ангели, дошли на земята да се учат.

Като говоря така, някои вярват в думите ми, някои не вярват. Всеки е свободен да вярва, или да не вярва. Важно е, какъв е Божественият план. За някои това е лошо, за други – не е лошо. От човешко гледище, някои работи са добри, а някои – лоши. Важно е, какво е мнението на разумния свят. Знае се причината, защо светията е напуснал работата си и тръгнал след момата. Знае се също, защо ангелът останал на земята. От човешко гледище вие казвате, че този е добър, онзи не е добър. Обаче, човек няма право да се произнася за незавършените работи. Светът още не е завършен. Човек още не е съвършен. Как можете тогава да се произнасяте за незавършени и несъвършени неща? Има случаи в живота, когато една лоша постъпка влече след себе си друга лоша. Погрешката на светията седи в това, че той тръгнал след момата. Той й направил добро, и тя се влюбила в него. Какво от това, че се влюбила в него? Със своята любов тя го отклонила от пътя му. Ще кажете, че светията не трябваше да прави добро на красивата мома. Понеже момата го оплела, не трябвало той

да я лекува. Трябва ли да дадете пари на някой сиромах, който иска да купи огнестрелно оръжие да убие с него човек? Трябва ли да дадете пари на някой пияница, да се напие и да отиде у дома си да бие жена си и децата си?, Има случаи, когато човек не трябва да прави добро. Не лекувайте красива мома или красив момък, които ще ви отклонят от правия път. Не давайте пари на сиромах, който мисли да убива, нито на пияница, който се връща у дома си да бие своите близки.

Следователно, прави добро само на онзи, който има съзнание; прави добро на живия, а не на мъртвия; прави добро на онзи, в когото Бог живее! Ще кажете, че Бог живее във всички хора. Ако е така, правете добро на всички. Сега аз ви говоря като на хора, които разбират нещата, които имат знания. Не е въпрос да измените своите възгледи. Дръжте възгледите си, но бъдете разумни. Ако се греете на слънчевите лъчи, това не значи, че трябва да измените възгледите си за слънцето. Вие можете да мислите за слънцето, каквото искате; важно е, обаче, да бъдете разумни, да се ползвате от неговите лъчи. Не можете ли да използвате слънчевите лъчи, вие се лишавате от благото, което те носят в себе си. Неразумният живот лишава човека от благата, които очаква.

Дръжте в ума си мисълта за Божественото начало, което е вложено във всеки човек като сила, която може да го спаси от злото в света. Като знаете това, работете върху себе си, да събудите Божественото съзнание, да бъдете спасители сами на себе си. Не можете ли сами да се спасите, злото ще разруши формата, в която днес живеете. Дълго време трябва да чакате, докато съградите нова форма, в която да продължите живота си.

В една легенда за създаването на света и за първите човеци се говори за желанието на Луцифер или сатаната да се състезава с Бога. Като видял небесната дева, създадена от Бога, Луцифер се влюбил в нея и пожелал да я открадне. Като знаел, че Бог е създал цялата вселена, Луцифер решил да скрие от Него своя план за открадването на небесната дева. Той успял да реализира плана си, заради което бил

изпъден от рая. И до днес още Луцифер не може да се върне на небето. След създаването на първите човеци, Бог създал втори свят, в който били поставени да живеят Адам и Ева. Доколко са верни тия легенди, това е въпрос, който предстои на изучаване.

Коя е причината за грехопадането на първите човеци? Причината за първия грях е непослушанието и користолюбието. Това виждаме в живота и на съвременните хора. Като се влюби, човек иска да завладее любовта. Ето защо, когато любовта посети човека, той трябва да бъде свободен от всички пороци. Човекът на любовта трябва да има широко съзнание, да разбира нещата правилно. Всеки, който не може да разбере основно, как да служи на Бога, той не може да се домогне до любовта. Само любещият човек може да служи на Бога. На кой Бог трябва да служи човек? Ние не говорим за онзи Бог, в името на когото се вършат престъпления. Ние говорим за Бога на любовта, Който гледа снизходително към всички хора, към техните погрешки и им показва правия път в живота. Казано е в Писанието, че Господ се разкаял за създаването на човека. Обаче, това е човешко схващане. Бог е Любов, която не се изменя, вследствие на което Той никога не е променил отношенията си към човека. Каквото и да е направил и каквото да прави човек, Бог всякога се отнася към него с любов. Когато хората мислят, че Бог се гневи, в същност те се гневят. Като грешат, те се гневят на себе си, за собствените си погрешки. Погрешките на хората се дължат на техните желания. Желанията им са техни деца. Не постъпват ли по същия начин и децата със своите родители? Като не могат да задоволят желанията си, те питат родителите си: Защо ни родихте?

И тъй, за да не греши, човек трябва да мисли право. Ще кажете, че можете да мислите, както искате. Това не е разумно. Човек трябва да мисли право, а не, както иска и каквото желае. Като човек, ти си длъжен да мислиш право, да прилагаш истината и любовта в живота си. Само при това положение ти можеш да бъдеш щастлив. Който люби, той има живот в себе си. Вие трябва да знаете, че щастието

почива върху живота. Една от проявите на щастливия живот е здравето. Щастлив човек е онзи, на когото всички органи са здрави. През целия си живот той не се оплаква от никаква болка. Ще кажете, че всеки човек е осъден на остаряване. – По какво познавате, че някой човек е стар? – По белите коси, по изпадалите зъби, по прегърбването и т. н. Според мене, има стари хора с черни коси и млади – с бели коси. Не е важно, дали косите са черни или бели. Косата на човека трябва да бъде светла. От всеки косъм на човека трябва да излиза светлина. Който се приближи до този човек, трябва да чете на тази светлина като на свещ. Това значи, да бъде човек светещ, да пръска светлина навсякъде. Кой не обича светещия човек? Когато светещият човек влезе във вас, всичко наоколо ви е светло; излезе ли вън от вас, вие изпадате в мрак и тъмнина. Идеалът на всеки човек е да даде място на светлия човек в себе си. Чуете ли някой да казва, че е тъмно в съзнанието му, ще знаете, че светлият човек го е напуснал. Страшна е тъмнината, когато светещият човек отсъствува. Непоносими са страданията при отсъствието на светещия човек.

„Пълен с благодат и истина". Кога човек е пълен с благодат и истина? Когато светещият човек присъства в него. Ако светещият човек присъства във вас, той ще ви създаде отлична глава и стройно тяло, с добре развити външни и вътрешни органи. Добре, хармонично построена глава е тази, в която никаква отрицателна мисъл не прониква. Тази глава ражда само светли и прави мисли. Такъв човек е свободен от всякакъв страх. – Защо? – Защото любовта живее в него. Казано е, че любовта изпъжда страха навън. Дето любовта отсъства, там страхът присъства. Страхливият постоянно мисли за живота си, да не го изгуби. Кой човек досега е запазил живота си чрез страха? Страхливият човек, именно, губи живота си. Който не се страхува и упова на Бога, той продължава живота си.

Един селянин от търновските села отишъл на лечение в търновската болница. Станала някаква инфекция на крака му, заради което се обърнал към лекарите за помощ. Като го прегледали, те се

произнесли, че трябва да отрежат крака му до коляното, за да предпазят от инфекция целия организъм. Селянинът бил смел, безстрашен човек и казал на един от лекарите: Господин докторе, аз не давам крака си. Ако Бог иска жертва от мене, цял се давам, но по никой начин не давам само единия си крак. – Тогава ти ще умреш. Ако е въпрос за умиране, предпочитам да умра, отколкото да се явя при Бога с един крак. След тези думи той взел патерицата си и напуснал болницата. Като се върнал в селото, той започнал да се лекува по начин, какъвто знаел, и след шест месеца бил съвършено здрав. Той се явил при лекарите, да им покаже, че е здрав и жив. Като видяли, че се движи свободно и с двата крака, те останали учудени. Защо оздравял този селянин? Защото уповал на Бога. Той повярвал, че Бог е в състояние да го излекува съвършено, без никаква операция и не се излъгал във вярата си.

Един млад момък, свършил университет, но инфектирал палеца на едната си ръка. Той бил много страхлив. Като не могъл сам да си помогне, той отишъл в една болница, да се покаже на лекарите. Лекарите му казали, че, за да не се заразят и останалите пръсти, палецът трябва да се отреже. Колкото и да се страхувал от операции, най-после се съгласил да отрежат пръста му. Той не вярвал в Бога, вследствие на което нямало на кого да уповава. Лекарите пристъпили към операцията, отрязали палеца му. Скоро след това се инфектирал и втория пръст. Лекарите отрязали и него. Така се инфектирали пръстите един след друг, после цялата ръка, докато един ден трябвало да излезе от болницата без ръце. Този млад човек се страхувал да не осакатее. Ако е въпрос за осакатяване, по-добре да осакатее с вяра, отколкото със страх.

„Пълен с благодат и истина". Кога може да бъде човек пълен с благодат и с истина? Когато има вяра в Божественото. Ако в малките изпитания и страдания в живота човек не може да покаже, че има вяра и любов към Бога, къде е неговата сила? Ако вие сами не можете да си помогнете, да се освободите от страданията си, къде е вашата

сила? Вие притежавате грамадна сила, но не съзнавате това. Вие сте подобни на слона, без да разбирате, каква сила криете в себе си. Като не съзнавате силата си, вие не можете да я употребите на място. Представете си, че завързвате слон с конец за един дъб. Същевременно вие внушавате в ума на слона мисълта, че, ако мръдне малко, конецът ще се дръпне силно и ще откъсне хобота му. Слонът се уплашва и не смее да се мръдне, да не се скъса хобота му. По едно време едно малко дете се отправя към слона и започва да го глади по гърба и да му казва: Моля ти се, качи ме на гърба си да ме разходиш малко. – Не мога, отговаря слонът. Вързан съм здраво до този дъб, не мога да се мръдна. От малкото помръдване хоботът ми ще пострада. – Аз имам сила да скъсам конеца. Ако ме дигнеш на гърба си, аз ще скъсам конеца, отговорило детето. Слонът се мръднал, за да повдигне детето, и конецът се скъсал.

Съвременните хора се намират в положението на вързания с конец слон и понеже са наплашени, че ако мръднат на една, или на друга страна, ще пострадат, те седят с години вързани на едно място. Бог им казва: Ако приемете любовта в ума и в сърцето си, аз ще скъсам веригите, които ви ограничават, и вие ще бъдете свободни. Щом се освободите, вие ще възприемете великите блага на живота. Ако не знаете, че освобождаването ви седи в любовта, вие казвате като индусите: Работите ни в този живот не вървят добре, но при второто прераждане всичко ще тръгне по-добре. Тогава ще работим съзнателно. Колко прераждания се минаха, и вие все обещавахте, че в бъдещето прераждане ще се изправите. Колко възвишени и благородни желания сте отложили все за бъдещето прераждане. Колкото пъти и да се прераждате, ако не дойде любовта, нищо не можете да постигнете. Прераждането е условие, т. е. момент, в който Божията Любов може да се прояви. Любовта не зависи от времето, нито от външните условия. Любовта иде от контакта на човека с Бога. Любовта се предава чрез вътрешен тласък, чрез вътрешен импулс. Който се подаде на този вътрешен импулс в себе си и създаде здрава

връзка между първичната причина и своята душа, той ще се измени коренно. Всички, които вървят по пътя на истината, и са пълни с благодат и истина, имат особен строеж на главите и на лицата си. Като погледнете главата на някой човек, добре развит в умствено, духовно и физическо отношение, ще видите, че той е работил върху себе си, вследствие на което между очите, носа, брадата, и ушите има известна съразмерност. Лицето изразява вътрешния живот на човека. Ако чрез лицето си човек не може да прояви своя вътрешен живот, той не може да има никакви отношения към външния, видимия свят. Ако детето не заплаче, майката няма да му даде храна. Първият импулс на детето към ядене иде отвътре, както и импулсът на семето за поникване.

Човек трябва да прави малки усилия, а не големи. Малките усилия дават сигурни резултати. Резултатите зависят от вярата. Вие вярвате в Бога, но вярата ви е слаба. Вярата ви не е нито като на ангелите, нито като на светиите. Например, вие се нуждаете от пари. Отивате при един банкер, но той отказва, не иска да ви услужи. Вие веднага се обезсърчавате и не искате повече да търсите пари. Защо се обезсърчавате? Вярата ви е слаба. Посетете 99 банкери, докато един от тях ви услужи. Все ще се намери един банкер, който ще ви даде пари на заем. Нещата в живота и в природата са строго определени. Вие трябва да намерите онзи банкер, който е определен да ви услужи. Който ви обича, само той може да ви даде пари; ако някой не ви обича, нищо не може да ви даде.

Като не разбират законите, мнозина мислят, че нещата стават произволно. В произволните неща няма любов. Там ще срещнете най-големите нещастия. Слушате някой да казва: Да си направя една каква и да е къща; да придобия богатство, по какъв и да е начин; да се оженя за каква и да е жена и т. н. Така не се разсъждава. Така не се живее. Какво ще се ползвате от каква и да е къща? Какво благо ще ви донесе богатство, придобито по какъв и да е начин? Какво щастие очаквате от жена, която случайно сте срещнали? Жената ще се

оплаква от мъжа, мъжът – от жената, децата – от родителите си и т. н. Каква женитба е това?

Какво разбирате под думата „женитба"? Как трябва да се женят хората в бъдеще? В бъдеще, когато шестата раса дойде на земята, кандидатите за женене ще се подготвят специално. Те ще отидат на небето, в специална школа за обучаване на кандидатите за женитба. Те ще прекарат в това училище десет години. Като свършат този курс, ще ги изпратят на земята, дето могат да встъпят в брак. Който няма диплом от този университет, няма право да се жени. Това се отнася до бъдещата култура, а не за сегашната. Днес нещата вървят по стар начин. В бъдеще, когато момата и момъкът се оженят, в момента, когато са най-щастливи, ще дойде делегация от Венера, да вземе жената. Мъжът ще остане на земята, а жената ще отиде на Венера. Те ще въздишат един за друг, но при щастлив живот, при красиви отношения. И сега хората въздишат едни за други, но при нещастен живот.

Това, което ви говоря, е хипотеза, а не теория, защото не сте го опитали. Един ден, когато се уверите в думите ми, ще разберете, какво означава истинската женитба. Ако човек въздиша за нещо смислено, разбирам. Мнозина въздишат, защото са изгубили нещо ценно. Кой човек не търси изгубената любов? Кой човек не търси разумна, любеща душа? Смисълът на живота седи, именно, в това, да намериш онзи, който те обича и когото обичаш.

„Пълен с благодат и с истина". Кога може човек да бъде пълен с благодат и истина? Когато религиозният и научният живот на хората коренно се преобразят. Със сегашните си възгледи за живота хората не могат да постигнат нищо. Изменят ли възгледите си, те ще видят, каква магическа сила крият в себе си.

В Ню Йорк, при един богат американски банкер, известен с голямото си скъперничество, отишла една млада мома да иска помощ. Като я видял, той веднага станал от мястото си, ръкувал се с нея, погледнал я в очите и казал: Госпожице, на вас мога да дам още

този момент 50 хиляди долара. Тя взела парите, благодарила, усмихнала се и напуснала кантората му. Като видели това неговите приятели, веднага го запитали: Какво стана с тебе, че отвори сърцето си така широко? Той им отговорил: За пръв път в живота си срещам такава мома. Тя ми вдъхна доверие. От нея лъхаше такава мекота, от очите й излизаше такава светлина, които никога няма да забравя. Чувствувам, че моето сърце се отвори за всички хора. От днес аз ще бъда внимателен към всички бедни и страдащи. Тази мома външно нищо не ми даде, но отвори сърцето ми. Какви ли проповеди не съм слушал в църквите, но сърцето ми оставаше затворено. Обаче, как можа тази мома да ме преобрази, и аз не зная. От този момент аз съм нов човек, ще живея по нов начин.

Казвам: Радвайте се, ако с ръкуването си само можете да отворите сърцето на скъперника и да получите 50 хиляди долара. Ще кажете, че това е грешно, неправилно, неестествено и т.н. Аз бих желал всички хора да бъдат толкова грешни, че с едно ръкуване само да отворят сърцата на скъперниците. Днес хората се ръкуват, но не се преобразяват от това ръкуване. – Защо?–Те не са дошли още до онази магия, до онази вътрешна сила в себе си, която може да прави чудеса. Някои се ръкуват с един пръст, други – с два, с три и т.н., но пак нищо не постигат. Има начин, по който хората могат да се ръкуват. Има определено време, когато хората трябва да се ръкуват. При това, ако ръката ти е много студена, много гореща или много влажна, не се ръкувай. С какво ще се препоръча човек, ако не даде израз на Божественото, което е вложено в него? Ако човек не може свободно да изнесе онази красота и любов, които са вложени в него, за какво е дошъл на земята? Ако човек не може да изнесе вътрешното знание, което е вложено в него, какъв смисъл има животът му? Истинското знание едва сега се открива на човечеството. Това, което учените досега са казали, е предисловие на онова, което в бъдеще предстои да се открие. Ще дойдат истинските учени на земята да донесат положителното знание за живота. Умовете и сърцата на хората се

подготвят вече, за да разберат великите проблеми на живота, скрити в самото Битие. Ако умът и сърцето на човека не са подготвени за възприемане на великото знание, те ще се пръснат. Един знаменит астроном искал да проникне в центъра на вселената, от там да разгледа нещата. За тази цел той дълго време се молил, да му се даде тази възможност. Един ден Бог казал на един от служителите си: Вземи този учен астроном на крилата си и го понеси в пространството, като му оставиш човешкия ум и човешкото сърце, за да види, как ще се справи с положението си. Ангелът го понесъл в пространството. Астрономът наблюдавал всичко с интерес. те минавали от една планета в друга, от едно слънце в друго, докато най-после земята съвършено изчезнала от техния поглед. Те потънали в някаква бездна, а пред очите им се движели системи след системи. Така се изминали дни, месеци, докато най-после астрономът запитал ангела: Моля ти се, още много ли ще пътуваме? – Та ние сме едва в началото. – Но аз вече не мога да издържам. Чувствам, че сърцето ми ще се пръсне, а умът ми ще се обърка. Искам да се върна на земята, нямам повече сили. Ангелът го послушал и го върнал на земята. Като се видял в леглото си, астрономът спокойно въздъхнал и казал: Тази работа не е за моя ум, не мога да издържам.

И тъй, когато човек дойде до положение да не може повече да издържа, той се намира пред прага на реалността. Това, което човек не разбира и не знае, е истината. В неразбраните неща, именно, ще намерите истината, а не в разбраните – обикновените, т.е. всекидневните неща. Представете си двама души, от които единият е богат, но скъперник, а другият – беден, последен сиромах. Защо единият е богат, а другият – сиромах? Богатият е турил парите си настрана, на никого нищо не дава, мисли само за себе си. Сиромахът пък, каквото имал, раздал на бедни и страдащи. В края на краищата богатият има пари, но приятели няма; сиромахът пари няма, но приятели има. Кой от двамата е на прав път?

Мнозина се стремят към богатство, но не знаят, че то може да отнеме живота им. Колко богати са пострадали от разбойници в горите! За да спаси живота си, богатият трябва да раздаде всичкото си имане на бедни. Един богат търговец бил нападнат от разбойническа банда. Като претърсили всичките му джобове и не намерили нищо, те казали: Защо не носиш пари в себе си? – Носех много пари, но преди вас ме срещна друга банда и взе всичко, каквото имах. Като чули това, разбойниците хукнали да гонят първата банда, да разделят парите помежду си. По този начин търговецът спасил живота си.

Христос казва: „За да влезе в Царството Божие, богатият трябва да раздаде всичкото си богатство на бедните." – Кое богатство трябва да раздаде богатият? – Краденото богатство, т.е онова, което е придобито по нечестен начин. В широк смисъл на думата, крадено богатство наричаме онова, което не е придобито по закона на любовта. Това богатство внася съблазън в човешкия живот и става причина за пропадането на стотици и хиляди хора. Имате ли такова богатство, раздавайте го. Задържите ли го за себе си, то ще стане причина да ви оберат, даже и живота ви да отнемат. Богатството ви не трябва да изкушава хората. В романа „Клетниците" от Виктор Юго, имаме добър пример с епископа. Когато Жан Вължан откраднал свещника му, и стражар го довел при епископа, да пита, негов ли е свещникът, последният спокойно отговорил: Свещникът е мой, наистина, но аз му го подарих.

Питам: от ваше гледище, кое богатство е чисто, т.е. получено чрез закона на правдата? Който има такова богатство, ще го тури в касата си, ще я затвори добре, но няма да я заключи. Всеки, който се опита да краде от тези пари, нищо няма да спечели. Каквото открадне, ще се върне на местото си. Отдето е взето това богатство, там се връща. Всека монета, излязла без позволение на своя господар, сама се връща в касата. Излезе ли с позволение на господаря си, тя не се връща вече назад. Ще кажете, че това е невъзможно. За невярващите е невъзможно, но за вярващите е възможно. Дали вярва

човек, или не вярва, нещата се проверяват в живота. Всяко неправедно богатство се губи и намалява, а праведното расте, увеличава се, но никога не се губи. Това е една велика истина. За да придобие тази истина, човек трябва да посвети живота си в служене на Бога.

„Пълен с благодат и с истина". Благодатта представя онова велико, положително знание, което човек трябва да придобие. Истината пък подразбира съвкупност от всички разумни закони, към които човешката душа се стреми. Онзи, който е пълен с благодат и с истина, има еднакви отношения към всички хора. Няма ли еднакви отношения към всички хора, той не е пълен с благодат и с истина. За такива хора се казва, че нямат човешки отношения. Често слушате да се казва, че човек за човека е вълк. Така ли е в същност, или не, оставяме този въпрос настрана. Защо вълкът е станал вълк, мечката – мечка, змията – змия? Има причини, които са заставили вълка да стане вълк. Кога е станало това? За да отговорим на този въпрос, трябва да се върнем към онзи първичен живот, в който се явило нещо дисхармонично. Като знае причината на тази дисхармония, човек може да се освободи от страданията. Не я ли знае, той става роб на условията. Щом е роб на условията, той е осъден на големи страдания. Ще кажете, че вълкът всякога е бил вълк; мечката всякога е била мечка; змията всякога е била змия. Възможно е да е така, но защо казват, че човек за човека е вълк? Има нещо вярно в това твърдение, но не абсолютно вярно. Онзи, който беси хората, минава за вълк. Онзи, който чупи костите на хората, минава за змия. Като обвие човека, змията го стиска и чупи костите му.

Всички хора трябва да носят в себе си една свещена идея за човека, която се изразява с думата „човещина". Ние трябва да изявяваме Божественото начало в себе си като любов, която има за цел да внесе мир в отношенията на хората. Като видим един човек, ние трябва да се радваме на присъствието му около нас. Трябва да се радваме и на всичко живо около нас.

Един млад момък, който учеше във Варна, разправяше една своя опитност. Той казваше: Случи се нещо в моя живот, което ме доведе до пълно отчаяние. Между близките си не срещах никакво съчувствие, бях сам в живота. Един ден отидох да се разходя край морето и започнах да мисля: Трябва ли още да живея, или да туря край на живота си? Времето беше мрачно, облачно, нито един слънчев лъч не се виждаше на хоризонта. Като разсъждавах за смисъла на моя живот, една част от небето се разкри, и няколко слънчеви лъчи си пробиха път. Аз погледнах към тях, и нещо светна в ума ми. В това време отнякъде долетя една малка мушица, която кацна на лицето ми и започна да лази. Всяко нейно движение ми се отразяваше особено приятно и внасяше топлина в сърцето ми. Мракът в съзнанието ми се разсея и нещо меко, топло изпълни душата ми. Като гледах тази мушица, мислех си: Ако тази малка мушица може да се справи с положението си, колко повече аз мога да направя това. От този момент разбрах, че има нещо велико в света, за което трябва да се живее. Така животът ми се осмисли.

Днес по целия свят, особено в Америка, има религиозни общества, които броят много членове. Те записват, колко членове се обърнали вече към Бога. Как става това обръщане? Човтек може да се обърне към Бога по различни начини. Първото обръщане подразбира вземане на права посока в живота. Няма по-велик момент за човешката душа от този, именно, да се обърне към правата посока на живота, която външно никой не вижда. Как познавате, че някой човек се е обърнал към Бога? Който се обърнал вече, той придобива вътрешен мир и спокойствие. Ако срещнете такъв човек, вие изпитвате голяма радост и веселие. Той мяза на извор, който постоянно блика. В който дом влезе, той носи благословение.

Едно е нужно на съвременните хора: да възлюбят истината. Като възлюбят истината, те ще повдигнат мисълта си, ще облагородят сърцето си, ще възприемат Божията Любов. Това значи, да дойде Божието благословение върху човека. Това не значи, че човек няма да

страда, но страданията му постепенно ще изчезнат. Любовта преобразява нещата.

Ще кажете, че всички сте били млади, знаете, какво нещо е любовта. Това е въпрос, който трябва да се доказва. Всички сте били млади, някои от вас и сега сте още млади, писали сте любовни писма, но кажете ми, има ли едно от вашите писма да е вярно? Колкото любовни писма съм чел, нито едно от тях не е вярно, т. е. не отговаря на изискванията на любовта. В писмата възлюбеният и възлюбената се наричат божества, ангели и т.н. Какво божество е това, което умира? Какво божество е това, което огладнява? Какво божество е това, което има нужда да учи, на което пътищата са къси? Оставете тези божества настрана. Като говоря по този начин, аз не засягам принципа, не засягам любовта, но нейната форма, т.е. израза с който си служите. Подбудата на любовта е правилна; любовта, като принцип, във всички хора е една и съща, но изразът ѝ не е верен. От кого и да излиза, любовта е все любов, но методите, чрез които се изявява, са различни. В изявяването стават погрешки. Тъй щото, ако трябва да изявите любовта си, ще изберете най-хубавия метод, който е най-близо до истината.

Като казвам, че младите правят погрешки в изявяване на своята любов, това не значи, че трябва да се връщате назад, да станете отново млади, и така да изправите погрешките си. И старият може да изправи погрешките на младия. Младостта и старостта са два полюса, чрез които човек се възпитава. Има нещо, което стои по-високо и от младостта, и от старостта. Кое е това? Ако е въпрос за състоянията на земята, няма по-високо състояние от това, да бъдеш цар. Обаче, ако отидеш на небето, там има по-високо състояние от царското. Най-високото състояние на небето е да бъдеш Син Божи. За да бъдеш Син Божи, ти трябва да имаш Божията Любов в себе си. Христос казва: „Както ме Отец възлюби, така и аз ви възлюбих". На друго място Христос казва: „Не се моля само за вас, но и за онези, които ще повярват в бъдеще".

И тъй, ако човешката душа не е пълна с благодат и с истина, както изворът – с вода, какво понятие може да има човек за живота? Човек стои и си задава въпроса, как ще прекара утрешния ден; как ще се справи с несгодите и страданията на живота; как ще се справи със смъртта, която всеки ден го дебне. Да се занимава човек с такива въпроси, това означава неразбиране на живота. Единственият въпрос, който заслужава внимание, е въпросът за любовта. Какво нещо е любовта? Любовта е свещеният огън на живота. Когато слънцето изгрява, ние имаме пред вид служенето на ангелите. Слънцето изпраща светлината и топлината си по целия свят като символи на мъдростта и на любовта. Мъдростта представя мъжкия принцип в света, а любовта – женския принцип. Или, светлината е мъжкият принцип, а топлината – женският. Чрез светлината се проявяват всички светли, разумни същества и предлагат услугите си на хората. Чрез топлината пък се проявяват всички възвишени, любещи души. Ако не разберете езика на тия същества, те си заминават, а вие започвате да скърбите, че сте изгубили нещо ценно. Отворете прозорците си, да влезе повече светлина през тях; измийте ги добре и влезте в разговор със съществата на светлината и на топлината.

Ще кажете: Как може да не виждаме тия същества? – Много естествено. Вие виждате портрета им, но не виждате самите тях. Представете си, че виждате моя образ, нарисуван върху платно, с бои, и по цели часове седите над него да го гледате. Най-после вие се влюбвате в моя образ и казвате: Аз познавам този човек, виждал съм го. Какво сте разбрали от него? Реален образ ли е той? Представете си, че същият образ, но жив, всеки ден ви изпраща по един хляб по слугата си. Вие не виждате човека, но получавате хляба, който ви изпраща. Кой от двамата е по реален: образът, нарисуван на платно, който всеки ден гледате, или човекът, когото не виждате, но от когото всеки ден получавате по един хляб? Казвате, че образът на платното мяза на живия човек, когото не виждате. Никаква връзка не съществува между образа на платното и живия човек. Образът е

символ, едно слабо подобие на реалния, на действителния човек. Значи, всяко нещо, което не говори, не мисли, не чувства, не действа, не е реално. Например, вие гледате картини, които представят Христа на молитва в Гетсиманската градина и казвате: Колко хубаво се е молил Христос! Според мене, Христос никога не се е молил така, както е представен. Това е идея на никой художник. Така се молят на запад. Някъде представят Христа на молитва, както турците се молят. Никога Христос не е падал на колене във време на молитва. На колене стоят само учениците, които не знаят урока си. Не поставяйте Христа в такива положения и пози, на които не разбирате смисъла. И разпятието на Христа не е представено, както трябва. Някои рисуват Христа разпнат на висок кръст. За да стигнете тялото Му, трябва да се качите на стълба. Други пък рисуват кръста по-нисък, тялото било едва на половин метър над земята. Кое от двете положения е по-вярно, не се знае. Когато описват страданията на Христа, важно е да се каже, че Христос страдал, а дали кръстът е бил висок или нисък, не е важно. Вярно е, че Христос бил разпнат на кръст и минал през големи страдания. Както и да рисуват разпятието на Христа, важно е, че Той минал през големи, интензивни страдания, без да се поколебае в убежденията си.

Най-героичната проява на Христа виждаме в момента, когато Той хвърли кръста и каза: Дотук го носих аз. Оттук нататък вие ще го носите. Това беше велик жест, с който Христос искаше да каже: Аз, човекът Исус, мога да нося страдания. Вие можете да прободете сърцето ми, но ще знаете, че обичам истината, защото за нея съм дошъл, и никога няма да изменя на убежденията си. Пълен съм с благодат и с истина и мога да издържа на всичко. Какво правят сегашните хора? Всеки гледа да стовари страданията си върху другите, те да ги носят. Не, всеки сам ще изнесе страданията си, ще понесе своя кръст и когато го разпнат, ще каже: Свърши се вече! Предавам духа си в ръцете на Бога. Не си правете илюзия да мислите, че Христос ще слезе с колесница от небето, да ви вземе и да ви заведе

направо в рая. Това не може да бъде. Кой царски син е взел за невеста някоя грозна, проста мома, от която всички да бягат? Всеки страхлив човек, който не иска да носи страданията, който не иска да приеме любовта, е грозен. Той не може да влезе в Царството Божие. Това не значи, че оттам не го искат, но няма условия да влезе. Той трябва да бъде готов за Царството Божие. Там приемат красиви души, в които се е вселил някой ангел, които са готови да служат с любов и с истина.

Съвременните хора се нуждаят от велик идеал, чрез който да станат силни, да се откажат от присадките на старите разбирания и вярвания и да приемат онова верую, което е вложено в душите им. Който носи истината в себе си, той никога не може да произнесе името Божие напразно. Обаче, щом се намери пред голямо изпитание или страдание, той казва: Велики Господи на вечността, заради Тебе съм готов да понеса всички страдания и изпитания. Това е една магическа формула, с която можете да си служите. Някой чете Евангелието, изучава го и си казва: Чудно нещо, защо Христос не ми говори? Защо не ми се яви? За колко моми може да се ожени царският син? Ако е решил да се жени, царският син може да избере само една мома. Ако няма намерение да се жени, той ще остане в положението на девата мома и за никоя мома няма да мисли. Той ще помага на всички моми, но за никоя няма да се жени. Следователно, Христос се е предал в служене на Бога и в Негово име помага на всички страдащи; няма защо специално да се изявява на този и на онзи.

Щом стане въпрос за женитба, мнозина казват: Защо да се не жени човек? Защо бяга от щастието си? Питам: Ако девицата се е оженила за своята девственост, т.е. за чистотата, трябва ли да се развенчава? Чистотата е първият ѝ мъж. Трябва ли да напуща първия си мъж и да се жени за втори? Къде е логиката тук? Какъв смисъл има праведният, светията да слиза на земята, за да се жени? Има смисъл светията да слезе на земята да се жертва за цялото човечество, да раздаде богатството си на всички хора, но няма смисъл да се жени, И

да се ожени, той не може да направи жена си щастлива. Кой мъж досега е направил жена си щастлива? Или коя жена е направила мъжа си щастлив? Това не значи, че любовта е лошо нещо, но идеята, която е вложена в женитбата, е изопачена, вследствие на което се внася известна дисхармония в живота. Вие трябва да разрешавате въпросите принципално, да се ръководите от Божествения принцип на нещата. Божественият принцип трябва да взима участие в областта и на ума, и на сърцето, и на волята. Божественото е всякога чисто. Ако нещо не е Божествено, в него има примеси. Примесите трябва да се изхвърлят навън. Всяко нещо, което служи за повдигане на човечеството, за неговото благо, за повдигане на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката воля и за съграждане на човешкото тяло, е от Бога. Всяко нещо, което няма пред вид благото на цялото човечество, както и на отделните индивиди, не е от Бога. И тъй, вярвайте в Божественото начало в себе си. Стремете се да обичате всички хора, не в сегашните им прояви, но като души. Откривайте великото и красивото в човека, както бижутерът различава скъпоценните камъни от обикновените и ги продава скъпо. Най-малкият проблясък на душата в човека е скъпоценен камък. Намерете този камък, турете го на мястото му и отдайте му нежната цена. Това значи, да повдигнете човека. Във всички хора се проявява душата, отчасти или напълно. Затова, именно, Божественото начало в човека иска да се прояви, да спаси душата му от непоносими страдания. Не може ли да се справи с тия страдания, човек изпада в безлюбие и се ожесточава. Щом се ожесточи и огрубее, човек започва да върши престъпления и казва: Аз не вярвам в никакъв Бог. Аз не вярвам, че Той съществува, докато не Го видя. Ако Го види отвън, той може да бъде щастлив, но временно. Защо само временно?–Защото няма любов в себе си. Ако Бог живее в човека, той има любов, той всякога ще бъде щастлив. Любовта е магическа пръчица, с която се разрешават и най-трудните житейски въпроси. За да придобие любовта, човек не трябва да се безпокои, но да се освободи от своите вътрешни заблуждения. Докато

се безпокои и съмнява, човек не може да се домогне до истината и любовта. Щом се успокои и повярва във великото начало, което го изпратило на земята, човек ще придобие нов възглед за живота, нова светлина и ще разрешава въпросите си правилно, с любов и с истина. Тогава и окръжаващите ще изменят отношенията си към него.

Казано е в Писанието: „Когато пътищата на човека са Богоугодни, Бог го примирява с враговете му". Значи, достатъчно е човек да изправи отношенията си към Бога, за да изправят и окръжаващите отношенията си към него. Ние не искаме да заставим хората да вярват в Бога, но искаме всички да се ползват от Божествената светлина и топлина, от знанието и от свободата. Всеки може да бъде гражданин на Царството Божие, доколкото му са дадени възможности, и никога да не остава на едно и също положение. Той трябва да знае, че пред него има много области, в които трябва да проникне. Затова, именно, сегашното предстои на промени. Сегашните форми трябва да се изменят. Ако човек не е в сила да измени тялото си, своя ум, своето сърце, той не може да се развива. Време е да се създаде нов тип човек.

Какви трябва да бъдат новите социални възгледи и закони? Новите възгледи изискват нови хора, които са готови да се откажат от насилието, от лъжата, от лицемерието, от користолюбието. Щом се освободят от тия отрицателни прояви, хората ще пожелаят естествено да приложат Божиите закони в света. Това е задача на човешката душа. Някои очакват спасението си отвън някъде. Не, спасението на човека иде от слънцето. Щом изгрее слънцето, огън ще има по цялата земя. Не изгрее ли слънцето, и огън няма да има. С други думи казано: Спасението на човека иде от Бога. Ако цялото духовенство не стане носител на свещения огън на любовта, никакво спасение не може да се очаква; ако всички майки и бащи, братя и сестри, учители и ученици не са носители на свещения огън на любовта, никакво спасение не може да се очаква.

Новият живот е пред вратата на всички хора. Той хлопа и очаква да му се отвори. Онези, които са готови за този живот, трябва да отворят вратите си и да го приемат. Новият живот ще произведе вътрешен преврат в хората. За тях е казано в Писанието, че ще минат от смърт в живот.

Днес ви пожелавам да бъдете пълни с благодат и с истина, да станете служители на вашия Господ, а не на онзи Господ, когото вековете създадоха. Желая ви да се освободите от всички заблуждения и да се върнете към онзи Бог на вечността, Който ви изпрати на земята да учите и да работите. Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое". Докато не намерите този първичен образ, нищо не можете да постигнете. Някои мислят, че е мъчно да намерят Господа. Това е най-лесната работа. Не е нежно да отидете до слънцето. Слънцето само ще дойде при вас, но вие трябва да бъдете готови да възприемете неговата светлина и топлина Що се отнася до Бога, никога не можете да Го намерите. – Защо? – Защото Той е навсякъде и никъде. Какво разбирате под думите „навсякъде и никъде"? Под думата „навсякъде", разбираме, че Бог изпълва цялото пространство. Под думата „никъде", разбираме, че Той не е на определено място. Някои казват, че Христос е в Германия, други – във Франция, трети – в Русия, четвърти – в Англия и т.н. Може да е там, може и да не е там. Казано е от някои, че Христос ще се яви като светлина и ще присъства навсякъде. Христос ще говори чрез всички хора, които са отворили сърцата и душите си за Него. Това е духовно схващане на въпроса за идването на Христа между хората.

Въпросът за идването на Христа е личен. Всеки го схваща различно. Никой никого не може да убеди, че Христос ще дойде по външен или по вътрешен път. Как можете да убедите човека в това, в което не вярва? Как ще убедите някого да мисли, че е царски син? Той знае, че баща му не е цар – нищо повече. – Ама някога в миналото е бил цар. – Това е друг въпрос. Има нещо, което само той знае за себе си, а не вие. Каквото и да ми казват хората, аз зная, че противоречия

не съществуват в света. За мене злото си е зло, а доброто – добро; лошите хора са лоши, а добрите – добри. Че хората са добри, това особено не ме радва. – Защо? – Защото в реда на нещата е да бъдат добри. Че хората са лоши, и това не ме оскърбява. И това е в реда на нещата. Аз не се меся в Божиите работи, не питам, защо този човек е добър, а онзи – лош. Всеки човек е на мястото си. Когато дървата горят, огънят се поддържа; щом дървата изгаснат, и огънят изгасва. Когато дървата изгорят, това показва, че огънят ги е задигнал някъде в пространството. Дърветата са моми, които пристават на своите възлюбени и отиват някъде заедно с тях. И свещта, която изгаря, отива някъде със светлината, т.е. със своя възлюбен. Коя свещ не се влюбва в светлината, и кое дърво не се влюбва в огъня?

Както и да се говори на хората, те се страхуват от страданията. Христос казва: „Скръбна е душата ми до смърт". Въпреки това, Той се радваше, че страда. Значи, има една скръб, за която хората се радват. За тази скръб, именно, казваме: По-добре е човек да страда и да скърби, но да е жив, отколкото да няма скърби и страдания и да е мъртъв. Ако поставите всички страдания и противоречия, които съществуват в ада и в рая, на едното блюдо на везните, и всичките блага на живота – на другото блюдо, те взаимно се уравновесяват. те са полюси на живота. Божественият живот прониква и в ада, и в рая. От човека зависи да бъде в рая или в ада. Ако е в ада, той може да отиде в рая; и от рая той може да отиде в ада.

В един анекдот за Соломон се вижда, как може човек да напусне ада. Един ден Соломон направил една погрешка, за която дяволът го завел в ада и му казал: Ще останеш тук, при жените си. Всичките ти жени са тук. Соломон прекарал два–три дена в ада и започнал да мисли, какво да работи. Той взел един метър и тръгнал да измерва ада. – Какво правиш тук? – запитал го един от главните дяволи. – Меря ада, да видя, каква е дължината и широчината му, искам да съградя храм, да се молят хората. Като чул това, дяволът веднага го

изпъдил от ада като му казал: Тук не искаме еретици. Тъй щото, искаш ли да излезеш от ада, стани еретик. Това е единственият метод.

Следователно, всички противоречия, които съществуват на земята, са привидни. Те имат за цел да познаем Бога, да познаем и себе си. Да познаем Бога, това е раят на земята. Да познаем себе си, това е адът на земята. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истинаго Бога и Исуса Христа, Когото си проводил на земята". Гръцките философи казват: Това е целта на живота, да познаем себе си. Ние не искаме да познаем себе си, но искаме да познаем Бога. Ние познаваме вече себе си. Всички грехове и престъпления, това сме ние. Цялата земя е покрита само с кости, със сълзи и с кръв, с безчестия и с грехове. Тя не може да носи повече това, което досега е носила. Сега ние искаме друго нещо: да познаем Бога, да познаем любовта.

И тъй, като хора, ние можем само да доставяме материал на Господа, да работи. Господ не се гневи на хората, но използва техните грехове за тор на своята нива. От време на време Той слиза на земята да я очисти, като ни казва: Работете по-нататък! Докато искате да познаете себе си само, вие живеете в ада. Ако искате мене да познаете, ще живеете в рая и щастливи ще бъдете.

„Пълен с благодат и с истина". – Кога може човек да бъде пълен с благодат и с истина ? – Когато познае Бога.

Желая на всички ви да познаете вашия Господ, от Когото сте родени.

Беседа от Учителя, държана на 16 март, 1930 г. София. – Изгрев.

СИНОВЕ НА СВЕТЛИВАТА

„Да сте синове на светлината".

Речта може да бъде разбрана, може да бъде и неразбрана. Понякога разбраните речи са за глупавите хора, а неразбраните – за умните. И обратното е вярно: неразбраните речи са за глупавите хора, а разбраните – за умните. Това са парадокси, т.е. противоречиви мисли, с които хората трябва да се примирят. Примиряване е възможно, само когато нещата се обяснят.

Казано е в Писанието: „Да сте синове на светлината". Обаче, не е казано да сте синове на здравето, на живота, на Бога, на истината. Да сте синове на светлината е едно нещо, да сте синове на Бога е друго нещо. Светлината е израз на нещо, т.е. среда, в която се крият условия за разумен живот, за живота на мисълта. Да сте синове на светлината, това значи, да сте синове на разумни, на мислещи хора. Човек се отличава от другите живи същества по това, именно, че мисли. Значи, растението расте, животното се движи, а човек мисли. Преди да дойде до фазата на мисълта, човек е расъл, движил се и най-после започнал да мисли. След мисълта човек трябва да дойде до фазата на светлината, да стане син на светлината. Фазата на светлината е най-високото състояние в света. Значи, като започнем от низходяща степен на съзнанието и вървим към възходяща, т.е. от областта, в която живеят растенията, и постепенно минаваме към животните, между които влиза и човек, и най-после влизаме в областта на Божествения свят, дето живеят синовете на светлината. Тези фази срещаме и в природата, в много нейни явления. Например, от сутрин до вечер слънцето минава също през три фази: първо, изгряването на слънцето; второ, когато слънцето е на най-високата си точка – в своя зенит, и трето – залязването на слънцето. Това състояние, което за нас

е изгрев, за други същества е залез, а за възвишените – представя особено състояние. Когато ние се намираме на върха на своето знание, други същества се намират в състояние на невежество. Който разбира законите на природата, не се страхува от фазите, през които минава. Той знае, че се движи в различни области на живота и неизбежно ще се натъква на различни промени. Той не се безпокои от това, че ако за един свят е учен, за друг е невежа. Обаче, който не разбира законите на природата, той се съобразява с фазите и състоянията на живота и се държи за тях като слепец за тояга.

Съществуват три вида науки. Първият вид науки обхващат всичко онова, което се отнася до стомаха.Те имат пред вид неговите нужди. Страхът от глад е създал много науки, изкуства, занаяти. Техниката, индустрията се дължат все на страха от глад. Като говорим за стомаха, някои разбират човешкия търбух. Стомах и търбух са две различни неща. Стомахът е място на работа, дето се обработват материалите, необходими за съграждане на човешкото тяло.

Вторият вид науки се отнасят до сърцето, т.е. до духовния свят. От този свят, именно, слизат работници, които взимат участие в съграждане на човешкото тяло.

Третият вид науки са тия, с които се занимават здравомислещите хора или хората на мисълта. Те черпят своите знания от умствения свят, който отпуща средства за строежа на човешкото тяло. Този свят представя извора на живота. От него идат благата и се разпространяват по всички останали светове. Най-после дохождаме до морето, т.е. до живота, в който се вливат всички извори и реки. В живота се реализират всички неща.

„Да сте синове на светлината." Под понятието „синове на светлината" разбираме ония разумни същества, които са дошли на земята да работят, да творят и съграждат, а не да ядат и пият. Те са хора и на перото, и на чука едновременно. Ако отидете на нивата, и там ще ги намерите. Те орат, копаят, градят и съграждат. Те са добри работници във всяко направление. Каквото мине през ръката им,

оживява и възкръсва. Когато един от синовете на светлината напише едно стихотворение, в което възпява някое цвете, цветето оживява и проговаря. Засега цветята спят, но ще дойде ден, когато ще оживеят, ще проговорят на хората. Това значи, че е дошло вече Царството Божие на земята. Докато цветята спят, страданията са неизбежни. Днес хората късат цветя и ги захвърлят. Младата мома откъсне едно цвете, накичи се с него и, като увехне, захвърля го. Защо го откъсна и защо го хвърля, и тя не знае. Ще кажете, че цветето е създадено за късане. Не е вярно. Така говорят само ония, които не мислят. Мислещите и разумни хора знаят, че цветето има велико предназначение.

Съвременните хора гледат с пренебрежение на много неща и казват, че това или онова не е реално. Значи, те се интересуват само от реални неща. Кои неща са реални? Всяко нещо, което може да се съгради, е реално. Който е дошъл до реалността на нещата, не се срамува от работа, нито се страхува да изповядва убежденията си на думи и на дела. Ще дойде някой да се хвали, че е културен и образован човек, че е свършил няколко факултета. Какво може да направи той със своите знания? Химикът ще каже, че може да получава задушливи и отровни газове. Каква наука е тази, която е дошла до такива открития, с които трови хората? Това не е истинската наука, към която човек трябва да се стреми. Такива учени ние наричаме обикновени. Всеки може да бъде обикновен учен, но малцина могат да творят и откриват велики неща. Ще кажете, че и музиката е достигнала големи постижения. – Къде са постиженията на музиката? – В модерната музика, в шлагерите – Къде се прилагат шлагерите? – В танца. Жалко е, че музиката е в услуга на такива танци, при които мъжете и жените се продават. И на хората се продават мъже и жени. Докато мъжете и жените се продават, светът няма да се оправи. Тъй щото, ако съвременните семейства не стоят на тази висота, на каквато би трябвало, причината на това се крие в продажбата на мъжете и на жените. Време е вече майките и бащите да

престанат да продават синовете и дъщерите си. Не престане ли тази продажба, светът ще си остане такъв, какъвто е днес. Каквито са причините на нещата, такива ще бъдат и последствията.

Сега ние не искаме да създадем нов свят, но казвам, че съществува друг свят, населен с възвишени и разумни същества, които живеят другояче, а не както хората на земята. – Къде е този свят? Къде са тия същества? – Около вас, във вашия свят. – Защо не ги виждаме? – Мравката вижда ли човека? Знае ли тя, че живее в човешкия свят? Мравката може по цели часове да лази по главата и ръцете на човека, без да знае, че това е човек. Тя прави научни изследвания, търси кръвчица отнякъде. Като намери малко кръв, тя се задоволява и не се интересува повече, отде е взела тази кръв. Може да е взела от човек, може и от някое животно – това не се отнася до нея. Мравката не си е поставила за задача, да разбере, какво нещо е човекът. Често и вие се качвате по главите и ръцете на разумните същества, без да се извините за вашата смелост. Вие мислите, че сте божества, които имат право да вършат, каквото искат. Обаче, вие плащате за вашата крайна и не на място проявена смелост. – Как? – Чрез болести. Някой страда от главоболие, друг – от коремоболие, трети – паднал и счупил ръката или крака си. Причината за вашите заболявания се дължи на това, че, както сте се разхождали по главата на някое разумно същество, то ви е чукнало, и вие сте паднали на земята. По този начин разумните същества предават уроци на хората. Друг е въпросът, ако човек се качва на главата на разумните същества с позволение. Те го приемат с радост и го развеждат в своя свят. Правилно разбиране има само между разумни същества.

В света съществуват само две велики неща, които са еднакво силни:те са великото малко и великото голямо. Великото малко може да запали целия свят, а великото голямо може да изгаси целия свят. Великото малко е онази искрица, която произвежда най-страшни пожари. Великото голямо е онази буйна вода, която и потоп може да причини, и всички пожари да изгаси. Когато великото голямо работи,

потоп иде в света. Когато великото малко работи, огън гори в света. Дето има огън, там има готвене, ядене и пиене. Когато великото голямо и великото малко се сдружат в обща, взаимна работа, нещо велико се гради. Тази е науката на синовете на светлината.

Като хора, които сте дошли на земята, да учите и да работите, вие трябва взаимно да си помагате, да влизате в положението си, както правят синовете на светлината. Лекарят трябва да влиза в положението на болния, но и болният трябва да влиза в положението на лекаря. Когато хирургът оперира болния без упойка, последният трябва да бъде умен и търпелив, да не рита. Ако рита, той сам ще си повреди. При това положение, лекарят не може свободно да работи и, вместо болното място, може да отреже част от здравото. Имайте търпение да издържите операцията без упойка; ако ви упоят, положението ви ще се усложни. Трябва да мине много време, докато организмът се освободи от внесената чрез упойката отрова. Чрез операцията лекарят изпитва търпението на болния, а болният – изкуството на лекаря. Ако не рита, болният е умен и търпелив човек. Ако рита, търпението му е слабо. За да има успех в работата си, лекарят се нуждае от известни условия.

Богатите хора имат особени възгледи за нещата. Като разполагат с пари, те мислят, че лекарят е длъжен да ги излекува. Здравето с пари не се купува. Има причини, на които се дължат болестите. Има причини, на които се дължи здравето на човека. За да се лекува и да пази здравето си, човек трябва да знае едните, и другите причини. Само разумният човек, в широк смисъл на думата, може да бъде здрав. И само неразумният може да бъде болен. — Какво трябва да прави болният, за да се справи със своето болезнено състояние? – Той трябва да стане разумен. Днес много хора страдат от неврастения. — Защо са станали неврастеници? - От големи безпокойства. Момата обича някой момък и постоянно се безпокои, страхува се да не изгуби любовта му. Тя вижда, че той се разговаря с други моми и се тревожи. И момъкът се безпокои за същото. Той обича една мома, но се

тревожи, понеже тя се разговаря с други момци. Защо трябва да се безпокоят? Ако момата е дъщеря на светлината, а момъкът — син на светлината, всякакво безпокойство между тях е изключено. Ще кажете, че момата иска да знае, какво прави и какво мисли момъкът. Нека стане дъщеря на светлината, да види, какво прави и какво мисли момъкът. - Само неразумният човек може да се безпокои за обикновени работи. Разумният човек, който вижда и разбира нещата, не се безпокои за празни работи.

Ще приведа един пример от живота на Соломон – Ра, един от знаменитите царе на древността. Той имал само един син, когото решил да ожени. За тази цел той пратил свои хора да търсят невеста за сина му, която да отговаря на следните условия: да ходи като човек, но и да бята като кон; да работи като човек, и да хвърчи като птица; с ушите си от една страна да приема, а от друга – да дава; с очите си от една страна да пали, а от друга – да гаси; с устата си от една страна да връзва, а от друга – да развързва. Как мислите, може ли да се намери такава невеста?

Това са символи, които трябва да се разгадаят. Като говорите за коня, вие го разглеждате като животно. Обаче, по съдържание, конят има отношение към физическия и към духовния свят. Когато човек мисли дълбоко върху нещата, казваме, че той се е качил на своя кон. Значи, конят символизира човешкия ум. Щом се качи на ума си, човек трябва да го направлява добре. Ако не може да го направлява добре, конят ще го хвърли на земята. Видите ли, че някой човек ходи пеш, т.е. не може да се ползува от своя кон, вие го наричате луд, смахнат. Как трябва да постъпите с този човек? Ще го качите на коня и ще му държите юлара. Никога не се качвайте на кон без юлар. Юларът е закон на живота. Това значи, че човек трябва да познава законите на своя ум. Като държи юлара на коня и добре го направлява, човек се ползва разумно от своя ум. Ако не знаем законите на своята мисъл и не можем да се ползваме от тях, умът ни може да ни хвърли на земята, както конят хвърля своя господар. Ако кръвта не се

разпространява правилно, по всички центрове на човешкия мозък, някои центрове ще се хранят повече, за сметка на други, които ще бъдат в лишения. Например, ако човек живее повече в низшите области на мисълта си, кръвта ще храни повече задните центрове на мозъка: семейните чувства, гордостта, щеславието и др. За сметка на тия чувства гладуват моралните. Моралните чувства се хранят с Божествени сокове. Те са съставени от клетки, които изискват чиста, благородна, префинена храна.

Какво разбираме под думата „Божествено"? Най-благородното, най-възвишеното, най-красивото, което човек носи в себе си, наричаме Божествено начало. В него се крие вечния живот, безсмъртието, красотата и смисъла на живота. В Божественото се крият всички възможности на човешката душа, а не на тялото. Тялото е резултат на нещо високо.

„Да сте синове на светлината". Ще кажете: Кога ще станем синове на светлината? – Когато пожелаете. - Как можем да станем синове на светлината? – Посейте една семка в земята, и тя ще ви покаже начин за постигане на вашето желание. После, турете ръката на сърцето си и вижте, дали тупти. Докато сърцето ви пулсира и изпраща кръв по цялото тяло, има надежда да станете синове на светлината. Щом сърцето ви престане да тупти, щом изгубите топлината си, вие се лишавате от условията, да станете синове на светлината. Видите ли, че топлината на сърцето ви се намалява, трябва да я усилите. Жреците, които поддържали свещения огън в храмовете, познавали всички тайни около него, вследствие на което се стремели да гори непрекъснато. Във време на обредите те го усилвали. Слаб или силен, свещеният огън не трябва да загасва. Като знаете това, изучавайте законите на разумната природа, за да можете, когато е необходимо, да увеличавате топлината си. Увеличаването на вътрешната топлина на човека не подразбира увеличаване на температурата, както в болния. Температурата на болния се дължи на особено горене в организма, предизвикано от натрупване на различни утайки, като

непотребни вещества. Вътрешната топлина, за която говорим, подразбира правилно и разумно увеличаване на свещения огън в човека. Под влиянието па този огън се развиват правилно човешките дарби и способности.

Един евангелски проповедник, българин, слушал да се говори за някакво духовно общество от свети хора в Америка. Той се заинтересувал да види тези хора, за които говорели чудни работи. Случило му се да отиде в Америка. Първата му работа била да намери това общество, да се запознае с тези чудни, свети хора. Най-интересното в тях било това, че когато преминавали от състоянието на обикновени хора в свети, те преживявали такава голяма радост, че излизали от релсите на обикновения си живот. Всеки, който изпитвал тази радост, започвал да играе, да прескача огради, да се катери по дървета, да целува и прегръща, когото срещне на пътя си. В това време той не държал сметка за общественото мнение. Той се намирал на седмото небе от радост – не се стеснявал от никого, защото имал висок идеал. Той съзнавал, че с него става нещо особено – душата му се пробуждала и минавал от обикновения в необикновен живот.

Този българин започнал да посещава обществото на светите хора редовно и, за учудване на самия него, изпаднал в особеното състояние. Той почувствал, че отвътре нещо го кара да скача, да играе, да пее, да се катери по дървета и по огради. Като не могъл да направи това, той легнал на земята по корем и започнал да се търкаля, да рита, да се обръща на всички страни. Най-после започнал да се моли: Господи, помогни ми да се освободя от това състояние, защото не мога да издържам. Ако продължи още малко, ще се пукна. И, наистина, той се освободил от това състояние, което повече не се повторило.

Мнозина се запитват, на какво се дължи това състояние. Питам: Какво ще прави конят, ако го освободите от обора, в който бил дълго време затворен? Щом се види свободен, първата му работа е да отиде в гората. Който види този кон да препуска, ще каже: Какво се е

разлудувал този кон? Ще бяга, разбира се. До сега той е бил в затвор. Щом се види на свобода, той влиза в обществото на светите хора, дето иска да стане член. Обаче, като го намери, господарят му се радва, че може пак да го затвори в обора. В същото положение се намира всеки човек. Докато е в обществото на светите хора, той е подобен на свободния кон. Но обществото, църквата, държавата го дебнат. Те го хващат, турят му юлар и казват: Хванахме те вече, в ръцете ни ще бъдеш. Не ставай луд кон!

Какво искат съвременните хора? – Свобода. Изобщо, всички хора искат да бъдат свободни. Ние, обаче, искаме да служим на държавата без юлар; ние искаме да служим на обществото без юлар; ние искаме да служим на църквата без юлар; ние искаме да служим на дома без юлар. Без юлар човек може да свърши работата си по-добре, отколкото с юлар. Работа без юлар, служене без юлар, това е учението на синовете на светлината. Какво представя синът на светлината? Той е огън и пламък, живот и светлина. С десет въжета да го вържете, той пак ще се развърже; в затвор да го турите, и оттам ще излезе. Казано е в Писанието: Когато синовете на светлината дойдат, вратите на затворите ще се отворят; всички заблуждения ще изчезнат; всички недоразумения и раздори ще се стопят; всички болести ще се махнат. Тогава ще дойде Царството Божие на земята. – Кога ще дойдат синовете на светлината? – Те и сега са на земята, но дегизирани, никой не ги познава. Благословен е този, който срещне един от синовете на светлината. Те премахват ограниченията в света, но без бомби. Те разбират законите на разумния живот и правилно ги прилагат. Гневът, съмнението, малодушието, страхът са бомби, които разрушават самия човек, който ги носи. Понеже синовете на светлината не се гневят, не се съмняват, не се страхуват, те не си служат с никакви бомби.

„Да сте синове на светлината". Така е казал Христос на своите ученици, като им откривал законите на светлината. Той им казвал, че като знаят законите на светлината, един ден те ще правят по-големи

чудеса от тия, които днес виждат. Когато Христос дойде на земята, мнозина искаха да Го направят цар, но Той казваше: „Не съм дошъл на земята да ставам цар, но да приложа Божия закон. Когато дойда втори път на земята, ще приложа напълно Божия закон". В Откровението е казано, че когато затръби седмата тръба, всички царства на земята ще станат едно цяло – царство на светлината – Божие царство. Тази идея работи вече в света. Днес всички велики хора, всички управляващи търсят начин, да съгласуват интересите на всички народи. Един ден, когато тази идея се реализира, границите между държавите ще се премахнат, ще се въведе общо управление във всички държави. Значи, някаква външна сила работи и заставя всички държавници, всички велики хора да приемат тази идея и да я реализират. Всички преговори между държавните глави, всички прогресивни и нови движения се стремят, именно, към това, да отворят път за идване на синовете на светлината.

Ще кажете, че новото е опасно за човечеството. Новото подразбира идване на Божественото в света. Бъдещето е в ръцете на онези, които носят новото, а не на онези, които поддържат стария ред и порядък, в който царува насилието и тъмнината. Ние сме за новото, за реда и порядъка на Божественото, който синовете на светлината носят. Ние сме за новия, за вечния живот. Следователно, на младите ще покажем пътя към този живот, а на старите ще покажем начин, как да се подмладят. Когато Христос казва, че, ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие, Той има пред вид синовете на тъмнината. Тъй щото, ако синовете на тъмнината не станат синове на светлината, не могат да влязат в Царството Божие. Казано е още, че родените от Бога грях не правят. Значи, за да не греши, човек трябва да се роди от Бога, да стане син на светлината, носител на Божественото в света.

„Да сте синове на светлината". С други думи казано: Да сте синове на любовта. Ако искате да се преобразите, приемете любовта в себе си. Вижте, как се проявяват младите момичета и момчета, преди

да ги посети любовта и след като ги посети. Преди да ги посети любовта, те са небрежни към себе си, към родителите и ближните си, към уроците си. Щом любовта ги посети, те коренно се изменят: започват да се обличат добре, отнасят се внимателно към родителите си, към уроците си. Любовта преобразява човека и осмисля живота му.

Когато говорим за синовете на светлината, имаме пред вид любовта на някоя мома или на някой момък. В същност, човек се влюбва в ближния си само тогава, когато последният е проводник на нещо светло и възвишено. Като не знаят това, мнозина се произнасят неправилно за любовта на младите. Щом видят, че някоя мома или някой момък се влюбил, те казват: Временна е тази любов. Скоро ще прегори, и момата ще заприлича на нас. Не е така. Това, което прегаря, не е любов. Това не е посещение на синовете на светлината. Когато някой от синовете на светлината посети младия момък или младата мома, те стават внимателни, любезни към родителите си, към своите близки. те съзнават погрешките си и ги изправят. Аз познавам синовете на светлината и мога да ви ги опиша. Те са стройни, красиви, разумни, занимават се и с музика, и с поезия, и с наука. Те пишат такива писма и такива поезии, каквито никой обикновен човек не може да напише. Благодарете на Бога, ако вашата дъщеря или вашият син се влюбят в някой от синовете на светлината. Радвайте се, когато любовта на един от тия синове ви посети. Млади и стари, стремете се към любовта на синовете на светлината, за да се преобразите, да придобиете нов живот.

„Да сте синове на светлината!" Няма по-велико нещо за човека от това, да бъде син на светлината. – Защо? – Защото ще бъде свързан с разумните същества на земята. – Къде са синовете на светлината? – Те не са на небето, далеч от хората, но между тях. Ако искате да срещнете някой ангел, светия или син на светлината, не ги търсете далеч от себе си. Те са по горите, по планините, между хората в селата и в градовете. Достатъчно е да се вглъби човек в себе си, да започне да размишлява, за да се свърже с тях. Да се свържете с едно разумно

същество, това значи, да ви посети една светла, възвишена мисъл. Когато Христос се уединяваше в гората на молитва, Той се срещаше със синовете на светлината и се разговаряше с тях. Една вечер Христос отиде на планината с двама от своите ученици, които видяха синовете на светлината. Те разбраха, с кого се разговаряше Учителят им.

Следователно, когато се натъкнете на никакво страдание или изпитание, обърнете се към синовете на светлината. Достатъчно е един от тях да ви посети, за да имате една реална опитност. Нямате ли връзка с разумните същества, колкото и да се молите, молитвата ви няма никакъв резултат. Вие се намирате в положението на човек, който търси изгряващото слънце, а намира залязващото. Какво трябва да правите при това положение? Трябва да постоянствате. Макар и да попадате на залязващото слънце, търсете непрестанно изгряващото. Ще дойде ден, когато ще попаднете на изгряващото слънце, и работите ви ще се наредят добре.

Американският проповедник Муди решил да отиде в Англия да проповядва. Трябвало да мине през Ливърпул, да се срещне с един от приятелите си, който обещал да му нареди работата: да наеме специален салон, да плати всички разходи. Стигнал благополучно в Ливърпул, но се указало, че приятелят му умрял преди една седмица. Муди се намерил пред голяма мъчнотия, но, в края на краищата, работата му се наредила, и той държал бляскава проповед, на която присъствали няколко хиляди души. Бляскава била проповедта му, защото синовете на светлината го подкрепили. През време на проповедта му една важна дама минала край един от прозорците и заповядала на кочияша си да спре, да чуе и тя нещо. Муди забелязал тази дама и веднага се обърнал към слушателите си с думите: В този момент продавам душата на една дама. На тази душа светът дава слава, богатство, чест. Обаче, Христос дава друго нещо за тази душа. И той започнал да изброява всичко, което Христос дава за една душа. Като чула тия думи, дамата разбрала, че това се отнася до нея. Тя

слязла от колата си, влязла в салона и се обърнала към проповедника със следните думи: Отсега нататък напущам своя стар господар и отивам при новия, да Му служа с любов и вярност.

Казвате: Има ли право човек да продава душата на ближния си? – ако знае, как да я продаде, има право. Ако с продаването душата на човека ти го повдигаш и насочваш в правия път, продай душата му. Така, именно, постъпва Бог. Той дава право на синовете на светлината да продават човешките души и да ги упътват в живота им. Като отидете при един от синовете на светлината, няма защо да му говорите за своите страдания. Той вижда положението, в което се намирате, и ви помага. Дето са синовете на светлината, там е Бог. Там Го виждам аз, там можете да Го видите и вие. Искате ли да видите Бога, идете между разумните, добрите и любещите хора. Те са и на земята, и на небето, т.е. те са и горе, и долу.

„Да сте синове на светлината". Всеки човек може да стане син на светлината, но още не е. Засега всички хора са синове на обикновения живот, синове на заблужденията. Ще дойде ден, когато ще станат синове на светлината, но преди това те трябва да минат през обикновения живот, като подготовка за необикновения. Сегашният човек се намира в положение на заченатото дете. Той се намира в утробата на майка си и нито сам може да яде, нито може да се движи. Синът на светлината е в положение на новороденото дете. Майка му казва: Синко, девет месеца беше в утробата ми. Ето, давам ти свободен билет за пътуване. Излез на свобода, в широкия свят и се радвай на Божието благословение. Щом получи свободен билет, синът на светлината излиза на бял свят и запява своята първа песен: Ва ... ва ... Майките и бащите знаят, каква е първата песен на детето. „Ва", това е името на първия Бог, който бабува, за да се раждат децата – синовете на светлината. със своята първа песен детето благодари на Бога, че излиза от света на ограниченията и влиза в света на свободата. И българинът казва на воловете си: Ва! Това значи: Спрете

за малко, да ви покажа, как можете да излезете от ограничения живот и да влезете в живота на свободата.

Сега и на вас казвам: Спомняйте си често за синовете на светлината, че, като дойдат големите страдания, да знаете, че те идат да ви освободят от ограниченията на живота. Понякога вие се насърчите, вдъхновите се, чувствувате сила и готовност за възвишена работа, но веднага се спрете и казвате: Не е време още за това. Днес отлагате, утре отлагате, докато един ден видите, че сте остарели, и казвате: Свърши се моята работа. Ще остане за друго прераждане. Християните пък възлагат всичко на Христа. Те очакват да дойде Христос втори път на земята, да ги възкреси. Не, първата песен „ва" ще ги възкреси. За да възкръсне, човек трябва да се новороди. Възкресението иде само за ония, които ще станат синове на светлината. Възкресението е новата епоха, в която идат синовете на светлината, да работят за създаване на нов свят, ново небе и нова земя. - Старият свят няма да се разруши, но ще се преобрази, ще се преустрои. Новият свят, това е епохата, която иде в света, в която ще се прояви Божията Любов. Проявяването на Христа на земята не е нищо друго, освен проява на Божията Любов. Изявяването на синовете на светлината не е нищо друго, освен проява на Божията Любов. Те идат да изявят любовта и да видят, как се проявява тя на земята. Докато са на небето, те нямат право да се влюбват помежду си, но като дойдат на земята, влюбват се в Бога на любовта.

Хората не разбират любовта, поради което си я представят нещо обикновено. Каквато представа да имат за любовта, те трябва да знаят, че всичко, което носи мир и радост за човешката душа, е любов. Всичко, което носи светлина и знание за ума, е мъдрост. Обикновеният човек се движи между два полюса – любовта и мъдростта, а съвършеният стои на върха, дето светлината изгрява. И ангелите живеят между любовта и мъдростта, но в по-високи полета. Синовете на светлината слизат между хората, да внесат в умовете им светлина и знание, а в сърцата им – топлина и любов. Ако не им

предадат тия неща, те не могат да се повдигнат, не могат да станат човеци, в широк смисъл на думата. Следователно, синовете на светлината идат да обновят цялото човечество.

Съвременните хора не се разбират, защото се разглеждат като мъже и жени. Днес нито мъжете помежду си се разбират, нито жените. Обаче, и духовете не се разбират. И те се намират в борба помежду си. Според богословите борбата е между падналите духове. – Защо паднаха тия духове? – Защото не разбраха Божията Любов. Които разбраха любовта, повдигнаха се и влязоха в разумния живот. Днес всички хора трябва да изучават любовта. Всеки сам ще я изучава. Никой не може да учи хората, как да любят. Дойде ли някой да ви учи, как да любите, ще изгубите любовта. Оставете човека свободен, той сам ще се научи, как да люби. Родителите се страхуват за сина и за дъщеря си, да не се влюбят и да страдат. Оставете сина и дъщеря си в ръцете на Бога, Той ще ги научи, как да любят. Да люби, това е работа на душата. Не се бъркайте в работата на душата. Предайте душата си на Бога, Той да я ръководи. Той знае нейния път и ще я насочи в това направление. Не се страхувайте от любовта. Щом уповавате на Бога, Той има пред вид и дъщеря ви, и сина ви, няма да ги остави да пропаднат. Ще кажете, че може да не им е дошло още времето за влюбване. И това оставете на Бога. Казано е, че който преждевременно се влюби, умира. Вярно е това, но вярно е, че който преждевременно се влюби, оживява. Зависи, как се е влюбил човек и в кого.

Под думата „смърт" ние разбираме минаване от едно състояние в друго. Ако двете състояния си хармонират, човек не умира. И след смъртта си той продължава да живее. Хората умират преждевременно под влияние на отрицателното в живота. Страхът, подозрението, съмнението, безлюбието, безверието съкращават живота на човека. Някой казва, че люби Бога, а при най-малкото изпитание започва да се съмнява и да подозира. Това не е любов. Ако това наричате любов, тя е едва в зародиша си. Любете, както любят синовете на светлината.

Учете се от тях. Какво трябва да направи любещата дъщеря, като види баща си тъжен? Тя трябва да запее, или да засвири със своя инструмент. Ако песента или музиката й може да промени състоянието на бащата, любовта й е силна. Ако любещият син е художник, поет или писател, с четката и с перото си той може да развесели тъжната си майка. Изобщо, хората на любовта носят в себе си мир, радост и веселие. Дето отидат, всички ги приемат с отворени сърца. Те не са невежи, нито горди или амбициозни. те са смирени и искрени.

Тъй щото, когато говорите за любовта си към Бога и за Неговата Любов към вас, помнете, че Той не обича невежите и горделивите. Човек трябва да има достойнство и самоуважение, но да не бъде горд. Ако е даровит, способен, нека прилага дарбите си, без да се гордее. Способният и разумен човек знае, че дарбите и способностите му са дадени за негово благо, както и за благото на всички. Ние не поддържаме слабите хора, които се подкупват и огъват пред силния. Ние сме за ония хора, които и с износени дрехи могат да ходят прави, със съзнание за достойнството на своята душа.

Съвременните хора трябва да работят за своето вътрешно освобождаване. Докато се освободят, те ще минават през мъчнотии и страдания, през болести, през недоразумения и противоречия. Обаче, щом станат синове на светлината, всичко това ще изчезне и, вместо страдания, ограничения и смърт, те ще имат радости, веселие и свобода. те ще се намерят между близките си, които ще ги обичат. Това значи, да живее човек в рая, между разумните същества. Раят е на земята. От човека зависи да бъде жител на рая, или на ада. Който живее в рая, всяка година получава по един от най-хубавите райски плодове. Обаче, не е важно човек да влезе в рая; важно е да стане син на светлината. Вратата на рая ще бъде всякога отворена за него, и той ще има на разположение всичко, каквото пожелае. Да се стреми човек да стане син на светлината, това не значи, че в един ден може да стане такъв. Хиляди години е учил, и хиляди години още трябва да

учи, за да придобие онази светлина, която ще го направи син на светлината. Иде ден, когато синовете на светлината ще дойдат между хората, ще им донесат онова знание, което ще бъде основа на истинския живот. Те ще бъдат учители на човечеството, ще му покажат пътя към светлината.

Казвате: Не може ли човек още днес да намери пътя на светлината? – Може, но трябва да се откаже от старите си разбирания. Каквото и да прави, със сегашните си разбирания човек не може да се издигне по-високо от положението, в което се намира сега. С разбиранията, които днес има, обикновеният човек ще си остане обикновен, птичката ще си остане птичка, къртицата ще си остане къртица. Каква култура може да се очаква при сегашните условия на живота? Следователно, докато човек не се издигне от положението, в което се намира, и не започне да мисли като истински човек, той никога не може да стане син на светлината, да придобие вътрешната си свобода. Човек е създаден свободен, а не роб. Той сам се е ограничил и заробил, вследствие на което сам ще се освободи. Когато създал човека, Бог му казал: Иди, завладей земята и стани господар. – На кого? – На низшето в себе си. Човек трябва да бъде господар на своите низши мисли и чувства, да ги владее. Станете господари на себе си, а не на хората. Който е станал господар на себе си, той е в хармония с всички хора. Той знае, че не може да живее сам. Едно въже е здраво само тогава, когато всички конци, от които е съставено, са еднакво яки. Следователно, когато всички мисли и чувства в човека са в хармония, той може да бъде в хармония и със своите ближни. Този човек наричаме син на светлината. Той не се оплаква от сиромашия, от болести, от невежество. Който боледува, той не е син на светлината. Който се оплаква от сиромашия, невежество, от противоречия, той не е син на светлината. Като изпадне в някакво затруднение, човек казва: Добър е Господ, ще ми помогне да се справя с мъчнотията. Какво означават думите „добър е Господ"? Ако човек разчита на добротата на Господа и не работи, това показва, че той

поставя Бога вън от себе си. Обаче, ако каже, че работи съзнателно, това показва, че човек разчита на Бога в себе си. Така е гледал и Христос на Бога, заради което казва: „Отец ми работи, и аз работя".

Често чувате някои да казват, че са хора на новите идеи. По какво се отличават тия хора от обикновените? Щом са нови хора, те трябва да се отличават по знанието, по вярата, по мислите и по чувствата си. Ако знанието, вярата, мислите и чувствата им са като тия на обикновените хора, те не могат да се нарекат хора на новите идеи. И хората със старите идеи имат знание, сила, богатства, но не ги използват на място. При това, те не са разпределили своите умствени и физически сили равномерно, вследствие на което някои органи работят повече от други. Благодарение на неравномерното разпределение на своите сили, те не могат да се хармонизират. Какво щастие можете да очаквате при едно несъразмерно развитие на органите в човека? Човек трябва да работи върху себе си съзнателно и с любов, да придобие онова знание, което може да го направи син на светлината. Той има непоколебима вяра в Господа. И когато го питат, вярва ли в Господа, той мълчи. - Какво ще доказвате на болния, има ли светлина, или не? Нека излезе вън, сам да види светлината. Вие трябва да заставите болния, насила да излезе вън, на слънчевата светлина и на чист въздух. Щом се грее на слънчевите лъчи и диша чист въздух, той влиза в стаята си обновен, с нови сили за живот и не пита вече съществува ли Бог, или не.

„Да сте синове на светлината". Желая ви да бъдете синове на светлината, да носите навсякъде радост и веселие. Болни лекувайте, страдащи утешавайте, паднали повдигайте! Сваляйте оковите от краката и ръцете на затворниците! Сваляйте оковите от умовете и сърцата на ония, които са изпаднали в мрак и заблуждения!

Желая на всички присъстващи, да паднат оковите от краката и ръцете, от умовете и сърцата им, да се почувстват свободни граждани на Царството Божие.

Днес синовете на светлината канят всички хора на работа. Те дойдоха във времето на Христа, но видеха, че хората не бяха още готови за работа. Сега пак идат с песни, да ви поканят като сътрудници в общото дело. Щом чуете песента им, станете веднага и идете да ги посрещнете. Те идат да турят ред и порядък в света.

Беседа от Учителя, държана на 23 март, 1930 г. София. – Изгрев.

В СИЛА

"Царството Божие дошло в сила". (Марка 9:1)

Една от големите илюзии, в която изпадат съвременните хора, е следната: те мислят, че като имат пари, са осигурени; като имат знания, са учени и като са физически силни, едновременно са и духовно силни. Благодарение на тази илюзия, те изпадат в трагикомично положение. Доколко са осигурени, виждаме при едно голямо земетресение: много къщи се събарят, и хората, които са мислили, че са осигурени, се намират на пътя, без подслон. При една финансова криза, големите милионери пропадат и дохождат в положението на последни просяци. Много американски милионери са пропаднали по такъв начин, но като хладнокръвни хора, не се отчайват. Те се събират заедно, устройват си общ банкет, да се посмеят на скъсаните си дрехи и обуща и, в края на краищата, казват: Какво да се прави? Живот е това! Учени, които са разчитали на знанията си, в един ден заболяват така, че изгубват паметта си. С паметта заедно всичкото им знание изчезва.

Съвременните хора се намират в положението на пропаднали милионери, които ходят бедно облечени, със скъсани дрехи и съжаляват за изгубеното богатство. Грешниците също така са пропаднали милионери и кой дето ги срещне, проповядва им да се покаят. Според мене, повечето хора са финансово пропаднали – нищо повече. Много естествено! Те разчитат на своя детински мироглед, който не издържа на големите изпитания. Вярванията на тия хора са толкова солидни, колкото и думите на майката, с които залъгва разплаканото си дете. Когато пък искат да задоволят любопитството на недораслото си още дете, отде е дошло по-малкото му братче, майката казва, че бабата го донесла от реката. Детето вярва на думите

на майка си. И някои от съвременните хора вярват на подобни твърдения за произхода на живота и мислят, че са учени. Според някои учени човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е развивала, докато достигнала до формата, наречена "човек". Това показва, че хората вярват в невъзможни неща и разчитат на тия вярвания. Възможно ли е от малката клетка да излезе разумният човек? Някои религиозни пък твърдят, че Бог е създал света от нищо. Ако това е възможно, ние казваме, че и религията е нищо. Не, колкото и да е всесилен и велик Бог, нищото си остава нищо, не може да се превърне в нещо. От нищото не може да стане нещо. Ако, наистина, светът е създаден от нищо, всичко ще бъде нищо: и религия, и наука, и морал, и живот. Какъв морал, например, е този, който е създаден от нищо? "Нищото" е отвлечено понятие. Като говорим за него, трябва да си представим пространството без никаква субстанция. Това е невъзможно. Можете ли да осолите боба без сол? След всичко това, можете ли да вярвате в обясненията на тия хора за духовния свят, за създаването на света и на човека, за морала и т. н.? Ако говорим за морал, ние разбираме такъв морал, който да е валиден за всички хора – млади и стари, за всички времена и епохи.

Мнозина, светски хора и религиозни, твърдят, че религията е само за старите, а не за млади. От това твърдение аз вадя заключението: високите планински върхове са за старите хора, а не и за младите. Всъщност така ли е? По високите планински върхове се качват обикновено млади хора. Старите хора не предприемат такива екскурзии. Значи, високите върхове са за младите, а долините за старите. Поддържате ли мисълта, че религията е за старите хора, ще ви отговорим с пословицата: „Зяй, коньо, за зелена трева". Как ще обърнете стария човек към Бога, когато той е материалист? И да стане религиозен, той по форма само ще вярва в Бога. Дълбоко в себе си, вътрешно, той е материалист и вярва на парите. Младият е вътрешно идеалист. Ако накарате стария човек да донесе вода от чешмата, той ще почне да се оглежда, да намери никого от внучетата си и ще му

каже: Иди, дядовото, за вода. Не ме държат краката, не мога да ходя. Младият веднага взима стомните и отива за вода. Тогава, кой може да изпълни волята Божия: младият, или старият? Когато момъкът и момата отиват на хорото, с какви дрехи се обличат: с нови, или със старите си дрехи? – С новите, разбира се. Ако се облекат със старите дрехи, никой няма да се хване на хорото до тях. Новата дреха е символ на нова идея. Който е готов да приеме една нова идея в себе си, той е млад човек. Той има условия да расте и да се развива. Който се облича със стари дрехи, той е стар човек и неспособен за никаква култура. Нека младата мома се облече със старите си дрехи и отиде на хорото, да види, как всички момци ще я избягват. Обикновено момите се обличат с нови дрехи за хорото. Като се оженят, хвърлят новите дрехи, обличат старите и така се явяват пред своите възлюбени. Обаче, като облекат старите си дрехи, животът им се разваля. В това отношение, мъжът сам разваля живота си. Като се страхува, друг мъж да не хареса възлюбената му, той казва: Можеш да се обличаш и със старите си дрехи, не е нужно все с нови дрехи да бъдеш – няма кой повече да те харесва. Това е криво разбиране, което показва, че хората нямат доверие помежду си.

Какъв е този Господ, в Когото хората вярват, на когото свещи палят и се молят, а нямат доверие един на друг? Мъжът не вярва на жена си, жената – на мъжа си, приятелят – на приятеля си, учениците – на учителя си и т. н. Какъв е този Господ, който не може да обедини хората? Защо ми е такова знание, което в трудни моменти на живота ми не може да ми помогне? Защо ми е такова богатство, което, вместо полза, ми принася вреда? Защо ми е такава религия, която ме отдалечава от Бога?

"Царството Божие дошло в сила". За да разберете смисъла на този стих, вие трябва да имате дълбоко вътрешно разбиране за живота, както и за самите себе си. Вие трябва да знаете, че физическото тяло разполага не само с физически органи, които са необходими за физическия свят, но и с други органи, необходими за другите светове.

Ето защо, като работи за развиване на физическите си органи, едновременно човек трябва да работи за развиване на умствените и на духовните си органи. Иначе, той ще бъде годен само за физическия свят. Натъкне ли се на духовния свят, той ще бъде в положението на новородено дете, което се нуждае от помощта на своите близки. Поради това, някои хора са ориентирани във физическия свят, а неориентирани за духовния. Някои хора се справят само с днешния ден, а за утрешния нищо не могат да предвидят. Който знае нещата, само той вижда. Който знае законите на живота, той предвижда последствията на своите дела. Който знае и предвижда нещата, той гледа и на Царството Божие като на разумно начало, което е в самия човек. За да даде ход на разумното начало, човек трябва да бъде във връзка с разумните същества, които ще бъдат притоци на неговия живот. Сам по себе си човек не може да бъде разумен. Ако не е свързан с учените хора, човек не може да бъде учен. С една капка извор не става. С една мисъл умът не може да се нахрани. Една мисъл е условие за проява на ума. Безброй мисли трябва да влязат в човешката глава, за да се повдигне човек.

Ние не проповядваме отвлечени работи, които нямат нищо общо със съзнанието на хората, както и с тяхната творческа мисъл. Ние говорим и проповядваме за Бога, защото тази идея ще внесе безсмъртието в живота; тази идея ще направи хората богати и щастливи, в пълния смисъл на думата; тази идея ще внесе мир, радост, съгласие и любов между хората; тази идея ще внесе поезия, музика и хармония в живота. Ако човек има някаква идея за Бога, но, въпреки това, се оплаква от болести и страдания, от безлюбие, безверие и несъгласие с близките си, неговата идея е крива. Ако казвате, че Бог е създал света, трябва да знаете, защо го е създал. Ако някой княз или цар ви покани на угощение, сложи пред вас богата трапеза и ви каже, че нямате право да ядете, какво мнение ще си съставите за него? Вие можете да си съставите две мнения за него: или че той е решил да изпита гостите си, да види, какво мислят за

него, или ще кажете, че той е глупав човек. На същото основание казвам: Какво мнение имате за Бога, ако казвате, че Той е създал света, а, въпреки това, живеете в сиромашия, лишение и глад? Едно от двете е вярно: или Бог е решил да ви изпита, как понасяте страданията и лишенията, или вие сте неразумни и не можете да се ползвате от благата на живота.

Който не разбира живота, казва: Аз не искам да бъда много богат, но и сиромах не искам да бъда; не искам да бъда много умен, но и глупав не искам да бъда. – Кой създаде разумността, доброто, богатството, силата? – Бог. – Кой създаде глупостта, злото, сиромашията и безсилието? – Човек.

Два свята съществуват: реален и нереален или преходен. Реалният свят носи вечния живот, а нереалният – смъртта. Докато живее в света на промените, човек не може да очаква никакво щастие. Ако знаехте, какво ви очаква в продължение на 20 години, главите ви биха побелели преждевременно. Сегашният свят ще мине през големи преобразования, които ще произведат силни сътресения в съзнанието на хората, да разберат най-после, че те трябва да бъдат разумни, да изпълняват волята Божия, а не своята. Човек не е създаден да страда, да се измъчва, да умира. Човек не е създаден и да властвува над слабия и да го малтретира. Човек е създаден за красиви и велики работи. Човек е създаден да бъде герой, да проявява Божията Любов и Мъдрост. Човек е създаден да носи Божията Истина в света.

"Царството Божие дошло в сила". Да изявим Царството Божие на земята в Неговата пълнота и сила, това е идеалът, към който човек трябва да се стреми. Ако имате ясна представа за Бога, а не се стремите към приложение на волята Божия, Царството Божие е далеч от вас. Ще кажете, че поне един път сте изпълнили волята Божия. Това не е достатъчно. Постоянно трябва да изпълнявате волята Божия. Можете ли да наречете приятел онзи, който само един път ви е услужил? Всякога трябва да разчитате на приятеля си, но и приятелят ви трябва всякога да разчита на вас. Да имаш познанство с един

банкер е едно нещо; да имаш приятелство с банкера е друго нещо. Банкерите имат много познати, но като отидат при тях да искат пари, те дигат рамене и казват: Не мога да ви услужа, финансова криза има сега. Обаче, ако отидете при банкера, като приятел, той ще отвори своята вътрешна каса и ще ви каже: Давам ти от това, което съм отделил за себе си. Следователно, ако се молите на Бога само като на познат, молитвата ви ще остане без последствие. Ако се молите на Бога като на ваш приятел, Той веднага ще отговори на молитвата ви.

Днес всички хора са подложени на изпит, да се провери вярата и любовта им. Това се отнася до ония, които минават за вярващи. Безверниците се намират при други условия. Вярващите се изпитват по един начин, безверниците – по друг. Каже ли някой, че вярва в Бога, веднага пред него ще се изпречи един беден човек, да му помогне. Щом си вярващ, ти можеш да му помогнеш. – Ама нямам пари. – Помощта не се състои само в пари. Когато дойде при мене някой беден, аз ще го питам, какъв занаят има. Ако се окаже, че бедният човек е рибар, ще му дам мрежа, ще го пратя на морето да лови риба. Ще му кажа, че още при първото хвърляне на мрежата ще улови една риба, в устата на която е заклещена една златна монета. Като отиде на морето и направи това, което му казвам, ще провери, доколко думите ми са верни.

В една английска книга се разправя за чудесата, които един европеец видял между индусите в Индия. Европеецът се намирал под ръководството на един от индусите, с когото често пътувал из пустинята. При едно такова пътуване те останали без хляб и трябвало да гладуват няколко дена. В това време индусът запитал европееца: Какъв хляб искаш в този момент, бял или черен? Европеецът си помислил за бял, хубав хляб. Индусът веднага се концентрирал и не се минали 15–20 минути, когато пред тях се явил бял, пресен, добре опечен хляб. Ще кажете, че това се дължи на някакви фокуси. Не, голяма разлика има между фокусничеството и реалността. Това е реален опит, който се дължи на силата на мисълта. Фокусите отнемат

силата на човека, когато истината го прави по-силен. Който лъже, осиромашава; който говори истината, забогатява. Ако умът на човека укрепва, а способностите му се увеличават, той се храни с истината. Ако оглупява, човек се храни с лъжата. Някои религиозни се чудят, защо едно време са имали полет, въодушевявали се, работите им вървели добре, а колкото повече навлизат в духовния живот, постепенно губят. Много просто. Щом работите им отиват назад, това показва, че те вървят в крив път. Невъзможно е човек да върви в Божествения път, а работите му да остават назад. Ако служите на Бога, а същевременно оглупявате, осиромашавате и боледувате, вашият Бог е лъжлив. Изхвърлете от сърцата си божеството, което сами сте си създали. Какъв е този Бог, който не се трогва от страданията на вашите ближни? Какъв е вашият Бог, който ви оставя да живеете в сиромашия и невежество? Ако служите на Единния и Истинен Бог, достатъчно е да тропнете с тояжката си, за да имате, каквото искате. Обаче, който служи на Единния, никога не злоупотребява. Той взима само толкова, колкото му е нужно да се нахрани в даден случай. Той не мисли за осигуряване.

Като говоря за магическата тояжка, не ви съветвам да изкарвате прехраната си по този начин. Това не е наука, нито изкуство. Аз съм дошъл да ви науча, как да любите. Всяка наука без любов е страдание и мъчение за човечеството. Сегашното човечество разполага със сила, със знание, но едно му липсва – любов. Никога в света не е имало толкова учени, богати, силни хора, както днес; въпреки това, всички страдат – Защо? – Любов им липсва. Чувства имат, но разумната любов отсъства. Ще кажете, че егоизмът е причина за страданията на човечеството. Ще кажете, че еди-кой си народ е по-егоистичен от друг някой. Не е въпрос за степента на егоизма. Важно е, че всички хора, всички народи служат още на егоизма. Те трябва да внесат любовта като основа на своя живот, за да се освободят от егоизма. Когато приеме любовта, човек минава от страданията към радостите, дето може правилно да се развива. Това не значи, че той трябва да избягва

страданията. Разумните страдания са благо за човека. Те правят човека по-учен, по-добър. Той използва енергията, която се крие в тях, за свое лично благо, както и за благото на своите ближни. Страданията носят в себе си тъй наречената "мъртва материя". Който страда съзнателно, той оживява тази материя, като извлича от нея соковете на доброто.

Следователно, съвременните хора трябва да вземат от възвишения свят онази материя и сила, която може да ги направи добри. Чрез тази материя и сила те ще изработят необходимите органи за новата култура. Без тях те не могат да направят стъпка напред. Не е въпрос от страх да бъде човек честен и добър. С помощта на закони и правила сегашните хора спазват известен ред в света, но това не е естествен живот. Интересно е да видим, как ще се прояви човек без закони и правилници. Добре е, всяка държава да направи опит само за 24 часа, да се откаже от съдии, пристави, стражари, за да види, каква честност и какъв морал носи нейният гражданин. При законите и правилниците, които държавите налагат на поданиците си, ние не знаем, доколко хората са честни и морални. Не само държавите, но и всеки човек отделно може да направи този опит, да види, доколко неговите близки и съседи са честни хора. Нека всеки от вас остави къщата си за 24 часа отворена, да изпита своите съседи. Ще видите, през това време липсва ли нещо от къщата ви и какво именно. Не казвам, че хората не са честни, но всички не са изпитани. Човек сам не се познава. По линиите на ръцете, на лицето и на главата можете да четете, кой е честен и кой не. Изобщо, няма скрито-покрито в живота. Ако аз чета по тия линии, и вие можете да четете. За онзи, който вижда и знае нещата, лъжа не съществува.

Сега аз проповядвам на хората. Какво им проповядвам? Да вярват в Бога? Вярата не се налага, нито може да се проповядва за нея. Да любите Бога? И това не мога да проповядвам. Бог сам е Любов. Според мене, да проповядвам, това значи, да светя на хората. Да светя, това значи, да им покажа пътя към Бога и начина, по който да

изпълняват волята Божия. Бог е Любов, аз живея в света на Бога и желая да изпълня Неговата воля. Това желая и на вас. Аз съм една ръка, на която Бог заповядва: Простри се напред! – аз се простирам. – Свий се! – аз се свивам. – Направи това! – и аз го правя. Ще кажете, че това е ограничение, отсъствие на свобода. – Това е изпълнение на волята Божия. А в изпълнението на волята Божия се крие свободата на човешката душа. Каквото Бог върши, това върша и аз. При това, аз съм свободен да простра или да не простирам ръката си. Аз съм свободен дотогава, докато простирам и свивам ръката си, докато имам избор да направя едното или другото. Дойде ли друг някой да ми простира или свива ръката, аз нямам никаква свобода.

Ако някой ме застави да взема пари от касата на своя ближен, той ме ограничава, той си служи с насилие. Ще кажете, че златото е ценност, за която заслужава човек да се поддаде на изкушение. Днес златото е ценност, за която хората се убиват. Обаче, за предпочитане е животът на един човек, отколкото десет торби пълни със злато. Днес брат брата убива за един метър земя. За предпочитане е любовта на брата ти, отколкото хиляди декара земя. Велико благо е да имаш любовта на един човек! Любовта на ближния е любовта на Бога. Това значи, да имаш тил, на който да разчиташ при всички условия.

И тъй, да имате любовта на Бога, това значи, зад вас да стои крепост, на която да разчитате и в настоящето, и в бъдещето. Любовта разкрива всички възможности за човека. Тя му отваря вратите за всички разумни светове. Който се е домогнал до Божията Любов, той има достъп не само до разумните същества, но и до ангелите и архангелите. – Къде са те? – Навсякъде. Дето и да се обърнете, ако любовта е във вас, вие можете да срещнете ангели. Ангелът се познава по строеж, по организираме на силите в себе си. Дали вярвате, че има ангели на земята, или не вярвате, не е важно. Това важи за мене. За банкера е важно да знае, колко злато има в касата си. Ако касата му е пълна със злато, той е доволен; ако касата му е празна, той е недоволен. Следователно, аз съм доволен за знанието, което имам.

Дали другите са доволни от моето знание, не е важно. Истинското знание е капитал, на който човек всякога може да разчита. Например, някои учени имат много знания, но едно не знаят: съществува ли Бог, или не. Половината мъже и жени от цялото човечество знаят, съществува ли Бог, или не, а другата половина не знаят.

Съвременното човечество, по отношение на въпроса за съществуването на Бога, може да се уподоби на положението на човек, който е застанал между две огледала – едното на север, другото на юг. При това положение, лицето му се отразява в едното огледало, а гърбът – в другото. – Къде е истинският човек? – Нито в едното огледало, нито в другото. Истинският човек е този, който е застанал между двете огледала. Ето защо, ние считаме за вярващи ония хора, които виждат лицето на човека в огледалото, а за безверници – ония, които виждат гърба на човека. Първите казват: Видяхме лицето на Бога. Значи, за тях Бог съществува. Другите казват: Не виждаме лицето на Бога, затова Той не съществува. Обаче, Бог не е нито в лицето, което виждате в огледалото, нито в гърба. Това са отражения на истинския образ. Бог е застанал между двете огледала и може да Го види само онзи, който има любов. Бог не е нито между вярващите, нито между безверниците. Той не живее нито между вегетарианците, нито между месоядците. – Къде е Бог? – Между любещите души.

Един ден Мойсей отивал на Синайската гора, да се помоли на Господа. По пътя към планината той видял, че един овчар работел нещо усилено – огън кладял. – Какво правиш, овчарю? – Кладя огън, на който ще опека едно от младите си агнета. – За кого? – За Господа. Той каза, че ще ме посети. – Лъжеш се, братко. Преди всичко, Господ не яде печени агнета. Напразно ще очакваш. Овчарят се замислил, изпаднал в голямо обезсърчение и спрял работата си. Мойсей не забелязал, нито почувствал действието на своите думи върху чистосърдечния овчар и продължил пътя си към Синайската гора. По едно време той чул тих глас: Знаеш ли, какво направи с простодушния овчар? Ти уби нещо красиво и велико в неговата душа.

Върни се назад да изправиш погрешката си. Кажи на овчаря, че ще го посетя. Върнал се Мойсей от пътя си, приближил се към овчаря и казал: Слушай, братко, направи, каквото си намислил. Бог, наистина, ще те посети. Приготви се да Го приемеш. След това Мойсей се скрил зад храстите, да гледа, как Бог ще посети овчаря. Какво видял? Огън слязъл от небето и изгорил агнето на овчаря, който през това време сладко дрямал. Като се събудил и видял, че агнето го нямало, овчарят се зарадвал, благодарил на Бога за посещението, което му направил, и продължил работата си.

Следователно, ще знаете, че има начин, по който и Бог може да яде. Има един огън, от който хората изгарят, но има един огън, в който душите горят и не изгарят. В този огън са горели мъчениците и праведните хора. Този огън наричаме "огън на любовта". Той носи в себе си знанието, от което всеки човек се нуждае. Силата на човека се крие в знанието, с което разполага. От знанието пък той може да разбере, какво е постигнал и до каква степен на развитие се намира. Всеки човек трябва да знае, с какво разполага, за да не изпада в заблуждения.

Един ден Диоген, който поучавал хората, решил да се уедини в гората, далеч от шума, да си почине малко. Както намислил, така постъпил. Той се уединил в гората и седнал под една сенчеста круша, да почива и размишлява. Един селянин го съгледал отдалеч и веднага се отправил към него, да му иска някакъв съвет. Като видял, че и тук не го оставят спокоен, Диоген се ядосал на селянина и мислил да му се скари и да го върне назад. Въпреки това той се въздържал, приел селянина, изслушал го, дал му съвет и, след като се сбогувал с него, казал си: Какво направи, Диогене? От толкова години учиш хората, как да живеят, как да се отнасят помежду си, а в един момент си готов да развалиш това, което си направил. Виновен ли е този човек, че му се сърдиш? Ако искаше никой да не те смущава, ти трябваше да съобщиш, че днес не приемаш гости. Вместо да се сърдиш, ти трябваше да поканиш селянина да седне при тебе, да се разговаряте

приятелски и да си хапнете заедно. Така се разговарял Диоген със себе си и се осъждал за неправилната си постъпка. Той трябвало да приема хората, без да се гневи.

Често и съвременните хора постъпват като Диоген. Те нареждат свои планове и, ако някой се осмели да ги развали, сърдят се. Така постъпва и младата мома, когато, в очакване на възлюбения си, друг някой момък дойде при нея. Защо се сърди? Защо не бъде искрена да му каже, че чака някого? Този момък не знае, че момата очаква някого. Като познат, той се осмелява да седне при нея и да се разговарят. Тя отговаря на зададените от него въпроси, но всеки момент иска той да се махне, да дойде нейният възлюбен. Момата не знае, че нейният възлюбен, когото очаква с нетърпение, е голям нехранимайко, ще я направи нещастна. Обаче, онзи, от когото иска по-скоро да се освободи, е добър и честен момък. Ако се ожени за него, тя ще бъде щастлива.

Съвременните хора страдат от неразбиране на любовта и на живота. Тази е причината, поради която те са внесли в живота и в отношенията си нещо неестествено. Те гледат и не виждат. На лицето на човека е написано всичко. Достатъчно е хората да имат очи и знание, за да четат по лицата на човека всичко онова, което е скрито в тях. Няма защо да питате, дали даден човек е честен или нечестен. Погледнете лицето му и ще разберете, какъв е той. Всеки човек може да преобрази лицето си. Това се постига чрез съзнателна работа върху мисълта. Като мисли право, човек помага на себе си, на ближните си и на цялото човечество.

"Царството Божие дошло в сила". Царството Божие подразбира царството на любовта. Човек може да влезе в това царство, когато се освободи от вековните заблуждения в себе си. Да се освободи човек от заблужденията си, това значи, да се проникне от Божията Любов, да признае всички хора за свои братя, да им подаде ръка за обща работа. Хиляди добри хора съществуват в света, които са готови да изпълнят Божията воля. Който изпълнява тази воля, той може да подобри

здравето си, да укрепи ума и сърцето си, да стане гражданин на Царството Божие. Ще кажете, че хората са лоши, не може да се работи между тях. Това не оправдава никого. Силата и властта не е в ръцете на лошите хора. Христос казва: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Щом властта и силата са в ръцете на Христа, следвайте Неговия път. Христос казва на учениците си: "Идете и проповядвайте в света, и аз ще бъда с вас до окончанието на века". Каква по-голяма сигурност от тази може да очаква човек? Достатъчно е да проповядва Словото Божие с Любов, за да бъде с Христа до окончанието на века.

Тъй щото, не се страхувайте от лошите хора. Срещнете ли някой човек, вие трябва да знаете добър ли е, или лош. Лошият човек мирише лошо, а добрият разнася своето благоухание надалеч. Той знае, какво значи, да живее за Бога. Той работи изключително за Него, без да говори за себе си, за своята вяра. Започне ли човек много да говори за вярата си, за познаването на Бога, той скоро изпада в противоречие. Чувате го да говори, че Бог е велик, всесилен, всеблаг, докато изведнъж се запитва, защо съществува злото. Той мисли, че Бог допуща злото за изпитание и за наказание на хората. Значи, той вярва повече в злото, отколкото в доброто. Аз пък не вярвам в злото, в безлюбието, в глупостите, в заблужденията и т. н. В този смисъл, вярата не е на място, а безверието е на място. Светът се нуждае от безверници в злото и от вярващи в доброто. Тия две категории хора трябва да си подадат ръка, за да се оправи светът. Щом си подадат ръка, те ще кажат: "Царството Божие е дошло в сила".

Казано е в Писанието, че когато хората чуят гласа на Господа, ще оживеят. Това оживяване не е физически процес, но психически. Да оживееш, това значи, да си готов да простиш на онзи, който ти е направил най-голямата пакост. Ако си слуга, и господарят ти те е ощетил, отнел е силите ти, прости му. Ако му простиш, той ще бъде готов да раздели богатството си с тебе и да те приеме като свой брат. След това и двамата ще тръгнат да проповядват. Ще кажете, че това е невъзможно. За онези, на които съзнанието не е пробудено, това е

невъзможно. Ако искат насила да изпълнят този закон, те ще се намерят пред закона за "военната повинност", дето всеки е задължен да служи на държавата. Обаче, който е готов да прости на ближния си от любов, доброволно, той е човек с пробудено съзнание, носител на новото. За мнозина е невъзможно човек да прости на врага си и да го възлюби, затова се пита, кога ще стане това. Някога ще стане. Това "някога" не е далеч. Днес ще стане спасението на човека. За мене съществува само един ден, от изгряването на слънцето до залязването му. Този ден е дълъг, трае хиляди и милиони години – нарича се Божествен ден. Свърши ли се този ден, всичко в света ще се свърши. Колкото по-дълъг е този ден, толкова по-големи възможности и условия се разкриват пред човека. Само така той може да расте и да се развива.

"Истината ще ви направи свободни". Значи, свободата заставя човека да търси истината. Като не знаят, как да я намерят, всеки търси някакъв начин, да я прелее от едно шише в друго. Обаче, преливането е физически процес, без никакво съдържание. Като дойдете при истината, вие не трябва да бъдете съвършено сухи, да не се запалите и изгорите. Ако пък се запалите, не се страхувайте, няма да изгорите. Отоплявайте се с този огън, осветявайте се с него, за да се запазите от големите зимни студове и опасни крадци. Носите ли този огън със себе си, дето и да влезете с него, всичко се нарежда добре: плодовете започват да зреят, хората възстановяват своя вътрешен мир и се залавят за обща работа. Запали ли се този огън веднъж, никога не изгасва. Пред такъв огън се намери Мойсей в пустинята, дето чу глас: "Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свето". Ангел се яви на Мойсея и му каза, че заради убийството, което направи, не му се позволява да се приближи при огъня, докато не събуе обущата си. Като събу обущата си, Бог му показа начин, как да живее, как да ръководи израилския народ. Мойсей написа добри закони, но последователите му ги изопачиха. И Христос проповядваше великите

Божии закони, но и Неговите последователи не знаеха, как да ги приложат, и изопачиха учението Му.

Днес Христос е слязъл между хората и работи със своя жезъл. Той току вдига и слага жезъла си и гори всичко, каквото срещне на пътя си. Лъжците, крадците и престъпниците ще изгорят, а добрите, истинолюбивите и честните хора ще минат през огъня, без да изгорят. Те ще се пречистят и светнат. Който мине през огъня и се пречисти, ще намери истината. Който намери истината, той ще познае Бога, ще Го признае за свой Баща, Който всякога помага на сирачета, на вдовици и на старци. Като срещне някой страдащ, Бог ще го извика при себе си и ще му каже: Ела при мене и бъди благословен! Ти ще минеш от страданието в радостта и ще се ползуваш от благата на живота. Така ще каже Бог на старите и на утрудените и ще ги подмлади и ободри. И тъй, стремете се към новото учение, което носи знание, светлина и радост за всички - за млади и за стари. Старите трябва да станат млади, а младите - да не остаряват. Младостта не е външно качество, но вътрешно. Святият човек е всякога млад. Добрият и свят човек никога не остарява. – Защо? - Защото той никога не губи смисъла на нещата. Светът се нуждае от добри и святи хора, които са готови за работа и за всякаква жертва. Светът се нуждае от нови хора, от хора на любовта.

Как познавате новия човек? Когато новият човек влезе между болни, те оздравяват. Когато влезе в дом, дето членовете не живеят добре, той внася мир и радост между тях. Ако само с присъствието си човек може да лекува болни и да внася мир и радост в човешките души, казваме, че той е служител на новото учение. И ако болните оздравяват в негово присъствие, а разгневените се успокояват, ние казваме, че това са хора, готови да служат на новото. Стремете се да служите на новото, да го прилагате във всички прояви на живота, за да се радвате и вие, и окръжаващите. Казано е в Писанието: "По плодовете им ще ги познаете". Наистина, по плодовете на живота ще познаете служителя на новото учение, но по плодовете ще познаете и

обикновения човек. Следователно, ако нямате постиженията на новия човек, по-добре мълчете. За предпочитане е човек да мълчи, отколкото да говори, без да може да реализира това, за което говори.

"Царството Божие дошло в сила". Мнозина се представят за силни, без да са такива. Човек трябва да бъде силен, без да говори за силата си. Апостол Павел казва за себе си: "Когато съм слаб, тогава съм силен"! – Какво означават тия думи? – Това значи: когато съм слаб в човешкото, в преходното, тогава съм силен в Божественото и във вечното. За предпочитане, следователно, е човек да има общение с Бога, със светлите и разумни същества, отколкото със силните хора на земята. Казано е в Господнята молитва: "Да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята". Значи, който е свързан с Бога, той се намира под Неговото крило и на земята, и на небето. Ако мислите, че Бог живее само на небето, как разбирате стиха, в който е казано, че Бог ще се всели между хората и ще си направи жилище между тях? Като не размишляват дълбоко върху този стих, някои търсят Бога само на небето и, ако не Го намерят, обезсърчават се и казват: Бог не съществува. Какво прави младият момък, когато сърцето му трепне за любов? Той тръгва да търси любовта по целия свят и, като я намери, казва: Ето я! Търсете и вие Бога по същия начин. Като Го намерите, кажете: Ето Го! Когато учениците срещнаха Христа, казаха: Учителю благи! – и тръгнаха след Него.

Сега и на вас, като на ученици, казвам: Откажете се от своите стари възгледи, които ви измъчват. Приемете новото, което може да ви освободи от заблужденията и нещастията. Новото подразбира новата, права мисъл. Човек съдържа в себе си твърда, течна и въздухообразна материя, но не трябва да бъде нито твърд, нито течен, нито въздухообразен. Той трябва да превърне всичко, което носи в себе си в чиста, светла, права мисъл, на която се подчиняват и чувствата, и постъпките му. Мисълта е разумното начало в човека. Тя е единствената сила, която държи човека в равновесие. Каквото представя земната притегателна сила за земята, такова нещо е

човешката мисъл за самия човек. Чрез своята права мисъл човек е господар на себе си. Поддаде ли се на своите низки страсти и желания, той губи свободата си и става роб. Той се намира в положението на вола, който всеки ден впрягат и завеждат на нивата. Време е вече човек да се освободи от низшето в себе си и да се определи като служител на Бога. – Кога ще стане това? – Когато чуе Божия глас да му нашепва: Стани! Когато Самуил служеше в храма, чу глас, който му казваше: Самуиле, стани! Самуил помисли, че свещеникът, при когото служи, го вика, но не излезе така. След като гласът се повтори и потрети, Самуил разбра, че Бог го вика, и веднага стана. Каквото Бог му каза, всичко се сбъдна. Един ден Бог ще проговори на всяка душа и ще я пита: Докога ще лежиш в гроба? Докога ще бъдеш в робство? Излез вън! Който чуе гласа Му и повярва, ще излезе от гроба и ще възкръсне. Който чуе и не повярва, ще остане да лежи в гроба. Следователно, ако искате да излезете от гроба, да се освободите от смъртта и да възкръснете, вярвайте в Онзи, Който ви е дал живот и свобода.

Съвременните хора слушат различни проповеди, но въпреки това търсят начин, как по-добре да се осигурят. Има един начин за осигуряване. Той се заключава в служенето на Бога. Ако станете проводници на Божията Любов, вие ще се осигурите Ако станете проводници на великата любов, всички противоречия ще се разрешат, всички ваши неприятели и врагове ще ви напуснат. – Кога ще стане това? – Когато се свържете с Бога. – Яма аз не вярвам вече в любовта, всички хора са ми изневерили. – Прави сте, хората са изневерили на любовта си към вас, но преди тях вие сте изневерили на Бога. Кой момък и коя мома не са изневерили на любовта си към Бога? Кой баща и коя майка не са изневерили на своята честна дума, дадена пред Бога, да бъдат верни на своя дълг? Кой учен, кой проповедник са издържали на обещанието си, дадено на Бога пред великия олтар на служенето и на жертвата?

Ще кажете, че еди-кой си човек е светия. Светостта е въпрос извън времето и пространството. Човек в един момент може да стане свят, и в един момент може да изгуби светостта си. Не е важно да търсите свети хора, но стремете се във всеки човек да намерите нещо ценно. Сама по себе си душата на човека е ценна. Човек живее заради доброто, което се крие в душата му. За това, именно, Христос казва: „Който изгуби душата си, нищо не струва". Запази ли душата си, човек има възможност да придобие всички блага, които природата дава. Какво ще придобие човек и какъв може да стане, това зависи от него. Никой не може да застави човека да прави това, което той не иска, нито може насила да го накара да стане това, което не желае. Всяко положение и всека форма, през които човек минава, са временни. Като изпълни задачата си, той може да вземе друга форма, по-висока от сегашната. Ако формите на животните са временни, колко повече това се отнася до хората. На земята има вече хора, преобразени на ангели. Идете в бедните квартали на София, там непременно ще намерите поне по един ангел. Като изучавате хората, ще познаете ангела; той се различава от обикновения човек. Ако не вярвате, можете да проверите. Добре е да бъдете реалисти, всеки да вярва на това, което е видял и опитал. Като мине през очите на бръмбара, светлината ще се отрази по един начин; като мине през очите на човека, тя ще се отрази по друг начин. Всеки възприема нещата според светлината, която има в себе си.

Съвременните хора трябва да възприемат нещата правилно, да не изпадат в заблуждения. Например, заблуждение е, когато делите хората на праведни и грешни, само поради това, че едините се молят по няколко пъти на ден, а другите не се молят. Външното молене не определя човека като праведен. На земята ще срещнете малко хора праведни. При това, по естество човек има две страни: светла и тъмна, лице и опъко. Какво ще кажете за човека, ако днес видите светлата му страна, а на другия ден – тъмната? Може ли той едновременно да бъде и светъл, и тъмен? И конят е добър, но ако застанете зад него, ще

опитате силата на неговия ритник. На същото основание, човек носи в себе си мисли и чувства, с които удря хората, както конят ги удря с петалата си. Това се дължи на лоши наследени черти в човека, от които някога ще се освободи. Достатъчно е човек да бъде искрен към себе си, за да се освободи от лошите наследени черти. Сегашният човек е изпаднал в безверие, в безлюбие, в користолюбие, вследствие на което той сам със спъва. Днес напише нещо хубаво, на другия ден вече сам се съмнява в написаното и се пита: Вярно ли е това, което съм писал, или не е вярно? Едно ще знаете: Верни неща са тези, които човек сам е изпитал и проверил. Щом имате опитност, трябва ли да питате, дали известен факт е верен, или не?

„Царството Божие дошло в сила". Сега и вие трябва да проявите силата си, да търсите Бога, да търсите истинските си братя и сестри, да изработите свое верую, свои възгледи за живота. Днес вие минавате за православни, но знаете ли, къде е онзи свят? Знаете ли, къде ще отидете, като заминете за другия свят? Един евангелски проповедник, след като проповядвал 30 години на земята, заминал за онзи свят и се видял в чудо. По някакъв начин той съобщил на близките си, че положението му не е добро, не излязло така, както очаквал. Той си представял онзи свят другояче, а не както го видял. Сега разбрал, че не живял, както Бог изисква.

Следователно, за да бъде добре и на този, и на онзи свят, човек трябва да се откаже от старите си разбирания, от заблужденията, които го спъват. Онзи свят е свят на нов ред и порядък, на нови разбирания За да бъдете добре приети в онзи свят, мислите, чувствата и желанията ви трябва да бъдат абсолютно чисти. Това не трябва да ви плаши. Вие живеете в Бога и за Него работите. Като съзнаете това, ще изправите погрешките си, ще изправите кривите си разбирания. Как можете да работите за Бога, ако не сте готови да прощавате? Това не значи, да вървите в пътя на грешните, но да прощавате прегрешенията им. Така е казано и в Господнята молитва: „Прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници". Ще

кажете, че Бог е милостив, всепрощаващ. – Щом Бог прощава, и вие трябва да прощавате. За да не се натъквате на ненужни страдания, вие трябва да се пазите от преувеличаване на нещата. Докато не дойдат любовта и истината във вас, като мярка на нещата, вие не можете да имате точна представа за това, което става с вас и с окръжаващите. Ето защо, бъдете искрени, да предавате нещата, както са в действителност – нито да преувеличавате, нито да намалявате. Когато любовта посети човека отваря сърцето му, просвещава ума му и преустройва тялото му. Дето е любовта, там омразата, неправдата, ограничението отсъствуват.

„Царствоото Божие дошло в сила". Когато Царсвтото Божие дойде на земята в пълнота и сила, хората ще бъдат носители на новото, на Божественото учение. Само така ще се реализират Христовите идеи. Който възприеме Христовите идеи и ги реализира, той ще бъде пълноправен гражданин на Царството Божие. Има хора в света, готови за тези идеи. От какви течения са те, какви възгледи имат, не е важно. Те са готови да работят в името на Бога, в силата на Неговия Дух, за да донесат мир и свобода, както на отделните индивиди, така и на народите. Всички народи трябва да се обединят, да се опознаят, за да бъдат служители на Божественото. Така те ще разберат, че Божият Дух работи във всички прояви на живота: материални, политически, духовни и умствени. Стремежът на всички хора и народи към свобода, към повдигане е резултат на Духа, Който работи между тях. Не мислете, че само религиозните и духовни хора имат право да говорят, да мислят, да работят за свободата и за обединението на народите. Тази идея е Божествена. Следователно, който я възприеме и работи за нея, той се свързва с Божия Дух. На пръв план седи идеята за свободата на човешката душа, а след нея идат методите за реализирането й. Възприеме ли тази идея, човек трябва да бъде силен, да устои на всички мъчнотии, които се изпречват на пътя му. Работете с любов и съзнание за освобождаването си, за да кажат хората един ден за вас: Ето човекът,

създаден по образ и подобие Божие! Адам и Ева бяха създадени по образ и подобие Божие, но понеже пожелаха да станат като Бога, сгрешиха. И после, вместо да признаят погрешката си, те се оправдаваха, че били излъгани. Адам каза, че Ева го излъгала, а Ева се оправда със змията. И до днес още хората грешат и търсят виновниците за погрешките си вън от себе си. Човек няма да се оправи, докато не признае, че той сам е виновен за своите погрешни, за своите неразбирания и заблуждения.

„Царството Божие дошло в сила". За да влезе в това Царство, човек трябва да разбере, какви са отношенията му към самия себе, към ближния му и към Бога. Дойде ли до това разбиране, той определя вече своето бъдеще. Бъдещето на човечеството води към реализиране на любовта. Ще дойде ден, когато любовта ще се всели в сърцата и душите на хората и ще им донесе мир и свобода.

Беседа от Учителя, държана на 30 март, 1930 г. София – Изгрев.

И РЕЧЕ ИСУС

„И рече Исус на стотника." (Матея 8:13)

Това, което днес ще кажа, не се намира в цитирания стих. Стихът представя подкваса, с която жените подквасват млякото. Какво може да направи само подкваса, ако няма мляко?

Всички хора говорят за човека, изучават го, но какво в същност е човекът, не знаят. Някои казват, че човек е същество, което мисли. Това е право. Човек се отличава от другите същества по способността си да мисли. Той се отличава от животните и по друго нещо: има способност да възприема Божествените енергии, т. е. енергиите на разумната природа и правилно да ги използува. Растенията приемат необходимите енергии за живота си от земята, т. е. отдолу; животните ги приемат от повърхността на земята, а човек – от центъра на слънцето. Растенията са обърнати с главата надолу, животните се движат в посока на земята, а човек е изправен на краката си, той се намира в положение, перпендикулярно на земята. Като си представим земната ос във вид на отвесна линия, човек се намира и от растенията, и от животните на разстояние, равно на един ъгъл от 90 до 180. Какво е това разстояние, не знаете. За онзи, който разбира величината на един земен градус, 90-те градуса представят грамадна величина. За здравия човек един градус топлина не е страшна, но вижте, какво е положението на болния, който е дошъл вече до 40° температура; увеличи ли се температурата му още с един градус, трябва да се простите с него – дават му билет за онзи свят. Дойде ли до 42° топлина, човек умира. – Защо? – Частиците на тази топлина са толкова едри, че като минават през частиците на материята, от която е направен човешкият организъм, те ги разрушават.

Същите резултати са забелязани и при действието на електрическия ток. Например, ако човек се подложи на действието на електрически ток от две хиляди волта, той ще умре. Обаче, ако се подложи на действието на ток от 20 хиляди волта и нагоре, той ще се обнови и пречисти, без да изгори. Физиците обясняват това явление с големината на молекулите на електрическия ток. Те казват: Молекулите на тока от две хиляди волта са толкова големи, че като минават през тъканите на човешкото тяло, те ги разрушават и убиват човека. Молекулите на тока от 20-50 хиляди волта са крайно малки, вследствие на което минават свободно през тъканите на човешкия организъм, масажират ги и вместо да причинят вреда на човека, те го обновяват и пречистват. Значи, има няколко вида топлинна, светлинна и електрическа енергия, която се отразява различно върху организмите. Колкото по-дребни са частиците на тези енергии, толкова по-благотворно се отразяват върху човешкия организъм. Те обновяват, пречистват и съграждат материята. Физическата топлина изгаря, но топлината и светлината, която се образува от човешките чувства и мисли, се отразяват или благоприятно върху организма, или разрушително. Това зависи от техните трептения. Колкото по-високи и многобройни са техните трептения, толкова по-благотворно е действието им върху човешкия организъм. Много хора заболяват от неврастения, благодарение на топлината, която известен род чувства произвеждат в задната част на мозъка. Тази топлина се отразява вредно и върху стомашната система, както и върху дробовете. Лекуването на тези хора става чрез превръщане на топлинната енергия в магнетизъм, който повдига жизнената сила на организма. Има лекари-магнетизатори, които освобождават човека от вредната за организма топлина. Водата, взета в хомеопатическа доза, играе важна роля в това лекуване. Влезе ли по този начин в мозъка, тя намалява горението, и болният оздравява. Обаче, лекарят, който лекува, трябва да бъде разположен. Това се постига с добрите мисли и чувства, които той отправя към болния. Всеки човек не може да бъде лекар. И всеки

лекар не може да лекува. За да има успех в лекуването си, лекарят трябва да притежава освен диплом от медицинския факултет, но и от живата природа. Последният диплом той носи в себе си, благодарение на правилното съчетание на силите в своя организъм и хармонията между тези сили и силите на разумната природа. За такива лекари казваме, че са родени лекари.

Следователно, истински лекар е онзи, който се е родил лекар. Истински учен е този, който се е родил да бъде учен. Истински проповедник, истинска майка, истински баща са тези, които са родени за своето предназначение. Всеки човек е роден, за да свърши известна мисия; всеки човек има свое предназначение. Ако се заеме за работа, която природата не му е определила, той може да причини пакости не само на себе си и на окръжаващите, но и на цялото човечество. Това са хората, които наричаме вредни за човечеството.

Мнозина страдат от неразбиране на живота. Те мислят, че е безразлично, какво положение заемат в света и какви мисли и чувства ги вълнуват. Има чувства и мисли, които по естество са фалшиви и не водят на добър край. Например, някой казва, че сърцето му гори от любов. Това е крива мисъл. Ако, наистина, сърцето гори от любов, един ден ще прегори и ще изстине. После ще се яви една студенина, която наричаме омраза. Омразата е инертно, пасивно състояние на материята. Който попадне под закона на омразата, смърт го очаква. За да не умре, човек трябва да превърне омразата, като инертно състояние на материята, в любов – активно състояние на материята, което произвежда топлина. Затова казваме, че любовта ражда живота, в който растат чувствата и мислите като семена. Ние не говорим за обикновената светлина и топлина, които излизат от слънцето. Ако се изложите на слънчевата светлина и топлина не на време, те могат да ви убият. Един слънчев удар е в състояние да умъртви човека. Ние говорим за светлината на мъдростта и топлината на любовта, които възрастват и възкресяват човека.

Съвременните хора трябва да изучават живота по особен начин, а не както досега са го изучавали. Това означава вътрешно изучаване на живота, а не само външно, физическо изучаване. Ще каже някой, че животът има смисъл, докато хората се размножават. Това е неразбиране на законите. Размножаването не става произволно. Точно определено е, колко души трябва да се родят и колко да умрат не само през течение на една година, в целия свет, но даже и в една минута. Изчислено е, че годишно се раждат около 40 милиона хора и почти толкова умират. Това е само по отношение на хората. Към това число прибавете и числото на родените и умрели животни, за да имате ясна представа за земята. В това отношение повърхността на земята не е нищо друго, освен гробница. Ние живеем върху костите на нашите предшественици. Такова нещо представя твърдата материя, върху която ние живеем и градим своето бъдеще. За да пречисти човек тази материя, в помощ му идат неговите мисли и чувства. Те представят филтър, чрез който окървавената и отрупана с кости земя трябва да се пречисти.

Помнете: бъдещето на човека се определя от храната, която употребява. Колкото по-чиста и по-здравословна храна употребява, толкова по-велико и светло бъдеще си приготвя той. Ето защо, за да се очисти храната от отровите, които идат от земята, от една страна, и от самите животни – от друга страна, тя трябва да се пречисти. Никакъв физически или химически начин не е в състояние да пречисти храната от психическите отрови, освен мислите и чувствата на човека. Най-много психически отрови се съдържат в месната храна. Страхът и отвращението, което животните изпитват, когато ги колят, внасят в организма им тия отрови. Като употребяват месото, хората възприемат тия отрови и се разстройват. Тази е причината за заболяването на хората от неврастения. Голямо е желанието на животните за живот. Засега най-чиста и хигиенична храна е растителната. Ще дойде ден, когато и растенията, в стремежа да запазят живота си, ще започнат да отделят от себе си отрови, с които

ще пакостят на хората И днес има растения, които отделят вещества вредни за човешкия организъм. Запример, хининовото дърво, враненото око и т. н. Хората употребяват тия отрови в ограничено количества, като лекарства

И рече стотникът на Христа: „Кажи само реч!"

Стотникът постъпва като англичанин. Той цени времето и затова казва на Христа: „Учителю, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Той намира, че не е нужно Христос да дохожда в дома му, да губи времето си, нито да му говори много, но само с няколко думи да обясни положението, в което се намира момчето. Същевременно, той разбираше законите на живота и каза на Христа: И аз имам подчинени, които изпълняват заповедите ми. На едного казвам: „Иди там! – и той отива. На друг казвам: Направи това! – и той го прави. Както те ме слушат и разбират, така и Ти можеш да заповядаш на болестта да си отиде. Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее".

Сегашните хора гледат на болестите като на нещо, което няма никакво отношение към тях. Наистина, болестите се предизвикват от инертната материя в човека, но зад тази материя се крие едно разумно същество, добро или лошо. Някои болести разрушават човешкия организъм, а някои го пречистват. Ще кажете, че не виждате разумното същество, което се крие зад инертната материя. Това е друг въпрос. Вие виждате, че някой човек е прободен с нож и пада на земята. Ножът е инертната материя, но зад нея се крие ръката на разумното същество, което направлява ножа. Значи, и зад микробите, които причиняват различни болести, се крият разумни същества, които действуват върху човека така, че създават условия, при които бактериите се развиват. За да познаете, коя храна е чиста и здравословна, следете, как се отразява върху мислите, чувствата и постъпките ви. Ако храната внася. известно понижаване в умствения живот на човека, тя не е хигиенична. Запример, хората обичат свинското месо, ядат го с особено разположение, но то внася такива мисли, чувства и настроения, от които човек мъчно може да се

освободи. Храната указва влияние главно върху слабите хора, с неорганизирани сили. На разумните храната не може да указва силно въздействие, те сами знаят, каква храна да употребяват. Докато дойде до това състояние, човек минава през различни опитности.

Един свещеник, добър и благочестив човек, разправяше една своя опитност – за влиянието на свинското месо върху организма му. Много пъти вече се зарича да не употребява свинско месо, но въпреки това, когато наближавало Коледа, той се настройвал за ядене, апетитът му се събуждал и заедно с всички, хапвал малко от печеното прасе. Веднага след това стомахът му се разстройвал и трябвало да мине цяла седмица, докато здравословното му състояние се възстанови. Като мине известно време, той забравял болките и пак се решавал да си хапне поне малко свинско. Обаче, разстройството пак дохождало. При всяко разстройство той се самоосъждал, бил недоволен от себе си, от своята слаба воля. Той се чудел, как е възможно човек, който служи на Бога, да не може да устои пред едно изкушение.

Някои хора казват, че всичко е създадено от Бога. Следователно, щом животните са създадени от Бога, те носят благословение за човека. Днешните животни не са първичните, които никога Бог създал. Днешните вълци, мечки, овце, кози, крави стоят далеч от първичните. Те заедно с първия човек, са попаднали в областта на смъртта, вследствие на което не носят благословение за хората.

И тъй, който иска да придобие безсмъртния живот, той трябва да се свърже с възвишените същества, да живее, да мисли и чувствува като тях. Сегашните хора говорят за безсмъртие, а не могат да се откажат от месната храна, която внася отрова в организма. Не е въпрос да станат хората вегетарианци, но те трябва да мислят, да чувствуват и да действуват правилно. Правата и чиста мисъл внася елементите на безсмъртието. Ще кажете, че при сегашните условия на живота не е лесно човек да употребява чиста храна, да изправя мисълта си. Чудно нещо, мъчно било за човека да издържа на

условията! Какво ще кажете тогава за гълъба, който от хиляди години е все вегетарианец? И за него условията на живота са били тежки, но въпреки това, той и до днес не е изменил на убеждението си. Кое заставило гълъба да се храни само с зрънца? Ако той е могъл да издържи на тежките условия, без да измени начина на храненето си, колко повече човек може да издържа на неблагоприятните условия. След всичко това хората казват, че човек за човека е вълк. Какво благо е допринесъл вълкът за себе си, или за човека? Каквото е допринесъл вълкът за себе си, това ще допринесе всеки човек за ближните и за себе си, ако характерът му е вълчи.

Като изучавате човека, виждате неговото трояко естество: Божествено, човешко и животинско. Животът му зависи от това, на кое от трите естества ще даде ход. Ако даде ход на Божественото начало в себе си, той ще се радва на добър и смислен живот; ако даде ход на човешкото в себе си, животът му ще бъде сносен; ако даде ход на животинското, той ще бъде нещастен. След всичко това чувате някой да казва, че волята Божия била такава. Общественикът пък казва: Няма какво да се прави, Бог е създал обществото, ще търпим. Вие не сте доволни от обществото, но ще знаете, че Бог не го е създал. – Ама ние носим последствията на лошите условия. – За кои условия говорите? Ако е за външните условия, вие не можете да ги измените. Външните условия зависят от вътрешните възможности на човека. Да мислите, че волята Божия има отношение към всички добри и лоши условия в живота, това значи, да вържат коня с въже и да го оставят в това положение. Той ще мисли, че волята Божия е такава, и няма да се мръдне от мястото си. Обаче, ако вържете с въже едно куче, последното ще направи всичко възможно, да прегризе въжето и да се освободи.

Питам: Трябва ли и хората, по същия начин, да се връзват с мъчнотиите си, като с въжета, и ако не могат да се развържат да казват, че обществото е лошо, че хората са жестоки? Наистина, има жестоки хора, има криви теории в света, има и лоши общества, но

всичко това се дължи на кривите разбирания на отделните хора. Мнозина съжаляват, че са вързани, понеже не могат да си поживеят свободно. Добре е човек да си поживее, но как трябва да живее онзи, който иска да разбере живота си и да го осмисли? Ето, когато стотникът поиска от Христа нещо разумно, Христос му отговори: „Да бъде според вярата ти!" Стотникът повярва, и момчето му оздрави. Неговата вяра не беше сляпа, тя почиваше на знания. Вярата се обуславя от науката, от знанието. Истински учените хора са вярващи.

Астрономът, който опитно добива знания, има вяра; писателят пише с перото си, знае неговата сила, и той има вяра; военният, който познава силата на оръжието си, също има вяра; банкерът знае цената на парите, и живее с вяра; орачът дълбае земята с ралото си, но и той вярва на нещо велико извън обикновените условия на живота. Казвате, че човек не трябва да втурва, да се заблуждава. Не е така. Човек не трябва да бъде суеверен, но трябва да бъде вярващ. Ние говорим за онази вяра, която е резултат на знанието. Например, човек вярва, че пролетта пак ще дойде, защото знае, че и миналата година имало пролет. Той вярва, че пролетта ще дойде и следната година.

Като знае, че съществува пролет в природата, човек вярва, че съществува пролет и в неговите мисли, чувства и действия. Следователно, всеки трябва да очаква времето на пролетта в неговия живот. Това време не съвпада с физическата пролет. Обаче, не се заблуждавайте от настроенията си, да мислите, че добрите настроения са пролетта, за която говорим. Настроенията са временни състояния, които ту повдигат, ту понижават вашата психическа температура. Те нямат нищо общо с пролетните състояния на духа и на душата. Що се отнася до неразположенията и до лошите ви настроения, те се дължат на вътрешни условия, при които се намирате, а не на външните. За добрия ученик всичко е добро: и учителите, и програмата, и училището, и приятелите му. За лошия и неспособен ученик всичко е лошо. Най-после той казва, че и баща му не е добър, не му изпраща на време пари.

Трима бедни младежи, добри приятели, заминали за Русия, там да учат. Обаче, те имали само един нов костюм, с който и тримата се ползували. Когато единият отивал в университета да слуша лекции или да държи изпити, двамата оставали в къщи да учат. После вторият обличал костюма и отивал на изпит. Така се редували тримата и могли да свършат университета с един костюм. Вечер, когато нямало осветление, те излизали на улицата и там учили, на светлината на фенерите. Така минали през големи мъчнотии, но издържали, понеже желанието им за учене било силно. Като свършили университета, върнали се в България, дето заели високи постове. Следователно, когато желанието на човека за учене е силно, той учи при всякакви условия и гледа на всичко от добрата страна.

В същото време там се учили и други двама българи студенти. Те живели в съседни къщи, срещали се често и разговаряли за мъчнотиите си. Към края на учебната година единият учил за изпити, но се оплаквал на приятеля си, че не може да чете, защото над неговата стая живеела хазяйката му, която имала дъщеря в музикалната академия. Дъщерята свирела по цели дни и безпокояла студента, пречила му да учи. – Не зная, какво да правя, времето върви, аз не мога да уча и се безпокоя да не пропадна на изпит. При това, дадох вече предплата за месеца, не мога да напусна квартирата, нямам пари. – Лесна работа, ще наредим и твоята. – Как? – Ще извикаме един гайдарджия да ни свири. Ще видиш, че хазяйката ще бъде готова и наема да върне, а отгоре да ти даде нещо от себе си. Извикали един гайдарджия, който започнал да свири. Те пели, играли и по този начин заставили хазяйката да влезе в стаята на своя квартирант и да пита, каква е тази веселба. – В България има голяма радост, та и ние решихме да се повеселим. – Ще ви моля да спрете веселието си. – Не може така лесно да прекъснем, поне два – три деня ще се веселим. – Тогава, освободете квартирата ми. Връщам наема ви, давам ви отгоре една сума за пренасяне, но час по-скоро ни освободете от вашите радости и веселби. Ще кажете, че те си

послужили с хитрост. Не, те излезли съобразителни. Понеже дъщерята на хазяйката нямала намерение да престане да свири, студентът не могъл да учи и рискувал да изгуби семестъра. Щом пианото не млъква, гайдата насила ще го застави да спре.

Какво представят гайдата и пианото? Те са израз на неблагородните и невъзпитани мисли и чувства на човека, които препятстват за развитието му. Между мислите и чувствата съществува известно съответствие: добрите мисли раждат добри чувства, а лошите мисли – лоши чувства. Добрите мисли и чувства, пък раждат добри постъпки.

Задача на съвременния човек е да възпита мислите и чувствата си, но не така, както едно време учителите са възпитавали учениците. Днес нито фалагата е на място, нито седенето на колене, нито удрянето с пръчка по ръцете. Това са отживели методи на възпитание, които не могат вече да се приложат. За да се възпита младото поколение, преди всичко трябва да се възпитат родителите. Майки, бащи, учители, свещеници, управници – всички трябва да се превъзпитат. Цялото човечество трябва да се превъзпита, да преобрази своята мисъл. Мисълта пък ще преобрази чувствата, а те заедно ще преобразят постъпките.

Ще кажете, че мъчно се постига превъзпитаване на човечеството. Мъчно е, наистина, но не е невъзможно. Може ли да се превъзпита, човек е намерил философския камък, чрез който алхимиците търсиха начин да превръщат неблагородните метали в благородни. – Възможно ли е това? – Възможно е. Човек може да превърне неблагоприятните условия на своя живот в благоприятни. Когато волята на човека е свързана с неговите разумни мисли и чувства, в нея се крие грамадна сила. На тази сила, именно, се подчиняват всички външни условия, при което лошите се превръщат в добри.

Един англичанин от Индия правил опити за концентриране на мисълта си и постигнал чудни резултати. Със своята чиста, светла и мощна мисъл той бил неуязвим: седял на голям камък в гората, дето

прекарвал по цели часове. В това време край него минавали лъвове, тигри, вълци, без да му причиняват пакости. Той бил спокоен, тих, с пълна вяра в мисълта и самообладанието си. Ако за един момент само би се разколебал в мисълта си, всичко с него щеше да се свърши. Той прилагал едновременно своите светли и чисти мисли и чувства и не се страхувал даже от най-свирепите зверове.

Следователно, ако искате да измените своите лоши условия в добри, приложете светлата си и чиста мисъл. Да изработи светли и възвишени мисли, това е задача на всеки човек. – Ама Бог ще ни помогне. – Бог ще ви помогне, но преди всичко, вие сами трябва да свършите работата, която разумният свят ви възложил. Много от съвременните религиозни хора проповядват Христовото учение, но очакват Христос да им свърши работата. Ако Христос дойде днес на земята, какво ще намери? Той ще намери навсякъде затвори, бесилки, болници и т. н. И това се среща между християнски народи. Ще кажете, че много от съвременните държави са отменили смъртната присъда. И това не е достатъчно. Престъпниците трябва да излязат от затворите, да се изпратят в някой ненаселен остров, да им се дадат оръдия, семена и да ги заставят да орат и сеят. В малко време трудът им ще даде добри резултати. Тези хора са способни, пълни с енергия и готовност за работа. Те предпочитат, макар и да работят, но да са под открито небе, на слънце, на чист въздух, отколкото да гният в тъмни и студени зандани.

Сега да оставим този въпрос настрана. Той се отнася до политическите лица. Той има отношение към външната страна на живота, която не ни интересува. Ние не се занимаваме със счупени коли, с разрушени къщи, с болници, нито със сиромашията. Ние искаме да покажем на хората, къде се крие причината на отрицателните явления в живота. Злото се крие в главата на всяко нещо... Ето защо, когато иска да се освободи от злото, преди всичко, човек трябва да лекува главата си. Реши ли веднъж да прави добро, той се излекувал от злото в себе си. Той е готов да прави добро, но

трябва да знае, че само с едно добро, т. е. с едно нахранване нищо не се постига. Днес ще нахраниш човека, на другия ден пак ще бъде гладен. За предпочитане е да покажете на човека, как трябва да живее правилно, отколкото да го нахраните един – два пъти. Щом е дошъл на земята, човек трябва да мисли право. Така той ще видоизмени условията си, ще промени средата си. Както рибите са напуснали средата си и станали птици, а птиците – бозайници. Време е вече човек да промени средата си да се издигне на по-високо стъпало, дето въздухът е чист и рядък. Ще дойде ден, когато човек ще стане господар на земята и ще каже: Дошло е вече Царството Божие. Тогава хората ще бъдат истински братя помежду си, ще живеят в пълно разбирателство и любов. Всичко старо, всичко отрицателно ще изчезне и ще се замести с новото и положителното.

„Кажи само реч!" И отговори Исус на стотника: „Да бъде според вярата ти!" Въпреки всичко, хората и до днес още се запитват, да вярват ли в Христа, или да не вярват. Не е въпрос във вярата, но в приложението на Христовото учение. За вас е важно да знаете, дали това, което ви говоря, има приложение. Много неща мога да говоря, но всички няма да ви ползуват. Какво ще придобиете, например, ако знаете, преди колко хиляди години паякът научил изкуството да преде своята паяжина? Като учите за паяците, за вълците и дойдете до храненето им, ще кажете, че не е право паяците да смучат кръвта на мухите, а вълците да нападат овцете. Право е да се възмущавате, но преди да се възмущава от външните паяци и вълци, човек трябва да възпита тия, които живеят в него. Чрез мисълта си той трябва да облагороди низшето в себе си, да се повдигне на по-високо стъпало.

Съвременните хора спорят върху въпроса, кое да поставят на първо място: науката, или религията. Днес нито науката, нито религията може да заеме първо място. Каква наука е тази, която прилага своите открития за избиване на човечеството? Каква религия е тази, която разделя хората? – Истинска наука е тази, която прилага откритията си за благото на всички хора. Истинска религия е тази,

която има за основа любовта. При това положение религията и науката ще работят заедно, една до друга, без да се борят за надмощие. Тогава човек за човека ще бъде брат, а не вълк. Щом дойде братството в света, убийството ще изчезне. Който убива, той е дал ход на животинското в себе си. Ще кажете, че престъпникът се родил такъв, не може да избегне съдбата си. Не е така. И най-големият престъпник може да се възпита, но докато е още в утробата на майка си. Ето защо, бременната жена трябва да се храни със специфична храна: с чисти и възвишени мисли, чувства и постъпки. Само по този начин тя може да помогне на детето си, ако то носи в себе си някакви лоши наклонности. Тъй както днес се хранят, отглеждат и възпитават децата, не може много да се очаква от тях. И днес още положението на жената не е завидно. Например, Мойсей е казал: „Не убий!", Христос изказал същия закон с още по-високоморално съдържание, а именно: „Ако те ударят по едната страна, дай и другата". Това подразбира пълно въздържане от прилагане на грубата сила. Ръката е носител на известни сили, но ако мисълта на човека, когото са ударили, е силна, от лицето му излиза такава светлина, която заставя виновника да съзнае погрешката си и да не вдига ръка против ближния си. Един българин, добър и благочестив човек, но сприхав по характер, разправял една интересна опитност, която имал с жена си. И жена му била добра, разумна, със силно желание да живее добре с ближните си, да приложи Христовото учение. Един ден той накарал жена си да свърши никаква работа, но понеже не могла да го задоволи, той й ударил една плесница, от която тя паднала на земята. Щом дошла в съзнание, жена му станала и продължила работата си, без да каже дума за случилото се. Като я погледнал, мъжът й почувствувал, че някаква особена светлина излязла от лицето й, която се отразила като огън върху него. През целия ден той не могъл да се успокои. Дето отивал, все му било притеснено. Да сподели с никого състоянието си, не се решавал – гордостта не му позволявала. Той си мислел: Как можах, такъв човек, почтен и уважаван, да се подам на

едно настроение. Обаче, както и да се успокоявал, никъде не могъл да намери мир. Най-после решил да отиде при жена си и да се извини за лошата си постъпка. Когато се извинил за погрешката си и твърдо решил в себе си да не вдига втори път ръка върху жена си, той се успокоил. Жена му го простила, но и той издържал на обещанието си: никога вече не вдигнал ръка върху нея. Ще кажете, че много мъже бият жените си, че и до днес още те практикуват това изкуство. Значи, не е дошъл още денят, когато жената ще се застъпи за себе си, не чрез насилие или грубост, но със силата на своите чисти мисли, чувства и постъпки. Ако тя е духовно силна, нека мъжът се опита да й удари една плесница. Той може да удари и една, и две плесници, но скъпо ще плати за това. Какво костува на жената, когато мъжът й удари една плесница, да обърне тя и другата си страна към него и да каже да й удари още една плесница? Мислите ли, че при това положение той би се осмелил втори път да вдигне ръка против нея? – Коя жена може да постъпи така? – Само разумната и любеща. Още когато мъжът вдигне дясната или лявата ръка да бие, тя знае какво означава дясната и какво лявата ръка. Когато човек вдига дясната си ръка да бие, той изисква от своя близък да бъде умен, интелигентен, да мисли добре. Когато вдига лявата си ръка, той изисква от своя близък да чувствува правилно, да храни сърцето си с чисти и благородни чувства. Боят е педагогически метод, който е отживял вече времето си.

„Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Стотникът се обърна към Христа, с молба да го избави от едно нещастие. Той искрено и от сърце се помоли на Христа, и Христос отговори на молбата му. Защо всеки не постъпва така? Защо и вие не се помолите на Христа по същия начин, да ви избави от някакъв недостатък, или да внесе светлина в ума ви? Не е важно само, човек да бъде млад, красив, богат. Той трябва да пожелае да разбере Христовата мисъл и да я приложи. На едно място Христос казва: „Каквото попросите в мое име, ще ви се даде". Който не разбира вътрешния смисъл на този

стих, мисли, че щом пожелае нещо в името на Христа, трябва да го получи. Христос помага за реализирането на разумните желания, а не за глупавите. Разумно ще хлопаш и разумно ще искаш. Как постъпват съвременните техници? Когато искат да направят нещо, те прилагат разумните закони на природата. Не спазват ли тия закони, работата им в един ден ще се разруши.

Следователно, само онзи човек може да успява, който изучава законите на Христовото учение, които са закони и на разумната природа, и ги прилага. Ако изучавате мозъка, ще видите, че целият мозък не взима участие в проявата на мисълта. Най-важно е сивото вещество, което е на повърхността на мозъка. Що се отнася до растенията, най-важно е семето им, а след това идат коренът, стъблото и цветът. Значи, много закони съществуват в природата, но на първо място стоят разумните, т. е. съзнателните. След тях идат механическите закони. И кожата на човека е важна, но на първо място стои сивото вещество на мозъка. Ако не държи в изправност мозъка и кожата на тялото си, човек сам се излага на големи страдания и нещастия. При това положение, и цар да е, и княз, и министър, нищо не може да му помогне. Ще кажете, че молитвата спасява човека. Вярно е, че молитвата е сила, но човек трябва да знае, как да се моли. Между молитвата и мисълта има известна връзка. Те трябва да притежават сила и дълбочина. Ако нямат тези качества, не могат да помогнат на човека. Нечистата мисъл нищо не допринася. Зло може да причини, но не и добро. Мисълта трябва да бъде абсолютно чиста. Тази мисъл прави човека талантлив, тя изпъжда страха вън от него. Чистотата е най-доброто оръжие против страха. Чистият човек е свободен. Казано е, че истината прави човека свободен. Свободният човек, в правия смисъл на думата, е безкористен. И кокошката е безкористна, но не е свободна. – Защо? – Защото не е разумна. Тя раздава повече, отколкото трябва. Цяла крина жито да ѝ дадат, тя ще го разпилее, с желание да има за всички кокошки. Катеричката пък ще постъпи точно обратно: ще хапне, колкото е нежно, а останалото

ще складира някъде. Тя казва: Нека остане и за друг път. В случая, човек може да се учи и от кокошката, и от катеричката, без да ги подражава. Природата е създала много блага, от които човек свободно може да се ползува, без да се стреми да се осигурява. Задачата на човека, като ученик в живота, не се заключава в осигуряването му, но в съзнателната физическа и духовна работа. За да има просветени хора, преди всичко, майката трябва да бъде просветена. Понеже носи отговорност за възпитанието на детето си, тя трябва да започне да го възпитава, докато е още в утробата й. Като се роди детето, грижите върху възпитанието му стават още по-големи. Като го къпе всеки ден, тя трябва да има пред вид чистотата на кожата. Порите на кожата трябва да бъдат отворени, да става дишането пълно. Пълното дишане разбира едновременно дишане с дробовете и с кожата. Когато дишането е правилно, и състоянието на мозъка е добро. Като погледнете лицето на човека, познавате, какво е състоянието на мозъчната, дихателната и стомашната системи. По лицето се чете и психическото състояние, в което човек се намира. Затова е казано, че лицето е свидетелство на човека. Достатъчно е да спрете вниманието си върху лицето, челото и главата на човека, за да разберете, какъв е неговият умствен и морален живот. Като работи умствено, човек чертае правилни и красиви линии на лицето си. В това отношение той вае сам себе си. Гениалните хора имат специфични линии на лицето, на челото си, по което се отличават от обикновените хора. Челата, лицата и главите на много хора са деформирани. Това показва, че те са живели неправилно. Изобщо, между главата, лицето и ръцете на човека има известно съответствие. Главата представя общия капитал, даден на разположение на човека; лицето представя капитала, с който е работил в миналото, както и този, с който днес разполага, а ръцете, това е капиталът в обръщение. Следователно, ако не знае да управлява своя капитал, т. е. ако не може да контролира мисълта, чувствата и действията си, човек не е господар на

положението. Може ли себе си да управлява, човек ще управлява и другите. Той работи неуморно, с любов и прилежание.

Много от неуспехите на съвременните хора се дължат на това, че те очакват на другите. Те мислят, че както майките им са работили и работят за тях, така и другите хора трябва да имат пред вид тяхното благо. Това е отживяло времето си. Днес всеки трябва да работи, както за себе си, така и за другите. Христос казва: „Отец ми работи, и аз ще работя." Христовото учение не е анатомия. Сегашната анатомия изучава мъртвия човек. Тя го простира на масата и започва да реже и да записва: мозъкът е такъв, дробовете и стомахът такива и т. н. Христовото учение работи с живата анатомия. Това значи, ако изучаваш човека, ще го изучаваш, докато е жив, докато всички органи функционират в него. Изучавайте действията на живия човек, на живата природа. Видите ли, че някой човек е неразположен, потърсете причините на неразположението и му помогнете. Причината се дължи на никакво разстройство или в мозъчната система, или в дихателната, или в стомашната. Дето и да се намира това разстройство, то се отразява и върху психиката на човека.

Казано е в Битието, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Това не подразбира физическо подобие на човека с Бога. По форма Бог не е човек. – Какво в същност е Бог? – Вие не познавате още себе си, т. е. човека, а питате за същността на Бога. Под думата „образ" разбираме физическия човек, а под „подобие" – духовния. Човек не познава още своето физическо естество, а се стреми към познаване на своите духовни прояви. Човек е неразположен физически и не може да намери причината на неразположението си, а мисли, че може да намери причината на своето психическо неразположение. Докато не знае причината за своето физическо, умствено или сърдечно неразположение, човек всякога ще бъде играчка в ръцете на условията. При това положение всеки може да му причини радост, но всеки може да му причини и скръб. За да бъде неуязвим към условията, човек трябва да развива своите вътрешни

чувства и способности, чрез които да предвижда нещата. Кой разбойник може да излезе срещу онзи, който вижда отдалеч? Преди да срещне разбойника, той го вижда и взима мерки. Той се отбива от пътя му и се спасява. И той носи оръжие, но в своя ум. Умният човек има силна мисъл. Отдалеч още той изпраща вълните на своята мисъл срещу разбойниците и ги отбива от пътя им. Той мислено им изпраща своя съвет, коя посока да поемат. Това значи, да бъде човек ясновидец. Глупавият човек, обаче, разчита на своето оръжие. Като тури револвера в джоба си, той мисли.че е сигурен не подозира даже, че разбойникът носи два револвера.

Сегашните хора, особено християните, разчитат главно на Христа, Той да ги пази. Въпреки това, те не могат да устояват на злото. Питам: Какво християнство е това, което не може да се справи със злото? Къде е силата на християнина, който не може да бъде господар на условията? Всеки човек се намира пред своя противник – злото. – Къде е злото? – В самия човек, във вътрешните условия. Като не разбрал законите на живота, човек се отклонил от своя път и сам отворил вратата си на злото. Много време трябва да работи той върху себе си, за да се върне в пътя, от който се отклонил. Дали иска да работи, или не, това не е важно. Когато страданията, болестите, нещастията го налегнат, той ще започне да търси път за освобождаване. Единственият път, който води към освобождаване, е пътят към доброто. Приеме ли пътя на доброто, човек естествено се отказва от злото. Човек сам си създал болести, сам трябва да се излекува. Като се освободи от всички отрицателни желания, лекуването става естествено. Причината на болестите се крие в чувствения и психически живот на човека. Щом изправи погрешките на чувствения и на психическия си живот, човек изправя и последствията на причините. Болестите са резултат на нещо. Като намерите причините и ги премахнете, резултатите сами по себе си ще изчезнат. Например, една от причините за артериосклерозата е

алчността. Като раздаде човек всичко, което е събрал, болестта ще го напусне. И затлъстяването се лекува по същия начин.

Съвременните хора търсят начин да изменят условията си, т. е. да ги подобрят. Не е само да се изменят условията, но те трябва да се използуват. Да използува човек условията, това значи, да внесе любовта в сърцето си и мъдростта в ума си. Любовта и мъдростта са мощни сили, които ако внесе човек в себе си, външните и вътрешните условия сами по себе си се изменят. Един декар земя, обработена с любов, дава двойно повече плодове, отколкото ако е изработена без любов. Любовта облагородява човека и подобрява условията. Ето защо, каквото прави човек, трябва да го прави с любов. Облича ли се, яде ли, учи ли, всичко трябва да бъде направено с любов. И най-хубавото облекло да турите, ако е без любов, нищо не струва. Облечете се с дрехата на любовта и така работете. Без любов няма успех. Който отрича любовта, той влиза в съгласие със злото. Дето е злото, там има само разрушения и болести.

Сега, както и да говоря по тези въпроси, колкото да откривам причините и последствията на нещата, вие малко ще се ползувате. – Защо? – Сами трябва да опитате тези неща. Животът е опитна наука. Като живее, човек сам проверява нещата. – Ама съществува ли Бог, или не? – И това сами ще проверите. Кой създаде света? – И на този въпрос сами ще си отговорите. На този въпрос аз отговарям по следния начин: Бог създаде света за хората, да живеят разумно, да се обичат, да се разговарят любовно, да ядат сладко и с благодарност и т. н. След всичко това, трябва ли да питате, къде е Господ? Учените казват, че Бог е навсякъде. Наистина, Бог е навсякъде: в светлината и топлината, във въздуха и водата, във всяка добра мисъл, във всяко добро чувство и във всяка благородна постъпка. Когато ви спасява някой, това е Божията ръка.

Следователно, като се запитвате, защо е създаден светът, ще знаете, че светът е създаден за хората, да живеят добре и разумно. Това не значи, че животът на хората може да се подобри в един ден.

Не е лесно да убедите банкера, че трябва да бъде щедър, да раздаде всичкото си богатство на бедните. Опитайте се да убедите един богаташ, който се намира на смъртно легло, да пожертвува богатството си за благото на своите ближни. Колкото и да иска да живее, да възстанови здравето си, той ще прави пазарлък, да даде само една част от богатството си, а не цялото. Който се осмели да му предложи да раздаде всичкото си имане, той ще го нарече користолюбив, жесток човек и т. н. Пък ние знаем, че за да възстанови здравето си, за да изкупи греховете си, човек трябва да пожертвува всичко – и богатство, и живот. Той трябва да посвети живота си в служене на Бога, както и на своите ближни. Искате ли да се излекувате от своите физически и психически недъзи, трябва да се отречете от себе си. Така е казал Христос на богатия, който искал да наследи вечния живот.

И рече Исус на стотника: „Да бъде според вярата ти!" Христос говори за разумната вяра, която има отношение към знанието и мисълта. – В мисълта ли е Бог? – Бог се проявява чрез чистите умове и сърца. Следователно, искате ли да имате ясна представа за Бога, търсете Го в чистите прояви на човека. Който е дал място на Бога в себе си, само той може да постигне своите желания: ако е момък и желае да се ожени, ще намери добра и благородна мома. Децата му ще бъдат послушни и добри, ще му създават радост в дома. Дръжте връзката си с Бога, за да изпълните добре своето предназначение. Когато се говори за мъжа и за жената, мнозина се произнасят, че всичко зависи от жената: ако е добра, домът ще оцелее. Аз пък казвам: И мъжът, и жената трябва да изпълняват разумно своето предназначение. И двамата трябва да бъдат благородни и възвишени, да се стремят към реализиране на своя идеал, който ги прави силни. Ако мъжът е слаб, той не е мъж; и ако жената е слаба, не е жена. Истински мъж и истинска жена са тези, които са господари на своите мисли и чувства. Дайте предимство на Божественото в себе си, за да подобрите живота си. В един ден, в една вечер човек може да

преобрази живота си. – Възможно ли е?– Ако главата на човека може да побелее в една нощ, защо в една нощ да не може да преобрази живота си? Ако човек може да си внушава отрицателни мисли и да им се подава, защо да не си внушава положителни мисли, които повдигат духа?

Един чиновник, млад човек, отишъл на работа. Няколко негови другари намислили да устроят една шега с него. Същевременно, те искали да проверят, как действува законът на внушението. Те се наговорили да го чакат при влизането му в учреждението и да го запитат, защо е толкова бледен и слаб. Когато другарят им влязъл в коридора на първия етаж, един от шегаджиите го запитал: Какво ти е? Изглеждаш някак уморен, блед. – Нищо не ми е, добре съм – и продължил пътя си. На втория етаж го срещнал още един от шегаджиите и му задал същия въпрос. На третия етаж го запитали същото. Той отговорил на колегите си, че е добре, но тяхната мисъл започнала да работи в ума му и, докато влезе в стаята си, той решил да иска отпуск от началника си поне за една седмица, понеже не се чувствувал добре. Началникът му дал отпуск, но задължил другарите му да го заместват.

И тъй, ако човек може лесно да се подаде на закона на внушението или на самовнушението и в няколко часа да се разболее, защо не може по силата на този закон в няколко часа да оздравее? Защо, като срещнете един свой приятел, не му кажете, че е добър, способен, силен, разумен? Защо майките не прилагат този закон при възпитанието на своите деца? Когато родителите внушават на децата си добри, положителни мисли, същевременно трябва да ги напътват да реализират доброто. – Как можем да говорим на човека, че е добър, когато в същност не е добър? – Вие ще говорите на доброто в него, а не на лошото. Доброто се усилва от добри и положителни сили. Когато доброто израсте и укрепне, злото попада под негово влияние и се възпитава. Доброто е в сила да преобрази и организира злото. Инертната, мъртва материя може да се преобрази.

И рече му Исус: „Да бъде според волята ти!" Бъдете и вие умни като стотника, да повярвате на Христовите думи. Дръжте в ума си някаква положителна мисъл, с която да се лекувате. Един наш приятел направил опит да се лекува с мисълта си, но опитът му излязъл несполучлив. Той поддържал в ума си мисълта, че е здрав, но нямал резултат. Ако някой от вас страда от треска, нека направи следния опит: да отиде мислено в някоя аптека, да купи няколко сантиграма хинин, според възрастта си, и да се върне у дома си. След това да вземе една чаша вода, в която да изсипе хинина и да изпие разтвора с мисълта, че треската ще изчезне. Ако опитът излезе несполучлив, нека го направи още осем пъти. На деветия път той непременно ще има резултат. Само по този начин ще опитате силата на мисълта. Като се убедите в лекуването с мисъл, ще помагате и на близките си.

Помнете: Един закон съществува в света, който регулира живота и отношенията между живите същества. Един език съществува в света – езикът на разумната природа, езикът на Бога. Всички трябва да знаят този език – от най-малки до най-големи. Който не знае този език, нищо не може да постигне. Този език лекува човека, повдига го и го възкресява. Без него няма напредък. Свещен е езикът на природата. Всяка дума от него крие в себе си мощна, динамическа сила. Каквото кажете, става. Каквото пожелаете, веднага се реализира. Мойсей, който прекара 40 години в пустинята, знаеше отчасти този език. Когато изведе евреите от Египет, той стигна до Червеното море. За да минат морето, Мойсей вдигна жезъла си и раздели водата на две. Евреите минаха като по суша и когато всички бяха вън от морето, Мойсей пак вдигна жезъла си, да съедини водата. Докато Мойсей държеше в ума си мисълта, че всички чудеса, които ставаха чрез него, стават по волята Божия, той успяваше. Обаче, щом помисли, че сам върши чудесата, той изгуби силата си. В чиито ръце и да попадне магическата пръчица, тя действува еднакво. Обаче, детето ще я употреби по един начин, а възрастният и разумен човек по друг

начин. С други думи казано, кибритената клечка гори и в ръката на детето, както и в ръката на възрастния. Обаче, детето може да произведе пожар, а възрастният ще накладе огън, на който всички хора могат да си сготвят топло, вкусно ядене. Който не владее магическата пръчица, той е изложен на болести, страдания и мъчнотии. Който я владее, достатъчно е само да махне с нея, за да се освободи от всички болести, от всички мъчнотии и страдания. Питате: Как трябва да действуваме с магическата пръчица? По този въпрос не може да се пита нищо. Взимате пръчицата в ръка и започвате да я движите. Щом е дошла в ръката ви, това показва, че вие сте достойни за нея и знаете, как да я движите. – Ама да помислим малко. – Няма какво да мислите. Мислите ли, как трябва да възприемете светлината? Достатъчно е да отворите очите си, и светлината, сама по себе си, ще дойде. Всичко е дадено наготово. На вас не остава нищо друго, освен да седнете пред трапезата, да ядете разумно и да благодарите на Великия Промисъл, Който е предвидил и наредил всичко. Какво остава на вас? Нищо друго, освен да работите върху своите мисли, чувства и действия.

Беседа от Учителя, държана на 6 април, 1930 г. София. – Изгрев.

ГОСПОДАР НА СЪБОТАТА

„И казваше им, че Син Человечески е господар и ма съботата" (Лука 6:5)

„Господар на съботата".

Ние ще разгледаме този стих в преносен смисъл. Зачитането на съботата се отнася към Мойсеевите закони. Ако някой се осмеляваше да не празнува съботата, наказваше се със смърт – животът му се отнемаше. По това време имаше строги закони. Тежко на онзи, който се осмеляваше да каже нещо против държавата и нейните закони!; Обаче, Христос казваше, кой е Син Человечески. Значи, по това време и съботата имала господар. Щом имала господар, ще излезе, че съботата била слугиня. Следователно, който не се подчинява на тази слугиня, плаща с живота си. Трябвало той да стане жертва на слугинята. Смешно е тогава да поставяте слугинята на мястото на една царица или княгиня.

„Син Человечески е господар и на съботата". – Защо Син Человечески може да бъде господар на съботата? – Защото е разумен. Само разумният човек може да бъде господар. Преди всичко господарят трябва да бъде умен, волев човек. Волев човек е този който има любов. Воля без любов не може да се прояви. Дето има любов, там може да има воля; дето няма любов, никаква воля не може да има. Дето е безлюбието, там се проявява своеволие, а не воля. Дето се проявява инстинктът, там е своеволието. Ако своеволието, инстинктът и нагонът наричате воля, такава воля имат всички животни: и лъвът, и тигърът, и мечката, и вълкът. Своеволие има и канарата, която се спуща от някой планински връх; своеволие има и водопадът, който се спуща с шум и бучене от някоя планинска канара; своеволие има и вятърът, който изкоренява дървета, събаря камъни, завлича хора и

говеда. Това не е воля, но своеволие, а своеволието показва, че животът е неразбран.

След всичко това чувате да казват за някого, че е волев човек.–Защо е волев?–Защото бил смел, излязъл срещу врага си и го убил. И това е своеволие, а не воля. Каква воля е тази, чрез която човек в един момент може да разруши великото и красивото, което Бог е създал в продължение на милиони и милиарди години? Каква воля е тази, която взима чука в ръка и разрушава красивата статуя на един виден художник? Каква воля е тази, която изгаря съчинението на един виден писател или поет? Каква воля е тази, която унищожава съчинението на един велик учен, което има за цел да подобри състоянието на цялото човечество? Това не е воля. Положителната, истинската воля преди всичко включва в себе си разумността. Ние говорим за разумната, творческа воля, а не за онази, която руши и унищожава нещата.

Съвременните хора се мъчат и страдат. – Защо? – Не са доволни от живота си. Ако се вгледате в живота, ще видите, че във всички негови прояви, във всички области, между всички общества и народи, отсъства истината. Навсякъде се носят неверни съобщения. Като се натъкват на неверни слухове, хората се оправдават с думите: Няма нищо, това са, бели лъжи. Значи, белите лъжи са невинни, оправдават се. Какво ще кажете, тогава, за черните лъжи? По какво се различават белите от черните лъжи? Опашките на белите лъжи се виждат, а на черните не се виждат. Белите лъжи се допускат, понеже са извън законите на морала. Тях не ги хваща законът. Според мене, моралът представя онова разумно начало, което действува в света и се прилага еднакво към всички живи същества. Следователно, този закон обхваща еднакво и растенията,, и рибите и птиците, и млекопитаещите, и хората. Великият морален закон засяга всички същества и еднакво ги държи отговорни. Като изучавате живота, ще видите, че този закон действа навсякъде.

В едно габровско село се случило следното нещо: Една майка имала едно момченце, доста немирно. То често се катерило по дърветата, разваляло гнездата на птичките, взимало яйчицата им. Ако пък имало малки, взимало ги да си играе с тях. Един ден то взело пет малки лястовички от едно гнезда и им отрязало езичетата, след което ги захвърлило. Майката видяла това и, вместо да се скара на детето, да го посъветва, втори път да не постъпва така с малките птиченца, тя започнала да разправя на съседките си, какво направил нейният Иванчо. Какво се случило след това? Иванчо пораснал, станал голям и се оженил. Родили му се пет деца едно след друго, но всички били неми.

Ще кажете, че това е някакво съвпадение. Това е възмездие за нарушаване на великия морал. Никой няма право да отнема от човека или от живите същества това, което не може сам да направи или да им го върне.

Друг случай. Един касапин искал да заколи един вол. Обаче, волът не се давал. След като се борил цял час с вола, касапинът дошъл до една хитрост: съборил вола на земята, извадил едното му око и, като го обезсилил, заклал го. След две седмици касапинът получил наказанието си. Един вол го мушнал в едното око и го ослепил. Голяма била изненадата му, когато видял, че пострадал тъкмо с това око, което той извадил на вола. И това ли е съвпадение?

Каквито примери и да се изнасят на хората, те са готови да отрекат всичко. Прави са, има неща, които могат да се отричат, но има такива неща, които по никой начин не могат да се отричат. Всичко, което може да се отрече, почива на фалшива основа. То е създадено от хората и се отличава със своя временен, преходен характер. Обаче, има неща, които са от Божествен ред и порядък и не могат да се отричат. На тях се подчиняват всички хора, всички общества и народи, както и всички възвишени същества.

„Син Человечески е господар и на съботата". Законът за зачитане на съботата, който се даде на евреите, има отношение към закона на

жертвата. Чрез този закон те трябваше да дойдат до понятието на абсолютната чистота – жертва в най-чиста форма. Обаче, евреите приложиха закона за съботата в буквален смисъл, вследствие на което проявиха голям фанатизъм. След Мойсей трябваше да дойде Христос, да замести този закон с любовта и да каже, че Син Человечески, т. е. законът на любовта е господар и на съботата. Когато всички вярвания, всички религии се застъпят за съботата, казвам: Любовта е господарка на всички религии, на всички вярвания, на всички човешки наредби. Любовта мълчи, не вдига гласа си, но не от слабост. Силният човек минава за слаб, не иска да покаже силата и знанието си. Слабият постъпва точно обратно: той се представя за силен и дава вид, че всичко знае. Умният човек минава за невежа, а невежият – за учен, за всезнаещ. Той иска да се представи, че всичко е видял и всичко знае. Да се стреми човек към знания, това е в реда на нещата, но да мисли, че всичко знае, това не е правилно. При днешното развитие на човека невъзможно е той да знае всичко. Човешкият мозък е така устроен, че не може да понесе тежестите на знанието, което съществува в света. При това, човек не е проявил още всички свои умствени способности. със сегашния си мозък човек не може да обхване вселената. Много неща му предстоят още за изучване. Мнозина се запитват, какво ще правят на земята, като изучат всичкото земно знание. Докато е в сегашната си форма, човек има още много да учи, но когато завърши развитието си, той ще дойде в друга форма, по-съвършена, по-красива. Всяка нова форма представя нови условия за учение и работа. При това, колкото по-съвършена е формата, толкова повече има да учи. Например, човек, който стои по-високо от млекопитаещите, има големи знания, в сравнение с тях, но не може още да се нарече съвършен. Говедото има външна опашка, но и човек още не е освободен от своята опашка. Невидима е неговата опашка, но все още съществува. Например, грехът не е нищо друго, освен опашката на съвременното човечество, която постоянно се маха. Срещате някого, той ви сграбчва в обятията си, както маймуната се хваща с опашката

си за някое дърво. Така тя се прехвърля от дърво на дърво, подскача и се мисли за много умна и учена. – В какво се заключава нейната ученост? – Че знае да скача. Обаче, маймуната, която мисли, че много знае, е крайно страхлива. Тя се страхува особено много от змията. Опашката на маймуната, която постоянно се движи, напомня змията. Понякога и човек, като маймуната, си представя, че знае повече, отколкото в действителност. Натъкне ли се на нещо страшно, което не може да си обясни, той изпитва страх и забравя и това, което знае. Тогава само той разбира, че почти нищо не знае, или, ако има никакво знание, не може да го използва.

„Син Человечески е господар и на съботата."– Какво представя съботата? – Нищо друго, освен онези традиции, които човек носи в ума си, като наследени черти от свои деди и прадеди. Срещна ли човек с традиции в живота си, казвам, че той носи съботата в себе си. Някой е сприхав, нервен. Той се оправдава, че така е роден. Той носи съботата в себе си. Друг някой казва за себе си, че е положителен човек, не може да вярва в каквото и да е. – Съботата носи в себе си. – Ама аз обичам удобствата, обичам богата храна, хубаво облекло. – Ти носиш съботата в себе си. Според начина, по който живеят, хората се делят на богати и на бедни. Богатият обича пищна храна, меко и удобно легло, лека работа, за да запази кожата на ръцете си мека и нежна. Каквото пожелае, природата му дава, но го оставя да носи последствията на своите желания. В края на краищата, ще видите богатия в легло, оплаква се от страшна болест. Наистина, ако се вгледате в живота, ще видите, че богатите страдат от страшни болести. Те страдат от неразбиране на законите. Боледуват не само богатите, но и бедните. Ако проследят далечното си минало, те ще видят, че никога са били богати, които само са яли и пили. Днес, макар и бедни, те носят последствията на своето минало. Ако някой човек и в миналото, както в настоящето си, се отличава с добър и редовен живот, съгласен със законите на разумната природа, той се радва на отлично здраве. Добрият живот води към добри последствия.

Като изучавате закона на наследствеността, виждате, че всички хора страдат все от неразбиране закона на съботата. Когато изведе евреите от Египет, Мойсей прекара с тях цели 40 години. те се хранеха с манна, която падаше от небето. Мойсей ги съветваше да събират манна само за един ден, да не се разваля.–Добър е Бог, ще се погрижи за утрешния ден, – казваше им той. Обаче, те не го слушаха и му казваха: Ние знаем, какво да правим, няма защо ти да ни учиш. Като практичен народ, евреите събираха манна за няколко дена, да се осигурят, но тя се разваляше. Всеки ден те имаха прясна манна. Само в петък, по закон, те трябваше да събират манна за два дена, да не се грижат за храна за събота, която беше определена за служене на Бога и за почивка. Този ден те се освобождаваха от всички грижи и терзания, които им създаваха традициите. През този ден търговците затваряха дюкяните си; кой каквато работа имаше, преустановяваше я. Ако някой е обиден от някого, не трябва да мисли за обидата; ако има да учи, не трябва да мисли за учене. Този ден всички трябва да бъдат радостни и весели, чисти по сърце, да не мислят за нищо, да се чувстват като новородени деца. Кой на кого има да дава, кой от кого има да взима, всичко това трябва да се забрави. Това означава законът на съботата.

Какво правят сегашните хора, като дойде съботата или неделята – определеният ден за почивка. Те правят точно обратното на закона. Ако шест дена са яли постна храна, за неделя ще заколят кокошка или агне, ще направят баница, да заблудят съботата или неделята. Тогава ще ядат и пият най-много. И след всичко това искат да турят ред и порядък в живота. Това е невъзможно. Бог е дал живота, а хората искат чрез един или друг закон да го поддържат. Какво се постигна със закона на съботата? Можаха ли хората да задържат живота? Дето е законът, там е смъртта. Когато законът престане да действува, тогава ще дойде вечният живот. Животът не може да се изправя и ръководи от закона. Законът за живота не трябва да излиза от хората. Човек не е в състояние да създава закони. Ако рече да се заеме с тази

работа, той ще създаде закон, подобен на себе си. Друг е въпросът, ако човек създава закони за ръководене на своите ближни и на себе си. Обаче, само онзи, може да управлява живота, който го е създал.

Често бащата и майката създават закони за децата си и следят за тяхното изпълнение. Майката свари сладко, иска да го скрие от непослушното си дете. Бащата ще направи един шкаф с ключове, дето ще заключат сладкото. Същевременно бащата закачва една пръчица на стената и казва на детето си: Слушай, виждаш ли тази пръчица? Ако си позволиш, без разрешение, да взимаш сладко, ще опиташ пръчицата на гърба си. Детето не смее да пипа без позволение. Обаче, когато порасне, стане момък или мома на 21 година, свободно може да си взима сладко, когато пожелае. Значи, законът за малкото дете не е валиден за младия момък. Когато бащата остарее, синът закачва също такава пръчица на стената и казва на баща си: Татко, ако си позволиш да взимаш нещо без разрешение от мене, ще опиташ пръчицата. Стар ли пипа или млад, все едно. И старият не трябва да пипа, без разрешение, за да не опита пръчицата на гърба си.

Сега вие мислите, че за децата съществува един закон, а за възрастните – друг. Не, и за децата, и за възрастните трябва да съществува един закон. За да се прилага еднакво закона и за децата, и за възрастните, не прави шкаф, в който да криеш сладкото. Свали закона – пръчицата, от стената. Когато говориш, винаги казвай истината. Всякога давай добър пример на децата. Не изисквай от тях повече работа от тази, която те могат да свършат. Искаш ли от децата повече работа, ще се намериш в противоречие. Ще приведа един пример от руския живот. Бащата на някоя княгиня, Матилда Богачевска, млада, високо интелигентна, благородна и даровита мома, решил да я ожени за един млад княз, с когото се запознал в последно време. Бащите на младите дошли до убеждение, че може да се сродят. Като чул разговора на баща си, синът се обнадеждил и решил да се срещне с младата княгиня, да се запознаят. В дена, определен за

срещата, княгинята намислила да устрои на княза една изненада. Тя била духовита, съобразителна, искала да изпита княза, да разбере, какво го заставя да се жени. Тя имала една добра слугиня, наречена Соня. Извикала при себе си слугинята и казала: Днес ние ще разменим ролите си. Ти ще заемеш моето място, а аз – твоето, ще работя, каквото ти работиш. Княз Мерик Мелизовски ще ни посети, но и пред него ще играеш ролята си. Слугинята изпълнила желанието на своята господарка, която веднага поела работата на Соня. След малко пристигнал князът. Запознал се със Соня, която замествала княгинята. Той поглеждал ту към Соня, ту към Матилда и след един час се обърнал към Матилда и казал: Имам една молба към вас. Досега никога не съм слугувал. Заемал съм високо положение, на мене са слугували много хора, но аз – на никого. Ще ми позволите днес да стана слуга на княгинята и на вас. Каквото ми заповядате, ще направя. Като получил съгласието на двете жени, той съблякъл своите дрехи, облякъл се като слуга и очаквал заповеди. Княгинята го накарала да отиде на реката, да опере всички нечисти чували. Като изпрал чувалите, накарали го да очисти обора на конете. Най-после го изпратили на лозето да копае. Той свършил всичката работа отлично, и вечерта тръгнал да си отива. Като отишъл у дома си той си казал: Аз няма да се оженя за княгинята, не ми харесва. Ако е въпрос за харесване, сърцето ми трепна за слугинята. Тя е умна, благородна мома. Обаче, като княз не ми е позволено да взема мома от простолюдието. Предпочитам да не се женя, отколкото да ми натрапят княгинята, която не харесвам. Така, той решил да не се жени. Или за слугинята, или за никоя друга.

Слугинята представя закона. На каквото място и да го турите, каквото име и да му дадете, Соня си остава Соня, т. е. слугинята си остава слугиня. Същото се отнася и до княгинята: колкото низко и да я поставите, княгинята си остава княгиня. Княгинята пък представя любовта. Дето и да я турите, любовта си остава любов. Тя носи светлина навсякъде.

Любовта е единствената сила, която постъпва абсолютно безпристрастно. – Защо? – Защото тя произлиза от Бога. Казано е в Писанието: „Бог е Любов". Сърцето е единственият орган в човека, който не се подчинява на неговата воля. То има определен ритъм, с определено число удари в минута, които се определят от степента на човешкото развитие, т. е. от мястото, до което човек е стигнал в своето развитие. Като се изследва пулса на човека, може да се разбере, какво го очаква в бъдеще. По пулса на човека познавате, какво положение ще заема той: професор, министър, музикант, майка, баща и т. н. Ако пипнете пулса на новородено дете, познавате, ще живее ли то, или скоро ще замине за другия свет. Изобщо сърцето не се подчинява на човешки закони. Когато сърцето спре, спира и цялата дейност на човека. Дейността на човешкия ум се направлява от сърцето, както и от симпатичната нервна система, която също не се подчинява на човешката воля.

Мнозина се оплакват от неуспехи в живота си. – Защо не успяват?– Защото са влезли в разрез със сърцето си и искат да го подчинят на волята си. Ако човек проявява своята разумна воля, защо трябва да подчини сърцето си? В разумната воля действува любовта, а в любовта е Бог. Щом е така, трябва ли да подчините или да победите сърцето си? Какво печели човек, ако победи себе си? Да победиш себе си, това значи, да победиш Бога. – Ама трябва да се възпитаваме. – По естество човек е добър, следователно, няма защо да се възпитава. Как можете да възпитате доброто? Човек трябва да запази доброто в себе си, т. е. своето естествено възпитание. Поставете човека на естественото му положение и ще видите, че в него ще се проявят всички благородни качества. За да се убедите в истинността на моите думи, направете следния опит: предайте едно дете в ръцете на видни педагози, а друго оставете да се развива свободно, без никакви педагогически правила. Първото дете ще се възпитава под строгия надзор и морал на педагозите, а второто – под влиянието на добрите примери в живота. Резултатите от възпитанието на двете деца ще

бъдат различни. В повечето случаи, при свободното възпитание излизат по-добри деца, отколкото тези, които са расли при ограничения и строг надзор. Хора, които са излезли от калта на живота, проявяват по-голямо благородство, отколкото тези, които са израсли в благородна среда, обиколени от внимание и грижи на окръжаващите. И едните, и другите примери са ценни дотолкова, доколкото ни убеждават в силата на доброто, вложено в човека. Ето защо, задачата на съвременните педагози се свежда към това, именно, да се даде възможност и условия на детето да прояви доброто в себе си. Щом прояви доброто, детето се намира в безопасност; то се намира на прав път. В природата, т. е. в естеството на всеки човек е вложено нещо добро и разумно.

Днес всички говорят за възпитанието на младото поколение и вярват, че чрез него могат да постигнат всичко, каквото желаят. Истинското възпитание подразбира познаване на законите на сърцето и на ума. Като познава законите на ума, човек вижда, че единственото нещо, на което може да разчита, е неговият ум, вследствие на което той може да прави различни опити с него. Дойде ли до сърцето, до света на желанията, там опити не се позволяват. Значи, Бог иска от човека сърцето, а не ума му. Сърцето е за Бога, а умът – за самия човек. Следователно, ако човек не даде място на Бога в сърцето си, сам затваря пътя си в живота. – Защо? – Защото животът излиза от Бога. - Къде е Бог? – Дето е животът. – Къде е Бог? — Дето е мисълта. – Къде е Бог? – Дето е разумността и законността. – Къде е Бог? – В добрия, здравия и благороден човек. И обратно: дойдете ли до ада, дето е мъчението, нещастието, болестите – там Бог не съществува. - Ама аз вярвам в Бога! — Здрав ли си?–Не съм здрав.- Щом боледуваш, първата ти работа е да се примириш с Бога, да изправиш живота си. Истински вярващ е само здравият, понеже животът му излиза от Бога. Затова е казано: От здрав баща и от здрава майка всякога се раждат здрави деца. Това е закон, в който няма изключения. Невъзможно е здрави родители да родят болни

деца. Ако родителите са болни, и децата им ще бъдат болни. Даровитите родители всякога раждат даровити деца, а бездарните родители – бездарни деца. Затова е казано, че дървото се познава от плодовете.

Казвате, че човек не може да не греши, не може да бъде даровете, но когато Духът го посети, всичко ще се изправи. Така не се разсъждава. Ако остане на човека отсега нататък да се изправя, да стане умен и даровит, всичко е свършено с него. Ако отсега нататък Духът трябва да го посещава всичко за него е изгубено. При това, човек не трябва да очаква наготово да го посети Духът и да работи за него. Той трябва да работи над себе си, да приготви условия за посещението на Духа. Светът е създаден разумно. От човека се изисква да разбере тази вътрешна разумност. Мнозина искат да знаят, къде е онзи свет и какъв е той. Това не може да се разказва, нито описва. Представете си, че получите едно писмо. Първо, вие обръщате внимание на плика, как е надписан; после отваряте писмото и четете написаното. Най-после казвате, че писмото е любовно, т. е. написано с любов. Като го прочетете, сърцето ви се запалва от любов. Питам: любовта в писмото ли беше?. Ако дадете същото писмо на друг някой да го прочете, той ще го обърне натук – на-там и ще каже: Нищо особено няма в това писмо – обикновено писмо. Друг пък може да каже, че е глупаво написано. Питайте, обаче, онзи, до когото се отнася писмото, как той ще се произнесе. Той ще каже: Чудесно писмо! Подобно писмо никога не съм получавал.

Следователно, има една истина в света, която не заема никакво пространство и не се проявява в никакво време. Тя е извън времето и пространството. Тази истина, именно, регулира живота. Всеки може да направи опита, да види, как истината регулира живота. Например, достатъчно е при най-голямата си тъга човек да помисли, че някой го обича, за да стане радостен. Обичта и любовта в света имат отношение към истината. Прояви ли се любовта, проявява се и истината. Могат ли скръбта и страданието да устоят на любовта и на

истината? И обратното е вярно: достатъчно е човек да помисли, че никой не го обича, за да изгуби радостта си. Щом радостта го напуща, на нейно място иде страданието. Страданието е признак на обезверяването на човека. Той мисли, че никой не го обича. Мъчението пък иде, когато човек помисли, че няма кого да обича. Обаче, когато намериш човек, когото обичаш и който те обича, ти си намерил вътрешния смисъл на живота. Единственото същество, което може да прояви любовта си чрез нашите близки, братя и сестри, е Бог. Казано е, че Бог е Любов следователно, ако някой ви обича, или ако вие обичате, това е Бог, Който се проявява чрез вас. Сам Бог никога не може да се прояви в своята целокупност. Как може Великото да се прояви в малкото? Обаче, частично проявление на Бога е възможно. Проявяването на Бога в цялото човечество пак не изявява Неговата целокупност. Бъдещето носи по-големи условия за проявите на Бога. Както и да се проявява Той всякога ще остане нещо не проявено. Тази е причината, дето хората имат ограничено, непълно, смътно понятие за Бога. Ако се сравнят с ангелите, тогава само може да се види грамадната разлика между човека и ангела. Ангелите са същества, които са завършили своето развитие на земята. Мъчението и страданието на човека са радост и щастие за ангела. Това, което измъчва човека, радва ангела. Това, в което човек вижда някакъв смисъл, ангелът не намира нищо смислено. Христос казва: „Син Человъчески е господар и на съботата". Всеки човек трябва да стане господар на своята събота. Ако се оплаквате от неуспехи в живота си, това се дължи на вашите разбирания за съботата. Ако не измените понятието си за съботата, дълго време още ще носите ярема на живота. И вие трябва да кажете като Христа, че сте господари на съботата. Кой е Син Человечески: който впряга воловете, или който ги разпряга? Кой е Син Человечески: който носи богатството, знанието и здравето, или който носи сиромашията, невежеството и болестите? Това са въпроси, на които съвременните хора трябва да отговорят. Казвате, че първата задача на човека е да уреди живота си. А затова

той трябва да знае, че е част от един велик организъм и да намери мястото си в него. Като част от цялото, той трябва да знае, какво е отношението му към него. Докато не си създаде положителен възглед за Бога, за отношенията си към Него, към своя ближен и към себе си, човек не може да уреди живота си, нито да определи мястото си във великата природа.

Задача на всеки човек е да познава душата и духа си. Като невидими величини, той не може да ги изучи, докато не излезе от нещо видимо, разбрано, близко до неговото съзнание. Това са умът и сърцето му. Те са величини от първа необходимост за неговото развитие. - Как да вярваме в духа и душата, като не ги виждаме? – И да не ги виждате, трябва да вярвате в тях. Има неща, в които човек непременно трябва да вярва. Ако не вярва, не може да живее. Например, ако не вярва, че може да живее разумно, човек ще бъде нещастен. Ти трябва да вярваш в разумния живот; ти трябва да вярваш, че положението ти ще се подобри; ти трябва да вярваш, че от тебе човек ще излезе. Защо трябва да се обезсърчаваш? Какво ти пречи да вярваш? Трябва ли капитанът на парахода да се отчайва, че е попаднал в бурното море? Той вярва, че ще излезе благополучно от вълните и ще изкара парахода на тихото пристанище. Той взима предпазни мерки и спасява парахода и пасажерите от катастрофа.

Съвременните хора се намират на един голям параход сред океана. Капитанът на парахода е опитен, знае посоките на движението и условията, при които пътува. Защо трябва да се плашите тогава? Освен това, сегашните параходи са снабдени с различни уреди, с които дават сигнал за помощ. Какво правите вие? Като се намерите пред някаква мъчнотия, спирате сред пътя, вдигате ръце и казвате: Не мога да живея повече! Не, капитанът трябва да изведе парахода на пристанището, да го остави в безопасност. След това той може да се откаже от поста си. Обаче, да остави парахода сред океана, да изложи живота на хиляди хора на опасност, това е безумие. Когато човек иска да посегне на живота си, има право да

стори това, но ако е извън океана. Но, докато е сред океана, той няма право да посяга на живота си. Ако се бесиш, не обесвай и другите хора със себе си. В турско време, като са хващали някой българин, заставяли го да изкаже другарите си. Ще го бият, ще го заплашват с обесване, докато най-после издаде другарите си. За да не го обесят, той издава другарите си. Щом са те хванали, нека те обесят, но ти не трябва да издаваш другарите си. Той се плаши и, за да не го обесят, изказва останалите. След това минава за герой. И днес съществуват такива герои. По-добре да обесят един, отколкото всички. Ти разполагаш със своя живот, можеш да се оставиш да те обесят, но нямаш право да издаваш другарите си.

Често се задава въпросът: Има ли право човек да се самоубие?– Понеже човек е свободен, може да го направи, но няма право да дава лош пример на другите. Какво става с тебе, другите не трябва да знаят. Защо ще даваш лош пример? Защо ще даваш възможност на тщеславието в тебе да се шири? Ще се хвърлиш от някоя канара, или ще се обесиш и ще оставиш писмо до близките си, че не си могъл да издържиш страданията и изпитанията в живота си. Значи, радостите издържаш, а страданията не издържаш. Това не е геройство. Светът се нуждае от герои, които носят еднакво и радостите, и скърбите.

Сега, да дойдем до другата страна на въпроса: отговорно ли е обществото за самоубийството на неговите членове? Никога обществото не трябва да позволява на някой от своите членове да посегне на живота си. Обществото носи отговорност за своите членове. Не е достатъчно да пишат във вестниците, че еди-кой си се убил или обесил и да съжаляват хората за случилото се нещастие. Важно е да се предотврати това нещастие. Срещнете ли отчаян човек, който е решил да се самоубие, спрете го, поговорете с него и го питайте, защо е отчаян. Ако той ви каже, че е гладен, че не е ял няколко дена и няма възможност да изкара хляба си, осигурете го за цял месец. Защо да не отвори човек сърцето си за своя ближен? Какво струва на обществото да има на разположение няколко агенти, на

които да възложи задачата да обикалят града, да следят и да откриват отчаяни от живота хора? Срещнат ли такъв човек, те трябва да го спрат, да го предразположат да се изкаже. Ако видят, че, е годен за работа, да му намерят такава; ако е неспособен за работа, да му помогнат по някакъв начин. Обществото разполага с повече начини и средства за подпомагане, отколкото отделният човек. В това отношение индивидът, семейството, обществото трябва да бъдат готови да изпълняват волята Божия.

Днес разумният свят изпитва любовта на всички хора. Видите ли, че пред очите ви се върши престъпление, не казвайте, че волята Божия е такава и с това да измиете ръцете си, но опитайте се да помогнете по някакъв начин. Ако днес волята Божия е такава за едного, утре ще бъде такава за другиго, но същата воля Божия ще се приложи и към тебе. – Какво ще стане тогава с хората? – Всички хора ще падат преждевременно, както окапват плодовете от дърветата. Казвате, че ще дойде ден, когато животът естествено ще се подобри. – Ще дойде този ден, но много хора ще станат жертва, а ние можем да подобрим нашия живот още днес. Да подобриш живота си, това не значи, че можеш да подобриш целокупния живот. От тебе, като единица, се изисква следното: ако видиш, или. разбереш, че някой човек мисли да се самоубие, ти трябва да се противопоставиш на неговото намерение. В твое присъствие не трябва да позволяваш да се върши какво и да е престъпление. Изобщо, не се позволява на човека да допуска в ума си нечисти и лукави мисли. Те могат да минават през ума му, но той трябва да постави на пътя им добри, възвишени мисли, чрез които да ги неутрализира. Човек трябва да спира всяка престъпна мисъл, всяко престъпно чувство на пътя им, да се поразговори с тях, да ги застави да изменят намерението си. Има малки, но има и големи престъпления и погрешки. Важно е, че човек трябва да се чисти и от малките, и от големите престъпления, които минават през ума, сърцето и волята му.

Сегашните хора се страхуват от мнението на близките си, на обществото и старателно прикриват своите престъпни мисли, чувства и постъпки. Те не подозират, че скритото престъпление е по-страшно от онова, което се е проявило вече. Който крие своето безверие, безлюбие, невежество, той е по-страшен от онзи, който открито показва безверието, безлюбието и невежеството си. Искреният човек, макар и безверник, е на по-прав път от онзи, който седи на два стола. Последният казва: Може да съществува Бог, но може и да не съществува. Ако съществува, ще спечеля; ако не съществува, поне нищо не губя. Тази философия не може да изкара човека на добър край. Кажете ли, че или съществува Бог, или не съществува, това е механическо гледане на въпроса. Не е безразлично, дали Бог съществува, или не. Голяма е загубата за човека, ако Бог не съществува; голяма е печалбата му, ако Бог съществува. Разумният човек не може да разсъждава така. Той не може да си задава въпроса, съществува ли животът, или не; той не може да каже, че това знаят родителите му. – Защо само родителите му да знаят, той да не знае? – Родителите му го родиха. – Ами тях кой роди? – Техните родители. – Така не се разсъждава. Вие посаждате едно семе в земята, и то пораства. От къде взима живот семето? Ще кажете, че от земята, от светлината и топлината, от влагата. Не, семето носи живота в себе си; почвата, влагата, светлината и топлината с условия за проявяване и за диференциране на живота, който е вложен в семето.

И тъй, както животът ?в семето дава потик за растене, така и животът, вложен в човека, дава потик, импулс за работа. Животът на човека се проявява чрез неговите мисли и чувства. Ако престане да мисли и чувствува, човек прекъсва връзката си с живота. Значи, животът се проявява чрез правите мисли и правите чувства на човека. Наруши ли отношението между правите мисли и чувства, човек внася в себе си условия за болестите,. които го лишават от живота. Каквито физиологически обяснения да се дават за живота, в същност, той е

проява на мисли и на чувства. Ако няма мисъл и чувство, и живот няма.

Днес всички говорят за новото възпитание на младежта. Ново възпитание е онова, което може да внесе здраве, веселие и бодрост в човека, да се справя лесно с мъчнотиите на живота си. Това е науката, която старите алхимици са изучавали. Тази наука подразбира познаване на законите на сърцето и на ума. Който познава тези закони, той е господар на своя живот. Някои казват, че познават законите на ума и на сърцето си, а при това отричат концентрацията на ума и молитвата като методи за работа и за постигане на желанията си. Онези пък, които не отричат концентрацията и молитвата, са дошли до механизиране на нещата. Те се концентрират, молят се, но механически. Молитвата, например, е метод, чрез който човек се свързва с природата, както химикът с химическите действия. Вие не можете да се свържете с природата, ако нямате в себе си онзи непрекъснат молитвен дух. И химикът не може да се свърже с химическите реакции, ако няма лампичка, с която постоянно да нагрява веществата. В този смисъл, молитвата представя светлина и топлина, необходими за свързване на човешката душа с Бога, с разумната природа. Наистина, ако не направиш връзка с природата, с всички разумни същества и с всичко разумно в света, ти нищо не можеш да постигнеш.

Следователно, който иска да постигне своите идеали, преди всичко, трябва да има вяра във великото, абсолютно начало, а после и в себе си, като част от това начало. Ще каже някой, че вярва в обществото. – Какво представя обществото? – Сбор от много хора. Щом е така, човек може да вярва в обществото дотолкова, доколкото и в себе си. Колкото е добър отделният човек, толкова може да бъде добро и обществото. Колкото е добър проявеният човек, толкова добър ще бъде и онзи, който ще се прояви в бъдеще. Затова Христос казва: „Достатъчно е ученикът да бъде като учителя си". И ученикът може да бъде толкова способен, колкото учителя си, но никога учителят не

може да бъде по-долу от ученика. Колкото него може да бъде, но не и по-долен от него.

Ако науката, към която се стремим, стане основа на нашия живот и не може да ни преобрази, каква наука е тя? Каква наука е тази, която не може да свърже личния, семейния и обществения живот в едно цяло? Каква наука е тази, която не може да свърже живота на ума, на сърцето, на душата и на духа в едно цяло? Някои се опитват да говорят за душата, разглеждат състава ѝ, но не знаят, какво в същност представя тя. Душата е съединение на два Божествени принципа: любовта и мъдростта. те служат за основа на душата. Казано е в Писанието: „И вдъхна Бог дихание в ноздрите на човека, и стана той жива душа". Това дихание, именно, представя съединяване на двата принципа в човека – любовта и мъдростта. Докато се държиш здраво за тези принципи, ти си човек, ти си жива душа. Вън от тези принципи човек не съществува като разумна, съзнателна душа. Какво представя човек, ако извади от себе си любовта и мъдростта? Какво остава от човека, като извадите мислите, чувствата и постъпките му? Какво става с шишето, ако извадите водата от него? Шишето е важно, докато има вода. Без вода то губи цената си. Водата е важна като елемент, който утолява жаждата на човека. Дали е в шишето, или вън от него, водата не губи значението си. Обаче, въпросът с шишето не е същ. Шишето е ценно, докато има вода в него; изгуби ли водата си, то се обезценява.

Много от сегашните християни се разочароват в Бога, понеже не отговаря на молитвите им. Коя мома, или кой момък отговарят на молитвите си? Докато момъкът не коленичи пред момата и не ѝ обещае, че е готов на всички жертви за нея, тя не го поглежда. Щом коленичи пред нея и каже, че е готов да ѝ служи, да ѝ стане роб, момата поглежда благосклонно към него и му се усмихва. Не прави ли същото и момата? Когато иска да постигне желанието си, тя обещава на момъка, че е готова да се пожертвува за него, да му служи. Едва тогава момъкът спира вниманието си върху момата. Обаче, ако

те не са готови да обещаят, че ще се жертват взаимно, те ще останат далеч един от друг. Ако момъкът и момата не са готови да се жертват един за друг, любовта никога няма да им се разкрие. Думата „коленичене" подразбира даване нещо от себе си. На същото основание питам: Мислите ли, че ще познаете любовта, ако не сте готови да коленичите пред Бога и да обещаете, че сте готови да Му служите? Чудни са хората! Без да дадат нещо от себе си, те искат даже да заповядват на Бога. Молитвите им не съответстват на човек, който люби Бога и иска да Му служи, но са на господар, който знае само да заповядва.

Хората, религиозни и светски, не са доволни от живота си, искат нещо друго, и затова често се запитват: Какво, наистина, е Бог? Много лесно може да се отговори на този въпрос. Бог е Онзи, Който те е създал, Който ти е дал живот. А ти, който не можеш да създадеш Бога, нито си създал живота, се осмеляваш да Го отричаш, да се питаш, какво представя Той. Следователно, ти нямаш право да бъдеш господар на своя Създател. Той ти е дал ум и сърце да Му служиш. След това четете индуската религиозна философия, в която се казва: „Убий всяко желание в себе си". Желанията са храна на сърцето. Да убиеш желанията си, значи, да унищожиш сърцето си. Тази философия не търпи критика, затова, именно, пропадна. Онези, които разбраха криво тази философия, изпаднаха в крайност. Много от Христовите последователи също така разбраха криво мисълта на Христа за самоотричането. Според тях, самоотричането подразбира отричане от живота, от желанията си. Под думата „самоотричане" Христос разбира отричане на човека от всички свои глупости и беззакония, от лъжата, от безверието, малодушието недоволството, болестите, от всички лоши наследствени черти. С други думи казано: Човек трябва да се отрече от всичко животинско в себе си, от лошите черти на вълка, на мечката, на тигъра, на змията, на комара, на паяка и т. н. А да се отрече човек от живота който Бог му е дал, това не е подразбирал Христос. Напротив, Христос говори в един стих за

придобиване на вечния живот. Той казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си проводил на земята". Значи, една от задачите на човека е да познае Бога във всичките Му прояви. – Къде ще Го познае? – В живота. Изучавайте, живота във всички живи същества – в човека, в коня, в овцата, във вола и подражавайте на добрите черти. Бъдете търпеливи, като вола, да ви впрягат и да мълчите; бъдете пожертвователни като овцата, да взимат млекото, вълната ви и да не роптаете; бъдете като коня, всеки момент готови за работа – да ви яздят, да ви впрягат в кола и т. н. Човек трябва да си състави ясна представа за вътрешния смисъл на живота, а не да се задоволява само с разглеждането му от социално становище. Социалното гледище за живота представя външно гледане, което не води към онези практически резултати, нежни за едно здраво, положитено възпитание. Големи са постиженията на съвременната наука, но жалко е, че много от нейните изобретения се прилагат за унищожаване на човечеството. Днес са изнамерени такива електрически лъчи, които могат не само да изгарят телата, но и да топят мъчнотопимите метали. Това още не е истинска наука. Ние наричаме истинска, положителна наука онази, която прилага откритията си за благото, както на отделния човек, така и на всички народи, на цялото човечество. Наука, която унищожава човека, своя изобретател, носи повече регрес, отколкото прогрес. Тя спъва главно духовното развитие на човека.

В древността живели двама адепти, които имали големи постижения. Един ден те решили, всеки от тях да направи някакъв опит, да покаже, докъде е достигнал във възможностите си. Първият турил в чутура един човек и го счукал. Не се минало много време, вместо живия човек, от чутурата адептът извадил злато. Значи, той превърнал човека в злато. След това вторият адепт пристъпил към опита си. Той взел също така един човек, но стар, прегърбен, немощен. Турил го в чутурата и го сгрухал. След малко той извадил от чутурата пак жив човек, но подмладен. Той превърнал стария човек

в здрав, жизнерадостен младеж, способен за работа. Големи са постиженията и на двамата адепти, но за предпочитане е да превърнеш стария човек в млад, отколкото да превърнеш човека в злато. И златото е ценно, но човек е несравнено по-ценен от златото. Защо ви е златото, ако човек изчезне?

Какви са постиженията на съвременната материалистична наука? Тя сгрухва човека и го превръща в злато, като казва: Ние се нуждаем от пари, от злато. Злато, злато искаме ние! Този стремеж отживя времето си. Днес всички хора търсят науката на втория адепт, да сгрухат човека, но да го подмладят, да го направят способен да възприема новите идеи и да ги прилага.

Съвременните християни очакват да дойде Христос на земята по чуден начин, да слезе от облаците, придружен с множество ангели. Наистина, Христос ще се яви на хората, мнозина ще Го видят, но не в облаците, както Го очакват. Как иде любовта между хората? С колесница ли, или по друг начин? Любовта иде по особен, невидим начин. Кога е дошла любовта на земята и по какъв начин, това никой не знае. Когато слезе на земята, в своята пълнота, тя ще запали сърцата на всички хора, ще просвети умовете им. Те ще бъдат един ум и едно сърце и ще кажат: Отричаме се от досегашния си живот, отричаме се от всички заблуждения и погрешки, от всички глупости и недоразумения. Това значи, че Бог е слязъл на земята: В който момент хората се обикнат, заживеят помежду си братски и са готови да споделят всички блага без насилие, ние казваме, че Бог е дошъл на земята. Друг начин за дохождането на Бога между хората не съществува. Само по този начин хората могат да очакват въдворяване на Царството Божие на земята. Не е лошо, че хората създават закони, но те трябва да бъдат разумни; не е лошо, че има църкви и училища на земята, но те трябва да се изменят, да поставят любовта за основа на своята работа; не е лошо, че хората се женят, стават майки и бащи, раждат деца, но, преди всичко, те сами трябва да се възпитат, да приемат новите идеи, като основа на своя живот. Новите идеи

подразбират приложение на великите Божии закони; не е лошо, че в света има господари и слуги, но базата на техните отношения трябва да се измени. Нов ред и порядък трябва да се постави в света.

Мнозина се съмняват в приложението на нов ред и порядък в света. Доброто е възможно, когато човек го желае. Достатъчно е човек да отвори сърцето си за Божествените чувства и ума си – за Божествените мисли, за да постигне, каквото желае. Може ли такъв човек да реагира срещу Божественото? Той не само че няма да се противопоставя на Божественото, но става извор, от който започва да тече чиста планинска вода. – Колко вода ще извира от него? – Колкото е вложено.

Следователно, дойдете ли до любовта, няма да казвате, че някого обичате повече, а някого – по-малко. Ще обичате толкова, колкото любов излиза от сърцето ви. В любовта няма закон, с който да определяте, колко да обичате, или колко да не обичате. Ако мислите, че обичате едного повече, а другиго по-малко, вие се самозаблуждавате. Даже и когато мислите, че не обичате някого, при известен случай вие го обиквате. Представете си, че по невнимание вие падате в една дълбока река и започвате да се давите. В този момент край реката минава онзи, когото вие не обичате. Той се хвърля в реката и ви спасява. Няма ли да го обикнете след това? До този момент вие не сте го обичали, защото не сте му дали възможност да се приближи до вас. За да се прояви любовта между хората, непременно трябва да се създадат благоприятни моменти. Тъй щото, когато казвате, че не обичате никого, в същност, вие не знаете още, дали не го обичате. Обичайте всички хора, които Бог обича.

„Син Човечески е господар и на съботата". От този стих разбираме, че съботата е стар закон. Мойсей създаде закона на съботата, а Христос каза, че човек трябва да стане господар на този закон. Това не значи, че трябва да изхвърлим съботата, но да й станем господари. Време е вече съвременните хора да станат господари на закона, а не законът на тях. Докато законът е господар на хората, те

няма да видят добро. – Кога човек може да стане господар на закона? – Когато престане да греши. Праведният не греши, защото е господар на закона. Хване ли го, законът му казва: Знаеш ли, кой съм? Знаеш ли, че мога да те накажа? Праведният отговаря: Ти си закон, аз съм разумност. Както си ме хванал, така ще ме пуснеш. Законът отстъпва пред разумността. Дето е разумността, там няма закон. И обратно: дето е законът, там разумността отсъства.

Христос казва: „Син Человечески е господар и на съботата." Когато стане господар на съботата, човек придобива вътрешно спокойствие, вътрешен мир. До това време той постоянно се натъква на противоречия. Тази е причината, дето днес синовете и дъщерите, майките и бащите, учителите и учениците, съдиите, свещениците се намират в противоречия помежду си. Когото срещнете днес, все е недоволен от нещо: или го погледнали криво, или му казали нещо обидно. Мъжът е недоволен от жената, жената – от мъжа и т. н. Жената се оплаква, че някой мъж я погледнал двусмислено, внесъл нещо лошо в нея. Така може да гледа и жената. Това показва, че хората не са свободни още от животинското си естество. Ако до днес те още се използуват едни други, къде остава тяхната човещина? Какъв лекар е този, който мисли само, как по-лесно да използува своите клиенти? Какъв духовник или проповедник е този, който използува своите пасоми? Когато хората се поставят във взаимна нужда един от друг, природата има пред вид тяхното опознаване. Като не мислят за това, хората искат да намерят начин, да прекарат по-лесно живота си. Чувате някой да казва: Да прекараме живота си, както и да е, да не мислим много. – Не е така, животът има цел, смисъл, не е само да си поживее човек.

Старите възгледи за живота са отживели времето си. Сегашните хора се намират в нова фаза на живота, дето възвишеното и благородното взимат надмощие. Няма по-красиво състояние за човека от това, да бъде чист пред себе си. Погледне ли никого, каже ли му нещо, от него да блика чистота и искреност. Чистият човек лесно

мери нещата. Достатъчно е да погледне някого, за да го прецени. По главата, по челото, по линиите на лицето, по очите, по веждите и по брадата му той чете всичко, което сам е написал. Той познава добрия и лошия човек, познава, доколко е устойчив, честен, справедлив и т. н. Не можете да припишете на човека качества, които не са отбелязани на главата, на лицето и на ръцете му. Кажете ли, че някой е светия, той трябва да има качествата на светията. Всеки носи свидетелството си със себе си. Ако тялото на човека не е съградено от фина, чиста материя, той не може да бъде нито способен, нито добродетелен; ако мускулите и костите му не са изработени от фина материя, той не може да има здраво, издръжливо тяло. Не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Не е ли здрав човек, не е ли изработен от устойчива и здрава материя, и цар да го направят, пак няма да издържи на външните условия и на вътрешните бури. Щастието на човека се обуславя от неговите вътрешни условия.

„Син Человечески е господар и на съботата". – На какво може да бъде господар обикновеният човек? – На съдбата си и на своите задачи. Не оставяйте другите хора да решават задачите ви. Какво ще правят учениците, ако учителите решават задачите и ако учат уроците им вместо тях? Заслужават ли те да носят името ученици? Ако ученикът иска да стане учен, сам трябва да учи. Следователно, човек сам трябва да решава мъчнотиите си. Дойде ли сиромашията на гости в дома ви, не се молете на Бога да ви освободи от нея, но молете се, да ви покаже начин, да я впрегнете на работа. По-добра учителка от сиромашията няма. Обаче, ако човек не знае езика и на богатството, и на сиромашията, те ще му причинят скърби и мъчнотии. Ако гледате на богатството като на механически процес, вие ще започнете да изнудвате слугите си, вследствие на което те ще ви мразят. Ако и на сиромашията гледате по същия начин, постоянно ще роптаете и ще се оплаквате. Това е неразбиране на нещата. Дали сте сиромах, или богат, бъдете радостни и благодарете на Бога. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, да бъде слуга и

съзнателно да изпълнява службата си? Нали така постъпи младият княжески син? Той доброволно стана слуга на младата княгиня и слугинята й, като изпълняваше добросъвестно заповедите им. Обаче, и княгинята слъже от висотата на своето положение да слугува, да изпита княжеския син, а същевременно да изпита и себе си. Ако и вие, като младия княз и младата княгиня, не можете да слезете от положението, в което се намирате, и поне един ден да слугувате, нищо не можете да постигнете.

„Син Человечески е господар и на съботата." Желая и на вас да станете господари на вашата събота, да поставите като основа в живота си закона на любовта, с който да унищожите всички закони, от които страдат вашите поданици. „Любов и свобода" да бъде девизът на вашия живот. Когато вие дадете свобода на вашите поданици, и на вас ще дадат свобода.

Беседа от Учителя, държана на 13 април, 1930 г. София. – Изгрев.

АЗ И ОТЕЦ ЕДНО СМЕ

"Аз и Отец едно сме" (Йоан, 10:30)

Великото в разумния живот, великото в природата, великото в света, великото в Бога се съдържа и в малкото. Когато животът е неразбран за хората, причината на това се крие в тяхното схващане. Те мислят, че трябва да вървят от великото към малкото, а не обратно. Всъщност, правият път на движение е онзи, който води от малкото към голямото. Като върви по този път, човек трябва да спазва три неща: да придобива, да пази придобитото и да го развива. Като придобива, човек разполага със сила да разкрива нещата. В този случай той се проявява като изследовател. Когато запазва нещата, той ги туря в ред и порядък. Да развива нещата, това пък е качество само на разумния, благородния и възвишения човек. Развитието на човека е благо, както за самия него, така и за ближните му.

"Аз и Отец едно сме". — В какво? — В любовта. Ако всички хора имат любовта и мъдростта в себе си, едно са с Отца. — За коя любов се говори? — За Божията. Любовта е една, но се проявява в три свята, т.е. в три степени: физическа, духовна и Божествена. Който търси физическата любов, трябва да знае, че ще мине през големи промени, ще се движи от едно състояние в друго: от радост в скръб и от скръб в радост. Например, когато се роди дете, майката се радва; ако детето й заболее, тя страда; ако умре, още повече страда. Тя изпада в противоречие: защо роди и защо детето й умря? Откъде дойде това дете и къде отиде? Защо трябваше да се радва и защо — да страда? Тя се чуди, защо всичко, което става с нея и около нея е толкова неопределено. Много естествено. Тя живее на физическия свят, дето човек неизбежно се движи между полюси: от една страна гради, от друга руши. Най-после той казва: Ще ям и ще пия, ще преживея един

живот. Важно е пари да имам, те движат света. Така мислят материалистите. Ако отидете в Турция, турчинът казва, че без пари не може, парите управляват. Американецът не казва, че Бог е всесилен, но намира, че силата е в долара. Така мислят всички народи, всички хора, които считат, че животът е само на земята.

Следователно, докато живеете с разбирането на материалиста, вие признавате парата за божество. Тя е всесилният Бог. Като завърже няколко наполеона в кърпата си, или като внесе няколко десетки или стотици хиляди лева в банката, човек се намира под закрилата на своя всесилен Бог и вярва, че се е осигурил. Без този Бог няма ядене и пиене, няма угощения, веселби и тържества, няма сватби, няма градеж на къщи. Щом дойде всесилният, паниците започват да тракат, чуковете се вдигат и слагат, всеки върши някаква работа: учителят учи децата, свещеникът служи, лекарят лекува. — Защо става това? — Защото всесилният заповядва. Когато всесилният влезе в джоба на момъка и на момата, те започват да се обличат добре, за да се харесат един на друг. Някой религиозен казва, че човек не трябва да мисли за обличане, може да ходи просто облечен, даже и окъсан. Това е криво разбиране. Вижте, как природата облича своите форми. Растенията, птиците, животните са гиздави, добре накичени. Защо и човек да не се облече добре? Не е нужно да мисли само за дрехи, но той трябва да бъде добре облечен, винаги спретнат. Окъсаните дрехи подразбират греховност. Когато греши, човек вече е окъсан. Обаче, праведният е всякога добре облечен. Стремете се и вие да бъдете праведни, да не късате дрехите си. Като видят беден, окъсан човек, хората го съжаляват. Трябва ли да се запуснете, да ви жалят хората? Когато е в съгласие със законите на природата, човек е здрав, богат, силен. Щом нарушава законите й, природата го туря далеч от себе си, оставя го гол, не се грижи вече за него. Ден след ден той обеднява, обезсилва се и изгубва здравето си. Не правят ли същото и родителите? Ако детето им е послушно, те го обличат добре, пращат го на училище. Започне ли да бяга от училище, да лъже, да скита по улиците, родителите се

отказват от него. Щом остане на пътя, детето изгубва всички добри условия и пропада.

Съвременните хора се нуждаят от нови, положителни възгледи за живота. Мина времето на старите философски разбирания, според които, за да развива ума и сърцето си, човек трябва да пренебрегне тялото си, да се запусне, да ходи гол и окъсан. Тялото е свещено нещо, ще го поддържаш така, както искаш да работиш с него. То е инструмент, чрез който сърцето и умът се проявяват. Скъсаните дрехи не правят човека смирен.

Във времето на Сократа, един от неговите ученици го посетил, с желание, да покаже, че е готов да води скромен, смирен живот. За тази цел той облякъл старите си скъсани дрехи. Като го видял в този просешки вид, Сократ се приближил до него и тихо му пошепнал: Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти дрехи. — Какво искал да каже Сократ с тези думи? — Колкото богатият може да се гордее със своето богатство, толкова и сиромахът може да бъде горделив във своята сиромашия.

Повечето от сегашните хора се намират в положение на неизмътени яйца. Срещате някого, виждате, че външно има вид на светия. Той се движи спокойно, равномерно, никого не поглежда, дава вид, че е готов да направи път и на мравката. Това е неизмътено змийско яйце. Дайте му условия да се измъти и ще видите, че то поглъща всичко, каквото срещне на пътя си. — Защо се измени този човек? — Не се е изменил, естеството му е такова. Преди да се измъти, и той не се е познавал. Сега, като се измъти, той видя, какво се крие в него. Свракчето и гълъбовото яйце си приличат, но като се излюпят, свракчето яйце ще прояви своето специфично естество, гълъбовото — своето. Но никога свраката няма да прояви естеството на гълъба, и гълъбът — естеството на свраката. Ето защо, искате ли да познаете човека, поставете го при условия да се прояви, да видите, какво е неговото естество. Когато се измъти яйцето му, той ще познае и себе си, но и окръжаващите ще го познаят. Ако се прояви лошото естество

на човека, това не значи, че той е абсолютно лош. Човек проявява своята тъмна страна, когато не е осветен от слънцето, когато му липсва светлина. Обаче, щом се освети и тъмната му половина, виждаме истинската проява на човека, т.е. доброто, което Бог е вложил в него.

И тъй, когато говорим за човека, трябва да различаваме същината му от неговите прояви. По същина човек е добър, защото Бог живее в него. Понякога той дава път на злото в себе си. – Защо? – Защото не разбира великите закони на Битието. Благодарение на това, хората изпадат в тъмнина и правят погрешки. Стремят се към придобиване на богатства, употребяват голям труд и усилия и, вместо да се издигнат, пропадат. Много естествено. Богатството е свързано със знанието. Истински богат е ученият, мъдрият, любящият. Няма ли знание, любов и мъдрост, каквото богатство и да има, човек лесно ще го изгуби. Сегашните хора живеят повече материален живот, малко мислят за духовното, вследствие на което искат да бъдат богати, да въдворят Царството Божие на земята по материален начин. Това е невъзможно. По механически начин Царството Божие не може да дойде. Материята на физическия свят не е още организирана. Докато се организира, с нея заедно и човек минава през различни промени, които ще нарушат щастието му. Това не трябва да ви обезсърчава. Щастие, което се губи и отново се явява, не е истинско. Човек неизбежно минава през различни промени, за да се издигне на по-високо стъпало, т.е. да влезе в духовния живот. Духовният живот не е нищо друго, освен разширяване на физическия, а Божественият е разширяване на духовния. Значи, човек трябва постоянно да се разширява, да стане господар на вътрешните възможности в себе си и на външните условия. Който постигне това, той владее магическата пръчица.

Какво представя магическата пръчка? Тя е особена сила, която действа на близки и на далечни разстояния. Ето, от хиляди километри разстояние Маркони пали лампите на целия свят. Знание има той, но

и това знание още не е истинско. То е начатък на истинското знание. Ще дойде ден, когато всички хора ще притежават по една магическа пръчица. Тя е ключ, с който се запалват и загасват всички лампи по света. Велико изкуство е да владее човек този ключ, но затова се иска познаване на разумните природни закони. Който притежава магическата тояжка, всичко може да постигне: ако е болен, с едно повдигане на тояжката, болестта ще го напусне; ако е в затвор, вратите на затвора ще се отворят, и той свободно ще излезе; ако е беден, без пет пари в джоба си, изпаднал в чужда страна, веднага ще му се притекат на помощ. — Възможно ли е това? — Както е възможно от 14000 км. разстояние Маркони да пали лампите по целия свят, така с магическата тояжка човек може да постигне всичко, каквото желае.

"Едно сме." — С кого? — С Първата Причина, с Бога, с Великия живот. — Кога ще бъдем едно с Бога? — Когато се откажем от старата философия, която е внесла всички криви и изопачени разбирания, всички погрешки и заблуждения. Всичко това е създадено в името на Бога. И това не е лошо. Така се изпитват хората, да се познае тяхната любов, мъдрост и сила. Любящият, мъдрият, силният никога не се съблазнява. Той не може да се съблазни от богатството, от положението, от силата на човека. — Защо? — Той знае, че всички хора имат любов, сила, богатство, знание. Според него няма бедни хора в света, няма невежи, нито слаби. Човек се ражда с възможности, да развива скритите сили в себе си. И аз казвам, че няма бедни хора в света. Човек е обеднял, когато се е отклонил от правия път, когато е престанал да работи. Засега са открити 11 планети има още една, която ще се открие в бъдеще. Който е сиромах, нека даде кандидатурата си за тази планета, да стане неин жител, да се ползва от богатството ѝ. Ще кажете, че това е забава, не е сериозна работа. Има забави в света, но сериозни. Приятно е човек да се занимава с такива забави. Днес всички хора се забавляват: и праведният, и грешникът; и мъдрецът, и глупецът; и ученият, и невежият; и добрият, и лошият. Обаче, забавленията на едните се различават от

забавленията на другите. Човекът на положителното се забавлява и расте, а човекът на отрицателното се забавлява и постепенно чезне. Не е все едно, дали човек се занимава със светлината и топлината на слънцето, или с живата светлина и топлина, които идат от Великия Източник на живота. Да се занимава човек с живата светлина и топлина, това значи, да придобие истинското знание, да придобие нужното разширяване. Ако има знания, човек се разширява от живата топлина; ако няма знания, топлината го стопява. Който знае законите на топлината, той се освобождава от греха и от смъртта. Живата светлина също има две качества: от една страна осветява пътя на човека, а от друга го ослепява. Който познава законите ѝ, той е намерил пътя си, открил е възможностите, които са вложени в него. Срещне ли човек, който не познава законите ѝ, светлината го ослепява. Той изпада в тъмнина и загубва пътя си.

Следователно, който знае законите на живата светлина и топлина, той никога не се обърква. Във времето на Соломона, един от най-мъдрите еврейски царе, се явили две жени да искат от него справедлива присъда. Двете жени живеели заедно, в една стая. Случило се, че и двете родили почти в едно и също време. Една вечер, по невнимание, едната майка задушила детето си и, като се събудила сутринта, намерила го мъртво. Бързо тя сменила децата: взела живото дете на другарката си, а на мястото му турила своето мъртво дете. Като се събудила другарката ѝ от сън и видяла мъртвото дете до себе си, веднага познала, че не е нейното, и разбрала, че е станала някаква измама. Тя казала, че това дете не е нейно и настоявала да вземе своето от ръцете на измамницата. Последната настоявала, че живото дете е нейно, и не го давала на истинската му майка. Най-после двете жени решили да отидат при Соломона, той да разреши възникналия между тях спор. Те му разправили цялата случка, и всяка настоявала, че живото дете е нейно. Понеже познавал добре човешкото сърце, Соломон издал следната присъда: да се разсече живото дете и на всяка майка да се даде по една част. Като чула тази присъда,

измамницата казала: Доволна съм от присъдата. Нека детето се разсече, и всяка от нас да вземе по една част. Обаче, истинската майка се ужасила от тази присъда и извикала: Царю честити, не давам детето си, не искам да се реже. По-добре нека го вземе другарката ми, но да остане живо, отколкото да имаме и двете по една част от него, но мъртво. Така, именно, Соломон разбрал, коя е истинската майка на живото дете, и го дал на нея.

Щом излезли от съда, майката на умрялото дете започнала да упреква Соломона в лицеприятие. Като доловил мисълта й, Соломон върнал и двете жени назад и казал на недоволната: Виж, какъв знак има умрялото дете под дясната мишца. Майката погледнала под мишцата на детето и видяла едно черно петно, каквото имала и тя на същото място. Засрамена пред себе си за кривите мисли, които отправила към Соломона, жената млъкнала и се отдалечила няколко стъпки назад. След това той извикал майката на живото дете и казал: Виж, какъв знак има детето ти под лявата мишца. Майката погледнала под мишцата на детето си и видяла един червен белег, признак на живот и добро здраве. Същият белег притежавала и тя. Показала белега на своята другарка, да я увери още повече в справедливата присъда. Впрочем, това даже не било нужно, понеже майката на умрялото дете знаела истината.

Трябва ли и вие, като майката на умрялото дете, да обвинявате Бога и да казвате, че не постъпва справедливо? Законът за наследствеността открива истината. Той казва на човека: Вдигни ръката си и виж, какъв белег имаш под мишцата. Ще видиш, че и ти носиш същия знак, какъвто има онзи, който те е родил.

"Аз и Отец едно сме". Така е казал Христос преди две хиляди години. Кажете и вие като Него: Едно сме с Бога, с Христа, с разумните същества. Ще кажете, че човек се е родил, за да живее. Да живеем, това е най-голямото изкуство. Да бъдем щастливи, това е смисълът на земния живот. Да бъдем богати, това е необходимост. Да бъдем здрави, това е едно от важните условия за нашето развитие. Да

имаме среда, в която да се движим, това значи, да пазим известен ред и порядък в света. В заключение на всичко, казваме: Да бъдем едно с Отца! Какъв ще бъде животът ни, ако не сме едно с Отца? Какъв смисъл има животът, ако между човешките души няма връзка? Ще кажете, че не вярвате в душата. — Това е друг въпрос. Който не вярва в душата, в духа и в ума на човека, много неща не може да разбере. Човешката душа и човешкият дух са невидими, но резултатите им са видими. Невидим е и човешкият ум, но, понеже се проектира във физическия свят, резултатите му са видими, както картините на художника. От картините на художника можете да начертаете пътя, по който той е вървял. В това отношение всеки човек е художник за себе си. Лицето му е една от картините на неговия живот. Той сам е рисувал своята картина, която днес излага пред света. Лицето на човека представя незавършена картина на неговия живот. Още много има да работи върху нея, докато изкара нещо гениално, завършено и съвършено. Умът е художникът, а лицето — картината, която той рисува. Затова е казано, че съдбата на човека се определя от неговия ум. Какъвто е умът на човека, такъв ще бъде и неговият живот; животът му пък определя неговата съдба. Следователно, от човека зависи да бъде богат или беден, здрав или болен, щастлив или нещастен. Понеже всички хора не се намират на еднаква степен на развитие, не разполагат с еднакви знания, те не прилагат еднакво любовта. Щом не прилагат еднакво любовта, и резултатите на живота им не са еднакви.

Какво значи, да прилага човек любовта? Някои мислят, че сладките думи са израз на любовта. Не всякога сладките думи произтичат от любов. Любовните думи имат съдържание, което може да се приложи още в момента. Кажеш ли една дума в името на любовта, трябва да си готов да я приложиш. Някой казва, че обича едного, но се страхува да направи нещо за него. Любов, в която има страх, не е истинска. Единствената сила в света, която не познава страха, е любовта. Когато любовта е вътре в човека, а страхът — отвън,

той е в правия път на живота. И обратно: ако страхът е вътре в него, а любовта — отвън, той се отклонява от правия път. Този закон се отнася до всички хора: майки и бащи, проповедници и учители, управници и управляеми, господари и слуги и т.н.

Христос казва: "Аз и Отец едно сме." На друго място Христос казва: "Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." И до днес хората продължават да се събират на малки и на големи групи, в общества и в организации, но ако любовта не ги свързва, те ще се разпаднат. Всичко, каквото природата е създала, почива на закона на любовта. Например, човешкият организъм представя грамадна държава, на която поданниците са обединени в името на любовта. Тя е употребила милиони години, за да организира всички клетки в едно цяло, да вършат обща работа. Който съзнава това и може да запази великата хармония, която съществува в неговия организъм, той се радва на добро здраве и на щастлив живот. Обаче, най-малкото нарушаване на тази хармония разколебава единството между клетките, внася известна дисхармония в организма, и човек заболява. Докато мисли, човек знае мястото на всяка дума и никога не петни езика си. Щом езикът му е чист, и тялото му ще бъде здраво. Внесе ли една нечиста дума в езика си, той петни мисълта си. Щом мисълта му е опетнена, той внася отрова в организма си и след време заболява.

Когато се казва, че човек трябва да владее езика си, някои искат да знаят, как се отразява техният език върху близките им. Други пък искат да знаят недостатъците си и запитват този — онзи, да им каже нещо, да им ги посочи. Според мене, всеки сам трябва да се вглежда в недостатъците си, да не очаква на хората, те да го изправят. Първата задача на човека е да се занимава със своите положителни черти, а покрай тях — да изправя недостатъците си. Гениалните, великите хора се занимават с положителното в живота, затова са развили своите дарби и способности, те не се спират върху отрицателните прояви на хората. — Ама три деня не съм ял! — Извади тояжката си, и

хлябът ще дойде. Как ще дойде? — Тропни с тояжката си, и пред тебе ще се яви трапеза, богато наредена, с хляб и плодове. — Ама сгреших, грешен човек съм. — Щом съзнаваш погрешката си, сам ще я изправиш. Например, взел си една сума от приятеля си, без негово знание и позволение. Ще вземеш сумата, ще я занесеш на приятеля си и ще му кажеш: Приятелю, взех от тебе една сума, да посрещна нуждите си, обаче, не съм спокоен, постоянно съм в борба. Не ме съди, човещина е това, но Божественото в мене не ми дава покой. Ето, вземи парите, които взех от тебе. Сега съм доволен, че освободих съвестта си от товара и ще се старая по честен начин да задоволя нуждите си.

Един беден американец, силно вярващ човек, постоянно се молел на Бога, да му помогне по някакъв начин, да подобри материалното си положение. Един ден, като се връщал от черква, минал край дома на един от богатите банкери и видял на отворения прозорец торба със златни монети. Веднага си казал: Ето, Бог отговаря на молитвата ми. Повдигнал ръката си нагоре и взел торбата с парите. Връщайки се вкъщи, той размишлявал: Всичкото богатство в света е Божие, следователно, Бог е господар и на тази торба. Аз се молех да ми помогне да изляза от сиромашията и, ето, той ми помага днес. Банкерът забравил торбата с парите на прозореца, за да се възползвам аз от нея. Като влязъл в колибата си, бедният човек започнал молитва, с която отправял благодарността си към Бога за торбата със злато, която така неочаквано, дошла в ръцете му. Какво било учудването му, когато още при първите думи, торбата се изпречила пред него и му препятствала да се моли. Той скрил торбата в един сандък и пак започнал да се моли. Торбата отново се изпречила пред него. Така минали два—три дена, но той все не могъл да се моли. Скривал торбата на едно, на друго место, но, щом започвал да се моли, торбата се изпречвала пред него. Като се видял в невъзможност да мисли и да се моли, той взел торбата, занесъл я на собственика ѝ и казал: Братко, взех торбата с парите, която ти

случайно си забравил на прозореца. Мислех, че Бог ми я праща, като отговор на молитвата ми. Обаче, от деня, в който я занесох в дома си, изгубих най-голямото си богатство: способността си да мисля и да се моля. Пред вид на това, за да възстановя вътрешния си мир, да мисля свободно и да отправям молитвата си към Бога, вземи торбата си, тя не е моя.

И тъй, няма по-велико нещо за човека от възможността му да мисли право и да се моли. Молитвата е вътрешно общение на човека с Бога. За да може молитвата да отива направо до Бога, човек не трябва да поставя препятствие между Бога и своята душа. Ще кажете, че торбата с парите е малка, не може да прекъсне връзката на човешката душа с Първата Причина. Колкото и да е малък предметът, щом не е в съгласие с волята Божия, той хвърля сянка върху чистото платно на душата. Пазете се от торби, които закриват светлината, към която се стремите. Кой човек не е държал в ума си такава торба? Изправите се на молитва и започвате да мърморите, защо сте бедни, защо никой не ви помага. Вечер, като си лягате, пак се оплаквате, че не получавате отговор на молитвите си. По три пъти на ден се молите и въпреки това, нищо не получавате. Защо не получавате отговор на молитвите си? — Защото не са прави. Бог ви е дал здраве, сила, ум, да работите, да учите, да придобивате богатства и знания. Трябва ли след всичко това да просите от Бога подаяние? Защо не работите и не учите? Само онзи има право да хлопа на вратата на Бога, който работи, учи, развива и прилага своите дарби и нищо не получава. Обаче, това е невъзможно. Невъзможно е човек да работи и да бъде сиромах.

Разумният свят не се занимава със сиромашията на хората. Това е работа на самия човек. Щом е млад, щом иска да се развива правилно човек неизбежно ще работи, да се справи със сиромашията и с недоимъка в живота си. Щом забогатее, той остарява и казва: Няма защо повече да работя, няма какво да уча. Каже ли човек така, той сам подписва смъртната си присъда — всичко с него е свършено. Ето

защо, радвайте се, докато сте бедни, докато има какво да учите и придобивате. Като знаете това, стремете се към богатство, което ви подтиква към работа и учене, което дава условия за развитие, а не към богатство, което спъва човешкото развитие. Ако се стремите към богатството, като условие за щастлив живот, вие не разбирате смисъла на живота. Щастието на човека се крие в работата му за ближните. Ако си разумен и се грижиш за благото на своите ближни така, както за своето благо, всички ще те обичат: домашните, приятелите ти, обществото и т.н. Какво по-голямо щастие може да очакваш? Същият закон се отнася до обществата и до държавите. Ако едно общество или една държава внася навсякъде ред и законност, всички нейни членове и поданници ще им се радват, ще ги обичат и ще работят за тяхното повдигане. Дето е любовта и разумността, там е щастието.

Ние не говорим за любовта, която се изказва само с думи, но за любовта, която се прилага в живота. Щом е така, трябва да знаем, по какъв начин се прилага любовта, т.е. какви са нейните прояви. Един учител имал в отделението си по еднакво число богати и бедни ученици, сирачета, лишени от родители, от братя и сестри – самотници в живота. Той имал обичай, сутрин, когато децата влизали в класната стая, да целува бедните и сирачетата, а богатите само поздравявал. Богатите деца не разбирали, защо учителят им прави разлика между тях и бедните деца, и един ден те го запитали: Учителю, защо не целуваш и нас, както целуваш бедните ни другарчета? Учителят им отговорил: Вие сте богати, имате майки и бащи. Ако ви целувам, майките и бащите ви ще умрат. Като целувам бедните ви другарчета, които са без майки и бащи, по този начин родителите им ще възкръснат. Не постъпвам ли справедливо? Нека и техните майки и бащи оживеят, да им се радват, както и на вас се радват. Закон е: искате ли да проявите любовта си, целувайте онези, които нямат майки, бащи, братя и сестри.

И тъй, когато детето влиза в нова фаза на посвещение, майка му непременно трябва да го целуне. В този смисъл, целувката служи като проводник на онези енергии, необходими за посвещението на човека. Целувката не е само физически процес, но и духовен. Истинската, чиста и възвишена целувка, внася нов елемент в човека. Ние говорим за онази целувка, която има за основа любовта и мъдростта. Няма ли такава основа, целувката не се приема. Тази е причината, дето много деца не позволяват да ги целуват. Опита ли се някой да ги целуне, те се дърпат, викат, недоволни са. — Защо? — Защото такава целувка не дава нищо, а отнема. В това отношение, детето прилича на млада булка, която само даряват. В първо време булката само получава, а после и тя започва да дава. За всеки дар, колкото и да е малък, тя трябва да се отблагодари с нещо, да покаже, че е щедра, внимателна и благородна.

Този закон има приложение в цялата природа, а именно: когато ще се роди едно същество, всички, от най-низките до най-високите същества, се радват и даряват с нещо новороденото. Благодарение на тези подаръци то се облича в плът, придобива известни качества и дарби и започва нов живот. По-нататък, то започва да расте и да се развива, като се ползва от благата на природата и живота. След всичко това, има ли право съвременният човек, който живее от подаръците и благата на цялата природа, да казва, че животът няма смисъл? Има ли право той да отрича Бога, или, ако Го признава, да Го търси вън от себе си, или по църквите? Казано е в Писанието: "Аз и Отец едно сме". Значи, едно сме с Бога. Той живее в съзнанието на човека, и човек е едно с Него. Докато човек е в хармония с Бога, едно е с Него. И когато е в дисхармония с Бога, пак е едно с Него. — Защо и в този случай е едно с Отца си? — Защото Божията мисъл е вложена в човешката като правило, по което той определя постъпките си като прави и криви.

Христос казва: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни". Това не значи, че човек може изведнъж да стане съвършен.

Кое дете, като постъпи в първо отделение, може изведнъж да напише буквата А правилно? Много пъти трябва то да пише буквата А, докато най-после се научи правилно да я пише. Като изучавате графологията, виждате, че почеркът на всеки човек отговаря на характера му. Например, немарливият и небрежен човек има небрежен, сбутан почерк. За свое оправдание, той казва: Не е важна външността на писмото ми, нито почерка ми; важен е смисълът. Колкото е важен смисълът, толкова е важна и формата. Формата трябва да отговаря на вътрешния живот, на съдържанието, което човек носи в себе си. Всяко нещо е ценно, когато има форма, съдържание и смисъл, които хармонират помежду си. Може ли да хармонизира силите в своя организъм, човек разполага с магическата тояжка. Това е нужно на съвременния човек. Някой казва, че ако на земята не може да реализира желанията си, ще ги реализира в другия свят. Обаче, той не подозира, че онзи и този свят са на едно място. Те се намират в съзнанието на човека. Когато съзнанието на човека се пробуди, той вижда, че онзи свят е в този свят. Когато съзнанието на Маркони се пробуди, той можа от яхтата си да запали хиляди лампи на хиляди километра разстояние. — Кой запали нашето слънце? Кой запали всички слънца във вселената? — Някое висше съзнание. То слезе от разумния, т.е. от Божествения свят и с помощта на ключ, подобен на този на електрическата лампа, запали всички слънца. Онези слънца, които носят живот в себе си, светят с червена светлина, а онези, които носят знание и мъдрост, светят с бяла или бледо-жълта светлина.

Съвременните учени дават съвършено различни обяснения за създаването на света и за образуване на планетите. Според тях, планетите са се създали от въртенето на някакви мъглявини. И тази теория е вярна. Дълго време се върти младата мома на хорото, докато оплете момъка и се ожени за него, но сърцето и умът на момата и на момъка бяха запалени преди въртенето им на хорото. Има движение в живота, но то зависи от вярата и любовта. За да живее добре, човек трябва да вярва и да люби. И без вяра, и без любов има живот, но

отрицателен, пълен с мъчнотии, страдания и нещастия. Човек може да вярва и в положителното, и в отрицателното, но в първия случай придобива нещо, а във втория — губи. Ти вярваш, че можеш да постигнеш нещо, да станеш богат, но вярваш, че и нищо не можеш да постигнеш. И едното, и другото е вяра, но с два различни резултата. От посоката на вярата зависи да бъдеш богат или сиромах. В каквато посока и да попадне, човек трябва да бъде разумен, да превърне всичко в добро. Дали е в областта на страданието, или радостта, той трябва разумно да ги използва. Ако се бори със страданието, човек дохожда до смъртта. Не се бори със страданието, но го приеми с благодарност. То носи в себе си велико благо. Ако използваш благото на страданието, ще влезеш в радостта. Не можеш ли да го използваш, ти сам се лишаваш от благата на живота, а заедно с това и от самия живот.

Ще кажете, че човек трябва да има знания, за да се ползва от страданията, както от радостите. Кога човечеството не е разполагало със знания? Няма епоха, през която човек да е бил лишен абсолютно от знания. И пещерният човек даже се е отличавал по нещо от животните. Ако се върнем във времето на предисторическия период, и тогава човек е разполагал с някакви теории за създаването на света, на човека, за съществуването на Бога. Ако се върнете две хиляди години назад, във времето на сирийското и вавилонско царство, във времето на римската империя, и тогава хората са разполагали с известни знания по различни въпроси. Ще кажете, че научните теории на миналото представят нещо детинско в сравнение със сегашните теории. Какво ще бъде положението на сегашната наука след хиляда години? Ако се пренесете в това време, ще видите, че сегашните знания пред бъдещите могат да се уподобят на детски играчки. И днес някои теории са верни, а някои — неверни. В бъдеще едни теории ще се приемат за верни, а други — за неверни. И днес още срещате вярващи, религиозни, които говорят за Бога и за Христа, но всеки момент са готови да бръкнат в кесията на банкера и да

извадят нещо за себе си. Действителна ли е тяхната вяра? Фиктивна, въображаема е вярата им. Може ли княжеският син, който с години е търсил своята възлюбена, като срещне в гората нейната майка или нейният баща, да вдигне нож срещу тях? Не само, че няма да вдигне нож срещу тях, но заради любовта към своята възлюбена, той е в състояние да обикне и нейните близки. Следователно, ако днес човек проповядва равновесие, единство и съгласие между всички хора, на какво основание прави това? Внесъл ли е той в своя организъм нужното равновесие? Не виждате ли, как човек изнасилва себе си, вследствие на което някой уд от организма му заболява? Щом заболее един от неговите органи, целият организъм страда. Къде остава равновесието, единството и съгласието в целия организъм? Може да се проповядва равновесие само тогава, когато всички органи са здрави и задоволени. Това показва, че човек има еднакво разположение към всичките си органи, защото всички му служат.

Тъй щото, истински вярващ, истински християнин е онзи, който гледа на всеки свой орган като част от един велик организъм; истински християнин е онзи, който гледа на всеки човек като орган на Великия Божествен организъм. И най-после казваме, че истински християнин е онзи, който е абсолютно здрав и красив. Устните му трябва да бъдат аленочервени, а не тъмночервени, като керемиди; очите му трябва да бъдат светли и леко влажни, а веждите — с правилна, красива форма. Правата мисъл се определя от веждите. От наклона на веждите, надолу или нагоре, зависи посоката на човешките мисли. Веждите са особен род антени, чрез които се възприемат мислите. От дължината на антената зависи правилното предаване на мислите. Значи, и тук имаме къси, дълги и средни вълни, както при радиото.

Като ученици, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да изправите линиите на лицето, на веждите, на очите, на носа си, а същевременно да следите и движенията си. Едно нехармонично движение на устата е в състояние да развали отношенията ви с някои

ваши приятели. В дисхармоничното движение на устата ви, някой ще схване неискреност и ще каже, че пред него имате едни отношения, а зад него — други. Има движения на греха, на престъпленията, които човек може да направи с очите, с носа, с веждите си и да внесе дисхармония в целия си живот. Също така има и мисли, чувства и постъпки на греха и на престъпленията. За да се освободите от тях, подреждайте мислите, чувствата и постъпките си, да знаете, с какъв капитал разполагате. Подреждането иде с изправяне на недостатъците и кривите прояви. Започнете тази работа още днес, без да очаквате да дойдат хора отвън да ви проповядват, или да отидете на онзи свят — там да се изправите. Много пъти човек е ходил на онзи свят и се е връщал, без да се изправи. Той даже е забравил и това, което е знаел. Ако човек само ходи на онзи свят и се връща оттам, без да помни това, което е учил, каква култура ще носи със себе си?

Христос казва: "Който има уши да слуша, нека слуша". Днес и аз говоря на разумните хора, които имат очи да виждат, уши — да слушат, език — да говорят и глава — да мислят. Обаче, онези, които не виждат и не чуват, нека само слушат. Някои казват, че вярват в Бога, молят се, работят в духовния свят. Добре е това, но работата им трябва да има резултат. Това не значи, че резултатът ще дойде изведнъж, но, макар и късно, тя трябва да даде плод на човека. Нямате ли плодове, нищо не сте направили. Вярващият и духовният човек казват и правят. Ако остане само на думи, нищо не се постига. С думи само не можете да убедите човека в реалността на нещата. Достатъчно е човек да се вгледа в това, което го заобикаля, за да разбере, че е потопен в реалността. Слънцето, което изгрява и залязва; звездите, които светят вечер; водите, които текат — всичко това е създадено за човека — да се учи, да расте и да се развива. — Възможно ли е това? — Възможно е. Ако човек е най-високата форма, създадена от Бога, защо да не приемете, че светът е създаден за него? Като изучава тия форми, човек се свързва със силата, която ги управлява. Това значи, да

прониква човек в разумността на природата. Разумното се отличава с това, че както тоновете, има свой отзвук. При това, като излиза от своя източник, движи се из пространството, докато един ден пак се връща в източника си. В пътя на движението му, всеки се ползва от него дотолкова, доколкото може да го възприеме. Който е готов да възприема разумността, той я вижда навсякъде. Погледне ли към звездите, той се разговаря с тях като с разумни същества.

Мнозина се чудят, как може човек да говори със звездите. Както се разговаря с хората, така може да се разговаря и със звездите. Всяка звезда представя разумно същество, което е завършило развитието си на Земята. Небето пък не е нищо друго, освен съвкупност от разумни същества, които изпълняват волята Божия. Някои от звездите са се проявили, а някои още не са проявени. Астрономите виждат само проявените звезди. Обаче, мъдреците, т.е. хората на великите добродетели, виждат без телескоп и непроявените звезди. Следователно, ако искате да оправите живота си, да излезете от света на заблужденията, достатъчно е да се свържете със светлината на една от тия звезди.

Преди години срещнах един млад, учен човек, който изучавал старата и модерната философия и дошъл до убеждението, че животът е илюзия. Той се разочаровал във възвишеното и красивото, вследствие на което отрича всичко. Без да го убеждавам в противното, аз го запитах: Какво ще кажеш, ако Провидението постави на пътя ти една млада, красива и разумна мома? — Ще повярвам в Бога, ще повярвам в живота. Значи, този човек отрича живота, защото нямало в кого да вярва — липсвало му нещо. Понеже красивата мома е отражение на Бога, той е готов да повярва в Него. Не само красивата мома и красивият момък са отражение на Бога, но и всичко, което ни обикаля: камъните, растенията, животните, хората, звездите — цялата вселена. При това гледане на нещата, човек осмисля живота си.

В кантората на един голям банкер влиза един беден човек и му казва: Братко, в името на Господа Исуса Христа, помогни ми с нещо!

— Махай се оттук, не признавам никакъв Бог, нищо не мога да ти дам — отговорил банкерът. Бедният човек се отдалечил, дълбоко въздъхнал и продължил пътя си. Бог видял постъпката на банкера и решил за назидание да му даде добър урок. Един ден банкерът излязъл на разходка в близката гора. Увлечен в красотата на природата, той навлязъл навътре в гората, където се натъкнал на един разбойник. — Горе ръцете! — извикал разбойникът и започнал да изпразва джобовете му. Като взел всичките му пари, разбойникът казал на банкера: Хайде, иди си сега, свободен си вече. Като се почувствал вън от всякаква опасност, банкерът си казал: Слава Богу, че не ме уби. Той бил доволен, че запазил живота си. Ние пък казваме, че разбойникът разполагал със силата на магическата пръчица, поради което, в един момент могъл да отнеме от банкера толкова пари, колкото сто просяка в една година едва биха могли да получат. С обира на парите разбойникът искал да каже на банкера: И ти не знаеш, как се служи на Бога, и аз не зная, но като те обера ще те Заставя да мислиш, как трябва да отвориш сърцето си за бедните и страдащите. Разбойникът дал един нагледен урок на банкера, с който насила го заставил да даде нещо от себе си. Трябва ли човек да се застави насилствено да дава? За да не дойде насилието върху вас, бъдете любящи и разумни. Всеки разбойник и крадец е предметно учение, чрез което хората се възпитават. Когато бащата и майката не прилагат Божиите закони, децата им ще станат техни учители. Те ще помагат на своите бедни другари и другарки, ще взимат от богатството на родителите си. Давайте доброволно, за да не ви заставят насила да давате. Ако родителите не дават и не помагат на бедни, децата им ще направят това; ако и децата им не изпълнят волята Божия, ще дойдат крадци и разбойници отвън, които ще ги заставят да изпълнят закона насила.

Ако питате богатия, в какво се заключава смисълът на живота, той ще ви отговори, че смисълът на всичко се крие в богатството. Ученият пък казва, че смисълът на живота се крие в знанието. Какво

богатство е това, което е създадено от кожите на млекопитаещите? Или какво е това знание, чиито изобретения служат за унищожаване на човечеството? Истинско богатство е онова, което се влива като мощна сила в човешкия организъм, а оттам и в неговия живот. Например, житото, царевицата, плодовете представят онзи капитал, от който човек черпи истинско богатство. Значи, истинското богатство отива на своето място, а истинското знание осмисля нещата.

Днес говоря на разумните хора, които слушат и разбират. Само те живеят, растат и се развиват. За неразумното пък казваме, че гние и се разлага. Следователно, всяко нещо има своето място. И разумният, и неразумният са на местата си. Като заеме мястото си, разумният има пред вид своето предназначение: да бъде носител на новите и възвишени идеи. Приятно е да срещнете човек, носител на някаква нова идея: приятно е да срещнете човек, който носи идеята да намали страданията на животните, за което е станал вегетарианец; приятно е да срещнете човек, който помага на страдащите и бедните; приятно е да срещнете човек, който изучава болестите и начина, по който се лекуват, с единствената цел, да облекчава болките на хората; приятно е да срещнете свещеник, който се е предал в служене на Бога от любов, за да помага на хората, да ги извежда от кръстопътя, на който са попаднали, приятно е да срещнете човек с велика идея, с велико верую, с велика любов.

Много хора днес искат да служат на Бога, но преди това очакват доказателства за съществуването на Бога. Какво доказателство може да ви се даде за това, освен възможността да се свържете с онзи център, който се намира на горната част на главата. Това е центърът, който доказва на човека, че съществува една любов в света – любов към Бога. Идете у дома си, затворете се в стаята си и отключете този център, да видите, какво е написано на него. Щом прочетете написаното, затворете бързо вратата на този център. Мъчно е наистина, да пренесе човек една мисъл от едно място на друго, в

нейната същина. Например, някой заболее и вика лекар. Ако лекарят успее да пренесе мисълта на болния от главата му на друго някое място, той веднага може да се излекува. Ако не може да направи това, той ще си послужи с един от двата метода: хомеопатичен — със слаби дози, или алеопатичен — със силни дози. Има и друг начин за лекуване: да се остави болестта да дойде до своята криза и оттам да започне слизането ѝ, т.е. изчезването. Във всеки човек има скрити сили, които трябва да се събудят. Можете ли да събудите тези сили, положението на болния се подобрява естествено. Опасно е, когато силите на организма не могат да се събудят. Ако скритите сили в организма не могат да се събудят естествено, чрез изпотявания, чрез екскурзии, чрез бани, лекарите прибягват до лекарства в малки или в по-големи дози. Има случаи, когато лекарят дава лекарства в по-голяма доза, отколкото трябва и, вместо да предизвика дейността на скритите сили, той ги спира. Тогава настъпва пълна инертност или недейност на организма, и човек умира.

В ново време, почти във всички европейски държави съществуват лечебници, които прилагат електричеството и магнетизма като методи за лекуване. Чрез тези методи те искат да събудят в човека съответните сили на организма, които повдигат трептенията му. Щом трептенията на организма се повдигнат, човек оздравява. По този начин се лекуват даже и най-мъчно лечими болести, каквито са ракът, туберкулозата и др. При това лекуване болният минава през големи кризи. Мине ли кризите, положението му се подобрява. Ако издържи първата криза, последните лесно минават. Те постепенно отслабват, докато най-после окончателно се прекратяват, и болният оздравява. Чрез кризите организмът се чисти от вредните и отровни елементи в него. Само така човек може да освежава мислите и чувствата си. Нови мисли и чувства требва да вълнуват човека. Ако туберкулозният може да се освободи от страха и подозрението, болестта му ще го напусне. — Защо? — Защото туберкулозата е болест главно на чувствата. Докато човек държи в

себе си страха и подозрението, дробовете и сърцето му постоянно ще се свиват. Всяко неестествено свиване причинява болезнени състояния. Когато се влюби в нещо и загуби любовта си, човек заболява главно от сърце или от някаква гръдна болест. Ето защо, когато лекувате такъв болен, първата ви работа е да внесете в сърцето му повече любов, а в ума — повече светлина. Като велика, мощна сила, любовта веднага възстановява нарушеното равновесие между силите на организма. Ако с едно махване на ръката си, Христос лекуваше прокажени, защо и туберкулозата да не може да се лекува по този начин? Махването на ръката на Христа подразбира изхвърляне на старото навън и заместването му с нови елементи.

Когато лекарят лекува болния по магнетичен начин, преди всичко, той требва да бъде силен, да не се подава на състоянията на болния. Ако е слаб, той ще възприеме състоянието на болния толкова близо до себе си, като че сам боледува; ще чувства отслабване на краката, болки в гърдите и плешките и т.н. Същевременно, болният ще вземе част от енергиите на лекаря, като здрав човек, след което в организма му настава известна борба, краят на която завършва с пробуждане на съзнателен живот в клетките на организма. После, като получат нужния материал за градеж, клетките започват да заваряват болните места в дробовете. Няма да мине много време, и болният започва да оздравява. Ще кажете, че туберкулозата е страшна и неизлечима болест. Страшна е туберкулозата, но има по-страшни болести и от нея. Например грехът, престъплението, лицемерието, лъжата, омразата, безверието са най-страшните болести в света. Изобщо, всички отрицателни състояния са страшни, защото причиняват такива болезнени състояния на организма, от които човек мъчно оздравява.

"Едно сме". Едно трябва да станем с Бога, с Неговата Любов и Мъдрост, да чуваме Словото Му и да Го прилагаме. Стане ли сутрин от сън, човек трябва да чува гласа на Бога в цялата природа, във всички живи и разумни същества, да възприема тяхната радост и да

им отговаря с радост. Само по този начин хората могат да внесат нова, светла струя в живота. Природата разполага с много сили, с много храна, изобилни блага, с които спасява човечеството от тежките условия, в които само е попаднало.

Казано е в Писанието, че Бог спасява света. Това не става чрез външни закони, а чрез вътрешни. Любовта ще спаси света. Мъдростта ще спаси света. Истината ще спаси света. Светлината ще спаси света, но не тази светлина, която помрачава, нито онази, която ослепява. Топлината ще спаси света, но не тази топлина, която топи нещата и ги разширява. Има особена светлина и топлина, които носят живот и то преизобилно. За тях, именно, Христос говори: "Аз дойдох да им дам живот и то преизобилно". За да придобият живот изобилно, хората трябва да разбират основните закони на Битието. Като ги разберат, те трябва същевременно и да ги прилагат. Съвременните християни говорят за Божиите закони, за Божия Промисъл, но като се намерят пред някаква мъчнотия, или когато искат да помогнат на бедни и на страдащи, тръгват от къща на къща да събират помощи. Това е особен род просия, която не е позволена за християнина. Истинският християнин трябва да бъде господар на магическата пръчица. Пожелае ли нещо, той трябва да тропне с нея, за да постигне желанието си. Ако има нужда от пари, ще отиде на мястото, където са заровени, и ще тропне с пръчицата си. Парите веднага ще се явят пред него. Обаче, той няма право да вади пари за дребни случаи. Само за съществени нужди той има право да прилага магическата пръчица. Сегашните българи се нуждаят от човек като Маркони, да тропне с тояжката си и да им отвори умовете и сърцата, да придобият повече светлина, да започнат да дават. Българинът трябва да работи върху сърцето си, да стане по-щедър.

Културните хора гледат на новите идеи, като на нещо разрушително. Те мислят, че новите идеи разрушават обществения строй. Това е неразбиране на нещата. Христос дойде на земята, донесе нови идеи, но Той нямаше предвид да разрушава тогавашния строй.

Той нямаше предвид разрушаването на Мойсеевия закон, нито на Римската империя. Ако римляните бяха приели Христовото учение, Римската империя и до днес щеше да съществува. Ако евреите бяха приели и приложили Христовото учение, те щяха да бъдат велик народ, със своя държава. Понеже не приеха Христа, и до днес още те са разпръснати из целия свят. За да бъде една държава велика, тя трябва да прилага Божията Любов и Божията Мъдрост справедливо, по отношение на всички свои поданници. За да се приложи Христовото учение, всеки човек трябва да заема службата си на място. Дали ще бъдеш началник, или слуга, ти трябва да изпълняваш работата си с любов. Ако си надзирател в затвора, трябва да бъдеш разумен, да постъпваш справедливо. Ето и до днес Христос държи ключовете на Ада и най-внимателно проверява, кой влиза и кой излиза. Там може да влезе само онзи, който е минал през ръцете на Христа. Види ли, че някой не е за там, Христос го оставя отвън, да чака времето за влизането си. Христос обръща внимание на този, който влиза в Рая, а не на онзи, който излиза. Апостол Петър, който държи ключовете на Рая, обръща внимание на онзи, който излиза от Рая, а не на този, който влиза. Значи, ключовете на Ада са в ръцете на Бога, а ключовете на Рая — в ръцете на човека. Следователно, когато умре, човек отива при Христа, пред вратата на Ада, и започва да се разговаря с Него, да му обяснява, кои са причините за идването му в Ада. Обаче, когато възкръсне, човек отива направо в Рая.

"Едно сме". Когато стане едно с Бога, човек познава себе си, разбира какви мощни сили се крият в него, с които може да бъде полезен и на себе си, и на своите ближни. Който не се е свързал с Бога, той не може да се ползва от своите сили. Той казва: Какво мога да направя аз, сам човек? — Ако се свържеш с Бога, много нещо можеш да направиш. Свърже ли се с Бога, човек може да си служи с магическата пръчица, т.е. със своя ум. Вложете ума си в работа. Само мисълта е в състояние да разреши всички противоречия. Дръжте в ума си мисълта, че Бог е Любов. Приложете любовта в живота си, за да

се справите с мъчнотиите във физическия и в духовния свят. Вложете Божията Любов в мозъка си, ангелската любов – в гърдите си, а човешката – в стомаха си. Докато яде и пие, човек е във физическата любов; докато чувства и пречиства кръвта си, човек е в духовната любов; докато мисли, човек е в Божествената любов. Следователно, ще ядете правилно, ще дишате правилно и ще мислите правилно. За да ядете, да дишате и да мислите правилно, вие трябва да се свържете с Бога, да станете едно с Него.

И тъй, правете опити, всеки момент да се свързвате с Бога. Както човек мисли за здравето си, така трябва да мисли и за връзката си с Бога. Не мисли ли за здравето си, той често ще боледува. Не мисли ли за връзката си с Бога, той постоянно ще се оплаква, че е нещастен, че има страдания. Човек сам си причинява страдания и нещастия.

Един английски офицер предприел една малка екскурзия някъде в Шотландия. За да не бъде сам, той взел със себе си и своята сестра. Понеже обичал да посещава пещери, той завел сестра си в една голяма и дълбока пещера, да я разгледат, да видят, какво има в нея. Братът носел в джоба си една свещ и една клечка кибрит, само за едно запалване на свещта. При влизането си в пещерата, той запалил свещта и осветил пътя и на двамата. По невнимание, той паднал на земята, и свещта изгаснала. Като се намерили на тъмно, със загаснала свещ в ръка, без клечка кибрит, те се ужасили. Положението им било тежко. В тъмнината те объркали пътя си. Цяла нощ се лутали в тъмната пещера, докато най-после дошли другари да им помогнат. Те ги извадили от пещерата почти в безсъзнание.

Ето защо, като отивате в света, внимавайте да не се спънете и да изгасите свещта си. Светът представя дълбока, обширна пещера, в която човек се забърква и изгубва пътя си. За да излезе благополучно оттам, той трябва да запали свещта си и никога да не я изгася. Мнозина мислят, че и без свещ може, т.е. без Бога, затова Го отричат. Така говорят само онези хора, които са изгасили своята свещ. Щом е дошъл на земята, човек трябва да живее за някого: или за себе си, или

за дома си, или за обществото, или за народа си, или за цялото човечество. С други думи казано: човек трябва да живее или за стомаха, или за сърцето, или за ума си. Така са живели и неговите дядо и баба, баща и майка, и свещта им е горяла. Живей за нещо или за някого, за да не изгасне свещта ти. За предпочитане е да живееш за нещо, но свещта ти да гори, отколкото да паднеш в пещерата, да изгасне свещта ти и да дойдат отвън хора да те търсят и спасяват. Колкото и да е малка свещта ти, пази я да не изгасне.

"Едно сме". Бъдете едно с Бога, да придобиете истинското, положително знание. Това не значи, че нямате никакво знание, но то не е в състояние да ви спаси. Силата, която имате, не е достатъчна да изправи живота ви. Затова именно, Христос казва: "Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра, достатъчно знание и сила в хората да разберат, възприемат и приложат истината?" Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо. Христовото учение е приложимо дотолкова, доколкото отделният човек може да го възприеме в себе си и да го приложи в целокупния живот. Това учение трябва да се приложи така, че да внесе радост и веселие навсякъде: в индивидуалния живот на човека, в семейния, в обществения, а най-после и в цялото човечество. Велики са Христовите идеи, защото засягат целокупния живот. Те обединяват всички хора в едно цяло; те свързват човека с Бога. Затова Христос казва: "Аз и Отец едно сме." Можете ли и вие да кажете така? Който се е слял с Бога, той е постигнал възкресението. Всеки може да възкръсне. — Кога? — Когато е дал място на любовта в себе си. Където е любовта, там има възкресение. Да възкръсне човек, това значи, да заработи в него Божията, ангелската и човешката любов и мъдрост.

"Едно сме". Желая ви днес да кажете: "Едно сме с Божията Любов и сила." Кажете така и повярвайте на думите си. Ако лекарят вярва в тия думи, с едно поставяне на ръката си върху главата на болния, последният ще стане от леглото си и ще оздравее. Ако болният вярва на тези думи, ще оздравее веднага. И лекарят, и болният, които вярват

в думите на Христа, са учени хора. Христос отправя думите "едно сме" към страдащите, болните, измъчените и поставя ръката си върху тях. Вярата им в Христовите думи не е нищо друго, освен благословение, което внася имунитет в човека, прави го неуязвим към болести, нещастия, престъпления, грехове и т.н. С идването си на Земята, Христос искаше да освободи хората от всички слабости и недъзи, да внесе в сърцата им радост и веселие, да ги направи щастливи. Щом изгуби благословението на Господа, т.е. имунитета срещу злото и нещастието, човек отслабва и умира. Придобие ли го, отново възкръсва, докато придобие вечния живот. Това показва, че възкресението не е еднократен, но многократен процес. Също така и животът, любовта, мъдростта, истината не са еднократни, но многократни процеси. Дръжте в ума си тази идея и не се смущавайте. Каквито противоречия и да изпъкнат в ума ви, дръжте в себе си идеята, че Бог е съвършен. Следователно, и отношенията Му към вас са съвършени. Той има предвид нуждите на всички живи същества и ги задоволява. Така постъпват всички разумни и възвишени същества, които работят в Негово име. В света живеят множество възвишени и напреднали същества, които помагат на човечеството и работят за неговото добро. Трябва ли тогава човек да се смущава и безпокои, как ще прекара живота си?

Въпреки големите блага и благословения, дадени на човечеството, мнозина се запитват, на кого да вярват и на кого да не вярват; кои неща са верни и кои – не. Това са въпроси, за които не трябва да се пита. Всеки човек знае, кое е горчиво и кое – сладко; кой цвят е син и кой – червен, зелен, жълт и т.н. Достатъчно е да тури едно парче захар в устата си, за да каже, че е сладко; или да тури малко пелин в устата си, за да каже, че е горчив. Достатъчно е да погледне към едно цвете, за да каже, дали е синьо, червено, зелено или жълто. Както разбира тези неща, той може също да каже, кои неща са верни и кои – не. Истината включва всички верни неща в себе си, а неверните изключва. Следователно, ако човек е влязъл в

пътя на истината и още се колебае, дали е на прав път, или не, той се намира в хипнотично състояние. Днес повечето хора се намират в състояние на хипноза, вследствие на което казват, че това или онова не могат да направят. Който работи за Бога, не трябва да мисли, че не може да направи това или онова. Щом за Бога не може да направи нещо, за човека пък нищо не може да направи. Ако човек не вярва в Бога, като в Учител, който отваря пътя му към знание и свобода, в никого не може да вярва. Ако не вярвате във великата разумност на живота, в какво друго ще вярвате? Ако не вярвате в Онзи, Който възкресява мъртвите, Който повдига падналите и угнетените. Който повелява на слънцето да изгрява и залязва, на вятъра и на бурите да утихват, в кого ще вярвате? Ако не вярвате в живота, в какво друго ще вярвате? Ако не вярвате в Христа, Който дойде на земята и се пожертва за човечеството, в кого ще вярвате?

Сега аз говоря за явяването на Христа между хората като многократен процес, а не като еднократен. Той се явил между хората в миналото, явява се в настоящето, ще се яви и в бъдещето. Благодарение на това, Христос обхваща всичко в себе си. Мнозина имат опитността да им се явява Христос по няколко пъти. Някои религиозни мислят, че от деня на възкресението досега, Христос е на небето, отдясно на Отца. Те Го очакват да дойде отново на земята. Ще кажете, че Христос може да дохожда много пъти на земята, понеже е Син Божи. Наистина, Христос е Син Божи, но Неговият Божествен произход се вижда в съзнанието Му, че Той и Отец едно са. На друго място Христос казва: "Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище във вас". Значи, доколкото Христос живее в нас, дотолкова и ние – в Него. Доколкото Любовта и Мъдростта на Бога са в нас, дотолкова и ние сме едно с Него.

"Едно сме". Да стане човек едно с Бога, това значи, да приложи любовта в живота си като магическа тояжка. Желая ви да си служите с тази тояжка при всички мъчнотии и противоречия на ума и на сърцето. Ако умът и сърцето ви се разклатят, вие не сте хора на

любовта и на мъдростта. За да не се разколебавате, не изгасяйте свещта на вашия ум и на вашето сърце. Не изгасяйте всички възвишени и благородни пориви на вашите мисли и чувства, да не станете преждевременно инвалиди. Не заробвайте ума и сърцето си. Те са автономни, свободни жилища. Само Бог може да живее в тях. Като спира проявите на благородните и възвишени мисли и чувства, човек постепенно се деформира и дава ход на отрицателните прояви: гняв, омраза, лицемерие, съмнение, подозрение и т.н. След всичко това той казва: "Човек за човека е вълк". Ние пък казваме: "Човек за човека е брат".

"Едно сме". Смисълът на живота се заключава именно в това, да станем едно с Бога, да се потопим в любовта Му и да започнем да работим със съдействието на възвишените същества, които са завършили своето развитие. Без съдействието на тези същества човек нищо не може да направи. Като се свърже с тях, той работи съзнателно върху себе си, без страх, дали ще мине за учен или невежа, за богат или сиромах. Той предпочита да мине за невежа, отколкото да изгуби смисъла на живота. Дали човек е учен, или невежа, това са относителни понятия. Има смисъл да бъдеш невежа по отношение на възвишеното, но не и по отношение на обикновената наука. Не е учен онзи, който не може да издържи най-малкото изпитание и се отчайва; не е учен, нито разумен този, който при най-малката обида е готов да обяви война на своя ближен. Истински ученият е едновременно и разумен човек. Той има право разбиране за живота. Където влезе, в дом или в някое общество, той примирява всички хора. Ученият човек има едно верую, едно убеждение. Всички окръжаващи познават, че той има вяра в Христа и разчитат на него. Кокошките, овцете и воловете му се разхождат свободно по двора, без страх от ножа. Сиромасите разчитат на него, знаят, че той има предвид и техните нужди. Разумният и учен човек е дал място на Бога в себе си и постъпва като Него. Едно от качествата

на Бога е, че Той има предвид нуждите на всички същества, от най-малките до най-големите.

"Едно сме". Желая ви да станете едно с Бога, да станете съработници с Него.

Беседа от Учителя, държана на 20-ти април, 1930 г. София - Изгрев.

ДОВЕДЕТЕ МИ ГО ТУКА

„Доведете ми го тук" (Матея 17:17)

Това е едно изречение, което мнозина употребяват в живота си. Бащата казва за детето си: Доведете ми го тук. Учителят казва за ученика си: Доведете ми го тук. Съдията казва за подсъдимия: Доведете ми го тук. На онзи, който е направил нещо, за което трябва да отговаря, също се казва: Доведете ми го тук.

Мнозина се занимават с житейските въпроси, но ги изнасят по различен начин, вследствие на което някои въпроси стават ясни, а други – остават в тъмнина. – Защо? – Защото не е намерен начин, по който могат да се изнесат. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да учи; важно е да се покаже начин, как да се учи. Не е достатъчно да се каже, че човек трябва да яде, да печели пари, но важно е да знае, как да яде, как да печели пари. В пълния смисъл на думата, философията подразбира осмисляне на великия път на живота. Ако ние поддържаме една философия за живота и след десетина години изчезнем от земята, без да остане помен от нас, каква философия е тази? Аз не виждам никаква философия в топенето на снега и на леда, в цъфтенето и прецъфтяването на цветята, в бръмченето на пчелите, в бученето на вятъра и на циклоните, в потъването на параходите, в разрушаването на къщите, в раждането и в умирането, в оглупяването, в остаряването и т. н. Къде са старите култури на Египет, Асирия и Вавилония? Къде са величествените египетски пирамиди?

Сега аз говоря на разумните, които искат да живеят добре. Животът има смисъл, когато се разглежда философски, като многократен, а не еднократен процес. Тази е причината, според която природата е определила отношението на човека, както и на всички

живи същества към живота, според тяхното разбиране. Благодарение на своите разбирания, понякога човек мисли, че е много умен, а някога, че е много глупав. В друг случай той си мисли, че на сегашната епоха няма подобна. Това отчасти е вярно, защото природата никога не е повтаряла процесите си. Като сегашната епоха, като сегашната раса и като сегашните народи, подобни не е имало и няма да има. Всяка раса, всеки народ, всяка епоха носят нещо ново, различно от това, което миналите епохи са носели. Бъдещите раси, народи и епохи ще носят друго нещо, съвършено различно от това на миналите и настоящи епохи, раси и народи. Например, в предисторически времена народите не са имали такива имена, каквито имат днес. Ние делим днес народите на англичани, французи, германци, италианци, руснаци, българи, сърби и т. н. Човек трябва да разбира живота, да знае, защо се е родил на земята и каква работа трябва да свърши.

Един от видните философи на християнството се обезсърчил от живота, не намирал никакъв смисъл в него и решил да се самоубие. Той тръгнал по света да търси място, дето да се самоубие и да намери оправдание на решението си. Като скитал по света, срещнал го един от видните князе на небето, арахангел Михаил, престорен на човек, и го запитал: Братко, къде отиваш? – Дотегна ми живота. Имам една философия, която хората не приемат и, според нея, минавам за посмешище пред тях. Всички ми се смеят и ме подиграват, считат ме смахнат. Исках да се прочуя, да стана виден философ, но като не можах да постигна това, отчаях се и реших да се самоубия. Искам да отстъпя мястото си на друг някой. – Ела с мене, казал арахангелът, ще те науча на едно изкуство, с което ще се прочуеш толкова много, че и царе ще те търсят. – Да не се подиграваш и ти с мене, да ме считаш смахнат? – Не се шегувам, ела с мене, ще направим първия опит. Ще те науча да лекуваш хората по най-нов начин. Като отидеш в някой дом и намериш, че там има болен, ще кажеш, че можеш да лекуваш. Ще влезеш при болния и ще погледнеш, къде стоя аз. Ако съм при

краката на болния, ще се наемеш да го лекуваш. Той непременно ще оздравее. Ще му говориш за Бога, и по този начин ще събудиш жизнените му сили. Ако видиш, че съм при главата на болния, ще знаеш, че не може да се лекува. Тогава ще кажеш, че трябва да отидеш у дома си, да проучиш положението на болния, понеже е сериозно. Щом излезеш, аз ще го задигна. Като се върнеш и разбереш, че е умрял, ще изкажеш съжалението си, че не си могъл да го завариш още жив, да му помогнеш.

Като научил изкуството да лекува, философът се насърчил и тръгнал по света с нова идея. Случило се, че трябвало да приложи първия опит върху един княз. Като влязъл при него и видяп арахангел Михаил при краката му, той се насърчил и се наел да го лекува. От този момент той се прочул като виден лекар в цялата държава и започнали да го канят навсякъде, да му дават банкети и угощения.

Дошъл денят и на неговото заминаване. Той заболял сериозно и останал очуден, когато видял при главата си арахангел Михаил. Като разбрал, защо е дошъл, той започнал да се върти в леглото си, дано арахангел Михаил застане до краката му. Така той се въртел в леглото си цели три деня, но както и да се обръщал, арахангелът заставал все при главата му. Най-после арахангел Михаил казал на философа: Слушай, аз исках да те изпитам. Стани от леглото си да отидем на разходка. – Да не си играеш с мене, де ме задигнеш на онзи свят? – Не се шегувам, ела с мене на разходка. Философът станал от леглото си, облякъл се и тръгнал с арахангела да се разходят. Стигнали до една хубава, мраморна чешма. – Хубава ли е водата на тази чешма? – запитал философът. – Опитай я. Като се навел да пие, арахангел Михаил застанал при главата му и го задигнал за онзи свят, като оставил тялото му при чешмата. След това те продължили пътя си, но вече в астралния свят. Философът не разбрал, какво става с него, и казал на арахангела: Ти не можеш да постъпваш с мене, както с обикновените хора – по друг начин трябва да постъпиш. – По друг начин, именно, постъпих аз. Ти не си вече между живите хора на

земята. – Да не се шегуваш пак с мене? – Не се шегувам. Ако искаш да те заведа при тялото ти, да се увериш, че си излязъл от него. Той го завел при чешмата и му по-казал тялото. – Ето твоето тяло; ако искаш, можеш да влезеш в него. – Не искам, тъмно е вътре. Води ме в пътя, по който сме тръгнали. Аз разбирам вече заблуждението, в което съм се намирал.

Съвременните хора имат слабост към тих и спокоен живот. Те искат да минават без мъчнотии и страдания. За обикновените хора това е възможно; обаче, за онези, които се стремят към развиване на своите дарби и способности, които искат да бъдат гениални, това е невъзможно. Не може гениалният да мине без мъчнотии. Колкото по-велик и гениален е човек, толкова по-големи са изпитанията му. Светът се нуждае, именно, от велики, от гениални хора, които са минали през големи страдания. Докато хората не станат гениални, светът няма да се оправи. Простите хора не могат да оправят света. Те не могат даже да разбират гениите, светиите, поради което остават чужди за техните идеи. Тази е причината, дето светът днес се развива по обикновен, прост начин.

Христос им каза: „Доведете ми го тук". – За кого се отнасят тези думи? – За един болен, когото Христовите ученици не можаха да излекуват. С едно махване на ръка, с една дума, Христос изгони беса от болното момче, което веднага оздравя. – Защо ние не можахме да го изгоним? – запитаха учениците Христа. – Заради неверството ваше – отговори Исус. С други думи казано: Вие не можахте да излекувате болния, защото не приехте учението ми напълно. – Кога боледува човек? – Когато кръвта му е нечиста. Когато венозната кръв в организма на човека се пречисти и стане артериална, той престава да боледува. Кръвта на човека трябва да бъде абсолютно чиста, да не съдържа никакви примеси, никакви чужди елементи, които са в състояние да изменят пътя на неговите мисли и чувства. Ако в кръвта преобладава желязо, то произвежда един род мисли; ако преобладава мед, тя произвежда друг род мисли. Изобщо, всеки елемент – желязо,

мед, калай, олово, сребро, злато, произвеждат специфично влияние върху мислите и чувствата на човека. В зависимост от това, какви елементи преобладават в човека, от астрологическо гледище хората се делят на различни типове: земен тип, юпитеров, меркуриев, сатурнов, венерин и т. н. Всеки тип е представител на известни сили, които се съдържат в човека. Колкото по-прост е човек, толкова по-малко планети му влияят. Великите и гениални хора са обикновено смесени типове, т. е. намират се под влиянието на много планети. Те са многостранчиви и широкогръди хора. Всички органи – мозък, дробове, сърце, стомах са съразмерно развити. Съотношението между тях е нормално. Гениалността или светостта на човека зависи от правилното и нормално съотношение между мозъка, дробовете и стомаха му. Мозъкът, дробовете и стомахът са съставени от милиарди клетки, които съзнателно изпълняват своята работа. По отношение на своята служба, те представят химиците в човешкия организъм. Ако човек не се меси в работата им, те биха изпълнили предназначението си по-добре и от най- опитния химик. Не се месете в работата на своите органи, както се месил философът, при когото дошъл арахангел Михаил да му вземе душата. Като се въртял ту на едната, ту на другата страна в леглото си, той пак не могъл да избегне от смъртта. Не е лошо да се върти човек, но трябва разумно да го прави. Който свири на латерна, и той върти дръжката ѝ, но равномерно. Има мисли, които приличат на латерни. По стойност те не се различават от самата латерна. Колкото по-музикална е мисълта, толкова по-ценна е тя.

Следователно, който иска да разбира мислите си, трябва да разбира музиката. Музиката взима участие в организирането на човешката мисъл, а оттам и в организиране на неговото тяло. В живота музиката играе роля като лечебно средство и като средство за спояване на частите в едно цяло. В това отношение можете да направите следния опит. Поставете двама болни при различни условия: единият под грижите и надзора на лекари, а другият – сам

на себе си, като го съветвате да пее по няколко пъти на ден. Вторият болен ще се излекува по-скоро от първия. Музиката повдига вибрациите на човешкия организъм, а от друга страна събужда жизнените сили. Като знае силата и действието на музиката върху организма, човек трябва да пее при всички условия на живота – като болен или здрав, при мъчнотии, изпитания, страдания. Престане ли да пее, човек е осъден на мъчнотии, страдания и смърт. Животът започва с музика и свършва с прекратяване на музиката. Някой пита: защо трябва да пея?– За да живееш. – Какво ще стане, ако не пея? – Ще умреш. За да не умре, за да бъде здрав, разположен и работоспособен, човек трябва да пее. Мнозина мислят, че само младите моми и момци трябва да пеят. Съгласен съм, че младите трябва да пеят, но какво ще кажете за свещениците, които пеят в църква? Какво ще кажете за войниците, които пеят?

Значи, пеенето е необходимо за всички хора, млади и стари, здрави и болни. Музиката е храна за душата.

Ако със ставането си от сън човек вземе правилен тон в съзнанието, самосъзнанието, подсъзнанието и свръхсъзнанието си, всичките му работи ще вървят добре. Не може ли да вземе правилен тон, всичките му работи се спъват. Това се отнася и до обикновения човек, и до писателя, и до поета, и до учения, и до философа . Ако работата на писателя не върви добре, той търси вината в хартията, в перото, в мастилото, в ред външни условия. Не, вината се заключава в неправилния тон, който човек е взел още със ставането си от сън.

Сега, като говоря за музиката, имам пред вид разумните същества, които се ползуват от нейните сили, за да управляват света. Като разглеждам музиката като условие за справяне с мъчнотиите, виждам, че на най-големи нещастия се натъкват онези същества, които не пеят и не свирят. Запример, млекопитаещите са изложени на големи нещастия, понеже са лишени от способността да пеят. Оттук вадим заключението: колкото по-тежки и непоносими са страданията на даден човек, толкова по-малко пее той. Ако започне да

пее всеки ден, съзнателно и с любов, страданията му ще се намалят. Ако можете да внесете в ума на страдащия една светла идея, животът му ще се осмисли, и страданията ще изчезнат. Не приеме ли светлата идея в ума си, колкото и да му говорите за нея, той ще казва, че всичко е празна работа. Лесно е да се каже, че това е празна работа, онова е празна работа, но нека каже този човек, какъв е смисълът на живота. Той мисли, че знае много, а като го питат, какъв е смисълът на живота, нищо не може да отговори; какъв е смисълът за съществуването на човешката душа, на човешкия дух, на човешкия ум и на човешкото сърце, и това не знае. Много неща не знаят хората, но, въпреки това, учените правят изчисления, след колко милиони години слънцето ще изгасне; след колко милиони години земята ще изгуби своята енергия, и животът на нея ще се прекрати. Същевременно те доказват, че на луната няма живот. – Отде знаят всичко това? – По известни предположения. Някои учени по-държат, че на месечината има живот. Те съдят това по никакви промени, които ставали там. Тези разногласия във възгледите стават причина за научни спорове. Човек не трябва да спори, но да разглежда планетите като разумни същества, на които има живот. Ако са разумни същества, има живот на тях; ако не са разумни, няма живот.

Това са твърдения, които нито отричаме, нито доказваме. Едно трябва да се знае: ако има живот на планетите, например, на Луната, на Венера, на Марс, на Юпитер, животът на всяка планета ще се различава коренно от живота на Земята. Във всички планети, като отделни организми, съществува голямо разнообразие. Според някои учени, жителите на Марс са били с по-низка култура от хората на Земята. Дали е вярно това, не знаем. Обаче, известно е, че марсианците са войнствени същества. На тях се дължат войните, които стават на земята. Значи, Марс влияе върху Земята така, че предизвиква войните. Всяка планета указва специфично влияние върху Земята и върху отделните личности, вследствие на което се дължи голямото разнообразие между хората.

Сега ние ви навеждаме тези мисли, за да видите, как хората се смущават от някои мисли, които нямат нищо общо с техния живот. Например, някои се смущават от мисълта, че някога планетите ще воюват помежду си, и земята ще бъде победена. Да се смущават от тези мисли, това е все едно, да се безпокои човек, как ще се нареди животът му на старини, или какво ще стане с него след 20– 30 години. Ако от изгряването на слънцето до залязването му ти прекарваш деня добре, отнасяш се с всички хора и животни правилно, и следният ден ще бъде за тебе добър. Ако предният ден не си живял добре, и следният няма да живееш добре. От тебе зависи да си създадеш добро или лошо бъдеще. Затова, именно, казват, че човек сам кове съдбата си.

Като изучава законите на природата, човек дохожда до положение да различава разумните закони от неразумните. Значи, има разумни и неразумни закони, на които се дължат различните явления в природата. Например, съвременните учени са забелязали, че и земята, както всички живи същества, диша. Земната кора се повдига и спада на височина 25 см., т. е. става дълбоко дишане. Значи, един велик, разумен закон регулира дишането на земята и на всички живи същества, които живеят на нея. При това, ако ритмусът в дишането на хората съвпада с ритмуса при дишането на земята, в техния живот настава пълна хармония. Ако ритмусът при дишането на хората не се съвпада с ритмуса на земята, явява се дисхармония в целия живот. И слънцето диша. Това, което учените наричат бури на Слънцето, не са никакви бури, но дишане. Повърхността на Слънцето се вдига и слага, както кората на Земята. Дишането на Земята и на Слънцето е свързано с разумни закони, вследствие на което не може да се обясни по механически начин. Съществуват и органически процеси, които също са разумни, но те се различават от дишането на Земята и на Слънцето, което се управлява от друг род разумни закони.

Сега, не е нужно човек само да вярва, защото, ако вярва в това, което не съществува, той изпада в заблуждения. Друго нещо е, ако той вярва в това, което съществува. Това значи, да се домогне човек до истината. Който не възприема истината, дохожда до положение да вярва в това, което сам отрича. Без вяра в нещо, положително или отрицателно, човек не може да живее. Някои казват, че не вярват в съществуването на Бога. Значи, вярват в несъществуването Му, т. е. те вярват в отричането на нещо. Каква вяра е тази? Каква философия има в отхвърлянето на Бога или в отричането Му? Да отхвърлите Бога, това значи, да отхвърлите Великия или Тихия океан от земята. Можете ли да го отхвърлите? Не можете. На кое място на земята ще го поставите? Следователно, Бог е такава величина, която никой не може нито да премести, нито да отхвърли. Ние живеем в Него, потопени сме в Него и, каквото и да правим, не можем да излезем вън от сферите на Неговото влияние. Смешно е, когато слушате някой да философства, какво представя Бог. Това е все едно, малкото дете да разисква върху въпроса, какво представя неговата майка и какво нещо е любовта ѝ. Вижда ли детето любовта на майка си? То не вижда любовта, а вижда само проявите ѝ. И това не може да даде представа на човека за любовта. – Защо? – Това, което за едного е любов, за другиго не е. Някой вижда гениалността в даден човек, а друг нищо не вижда. Хора, които се водят от чувствата си, дохождат до различни мисли, до различни възгледи в живота. Обаче, има положения в природата, когато всички хора мислят и чувстват еднакво. Ако няколко души повдигнат една златна топка, която тежи един килограм, не всички ще кажат, че тя тежи точно един килограм: някои ще кажат, че тежи по-малко, други – повече – ще имат различни усещания. Обаче, ако нагорещите тази топка до 1200° топлина, всички хора и животни ще се отдалечат от нея, всички ще имат еднакво мнение. Даже и най-силното животно – слонът, като се приближи до нагорещената топка, веднага ще отскочи настрана.

Христос казва: „Доведете ми го тук". Сега и на вас казвам: Ако вие не можете да доведете фактите в съзнанието си така, да бъдете искрени пред себе си, да имате ясна представа за нещата, нищо не можете да постигнете. По отношение на това, как възприемат нещата в съзнанието си, хората се делят на три категории: първата категория възприема фактите изведнъж, без да са убедени в тях; втората категория отрича всичко а третата – първо обмисля нещата и, след като се убеди в тях, тогава ги приема.

На първата и на втората категория хора не може да се разчита, защото те са готови да приемат и да отричат всичко. С всичко се съгласяват и на всичко се противопоставят. Дойдете ли до третата категория, на тях може напълно да се разчита. Те се занимават с реалността на нещата. Наблюдават, изучават, съпоставят нещата и тогава ги изнасят пред хората. Каквото каже този човек, казаното се съвпада с действителността.

Днес всички хора искат да бъдат богати, учени, силни, да пеят и свирят добре – с една дума, да бъдат щастливи. Всички хора искат да владеят някакво изкуство, с което да се прочуят. Да владее човек известно изкуство, това значи да прилага известни разумни закони. Всеки е роден за някаква работа; всеки има известно предназначение, което трябва да изпълни.

Сега, като говорим за човека и за неговото предназначение, трябва да го разглеждаме като част от целокупния живот, а не като нещо цяло, независимо от другите живи същества. Ако счупите едно шише, всяко парче е ценно като част от цялото, а не като самостоятелна единица. Щом знаете цената му като част от цялото, вие ще го цените и като самостоятелна единица. Човек е ценен още дотолкова, доколкото е свързан с окръжаващите, както и с цялото човечество. Ще кажете, че вие не виждате съществата, с които сте свързани. Това нищо не значи. Ако не виждате някои неща, това не значи, че те не съществуват. Тъй както сме създадени, някои хора виждат по-далеч, а други – по-близо. Има хора, които виждат и отзад,

отпред и отстрани. За тях няма преграда, няма ограничения. Тези хора наричаме ясновидци, т. е. хора с ясно, силно зрение. те виждат и зад преградите.

Един професор по музика правил своите научни опити с една своя ученичка. Това било някъде в Америка. Когато й преподавал, тя виждала всичко, каквото ставало на улицата: какви хора минавали, как били облечени, кой с кого се разговарял и т. н. Щом излизала от стаята на професора, тя нищо не виждала. Ще кажете, че стаята била обърната към улицата. Не, стаята била вътрешна, далеч от улицата, за да не се отвлича вниманието на учениците, когато професорът им преподавал. Значи, когато професорът съсредоточавал ума си, неговата ученичка ставала ясновидка. Щом се отдалечавала от него, тя губела ясновидството си. Значи, професорът и неговата ученичка имали еднакъв фокус на зрението. Онези, които не разбират законите, ще кажат, че това не е нищо друго, освен халюцинация, или никакво хипнотично състояние. В халюцинацията нещата се преувеличават, не отговарят точно на действителността. Ето защо, за да разберете, доколко фактите са действителни, трябва да ги превеждате. Например, ако разглеждате бълхата под микроскоп, ще я видите крайно увеличена. Това не значи, че тя не съществува. Разликата между бълхата, гледана с просто око и с микроскоп, се състои главно в размерите. Много хора имат способността да преувеличават нещата. Това се дължи на чувството на преувеличаване, което в тях е особено силно развито.

Един българин отишъл в гората да сече дърва. По едно време той чул никакво шумолене между дърветата и като помислил, че това са мечки, веднага се върнал у дома си с празна кола. – Защо не докара дърва? – запитала го жена му. – Остави се, 60 мечки излязоха срещу мене. Като ги видях, уплаших се и се върнах назад. – Не вярвам да са били 60 мечки.– Е, ако не бяха 60, поне 50 бяха. – И това е невъзможно. – Слушай, жена, 40 мечки трябва да бяха. – Не говори такива работи! – Поне 30 бяха. – Пак не ти вярвам. Той намалявал, намалявал, докато

стигнал до една мечка. Най-после казал: Да ти кажа истината, никаква мечка не видях, но нещо зашумя между дърветата, и аз се уплаших, като помислих, че е мечка и се върнах назад.

Питам: каква философия може да има при такова преувеличаване на фактите? Каква философия може да съществува при страха, на който хората се подават? Благодарение на големия страх, мнозина заболяват от неврастения. Някой се страхува да остане сам в къщата си. Друг се страхува да мине през някой мост. Трети се страхува от това, че кокошката пропяла, та означавало нещо съдбоносно. Някои пък се страхуват, че тяхното верую не е право, не е съгласно с верунто на православната църква. Не е важно, какво е вашето верую, но идете в някоя държава, на която веруюто е най-право и посетете затворите, съдилищата, полицията, да видите каква законност, какъв ред и порядък съществува там. Идете в училищата им, да видите, каква култура съществува между образованите хора. Обиколете целия свят, да видите, в какво се заключава правотата на тяхното верую, както и висотата на тяхната култура. Като обикаляте света, вие се натъквате на различни култури, на различни убеждения и отношения. Например, ако отидете в Англия, ще видите, че англичаните са големи скъперници по отношение на времето. Като им дойде някой гост, ако са заети с никаква работа, или са дали на някого среща, те изваждат часовника си, извиняват се на госта и го напущат. Те ценят времето си, затова казват, че времето е пари. Българинът, обаче, пилее времето си. Това показва, че той разполага с много време.

Христос каза на учениците си: „Доведете ми го тук". С едно поставяне на ръцете си върху болния, Христос направи това, което учениците Му не можаха да направят. По този начин, именно, Христос възстанови авторитета на учението си, което учениците не можаха да направят. Мнозина се бяха разколебали от неуспеха на учениците, но разбраха, че трябва пост и молитва от една, страна, и вяра – от друга, за да могат да изпъдят лошия дух от болното момче.

Днес всички Христови последователи са пръснати по целия свят, в църквите и вън от църквите, но не могат да пъдят лошите духове, не могат да лекуват всички болести. Днес съществуват хиляди лекари в света, определят диагнозата на болните, правят различни операции, но малка част от болните оздравяват. Като правят операции казват, че всичко е свършено добре. Обаче, два-три деня след операцията се явява някакво усложнение, и болният заминава за другия свят. Така постъпват и много проповедници. Те проповядват тук-там, обръщат хората към Бога, но щом дойде известно изпитание, обърнатите се отказват от Бога. – Защо? – Някакво усложнение се явило. Значи, не е достатъчно да вярваш в Бога, но трябва да придобиеш изкуство, с което да си служиш при всички изпитания и мъчнотии. Истински вярващите и духовни хора са реалисти. Каквото знаят, те го прилагат. Затова, именно, казваме: „За предпочитане е да имаш един заек в кошарата, отколкото много зайци в гората". Единият заек в гората представя онова верую, което внася в ума на човека една светла мисъл, в сърцето му – светло чувство и във волята му – сила, чрез която може да направи едно добро за себе си и за окръжаващите. Това значи, да има човек свещено верую, което може да го крепи във всички случаи на живота. И тъй, ако искате да изработите едно свещено верую, вие трябва да се откажете от стария живот и от погрешките, които са ви спъвали досега. Погрешките ви представят старите дрехи, които трябва да съблечете. Щом ги съблечете, ще видите, че те нямат нищо общо с вас. Освободите ли се от погрешките си, спрете се върху същественото и неизменното в себе си. Не се спирайте върху това, какво представяте, когато сте между хората, но когато сте сам, и вижте тогава, как мислите, чувствувате и постъпвате. Човек може да се познае отчасти, когато остане сам, свободен от влиянието на хората. Не е лошо влиянието на хората, но понякога то е добро за другите, не и за тебе. Ако гласът на една певица обхваща три октави, това е добре за нея. С това тя може да влияе и на другите, да събуди импулс за работа в тях. Обаче, това още не значи, че които я

слушат, могат да станат добри певци. Друг е въпросът, ако между тоновете на всички певци има известно съответствие. При това положение, ако всички вземат тона до, ще се чува, като че само един пее. Тъй щото, влиянието между хората е ценно само тогава, когато те си хармонират. Няма ли хармония между тях, те се натъкват на големи мъчнотии.

И тъй, за да поддържате хармонията на живота, вие трябва да избягвате еднообразието. Хармоничният живот е подобен на хармонията в музиката. От гледището на тази аналогия, тонът до, от първата гама представя физическия живот; тонът до от втората гама представя духовния живот; тонът до от третата гама представя Божествения живот. Между тези тонове има известно съотношение. Ето защо, ако човек вземе правилно долно до той ще вземе правилно същите тонове и от по-горните гами. Затова казваме, че ако човек живее добре на физическия свят, ще живее добре и в духовния, и в Божествения. И обратно: ако не живее добре на физическия свят, не може да живее добре и в останалите два свята. С други думи казано: ако човек живее добре на земята, ще живее добре и на небето. И обратно: ако живее добре на небето, ще живее добре и на земята. Някои казват, че могат да живеят добре на небето, но не и на земята. В това отношение те приличат на онзи турчин от Багдат, който се хвалил, че като бил в родния си град, прескачал трапове, широки 20 метра. Някои му казали: Ето, и тук има такива трапове, опитай се да прескочиш един от тях. – Не, само в Багдат мога да прескачам такива трапове. – Какъвто си тук, такъв си бил и в Багдат, отговорили присъстващите.

Мнозина запитват, какво са били в миналото. На всеки, който ми задава такъв въпрос, отговарям: Какъвто си сега, такъв си бил и в миналото. Някой не познава поезията, не знае никакво изкуство, а си въобразява, че в миналото бил княз, философ, учен, поет, или патриарх. Невъзможно е човек да е минал през високо положение, без да запази нещо от това, което е носел в миналото.

„Доведете ми го тук". Това значи: Доведете всички мисли, чувства и разбирания до съзнанието си, да разберете добре сегашния си живот и да си го обясните. Ще кажете, че познавате човека по неговата външност, по лицето му, по израза на неговите очи. Оттук казвате, че познавате живота по проявите на хората. Нито едното е вярно, нито другото. Човек не може да се познае отвън, нито животът може да се разбере от проявите на хората. Ако искате да разберете човека, да знаете какъв капитал носи, обърнете внимание на неговия мозък. Има една наука, която хората още не познават, тя е тъй наречената „наука за мозъка". Ако отворите мозъка и наблюдавате промените, които стават с пирамидалните клетки на мозъка и със сивото вещество, ще забележите, че в различните хора – поети, учени, философи, добродетелни и праведни, промените са различни. Мозъкът на всички хора не е еднакво организиран, поради което те се проявяват различно. Изобщо, мозъчните клетки, както и клетките на нервната система на праведния човек се различават от клетките на обикновените хора. Ако тия клетки дойдат до крайно изтощаване, човек се прощава с живота. Задачата на религията и на науката от древността до днес е да научи хората да живеят съобразно разумните закони на природата. Първоначално човек следва тия закони неотклонно, докато дойде до положение да се откаже от тях и взима крива посока в живота. Какво верую, каква наука е тази, от която човек в един ден може да се откаже? Щом може така лесно да се откаже от убежденията си, две неща могат да се предполагат: или убежденията му не са реални, или той не ги разбира.

Едно е нужно на човека: да бъде устойчив в своите възгледи и убеждения. Такива са просветените хора, били те българи, руси, германци, англичани, французи и др. Ще кажете, че просветените хора минават за еретици. Това е криво разбиране. Според нас, еретик е този, който не вярва в законите на великите добродетели – на любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта. Всеки, който вярва във великите добродетели и живее според техните закони, той е

просветен, той е правоверен. Само просветеният, правоверният може да направи всичко, каквото пожелае. Който не може да направи това, което говори, той е еретик, той не е правоверен. Ще кажете, че еретик е онзи, който се отеля от общото вярване. Ако общото вярване е правилно, съгласен съм с вашето твърдение, но ако не е правилно, не съм съгласен. Общото верую подразбира един Бог. Ако всички хора вярваха в един и същ Бог, между тях нямаше да съществуват никакви противоречия. Така ли е всъщност? Следователно, щом между хората съществуват противоречия и недоразумения, това показва, че те служат на много богове. Значи, хората са многобожници. Ако всички си служат с една и съща мърка, никакви разногласия няма да се явят между тях.

Съвременните хора се нуждаят от такова разбиране, в което да имат права мярка, с която да определят нещата. Имат ли тази мярка, те могат да чистят и ума, и сърцето си от всички криви мисли и чувства. Ако нямат тази мярка, те се плашат как ще прекарат живота си. Че хората още не са живели, както трябва. Те не са опитали още нито своята любов, нито любовта на своята майка или на своя баща. Те не са опитали още любовта на своя приятел. Те не са опитали любовта и на своя народ. Попитайте великите хора, разбира ли ги някой? Кой народ е разбрал своя пророк, пратеник от Бога? Кой народ разбра великите хора, които се родиха всред него? След смъртта им започват по малко да ги разбират, но докато са живи, никой не ги разбира. Вие се ръкувате с един човек, гледате го в лицето, виждате, че се мръщи или се смее, но не знаете защо прави това, не го разбирате. Аз имам две обяснения за това. Казвам: Този човек се мръщи, гърчи лицето си, защото има болка някъде – болен е. Без да зная това, аз му причинявам болка. Като видя, че някой се засмее, зная, че този човек е здрав, приятно му е, че се ръкувам с него. Следователно, здравият човек е весел и засмян, а болният – тъжен и в повечето случаи намръщен. Човек трябва да наблюдава нещата, да се учи. Един ден дойде при мене един калугер. Аз го погледнах и му

казах: Като те гледам сега, мога да ти кажа, колко време се молиш, по колко поклони правиш на ден. – Отде знаеш това, да не си ясновидец? – Не е важно, отде го зная, но мога да ти кажа. По мазолите на пръстите ти познавам, колко поклони правиш. Аз зная, при колко поклони могат да се образуват мазоли, т. е. надебелявания на пръстите. Изобщо, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, от какъвто характер и да са, хвърлят отпечатък върху лицето на човека. Който разбира тези отпечатъци, може свободно да чете по тях.

Сега ще приведа един митически разказ. В древността Бог изпратил един ангел, на име Израел, при една от царските дъщери, да ѝ занесе една книга, по която да учи, как да се върне при Бога. Дълго време тя се молила, да ѝ даде Бог тази възможност, да се просвети и тръгне в правия път. Като дошъл при царската дъщеря, ангелът започнал да я учи, но се влюбил в нея и не могъл да се върне на определеното време на небето, да даде отчет за работата, която свършил. За наказание, другарите му решили да го превърнат в славей и да го оставят на земята още десет хиляди години, да научи урока си. Като прекарвал в гората, славеят пеел, скачал от дърво на дърво, докато един ден срещнал една птичка, подобна на себе си. Той се влюбил в нея, оженили се и си направили гнездо, дето женската снасяла яйчицата си, от които се излюпили малки славейчета. Те заедно отглеждали малките си и ходели да им търсят храна.

Един ден друга женска птичка срещнала славея, влюбила се в него и пожелала да дойде в гнездото му. – Не мога да те приема при мене, жена ми е ревнива, ще се разсърди. – Аз няма да се явявам пред лицето ѝ. Ще дохождам в гнездото ви, когато тя отива да търси храна. Докато се върне майката на малките пиленца, аз ще се грижа за тях, да не бъдат самички. – Не мога да те приема при мене, повторил ангелът. Преди десет хиляди години ме изпратиха на земята, като ангел, при една царска дъщеря, да я уча, а аз се влюбих в нея и останах тук. Веднъж направих една погрешка, повече погрешки не искам да правя. – Толкова погрешки си направил, направи още една

за мене. – В такъв случай, ще бъда осъден да остана още десет хиляди години на земята. Щом е така, не прави нови погрешки, но аз ще отглеждам малките, когато жена ти отсъства. Като се върне тя, аз ще се скрия. Значи, две жени отглеждали децата.

Питам: могат ли две жени да живеят при един мъж? – Могат. – Кога? – Когато едната се самоотрече в полза на другата. Втората жена носела червейчета и отглеждала малките в отсъствие на майка им. Като свършила работата си, тя казала на своя възлюбен: Радвам се, че живеете добре. Гледай този път да издържиш изпита си. Втората птичка, която се явила като втора другарка, била също така ангел, който дошъл да изпита славея, научил ли е урокът си, лъже ли се още по жени. Голямото падение на човека се дължи на жената. Пред това изкушение падат и философи, и поети, и писатели, и учени, и проповедници и бащи.

Следователно, две жени могат да обичат един мъж, но при условие, да се занимават с отглеждане на децата му, а не с него. С други думи казано: Отхранвайте мислите на поета, но не се занимавайте с него. Отхранвайте мислите на философа, но не се занимавайте с него. Поддържайте правите възгледи на съдията, но не се занимавайте с него. Възприемайте великите и възвишени идеи на видните и знаменити хора, но не се занимавайте с тях.

Христос казва: „Доведете ми го тук". След като е живял няколко години на земята, човек казва: Дотегна ми вече да живея. – Защо му дотегнало? – Защото не издържал изпитите си. Срещнала го една птичка, възлюбила го и пожелала да остане при него. Той я погледнал, но в очите ѝ се виждало друго нещо – жената. Когато иска нещо, жената дава вид, че е честна, морална. Тя иска да каже, че няма лоши намерения. Така постъпват обикновените хора, но който иска да разбере живота, трябва да знае, че ако лъже, и него ще лъжат – нищо повече. Ако постъпват нечестно, и към тебе ще постъпват нечестно. Всеки, който прилага лъжата в живота си, сам ще се натъкне на нея. Всеки човек трябва да обича, това е в реда на нещата. Ако

носите любовта в себе си и погледнете един болен, той трябва да стане от леглото си и да оздравее. Какво правят момците? Погледнат една здрава мома, но след време тя заболява. – Защо заболява? – Погледът им не е чист. Те носят отрова в себе си. Днес мъже и жени се женят, но след време се разболяват. – Защо? – Има нещо дисхармонично между тях. Единият или другият не е определен да се жени. Когато момъкът или момата са дали обещание в някое светилище да не се женят, не трябва да нарушават обещанието си. Който наруши обещанието, наказва се със смърт. За всяко нарушаване на обещания, дадени пред Бога, следва смъртно наказание.

Като слушате примера за ангела, който влязъл да живее в славея, ще кажете, че това е невъзможно. Наистина, всяко нещо, което науката не може да обясни, минава за невероятно. В такъв случай, много неща минават за невъзможни, обаче, това са факти. В Казанлък една баба, около 85 – 90 годишна, разправя една своя опитност, която имала на младини. Когато била мома още, в нея се влюбил един млад момък, когото наричали змей. Обаче, тя се влюбила в друг и се оженила за него. Змеят не могъл да я забрави и да се откаже от нея и решил да замине за Херцеговина, дето наскоро се обявило въстание. Преди това, той я срещнал, спрял я и й казал: Слушай, не мога още да се помиря с положението си, но не искам да убия мъжа ти, да направя престъпление, затова заминавам в Херцеговина. На края на града има едно изворче, по него ти ще познаеш, жив ли ще се върна, или ще бъда убит: докато изворчето тече, аз ще бъда жив. В който ден изворчето пресъхне, ще знаеш, че аз съм убит. Както казал, така станало. Известно време изворчето текло. Обаче, един ден тя видела, че пресъхнало. Тогава тя си казала: Отиде един живот!

Това са явления, които могат да се обяснят по психически начин. Те нямат нищо общо с физическите или механически явления. Когато хората се справят със своя вътрешен страх, те ще могат да обяснят тези явления. Днес те се страхуват да не излязат вън от рамките на

науката и признават само тези явления, които науката може да обясни. Щом не може да обясни известни явления, те ги отхвърлят.

„Доведете ми го тук!" – Защо Христос поиска да доведат болното момче при Него? – За да го излекува в името Божие и да покаже на хората, какво значи вяра в Бога. Да вярвате в Бога, това значи, да живеете така, както Той живее, да любите така, както Той люби. За такива хора, именно, Христос казва: „Доведете ми ги тук!" Следователно, всеки човек, когото Бог е изпратил до тебе, това е една овца, която ти трябва да учиш. Ако приложиш истината по отношение на нея, ти се повдигаш; ако приложиш лъжата, ти сам се унижаваш. Най-великото и красиво нещо е човек да говори истината. И когато говори, и когато мълчи, той може да прилага истината. Това е истинският човек: и като говори, и като мълчи; и когато спи, и когато е буден, всякога трябва да говори истината. Като правех своите френологически изследвания, аз веднага познавах, кой човек говори истината, и кой не говори истината. По движенията на ръцете и на краката, по движенията на мускулите на лицето, на устата, на очите се познаваше, кой човек е добър и кой – лош. Мускулите на лицето на добрия човек са меки, спокойни. Той е всякога усмихнат, доволен, благодарен, че живее на земята. Каквото и да му кажете, не се обижда. Христос казва: „Доведете ми го тук!" Ако сегашните хора отидат при Христа, на небето, те ще искат от Него да им определи диагнозата, за какво са способни, какво могат да направят. Не, който отиде на небето, трябва да занесе нещо готово, което е изработил на земята: ако е поет, трябва да напише едно хубаво стихотворение; ако е музикант, трябва да изсвири едно хубаво музикално парче; ако е архитект, трябва да изработи един хубав модел. Изобщо, всеки трябва да занесе нещо изработено, и то оригинално, да се отличава от работите на всички хора. Ще кажете, че обичате Бога. Като Го обичате, трябва да занесете нещо от това, което сте работили на земята.

Сегашните хора изразяват любовта си с откъснати цветя. Когато искат да покажат, че обичат някого, че са доволни от него и му

благодарят за нещо, те му носят откъснати цветя. Значи, сегашната любов е любов на откъснатите цветя. Тази любов е безплодна, нищо не ражда. Ако момъкът занесе на момата букет от откъснати цветя, тя има право да върне този подарък като лош символ и да му каже да го замести с една саксийка с живо цвете, което има условие да расте и да се развива. Не е добре да късате цветята. Не е добре да режете живите клончета на дърветата. По този начин вие осакатявате дихателната им система. Ако искате да режете клончета, режете сухите, а не живите. Това не значи, че дървото трябва да расте нависоко, но да има повече листа и клончета. Колкото повече листа и клончета има едно дърво, толкова по-добре за него. Колкото повече идеи има човек, толкова по-добре за него. Англичаните казват, че човек трябва да има само една свещена идея. Право е, човек трябва да има само една основна, свещена идея, но същевременно трябва да има още много идеи, които да се движат около основната, да я допълват. Човек трябва да се интересува от всичко. Който иска да се развива, трябва да се интересува от всичко.

Сегашните възпитатели искат да повдигнат младото поколение, но си служат с отрицателни методи. Те казват: Това не правете, онова не правете, не пийте, не се смейте, не играйте, не говорете много и т. н. След всичко това се чудят, защо нямат добри резултати. Ние прилагаме положителни методи при възпитанието и казваме на хората, какво да правят, а не какво да не правят. Ние им казваме да пият, колкото искат, но от най-хубавата, планинска вода; да ядат, когато са гладни, но сами да си готвят, да не измъчват окръжаващите; да говорят, колкото искат, но разумно и на място; да пеят, да играят, да се смеят, да скачат, да се радват, когато са проявили доброто. Някой ще седне да яде и да пие за сметка на другите и ще каже, че всички хора са братя. Какво братство и равенство е това, когато един взима всичкото имане на баща си, а на другите нищо не остава? Братство и равенство подразбира, всички да вземат участие в благата, на всеки да

се даде припадащата част, и след това всички да се впрегнат на работа Това наричаме ние братство, това наричаме култура.

Някои казват, че ще преживеят, както и да е, на земята, та като отидат на небето, тогава ще мислят. Не е така. Бог е навсякъде – и на небето, и на земята. Следователно, както живеем на земята, така ще живеем и на небето. Животът е един и същ навсякъде, само че онези, които имат пред вид целокупния живот, трябва да живеят по един и същ начин и между хората, и между ангелите. Хората слизат на земята, качват се на небето, да научат нещо ново. Добре е, когато човек съзнателно слиза и се качва, но страшно е, когато пада. Първото наричаме слизане и възлизане, а второто – смърт и раждане. Човек може да се ражда и на небето, и на земята; също така той може да умира и на небето, и на земята. Докато живее разумно, човек се ползува от благата на Божествения живот. Той живее в Божията Любов, Мъдрост и Истина, и за него няма смърт, но възкресение.

И тъй, който иска да се развива правилно, трябва да се въодушевява от светлата идея, че Бог е Любов и живее навсякъде. Той трябва да държи в ума си мисълта, че човек може да има чисти и възвишени мисли и чувства и да се подтиква от своята разумна воля, да постъпва всякога право. Който е господар на своите мисли и чувства и може да служи на своята разумна воля, той е истинският човек; той е човекът, който ще се роди в бъдеще и ще носи светлата идея за братство и равенство между хората. Сегашните хора пък трябва да се съблекат от своите стари възгледи и разбирания и да приемат новото. Те трябва да се освободят от досегашния си морал. Ако не са готови да приемат новия морал, поне да проявят човещината си. Думата „човещина" е по-силна от сегашното понятие за морал. В сегашния морал влиза и лъжата, а човещината изключва всякаква лъжа. Обаче, новият морал изключва всякаква лъжа, бяла или черна. Той подразбира жертва, направена от любов и високо съзнание.

„Доведете ми го тук". Това значи: Възстановете в себе си онова верую, да можете да докажете пред всички, че вярвате в Бога, че имате Неговата Любов, Мъдрост и Истина. Ще кажете, че Христос може да направи всичко. Не е важно, какво може Христос да направи; важно е, какво вие можете да направите. Христос лесно може да оправи света. Важно е, как ние можем да го оправим. Докато хората не станат едно с Христа, т. е. докато не станат по мисли, чувства и дела едно с Него, светът няма да се оправи. Станат ли едно с Бога и с Христа, те ще станат нов народ, между който ще се възцари Божията Любов, Мъдрост и Божията Истина. Тогава ще дойдат новите учители, новите майки и бащи, новите управници, новите господари и слуги.

Новото ще дойде в света по естествен път.

„Доведете ми го тук!"

Беседа от Учителя, държана на 27 април, 1930 г. София. – Изгрев.

НА ВИДЕЛО

Което ви говоря в тъмнината, кажете го на видело. (Матея 10: 27)

"Кажете го на видело". – Кое трябва да се каже на видело? – Което се говори. – Кой може да говори? – Само разумните същества говорят. Значи, говорът е метод, с който си служат разумните същества. При това, те се стремят да говорят правилно. За да говори правилно, човек се нуждае от виделина. Щом има виделина, между думите и мислите му има тясна връзка. Ако не са свързани, те произвеждат шум, бучение. Например, силният вятър, буйните води, падащите камъни произвеждат бучение. Пъшкането, стененето на болния също не е говор.

"Кажете го на видело". Сега и аз говоря на учениците, на които съзнанието е будно и живеят във виделина. Ученик е онзи, който учи и разбира това, което учи. Той не си въобразява, че знае много, че е силен. Каквото знае, той го прилага. Какъв смисъл има знанието, ако човек се дави и не може да си помогне? Какъв смисъл има знанието, ако те нападнат разбойници, а ти не можеш да им кажеш една дума, с която да се освободиш от тях. Разбойниците никога не обират умния човек. – Защо? – Той знае, как да се справя с тях. И жената никога не търси глупав мъж. Като дойде време да избира мъж, тя търси умен. Ако попадне на глупав мъж, тогава тя иска да бъде богат. И Христос слязъл на земята да изучава хората. Той се интересувал от техния ум и от тяхното сърце, като от богатство, което имало отношение, както към тогавашния му живот, така и към бъдещия. Христос имал отношение към хората като към души, които никога не губят цената си. Той знаел, че каквато е нуждата на хората от виделината, която им донесе, такава е и Неговата нужда от тях. Затова, именно, Христос не мечтаел за земно богатство и слава, но печелел души. Стремете се и

вие към същото. Да спечелиш една душа, това значи, да си придобил богатството на целия свят.

"Каквото ви говоря в тъмнината, кажете го на видело". Това значи: каквото сте научили в тайната си стаичка, изнесете го на видело. Само по този начин ще придобиете дълбоко разбиране за същината на живота. Мнозина казват, че като има ред в живота, има и цел. Отчасти това е вярно, обаче, в живота има и безредие. Трябва ли тогава да мислите, че животът няма смисъл? Разумният знае, че неговият живот има цел, има смисъл, а глупавият не знае това и казва, че животът, изобщо, няма смисъл. Това е субективно схващане за живота. Глупавият не може да се произнася за живота, както и онзи, който има цигулка и не знае да свири, не може да се произнася за музиката. Само онзи може да се произнася за смисъла на живота, който е обходил и долините, и върховете му. Той има пълна представа за всички негови прояви. Когато великият цигулар вземе цигулката в ръка и започне да свири, всички се унасят в свиренето и казват: И музиката има смисъл, и животът има смисъл. Тъй щото, искате ли да намерите смисъла на живота, търсете го в себе си. Искате ли да намерите Бога, търсете го в себе си, а не отвън. Следователно, не отричайте Божественото нито в себе си, нито в своите ближни. Ако отречеш Божественото в себе си, ти отричаш и Бога в себе си, но това не значи, че в другите Той не съществува. Ако изгубиш всичкото си имане, ти ставаш сиромах, но не и другите хора; ако изгубиш властта си, ти ставаш слаб, но не и обкръжаващите; ако изгубиш дарбите и способностите си, ти ставаш нещастен, а не всички хора. Разумният има широко схващане за нещата. Той знае, че това, което е право за него, за всички останали е право. Благото, което е необходимо за неговата душа, също така е необходимо за всички хора. Например, всички същества възприемат светлината по свой начин, но всички не я използват еднакво, нито я разбират еднакво.

"Кажете го на видело". Човек трябва да говори на видело, защото виделината има отношение първо към него, а после към останалите.

Човек трябва да говори първо на себе си, а после на хората. Ако и в двата случая той не говори на видело, това показва, че не е приложил метода, с който природата работи, поради което между него и близките му няма никакво разбирателство. Някой говори с часове на хората и после ги запитва, дали е прав. Няма защо да задаваш такъв въпрос. Ако говориш и сам не си убеден в правотата на думите си, слушателите ти още по-малко ще бъдат убедени в твоята правота. Най-малкото съмнение, което човек има в мислите и в чувствата си, се предава и на околните. Невъзможно е да се съмняваш в себе си, а хората да ти вярват. Хората са се заблуждавали в миналото, заблуждават се и днес по единствената причина, че сами не вярват в това, което поддържат. Заблуждението показва, че в мисълта им има нещо криво. Колкото и да е малка кривината, тя е подобна на семенцата на пеперудата, снесени в отворения цвят. Семенцето на пеперудата ще се развие и от него ще излезе червей, който ще прояде плода. И микроскопическата кривина в мисълта е червей, който, ако не днес, в близкото или далечно бъдеще, ще прояде плода, и ти ще съжаляваш. Това подразбира стиха от Евангелието, че няма нищо скрито покрито. Ти можеш да минаваш за праведен човек, но един ден кривата мисъл ще разруши живота ти, и ти ще понесеш последствията на своите заблуждения. – Защо става така? – Защото не си спазил закона, да си кажеш на видело всичко, което Бог е говорил на душата ти и написал в сърцето ти.

Днес всички спорове, недоразумения, заблуждения между хората се дължат на тяхното материалистично схващане за Бога. Днес думата "Бог" се е обезсолила. Всъщност, тя е единствената мощна дума във всички езици, но хората са я изгубили и не могат да я намерят. Тя е превод от истинската дума, от която почти нищо не е останало. Че думата "Бог" е далечен превод от оригинала си, познаваме по нейното безсилие. Всички употребяват думата "Бог", но никой не чувства нейната сила. Тази е причината, задето, въпреки изговарянето името на Бога, става нужда да изреждаме Неговите

качества: Бог е любов, мъдрост, светлина, чистота, сила, живот и т. н. Можеш ли, като изговориш и напишеш думата "Бог", да получиш срещу нея всичко, каквото желаеш? Обаче, достатъчно е да имате подписа на някой цар или крал, за да получите срещу него това, което желаете. Ще кажете, че вярвате в Бога. Щом е така, напиши това на един лист и иди в някоя банка да получиш сумата, от която се нуждаеш. Не само че нищо няма да получиш, но ще ти се смеят. Може да се намери някой човек да ти даде някаква сума за твоята вяра, но тя ще бъде малка, няма да задоволи твоите нужди. Ти вярваш в Бога, но заболяваш и не можеш да си помогнеш сам, търсиш помощ отвън. Викаш един-двама лекари, но положението ти се влошава. Каква полза имаш от твоята вяра?

Сега ние говорим за непостигнати желания. Желаеш едно, не можеш да го постигнеш; желаеш друго, също не можеш да го постигнеш. Най-после се обезсърчаваш, губиш вяра в живота, в себе си, в своите ближни. Имаш син, дъщеря, заминали за другия свят; плачеш, не знаеш, къде са, не можеш да влезеш във връзка с тях. Питаш се, защо не останаха на земята. И на тези въпроси не можеш да си отговориш. Не съжалявайте, че не можете да си отговорите на въпросите, но признайте в себе си, че ви липсва нещо. Много трябва да работи човек върху себе си, за да си създаде положителни възгледи за живота, положително верую за Бога и за своята душа.

Вярванията и възгледите на съвременните хора са подобни на къщите, които си правят. Като си направи нова къща, човек се радва на нея и разчита, че тя ще му помогне, когато изпадне в трудно положение. Наистина, като изпадне в някаква мъчнотия, той си казва: Ще заложа къщата си. – Колко пъти можеш да я заложиш? – Един път. Получиш ли за нея 20-30 хиляди лева, втори път не можеш да я залагаш. При това, ако не я откупиш, тя остава на разположение на банката, в която си я заложил. В този смисъл, едно верую, един възглед е прав само тогава, когато може да разреши всички кризи и мъчнотии в живота. Щом разрешава само една криза, този възглед е

преходен. Кризите, които човек преживява, не са нищо друго, освен израз на вътрешните процеси, които стават в него. – Как се разрешават кризите правилно? – Чрез новото, което иде вече в света. Новото се отличава от старото по това, че прави връзка между любовта и мъдростта. Досега са съществували само допирни точки между любовта и мъдростта, но сега се прави вече връзка, каквато съществува между доброто и истината. Без тези две връзки, никакви нови идеи не могат да се възприемат. Новите идеи подразбират минаване от Стария в Новия Завет не само на думи и на книга, но и на приложение. Като дойдете до старото, оставете го настрана, не правете връзка с него. Между старото и новото може да има допирни точки, но никаква връзка не се позволява между тях.

Мнозина поддържат идеите на старите философи, като се основават на това, че и те са вярвали в Бога. Вярвали са те, но възгледите им за Бога не са били абсолютни, поради което и в тяхно време е имало толкова нещастия, недоразумения, мъчнотии, колкото има и днес. Какви вярващи са тия, които постоянно спорят помежду си? Ще кажете, че някои вярват в старите философски школи, а другите – в новите. – Защо спорят? Нали са вярващи? – Щом спорят, това показва, че те нямат връзка помежду си, поради което започват едни други да се обиждат. Хората могат да спорят, но да не се обиждат. Започнат ли да се обиждат, те приличат на деца, които си казват едно на друго: Ти нямаш право да мислиш така. Що се отнася до мисълта, всеки има право да мисли свободно, според строежа на своята мисъл, но между мисълта на всички хора трябва да има връзка. Има ли право ябълката да се сърди на крушата, че си е създала такава форма? Има ли право сливата да се сърди за същото на дрянката? Формите на мислите могат да бъдат различни, но да съществува връзка между тях. Красотата е в разнообразието на формите, а не в тяхното еднообразие. Всяко растение, всеки плод може да цъфти и връзва, както иска, това е негово право, но не може да се налага на другите, да изисква от тях да имат цвят и плод като неговите. Ще

кажете, че вашите вярвания и възгледи са свещени. За вас са свещени, но не за всички хора. Те са верни и свещени дотолкова, доколкото могат да ви избавят от вашите нещастия и мъчнотии. Обаче, намерите ли се пред мъчнотии, които не можете да разрешите с вашите вярвания, те сами по себе си пропадат. Тогава започвате да търсите помощ отвън. Искате да дойде някое съвършено, напреднало същество да ви помогне. Понякога и тия същества, които имат големи знания, слизат при вас, но не могат да ви помогнат. – Защо не могат да помогнат? – Нямат такава опитност, от която да се ползуват. В края на краищата, все ще се намери някое напреднало същество, което може да ви помогне.

Като знаете това, пазете се от заблуждението да мислите, че всичко знаете, или че много знаете и като заминете за другия свят, ще ви посрещнат с венци, музики и песни. Такъв прием се устройва само на онзи, който още на земята се е научил да пее и да свири. – На какво може да свири всеки човек?– На сърцето си. Най-усъвършенстваният инструмент на земята е човешкото сърце. Следователно, ако човек не се е научил да свири на своя собствен инструмент – сърцето си, мъчно може да разбира и да управлява външните инструменти. Който не знае да свири на сърцето си, е нещастен; който знае да свири, е щастлив. Ако не знае да свири добре на цигулка, човек не може добре да я настройва и постоянно вика този-онзи да му я настройват: един му скъсва струните; друг – развие лъка повече, отколкото трябва; трети – пукне някъде цигулката. След това всички се произнасят, че цигулката не свири, нищо не струва. Казвам: Не давайте цигулката си на другите хора, да правят опити с нея. Това значи: не давайте сърцето си на хората, да правят опити с него. Само вие имате право да настройвате сърцето си и да свирите на него.

Когато се намерят пред мъчнотии, които не могат сами да разрешат, хората се запитват: Защо Бог създаде света така? – Как е създаден светът? – Както е писано в книгите на пророците, на

учените, на философите. Питам: Тези хора бяха ли във времето, когато светът се създаваше? Ще кажете, че те са били видни хора, говорили са с Бога. – Това са човешки твърдения. Има верни неща, казани от пророци и учени, но има и много, които не са верни. Някой пророк казвал, че говорил с Бога, че това и това му казал, а след него иде друг, който също казва, че е говорил с Бога, но изнася неща съвършено противоположни на първия. Кого от двамата ще слушате? Човек трябва да бъде разумен, да се пази от заблуждения. Задачата на всеки пророк, учен, философ се заключава, преди всичко, в това, да научи хората да мислят, да чувстват и да постъпват правилно. Щом имат права мисъл и прави чувства, те сами могат да се произнасят, добре ли е създаден светът, или не.

И тъй, на всеки човек е дадена работа: да се справи с материята, от която е направен. Милиарди клетки има той в своя организъм, които трябва съзнателно и разумно да управлява. Всяка клетка има свое разбиране, и човек трябва да съгласува живота на всички, да ги организира, за да се подчиняват на една обща, велика, разумна воля. Докато се организират, някои клетки се проявяват толкова самостоятелно, че никого не слушат. Човек се вижда в чудо, как да ги укроти, да ги застави да изпълняват службата си. Тогава той вика на помощ известни сили в себе си, да спрат вътрешната революция. Някога успява, а някога не успява и в човека настава вътрешен разгром и разединяване. Тогава около него се събират близките, приятелите му и казват: Бог да го прости! Такава е била волята Божия. Бог го извикал при себе си. Докато човек е живял на земята, Бог не е ли бил в него? Дали е на земята, или на небето, човек всякога може да бъде при Бога – от него зависи, да бъде близо или далеч от Бога. Ако думите ми не са истинни, не можете да разберете това, което Павел е казал: "Движа се, живея и съществувам в Бога". Това е вътрешен процес, а не външен, както мнозина мислят. Не е нужно човек да седне отдясно или отляво на Отца, за да каже, че живее в Бога и Бог – в него.

В една английска църква проповедникът говори на слушателите си за онзи свят и за жителите му. Той казва, че всички заминаващи от този свят отиват на небето при Бога. Един от богатите членове на църквата, на когото дъщерята заминала за онзи свят преди няколко месеца, запитал проповедника: Можете ли да ми кажете, къде е моята дъщеря? – При Бога, отговорил проповедникът. В това време, един от присъстващите членове на църквата се обърнал към отчаяния баща с думите: Господине, вашата дъщеря е тук, заедно с вас се моли. – Възможно ли е това? Как ще ми докажете, че дъщеря ми е при мене? – Ще опиша дъщеря ви: тя е среден ръст, руса, със сини очи, правилни черти на лицето, свършила е колеж, интелигентна физиономия. Бащата слушал и се учудвал на точното описание. Някои ще кажат, че този господин е познавал дъщеря му, затова я описва толкова точно. Господинът продължил: Ще ви кажа друг факт, който не можете да откажете. Дъщеря ви иска да ви помогне, да изправите една своя погрешка. Преди години баща ви се поминал и оставил голямо наследство на вас и на брата ви. Обаче, вие сте използвали положението си, като по-голям брат, и сте взели по-голяма част от наследството, поради което брат ви и досега не се е примирил. Дъщеря ви моли да изправите погрешката си и да се помирите с брат си. Вярно ли е това? – Вярно е. – Както виждате, това е факт, който само вие знаете. След това ясновидецът се обърнал към друг господин, пак член от църквата, който го запитал да каже нещо за сина му. – Вашият син е добре, често ви обикаля, съветва ви да изправите погрешката си към един от своите слуги, когото сте онеправдали и изпъдили от дома си. Ако не намерите слугата си и не изправите погрешката си към него, ще ви сполетят нещастия. Като чули тези думи, присъстващите останали учудени, как може да се кажат неща, които никой, освен домашните знаят. Не е важно, как се знаят тези работи; важно е, че са факти.

Колкото и да се изнасят факти от невидимия свят, мнозина ги отричат. Те казват: За да повярваме в тия неща, ние искаме

доказателства. Това е лесно. Верните неща, истинните факти всякога могат да се докажат. Казано е в Писанието, че свидетелството на двама души е истинско. Как ще докажете музикалността на човека? Как ще докажете, че даден човек е голям музикант и виртуоз? Трябва ли с думи да убеждавате хората, че пред вас стои велик цигулар? Достатъчно е да отвори нотите си, да вземе цигулката си в ръце и да ви докаже своите знания. Не свири ли, колкото и да ви убеждава в своите дарби и способности, не можете да вярвате.

Следователно, и до днес още истината се проповядва на хората, но те казват, че не я разбират, затова нека се отложи за друг живот. Действително, ако истината само се говори, без да се прилага, човек не може нищо да постигне, нито може да се усъвършенства. Помнете: има неща, които могат да се научат и придобият само на земята. В този смисъл, колкото и да е велика истината, тя се придобива на земята. Не я ли придобиете на земята, никъде не можете да я постигнете. Въпреки това, между съзнанието на земните жители и съзнанието на напредналите същества има известна връзка, известно съответствие. Ако не влезете във връзка с напредналите същества на земята, никаква връзка не е възможна на небето. Ако не научите тези неща на земята още в сегашния си живот, кога и да е, пак ще слезете на земята да ги учите.

Често хората запитват, защо светът е създаден така, а не по друг начин. На този въпрос не може да се отговори. Да се задава такъв въпрос, това е все едно, да питате, защо един трен минава през балкана, а не по друг път. Не е важно през какъв път минава тренът. За вас е важно да си купите билет, да се качите на трена, за да ви заведе до целта. Отде ще мине той, за вас е безразлично. Пътят, през който минава тренът, е определен от комисия, съставена от вещи лица, а не от невежи хора. В природата съществуват закони, които трябва да се спазват. – Защо този закон е толкова строг? – Качи се на трена и не питай, защо минава по този, а не по друг път. Ти нямаш

право да разискваш върху неща, които не знаеш и не можеш да направиш.

Мнозина очакват първо светът да се подобри, а след това и те самите. Това е особено разбиране. Защо трябва човек да очаква на другите хора? Всеки поотделно трябва да мисли за своето оправяне. Щом се изправят частите, и цялото ще бъде изправено. Нито частите могат без цялото, нито цялото – без частите. В природата съществува закон на единство, който трябва да се спазва. Като имате пред вид това, не питайте, защо съществуват противоречията и злото. Те са в самия човек. Ако минавате по пътя и се натъкнете на десетки и стотици здрави шишета, вие ще минете покрай тях, без да ви причинят някаква пакост. Обаче, представете си, че тези шишета са начупени на ситно и пръснати по целия път. Който е бос, ще се набоде и ще нарани краката си. Целият свят е пълен с надробени мисли и чувства, които причиняват безброй страдания. Когато страданията станат непоносими, хората отправят зов към Бога, да им помогне. Как могат да очакват помощ от Бога, когато двама братя помежду си се онеправдават и не могат да се разберат? Единият е господар, другият – слуга. Господарят се държи надменно със слугата си, не съзнава, че и двамата са братя. В служенето човек придобива един род знания, а в господаруването – друг. Да господаруваш, или да слугуваш, това са два метода, чрез които природата си служи, като методи за възпитание на човека. Като го направи господар, тя го възпитава по един начин; като го направи слуга – по друг начин. Не може ли да се ползва от положението, което заема, вместо да придобива опитности и знания, той се натъква на изпитания и страдания. Ако разбира положението си, човек може да се ползва еднакво и от слугуването, и от господаруването си. Ако не го разбира и не може да го използва, той е нещастен и в двата случая.

Като е дошъл на земята, човек трябва да работи във всички области на живота, да развива умствените си способности във всяко направление. Рече ли да се поддаде на своята инертна природа, той

става крайно пасивен. Вместо да оформява главата си, той я деформира. Крайно пасивните хора имат дълги и тесни глави, като краставица. Обаче, ако е крайно активен, той разширява главата си. Главата на човека не трябва да бъде нито много дълга, нито много къса, нито много тясна, нито много широка. Като работи съзнателно върху себе си, човек развива главата си правилно, да отговаря на онзи първичен образ, който природата е създала. Сегашният човек още не е дошъл до онзи образ, до онази красота, която някога е имал. Днес човек е облечен в скромна дреха; тя не отговаря на тази, която Бог му е определил. Красивото в съвременния човек се крие в неговата мисъл. Който вижда мисълта му, вижда и красотата му. Следователно, искате ли да видите красивото и великото, което Бог е вложил в човека, ще го намерите в неговите възвишени мисли, чувства и постъпки. Срещнете ли такъв човек, той е готов да ви помогне. В неговото лице виждате истински брат, който е готов да се отзове на вашите нужди. Това е човек, чрез когото Великият се проявява. Няма отзивчива душа в света, чрез която Бог да не се проявява и да успокоява огорчените, страдащи и измъчени хора. Бог казва на всички страдащи: Не се смущавайте, всичко ще се оправи. – Лоши закони има. – Всичко ще се оправи. – Войни има.– И тази работа ще се оправи. – Безредие е настанало в света. – И това ще мине. – Голяма сиромашия ни е налегнала. – И тази работа ще се оправи, ще срещнете богати хора, банкери, които ще ви помогнат. Вярвайте във Великото Начало на живота, и работите ви ще се оправят.

Желая ви да срещнете този човек, който може да ви се усмихне, да ви насърчи и помогне. Като срещне майката на някои деца, той ѝ казва: Гледай добре децата си, направи от тях човеци, за да кажеш един ден, че си изпълнила добре предназначението си. Като срещне професора, и на него казва: Работи добре със студентите си, да ги повдигнеш в живота. Когото срещне, на всеки казва по една сладка дума. Това значи, да говори човек на видело.

И тъй, изявяването на Бога между хората не подразбира само физическа промяна. Те се променят и физически, и духовно, и умствено, и между тях се създават правилни връзки. Такива връзки съществуват само между добри и разумни хора. Не можеш да обичаш глупав човек, нито глупав може да те обича. Любовта се проявява само между разумни същества. Задачата на всеки човек е да направи връзка между духа и душата си от една страна, и между ума и духа си, от друга. Само при това положение той може да възприема и предава правилно любовта. Като знаете това, работете усилено, да се свържете с Бога като Любов, Мъдрост и Истина, за да влезете в новия живот, който иде вече в света. Не влезете ли в новия живот, противоречията ще ви следват навсякъде. Като не знаят причините за противоречията, хората се мъчат, страдат и, вместо да се учат от тях, те повече се объркват.

В царството на Соломон–Ра живели трима видни мъже, прочути със своите произведения. Единият бил скулптор, наричал се Бенур Азри. Вторият бил прочут съдия – Бару Махилма, а третият – прочут поет, на име Бентам Мазру. Скулпторът Бенур Азри изработил една хубава статуя, която изобразявала великия човек. За да я видят видните хора в царството, той я изложил на такова място, че всеки да я разгледа добре и да даде мнението си за нея. От двете страни на статуята си той поставил по един голям пергаментен лист, на който всеки да предаде мнението си за статуята писмено. Той искал да знае мнението на видните хора в царството, а не и на обикновените, които нищо не разбират от изкуство. Пръв видял статуята прочутият съдия Бару Махилма. Като я разглеждал, дошли при него няколко души да му съобщят, че видели един мъж и една жена да се целуват. Според тогавашните закони, не се позволявало на мъже и жени да се целуват, даже и законни съпрузи, освен на баща и дъщеря. Съдията изслушал възмущението на обвинителите и побързал да издаде строгата си присъда. Потърсил в джобовете си лист, върху който да напише присъдата, но не могъл да намери. Погледнал към двата пергаментни

листа и решил на единия да напише присъдата на провинилите се, които веднага турили в затвор. След съдията дошъл прочутият поет Бентам Мазру, да види статуята и да даде мнението си за нея. В това време покрай него минала една красива жена, която спряла вниманието му. Той се вдъхновил толкова много, че почувствал нужда да се излее, да напише едно стихотворение, в което да я възпее като душа, създадена по образ и подобие на Бога. Понеже нямал лист, на който да напише стихотворението си, той използувал втория пергаментен лист пред статуята и бързо го написал и го предал на красивата мома. Значи, в бързината си и съдията, и поетът си послужили с пергаментните листа, оставени около статуята за друга цел, а не за тази, за която те ги използвали. След тях дошли много видни хора, учени, които искали да напишат мнението си за статуята, но, по нямане на листа, те започнали да пишат върху самата статуя. В скоро време статуята била изписана от краката до главата и почти не се виждала.

Един ден царят, Соломон-Ра, отишъл да види статуята, но останал изненадан от вида ѝ. Той искал да отиде последен да я види, за да прочете мненията на видните хора в царството си за прочутата статуя. Възмутен от вида на статуята, която била зацапана от писаното върху нея, той веднага заповядал да извикат скулптора. Като го запитал, защо допуснал да пишат върху статуята му, скупторът казал, че нищо не знае за това. Той оставил два пергаментни листа за написване на мненията, но сам не знаел, къде са листата. Веднага царят издал заповед да намерят виновниците. Пръв дошъл съдията и, на въпроса, къде е листът, той отговорил: Царю честити, трябваше да издам бърза присъжда за двама души, които нарушили един от законите на царството ти, и по нямане на лист, използвах пергамента. – Добре си постъпил, че си издал присъдата, но не трябваше да бързаш толкова много. В бързината ти не си проучил въпроса и си наказал не мъж и жена, но баща и дъщеря. Сега аз ще издам решение да ги пуснат на свобода. След това

дошъл поетът и обяснил, защо си послужил с втория пергамент. Като го изслушал, царят му казал: Добре е, че си възпял красотата, добре е да среща човек хора, създадени по образ и подобие на Бога, но, преди всичко, той трябва да ги изучи, да разбере, наистина ли те отговарят на онези качества, които им се приписват. Тази мома, не само че не е създадена по образ и подобие на Бога, но нищо не знае за Него, нито Го признава за свой Създател. Тя стои далеч от идеала, който ти носиш в душата си.

И тъй, една от причините за противоречията, на които се натъкват хората, се дължи на бързането им. Те бързат в заключенията си, в мненията си за хората, в присъдите, които подписват. Като видят някой човек, веднага се произнасят, че е светец, морален човек. Не се минава много време, те се разочароват, не виждат никаква святост в него. – Защо бърза човек в заключенията си? – Защото носи някакъв недостатък в характера или в мисълта си, остатък от миналото, или наследен от деди и баби. Някой се отличава с голяма подозрителност. Когото срещне, все ще се усъмни, ще започне да го подозира в нещо. За да се справите със своята подозрителност, не трябва да бързате. Затова, именно, българската поговорка казва: "Два пъти мери, веднъж крой". Човек трябва добре да обмисля нещата и тогава да пристъпва към действие. Само така той може да се справя с мъчнотиите си.

Често съвременните хора се запитват, какво да правят, за да подобрят живота си. Едно се иска от всеки човек: да приеме любовта и да я приложи между ближните си. Да приложите любовта помежду си, това значи, да се запалите всички и да светнете. Днес хората не светят, но димят. Дето има дим, горенето е непълно, отделя се отровният газ въглероден окис. – Какво да правим с младото поколение, за да го освободим от този отровен газ? – Преди да помогнете на младото поколение, помогнете на себе си. Всеки трябва да се замисли, как да си помогне. Щом помогнете на себе си, вие ще бъдете в състояние да помогнете и на другите. Само онзи може да си

помогне, който има прави възгледи за живота и за отношенията между ближните си.

"Кажете го на видело!" Всеки трябва сам да си каже истината и то на видело. Това не значи, че човек живее само с криви възгледи. Много от възгледите на хората са прави, но все пак трябва да се преобразят. Казано е в Евангелието: "Ако житното зърно не падне на земята и не израсте, само остава." Следователно, ако вашите мисли, чувства и постъпки не паднат на земята и не израстат, сами остават." Ако човек отиде на небето и живее със същите противоречия, с които живял и на земята, нищо не е постигнал. Като се намери в това положение, той ще пожелае отново да слезе на земята. Щом слезе на земята, ще започне да мечтае за небето. И така, той ще се качва и слиза, без да разбере смисъла на слизането и на качването, като неизбежни процеси в човешкия живот. Обаче, слизането и качването имат смисъл, ако човек придобие истината. Щом придобие истината, той може вече да изправи погрешките на миналото си, да се ползва от настоящето и да гради своето бъдеще.

"Кажете го на видело." Всеки сам трябва да си каже, че е дошло време да направи вътрешна връзка с любовта, мъдростта и истината. Свържете душата си с любовта, сърцето си – с доброто и истината, умът си – със светлината и знанието. Направите ли тази връзка, всичко можете да си кажете на видело. Каквото кажете на себе си, можете да кажете и на другите.

"Кажете го на видело".

Беседа от Учителя, държана на 4. май, 1930 г. София. – Изгрев.

ДА ВЛЕЗЕШ

Отговори стотникът и рече Му: "Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми; но речи само реч, и ще оздравее момчето ми". (Матей, 8:8)

Този стих, както и всички стихове от Евангелието, могат да се разглеждат двояко: в преносен и в буквален смисъл. Ако разглеждате въпросите в преносен смисъл, вадите едно заключение; ако ги разглеждате по буква, дохождате до друго заключение. Както и да разглеждате този стих, в него няма особена философия. Кой човек, на когото баща му, майка му, брат му или сестра му са болни, не търси лекар да ги излекува? И желанието на стотника било същото: да намери лекар, който да изцери момчето му. Той видял този лекар в лицето на Христа. Понеже вярата му била голяма, той казал на Христа: Няма нужда да дохождаш в дома ми, но достатъчно е да кажеш само една дума, и момчето ми ще оздравее. Стотникът се считал недостоен да дойде Христос под неговата стряха. Това е буквалният смисъл на стиха – прост разговор между Христа и един стотник, който бил езичник, а не като евреите – правоверен.

Дойдете ли до вътрешния смисъл на стиха, вие се спирате върху стотника, като езичник, представител на една стара култура, която се е различавала от тогавашната еврейска култура. Евреите по това време минавали за правоверни и за избран народ от Бога. Те минавали за духовни хора, за аристократи, а езичниците – за обикновени. Стотникът беше разумен човек, разбираше, че Христос носеше нова култура, нови възгледи за човечеството. Той съзнаваше положението си, като човек на старата култура, затова се обърна към Христа с думите: "Не съм достоен да влезеш под стряхата ми. Кажи

само реч, и момчето ми ще оздравее." Докато живея със старите възгледи, възприети от деди и прадеди, сам нищо не мога да направя.

Мнозина се чудят, откъде се взимат толкова различни тълкувания по въпросите, които интересуват хората. Това е лесно обяснимо. Когато иска да постигне нещо, човек все ще намери начин да се домогне до своето желание. Същото се отнася и до тълкуванията, дадени по различни въпроси. Вие знаете баснята "Вълк и агне". Желанието на вълка е да яде овце. Където срещне овца, все ще търси начин, как да я хване. В баснята за вълка и агнето се казва, че едно младо неопитно агне отишло на един извор да пие вода. Отдалеч още един вълк видял, че агнето отива към извора и го последвал. Той се приближил до него и му казал: Защо ми мътиш водата? Агнето се почудило, как може да мъти водата на вълка, който спрял да пие вода на горната част на извора, над мястото, където то пие. При това, изворът има и горно, и долно течение. Следователно, докато изворът тече, никой не може да размътва водата му. Вълкът искал да нападне агнето и търсил основание за това. В същност, той напада овцете без никакво основание. После вълкът запитал агнето: Защо миналата година ме обиди? Агнето останало още по-учудено, как може да е обидило вълка, когато миналата година не е било още родено. Най-после той казал: Не е важно, дали мътиш водата ми, нито обидните думи, които ми каза, но аз искам да те изям. И човек постъпва като вълка: когато иска да направи нещо, все ще намери някаква причина, с която да се оправдае. Каква е причината, алтруистична или егоистична, не е важно. За човека е важно да постигне своята цел.

Често хората се спират върху проявите на живота, върху явленията в природата и се запитват, защо Бог е създал света така, защо е допуснал злото заедно с доброто. Същият въпрос бил зададен на Хермеса, но той стиснал само устните си и нищо не отговорил. Значи, един от великите светила на стария Египет затворил устата си и дума не казал на зададения от учениците му въпрос. След този

отговор, обикновените хора продължават още да питат, защо Бог е създал света по този начин. Ако продължават още да задават този въпрос, светът не само че няма да се оправи, но още повече ще се влоши. Като говорим за света, ние имаме пред вид човешкия свят. Не трябва да се задава въпрос, защо Бог е създал света така, а не по друг начин, но всеки сам трябва да се запита: Живея ли в съгласие с Божиите закони и със законите на разумната природа? Ако е искрен в себе си, човек ще види, че между него и разумната природа съществува известна дисхармония. След това той трябва да търси причината на тази дисхармония. Като се вглежда в своите прояви, човек забелязва, че в него има желание да живее добре, да бъде щастлив, да не страда. Добро е това желание, но същевременно той трябва да обръща внимание и на другите хора, живеят ли и те добре, щастливи ли са и т.н. Следователно, докато мисли само за себе си, човек е пуснал злото в своя живот. Егоизмът е начало на злото. Значи, доброто включва целия живот в себе си, а злото — само част от живота. Кой вълк не би обиколил 20 кошари в една нощ, за да хване поне една овца, с която да нахрани своите малки? Коя птичка не би убила десетки червейчета, за да нахрани малките си? Кой баща и коя майка не биха унищожили килограми жито, плодове и зеленчуци, за да изхранят децата си? Добре е на вълка, когато улови една овца, но на овцата не е добре. Добре е на птичките, когато майка им носи червейчета на малките си, но на червейчетата не е добре. Следователно, стремете се към онова добро, което има пред вид живота на всички същества.

И тъй, когато хората виждат само едната страна на нещата, едни казват, че светът е добре и разумно създаден; други казват, че не е добре създаден — зависи, какви са разбиранията на хората. Един проповедник казвал на децата си: Деца, вижте, колко разумно е създал Бог света. Достатъчно е да видите дългия клюн и дългите крака на щъркела, за да разберете, защо му са дадени те. Бог имал предвид, че ще яде жаби, затова му трябва дълъг клюн и дълги крака.

— Татко, добър е светът за щъркела, но не и за жабите. — Прави са децата. Добър свят е онзи, който носи блага за всички същества, а не само за някои. Когато се явил пред Бога, щъркелът Го помолил да му даде дълъг клюн, с който да пише хубави стихове, и дълги крака, с които да ги разнася по целия свят, да се ползват хората от тях. Бог чул молбата му и я изпълнил. От това време, именно, щъркелът символизира щастието. Обаче, като слязъл на земята, той забравил обещанието си и използвал дългия си клюн и дългите си крака за хващане на змии и жаби. — Вярно ли е всичко това? — То е толкова вярно, колкото е вярно, че щъркелът има дълъг клюн и дълги крака. Можете ли да отречете факта, че щъркелът има дълъг клюн и дълги крака?

Съвременните учени не се задоволяват само с външната страна на нещата, но те търсят причините на явленията. Наистина, зад всяко явление се крие някаква причина. Например, срещате едно дете, което заеква. Търсите причината на заекването и не можете да я намерите. Причината се крие в майката. Като бременна, в четвъртия или петия месец, тя срещнала една жена, която заеквала. Още като я видяла, образът и говорът ѝ направили силно впечатление, от което дълго време не могла да се освободи. Без да подозира, тя предала този недостатък на детето си. Във време на бременността си, жената е крайно впечатлителна, поради което всичко се отразява върху детето. Като знае това, тя трябва да отбягва срещи с хора, които имат физически или психически недостатъци. Особено лесно се предава лъжата. Затова бременната жена трябва да избягва срещи с хора, които обичат да лъжат. Това не значи, че хората лъжат съзнателно. Някои си служат с лъжата, и сами вярват в нея. Други пък обичат да полъгват и знаят, че не говорят истината.

Един проповедник запитал един актьор: Коя е причината, че вие изнасяте на сцената неверни неща, а хората ги приемат за истинни и плачат? Ние им проповядваме верни неща, но не можем да ги разплачем. Актьорът отговорил: Ние изнасяме на сцената неверни

неща, но сами вярваме в тях. Вие пък проповядвате на хората истини, в които сами не вярвате. Често духовните и религиозни хора, които вярват в Бога, живеят по-лошо от светските, които минават за безверници. Изкуство е да знае човек, как да живее. За да живее правилно, той трябва да бъде разумен.

Всички хора говорят за добър, за морален живот, но коя е мярката, която определя нещата като морални и неморални? Преди всичко, човек трябва да изхожда от едно общо положение, с което да определя нещата. Само тогава можем да кажем, че истински морал е онзи, който засяга всички хора еднакво. Моралът подразбира еднакви отношения към всички живи същества. Според този морал всички същества имат право да дишат, понеже са потопени във въздуха; всички същества имат право да се ползват от светлината, защото тя прониква навсякъде и обхваща цялата природа; всички същества имат право да се ползват от водата и от твърдата храна. Следователно, който се осмели да отнеме едно от тия права на кое и да е живо същество, той постъпва по отношение на него неморално. Никой няма право да лишава съществата от правата, които природата им е дала. Всяко живо същество има право да се ползва от благата на природата, за да става правилна обмяна между външния и вътрешния свят. И най-малките същества искат да живеят. Животът на съществата се определя от степента на тяхното съзнание. Съзнанието им определя и техните блага. Колкото по-високо стои едно същество, толкова повече блага има на разположение и толкова по-разумно ги използва. Като знаете това, благодарете и на най-малкото благо. Микроскопичното благо, добре използвано, струва повече от най-голямото благо, неизползувано или неразумно използвано.

И тъй, не се стремете към големи богатства, към голяма сила, към много знания. Всички хора не могат да бъдат еднакво богати, силни, учени, но всички могат да имат поне едно благо, което да използват добре и да се радват на неговите плодове.

Няма сила в света, която може да отнеме микроскопичното благо на човека. Цялото небе ще се бори за това благо, но няма да допусне да му го отнемат.

Що се отнася до големите блага, въпросът е поставен другояче. За големите блага човек сам трябва да се бори, да ги пази. Ако е разумен, ще ги опази; ако е неразумен, всичко ще изгуби. Който е доволен от малкото, ще постигне и голямото. Тъй щото, искате ли големи постижения, не пренебрегвайте малките блага. Дойде ли в ума ви една малка мисъл, не я пренебрегвайте. Тя носи в себе си велики възможности. Ако я отхвърлите, вие се натъквате на големи нещастия, които разрушават живота.

Съвременното човечество се нуждае от ново схващане на живота. Като дойдат до въпроса за живота, мнозина разбират материалната страна и започват да говорят за богатството, като добро условие, и за сиромашията, като неблагоприятно условие. Богатството и сиромашията не определят същината на живота. Те са средства в живота, които крият причините си далеч някъде, а не във външния живот. В природата няма богати и сиромаси. Ако разгледате, какво става със съществата в природата, виждате, че едни се раждат, а други умират. Онези същества, които изпълняват законите на природата, живеят; онези, които нарушават законите ѝ, страдат, мъчат се и умират. Природата е вложила смъртта в живота, за да освободи съществата от страданията. Колкото по-големи са страданията им, толкова по-желана се явява смъртта за тях. — Може ли без страдания?

— Може и без страдания, и без смърт, но само тогава, когато човек спазва разумните закони на Битието и на природата. Докато е в стълкновение с тези закони, той неизбежно ще страда.

Днес всички хора страдат и се питат, защо идат страданията. Много естествено. Всеки човек има своя индивидуална философия, която поставя над всички философии. Бог го оставя да живее според нея, да опита резултатите ѝ. — Тежък е животът ми.

— Ти си го направил такъв, от тебе зависи да бъде лек. И религията на хората не може да им донесе щастие. Според християните, преди две хиляди години е съществувал един Учител, Когото нарекли Син Божи, но между хората по това време се явил спор, дали е наистина Син Божи, трябва ли да Го приемат. Най-после те започнаха да кроят планове, да Го задигнат от земята. Задигнаха Го те, но механически, защото не можаха да задигнат това, за което Той дойде на земята. Ако всички хора бяха Христови последователи, ако вярваха, че те са братя и излизат от един Баща, ако изпълняваха Неговите закони. Царството Божие би дошло вече на земята. Не беше лесно хората да приемат Христа, защото по това време те имаха много богове. На кой бог по-рано да послужат и кого да приемат? И до днес още хората служат на много богове, видими и невидими, затова не могат да приемат Единния, Истинския Бог и на Него да служат. Тази е причината за днешните спорове, недоразумения и войни между хората. Войните са естествени последствия на неразбрания живот на хората, но не са оправдани. Когато слугите на много господари се бият, това донякъде е естествено, но когато слугите на един и същ господар се бият, това е странно. Когато децата на една и съща майка и на един и същ баща се бият, това е странно. Тогава ние вадим заключението: когато се бият братя помежду си, те не са от един баща. Там, дето съществува спор, децата са от различни бащи и майки.

Казано е, обаче, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Това се отнася само за онзи, който съзнава и зачита, както своето право, така и правото на всички същества. Обаче, в който момент наруши правото на другите същества, той се отклонява вече от истинския образ и живее по свой план и свои разбирания. От хиляди години насам човек се е отклонил от този образ, оцапал го е, поради което не познава нито себе си, нито ближния си, нито Бога. Днес той иде на земята с определена задача, да изчисти този образ и така, да се яви при своя Създател. Казва се, че днес е краят на века, съдният ден,

когато Бог ще съди хората. – Каква ще бъде съдбата? – Бог ще извика всеки едного при себе си и ще го пита: Защо оцапа моя образ? Защо не го изчисти? Защо не използва условията, които ти се дадоха?

Днес на всички хора се задава въпроса, защо изопачиха и опетниха образа на Бога в себе си. Ще кажете, че условията са виновни за това, или че обществото е лошо. Колкото е лошо обществото, толкова е лош и човека. Те са едно и също нещо. Човека има отношение и към обществото, и към цялото човечество, понеже в тях се крият възможностите и условията за неговото развитие. Човечеството пък е произлязло само от една двойка. На нея се дължи сегашният живот. Време е вече човек да прояви доблестта на стотника, който беше готов да възприеме новото, и затова каза на Христа: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Срещате някой отчаян, обезсърчен човек, който не вярва във Великото в света, а очаква помощ от обществото. Как ще му помогне обществото, когато всеки член от това общество мисли само за себе си? Ето, има богати търговци, членове на обществото, но те мислят само за себе си. От сутрин до вечер те мислят за своите деца, за жена си, да ги осигурят добре и най-после, ако им остане някакъв излишък, тогава могат да помогнат на бедните. За такива случаи българската поговорка казва: "Трай, коньо, за зелена трева". Управляващият първо иска да тури ред и порядък в държавата, да нареди своя живот и след това мисли за своя ближен. Ученият прави усилия да стане по-учен, да си подобри живота. Проповедникът проповядва на хората, но на първо място има предвид себе си. Лекарят лекува хората, но пак себе си има предвид. Даже и майката, като ражда, пак си казва: Дано това дете ме гледа на стари години. Всички майки не мислят така, но и те се изкушават, и те очакват от децата си. Малко хора се ръководят от една свещена идея в живота си. Нови хора са нужни сега, с нови разбирания. Светът се нуждае от нови майки и нови бащи, които да се жертват от любов. Живеят ли по стария начин, и родителите, и децата ще се разочароват.

Един баща запитал сина си: Синко, ще ме гледаш ли? — Ще те гледам, татко. — Как ще ме гледаш? — Ще пробия дупка на тавана и оттам ще те гледам. Наистина, повечето от съвременните хора така гледат родителите си. Те пробиват дупки на тавана и отгоре ги гледат. Бащата или майката могат да умират от глад, а синовете и дъщерите ги гледат отвисоко. От това място те не виждат нуждите им и не ги разбират.

На какво се дължат неправилните отношения между родители и деца, между братя и сестри, между мъже и жени? — На известни слабости, които всички хора имат. Всеки човек има някакви вътрешни недъзи, които представят задачи за разрешаване. Нещастието на човека не се заключава в недъзите му, но в неизправянето им. Всеки човек има външни или вътрешни недъзи, които трябва да изправя. Защо са допуснати недъзите, защо е допуснато злото в света? — За да се допуснат тези неща, природата има предвид нещо, което малцина знаят. Каква е целта на природата, поради която е допуснала злото и греха, не знаем; обаче, вярваме, че целта ѝ е добра и разумна.

В древността, един от учениците на мистицизма се разгневил на своя Учител и решил да му причини някаква пакост. Той надигнал един голям камък и го турил пред вратата на своя Учител, да не може да излиза навън. Като видял камъка, Учителят се зарадвал и веднага го използвал за стъпало на къщата си. Колкото пъти поглеждал към това стъпало, всякога благодарил на онзи, който поставил пред вратата му този хубав мраморен камък.

Следователно, всички криви мисли, чувства и постъпки на човека не са нищо друго, освен мраморни камъни, които невежите поставят на пътя му като камъни на препъване. Обаче, разумният може да превърне тези камъни в стъпала на къщата си. Те са въглища, които невидимият свят превръща в скъпоценни камъни. Докато се постигне това, много гърбове на хората ще се ожулят.

Един овен казал на една овца: Скоро ще дойде Царството Божие и за нас. — Как? — Ще дойде един пратеник от Бога, който ще ни

спаси. Една стара овца възразила: Ще дойде и за нас спасител, но докато дойде, много кожи ще ни одерат.

Това е външната страна на живота, но той има и вътрешна страна, която трябва да се разбира. За да разбере вътрешната страна на живота, човек трябва да бъде оптимист. Само по този начин човек може да се справя със страданията. Щом се натъкнете на известни страдания, не трябва да се питате, защо идат и каква цел се гони чрез тях, но да се стремите да бъдете здрави и да живеете разумно. Какъвто и да е животът ви, първо трябва да го осмислите. Животът се осмисля само тогава, когато човек разбере великите Божии закони. Щом разбере тези закони, човек мисли вече право, а правата мисъл е връзка между мислите и желанията му. Човек трябва да разбира произхода на своите мисли, чувства и постъпки, да знае, при какви условия могат да растат и да се реализират. Те растат и се развиват, както плодните дървета. Ако не спазвате условията за узряването им, те не могат да бъдат полезни.

Христос казва: "Ако имате вяра, колкото едно синапово зърно, големи чудеса ще правите". Съвременните религиозни минават за вярващи, но не могат да правят чудеса. – Защо? – Защото не разбират законите, по които се проявяват мислите, чувствата и постъпките. С други думи казано: Ако човек не може да бъде господар на своите мисли, чувства и постъпки, т.е. ако не ги владее, той не може да приложи закона на вярата. Законът на вярата е път, съединителна нишка, по която мислите и чувствата слизат от Божествения свят, за да се реализират на земята. Не прилага ли вярата си, човек сам си затваря пътя, по който Божествените мисли и чувства слизат до неговия ум и до неговото сърце. Каквото са слънчевите лъчи за човека на Земята, такова нещо представляват Божествените мисли и чувства за ума и за сърцето му. Ако слънчевите лъчи не проникват в човешкото тяло, човек не може да прояви никаква разумна дейност. Слънчевата светлина и топлина крият в себе си висша разумност, от която съзнанието се развива. Когато се казва, че

човек може да се лекува чрез светлина, ние имаме пред вид разумността, която тя носи в себе си. Затова, именно, казваме, че чрез светлина човек може да реализира всички свои желания.

И тъй, приемайте светлината, въздуха, водата и храната съзнателно и с любов, за да се ползвате от тях, да имате добри резултати. Приемате ли ги само като механически блага, вие ще имате слаби резултати. Като дишате, мислете, че във въздуха, освен кислород и азот, има нещо друго, което носи живот. Като пиете вода, мислете, че и в нея, освен водород и кислород, има нещо друго, което носи живот. Изобщо, всяко съединение, всеки плод носят живот в себе си. Щом вземете един плод, първо изяждате месестата му част. Дойдете ли до костилката, вие или я хвърляте, или счупвате и изяждате съдържанието й. Обаче, това не се позволява. Дойдете ли до костилките на плода, природата не позволява да ги ядете. Тя съветва всеки човек да изяде месестата част на плода, а костилката да посади в земята. На същото основание казваме: Природата позволява да се ползвате от външната, месеста част на своите мисли и чувства, но костилките им, т.е. същината, да посаждате. Само по този начин ще опитвате плода на своите мисли и чувства.

Следователно, искате ли да имате ясна представа за живота, да го разбирате, посаждайте неговите семена в умовете и в сърцата си, да знаете, с какви плодове, като със свои елементи, работи той. Някои казват, че Бог е направил всичко, че Той е създал цялата вселена и въпреки това не са доволни от живота. Ние пък се чудим, как е възможно Бог, най-разумното същество в света, да създаде толкова своенравни и упорити същества, каквито са хората. Едно трябва да знаем: Първият човек, Когото наричаме Син Божи, е създаден от Бога, преди вековете, но всички хора не произлизат от този човек. Всички хора не са създадени от Бога. Невъзможно е някой изобретател да направи една машина, която да не се подчинява на неговата воля. Има машини, които се движат леко, без никакъв шум. Ако един изобретател, който не е нищо друго, освен човек, може да направи

една машина, която да работи и да се движи без никакъв шум, колко повече Божиите творения требва да бъдат съвършени. Какво ще кажете тогава за човека, който вдига шум и врява около себе си? Кой е създал този човек? Казано е, въпреки това, че Бог е създал човека, но първият човек, създаден по образ и подобие на Бога, е представял съвършена машина, която се е движела тихо, спокойно, без шум. Впоследствие хората са се намесили в тази машина, внесли са в устройството й особени елементи, които я заставят да вдига шум.

Значи, хората са успели чрез насилие да се вмъкнат в Божиите работи, да завладеят мозъка, стомаха, почти всичките си органи. Те правят усилие да завладеят и сърцето си и по този начин съвсем да изпъдят Бога от себе си. Във всички опити Бог ги остави свободни, но в последния опит ще им се противопостави. Всички хора се стремят към това, именно, да станат пълни господари на себе си, т.е. да се освободят от властта на Първата Причина. Продължават ли още да правят усилия в това направление, Бог ще вземе сърцето им в себе си и ще ги остави господари само на мозъка и на стомаха, без никаква връзка между тях. Сърцето свързва дейността на мозъка и на стомаха. Какво ще стане с човека, ако се отнеме сърцето му? Божествените чувства свързват човешките мисли, чувства и постъпки. Отнеме ли се сърцето на човека, като орган, който възприема и предава Божествените чувства, с него всичко е свършено. Божествените чувства нашепват на човека, кое е право и кое не. Те го ориентират в областта на възвишения морал, който го прави здрав и силен, да устоява на всички бури и изпитания. Човек се калява чрез възвишения морал. Този морал го прави устойчив, със здрав гръбнак.

"Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Езичникът се моли за момчето си, защото познава силата на Христа. Той знае, че Христос е в състояние не само да лекува, но и да въведе човека в нов живот, в живота на неговите младенчески години. Това разбираме под думата "момчето ми". Младият трябва да се занимава с младенческия живот, а старият — със

стария живот. Трябва ли младият да мисли само за игри и весело прекарване? Това не е младост. Трябва ли старият да мисли само за смъртта и постоянно да охка и плаче? Това не е старост. Младият трябва да върви правилно по своя път, да стане гениален човек.

В света съществуват пет категории хора: обикновени, талантливи, гениални, светии и учители. Обикновените хора представят обществата и народите. Пред тях се разкрива велико бъдеще. Всяка категория върви по особен път. Най-високото положение заемат Учителите. На каквото стъпало на развитие и да се намира, човек непременно трябва да се стреми към най-високото положение. Няма ли този стремеж, той не може да се развива правилно. Петте категории представят пътища за развитие. По тези пътища, именно, се създават великите хора. Всеки път от своя страна представя прекрасен свят, пълен с възможности за постигане на велики цели и идеали.

Когато се говори за мислите и чувствата на човека, подразбираме обикновения живот, т.е. живота на обикновените хора. Обикновените мисли създават мислите на талантливите; талантливите хора създават мислите на гениалните; гениалните създават мислите на светиите, а светиите — мислите на Учителите. Този е пътят, по който човек трябва да върви, за да дойде до новия живот. Който мисли, че може по друг начин да се домогне до новия живот, той е на крив път. Новият живот подразбира нова мисъл, ново знание. Който е придобил новия живот, той има вече вътрешно прозрение към нещата. Като напише едно число, той разбира неговия смисъл. Ако има две зрънца, той не ги разглежда само количествено, но прониква в техния вътрешен смисъл. С това знание той може да посещава всички планети. Ако няма дълбоко разбиране за числата, човек лесно пише десетиците, стотиците, хилядите, милионите и т.н. Като видите тези големи числа, вие се учудвате, че еди — кой си разбира математика. Да пишеш числата правилно и да извършваш с тях различни действия, това не е истинска математика. Да разбираш числото две,

това значи, да разбираш дълбочината на женското сърце и на мъжкия ум. Който разбира числото две, той знае причините за създаването на света, както и на живота. Който не разбира дълбокия смисъл на числото две, той се натъква на злото. Когато се събират двама души — мъж и жена, две приятелки или двама приятели, които не разбират смисъла на числото две, те непременно ще се скарат. Ако две деца си играят добре, за една ябълка само те могат да се сбият. За да не се дохожда до бой, дайте и на двете по една ябълка. Като задоволите и двете, между тях ще има мир. Не само децата се карат и бият помежду си, но и възрастните. Като се сблъскат интересите им, те са готови да се нахвърлят един върху друг, да си оскубят косите.

"Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." — Защо не е достоен да приеме Христа в дома си? — Защото съзнава, че е човек от старата култура, че е виновен за болестта на детето си и, ако Христос му каже само една дума, той ще измени живота си. Щом промени живота си, момчето му ще оздравее. Такова съзнание, именно, трябва да имат всички хора — да изменят живота си и да повярват в Бога. Нека всеки направи опит, да види, вярва ли в Бога и доколко разбира живота. Ако при най-малкото изпитание ти се смутиш, изгубиш разположението си, това показва, че вярата ти е слаба. Ти имаш верую, което сам си създал. При това, изпитанието, което ти е дадено, не показва, че Провидението има нещо против теб. Изпитанията на съвременните хора не са нищо друго, освен игра на бащата с детето. Както бащата играе с детето си, подхвърля го във въздуха ту с едната, ту с другата си ръка, така и Бог си играе с човека, подхвърля го нагоре, но не го оставя да падне на земята. Силна е Божията ръка. Щастлив е онзи, който попадне в Неговата мощна и крепка ръка. Като те подхвърли няколко пъти във въздуха, най-после Той те поставя на земята да си починеш. Като не знаеш, какво е станало с тебе, ти казваш: Голямо изпитание прекарах. Някой пътува по планината и се оглежда, да не падне някоя канара върху него. Случва се някоя канара да падне след

него. Като чуе трясъка и шума от падането ѝ, той се обръща назад и си казва: Добре, че не падна върху мене, щеше да ме смаже. Радвайте се, че такива канари се изпречват на пътя ви и не позволяват да влизате в порочния живот. Ако насилвате да влезете в този живот, канарата ще падне върху вас и ще ви смаже. Помнете: всичко, което се случва в живота ви, има за цел да ви убеди в съществуването на велик Промисъл в света, който води към постижения, към укрепване на характера ви, за да ви направи сътрудници с Великата разумна природа. Докато не станете сътрудници с природата, не можете да разберете Божия Промисъл, който работи над вас. Докато не се свърже с природата, човек остава за вечни времена в своя личен живот.

Човек минава през няколко фази на живота, докато стане в положение да включва всичко в себе си. Първата фаза на човешкия живот е личният или материалистическият живот, когато той живее само за себе си. Втората фаза е общественият или духовният живот, когато човек живее за дома, за обществото, за народа си. Третата фаза на живота е общочовешкият или Божественият, когато човек живее за Цялото. Не е лошо да живее човек за себе си, но той требва да преработи своята инертна материя. Това се постига само чрез възвишения живот, който се ръководи от Разумното Начало в света. Само разумността е в състояние да преобрази, раздвижи и преработи инертната материя.

И тъй, личният живот има отношение към материята, общественият – към силите, общочовешкият – към Божествените мисли, които направляват целия живот. Всеки човек требва да се стреми към общочовешкия живот, да оформи и развие ума и сърцето си, да даде простор на духа и на душата си. Този е правият път към самовъзпитание. Да живее човек за цялото, не значи, че не трябва да живее за себе си. Религиозните казват, че човек трябва да живее само за Бога. Това е ограничено разбиране на живота. Човек трябва да живее за Бога, за ближния си и за себе си. Отношенията на Бога към човека са както отношенията на бащата към сина. Какви требва да

бъдат нашите отношения към Бога? – Синовни. Нарушат ли се синовните отношения, и животът на човека се разрушава. Животът на хората не се развива добре, понеже отношенията им към Бога са както тия на слугата към господаря или на чиновника към началника. Това са механически отношения. Докато подържа тези отношения, човек всякога ще се натъква на противоречия. Влезе ли в областта на общочовешкия живот, човек се свързва с цялото, в което влизат всички същества, от най-малките до най-големите. При това положение човек започва да гледа еднакво и на растенията, и на животните, и на хората. Видите ли едно дърво, растение или животно, бъдете готови и на него да направите едно добро, както и на човека. Затова казвам да не чупите клоните на дърветата, да не ги брулите. Българите имат обичай да режат лозата. Те казват, че лозата плаче като я режат. И лозата плаче, и другите растения плачат, когато хората се отнасят към тях жестоко. Сегашните хора са изопачили лозата, понеже искат да получават от нея повече плод, отколкото трябва.

Съвременните хора искат да бъдат щастливи. Това е естествено желание, но запитвали ли са се, какви възгледи и разбирания трябва да имат, за да придобият щастието? Ние не сме за старите вярвания и разбирания, но поддържаме новите, Божествените идеи, които носят живот. Всички стари идеи и вярвания, които са спъвали човечеството, трябва да се преработят, да станат общочовешки. Това не може да се постигне в един ден, но като работи в това направление, човек разширява съзнанието си и става годен за нов живот. Божественото ще се наложи навсякъде, във всички области на живота. Не чакайте да се наложи то насила, но приемете го доброволно, със съзнание. Ако не изпълните волята Божия с любов и съзнателно, страданията сами по себе си ще дойдат. Време е вече хората да си създадат нова, правилна философия, да се ползват от всички методи на миналото и от тях да изработят свой специфичен метод.

И тъй, като използва методите на растенията, на рибите, на птиците, на млекопитаещите, най-после човек трябва да приложи методите на мисълта, като мощна сила в природата. Животните са развивали своите чувствания, поради което и до днес съществува голяма борба между тях. Ако не впряга мисълта си на работа, човек несъзнателно взима участие в тази борба и се свързва с животните. Като проследите живота на всички същества, от най-малките до най-големите, виждате, че навсякъде съществува насилие. Два мравуняка воюват един с друг. Единият мравуняк напада другия, иска да му открадне яйцата. Не само между животните, но и между хората съществува голямо насилие. В който дом и да влезете, ще видите, че всички си служат с насилие: някъде родителите упражняват насилие върху децата си, някъде децата върху родителите си. В бъдеще бременната жена трябва да се пази от лоши влияния, ако иска да създаде добро и здраво поколение. Тъй както живее днес, тя се намира под непосредственото влияние на външния свят, поради което не може да се освободи, както от добрите, така и от лошите влияния.

"Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч." Това значи: докато съм в старото учение, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч, и аз ще приложа Твоето учение. За да приложи Христовото учение, човек трябва да има нови възгледи за природата, за живота, за религията, за науката. Каква религия е тази, която за основа не е поставила любовта? Каква наука е тази, която не носи светлина за човешкия ум? Каква религия е тази, която не може да смекчи сърцата на хората? Каква наука е тази, която не може да освободи умовете на хората от противоречията им? Бъдещата наука трябва да вземе друга посока, да се внесат в нея нови елементи. И съвременната наука е допринесла много за човечеството, но има нещо, което ѝ липсва.

Съвременните религиозни и светски хора имат достатъчно знания и вяра, но работят с малко капитал. Какво може да се постигне с този капитал? Той не може да бъде много полезен нито на

окръжаващите, нито на себе си. Въпреки това, всеки човек има желание да расте и да се развива, а не да остане на едно и също място. Затова именно, човек се стреми към придобиване на по-високи знания, на нещо положително, с което да ускори еволюцията си. Човек трябва да мине от еволюцията на обикновения живот към еволюцията на талантливите, гениалните, светиите и най-после да дойде до еволюцията на Учителите. Учителят иде от особена система, от друго слънце, което го поставя по-високо от всички хора.

Сега, като се говори за други системи и слънца, освен за Слънчевата система и за Слънцето, мнозина отричат тяхното съществуване, понеже са невидими. Те казват, че признават за съществуващи само онези неща, които виждат с очите си. Това не е логически вярно. Кой е видял човека? Вие виждате само външната форма на човека, неговото тяло, но самия човек не виждате. Човекът е скрит в ума, в сърцето и във волята си, които са невидими. Чрез тях той се проявява, но остава невидим. Казват за някого, че е интелигентен и благороден, но никой не е виждал интелигентността на неговия ум и благородството на неговото сърце. Тъй щото, хората виждат само външната страна на човека, без да знаят, какво представя мъжа и какво жената. Вие говорите за идеала на мъжа и на жената, без да ги познавате, без да разбирате тяхната същина. — Какъв е идеалът на мъжа? Много идеали има мъжът, но един от тях е изявен по отношение към жената. Той е следният: Мъжът обича жената да му прави добро, без да му се изяви. И жената има един идеал по отношение на мъжа. Тя обича мъжа да й прави добро, но да не я ограничава, да я остави свободна. Наистина, какво по-голямо добро може да направи майката за своя син от това, че го е родила? Тя му е дала живот, без той да знае това. В този смисъл, колкото по-неизвестно е за сина доброто, което майката е направила за него, толкова по-любима му е тя, толкова по-свещен е нейният образ. Като говори за майка си, той казва: Всичко красиво и добро в мене е от майка ми.

Сега и на вас желая да правите добро, без да ограничавате човека. Да любите, без да ви знаят, че любите. Не ограничавайте доброто и не изявявайте любовта си. Това е идеалът на момите и на момците.

"Който има уши да слуша, нека слуша".

Беседа от Учителя, държана на 11-ти май, 1930 г. София — Изгрев.

ДА СЕ ВЪЗВЕСЕЛИМ

"А трябваше да се възвеселим и да се възрадваме, защото този твой брат мъртъв бе, и оживя; загинал бе, и намери се". (Лука, 15:32)

"Да се възвеселим и да се възрадваме".

Като изучавате човешкия живот, виждате, че между органите на тялото му, между по-важните мисли и чувства съществува вътрешна връзка. За да схване тази връзка, преди всичко човек трябва да разбере естеството на своя ум, основата на своето сърце и силата на своята воля. Разбере ли ума, сърцето и волята си, човек се е домогнал до онази наука, която осмисля живота му и го освобождава от противоречията. Ако не може да разбере ума, сърцето и волята си, човек живее само в противоречия, в мъчнотии и страдания. Тази е причината, поради която съвременният човек се оплаква от живота си. Когото срещнете днес, всеки казва, че е нещастен. Не само сегашният човек е нещастен, но от времето на Адама до днес едва ли ще намерите човек, който да е казал или да каже, че е щастлив. Историята не знае нито един щастлив човек. Историята на човечеството е пълна с драми и трагедии, със страдания и нещастия. При все това, човек все още вярва, че и вън от рая може да бъде щастлив, може да създаде нещо велико. В това отношение той прилича на мравката, която попада в пясъчната фуния на мравояда и се надява, че може да излезе навън. Пясъкът на фунията е толкова подвижен, че каквито усилия да прави мравката да излезе от фунията, те остават безрезултатни. Мравката се хлъзга по стените на фунията, пада на дъното, дето мравоядът чака да я изяде. Попадне ли веднъж във фунията на мравояда, никакво излизане не е възможно.

Съвременните хора са попаднали в една фуния, подобна на тази, която мравоядът прави, и не могат да излязат вън от нея. Те правят

усилия да станат, да излязат на свобода, но усилията им остават напразни. След големи борби и мъчнотии те излизат от тази фуния, но без душата си. Тялото им остава на една страна, душата — на друга, и те се лутат като странници на земята, без приятели и познати. Близките им взимат телата им, погребват ги, пеят надгробни песни, държат речи за тяхното земно величие, говорят за техните подвизи и дела, докато най-после казват: Бог да ги прости! Къде е истинският човек, какво е станало с него, те нищо не знаят и не се интересуват. Значи, докато останките на човека са пред вас, вие им четете надгробни речи за утеха. Вдигнат ли останките им, всичко се забравя. Ние не се интересуваме от надгробните речи, които се държат за умрелите, нито пък от неизпълнените обещания, които се дават на живите. Колкото надгробните речи могат да възкресят мъртвите, толкова и неизпълнените желания хранят живите.

Една циганка имала едно детенце, което много обичала. Един ден детето заболяло сериозно и, през време на боледуването си, то искало от майка си да му купи нещо за ядене. — Мамо, искам да ми купиш геврече. — Ще ти купя, мама, ще ти купя. — Искам малко млечице. — Ще ти купя, мама. — Искам малко баница. — Ще ти купя, мама. Майката обещавала да изпълни желанията на детето си, но нищо не купувала. Тя само залъгвала детето, че ще му купи, каквото иска, ще задоволи желанията му, докато детето умряло. Циганката започнала да го оплаква и да нарежда: Е, мама, поне си хапна от всичко, което сърцето ти искаше. — Хапнало си е детето от всичко, но във въображението си, а не в действителност. И българите имат обичай да обещават, че ще направят това-онова, но малцина изпълняват обещанията си. Докато човек е жив и здрав и живее в лишения, обещават му, че ще го назначат на служба, ще му помогнат да излезе от сиромашията си. Обещават и не изпълняват обещанията си. Щом умре, тогава всички се разтичват, колят курбан, агне за него, да си хапне. В същност, те ще си хапнат, а не умрелият. Ще се съберат в негово име на трапеза, да кажат за него: Бог да го прости!

Някои хора търсят смисъла на живота, а други не се интересуват от него и казват: Трябва да се живее! Вярно е, че трябва да се живее, но как? Христос дава два примера от живота за двамата синове, но техният живот не разрешава въпросите. Бащата разрешава въпроса, понеже има опитности. Той дава пример на синовете си, как трябва да се живее, но нито единият, нито другият го е последвал. Как е възможно, толкова благороден баща, да роди двама сина с противоположни характери на него? Младият син казал на баща си: Татко, дай ми дяла от наследството, който ми се пада, за да отида в широкия свят, да придобия знания. Желанието му не е било лошо, но той не преценявал силите си, мислел, че може да направи много повече, отколкото възможностите му позволявали. В него имало нещо благородно и възвишено, но нямал опитности, не разбирал живота. Бащата познавал сина си, предвиждал, какво може да направи, но го оставил свободен, да придобие някаква опитност, че като се върне при него, да не пожелае втори път да се отделя. Само по този начин той ще разбере, че силата на човека се крие в самия него, а не вън от него. Докато бил при баща си, той вярвал в парите, но след като ял и пил с приятели и приятелки, всичко изгубил и се намерил сред пътя, без наука, без занаят, изоставен от всички. За да изкара хляба си, той решил да стане свинар, но и тук се разочаровал. Свинете изяждали рожковите и за него нищо не оставало. Гладен, окъсан, измъчен от трудните условия на живота, той започнал да съзнава погрешката си и решил да я изправи, като се върне при баща си да му слугува.

Блудният син имал една добра черта, че като се намерил в положението на последен сиромах, не обвинил нито приятелите си, нито условията, но намирал вината само в себе си. Той си казал: Сгреших пред Небето и пред Земята, пред Бога и пред баща си. Ще се върна у дома си, ще помоля баща си да ме приеме да му слугувам. Каквото мислех, нищо не направих. Парите си изгубих, свине пасох и нищо не постигнах. Научих само едно нещо, че със свинарство не можеш да изправиш живота си. Свинете символизират низшето

човешко естество. Следователно, който мисли, че с низшите си чувства може да постигне нещо, той е на крив път. След дълги разсъждения блудният син решил да се върне при баща си и да се изповяда пред него за направената погрешка. След това пък виждаме благородството и великодушието на бащата, който не се гневи на сина си, нито го пъди, но го прегръща, целува и заповядва да го облекат с нови дрехи, да турят пръстен на ръката му, да заколят в негова чест най-угоеното теле и да извикат музиканти да свирят и да се веселят, че изгубеният му син се върнал.

"А по-старият син беше на нивата: и като идеше, та наближи къщата, чу пеене и ликуване. И повика едного от слугите и питаше, що е това. А той му рече: Брат ти си дойде; и закла баща ти храненото теле, защото го прие здрав." И разгневи се и не рачеше да влезе. И тъй, баща му излезе и молеше му се. А той отговори и рече на баща си: "Ето, толкова години ти работя, и никога твоята заповед не съм престъпил; и на мене нито яре си ми дал някога да се повеселя и аз с приятелите си; а едва що си дойде този твой син, който изяде имота ти с блудниците, за него си заклал храненото теле." А той му рече: "Синко, ти си винаги с мене, и всичкото мое твое е. Трябваше да се възвеселим и възрадваме, защото този твой брат мъртъв бе и оживя, и загинал бе и намери се."

Кога трябва да се весели човек? — Когато в него възкръсне една добродетел, която е била мъртва; когато открие в себе си една способност, която е била загубена; когато намери изгубеното си здраве; когато отново придобие разпиляното си богатство; когато изрови доброто в себе си, което някога е дълбоко заровил. Това веселие е на мястото си. Не може човек да не се радва и весели, когато намери това, което търси. Днес всеки човек търси изгубения Рай. — Какво нещо е изгубеният Рай? — Щастието. Наистина, всеки човек иска да бъде щастлив, да се повдигне в обществото, да стане учен, гениален човек, светия. Той не подозира, че това, към което се стреми, е в самия него. Достатъчно е да разбира законите на живота и на

природата, за да придобие всичко, към което се стреми. Не е достатъчно човек само да се стреми към постигане на гениалност и светийство. Той трябва да разбира техния живот, техните мисли и чувства, да върви постепенно по стъпалата на живота. Следователно, за да разберете талантливия, вие трябва да познавате живота на обикновения човек; за да разберете гения, трябва да сте минал по пътя на талантливия; за да разберете светията, трябва да сте минали по пътя на гения. И най-после, за да разберете Учителя, трябва да сте минали по пътя на светията. Не може да възлезе човек нагоре, ако не е вървял постепенно по стъпалата на човешката стълба. Всеки живот крие в себе си нещо велико и красиво. Лесно се говори за светийство, но мъчно се постига. Да дойдеш до положението на светия, това значи, да се качиш на един от високите върхове в живота и оттам да гледаш целия свят, прострян пред тебе като на длан. Обаче, дойдем ли до Учителя, за него не може да се говори. Той е особен свят, особена система, особен живот. Той включва в себе си всички възможности.

Съвременните хора се нуждаят от положителна наука, която да систематизира всички факти и явления. Те се нуждаят от абсолютна вяра, която се основава на това, което съществува и което може да бъде. Като вярва в това, което днес може да направи и което в бъдеще може да постигне, човек дохожда до естествено развитие. Каквито заложби има в себе си, човек трябва да работи върху тях, да ги развива. Днес ще се ползва от ония дарби, които в миналото е развил, а в бъдеще – от ония, които в настоящия момент развива. Всяка дарба е семенце, вложено в човешката душа, дето очаква идването на пролетта, която носи условия за неговото развитие. За сегашните хора понятието "душа" е неопределено. Говорите ли за мозъка, те го разбират. Те гледат на него като на градина, в която растат красиви цветя и плодни дървета. Сърцето пък представя разсадник, от който се взимат красиви цветя и плодни дървета за посаждан в мозъка. Сърцето представя още автономно учреждение, със самостоятелно управление, което няма нищо общо с външния обективен свят. Обаче,

то е свързано с космоса, откъдето черпи жизнените си сили. Доколкото силите на сърцето се проявяват правилно, дотолкова умът се развива нормално Когато връзката между дейността на сърцето и космичните енергии се прекрати, животът на човека се прекъсва.

И тъй, докато е свързан с космическите, Божествени енергии, човек може да се радва на живота си. Излезе ли вън от тия енергии, той загубва живота си. Затова, именно, казваме, че роденият от Бога не греши, т.е. не къса връзката си с Божественото Начало, от което идат енергиите на живота. Само роденият от Бога може да бъде силен и велик човек.

В какво се крие величието на човека? — В добродетелите, които той е развил. Не е велик и силен онзи, който придобива една добродетел и след време я изгубва. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка добродетел, които човек може да придобие и след известно време да ги изгуби, не са истински. Реални неща са ония, които човек може да носи със себе си навсякъде — и в този, и в онзи свят. Никоя сила не е в състояние да отнеме реалните придобивки на човека. Дойдете ли до нереалните неща, там всяка сила може да ги отнеме. Например, ако някой тежи 100-120 кг., това е излишен материал, от който трябва да се освободи. Дойде ли някаква болест, човек може да изгуби няколко килограма и да се чувства по-добре, по-силен и енергичен. Изобщо, всеки човек има едно определено тегло, което не трябва нито да се намалява, нито да се увеличава. Всичко, каквото се случва на човека, е строго определено.

Един богат американец се оженил за една млада, красива мома, англичанка. Те решили да направят сватбената си разходка в Ню-Йорк. Качили се на трена и тръгнали за Ню-Йорк. В пътуването им станало катастрофа с техния трен; от сътресението на трена младоженецът бил изхвърлен навън, дето получил силен удар в главата. От голямото сътресение на мозъка той полудял, поради което веднага го занесли в болница за лечение. Цели 16 години прекарал в болницата, а жена му все го очаквала, да се върне жив и здрав.

Болницата, в която бил оставен, се отличавала със строги наредби: никой болен нямал право да излиза на разходка сам, без разрешение. Един ден болничните слуги забравили пътната врата отворена. Младоженецът изскочил навън и се затичал към гарата. Слугите се спуснали да го гонят, но докато го хванат, той успял да влезе в един от вагоните на трена, който след няколко минути заминал. Слугите се върнали назад, като си казали: Да бъде свободен! Природата може да му помогне по някакъв начин, да се излекува. Обаче, и с този трен се случила катастрофа, подобна на първата. Той получил удар в главата, както при първата катастрофа, който предизвикал голямо сътресение на нервната система. Това сътресение помогнало за възстановяване на нормалното му състояние. Като се почувствал напълно нормален, той се върнал при жена си, с която заживели добре и разумно.

Някои ще запитат, защо Провидението е допуснало този човек да изгуби ума си и да прекара в лудницата 16 години, лишен от условия за развитие. Защо е допуснато това, нищо не може да се каже, но интересен е фактът, че две еднакви причини произвеждат различни резултати. Всеки човек има такава опитност: в едно отношение някоя причина произвежда в мислите и в чувствата му известен обрат, добър или лош, и след известно време същата причина произвежда обратен на първия резултат. В притчата за блудния син виждаме нещо подобно. Блудният син пожелал да напусне бащиния си дом, за да бъде свободен, да придобие повече знания. Той взел дела си от богатството, което му се падало, и отишъл в странство. След като изпил и изял всичко, каквото имал, той почувствал ограниченията на света, заробил се и станал свинар. Същото желание и същият стремеж в него за свобода, както в първия случай, го заставил да се върне при баща си, разкаян и смирен, да поиска извинение и да заеме положението на бащините си слуги. Той разбрал, че като слуга при баща си ще бъде по-свободен, отколкото да бъде господар на себе си, за което не бил още готов.

И тъй, когато изпадне в ограничение и робство, човек трябва да се смири и разкае, да направи съзнателна връзка с Първата Причина, с разумния свят. Ако не направи тази връзка, той е на отчаяние, осъден на пълно обезсмисляне на живота. Отчаянието води човека към безизходно положение, към смърт. Отчаянието не е нищо друго, освен фунията на мравояда, където човек може да попадне. Попадне ли веднъж в тази фуния, мъчно може да излезе навън. Големи усилия трябва да прави той, за да излезе на повърхността на земята. Например, пиянството е падане на човека във фунията на мравояда; клептоманията — също. Много хора страдат от клептомания, без да знаят, кои са причините за нея, нито как да се освободят от ноктите ѝ. Някой клептоман отива в един магазин и, каквото му хареса, взима го и го туря в джоба си. Ще кажете, че е сиромах, не е виждал такива неща и ги пожелава. Клептоманията е недъг и на сиромаси, и на богати хора. Има милионери клептомани, които са задоволени във всяко отношение. В лицето на Плюшкин, Гогол е нарисувал един образ, който обичал да носи в дома си не само намерени предмети — петала, гвоздеи, счупени и скъсани вещи, но даже задигал чужди неща. Като виждал чужда стомна на чешмата, той я взимал и я занасял у дома си. Защо му са тия стари, изпочупени и скъсани вещи? Той ги прибирал и си казвал: Все ще ми потрябват за нещо. Защо човек събира стари и чужди неща в дома си, и той не знае — някакво криво желание го заставя да прави това. Туй желание се дължи на известен недъг в човека. — Кой може да помогне на човека, да го освободи от тези недъзи? — Природата. Само тя е в състояние да преработи всичко старо, всичко криво и изопачено в човека, да го прекара през огън и да го обнови.

Като знаете методите, с които природата си служи, прилагайте и вие същите. Например, ако някой е боледувал от тежка заразителна болест и оздравее, трябва да изгори всичко, с което си е служил: дрехи, книги, съдове. Всичко нечисто и заразено трябва да мине през огън, да се обнови. Болница, която е служила 30 години, трябва да се

подложи на огън, да изгори. Дрехите, съдовете, — също, но и самото здание трябва да изгори и отново да се построи. Здрав човек да влезе в тази болница, и той ще се разболее. Стените, таванът, подът са пропити от физическа и психическа зараза. Дезинфекционните средства, които се прилагат, не са в състояние да изгорят и обезвредят околните предмети.

Следователно, пазете се от вредните влияния на лошите мисли и чувства, които се носят във въздуха като отровни газове. С влиянието на добрите и на лошите мисли и чувства се обяснява смяната на настроенията от добри в лоши и обратно. Случва се някой път, човек излиза с добро настроение от дома си, а се връща с лошо. — Коя е причината за тази смяна? — Той е попаднал в стъпките на човек с лоши мисли и ги е възприел. Ако беше попаднал в стъпките на добър човек, и лошо настроение да имаше, щеше да се превърне в добро. Като знаете силата на добрите мисли и чувства, стремете се да бъдете извори, от които да изтича доброто, да се разнася по целия свят, да весели всички живи същества и да им дава сила и мощ да работят за общото повдигане на човечеството.

Съвременният свят се нуждае от добри хора, като бащата на блудния и на добрия син, който познавал сърцата и на двамата си синове и отдал на всеки от тях заслуженото. Като видял, че големият му син се сърди, задето дал угощение на по-малкия си син, той казал: Синко, не се сърди. Аз оценявам твоя труд и оставям всичкото си богатство на тебе. Брат ти не се нуждае от такова богатство. Това, което е изработил и придобил в странстването си по света, струва повече от богатството, което бих му дал. Той няма вече желание да става богат; върнал се е в бащиния си дом да слугува. Следователно, всеки, който е готов да слугува на баща си, готов е да служи и на човечеството. В него е станал преврат, вътрешно преобразуване. Който се е освободил от някакъв недостатък, от някаква слабост, той се прониква от желанието да работи за ближните си, както и за цялото човечество.

Съвременните светски и религиозни хора възпитават младото поколение със заплашвания и наказания. Светските хора си служат с метода на наказанието, а религиозните със заплашването. Първите наказват младите, а вторите ги заплашват, като им казват, че ако грешат и престъпват законите на Баща си, чака ги ад, т.е. мъчение и вечен огън. Така не се проповядва истината. Искате ли да кажете истината на човека, кажете му, че той трябва да изпълнява законите на своя Баща. — Как ще изпълнява тези закони? — Като спазва законите на своята мисъл и на своето сърце. Затова е казано, че човек трябва да има светла мисъл и чисто сърце. Следователно, като пишете писмо, напишете го чисто и разбрано. Ако го зацапате така, че сам не можете да го разберете, вие губите доверието на разумния свят. Графолозите обръщат голямо внимание на начина, по който се пишат буквите. Те казват, че човек, който пише чисто, правилно, красиво, се отличава с добре развити и проявени мисли и чувства. Той има нещо завършено в характера си. В мислите, чувствата и постъпките на този човек има известна хармония. Видите ли, че някой пише нечисто, неправилно, изяжда букви, не очаквайте много нещо от него. Той не е лош човек, но не обръща внимание на външността на нещата. Някои хора обръщат по-голямо внимание на външния живот, а други — на вътрешния. Великите и гениални хора пишат чисто, красиво, правилно. Гениалният не обича да преписва произведенията си, а талантливият преписва своите съчинения. Той е готов да ги препише по няколко пъти, за да бъдат чисти, да бъдат правилно и красиво написани.

Да се върнем пак към притчата за блудния син. Като четем тази притча, ние трябва да се пазим от погрешката на добрия син, който завидял на по-малкия си брат, че баща му го посрещнал с радост и дал в негова чест голямо угощение. Човек трябва да се научи да се радва на всичко. Трябва да се радва на доброто на своите ближни. Ако не може да им сърадва, той не е истински човек. Ученикът трябва да се радва на успеха на своите ближни, даже и когато той е пропаднал

на изпитите си. Който може да се радва на успеха на своите другари, той е благороден човек. Да се радваш, когато си пръв между другарите си, това всеки може да направи; да се радваш, когато си последен, това е достояние само на благородното и възвишено сърце. Сиромахът да се радва на богатия, за това се иска сила и благородство.

Мнозина минават за благородни, само когато са задоволени. Докато бащата дава на децата си, те са доволни от него. Те казват, че баща им е добър, умен, щедър. Щом не може повече да дава, те намират, че не е добър, че е остарял вече и казват: Старият не го бива вече за нищо. Син, който мисли зле за майка си и за баща си и не ги почита и уважава, не е на мястото си. Ще дойде ден, когато и той ще опита същото от своите деца. Затова е казано: "Каквото посееш, това ще пожънеш".

Като изучават разумната природа, нейните закони и методите, с които тя си служи, хората трябва да ги прилагат при възпитанието на младото поколение, както и при самовъзпитанието. Не спазват ли законите на природата, те сами се изопачават и, вместо добри резултати, получават лоши. Чувате някой религиозен да казва, че човек не трябва да се грижи за тялото си. Колкото е по-слабо тялото му, толкова по-духовен е той. Това е криво разбиране на нещата. Грехът не е в тялото на човека, но в неговите низши желания. Грехът не се заключава в яденето, но в чрезмерното ядене. Когато човек претоварва стомаха си повече, отколкото трябва, в стомаха и в червата остава необработена част от храната, която започва да се разлага и образува отровни газове. Храносмилателната система трябва да се държи в изправност. Ако човек постоянно се безпокои и мисли, че целият свят и цялата природа са против него, в скоро време той може да разстрои храносмилателната си система. Щом разстрои стомаха си, той нарушава правилния ход на мислите и на чувствата си и започва да страда. Ето защо, като страда, човек трябва да търси причината първо в храносмилателната система, после — в дихателната и най-

после — в мозъчната. Мозъкът не може да функционира правилно, ако стомашната и дихателна система не са в изправност. Не може да очаквате добро жито и добри плодове, ако почвата не е добре разорана и наторена. Не можеш да очакваш добри отношения от хората, ако ти нямаш добри отношения към тях. Защо големият брат не отвори сърцето си за по-малкия и не се зарадва, че се е върнал в бащиния си дом?

Сегашните хора се намират пред една мъчна задача, а именно: да се справят с жестокостта на сърцето си, да го смекчат и облагородят. Не е мъчно да вярваш в Бога, да бъдеш благороден, когато всичките ти работи вървят добре. Изкуство е да пазиш вярата си, да не се ожесточиш, когато те сполетяват нещастия и страдания. Трябва ли вярващият да се обезвери, че единствената му дъщеря е загинала с някой параход или умряла от някаква болест? Трябва ли вярващият да изгуби вярата и смисъла в живота си от това, че изгубил богатството си? Тъй щото, не е достатъчно да вярваш в Бога или в Неговата Любов, но да изпълняваш волята Му. Да вярваш в любовта, в мъдростта и в истината е едно нещо, а да изпълняваш законите им е съвсем друго.

Следователно, нито само вярата спасява, нито знанието. Не е достатъчно човек само да вярва, но той трябва да изправи отношенията си към разумната природа, като към своя майка, и към Бога, като към свой Баща, и да каже: Татко, прости ме, сгреших. Готов съм да Ти служа като последен слуга. Не е разрешение на въпроса, да очаква човек да умре. Смъртта не разрешава въпросите, нито неразбраните страдания раждат нещо велико. Страданията имат смисъл, ако от тях се роди нещо велико. Ако майката страда и роди дете, страданията ѝ се осмислят. Ако нивата роди изобилно жито, страданията на земеделеца се оправдават. Заслужава си да копае, да оре и да жъне, за да придобие изобилно плод. Ако страданията на човека не дават плодове, те са безсмислени. Пазете се от такива страдания. Натъквате ли се на ненужни страдания, вие ще се

намерите в положението на онзи американец, който опитал силата на Ниагарския водопад, като минал по него с бъчва. Той влязъл в добре осмолена бъчва и се спуснал с нея от височината на водопада, но след половин час търкаляне по буйните води на водопада, бъчвата излязла на брега. Като го извадили от бъчвата, той бил в пълно безсъзнание; щом се свестил, казал: целия свят да ми дават, втори път не искам да правя този опит. За нищо в света не бих се опитал да се състезавам с водите на водопада. Не трябва да се опитват горчивините на един неразумен, безсмислен живот. Като живее, човек трябва да води разумен, плодоносен живот, както за себе си, така и за окръжаващите.

Един вярващ запитал проповедника: Как мислиш, ще се спася ли? — Ще се спасиш. — Кога и как ще позная? — Като отидеш на онзи свят. — Ако отида и ме върнат обратно на земята? — Нищо, ще знаеш поне истината. — Искам положително да зная, без да правя опити. — Прав е този човек. Ако рече да прави опити, той ще изпадне в положението на блудния син, който напуснал бащиния си дом и тръгнал по света да странства. Обаче, и при това положение има изход. Щом се натъкне на мъчнотии и стане свинар, не трябва да седи много при свинете, но да вземе торбата си и да тръгне за отечеството си. Какво ще кажат свинете, какво ще каже господарят му или обществото, това не трябва да го интересува. Това значи вярващ човек. По-добре е човек да се върне при баща си, отколкото да напусне бащиния си дом; по-добре е да спечели богатството си, отколкото да го изгуби; по-добре е да придобива знание, отколкото да изгуби знанието си; по-добре е да придобива добродетели, да придобива здраве, сила, отколкото да губи. Положителното е за предпочитане пред отрицателното.

В заключение, съветвам ви да избягвате слабостите на малкия и на големия син, но да се стремите към благородното в характера на бащата. Той дава пример, как трябва да живеят хората помежду си; той показва, какви трябва да бъдат братските отношения.

Сега и на вас желая да живеете като вашия Небесен Баща, Който е създал живота и учи хората, как да прилагат Неговата Любов. Христос казва: "Така да просветнат делата ви, че всички да познаят вашия Отец". Радвайте се и вие заедно с баща си, когато малкият ви брат се връща от чужбина. Вземете участие в угощението, което баща ви устройва за всички свои загубени синове, които отново се връщат в отечеството си.

"Мъртъв бе, и оживя; изгубен бе, и намери се. Да се възрадваме и да се възвеселим!"

Беседа от Учителя, държана на 18-ти май, 1930 г. София, Изгрев.

ПО-ГОРНИ ОТ ТЯХ

„Вие не сте ли много по-горни от тях? (Матей 6:26)

„По-горни от тях".

Всеки човек се стреми да бъде по-горен. От кого може да бъде по-горен? От по-долния от себе си. Как познава човек, дали е по-горен или по-долен? Като приложи някаква мярка. Има относителни мерки за измерване на нещата, обаче, една е истинската, абсолютна, вечна мярка, с която всички трябва да си служат. С тази мярка, именно, си служили във всички времена и епохи, но днес ключът ѝ е изгубен, поради което хората изпадат в неточности и погрешки. Тази е причината, дето хората и в миналото, и днес не знаят още, как да мислят и чувстват, как да се ползват от благата, които им са дадени. Ще кажете, че хората на миналото са били варвари. Ако това е вярно, какво ще кажете за хората на 20 век? Те поне живеят в една висока култура. Ако сравните съвременните хора с тия на миналото, ще видите, че и едните, и другите са мислели, но още не са дошли до правата мисъл, която повдига цялото човечество – мъже, жени и деца. Не е права мисъл онази, която служи само на едни хора, били те богати, или сиромаси. Докато мисли само за богатството си, богатият няма права мисъл. Докато мисли само за сиромашията си, и сиромахът няма права мисъл. Трябва ли богатият да мисли, че като него няма друг богат. Трябва ли сиромахът да мисли, че няма друг сиромах като него. Така не може да се мисли.

Запитали един ден Сократ: Защо богатите дават милостиня на сиромасите, а на философите не дават? Сократ отговорил: Богатите дават милостиня на сиромасите, защото имат възможност някога да станат сиромаси, обаче, изключена е възможността да станат философи.

Животът, към който се стреми човек, има три вида прояви: живот, който се проявява в областта на стомаха, живот – в областта на дробовете и живот – в областта на мозъка. Обикновените хора живеят в областта на стомаха, от дето произтичат големите противоречия и нещастия. Талантливите хора живеят в областта на дробовете и дихателната система. Те са допринесли много за света. Гениалните хора пък живеят в областта на мозъка. Обаче, нито стомахът, нито дробовете, нито мозъкът съществуват самостоятелно. Ето защо, ние наричаме истински човек онзи, който включва в себе си и обикновения, и талантливия, и гениалния. Той има права мисъл, защото е в отношение с целокупния живот. Обикновеният човек и талантливият образуват една двойка. Гениалният и светията образуват друга двойка. Значи, обикновеният и талантливият са господари на стомаха и дробовете, а гениалният и светията – на мозъка. Светията живее в горната част на мозъка, дето са моралните и възвишени чувства, а гениалният – в предната част на мозъка, в челото. Като погледнете черепа, челото и лицето на човека, ще познаете, доколко е орал, сял и жънал като обикновен, талантлив или гениален човек.

Като говорим за четирите категории хора, ние желаем, всички да бъдете гениални, да разберете смисъла на живота, да схващате нуждите на обикновените и талантливите и да ги задоволявате. Мнозина съдят за гениалността по тежестта на мозъка, но всякога не са прави. Гениалността не се определяла нито само по тежестта на мозъка, нито по неговия обем. Мозъкът на гениалния човек е създаден от особена материя, която не съществува на земята. Това е факт, който ще се провери в бъдеще, днес не може да се докаже. Кой може да докаже истината? Сама по себе си, истината е доказана. Обаче, ако искате да я доказвате, вие ще употребите много време. Например, ако искате да докажете на слепия, че съществува светлина, вие трябва да чакате дълго време. Един ден, когато прогледа, той ще повярва, че съществува светлина и ще разбере, какво представя тя. Не

е лесно да отворите очите на слепия и да го убедите в съществуването на неща, които той не вижда и не може да провери с останалите си сетива. Светът се нуждае от хора, които имат отворени очи, които мислят право и чувстват добре. Ако остане отсега нататък да ги учите, как да мислят и чувстват, това е непразно губене на време. Хилядите векове, през които човек е минал, са приготвили неговия ум и неговото сърце – да мислят и чувстват правилно. Човешкият мозък представя капитала, от който Духът може да се ползува.

И тъй, човек се отличава от другите живи същества по своята права мисъл и разумност. Като изхожда от мисълта и от разумността си, той трябва да бъде готов да изпълни всичко, което е обещал. Не са велики онези хора, които обещават и не изпълняват; които се бият на бойните полета; които се унищожават едни-други. Велики хора са онези, които спасяват своите братя и подобряват условията на живота им.

Като разглеждате идеите на съвременните хора, намирате нещо хубаво в тях, но те не са дошли още до истинското понятие за Бога. Даже и религиозните нямат още ясна представа за Бога. те гледат на Него като на човек, на Когото могат да повлияят със своите молитви и жертвоприношения. Ако, наистина, може да се повлияе на Бога с молитви и жертви, светът е пропаднал. Бог е същество, Което има пред вид интересите на всички хора, животни, растения – от най-малките до най-големите. Той не се подкупва с нищо. В Стария Завет се разказва за трите момци, които били хвърлени в огнена пещ, защото не искали да се поклонят на идолите, на които се покланяли в това време. те прекараха в огнената пещ известно време, но не изгоряха. Жертвите им ли ги спасиха? Те не принесоха никакви жертви, но пяха и славеха Бога. Вярата им в Истинския Бог ги спаси. те казаха: Този Бог, на Когото служим, ще ни спаси, никакъв огън не е в състояние да ни изгори. С това тримата младежи показаха на хората, че който служи на Бога, не умира. Който служи на Бога с любов, не го заравят в гроб. Дрехите му могат да заровят, да поливат

отгоре с вино, но душата и духът му са свободни. След всичко това, ще отидете на гроба да му се поклоните. Колкото и да се кланяте на гроба, той няма да ви отговори. – Защо? – Не е там човекът. Гробът му е празен.

Това става не само с обикновените хора, но и с Христа. И до днес още търсят частици от кръста на Христа, като светиня, да им се кланят. Ако търсите кръста на Христа, не можете да го намерите. Той или се е разпръснал на малки частици из пространството, или е станал толкова голям, че и най-големият параход в света не може да го побере. Някои търговци в Палестина са продавали разни дървета, като частици от Христовия кръст. Време е вече човечеството да се освободи от лъжите на миналото и на настоящето, които минават за свещени мисли и убеждения. Ние сме против свещените лъжи, които са причина за големи нещастия и страдания в света.

В миналото, един руски император издал заповед, да се обърнат писмено до 40 манастири в Йерусалим, да запитат, в кой от тях се намира главата на Йоан Кръстител, да му я донесат да я види и да й се поклони. В скоро време от всички посочени манастири пристигнали 40 депутации. Всяка депутация носела по една глава и считала за голяма чест, че в техния манастир, именно, се намирала главата на Йоана Кръстителя. Когато влязъл в стаята при депутациите, императорът останал учуден, като видял 40 глави на Йоана Кръстителя и запитал: С коя от тези глави светията е започнал живота си?

Сега, ако се обърнете към окултистите по въпроса за 40-т глави на Йоана Кръстителя, някои от тях ще се опитат да ви докажат, че, наистина, предтечата е имал 40 глави. Обикновеният човек не може да твърди това, но окултистът ще се опита да го докаже. Императорът отнесъл въпроса до светия Синод, с молба да се произнесат, колко глави има Йоан Кръстител. Синодът отговорил, че светията имал само една глава. – Не, 40 глави има – възразил императорът. Всички останали учудени на възражението на императора. За да ги извади от

недоумението, в което изпаднали, императорът ги завел в стаята, дето били главите на Предтечата и казал: Ето, това са главите на Йоана Кръстителя. В заключение той казал: Не трябва да се заблуждават простите хора.

Съвременните хора често предават на нещата качества, които в същност не притежават. Те искат да ги направят по-велики, по-свети. Велики неща са тези, които носят свобода за човешката душа, които внасят живот, които внасят разширяване в сърцата на страдащите. Великото в живота възкресява мъртвите, повдига падналите и угнетените, утешава страдащите.

Всички хора се стремят към нещо велико, към постигане на някакъв идеал. те са дошли отнякъде, имат свое предназначение, но ако ги запитат, от къде идат и къде отиват, ще кажат, че нищо не знаят. Някои хора приемат, че съществува друг живот, че съществува Бог, но нямат никакви опитности. Други пък имат опитности за съществуването на Бога, на духовния свят и т. н. В това отношение хората се различават помежду си, както децата в един дом. Едни познават добре майка си и баща си, а други не ги познават. те ги наричат майка и баща, но какво представя майката и какво – бащата, не знаят. За тях майката и бащата са същества, които са длъжни само да дават и да ги хранят. За онези, които разбират смисъла на нещата, майката символизира любовта, а бащата – мъдростта.

Един княжески син се влюбил в една царска дъщеря и пожелал да се ожени за нея. Тя му казала: Ще се оженя за тебе, само при условие, че ще извадиш сърцето на майка си и ще ми го донесеш. Без сърцето на майка ти не можем да бъдем щастливи. Значи, сърцето на майка му представя емблема на тяхното щастие. Княжеският син отива при майка си, изважда сърцето ѝ, и радостен, но замислен, го носи на възлюбената си. Той мислел, какво означава сърцето на майка му и защо е нужно на възлюбената му. Чудно нещо, мислел си той, направих това, на което не зная значението. Както вярвал и мислел върху постъпката си, той се спънал и силно ударил крака си. В това

време чул глас от кутията: Синко, лошо ли се удари? Сърцето на майка му проговорило с трепет към сина си. Като чул нежния глас на майчиното си сърце, той веднага се върнал при тялото на майка си и турил сърцето на мястото му, като си казал: Не искам такава царска дъщеря, която търси, като условие за щастие, сърцето на майка ми. Не само княжеският син е сгрешил, но днес много хора са готови да пожертвуват всичко свято и велико в себе си, за да придобият нещо временно и преходно.

„По-горни от тях". От кого можете да бъдете по-горни? От по-долните от вас. Всеки човек може да бъде по-горен от някога, но той трябва да се стреми към по-горните от себе си, за да придобие нещо. Велико и красиво нещо е човешкият стремеж. Велик момент за майката е раждането на нейното дете. Велик момент за растението е разцъфтяването на пъпката и разнасянето на уханието ѝ далеч от нея. Велик момент за писателя и за поета е проникването на една светла и възвишена мисъл в ума му. Велик момент за човешката душа е възприемането на истината.

Време е вече, всички хора да обикнат истината и да се стремят към нея, защото тя ще ги освободи от ограниченията на живота. Всички общественици, всички управници се стремят към това, именно, да внесат истината сред народа си, да го освободят, но нямат методи, чрез които да постигнат желанията си. Преди всичко, хората трябва да се научат да мислят право. Дали работят партийно или единично, хората трябва да работят за благото не само на своя народ, но и на цялото човечество. Какво ще постигне една партия, ако мисли, че нейните методи са най-прави и въстава против всеки, който не е неин съпартизанин? Ще кажете, че противниците на една партия трябва да се избият и обесят. Може ли, сънародници да се убиват и бесят едни-други ? Едно време, когато българите бяха под турско робство, турците минаваха за лоши хора, защото бесеха и убиваха българите. Какво ще кажете днес за българите, ако някой от тях се осмели да убие своя брат българин? Ще кажем, че някогашните турци

са влезли в българите. Може ли българин да убива брата си?.Може ли двама души от една и съща нация да се ненавиждат? От Стария Завет знаем, че Каин уби Авел. Трябва ли и днес да срещаме Каиновци в света!? Какво представя Каин? Човек, който за нищо и никакво може да вдигне тояга и да убие брата си. Животът на брата ти, или на кой да е човек, струва много повече от това, че димът на жертвата ти не отива нагоре, а се разстила по земята. Сега, да се върнем към същественото, което може да съгради вашия живот. Не е важно, как живеете сега; не е важно, как сте живели в миналото; важно е, какво сте придобили от миналото, какво ще постигнете в настоящето, за да съградите своето бъдеще. Представете си, че в миналото сте дишали правилно, но в настоящия момент е станало някаква промяна в дишането ви, и вие не можете да се ползвате от предишното си дишане. Ако в миналото сте имали добра памет, хранили сте се с добри мисли, това е било за миналото. Можете ли да се ползвате от миналото, ако в настоящето паметта ви се изопачи и загубите светлите си мисли, които са ви въодушевявали? Пазете се от катаклизми в живота си, при които можете да изгубите всичко, което сте придобили. За да не се натъквате на катаклизми, трябва да спрете вниманието си върху възпитанието и самовъзпитанието.

Като изучавате законите на възпитанието, ще видите, че човек не може да предаде на другите това, което той няма в себе си. Колкото и да желаете да възпитате едно дете, не можете да постигнете нищо, ако сами не сте възпитани. Ако едно тяло е нагорещено до 3000° температура, и околните предмети могат да се нагорещят до същата температура. Обаче, ако тялото е нагрято само до сто градуса, по никой начин не може да нагрее околните тела на температура по-висока от сто градуса. На по-малко от сто градуса може, но по никой начин на по-висока от сто градуса. Следователно, обикновеният човек никога не може да оправи света. – Защо?– Защото температурата му е едва сто градуса. За да се оправят нещата, светът се нуждае от гениални учители, гениални свещеници, гениални майки и бащи,

които живеят за Бога, а не за себе си. На първо място те имат пред вид благото на другите хора, а после своето. Ако днес се яви един гениален човек в света, веднага ще го турят в затвор, ще го обвинят, че е носител на злото, че иде да руши. Ако гледате така на нещата, и аз мога да докажа, че слънцето е причина за всички злини в света. Например, слънцето е причина за някои болести. – Защо? – Защото силите в някой организъм не могат да се справят със слънчевите енергии и, вместо добро, те причиняват известни злини. Въпреки това, без слънце няма живот. Знаете ли, какво би станало, ако слънцето престане да грее? Наистина, лошите мисли развалят живота, но без мисъл е още по-зле. Значи, както слънчевата светлина причинява известни болести, така и човешката мисъл понякога причинява злини, но все пак ще кажем като българина: „Ела зло, че без тебе по-зло." Често човек прави неща, които не са по негово желание, но той има възможност, пак чрез мисълта си, да се изправи, да кали волята си и да я възпита. За да облагороди ума си, за да прояви своята любов, човек трябва да има една свещена идея в себе си, или да даде път на Божественото начало в душата си. За да даде ход на Божественото начало в себе си, човек трябва да гледа на всички хора като на свои приятели, както Бог гледа на тях.

„По-горни от тях." – От какво трябва да бъде човек по-горен?– От обикновените работи. Това значи,да се стреми към великите неща в света. Великите, гениалните неща не се създават на земята. те се създават в други, по-възвишени светове, а на земята само се отразяват. Същото може да се каже и за великите и гениални хора. Те живеят в особен свят, но от време на време слизат на земята, дето се въплътяват временно. Ще кажете, че искате доказателства за това. Много доказателства има, но трябва да си купите билет за онзи свят, сами да проверите истината. Като имате билет, лесно се пътува, няколко влака има на разположение: един тръгва сутрин, друг – на обед и трети – вечер. От вас зависи, кога ще пътувате. – Как и от къде се купува билет? Как се пътува с влак за висшите светове? – Това не

се разказва. Гениалните хора имат способността да правят такива неща, за каквито обикновените не са способни. Как можа Христос да ходи по морето? Христос познаваше всички закони на природата и се ползваше от тях, когато искаше. Това знаят и гениалните хора. Един гениален човек може да направи тялото си много леко, до един грам, и много тежко, като земята. Гениалният може да носи земята с една ръка и да си играе с нея като с топка. Когато пожелае, той може да я хвърли в пространството и пак да я хване.

Като изучавате вселената, виждате, че едно тяло влияе на друго и може да го отклони от пътя му. – Как става това? - Научно лесно се обяснява, но вън от науката малцина могат да го обяснят. Това става и в живота на обикновените хора. Момък хваща ръката на една мома и я отклонява от пътя ѝ. Как става това: с ума или с тялото на момъка? Някои подържат мисълта, че това явление се дължи на взаимното привличане между умовете, сърцата или телата на момъка и на момата. Ако отклоняването се дължи на телата, би трябвало, и като мъртви, те пак да си влияят. На каквото разстояние да се намират мъртвите тела, те никога не се привличат. Значи, друга причина влияе върху хората, поради което те се взаимно привличат, отблъскват или отклоняват от пътя си.

Като не разбират явленията в природата, мнозина се запитват, кой път, кое верую да хванат. Всеки човек има едно свещено верую, за което трябва да се държи. Дойде ли до своето верую, човек изпитва добро разположение към всички живи същества: цветя, птици, млекопитаещи, хора. Ако види на пътя си едно цвете, той ще се наведе да – го помилва, ще внимава да го не стъпче. Ако види птичка или млекопитаещо, ще мине край него тихо, без шум, да не го уплаши. Дето минава, всички го познават. Всички знаят, че той е необикновен човек, обича всички живи същества и се отнася добре с тях.

Стремете се към великия морал, който има пред вид интересите и живота на всички същества. Според този морал, който може да къса

цветята без причина, да отнема живота им, той може да убие и човек. Който може да убие заек, може да убие и човек. За създаване на малките същества Бог полага усилия, както и за създаване на човека. Всяка буква е на мястото си. Следователно, дойде ли до някое живо същество, колкото и да е малко, то е на местото си? Всяко цвете, всеки извор, всяка птичка, всяко животно, всеки човек е буква от свещената книга на космоса. във всяко живо същество е вложена известна идея, с която се проповядва на хората. Например, виждате един заек и казвате, че е дългоух и страхлив. Големите уши на заека показват неговата щедрост. Той проповядва на хората, че трябва да бъдат щедри. С бягането си той изразява своето кавалерство. Като го стигне хрътката, той веднага отскача от мястото си и отива на друго, с което иска да каже, че много място има в природата, а не само едно. Той е готов да отстъпи мястото си и да заеме друго. Заекът има една добра черта – никога не се обезсърчава. През големи мъчнотии минава заекът, но досега нито един заек не се е самоубил, нито е посегнал на свой брат. Зайците казват: От една вяра сме, няма защо да се караме; ще живеем братски помежду си и с любов. Казвате, че някой човек има заешки ум. Това не е право заключение. Всеки човек наподобява по нещо на някое животно, следователно и на заека, но не и по ум. Един англичанин, физиономист, написал една сравнителна физиогномия в която е изнесъл човешки типове, които имат нещо общо с някои животни. Той прави това уподобяване не само между отделните хора и животни, но и между различните народи, раси и животни.

Като изучавате човешките типове и ги оприличавате на животните, лесно е да видите добрите черти и на животните. Всяко животно има и добри, и лоши черти. Например, една от лошите черти на вълка е неговата голяма алчност. Като влезе в едно стадо, той не взима само една овца, но напада няколко, удушва ги и бяга. Въпреки това, вълкът е интелигентен. Тази е една от неговите добри черти.

И тъй, лошите животни не са нищо друго, освен злото, което е изопачило човека. Добрите животни пък са израз на доброто, което човек носи в себе си. Добрите и лоши животни заедно представят складове с богатства, които човек е придобил, както в миналото, така и в настоящето. Тези богатства се пазят като светиня. Един ден всички животни, като представители на тези богатства, ще се явят пред човека, както едно време се явиха пред Адам, да им даде имена. Едно време животните не бяха толкова лоши, както са днес. Обаче, след излизането на първите човеци от рая, с тях заедно излязоха и животните и изопачиха естеството си. Тези неща не ви ползват, те са само за обяснение. Не е важно, какво е правил човек в миналото; важно е, как днес живее той. Въпреки това, някои искат да знаят, кои са били причините за грехопадението на първите човеци. Колкото въпроси да се задават, причината все ще остане неизвестна за вас.

Един ден Настрадин Ходжа видял, че къщата му протекла отгоре и трябвало да вика зидар да я покрива. Като разглеждал къщата си, той решил, че може сам да си я покрие. Той си казал: Каквото може да направи зидарят, това мога да направя и аз. Той се качил на покрива и започнал да го поправя. Като работил, той стъпил невнимателно, подхлъзнал се, паднал на земята и си счупил крака. Който го видял със счупен крак, все го питал: Настрадин Ходжа, как стана тази работа, че падна и си счупи крака? Той разправял на едного, на втори, на трети и, най-после, като му дотегнало да разправя една и съща история, казал: Чудно нещо, не се ли намери някой от вас да е падал отвисоко и да си е счупвал крака, че да знае, как става тази работа. Подхлъзнах се, паднах и счупих крака си. – Защо не внимаваше? – Там е работата, трябваше да внимавам. – Защо не помисли по-рано, че можеш да паднеш?–Там е работата, че не мислих.–Защо не избра по-добро време? – Там е работата, че не избирах времето. – Защо не взе зидар? – Там е работата, че не взех зидар. – Втори път не се качвай на покрива! – Това е моя работа. Важно е, че сега кракът ми трябва да се намести.

Днес всички хора търсят причините за страданията и нещастията в света, търсят начин за изправянето му. Не е важно, кои са причините за нещастията и страданията на хората; важно е, как да се справи човек с тях. И добрите, и лошите хора страдат, само че първите лесно се справят и се облагородяват, а вторите – мъчно се справят и се ожесточават. За да не си създават страдания сами, хората трябва да бъдат внимателни, да се самовъзпитават, да облагородяват своята низша природа.

Един млад момък разправяше една своя опитност, за проява на едно грубо и жестоко чувство в себе си. Един ден сестра му го обидила, и той в момента още изпитал към нея ненавист и желание да й отмъсти. Една вечер, като я видял на двора, в него се явило желание да вземе едно дърво да я удари, да я махне от лицето си. Обаче, той се спрял в себе си, ужасил се от това желание, веднага влязъл в къщи и започнал да се моли, да се освободи от това лошо чувство. Като се успокоил, започнал да размишлява, от къде се явило това чувство в него. Навярно то е било в спящо състояние, и обидната дума, казана от сестра му, послужила като запалка на барута.

„По-горни от тях". Наистина, Божественото в човека трябва да стои по-горе от човешкото, за да може той да се справя с всички низши и обикновени чувства и мисли, които минават през него. Само по този начин, човек може да възприеме любовта и да я приложи в живота си като велик закон, като основа на Битието. Само с любовта човек може да бъде щастлив и да постигне това, което е предвидено в неговата програма. Чрез любовта обикновените хора могат да станат гениални, гениалните – светии, светиите – Учители. Това са велики процеси в космоса, за постигането на които се изисква стремеж и големи и усилия. Достатъчно е човек да влезе за известно време в Божествения свят, за да разбере, какво представя той. Влезе ли в този свят, човек не би желал вече да се върне на земята. Красив е Божественият свят. Който е надникнал само за момент в този свят, той остава винаги със стремеж да се върне там. За този свят, именно,

апостол Павел казва, че око не е видяло, и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. Физическият свят не е нищо друго, освен отражение на Божествения. Той съществува благодарение на укрухите, които идат от Божествения свят. Личният, семейният, общественият, религиозният живот представят също отражение на свещените идеи на великите напреднали същества от Божествения свят. Тези същества помагат на хората от земята, дават им условия за нов живот. Например, ако убият никого, веднага от възвишения свят слизат утешители и започват да го успокояват, че ще му дадат по-добри условия, да се върне на земята и да продължи работата си. Изобщо, ако замине възрастен човек за другия свят, той слиза на земята след 45–50 години. -Децата слизат по-скоро, в продължение на една до три години.

Като казвам, че възвишените същества от Божествения свят могат да създават ново тяло на всеки убит човек, това не значи, че убийството се допуска. Който убива, той носи тежките последствия за своето престъпление, независимо това, че животът на убития може отново да се възстанови. Това е излишна, ненужна работа, в която се изразходва грамадно количество енергия. Веднъж създаден, човек трябва да остане на земята, колкото години му са определени за свършване на възложената му работа. Преждевременното отнемане живота на човека подразбира спиране на неговата еволюция. След време животът му пак ще се възстанови, но той трябва да прави големи усилия, за да набави изгубеното време.

Като не разбират законите на живота, хората се убиват едни други, както градинарите кастрят дърветата си, учителите – своите ученици, обществото – своите членове и т. н. Хората мислят, че по този начин се възпитават. Градинарят кастри дърветата с цел да ги облагороди, да дават по-добри плодове. Учителите възпитават учениците си в религиозно отношение, искат да ги направят религиозни. Ако те отсега нататък искат да внесат в младото поколение религиозно чувство, много са закъснели. Човек се ражда с

религиозно чувство. То е най-възвишеното и благородно чувство, което човек носи в себе си. Ако искате да го присадите отвън, вие ще осакатите това, което природата е вложила в него. Как ще накарате човека да вярва в Бога, ако религиозното чувство отсъства в него? В кой Бог ще го заставите да вярва? Който носи любовта в себе си, той е силен; той не може да не вярва. Той обича всички хора и е готов на всякакви жертви в името на любовта. Затова Христос препоръчва да обичаме не само своите приятели, но и враговете си.

Често хората се въздържат да проявят доброто, за да не се увеличи злото. Това не е право. Прилагайте доброто и не се страхувайте. Доброто е по-силно и мощно от злото, поради което е в състояние да погълне злото и да го преработи. Доброто ще преработи най-кривите и изопачени човешки идеи. Доброто и любовта са проповедници на човечеството. Чрез тях хората организират мислите и чувствата си, и се готвят за нов живот. Много проповедници идат в света, да говорят на хората, да им покажат новия и прав път. Това са проповедници, които говорят в името на любовта, на правдата, на доброто, на мъдростта, на истината и на свободата.

Като се проповядва на съвременните хора, мнозина се отказват да слушат, под предлог, че е проповядвано вече на техните деди и прадеди. Това нищо не значи. Да се разсъждава по този начин, то е все едно, да казвате, че слънцето вчера ви е гряло, днес не трябва да грее. След хиляди години слънцето ще грее другояче. Както днес се моли човек, утре няма да се моли по същия начин. Старият човек и детето не се молят по един и същ начин.

„По-горни от тях". Сега ние сме дошли в света да познаем Бога, да познаем любовта. Всички хора трябва да се проникнат от тази мисъл. И тогава, в каквото положение да се намира, на каквато работа да бъде, човек трябва да приложи истината. Всеки човек е допринесъл нещо в света, но той не е последният фактор. И майките, и бащите, и учителите, и свещениците са работели за човечеството, но и те не са единствените и последни фактори в това отношение. Задачата на

всеки човек е да реализира онази идея, която е вложена в душата му. Той трябва да съзнае, че е човек, който при всички условия да остане верен на своя идеал. В това отношение, той трябва да има характера на заека, който и при най-големите мъчнотии не се обезсърчава и никога не мисли да прави зло. Истинският човек гледа и на доброто, и на злото еднакво. Той счита, че всяко нещо в света е на мястото си.

Днес трябва да се проповядва на хората разумна свобода, да не се налагат един на друг, но да оставят всеки да живее, както Бог отвътре го ръководи. Мислите ли, че, ако заставите хората да живеят, както вие искате, ще постигнете нещо? Мислите ли, че можете да накарате учителя да работи по друг начин от този, по който работи? Преди всичко, той не е роден за учител, отпосле е станал такъв. Същото можете да кажете и за много съдии, генерали, свещеници, майки, бащи и др. Всяко нещо, за което човек е роден, е Божествено. Това, за което не е роден, е човешко. Истински генерал е този, който заповядва първо на себе си, а после на другите. Учен човек е този, който разбира своя ум. Силен човек е този, който разбира своето сърце. Благодарен човек е този, който разбира живота си.

„По-горни от тях."– От кого е по-горен човек? – От растенията, от животните. Той е по-горен от тях, защото може да направи това, което животните не могат да направят. И животните се отличават едни от други по това, че някое животно може да направи нещо, което друго животно не може да направи. Например, вълкът може да изяде овца, но овцата не може да изяде вълк. Това е отрицателно надмощие на едно животно над друго. Обаче, ние говорим за положителното предимство на човека над животните и растенията. Човек може да изправи себе си, обществото, както и цялото човечество. Един ден това ще стане. Дали ще стане след една, две или повече години, не е важно. Тази идея ще се реализира най-много след хиляда поколения – повече от хиляда поколения няма да минат. Светът може да се оправи и след десет години. Значи, след десет години в Европа ще има мир. Всички народи ще поумнеят.– Вярно ли е това?–Запишете си сега,

което ви казвам и, ако след десет години не се сбъдне, пак ще си говорим. Съвременните хора се намират в навечерието на велики събития. Съзнанието на хората ще се разцъфти, и свободата ще дойде отвътре, а не отвън. Слабо е израстващото растение, но то е в състояние да разцепи корените. И човешкият ум е в сила да премахне противоречията в пътя си. Има един свещен път, в който съзнанието на всеки човек ще се пробуди.

„По-горни от тях". По-горен човек е онзи, който проявява доброто, който вижда доброто у вас. Който вижда злото, не е по-горен. Докато виждам, че от ближния ми може да излезе велик човек, по-горен съм. Щом не виждам това, не съм по-горен. Намирайте в хората всички възможности за повдигането им, защото в повдигането на единия се крие повдигането на всички; и в повдигането на всички се крие повдигането на единия. Видите ли, че някой пада, не го съдете; той е в затвор. Щом пада, с него заедно падат всички хора. Щом излезе от затвора и се повдигне, с него заедно се повдигат и окръжаващите. Повдигането на човечеството ще стане, когато дойдат истинските философи, поети, учени и религиозни, които ще обединят хората по дух, а не по форма. Днес религиозните хора, свещениците, носят повече черни дрехи, но в бъдеще трябва да се обличат в бели или червени дрехи. Ще кажете, че червеният цвят е на крайните течения, на комунистите. Когато войниците отиват на бойното поле и вдигат червени знамена, комунисти ли са? -Червеният цвят показва, че хората искат живот и свобода. Белият цвят пък е на мира и на разумността. Когато развяват бяло знаме, или когато се обличат с бели дрехи, хората искат да кажат, че могат, да разрешат противоречията помежду си по-мирен начин. Да съдействаш на човека в добро, да му слугуваш, да го повдигаш, в това се изразява благородството. Това е проповядвал Христос. Той казва: „Син Человечески не дойде да му слугуват, но да послужи." Който мисли, че е гениален, трябва да служи на човечеството. Ние сме вече пред вратата на новата епоха, когато всички хора – мъже и жени, трябва да

се заемат да слугуват, а не да питат, къде е Господ. Господ е навсякъде и ви говори чрез всички хора, чрез съзнанието ви, чрез съвестта, чрез болести и страдания. Той казва: „Не правете зло, защото в злото се крие вашето нещастие. Правете добро, бъдете мъдри. Живейте в доброто, в истината и в справедливостта". От хиляди години насам, все това говори Бог. Това е Божественият език. Тъй щото, когато някой ви каже, че трябва да обичате истината, той ви говори на Божествен език. Ако обичате истината, пред вас ще се отвори прозорец, през който ще видите красотата на този свят. Там живеят същества на мъдростта и на любовта, които са по-велики и по-мъдри от нашите учени, от нашите учители, от нашите светии. Когато ви срещне някое същество на истината, ще ви каже: Обичайте брата си! – и ще си замине.

„По-горни от тях". Всеки човек, който прилага ума, сърцето и волята си за разпространяване на великите Божии мисли и чувства, стои по-високо от всички велики хора на земята. Всеки може да бъде носител на великите идеи, които имат за цел повдигането на цялото човечество.

„По-горни от тях".

Беседа от Учителя, държана на 25 май, 1930 г. София. – Изгрев.

С ОГЪН И СОЛ

"Защото всеки с огън ще се осоли, и всяка жертва със сол ще се осоли". (Марка 9: 40)

Всички хора се запитват, какво нещо е животът и, в края на краищата, сами си отговарят: животът е загадка. Вярно е, животът е загадка, но за кои? – За онези, които не го разбират. Който разбира живота, ползва се от неговите блага. Който не го разбира, страданията го следват. Ще кажете, че учените са определили, какво нещо е животът. Да се определи нещо, това не подразбира още, че го познават. Да определите, че даден човек е добър, учен, философ, това не подразбира, че го познавате. Съзнателните хора разбират правилно живота, поради което имат отношение към него.

И тъй, животът може да се разглежда от три становища: индивидуално, социално и общочовешко. Индивидуалното гледище има отношение към материалния живот на човека, т. е. към земеделието; социалното гледище има отношение към духовния живот на човека, т. е. към музиката и пеенето; общочовешкото гледище има отношение към умствения, идейния или Божествения живот, т. е. към поезията. Значи, земеделието, музиката и поезията представят живота. Който може да оре, да пее и да поетизира, той разбира живота и се справя с него. Ако не може да оре, да пее и да поетизира, той не разбира живота и гледа на него като на загадка.

Казано е в Писанието: "Духът на истината ще ви научи, какво да правите". Като се спират на този стих, много религиозни и духовни очакват всичко от Господа. Те казват: Бог ще дойде и ще ни научи на всичко. Да се проповядва така на хората, това значи, да се забавляват, както залъгват младата мома, че ще дойде някой княжески син да се ожени за нея. Тя стане сутрин, облече се добре и започва да поглежда

от единия, от другия прозорец, да види, иде ли. Тропне ли се вратата, тя веднага се вслушва и си казва: Дано е той! Дни, месеци и години минават, тя все го чака, но той не иде. – Защо? – Защото не е работила, не се е приготвила за княжеския син. Духът на истината ще дойде, но само за онези, които са работили и приготвили условия за Неговото дохождане.

Каква е разликата между княжеския син и онзи, който излиза от народа? Ако княжеският син е разгадал живота, разликата между него и обикновения човек е голяма. Ако не е разгадал живота, и двамата имат еднаква цена. Има случаи, когато един прост момък разбира живота по-добре от някои учени, философи, патриарси и поети. Тяхната философия и значение почиват на пясъчна основа. Истинска философия е онази, която разгатва правилно живота. Иска ли да разгадае живота правилно, човек трябва да бъде орач, да тегли разумно ралото; той трябва да бъде певец, да съчинява химни на красивия живот; той трябва да бъде поет, да възпява любовта.

И тъй, колкото и да се стремят към разрешаване задачите на живота, хората мъчно успяват.– Защо? – Защото не го разбират. Всеки има специфична теория за живота, която почива на пясъчна основа. По отношение на своите теории, хората приличат на пълни стомни, които всеки може да бутне и да ги изпразни. След това всеки се оплаква: Изпразни се стомната ми. – Какво представя празната стомна? – Умрял човек. – Какво представя смъртта? – Пропадане на изпит. Когато някой ученик или студент се яви на изпит и не отговори, както трябва, той пропада. Започва да плаче, но другарите му го успокояват, че за идния път ще се приготви по-добре. Така утешават близките на покойника, че пак ще се върне на земята. – Как може човек да отиде на онзи свят, когато не е издържал изпита си? Може ли ученик, който не е държал матура да следва по-нататък?

Съвременните хора се намират в положението на абитуриенти и студенти, пропаднали на изпит, но с тази разлика, че едни знаят, къде отиват, познават майка си и баща си, а други не знаят, отде са

дошли и къде отиват, не познават истинската си майка и баща. Като питат никого, отде иде и накъде отива, той казва: Нищо не зная, освен това, че съм пътник в обширния свят. – Защо си дошъл на земята? – Да страдам. Дядо ми и баба ми, майка ми и баща ми страдаха, без да постигнат нещо; и аз вървя по техния път, страдам, без да придобивам нещо. Чудна работа! Ако дядо ти, наистина, не е придобил нещо, трябва ли и ти да вървиш по неговия път? Кой от двамата е по-учен? Ти имаш повече знания, по-голяма светлина, трябва да работиш върху себе си, да оставиш нещо на бъдещото поколение, върху което да гради своя живот.

Какво ще стане с човечеството, ако всяко ново поколение разсъждава като вас и нищо не работи? Ако всеки отделно не се заеме сам да уреди работите си, кой друг би ги наредил? Ето, Александър Велики дойде в света с големи идеи, да завладее народите, да ги покори, но не успя. Той стигна до Индия, но, в края на краищата, всичко изгуби. Хората очакваха от него много нещо, но очакванията им не се сбъднаха. Много философи дойдоха в света, донесоха свои философии, които проповядваха на хората, но нищо не постигнаха. Много учители дойдоха в света, донесоха различни религиозни системи, но и те не успяха. Светът не се поправя по външен, път, т. е. по механически начин. В края на краищата, животът си остава велика загадка, която всеки индивидуално ще разреши от три гледища: материалистично, духовно и умствено. Ще каже някой, че е материалист, че признава само материята. Друг казва, че е идеалист, разглежда живота от идейна страна и признава съществуването само на духа. Нито първият е материалист, нито вторият – идеалист. Сама за себе си материята не съществува. Затова казваме, че нито материя без дух съществува, нито дух без материя. Тъй щото, материализмът, сам за себе си, не съществува. Като говорим за материята, подразбираме духа; като говорим за духа, подразбираме материята. Как ще говорите за светлината, ако тя няма противоположно на себе си? Как ще говорите за живота, ако не подразбирате смъртта? Като

говорим за живота, имаме предвид два важни момента: раждане и смърт. Животът се проявява и в двата момента, затова единия наричаме живот в раждането, а другият – живот в смъртта. Това са два диаметрално противоположни живота. Някой казва, че като умре, всичко се свършва с него. Свършва се само животът на земята, но, извън земята, умрелият влиза в друг живот.

Всички хора говорят за смъртта, но малцина са минали през този процес съзнателно. Едва сега човечеството се готви за съзнателна смърт, т. е за съзнателно заминаване от този в онзи свят. Смъртта е изпит, през който всеки човек трябва да мине, да разбере, какво нещо е животът в онзи свят. И Христос трябваше да мине през този изпит, но три пъти се моли да го отложат. Обаче, молитвата не се прие и Му отговориха, че непременно трябва да се яви на изпит. Колкото е научил до това време, с него ще се яви. Срокът за изпита е последен, и никакво отлагане не се позволява. Който не разбира вътрешния смисъл на живота, ще се намери в голямо затруднение. Обаче, Христос разбираше живота и каза: "Господи, на тебе предавам Духа си. Да бъде Твоята воля". Като изрече тези думи, Той се яви на изпит издържа го отлично, и на третия ден възкръсна. Христос разбра живота като велика загадка.

"С огън и сол". Под думата "огън" разбираме чувствения свят, т. е. светът на чувствата, на сърцето. Казано е, че всеки ще се осоли с огън. Значи, ако човешкото сърце, т. е. ако човешките чувства не се осолят с огън, с любов, те не могат да се развиват. Под думата "сол" разбираме материалния, организирания свят на земята. Ако телата не се осоляват, те не могат да се запазват, не могат да устояват на външните условия. Когато материята се осолява, създава се тялото на човека, което издържа на благоприятните и неблагоприятни условия в живота. За да живее на земята, човек се нуждае от тяло. Без тяло той не би могъл да се счита гражданин на физическия свят. Без органите, които са дадени на човека, никакъв контакт не би съществувал между него и външния, материалния свят. Значи, солта създава

материалното тяло на човека, а огънят – духовното му тяло. Затова, именно, Павел казва, че човек има тяло естествено, има и тяло духовно. Естественото тяло се превръща в духовно. Физическото или естественото тяло е необходимо като лаборатория, в която физическите енергии се превръщат в духовни.

Сегашните хора са дошли на земята, великият университет, да се подготвят за влизането си в широк, обширен свят. Който не разбира задачите, които му са дадени, счита, че трябва да живее, да се ползува от благата на природата, без да мисли за никакви задължения и отговорности. Блага се дават само на онзи, който разбира дълбокия смисъл на живота. Който не разбира живота, той се ползува от укрухите на благата, но не и от самите блага.

Една млада, разумна мома срещнала един добър, учен, благороден момък и се влюбила в него. И той я харесал и намирал, че само с нея ще бъде щастлив. Един ден той й предложил да се оженят. Тя му отговорила: Готова съм да се оженя за тебе, защото по-добър човек не бих намерила, но чувствам, че никой не може да ми даде това, което душата ми желае. Реших да тръгна по света, да търся идеала на своята душа. Ако се оженя за тебе, нито аз ще те задоволя, нито ти мене. По-добре е да си останем добри приятели, и всеки да върви по своя път.

Какво заключение можем да извадим от този пример? – Човешката душа желае нещо, което никой не може да й го даде. Запример, положението на момата и на момъка при родителите е най-добро. Каквото пожелаят, родителите им го доставят. Въпреки това, все има нещо, което им липсва. Като видят, че и родителите не могат да ги задоволят, те напущат бащиния си дом и тръгват по света, да търсят своето щастие. Това е безидейност. Ако майката и бащата не могат да дадат на децата си това, което им липсва, никой не може да им го даде. Друг е въпросът, ако те напущат дома си, за да намерят Бога. Човешката душа търси любовта, т. е. Бога. Домът представя условията за развиване на индивидуалната душа, а народът – условия

за развиване на дома. Народът е по-голяма единица от дома и от човека. Хиляди хора и хиляди души образуват един народ. Такова нещо представя и човешкият организъм. Милиарди клетки, събрани в един голям народ – човешкото тяло, работят в единство и съгласие за благото на човека. От тяхната дейност зависи живота и благосъстоянието на човека; Един ден, когато клетките в организма разрешат въпроса за живота, те ще разрешат и въпроса за смъртта. Когато човек умира, клетките постепенно се разединяват, разпръсват се в пространството, дето продължават да живеят. Кое всъщност в човека умира? Ние казваме, че човек умира, когато връзката или отношенията между клетките се нарушава. Клетките се индивидуализират, и една по една напущат организма – своя господар. Те се отказват да го слушат, не го признават вече за господар. Кога се развалят отношенията между господаря и слугите? – Когато господарят им ги претоварва и не плаща добре. Не постъпва ли човек също така със своето тяло? Той обича да яде повече, отколкото стомахът му може да носи; при това, не му дава всякога чиста, доброкачествена храна. Ден след ден стомахът протестира, докато един ден се откаже да работи. Клетките се разделят, не искат да вършат работата си, и човек казва, че стомахът му се е разстроил. Щом се разстрои стомахът – главната машина в човешкото тяло – човек капитулира вече. Стомахът е капиталът на човека. Докато стомахът работи добре, човек има капитал, с който може да започва различни предприятия.

Ако разглеждаме стомаха и стомашната система в широк смисъл, те представят сложна машина, която е свързана с целокупния живот. В бъдеще, жената като бременна още, трябва да научи детето, как да яде. Храната, която употребява бременната жена, и начинът, по който я възприема оказват голямо влияние върху детето, което ще се роди. В това, отношение са правени много опити и са дошли до заключение, че храната е един от главните фактори за физическото и духовно благосъстояние, на детето. Значи, храната създава човека, тя

го повдига, но и понижава. Пчелите разрешиха въпроса за храненето преди човека. Например, когато отглеждат царица, те я хранят със съответна храна. Работничките пчели също се хранят със съответна храна. Значи, има разлика в храните: царицата хранят с първокачествена храна; на работничките дават средно качество храна, а на търтеите – най-проста. Търтеите са певците, музикантите в кошерите. Когато годината не е медоносна, на есен, работничките изхвърлят търтеите навън – нямат достатъчно храна за тях. Обаче, ако годината е медоносна, те ги оставят в кошерите да си живеят. Пчеларите избиват търтеите, но пчелите постъпват по-благородно от тях – изхвърлят ги вън от кошера. Ако могат да живеят, да намират храна, ще се спасят; ако няма храна, ще измрат от студ и от глад. Понякога и в човешкия живот се наплодяват много бръмбари, търтеи, които са осъдени в повечето случаи на смърт. Ако годините са плодородни, те остават да живеят; обаче, ако годините са гладни, търтеите, сами по себе си, умират – никой не се грижи за тях.

"Със сол ще се осолите". – Какво представя солта в живота? – Любовта. Значи, с любов ще разрешите въпросите на живота. Любовта разрешава всички житейски въпроси. Наистина, какъв човек е този, който не може да приложи любовта при разрешаване загадките на живота? – Коя любов разрешава задачите на живота? – Една любов съществува в света. Хората говорят за някаква сляпа любов, но това е криво разбиране. Любовта е разумна сила, която отваря очите на хората, а не ги затваря. Който люби, той вижда нещата ясно. Само чрез любовта познавате хората. Любовта действа по един и същ начин върху всички живи същества; тя укротява и най-свирепите животни. Смисълът на живота индивидуално и обществено се разрешава само тогава, когато любовта се постави за основа на целокупния живот. Съвременният ред трябва да почива върху известни факти, фактите – върху известни закони, законите – върху известни принципи, а принципите – върху любовта. Ако човек не може да работи с фактите, със законите, с принципите, като с елементи, нищо не може да

постигне. Ако химикът не познава свойствата на елементите и законите, които ги управляват, той не е истински химик. Ако не може да нагажда условията според правилата, по които стават химическите реакции, той не може да прави никакви опити. Който не познава елементите и условията за тяхното взаимодействие, не е химик.

Казват, че човек трябва да работи, сам да си нарежда работите, но, като се натъкват на мъчнотии, очакват на Бога, Той да нареди всичко. Това е криво разбиране на нещата. Бог е създал света, наредил е всичко, няма какво да урежда. Човешкият свят не е уреден, човешките отношения не са правилни. Следователно, задача на човека е да изправи отношенията си към земята, към слънцето, към целия космос. Докато е на земята, човек ще изучава земните закони и ще се съобразява с тях. Като отиде на слънцето, той ще изучава законите, които действат там. Законите на слънцето са закони на мъдростта. Според някои, животът на земята е материалистичен, а на слънцето – идеалистичен. Оттам хората се делят на материалисти и идеалисти. Материалистът признава съществуването на материята, а идеалистът – на духа. Материалист е онзи, който разглежда нещата от своята личност, т. е. от условията на материалния свят. Идеалистът разглежда нещата от условията и нуждите на цялото човечество. Обаче, човечеството е съставено от милиарди материалистични единици, които преценяват нещата от материалистическо гледище. Как е възможно тогава, цялото да бъде идеалистическо? Щом това е невъзможно, ще излезе, че е невъзможно да се приложат законите на идеализма. Едно се иска от човека: да приложи законите на любовта.

Съществуват два вида материалисти: едните са отвън материалисти, отвътре – идеалисти; другите са отвън идеалисти, отвътре – материалисти. И най-крайните идеалисти са отвътре идеалисти, отвън – материалисти; най-крайните материалисти са отвън идеалисти, отвътре – материалисти. Има хора, които отвън са материалисти, но като се обърнете към тях за помощ, веднага се притичат. Други хора, които отвътре са материалисти, ако се

помолите да ви помогнат в нещо, веднага ще ви накарат да работите. Едни са осолени със сол, а другите – с огън. Които са осолени с огън, това са плодовете на дървета, които зреят на слънцето. Има и материалисти, и идеалисти, които са осолени със сол. Има и материалисти, и идеалисти, които са осолени с огън. Първите живеят само за себе си. Вторите са живите плодове, които живеят за цялото човечество. Те се жертвуват за повдигане на ближните си. Повдигането на човечеството включва повдигането на всички хора. – Кога се повдига човек? – Когато живее и с ума, и със сърцето си в по-висок свят от материалния; той се стреми към безсмъртието.

Под думата "безсмъртие" разбираме условията, при които човешкият ум, човешкото сърце, човешката душа и човешкият дух се развиват правилно. Под думата "любов" разбираме онези условия, при които Божественото в човека се проявява. Безсмъртието и любовта са духовни закони, а не физически. С физическите закони се занимава държавата. Тя създава тъй наречените материални или човешки закони. Чрез своите закони държавата има за цел да тури ред, порядък и законност навсякъде. Под думата ред и законност не се разбира равенство. Понеже в света съществува закон на развитие, за равенство, в буквален смисъл на думата, не може да се говори. За човека е важно да има условия да се развива – всеки според степента на своето съзнание. Всички хора не са на еднаква степен на развитие, както не са еднакво възрастни, и не са от един пол. Следователно, всеки човек се нуждае от специфични условия. Като има пред вид това, природата е разпределила справедливо благата и задълженията между хората. Въпреки това, хората са объркали реда и порядъка, който разумната природа е поставила, и, въз основа на свои заключения и разбирания, считат едни хора за полезни, а други – за вредни. Като се основават на своите разбирания, те считат, че сегашните научни и религиозни системи са разрешили всички въпроси. Ако това е, наистина, така, смърт и страдания не би трябвало да съществуват. Така ли е всъщност? Кой народ, кой човек досега е

разрешил загадките на живота? Днес никоя държава, никоя религия не е разрешила загадките на живота, нито се е справила със страданията и смъртта. Въпреки това, всяка държава, всяка религия мисли, че най-право разрешава въпросите. Докато мислят така, те са далеч от разрешаване на въпросите. Защо не признаят, че работят в това направление, но още не са разрешили всички въпроси. Защо хората не признават Христа, който носеше в себе си разрешението на всички въпроси.

Днес всички хора задават въпроса, защо евреите разпнаха Христа. Богословите казват, че така било писано. Обаче, разумният свят изпрати Христа на земята, не да Го разпнат, но да покаже на хората правия път, да им покаже, как трябва да живеят. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът". Христос донесе на хората метод за разрешаване на личния, обществения и общочовешкия живот. Който не приеме пътя, истината и живота, които Христос показа на човечеството, в края на краищата, ще се превърне на риба, осолена и поставена в каци, да се пренася от едно място на друго. Ще кажете, че рибата живее и в океаните, и в моретата, дето водата е също солена. Солена е водата, но рибата не е солена и свободно се движи, дето пожелае. Така и човек е свободен, може да се движи, дето иска.

Един учител запитал учениците си: Защо водата в моретата и в океаните е солена? Един ученик отговорил: За да не се развалят рибите и да не гният. Значи, солта е необходим елемент на живота. Без сол няма живот, няма развитие. Въпреки това, има нещо, което липсва на солта. Един ден, когато тя придобие това, което ѝ липсва, ще стане еднакво необходима, както за мъртвия, така и за живия организъм.

Сега се говори за възпитанието и самовъзпитанието на човека, но и едното, и другото ще дадат добри резултати, когато хората се върнат към първичните методи, т. е. към методите, с които разумната природа си служи. Ако майката, като бременна, не знае, как да се храни и каква храна да употребява, тя не може да роди добро и

способно дете. Ако бременната жена не може да възприема само добри впечатления от външния свят и да се предпазва от лоши, не може да роди добро дете. Ако не прави избор на книгите, които чете, и ако не възприема само добри мисли и чувства, тя не може да роди добро дете. Тя трябва да бъде майстор-скулптор, да работи вещо с чука. Всяко удряне на чука да пада на място и да произвежда такъв ефект, че да остави само една линия. Всички линии, събрани заедно, трябва да образуват статуята.

Много теории съществуват в човешкия живот, но, докато не се приложат, нямат нужната цена. Светът се нуждае от нови хора, които не само да говорят за разумност, за любов и за безсмъртие, но да приложат разумността, любовта и безсмъртието. Безсмъртни хора са ония, които съзнателно напущат земята. Те живеят на земята, колкото искат и, като решат да си заминат, поканват приятелите си, сбогуват се с тях и отиват в друг свят. Те напущат земята доброволно, защото знаят, че има още много светове, по-красиви от физическия, който минаваме на земята. Не може да се нарече безсмъртен онзи, който насила се отделя от земята, или я напуща, след като изгуби смисъла на живота. Малцина знаят, какъв е онзи свят, но и да искат, не могат да го опишат. За да го разберат, трябва да имат съответни чувства, с които да влязат в контакт с него. Които не го разбират, не се интересуват от него. Тази е причината, дето мнозина минават за духовни хора, без да разбират духовния свят. За да влязат в отношение с този свят, духовните хора трябва да правят опити, да се свържат с разумни същества, които могат да им помагат. Колкото по-далеч стоят от тези същества, толкова по-големи са противоречията им. Противоречията и загадките на живота се разрешават само при Великия Извор. Идете при този Извор, там да пиете вода. Като пиете от тази вода, всички съмнения, противоречия и колебания ще изчезнат.

След всичко това хората ще се убеждават едни други, че Бог не съществува, че няма друг свят и т. н. Кой каквото да ми говори, за

мене е важно, в какво аз вярвам. – Вярваш ли в Бога? – Това е моя работа. – Вярваш ли в светиите? – И това е моя работа. – Кажи ми нещо за Бога, и аз искам да повярвам в Него. – Щом искаш да се убедиш в съществуването на Бога, ще ти дам препоръчително писмо, да отидеш при Него и да Го видиш. – Това е невъзможно. – Както всяка сутрин виждаш изгряването на слънцето, така можеш да видиш и Бога. Всяка сутрин Той излиза на разходка, обикаля земята, прави научни изследвания. Не Го ли видиш ти сам, никакви доказателства не могат да те убедят в съществуването Му. Бог не е нещо материално, което можеш да пипнеш, да видиш или да чуеш с физическите си очи и уши. Болният, бедният, невежият, отчаяният лесно ще познаят Бога. – Как? – Достатъчно е Той да влезе за момент в дома им, болният ще стане от леглото си, бедният ще забогатее, невежият ще стане учен, отчаяният ще се насърчи. Дето е Бог, там всичко се осмисля. Следователно, търсете смисъла на живота, за да намерите Онзи, Който дава живота. Единственото нещо, което свързва хората, не е нито знанието, нито веруюто им, само животът. Той е връзка между всички живи същества. Каквото и да правите, тази връзка не може да се разкъса. Докато не разбере живота и не се свърже с него съзнателно, човек не може да познае Бога.

Когато говоря за живота, имам пред вид всички негови форми, от най-малките до най-големите. Ще кажете, че това е предмет на материалистите. Не е така. Ако изучавате живота само от материалистична гледна точка, ще знаете една трета от истината. За тази цел, вие трябва да изучавате формите на живота от по-високо гледище, от духовно и от умствено. Само при това положение ще познаете живота напълно. Каквото и да правите, не може да се освободите от материализма. Материя съществува и в духовния, и в умствения свят. Каже ли някой, че всичко в света е материя, или всичко е дух, той е на крив път. Нито всичко е само материя, нито само дух. Светът е съставен от дух и от материя. Те се събират на едно място и разделят работата си на половина.

"Всяка жертва със сол ще се осоли". Любовта е солта в живота. Следователно, всички болести, всички социални злини могат да се премахнат само чрез любовта. Само топлината на любовта е в състояние да премахне всички съмнения, подозрения, разочарования в живота. При един млад княз, сериозно болен, почти на смъртно легло, отишла една млада жизнерадостна мома и почнала да му говори. Той я погледнал и казал: Късно идеш. Разочарованията ми са толкова големи, че нищо не е в състояние да ме вдигне от леглото. Тя се приближила до него и му пошепнала една дума на ухото. Като чул тази дума, той скочил от леглото, изправил се на краката си и смело извикал: Заслужава човек да живее! Коя е тази дума, която вдигнала болния княз от леглото? Магическа сила се крие в нея!

Един млад момък отишъл в Америка на работа и отсъствал цели 16 години от отечеството си. По едно време той силно се простудил и заболял тежко. Лекарите се произнесли, че положението му е безнадеждно и телеграфирали на майката да дойде да го види за последен път. Майката пристигнала, но го заварила в безсъзнание. Тя турила ръцете си на главата му и обърнала погледа си нагоре, към Бога. След няколко минути, синът, макар и в несъзнание, извикал: Мамо! От този момент положението му се подобрило, и в скоро време той бил напълно здрав. Кой помогна на този момък? Любовта. Мощна сила се крие в любовта. Тя прави чудеса. Заради любовта хората са готови на такива услуги, каквито без любов никога не биха направили. Казват, че огънят на любовта може да направи всичко, каквото човек желае. В него телата се топят, пречистват, светят, но не изгарят. Докато топлината на любовта е духовна, тя възкресява мъртви, лекува болни, повдига паднали, утешава страдащи. Превърне ли се на физическа, тя всичко изгаря и разрушава. Стремете се към духовната топлина на любовта, като процес на вътрешно осоляване, при което нещата запазват своята преснота и младост, своята красота и устойчивост. Да се стреми човек към любовта, да придобие нейната

топлина, това не значи да очаква всичко наготово. Работа се изисква от всички. Не се влиза лесно в рая.

Всички говорят за рая, за онзи свят, но не могат да си го представят. Красив е онзи свят. И там има планини и морета, долини с красиви цветя и плодове; и там има градове добре уредени, чисти, добре планирани. Жителите на онзи свят са здрави, красиви, млади, най-много до 33-годишна възраст, с по-висока култура от хората на земята. Който веднъж само е влязъл в този свят, той има представа за него и го държи в ума си като идеал. Не е далеч онзи свят, благодарение на което хората се намират под неговото влияние. Христос казва за себе си, че не е от този свят. Значи, Той е дошъл от разумния, от възвишения свят. Много от съвременните хора не са от този свят. И те идат от по-висок свят. Животът в разумния свят се различава коренно от този на земята. В онзи свят няма болести, няма войни и страдания, нима мъчнотии. Ако някое същество от разумния свят пожелае да види, как живеят хората, пращат го на земята. Като слезе от разумния свят и види живота на земята, той се уплашва, но не може веднага да се върне назад. Той разбира, че, за да се повдигнат, хората се раждат и умират, минават през страдания, воюват помежду си и т. н. Като разбере живота на земята, той се връща отново в разумния свят.

Един индуски бог пожелал да слезе на земята между хората, да изучи техния живот. Той дошъл на земята във форма на прасе и започнал да живее като свинете: радвал се на свободата и безгрижието, в което живеел. По цели дни се разхождал в гората и ял жълъди. Един ден решил да се ожени. Намерил си добра другарка, която му родила няколко прасенца. Така прекарвал той живота си, радостен и щастлив, между добра другарка и весели дечица. Един ден другарите му изпратили делегация от разумния свят, да го поканят да се върне в отечеството си, но той не пожелал. – Добре ми е тук – казал той на делегацията – не искам да напусна земята. За да го освободят от захласването, в което изпаднал, другарите му решили да го лишат

от дечицата му – радостта на неговия живот. Той поплакал за дечицата си, но най-после се утешил, като си казал: Добре, че другарката ми е жива, пак ще си имаме дечица. Като видели, че и това не помага, другарите му решили да вземат и жена му. И за нея поплакал, но пак се утешил с мисълта, че друга жена ще си намери. Най-после решили да вземат и него. Като се видял отново между другарите си, в разумния свят, той се засмял на себе си и казал: Чудно нещо, бях се забравил и увлякъл в земния живот. Ако не бяха ме взели насила, нямаше да ми дойде на ума, сам да се върна на небето.

Наистина, привлекателен е земният живот. Това не значи, че човек трябва да мисли само за земята. Следователно, всяко живо същество трябва да мине през земята, като през велико училище, да придобие знания и опитности, за да се приготви за по-висок и разумен живот.

"С огън и със сол". Първият свят, през който човек минава, е материалният, т. е. светът на солта. Вторият свят е духовният – светът на огъня, т. е. светът на любовта. Всички благородни, добри, възвишени и идейни хора трябва да се стремят към любовта. Само чрез любовта човек може да разреши загадките на живота и да се освободи от всички страдания и мъчнотии. Има страдания, които някога са били нужни, но днес не са нужни. Човек трябва да се освободи от ненужните страдания. Например, сиромашията е едно от ненужните страдания. Какво се ползва човек от сиромашия, която го кара да страда? Сиромашията има смисъл само тогава, когато човек я разбира и използва като условие за растене. Като не разбират условията на живота, хората искат да бъдат богати, здрави, учени. Само добродетелният човек може да бъде богат; само разумният може да бъде здрав; само любещият може да бъде учен. Следователно, светът се нуждае само от добри земеделци, от добри певци и от добри поети, т. е. от добродетелни, любещи и разумни хора. От тях могат да излязат добри професори, учени, писатели, управници, свещеници, учители и т. н. Не е професор онзи, който няма любов, добродетели и

знание. Каквото знание да има човек, ако не разбира физическия, духовния и Божествения живот, нищо не може да постигне. Каквото знание и да има човек, ако не разбира живота на децата, на възрастните и на старите, нищо не е; ако той не разбира живота на растенията, на насекомите, на рибите, на животните, нищо не може да постигне. Човек не може да разбере проявите на живота във всички негови форми, докато не знае, какво се крие в тях, какви сили носят в себе си. Това се постига само чрез любовта. Правете опити, да видите, как се проявяват растенията. Отгледайте в саксия едно цвете, да видите, как се привързва към вас. Докато го наглеждате и поливате с любов, то расте, цъфти, отговаря ви с любов. Нямате ли любов към него, колкото и да го поливате, то ще изсъхне. И насекомите се привързват към човека и проявяват любовта си. Даже змията може да обикне човека и да не го хапе. Няма форма в света, която да не се подчинява на любовта.

Следователно, ако искате да помогнете на човечеството, прилагайте навсякъде любовта като сила, като принцип. И най-жестоките престъпници, поставени на огъня на любовта, могат да се изправят. И в тях ще се събуди нещо благородно. Сега, не е въпрос за престъпниците, важно е, какво вие трябва да правите. Като говоря за любовта, аз не я разглеждам като еднократен процес, но като многократен. Когато любовта преобрази човека, той живее вече чист и свят живот. Христос помагаше на болни, лекуваше ги със силата на любовта, но после казваше: "Иди сега и повече не греши". Значи, любовта може да ви подмлади, но ако не живеете в чистота, пак ще остареете. Любовта може да ви направи красиви, но ако нямате в себе си качествата на красивия човек, скоро ще изгубите красотата си. Красивият човек трябва да бъде добър и любещ, трябва да бъде разумен. Значи, красотата съдържа всичко добро в себе си.

"С огън и със сол". Изучавайте огъня и солта, да знаете, какви сили крият те в себе си. Мнозина считат огъня за сила, която изгаря и руши. Изучавали ли сте животворната сила на огъня? Който има

любов, нека тури разгорещен въглен на ръката си, за да изпита силата на своята любов. Ако изгори ръката си, любовта му е малка. Истински любещият държи огъня в ръката си, без да се изгори. – Защо? – Той е концентриран, мисълта му е свързана с Божественото Начало. Ако искате да знаете, носите ли истината в себе си, направете същия опит. Турете на ръката си разгорял въглен и вижте, какво ще стане, ще се изгорите ли, или не. Само онзи човек говори истината, на когото ръцете не изгарят от разгорели въглени. Има такива хора в света. Слушайте ги, когато ви говорят, не се съмнявайте в тях.

Съвременните хора живеят в големи заблуждения. Те виждат, че ръцете им изгарят от въглена, но мислят, че имат любов и говорят истината. Човек трябва да се осоли с огън. Това значи, да бъде силен, разумен и да разполага със знания. Няма ли тези качества, той лесно изгаря. Хване ли го някаква болест, и температурата му стигне 40 – 41°, той заминава за онзи свят. Силен човек ли е той, когато не може да издържа високата температура? Според мене силен, благороден човек е този, на когото мислите, чувствата и постъпките са прави. На такъв човек може да се разчита, от него излиза доброто.

Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът". Пътят представя правата постъпка, истината – правата мисъл, животът – правото чувство. Който носи в себе си пътя, истината и живота, може да постигне всичко, каквото душата му желае.

Беседа от Учителя, държана на 1 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

КОЙТО ВЛИЗА

„Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, той е крадец и разбойник. Който влиза през вратата, той е пастир на овцете". (Йоана 10:1,2)

„Който не влиза". Това е една истина, турена в отрицателна форма. Значи, който не влиза през вратата на кошарата, той е крадец и разбойник; който влиза през вратата на кошарата, той е пастир на овцете. Под думата „врата" се разбира физическия свят. Само във физическия свят има врати; в другите светове няма врати. Христос казва: „Аз съм вратата". Това значи: Аз съм вратата за влизане във физическия, т. е. в материалния свят. – За къде води тази врата? – За идейния свят. Понеже всяка къща има врата, подразбираме, че във всяка къща, т. е. във всяко човешко тяло има и нещо идейно. Къща без врата показва, че на човека, който я строил, липсва нещо съществено, което го поставя под уровена на обикновените хора. Къща, която има врата, с добра и здрава ключалка, говори за човека, който я строил. Той е здравомислещ, със здрави и възвишени идеи. Затова, справедливо може да се каже, че характерът на човека се познава от къщата му. Каквато е къщата му, такъв е и той. По кошера познавате живота и качеството на пчелите. Те имат врата, през която влизат и излизат, имат външна стража, която пази известен ред и порядък; те спазват необходимата чистота и температура, което показва, че чистотата и редът са най-главните им качества.

„Който прелазя отдругаде, той е крадец и разбойник". Като говори за крадците, Христос казва: „Всички, които са дошли преди мене, са крадци и разбойници". – Защо са крадци и разбойници? – Защото преди Христа е нямало врати за влизане и излизане от Царството Божие. Човек, който не влиза през врата, не може да не е

крадец и разбойник. – Какво представя вратата? – Любовта. Следователно, който върши нещо без любов, без мъдрост и без истина, той е крадец и разбойник. Неговата жертва плаче пред него и се моли да пощади живота му, заради жената и децата, но той не иска да знае, сърцето му не трепва. Той вади ножа си и върви напред: и жена, и деца – всичко туря под нож. Това значи крадец и разбойник.

Христос дава характеристика на два типа: единият влиза и излиза през вратата на кошарата, а другият прелазя отдругаде. Първият е пастир на овцете си, а вторият – крадец и разбойник. Крадецът отива там, дето има овце. Той посещава пастирите. В пустините няма крадци и разбойници. Много естествено, там няма овце, няма и пастири. Всеки човек може да бъде пастир. Христос е бил пастир, имал овце, които познавал, но и те Го познавали. Значи, който не е пастир, който няма овце, той е крадец и разбойник. – Възможно ли е това? – Така е. Мислите, чувствата и постъпките на човека са неговите овце. Ако няма мисли, чувства и постъпки, естествено е да бъде човек крадец и разбойник. Ние говорим за човека, като пастир на своите мисли, чувства и постъпки, а не за външния овчар, който по цели дни ходи по пасбищата да пасе овцете си. Но, в края на краищата, овцете му нямат никакво отношение към него. Бъдете пастири на своите мисли и чувства, а не на стадо овце. Който е научил изкуството да пасе своите мисли и чувства, той е пастир на себе си, той е истински човек. Не може ли да пасе мислите и чувствата си, той не е истински човек.

И тъй, помнете новото определение за човека. Човекът е същество, което управлява своите мисли, чувства и постъпки. Управлението започва с най-близките неща до човека. Само онзи може да управлява, който е бил пастир и управител на своите мисли, чувства и постъпки. Не можеш да управляваш другите, преди да си управлявал себе си. В това се заключава истинската философия на живота. – Доказана ли е научно тази философия? – Не е важно, дали е научно доказана, важно е, че е опитана и проверена. Има неща, които

са доказани научно, без да са разбрани, без да бъдат разумни. Например, научен факт е, че вълкът яде овче и козе месо. Дето види овца и коза, той я напада и изяжда. Разумно ли е това, което вълкът прави? При това, доказано ли е научно, кога и как се е научил вълкът да яде овце? Кога се е научил човек да яде месо? В Битието е казано, че първият човек се хранел само с плодове. Значи, определено било на човека да употребява най-чистата и възвишена храна. Плодовете, с които се хранели първите човеци, не са като сегашните, които се отглеждат на земята, напоена с кръвта на хората и на животните, както и с техните нечистотии. Какви ще бъдат плодовете, които са расли върху гробовете на хората? Нездравословни, нехигиенични, понеже са черпили сокове от човешките мисли и чувства. Засега чувствата и мислите на хората не са чисти. Те трябва да минат през огън, да се пречистят, всичко нечисто да изгори. Само след това може да се говори за чиста храна. Нечистата почва не може да роди чисти плодове. Като знаете това, бъдете внимателни, да правите избор на местата, дето ще се заселвате. В природата има чисти и нечисти места. Ако човек се засели на нечисто място, може да заболее. Затова е казано и в Писанието: „Изпитвайте нещата, и доброто дръжте". Това се отнася до онази категория хора, които са развили в себе си чувството на различаване на нещата.

Всички хора не са на еднаква степен на развитие, поради което са дошли на земята да се учат. Различаваме пет категории хора: обикновени, талантливи, гениални, светии и Учители. Всички категории хора си служат с факти, закони и теории, но те се различават едни от други. Например, фактите, законите и теориите на обикновените хора не съответствуват на тези на талантливите, на гениалните, на светиите и на Учителите. Всяка категория има специфични факти, закони и теории, нагодени според тяхното развитие. От гледището на обикновения човек, животът представя едно нещо; от гледището на талантливия – друго нещо; от гледището на гениалния, на светията и на Учителя – съвсем друго. Изобщо, за

живота са дадени толкова определения, колкото хора съществуват, или поне колкото категории хора познаваме. Светията има един възглед за живота, Учителят – друг.

Като говорим за светиите, ние имаме предвид онези хора, които носят светлина на човечеството. Учителите внасят в света възвишени и светли мисли, с които човечеството се повдига и върви напред. Ако някой ви пита, кой човек наричаме светия и кой – Учител, вие можете да дадете определение. Обикновен човек е този, който събира готовите плодове в градината. Талантлив е този, който оре и копае земята. Гениален е този, който владее законите на въздуха и на водата. Светията владее законите на светлината и на топлината. Благодарение на различните категории хора, светът се развива и върви в своя път. Като е дошъл на земята, рано или късно, човек ще мине през четирите категории. Той ще започне от категорията на обикновените хора и постепенно ще върви напред. Това разпределяне на хората в категории съществува и в самата природа. Като минава от една категория в друга, човек придобива нещо ново, с което разширява съзнанието си. Докато е обикновен, той ще купува и продава храната си. Като стане производител, той минава в категорията на талантливия. Когато стане господар на водата и на въздуха, той е вече гениален. И най-после, когато стане господар на светлината и на топлината, той започва да свети и пръска светлина за цялото човечество. А като мине през всичките категории и стане господар на мисълта си, човек разбира вътрешния смисъл на живота и минава в категорията на Учителите. Какво разбирате под думата „Учител"? Учител е онзи, който съдържа в себе си четирите категории човеци. – На кого може да бъде учител? – На себе си. Това е първата задача на всеки човек. При това положение, човек не трябва да търси своя Учител вън от себе си. Щом го намери в себе си, той никога не може да се заблуди отвън. Външният Учител ще бъде отражение на вътрешния, и той веднага ще го познае. Кои познаха Христа? Които Го имаха в себе си. Не можете да познаете Бога отвън, ако не Го

познавате в себе си. Тъй щото, като изучавате човека, трябва да си съставите ясна представа за него, като съвокупност на четирите категории. Някой казва: Аз съм човек. - Само онзи може да се нарече истински човек, който има в характера си поне една основна черта, която не се изменя при никакви условия нито в живота, нито след смъртта. Няма ли такава черта в характера си, той не е още истински човек. – Защо? – Понеже се намира още в процеса на постоянно проявяване.

И тъй, без да познава себе си, без да е разрешил задачите си, човек иска да бъде свободен. Това е невъзможно. Може ли малкото дете, което е в ръцете на майка си, да бъде свободно? Докато костите му не укрепнат, мускулите не се развият, мислите, чувствата и постъпките му не се оформят, детето не може да бъде свободно. То трябва да се съобразява със съществуващите закони. Не е въпрос само за свободата на детето, даже видните учени и философи още не са свободни. – Защо? – Защото всичко, което те са изнесли пред света, е отчасти вярно, а не напълно. Затова, именно, апостол Павел казва: „Отчасти знаем, отчасти пророкуваме". Запример, като изучавате теорията на Дарвина за „еволюция на родовете", виждате, че и в нея има празнини, които трябва да се запълнят. Все ще дойде някой учен, който да запълни тия празнини. Науката не може да спре в развитието си, тя ще върви напред, ще използува фактите, ще ги съпостави, докато дойде до абсолютната истина на нещата. Учените не се страхуват от факти, които взаимно си противоречат. Като ги съпоставя, науката се домогва до истината. Запример, като дойдете до въпроса за съществуването на Бога, вие се натъквате на два противоположни възгледа: едни допущат съществуването на Бога, а други Го отричат. Какви са съображенията на едните и на другите? Ще кажете, че те искат да освободят хората от заблуждения. Обаче, никой досега не се е освободил от заблужденията си само чрез теории. За да познаем, къде е истината, ние разглеждаме живота, както на отделните личности, така и на обществата. Ония, които

вярват в Бога и Го приемат вътре и вън от себе си, живеят по един начин; тези, които не вярват в Него и Го изключват напълно, живеят по друг начин. Тези хора не мислят право, съзнанието им е заспало. Значи, всички хора, които спят, са безверници. Щом се събудят от сън, те стават вярващи. Много естествено, те вярват в Бога, защото веднага искат да ядат и да пият, да възприемат външните блага. Че отрича човек Бога, това е едно нещо; че иска да яде и пие, това е съвсем друго. Не признаваш някой бакалин, защото му дължиш, а нямаш възможност да платиш дълговете си. Но, въпреки това ти имаш нужда от неговата стока. Значи, докато има нужда от Бога, човек Го признава; щом няма нужда, не Го признава. Това не е морал.

Следователно, когато разглежда един въпрос, човек трябва да бъде искрен. Не е въпрос, съществува ли Бог, или не. Важно е човек да си отговори на въпроса, има ли живот, или няма. Единственото нещо, в което хората вярват, е животът. Ще кажете, че ще умрете. Кой от вас е умирал, да знае, какво в същност е смъртта. Като умре, тогава може да говори за смъртта. Аз отричам смъртта, но подържам живота. Ще кажете, че виждате умрели хора, които носят на колесници и заравят в земята. Това не са умрели хора. Нека дойде някой от умрелите и каже, какво знае за смъртта. Или, нека дойде някой, който е умирал, да ни убеди, че е бил мъртав и отново е дошъл на земята. Ще се оправдаете с това, че всичко сте забравили. Това, което се забравя, не е реално. Ще излезе тогава, че смъртта, за която говорите, или не съществува, или не е реална. Обаче, всички признават живота. Няма човек, който може да го отрече. И пияницата забравя много неща, но, като изтрезнее, всичко си спомня. Като ударят някого в главата, той пада на земята в безсъзнание и забравя всичко. Като се върне съзнанието му, отново си спомня нещата. Ето защо, за да имате ясна представа за нещата, трябва фактите, мислите и чувствата да се свър-жат помежду си, да се обединят в едно цяло. Този е пътят, по който човек може да се домогне до истината, която ще го направи свободен. От гледището на тази истина, ще знаете, че всичко възвишено и благородно в

човека е Бог. Всичко обикновено, низко, дребнаво, което го спъва и понижава, не е Божествено. Следователно, ако Бог е във вас, можете ли да Го отречете?

Мнозина се стремят да придобият в себе си добри качества, да придобият добродетели. По външен път добродетели не се придобиват. Всяка добродетел, придобита по външен път, представя нещо материално, което се губи така, както е придобито. Истинските добродетели идат отвътре, а условията за развитието им са външни. Първото условие за развиване на добродетелите е животът. Освен условие, животът е и среда за проявяване на доброто в човека. Животът без любовта не може да се прояви. Казано е, че любовта ражда живота. Като живее и като люби, човек има условия да бъде и богат, и учен, и силен, и здрав. Той трябва да запази тези качества, за да се ползува разумно от живота.

„Който влиза през вратата в кошарата на овцете, той е пастир". Значи, който влиза в себе си по правия път, той е пастир. Той има правилни отношения към своите мисли, чувства и постъпки. Той има правилни отношения към Първичната Причина, а оттам и към своите ближни. Да бъдеш добър пастир, трябва да имаш правилни отношения към Бога, към себе си и към своя ближен. Правилните отношения към Бога подразбират любов към Бога, т. е. към Слънцето на живота. Да имаш правилни отношения към себе си, подразбира правилни отношения към луната. Правилни отношения към ближния подразбират правилни отношения към звездите. Тъй щото, обичай Бога, както обичаш слънцето. Как ще обичаш слънцето? Ще излезеш вън, когато изгрява слънцето, ще го погледнеш, ще приемеш първия лъч и ще обърнеш гърба си на неговите лъчи. Как ще обичаш себе си? Както обичаш луната. Как ще обичаш ближните си? Както обичаш звездите. Сутрин и през деня ще се ползуваш от слънцето и ще му се радваш, а вечер ще се радваш на луната и на звездите. Гледай към небето и благодари за благото, което ти се дава.

Да се върнем към въпроса, какво представя истинският човек. Ако външната форма на човека е истинският човек, вие сте на крив път. Като умре, от него нищо не остава. Значи, външният човек е къщата на истинския човек. Къде отиде човекът? -Излезе някъде. Имали ли сте опитността на Павла да излизате от тялото си? Павел казва, че не знае, къде е бил – вън или вътре в тялото си, но бил на третото небе, дето видял неща, които не се подават на описание. Съвременните хора вярват само в това, което виждат. Така и мравите, и пчелите вярват само в това, което виждат. По какво се отличава човек от животните? Много неща отличават човека, но и той има още да учи, да се развива, да се усъвършенствува. Той вижда слънцето, изучава го, но никой учен още не е ходил на слънцето. Никой учен не е ходил на луната, на звездите. Ще кажете, че планетите и звездите могат да се изучават чрез телескопи. Но има и друг начин за изучаването им. Едно време учените казваха, че електричеството може да се предава само по жици. После дойдоха други учени, които доказаха, че електричеството може да се предава и без жици, по въздуха. Достатъчно е да има две станции – предавателна и възприемателна, за да се схванат звуковите вълни от далечни разстояния. Космите, които природата е дала на човека, не са нищо друго, освен антени, чрез които той може да се съобщава не само с отдалечените краища на земята, но и с другите планети. Значи, чрез космите си човек може да възприема трептенията на Слънцето, на Луната, на Марс, на Венера, на Юпитер и да влиза в съобщение с тях. Всички косми не възприемат еднакво трептенията, както и очите на човека не възприемат еднакво светлината. Едното око възприема по-добре от другото. Пръстите на ръцете също така имат различна възприемателна способност. Цялото тяло на човека е сбор от множество антени. В това отношение, той представя възел, от който излизат много антени – възприематели на безброй мисли, чувства и желания. Като знаете това, бъдете будни, като възприемате мисли и чувства, които идат от пространството, да задържате в себе си само

онези, които имат отношение към настоящия момент. Настоящето ви положение е най-важно. То определя вашето бъдеще.

„Който влиза през вратата на кошарата, той е пастир". Който има правилни отношения към своите мисли, той е свързан с Божествения свят; който има правилни отношения към своите чувства, той е свързан с духовния свят; който има правилни отношения към своите постъпки , той е свързан с физическия свят. Физическият свят е направен по образа на Божествения. Тези два свята представят полюси на живота. Между тях се намират всички останали светове, наредени по степента на развитието на съществата, които живеят в тях. Всички светове заедно представят едно цяло, а поотделно те са части на това цяло. Докато не разбере частите, човек мъчно може да разбере Цялото. Докато не разбере физическия свят, той мъчно може да разбере Божествения, който представя за него нещо отвлечено, далечно. Докато не разбере себе си, като единица, с всички свои прояви в младостта, в зрялата възраст и в старостта си, човек не би разбрал своята същина, никога не би разбрал ближния си. Ползувайте се от силата на младостта си, от знанието на зрялата си възраст и от мъдростта на стария човек, за да работите съзнателно върху себе си и да постигнете желанията си. Ще кажете, че Бог ще даде всичко, което ви е нужно. Това е неразбиране на живота, неразбиране на себе си. В човешкия мозък са вложени много чувства и способности, но човек не работи, както трябва. Ако знаете да работите, както трябва, да се ползувате от законите на природата, в 24 часа ще минете през четирите фази на развитие: от изгрева на слънцето до 9 часа, ще бъдете обикновен човек; от 9 – 12 ч. ще бъдете талантлив; на 12 ч., когато слънцето е в зенита си, ще се проявите като гениален; от 12 – 3 ч. сл. обед ще бъдете светия и от три часа нататък ще влезете във фазата на Учител, ще учите себе си на Божественото учение – учението на любовта. По какво се отличава Учителят? Той може да живее и в светлината, и в тъмнината; той живее и в ада, и в рая. Той владее законите на Битието и разполага с тях. Като знаете това,

прилагайте любовта в живота си, че и в ада да влезете, да можете лесно да се освободите.

В една легенда за Соломона се разправя, че някога той сгрешил пред Бога, поради което го наказали да живее в ада, докато изправи погрешката си. Като чули, че Соломон пристига в ада, духовете – жители на ада, му устроили тържествено посрещане, с музика и песни, с венци и цветя, да го предразположат към себе си. Те се страхували от Соломона, защото имал способността да връзва духовете. Те си казвали: Да отдадем всички почести на Соломона, да ни остави свободни. Обаче, един ден те видели, че Соломон се разхожда из ада и прави някакви измервания. – Какво мериш? – го запитал един от жителите на ада. – Искам да съградя и тук храм на Бога Иеова. Силно изплашени и разтревожени, духовете се събрали и взели решение да устроят голямо тържество на Соломона, за да го изкарат вън от ада. Решението им дало добър резултат: наистина, успели да изкарат Соломона вън от тяхното царство. Те си говорели: Ние не се нуждаем от никакви храмове. Не вярваме в никакъв Бог, и няма защо да строим черкви, да Му се кланяме. Жителите на ада вярват само в себе си.

Следователно, докато човек вярва само в себе си и живее само за себе си, наричаме го безверник. Той живее в личния егоизъм и отрича съществуването на Бога. Онзи, който минава за вярващ и признава Бога, трябва да докаже това. Как ще го докаже? Чрез живота си. Ако обича Бога с цялото си същество, и ако обича ближния си като себе си, той е истински вярващ. Той е еднакво справедлив и към себе си, и към ближния си. В понятието „ближен" влиза не само човек, но и всяко животно и растение, от най-малкото до най-голямото. Божественият закон включва в себе си и хората, и животните, и растенията. Следователно, той има предвид страданията и на най-малките мушици и растения. Не е безразлично, дали страда някое растение, или не. Възвишените същества се вслушват в страданията и на растенията и им се притичват на помощ. Хората не чувстват

страданията на растенията и на животните, понеже не са развили сърцето си до степен, да възприемат и най-малките страдания.

„Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя отдругаде, той е крадец и разбойник". Значи, който не живее според разумните закони на физическия свят, той е крадец и разбойник. Ако човек става рано сутрин, наблюдава изгряването на слънцето и не знае, какво да прави след това, животът му няма смисъл; ако се жени и не знае, защо се жени; ако ходи на църква и не знае, защо прави това; ако се е родил в един народ и не знае, каква е задачата му като гражданин между своите сънародници; ако е станал майка или баща и не знае, защо е заел тази служба, животът му няма никакъв смисъл. Защо майката ражда деца? – За да се научи да люби, а същевременно да събуди любовта на децата към себе си. Ако майката не може да люби децата си, и ако те не ѝ отговарят с любов, тя не е истинска майка. Тя трябва да има отношение не само към телата на своите деца, но и към душите им. Ако не може да влезе във връзка с душите им, тя остава чужда за тях; същевременно и те остават чужди за нея. Една от причините за смъртта на децата се крие в майките, а именно, те нямат връзка, отношение към душите на своите деца. Майка, която обича децата си, внася живот в душите им. Затова Христос казва: „Аз дойдох да им дам живот и да го имат преизобилно". Дългият живот на детето зависи от майката. Каквото е било състоянието на майката като бременна, такова ще бъде и детето. Ако бременната жена носи детето си и не вярва, че то ще живее много, детето, наистина, умира скоро. Каквото е вложила майката в детето си като зародиш, това израства. Каквото се казва за майката, същото се отнася и за бащата, понеже те са полюси на живота, от тях зависи бъдещето на децата им. Бащата и майката са главни фактори за изграждане бъдещето на своите деца.

И тъй, младото поколение се нуждае от нов начин на възпитание. Ако новото не се приложи към него, и то ще се изроди, както се израждат всички европейски народи. Колкото устойчиви и да

са тези народи, те започват постепенно да се израждат. Засега славяните още не са се изродили, но, ако и те не изпълняват Божиите закони, ще се изродят. Нарушаването на Божиите закони води към израждане, както на отделната личност, така и на цели общества и народи. Не е достатъчно само да се образува езеро, но в него трябва да става постоянно втичане на вода, да се обновява. Следователно, ако всеки ден към човешкия ум и към човешкото сърце не влиза по една нова мисъл и по едно ново чувство, животът се обезсмисля. Животът се осмисля, когато между душите има общение. Това показва, че хората представят общ организъм. Следователно, те трябва да живеят един за друг. В този смисъл, като част от Цялото, никой не може да бъде абсолютно свободен, никой не живее за себе си. Когато се говори за повдигане на човечеството, имаме предвид повдигането на народите, на обществата, на семействата и на индивидите. И обратното: когато се повдигнат индивидите, ще се повдигнат семействата, обществата, народите, най-после и цялото човечество. Ще дойде ден, когато няма да съществува нито науката, нито религията, нито законите. Те съществуват днес, понеже индивидите, както и семействата, обществата и народите имат нужда и от външни условия за развитие. Когато човек носи в себе си религията, науката и законите, защо му са те отвън? Законите са само за онези, които имат нужда от тях, които не могат да живеят без външно ръководно начало. Обаче, каква нужда имат от закон гения, светията или Учителят? През ума им не може да мине никаква мисъл за престъпление. Тяхният живот е пълен с добрини и благодеяния. Кой закон ще ги съди за доброто, което те правят? Те стоят по-високо от законите.

На същото основание казвам: Ако човек стои по-високо от главата си, може ли тя да го съди? Само Божественото Начало в човека, което стои по-високо от самия човек, има право да съди. Обаче, и Божественото не съди, но казва на всички хора, че са излезли от Бога и, за да придобият безсмъртния живот, трябва да живеят по Божиите закони, а не по човешките. Божиите закони включват и

човешките, но човешките не включват Божиите. Да живеем по Божествените закони, това значи, да отворим сърцата и душите си за любовта, да бъдем щастливи. Дето е любовта, там има постоянно втичане на нещо ново. Ще каже някой, че вярва в Бога. Опитал ли е той вярата си, да знае, колко време трае? Каква вяра е тази, която всеки ден се мени? Какво добро е това, което не се увеличава всеки ден? Каква любов е тази, която всеки ден не обгръща повече хора в себе си? Каква мъдрост е тази, чиято светлина всеки ден не се увеличава? Каква истина е тази, която всеки ден не ти дава по-голяма свобода?

„Който влиза през вратата на кошарата на овцете, той е истински пастир. Той ги зове по име, и те познават гласа му". Значи, не е пастир онзи, който не влиза през вратата на кошарата; той е крадец и разбойник. Следователно, истинска мисъл е онази, която стои над условията. Всяка мисъл, която се влияе от условията, е крадец и разбойник. За да не попадате на такива мисли, стремете се към правите, Божествени мисли, които могат да ви преобразят, да ви поставят на нов път. Живеете ли с Божествените мисли, вие включвате в себе си мислите на обикновения, на талантливия, на гениалния човек, на светията и на Учителя. Вие сте над условията в живота. Обикновеният, талантливият и гениалният човек още не са свободни от смъртта; светията е на границата между смъртта и безсмъртието. Учителят, обаче, е извън смъртта. Стремете се към последната категория, да станете учители на себе си, за да се освободите от смъртта.

Сега, не е въпрос човек да мисли само за високи неща, но да се вглежда в настоящия живот, да види, какво се иска днес от него. В какво трябва да вярва човекът на 20. век? На какво трябва да се надява? Трябва ли да мечтае за някакъв нов строй?Новото иде отвътре, а не отвън. Не са хората, които могат да внесат нов строй. Има един Божествен план, който ще се реализира. В него са предвидени всички нужди на хората и начина, по който ще се задоволят. Външният ред е

определен вече, остава само да се приложи. Той представя сбор от опитностите на съществата, които са живели преди нас. Божественият план ще се прилага по малко, според това, докъде са стигнали хората в развитието си.Степента на развитието, до която човечеството е дошло, определя и бъдещите промени. Значи, много промени ще стават, но те трябва да бъдат разумни. Не е достатъчно само да стават промени, но те трябва да бъдат разумни. Например, за да свири, цигуларят трябва да знае местата на тоновете по цигулката, но това още не го прави музикант. Той трябва да знае, как да ги съчетава, да образува от тях различни акорди, гами, да излезе нещо хармонично. Иначе, той ще остане обикновен музикант, без дълбоко разбиране на музиката.

Поканили Паганини на угощение, на което присъствували най-знаменитите музиканти. Целта на поканата била скрита от Паганини. Присъствуващите съчинили едно мъчно парче, което никой от тях не би могъл да изсвири. С това те искали да изпитат силата на неговия гений. Като свършили вечерята, един от музикантите се обърнал към Паганини със следните думи: Молим Ви, да ни изсвирите това парче. Паганини разбрал скритата мисъл на това предложение, но веднага взел цигулката си и го изсвирил. Всички останали крайно доволни от него и се убедили в силата на гениалността му. С цигулката си Паганини преодолявал всички мъчнотии в областта на музиката. Ако Паганини се справял с всички мъчнотии на цигулката си, не можете ли и вие, като него, да се справите с мъчнотиите в своя живот? Ако и на вас дадат една мъчна задача в живота ви, не можете ли да я разрешите? Вземете цигулката и свирете.

Днес всички хора се намират в трудни положения и казват, че не може повече да се живее, не могат да издържат. – Може да се живее, но затова майката трябва да е вложила в детето си повече вяра и надежда, както в себе си, така и в Бога. Като бременна още, майката трябва да вложи в детето си мисълта, да стане истински човек, да развие своите дарби и способности, да стане гениален, или светия, да

работи за благото на човечеството. Апостол Павел казва: „Ние няма да умрем, но ще се изменим". Радвайте се, че имате условия да растете, да се развивате, да постигнете идеалите на своята душа. В това се заключава красотата на живота. Който не мисли така, той очаква смъртта, в нея да намери освобождаването си. Болестта и смъртта не освобождават човека, но го предупреждават, да изправи погрешката си. Всяка погрешка показва нарушаване на Божествените закони. Следователно, ако всеки ден човек не изправя по една погрешка и не придобива по една малка добро-детел, нищо не е постигнал. Да придобиваш добродетели, без да изправяш погрешките си, това е равносилно на нула. Ако пък изправяш една погрешка, а не придобиваш по една добродетел, и това е равно на нула. За да притуряте по нещо към характера си, едно се иска от вас: всеки ден да изправяте по една погрешка и да придобивате по една добродетел. Така постъпва гениалният човек.

Каква е задачата на гения? Той е дошъл в света да научи хората, как да изправят погрешките си и как да придобиват добродетели. Дали погрешките са индивидуални, обществени или общочовешки, не е важно; важно е, че човек трябва да знае пътя, по който да изправя погрешките си и да придобива добродетели. Само по този начин той става здрав и силен. Физическото здраве се основава изключително на добродетелите в човека. Добрият човек не боледува. Щом се усъмни в доброто, той започва да боледува. Ако болният вярва в доброто, непременно ще оздравее. Като греши, човек излиза от областта на доброто и отваря в себе си вратата за греха. Щом греши, той започва да боледува. След болестта иде смъртта. Ако не разбират връзката между доброто и здравето и не пазят тази зависимост, хората допущат злото и погрешките в живота си и казват: Няма какво да се прави, ще боледуваме, ще страдаме, докато заминем за другия свят. Това е криво разбиране. Истинският живот има за задача да освободи човека от всичко отрицателно, от сиромашията, от робството и ограниченията. Животът е веруюто на човека, а не неговите външни

разбирания и вярвания. Ще направите паметник на някой човек, да покажете, че цените това, което е дал за отечеството си. Ще отидете на черква, да покажете, че сте религиозен. Ние ценим живите паметници и храмове, които са подобни на живи извори, от които постоянно тече чиста, планинска вода. Като се обръща към Бога, Ботев казва в едно от стихотворенията си: „Не Ти, Боже, Който си в небесата, но Ти, Който си в сърцата". Когато някой намисли да направи някакво престъпление, нека се вглъби в себе си и каже като Ботева: „Не Ти, Боже, в небесата, но Ти, Който си в сърцата". При всички случаи в живота си, вслушвайте се в гласа на сърцето си и ходете по неговите пътища. В сърцето на човека са написани Божиите закони.

Всички хора трябва да отворят сърцата си за Бога. Само при това положение те ще бъдат извори, които дават изобилно. В изобилието е любовта. Мнозина дават, но без любов. Това даване не се благославя. Един богат турчин, бакалин, бил много груб по външна обхода, но имал добро сърце. Когато дохождали при него бедни, да искат помощ, той ги нагрубявал и пъдил. Като се отдалечавали, той съжалявал за постъпката си, сърцето му се свивало болезнено и тръгвал след тях да ги догонва. Като ги достигал, давал в ръцете им по една – две монети и доволен се връщал назад. В сърцето на този човек живее Бог, но, по стар навик, първо той проявявал грубостта си, а след това мекотата на своето сърце.

„Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя отдругаде, той е крадец и разбойник". И обратно: „Който влиза през вратата на кошарата, той е пастир". Радвайте се, когато станете пастири на себе си – на своите мисли и чувства. Пастирът зове своите овце по име, и те познават гласа му. Ако овцете имат имена, колко повече човек трябва да има име. Много имена носи човек, но те не са истински, те са псевдоними. Много Ангеловци има на земята, но малцина от тях са ангели. Само онзи може да се нарече човек и да носи същинското си име, който е дал път на любовта, мъдростта и

истината в себе си. Имената имат смисъл само тогава, когато отговарят на характера на човека. Влезе ли в противоречие с името си, човек не е на прав път. Влезе ли в противоречие със своето верую, човек не е на прав път. Човек влиза в противоречие не само със себе си, но и с окръжаващите. Има неща, които са общи за всички хора. Дойдат ли до тях, те са вън от противоречията на живота. Например, всички хора дишат един и същ въздух, пият една и съща вода, възприемат една и съща светлина и топлина. Това е истинското верую не само на хората, но на всички живи същества.

И тъй, като диша човек, като пие вода, като възприема светлината и топлината и като проявява любовта, мъдростта и истината, човек се свързва с всички хора на земята и става истински човек. Не е човек онзи, който не проявява любовта в живота си; не е човек онзи, който не проявява мъдростта в знанието си; не е човек онзи, който не проявява истината и свободата. Може ли човекът на любовта, на мъдростта и на истината да гледа спокойно, как изтезават, мъчат и убиват ближния му? Ще кажете, че това е необходимо за изправяне на човечеството. Обаче, проследете историята на еврейския народ и вижте, какво са правели те със своите сънародници. Надали има друг народ в историята, който да е прилагал така точно своите строги закони, както еврейският. Въпреки това, евреите и до днес не са придобили това, което е нужно, като на избран народ. Те са минали през големи страдания, малко по-меки са станали, но още много трябва да работят върху себе си. Те и до днес още вярват в добрите резултати на строгите закони. Българинът казва: „Блага дума желязна врата отваря". Човек трябва да знае, с какви думи да си служи и къде да ги прилага. Един болен отива при лекаря да го прегледа. – От какво страдаш? – попитал лекарят. Това е твоя работа. Моя работа е да дойда при тебе, да ме прегледаш и да кажеш думата си.

Беден човек отива при един богаташ и му казва: Господине, крайно беден съм. – Колко пари ти трябват? – Това е твоя работа. Не

съм господар на кесията ти. Твоята любов ще определи, колко можеш да ми дадеш. Виждаш ме, стоя пред тебе, ти ще решиш, с какво можеш да ми помогнеш. – Ето, вземи хиляда лева. Доволен ли си? Сиромахът мълчал. – Вземи още хиляда лева. Доволен ли си? – Можеш да дадеш, колкото обичаш. Богатият започнал да вади втора, трета, четвърта банкнота, докато най-после сиромахът казал: Благодаря, достатъчно е това. Всеки човек може да бъде като богатият, да дава постоянно и изобилно. Всеки може да бъде извор, който непрестанно да дава.

Следователно, дръжте в ума си мисълта, че сте богати, учени, силни, здрави. Каквото мислите, такива ще станете. Ако сте бедни, ще забогатеете; ако сте невежи, ще придобиете знания; ако сте слаби, ще станете силни; ако сте болни, ще оздравеете. Разчитайте на положителните мисли и чувства в себе си. Вижте, какво прави детето. Като наблюдава, как баща му чете, пише, работи, то казва, че иска да стане като баща си учен. Не се минава много време, детето израства и става учен човек. То иска да стане високо, да расте нагоре, като дърветата, и в скоро време израства. Каквото пожелае, реализира се. Защо и вие да не станете като малките деца? Христос казва: „Който не стане като малките деца, не може да влезе в Царството Божие". „Който влиза през вратата на кошарата, той е пастир". Влизайте и вие през вратата на своите мисли и чувства, за да не дойдат крадци и разбойници отвън. Който влиза през вратата, през която вие влизате, той е ваш баща, ваша майка, ваш брат, ваша сестра и ваш приятел. Който не влиза през вратата, през която вие влизате, той не е ваш ближен, той не ви обича. Коя е вратата на кошарата, през която човек трябва да влиза? Това е разумният живот, който Бог е поставил на пътя на човека. Който минава през тази врата, него очаква велико бъдеще.

Беседа от Учителя, държана на 8 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

ПРЕДИ АВРАМА

Рече им Исус: „Истина, истина ви казвам, преди да бъде Авраам, аз съм. (Йоана 8:58)

В света съществува една Божествена философия, една Божествена Мъдрост, която не е създадена сега, но от памти-века. Тя е създала всичко. Защо хората дълго време не са знаяли за нейното съществуване? Защото били деца, занимавали се с играчки. Който не знае нищо за тази философия, прилича на малките деца, които по цели дни играят с пясък и вода, правят си къщички и ги събарят. Какво придобиват с тези къщички? Те са ценни само като упражнения, но нищо не допринасят на човечеството. Каквото е отношението на децата към пясъчните къщички, такова е отношението на много от сегашните хора към Божествената философия. Те гледат на нея като на забава, да убиват времето си. Не е лошо да се забавлява човек, но само от време на време. Реши ли цял живот да мине в забавления, той скъпо ще плати. Пясъчните къщички са неустойчиви, нищо не остава от тях. Който се забавлява с такива къщички, отива заедно с тях. Къде са онези хора, които са правели само пъсъчни къщички? Къде са онези хора, на които са правени паметници? Къде са онези велики държави и империи, които създаваха страх и трепет между народите?

„Преди да бъде Авраам, аз съм". Значи, два принципа разрешават въпросите в живота: Авраам и аз. Всеки човек е същевременно Авраам и аз. Преди да бъде Авраам, т. е. преди да бъде човекът, аз съм бил, т. е. Божественото Начало, което е създало и земята, и небето – цялата вселена. Евреите запитаха Христа: „Ти по-голям ли си от отца ни Авраама, който умря? На този въпрос може да се противопостави следния: Ако Авраам беше по-голям, защо умря? Защо остави той

евреите да бъдат роби, подвластници на Римската империя? Не е въпрос само до външното робство, има по-страшно робство – вътрешното. Казано е в Писанието: „Който греши, роб е на греха". Да греши човек, това значи, да бъде вътрешно поробен; вътрешното робство води към смъртта. Човек може лесно да се освободи от смъртта. – Как? – Като престане да греши, като даде предимство на Божественото Начало в себе си. Дайте първо място на Бога в себе си, а после на човека, т. е. на Авраама. Не казвайте, че по-горен от човека няма. Преди Авраама беше Бог, Христос, великият принцип – Любовта.

Като не разбират дълбокия смисъл на живота и на отношенията си към Първата Причина, хората започват да критикуват Провидението и сами се излагат на опасности. Така един полковник критикувал главнокомандуващия руската армия, генерал Кутузов, за отстъпленията, които правел пред Наполеона. Кутузов имал велик план, който полковникът не разбирал, и затова критикувал тактиката на генерала. По отношение военната тактика, Наполеон 6еше гений, а Кутузов – талант, поради което последният ценеше методите, с които Наполеон действуваше. Обаче, Кутузов имаше предвид интересите на руския народ и отстъпваше планомерно. Един ден Кутузов посетил полковника в частта му и го намерил в домашна, интимна обстановка пред войниците си: облечен с халат и с чаша чай на масата. Това било обичай на полковника. Като видял генерала пред себе си, полковникът станал на крака, козирувал почтително и останал на мястото си смутен и изненадан. Генералът се приближил любезно към него, хванал го под ръка и го помолил да го разведе из лагера, да разгледа положението, в което се намирала частта му. Полковникът давал обяснения за всичко, но се чувствувал крайно засрамен, да обикаля целия лагер с халат под ръка с генерала. Като свършили обиколката, генералът се ръкувал с полковника, благодарил му и казал, че и друг път ще го посети. Полковникът си взел бележка от случая, и втори път не си позволил да излиза пред войниците си в

домашно облекло и да пие чай пред тях. Той се трогнал от тактичната и благородна постъпка на Кутузова, но през целия си живот не забравил разходката си из лагера с него.

Мнозина обичат да критикуват било Провидението, било реда и порядъка в света, или живота, с несгодите и нещастията в него, но забравят своите слабости, като руския полковник. Но ще дойде генералът, т. е. Провидението, ще ви хване под ръка и ще ви разведе по целия свят. Втори път ще мислите, имате ли право да критикувате Провидението, живота и порядъка в света. В какво положение е заварил Кутузов полковника? Той бил в пълна униформа, с добре изчистени и лъснати чизми, готов за работа. Генералът пак го хванал под ръка и се разходили из лагера. Следователно, когато Провидението хване човека под ръка и го разведе по света, ако е разумен, той взима поука от предадения му урок, и втори път не изпада в същата погрешка.

В примера с генерала и с полковника виждаме два отлични характера: Кутузов, който постъпил благородно и тактично, и полковникът, който не се извинявал, но запазил присъствието на духа си. Той взел поука от погрешката си и никога повече не я повторил. И положението на войниците е било особено. Те гледали, как полковникът им, по халат, се разхожда с генерала под ръка и, едни от тях намирали, че това е в реда на нещата; други се ужасявали и влизали в положението на своя началник; трети се възхищавали и от двамата: от генерала, който не дал вид, че положението на полковника е неестествено, и от полковника, който запазил присъствието на духа си и изпълнил задачата си като началник на войниците.

Примерът с Кутузова и с полковника е един от великите примери в човешкия живот. Той дава условия за мисъл, за проява на благородство и за създаване на приятелски отношения. След това Кутузов и полковникът станали добри приятели. Ще кажете, че човек трябва да бъде изпълнителен, да спазва законите и да не отстъпва от

тях. Право е, човек трябва да бъде изправен към разумните закони, но не от страх, а от съзнание и любов. Трябва ли да се отзовете на поканата на стражара от страх? Покани ли ви стражарят да тръгнете след него, не чакайте да ви застави насила да направите това. Тръгнете след него доброволно, съзнателно и не се страхувайте. Стражарят представя разумния закон. Натъкнете ли се на него, следвайте го неотклонно. Той ще ви даде добър урок, с който ще изправите погрешките си.

Всяко нещо се разглежда от три страни: по форма, по съдържание и по смисъл. В горния пример войницитт представят формата, полковникът – съдържанието, а Кутузов – смисъла. Войниците са учениците т. е. слушателите, публиката, пред която се разиграва действието. Ако нямаше войници, урокът щеше да бъде безпредметен – нямаше да се предаде. Ако полковникът нямаше обичай да се явява сутрин пред войниците си с халат и пред тях да пие чая си, урокът щеше да бъде лишен от предмет, т. е. от тема. И най-после, ако Кутузов не беше мъдър, благороден човек, предаването на урока нямаше да има смисъл. Войниците, полковникът и Кутузов, като разумно съчетание на условията, дават възможност да се предаде един велик урок, в който, всяко условие да се прояви самостоятелно и свободно. Кой на каквото място се намира, така трябва да постъпва. Ако си на мястото на войниците, ще постъпиш като тях; ако си на мястото на полковника, ще постъпиш като него; ако си на мястото на Кутузова, ще постъпиш по неговия метод.

Съвременните хора се нуждаят от нова философия на живота, необходима за тяхното правилно развитие. Ако човек не дойде до ново разбиране, животът му ще бъде пълен със страдания и нещастия и, като не може да си обясни причините за тях, ще обвинява Провидението, окръжаващите и условията. Време е да се откажете от отрицателните мисли и чувства. Смисълът на живота е в положителното, а не в отрицателното, т. е. в прилагане на новото, а не само в теоретизиране. Дойдете ли до музиката, няма защо да

говорите за нея, но идете да слушате някой виден музикант. Той ще ви покаже, какво нещо е истинската музика. Искате ли да знаете, как да се молите, идете при някой духовен човек и вижте, как живее и как се моли. Ако искате да знаете, какво нещо е театърът, идете в един от най-видните театри и вижте, как играят актьорите. Всяко нещо се учи на самото място и от ония хора, които го прилагат. Какво нещо е науката, ще научите от учените. Обаче, и музикантите още не знаят всичко, което се отнася до музиката; и духовните, хора не знаят всичко за молитвата; и учените не знаят всичко за науката. Има нещо ново, което всеки момент се прибавя към познатото. Животът е непрекъснат, постоянно приижда. Хората са изучавали и изучават прекъснатия живот, поради което преждевременно остаряват. Капката вода не крие всички възможности на водата. Силата на водата е в множеството капки, които се съединяват в едно цяло и работят заедно.

Смисълът на живота се крие в неговата непрекъснатост. Ще каже някой, че е добър човек, че е живял честно. Възможно е, но, въпреки това, Провидението ще дойде и ще го изкара по халат пред войниците му; след това ще го хване под ръка и ще го разхожда из целия лагер. Ти можеш да бъдеш в положението на Кутузов, но и той отстъпва. Кутузов искаше да каже на полковника: Ако и аз имам твоите навици, един ден Наполеон ще ме хване под ръка и ще ме разхожда из цяла Франция пред войниците ми, облечен в домашен халат. Но аз искам да бъда умен, да не ме намери Наполеон пред палатката ми с халат и да ме разхожда пред французките войници. Помнете: за всеки, който носи в себе си известни недъзи, ще се намери един Кутузов, който ще го разхожда пред войниците му из целия лагер. Ще кажете, че това е съдба. Съдба е, но която човек сам си кове. Не може ли полковникът да излезе пред войниците си стегнат, облечен във формата си и, даже да пие чая си пред тях, щом види Кутузова, веднага му отдаде нужното внимание и да го посрещне, както трябва.

„Преди да бъде Авраам, аз съм". С други думи казано: преди да беше земята, слънцето беше, т. е. Великата разумност, която твори и съгражда нещата. Ако земята каже, че може да живее сама, веднага ще се разруши и изчезне. Земята ще съществува дотогава, докато центърът ѝ е свързан с центъра на слънцето. В който ден се откъсне от слънцето, тя ще престане да съществува. Понеже е свързана със слънцето, тя има отношение към всички планети в слънчевата система. Ще кажете, че в Библията е писано другояче, т. е. първо земята била направена, а после слънцето и другите небесни светила – в четвъртия ден. Мойсей, който разбирал великите закони на Битието, вярно е предал фактите за създаването на света, но преводачите са направили известни погрешки. Оригиналът е верен, но в копията са допуснати неверни факти. Как е възможно, слънцето, в което влизат толкова много планети, да бъде създадено след земята? При това, всички планети му се подчиняват, зависят от него, а то да бъде създадено след тях. Това е невъзможно. То е все едно да допуснем, че първо се явяват децата, а после родителите. Каква логика има в това? Ще дойдат някои философи да разискват върху въпроса, кой се явил по-рано: кокошката или яйцето. Невъзможно е да се яви яйце без кокошка. Яйцето представя материалната страна на Божествения свят. Значи, Божественият свят се ограничил в едно малко яйце, за да стане видим и разбран за човека. Божественият прин-цип работи и в яйцето. Хората търсят Божествения принцип, т. е. Бога в живота, в природата, в хората, но никъде не Го намират. – Защо? – Защото целият свят, цялата природа са в Бога; те са Негови творения. Как можете да намерите създателя на часовника в самия часовник? Часовникът напомня за своя създател, но създателят е другаде. Като се развали часовникът ви, ще намерите някой майстор да го поправи. Той може да е негов създател, но вие го намерихте вън някъде, а не в часовника, Следователно, Който е създал света, Той е вън от него и вътре в него, вън от природата и вътре в природата. Това е една от великите аксиоми на живота. Които не вярват в тази

аксиома – това е тяхна работа. Мнозина не вярват и в геометрическите аксиоми, но това не значи, че те не са верни. Аксиомите са валидни за учените, които изучават и разбират геометрията. Низшите същества не се интересуват от техните аксиоми и не ги признават.

Да се върнем към непрекъснатия живот. Какво представя той? Нещо подобно на плат, който се тъче. С една нишка става ли плат? Много нишки трябва да се насноват, за да можете да изкарате плата. При това, днешната работа не прилича на вчерашната, и утрешната няма да прилича на днешната. Ето защо, непрекъснат е животът; той няма начало и край, и всеки момент към него се прибавя нещо ново. Като знаете това, не казвайте, че не живеете добре, но всеки ден прибавяйте към живота си нещо ново, с което да се повдигате и обновявате. Живейте според законите на разумната природа, за да бъдете доволни от себе си.

Какво представя разумната природа? - Живот, изявен от три страни: физическа страна, която включва в себе си среда, условия и възможности; духовна страна, която включва всички закони, и умствена страна или Божествена, в която влизат всички факти и принципи, които работят в целокупния живот. И най-после, над всичко това стои Великата разумност, която направлява средите, условията и възможностите, както и законите, фактите и принципите. Тези неща са неразривно свързани. Ето защо, за да разбира средата, в която живее, човек трябва да разбира условията и възможностите; за да разбира условията и възможностите, той трябва да разбира законите, фактите и принципите. Само по този начин човек може да излиза от една среда в друга и да се ползува от нейните условия. Само така можете да разберете, как рибата е станала птица, а птицата – млекопитаещо. Докато е във водата, рибата не може да стане птица. Тя трябва да научи условията, при които може да живее в рядката среда – във въздуха. Тя трябва да се нагоди към този живот. Само при това положение тя ще влезе в новата култура.

Непрекъснатият живот подразбира минаване от едни условия в други, от една култура в друга. При това, всяко нещо трябва да става на време. Ако воюваш, навреме ще воюваш. Не попаднеш ли на определеното време, ще бъдеш бит. Трябва ли хората да воюват? – Ако воюват и се убиват, не трябва да воюват: ако воюват без да се убиват, войната е на място. Война, която взима човешки жертви, е остатък от старата култура. По въпроса, дали хората трябва да воюват, или не, съществуват две мнения: мнението на тъмнината и мнението на виделината. Който поддържа първото мнение, казва, че светът ще се оправи с наказания, затвори, бесилки и войни. Който поддържа второто мнение, казва, че светът ще се оправи само чрез доброто. То е в сила да се справи със злото. От излизането на Адама от рая досега хората живеят по старата култура, но още не са се справили със злото. Помнете: светът може да се поправи само чрез любов, знание и сила. Вън от любовта, знанието и силата, човек е осъден на страдание и мъчнотии.

Всички хора искат да бъдат щастливи. Без вяра в Божественото Начало, никакво щастие не може да се постигне. Като вярва в това Начало, човек се домогва до истината, която го прави свободен и му дава импулс за работа. Много естествено. Когато излезе от затвора, човек започва да работи и осмисля живота си. Когато болният напусне болницата, не търси вече лекари, но всеки ден прибавя по нещо към здравето си. Човек трябва да пази здравето си, докато е здрав. Това се постига със здравословни мисли и чувства. Внасяйте в ума и в сърцето си само такива мисли и чувства, които обновяват и укрепват организма. Дойдете ли до противоречията в живота, не ги допущайте в себе си. Оставете ги вън и ги разглеждайте, както ученият ботаник изследва растенията. - Защо Бог е допуснал противоречията? На този въпрос може да се зададе друг: Защо човек допусна противоречията в своя живот? Детето няма право да пита майка си, защо постъпва с него по един или по друг начин, но то трябва да се учи. Ако не е готово да се учи от майка си и от баща си,

то не ги обича. Кога детето не обича майка си? Когато не е родено с любов. Какво дете ще роди майката, ако едновременно мисли за двама – за своя мъж и за друг когото обича? Ще кажете, че това е престъпление. Не е там въпросът. Важно е, къщата, която майсторът гради, да бъде здрава. Един майстор трябва да я гради и при това, на един и същ терен, а не на различни терени.

В заключение на това казвам: Момата трябва да се жени за човек, когото обича. Не го ли обича, да не се жени за него. Същото се отнася и до момъка. От гледището на любовта, не е позволено на човека да се жени без любов. Не е позволено на майката и на бащата да раждат деца без любов. Следвайте закона на любовта във всички свои действия, и не се страхувайте от нищо. Бог е Любов. Следователно, като се жените, призовете Името Божие между вас. Не е ли Бог между вас, и женитбата, и раждането на деца е търговска сделка. Следователно, допуснете ли търговията в най-свещените отношения на хората, не очаквайте никакво щастие, никакви постижения. Помнете: това, което отнема щастието на човека, което разрушава неговите възвишени мисли, чувства и постъпки, е отсъствието на любовта. След всичко това ще кажете, че Божията воля е била да страдате, да боледувате и да умрете. Не е така. Казано е в писанието, че Бог не съизволява в страданията и в смъртта на грешника. Значи, Божията воля е в растенето и в развитието на човека.

„Преди да бъде Авраам, аз съм". Значи, Христос е бил преди Авраама. Авраам се е учил от Христа, понеже Христос носеше в себе си истинската философия на живота. Който следва тази философия, не умира, но се видоизменя. Той не се нуждае нито от паметник, нито от гроб. Какъв по-добър паметник можете да намерите от живия човек, който служи на любовта, на мъдростта, на истината, на доброто, на кротостта, на въздържанието? Няма по-красиви паметници от живите хора, които въплъщават великите добродетели. Няма по-красив паметник от живия човек, който служи на Бога. Да служиш на Бога, това значи, да вършиш Неговата воля с всичко

красиво и възвишено, което Той е вложил в тебе. Той е бил преди всички хора, и Той ги упътва в живота им. Затова е казано, че ученикът не може да бъде по-горен от учителя си. Ученикът ще върви по пътя на своя учител и ще изпълнява неговите заповеди. Мнозина казват, че не се нуждаят от външни учители. Те казват, че Духът ще дойде и ще ги научи на всичко. Не е така. Ако Духът може да научи човека на всичко, тогава той не се нуждае нито от майка и баща, нито от братя и сестри, нито от учители. За него и външната природа ще бъде безпредметна. Човек трябва да се учи отвън и отвътре; реалността е вън от човека и вътре в него. Вслушвайте се в думите, които Духът ви нашепва, но работете и навън, да видите, какво сте научили. Отвътре човек се учи, а навън прилага наученото.

Сега, като обяснявам тези неща, това не значи, че трябва да вярвате в думите ми. Ако нямате вяра в себе си, отвън нищо не може да направите. Всеки трябва да работи върху себе си, да развие това, което е вложено в него. Всеки има вяра, сила, търпение в себе си, няма защо да му се проповядва да ги търси отвън. Във всеки човек е вложено известно богатство, нищо друго не му остава, освен да прояви богатството и добродетелите си. Трябва ли да учите войника на търпение? Като е станал войник, ще търпи: ще стои с часове с пушка в ръка на пост, ще стреля, ще се упражнява. Ако го изпратят на бойното поле, там още повече ще търпи: ял не ял, ще търпи и напред ще върви. Тъй щото, ако е за говорене, на човека се говори за онова, което не знае и което няма. Ако река да ви говоря за стария живот, вие го знаете по-добре от мене. Друг е въпросът, да взема цигулката си и да свиря: на всеки ще свиря специално парче, според нуждата, която има в дадения момент: на болния ще изсвиря такова парче, с което да го вдигна от леглото; на упоритият – да смекча неговата упоритост; на безверника – да събудя вярата му и т. н. – Възможно ли е това? – Възможно е, съществува такава музика. Ако майката знае да свири по този начин, тя би преобразила характера на детето си; лошото дете ще впрегне на работа. Детето е лошо, защото има излишна енергия в

себе си, която не знае, как да тури в действие. Чрез музиката майката насочва енергиите на детето в права посока, и то изменя характера си, става добро. Следователно, ако майката знае, как да даде път на енергиите в детето си, да започне да твори, то ще се изправи.

Това се отнася и до възрастния човек. Ако енергиите се подпушат, ако го отклонят от идеалите му, той става песимист, мрачен, зъл. За да помогнете на такъв човек, трябва да повишите вътрешната топлина, да потекат енергиите му свободно. Насърчете го, внесете в него вяра в живота, и той ще измени състоянието си, ще стане оптимист. Ще каже някой, че, като няма пари, не може да бъде оптимист. Той е на крив път. Важно е човек да бъде здрав. Щом е здрав, той ще работи и ще придобие това, което му е нужно. Здравият може да бъде и богат по ум, по сърце, по прояви. Не е външното богатство, което прави човека щастлив. Външно той може да се представя щастлив, но всъщност не е. В това отношение природата не търпи никакъв фалш, никаква лъжа. Тя иска да вижда нещата такива, каквито са в действителност. Ако можеш да говориш истината, кажи я, както е, без страх; ако не можеш да я кажеш, по-добре мълчи. Дойдете ли до истината, бъдете смели. Ние говорим за онази истина, която освобождава човека и създава в него нещо велико. Ако направите някаква погрешка, кажете истината, признайте се поне в себе си. Ако ви питат, вие ли сте счупили чашата или шишето, не скривайте истината, кажете си погрешката, никой няма да ви съди. По-добре е да говорите истината, отколкото да я забулвате. Който е скривал истината, всякога се е натъквал на мъчнотии, сам си е причинявал нещастия и злини. Навремето си още евреите не приеха Христа, т. е. не приеха Божия закон, поради което и до днес страдат. Но и християните, които приеха Христовото учение, още не са Го приложили. И те страдат по същата причина. Евреите казват, че признават Мойсея, а християните – Христа, но и едните, и другите страдат. – Защо? – От неизпълнение на Божия закон. Ще кажете, че човек трябва да ходи на църква. И това не е лошо, но ще стане ли той

по-набожен? Други казват, че детето трябва да ходи на училище. Добре е детето да ходи на училище, но ще стане ли с това по-умно? Важно е човек да ходи на църква с любов; детето трябва да ходи на училище с любов. Без любов никой не може да стане набожен, и никое дете не може да стане учен човек. Религията и науката се придобиват само с любов. Отношенията между хората трябва да почиват на взаимно уважение и почитание. Дето Любовта присъствува, там има разбиране и познаване на нещата.

Светът се нуждае от истински хора, които да прилагат своите идеи и разбирания. Само по този начин човешкият живот ще се оправи. Няма да минат сто-двеста години, това ще стане. Мнозина ще проверят думите ми, ще разберат, че казаното днес се е сбъднало. Като проверят това, могат да ми напишат по едно писмо. – Как ще се оправи светът? По естествен начин. Достатъчно е да си представите следната картина, за да разберете, как ще стане това.

По широк, безкрайно дълъг път вървят пътници, с пълни, натоварени коли със съкровища на богатите, които следват колите и спокойно разговарят помежду си. След тях вървят празните коли на сиромаси, бедни и страдащи, които търсят работа, да турят нещо в колите си. Богатите не подозират, че след тях вървят празни коли, но, и бедните не виждат, по какъв начин могат да си намерят работа. Обаче, керванът се движи, върви напред. Равният и гладък път привършва, и постепенно става по-стръмен и каменист. Движението на претоварените коли се затруднява, пътниците се заморяват, изпотяват, не виждат изходен път, не знаят, как да се освободят от мъчнотиите си. Критичният момент настъпва, те спират колите и започват да хвърлят част от богатствата си, да се облекчат. Колкото по-нагоре се качват, толкова повече хвърлят от товара си. Сега започва спасението на сиромасите: те спират празните си коли и започват да ги пълнят с излишния товар на богатите.

И тъй, на онези, които се оплакват, че колите им са празни, казвам: Имайте търпение, след стотина години и вашите коли ще се

напълнят, но трябва да вървите след богатите. – Кой ще чака толкова време? – Който има търпение, ще чака и ще придобие нещо. Който няма търпение, ще изгуби и това, което има. Разумният свят има свой план, който за нищо и за никого няма да измъни. Казано е в Писанието: „Който търпи, спасен ще бъде".

Време е вече, хората да изменят живота си, да изменят своите разбирания и вярвания, да изменят начина на храненето, на спането, на женитбите си и т. н. Коренна промяна трябва да стане с човека, за да бъде готов за новото време, за бъдещите условия. В бъдеще хората ще се обичат по нов начин и ще се женят по нов начин. Ако двама души, които се обичат, се срещат вечер, любовта им ще изчезне. Любов, която се ражда вечер, умира. За да живее вечно, любовта трябва да се роди сутрин, при изгрев на слънцето. Ако не се роди днес, при първия слънчев лъч, ще чакате друг ден, но той ще бъде епохален. Любовта не идва всякога. Тя има свой определен път, час и момент на проявяване. Същото се отнася и до раждането на човека. Има часове и минути безплодни, когато нищо не може да се роди; има часове и минути благоприятни, когато всичко се ражда, цъфти и зрее. Всичко, което става в природата, е точно определено. Ако природата не спазва строго своите закони, ние ще се намерим пред голям хаос и дисхармония. Който разбира великите закони на Битието, знае, че човек не се ражда само веднъж. Докато е на земата, той трябва да се роди поне два пъти: един път по плът, от майка и баща; вторият път по дух, от Бога. За това раждане, именно, Христос казва: „Ако не се родите изново, от вода и Дух, не можете да влезете в Царството Божие". Това значи роден от Бога. Духът ще бъде вашият баща, а Божественото Начало във вас представя силите, които взимат участие при раждането ви. За да дойде до това раждане, човек трябва да преустрои коренно своя организъм. Тогава той може да каже като Павла: „Ние няма да умрем, но ще се измъним. Казано е, че роденият от Бога грях не прави. Той е човекът на новата култура. Новото човечество се нуждае от вътрешна просвета, от правилно разбиране

на Свещените книги, от изучаване методите на великите Учители, Които са работили в света. Който е дошъл на земята да се учи, трябва да намери своя Учител, своята майка, своя баща, своя приятел, своя род. Не ги ли намери, той ще живее по стария начин, и резултатите на живота му ще бъдат същите. Той ще бъде млад, ще остарее, ще умре и ще занесе със себе си мисълта, че животът няма смисъл. Живейте по новия начин, за да имате нови резултати. Живейте добре на земята, за да бъдете добре и на небето. Ако не живеете добре, постоянно ще питате за онзи свят, но никога няма да разберете, какво представя той.

Каквито промени да стават в живота, това не трябва да ви обезсърчава. Временното, преходното се изменя, но вечното, абсолютното всякога си остава едно и също. Например, доброто, любовта, светлината при всички времена и условия си остават едни и същи. На неизменното и вечното човек разчита и се крепи. Ако не беше така, хората щяха да бъдат нещастни, защото нямаше на какво да се опрат. Радвайте се и вярвайте на вечното Божествено начало, за да влезете в живота на безсмъртието. Само по този начин връзката между първичната причина и човешката душа остава неизменна. Прекъсне ли се тази връзка, съзнанието на човека потъмнява, животът му се обезсмисля, и той умира. Като дойде до това положение, човек се обезверява и отрича съществуването на друг живот, на всичко светло и възвишено. Това е така, защото е изпаднал в низходяща посока на живота, но не е вярно за всички хора. Който ходи в правия път, той гледа на нещата светло, вярва в бъдещия живот, във всичко възвишено. Той живее във великата истина на живота. Следователно, ако си попаднал в низходящата посока на живота, нищо друго не ти остава, освен да измениш движението си и да влезеш във възходящата посока.

И тъй, само онзи може да намери и познае истината, който разполага със съответен инструмент, чрез който може да я открива. Станете ли сутрин от сън, вземете този инструмент и измерете

вътрешната си топлина. Ако забележите най-малкото понижаване на топлината, ще знаете, че има нещо неправилно във вас, което ще хвърли сянка върху вашето верую, върху вашите възгледи за живота. Следователно, за да не изпадате в песимизъм, направете всичко възможно, да повдигнете топлината си. Нормалната топлина ще нормализира живота ви. Направете опита с един болен и ще видите, че и тук действува същият закон. Достатъчно е да доведете температурата на болния до нормална, за да се почувствува той добре и да оздравее. Болният се нуждае от външна, чужда помощ. Донякъде това е естествено положение. Какво ще кажем за онзи, който не е на легло? Щом е здрав и се нарича човек, той сам трябва да си помогне. – Как ще си помогне? – Като възстанови функциите на своето тяло, като повдигне мислите и чувствата си и ги хармонизира. Разумният човек е лекар на себе си, той сам си помага. Неразумният очаква да дойде помощта му отвън.

„Преди да бъде Авраам, аз съм". Кой е този „аз съм"? – Божественият Принцип. Достатъчно е да помисли човек за този принцип, за да се изпълни със свещен трепет. Мнозина спорят с този Принцип, както Якова, но какво стана с него? Бог го бутна по бедрото, и той окуця. След това мина през големи страдания. Който се е опитал да спори с Господа, той е минал през големи страдания. И Йов спори с Господа, но главата му побеля от страдания: изгуби синовете, дъщерите, имането, здравето си. Най-после съзнанието му се пробуди, и той се обърна към Бога с думите: Господи, Ти си прав. Има нещо, което аз не разбирам, но видях навсякъде Твоята Мъдрост и Любов и се предавам в ръцете Ти. От този момент положението на Йова се измени, и всичко загубено му се възвърна. Който изпадне в положението на Йова, да мисли, че Бог е крив,а той прав; че целият свят е лош, а той единствено добър, ще го поставят на такива изпитания, които ще го заставят да мисли право. Нито светът е виновен, нито Бог, нито вие, но трябва да приемете Бога като среда, като условия, като възможности за подобряване на вашия живот.

Знание е нежно на човека, за да изправи своите мисли и чувства, да тръгне по възходящия път.

Христос казва: „Преди да беше Аврам, аз бях". Който разбере вътрешния смисъл на този стих, той ще се домогне до щастието, което се обуславя от знанието. Който е придобил истинското знание, той коренно изменя своя живот. Той гледа вече по друг начин на болестите, на страданията, на мъчнотиите. Болестите и мъчнотиите са негови неприятели. Следователно, щом види още отдалеч, че неприятелят му се задава, той не търси чужда помощ, но поставя картечницата си на пътя и започва да се защищава. Картечният огън на съзнателния човек не е нищо друго, освен неговите добродетели. Тъй щото, справяйте се с неприятелите си, преди още да са влезли в крепостта ви. Човешкото тяло е неговата крепост. Влезе ли неприятелят в крепостта ви, ще плащате контрибуция.

Като изучавате живота съзнателно, ще видите проявите му в три области: в областта на волята, на ума и на сърцето. Колкото по-неправилно се проявява човек в тези области, толкова по-големи са неговите смущения. Наистина, виждате, колко много страдат хората някои от своя ум, други – от сърцето си, и трети – от своята неразумна воля. Някой казва, че животът му е тежък, защото няма пари; друг казва, че приятели няма; трети се оплаква от липса на знания. Как мислите, ще бъде ли щастлив човек, ако има пари? Бог е давал и дава богатство на мнозина, но в края на краищата богатството пак се е връща при Него. – Защо? – Защото хората не издържат на условието. Бог дава Богатство на онзи, който е готов през целия си живот да не си служи с лъжата. Тази е причината, задето нито богатите остават завинаги богати, нито сиромасите завинаги сиромаси. И едните, и другите се поставят на изпит.

Това са положения, които имат отношение към Божествения живот, а не към живота на личността. – Защо? – Защото това, което е вярно за личността, не е вярно за индивида; вярното за индивида не е вярно нито за ума, нито за сърцето; вярното за ума и за сърцето не е

вярно за душата. Личността, индивидът, умът, сърцето, душата, духът са категории със специфични отношения и предназначения. Личността и индивидът имат отношение към физическия живот. Чрез тях трябва да изучавате този живот във всички негови прояви, до най-големи подробности. Ако не разбирате физическия живот, не можете да разберете нито духовния, нито умствения, т. е. проявите на ума и на сърцето. Голяма мощ се крие в човешката мисъл. Тя върши чудеса. Мисълта е повлияла на растенията, на животните, на хората, даже и на природата. Щом е така, защо човек не си послужи с мисълта за усилване на своята вяра във великото и мощното, чрез което да повдигне живота си?

Една от причините за неуспеха на хората се дължи на безверието им в Божествения Принцип, който е еднакъв във всички хора и работи по един и същ начин. Днес всички хора се стремят към обединяване. Те се групират в братства, в общества, с единствената цел, да дадат възможност на Божествения Принцип в тях да се прояви. Когато даде предимство на Божественото в себе си, човек може вече свободно да развива дарбите си, и сам да си помага в трудните моменти на живота. Ако е сиромах и се нуждае от пари, той няма да търси оттук-оттам, да очаква на благоволението на хората, но ще вземе магическата си тояжка и ще тропне тук, там, да види, къде има заровени пари. Щом намери мястото, ще разрови, ще си вземе, колкото му е нужно за момента и пак ще го зарови. Който разполага с магическата тояжка, той сам си доставя хляб, облекло и т. н. Достатъчно е да тропне с тояжката си един път, за да си достави всичко, каквото му е нужно. Ще кажете, че лесно се живее с магическата тояжка. За онзи, който владее законите на тази тояжка, всичко е лесно; за онзи, който не владее тези закони, по-мъчно нещо, от приложението на магическата тояжка, няма. За да владее законите на магическата пръчица, човек трябва да бъде разумен, любящ, да носи истината и Божественото знание в себе си. Засега растенията, плодните дървета прилагат донякъде законите на магията.Те сами

приготвят и пекат своите плодове. Човек може да направи нещо повече от растенията.

Преди да беше Авраам, аз бях". С други думи казано: Преди да беше човекът, Божественото съществуваше. Ето защо, всеки човек трябва да даде ход на Божественото да се прояви. Много външни потици идат в помощ на човека да прояви Божественото Начало в себе си. Първият потик е любовта. Тя иде отвън и събужда Божественото в човека. Тази е причината, че, като люби, човек става по-добър, по-щедър, по-внимателен. Когато изгуби връзката си с Божественото Начало, човек започва да остарява, изгубва смисъла на живота си и се обезсърчава. Той се намира в положението на блудния син, който всичко изгубил и разпилял, но придобил такива опитности, които го връщат в бащиния му дом, отново да се свърже с любовта на баща си, да влезе в новия живот.

„Преди да беше Авраам, аз бях". Само онзи може да разбере този стих, който прилага Христовото учение. Едно се иска от човека: да признае Бога за свой Баща и да има към Него синовни отношения. Това значи, да живее човек и на небето, и на земята, както Бог живее. Това е Божествена идея, която трябва да внесете в умовете си. Само по този начин животът ви ще се преобрази. Иначе, ще се намерите в положението на малките деца, които правят къщички от пясък. Каквото направите, всичко ще се разруши. Дайте път на Божествения Принцип в себе си, за да възкръснете, да придобиете безсмъртието и да кажете като Павла: „Аз няма да умра, но ще се изменя".

Беседа от Учителя, държана на 15 юни, 1930 г. София – Изгрев.

ЗА ХРАНА

„Работете, не за храна, която се разваля, но за храна, която трае в живот вечен". (Йоана 6:27)

Представете си, че на един виден цигулар дадат да свири на цигулка Страдивариус. Цигуларят е голям майстор, цигулката е много хубава, но струни няма. Какво ще прави той? Ще погледне цигулката със съжаление и ще я тури настрана. Съвременният човек представя такава цигулка. Майсторът, който го е направил, е съвършен, но, в продължение на дългия живот, човек е изпокъсал струните си и днес, едва ще намерите една или две струни на него. Повечето хора са цигулки Страдивариус без струни. Лесно се турят струни на цигулки: ще вземат червата на някоя овца и ще направят струни. В последно време употребяват струни от меко желязо. Оттук или оттам ще се намерят струни и за човешката цигулка, но те не са струните, които майсторът е поставил. Днес употребяват и вълчи струни, но те са по-лоши от другите. Ако една от струните е вълча, а трите – овчи, вълчата ще скъса овчите – и тук вълкът не може да се примири с овцата. Какво е положението на цигуларя, който свири на такава цигулка? Той трябва да свири и да примирява вълка с овцата на цигулката си.

Мнозина отричат съществуването на Първата Причина на нещата. За да се убедят в съществуването ѝ, те искат силни доказателства. Че има музика, че има цигулка Страдивариус, доказателствата са налице, но струни трябва да има цигулката, за да се свири с нея. И като слушат, че свири на цигулка, някои пак не вярват в съществуването на музиката и на цигулката и казват: „Цигулар къща не храни". В което българско село, да идете на хорото, ще видите, някой цигулар да свири. Ако цигуларят поиска някоя

мома, не му я дават. – Защо? – Казват му, че цигулар къща не храни. Едно време може да е било така, но днес добрият цигулар гледа къща. Когато цигуларят свири и поддържа дома си – майка, жена, деца, не трябва ли да вярвате в музиката и в цигулката? Следователно, когато тялото с четирите струни на него – вашата цигулка, поддържа първо вашия живот, а после живота на близките ви, не трябва ли да вярвате в него, както и в Онзи, Който го е направил? Ние не говорим само за външното свирене, за музиката като изкуство, но имаме предвид музиката като елемент на човешката мисъл. Ти не можеш да мислиш право, ако музикалното ти чувство не е добре развито; ти не можеш да бъдеш философ, ако не си музикант. Музиката предхожда философията; музиката предхожда поезията, даже и проявената любов на земята. Само когато запее майката, тогава детето й започва да я обича. Ще каже някой, че майката пее, защото се е влюбила. Не, майката пее, защото са я залюбили. Докато не знае, какво нещо е любовта, тя не пее. Щом пее, тя пее за любовта. Тя пее, за да покаже, че се явило нещо красиво в света. Велико нещо е музиката! Много от сегашните хора имат повърхностни понятия за музиката, за вярата, за любовта. Затова, именно те се запитват: Съществува ли Бог в света? Вярваш ли в Бога? - Вярвам, че има цигулки Страдивариус, но нямат струни. Ако казвате, че човек е създаден по образ и подобие Божие, а няма струни, какъв човек е той. Ако скъсаш четирите струни на цигулката си, какъв човек си ти? Първата струна е сърцето, втората - ума, третата – душата, а четвъртата – духа. Какъв човек е този, който няма сърце, ум, душа и дух? Цигулката е на лице, но струни няма. Какво представя цигулка без струни? След това философите пишат трактати върху отвлечени въпроси и казват, че субстанцията, т. е. цигулката е там, но струните ги няма. Ако се скъсат струните на цигулката, чрез които се проявява музиката, какъв смисъл има самата цигулка, т. е. субстанцията. Ако скъсаш струните, чрез които се проявява Битието, какъв смисъл има животът?

Съвременните хора се намират в положението на онзи арабски търговец, който пътувал през една местност. Той седнал близо до една чешма, да си почине. След това извадил от торбата си една дървена кутия с маслини и хляб и започнал да яде. Ял маслини една след друга и хвърлял костилките им настрана. Още не завършил закуската си, пред него се явил един великан който му казал строго: Знаеш ли, че ти наруши едно от свещените правила на тази местност? – С какво съм нарушил? – запитал търговецът. – С костилките, които хвърляше на различни страни. Тук това не е позволено. С една от костилките ти удари сина ми в окото и го ослепи. Сега ще бъдеш наказан: ще извадя двете ти очи и ще бъдеш умъртвен. – Моля ти се, прости ме, нямах никакво желание да ослепя сина ти, не знаех правилата на тази местност. Аз съм човек, който вярвам в Аллаха. – Ако ти, наистина, вярваш в Аллаха, нямаше да хвърляш костилките на маслините, а щеше да ги гълташ. –Нас са ни учили другояче: като ядем маслините, костилките да хвърляме навън. – Щом си дошъл в нашата местност, трябваше да знаеш правилата, които съществуват тук. Ето, ти извади окото на моя син. – Слушай, казал търговецът: Казано е от Христа, че ако дясното ти око те съблазнява, извади го и го хвърли навън". Какво да ти кажа, когато моят син имаше само едно око. Най-после търговецът казал на гиганта: По всичко се вижда, че моят живот е свършен. Дай ми един месец отпуск, да се върна у дома да се простя с жена си и с децата си, да им кажа, какво ме чака. – Ще те пусна, но с условие, че след един месец ще се върнеш. Сега всички се интересуват, какъв е краят на тази мистична приказка. Какъвто и да е краят, той е добър. Три положения има, при които се изявяват постъпките. Когато краят на една постъпка е лош, имаме трагедия; когато краят е добър, имаме драма, когато краят е смешен, имаме комедия. Значи, всяка постъпка, всяко явление може да се свърши или с трагедия, или с драма, или с комедия. Това зависи от авторите, които са писали трагедията, драмата или комедията.

Търговецът се върнал при жена си, разправил ѝ за бедата, която го сполетяла и решил, че трябва да се моли на Аллаха, да му помогне. Нещастието му се заключавало в това, че той никога не се молил, не знаел, как да пристъпи към молитва. Той взел цигулката си и чрез нея искал да отправи молитвата си към Аллаха, но останал изненадан - цигулката нямала струни. Търговецът извикал жена си и я помолил да му даде първите правила за молитва, както учителят по музика дава първите правила на ученика. Тя му казала, как да застане, накъде да отправи очите си, както ученикът се учи да държи цигулка, да управлява лъка първо по празните струни, а после по позициите. Като се молили, той трябвало да отправя очите си нагоре, но да не бъдат много отворени. С това жена му искала да каже, че отворените очи са причина за нещастието, което го сполетяло. Ако очите му бяха затворени, той щеше да хвърля костилките около себе си и нямаше да извади окото на младия човек. Значи, докато очите на човека са отворени и вижда всичко, все ще го постигне някакво нещастие. Търговецът се молил толкова сърдечно, че молитвата му отишла до Аллаха, който решил да му помогне. Аллах изпратил един адепт при него, да му каже, по какъв начин да изправи погрешката си. Адептът му разправил, че жителите в тази местност имали особени капаци на очите, които се отваряли и затваряли с помощта на някаква пружина. Как става това, и те не знаели. Тъй щото, окото на младия човек не е извадено, но затворено с капачето. Адептът разказал на търговеца, как може да вдигне капачето, и пострадалият да прогледа. Търговецът благодарил на Аллаха и на адепта и тръгнал на път, да стигне на определеното време при великана. Като дошъл, той му казал, че иде да изправи погрешката си, да върне зрението на сина му. Като чул това, бащата останал крайно доволен и казал: Ще ти благодаря, ако можеш да направиш това. – Ще го направя, аз съм честен човек и разполагам със знания. Той вдигнал пружината, окото се отворило, и синът прогледал. Бащата задържал търговеца при тях, да го угостят,

да изкажат своята благодарност, след което го изпратили с големи почести и подаръци.

Христос казва: „Работете не за храна, която се разваля, но за храна, която трае за живот вечен". Привеждам този стих да мислите върху него. Не трябва само да мислите, но и да обичате, да любите. Хората са мислили, чувствували, работили, вярвали в Бога, обичали, добрини са правили, но, въпреки това, има нещо, което не им достига. Имало е велики философи, поети, учени в миналото, има ги и днес, но на всички липсва по нещо. Чувате някой да казва: Искам да разреша въпросите си само за един ден. Той не знае, че ако ги разреши само за един ден, разрешил ги е завинаги. Величините, с които животът работи, са постоянни. Следователно, нищо ново не можете да внесете във вашата душа, не можете да я направите нито по-голяма, нито по-малка. Същото се отнася и до човешкия дух, до човешкия ум, до човешкото сърце. Какво казват философите по този въпрос, това е друго нещо. Важно е, че духът, душата, умът и сърцето са постоянни величини, които нито се увеличават, нито се намаляват. Много естествено. Ако ви дадат един килограм вълна, колко прежда ще изкарате от нея? Пак един килограм. Каквото да правите с вълната, както и да я предете, повече от един килограм не можете да изкарате. Но ако изчезнат няколко килограма, веднага ще ви питат, къде са отишли. Друго нещо, обаче можете да направите с вълната – да я изпредете тънко или дебело. Колкото по-тънко я изпредете, толкова по-добре, толкова по голям майстор сте вие. Можете да изпредете вълната толкова тънко, че да стигнете с нея до слънцето. Ако някой има такава тънка мисъл, че с нея може да стигне до Господа, трябва ли хората да му доказват, съществува ли Бог, или не? Бог не се нуждае да доказват съществуването Му. Той има нужда от хора, които да тъкат тънко и дебело. Той не иска от хората нещо повече от това, което им е дал. Той иска от тях да предат, т. е. да мислят и да чувствуват правилно.

Човек трябва да обича. Ако някой се влюби в една овца, но след време я заколи и изяде, какъв смисъл има тази любов? Ако четеш една свещена книга и откъснеш онези листа, в които не ти харесва написаното, какво остава от тази книга? Така някой материалисти четат свещените книги. Като дойдат до места, дето е писано за Бога, те ги късат. Защо? – Не им харесват. Така постъпват и някои религиозни хора с материалистическите книги. Като четат такива книги, дойдат до някои места, които не им харесват те откъснат листата. Какво се постига с това? – Нищо не се постига. И на едните, и на другите е дадено по един килограм вълна, която трябва да изпредат. Разликата между едните и другите се заключава само в това, че едните предат тънко, а другите дебело. Има материалисти, които предат тънко, има религиозни, които предат дебело. И обратно: някои материалисти предат дебело, а някои религиозни предат тънко. От всички хора – свещеници, майки, бащи, учители, съдии, управници, моми и момци се изисква да предат тънко, жичката им да отива далеч и нависоко. Щом могат да предат тънко, те ще предат и дебело. Дебелата нишка по-лесно се преде от тънката. Който преде тънко, много плат изкарва и много печели. Когато желязото се изтегля на тънки жици, скъпо се продава. Изкуство е да знае човек тънко да преде.

Мнозина слушат Словото, но казват, че не са съгласни с някои мисли. Това нищо не значи. Всеки е свободен да съгласува мисълта си с моята, или да не я съгласува. И аз съм свободен, да бъда в съгласие с вашата мисъл, или да не бъда. Аз поста-вям въпроса другояче. Вие носите цигулка в ръката си и минавате за цигулар. Щом е така, искам да изсвирите нещо. – Разбираш ли музиката? – Разбирам я, защото музиката представя основния тон на моята душа. Докато съм здрав, мисля и чувствувам право, свързан съм с душата си, разбирам музиката и я прилагам. Това се отнася до всички хора. Който изгуби музиката в себе си, т. е. скъса връзката с душата си, той полудява, заболява умствено. Това значи, да изгуби човек основния тон на

музиката в себе си. Съвременните лекари разбират този закон и, когато се натъкват на умствено болни, те се стремят да им възвърнат основния тон на музиката. Само онзи човек полудява, който дохожда в противоречие със себе си. Ако някой успее да разубеди вярващия в съществуването на Бога, той може да произведе в душата му цял катаклизъм. Вярващият в Бога прилича на млада мома, която за пръв път се влюбва в някой момък и му вярва напълно. Ако момъкът не я обича, ще ѝ каже някоя дума, която ще произведе катастрофа в душата ѝ. Любов, която произвежда катастрофи, не е истинска. На нея не може да се разчита. Такава е любовта на хората и към кокошките. Някой има сто кокошки в курника си, иска да хване една, но тя успива да избяга от ръцете му. Той не се отчайва и казва: Няма нищо, ако не хвана една, ще хвана втора; ако и нея не хвана, ще хвана трета, четвърта и т. н. Все ще уловя една от стоте. Този човек мисли, че това е любов и говори за морал, за благородство, за честност.

В какво се проявява честността? – В тънкото предене. Ако си честен, ти трябва да изпредеш такава тънка нишка, която да достига до слънцето. Това е морал. Ако твоята нишка не може да излезе вън от орбитата на земята, ти нямаш никакъв морал. Наистина, единственият морал, с който трябва да мерим всички неща, това е правата, която съединява центъра на земята с центъра на слънцето. Всяка планета има свой специфичен морал. Венера, например, има свой морал. Казват, че тя била обвита с някаква атмосфера, която я прави невидима. Защо е забулена Венера, има причини за това, няма да се спираме на този въпрос. „Работете за храна, която трае за живот вечен". Който разбира живота, знае, как да работи и каква храна да приема. Той е подобен на музикант, който разполага с инструмента си, знае, при какви условия да свири и как да свири. Преди да започне да свири, той дава разпореждане, салонът да бъде чист, добре осветен и отоплен. Ако температурата е 20° под нулата, при тези условия не може да се свири. Ръцете изстиват, не могат да се огъват. Музикантът трябва да разбира външните условия, които действуват върху

струните, и да се съобразява с тях. Всеки човек трябва да разбира външните условия, които влияят върху цигулката и струните, т. е. върху ума, сърцето, душата и духа му, за да взима чисто и правилно, тоновете на живота, да може да ги съчетава в хармонични акорди и гами.

Сега аз ви говоря със символи, за да мислите, и да намерите начин да ги превърнете в математически формули; формулите ще превърнете в плоскости. Щом дойдете до геометрията, работите се решават лесно – геометрията има практическо приложение на земята. Който не разбира геометрията, ще се натъква на големи нещастия. Има учени хора, добри теоретици, които минават за добри математици и химици, но нито един опит не могат да направят. Някой химик знае свойствата на елементите, знае законите, на които се подчиняват, но не е правил опити, няма опитност. Някой минава за учен, играе си с думите, но, ако го накарате да тури всяка дума на мястото ѝ, според силата, която съдържа, не може. Думите крият в себе си динамическа сила. Една дума може да произведе цяла реакция; една дума може да запали един килограм барут; една дума може да превърне известно количество желязо в злато. – Възможно ли е това? – Възможно е. В това, именно, се заключава изкуството на човека, да работи с думите, като с определени величини и сили. Който знае да работи с тях, той лесно превръща, желязото в злато; който не знае, седи, гледа и се оплаква от неблагоприятните условия, от противоречията в живота.

Как да разрешим противоречията на сегашния живот? С война ли? – Ако войните разрешаваха противоречията, светът досега трябваше да се оправи. Ето, в продължение на хиляда години България е водила 150 войни. Какво спечели тя от тези войни? Колко разходи е направила през това време! Ще кажете, че поне история имаме. Имаме история, но изпадаме в противоречие със себе си както изпадат в противоречие хората от една секта в Америка, които приемат съществуването само на духа, а отричат материята. Те не

признават никакви болести, считат ги за илюзии и лекуват само с мисълта, чрез внушение.

В същия град, дето е това общество, се случило нещастие с трена. Един от пътниците счупил крака си и повикал един лекар от сектантското общество да му намести крака. Лекарят погледнал крака на болния и му казал: Кракът ти не е счупен, ти си въобразяваш. Ще изхвърлиш тази мисъл от главата си, и кракът ти ще се намести. Лекарят трябвало да бъде верен на убеждението си, че всичко е дух, затова лекувал само с мисъл. Той посещавал болния цели три месеца, докато кракът му зарастнал. След това казал: Както виждаш, кракът ти се намести. Сега трябва да ми платиш. – Много ви, благодаря, отговорил пациентът, ще ти платя богато. Аз съм щедър човек. Ето, давам ти десет милиона долари. Въобрази си, че парите са пред тебе и ги взимаш. Нали твоето правило е, че като си въобразиш, всичко става. Аз си въобразявах, че кракът ми не е счупен, и той се намести. Сега и ти си въобрази, че си взел парите. С въображение всичко става. Значи, болният имал по-силна вяра от този, който го лекувал. Лекарят настоявал да получи възнаграждението си. Той казал: Не съм достигнал още дотам, да си въобразя, че имам пари, когато нямам. Аз не искам десет милиона долари, но поне четири–пет хиляди долари. – Не, считам за унижение, да ти дам толкова малко пари. Давам ти, колкото мога – десет милиона долари но ще си представиш, че ги имаш.

Следователно, ако хората на 20 век, хората на новата култура продължават още да живеят със старите идеи, те са осъдени на страдания. Това не значи, че законите на Битието искат хората да страдат, да бъдат нещастни. Не, законите на Битието искат хората да бъдат щастливи. Затова е създаден светът. Когато Страдивариус правел своята цигулка, той имал предвид даровитите хора, те да свирят на нея. В желанието си да свирят, хората колят овцете и от червата им си правят струни. Това е неестествено. Те трябва да чакат, когато овцете естествено събличат кожата си. Те знаят, че има

музиканти в света, които по естествен начин събличат кожите си, да доставят материал за техните струни. Като не знаят този закон, търговците насилствено колят овцете, вадят червата им и правят от тях хубави струни.

Сегашните хора имат различни вярвания, различни убеждения и се делят на материалисти, вярващи, идеалисти. Всъщност, каква разлика има между вярванията и убежденията на хората? – Никаква разлика. Всички ядат, пият, обличат се, живеят по един и същ начин. Отивате при някой вярващ за услуга, и той постъпва като безверника. Ако дава пари на заем, той ще ти вземе 25 – 30% лихва, както и материалистът. След всичко това, спорят, има ли Господ, или няма. Вярващите казват, че Бог съществува, но не живеят още по Неговите закони. Един търговец продавал един кон. Купувачът погледнал коня, сторило му се, че не вижда. – Слушай, конят, който ми продаваш, е сляп. – Не е сляп. Вярвай Бога, не е сляп. Като чул, че в името Божие го уверява, купувачът взел коня и отишъл у дома си. На другия ден още той се убедил, че конят бил сляп, но не могъл да намери търговеца, да му го върне. Минало известно време, търговецът умрял. Като разбрал, че е на онзи свят той се обърнал към Бога с думите: Господи, през целия си живот проповядвах Твоето име. – Да, ти проповядваше моето име, но за свой интерес. В мое име ти доказа, че конят не е сляп.

И тъй, ако питате вярващите, защо вярват в Бога, ще кажат, че без вяра не може да се живее. Съгласен съм с това, но вярата има приложение. И без любов не може, но любовта има приложение. И без знание не може, но знанието има приложение. И без правда не може, но правдата има приложение. И без истина не може, но истината има приложение. Казват, че трябва да има право в света. Съгласен съм, правото трябва да съществува, но то трябва да има приложение. Ако няма приложение, защо ни е то? И право трябва да има, и закони трябва да има, но те трябва да се прилагат. Ще кажете, че някоя книга е свещена. Книгата е свещена, защото онзи, който я писал, е свещен.

Книгата е свещена, докато живее той. Щом умре книгата престава да е свещена. Защо? – Защото той започва да мирише. След това ще турят книгата под възглавницата си, като свещена. Не, така не се проверява светостта. Ти първо ще повярваш в онзи, който е писал книгата, ще го признаеш за авторитет, ще се съединиш с неговия дух и заедно ще я четете. Ти не можеш да разбереш, каква и да е свещена или научна книга, ако не се свържеш с духа на онзи, който я писал.

Той е мислил с години върху тази работа. Дали е жив, или е на онзи свят, не е важно; ти трябва да се свържеш с разумния принцип, с който той е работил. Например, мнозина проповядват за Христа, вярват в съществуването Му, признават Го за Син Божи. Други говорят за Него като за историческа личност. Някои пък и досега не могат да Го признаят за Син Божи. Ние не се интересуваме от историческия Христос. Въпросът е, можем ли да се свържем с Него като с нещо реално; можем ли да се свържем с Неговия ум, с Неговото сърце, с Неговата душа и с Неговия Дух, и тази връзка да произведе в нас преврат, да уредим живота си, да се хармонизираме с всички разумни същества. Ако Христовото учение може да измени живота ни, външно, но и вътрешно, не изведнъж, но постепенно, то има смисъл, има приложение.

Мнозина са ме питали, в какво се заключава новото учение. Ако им кажа, че новото учение се заключава в любовта, ще кажат, че и те проповядват любовта; ако им кажа, че е в мъдростта и знанието, ще кажат, че и те проповядват мъдрост и знание; ако им кажа, че е в истината, ще кажат, че и те проповядват истината; ако кажа, че е във вярата в Бога, ще кажат, че и те вярват. Тогава, като ме питат, в какво се заключава новото учение, казвам: Новото учение е наука, която съдържа всички възможности за реализиране на добродетелите още в този живот; новото учение е наука, която носи всички предпазителни мерки, да се спрат злините, които сега съществуват; новото учение е наука, която съдържа всички закони, правила и методи за реализиране на доброто, към което се стреми човешката душа.

Съзнателно или несъзнателно, всички хора, религиозни и светски, търсят новото, Божественото учение, за да реализират копнежите на своя ум, на своето сърце и на своята душа.

Ще кажете, че едни вярват само в материята, а други – в духа. Не е важно, в какво вярват хората; важно е, че всички търсят изходен път от положението, в което се намират. Апостол Павел казва, че между плътта и духа съществува борба. Между плътта и духа съществува борба дотогава, докато човек не се научи да свири. Щом се научи да свири, всякаква борба престава. След всичко това, човек вади заключение, че в целия космос съществува борба между плътта и духа. Отде излиза това заключение? Ако една капка вода е кална, трябва ли да се предполага, че всичката вода в морето или в океана е кална? Отде ще се намери толкова кал, която да размъти цялото море или целия океан? На същото основание, питам: Отде може да се намерят толкова грехове, които да опетнят цялото небе и цялата земя, за да се убедят жителите на небето и на земята, че грехът съществува навсякъде? Грехът съществува само като извержение на онези микроби, които влизат в човешкото тяло и намират условия за размножаване. Като грешат микробите, човек умира. Значи, човек умира по единствената причина, че оставя микробите в организма си да грешат. Разумността на човека се заключава, именно, в това,че знае, как да изкара тия микроби вън от себе си и да ги впрегне на работа. Как ще ги впрегнете на работа, като волове, които ще орат на нивата ви, или като овце, които ще доите? Ако дават млякото си, могат да останат във вас; ако нищо не дават, ще ги изкарате навън. Най-после, можете да ги направите овчарски кучета, да пазят стадото ви.

Казвате: Какъв трябва да бъде човек? С какво трябва да се занимава? – Човек може да бъде всякакъв – професор, учител, свещеник, работник, но умен трябва да бъде той. Всички занятия, от най-високите до най-низките, са почетни, важно е, как се вършат. Всички клетки, всички удове в човешкия организъм не вършат една и

съща служба. Някои от тях извършват непочтена служба, но са толкова важни, колкото и тия, които вършат най-почтената служба. Хората не се спират върху службите на своите клетки, да видят, каква работа вършат, а при това, искат всичко да им върви безпрепятствено, да минават за царски синове. Те питат, защо Бог е направил света така, да страдат и да се мъчат. На всеки, който задава този въпрос, казвам: Твоята цигулка няма струни. Тя е лишена от струните на ума, на сърцето, на душата и на духа. Нови струни трябва да си турите. Разбира се, ще платите за тях - нищо не се дава даром. Ще цитирате стиха от Евангелието, дето е казано: „Даром сте взели, даром давайте". Да мислите, че всичко можете да получите даром, това е криво разбиране. Пощаджията, който носи писма, даром ли ги раздава? За да напълнят чантата му с писма, платено му е вече. След това той раздава писмата даром. Ако предварително не му беше платено, той нямаше да ги раздава. Добри хора са пощаджиите. Те носят писма, чекове, с които поздравяват хората. Като пипне писмото, отвън още познава, какво носи. Ако има чек вътре, казва: Отлично писмо ти нося. Такова писмо ние наричаме любовно. Добре е, когато някой посребри или позлати писмото ти, особено, ако е писал в него за любовта. Добре е, след като ти говори някой за Бога, за вярата, за любовта, да тури в писмото ти един чек от 20 хиляди златни монети. Получиш ли такова писмо, ще се зарадваш и ще кажеш: Господ си спомня за мене. Ако няма нищо в писмото, ще кажеш: Забравил ме е Господ.

Не е въпрос в голямото богатство нито в многото знания. Малкото се благославя. Достатъчно е човек да посее едно житно зърно при добри условия и да има търпение, да чака 12 години, за да получи такова изобилие, каквото никога не е очаквал. Едно житно зърно ще даде 30, 60 и 100 зърна. При голямото богатство, което им е дадено, хората се оплакват от живота си. Те четат живота на великите хора, на великите Учители, проповядват Словото им и, въпреки това, търсят начин да подобрят живота си. Всеки велик Учител носеше по

едно семе за посяване. Първият Учител казваше: Посейте това семе в сърцата си. Вторият казваше: Посейте това семе в умовете си. Третият казваше: Посейте това семе в душите си. Четвъртият казваше: Посейте това семе във вашия дух. Сейте и работете. Обаче, и досега още хората държат тия семена в златни кутии. И досега още те не са ги посяли. Тази е причината за противоречията, които се явяват в сегашния живот. Зад всяко противоречие се крие нарушение на някакъв закон. Човек може да е живял добър живот, но щом наруши един Божествен закон, противоречията и страданията започват да го преследват. Доброто, което човек е спечелил в продължение на много години, в един момент може да го изгуби. С една малка погрешка човек може да наруши равновесието на своя ум и на своето сърце и да си причини големи пакости. Затова апостол Павел казва: „Който седи, да гледа да не падне". Не е въпрос, в какво вярва човек, но какво може да направи със своята вяра. Не е въпрос, дали акробатът владее изкуството си, но може ли да запази равновесие в момента, когато се качва на въжето. При това, той трябва да бъде смел, да не губи присъствие на духа си.

Един крайно смел и решителен човек преминал Ниагарския водопад върху дебело добре обтегнато въже. Отдолу водите бучали, шум и врява се вдигала, а той вървял отгоре спокойно, с пълно самообладание. Най-малкото колебание, и той би отишъл там, дето никой не може да му помогне. Той направил опита три пъти: първия път минал по въжето, с върлина в ръка; втория път – без върлина, а третия път с един човек на гърба си. Голямо равновесие, голямо самообладание и смелост се иска за този опит. Кой от двамата е бил по-смел: който носел на гърба си човека, или когото носили?

Питам: Какво ще кажете за поета, за учения, за философа, за проповедника, за учителя, за съдията, ако не могат да турят на гърба си един човек и с него да минат по въже Ниагарския водопад? Какво ще кажете за човека, ако той не може да пренесе на гърба си своя ближен през големите мъчнотии и изпитания? Това е наука, това е

изкуство. Който може да мине по въже над своите мъчнотии, без да го засегнат, той е истински герой и заслужава голяма награда. Първият човек, който се решил да мине Ниагарския водопад по въже, е бил крайно беден. След сполучливия опит той получил голямо възнаграждение – премия от сто хиляди долари и станал богат. Това е първият подарък, който получил за своята смелост.

Днес много въжета са опнати в разумния свят, за да минават по тях всички философи, учени, проповедници, съдии, поети и т. н. Всеки трябва да мине първо сам, а после с човек на гърба си. Минат ли благополучно, тяхното верую, тяхната философия или тяхното учение ще се приеме постепенно от всички хора. Те първи трябва да дадат пример, че на тяхната философия и на тяхното верую може да се разчита при всички противоречия в живота. Хората могат да минат по тях като по въже, обтегнато над всички мъчнотии и противоречия, без да паднат в пропастта. Който реши да се качи на гърба на една философия, на едно верую, или на едно учение, трябва да има доверие в тях, да знае, че почиват на здрава основа. Колко души днес биха се качили на гърба на онзи, който минава по въже Ниагарския водопад? Ако е с пари, ще се намерят кандидати. Като чуят, че се дава премия от сто хиляди лева, те ще кажат: Или ще умрем, или ще преминем благополучно. Ако минем благополучно, поне ще получим сто хиляди долара. Но все пак този опит се основава на доверие в онзи, който ще те носи на гърба си.

Всяко учение има дотолкова смисъл, доколкото може да се вложи в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа и в човешкия дух. Умът, сърцето, душата и духът са областите, в които човек живее. Под думата „дух" разбираме най-възвишеното в човека. Духът подразбира още и онова съзнание, с което човек възприема съществуването на един Вечен принцип, с Който трябва да бъде в съгласие. Щом признава този принцип, човек зачита всички същества, които са създадени от Него: растения, животни и хора. Под думата „душа" разбираме онова начало в човека, което влиза в

положението на всяко живо същество и му помага. Душата влиза в положението и на мравката и, ако види, че тя се дави, ще се спре, ще й тури сламка да се спаси. След това ще се разговаря с нея, ще я пита, коя е причината да падне във водата. Колкото и да е низко съзнанието на мравката, и тя може да внесе нов елемент в човека. И между мравките има философи – мравешки философи. Ако попаднете на такъв философ, ще му благодарите, че сте могли да се разговаряте с него. И той ще ви благодари, че се е срещнал с вас, като със свой колега.

Казвате: Буквално ли да разберем това, или по смисъл, идейно? Кое разбиране е буквално и кое – идейно? Когато предавам нещо буквално, това значи, че ви давам хиляда лева на ваше разположение; когато ви говоря идейно, само на думи ви давам сто хиляди лева. Ще кажете, че това е материалистично схващане. Материалистично схващане е, но ако ви дам сто хиляди лева, или ще ги върнете, или няма да ги върнете. Търговецът, който продава стоката си, е материалист. Той купува и продава. В идейното разбиране площта на човешката дейност е голяма, широка. Ти сееш в земята, но имаш вяра, че тя ще даде жито. Плодът, който се реализира от нивата, подразбира материалистичното схващане. В това схващане на нещата има известно ограничение. Докато е в поезията, човек има идейно разбиране за живота. Щом влезе в прозата, той има материалистично разбиране за живота. Нещастията в живота са в прозата, в материалния свят. В този свят ние дохождаме до резултатите на нещата, а в идейния – до възможностите за тяхното реализиране. Това са два процеса, които трябва да имаме пред вид. Следователно, едновременно човек трябва да бъде материалист – в тесен смисъл на думата и идеалист – в широк смисъл. Човек едновременно може да бъде и вярващ, и безверник. Например, когато отричам вашите грехове, аз съм безверник; когато вярвам, че правите грехове, че сте грешни хора, аз съм вярващ. Всъщност, по отношение на вашите грехове аз трябва да бъда безверник, а по отношение на вашите

добродетели трябва да бъда вярващ. Когато някой казва, че е безверник по отношение на престъпленията в света, казвам: Ти си отличен човек! Каже ли, че вярва в доброто, той е вярващ. Приятно е да срещнеш такъв безверник и такъв вярващ.

Христос казва: „Работете за храна, която трае за живот вечен". Ние трябва да работим за вечния принцип, да изучаваме неговите прояви. Той не иска от нас вяра, но приложение. Всеки ден носи своите задачи, за реализирането на които се изисква знание и разумност. Не е достатъчно да имате вяра, но да познавате Бога. Учени, философи, религиозни, учители, адепти са дали определение за Бога, но като дойдат до известна област, всички се отказват от своето определение. Бог е величина, която не се поддава на определение. Каквото определение да се даде, то е материалистично. Това, върху което почива човешкият живот, човешката сила, човешкото щастие, то е Бог. Той се радва на успеха на хората и при най-малките погрешки им се притичва на помощ. Като види, че някой се мъчи и страда, Той казва: Ще се оправи тази работа. Счупи ли си крак или ръка, Той казва: Ще оздравееш. Как? – Не мисли за това, не е твоя работа! Като мине известно време, ти сам ще провериш. Ако направиш една погрешка, която не можеш да изправиш, остави я на Бога, Той ще те освободи от нея. Ако всички хора спазват великите закони на Битието, щяха да бъдат свързани с разумните същества, като сили, които работят в единство с Цялото. Никой не знае, каква е крайната цел на Битието, но всички разумни същества работят за благото на човечеството. Те работят за щастието на хората. Те работят за реализиране на новото учение – учението на любовта.

Какво представя новото учение? То е наука за реализиране на добродетелите между всички хора, животни, растения, даже и между водата, въздуха, светлината. Ще кажете, че водата, въздухът и светлината не са живи същества. Тяхното съзнание е колективно, управлява се от възвишени духове. Ето защо, не е позволено да се

цапат изворите. Седнете ли до някой извор да пиете вода, първо ще си измиете ръцете далеч от него и след това ще гребнете с ръцете си. Ако искате да измиете краката си, пак ще отидете далеч, ще искате позволение от извора и тогава ще пристъпите към миенето. Ще кажете, че водата е несъзнателно същество. Не е така, тя е книга, написана от някое разумно същество. Ако не можете да четете тази книга, нямате право да разхвърляте листата ѝ. Какво би било вашето положение, ако напишете една книга и дойдат деца да я цапат, да разхвърлят листата ѝ? Свещено нещо са водите, изворите в природата. Ако човек не се отнася добре с изворите, как ще разреши мъчните задачи в живота си? Ще каже някой, че е пил от водата на този или на онзи извор, познава я. Водата, която някога е пил, днес не е същата. Тя всеки ден се мени. Нито вашето вчерашно верую прилича на днешното. Всеки ден се влива нещо ново в живота. Това се отнася и до мислите, до чувствата, до постъпките на човека. Затова казваме, че всеки ден носи своето щастие. Който не разбира това, страда, мъчи се, че изгубил вчерашното си щастие. Обичал го някой, но умрял, и той скърби за изгубената любов. Любовта не се губи. На мястото на умрелия ще дойде друг, който ще те обича. Любовта на умрелия се оповестява с раждането на човек, някъде се е родило дете – момче или момиче. Който не разбира нещата така, гледа с пренебрежие на всичко и казва: Дете се е родило. Той не знае, че раждането на едно дете е велик мо-мент – отваря се нов извор в света, от който може да се възприеме поне една велика идея. Всеки, който види едно малко дете, пожелава да го целуне. Това желание означава нещо, но хората са изгубили смисъла на целувката. Детето гледа, как го целуват, но мълчи като философ. То си казва: Вие ме целувате и мислите, че нищо не зная, но много неща нося в себе си.

Време е вече хората да потърсят онази наука, която любовта носи. Старото е отживяло времето си, няма защо да се занимавате с него. То носи в себе си известни придобивки. Който живее със старото, той постоянно се натъква на противоречия. Живейте с

новото, което носи безсмъртието в себе си. Новото носи спасението на човечеството, а не старото. Мнозина говорят за някакви стари истини. Няма стари и нови истини. Истината е една. Тя носи свобода за всички живи същества. Тя носи правила и закони, чрез които хората могат да придобият свободата си. Правилата ѝ се отнасят до всички области на живота: до личния, семейния, обществения и общочовешкия живот. Истината дава методи на жената и на мъжа, как да се отнасят помежду си. Тя разрешава и най-големите противоречия между тях. Ако жената говори за истината и не знае, как да събуди любовта в душата на мъжа си, тя не е истинска жена. Ако мъжът не може да събуди мъдростта в жена си, той не е истински мъж.

При един американски милионер отиват няколко комисии от благотворителни дружества да искат пари в името на Господа. На едната комисия той дал 50 долари, на другата – сто и казал, че няма предвиден бюджет за тях. След време при него се явява една млада, красива мома да иска известна сума за същите благотворителни дружества. Като я видял, банкерът веднага станал от стола си, поканил я любезно да седне и веднага извадил сто хиляди долара. На излизане от стаята той ѝ казал: Заповядайте и друг път, на ваше разположение съм. Ще кажете, че той се влюбил в нея. – Влюбил се, защото в лицето ѝ видял истински проповедник, който могъл да отвори сърцето му. Преди нея дохождали много проповедници, но с ръждясали ключове, никой не могъл да отвори сърцето му. Красивата мома дошла при него с намазан ключ: завъртяла един път и веднага отворила сърцето му. Той ѝ благодарил и казал: Моля, заповядайте и друг път. На ваше разположение съм. Това значи, да те учи майстор.

Ако съвременните хора не могат да отварят умовете и сърцата на ближните си, те са стари, от ония проповедници, които работят за 50 – 10 долара. Можете ли да отваряте умовете и сърцата на хората, вие сте влезли вече в новото учение. Вие сте още в началото но важно е, че сте влезли. Новото изисква приложение на всичко добро, което човек

носи в себе си. Какъв смисъл има вярата, ако не се прилага? Ако си цигулар, постоянно ще свириш. Казват, за някой цигулар, че дошъл до върха на своето изкуство. И при това положение той трябва да свири. Човек всякога има какво да учи. Миналото трябва да служи за насърчение на новото. Към старата си вяра, към придобитото знание ще прибавяте всеки ден по нещо ново. Този е пътят, който води към постижения. Днес всеки човек търси новото. Ако отиде на училище, или в черква, дето от години, се преподава едно и също нещо, вие казвате: Тези неща ги знаем, нещо ново искаме. Новото трябва да се приложи. Хората са слушали много да им се проповядва, че трябва да се обичат, да говорят истината, да бъдат добри и т. н. Тези неща трябва да се остават настрана, отново да придобият своята святост. Когато говорим за любовта, за мъдростта, за истината, за душата, ние трябва да се спрем, като пред светилище, и да търсим начини за приложението им. Ще кажете, че някой човек страда, трябват му пари. Не е въпрос в парите. Той страда, защото няма хляб и е принуден от къща на къща да проси, да опитва любовта на хората, да види тяхната щедрост. Като опита щедростта и любовта на хората, човек трябва да извади своята магическа тояжка и да тропне с нея. Ако я владее, пред него веднага ще се сложи трапеза с топъл, хубав хляб и с прясно ядене. Ще се нахрани и ще тропне пак, да се прибере трапезата. Той прави това така, че никой не го вижда. После пак се явява между хората скромно облечен, с добри отношения, готов на всякаква работа. Всеки човек носи магическата тояжка в себе си, но само онзи се ползува от нея, който е разбрал възможностите, които се крият в разумната природа. Той живее в съгласие с нейните закони, затова не е осъден на страдания. Неговите страдания са привидни. – Защо? – Защото разбира смисъла на живота. Мнозина страдат по единствената причина, че живеят, както намират за добре, и не мислят за никаква отговорност. Въпреки това, те се заблуждават, че на онзи свят ги очакват венци и букети. Ако човек не спазва законите на този свят, който Бог е създал, и на другия свят ще бъде същият. Ако

тук не е готов да сподели хляба си със своя ближен, и на онзи свят ще постъпва по същия начин. Човек не се изменя лесно. Какъвто е в малкото, такъв ще бъде и в голямото. Ако искате да познаете характера на човека, наблюдавайте, как чупи хляба. Ще видите, че детето чупи хляба по един начин, възрастният – по друг; момата по един начин, момомъкът по друг; майката по един начин, бащата по друг. Всеки човек има особен начин на прояви, от които можете да определите характера му. Моята задача е да събудя в човека онова свещено чувство към живота, към Бога, за да вярва в доброто и възвишеното, което е вложено в него. Вярвайте в своя вътрешен учител, който ви учи, как да живеете. Вярвайте на всеки, който може да ви предаде това изкуство. Ако той не може да ви предаде изкуството да живеете, като човек, създаден по образ и подобие на Бога, не му вярвайте. Който може да ви покаже правия път, трябва да го слушате. Той може да бъде прост или учен, малък или голям. Как ще погледне ученият на малкото овчарче, което му показва правия път? Ученият се е объркал в планината и не може да намери пътя си. Той ще благодари на овчарчето и ще се остави на него с всичкото си доверие. На планината овчарчето е професор, учен човек, а в града то отива при учения, като при свой учител, да се учи. Желая, всички да си вземете цигулките, да им турите хубави струни и да започнете да свирите. Без музика, животът няма смисъл. Светът се нуждае от добри певци и музиканти. Те ще го оправят. Който знае добре да пее и да свири, той може право да мисли, да чувствува и да постъпва. Пейте и свирете, за да оправите живота си.

Беседа от Учителя, държана на 22 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

БЛИЗО Е ЛЯТОТО

„Знаете вече, че е близо лятото" (Марка 13:28).

„Близо е лятото". Този стих е важен. Защо? – Защото носи нещо за човека. Всеки стих, всеки факт, всяка истина са важни дотолкова, доколкото могат да допринесат някаква полза, някакво благо за човека; те са важни дотолкова, доколкото могат да хвърлят светлина в ума на човека и да внесат мир и радост в душата му.

„Близо е лятото". Освен лято, има още три годишни времена: пролет, есен и зима. Годишните времена представят четири положения в живота: пролетта означава начало на живота; лятото означава онова положение, когато всичко расте, цъфти, завързва, зрее – развива се в пълнота; през есента плодовете зреят, а през зимата всичко замръзва, скования се. Тогава човек се ползува от придобитото богатство на пролетта, лятото и есента. Зимата е подобна на старостта в човешкия живот. Никой не е доволен от старостта и постоянно се оплакват от нея. Като започне да остарява, старият казва: Наближават старини, краката ми не държат вече – стари кости! Старият не знае, как е остарял, но не знае и как може да се подмлади. Наистина, хората остаряват, без да знаят, как остаряват; умират, без да знаят, как умират; подмладяват се, без да знаят, как се подмладяват. Значи, каквото става с хората, става, без да знаят, как.

„Близо е лятото". Кога? - Когато всичко започва да зрее. Това е външно съпоставяне на фактите, но има и вътрешно съпоставяне в живота: съпоставяне на личния живот към семейния, на семейния към обществения, на обществения към общочовешкия. Щастието на човека не зависи от неговата личност. Щастието на земята не е в самата нея, но в слънцето. Щастието на слънцето не е в самото него, но в друго, по-голямо слънце. Оттук виждаме, че има една обща

зависимост. Някой казва, че не се интересува от това, какво мислят хората за него. Как да не се интересуваш? Ако ти си лист или клонче от голямото дърво, как да не те интересува, какво мисли то за тебе? Ако ти можеш да съпоставиш твоето знание, като лист на дървото със знанието на цялото дърво, ти се домогваш до щастието. Вън от Цялото ти не можеш да намериш истината. Всички хора минават покрай стари и млади дървета, но ако ви попитат, по какво се отличават младите дървета от старите, едва ли можете да дадете правилен отговор. Ако ви запитат, по какво се отличават старите скали от младите, малцина могат да отговорят на този въпрос. Има млади скали, които сега се оформяват, но има и стари скали, вече оформени. Върху старите скали са написани много неща. Геолозите четат по тях като по книга, изследват промените, през които земята е минала от милиони години насам. В това отношение, учените хора са сътрудници или съработници с живата природа. Като я изучават, те помагат за развитието на цялото човечество. В света всички неща имат, своето предназначение. Всеки човек може да бъде учен дотолкова, доколкото е в състояние да проповядва истината. Човек може да бъде религиозен дотолкова, доколкото носи истината в себе си и може да я проповядва. Човек живее толкова, колкото носи истината в себе си. Това се отнася не само до хората, но и до животните и растенията. И растенията даже се делят на такива, които носят истината в себе си, и други, които не носят истината. Първите дават сладки плодове, а вторите – горчиви. Кравите, конете, воловете, които слугуват на човека, носят истината в себе си. Защо воловете, конете работят на човека безропотно? – Защото знаят, че един ден ще се повдигнат от сегашното си положение, пак ще дойдат на земята, но в други форми, по-високи от сегашните. – Възможно ли е това? – Както е възможно човек да се повдига и понижава, така е възможно и за растенията и животните да ми-нават в по-високи и по-низки форми.

Как е възможно един човек от високо положение да слезе дотам, че да го турят в затвор, с вериги на ръцете и на краката? Значи, той сам се е понижил. Човек сам се повдига, сам се понижава. Както живее, такъв е резултатът на неговия живот. Сегашният живот на човека не е нищо друго, освен резултат на миналия му живот. Устройството на главата, на ръцете, на краката, на пръстите му не е нищо друго, освен резултат на миналите му животи. Какъвто живот е минал, това е писал върху себе си. Човек е написана книга, по която може да се чете не само неговия минал живот, но този и на неговите деди и прадеди. Днес той пише своето бъдеще. Сегашната задача на човека е да коригира кривите страници на миналия си живот. При изправянето на всеки живот ще дойде по един професор, който ще ви покаже, коя страница да изправите и как, именно, да я изправите. Като изправя погрешките си, човек се учи, докато един ден напише своята теза и се яви пред комисия от професори да я защищава. Когато професорите одобрят тезата му, той става доктор, специалист по известна наука. Понеже всички хора работят за получаване на докторат, те представят тезата си и я защищават. Някои ще пропаднат на изпита си –това нищо не значи, ще се явят втори, трети, десети път, докато най-после получат докторат. Не се позволява на ученика да не завърши работата си.

Съвременните хора се страхуват да не пропаднат на изпита си, близките им да се смеят и да им се подиграват. Няма защо да се смущавате от това, какво ще кажат невежите, нечестните, лошите хора за вас. Друг е въпросът, ако трябва да чуете мнението на учени, добри и честни хора. Ако ми трябва работник, аз се интересувам от неговите ръце и крака, да са здрави; интересувам се и от неговите инструменти. Следователно, от всеки човек ще се интересувате дотолкова, доколкото можете да влезете в отношение с него – чрез неговата здрава и умна глава, чрез неговите здрави ръце и крака, чрез неговото здраво тяло. Не можете да се интересувате от болни, хилави и изнежени хора. И Провидението се интересува от нас дотолкова,

доколкото сме здрави и разумни, да разбираме Божията воля и да я изпълняваме. Въпреки това, повечето хора търсят охолен, лек живот, да бутнат едно копче, и всичко да им се нареди, както желаят. Към това се стремят много жени и мъже. Кой ще работи тогава? Охолният живот изнежва човека, прави го неспособен за работа. Трябва да се работи разумно, по начин, който носи своето благословение. Не е въпрос да се труди и мъчи човек. Трудът и мъчението са резултат на човешкото невежество, и човешките погрешки. Днес повечето хора се трудят и мъчат – и в политическия, и в обществения, и в религиозния живот.

Какво представя религията? – Наука за добър живот. Религиозният се учи да обича Бога, да Го признае за свой Баща. Да възпитаваш и да се самовъпитаваш, това значи, да познаеш своя Баща. Мнозина съзнават, че има Господ, но къде е, не знаят. Между себе си и Бога те поставят много светии, като посредници, които да ги препоръчват на техния Баща. Смешно е, човекът, създаден от Бога, да се нуждае от препоръката и молитвите на светии и праведни хора. Наистина, велико нещо е молитвата, но само онзи може да се моли за вас, който ви обича. Майката се моли за детето си, защото го обича. На същото основание, човек може да реализира само онези свои желания, които имат за основа любовта, мъдростта и истината. Следователно, ако не можете да реализирате едно свое желание, търсете причината в себе си, а не вън от вас. Щом не можете да го реализирате, не сте били изправни към един от великите закони на Битието. Външните причини са само условия, но човешкият живот не зависи от външните условия. Богати условия са дадени на човека: светлина, въздух, вода и храна. Човек, за отличие от другите живи същества, разполага с интуиция, с която може да предвижда нещата. Ако не предвижда, какво го очаква, причината е пак в него. Като работи върху себе си, човек развива своята интуиция и се ползува от нея. Ако малката мушица предвижда, кога ще се развали времето, колко повече може да предвижда човек, който е разумно същество.

Защо трябва да се заема той с работи, които не са по силата му? След това ще дойде някой да се оплаква, че животът му е тежък. Много естествено, животът ти е тежък, защото си се натоварил много. Свали част от товара си, да ти олекне. Като свалиш част от товара си, казваш, че животът ти е лек. Ако животът ти олекне много, тури нещо на гърба си, което да ти предаде стабилност.

Следователно, когато се говори, че животът на някого е тежък, трябва да знаете причините за това. Ще кажете, че никой не ви обича. Как ще ви обичат, ако не се отворите за хората, да видят, че има нещо във вас за обич? На какво основание искате хората да ви обичат? За мене е важно аз да обичам и да зная, защо обичам; що се отнася до обичта на хората, защо обичат, и защо не обичат, това е тяхна работа. Никой никого не може да застави да го обича. Такъв закон не съществува. Също така не можете да покажете, как трябва да обичате. Законът на любовта е вътрешен. Ако нямате вътрешен подтик да проявите любовта си към някого, никаква външна причина не може да ви застави да направите това.

Преди десетина години дойде при мене една стара жена, над 80 години, и ми разправи нещо, което се случило с нея. Тя започна: Бях млада, красива мома, обичах един добър, красив момък. Понеже бях богата, чорбаджийска дъщеря, родителите ми по никой начин не ме даваха на моя възлюбен. Те ми казваха: По-скоро мъртва да те видим, отколкото да те дадем на този момък. Аз не можах да пристъпя волята им и се оставих на тяхата воля. Те ме ожениха за добър човек, но аз не можах да го обикна. Исках заради родителите си да се разположа към него, но не можах, постоянно мислех за своя възлюбен, който, скоро след женитбата ми умря от скръб по мене. От мъжа си имах пет деца, но нито тях обичах, нито мъжа си. Станах на 84 години, но все още не можех да забравя своя възлюбен. Една вечер сънувам, че сме поканени с възлюбения ми заедно на угощение. Ядохме, пихме, повеселихме се. Като се събудих сутринта и си спомних съня, обзе ме страх от Господа и срам от себе си и отидох

при нашия свещеник да се изповядам. Станах 84 годишна жена и още не мога да го забравя. Как ще се явя при Бога и какъв отговор ще давам?

Това е моралната криза, която преживяват всички хора. Няма човек в света, който да не е минавал и да не минава през такава криза. За да се справят с тази криза, хората трябва да бъдат честни, искрени във всяко отношение. Никаква лъжа не се позволява в мислите, в чувствата и в постъпките на хората. Каквито изпитания и изкушения да дойдат отвън, човек не трябва да им се подава. От неговата устойчивост зависи бъдещето му развитие и напредък. Никаква лъжа не се позволява в човешкия живот, защото има един Божествен закон, който преде тънко и всичко хваща. Няма случай в историята на човечеството, когато някой човек или народ, като е престъпил този закон, да не е опитал последствията от престъпването. Бог не иска наказанието и смъртта на хората, но самият закон ги преследва. Не може човек постоянно да си пуща кръв, без да си я набавя, и да не стане малокръвен. И, ако продължава още да си пуща кръв, най-после той ще се изтощи и ще умре. Следователно, който иска да живее, нека престане да си пуща кръв, т. е. да престане да нарушава Божествените закони. Време е вече хората да се откажат от старите си разбирания, от кривите си постъпки и да приложат закона на любовта. Затова Христос казва: „Който има две ризи, да даде едната на своя ближен". Каквито тълкувания и да се дават на този стих, той е приложим само за онзи, който носи любовта в себе си. Наистина, когато обича някого, човек е готов да му даде и единствената си риза. Ако не го обича, и десет ризи да има, пак не е готов да даде една от тях. Тъй щото, не е достатъчно само да се проповядва на хората да дават. Даването без любов, мъдрост и истина няма смисъл. В даването трябва да взимат участие любовта, за да отвори човешките сърца; мъдростта и истината за да даде простор на тяхната воля, да изпълнят доброволно Божията воля.

Всички хора искат да бъдат щастливи. Право е това желание, но те не подозират, че щастието се постига по пътя на любовта. Лесно се прилага любовта, защото за нея няма закон на земята. За лъжата, за престъпленията има закон, но за доброто, за истината няма закон. Понеже в Божествения свят няма закон за лъжата и за престъпленията, затова, който се провини там, пращат го на земята да го съдят. И обратно, понеже на земята няма закон за доброто, за истината, за любовта, който прояви една от тези добродетели, пращат го горе, в разумния свят, там да го възнаградят. Тази е причината, дето светиите и праведните хора живеят горе, във високите светове, а обикновените – на земята. Когато нещата стават, както не очаквате, това се дължи на законите, които не познавате. Христос говори за смоковницата като символ, който има отношение, както в личния, така и в обществения живот. По разлистването на смоковницата, ще познаете, че близо е лятото. По отварянето на човешкото сърце към бедни и страдащи се познава, дали някой човек е влюбен, или не. Ако някой каже, че се е влюбил, че сърцето му гори, а не е готов да помага на бедни и страдащи, ще знаете, че няма любов в себе си. Не възразявайте на влюбения, не му говорете нищо за любовта, но вижте, доколко неговото сърце се отваря за страданията на ближните му. Любовта отваря сърцата на хората, дава им импулс, подтиква ги към благородни и възвишени дела. Христос казва: „Близо е лятото". За кое лято говори Христос? – За лятото на Неговата любов. Близо е лятото; т. е. близо е онова време, когато човешките сърца и умове ще омекнат, ще възприемат истината и любовта. Това е тълкуването на лятото. Много символи има в свещените книги, но всички не са обяснени. Често цитират стиха от Писанието, че слънцето ще потъмнее, звездите и луната ще паднат, но какво означават те, малцина знаят. Ще потъмнеят небесните светила, т. е. славата на великите и учени хора ще загасне. Не е въпросът в тълкуването на нещата, но в поуката, която човек взима от тях.

Много открития, много тълкувания се дават днес, но всички хора не се ползуват еднакво от тях. Казват, например, че някой лекар открил сигурно лекарство против туберкулозата. Добро е това откритие, но от него ще се ползуват само болните. Здра-вият не се интересува от това откритие. Здравите се интересуват, как да станат богати. Могат ли, обаче, всички хора да станат еднакво богати? Това е невъзможно. В света има около 90 милиарда злато, а хора – около два и половина милиарда. Ако всичкото злато се раздели между хората справедливо, по колко лева ще се падне на човек? При това разпределение на златото, няма да има богати хора в света. Значи, хората не могат да бъдат еднакво богати. Но има едно вътрешно богатство, което е достояние на всички. Когато всички хора се обединят в името на любовта, те ще влязат в изобилието на живота. Сега ще приведа един мистически разказ, да видите, какво прави любовта. В древността живял един цар, на име Абди Елра, който имал единствена дъщеря – Махаради. Нещастен се чувствувал царят, но още по-нещастна неговата дъщеря, понеже била най-грозната мома в царството на баща си. Тя се измъчвала от грозотата си толкова много, че постоянно търсила начин, как да си помогне. Най-после в нея станал голям преврат: тя се обърнала към Бога, с молба да махне по някакъв начин грозотата й, като обещала да направи всичко, което Бог иска от нея. Молбата й се чула: от невидимия свят дошъл един ангел – Азраил, да й помогне. Той се явил при нея със следните думи: Бог чу молбата ти, ще премахне твоята грозота, но с условие, отсега нататък да обичаш най-грозните моми и да се отнасяш към тях внимателно, с най-красиви чувства. Ако обещаеш да изпълниш това и не изпълниш обещанието си, ще те сполети голямо зло.

Питам: С какво трябва да се занимава човешкото сърце, когато се изпълни с любов? Христос казва:"Ако любите тези, които ви любят, какво повече правите от фарисеите?" Това и животните правят. Ако ти обичаш баща си, майка си, жена си, децата си и приятелите си, това е в реда на нещата. Опасно е положението на човека, когато в

съзнанието си изпадне до стъпалото на някое животно и оттам разглежда живота. Човек трябва да се издигне над животинското в себе си, да се самовъзпитава. Той е дошъл на земята именно, затова, да се освободи от животинското начало. Ако човек даде предимство на животинското начало в себе си, на какво ще се превърне той? Вие знаете, какво нещо е животното. В животинското царство зъбите играят роля. Когато голямото куче покаже зъбите си на малкото, последното подвива опашката си и отстъпва назад. Голямото и силно куче казва: Ще знаеш, че аз съм за тебе и господ, и съдия, и прокурор. Ако не ме слушаш, веднага ще наложа и закона, и правото си, ще разбереш, кой съм. Чувате ли някой да казва, че може да направи всичко, ще знаете, че това е животинското в човека, което е взело връх над човешкото и Божественото. Съзнателният и разумен човек знае, че не може да направи всичко. Ако ти си ябълка или круша в моята градина, можеш да направиш само това, което ябълката или крушата е в състояние да направи. Докато е в моята градина, тя зависи напълно от мене. Както животът на клончето зависи от благосъстоянието на цялото дърво, така и животът на човека е в зависимост от благосъстоянието на цялото. Ето защо, частта трябва да се подчинява на цялото. Ако не се подчинява доброволно, тя сама се излага на смърт. И човек трябва да се подчинява на разумния свят, защото се намира в зависимост от разумните, напреднали същества. Сегашните хора не подозират, че над тях се намира една йерархия от възвишени същества. Те са завършили развитието си, поради което днес управляват слънчевата система.Те са предвидили нуждите на хората, както и условията, при които могат да се развиват. Те знаят, какви желания имат хората и ги задоволяват по нов начин. Свободата на човека се заключава в доброволното му подчиняване на разумните същества. В това се заключава и неговото бъдещо развитие. Разумните същества могат в пет минути да наложат волята си на хората, да ги заставят да вървят по тяхния път, но това е насилие, с което те не си служат. Мислите ли, че, като набиете човека, ще стане

по-добър? С бой човек не става по-добър. Мислите ли, че, като мине през воденичния камък, житото става по-добро? Житото си остава такова, каквото си е било. Каквото съдържа в себе си, това проявява. И човек си остава такъв, какъвто е. Той може да се развива само при три условия: при Божествения живот, който произтича от любовта; при Божествената светлина, която произтича от мъдростта; при Божествената свобода, която произтича от истината. Само истината носи свобода на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешката душа и на човешкия дух. Без истината няма постижения. Истината не е мъртво нещо, тя е жива, разумна сила. Следователно, ако човек обикне истината, както обича майка си, баща си и трепти за тях, тя ще му даде всичко, което желае; ако човек обикне истината и никога не лъже, тя ще задоволи копнежите на неговата душа и на небето, и на земята. Който обича истината, той има всичко на разположение: и богатство, и знание, и здраве – от нищо не е лишен. Който не обича истината, той е нещастен човек. Когато слушате някои да говорят за ада, ще знаете, че това са хора, които не обичат истината. Който обича истината, и в ада да вле-зе, веднага ще излезе навън и ще почне да пъпли нагоре.

„Близо е лятото". – За кои? – За онези, които искат да бъдат здрави, да се подмладят, да придобият щастието, да разберат смисъла на живота, да станат безсмъртни. Който няма стремеж към новото, може да живее по стар начин, може да греши, колкото иска. Още осем хиляди години да греши, това е негова работа, никой не може да се противопоставя на желанията му. Всеки сам ще носи последствията на своя живот. Важно е, че иде нова, възходяща вълна в света, която трябва да се използува. Мина времето на лъжата. Който още иска да живее в това време, ще остане за бъдещата еволюция, когато ще дойде нова вълна да подеме хората. Помнете, че параходът, който заминава за новия свят, иде само един път в годината. Ако тази година го изпуснете, ще чакате идната година, когато пак ще дойде. Обаче, този параход не взима всички хора, но само онези, които са готови за

дългия път. Някои мислят, че има време още, няма защо да бързат. Колко време има, и те не знаят. Ще дойде ден, когато ще видят, че са закъснели. Много хора ще ги изпреварят, а те ще стоят с години на пристанището и ще очакват часа на своето заминаване за новите условия, за новия свят.

През време на войната, 1914 г., един български адвокат във Варна спечелил една голяма сума, около сто хиляди лева и казвал на приятелите си: Сега съм толкова осигурен, че войната може да продължи още четири години – нямам нужда от нищо, няма за какво да мисля. Но още на другата година умрял. Друг някой иска да заеме високо положение, да стане депутат, министър, владика, да се осигури. Той не знае, че щом заеме това положение, на другата година ще умре. Не е позволено на човека да заема високо положение, за да се осигури. Друг е въпросът, ако той иска да стане слуга на човечеството. И тогава, дали заема високо или низко обществено положение, безразлично е – от него се иска служене. Истински служител е този, в когото живее истината. Той е брат на човечеството. Той трябва да бъде образец, достоен за подражание.

„Близо е лятото". Това значи: Близо е любовта. Дом, в който любовта не е влязла, е пуст, няма гости, никакво угощение не става. Там, дето е любовта, видни гости идат, поканени на угощение. Домакинята, домакинът и децата са добре облечени, слуги и слугини тичат натук–натам, готвят, агнета и кокошки се пекат, баници се точат. Голямо е веселието в този дом. Някой питат: Какво става в света? Защо се правят тези приготовления? – Видни гости идат, голямо угощение се дава. Лятото е близо. Най-хубавият обяд е този, който става с любов. И когато човек яде хляба, сложен на тази трапеза, вижда, че е жив.

Какво изисква любовта? – Жертва. В бъдеще, когато хората достигнат до съвършенство, няма да говорят много за любовта, но ще се жертвуват един за друг. Ако възлюбеният пита възлюбената си обича ли го, тя нищо няма да му отговори, но веднага ще се превърне

в една хубава круша, ябълка, или в един хубав хляб и ще му каже: Изяж ме. Същото ще направи и възлюбеният. Сегашните хора се убеждават едни други, че се обичат, но никой не е готов да се превърне на круша, на ябълка, на хляб за възлюбения си. Как ще докажат тогава, че се обичат? Днес хората говорят за любовта, но, като видят някаква опасност, момъкът се качва на дървото, да се спаси от мечката, а момата се простира на земята, прави се на мъртва. Мечката дойде, подуши момата оттук–оттам и се отдалечи.

Всички хора се запитват, какво е предназначението на човешкия живот. Предназначението на човешкия живот се заключава в това, да има една добре организирана държава, да има разумни граждани – майки, бащи, проповедници, учители, управници и др. Държавата представя формата на живота, разумните граждани представят съдържанието на самата държава, а това, което те носят в ума и в сърцето си – смисъла на държавата. Който разбира формата, съдържанието и смисъла на живота, той е разбрал дълбокия смисъл на целокупния живот. Стремете се към истината, която може да ви направи свободни. Още днес можете да бъдете свободни. Когато казвам, че можете да придобиете свободата си в един ден, аз разбирам един Божествен ден, който се равнява на хиляда години. Ако можете да живеете един ден, както трябва, това са хиляда години добър живот. Ако някой каже, че може да ви обича само един ден, това са хиляда години. На другия ден пак ще ви обича и то само за един ден. Знаете ли, какво нещо е да ви обича един човек цели хиляда години? Вие ще се отегчите от любовта на този човек. Красотата на любовта се заключава в това, всички същества да ви обичат, а не само едно. Щастлив е човек, когато обича всичко в света: въздухът, водата, светлината, изворите, растенията, животните, хората. Дето мине, всички го поздравяват, посрещат го като цар. Такова е отношението на всички живи същества към Бога.

Хората, които мислят, че стоят най-високо в стълбата на животинското царство, имат особена идея за Бога. Те гледат на Него

като нещо далечно, отвлечено. Бог е близо и далеч – от човека зависи това. Свещено нещо е Бог. Достатъчно е да помисли човек за Него, за да трепне душата му с онова велико, свето благоговение на Сина към своя Баща. Ако човек изпитва свещен трепет към слънцето – носител на енергия, колко повече трябва да затрепти цялата му душа към Онзи, Който му е дал живот. Ще кажете, че само идеалистите имат свещен трепет към Бога. Според мене, и материалистите, и идеалистите имат свещен трепет. Защо? Казано е, че Бог е Любов. В този смисъл, няма живо същество в света, което да не благоговее пред любовта. Вижте, как младият момък материалист благоговее пред своята възлюбена. Вижте, как богатият търговец материалист благоговее пред красивите моми. Това е все любов. Едно трябва да знаете: никой не може да бъде обичан, докато не обича Бога. В любовта към Бога е щастието на цялото човечество. Няма ли тази любов, той е изложен на големи нещастия. Човек трябва да изправи отношенията си към Бога и, каквото срещне на пътя си – човек, животно, растение, да знае, че Бог се проявява чрез тях. Както жената изприда вълната, тъкачът – изтъкава платното, така и разумните същества са работили хиляди години с мисълта си и са създали светлината, водата, въздуха и т. н. Следователно, според степента на светлината ние съдим за развитието, до което са достигнали разумните същества.

Помнете: никой не е сам в живота, никой не е изоставен. Разумните и възвишени същества се грижат за нас с всичката си любов и самоотверженост. За да ни услужват и помагат, те са готови на всякакви жертви. Те се притичат в помощ на всеки беден и страдащ, на всеки затворник. Те се притичат в помощ на всяко пъшкане на онези, които лежат в гроба. Хората мислят, че като погребат умрелия, всичко се свършва с него. Много време лежи умрелият в гроба, не може да се отдели от тялото си. Той гледа, как частица след частица се къса от тялото му, вижда, че близките му плачат, но нищо не може да им каже. Страшно е положението на

човека в гроба, ако преждевременно не се е справил с желанията си, т. е. ако не е скъсал връзката си с земята. Който е работил съзнателно върху себе си и се е справил със земните си желания, той лесно се освобождава от тялото си.

Как може да се избави човек от страданията? Освен любовта, никаква сила, никакви закони не са в състояние да спасят човека от страданията. Тя трябва да се тури като основа между всички хора на земята и между всички народи. Докато всички хора не се обединят в един човек, докато всички народи не станат един народ, страданията няма да изчезнат от земята. Личният живот трябва да отстъпи на Божествения. Докато всички учени, свещеници, проповедници, майки и бащи, слуги и господари не се проникнат от идеята да служат на човечеството в името на любовта, светът няма да се оправи. Радвайте се, че светът върви вече към изправяне. Има хора в света, които служат на любовта, на мъдростта и на истината. Днес тези хора заповядват и управляват. Къде са тези хора, познавате ли ги, или не, това не е важно. Те са двигатели на човечеството. Кой кара колата: конят, който е впрегнат в нея, или човекът, който държи юздите на коня?

„Близо е лятото". Който се намира пред лятото на живота, да внимава да не изгуби благоприятните условия, които то носи. Ако сте закъснели в разбиранията и в постиженията си, бъдете будни сега, да не пропуснете добрите условия, не от страх, но от съзнание. Днес много хора изпълняват някои неща от страх, но нямат големи придобивки. Турете страха настрана и кажете в себе си: „Близо е лятото". Като се убедите в наближаването на лятото, скочете всички на крак и, в каквото положение да се намирате, започнете съзнателна работа: болният да отхвърли болестта от себе си; слабият в решаване на задачите си да се впрегне на работа, да реши мъчните си задачи; прегърбеният да изправи гърбицата си; грозният да стане красив; старият да се подмлади. За да се постигне всичко това, хората се нуждаят от вяра. Достатъчно е да повярват в условията, които лятото

носи, за да скочат на крака и млади, и стари. Само онзи може да скача, който чувствува в себе си велик, вътрешен импулс. Разумният човек скача, за да се освободи от нещо. Богатият скача, за да се освободи от товара, който носи на гърба си. Старият скача, за да усили краката си и да се подмлади. Нечистият скача, защото отива да се измие. Следователно, когато се разтоварите от нещастията и страданията си, от недъзите и слабостите си, от нечистотата си, скачайте, пейте и веселете се. Кога младата мома скача на хорото? – Когато се е измила, облекла и нагиздила добре.

„Близо е лятото". По какво ще познаем, че лятото е наближило? – По това, че Божието благословение иде така, както хората го очакват. Божието благословение ще дойде върху хората, когато започнат да живеят според законите на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Това не значи, че те ще изгубят своята индивидуалност. Напротив, те ще станат такива, каквито са – всеки ще прояви своето естество. Колкото повече се развива човек, толкова по-богат и разнообразен е неговият вътрешен живот. Колкото по-издигнат е човек, толкова по-снизходителен е към погрешките и слабостите на онези, които стоят по-долу от него. Че някой вълк изял една овца, или лисицата – една кокошка, той не ги съди. Той си казва: Ако човек яде овце и кокошки, какво остава за вълка и за лисицата? Ще кажете, че човек има право. – Кой му даде това право? Не можете да съдите вълците, мечките и лисиците, докато и човек има същите слабости.

Човек не трябва да се самоосъжда, но да дойде до едно вътрешно самовъзпитание, да изправи погрешките си. Сегашните хора трябва да се освободят от едно вътрешно, чуждо влияние, което се дължи на известни органически и полуорганически вещества в тях, които не хармонират с трептенията на телата им. Те са отрови, от които човек непременно трябва да се освободи. От ред поколения насам в човешкия ум има чужди мисли, в човешкото сърце – чужди чувства и в човешката воля – чужди постъпки, от които човек трябва да се освободи. Под думата „чужди вещества, чужди мисли, чувства и

постъпки" разбираме всичко онова, което не е Божествено, и което носи нещастия за човечеството. Светът се нуждае от нови поети, нови писатели, нови музиканти, нови учени и философия. Поетите трябва да възпеят любовта, но по какъв начин? Каква любов е тази, която допуща съмнението и подозрението? Обичаш някого, а се съмняваш в него – това не е любов. Любещият се отличава с устойчив характер. Той не се поддава на никакви съмнения. Характерът препоръчва човека. Като има добър и устойчив характер, той може да постигне всичко. Ако е писател или поет и напише нещо, от което не е доволен, ще употреби повече усилия и ще напише нещо по-хубаво. Ако днес направи нещо, от което не е доволен, на другия ден ще направи нещо, което ще го задоволи.

„Близо е лятото". С други думи казано: Близо е времето, когато Син Човечески ще дойде на земята да научи хората, как да живеят. Той няма да съди хората, но ще ги поучава. В продължение на хиляда години най-много те трябва да приложат законите на любовта, на знанието и на свободата. Нова наука, нови знания предстоят на човечеството, за да влезе в Божественото лято. Три плода трябва да узреят през това лято: плодовете на любовта, на мъдростта и знанието на истината и свободата. Блажени са онези, които могат да вкусят от тези плодове. Желая ви в бъдеще и вие да вкусите от трите плода, които ще узреят през Божественото лято.

Беседа от Учителя, държана на 29 юни, 1930 г. София. – Изгрев.

В ДОМА НА СИМОНА

„А Исус като беше във Витания, в дома на Симона прокаженаго."(Матея 26:6)

„В дома на Симона прокаженаго". Истината посещава не само праведните и свети хора, но и грешните. Тя влиза не само в домовете на богатите, но и в домовете на сиромасите. Истината се намира навсякъде. Казано е в стиха, че Христос бил в дома на Симона прокаженаго. Днес считат за прокажен всеки човек, който страда от някаква тежка, неизлечима болест. Страшно е да се каже за някого, мъж или жена, че е прокажен. Когато Христос влязъл в дома на Симона, последният оздравял. Значи, Христос го излекувал от проказата му.

Като се говори за страдания и за болести, за радости и скърби, хората търсят смисъла на живота и казват, че смисълът на нещата е във формите им. Всъщност не е така. Говори се за красиви очи, за красив нос, за красива уста, за красиво тяло, но красотата не е в самите очи, нос, уста, тяло, но в това, което излиза от тях. Нещо невидимо излиза от очите на човека, което ги прави красиви. На същото основание, казвам, че смисълът на живота не е в неговите форми, но в невидимото, което излиза от тях. - Затова, именно, хората се запитват, какво всъщност, представя човек. - Досега никой не е дал точно определение за човека. Ако ви запитат, какво представят мъжът, жената, майката, бащата, детето, по-лесно може да се намери някакво специфично качество, с което да си отговорите на въпроса. За човека, обаче, като общо понятие, мъчно можете да си дадете някакъв отговор. Ако ви запитат, какво нещо е река, веднага ще кажете, че тя представя вода, която тече. Ако водата седи на едно място, не се

движи, не тече, тя не може да бъде река. Какво нещо е изворът? – Вода, която извира. Ако не извира, не може да се нарече извор.

„В дома на Симона". Там бяха се събрали Христос, учениците Му и още, много хора да слушат Словото Му. Една жена се приближи при Него и започна да налива на главата Му скъпо миро. Някои от учениците възнегодуваха, защо се разлива това скъпо миро, когато може да се продаде, и парите да се раздадат на бедни. Някои от народа пък търсеха случай да хванат Христа и да Го предадат на съд. Значи, много хора бяха събрани около Христа, но всеки имаше различен интерес. Не можете да срещнете двама души, които се интересуват от едно и също нещо. Някои религиозни дотолкова, се влюбват в Бога че всичко забравят. Когото срещнат, веднага започват да му говорят за Бога. Те мислят, че всички хора се интересуват от едно и също нещо. Представете си, че един такъв религиозен срещне на пътя си гладен, беден човек и започне да му разправя за Господа. Какво ще му каже бедният човек? Той ще го погледне и ще му каже: Гладен съм, помогни ми! Може би аз повече от тебе съм слушал за Бога, но сега искам, в името на твоя Бог, Който живее в тебе, да ми помогнеш. Ще кажете, че този човек мисли само за хляб. За какво друго ще мисли? Щом е гладен, първо ще мисли за хляб. Като задоволи глада си, ще мисли за други неща. За какво мисли проповедникът? И той мисли за хляб. За да изкара прехраната си, той вади стихове от Евангелието, тълкува ги и по един или по друг начин, изкарва цяла беседа. Колкото по-добър проповедник е той, толкова по-скъпо му плащат. Има видни проповедници в Америка, на които плащат по 10–12 хиляди долара месечно. Това са 50 хиляди лева български пари! Красноречиви са тези проповедници, добре говорят. Как да не проповядваш за такъв Господ, който плаща толкова много? Докато този Бог е богат, всички, проповядват за него. Щом осиромашее, и проповедите престават. Истинският Бог не осиромашава, както хората, но Той не се занимава с материални работи. На избранниците си Той не дава големи богатства. Понякога

прави изключение, но само когато иска да изпита човека. Тогава Той му дава големи богатства, къщи, красива жена, но, в края на краищата, този човек се е повече понижил, отколкото повдигнал. Ако жената на някой мъж е красива, той я ревнува и не й дава спокойствие. И той не е спокоен, но и тя няма спокойствие. Ако жената има красив мъж, и тя ревнува. Ако ревнивият мъж е учител, ще се дразни лесно, ще се кара на учениците си, няма да бъде доволен от отговорите им, ще пише много двойки. Както постъпва с учениците си, така и природата постъпва с него, да му покаже, че и той е невежа като тях. Той къса учениците си, а природата къса него. Тя му изпрати една треска, хвърли го на легло, за да научи урока си добре. Ученикът може да е беден, но учителят му го къса. Учителят може да е богат, но природата не обръща внимание на богатството му, тя му праща някаква болест, да извлече поука. Дали беден, или богат човек боледува, за природата е безразлично.

Две сестри трески се събрали една вечер под един мост, да си поприказват и да решат, как да прекарат лятото. Те се оплаквали от хората, че били много затворени, никой не ги приема и са принудени да гладуват. Най-после едната треска казала: Аз реших това лято да отида на планината, дето един овчар пасе овцете си. Ще вляза в млякото, което дои вечер и, като тури първата лъжица мляко в устата си, ще се настаня в него и ще започна да го треса. Той е здрав, млад момък, има какво да получа от него. Втората треска казала: Аз пък познавам един богат, тлъст кадия, ще вляза в него и ще го обера. Овчарят минал в това време по моста и, като чул разговора на треските, спрял се да послуша, какво се разговарят. Той разбирал езика им и, като чул, че треската се готви да го нападне, решил да вземе мерки, да се запази. Като отишъл при овцете си, видял, че една от тях умряла. Одрал кожата й, изчистил я, изсушил я и направил от нея мях, в който турял издоеното мляко. Треската била вече при него. Като видяла, че той доил млякото, тя веднага влязла в мяха. Овчарят бързо завързал мяха и го оставил настрана. Цяло лято треската тресла

мяха, но нищо не могла да извади от него. На есента овчарят отворил мяха, излял млякото, измил го добре и турил в него сирене за зимата. Отслабнала и гладна, треската се върнала пак под моста, да се срещне със сестра си. Като я видяла толкова мършава, сестра ѝ запитала: Сестро, какво ти стана, че си толкова слаба? Тя разказала, как прекарала на планината; оплакала се, че овчарят я изиграл. Втората треска казала: Аз използувах добре кадията. Той беше тлъст човек, обичаше да яде богати яденета, имаше какво да взема от него. Но не се безпокой, аз познавам още един кадия, също тлъст и богат. Ще отидем двете при него. Един ден ти ще го разтърсваш, на другия ден – аз, докато вземем всичкото му богатство.

Това е приказка, от която човек може да се поучи. Изобщо, всяка реч има за цел да застави човека да слуша. Ден след ден той привиква да слуша. Каква е целта на дишането? Какво се постига с една вдишка и издишка? – Нищо особено. Една вдишка и издишка не разрешават въпросите, обаче, непрестанното дишане води човека към известна цел. Непрекъснатото мислене, чувствуване, дишане, хранене разрешават задачите, за които човек е дошъл на земята. Не е въпрос да накарате всички хора да вярват в Бога. Никой не може да накара ближния си да вярва в Бога и да разбира живота като него. Всеки човек разбира живота по своему. В това отношение, никой никого не разбира. Видни учени, философи, писатели, реформатори са останали неразбрани от близките си. Мъжете не разбират жените, но и жените не разбират мъжете. С други думи казано, нито сърцето разбира ума; нито умът разбира сърцето. На това неразбиране се дължат противоречията в живота. Когато мислите и чувствата, умът и сърцето са в хармония, човек е свободен от противоречия. Това се постига, когато Божественото начало в човека вземе надмощие.

Мнозина подържат мисълта, че всичко, което става в живота, е Божествено. Ако е така, защо хората се оплакват едни от други? Защо страдат? Други пък твърдят, че в живота цари пълно единство. По принцип тази мисъл е вярна, но по проявите на живота, изявен във

всички форми, не е така. Животът, вложен във форми – растения, риби, птици, млекопитаещи, хора, ангели е различен. Всички същества правят усилия да изменят своите форми, с цел да подобрят живота си. В промените, които стават с тях, се заключава тяхното спасение. При сегашните човешки форми никой не може да бъде щастлив. Като изучавате хората, виждате, че във всяка човешка форма има нещо изкривено или недоразвито: някъде очите са криви, другаде – носа, на трето място – устата, на четвърто – ушите, ръцете, краката, тялото и т. н. Рядко ще срещнете човек с нормално развити удове, или напълно хармоничен – все има нещо деформирано в него. За да се изправят, хората трябва да възстановят връзката си с Бога, да Го познаят. Познаването на Бога внася хармония в човешките мисли и чувства. Ние знаем, че хармонията постепенно изправя нещата. Затова, именно, един от гръцките философи е казал: „Познай себе си!" Това значи, познай Божественото в себе си, познай Бога.

Как можете да познаете Бога? Питам: как момъкът се запознава с момата, която харесва? Като я срещне, той тръгва след нея, да научи, къде живее. След това започва да обикаля къщата ѝ, да разбере, къде ходи, с какви хора дружи, как се облича. Като се домогне до тези данни, той иска да се запознае с нея, да чуе, как говори, как мисли, какви възгледи има за живота и т. н. В края на краищата, той казва, че я познава. Не трябва ли и ние по същия начин да проследим проявите на Бога чрез всички живи същества и да ги изучаваме? Само по този начин ще намерим Бога навсякъде в живота и ще Го познаем.

Какво, всъщност, представя Бог? – Любов, която прониква във всички форми и осмисля живота им. Бог прониква във всички красиви и възвишени форми. Дето е Бог, там е животът, там е любовта. Затова е казано: „Бог е Бог на живите, а не на мъртвите". Дето Бог присъствува, няма смърт. Външно формата може да е мъртва, но вътрешно е жива. Докато клетките на предметите и на тълата са събрани в едно цяло, тялото е живо. Щом се разпръснат, настава смърт. В този смисъл, смъртта не е нищо друго, освен момент

на нарушаване вътрешното равновесие между клетките. Човек умира, само когато се скъса връзката между душата му и Първата Причина, но и тази смърт е частична, а не пълна.

Човек не може да бъде щастлив, докато не разбира законите на живота и на смъртта. Момъкът не може да бъде щастлив, ако мисли, че, като се облече и докара, ще намери своята възлюбена. Той може да намери някоя мома, но тя не е неговата възлюбена, която го разбира и обича. Това е механическо, външно познаване, но когато дойде до вътрешния живот, момъкът ще се натъкне на големи мъчнотии. Който се ожени за мома, която случайно срещнал на пътя си, цял живот ще носи последствията на своята погрешка. В едно от преданията за Адама се казва, че първата му жена била някоя си Левита, кабалистическо име, с която не могъл да живее. На Левита, на нейното поколение се отдават всички нещастия в света. Дали е съществувала такава жена, не се знае. Също не се знае, дали и Ева е била такава, каквато я описват в Библията. Изобщо, много неща се пишат, но доколко са верни, не се знае. Много неща са написани добре, но не се разбират добре. Една задача е написана добре, но важно е, как ще се реши. И небето е написано добре, но малцина разбират написаното по него. От хиляди години слънцето грее, изпраща светлина и топлина, дава живот, но какво всъщност представя то, малко хора знаят. Луната грее, пълни се и се изпразва, но и за нея малко се знае. Даже и за земята, на която живеем, малко знаем. Едни казват, че вътрешността на земята е твърда, други – течна, трети – огнена. От трите твърдения кое е вярно? Каквото и да се говори за земята, тя е такава, каквато е, ние не можем да я изменим; но друг е въпросът, ако знаем истината такава, каквато е в действителност.

Съвременният човек трябва да изучава условията и положението, в което днес се намира, да ги използува разумно, а не да мисли само за бъдещето. Ако днес работи съзнателно и разумно, и в бъдеще го чака добро. Ако не може да изиграе добре, днешната си роля човек

изпада в положението на Дон Кихота или Санчо Панса: или, като идеалист, ще живее с непостижими идеали, или, като материалист ще мисли само за осигуряване на живота си.Сегашните хора са повече материалисти, отколкото идеалисти. Даже и религиозните гледат материалистически на живота.Те вярват в Бога, но очакват от Него да ги осигури, да им даде богатство, високи служби, да ги направи видни хора. Те вярват в Бога, но мислят за себе си, да имат средства да си поживеят добре, да си хапнат и пийнат. В това отношение те приличат на онзи момък и на онази мома, които са решили да се женят, но търсят добър случай да се наредят добре и да се осигурят. Момата казва: Ще се оженя, но ако намеря някой богат момък, макар и глупавичък. И момъкът търси богата мома, макар и глупавичка. Какво ще постигнат само с богатството? Ще ядат и ще пият, ще живеят спокойно, докато дойде една болест, която ще ги държи четири – пет години на легло и, след като вземе всичкия им капитал, те казват: Какво разбрахме от живота? След големи страдания и мъчнотии те разбират, че са били на крив път и казват, че животът няма смисъл. Това е криво разбиране. Животът има смисъл, но за онези, които живеят разумно. Ти може да си философ, но ако не разбираш живота, философията не може да ти помогне. Истинска философия е тази, която оправя пътя първо на самия философ. Ако на него помага, ще помогне и на другите. Понеже всички същества взаимно си влияят, стремете се да живеете в областта на възвишената и светла мисъл. С вашата мисъл вие ще влияете на много същества, ще им покажете правия път в живота.

Първата задача на човека, е да изучава себе си. Само по този начин той може да работи за развиване на онези чувства и способности, които са в зародишно състояние в него. В българина, например, религиозното чувство е слабо развито. Той има вяра, но религия няма, затова горната част на главата му, дето се намира центърът на религията, е сплесната. Отсъствието на религиозно чувство му създава големи нещастия. Религиозното чувство в него е

свързано с чувството на благоговение, на почит и уважение. Съвестта в българина е добре развита, но му липсва мекота. За да развие религиозното си чувство, българинът трябва да намери специфичен научен метод. И американецът не е религиозен. Религиозното чувство е развито добре в германеца, руснака и евреина. Никой народ не пази така религията си, както еврейският. Обаче, колкото евреинът е религиозен, толкова е и материалист. Тази е причината за голямата вътрешна борба, която преживява. Българите са изпратени на Балканския полуостров между славяните с единствената цел, да развият религиозното си чувство и любов към Бога. Религиозното чувство се нуждае от специални условия и специална храна за развиването си. Когато някой момък реши да се жени, добре е да избере мома, в която религиозното чувство е силно развито, за да се предаде то на бъдещето поколение. Време е вече, хората да излязат от гъстата среда, в която живеят, и да влязат в по-рядка. Това значи: да излязат от материалния свет, и да влязат в духовния. За това са нужни специални органи. Както рибата не може да живее във въздуха, докато не развие специални органи за това, така и човек не може да влезе в духовния свят, ако не се пригоди към неговите условия. За тази цел са създадени различни религиозни системи, които учат хората, как да живеят, за да се повдигнат над обикновените условия, да минат в по-рядка среда. Който не е готов за новите условия и преждевременно влезе в тях, ще се задуши. Той ще се намери в положението на някои европейци, които искат да подражават в дишането на индусите, но не могат да издържат. Има индуси, които са постигнали големи резултати в дишането. Те могат да задържат дишането си до един час. Това говори за голяма сила, за голямо търпение. Някои европейци едва издържат до три минути. Минат ли три минути, те губят съзнание. Някой казва, че е търпелив, но не е опитал търпението си. Ако иска да знае, колко е търпелив, нека се опита, колко време може да задържа дишането си. Ще каже, че задържа дишането си 30 секунди. Това не е търпение, с него нищо не

може да постигне. Търпеливият човек трябва да задържа дишането си поне две минути. Без търпение нищо не се постига.

„В дома на Симона прокаженаго". Когато Христос дойде във вашия дом, както в дома на Симона прокаженаго, не казвайте, че сте грешни, че не сте даровити, но говорете истината. Пред вас стои една велика задача за разрешаване. За да я решите правилно, приложете вярата си като наука, която може да ви помага във всички трудни моменти на живота. Момък и мома, които се женят, трябва да имат вяра един в друг. Само при това положение, те могат да се надяват на добър живот.

Сега, като ви говоря, някои се отнасят с недоверие към всичко. Те слушат и се дърпат назад, страхуват се да не изгубят това, което имат днес. Няма защо да се страхуват. Ще знаете: който се държи за човешкото, рано или късно, ще го изгуби; при това, човешкото ще му причини такива страдания, за каквито никога не е мислил. Човешкото е преходното в живота. Обаче, който приеме Божественото и му даде условия да се прояви, той ще осмисли живота си. Страданията ще бъдат благо за него. Той ще расте и ще се развива, ще се радва на доброто в света. Следвайте Божествения път, и не се страхувайте. С Божественото и на този, и на онзи свят ви очаква радост. С човешкото навсякъде ви очакват страдания. За да влезете в духовния свет, между ангелите и възвишените същества, вие трябва да знаете техния език. Някой казва, че знае български език и българската граматика. И това знание е на място, но то има отношение само към България и българите. Ако отиде в Германия, във Франция, в Англия или в Русия, за да бъде разбран, трябва да знае техния език. Само с български език нищо не може да постигне. На същото основание, казвам:За да се разберете със светиите, трябва да знаете техния език; за да се разберете с ангелите, трябва да знаете ангелския език. Без знание никъде няма да ви приемат. Светията и ангелът ще минат край вас, като че не ви виждат. Как постъпва

философът с мравката? Тя се качва по него, но той нито я вижда, нито я чува, продължава своята научна работа.

Мнозина живеят с илюзията, че представят някакво величие. Обаче, като умрат, тогава виждат, какво величие са били. Тялото им се разпада, мускулите окапват и от тях остава едно голо съзнание, че са били нещо, но какво, и те не знаят. Много философи и учени взимат празните черепи на тия величия и ги изследват. Който разбира да чете по човешката глава, той чете по нея, като по книга. Каквото мисли и чувствува човек и както постъпва, всичко се пише на главата му.

Преди години бях в Рилския монастир, дето видях черепи на калугери, живели преди много години. Поисках да ми дадат няколко черепа, да прочета нещо. Взех един череп, турих вътре една запалена свещ, да го освети добре, и започнах да чета: Този калугер е бил груб, жесток човек, обичал да се кара, да се бие с хората. – По какво познаваш? – Костта на центъра около ушите му е много тънка, и светлината прозира ясно. Това показва, че той е изразходвал силите на този център поради което костта на това място е изтъняла. Взимам друг череп и казвам, че този калугер имал голяма слабост към жените. – Възможно ли е това? Той е живял в монастир, служил е на Бога. – И в монастир е живял, и на Бога е служил, но не е могъл да измени своя вътрешен стремеж. Не се изменя лесно човешкият характер. Юда живя при Христа, беше Негов ученик, но, в края на краищата, Го предаде. За да измени характера си, човек трябва да работи съзнателно върху себе си. Съзнателната работа подразбира работа с любов и знание. Какво представя любовта? Как се изявява тя? Когато двама души се обичат, те едновременно трябва да се развиват в телесно, и в сърдечно, и в умствено отношение. Това значи, да има хармония между тях. Обаче, ако единият се развива добре, а другият всеки ден слабее, между тях няма хармония. И двамата трябва да цъвтят и да се развиват хармонично. Ще кажете, че единият ще помага на другия. Това е невъзможно. Любовта помага и повдига

човека. Ако любовта им не може да направи това, сами те нищо не могат да направят. Майката носи временно детето си на ръце. Щом заякне, тя го оставя да пълзи, да се изправя на краката си, докато пристъпи. Щом пристъпи и започне само да ходи, тя не го носи вече. Тя се радва, че то постепенно расте, започва да говори, да се разбира с нея. Детето разбира вече, какво нещо е майката, а оттам то разбира и Бога. Следователно, любовта възраства, повдига и укрепява човека. Очаквате ли от човека да направи това, вашата работа е свършена.

Някои искат да знаят, какво е мислил Бог, като създавал човека. Те искат да знаят, каква е била целта Му, за да създаде света и живите същества. Това не ме интересува. Аз искам да зная, защо съм дошъл на земята и какво се иска от мене. Щом си задам този въпрос, веднага си отговарям: Аз съм дошъл на земята, да възлюбя Онзи, Който ме е създал, и да се интересувам от това, което е направил. Той ме обича, и аз ще Го обичам. Той се интересува от мене, и аз се интересувам от Него. Той е вложил в моя ум и в моето сърце част от своя капитал, и аз трябва да благодаря, разумно да го използувам. Ако след всичко това човек отрича Бога и мисли, че сам, без Неговата помощ, се е домогнал до известни знания и опитности, той сам се поставя на крив път, сам се спъва. Ако ти, роденият от майка и от баща, си позволяваш да ги отричаш, да отричаш капитала, който те са вложили в тебе, ти сам се осъждаш на смърт. Какво ще стане с тебе, ако те оттеглят капитала си от твоя ум и от твоето сърце? Друг е въпросът, ако ти си роден без баща и без майка. Щом си роден от майка, която е вложила част от капитала си в твоя ум, и от баща, който ти е предал характера си, ти си длъжен да ги признаваш.

И тъй, вложете новото в своя живот, за да се свържете с разумната природа. Всеки ден природата влага по нещо ново, както в себе си, така и във всички същества. Всяка секунда, всяка минута, всеки ден носи нещо ново в себе си. Отворете сърцата и умовете си да приемете новото, което иде отгоре, от слънцето, от великия и възвишен свят. Вие сте потопени в този свят. Бъдете будни да се

ползувате от благата, които той носи, да не кажете някога : „Вода газя, жаден ходя". Работете съзнателно, вървете напред и не се спирайте да разглеждате, кое учение, или коя религия е права. Всяко учение, всяка религия носи нещо ново, но човешкият дух и човешката душа стоят над всичко. Те създават и науката, и религията, следователно, те са факторите в живота. – Защо? – Защото чрез тях се проявява Бог. След духа и душата идат ума и сърцето, също фактори в човешкия живот. И чрез тях се проявява Бог. Затова казваме, че грънчарят е фактор, а не грънците. Науката и религията са средства за човека, а не цел. Благодарете им, без да ги боготворите, без да им се кланяте. Някои турят на първо място в живота си религията, а други я отричат. Първите казват, че не може да се живее без храмове, вторите не ги признават. Питам: Ако Бог живее в тебе, имаш ли нужда от храмове? Направете тялото си чисто и свето, да бъде храм, в който Бог да живее. Който не умира, има ли нужда от паметник? Там, дето Бог живее, няма смърт. Затова Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте в света, и аз ще бъда с вас до скончанието на века". Какво показва този стих? – Че Христовите ученици и до днес живеят и проповядват Словото Божие по света. И Христос не е престанал да проповядва. И до днес още Той проповядва и в Америка, и в Англия, и във Франция, и в Германия, и в Русия, и в Япония, и в Китай. Словото Му се чува по целия свят. Има хора, които са виждали и апостолите, и Христа и се разговаряли с тях. Христос обикаля всички държави, дохождал е и в България и си е заминавал. Чудно се вижда това на хората, защото те очакват Христа да дойде отгоре, от облаците, придружен с ангели. На когото очите са отворени, той вижда нещата. Който не вижда, той очаква Христа да слезе на земята в плът, да се яви между хората и тогава да повярват. Сега, да оставим настрана въпроса, как ще дойде Христос на земята. Ние не говорим за невидимия Христос, но за онзи Христос, Когото всички могат да видят. Ние говорим за реалния Христос. Ние не се занимаваме със сънища и с видения на хората. Какво виждат хората, какво сънуват,

това е тяхна работа. Важно е, всеки човек да познава себе си, своя живот, да знае в какъв свят се движи и какво прави. Понеже живеете в разумната природа, трябва да изхвърлите от ума си невежеството и от сърцето си – проказата, да очистите тялото си. След всички блага, които ви са дадени, вие се осмелявате да питате, обича ли ви Бог. Това е все едно, да питате, обича ли ви майка ви. Щом ви е родила, тя не може да не ви обича. Следователно, ако Бог не ви обичаше, нямаше да ви изпрати на земята да се учите. Някои разбират любовта на Бога само в придобиване на блага. Затова чувате някой да казва: Щом Бог ме обича, нека ме направи цар, или поне велик човек – философ, учен, поет. – Всичко можете да станете, но всяко нещо се обуславя от способностите и възможностите, с които разполагате. В този живот ще искате само това, за което сте способни. Как може да станете философ, ако нямате философска глава? С тази глава, която имате днес, каквито усилия и да правите, никакъв философ не може да станете. Ако сте написали някакъв философски трактат, това не значи, че сте философ. Философът се ражда такъв, поетът се ражда поет, учителят се ражда учител, майката и бащата се раждат такива. Много майки и бащи има в света, но не всички отговарят на понятието майка и баща, не са родени такива. Бащи има и между птиците, и между млекопитаещите, но истински баща е онзи, който може да предаде на сина си поне една от своите характерни черти; при това, между сина и бащата трябва да съществуват любовни отношения, те трябва да имат помежду си взаимни отношения на почит и уважение. Ако синът и дъщерята не отговарят на родителите си с любов, те не са техни деца. Не е ваш син онзи, който няма нищо общо с вас по мисли, чувства и разбирания. Същото се отнася и до дъщерята. „В дома на Симона прокаженаго". В който дом влезе Христос днес, пак ще говори същото, каквото е говорил в дома на Симона. Какво ще говори Христос, знаете, но вие какво ще отговорите? Трябва ли да се оплаквате на Христа, че сте бедни, че нямате къщи, гориво и дрехи за обличане? Трябва ли да се оплаквате, че децата ви са голи и боси, че

нямате добра служба? Това ли е най-важното, което можете да говорите? Защо сте в лишения? Къде останаха материалните блага, които Бог ви даде? Къде остана богатството ви? Вгледайте се в себе си и ще видите, че богатството е в самите вас. Човек не може да придобие по-голямо богатство от това, което носи в себе си. Не всеки милионер може да стане милиардер. Точно определено е, колко милионери могат да станат милиардери. Който няма достатъчно злато в кръвта си, не може да стане богат; който няма достатъчно философски идеи в главата си, не може да стане философ; който не носи поезията в себе си, не може да бъде поет; който не носи музиката в себе си, не може да бъде музикант; който няма любов към Бога, не може да бъде последовател на Христа.

В какво се заключава учението на Христа, което и до днес още се проповядва? – В добрия живот. Наистина, да живееш добре, това е велико изкуство. Ако човек не се научи да живее добре, мъчно ще се домогне до другите изкуства. Който се научи да живее добре, всичко може да постигне – и поет може да стане, и философ, и музикант, и учен, и богат, и здрав, и силен. Каквото пожелае, може да го постигне. Който не може да живее добре, и да придобие никакво изкуство, лесно ще го изгуби. Тази е причината, поради която религиозни хора губят вярата си, учени – губят знанието си и т. н. Това не е за упрек, защото хората нито са светии, нито ангели. Отсега нататък те ще придобият това, към което се стремят. Всеки човек може да постигне толкова, колкото са възможностите и условията му. Ще кажете, че за да успява, човек трябва да се моли. Да се моли и да получава отговор на молитвите си, това значи, да знае небесния език. Ако отидеш в Англия, трябва да знаеш английски език. Иначе, можеш да умреш от глад. Ако разбираш учението на Христа и се свържеш с Него, Той ще ти помага. Всяка искрена, сърдечна молитва се приема. Много примери от живота ни уверяват в това. Вярата е вдигнала много болни и умиращи от леглата им. Всеки сам може да опита силата на вярата. Тя е искра, която може да произведе голям огън.

Следователно, днес от всички хора се иска да имат само една искра от вярата, за да запалят огъня си и да се стоплят. Искрата на вярата представя свещта, която гори в човешкия мозък. Колкото по-доброкачествена е материята на вашата свещ, толкова по-пълно горение става. Колкото е по-добре устроен човешкият мозък и колкото по-фина е материята на човешкото тяло, толкова по-пълно и силно е горението на вашата свещ. При това, силната светлина се предава на далечни разстояния. И тъй, много неща може да постигне човек, но в зависимост от силата на неговите мисли и желания. Например, някой е болен, дават му се методи за лекуване, но той казва: Ако Бог желае, ще оздравея. Не се говори така. Първо ти ще желаеш, а после Бог. Ако силно желаеш да оздравеш, и Бог ще има силно желание да ти помогне. Обаче, ако оставиш всичко на Бога, ти си на крив път. Какво особено си направил за Бога, че очакваш Той да се занимава с тебе? Вложете всичката си вяра и упо-вание в Бога, за да постигнете желанията си. При това положение, през каквито мъчнотии, страдания и болести да минавате, всичко ще мине и замине, като че нищо не е било. Който не вярва в Бога, и най-леката болест може да му отнеме живота.

„В дома на Симона прокаженаго". Какво е говорил Христос в дома на Симона? – За новото, което иде в света. Който приеме Христовото учение и го приложи, той се домогва до една съвършена наука. Той се свързва със съвършенните същества, които са завършили своята еволюция и помагат на човечеството. Те искат да го освободят от заблужденията, в които се намира. Те искат да поставят всеки човек на мястото му и да оправят обърканите работи на хората. Който е роден за проповедник, да заеме мястото си; който е роден за учен, за професор, да заеме мястото си. Онези, които са заели места незаслужено, трябва да ги отстъпят и да намерят своите места. Човек може да бъде полезен на себе си и на ближните си, когато заеме онова място, което му е определено от самата природа. Ако днес хората страдат, това се дължи на обстоятелството, че са объркали местата си.

Време е вече да се тури ред и порядък в света. Това ще се постигне, когато Божественото Начало вземе надмощие над човешкото. Тогава човек сам ще се изправя. Щом направи погрешка, той ще знае, че човекът в него е сгрешил. Като изправи погрешката си, Божественото в него се проявява. Когато мрази, човекът се проявява; когато люби, Божественото се проявява. Турете животинското, човешкото и Божественото на местата им, за да възприемете новото и да го приложите в живота си.

Едно се иска от човека: да бъде искрен в своето верую, никога да не му изменя. За кое верую говоря? – Което има за основа Божията Любов. Държи ли се за любовта, човек ще бъде верен и на своя ближен. Велико нещо е да вярваш в доброто, което се крие в ближния ти. Някой иска да знае, какви слабости се крият в него. Това не е наука. Според мене, наука е да познаваш доброто, което се крие в човека, а не злото и слабостите. Доброто е вечно, а злото – временно. Който иска да знае, какво лошо се крие в него, да пита окръжаващите, те знаят по-добре от него. Не е там въпросът. Човек не трябва да говори нито за злото в себе си, нито за доброто; той не трябва нито да се подценява, нито да се надценява. Има нещо добро и красиво, вложено в човешката душа, но, за да се прояви доброто и красивото, умът и сърцето трябва да се освободят от всички препятствия. Смирение се иска от човека, да не изисква повече от това, което може да направи от себе си, или от своя ближен. Ако очаква повече, отколкото може да получи, той се гневи, сърди се и на себе си, и на окръжаващите. Никой не е виновен за вашите неуспехи. Затова, ако се разгневите, впрегнете гнева на работа. Ако дойдат съмнението, подозрението при вас, и тях впрегнете на работа. Не се подавайте на отрицателни състояния. Дръжте се за положителните сили, за обичта. Няма по-лесно нещо от това, да обичаш. Не може изведнъж да обикнеш всички хора, но постепенно. Първо ще обикнеш един човек, после още един, след това – трети и така ще се разширява кръгът на

твоето сърце, докато един ден се обединиш с всички хора и станеш едно с тях.

Сега ще ви представя един образ на любовта, но не от хората, които са я изопачили. Представете си, че имате една свещена книга, която обичате. Всеки ден отваряте по един лист от нея и четете. Като прочетете цялата книга, вие я затваряте и така чиста, запазена, давате на други да я четат. Вие носите в себе си благодарността, че сте имали възможност да научите нещо от нея. Само като си помислите за книгата, вие се изпълвате със свещен трепет и благодарност. Ако всички, които четат книгата, постъпват по същия начин, това показва, че любовта им е чиста, Божествена. Книгата ще се предава от човек на човек, без да се осмели някой да откъсне един лист от нея, или да я нацапа. Не можете ли така да обичате жената или мъжа? Както книгата не е собственост на едного, така никой човек не може да бъде собственост на кого и да е. Човек принадлежи на Бога. Следователно, всеки има право да чете от книгата на своя ближен и да се поучава от него, без да къса листата му, без да го цапа. Така трябва да разбира новото поколение любовта. Така трябва да гледа мъжа на жената и жената на мъжа. Срещнете ли един мъж в гората, не се страхувайте от него, считайте го за свой брат. Стремете се да бъдете братя и сестри един за друг, а не мъже и жени. Само по този начин човек ще дойде до безсмъртието. Задачата на новото учение се заключава, именно, в това, да освободи човешкия дух, да направи човека безсмъртен. От какво трябва да се освободи човек? – От миналото си. Свърже ли се със спомени от своето минало, той се намира под тяхното влияние така, както често изпада под влиянието на престъпници, с които се е срещнал, или по чиито стъпки е попаднал. Колкото по-чувствителен е човек, толкова повече се влияе от чуждите мисли и чувства, но той трябва да знае законите да се огражда и да познава, отде идат влиянията. Той трябва да различава, кое е негово и кое – чуждо. Хората са свързани така, че не могат да се освободят от влияние, но, въпреки това, могат да не се подават на лошите влияния. Лошите

влияния могат да бъдат като морските вълни, които бушуват вън от парахода, без да проникнат вътре. Да се справя човек с влиянията, това е велика наука, която Христос преподаваше на учениците си.

Следователно, задачата на майката е да пази дъщеря си от лошите влияния; задачата на бащата е да пази сина си; духовенството – да пази своето паство; учителите – своите ученици и т. н. Христос остави на човечеството ред правила и закони, как да живеят правилно. Тези закони и до днес още не са приложени. Ще кажете, че Христовото учение е неприложимо. То е приложимо, но се иска жива, разумна вяра, която да свързва човешката душа с Бога. Само при такава вяра хората могат да се обединят в едно цяло; да няма разлика между общества и народи – всички да станат едно общество, един народ. Това е великото, новото, което иде сега в света. Изведнъж то не може да стане, но трябва да се работи в тази насока. Ще минат стотици и хиляди години, но човечеството ще се обедини. Тогава няма да има бедни и грешни хора; няма да има ваши и наши, всички ще бъдат братя и сестри. Днес земята е пълна с мъртавци, тогава няма да има гробища и паметници. Умрелите ще изпращат на луната, а на земята ще останат живите, които могат да изпълняват Божия закон и Неговата воля.

„Влезе Христос в дома на Симона прокаженаго". Когато Христос влезе и във вашия дом, запитайте Го да ви каже нещо ново, с което да изправите живота си. Той или ще ви говори, или ще изпрати някой да ви поучава, или ще ви покаже, в коя библиотека да отидете и какви книги да четете. Докато християнският свят не намери Христа, новата наука няма да се приложи. Днес милиони хора вярват в Христа, но още не са Го намерили. Христос казва: „Моите овце познават моя глас и ме следват". Ако християнските народи се бият едни с други и не чуват Христовия глас, следват ли Го? Докато християнските народи се измъчват едни други, вярват ли в Христа и в Бога? И в това има нещо добро – главите на хората ще узреят. Като минат страшната война, повече няма да помислят за воюване. Пророците на миналото са

предсказали, че в бъдеще хората ще употребят оръжията за рала и мотики.

„В дома на Симона". Христос е решил да посети всички Симоновци. И в България ще дойде. Достатъчно е да посети няколко Симоновци, за да повярват всички в Него и да кажат: Видяхме Христа! Новото човечество, не може да се създаде, ако нито един човек не е видял Христа. Една свещ трябва да се запали, за да се запалят още много свещи. Бих желал между вас да има поне един човек, който да каже на другите: Видях Христа и се разговарях с Него. Вие познавате ближния си дотолкова, доколкото сте се разговаряли с него и споделили своите разбирания. Само така мъжът познава жена си, и жената – своя мъж. Само така учителят познава учениците си, и учениците – своя учител. Няма ли споделяне във възгледите и разбиранията, няма никакво познаване. Следователно, ако човек не е готов да пожертвува живота си за Христа, в широк смисъл на думата, за да възприеме Неговия живот, той не Го разбира и познава. Такава готовност трябва да има човек и към всеки, когото обича. Той трябва да отвори сърцето си за него и да бъде готов на всички жертви. Ако обичаш Христа, и Той ще те обича. Ако обичаш слънцето, и то ще те обича.

Какво представя любовта? – Връзка на човешката душа с Бога. Който обича Бога, и хората ще го обичат. Ако не обича Бога, а хората обича, никой няма да отговаря на любовта му. Тази е причината, дето някоя жена обича мъжа си, а мъжът й нито я разбира, нито отговаря на нейната любов. Същото се случва и с мъжа. Той обича жена си, но тя не отговаря на любовта му. Защо? – Защото той не обича Бога. Възлюбете първо Бога, а после хората. Направите ли това, близките ви ще ви обикнат. Възлюбете Бога, за да станете силни, да издържате на всички условия. Любовта на човека към Бога е тил, който го пази от всички изпитания и изкушения. Христос казва: „Който ме люби, и Отец ми ще го възлюби".

„И влезе Христос в дома на Симона прокаженаго".

Беседа от Учителя, държана на 6 юли, 1930 г. София. – Изгрев.

УСЛОВИЯ ЗА РАСТЕНЕ

„И когато се свечери, слязоха учениците Му на морето." [Йоана 6:6]

Ще преведа този стих на класически език. Той е езикът на най-учените хора. Само учените могат да разберат, защо учениците на Христа слязоха на морето. На научен език слизането означава растене. Какво отношение има между слизането на учениците на морето и растенето? Значи, има нещо, заради което и Христос слезе от невидимия свят на земята. Той минал пространството, от невидимия свят до морето, и от морето до сушата, с цел да се учи. Нищо в природата не става случайно, нито безразборно. Нещата не стават механически. Всичко в природата е разумно. Земята има своето велико предназначение в космоса, затова и съществата, които са слезли на нея, имат определена цел. Ако целта им е определена за самите тях, колко по-определена е за онези, които са създали земята. Целта им е толкова ясна, колкото е ясно и на професорите, защо са създали университета. Обаче, студентите, които следват университета, едва сега изучават неговата програма. Ученикът се чуди на ума на тези, които са създали училището. Студентът от университета или от академията на изкуството се чуди на създателите на тези учебни заведения. Много просто, няма какво да се чудите. Това са опитни хора, като астрономите, които насочват своите тръби към звездното небе и следят пътя на всяка звезда. След това правят точни изчисления за разстоянието ѝ от земята, както и за пътя, който тя изминава. Ама чудни били техните инструменти. Чудни са, разбира се, това са учени хора. За невежия всичко е чудно. Той гледа и се чуди на голямата тръба, с която астрономът наблюдава небето.

Съвременните хора приличат на онези учени, на онези астрономи, които боравят със законите, без да разбират техния вътрешен смисъл и взаимно, отношение помежду им. Като четеш Библията, ти казваш: Това е книга на неизчерпаемо богатство. Така е, Библията е склад на неизчерпаемо богатство. Тя е жив свят. И ако четеш Библията, без да се свържеш с този жив свят, тя остава без значение. Същото може да се каже за числата и формулите в математиката. Ако ги изучавате само, без да се свържете с тях, като с живи светове, за вас математиката е наука без значение и смисъл. Всяка сила, разумно използвана, регулира нещата. Тя се използва разумно, ако се знаят числото и формулата, които я представят. Например, и любовта, като сила, има свое число, своя формула. Ако искаш да я придобиеш, трябва да знаеш нейното число и формула. Като сила в органическия свят, любовта има своя обективна страна. Щом знаеш това, можеш да се ползваш от нея.

Всеки иска да осмисли живота си, но не знае по какъв начин. Ще го осмислиш, когато познаеш неговата същина. Ако разглеждаш живота само отвън, нищо не разбираш. То е все едно, да видиш един човек отвън и да кажеш: Този човек е религиозен. По какво познаваш, че е религиозен? За друг казваш, че е светски; за трети, че е учен и т. н. Това са фази в човешкия живот. Ако под „религиозен" разбираш честен и добър човек, прав си; ако под „учен" разбираш просветен човек, който носи светлина на хората, прав си; ако под „културен" разбираш благороден човек, с добра обхода, пак си прав. Обаче, ако под "културен" човек разбираш външната обстановка на неговата къща, външния му живот, ти не си прав. То е все едно, да се занимаваш със скъпоценностите на умрелия. Каквито скъпоценности да има, той е умрял. Пръв той не може да се радва на тях. Какво значение имат за вас скъпоценностите на умрелия? Какво значение имат за вас надгробните речи, които са му държали? Какво значение има това, че па погребението му присъствали видни хора? Какво от това? Важно е, дошли ли са на погребението му хора, на които той е

направил поне едно добро. Според мене, на погребение могат да ходят само онези, на които покойният е направил добро. Може да е много казано, но така е. Че сега не става така, то е друг въпрос. Днес придружават умрелия онези, които имат да му дават. Като го изпращат, те казват: Хайде, добър път, но молим ти се, да не подадеш някакъв протест срещу нас и в другия свят, че и оттам да ни мъчат. Там пари не ти са нужни. Като дойдеш отново на земята, бъди по-добър към нас. Затова, именно, длъжниците държат надгробни речи на своя кредитор.

Да се върнем към основната мисъл. Ние не се интересуваме от въпроса, как умират хората, как ги погребват, как се мъчат в другия свят, или на земята. Това са странични въпроси. Ние се интересуваме от въпросите: как се раждат хората, как растат и се развиват, как учат. Че хората вършат престъпления, това не ни интересува. Това са болезнени въпроси, с които се занимава патологическата и криминалната психология. С това се занимават само съвършените хора. Ако несъвършеният се занимава с такива болни въпроси, без да иска, ще си напакости. Затова се казва: „С какъвто дружиш, такъв ставаш." Онези учени, които посветили целия си живот за изучаване на мравките, в края на краищата, са придобили нещо от техните качества. Който изучава гущерите, придобива разположение да се грее на слънцето. Истинският учен е всякога млад, никога не остарява. Старият никога не може да стане учен. Като казвам, че старият не може да стане учен, имам пред вид отрицателната страна на старостта. Тази старост води към смъртта. Старостта има и положителна страна. От Божествено гледище, старост та е патологическо явление в живота. В процеса на растенето, старостта се превръща в младост. Значи, в растенето се крият условия за превръщане на енергиите. Така, природата иска да внесе в живота на човека този стремеж, който някога имал. Всички същества от слънчевата система се стремят да възстановят първичния си стремеж, първичното равновесие, които животът някога имал и впоследствие

изгубил. Те работят за създаването на новия живот. Като изследваме нещата, ние виждаме, че природата е дошла до положение, да тури равновесие в законите на света, да изключи смъртта от живота. Това значи, който умира, да не минава през такива големи мъчения, както сега.

Беседата, която днес говоря, бих озаглавил с думата „растене". Растенето е разумен процес, който става с всички живи същества – работници в човешкото битие, или работници в човешкия дух, в човешката душа, в човешкия ум, сърце и воля. Може да наречете тези човешки прояви с различни имена, но резултатите им са едни и същи. – Защо имат едни и същи резултати? – Защото при разумните процеси не е важно, кой действа – умът, сърцето, волята, душата или духът. Важно е, че крайните им резултати са едни и същи. Значи, макар че волята и духът, например, си служат с различни методи, но крайните резултати са еднакви.

И тъй, като изучаваме живота от новото гледище, ние трябва да се ръководим от обективната наука, т. е. науката на формите. Тази наука се е организирала вече. Ние я наричаме наука на рационалните числа, защото борави с тях. От физическо гледище, ние можем да определим всяко явление, защото силите, които действат в него, са точно определени. Обаче, в духовния свят е мъчно да определиш едно явление. Например, лесно е да се определи, какви качества ще има новороденото дете: дали ще прилича на баща си, или на майка си. Това може да се определи точно 99%. Когато се ражда детето, това не е произволен процес; то се ражда при строго определени условия. Който не знае законите, мисли, че човек се ражда произволно. Не е така. Когато зародишът се посажда в материята, за да излезе от него човек, разумните същества следят, при какви условия, кога и как трябва да се роди. Те се интересуват от неговото бъдеще, От целия му живот. Те искат да знаят, как расте той и как се развива. При растенето, като процес, разумните същества изчисляват, какви сили са изразходвани и какви са придобити. Колкото неуловима да е за

човека душата, тя има свой външен израз. Сърцето, умът, духът също имат външен израз.

Изобщо, всички неща в природата имат свой външен израз, своя форма. Всеки човек има специфичен израз, специфична форма, по която определяме неговото развитие. Един човек има малки очи, друг – големи, изпъкнали. Един човек е нисък, а друг – висок, снажен. Има причини, които обясняват тези неща. Който не може да обясни причините за ръста на човека, не може да си обясни вътрешното му развитие. Казват за някого, че е интелигентен. Коя е причината за неговата интелигентност? Тя е скрита вътре в него. Интелигентността се изразява в неговата похватност. Виждате интелигентен човек, който се проявява като добър техник. Той прави точни изчисления, прави планове и виждате, един ден, по негов план, построили голям параход. В изчисленията си, той предвижда, каква тежест издържа този параход. По същия начин, може да се предсказва и за човека: какви сили и възможности се крият в него. Разумните същества, които са построили човешкото тяло, са имали пред вид възможностите на всеки човек поотделно и така са създали неговото тяло. На същото основание, по плана на парахода, даден от някой инженер, съдим за неговата интелигентност. Ако не познаваме законите и тяхното прилагане, не бихме имали никаква база за наука. Ето защо, изучавайте щателно законите на природата. Например, правили ли сте обективен анализ, да изследвате топлината на човешкото тяло, при различни случаи на неговия живот? Съвременните лекари измерват топлината само на болните. Например, забелязано е, че температурата на болните се повишава от 36°–41°, но това не е естествена температура. С обикновения термометър се измерва топлината на човешкото тяло. Но има психически термометър, с който се измерва, дали даден човек е добър, или лош. Ако топлината се увеличава, и добродетелта му се увеличава; ако топлината му се намалява, и добродетелта му се намалява. Във физическия свят е точно обратно: повишаването на

температурата влошава състоянието на болния; намаляването на температурата подобрява състоянието му, и той постепенно оздравява. Повишаването на топлината в духовния свят е признак, че животът се увеличава. Колкото повече топлината се намалява, толкова повече и животът се намалява.

Време е да се хвърли мост между физическия и духовния свят, да се види, че те са аналогични. Обаче, отношението между законите на двата свята е обратно пропорционално. Това, което в духовния свят е реално, разумно и вярно, във физическия свят, в дадения момент не е вярно. Например, инженер - строител дава план за построяване на един параход. Гледате плана и се чудите, какъв параход ще излезе от него. Няма защо да се чудите, ще увеличите мерките, дадени в плана, и ще имате представа за големината на парахода. Планът е намален 10, 100, 1000 или 10 000 пъти от естествената му големина. Като го увеличите толкова пъти, ще имате представа за истинския му вид. Такъв е законът. Не можеш да сложиш на хартия истинския образ на телата. И във фотографията, първият образ на предмета е обратен, т. е. негативен. Като мине през няколко процеса, ще получите истинския му образ. В който свят да влезеш, навсякъде съществува голямо разнообразие: някъде разнообразието е отвън, някъде – отвътре. Искаш да възпиташ двама души. Каквото да правиш, колкото и да желаеш да бъдеш справедлив, ти ще си послужиш с два различни метода. Невъзможно е да възпитаваш двама души по един и същ начин. Колкото хора има на земята, толкова различни методи има за възпитание. Един принцип може да се приложи при възпитанието, но никога един и същ метод. Неуспехът на съвременната култура се дължи на това, че възпитателите си служат с един и същ метод на възпитание. Това е механическо разбиране. Проследете движението на земята и ще видите, че то не е едно и също: всеки момент ту се ускорява, ту се намалява. И земната механика е под закона на вечното разнообразие. И земята не се движи механически. В движението ѝ има известна разумност. Когато движението на земята се ускорява, тя

се намира под влиянието на един род разумни сили; когато движението й се намалява, тя се намира под влиянието на друг род разумни сили. Който иска да си състави понятие за времето, трябва да вземе пред вид ускорителното и закъснително движение на земята.

Каквото знаете за движението на земята, същото се отнася и до човека. И в него стават ускорителни и закъснителни процеси. Казваш: Не зная, защо престанах да раста. Питам: През зимата цветята растат ли? В тропическия пояс растенето не престава, но в умерения пояс, през зимата настава почивка. През време на почивката, растенията събират енергия, за да могат, във време на ускорителните процеси, да обработят събраните материали. За да реализираш една мисъл, едно чувство и да дадеш ход на своя вътрешен потик, трябва дълго време да събираш материал за съграждане на това, което желаеш. Трябва да знаеш още, отде да черпиш енергия и материал за работа. Човек черпи жизнените сили от няколко източника – от храната, от въздуха, водата и светлината. Той черпи енергия още и от мисълта, чувствата и постъпките си. Всеки употребява такава храна, която отговаря на развитието му. Обикновените хора се хранят по обикновен начин: приемат храната и я дъвчат. Адептите се хранят само с въздух. При това, някои от тях приемат въздух само един път в месеца, други – един път в годината, а най-напредналите – един път през целия си живот. Те се отличават от обикновените хора по това,че дълго време обработват храната си. Има адепти, които се хранят само със светлината. Аз изнасям тези факти като недоказани научно. Може да вярвате, може и да не вярвате в тях – свободни сте. Аз нямам време да доказвам тези факти, но и да ги докажа, вие няма да се ползвате от тях. Каква полза ще ви допринесе факта, че някои адепти се хранели със светлина, а други – с въздух?

От научно гледище, задачата на човека е да се научи правилно да се храни, да пие вода, да диша; също така, той трябва да мисли, да чувства и да действа правилно. Това са живи, разумни процеси, свързани с живите сили на природата. Тези процеси определят

развитието на човека. От тях зависи неговото бъдеще. Ако човек иска да нагласи мисълта и чувстването си според гамата на природата, с която иска да работи, всякога ще има успех. Ако не може да се нагласи според гамата, която природата е определила, той няма да има успех. Много естествено. Как ще разбереш учения, ако не знаеш неговия език? И природата, когато ни дава на разположение своите сили, тя разбира нашия език. Иначе, и тя не би могла да ни помогне. Не мислете, че с вашия език можете да отидете далеч. Следователно, когато природата със своите сили слиза при нас, тя си служи с нашия език. Когато ние отиваме при нея, трябва да знаем нейния език. В този случай,тя е крайно взискателна, Ако не знаем езика й, тя не ни приема. Махне с ръка и ни отминава. В това отношение, англичанинът постъпва като нея. Ако ти проговори, и ти не го разбереш, той маха с ръка и заминава. С това той иска да каже: За мене времето е пари, не мога да го губя. Той не говори надълго и широко, като българина. Ако го разбереш, добре; ако не го разбереш, ще махне с ръка и ще ти каже: Върви след мене! Ще ти даде картичката си и ще те изпрати при някой свой приятел, той да ти услужи. Англичаните не са хора на чувствата. Външно те са студени, хладни, но са добри психолози. Като хвърли поглед върху тебе, англичанинът веднага има представа, какъв човек си. И те изучават окултизма, имат свои методи за прилагане па окултните науки. Дали методите им са прави, бъдещето ще покаже. Същото може да се каже и за нашите методи. И за тях бъдещето ще говори. Времето и резултатите ще покажат, кои методи са по-добри.

Не се произнасяйте преждевременно за нещата. Че управлението на даден народ било лошо – не се произнасяйте. На друг народ управлението било добро – и за това не се произнасяйте. Времето ще разреши въпросите. Аз се спирам на факта: не можеш да приложиш един и същ метод при възпитанието на двама души. Нещо повече: И върху себе си не можеш да приложиш един и същ метод при два различни случая. Един ден ще употребиш един метод, на другия ден

– друг метод. Методът, който си употребил на младини, е различен от онзи, който употребяваш на старини. Природата се отличава с крайно разнообразие. Красотата на природата се заключава в крайното разнообразие. Онези, които не разбират закона на разнообразието, се стремят към еднообразие. Те не знаят, че единството в живота се крие в разнообразието. Поради еднообразието, в което живее, човек е навлязъл в областта на страданията. Като не разбира причината на страданията си, той се стреми към разнообразие, дето не трябва, и казва: Аз имам много идеи. – Не, ти трябва да имаш само една идея, един принцип, а много методи за прилагане на принципа или на идеята. Не мислете, че щастието е в разнообразието на принципите.

Съществуват три главни принципа: принципът на любовта, на мъдростта и на истината. И до днес още те не са разбрани, затова често смесват любовта с чувствата. Любовта ражда живота, а проява на живота е движението. Животът организира формите. Значи, и формите са под закона на любовта. Който разбере любовта, като принцип, ще разбере и нейните видоизменения. Щом разбере любовта, той ще приложи методите на живота, изявен в движението. Ако не може да приложи тези методи в движението, той не може да ги приложи и във външните форми, произлезли от движението. Вторият принцип – на мъдростта, има отношение към светлината и знанието, както и към човешкия ум. Който вярва в ума, ще се ползва от знанието, което придобива чрез него. Същото може да се каже и за сърцето, за душата и за духа. Който вярва в сърцето, ще се ползва от науката за сърцето; който вярва в душата, ще се ползва от науката за душата; който вярва в духа, ще се ползва от науката за духа. Ще кажете, че съществуването на душата не е доказано научно. Че съществува душата, това е факт; въпрос е да се докаже научно. Досега никой не е доказал съществуването на душата. И съществуването на ума не е доказано. Обаче, лесно се познава умният човек. Дето ходи, той свети. Това се вижда особено вечер.

Как ще познаете сърдечния човек? – По това, че и в най-студения зимен ден той излъчва топлина. Само той може да бъде по риза, без да усеща студ. Той прилича на вечна пролет, в която всичко цъфти. Следователно, разумен човек е онзи, който излъчва светлина. Сърдечен е онзи, в душата на когото цари вечна пролет. Това са факти, които не се нуждаят от научни доказателства. Както по кривата линия на барометъра и по вдигането и спадането на живака съдим за външната температура и налягане, така и по интензивността на светлината и топлината съдим за разумността и сърдечността на човека. Дължината на линията определя интензивността на светлината и топлината. Също така, и дължината на носа определя интелигентността на човека. Значи, колкото по-интензивна е светлината, толкова по-дълги са нейните линии. Оттук вадим заключението, че носът на човека се удължава по причина на светлината, която прониква в неговия ум. Ухото пък се удължава по причина на топлината. Големите уши показват добре развити чувства. Ако ушите са малки, чувствата са слабо развити. Човек с малки уши е скържав, не обича да дава. Когато измервате дължината на носа и на ушите, ще видите, че тази мярка не е достатъчна. Ще измервате и тяхната широчина. От значение са и гънките по тях. Гънките на носа показват също степента на развитието на мозъка. Ако носът растеше непрекъснато на дължина, щеше да достигне неимоверни размери. Същото можем да кажем и за мозъка, който расте на дължина и на широчина. Това растене се ограничава от черепа, в който е затворен. Като няма възможност да расте на дължина и широчина, той започва да се нагъва. В тези гънки се развиват различните мозъчни центрове, т. е, фабриките и заводите на човека. Няма по-голям завод от човешкия мозък. Никой завод в света не може да се сравни с него. В него работят три билиона и 600 милиона клетки – работници. Някои от тези клетки са толкова учени, че нито един от съвременните капацитети не може да се сравни с тях. И тъй, ако търсите истински учени химици, физици, математици,

биолози, ясновидци, ще ги намерите в мозъка. От тях се учат всички хора. Някой събере знанието на тези учени клетки и казва: Аз мисля така. – Ти нищо не мислиш. Учените клетки са мислили преди тебе, а ти възпроизвеждаш това, което те знаят. Като ме слушате, ще дойдете до едно противоречие и ще се запитате: Тогава, де остава човекът? Външният човек е временна проява на вътрешното единство в човека, изразено чрез неговия ум, сърце и воли – от една страна, и чрез неговата душа и дух – от друга страна. Той е свързан посредством една нишка с вътрешния човек, т. е. с вътрешното единство в него. Всяка клетка има свой специфичен метод на работа. Значи, мозъкът разполага с три билиона и 600 милиона методи. Какво разнообразие на дейност се крие в него! – Вярно ли е това? – Няма да се минат 100 – 200 години и ще видите, че това, което сега ви говоря, ще стане наука. Ще кажете, че това са илюзии. Не, илюзии са само онези неща, които не съществуват в природата. Обаче, това, което съществува в природата, е реалност. Всяко нещо, което, в даден момент, човек съзнава и вижда, е реално. Питат ме, вярвам ли в Бога. – Когато виждам Бога и Го съзнавам, вярвам в Него. Той е реалност за мене. Обаче, като не Го виждам и не Го съзнавам, не вярвам в Него. – Защо не вярваш? – Нямам никаква връзка с Него. Аз се свързвам само с, онези неща, които, в даден момент, виждам и съзнавам.

Имате две житни зърна. Едното посявате в земята, а другото оставяте в хамбара. След време, посятото зърно покълва и започва да расте нагоре. Ако го питате, познава ли слънцето, то казва: Познавам слънцето, защото ме е гряло и продължава да ме грее. Задавате същия въпрос и на другото зърно, и то казва: Не познавам слънцето, не съм го виждало. То не е проникнало в хамбара, не ме е огрявало. И това житно зърно има възможност да види слънцето. – Кога? – Когато го посеят в земята. Следователно, когато някой каже, че не вярва в Бога, отговарям: Не вярваш, защото си още в хамбара. Когато те посеят в земята и видиш слънцето, ще повярваш и в Бога. – Не си прав. – Не съм прав по отношение на тебе, който си затворен в хамбара. Обаче,

аз съм посят на нивата, раста нависоко, виждам слънцето. Между мене и тебе има голяма разлика. Ние се различаваме и по форма, и по съдържание, и по смисъл, но тази разлика не може да ни спъва. И ти можеш да дойдеш на моето място и да видиш, че това, което говоря, е вярно. Също и аз мога да дойда на твоето място. И мене, като ме ожънат и овършеят, ще ме турят в хамбара. Тогава и аз ще кажа, че не съществува Бог. Какво означават думите: Няма Бог. Това означава, че страданията на човека са свършени, т. е. той е в хамбара. Кажеш ли, че има Бог, ти имаш господар. Щом имаш господар, няма да бъдеш гледан като писано яйце. Той ще ти каже: Хайде на нивата – да ореш, да сееш, да жънеш. Като ореш и сееш на нивата на господаря си, без да ти плаща нещо, ти казваш: Аз съм свободен вече от своя господар. Това е разбиране! Мнозина имат такова разбиране. Те казват: Ние не вярваме в Бога. Това е привидно положение. Ще знаете, че заблужденията, противоречията и страданията във вашия живот не произтичат от Бога. Да мислиш обратното, това е заблуждение. Как ще говориш за Бога, без да си го видял, без да си говорил с Него? Щом е така, как можеш да мислиш, че страданията идат от Бога? Ако отидете при добрите майки и бащи, при добрите учители и свещеници, при добрите държавници, при напредналите адепти, какво ще ви кажат те за Бога? Те ще ви кажат, че Бог е любов; че страданията и нещастията във вашия живот се дължат на неразбиране на великите принципи и закони, с които природата си служи. Ако човек си служи със законите на природата, пак ще има страдания, но по-малки. Тогава, при сто случая в живота си, само в един от тях ще има страдание или неуспех. Да имаш един неуспех или едно страдание в живота си, това е на място.

Като сте дошли на земята, вие трябва да се справите с мъчението. Щом се натъкнете на едно мъчение или страдание, потърсете причината за това. То може да се дължи на разстройство на черния дроб, на дишането, на сърцето или на някое разстройство в мозъка. Неправилният живот причинява разстройство на целия организъм.

Важно е да се намери причината на това разстройство и да се отстрани. Неправилното кръвообръщение се дължи на неправилната мисъл. Някой не ходи правилно, клати се на една, на друга страна. Това се дължи на някакво разстройство на малкия мозък. В този човек е нарушено равновесието. Ето защо, първа задача на човека е да концентрира своята мисъл. Мислите трябва да се нареждат хармонично. И в чувствата трябва да има хармония. Школата, която следвате, разполага с правила, закони и методи. Ако ги прилагате правилно, вие ще преобразите лицето си. Ако днес хората не успяват, то се дължи на факта, че очакват всичко наготово. Значи, искат други да работят за тях. Те казват: Ние ще повярваме в Бога, ако Той ни даде, каквото пожелаем. Те не знаят, какво представя вярата. Да вярваш в учения човек, това значи, да постъпващ според законите, с които той работи. Да вярваш в художника, това значи, да постъпваш според неговите принципи. Същото се отнася и до музиканта. Колкото да е велик, той не може да предаде своето изкуство. Ти ще вярваш в неговите принципи, ще ги прилагаш и тогава ще придобиеш изкуството му. Без учене и работа, нищо не се постига. Като учиш и работиш, ще възприемеш методите и законите на великия музикант и ще придобиеш неговото изкуство. И природата, въпреки своята добра воля, ако не учим, не може да ни предаде своето знание. Като знаете това, не питайте, защо страдате. Страдате, защото не учите.

Казва се, че науката не може да обясни всичко. – Не, науката е в състояние да обясни всички факти и явления, но трябва да се знаят нейните принципи и закони. Някой страда от изобилие, от много знания, а друг – от недоимък, от малко знания, Някой страда от много любов, а друг – от малко любов или от безлюбие. – Как е възможно, човек да страда от много любов? Много просто. Сто души обичат едновременно един човек. Всеки иска да го целуне и прегърне. Какво ще бъде неговото положение? Ако си богат, и сто души те спират на пътя, всеки да си каже молбата и да си опише положението, как ще се

чувстваш ти? Това не е ли страдание? Ако десетки хора посещават учения всеки ден, да се разговарят върху неговите научни изследвания, какво ще чувства той? Ако съм на мястото на учения, за да не ме безпокоят хората, ще отворя едно училище, в което ще назнача няколко професори, да им дават сведения за това, което ги интересува, както и да им преподават нужните знания.

Съвременният свят се нуждае от работници, а не от философи. Светът трябва да се спаси. Мнозина казват, че трябва да се ходи на училище, да се работи, да се домогнат до известно знание, до методите и правилата на науката. Един учен френолог, доктор Гал, като изучавал мозъчните центрове на човешката глава, влязъл във връзка с един прост човек, от когото научил нещо ново. Простият човек отглеждал кокошки и петли и, като наблюдавал, кои петли са добри борци, открил причината за това. От тези наблюдения, доктор Гал направил едно ново откритие, а именно: той намерил центъра на смелостта в човека. Дето е мястото на този център в смелия петел, там е и у човека. Макар че главата на петела е по-малка от човешката, с известни изчисления може да се намери точно мястото на този център у човека. Смелият петел е готов да се бори до смърт. Той вади ножа си и умира, но не отстъпва. Ако и смелият човек е готов да вади нож и да коли, какъв смисъл има това чувство?

Като наблюдавам хората, виждам, че всички се тревожат. Няма човек, който да не е под постоянни тревоги. Това се дължи на крайно възбуденото в тях чувство на предпазливост. Всеки се безпокои, тревожи се, какво ще стане с него. Всички се питат: Какво ще стане с нас? Най-малката промяна в личния или обществен живот на хората ги стряска. Те губят разположението си, без да могат да си помогнат. Има чувствителни инструменти, с които може да се намери причината на това неразположение. Като поставите този инструмент на челото си, ще определите точно мястото на възбудения мозъчен център. Той е причина за неразположението в човека. Колкото повече се увеличава топлината на организма, толкова по-болезнени

състояния го нападат. Топлината на мозъка трябва да бъде постоянна. Няма по-опасно нещо от това, да се повишава топлината на човешкия мозък. Може да се повишава дейността на мозъка, както и неговото напрежение, но никога неговата топлина. Щом се повиши топлината му, явяват се различни болезнени състояния, които медицината нарича с общо име „мозъчни разстройства." Най-малкото повишение на тази топлина се отразява болезнено върху стомаха, дробовете, жлезите и други органи. Това се отразява вредно върху целия организъм, върху нервната система. Тази е причината за неврастенията. – Как може да се справи човек с повишената топлина на мозъка? – Чрез мисълта. Като мисли право, той постепенно понижава температурата на мозъка си и така я нормализира. Когато в мозъка става известно триене, тогава топлината се повишава. Триенето се дължи на несбъднати желания. Колкото повече настоява човек да реализира известно желание, толкова по-голямо триене става между мозъчните частици. Оставете това желание да се реализира след няколко години. До това време, реализирайте друго желание. Колко нови мисли и желания ще дойдат в ума ви! Има какво да реализира човек.

„И когато се свечери, слязоха учениците Му на морето." Морето представя живота с неговите закони и методи, които се прилагат вечер. Под „вечер" се разбират условията, при които външният свят не може да стимулира човека. Понеже той няма условия в себе си, връща се вечер у дома си и, ако е женен, казва на жена си: Този си направил къща, онзи си направил къща, а ние нямаме никаква възможност. От нас нищо няма да излезе. След това и мъжът, и жената не могат да спят спокойно. Гледаш към този, към онзи, всички заемат високи служби, и светлината на деня, вместо да внесе успокоение в тебе, повече те тревожи и безпокои. Някога е нужно да дойде вечер, да изглади всички тежки впечатления и преживявания на деня. Ако е за къщи, има кой да гради. Достатъчно е да има инструменти и материал, за да се съгради една къща. Може да съградиш един палат

и след време да го разрушиш. Същото прави и природата. Тя, която е създала най-висшия завод – човешката глава, в един момент може да я разруши, за да внесе в нея известно подобрение. В процеса на развитието, каквито възгледи да имате за живота, те са дотолкова валидни, доколкото разбирате великите закони и принципи, с които можете да си служите. От вас зависи да поставите живота си на устойчива или неустойчива основа. Ако в усилията на вашия живот видите, че имате нещо непостигнато, изменете методите си. Ако не можеш да постигнеш нещо по един начин, промени метода си. Ако и чрез него не можеш да постигнеш резултати, промени го. Може да промениш много методи, но никога не стой на едно място. Не постъпвай като мухите. Виждал съм, как мухи влизат в стаята ми и започват да се блъскат в един, в друг прозорец. Аз им отварям прозорците, вратите, да излязат, но като не разбират това, те се блъскат от едно място на друго. Като се блъскат по прозорците, те казват: Оттук искаме да излезем. – Мухата има право да се блъска в прозореца, но човек не трябва да се блъска като нея. Щом се блъснеш веднъж, втория път ще кажеш: Не е това мястото, дето отивам. – Ти гледай да излезеш от вратата, която господарят ти отворил. Дето върви той, и ти върви след него. Гледай, какво правят умните хора. Господарите са умните хора в света. Наблюдавай, през кои пътища и през коя врата минават те. През която врата минава разумният човек, през нея ще минеш и ти. Тя ще те изведе на спасителния бряг. Който може да се домогне до учения човек, в пълния смисъл на думата, той е придобил нещо. Ученият никога няма да ти каже, че не разбираш живота. Той казва: Всичко, каквото говориш, е вярно, но за реализирането му са нужни условия, време и стремеж. Вече 20–30 години, как се занимавам с известен въпрос; имам малки постижения. Ти, който ме следваш, ще имаш по-малки постижения от моите. И да следваш пътя на учения, не може да имаш неговите постижения.

Сега Божественото работи в света. Великият Учител, Който работи за човечеството, има за цел да измени съзнанието на хората,

да придобият нов начин на възпитание и разбиране. Старите форми на човешките вярвания ще се заместят с нещо ново. Оставете старите си дрехи навън, и облечете новите. Не мислете повече за старите си дрехи. Изучавайте себе си; изучавайте сърцето и ума си; изучавайте душата и духа си. Изучавайте онези методи, които можете да занесете на онзи свят. Това значи, да се използува разумно съвременната наука. Ще кажете: Да сме сега при своя Учител! Да сме на мястото па Христовите ученици!

Желая ви сега, да слезете с Христовите ученици на морето. Вечерта е почивка. Така ще си дадете отчет за живота. Ще започнете с новия живот, с новите разбирания. Не се занимавайте повече със старото. Не оплаквайте вашето минало, не мислете, какво сте били някога. Забравете старото, и вървете напред. Никакви сълзи, никакви скърби, никакви страдания. Който е плакал, да не плаче повече; който е скърбял, да не скърби; който се обезсърчавал, да не се обезсърчава; който, се гневил, да не се гневи. Започнете с обратното. Който не е обичал, да обича; който не е чувствал, да чувства; който не е мислил, да мисли; който не е действал, да действа. Всеки да придобие кротост, въздържание и смирение. Само силният човек е смирен; слабият не може да бъде смирен. Само богатият може да бъде щедър. И добрият може да бъде щедър.

„Слязоха учениците Му на морето." Слезте и вие при онова море в природата, за да придобиете нейните методи. Вслушвайте се в нейните закони и от резултатите, които придобивате, градете вашето бъдеще. Това изисква сегашният живот.

Да растем според образа на идеалния и съвършения човек, който бъдещето може да създаде.

Беседа от Учителя, държана на 31 август, 1930 г. София. – Изгрев.

ИМАМ ЯСТИЕ

А Той им рече: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете." (Йоана 4:32)

Човек е свикнал на определените величини, на знайното. И като се определя за нещо, той казва: Това зная. Това трябва да зная! Под „знание" той разбира нещо, което е пред неговите очи, в негови ръце и под негова власт. Всяко нещо, което човек може да направи, то му се подчинява. Ето защо, хората вярват само в това, което могат да направят. Малко хора ще срещнете днес, които вярват в това, което не могат да направят. Вярата им в Бога е нещо неопределено в техния ум. Разположението им към своя народ е тясно свързано с техните интереси. Те обичат народа си дотолкова, доколкото могат да го използуват. Да вярваш в Бога, за да Го използваш, това не е вяра. Да обичаш народа си, за да го използваш, това не е обич. Да любиш ближния си, защото интересите ти диктуват така, и това не е любов. Днес го обичаш, а на другия ден пренасяш любовта си на друго място. Ти си генерал, който пренася действията си от едно място на друго. Такава любов е бойно поле. Двама души се обичат, но се сражават на бойното поле. Когато се говори за половата любов, аз имам пред вид мъже и жени, които се сражават. Някога жената побеждава, някога мъжът. Някога мъжът робува, някога – жената. Когато мъжът побеждава, светът е много красив за него; когато жената побеждава, светът е много красив за нея. Ако и двамата губят, светът е много лош. Така е било в миналото, така е сега, и така ще бъде.

Като изучавам хората, виждам, че те са недоволни не само от външния живот, но и от себе си. Смешно е, когато човек е недоволен от себе си! Той намира, че не е достатъчно силен, не е достатъчно богат или учен и е недоволен от себе си. Кой от кого е доволен? Как

си обяснявате психологически недоволството? Как може да бъде човек недоволен от себе си? Недоволен си от себе си, но не можеш да се накажеш, както наказваш другите. Носиш едно хубаво гърне в ръцете си, но го изпуснеш, и то пада на земята, дето се счупва. Недоволен си от себе си, сърдиш се, но не можеш да се набиеш. – Защо не може човек сам да се накаже? – Защото виновникът е толкова тясно свързан с тебе, че като накажеш него, и ти усещаш същата болка, каквато и той усеща. И за да се примириш с виновника, ти казваш: По-добре да живеем с тебе в мир и съгласие, отколкото да се сърдим един на друг.

Христос казва: „Аз имам ястие да ям, което вие не знаете." Под „ястие" Той разбирал знание. Силата на човека се заключава в това, което той не знае, както и в това, което хората не знаят. Питат: Кажи ми какво е твоето верую. – И аз не зная какво е моето верую. – В кой Господ вярваш? – Вярвам в един Господ, Когото и аз още не познавам. Някой казва, че познава Господа. – Смешно е да се мисли, че познаваш Господа. Не може да кажеш, че познаваш някой човек, а още повече да говориш за познаване на Господа. Да познаваш Господа, това значи Той да те слуша във всичко и да изпълнява всичките ти желания. Казваш, че познаваш царя. Готов ли е той да си даде подписа за всички твои желания? Ако е готов, познаваш го, и той те познава. Ако не е готов, за никакво познаване не говори. – Ама аз видях царя от прозореца и от балкона. – Това не е познаване. Ако твоята вяра е толкова, колкото познаването на царя, когото си видял от прозореца или от балкона, това не е никакво познанство, никаква вяра. – Ама аз имам пълна представа за Бога. – Досега аз не съм срещнал човек на земята с пълна представа и познаване на Бога. Изобщо, хората още нямат истинско понятие за Бога. – Как така? Нали човек е направен по образ и подобие на Бога? – Човек е направен от пръст и получил дихание на живот. Обаче, той още не е направен по образ и подобие на Бога. Онзи човек, за когото се казва, че е направен по образ и подобие на Бога, е Божественият човек, който живее на небето. В него живеят едновременно и мъжът, и

жената в пълна хармония и единство. Той не е нито само мъж, нито само жена. Божественият човек слиза на земята само един път през 1500 – 2000 години, като Учител. В този смисъл, само Учителят е направен по образ и подобие на Бога. – Как е възможно това? Ние мислим, че човекът, изобщо, е направен по образ и подобие на Създателя си. – Какво мислите вие, това е друг въпрос. То не отговаря на реалността. Това, което човек предполага, е едно; това, което е същността, т. е. реалността, е друго.

„Аз имам ястие." Христос определя, в какво се заключава яденето, а именно, да вършим волята на Онзи, Който ни е пратил на земята. – Как можем да изпълним волята Божия? – Щом питаш, ти сам показваш, че още не си направен по образ и подобие на Бога. Направеният по образа на Бога, знае каква е волята на неговия Създател и точно я изпълнява. Неговата мисъл е насочена към това: всеки момент да изпълнява волята на своя Отец. – Кое е незнайното в моя живот? – Това, което те смущава. Ти се смущаваш как ще свършиш живота си. – Ще свършиш живота си както си го започнал. Ако си роден зле, зле ще свършиш; ако си роден добре, добре ще свършиш. Ако си роден по Божествен начин, Божествен човек ще бъдеш; ако си роден по човешки, като човек ще живееш и като човек ще свършиш. Не мисли, че ако си роден по човешки, можеш да станеш Божествен човек. Това е невъзможно! Ако никога не си учил, не можеш да станеш учен или философ. – Аз съм роден учен. – Ако някога си учил, можеш да се родиш учен. Но ако никога не си учил, ще се родиш прост. Ученето е процес, който предшествува раждането.

„Аз имам ястие." Приготвянето на ястието е процес на развитие, при който се доставят онези елементи, нужни за храна на организма. В широк смисъл на думата „хранене", казваме, че силата на човека зависи, именно, от храната, която той приема, като органическа, психическа или умствена. Приемането на физическата храна е аналогично с приемането на умствената храна. Значи, между храненето и ученето има нещо общо. Знанието на ученика зависи от

материала, който учителят му преподава. Ако учителят не предаде знанието си ясно и пълно, ученикът нищо не придобива.

„Имам ястие." Може ли всеки да каже така? Като е дошъл на земята, човек трябва да знае онези точки на своя живот, отдето може да излезе. Те са изходни точки на неговия живот. За да намери тези точки, той трябва да знае методите за проявяването на живота. Първият пропее, с който детето започва своя живот, е дишането. Преди да поеме първата вдишка, то е било в утробата на майка си. Там то се е хранило, без да диша. Майката е дишала, а то – яло. Майката вършила едновременно няколко процеса: работила, яла и дишала, а детето само се хранело. Има хора на земята, които в духовно отношение още не са родени. Те само ядат, без да дишат. Значи, те са още в утробата на майка си. Докато не дишаш, ти си само ембрио, още си в утробата на майка си, дето ядеш, без да дишаш и мислиш. – Колко време може човек да не диша? – Девет месеца. Ако на деветия месец гърдите му не се отворят и не поеме първата вдишка, той е осъден на смърт. Ако той пожелае да излезе малко по-рано или да остане малко по-късно в утробата на майка си, смъртта му е неизбежна. До девет месеца човек може само да яде и спи, без да диша и мисли. През това време, майката ще мисли за него. Обаче, дойде ли деветият месец, той е заставен сам да реши задачата си. Ако дойде при мене човек, още нероден, и ме пита, какво нещо е Господ, ще му кажа: Ти нямаш право да задаваш такъв въпрос. Нямаш право да мислиш за Бога. Аз ще мисля, ти ще ядеш. Аз ще вярвам, ти ще живееш. – Ами, ако аз искам да зная нещо за Бога? – Тогава ще излезеш от утробата на майка си. Ако си влязъл в деветия месец, можеш да излезеш навън. Колко месечен си? – На четири месеца. – Тогава ще седиш още в утробата на майка си и ще мълчиш.

„Аз имам ястие да ям, което вие не знаете." Тази мисъл няма почти никакво отношение към вашия живот. Някои хора имат детински вярвания и стремежи. Този стих крие нещо философско в себе си. Как ще го разрешите, ако стремежите и разбиранията ви са

детински? След всичко това, слушате една беседа като моята. Как ще я разберете? Ще кажете: Искаме да чуем нещо реално. – За неродените още дете е реално да седи до деветия месец в утробата на майка си, да не вдига шум. Ако преждевременно напусне къщичката си, то трябва да има средства да плаща наем за друга къща. Ако напуснеш една къща, трябва да намериш друга, там да се преместиш. Докато си бил в майчината къща, тя е дишала за тебе. Сега трябва да дишаш сам, по специфичен начин. Докато е в къщата на майка си, детето е философ, само размишлява. Щом излезе вън от тази къща, то заплаква и се пита, какво да прави. Майката и близките около нея, като чуят този плач, веднага се разтичват, да помогнат на новия наемател. Не само майката се грижи за детето си, но всички очакват на тези малки плачльовци, дано те спасят света. Може ли майката да очаква спасението си от своя син? Това е все едно, тя да стои с вързани крака цели 30 години и да очаква да роди син, да порасне, да се изучи и тогава да дойде да й развърже краката. През тези 30 години тя сама е могла сто пъти да развърже кракати си и да се спаси. Синът не се ражда, за да спасява майка си. Ако е въпрос за спасение, няма защо да се очаква на хората, те да спасят света. Само Онзи има право да спасява света, Който го е създал. Понеже Бог е създал света, само Той може да го спаси. Хората, родени на земята, могат само да участвуват в спасението на света, като сработници на Бога. Който се нагърби сам с тази работа, той поема товар вън от неговите сили. И да иска, той не може да свърши тази работа.

Христос казва: „Аз имам ястие." Това е Божествената храна, която Христос донесе на земята. Ако човек не намери тази храна, той не може да придобие вътрешно просветление, към което се стреми неговата душа. Каквато храна ядеш, такъв ще станеш. Този закон е верен и на физическия, и в духовния свят. Наблюдавайте животните, да видите, каква голяма разлика има между тревопасните и месоядните. Тревопасните са по-меки по характер от месоядните. Някога и те са малко груби, но това се дължи на животинската кръв, с

която е напоена земята. Като пасат тревата, с нея заедно те всмукват тази кръв и стават груби. Кръвта се отразява не само на тревопасните животни, но и на хората. Ако на някоя нива е убито животно или човек, кръвта прониква в житото. И като ядат от това жито, децата на земеделеца, като по-нежни, заболяват. Не може животинската или човешката кръв, пролята насилствено, да не донесе лоши последствия за човека. Това е строг, неумолим закон на природата.

„Имам ястие, което вие не знаете." То е онази абсолютно чиста храна, свободна от всякакви примеси. Това е онази храна, която не съдържа нито капка кръв, не само от животни и хора, но даже и от най-малките животинки и насекоми. Чиста нива е тази, на която не е паднала нито капка кръв. Жито, расло на такава нива, носи своето благословение. Не само това, но тази нива трябва да бъде орана с волове, към които господарят се отнасял добре, като към свои по-малки братя. Тези волове трябва да работят по 3 – 4 часа на ден, а не както сега, по цели дни. Човек трябва да внася своите чисти мисли в производството на храната, както и в цялото производство, изобщо. Каква мисъл внасят съвременните хора в производството и в индустрията? Те имат единственото желание да забогатеят, да придобият, колкото може повече печалби.

Днес, в основата на производството лежи човешката лакомия. Какво ще кажете за обувките, които носите на краката си? Те са направени от кожата на животни, чийто живот е отнет насилствено. Какво е вложило животното в момента, когато са отнемали живота му? Какво е внесъл онзи, който одирал кожите на животните, както и онзи, който щавил кожите? Какво са внесли фабрикантите и работниците, които са обработвали кожата? Какво е внесъл обущарят като шил обувките? Всички са внесли своето недоволство, че трудът им се използува и не се плаща добре. Всички са вложили още и желанието си за забогатяване. Какво ще ти допринесат след това лъскавите лачени обувки? Нищо друго, освен това, което е вложено в тях – лошите мисли и чувства на работниците. Няма да се мине

много време, и тези обувки ще причинят някакво нещастие на онзи, който ги носи. Лъскави са обувките, но те носят нещастие за човека. Освободете се от обувки или от дрехи, изработени от недоволството на човека. Ще кажете, че това е суеверие. – Предпочитам да живея в суеверие, отколкото в невежество, което носи нещастие на хората. Не, във всичко, което изработва, човек трябва да влага своите чисти мисли и чувства, своите безкористни желания.

Съвременният живот трябва да се постави на идеална основа. Само така човек ще се домогне до абсолютната истина в живота. Ще кажете, че вие живеете в истината. Ако истината е във вас, отде идат нещастията и страданията в живота ви? Страданията на хората се дължат на недоволството, вложено в обувките, в дрехите, които те носят. Какво ще допринесе онзи нож, в който е вложена мисъл за убийство? Който хване този нож, непременно ще изпита желание за убийство. Няма да се мине много време, с този нож той ще убие себе си, или друг някой. Виждал съм как деца, недоволни и сърдити, вземат нож и режат обувките си. Те чувствуват лошата мисъл, вложена в ножа, и я прилагат към обувките си. Който работи ножове, трябва да влага в тях своите добри, чисти мисли. Като вземеш такъв нож в ръката си, да не изпиташ нито едно лошо чувство или желание. Нож, който върши престъпления, е осъден на страдания. Докато не се освободи от престъпната мисъл, да коли и убива, той ще минава през страдания и огън. На рало ще го превърнат, на мотика, на чук, ще мине през страдания. Само така, той ще се изчисти и освободи от престъпната мисъл, вложена в него. Дали вярвате в това, което ви говоря, не зная. Аз не говоря, за да ви убеждавам, но изнасям факти и закони, които са неумолими. Това са закони на разумната природа и колкото да ги отричате, те указват своето въздействие върху хората.

Следователно, ще знаете, че както престъпникът носи наказание за извършеното престъпление, така и ножът му носи известно наказание. – Ама ножът е несъзнателен. – Все има някакво съзнание. Дали съзнанието е вън от него, или вътре, не е важно. Казват, че

камъните нямат съзнание. Според мене, те са в положението на спящи същества, някога работили, а сега спят дълбок сън. – Кога е било това? – Преди милиарди години. Може да вярвате в това, а може и да не вярвате – свободни сте. Вярно е, че сега камъните нямат съзнание. Те не са адепти, но са спящи, разумни същества. Де е съзнанието на спящия човек? В него присъства само нисшето, животинско съзнание. Де е онова съзнание, което мисли и чувствува? Тялото виждаме, но де е разумният човек, де е висшето му съзнание? Като стане от сън, човек е вече съзнателен, започва да мисли и чувства. На същото основание, казвам, че днес камъните спят, за да се събудят някога, в далечното бъдеще. Понеже това време е далечно, ние имаме право да ги чупим, да си градим къщи с тях. Какво ще стане с вашите къщи, ако един ден камъните поискат телата си назад? Тогава вие ще останете на въздуха, както ледът, който се разтопява и водата, която се изпарява и превръща в пара. Всяко същество, на което сте отнели тялото, някога ще си го иска назад. Може да вярвате в това, може и да не вярвате. Ако се ползувате от тази мисъл, приемете я. Едно трябва да знаете: Не взимайте чуждото. Ако ви се налага да го вземете, върнете го назад, преди още господарят да си го е поискал. Като се върне той, да намери тялото си, или вещите си на място. Не използувайте нещата без позволение.

„Имам ястие да ям, което вие не знаете." Яденето е съзнателен процес. Ще ядеш съзнателно, за да се ползуваш от това, което си приел вътрешно. Само тогава имаш право да ядеш от тялото на едно същество, когато неговото съзнание работи в по-висок свят. Един ден, когато това същество се върне в този свят, то ще възстанови тялото си. Тогава и тези, които са го използували, ще бъдат на по-висока степен на развитие. Един ден вълкът и мечката ще се откажат да ядат месо. Ще дойде ден, когато птиците, овцете, прасетата ще се повдигнат на по-високо стъпало. Тогава никой не ще може да ги коли и убива, никой няма да ги яде. Закон е: Който страда, той има условия да се развива. Ако не страдаш, дълго време ще тъпчеш на едно място.

Добрите хора прогресират, а лошите остават на едно място. Вълкът всякога ще си остане вълк, а овцата има условия да се развива. Грешният всякога ще си остане грешен, а праведният ще се развива, ще върви от слава в слава. Грешния го очакват страдание и смърт, а праведния – радост и веселие. Грешният губи и това, което има, а праведният постоянно придобива. Това е неумолим закон. Ако не знаеш как да ядеш и се задоволяваш с храна, каквато ти попадне, смърт те очаква. Аз съм за Божествената храна. Ти ядеш нечиста храна и после казваш: Имам големи знания. – Какво знаеш? Да събереш двама млади, да образуват семейство. Те ще живеят по човешки, както ти си живял. После какво ще стане с тях? И двамата ще умрат. Друг е въпросът, ако двама души се съберат да живеят по Божествен начин. Тогава и двамата ще бъдат здрави и ще живеят щастливо.

„Имам ястие." – Какво ястие? – Божествено. Докато се храниш с Божествено ястие, ти си безсмъртен. Щом престанеш да се храниш с такова ястие, ти влизаш в смъртта. Съвременните хора се стремят към изобилна храна; те мислят, че всичко се заключава в изобилието, в многото ядене. От много ядене и пресищане, човек затлъстява. Кой човек, като се хранил много, е продължил живота си и придобил безсмъртие? Ще кажете, че на великите хора правят паметници и така обезсмъртяват името им. Питайте, какво ще кажат великите хора за своите паметници. Като дойдат отново на земята, те ще кажат: Махнете паметниците! Ето, ние сме пред вас, живи паметници. Четете по нас. Хората четат по каменните паметници, оттам искат да получат знания. Питам: Кей паметник е по-важен – живият, или мъртвият? За предпочитане е да четете по живия паметник и от него да се учите. Ако днес дойде Христос, веднага ще Го питат: Кой си ти? – Аз съм Христос. – Не те познаваме. Ние знаем, че Христос живя преди две хиляди години и Го разпнаха. Ти си самозванец, не те познаваме. Религиозните познават онзи Христос, Който живял преди

две хиляди години, а не познават този Христос, Който иде вече в света, да работи между тях.

Ще приведа следния разказ. На един царски син предложили три моми, да си избере от тях за жена, която му хареса. Едната била овчарка, най-красивата мома, която той срещнал в живота си. Втората била най-богата в царството. Третата била много грозна, но от царски произход. На първата мома било предсказано, че който се ожени за нея, ще го обесят. На втората било предсказано, че който се ожени за нея, ще бъде щастлив. Стои момъкът, поглежда ту към богатата, ту към красивата и си казва: Обичам красивата, но бесилка ме чака. Не мога да се оженя за нея. За богатата си мисли: Богата е, всичко има, но за нея не мога да се оженя. Поглежда към грозната и си мисли: Грозна е, но с нея ще имам най-добър живот. Ще се оженя за нея.

Вие всички сте оженени за грозната царска дъщеря. Аз разглеждам женитбата в широк смисъл, като връзка между души. Всички знаете, кое е хубаво и красиво, но смърт ви чака там. Всички знаете, що е богатството, но робство има там. Всички бягате от грозотата, но си казвате: Няма какво да се прави, с нея ще се свържа. – Какво ще правите, сами сте разрешили този въпрос.

Ще приведа още един разказ. Говори се за далечното минало. Един царски син, на име Ацек, ходел често на лов, дето срещнал една млада, красива овчарка и останал при нея, заедно да пасат овцете. Така прекарал той три-четири години. Един ден царят изпратил свои доверени хора при него, със следното предложение: Ако останеш при овчарката, ще те лиша от всички права и условия да се развиваш. Така ще си останеш завинаги овчар. Ако се върнеш при мене, ще те оженя за царска дъщеря, ще станеш цар и ще се ползуваш с всички права и привилегии. Избери едно от двете и отговори, кое предпочиташ. Той извикал овчарката при себе си и казал: Дойдоха хора от страна на баща ми, да ми предложат две неща: или да се върна при баща си, или да остана при тебе. Ако се върна при баща си, цар ще стана; ако остана при тебе, овчар ще бъда. Оставам на тебе да

разрешиш този въпрос. Каквото кажеш, така ще направя. Тя го погледнала в очите и му казала: На полето няма нужда от двама овчари. Един е достатъчен. Двама овчари не могат да пасат овцете. Върни се при баща си. Между цар и овчар могат да съществуват само приятелски отношения. Както виждате, овчарката разрешила правилно въпроса. Значи, двама овчари не могат да работят при едни и същи условия. Пренесете този пример и във вашия личен живот. Всяко нещо се осмисля, когато се пренесе във вътрешния живот на човека.

Някой може да ми възрази с думите, че с един вол не се оре. Не, с един вол и с един кон може да се оре. С колко волове, или с колко коня се впряга тракторът? Някъде в северна България впрягат не само два, но три-четири вола, и така орат. Както виждате, днес традициите падат. Не само по един начин се разрешават трудните въпроси. Ето, и млекопитаещите, които са близко до човека, и те не можаха да разрешат своите задачи. Даже и хората не могат да разрешат задачите си. Хората говорят за свобода, а се ограничават едни други, и животните ограничават. Когато се говори за свобода на човека, имам пред вид онези ограничителни условия, в които той сам попада. Ето защо, трябва да дойдат разумни същества, по-напреднали от човека, да разрешат трудните му задачи. Учителят решава трудните задачи на ученика. Ако не е Учителят, сам ученикът нищо не може да направи. Заблуждение е да се мисли, че може без Учител. Като възприема и прилага даденото от Учителя, ученикът може да го стигне. Но без Учител нищо не може да постигне. Да мислите, че без Бога и без вяра в Него може да постигнете нещо, вие сте на крив път. Да мислите, че без любов може да имате живот, вие сте на крив път. Животът без любов не се постига. Знание без светлина не се постига. Светлината е необходима разумна сила, без която нищо не може да се постигне.

Някой казва: Аз няма да стана светия? – Какво означават тези думи? Кога няма да станеш светия? Има условия, при които, искаш -

не искаш, ще станеш светия. Ти се намираш тогава в положението на онзи селянин от варненските села, който бил опопен от жена си. Това било в турско време. Мъжът бил работен човек, но не му вървяло. Тя постоянно го карала да се заеме ту за една, ту за друга работа. Но той не се съгласявал, като казвал, че тази работа не била за него. Един ден жена му решила да го опопи. Облякла го с едно женско джубе, дала му китка босилек, в едната ръка, и котле с вода, в другата, и му казала: Слушай, аз намерих един лесен занаят за тебе. Ще тръгнеш из селото и когото срещнеш, ще ръсиш с китката - все ще ти турят нещо в котлето. Така станало. Да, но това може да стане с двама-трима души. Ако всички хора тръгнат с китка в ръка да ръсят, кой на кого ще дава? Това е частично схващане. Съвременните хора не могат да постъпват така. Сега аз правя следното заключение. Само разумната жена може да постъпва така, и то само за даден случай. Много от човешките вярвания, мероприятия, закони, проекти, приличат на разбиранията на тази попадия. Тя казала, че този занаят е лесен, но това може да става само до известно време. После законът вече не работи.

„Аз имам ястие." – За какво ястие се говори? – За Божественото. Значи, потребна е онази, истинска Божествена храна, която внася нов импулс в човешкия живот. Само така, той може да мине от потенциално състояние в кинетическо. Потенциалното състояние в живота представя спящото състояние на съществата, а кинетическото състояние е действието, т. е. дейността на тези същества. В човека има потенциално и кинетическо съзнание. Ако в неговото съзнание, в даден момент, няма никакъв импулс, който да превърне потенциалната енергия в кинетическа, човек остава в положението на спящо същество. – Защо е така? – Защото силата на човека се крие в правата мисъл. Правата мисъл е кинетическа енергия. Тази мисъл не е само за един произволен момент, но и когато се касае за разрешаване на известен въпрос. Казваш: Много време мислих – Мисленето не е дълъг процес, то става моментално. Мисленето е кратък момент, а разработването на мисълта е продължителен процес.

Разработването, като процес, наричат мисъл. Мисленето, обаче, става моментално.

Като мисли дълго време и не може да разреши задачата си, човек отправя мисълта си в подсъзнанието, дето се разрешава. Разказват следния случай за един учен. Цели две седмици той решавал един въпрос, мислел ден и нощ върху него, но не могъл да го реши. Най-после, той престанал да мисли върху задачата си. Една сутрин станал от сън и учуден, видял, че задачата му била решена. Който не знае, как работи подсъзнанието, ще каже, че някой дух решил задачата вместо него. Не е така. Като препратил мисълта в подсъзнанието си – склад на човешките опитности и знания – той станал от сън с готова вече задача, която сам написал в тетрадката си.

Един обущар от Софийско разправял една подобна опитност. Всяка сутрин, като влизал в работилницата си, намирал по един чифт нови обувки, закачени на стената. Той се чудел, кой изработва обувките. Много просто – сам той. През нощта, когато всички спали, той отивал в работилницата си, ушивал един чифт нови обувки и се връщал отново вкъщи, дето продължавал съня си. Това показва, че в човека се крият мощни, незнайни сили. Незнайното в човека работи постоянно в неговото съзнание. Хората проявяват своите обикновени сили, понеже не вървят в Божествения път, дето работят живите, мощни сили. Свържете се с незнайното, което се проявява чрез подсъзнанието. Един офицер ми разправяше една своя опитност, през време на общоевропейската война. Като бил с войниците си на бойното поле, един вътрешен глас му прошепнал: Слушай, в един час най-много, трябва да се оттеглиш от това място. Изчисти добре мястото и отстъпи назад. Той послушал гласа и се оттеглил далеч от определеното място. Какво се случило? Неприятелят започнал да бие точно там, дето стоял офицерът с войниците си. Ако не беше се оттеглил, нямаше да остане жив нито един войник. Значи, вътрешното съзнание в човека, т. е. подсъзнанието му, решава и най-мъчните задачи. Офицерът не могъл сам да реши, да остане ли на

бойното поле, или да отстъпи. Ще кажете, че това е халюцинация. Не, халюцинацията не решава въпросите. Има нещо разумно в човека, което решава и най-трудните задачи. То е Божественото начало в него. Който слуша гласа на това начало, всякога успява. Божественото говори абсолютната истина, без никакво изключение. Дали си прост, или учен, земеделец, или учител, незнайното се проявява у всички по един и същ начин. Уханието на Божественото се предава еднакво на всички хора.

Христос казва: „Аз имам ястие." Тази е храната, която носи живота. Тя създава правата, истинска мисъл. Като ми говори някой, аз наблюдавам, истината ли говори, или празни думи, да се намира на работа. Той казва: Както мисля, така говоря. – Може да говори, както иска, но мисълта му е обикновена. Истината не се доказва. Тя не търпи никакви доказателства. Например, срещаш ме в тъмна нощ и казваш, че не ме познаваш; важно е, че си изгубил пътя – там е истината. Аз нося една тайна в себе си, с която мога да спася положението. Достатъчно е да драсна една клечка кибрит, за да осветя пътя ти. Значи, истината е в светлината. С едно цъкане на клечката запалвам свещта и казвам: Върви сега пред мене, пред светлината; аз ще вървя след тебе. Понеже аз вървя по пътя на светлината, и ти ще вървиш с мене. Свещта е само за тъмнината, през тъмната нощ. Щом изгрее слънцето, и светлината озари всичко около себе си, свещта не е нужна. При слънцето, при този голям светия, ние, обикновените хора, събличаме дрехите си и вървим по осветения път. Когато казваш, че не искаш да станеш светия, разбирам, че си вън от светлината. Казваш, че едно време и ти си бил светия. Питам: Защо едно време си бил светия, а сега не си? Това значи, че, като светия, ти си носел нещо в ръката си, което може да изгори окръжаващите. В такъв случай, по-добре да не си светия, да бъдеш свободен, свободно да махаш ръцете си. По-незавидно положение от това на светията няма. Кой как дойде при него, все иска нещо: това дай, онова дай; това кажи, онова кажи. Помоли се за този-за онзи. Цял живот светията трябва да коленичи, да

се моли за този - за онзи. Като се скъсат панталоните му, и колената му се оголят, всички казват: Нищо от това, Бог го слуша и с окъсани дрехи. Нека се моли!

Аз изнасям фактите, както са. Не е лесно положението на светията. Някои са тръгнали по пътя на светиите. Нека ходят след тях, не е лошо, но е трудно. То не е все едно, да те закачат на стената, като икона в черквата. Истинският светия трябва да коленичи, да напише имената на тези, които искат да им помогне. Ако не държи този поменик пред себе си и не се моли за тях, ще го държат отговорен. И светията носи отговорност, ще го мъмрят отгоре.

Да се върнем към думите на Христа: „Аз имам храна, която вие не знаете." Тази храна е разумното Слово Божие, което като влезе в човека, внася разширение, светлина, сила, благородство и всички добри подтици. Дойдете ли до закона на храненето, ще намерите истинската храна, и ще разрешите един от важните въпроси. Ето защо, търсете незнайното в света. Докато търсите само знайното, обикновеното, почестите, уважението на хората, това нищо не допринася за вашето развитие. Напротив, всичко това ви спъва. Някога и любовта на хората може да ви спъне. Възлюбеният ти казва: Сега имам работа, иди си, не стой при мене да ми пречиш. Всяка любов, която ограничава човешката дейност, не е любов. Може ли да ограничиш човека да не яде? В Божествения свят няма пост. На физическия свят, обаче, пост съществува. Ако постиш на земята, светия ще станеш; ако постиш на небето, грешник ще станеш. Значи, на небето законът е обратен. Докато си на небето, ще ядеш; ако си на земята, ще постиш, светия ще станеш. Ако живееш по Божествен начин, няма да постиш; щом живееш по човешки, ще постиш. Бог ще те повика на небето и ще каже: Сега и двамата ще ядете. Ако кажеш, че не искаш да говориш за Господа, това показва, че си в пост. Ти си отворил книгата за слизане отгоре и четеш по нея. Време е да отвориш Божествената книга и да започнеш да ядеш. Животът на земята и на небето са диаметрално противоположни. Ако на земята

постиш, това е благословение; ако на небето постиш, това е престъпление. Докато си на земята, ще събираш; щом влезеш в небето, ще раздаваш. И едното, и другото е благословение. Ако събираш, на земята си – забогатяваш; и обратно, ако даваш, на небето си – забогатяваш. Който дава на небето, забогатява; който събира, обеднява. На земята е обратно: който дава, осиромашава; който събира, забогатява.

Казвам: За да се разбере животът, нужни са две противоположни гледища. Без тези разбирания, развитието на човека остава необяснено. Не питайте, защо е така, а не иначе. Това е неразрешен въпрос. Твоя задача е да изпълниш още днес Божията воля, а защо тя е такава, не питай. Това ще разбереш след години. Ако искаш да разбереш този въпрос още сега, пи глас, ни услишание. – Защо страдам? – Това може да разбереш едва в бъдеще. Сега, каквито обяснения и да ти се дадат за страданията, пак ще страдаш. Един ден ще разбереш, защо страдаш и може ли без страдания.

„Аз имам ястие да ям." Желая и вие да имате такова ястие, да изпълнявате волята Божия. Отсега нататък ви предстои да изучавате положителното знание. И сегашното знание е добро, но трябва да бъдете в положението на ученик, който минава от едно отделение в друго, от един клас в друг; от настоящето към бъдещето, дето има една велика наука, велик живот. Досега нищо не съм ви говорил за тази наука, защото не искам да се опорочава. Тази наука е за любещите души. Търсете красивото, което Бог е вложил в душата на човека, а не погрешките му. Погрешките са дело на самия човек. Достатъчно е да погледнете лицето на човека, за да видите погрешките, който направил той. Лицето на човека е хронологическа книга, тялото – също. На тези книги са написани всички аномалии в човека, от памтивека досега. Също така е написано, как е създадена една човешка душа, как се е развивала, какви перипетии е минала през хилядите и милиони години на своето съществуване. Тези книги са архивата на човешкия живот. Апостол Павел казва: „Ако се

разруши този дом, ще се направи неръкотворен. Засега тези книги са необходими. Но един ден, когато минете през новата област, не ще бъде нужно да знаете, как сте грешили, как сте падали и ставали. Тогава ще знаете причините на тези явления. Сега вие се страхувате само от последствията. Който греши, не знае, как да се пази. Той всякога ще греши и ще минава от една форма в друга. Знаете ли, на какво прилича неговото положение?

Един евреин от варненско пътувал през една гора. Той носел със себе си торба, пълна със злато. Страхувал се да не го нападне някой разбойник и да го обере. По едно време, той видял в гората един турчин, който се молел на Бога. Евреинът помислил: Ето един човек, който ще ме запази – мога да разчитам на него. Той се приближил при турчина и му казал: Виждам, че си набожен човек. Искам да ми направиш една услуга. Моля те, да ми поносиш малко торбата, пълна със злато, защото ме е страх да не ме оберат крадци. Разчитам на тебе. Турчинът взел торбата с парите и тръгнали заедно. Като дошли до едно място, дето гората се сгъстявала, турчинът вдигнал пушката си, насочил я към евреина, и му казал: Хайде, час по-скоро да си вървиш! – Какво е това? – запитал евреинът уплашен? Аз разчитах на тебе, като набожен човек, а ти излезе разбойник и крадец. – Върви и не питай! Да се моля на Бога, това е моя длъжност, а да обирам хората, това е мой занаят.

Положението на сегашните хора е подобно на това на евреина, който дал парите си на други, да му ги пазят. Но те изчезват заедно с парите. Вярващият, който се моли на Бога, пръв той ще ви обере. Той ще вземе торбата с парите и ще ви накара да си вървите, отдето сте дошли. Ако очаквате на турчина да запази парите ви, вие сте на крив път. По-добре, служете си със сегашните методи. Вложете парите си в някоя банка, срещу известна лихва. Банката за тебе е спасителка. Това се отнася до онези, които разбират живота. Онези, които не го разбират, за тях е нужно знание. Изкуство е да живееш. Не може да се каже, че не сте дошли до това изкуство, но животът трябва още да се

изучава. Аз наричам изкуство да живееш, като влезеш в някой град, да не чуеш нито едно мърморене, да не видиш нито една сълза. Дето минаваш, да срещаш само доволни и щастливи хора. Можете ли да намерите такива хора из целия свят? С това ние не можем да се похвалим. Навсякъде по света има страдания, сълзи и нещастия.

Сега, на всички предстои сериозна и мъчна работа – не само учене, но и служене. Ще кажеш, че искаш да служиш на Господа. Той ти казва: Вземи мотиката и иди да копаеш. – Никога не съм копал. – Ще вземеш мотиката и ще отидеш да копаеш! Ще копаеш царевица. – Ще се изприщят ръцете ми. – По-добре да служиш и копаеш, отколкото да не копаеш. В касата си имаш пари, ще вземеш хиляда лева и ще отидеш в крайния квартал, дето има една бедна вдовица, която от десет години работи за Бога и се моли. Ще ѝ дадеш тези пари и ще кажеш, че Бог чул молитвата ѝ. Ако се откажеш да изпълниш волята на Бога, Той ще ти вземе парите и ще ги даде по някакъв начин на бедната вдовица, но ще те лиши от своето благословение. И цар да си, ако се откажеш да изпълниш волята на Бога, Той ще те свали от престола и ще те постави на мястото на бедната вдовица, а нея – на твоето място. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. – Ама как мога да зная, каква е Божията воля? Най-напред ще се учите да знаете, а после ще изпълнявате Божията воля. Не казвам да изпълните волята на Бога, когато не сте уверени в това, но когато се убедите. В такъв случай, вие ще бъдете като търговец, който е направил една сделка правилно и знае, че от нея ще спечели няколко милиона. Следователно, който е изпълнил Божията воля, знае, че печели. Ако не печели, той не е изпълнил волята на Бога. Ако чувствувате в себе си, че сте придобили нещо, вие сте изпълнили волята Божия. Ако вътрешно си спечелил, операцията или сделката е правилна; ако външно си изгубил, сделката ти е Божествена. На физическия свят е обратно: ако печелиш външно, сделката ти е правилна; ако печелиш вътрешно, сделката ти в Божествения свят е правилна. Щом губиш вътрешно, ти си на физическия свят. В

материално отношение, сделката ти е правилна, защото външно печелиш.

„Имам ястие, което вие не знаете." – По какво ще позная, че съм ял от Божественото ястие? – Ще имаш толкова съзнателна вътрешна придобивка, че няма да се нуждаеш абсолютно от никакви доказателства.

Беседа от Учителя, държана на 7 септември, 1930 г. София – Изгрев

ПРОСЕТЕ, ТЪРСЕТЕ И ХЛОПАЙТЕ

"Просете и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори!" (Матея 7:7)

„Просете, търсете и хлопайте!" Ето един неразбран език за обикновените хора. Кой не хлопа в живота? Най-много хлопат децата. Обаче, хлопането не представя някаква наука. В случая, както е употребена тази дума, може да хлопа само онзи, който не разбира нещата; който разбира, никога не хлопа. То се отнася до обикновения човек. Когато дойдем до талантливия човек, там има едно малко видоизменение. При гениалния, видоизменението е по-голямо, а при светията и Учителя, още по-голямо. „Просете и ще ви се даде." Който проси, трябва да бъде схватлив, да има отличен ум; да разбира законите, които действат в живота. Щом ги разбира, той се съобразява с тях. Така, той ще разбере, че работа, която не се отнася до физическия свят, се отнася до идейния. Когато хората срещат несполуки в живота си, то се дължи на обстоятелството, че те се занимават само с физическия, т. е. с видимия свят. Видимото е резултат на нещо. Едно дете вижда в ръцете на двама юнаци ябълки и круши. То мисли, че като посегне към плодовете, ще ги вземе. Детето не подозира, че зад тези двама юнака се крие известна сила, с която то не може да се справи. То трябва да разбира характера на тези хора. За да получи един от тези плодове, то трябва да се моли. Физическият свят е пълен с ябълки и круши, които отвличат вниманието на хората. Всеки мисли, че като посегне към плода, ще го вземе. Не, зад тези плодове се крият известни сили, които са работили за тяхното създаване. Значи, зад видимото стои невидимото. Ако посетиш една от библиотеките на големите европейски градове, Лондон или Париж, мислиш ли, че можеш сам да си вземеш книга за четене? За да се

ползваш от книгата, първо трябва да намериш библиотекаря, който раздава книгите. Той ще впише заглавието, автора, номера на книгата, и най-после ще се подпишеш. Както виждате, във всяка библиотека съществува известен ред, зад който се крият разумни същества. Не мислете, че можете да правите, каквото искате. – Не сме ли свободни да се проявим, както разбираме? – В едно отношение сте свободни, но влезете ли в библиотеката, длъжни сте да спазвате реда. Ако искате там да четете, ще седнете на един стол и тихо ще четете. Ако се въодушевите и хлопнете на масата, веднага ще ви направят бележка, да пазите тишина.

Христос говорил на учениците си на език, за разбирането на който се искало просветен ум. Но и просветен ум да имаш, това не значи, че можеш да постигнеш всичко. На земята можеш да постигнеш нещо, но не и в Божествения свят. Законите на физическия свят действат по един начин, а тези на духовния свят – по друг начин. Затова, ако вървиш само по пътя на физическия свят, ти ще се отдалечаваш от Бога. Например, искаш да станеш богат, да си направиш къща, да си купиш ниви, лозя. Казваш: Като съм богат, ще правя добрини на хората. Обаче, богатството ще те отдалечи от Бога. Смисълът на живота, не е в правене на добро. Такова добро е безсмислено. Онези същества, които искаха да отклонят човека от правилния път, дадоха му възможност да прави добро. Ще излезе, че светът, сам по себе си, не е добър, но като правим добрини, ще го изменим. Това са залъгалки. Всички искат да оправят света, но не го оправиха. От хиляди години все едно се чува: Да оправим света! И наистина, направиха се училища за образование, но и до днес хората останаха невъзпитани. Можеш ли да възпиташ рибата? Как ще накараш рибата да говори? Единственото нещо, което може да се направи при дадените условия, е да се събуди съзнанието. Като говоря за рибата, разбирам всяко живо същество. Какво изкуство владее рибата? Единственото изкуство на рибата е да плува. И в умствения свят тя е достигнала до това изкуство. Рибата знае и други

неща, но те са на втори план. Важно е плуването. Ако иска да прогресира, рибата трябва да напусне гъстата среда – водата – и да стане птица. За да хвърчи, тя трябва да си направи крилца и да напусне плуването. Като птица, тя ще изучава законите на въздуха. Ще се учи да хвърчи, да се движи в по-рядка среда от водата. Може да се запитате, каква е била целта на природата, като е създала рибите и птиците, преди човека. Защо първо не създаде човека? Който не разбира законите на природата, не разбира и нейните замисли. От Божествено гледище, рибата е толкова важна за природата, колкото и човекът. Когато се казва, че Бог е направил човека по образ и подобие свое, разбираме, че Той го направил подобен на себе си. – Как е направена рибата? – Тя е направена със Словото Божие. Поглеждате към рибата и казвате: Риба е това. – Не, рибата е символ. Тя иска да ти покаже, че като попаднеш в гъста среда, ще плуваш. В тази среда не можеш да мислиш, но поне ще плуваш.

Има хора на земята, които и досега са още риби. Те прекарват живота си как да е. Това е плуване. Рибата казва: Да прекарам живота си, като плувам във водата. Какво постига рибата с плуването? Понеже в Писанието е казано, че всичко е направено за човека, ние трябва да изучаваме рибите; те доставят материал, който е необходим за растенето на човека. Всички предшестващи форми, около сто хиляди, както и разните видове животни, са работници, които доставят материал за осъществяване на бъдещите планове на човека. Светлината, топлината, електричеството, магнетизмът, всичко е впрегнато, да приготвят материал за новата вселена, която сега се твори. Тепърва се създава светът. Ще кажете, че Бог е направил света. Сегашният свят, в сравнение с бъдещия, ще бъде такъв, както казва Писанието: „В начало Бог създаде небето и земята; и земята беше неустроена и пуста." Хората мислят, че земята е устроена, че човешкият живот е устроен. Всъщност, не е така. Отворете, която и да е история; влезте в което и да е училище; влезте в който и да е дом и ще видите, че хората не живеят добре.

Не, че те нямат желание да живеят добре, но условия нямат. Ако една риба би пожелала да се облече като една модерна мома, може ли тя да постигне това? Колкото да желае, за нея това ще бъде непостижим идеал. Човек, в сравнение с рибата, е ангел. Някои искат да знаят, защо не виждат ангелите. Нима вие не виждате ангелите? Нима рибите не виждат хората? Когато рибата види човек, тя се скрива. Следователно, когато у човека се зароди неестествен страх, това показва, че той е видял същество, по-напреднало от него, и затова се страхува. Значи, видял си нещо по-високо от тебе. Човек никога не се страхува от същества, по-слаби от него. Колкото да е голям човек, винаги има нещо по-високо от него, което го плаши.

Христос казва: „Просете!" Кой може да проси? Всеки човек не може да проси. Само детето може да проси от майка си, която го е родила. Ако вие не знаете, как да давате на вашите синове и дъщери, не виждате ли, как Бог, Когото считате ваш баща, винаги дава? Най-първо, вие трябва да се убедите, че Бог е ваш баща. Следователно, не всеки може да ви бъде баща. Например, едан цар не може да ви бъде баща. За да бъдете син на един цар, трябва да докажете, че произлизате от тази фамилия. Казвате: Ние сме родени от Бога. – Този факт трябва да се докаже. Ако сте чада на Бога, защо сте се обезверили? Ако сте чада Божии, защо не изпълнявате волята Божия? Ако сте чада Божии, защо не признавате Баща си? Защо трябва да ви се доказва, има ли, или няма Бог? Даже най-силните понякога се съмняват. Онези, които не разбират, ще кажат, че това е естествено. Естествено е да се съмняваш в мащеха си или в пастрока си. Но никога не може да се съмняваш в Бога, Който те е родил. Това е закон. Казвам: Никой не може да се съмнява в себе си. Щом се съзнаваш като човек, у когото се е пробудил умът, да разбира нещата, той не само не критикува, но не може да се съмнява в себе си. Критикуването не е знание. Най-напред, човек трябва да познае известен род сили и да се научи, как да оперира с тях. Например, мнозина не знаят, как да работят с късите вълни на светлината; други не знаят да работят с

дългите вълни на топлината. Вследствие на това, те изменят методите и употребяват дългите вълни на топлината, вместо късите вълни на светлината. Те искат резултати от светлината. Други пък употребяват късите вълни на светлината, вместо дългите вълни на топлината – искат резултати от топлината. Какво разбирате, като ви говоря за къси и дълги вълни? Може да имаш ясна мисъл, ясна представа само при правилно схващане на късите и дълги вълни. Например, известно време мислиш върху един предмет, но в съзнанието ти е тъмно, защото оперират дългите вълни. Ти работиш в по-гъста материя, а светлина ти трябва. Значи, трябва да знаеш методите на късите вълни. Съвременните хора гледат много повърхностно на тези въпроси. Гледате простата жена, когато тъче, и тя има известно знание. Тъкането не става произволно. И там има правила, които трябва да се спазват.

Мнозина се стремят към чист и свят живот. Щом се стремят искрено към чист живот, Господ изпраща един ангел, адепт или светия, който да им помага. В добрия живот ние се учим на изкуството да си тъчем дрехи, които ще ни служат в бъдеще. Дрехите, които носим сега, са изпокъсани. Често казват, че без грях не може. Това се дължи на лошото възпитание, че без грях не може. Аз поддържам, че може да се живее без грях. Ти се самозаблуждаваш като мишката, пред която е поставен капан с парченце пастърма. Скрита в дупката, под грижите и възпитанието на майка си, мишката излиза оттам и като вижда пастърмата, започва да си мисли, как да я извади от капана. Желанието й е добро, но като влезе в капана, тя вижда, че сметката й не излязла добра.

Хората имат много несполуки в живота, защото постъпват неразумно като мишката. След това, те се запитват: Защо Бог създаде така света? – Светът крие в себе си всички възможности за хората. Те са дошли на земята да учат и да постигнат нещо. Всеки човек има условия да постигне нещо, ако може да мисли право. Това подразбират думите на Христа: „Просете и ще ви се даде." Разумният

човек проси, защото знае, как да проси. Само с езика ли човек проси? Някой те погледне мило, проси нещо от тебе. Друг ходи, иска нещо, но не му дават. На милия поглед всеки дава. Една млада американка отишла при един голям банкер, скъперник, да иска някаква помощ. Тя погледнала мило към него, и той веднага ѝ предложил 1,000 долара, като казал: Госпожице, на ваше разположение съм. Приятно ми е, че ми се отдава случай да ви услужа. Много комисии са отивали при него: едни в името на Господа, на св. Богородица. Той казвал: Не давам нито за Господа, нито за св. Богородица. Ще кажете, че момата била красива, затова банкерът отворил сърцето си за нея. Не, момата е действала по късите вълни на светлината и така внесла нещо възвишено в сърцето на банкера. Той бил парализиран, но като го погледнала тя мило, веднага скочил на краката си и казал: Много ви благодаря, вие ме излекувахте. Любовта лекува лесно.

Ще приведа един пример. Някъде в Америка една боа се промъкнала до едно градче да види, как живеят културните хора. Боата била дълга 7-8 метра. Като минавала покрай стражарите, те се уплашили и решили да я убият. И боата се уплашила и избягала. Като видяла, че хората не са готови да я приемат, тя напуснала града, При излизане оттам, тя влязла в една болница и се скрила в стаята на двама паралитици. Те били осъдени от лекарите на бавна смърт. Като я видяли, те скочили ужасени от леглото и хукнали да бягат. Щом се видели вън, те разбрали, че са вече здрави. Значи, страхът от боата измества страха от болестта. С външния си страшен вид, боата направила това, което лекарите не могли да направят. Тя ги излекувала. Болните си казвали: От 20 години лекарите влизаха и излизаха от нас, говореха ни сладки думи, но не можаха да ни излекуват. А тази боа с влизането си ни уплаши, и ние веднага оздравяхме.

И тъй, когато сте парализирани, молете се, Провидението да ви изпрати една боа, да ви изплаши и така да се излекувате. Така Провидението иска да произведе у вас известна реакция, да измени

начина на вашето мислене. Хората искат да бъдат щастливи, но щастието се постига по известни закони. Ангелите и светиите са щастливи, защото изпълняват Божиите закони и вървят в Божествения път. Който се отклонява от Божествените закони, губи щастието си. Тази е причината, дето човек ту става щастлив, ту губи щастието си.

Христос казва: „Търсете и ще намерите." – Всеки търси нещо, но малцина намират това, което търсят. В търсенето има нещо разумно. В него трябва да взима участие и сърцето. Това, което търсиш, трябва да бъде и разумно, и възможно. Ако търсиш непостижимото и неразумното, това показва, че сърцето и умът ти не са работили в хармония. „Хлопайте и ще ви се отвори!" Хлопането е проява на човешкия дух, т. е. на човешката сила. Ако човешкият дух не е в състояние да приложи проявената мисъл и желания на човека, не може да се говори за реализиране. Когато се казва, че човек трябва да има просветен ум, добро сърце и възпитана воля, това значи, че той има майка и баща, братя и сестри, т. е. той е висококултурен. Само такъв човек може да реализира своите мисли и желания. Думите „баща и майка, брат и сестра" означават възможностите в човека. Ангелите, като крайно интелигентни, разполагат с големи възможности. Те живеят в света на хармонията. Има известни йерархии между ангелите, които са образ на красиви отношения и любов, която почива на разумността. Който няма светъл ум, не може да бъде проводник на любовта. – Защо не може да бъде проводник? – Защото любовта е проява само на съзнателните същества.

Сега любовта се проявява между всички хора. Тя произвежда едновременно радост и скръб. В майката любовта се проявява като желание да има дете. Понеже детето не е направено, както трябва, върху него действат сили, които разрушават неговата форма. Това причинява страдания на майката. Отрицателните сили в света развалят това, което Бог създава. Направиш една къща на слаба, неустойчива почва. Това е детето на майката. Идат други сили отвън,

които събарят къщата. Кой е виновен за това: природата или човекът? Който не разбира Божествените закони, изпада в противоречие. Той не познава Бога и намира, че няма какво да учи. Така не се мисли. Като намериш Бога, тогава, именно, започва истинското знание и пътя на правата мисъл и разсъждение. Когато изгрее слънцето, тогава, именно, ти ще използваш неговата светлина, да разгледаш света и да видиш, какво Бог е създал. Ако след изгряването на слънцето, ти седиш цял ден на едно място, нищо няма да научиш. Нима кормчията на парахода, като държи кормилото, нищо не прави? Привидно, той стои на едно място, но мисълта му е насочена към това, да изведе пътниците на определеното пристанище. Нима шофьорът, който седи с часове в автомобила си, нищо не прави? И той работи с мисълта си, да изкара пътниците на определеното място. Той е доволен, че е завел пътниците, дето трябва, но и те са доволни от него. Питам: Нашето тяло не е ли такъв автомобил? Ако мислите и чувствата ни са временни, с какво ще отидем на небето? Само за ядене и пиене ли ще мислим? Христос казва, че трябва да пренесем всичкото си богатство на небето. Затова е казано : „Събирайте богатства и съкровища за небето." Някой яде и пие, без да събира съкровища за небето и казва: Небето е милостиво. – Милостиво е небето, но може да те приеме като гост, само за няколко деня. После, то ще ти подпише паспорта и ще те изпрати отново на земята. На небето гостите стоят само три деня, т. е. три хиляди години. Те лесно минават. След това, като слезеш на земята, пак ще бъдеш нещастен. С това въпросът не се разрешава, пак ще плащаш дълговете си. – Поне ще ги отложа. – Отлагането на дълговете не означава разрешаване на задачата. Първото нещо, което се изисква от човека, който върви в Божествения път е, да има такива мисли, чувства и постъпки, каквито не сте изпитвали.

Мнозина мислят, че религиозният човек може да има какъв да е ум, т. е. обикновен ум. Не, той трябва да има просветен ум, първокласен ум, като ума на талантливия, гениалния и светията. Такъв трябва да бъде стремежът на религиозния и духовния човек.

Той трябва да мине от обикновеното схващане на живота към възвишеното схващане. При обикновено схващане, човек реализира само обикновени работи. Обикновеният човек всеки го тъпче. Обикновените хора се тъпчат едни други. Мъчнотиите на живота се крият, именно, в обикновените схващания и разбирания. Искаш да разбереш истината в обикновените ѝ прояви, за което нямаш нужните разбирания. Мислиш ли, че като се молиш на Бога, всичко си извършил? Ти си свършил работата си само за един ден, а не за 365 дни. Ако работата, която си свършил през деня е равна на това, което си свършил във време на ядене, какво си направил? Ако ядеш по един път на ден, за всяко ядене по един час, значи, годишно ти си работил 365 часа. Обаче, ако ядеш по три пъти на ден, по един час, ти си работил приблизително 1,100 часа. Това е работа, която трябва да свършиш. Съвременните хора не са дошли на земята да се спасяват, но да работят. Бащата е родил синове, не да бъдат негови слуги, но негови сработници. И ако ние сме дошли на земята, задачата ни не е да бъдем нито слуги, нито господари. Дошли сме на земята да бъдем сработници на Бога; да работим за онази велика идея, за която Бог ни е призовал. Стремежът ти е хубав, желанията – също, но не се стреми да постигнеш всичко изведнъж. Стреми се да постигнеш онзи възвишен копнеж в душата си. Има само един начин за постигане на възвишеното в себе си – по пътя на любовта. Не можеш да постигнеш своя възвишен копнеж без Божията Любов. Не можеш да постигнеш нито един свой копнеж без светлина, която излиза от Божията Мъдрост. Не можеш да постигнеш нито един свой копнеж без свобода, която изтича от Божия Дух. Следователно, за да постигнеш каквото и да е свое желание, ти трябва да бъдеш във връзка с Бога.

И тъй, ако не можеш да различиш вълните, които идат към тебе, дали са дълги, или къси, т. е. ако не можеш да разбереш вълните на любовта, не можеш да познаеш, любовта ли те е посетила, или друго нещо. Ако не можеш да разбереш, коя е светлината, която те е озарила, какви са нейните вълни, нищо не знаеш. Не можеш да имаш

никакви постижения. Не всяка светлина е полезна. Има една светлина, от която хората умират. От човешките очи излизат особени светли лъчи, които действат убийствено. Човек с такива очи, като влезе между хората, носи нещастие. Тези лъчи са цяла проказа. Като си отиде този човек, хората, които са приели неговите лъчи, се разболяват. Има хора с такива очи, които носят благословение за окръжаващите: болните оздравяват, угнетените се повдигат. За ония, с лошите очи казваме, че те зле използват светлината. За ония, с добрите очи казваме, че добре използват светлината. Питам: Кое е по-добро: да правиш зло, или добро? Ще ви запитам другояче: Кое е по-добро – да те обичат, или да обичаш? Единственото право, което никой не може да ти отнеме, е ти да обичаш! Никой не може да ти отнеме тази любов. И като казваме, че Бог е Любов, разбираме, че няма по-голяма сила от Бога, Който единствен може да отнеме любовта ти, или да я измени. Единственото нещо, което никой не може да ти отнеме, е това, което сам проявяваш. Затова ние трябва да обичаме. Въпреки това, човек дохожда до обратно заключение и казва: Трябва да ни обичат. Тогава законът е следният: Стой далеч от онзи свят, дето нещата се взимат и дават. Дето има взимане и даване, ти си в света на страданията, писани в книгата на живота. И, ако днес хората страдат, причината за това е, че те не обичат. Така е поставен въпросът за страданията в живота.

Казва се, че човек трябва да има воля, за да се справи със страданията. Силна воля е онази, която е заквасена с любовта и светлината на Бога. Без мощната и реална любов на Бога, нищо не се постига. – Аз не вярвам в Бога. – Това е друг въпрос. Ние не говорим за вярата. Тя е резултат на мисълта. Ти имаш пари, затова вярваш. Ако нямаше пари, и вяра нямаше да имаш. В какво щеше да вярваш тогава? – В знанието. – Ами ако нямаше знание? Значи, ти вярваш, защото имаш нещо на разположение. Това, което имаш, ти дава подтик да вярваш. Не можеш да вярваш, ако умът, сърцето и волята ти не работят. Значи, вяра без ум, без сърце и без воля не съществува.

Това е закон. Ходенето на черква, или посещаването на духовни сказки и беседи, това са методи за развиване на ума и сърцето на човека. Така човек се учи да мисли и чувства правилно. – Не искам да уча, не искам да ходя на училище. – Не може без училище, то е необходимо. Ще ходиш на училище, но няма да прекарваш по цели дни там. Без да искаш, ти си в училище. Въздухът, водата, светлината, топлината и студът в природата са пособия на великото училище, в което си поставен. Те са временни пособия. Над тях стои Божественият Дух, Който ръководи човека в неговото развитие.

„Просете, търсете и хлопайте!" Казвате: Много сме просили, но Бог не ни е послушал. Търсили сме, нищо не сме намерили. Хлопали сме, никой не ни е отворил. – Ти не си получил нищо, защото досега си просил с чужд ум, търсил си с чуждо сърце и си хлопал с чужда воля. Вие знаете пословицата: „Чуждото и на Великден се взима." Който работи с чужд ум, с чуждо сърце и с чужда воля, все дългове плаща. Той казва: Съдбата ме преследва. – Не го преследва съдбата, но чуждото, с което работил. Който работи със свой капитал, всякога печели. Той е човек на истината и свободата. Ако си свободен, ще знаеш, че работиш със собствената си воля. Ако не си свободен, ти работиш с чужд капитал, т. е. с чужд ум, сърце и воля.

Често се питате, защо идат противоречията в света. – Много просто, не можете свободно да работите със своя автомобил, т. е. със своя ум, сърце и воля. Имаш автомобил, подарен от баща ти, но не можеш да го управляваш. Ако се качиш на него, сам ще си причиниш нещастие. Докато се научиш да го управляваш, ще се возиш на чужди автомобили. Като се научиш да работиш със своя, тогава ще си служиш с него. Като се качиш на своя автомобил, пак може да ти се случи нещастие, но то е изключение. Човек трябва да знае още да работи и с ръцете си. Гледам някой, върви и маха с ръцете си наляво-надясно. Аз зная вече, че този човек или има да дава, или е пропаднал на изпит, или преживява нещо страшно. По махането на ръцете познавам, по колко предмета е скъсан студентът. Когато някой се

влюби, също се познава. – По какво? – От очите на влюбения излиза особена светлина. Някога влюбеният работи с късите вълни на светлината, а някога – с дългите вълни на топлината. За да се разбират, влюбените трябва да знаят, как да се справят с вълните на светлината.

Като говоря за светлината на любовта, някои се срамуват от нея и казват: Не ни говори за любовта. Да се срамуваш от любовта, това показва, че криво я разбираш. Красив е светът на любовта. Няма по-чист, по-красив и по-възвишен свят от този на Любовта. Аз говоря за Божията Любов, а не за човешката, която уподобявам на качамак. Любов, която ту се явява, ту изчезва, не е любов. Който люби, той всякога дава, а не взима. Той казва: Благодаря, че мога да обичам. Това ми е достатъчно. Като обичам, ще давам, без да очаквам нещо. Истински богатите са любвеобилни хора. Чувстванията не са любов. Да любиш, това значи, умът, сърцето и волята ти да са в съгласие и пълна хармония помежду си. Дето влезе любещият, всички възприемат неговото състояние. Той е носител на великата Божия Любов и светлина. Хората страдат по причина на това, че не искат да бъдат носители на Божественото. В края на краищата, Божественото ще се наложи. Не може да бъдеш човек, ако не си носител на любовта, мъдростта и истината. Аз говоря за онези, които ходят в пътя за познаване на Бога. За да успявате, трябва да работите върху себе си. Само така светлината ви ще се усилва. Колкото по-силна е светлината на човека, толкова в по-висок свят влиза той. От физическия свят той минава в духовния, а от духовния – в Божествения свят. Така той ще започне да мисли, чувства и действа като Бога. Това значи познаване на Бога.

Христос казва на учениците си: „Просете, търсете и хлопайте!" Просете от вашия Баща, Който е готов да ви даде всичко. Търсете първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се даде. Хлопайте и ще ви се отвори. Като изпълните това, светлината на ума ви ще се усили, топлината на сърцето ви също ще се усили, а

волята ви ще укрепва все повече и повече. Така ще станете истински човек. За такъв човек няма мъчнотия, която той да не може да преодолее. Вяра е нужна на човека! Христос казва: „Ако имате вяра, колкото синаповото зрънце, планини ще местите." Такава вяра е достатъчна. С такава вяра може да се лекувате. Имаш един цирей и се оплакваш от болки. Мажеш го с лекарства, но не минава. Ако премахнеш един цирей, излиза друг. Един познат ми разправяше следната опитност. – Десет години аз бях сърдит на майка си и на баща си. В това време на врата ми излезе един цирей, с който се разправях дълго. Едва мине и се затвори, ето, излезе друг. И така, цели десет години се мъчих с тези цирей. Като се освободих от тях, аз се помирих с родителите си. – На какво се дължат циреите? – В случая, омразата се събирала в материята на цирея и излязла навън. Та като ви излиза цирей, ще знаете, че злото излиза чрез него. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство, всяка лоша постъпка в живота ви се проявява във вид на ревматизъм, на цирей или на друга болест. Зад всяка болест стои някоя лоша мисъл. Зад здравото тяло стоят хубави мисли и желания. Като се говори, че трябва да се живее чист и свят живот, разбираме да имаш чисти, светли мисли. Казваш: Имам една светла мисъл. – Не само една светла мисъл да имаш. Който влезе в двора ти, отдалеч да вижда твоите мисли.

В турско време, някъде във варненско, живяла една баба, на име Стана, която се отличавала със своя светъл ум. Като дохождали турските юзбашии в селото, тя ги посрещала много добре: правела им баница, черпела ги, разговаряла с тях и на тръгване се ръкувала любезно с всички. Те й благодарили и си отивали доволни. Всеки от тях познавал баба Стана. Които не знаели това изкуство, юзбашиите ги биели. Старите турци изчезнаха, но останаха още юзбашии в България, в самите българи. Спасението на света ще дойде по вътрешен път, чрез новия живот. Той е необходим за всички.

Аз не засягам вашия обикновен живот, той е за вас. В какво вярвате вие, аз не се меся. Обаче, има едно верую общо за всички. Аз

го наричам верую на правата линия. Всичко в света може да се постигне по правата линия. Това е единственият път. Правите мисли, желания и действия вървят все по тази линия. Кривата линия е пътят на кривите мисли и чувства. Правите линии са резултат от дейността на разумните същества. Вие сте изучавали математика и геометрия и знаете законите, с които те работят. По тези закони, именно, трябва да се живее. Имаш известна мъчнотия. Начертай един квадрат и започни да мислиш. Четирите ъгли на квадрата показват начина, по който можеш да се справиш с мъчнотиите. Ако искаш да научиш, как трябва да живееш с хората, начертай един правоъгълен триъгълник. Правият ъгъл показва правилните отношения между хората. Петоъгълникът учи хората, как да се справят с външните и вътрешните мъчнотии в живота, както с доброто и злото. Чрез него се изнася закона за превръщане на лошите мисли в добри. Не можеш да хванеш лошата мисъл с пръстите си, както железарят не може да хване нагорещеното желязо с ръката си. Маша е нужно за това. То е добрата мисъл. Не можеш да се бориш със злото. Някои хора се борят със злото, но скъпо плащат. Не се борете със злото. Ако това се налага, постави доброто срещу него. За да се бориш с омразата, трябва да й противопоставиш любовта. На неправдата трябва да противопоставиш правдата. Някои мислят, че лесно могат да се освободят от злото. Не е така. Не мислете, че с един замах може да изчистите живота си и да се освободите от злото. За да придобием изкуството да живеем добре, всеки ден трябва да прекарваме в размишление и работа, да сме готови за всичко, което ни се случва. Който е разбрал живота, той е готов за всякаква работа, за всякакъв труд и мъчение. Той казва: Пратете ме, дето искате, готов съм на всичко. Той може и слуга да стане, и в ада да слезе, и на небето да отиде – навсякъде може да живее. Който не е разбрал законите, той търси охолния живот. Той иска да отиде на небето, да живее между ангелите и светиите.

Като ученици, изпълнявайте добре задачите си. За да се ползва от любовта на учителя си, ученикът трябва добре да учи уроците си. На същото основание, питам: Как ще ни обича Бог, ако не учим уроците на живота? Мнозина казват, че със своите разбирания, лесно ще разрешат въпросите на живота. Казвам: Твоите възгледи не трябва да бъдат като моите, нито моите – като твоите. Обаче, и твоите, и моите възгледи трябва да бъдат като тези на природата. Значи, има само един начин за реализиране на нашите възгледи. Има само една врата, през която хората влизат. Има само един път в света. Един Бог има! Следователно, има само една любов. Ще кажете, че има много видове любов. – Не, има само една любов, която носи щастие, знание, сила и свобода. Тя носи всичко в себе си. Това е Божествената Любов. Ако не е Божествена, то е друг въпрос. Тя няма тези качества. Ако Христос дойде днес в света, Той ще внесе във вас подтик да се молите, да работите, да помагате. Молиш се на Бога, а вън една сестра вика за помощ, кракът ѝ се счупил. Ти си хирург, можеш да ѝ помогнеш. Но ти продължаваш молитвата си и казваш: Господи, искам да изпълня Твоята воля. Отговаря ти се: Направи крака на онази сестра, която иска помощ. – Искам да ти кажа нещо, Господи. – Първо, иди да направиш крака на твоята сестра, а после и двамата заедно ще влезете при мене, да видя, че наистина си разбрал и изпълнил моята воля.

„Хлопайте и ще ви се отвори." Днес всички хлопат, искат нещо. Мъже и жени, всички хлопат. Така не се иска. Ученикът, който иска, трябва добре да е научил преподаденото. Някой иска пари от банкера. Той може да иска, ако Баща му е внесъл нещо в банката. Но да се проси, това е срамно. Следователно, ако си внесъл нещо в пощата, можеш да изтеглиш. Новото учение изисква крайно интелигентни хора, с гениален, светийски ум. Ако хората искат да постигнат желанията си, трябва да бъдат гениални. Тези, които още вървят по стария път, ще имат стари придобивки. Ето какъв ще бъде резултатът от старите придобивки. Един американец, голям богаташ, правел много добрини. Строил училища, черкви, и за всичко било писано

във вестниците. С една дума, за всичко му било платено. Един ден, той умрял и заминал за другия свят. Отишъл при свети Петър. На въпроса на св. Петър, кой е той, американецът казал: Аз съм един от големите благодетели на земята. – Е, как отговориха за твоите добрини? – За всичко писаха във вестниците, изказаха си благодарността. Значи, хората знаят за твоите добри дела. Много добре, но тук не върви това. Спомни си поне едно добро, за което не е писано във вестниците. Замислил се американецът, и най-после си спомнил, че един ден, като бързал по някаква работа, настигнала го една бедна вдовица и го помолила за помощ. За да се освободи от нея, той й подхвърлил един долар и си заминал. – Ще отида при Господа, да Му разкажа за този случай – казал св. Петър. Като го изслушал, Господ му казал: Дайте му два долара и го изпратете пак на земята. С едно добро светия не се става. През целия си живот той трябваше да дава. Че не ти е платено за едно добро, ти искаш да останеш на небето. Това е невъзможно!

Ако съвременните хора вървят все по стария път, каквито и да са те, като отидат на небето, ще им дадат по два долара и ще ги върнат пак на земята. Ако са вървели по новия път, Христос ще им каже: Елате вие, мои благословени деца. – Кои са благословени? – Които имат просветен ум, просветено сърце и силна воля. Те са посветили целия си живот, да служат на Божественото.

Тогава ще кажат: Елате, мои деца, ще се отвори небето, ще се отворят всички светове, да видите онова, което е приготвено за вас.

И тъй, просете със светлия си ум; търсете с изобилното си сърце и хлопайте със силата на вашата разумна воля. Там е изпълнението и постижението, които очакваме сега в света.

Т. м.

Беседа от Учителя, държана на 14 септември 1930 г., София – Изгрев

ОТ ЕГИПЕТ

"От Египет повиках Сина си." (Матей 2:15)

Мнозина твърдят, че Христос никъде не се е учил. Знае се, обаче, че когато Ирод търсел Христа, да Го убие, майка му и баща му заминали някъде с Него. — За къде заминали? — За Египет. И после се казва, че Бог повикал Сина си от Египет. Да вярваш е едно, а да знаеш — друго. Блажени вярващите, а още по-блажени, които знаят. Блажени, които ги любят, а още по-блажени, които любят. Блажени са, които се убеждават в истината; по-блажени са, които носят истината в себе си. Блажени са, които вярват в науката; по-блажени са, които имат науката в себе си.

Да оставим вашите религиозни вярвания настрана, да си починат. Естествено е, след като човек дълго време е работил и се е молил, да си почине. Ти си направил 500 поклони до земята и си се уморил — трябва да си починеш. Добре е, след като си слугувал дълго време на господаря си, да отидеш някъде на екскурзия, да се освободиш от неговото зорко око. Докато си при него, ти не може да си починеш. Науката е област, в която човек може да си почине. Науката е област за придобиване на здраве и сили, за лекуване на човешката душа. С науката всичко се придобива. Без нея, ти ще си останеш такъв, какъвто си бил някога. Няма да изгубиш това, което носиш в себе си, но ще бъдеш скъпоценен камък, дълбоко заровен в земята. С науката ще бъдеш същият скъпоценен камък, но изровен от земята и оставен на слънце, всеки да се радва и учудва на твоята светлина. Лошо ли е да бъдеш на главата на някой цар или царица, на главата на някой велик учен или адепт и там да светиш? Всеки адепт си има поне по един скъпоценен камък. Ще кажете, че това е слабост на жените. Не е така. Ако това е слабост, такава слабост имат и

адептите. Всеки адепт носи на ръката си по един скъпоценен камък. Значи, не е слабост да носиш нещо скъпоценно на себе си. Без пръстен със скъпоценен камък на него, ти не можеш да бъдеш адепт. Значи, адептът се е свързал с нещо, сгодил се с за някого. Когато се сгодят, младите си турят пръстен на ръката. И женените носят пръстени, но техните пръстени вече нищо не струват. Когато младите се оженят, стомните им се счупват. Всички женени имат такива опитности. Докато не са женени, момата е ангелица, а момъкът — ангел. Щом се оженят, тя става опашата, а той — рогат.

Аз изнасям фактите, както са в живота. Аз изнасям истината, както си е, без никакво намаляване или преувеличаване. Животът на сегашните хора не се основава на онази велика наука, към която човек се стреми. Повечето хора са още в невежество. Дето и да проникнете — в индивидуалния живот на човека, в семейния, в обществения, или в религиозния живот, навсякъде се натъквате на невежеството на хората. Това всеки трябва да го признае. Вижте, какво може да направи обикновеният човек и какво — гениалният. Обикновеният човек ще нарисува една обикновена картина, която никой няма да погледне. Гениалният ще нарисува нещо безсмъртно. Обикновеният техник ще направи една машина или един параход, от които ще пострадат стотици хора. После ще кажат, че се явила буря в морето, която предизвикала катастрофата. Гениалният техник ще построи такъв параход, че който пътува с него, да бъде сигурен за живота си. Обикновената медицина лекува хората с лекарства, а Божествената медицина казва: За да бъдеш здрав, трябва да употребяваш чиста храна, чиста вода, чист въздух и светлина. Обикновената медицина казва: Човек трябва да стои повече на сянка, да се пази от слънцето; малко да работи, повече да си почива. Божествената медицина казва: За да бъдеш здрав, излагай се на слънце. Работи с любов, за да бъде почивката ти приятна. Съвременните хора работят, докато са млади, за да почиват на стари години. Някой казва: Веднъж да ме пенсионират, аз зная, как да работя. Пенсионират го, но докато се

накани да работи, извикват го горе, в другия свят. За да не ви извикат горе преждевременно, не бързайте да си давате оставката. И жената да не напуща мъжа си преждевременно. Какъвто и да е, той все е добър. Един ден, когато го повикат отгоре, тя ще бъде свободна. Въпросът за отношенията между мъжа и жената не е личен; той е принципен въпрос и се отнася до всички мъже и жени. Както носиш своите лични страдания, така ще носиш страданията и на цялото човечеството. Ще носиш и ще търпиш.

На всички хора — учени и прости, е дадена по една задача, която трябва да решат. Това се изисква особено от учените. Те са дошли на земята с мисията, да помогнат на човечеството, да го освободят от всички мъчнотии и страдания. Има ненужни страдания, от които хората трябва да се освободят. Достатъчно е да прочетете една медицинска книга, дето болестите са описани с най големи подробности, за да почнете да търсите симптомите на същите болести у вас. Това са излишни страдания. И съвременният морал се занимава повече с отрицателната страна на човека, с греховете му. Постоянно чувате: Това не прави, онова не прави. Трябва да дойдем до противоположностите в живота, да създадем истинския морал. Казвам: Който не говори истината, говори лъжа; който говори лъжа, не говори истината. Който не люби, той мрази; който мрази, той не люби. В това няма изключение. Средно положение в живота няма. Казваш: Аз не мога да любя. Значи, ти мразиш. — Ама аз не мразя. — Тогава любиш. — Не ми трябва наука. — Обичаш невежеството. За мене, любовта към науката е равносилна на любов към светлината. Невежеството е равносилно на обич към тъмнината. Следователно, тъмнината има едно свойство: в нея нещата не растат, не се изявяват. Ще ми наведете факта, че животните са нещастни, защото живеят в тъмнина. Не е така. Животните, които вие наричате нещастни, са придобили изкуството да виждат в тъмнината, както през деня. Вечер вълкът, бухалът виждат добре, както човек вижда през деня.

— Кой ще спаси човечеството, както и отделния човек? — Единствен Бог може да ни спаси. Той основал света на три велики принципа. Той вложил в човека живота, светлината и знанието, и най-после свободата и простора. Върху тези принципи е основан човешкият живот. Без тези три принципа, животът не би могъл да се прояви. Любовта, обаче, е тил, извор на живота. Ние трябва да изучаваме любовта научно, като чувство, като мощна динамична сила, която работи в света. Ако можете да приложите любовта, като сила, вие ще имате една философия, с която ще работите успешно. Има думи в езика, които, произнесени правилно, могат да събудят известни сили в човека. Ако само с една дума можете да нарушите равновесието на човека, защо с една дума не предизвикате любовта в себе си, да се прояви с всичката си сила и мощ? Методите, с които работи сегашната наука, са остарели, те са от памтивека. Ние разполагаме с нови методи. С тях трябва да си служите в областта на целокупния живот. Старите и новите методи коренно се различават.

Един ден отидохме с един мой познат на Мусала. Като се качихме на върха, видях на една табела означена височината на Мусала. Там пишеше 2,999 м. Казах на приятеля си, че изчислението не е вярно. Мусала има височина над 3,000 м. — Откъде знаеш? — Не му казах, откъде зная, но му отговорих: Има идеи и чувства, които се проявяват само на височина над 3,000 м. Други идеи се проявяват на височина 3,200 — 3,500 м. Следователно, ако такава идея се роди в ума на човека при дадена височина, значи, тя е от 3,000 — 3,500 м. Всеки от вас може да провери този закон. Ако се качвате на Монт Еверест до известна височина и през ума ви минат идеи, за които знаете, че се явяват на височина 5,000 м. например, ще кажете, че височината, на която сте стъпили, е 5,000 м. Например, един месоядец се качва на една планина. По едно време в него се явява мисълта за вегетарианството. Това показва, че сте стигнали на такава височина, на която се ражда мисълта за вегетарианство. Тази височина е 8,000 м. Като стигне височина 9,000 м., човек забравя своята националност.

Значи, идеята за националността е по-силна от идеята за вегетарианството. Колкото по-нагоре се качваш, толкова по-високи идеи те занимават, докато най-после заспиш. Като заспиш, ти се намираш вече на границата на земния живот. На тази граница, именно, вървят две успоредни линии: по едната идат общите идеи, а по другата — специфичните. Всички изучават живота, като общ въпрос; всички се интересуват, обаче, и специално от своя живот. Достатъчно е да погледнете ръката на човека, за да познаете, колко време ще живее на земята. Това се определя от линиите на ръката, както и от тяхната дължина и широчина. И по носа познаваме, колко време ще живее човек. Колкото по широк е носът и ноздрите по-отворени, толкова по-дълъг е животът на човека. Той приема повече въздух, отколкото, ако носът е тесен и ноздрите сплеснати. Колкото по-малко въздух приема човек, толкова по-слабо се окислява кръвта, поради което се явяват чести заболявания: ту в мозъка, ту в дробовете, ту в стомаха. При това положение, се отделя повече въглена киселина, повече утайки. Тогава казваме, че кръвта на човека е нечиста. Който има широк гръден кош, с голяма дълбочина, той ще живее по-дълго на земята. Като изучавате човешкото тяло, виждате, че има известно отношение между широчината и височината. Ако широчината вземе надмощие, явява се известна аномалия, която се отразява и върху характера на човека. Също така и височината не трябва да взима надмощие.

Като измервате черепа, дохождате до мерките на мозъка. Ако широчината на мозъка в диаметър е 19 см., а дължината — 17 см., имате един предприемчив човек, който не издържа в борбите. Ако мозъкът на човека има 18 см. широчина, а 17 см. дължина, той е борчески дух. Ако главата на човека е повече широка, отколкото дълга, той е консерватор; ако главата му е дълга, той е либерален по характер. Изобщо, при изучаване на лицето, на ръката, дохождате до такива данни, по които определяте характера и способностите на човека. За да бъде лицето широко или дълго, това зависи от известни

математически данни, които предшестват раждането на човека. Това не е произволен, случаен закон. Прадедите и родителите на детето имат влияние върху чертите на лицето, както и върху размерите на цялото тяло. Съвременните учени не намират връзка между явленията на физическия и духовния свят. Те ги разглеждат като нещо отделно.

Окултната наука доказва връзката между всички явления — физически и духовни. Божествената наука отива още по-далеч. Тя казва, че развалянето и подобряването на времето има връзка с живота на човека. Не говоря само за обикновеното време, но когато се явяват бури, циклони, земетресения, те имат отношение към вътрешния, органически живот, както и към мисълта на човека. За да се докаже това отношение, официалната наука изисква специални доказателства, които мъчно могат да се дадат. Мъчно можеш да убедиш човека в истинността на тези факти. Човек сам трябва да се убеди в истината. Как ще му я доказваш? Истината не се нуждае от доказателства. Ако разказвам на някого за небето, за разумните същества, ще кажете, че това са празни думи. Няма какво да ти разказвам за небето, но ще те извикам при мене, да си поговорим. -— Ама аз не се интересувам от такива въпроси. — Ела при мене, аз няма да ти говоря за това, което не те интересува. Казвам: Ти си млад човек, даровит си, имаш дарби и способности, които очакват условия за развитие. Утре ще срещнеш един богат човек и ще говориш с него. Той ще те хареса и ще ти помогне да продължиш образованието си. — Възможно ли е това? — Ще провериш и ще повярваш на думите ми. Не ти казвам нещо, което ще се случи след месец или година, още утре ще го провериш. Този човек ще дойде от странство и утре ще се срещнете. Като се изпълнят думите ми, ще ме потърсиш да ми кажеш, вярно ли говоря, или не. — Откъде знаеш, че ще стане така? — Това са идеи от общата, Божествена наука. — Възможно ли е това? — За онзи, който вижда, всичко е възможно. Далекогледият вижда нещата отдалеч, а късогледият — отблизо. Че късогледият не вижда

нещата отдалеч, това не показва, че те не съществуват. — Ама аз не виждам. — Това нищо не значи — късоглед си. Късогледството и далекогледството не са общи за всички. Който не разбира и не вижда нещата отдалеч, той прибягва до специфичната наука.

Като слушате да говоря така, някои мислят, че ги заблуждавам. — Това не е заблуждение, но наука. Има заблуждения и в науката, но те вървят след нея, като сенки. И лъжата върви след учените, като сянка.

Като казах на младежа, че ще срещне човек, който ще му помогне, той ме запита, откъде зная това; как виждам това, което другите не виждат? — Как ще ви се докаже, че някой вижда? Вижда човекът, нищо повече. Ще дойде ден, когато ясновидството ще се обясни научно. Сега е необходимо да развиете онези органи, чрез които се обясняват явленията от Божествената наука. Съвременната наука нарича вътрешното схващане интуиция. Например, когато ще ви се случи нещо лошо, вие усещате едно стягане под лъжичката. Щом стане катастрофата, малка или голяма, това стягане изчезва. Една госпожа, която пътувала с мъжа си от Виена за Берлин, разказваше: Щом влязохме в трена, мъжът ми стана особено неспокоен, никак не можа да заспи. Каза ми, че нещо го стяга под лъжичката. По едно време, нашият трен се сблъска с един вагон, откачил се от друг трен, и стана голяма суматоха. Куфарите нападаха по главите ни; някои от пътниците изскочиха навън; главите на други се контузиха. След малко пътят се разчисти. Тренът пое пътя си, и стягането, което мъжът ми изпитваше, изчезна. Питам: Каква връзка съществува между едно явление, което предстои да стане, и стягането, което човек усеща под лъжичката? По този въпрос официалната наука мълчи. Тя е човешка наука. Общата наука е Божествена. Сега хората се стремят да дойдат до Божествената наука, т.е. до новата наука на живота. Тя ще постави живота на научна база. Когато новата наука се приложи, младите, които ще се женят, ще бъдат поставени на щателно изследване. Ако нямат достатъчно материал за добър живот, ще ги съветват да не се женят, понеже не си

съответстват. Човешкият мозък е нагласен като една арфа. Тогава, ако мозъкът на жената не е нагласен в същата гама, както е нагласен мозъкът на мъжа, те може да са добри хора, но като почнат да свирят, ще се създаде дисхармония – от тяхната музика нищо няма да излезе. По-точно казано, те няма да имат допирни точки нито на физическия, нито в духовния, нито в Божествения свят; между техните мисли чувства и постъпки ще има пълна дисхармония. На търговски език казано: единият ще взима стока, без да плаща. Каква търговия може да става, когато един взима без да плаща, или когато всички взимат, а никой не плаща? Ако при едрия търговец идват дребни търговци, които взимат стока и нищо не плащат, колко време ще върви тази търговия?

Съвременните хора казват: Без лъжа не може. Аз пък отговарям: Без истина не може. Лъжата има отношение главно към официалната наука, която аз наричам „специфична наука". Тя създава нещастия на хората. Истината работи с общата наука, затова причинява радост на хората. Писанието казва: "От Египет повиках Сина си." – Какво правеше Христос в Египет? – Учеше се там. – Какво представя Египет? – Школа, която работи едновременно в трите свята – във физическия, духовния и Божествения. За физическия свят бяха определени специални професори, които ще преподават на земята. Въглекопачите бяха ученици на тези професори. Професорите от духовния свят работят на повърхността на земята. Най-после, професорите на Божествения сеят работят във въздуха. На земята те минават за авиатори. Едно трябва да се знае: Който иска да стане авиатор, не трябва да пие. Ако някой обичал да пие, непременно трябва да се откаже от пиянството. Ако авиаторът е пиян, и се качи на аероплана, последният ще се обърне надолу, ще стане катастрофа. Изобщо, авиаторът никога не трябва да пие.

Някои религиозни казват, че обичат Бога. В сравнение с тях, авиаторите са по-смели. Тия религиозни, при едно изпитание се отказват от убеждението си. Авиаторите са смели, издържат и при

най-големите мъчнотии. Религиозният, който вярва в Бога, като се качи на аероплан, гледа по-скоро да слезе. После той благодари, че е слязъл вече. Ще кажете, че това не е вярно. Преди години отидох с един мой познат в Балчик. Аз исках да отидем пеш, но той настояваше да се качим на гемия. Като влязохме в гемията, морето се развълнува много. Яви се толкова голяма буря, че той се разколеба, да тръгнем ли, или не. Тръгнахме, но през цялото време бурята не утихна. Братът, който изобщо е разговорчив, изгуби присъствието на духа и почна да се съмнява, дали ще се спасим. Като излязохме на брега, всичко му мина. — Още един път — казваше той — на дърво без корен не се качвам. Този човек, който проповядваше упование на Бога, като влезе в гемията, всичко забрави, и Бога, в Когото вярваше, забрави. Питам го: Как си? — Остави се, закъсах. — Защо е този страх у него? — Защото имаше жена и деца. — Ти, казва, си свободен. Ако умра аз, жена ми и децата ми ще останат гладни и голи. — Бъди спокоен, мене риби не ме ядат. Аз зная общата наука и според нея казвам: Като излезем от морето, след 20 минути бурята ще престане. Той си извади часовника да гледа и наистина, след 20 минути бурята престана. — Знаеш ли, защо дойде тази буря? — Да изпита твоята вяра. — Откъде знаеш това? — Има един закон, според който проверявам нещата. Това изпитание е за тебе. Често ние уповаваме на известни чувствания, които ни измамват. Някога времето е хубаво, а ти чувстваш в себе си известна тежест, като че времето ще се развали. Друг път времето е облачно, бурно, а ти усещаш някаква лекота. Това е признак, че времето ще се поправи. Всеки от вас може да развие в себе си това чувство, да стане добър метеоролог, да знае, кога времето ще се подобри, или развали. Всеки от вас може да познае и своето бъдеще. Всеки може да чете в себе си. Чудно е, да имате такава книга в себе си и да не можете да я четете! Ако не можете да четете във вашата книга — по вашата глава, по лицето, по тялото, гърдите, краката, ръцете и гърба си, де е вашето знание? Вие приличате на онези българи, които носят Библията със себе си, но като я отворят, не

могат да четат. И вие вярвате в Бога, а като се разболеете, викате лекари да ви правят инжекции. Обаче, положението ви се влошава. Ще извикаш лекаря последен. Първо ще отвориш книгата на живота и оттам ще четеш. Ти имаш в себе си философ, който ще ти предскаже, кога ще прекараш някаква болест и при какви условия ще оздравееш. Той ще ти каже, какви лекарства да употребиш.

Всичко, което ви говоря, е необходимо за вас. Казвате, че искате да отидете на небето, да намерите Христа. Като Го намерите, какво ще правите? Първото, което ще ви запита Той е, чели ли сте книгата, която ви е дал? Ще кажеш, че си се молил на Бога. Това не е достатъчно. И простият, и ученият се молят. Важно е, като се молите, какво сте направили. Първо ще четеш и после ще се молиш; първо ще ядеш, после ще работиш. Молитвата е силна, когато си чел в Божествената книга. Като четеш, после ще кажеш: Господи, дай ми сила и светлина да разбера, как да приложа Божественото учение в живота. Вие мислите, че като отидете на онзи свят. там ще бъдат снизходителни към вас. Не е така. Вие приличате на онази 80 годишна баба, която сънувала една вечер, че отишла на небето. След това тя слушала една моя беседа и ми каза: Синко, всичко, което говориш, е вярно. Ето какъв сън сънувах. Виждам се, че съм на небето, между 24 старци, облечени с бели дрехи. Те седят пред една голяма маса и пишат нещо. Като ме видяха, един от тях ме запита: Бабо, защо си дошла тук? — Дойдох да ви видя и да си почина малко от трудния живот на земята.

— Знаеш ли да четеш? — Не зная. — Щом не знаеш, ще носиш вода. — Е, синко, аз гледах да се освободя от носене на вода на земята, но и тук ме чака същото. — Така е. Който не знае да чете, вода ще носи. Всички страдания и мъчнотии в живота ви се дължат на това, че не знаете да четете. Много неща сте чели, но от това, което хората са писали. Вие още не сте чели това, което Бог е написал във вас. И, ако питате, как трябва да се живее, ще ви кажа, че истинският живот е Божественият. Кое е по-добре: да ти наготви един готвач, без

разбиране за истинската храна, и от неговото ядене да повръщаш, или да ядеш ядене от готвач, който разбира смисъла на храненето? Коя книга е по-хубава: която ще обърка ума ти, или книга, която ще внесе светлина в съзнанието ти?

Разглеждайте религията като наука. Хората са създали различни религии, но те са тълкувания. Има една обща религия, която свързва всички в едно. Който влезе в тази религия, става учен. Аз говоря за онова положение, към което ние се стремим — да станем съвършени. Христос казва: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни." Не се обезсърчавайте, че не сте съвършени.

— Трябва да отидем в света да се учим. Колко пъти досега човек е дохождал на земята! Мислете върху тази идея.

— Как е възможно да сме дохождали много пъти на земята? — Да се задава такъв въпрос, не е логично. Ако ученикът отиде само един ден на училище, може ли той да стане професор? Най-малко му трябват 16 години учене, по 365 дена, за да стане учен. Това са няколко хиляди дни. Чудно нещо, как съвременните хора могат да вярват, че само в един ден човек може да придобие толкова качества! За случая ще си послужа с турската пословица: "И да видиш, не вярвай!" Ако приемем, че човек е излязъл от Бога, значи, той е съществувал и по-рано. Той се е учил горе, на небето. Щом се казва в Писанието, че човек е направен по образ и подобие Божие, това подразбира, че първо той се е учил при ангелите. После, Бог го поставил в райската градина. Най-после, той живял между хората. Значи, той е минал през три фази на живота. Той излязъл от Божественото, т.е. от висшето като дух, обиколил вселената, след което слязъл на земята. Това е инволюционният път. Сега, по пътя на еволюцията, той започва по обратен път, от земята ще се качва във висшите светове, докато пак се върне при Бога. Така, той ще има опитността на всички слънчеви системи. Такъв човек може ли да се заблуждава? Каквото му кажете, той всичко знае. Ще ви каже: Аз бях и на Слънцето, и на Сириус, и на Вега, и на северния полюс. Какво ще кажете за този човек, който е бил

навсякъде? — Това са далечни работи. — Да, далечни са, но красиви. Далечни са за невежите, безверниците, но близки за онези, които знаят. Вижте астронома, какво спокойствие изпитва, когато наблюдава звездите!

Изучавайте лицето си, както и черепа, ръцете, да дойдете до истинското знание. Оглеждайте се в огледалото най малко три пъти на ден, да виждате най-малките промени, които стават у вас. Приятно е на човека да се оглежда. Някой се усмихва, друг става сериозен. Всеки иска да познае себе си. Добре е човек да наблюдава всяка промяна на лицето, в очите, веждите, устата си. Красиво и интересно е човешкото лице. Няма по-красив обект от него. Колкото повече изучаваш лицето си, толкова по-красиво става то. Същото може да се каже и за красивите планински местности. Колкото повече хора ги посещават, толкова по-голяма красота откриват в тях. Няма по-велико нещо от това, да виждаш любовта, изразена на човешкото лице. Виждали ли сте любовта? Аз съм я виждал. Няма по-велико нещо от това, да виждаш мъдростта, изразена на човешкото лице. Няма по-велико нещо от това, да виждаш истината, изразена на човешкото лице.

Казвам: Засега ние сме изоставили Божествената книга, от която всичко може да се учи. След това седим и вярваме в неща много неопределени: че един ден ще умрем, ще ни заровят в земята и ще отидем при ангелите. Какво знаете за ангелите? Преди всичко, трябва да сте ги познали на земята, а после на небето. Някои ангели слизат на земята и пак се връщат на небето. Те са пощальони; носят писма от небето за земята. Кой от вас би повярвал в това? Аз не искам да вярвате. Считайте ги като приказки от "1001 нощ." Когато срещнете един човек, вие се радвате. Коя е причината за това? Седите в затвора, отникъде не иде светлина. Някой отваря една малка дупчица, откъдето блесне един лъч. Вие веднага се зарадвате — светлина прониква в затвора. Отивате до дупчицата и наблюдавате. Пред вас се открива нов свят. В този свят има нещо красиво. Всеки човек

представя един красив, велик свят. Сега аз говоря за умните хора, а не за глупавите. Като срещнеш глупавия, той казва: Знаеш ли, кой съм? — Ти си човек, който изучаваш специфичната наука. Аз говоря за общата, Божествената наука. Тя трябва да се изучава! Затова, като ставате сутрин, погледнете ръката си, да видите, какво ще научите. Ръката на някого е мекушава, на друг — твърда. Защо е така? Естеството им е такова. То си има своите причини. Който е под влияние на месечината, има мека ръка. Той си въобразява, че има на разположение къщи, ниви, слуги, които му прислужват. Той не обича да работи. Предпочита другите да работят за него. Човек с груба, твърда ръка е егоист. Каквото направи, постоянно го споменава. Изкуство е да правиш ръката си и мека, и твърда, според случая. Ръката не трябва да бъде нито много мека, нито много твърда — зависи от случая. Когато трябва да измъкнеш някого от кръчмата, ръката ти трябва да бъде твърда, да го разтърсиш и да му кажеш: Това място не е за тебе. Хайде да се върнеш вкъщи, т.е. да отидеш на училище, да помниш, кога си бил в кръчмата. Любовта се предава чрез мекота, а знанието и мъдростта — чрез твърдост. Обаче, има известно съчетание между любовта и чувствата, както и между знанието и мисълта. От ръкуването ви зависи, дали ще ви приемат на работа, или не.

Ще ви приведа един пример из живота. Един богат американец — банкер, дал обявление във вестниците, че търси секретар или секретарка за кантората си. Още на другия ден, в кантората се явил млад момък, свършил два факултета. Като се ръкувал с банкера, той му стиснал силно ръката. Банкерът го погледнал и му казал: Ще ви имам предвид. След малко, в кантората влязла млада мома, която се поклонила и ръкувала с банкера. Той веднага казал: Приемам ви! за моя секретарка. Ще кажете, че банкерът харесал момата, затова я назначил. Не е въпросът във външното харесване, но в ръкуването. Тя носела в себе си мекотата и любовта. Банкерът бил много доволен от работата на момата и след време се оженил за нея. Тя му родила

четири деца, от които той бил също много доволен. Винаги си казвал: Благословен онзи момент, в който срещнах тази жена! Тя ме направи щастлив. Ръката на момата направи банкера щастлив. Питам: Ако и вие не можете да се ръкувате, както трябва, защо ви е дадена ръката?

"От Египет повиках Сина си." Ако и вие не можете да повикате сина си от Египет, да ви донесе истинското знание, защо ви е той? Христос дойде от Египет, за да учи евреите, как да живеят. Понеже те вярваха в Мойсея и в своите кабалисти, подобни на нашите учени, те казаха: Тази наука не е за нас. Тя ще развали света. Тогава започнаха да преследват Христа, като приложиха към Него римските закони. Ако между сегашните хора се яви някой като Христа, и с него ще постъпят по същия начин, както евреите постъпиха. Дойде ли някое ново учение, ще кажат, че то не е съгласно с тяхното верую. Според мене, всяко верую, всяко учение трябва да се съгласува с Божиите закони. За да съгласуваш известно учение със своите вярвания, трябва да отидеш при източника на нещата и с него да го съгласуваш. Не е важно, какво учи сегашната църква. Важно е, какво е учил Христос. Христос проповядвал две неща: Да те обича Бог, и ти да Го обичаш. Да те обичат ангелите, и ти да ги обичаш. Да те обичат хората, и ти да ги обичаш. Да те познава Бог, и ти да Го познаваш. Да те познават ангелите, и ти да ги познаваш. Това е учението на Христа, което Той развил научно.

И тъй, всеки човек трябва да се върне от Египет. Знание е нужно на всички. Не говоря за специфичното знание, което сега се прилага, но за общото. Божественото знание, т.е. да се вслушва човек в тихия глас на душата си. Има едно висше начало в човека – него трябва да слуша той. Това начало наричаме "висшето аз", "Господ в човека", "Божественият глас". Бог живее във всеки човек, който Го нарича "моят Бог". Човек е свързан с Единния, Великия, Безграничния. В Него се крие истинската, положителната наука, необходима за всички живи същества. Без това знание, Любовта не може да дойде в човека. Без това знание, и Мъдростта не може да дойде. Ето защо, време е

човек да изучава себе си. Като познае себе си, човек е в сила да махне от пътя си всички мъчнотии и страдания. Ако един човек не може да махне мъчнотиите и страданията си, нека се съберат двама, трима, десет, сто души. Множеството ще се справи с мъчнотиите на всички.

В Америка има едно общество за взаимопомощ. То брои повече от сто хиляди души. Ако един от членовете на това общество заболее, той изпраща писмо до централата на това общество. Те веднага се събират и започват да се молят за него. Друг член закъса нещо в службата си. И той пише писмо до централата. Пак се събират на обща молитва. Мома или момък иска да се жени, но среща мъчнотия; пише на съмишлениците си, и те им помагат. Жена иска да има детенце, но страда нещо. Тя пише на близките си, и те веднага отправят молитвата си към Бога. На сто от техните молитви 75% имат резултат. Общата молитва е пътят, по който хората успяват в живота си. В американските вестници постоянно срещате благодарност от тези, които са получили помощ. Просителят изпраща в писмото си само един долар. Той дава големи резултати. Не е въпрос в количеството на парите. Важно е да вложиш нещо.

Сега ще направя малка почивка в мисълта. Ще взема друга посока. Казвам: Напуснете старите си вярвания и разбирания. Дръжте се за онова знание, което е вложено във вас. То представя велика, мощна сила. И тогава, ако много хора участват със своята колективна мисъл или със своето колективно знание, те са непобедими. Хиляди и милиарди капки, събрани на едно място, образуват голям порой или извор, който върши чудеса. Дето мине, той полива и оросява цветя, градини, полета. Хиляди и милиарди капки, събрани на едно място, движат машини, локомотиви. Хиляди човешки мисли и чувства, събрани на едно място, представят мощна, непобедима сила. Впрегнете мисълта си в обща, благотворна работа, да опитате нейната мощна сила. Първо, религиозните и духовни хора трябва да приложат не само молитвата, но и мисълта си в обща, творческа работа. Казано е в Писанието: "Повярвай в Господа Исуса Христа, и ще бъдеш спасен

ти и дома ти." С други думи казано: Приложи Божия закон, и ще бъдеш спасен ти, дома ти и цялото човечество. Без знание не може да се угоди на Бога. Вярата се нуждае от знание. Значи, ще угодиш на Бога, като имаш вяра и знание. Не отделяйте знанието от вярата. Знание без вяра не е истинско знание. И вяра без знание не е истинска вяра. — В какво да вярвам? — Ще вярваш в силата на малкото, както вярваш в голямото. Казано е: "Верният в малкото е верен и в голямото." Вярвай на онзи, който никога не те е лъгал. И в най-малкото той е бил верен. Има хора, които никога не лъжат. Има и такива, които всякога лъжат. — Защо? — Нямат устойчивост в себе си. Страхът взима надмощие у тях. Те лъжат, понеже центърът на съвестта у тях не е развит. Те са користолюбиви, тщеславни хора. Ако се освободят от тези слабости, те престават да лъжат. Лицето на онзи, който лъже, има особен строеж, особен израз. Погледът му е насочен надолу, към земята. Който говори истината, гледа нагоре. Погледът му е чист, ясен.

Един ден влизам в едно религиозно общество и виждам в една стая, двама души се разговарят: единият минава за учен окултист, а другият — за добър медиум. Като влязох в стаята, медиумът ме погледна с едното си око, с което искаше да ми каже: Решил съм да поизлъжа малко този учен. Медиумът беше жена. Тя започна да разказва, че имало една икона, заровена в земята, която била много интересна. — Колко време е била заровена? — Няколко века. — Тук ли е иконата? — Тука е. Донасят иконата и виждам, че тя е нова, рисувана едва преди две-три години и е била плитко заровена в земята, най-много на три-четири метра. Казвам: Това е религиозна лъжа, която не може да мине пред мене. С такива лъжи човек може сам да си напакости. Освободете се от лъжата и приемете истината. Не преувеличавайте нещата. Ако с Бога не можете да се справите, без Него — на никъде не можете да излезете. Религиозните обичат да преувеличават нещата. Те нямат точна мярка, точен пергел, с който да ги измерват. Питат някого: Колко голямо е това нещо? — Много

голямо. — Колко голямо е всъщност? — Не зная точно. — Измервай нещата точно, да знаеш истинската им големина. Ако преувеличаваш, сам ще си създадеш неприятности. Не бързайте да се произнасяте за нещата. За всяко нещо трябва да имате точно определена мярка. Проверявайте всичко, та като говорите, да ви вярват. Казваш, че си видял нещо. — Какво видя? — Един ангел. — То може да е субективно виждане. — Аз вярвам в субективните неща. Те са за разумните хора. Ето, овчарите видяха звездата при раждането на Христа, но други не я видяха. Само мъдреците, които очакваха идването на Христа цели три хиляди години, видяха тази звезда. Ирод не видя звездата. Ако беше я видял, по нея щеше да намери Христа. Ако кажете на някой религиозен, че малцина са видели тази звезда, ще ви нарекат еретик. Те ще ви кажат: Как се осмелявате да говорите така? Според тях, всички хора по това време са видели звездата. Според мене, реално е само това, което ти виждаш. Това, което всички виждат, не е реално. Мнозина виждат нещо едновременно, обаче, всеки го вижда по своему. Кой е истинският вид на това нещо? Един го преувеличил малко, друг — повече, трети — още повече. Не че хората съзнателно преувеличават, но става една рефлексия, едно отражение, което изменя явленията. Човек преувеличава, без да иска. Това е свойство на ума. Ако не искате да преувеличавате, турете всяко нещо на неговото място. Това значи: Повдигнете се високо и оттам разглеждайте нещата.

И тъй, когато говорите истината, трябва да туряте всяко нещо на неговото място. Всичко, което Бог е казал, е истинно; всичко, което човек е казал, е преувеличено. Божиите думи турете на пръв план, а човешките — настрана. Това, което изтича от вашия ум, сърце и воля съдържа истината в себе си. От него човек разбира миналото и сегашното си състояние, а така също и своето бъдеще. Ако не можете да разберете миналото, настоящето и бъдещето си, и при ангелите да отидете, нищо няма да научите. Под "ангели" разбирам най-разумните и добри същества в света. Ако отидете при тях, с какво ще

ги занимавате? Ако те ви говорят, а вие не ги слушате, по-добре не отивайте при тях. Ще им разправяте за мъчнотиите си, но и те няма да ви слушат.

Вие се нуждаете от нова наука. Всеки трябва да учи. Простият казва, че учените хора развалили света. Не е така. Според мене, невежите на общата наука и учените на специфичната наука развалят света. Учените, които се занимават със задушливите газове, развалят света. Дотук е стигнала науката. Ако сега се отвори война и приложат задушливите газове, целият свят ще изчезне. При такава война ще пострадат не само тия, които са на фронта, но и тези в тила, както и мирното население. Защо ни е такава наука, която ще унищожи живота? Това не е наука. Истински учен е онзи, който може да възкресява мъртвите. Той ще отиде при гроба на умрелия и ще му каже: Излез вън! После ще го пита, как и защо е влязъл в гроба.

Казвам: Този ден, когато приложат задушливите газове, ще дойдат хора от Светлото Братство и ще донесат новата наука. Тогава ще стане това, което някога е казано: "Който чуе гласа Му, ще възкръсне." Тогава аз ще ви запитам: На коя наука искате да служите — на егоизма, или на възкресението?

Желая на всички да бъдете хора на възкресението!

Беседа от Учителя, държана на 21 септември, 1930г. София — Изгрев.

XVI СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“
(1930-1931)

НЕ МОГАТ ДА ПРИЕМАТ

А Той им рече: „Не могат всички да приемат тази дума, но на колкото е дадено." Матея, 19:11

„Не могат всички да приемат тази дума." – Това е едно неопределено изречение. – Кои не приемат? – Назначават някого на служба, но той не я приема, защото счита, че тя не отговаря на знанието, което той има. Пращат някого на работа, но той казва: Тази работа не е за мене, Искат да го оженят, но той казва: Тази работа не е за мене. – Защо? – Защото нямам достатъчно пари; от друга страна, не ми харесва другарката, която ми препоръчват. Викат го някъде да свири, но той и от това се отказва, под предлог, че не може да свири.

„Всички не могат да приемат." – Какво не могат да приемат? – Разумното в света. Като говориш на някого за Разумното начало, той казва: Главата ми не може да побере това. Всяко нещо, което не можеш да разбереш, не можеш и да го приемеш. Ето защо, човек приема само това, което може да разбере. Казват му: Ако не разбереш нещо, приеми го на вяра. Мнозина не разбират, какво нещо е вярата. Не че абсолютно не я разбират, но имат елементарни схващания за вярата. Тя предшествува знанието. Не можеш да вярваш, докато нямаш знание; ти не знаеш нещата, докато нямаш вяра. Значи, вярата предшествува знанието; и знанието предшествува вярата. – Защо е така? – Защото вярата е процес, който има отношение към знанието. Да вярвам в някой човек, в небето, или в слънцето, нужно е моето съзнание да участвува в това, в което вярвам. Ще дойде някой пред вас да развива теория за слънцето. За да приемете тази теория, съзнанието ви трябва да е отворено за нея. Ако не е така, вие ще се натъкнете на заблуждения, каквито имате днес. Повечето хора разсъждават като децата. Цъкнат една клечка кибрит и мислят, че с

нея могат да запалят огъня. Преди всичко, дърва са нужни за огъня. Сега ли е произлязъл огънят? Не, той предшествува клечката. Ти не можеш да запалиш огъня, ако самата клечка не гори. Ясновидецът, като отива да купи кибрит, гледа първо, дали клечките могат да горят. Ако горят, той ще ги запали, а с тях ще запали огъня. Ако не горят, той ще цъка една след друга, без да свърши някаква работа. В това отношение, и хората приличат на кибритени клечки. Ако човек няма съзнание, не го бутай. Той е кибритена клечка, която нито отвън има огън, нито отвътре. Той може да философствува, че вярва в Бога, но това са празни думи. За такъв човек турците казват: „И да е така, пак не го вярвайте." Това е все едно, да се намираш пред мъртвец или пред костите на някой умрял и да казваш, че можеш да го възкресиш. Да мислиш, че можеш да възкресиш човека, е едно; да го възкресиш в действителност, това е друго нещо. Още като видя човека, аз зная, гори ли в него огъня на възкресението. Гледам, очите му заспали, а той си въобразява, че ще възкреси човека. То е все едно, умрялото магаре да помага на друго умряло магаре. Само онзи може да възкресява мъртви, който има живот в себе си, който сам е безсмъртен. Безсмъртен е този, който има в себе си поне една точка на равновесие, от която никой не може да го помести. Ако всеки може да те отклони от твоя център и да ти даде друга посока на движение, ти си човек без път и направление. Малката река всеки може да отбие от пътя й, но голямата река никой не може да отбие. Малките блата всеки може да пресуши, но големия океан никой не може да пресуши. С малката река всеки може да си играе, всеки може да я отбие от пътя й; дойдете ли до голямата река, като Мисисипи или Амазонка, никой не може да ги отбие от пътя им. Следователно, когато някои питат, могат ли да устоят на условията на живота, казвам: Ако твоето верую е като малка река, всеки може да те отбие от него; ако твоето верую е голяма река, с мощна сила, никой не може да те отбие от него.

„Не могат всички да възприемат тази дума, но на колкото е дадено." Някои казват: Проповядвай ни това, което знаем. – Няма

защо да ви проповядвам това, което знаете. – Посвири ни това, което знаем. – Няма защо да ви свиря това, което знаете. – Няма защо да ви пея това, което знаете. Ние ще ви проповядваме това, което не знаете; ще ви пеем и свирим това, което не знаете. Логически така е поставен въпросът. Сега аз искам да си починете малко от вашите стари разбирания. Искам да ви обърна внимание на научната страна. Затова, няма да ви проповядвам, като на религиозни хора. Религиозният е човек на сърцето. Религиозните се движат в съвършено друга атмосфера от тази на светските. Вие още не сте готови да ви се проповядва нова религия. За да ви се проповядва новата религия, вие трябва да изгубите всичкото си богатство, всичкото си знание и да останете без нищо, както сте родени. Така, както днес живеете, вие се стремите да бъдете в положението на богатия и на учения. В това положение, както и да си обяснявате, какво е Бог, в края на краищата, ще си живеете, както знаете, по стар начин. В такъв случай, и вярващият, и безверникът живеят по един и същ начин. Религиозният, макар че проповядва на хората да раздадат всичкото си имане, той сам не раздава своето. Колко религиозни днес са готови да раздадат имането си? Колкото и да има, те са изключения. Общо правило е, че и безверникът не дава, както и вярващият. Някога и безверникът дава, колкото набожният. Какво означава думата „безверник"? Не се знае точно, кой е безверник, кой – вярващ. От чисто научно гледище трябва да изследваме хората. Какъв е новият метод за изследване на човека? За да познаете човека, начертайте две криви линии, с една допирна точка. Едната от тях е изпъкнала, а другата – вдлъбната. После, начертайте две прави линии, които да се пресичат в една точка. Това е една формула, която сами ще разгадаете. По изпъкналата линия ще познаете, какво може да направи човек в умствения свят. По вдлъбнатата линия ще познаете, какво може да направи човек на физическия свят. По двете прави линии, които се пресичат в една точка, ще познаете чувствата и способностите на човека. Какво ще разберете от тези линии?

Вие сте дошли на земята да се учите. Проповядват ви: Вярвайте в Бога! Обичайте Бога! – Кое е онова, което дава цена на любовта? Стойността на любовта се увеличава, както и тази на скъпоценните камъни. Когато диамантът се шлифова, той придобива свойството да пречупва светлината и става по-ценен, отколкото преди шлифоването. Нарисуваното платно от художника е по-ценно, отколкото по-рано е било. То се продава по-скъпо, особено когато върху него е работил виден художник. Тогава, кое дава цена на любовта? – Мъдростта е цената на любовта. Ако мъдростта не влезе в твоя живот да работи, ти струваш, колкото ненарисуваното платно от художника. Колкото повече време минава, толкова повече цената му се намалява. – Защо? – Колкото повече остаряват нещата, толкова повече цената им намалява. Същото е и в живота. Младата мома, която едва излязла от кросното, струва повече от бабата. Младата мома е подобна на копринено платно, което току-що е излязло от кросното. Всеки може да го купи. Какво означава това? – Каквото ви казвам. Ако ви сложа ядене и почнете да ядете от него, трябва ли да ме питате, какво съм ви сложил? – Яжте, нищо повече. Аз зная, защо съм ви сложил това ядене.

Казвам: Онова, което може да повдигне вашия живот, както и любовта ви, това е правилното им разбиране. Знанието повдига любовта. То повдига и живота ви. С повдигането на любовта, трябва да се повдигне и вярата. Щом се усилва вярата, и знанието се усилва. Няма човек, на когото знанието да се усилва, а вярата да не се усилва. Колкото вярваш в своето знание, толкова ще вярваш и в знанието на хората. – Защо?– Защото и те не са придобили знанието си от другаде, освен от хората, живота и природата. Човек се ражда със своите способности, но знанието си е придобил сам. За да придобие знание, човек трябва да вярва в онзи, който го учи. В това отношение, аз съм правил много опити. Срещам някого, който не знае да чете, и му казвам: Ти си способен, трябва да се учиш. След няколко години пак го срещам, и той ми казва: Благодаря ти, твоите думи излязоха

верни. Ти вложи вярата си в мене, и аз се насърчих. Учих, свърших университет и придобих знания. – Не само в мене да вярваш, не в самото знание, което си придобил, но и в това знание, което носиш в себе си. Има едно непреривно знание в човека. Като се ражда, той носи известно знание в себе си. Но при слизането си от духовния свят, в съзнанието му става едно прекъсване, и той мисли, че няма връзка между знанието, което носи в себе си, и това, което придобива отвън. Това е заблуждение, както в съня става привидно прекъсване на връзката между физическия и духовния свят. Като се събудите от сън, пак продължавате физическия си живот. Съзнанието работи непреривно във всички области, но, като не съзнавате това, казвате: Снощи сънувах нещо. Това, което ни е ясно, наричаме буден живот; което не ни е ясно, наричаме сън.

Да се върнем към формулата, към кривите и правите линии, които ви дадох. Трябва да знаете, какви са отношенията на двете криви линии, както и на правите помежду им. Ако изпъкналата линия, която означава човешката разумност, е по-малка от вдлъбнатата, която означава волята, човек е упорит, той е само на опитите. Той е в състояние да счупи 20 рала, да осакати няколко коня и волове, но да постигне желанието си. Такъв човек е в състояние да направи повече пакости, отколкото да принесе някаква полза. Ако изпъкналата линия е по-голяма от вдлъбнатата, такъв човек е на мястото си. През целия си живот, той може да направи само една погрешка. Той е човек на разума, голям реалист. Той вярва само в това, което вижда. Нима евреите, римляните, асирийците, египтяните, не вярваха в това, което виждаха? Защо тяхното верую да не е право? Ако е въпрос само на вяра, каква е разликата между християнството и будизма? Каква е разликата между тяхното верую и идолопоклонството? И едните, и другите вярват. Това, което създава вярата, е знанието. В живота има творчество, има и опитности. И в едното, и в другото има резултати, но различни.

Ще приведа един пример от средните векове. Един от тогавашните лекари имал специален метод за лекуване на болни. Каквато и да била болестта, той пущал кръв на болния и след това му давал да пие топла вода. В края на краищата, всички болни умирали. Често лекарят се запитвал: Чудно нещо, защо Бог не ми даде по големи способности, да оздравяват болните ми? Най-после, той се примирил със следното заключение: Не съм само аз, чийто болни умират. Като наблюдавам, как лекуват другите лекари, виждам, че и техните болни умират. – Това не е утеха. Това не е наука. Каква наука е тази, която изморява хората? Този лекар прилагал своя метод цели 20 години, докато най-после решил да приложи друг метод, да не умират толкова хора.

Преди години ме викаха в едно семейство да прегледам една болна, която цели девет месеца употребявала все едно и също лекарство. Казвам: Това е отравяне. Като прегледах болната, разбрах, че тя ще замине за другия свят най-много след две-три седмици. Близките ѝ ме запитаха : Не може ли по някакъв начин да се излекува, да ѝ се помогне? – Цели девет месеца взимала едно и също лекарство! Ето защо, като вземете едно лекарство, което в продължение на три деня не даде резултат, изхвърлете го навън. Това лекарство не може да ви помогне. Ако най-много три пъти го употребиш и не ти помогне, не прави опит. Може да правиш, колкото щеш опити, но ще заминеш за другия свят. Ще отидеш при отците си. С това не упреквам медиците, но искам да ви освободя от заблуждението. Това не е истинска наука, но верую, догматизъм, буквоядство. Имаш едно верую, което не ти помага – тури го настрана. Когато Христос говорел за отношенията към жената, Той не подразбирал тогавашния брак между евреите. Това не се отнася и до-брака на сегашните хора. Запитали Го: Защо Мойсей каза, че мъжът може да даде разводно писмо на жена си? Христос отговорил : Отначало не беше така. След като изопачихте Божия закон, тогава Мойсей създаде закон за развеждане. Вие може да ожените двама

души, но ако нямат любов помежду си, в края на краищата, те ще се разведат или на земята, или на небето. Вие искате да ожените дъщеря си и сина си. Ако момата е благородна и добра, като се ожени за човек, който не й подхожда, тя ще си замине за другия свят – развежда се. Същото става и с мъжа. Значи, щом Божественото напусне човека, в мъжа и жената ще остане само човекът – животно, и те ще се карат и бият. Това не е живот. Свекървата ще бъде недоволна от снахата и ще казва: Нашата снаха не е добра. – Как може да бъде добра и благородна? Божественото я напуснало, отишло е на небето. – Ама много е устата. – Как да не е устата? Ако развъртиш крана на чешмата, няма ли да бъде тя устата? Като развъртиш крана, може да се пукне някоя тръба, и водата да потече. Казваш: Пукна се тръбата! Ако поставите човека на служба, която не му подхожда, той пак ще преживее същото. Майката казва на сина си: Синко, стани стражар, добре ще ти плащат. – Не мога, майко, тази работа не ми подхожда. Тогава хвани каква да е работа, само да не губиш времето си. Ако синът се хване за работа, която не му е по сърце, Божественото го напуща, и той остава на земята човек - животно, което изпълнява службата си по необходимост.

Питам: Какъв е смисълът на военната служба? – Да подготви защитници на народа, както и на отечеството си. – Как ще защищавате човека: със изпъкналата, или вдлъбнатата линия? Велико нещо е да защищаваш народа си, но трябва да знаеш, как да го защищаваш. Да защищаваме дома си! Да го защищаваме, защото трябва да внесем великите блага на живота, велик мир, велика свобода, велико знание и велика любов. Като говоря за свободата, нямам пред вид само външната свобода. Ние трябва да бъдем умни! Аз влизам в положението ви. Вие приличате на човек с изкълчен крак, и аз трябва да го наместя. Всяко раздвижване на крака ви причинява болки. Вие започвате да викате. Зная, че ви боли, затова казвам: Ако има друг някой, по-опитен от мене, нека той намести крака ви. Аз ще бъда последен. Когато няма кой да намести счупения

крак, тогава ще се явя аз. Докато кракът се намества, не може без болка. Ако няма кой да го намести, хилав ще остане.

Днес аз говоря на онези от вас, на които никой не може да намести крака. Аз идвам последен. Който е здрав, той ще се учи от мене. Който е болен, ще го турим на масата. И за здравия ще дойде ден да намества крака на другите. Като ви говоря, аз имам за цел да ви дам семе, което един ден вие ще посеете на нивата си. Всички ще се ползувате от това, което ви говоря. Като го посеете, то ще израсте, ще даде плод. И като го приберете в хамбара, ще ядете всички от него: и жената ви, и децата ви, и вие.

Казвам: Цената на любовта трябва да се увеличава. Ако в човека, когото обичате, не можете всеки ден да откривате по една добра черта, вашето приятелство скоро ще се свърши. Така е било преди хиляди години, така е и сега. За да бъде приятелството непрекъснато, приятелите трябва всеки ден да си откриват по една добра черта. Ако това не става, аз мога да определя, след колко години вашето приятелство ще се свърши. Искате да бъдете щастливи. Казвам: Приятелството е път към щастие. Когато се казва в Писанието, че трябва да любиш ближния си, това не може да стане, ако всеки ден не откриваш в него по една добра черта, по една добродетел или по една добра постъпка. В живота е обратно. Всички религиозни и светски хора постоянно търсят един на друг отрицателни черти. Те постоянно търсят погрешките и недостатъците си. Като се запознаят с някого, първия ден се възхищават от него и казват: Той е цял светия. На втория ден казват, че е талантлив. Не се минава много, те казват: Този човек не е нито светия, нито гениален, нито талантлив, но обикновен човек. Някои даже го считат за голям простак и казват: Много сме се лъгали в този човек.

Сега ще ви приведа един пример. Един турски бей – княз, млад момък, като се движел между хората, добре облечен, с пъстра, красиво нашарена салтамарка, със сърма и коприна, всички го харесвали и го наричали „бей на бейовете, княз на князете." Той си казвал: Не съм

доволен от положението си, искам да намеря една млада, хубава мома, да се годя за нея, да видя, какво ще кажат хората за мене. Той намерил една хубава мома, за която се годил. Всички се произнесли за него: Близо е до хората. После той си казал: Чакай да се оженя, да видя, какво ще кажат хората за мене. Оженил се, и те казали: Сега е заедно с хората. После, пак си казал: Не мога да търпя това, да ме наричат, че съм близо до хората, заедно с хората. Чакай да напусна жена си да видим, какво сега ще кажат за мене. Той напуснал жена си. Чул, че хората се произнесли за него: Сега стана маскара на хората. И ние сега започваме като този бей: Най-напред си княз на князете, после – близо до хората, заедно с хората, и най-после, посмешище на хората. Аз бих желал да започнем с посмешище на хората и да свършим с княз на князете. Този процес е верен и за самия човек. На какво ще приличаме, ако ние станем посмешище на хората? В какво ще се превърнем, ако станем посмешище на самите себе си? Защо пропадна турският бей, т. е. този княз? – Защото той искаше да знае мнението на хората. Докато му казвали „княз на князете", той не бил доволен. Той мислел, че ще кажат нещо повече за него. Като сам, той бил княз на князете. Щом се свързал с друг човек, той станал близо до хората. Това, което хората вършеха, и той го вършеше. След това напусна жена си, като мислеше, че така ще разреши въпроса. Обаче, въпросът не се разреши така. Той изпадна в противоречие. Казвам: Ако ти изгубиш своя възвишен идеал, ще се намериш в положението на турския бей, за когото хората казват, че станал за посмешище. Започваш със своя възвишен идеал, и после казваш: Няма да го бъде, ще отидем да живеем в широкия свят. Най-после казваш: Животът няма смисъл. – Не, животът има смисъл, но според степента на вашите разбирания. Това не трябва да ви засяга, то е само обяснение. Аз не вярвам, че сте на мястото на бея. Вие сте само зрители и ще вземете поука от неговото положение. В даден случай, всеки може да изпадне в положението на бея. Всеки трябва да разбира това, което е вложено в него. Когато в нас стават резки промени, трябва да знаем,

че са външни, а не наши. Това не си ти, но си в положението на човек, влязъл в лодка. Морето постоянно те люлее, това не зависи от тебе. Когато морето утихне, и ти ще бъдеш кротък. Следователно, не се свързвайте с морето. Като излезеш на сушата, твоите отношения ще бъдат други. Не влизай в морето, ако не знаеш да плуваш. Ако момък се ожени за една мома като морето, какво ще бъде неговото положение? Първо той ще повръща, после ще се разведат. Според кабалистите, никога не трябва да се жениш за мома от воден произход. Никога не се жени за мома, която произхожда от въздушните духове; никога не се жени за мома, която произхожда от огнените духове. Огнените духове се наричат още саламандри, водните – ундини, а въздушните – силфи. Следователно, не се заемай да обработваш мочурлива градина. Обработвай място, дето има вода, дето ти сам можеш да бъдеш господар на положението.

Следователно, ако, след като си се родил на земята, не разбираш условията, при които живееш, и казваш, че са лоши, какъв смисъл има твоето дохождане на земята? Как е създадена земята, и кой я създал, това не е въпрос за разискване. Не е нужно и да се вярва в това, което се казва. Трябва да разбираш законите на светлината и влиянието ѝ върху тебе. Трябва да разбираш законите на въздуха и влиянието му върху тебе. Трябва да разбираш законите на водата и влиянието ѝ върху тебе. Трябва да разбираш законите на храненето и влиянието им върху тебе. Трябва да разбираш и материала, от който си съградил къщата си. Най-после, ти трябва да разбираш силите, които действуват и противодействуват върху тебе. Ти трябва да бъдеш моряк, който знае, с какъв параход да пътува. Ако параходът е слаб, да не влиза в него. Параходът трябва да бъде здрав. Най-после казвате: Бог ще оправи света. Какво разбирате под думите „Бог ще оправи света"? Някои от вас разбират значението на тези думи. Други пък, под тези думи разбират някой министър или високопоставено лице, което може да уреди работите им, да им помогне. Всеки трябва да има един такъв Господ в себе си или вън от себе си, който да му

помага, да му урежда работите. Добре е да дружиш с разумни хора, които да ти помагат. Бог е само между разумните. Вън от разумността, Бог не съществува. За мене не е важно, каква идея имате за Бога. Важно е, как работи тази идея между хората. Не е важно, какво мислиш за въздуха; важно е, как го използуваш. Не е лесно да възприемеш правилно идеята за Бога. Тя е отвлечена, философска идея. Когато се разисква върху идеята за Бога, едни философи казват, че Бог не съществува вън от нас; други казват, че Бог съществува вън от нас. Това са човешки разбирания, човешки предположения. Това не може да се докаже на опит. Как ще докажеш, какво е съдържанието на нещо, което не виждаш? Как ще определиш нещо, което не се определя? Как ще определиш границите на това, което няма граници? Как ще определиш скоростта на една величина, която непрекъснато се движи? Казва се, че Бог действува едновременно в цялата вселена. Как ще определим Бога? Той действува едновременно във всички свои центрове. Затова се казва, че Бог е извън времето и пространството. Човешкият ум не е в състояние да определи, какво нещо е Бог. Всъщност, какво е Бог, как и къде се проявява, това е Негова работа. Един ден, когато Той сам дойде да проповядва, ще ни отговори на всички въпроси, които ни интересуват.

Съвременните хора изпадат в положението на онзи астроном, който дълго време се молил да му се открие, какво нещо е славата Божия. След 25 годишно очакване, той сънувал интересен сън: Един ангел дошъл при него и му казал: Молитвата ти е приета. Същевременно, той чул глас, отправен към ангела: Остави тялото му на земята, а двойникът му вземи със себе си да го разходиш из пространството. Той усетил, че станал много лек и се понесъл нависоко. Така се носел той от една планета в друга, от една слънчева система в друга и, като видял, че това няма край, казал: Искам вече да се върна на земята. Уплаших се от това, което видях. И сега, когато някой каже, че иска да отиде на небето, отговарям: Ако отидеш на небето с тези разбирания, които имаш, ще се намериш в чудо от това,

което ще видиш. Мощни, силни са идеите, с които живеят възвишените същества. Ако се натъкнете на тях, не само, че няма да ги разберете, но ще се объркате, ще дойдете до полудяване. Как ще се справите с възвишените същества? За вас те са подобни на богове. Едни от тях управляват Сатурн, други – Сириус, трети – Венера, четвърти – Земята. Можете ли да разберете техния език? Те ще минат и заминат край вас, без да ви видят. Как ще останете между същества, които не ви обръщат никакво внимание? Ако тези същества ви отправят само един поглед, вие ще се почувствувате щастливи. Така, именно, ще почувствувате Божията милост. Ако искате и вие да разберете милостта на Бога, трябва да живеете с мене хиляда години, да ви уча и да ви проповядвам. Това не е лесна работа. Като Бога друг няма. Другите същества ви гледат отвисоко. Ако сте умни, те ще ви обърнат внимание. Когато един ангел от слънчевата система дойде при тебе, ти му даваш отчет за живота си. Има ангели, до които не можеш да се приближиш. Дълго време ще стоиш пред вратата им, докато те приемат. Не постъпват ли така и министрите на земята? Колко време трябва да чакаш пред вратата на някой министър, докато те приеме! Това не е майката, която е готова всеки момент да приеме детето си.

Сега аз ви говоря само за външната страна на небесния живот, а не за неговата вътрешна страна. Животът на ангелите има външна и вътрешна страна. Ако влезеш в небето и нямаш отношение към едно от възвишените същества там, по-добре не влизай. Ще се почувствуваш самотен, от всички изоставен. За да има отношения между две същества, те непременно трябва да се обичат. За да се изяви любовта, нужно е знание, в което действува законът на истината. Ако носиш в себе си любов, знание, мъдрост и истина, възвишените същества ще ти обърнат внимание. Те виждат Бога в тебе и затова се интересуват от човека. Дето е Бог, всички спират вниманието си. Щом имаш човешко съзнание, в другия свят ще намериш само твоята баба и твоя дядо. Те ще те нагостят добре, ще ти

предложат сладък сироп. След това ще те поставят в чиста, добре наредена стая, да си починеш. Питате: Душите имат ли тела? – Имат тела. Те не се хранят като нас, но това е друг въпрос. Важно е да разберем, какво трябва да правим ние. Казвате, че Христос проповядвал известни истини. – Какво е проповядвал Той? Обаче, Христос казва: „Проповядвам ви това, което ми казва Отец, Който ме е пратил на земята." В това отношение, Христос имаше съзнание. Той знаеше, кой го е пратил на земята и вършеше Неговата воля.

Питам: Колко хора съзнават, че са изпратени на земята от Отца, да вършат Неговата воля? Не е достатъчно само да знаят, че са учени, но те трябва да изявят това знание. Това се изисква не само от учените и религиозните, но и духовните трябва да имат такова съзнание, да казват и на царе, и на просяци: Изпратени сме да проповядваме между хората. Това, което проповядват днес, е противоположно на Христовото учение. Благородство се иска от хората!

Един турски дервиш срещнал един бей. Дервишът му казал: Моля ти се, помогни ми, с каквото можеш. Беят извадил кесията си от джоба, пълна със златни, сребърни и медни монети и му казал: Вземи си, колкото ти трябват. Дервишът погледнал към кесията и взел една медна монета, десет стотинки. – Защо взимаш толкова малко? – Толкова ми трябват. – Вземи си от златните монети. – Взех си толкова, колкото ми трябват. Питам: Колко от съвременните хора, като им предложат кесия с различни монети, ще си извадят само десет стотинки? Всеки ще си вземе златна монета. Какво показва това? – Че всеки иска да вземе първото място в живота. Дервишът разбира смисъла на живота. Той взима толкова, колкото му трябва. Каква е разликата между постъпката на бея и тази на дервиша? – И двамата постъпили добре. Беят има пълно доверие на дервиша и му казва: Вземи, колкото искаш. Дервишът взел толкова, колкото му трябва – нито повече, нито по-малко. Такива ли са отношенията на сегашните хора? – Не са такива. Те не живеят нито като бея, нито като

дервиша. Това се дължи на техните вътрешни разбирания. Кой от вас би извадил кесията си да я предложи на бедния? Всеки ще се страхува да направи това, защото знае, че бедният ще си вземе повече, отколкото му трябва. И сегашните дервиши не са като този в примера. Те цял ден ходят да събират пари, защото са търговци. Задачата на дервиша е, като те срещне, да ти каже една дума, която цял ден да носи благословение за тебе. И след това ще си вземе само десет стотинки.

Знаете ли, какво е казал дервишът на турския бей? Той му казал: Ти имаш една дъщеря, която много обичаш. Скоро ще дойде един бей да я иска за жена, но ти по никой начин не трябва да му я дадеш. Ако му я дадеш, тя ще бъде нещастна. След тези думи, дервишът продължил пътя си. Ако беят не беше извадил кесията си и тъй щедро да му предложи, да си вземе, колкото пари иска, той не би му казал тези думи. И наистина, думите му се сбъднали. След години, беят срещнал същия дервиш, който му поискал помощ. Беят пак извадил кесията си. Този път дервишът взел само една златна монета. Беят го запитал: Защо първия път ти взе само десет стотинки, а сега взимаш една златна монета? Дервишът му отговорил: Първия път взех само десет стотинки, с което исках да ти кажа, че първият зет, който дойде за дъщеря ти, ще струва десет стотинки. Затова не трябваше да я дадеш на него. Вторият зет, който сега ще дойде – млад, беден човек, струва злато. Ако искаш ти и дъщеря ти да бъдете щастливи, ще я дадеш на него. Ето, това е наука, това е истинско отношение. Има ли смисъл да ви среща този дервиш? – Има смисъл, защото той разбира отношенията между нещата. Има прости числа, има и скъпоценни числа; има щастливи и нещастни числа в живота. Ти се готвиш да отидеш на работа, но отвътре нещо ти казва: Не отивай днес на работа. – Това е суеверие. – Не е суеверие. Щом нещо отвътре ти казва да не отиваш на работа, трябва да го послушаш. Това е вътрешен закон, на който трябва да се подчиняваш.

Човек е дошъл на земята, облякъл се в плът и се пита, защо е дошъл. – Той е дошъл, за да се изучава. Гледа ръцете си, вижда, че има нещо написано на тях. Какво означават линиите на ръцете, не знаете. Едни ръце са пълни, пръстите в основата дебели, а други са слаби, Какво означава това, също не знаете. Ръката на някого е мека, а на друг – твърда. Защо е така, не знаете. Казвате, че Бог е създал една ръка мека, а друга – твърда. Това не е обяснение. Човек трябва да знае, защо ръката му е мека или твърда, защо пръстите му са остри, възлести или тъпи. Ако пръстите на ръката в основата са дебели, такъв човек обича да си хапва повече. Той казва: Добре е да си хапнеш и пийнеш. Той има добре развито благоутробие. Докато е млад, той мисли само за ядене и пиене. Като остарее, той казва: Сега ще живея за Господа.

Един млад момък, с дебели пръсти в основата, решил един ден да отиде на черква, да се помоли на Господа. По пътя го срещнал дяволът и го запитал: Синко, де отиваш? – Отивам на черква, да се помоля на Господа. – Защо ще ходиш на черква, между старите баби и дядовци? Нека те се молят. Там е за тях. Ти, като млад, иди на хорото, да си поиграеш с момите, да знаеш, защо си млад. Момъкът се върнал от пътя си и отишъл на хорото да си поиграе. Така минавали дните, докато остарял. Сега той взел тояжката си и тръгнал на черква. Пак го срещнал дяволът. – Де отиваш, дядо? – На черква, да се помоля на Господа. – Я се остави от това желание. То не е за тебе. И без това, Бог ще те приеме. Върни се у дома си да си починеш. И този път дядото послушал дявола и се върнал от пътя си. Това не е наука, не е убеждение. Така и вие казвате, че ще учите на стари години. – На стари години нищо няма да направите. Който не учи на младини, на старини нищо няма да постигне. Тогава, какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини. Каквото е качеството на новия плат, такова ще бъде и на стария. Какъвто е роден човек, такъв ще си остане. Малко може да се измени, но при усилена и съзнателна работа върху себе си. Аз поддържам следната мисъл: Вярвай, че си

изтъкан добре. Защо трябва да мислиш, че си роден хилав? Аз не искам да останете с мисълта, че сте хилави, но ви казвам научно: Ако пръстите ви в основата са дебели, трябва да възпитавате стомаха си. Ако са възлести, трябва да възпитавате дихателната си система. Ако са заострени, ще възпитавате ума си. Хора със заострени пръсти имат добри черти в характера си, но имат и лоши черти. Една лоша черта у тях е, че обичат да се изхлъзват. Те обичат да преувеличават нещата и да полъгват, при което сами си вярват.

Ще ви приведа един действителен пример за някой си Нойчо, голям хитрец и лъжец, от село Чакма. Той поканил за кръстник един млад поп. Хвалел се на своята възлюбена, че бил богат, имал много овце и няколко чифта волове. Като се оженили, тя видяла, че той няма нищо, но казвал: Нашият кръстник е богат човек. Попът мълчал, усмихвал се и нищо не казвал. Нойчо минавал и за ясновидец. Казвал на своите съселяни, както и на съседите си от село Николаевка, че на еди-кое си място имало голямо богатство, заровено в земята. Тръгнали от селото около 80 души, с лопати и кирки, да отидат на означеното от Нойчо място да копаят. Копали три дни, търсили тук-там, нищо не намерили. Най-после извикали и кмета, но Нойчо избягал. След усилено копане, като не намерили нищо, върнали се по домовете. Това не е знание.

Когато нещата се приемат с ума, сърцето и волята, те се осмислят. Но те трябва да се реализират. И знанието е на място само тогава, когато може да измени, т. е. да подобри поне една черта на човешкия характер.

За онзи, който има знание, няма защо да му се приказва, няма защо да се въздържа от ядене, или да се пресища. Достатъчно е само да бутне първия си пръст, т. е. Божествения пръст – палецът, и стомахът му ще се възпита. След това ще каже на стомаха си, колко трябва да яде, и той ще те послуша, Ако те боли коремът, хвани първия си пръст и отправи ума си към него. Ще кажете, че това е суеверие, а не наука. Не казвам, че вие можете да направите това, но

ако адепт ви лекува, той ще хване първия ви пръст и ще ви излекува. – Как може да стане това? – В организма на всеки човек са вложени нужните лекарства. В него се крие лекарят, аптеката и необходимите лекарства. Който дойде да ви лекува, той носи в себе си нужните лекарства. Ако лекарят не носи аптеката в себе си, външните лекарства нямат никаква сила. Как ще си обясните, защо един лекар, като препоръчва известни лекарства, няма резултати, а друг, при същите лекарства, има резултат? Значи, в организма на втория лекар се съдържат тъкмо такива елементи, които са в сила да помогнат на болния. В болния всякога липсва нещо. Щом се внесат тези елементи в него, той веднага оздравява. Следователно, като внесеш в болния необходимите здравословни елементи, той оздравява. Така и Христос лекувал. Той предавал на болния нещо от себе си. Когато болната жена от кръвотечение се приближила до Христа, Той усетил, че сила излязла от Него. Вие искате да лекувате, без да давате нещо от себе си. В природата такъв закон не съществува. Ако искаш да лекуваш, трябва да излезе сила от тебе. Същият закон действува и в живота. Не можеш да убедиш хората в нещо, ако ти сам не вярваш в него. Не можеш да събудиш доброто в хората, ако ти сам нямаш доброто в себе си. Същото се отнася до знанието и до любовта. Такъв е законът. Ние се приближаваме към реалния свят – в света на действията и на числата. Затова ние работим с четири метода. Събираме, например, две числа. Можем и да извадим едно число от друго и да получим остатък. После имаме произведение на две числа. Значи, умножаваме. Най-после, делим две числа и получаваме частно. Питам: Ако работите с числа, които се събират, изваждат, умножават или делят, ще имате ли един и същ резултат? – Няма да имате еднакъв резултат. Така и някои данни в живота се събират или изваждат, други се умножават или делят. Така и месеците в живота се събират, изваждат, умножават или делят. Същото става и с годините. Същото е и в математиката, специално в науката и изкуството. Има закон на съотношения. Ако не разбирате този закон и не се нагласявате според

него, вие ще се объркате. Като търсите процеса на събирането, ще влезете в изваждането. Като търсите умножаването, ще влезете в делението. Каква наука ще имате тогава? Някога се оплакваш, че те стяга нещо в слънчевия възел. Усещаш, че нещо се вади от тебе. Ти си в процеса на изваждането. Този ден трябва да се заемеш само с изплащане на полици. Ще отвориш кесията си, ще плащаш и ще кажеш: Радвам се, че изплащам. Друг път си в процеса на събирането. Ще се приготвиш да събираш. Човек трябва да знае, през какви процеси на ума минава. Четирите аритметични действия могат да се отнесат към висшите, разумни светове. Така можете да определите, дали вашите действия или състояния се отнасят към събирането, изваждането, умножаването и делението. Ако си математик, ще изчислиш, в какъв случай, колко пъти изпъкналата линия е по голяма от вдлъбнатата. Също ще определиш дължината на правите линии, тяхното пресичане и ъглите, които се образуват при пресичането им. Така ще си съставите едно уравнение. Като го решите правилно, ще дойдете в състоянието на светия. Това се отнася до онези, които разбират законите. Който не ги разбира, преждевременно ще побелее. Той ще се намери в положението на онзи пияница, който минал голямо препятствие.

Един пияница, като излязъл от кръчмата и се връщал у дома си, минал през едно голямо препятствие, без да го забележи. Сутринта, като излязъл от дома си, минал през същото място. Като видял, какво препятствие минал, и как могъл да пострада, главата му побеляла от ужас. Така, всеки човек минава през известни преживявания, които впоследствие произвеждат нужния ефект и впечатление. Те отпосле се отразяват в съзнанието на човека и произвеждат известна реакция. Това е научната страна на въпроса. Такива явления, в даден случай, не произвеждат нужното впечатление, но отпосле, като ги видим, или само си ги представим, главата ни побелява.

Христос казва: „Не могат всички да приемат тази дума, но на колкото е дадено." Искам да остане в ума ви следната мисъл: Бог

създаде изпъкналите и вдлъбнатите линии, за да бъдете умни, два пъти по-умни, а веднъж силни. Умът трябва да бъде два пъти по-силен от волята; волята трябва да бъде два пъти по-слаба от ума. Ако волята е два пъти по-силна от ума, не може да бъдете истински човек, ще бъдете човек-животно. Всички хора развиват волята си. Силата на волята трябва да се изрази в ума, в разумността. Под силна воля разбирам разумност. Следователно, ако искате да бъдете разумен човек, умът ви трябва да бъде два пъти по-силен от волята. Силата на вашето сърце и силата на вашия ум трябва да бъдат еднакви. И тогава, ако волята се присъедини към ума, той ще слуша сърцето; ако волята се присъедини към сърцето, то ще слуша ума. Затова, именно, волята изменя наклона на ума и на сърцето. Ако сърцето ви е два пъти по-силно от ума, вие ще бъдете нещастни. Ще бъдете човек с чрезмерни желания, които не можете да постигнете. Вие трябва да имате толкова желания, колкото умът може да реализира.

Тези мисли, които ви дадох днес, искам да останат в ума ви. От цялата беседа искам да остане във вас следната мисъл: Силата на вашето сърце и на вашия ум да бъдат еднакви, а силата на вашата воля да бъде два пъти по-малка от силата на сърцето и на ума ви. Само така ще придобиете онзи идеален живот, към който се стремите.

Беседа от Учителя, държана на 28 септември, 1930 г. София. – Изгрев.

ИДЕ ИСУС

Като чуха, че иде Исус в Ерусалим. (Йоана 12:12)

Ще взема само две думи от прочетения стих: „Иде Исус." Всички неща идат. Глаголът „иде" показва, че идат известни сили, известни движения, известни мисли, известен живот – нещо разумно иде. Това, което иде на земята, има своите положителни и отрицателни страни. Иде богатството, но иде и сиромашията; иде животът, но иде и смъртта; иде здравето, но иде и болестта; иде любовта, но иде и омразата; иде истината, но иде и лъжата. Това са контрасти. Това са разбиранията на хората. Според съвременната култура, човешката философия е поставена на несигурна основа. В този смисъл, аз не зная, доколко тя може да се нарече философия. Под „философия", ние разбираме онази наука, която дава истинско направление на човешкия живот. И то, не само специфично направление, но във всички посоки. Тя носи живот. Сегашната философия е гимнастика на ума. Това са ред теории, хипотези, догадки, заключения, опровержения, поставяне на една теория срещу друга, една система срещу друга. Всички хора си служат с философия. Някога и религията се кичи с тази философия. И тя иска да ни докаже, че има един Господ в света. Каква нужда има да се доказва това, което съществува? Каква нужда има да ми доказват това, което аз виждам? Щом ми се доказва нещо логически, това показва, че нещо ми липсва. Но все-таки, трябва да докажеш на слепия, че има слънце. На глупавия трябва да се доказва, че светът е разумно създаден. На слабия трябва да се доказва, че има някаква сила в света. На сиромаха трябва да се доказва, че има богатство в света. На болния трябва да се доказва, че съществува здраве. Това са все доказателства. Ние взимаме един факт от живота на човека и казваме, че той се обезверил. Да не говорим за вярата.

Само гениалните хора имат вяра. Талантливите хора имат вярвания, а обикновените хора имат суеверия. Така аз деля хората. Според мене, вярата е закон, който определя степента на знанието. Колкото повече се усилва вярата, толкова повече се увеличава знанието. И обратно: щом се увеличава знанието, и вярата се усилва. Между вярата и знанието има известно съотношение. Ако вярата се усилва, а знанието не се увеличава, това не е истинска вяра. Това е вярване. Когато вярата се усилва, а човек, вместо да придобие знание, губи и това, което има, туй е суеверие.

И тъй, вярата, като вътрешен подтик на ума, води човека в областта на знанието. Каква е тази област, той не знае, но има известна връзка между човешкия ум и Разумността. Аз наричам тази Разумност „Бог", не във физически смисъл, но в дълбок духовен смисъл. Само слабият се домогва до външната, физическата страна на Бога. Той казва, че има Бог. Силният, обаче, казва: Аз съм сам Бог. Друг Бог, освен мене, не съществува. Питам: Ако силният постъпва несправедливо към слабия, Бог ли е той? Никакъв Бог не е, той е глупав човек. Под „Бог" разбирам висшето, разумното начало в човека, което го отличава от другите същества. Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на живота, както сега се развива, а не както преди хиляди години; нито, както се е развивал у млекопитаещите, птиците, рибите; нито както се е развивал у растенията. Може би, животът в тази далечна епоха, да е бил отличен и за животните, и за растенията, но ако и хората следват този път, той не им отговаря.

Мнозина се спират на въпроса, трябва ли да се яде. Яденето е чисто животинско действие. Онова, което задоволява човека, не е яденето. Че трябва да живееш, за да ядеш, това е човешка мисъл. Човек трябва да знае, защо е нужно да яде. В яденето има два момента: усещането, че си гладен, и усещането, че си задоволил глада си. Като е гладен, човек трябва да знае, какво е гладът. И като се

нахрани, той усеща вътрешно доволство. Тогава той знае, какво е доволството.

Често се говори за богатството и сиромашията. Естествени процеси ли са те? Богатството и сиромашията съществуват и в природата. Гладен си, това е сиромашия; сит си, това е богатство. Гладът подразбира стремеж в човека да се нахрани, задоволи или да стане богат. – Колко време продължава това богатство?– Четири-пет часа. След това той отново започва да търси нещо, да задоволи глада си, да стане богат. – Дотегна ми сиромашията. – В това е красотата на живота. Ти си бодър, енергичен, докато си гладен. Щом се нахраниш, ти ставаш доволен, насищаш се и заспиваш. И животните, като се нахранят, обръщат главата си на една, на друга страна и заспиват. Като се събудят, усещат глад и пак започват да търсят храна. Само богатите и ситите хора могат на всяко време да спят. За да не се атрофира умът им, природата е създала глада, който ги заставя да работят. Гладът изправя един голям недостатък у хората – освобождава ги от мързела. Ако гладът не съществуваше, не зная, какъв щеше да бъде светът. Сега всички искат да бъдат богати. Това е невъзможно. Богатството е временно състояние за човека – да си почине. След това той трябва да работи. Значи, чрез сиромашията човек се изправя. Най-мощното, най-силното в света е сиромашията. Силни хора са онези, които могат да издържат сиромашията. Забележете, сиромасите са крайно издържливи. Те имат здрави мускули. Богатите са кашкави, те са деликатни и неиздържливи. Никъде не е казано, че богатите ще наследят Царството Божие. Напротив, за сиромасите е казано това. Туй се отнася за онези сиромаси, които могат да станат богати, както и за онези богати, които могат да станат сиромаси. Ако, при сиромашията, не можеш да станеш богат, ти не си сиромах; и ако, като богат, не можеш да станеш сиромах, ти не си богат. Ако не можеш да сменяш състоянията си, ти не си истински сиромах, нито истински богат. Сиромахът се оплаква: Дотегна ми вече сиромашията! Истинските

нещастия, които прекарваме, идат не от сиромашията, а от богатството. А всички наши прегрешения ние изправяме чрез сиромашията. Като дойде сиромашията при тебе, ти казваш: Едно време бях жесток, но не трябва да бъда такъв. Сега си станал по-мек, по-деликатен, по-внимателен. Работиш да изправиш живота си и да се примириш с бедните. Като богат, ти затваряш касата си, затваряш и сърцето си. Държиш се важно пред другите и искаш да покажеш, че не си като тях. По какво се различават двама братя, единият от които е богат, а другият – сиромах?

Богатството на човека е в неговата кръв. Ако кръвта му е венозна и в нея има млечна киселина, той не е богат. И мисълта му също не е силна. Необходимо е да имаш мощна мисъл. Ако мислиш, че като откачиш оттук-оттам, ще осигуриш живота си, ти се лъжеш. Бих желал да видя поне един човек, който е осигурил живота си. Досега не съм срещал такъв човек. Желанието на човека, да се осигури, е крива философия, която го води в крив път. Казвате: Да бъдем богати! – С какво? – С мощна мисъл. – Да бъдем богати! – С какво? – С добродетели. Да бъдем богати със сила, с добро, със знание. Като приемем знанието, да не го задържаме за себе си, защото природата не обича користолюбието. Природата изкоренява користолюбието, както постъпва с растенията. В това отношение, и човек е растение, което се движи. Той е двойно растение. То съдържа две страни – една животинска и една човешка. Ако разгледаме симпатичната нервна система, ще видим, че корените ѝ са в стомаха, дето има жлези, наречени стомашен мозък, чиито клоне отиват в главния мозък, и оттам изпращат енергиите си надолу. Различаваме два вида плодове: плодове на човешкото естество и плодове на животинското естество, на един минал живот, който се преповтаря. Плодовете на този живот са горчиви. Ако симпатичната нервна система не се управляваше от главния мозък, човек би изпаднал в животинско състояние, под закона на инстинкта за самозапазване. Питам: Спасиха ли живота си онези допотопни животни, които бяха толкова силни? Де са

грамадните мамоти? От големите животни засега е останал само слонът, който пред тях е като едно теле. Един ден и той ще изчезне.

Смисълът на живота не е в натрупването, в настояването. Да надебелееш, да натрупаш мазнини, това не осмисля твоя живот. Съвременните хора считат здрав човек дебелия, пълния. Ако вратът, ръцете и краката му надебеляват, казват за него, че е здрав. Като видят дебел човек, всички го облажават. Не, тъкмо тогава го дебнат опасности и изненади. Казват, че някой имал благоутробие, че кръстът му бил широк. Според мене, здрав човек е онзи, на когото кръстът може лесно да се обхване. Когато човек развие благоутробието си, природата е изпратила червени листове до него. Скоро ще дойде съдебният пристав да събира данъците. Това са болестите, които ще го сполетят. Който не разбира, какви опасности го очакват, казва: Дебеличък е вратът ми. Запитали вълка: Защо ти е дебел вратът? – Защото сам си върша работата. Всъщност, дебелият врат, именно, не върши работа. Какво е направил вълкът с дебелия си врат от хиляди години досега? Какво са направили досега българите с дебелите си вратове? Дебелият врат не мисли. Важна е силната, разумна мисъл, която не е в човека с дебелия врат. Като видите дългата муцуна на вълка и увисналата му опашка, веднага ще почувствувате тъгата, която той носи в себе си. Той си мисли: Много овце изядох, много грехове направих. Как ще ги изплатя? Вълкът се привързва повече от кучето, но ако се възпита. Всички хора имат лошо мнение за вълка. Той обича овцете, прави любовни срещи с тях, но понеже овчарят не го обича, веднага започва да го гони. Ако овчарят е добър, вълкът никога не напада стадото му. Някой овчар казва: От 30 години вече паса овце, но нито една овца не е пострадала от вълк. – Защо? – Защото води чист живот. Ако овчарят води нечист живот, вълкът всякога ще напада овцете му.

„Иде Исус." Под „Исус" аз разбирам възвишеното, благородното в човека, а не историческия Исус. Какво донесе историческият Исус на хората? Ще кажете, че не почитам Исуса. Аз пък питам свещениците

и духовенството, които почитат Исуса Христа, как Го проповядват? Как Го представят те на хората? Имаше ли Христос корона на главата, като съвременните владици? Носеше ли мантия като тях? И учениците на Христа се обличаха скромно, като Него. А съвременните служители на църквата носят корона на главата си и жезъл в ръка. Аз не ги съдя, но изнасям фактите, както са в действителност. Каква връзка съществува между Христа и Неговите последователи? Днес как Го препоръчват те? Всъщност, патериците, короните ще дойдат след спасението на света. Когато любовта дойде в света, тогава духовенството може да си сл>жи и с десет патерици. Аз нямам нищо против тях, но казвам, че те ще бъдат необходими, когато хората се спасят. Защо е патерица на болния, когато лежи в леглото? Като стане от леглото, въпросът е друг. Тогава той ще се нуждае от патерица.

Като ме слушат да говоря така, казват, че се обявявам против народната църква. – Коя църква е народна? –Която може да спаси един народ. Свещениците, проповедниците, държавниците в България, които искат да спасят всички вярващи, защо са създали толкова затвори в България? Днес в страната ни има дванадесет големи затвора. По волята Божия ли става това? – Това става по човешка воля. В Англия, в Америка има много затвори. По волята на Бога ли съществуват те? – Не, и те са по волята на хората. Казано е: „Бог не съизволява в смъртта на грешните." Той казва: „Аз създадох хората да живеят братски, разумно." Вие затваряте един човек, осъждате го на смърт – обесвате го или го убивате, а някога го осъждате на доживотен затвор. Ако това наказание е заслужено, то има смисъл; ако не е заслужено, как ще се оправдавате? Каква беше вината на хилядите хора, които Нерон осъди на смърт, по законите на Римската империя? И това си има своите дълбоки причини. Нерон постъпваше съобразно римските закони. Той казваше за християните, че те първи нарушавали законите.

Питам: По какво се отличават сегашните хора от тези на далечното минало? Сегашните хора играят роля на свободни. Те си мислят, че могат да правят, каквото си искат. Не е така. В природата съществува закон, който не оставя и най-малкия престъпник да не получи заслужено своето наказание. И съвременните държави са в постоянна борба помежду си, както Англия и Германия. Преди войната даже, между тези държави съществуваше вътрешна икономическа борба. Англичаните, като не разбираха вътрешния велик, мощен закон, казваха: По какъвто и да е начин, Германия трябва да се спре в индустриално и търговско отношение. Това значи, да се постави на пътя ѝ бент. Правилно ли е това? Като поставиха този бент, англичаните, именно, станаха причина да се отвори войната през 1914 година. Наистина, Германия спря развитието си. Като се обяви война на Германия, положението на другите държави стана ли по-добро? В Америка повече от 6,000,000 хора бяха без работа. В Англия повече от 3,000,000 хора също останаха без работа. Навсякъде настана голяма криза. Тяхната дейност се пренесе в Русия. Значи, положението стана по-лошо. Дойдоха болшевиците, които се заеха да обработят повече земя, за да се изкара много жито. Това стана причина за голямата криза, която доказа, че борбата беше неразумна. Хората се разделиха на две. Капиталистите бяха на страната на богатите, а социалистите – на страната на бедните. И едните, и другите не разбират закона. Какво ще придобият народите ако печелят по този начин? Докато вървят в този път, никой няма да спечели. В природата не съществува никакъв излишък. Има ли нещо ненормално в съществуването на Съветска Русия? – Не, в съществуването ѝ няма никаква анормалност, понеже тя се явява като естествено последствие на анормалния живот. Докато народите искаха да се спасят от болшевизма, те попаднаха на него. И сега, англичаните се мъчат да се освободят от влиянието на Русия и казват: Да турим по-свободно управление, но в това „свободно управление" изникнаха пак свободните.

Помнете: Каквато борба да се води между народите, ако няма разумност, нищо не може да се постигне. Между капитала и труда трябва да има разумност. Тази борба е подобна на борбата между гладния и ситият. Ако сегашните богати станат бедни, а бедните станат богати, въпросът не е разрешен. Злото не е в това, че има богати и бедни, но в неразбирането на хората. Ако бедният се насити и забрави, че е бил беден, и ако богатият обеднее и всякога си спомня времето, когато бил богат, това не е разрешение на въпроса. Богатият трябва да носи сиромашията в себе си, а сиромахът трябва да носи богатството в себе си. Като срещнеш сиромах, да виждаш в него богатия; като срещнеш богат, да виждаш в него сиромаха. Това се иска от човека – да съдържа и богатия, и бедния в себе си. Същото се иска от учения и простия, от религиозния и светския. Във всеки човек да виждаш двете положения. Ако не преобразим коренно живота си, със сегашния морал, със сегашното верую и разбиране нищо не можем да създадем. Да мислите, че Бог е само в църквите, това е криво разбиране. Колко свещеници са готови днес да пожертвуват всичко за Господа? Колко владици са готови днес да се откажат от своята корона, от своята мантия, от жезъла си и да последват Христа? Ще кажат, че Христос е живял скромно, защото времето е било друго. – Не, за Христа и днес времето е същото. Щом си последовател на Христа, ще живееш като Него. Ако Христос дойде сега на земята, бомбе ли ще носи на главата си? От гледището на хигиената, бомбето не се препоръчва. И калпакът на българина не се препоръчва. – Защо? – Не е хигиеничен. Хигиената препоръчвала се носят такива шапки и дрехи, които да не прилепват напълно до тялото, да има празно място за обмяна на въздуха.

Като се връщате назад в живота, ще се натъкнете на тогавашната мода и ще я сравните със сегашната. Някога жената носеше широка рокля, долу с обръч, едва влизаше в стаята. Това показва, че в бъдеще жената ще управлява. После започна да носи корсет, да стяга корема си, което показва, че не трябва да развива благоутробието си. Колко

трябва да бъде човек широк в кръста? Като се вземе широчината на врата и се умножи на две, получава се мярката на кръста. А като се вземе широчината на китката и се умножи на две, това е широчината на врата. Щом се нарушат тези мерки, човек е нарушил разумните закони на природата. От спазването на тези закони зависи здравето на човека. Ако ние, съвременните хора, спазваме разумните закони на природата, и тя ще ни слуша. Опитният химик изучава законите на природата и ги прилага правилно. Тогава и природата го слуша. Ако и религиозният не изпълнява законите на природата, колкото да се мели, нищо няма да постигне. Природата не му съдейства. Има религиозни хора, които и без реторти могат да произведат огън. – Как? – Ако са в съгласие с природата. Така постъпи пророк Илия. Знание имаше той. Първо, Илия посъветва езичниците да направят този опит. Казваше им: Викайте към вашия Бог, да пусне огън от небето. Те викаха, но опитът не даде резултат. После Илия направи опита. Той вдигна ръцете си нагоре, произнесе няколко магически формули, и падна огън от небето, който запали дървата на неговия жертвеник. – Кой е истинският Бог? – Истински Бог е Онзи, Който може да запали огъня на любовта в човешките сърца, за да заживеят хората братски помежду си. Не е истински Бог Онзи, Който не отговаря на молитвите ви. Казвате: Грешни сме, но като умрем, Бог ще прости греховете ни. – Не, греховете ви трябва да се простят, още докато сте на земята. След смъртта греховете не се прощават. Тогава никакви молитви не могат да ви помогнат. Ако съвременните християни приложат учението на Христа, кризата, през която минават сега, ще се намали най-малко 75%.

Един цар имал само една дъщеря. Тя пожелала да отиде в света, да се запознае с хората. Баща ѝ казал: Ти си млада, неопитна, ще се натъкнеш на големи страдания. – Хората са добри, ще ми помагат – казала царската дъщеря на баща си. – Не са толкова добри, както си ги представяш. Ще те пусна, с условие, да ти туря тази маска на лицето и да не я снемеш, докато не се върнеш при мене. Бащата

турил на лицето ѝ една грозна маска, с цел да прикрие красотата ѝ и така да я предпази. Тръгнала царската дъщеря по света и, който я срещал, се подигравал на нейната грозота. Едни се гаврели с нея, други я съжалявали.

Питам: Какво представя грозната мома, грозната маска? – Болестта, сиромашията, невежеството са грозните маски. Ще кажеш, че имаш знания, знаеш да хвърляш бомби, да стреляш с картечница, с далнобойни оръдия. Какво знание е това, което отнема живота на хиляди хора? Какво знание е това, да накараш човека да греши, а после да го осъдиш на смърт или на доживотен затвор? По-добре да нямаше такова знание. Ако трябва да съдиш някого, откажи се от това – никого не осъждай. Един мой познат, мирови съдия, ми разправяше една своя опитност: Богат човек съди един беден за известна сума. Като разглеждам делото, виждам, че бедният е невинен. Богатият го оплел така, че той не може да се оправдае. Като слушам обвиненията на богатия, иде ми да си дам оставката, не ми се ще да се занимавам с такова дело. Тогава казвам на богатия: Слушай, не мисли, че си неуязвим. Аз виждам, че правото е на страната на бедния. Решавам едно от двете: или да си дам оставката, или да платя половината от сумата, която му искаш; другата половина ти ще му простиш. Ако ме послушаш, ти ще спечелиш, ще имаш моето почитание, ще те давам за пример. Какво ще спечелиш, ако вземеш пари от този беден човек, с жена и четири деца? Ако му простиш, и небето, и Господ ще те почитат. – Има ли Бог в света? – Има, разбира се. Ако ме послушаш, сам ще се убедиш в това. Така проповядвал съдията, и проповедта му имала резултат.

Съвременните хора проповядват добре, но не живеят добре. Те казват, че ако не живеем добре, един ден ще ни заровят в земята, и от нас ще остане само едно съзнание. Тялото на Човека е съставено от милиони и милиарди души. Като умре той, тези души го изоставят: душите, които съставят ръцете, ще изчезнат; тези, които съставят краката, ще изчезнат; онези, които съставят стомаха, дробовете и

мозъка, също ще изчезнат; душите, които съставят очите, и те ще изчезнат. Човек ще се намери в пълен мрак, с едно голо съзнание. Това е адът. Какво ще бъде положението на човека в този ад? Това е истина, която всеки ще опита. Някои ще я опитат след 10 години, други – след 20 години, трети – след 30, 40 и т. н. Обаче, всеки ще се убеди, че има друг свят. Заминаването на човека за другия свят е неумолим закон, който се отнася до всички положения и възрасти. Той е и законът на великата справедливост, която регулира отношенията между хората. Когато съзнанието на човека се пробуди, той се убеждава, че има друг свят, и започва да коригира действията си. Ако е постъпил зле, той казва: Не постъпих правилно. Ще изправя грешката си. Важно е човек да съзнае грешките си и да ги изправи: дали на земята ще ги изправи, или на небето, не е важно. Те трябва да се изправят. Като съзнае грешките си, ако е в другия свят, човек постепенно започва да се организира. Клетките му отново се събират около съзнанието му, и той отново дохожда на земята, като малко, немощно дете. – Защо плаче малкото дете? – С плача си то иска да каже на майка си: Мамо, като бях на онзи свят, видях грешките си; разбрах, че не съм живял добре. Дойдох пак на земята да изправя живота си. Искам да ме научиш да живея добре. Ще плача, докато изправя грешките си. Детето казва на майка си: Майко, искам да ме научиш да живея според законите на любовта. После казва на баща си: Татко, искам да ме научиш да живея според законите на мъдростта.

„Иде Исус." Религиозните очакват да дойде Христос от небето, придружен със свита от ангели. Това е механическо разбиране. Ангелите са същества на разумността. Те живеят между хората. А идването на Христа е вътрешен процес. Целият свят е в обсадно положение. Ангелите са обсадили цялото човечество и са му дали ултиматум: Ако не се подчинят на Бога, те ще започнат да ги обстрелват. Те се бунтуват, понеже хората не живеят според законите, които Бог е създал. Казвате: Нали сме свободни? – Де е вашата

свобода? Може ли да се нарече свободен този, който краде и лъже? Само слабият човек краде и лъже. Той може да е министър, но щом краде и лъже, той е слаб човек. Той може да е проповедник, но ако работи за пари, също е слаб човек. Той проповядва за 140 долара месечно. Обаче, ако го повикат да проповядва в друга църква за 500 долара, веднага ще напусне първата църква, под предлог, че призванието му е такова, да отиде във втората църква. После го канят в трета църква, с 2000 долара месечно възнаграждение, и той напуща втората църква, все под същия предлог, че призванието му налагало това. Аз познавам един виден проповедник, на когото плащат 10,000 долара, и той казва, че призванието му било, именно, да проповядва в тази църква. Ако при своето призвание, проповедникът може да придобие нещо, да запази своята чистота и да се повдигне, има смисъл да се мести от една църква в друга. Обаче, ако, вместо придобивка, човек губи чистотата, вътрешното си богатство, той не е изпълнил призванието си, както трябва. Иде красивият живот, когато човек ще впрегне парите на работа и ще придобие това, което душата му желае, Хиляди години са минали, и човек още не е впрегнал златото на работа, не е използувал разумните сили, които стоят зад него. Днес златото е вън от човека и става причина за хиляди престъпления, които се вършат в света. То трябва да се възприеме от човека, като органическо злато – истинското богатство. С това богатство човек може да върши чудеса. Значи, силата на златото трябва да се извади и да се внесе в живота, като разумна сила.

„Иде Исус." Той представя благородното, възвишеното, разумното в човека. Мнозина разбират това, което говоря, но на някои е неприятно. На богатия е неприятно да кажеш: Дай си парите. На професора е неприятно да му кажеш: Дай си катедрата. И на свещеника, и на владиката е неприятно да им кажеш: Дай си поста. Обаче, като дойде смъртта и каже на владиката да си даде поста, не го ли дава? – Дава го, разбира се.

Питам: Кой проповедник досега е възнесен на небето с огнена колесница, като свети Илия? Като умре някой човек, ще му държат речи, че направил това или онова добро. Умре учител, и на него ще четат хвалебни речи, че това добро направил, онова добро направил. Казвам: На умрели хора не дръжте надгробни речи. Да хвалиш един човек след смъртта му, че направил едно добро, че се пожертвувал за отечеството си, това е равносилно да хвалиш предпотопните животни. Ако Христос беше умрял, не би могъл да направи нещо, но понеже възкръсна и живее, Той направи много чудеса. Той каза: „Съборете този храм, който сте градили 45 години, и аз ще го съградя в три дни." Евреите казаха: „Ние ще поставим този самозванец пред римското право и закони и ще видим, какво може да направи Той в три дни!" Те Го разпнаха, но на третия ден Христос възкръсна. Тогава свещениците казаха: „Кажете на народа, че учениците на Христа дойдоха и откраднаха тялото Му". – Защо казваха така? Нали те вярваха в Бога? Защо изопачиха фактите? Как ще откраднат учениците тялото на Христа, когато толкова римски войници пазеха тялото Му? Казвам: Живият Христос, Който тогава възкръсна, е този Христос, Който и днес обикаля цяла Европа и се явява навсякъде. Хората и досега Го очакват да дойде.

Днес Христос се явява чрез всеки добър човек, който изпълнява волята Божия. Добрият човек е израз на разумната воля на Бога. Всеки от вас, който иска да изпълни волята Божия, както и волята на Христа, той е негов изразител. Всеки слънчев лъч е израз на слънцето. Следователно, от резултатите на тези лъчи се познава, че слънцето е живо. Мойсей, който разбирал този закон, за да не се заблуждават хората, казвал: „Не се кланяйте нито на слънцето, нито на луната, нито на звездите, защото те са външен израз на онова, което не виждате. Само на Едного в света може да се кланяте – на никого другиго! Кланяйте се само на Бога, Когото не виждате, Който няма никаква външна форма.- Само на Него трябва да се кланяте! На всички същества ние се радваме, а на Бога се кланяме. Тъй щото,

вместо поклоните е внесен законът на любовта, мъдростта и истината. Когато хората се кланят едни на други, любовта си вдига своите крила. Когато хората се кланят едни на други, мъдростта си вдига своите крила и ги оставя с техните глупости. Аз оставям хората да се кланят едни на други, но казвам: Господ иска сърца, готови за любовта. – В какво се заключава поклонението? – Да вършиш волята Божия. – Що е поклонението? – Да носиш светлия ум на Бога, да носиш светлите Божии мисли. – Що е поклонението? – Да носиш великата истина в себе си.

„Иде Христос" Две хиляди години се изминаха, откак Христос е бил на земята, а хората все Го очакваха и казват, че ще дойде. Обаче, има проповедници и хора, които не са готови още за идването на Христа и казват: Христос няма да дойде. – Защо няма да дойде? – Защото хората още не са си отживели. – Няма какво да си отживяват. Ако волът иска да стане човек, той не може да постигне желанието си, докато има рога и копита. Следователно, съвременните хора трябва да съблекат старата си дреха. Всеки човек усеща, че има една черна светлина, която го мъчи. Той пита: Какво трябва да се прави, за да се освободим от тази светлина? – С насилие не може да се освободите. Някой убие човека само за хиляда лева и после съжалява. Ако не беше го убил, той щеше да му бъде полезен повече, отколкото хилядата лева. Не само това, но хората се настройват едни срещу други и казват за някого: Не вярвайте в този човек, той е еретик. Ако е така, питам: В кого да вярваме? Всеки си има по един Господ. И англичаните, и французите – всички си имат свой Бог. Де е Онзи Господ, Който сближава хората? Ако българите вярваха в истинския Бог, нямаше да очакват на договора на Уйлсона с 14-те точки. Ако и Германия вярваше в истинския Бог, нямаше да ѝ наложат контрибуция от 120 милиарда лева. Ако и англичаните вярваха в същия Бог, нямаше да налагат такава контрибуция. Срам е за съвременните народи, след като убиха толкова хора, да продават кръвта им! Това не е за осъждане, то е факт. Невидимият,

Божественият свят не търпи това! Това, което става в света, е натрупване на престъпления, поради което идат страшните последствия. Народите искат икономическо подобрение, но не създават условия за това. Сегашната култура изисква всички народи да работят за повдигане на цялото човечество. Ако е въпросът само за един народ, това е лесно. Ако силният иска да управлява, той трябва да бъде разумен, да бъде брат на любовта, мъдростта и истината. Ако слабият иска да слугува, той трябва да бъде слуга на любовта, мъдростта и истината. Това е новото разбиране. Казвате: Така е, но трябва да дойде Христос, Той да ни научи. – Щом дойде сиромашията, тя ще ви научи.

Преди 30 – 40 години, в едно варненско село, имало една млада, красива българка, на име Менекша. В същото село живял един българин чорбаджия, който ходил в Цариград да работи за освобождаване на българите от гръцко иго. Синът на този чорбаджия се влюбил в Менекша и се оженил за нея. Като се осигурила, Менекша не работела нищо, минавала за болна. По цели дни тя седяла около, огнището, наглеждана от двете си пъргави слугини. Каквото пожелавала, всичко ѝ се доставяло: за ядене, за пиене, за обличане. Понеже минавала за болна, хранела се с най-чиста и добра храна. Така прекарала тя цели десет години, след което нещастията започнали да я преследват: умрял мъжът ѝ, а след него и децата ѝ. Тя останала съвсем сама, без никакви средства. Докато по-рано името ѝ се носело като прозвище, като символ на мързел, сега тя станала образец на работоспособна и спретната жена. Тя започнала да тъче толкова фино, че всички познати я търсели, давали ѝ да им тъче. Когато сиромашията тропне на вратата на човека, скритите дарби и способности в него започват да се проявяват.

Днес, когато икономическите мъчнотии и изпитания започнат да хлопат на вратата ви, и за вас, макар и Менекши, има възможност да се пробудят скритите таланти, да започнете да работите и да мислите разумно. От всички се иска права мисъл. Трябва да дадете

път на разумното и възвишеното в себе си. Ние не сме за революцията. Тя нищо не допринася. Революцията е преходен процес. Според мене, действието на революцията е като това на рициновото масло. Щом вземеш рициново масло, болките изчезват, и стомахът се поправя. Това е временно. След малко, стомахът отново не работи. Смисълът на живота е в здравето, а не в болестта и страданията. Когато е здрав, човек работи и разрешава правилно въпросите. Смисълът на живота не е в това, колко хора се жертвуват за отечеството си, колко паметници на велики хора има, но в това, колко добри майки и бащи има, колко добри и разумни деца се раждат, колко мъдри управници има, колко справедливи съдии и адвокати има и т. н. Бъдещето на човечеството се гради върху разумността. Аз взимам разумността в широк смисъл на думата. Да се радваме на разумните хора, които се раждат. Аз се радвам, когато ме посети една светла мисъл. Аз се радвам, когато изпитвам едно благородно чувство и съм готов да направя едно добро. Не говоря за еднократното добро, но винаги да съм готов да правя добро.

Сега аз ви проповядвам, но не за себе си. Ако имах пред вид своето удоволствие, не бих проповядвал. Както проповядвам сега, може да дойде някой детектив, да изопачи думите ми, и после ще ме викат в „Обществената безопасност" да ме морализират, как трябва да говоря. Какво да се говори? Да не се ли говори истината? Самата „Обществена безопасност" нали е поставена върху закона на истината? Каква е тази „Обществена безопасност", в която няма любов, мъдрост и истина? Какво учреждение е това? Ако е учреждение, то трябва да бъде на мястото си. На всички казвам: Изправете живота си! Правил си грехове, но повече не греши, не постъпвай по човешки. – Да отидем на църква! – В коя църква? – В светата църква, в която живеем. – Икони ли ще целувате там? – Аз съм за живите икони. Срещнеш един твой брат, страдалец, прегърни го и го целуни. Срещнеш една твоя сестра, страдалец, и нея прегърни, измий и очисти. Това са истинските икони. Казвате: Ако няма нужда

от икони, де ще приложим изкуството си? – Ние не се интересуваме от изкуство, което развращава хората. Ние се интересуваме от това изкуство, което внася нещо велико между хората. Ако бащата отхранва сина си и го възпитава добре, той рисува една прекрасна картина. Какво по-хубаво от това? Жива картина е неговият син. Така и аз мога да рисувам, но не искам да засрамя художниците. Някой нарисувал една картина и мисли, че направил много нещо. Друг написал една поезия само за развлечение на хората. – Това не е никакво изкуство, никаква поезия. Ще напишеш: О, моя миличка, моя любезна! Твоята поезия трябва да бъде такава, че като я прочете един паднал, или един страдалец, да се развесели, да забрави мъките си. Това значи поет! Като се повдигне, кажи му: Ела с мене, да работим за истинската поезия. С това не искам да кажа, че, което имаме, е лошо. Има нещо хубаво и в него, но то е така преплетено със старото и отживяло времето си, че трябва да дойде огън, който да го изгори и да се отдели от него чистото злато. То е съществено в живота. Също така и знанието трябва да мине през пещта, да остане същественото от него. Аз наричам истинско знание онова, което прилича на хлебния квас. Като го омесиш с чистото, бяло брашно, да получиш хубав, топъл хляб. – Как ще стане това? – Не питай, сам ще го провериш. Като ти туря в торбата едно малко парче от този хляб, тръгни на път. Щом минеш половин километър, ще намериш един голям, топъл самун. Питай съществата от невидимия свят, как правят самуните. Ако вярваш на думите ми, непременно ще имаш един топъл самун в торбата си. Ако не вярваш, нищо няма да влезе в нея. Ще кажете, че това е суеверие. – Възможно е. Кой от вас не вярва в суеверия? Покажете ми един истински вярващ.

Покажете ми един гениален човек. В гениалния знанието и вярата постоянно се увеличават. За гениалния няма нищо невъзможно. Достатъчно е да махне с ръката си, за да прогони сиромашията от себе си. Като махне с ръката си, и невежеството бяга далеч от него. Като махне с ръката си, богатството иде при него,

знанието иде при него. С едно махане на ръката си, той лесно си пробива път. Той сам чертае новите пътища. Ако злото дойде при него, той махне с ръката си, и то си отива. Махне с ръката си, и доброто иде при него. Гениалният лесно разрешава и най-трудните въпроси. Това значи да бъдеш гениален. Сега хората искат да докажат, че гениалният е малко налудничав. Не е така. Гениалният е човек, когото всякога може да следвате. Той може да направи всичко, каквото пожелае. Няма нещо, което той не може да направи, това разбирам в ограничен смисъл на думата.

„Иде Исус." Аз взимам думата „Исус" в смисъл на гениален човек, който е дошъл да спаси хората, да им покаже пътя на истинското знание. Всички гениални хора работят целокупно върху цялото човечество, да го освободят от робството. За тази цел е нужна нова философия, нова наука. Другояче трябва да говорят учените. Другояче трябва да проповядват свещениците. Старото вече се свърши! Не да го хвърлим, но на старото да присадим новото. Да изхвърлим нечистия въздух от къщите си! Чист въздух е нужен. Нова светлина, прясна вода, свеж въздух, нови дрехи. Новото ни радва.

Когато се говори за новото, вие питате: Нима старото не разрешава въпросите? Истината не може да бъде стара. Тя всякога е нова. Любовта всякога е нова. Мъдростта всякога е нова. Това, което носи живот, е младото, младенческото. Старото, със своите преходни, отживели форми, е лишено от живот. Време е да се освободите от старите си навици, от своите стари мисли. Ще кажете, че тази работа е трудна. – За гениалните хора няма нищо трудно. Ако дадете на гениалния един голям товар, той ще го раздели на няколко части и така ще ги пренесе. Той си има машини, няма да впряга воловете, но ще работи с трактори и скоро ще свърши работата си. Той впряга на работа параходите, железниците, аеропланите. Един ден ще се качи на крилете на въздуха и на светлината и с тях ще пропътува цялото пространство. Тогава той ще бъде свободен.

„Иде Исус." Иде нов порядък в света. Тогава всички коли ще изчезнат. Тогава градовете няма да бъдат като сегашните. След няколко хиляди години ще дойдете пак на земята и това, което ви казвам, ще го проверите. Къщите ви ще бъдат построени на няколко километра една от друга. Хората ще си ходят на гости с аероплани. Например, една жена иска да си донесе вода от Рилските езера. Ще се качи на аероплан и пак ще се върне с аероплан. За 5 – 10 минути тя ще отиде и ще се върне. Тогава няма да има нужда от сегашните съобщения. Тогава тревата и животните ще си починат от хората. Хората ще се срещат в пространството и оттам ще се поздравяват.

Аз не се спирам вече върху талантливите хора. Искам всички да бъдете гениални. Гениалността е качество на бъдещите хора, които ще дойдат да работят в света. Гениални трябва да бъдат хората! Не само да знаят, но каквото пожелаят, да го направят. Това значи да бъдеш служител на великата истина, служител на живота, или служител на Бога. Аз не схващам Бога, както вие Го разбирате. Под думата „Бог" разбирам живата любов, живата мъдрост, живата истина, които освобождават хората.

„Иде Исус." Това е новото, което трябва да приемем и да проповядваме.

Беседа от Учителя, държана на 5 октомври, 1930 г. София. – Изгрев.

РАЗУМНОТО СЛОВО

"В начало бе Словото, и Словото бе у Бога." (Йоана 1:1)

Всичко, което съществува в природата, е проява на Словото. Стремежът на човешкия дух е да изучава природата. Тя се изучава по външен път, от нейните прояви. Защо е създадена природата, кои са подбудителните причини за това, не знаем. То ще остане една от великите тайни за нас. Онези, които търсят вътрешния смисъл на живота и на природата, приличат на домакинята, която от люспите на лука иска да разбере неговия вътрешен смисъл. Какво ще научите от люспите на лука? Също така и учените, по външните прояви на живота, искат да разберат, защо и как е създаден светът. Така разсъждава и детето. И, като го питат, защо майка му сварила сладко, то отговаря: Сладкото е за мене, за моите братчета и сестричета. Има нещо верно в този отговор. Ако майката нямаше пред вид първо децата си, само за гости не би варила сладко. В случая, децата са подбудителната причина. Варенето на сладкото показва любовта на майката към децата. От големината на гърнетата със сладко децата съдят за любовта на майка им към тях. Колкото по-големи са гърнетата, толкова по-голяма е любовта на майка им. И вие, като децата, казвате, че светът е създаден за вас. Светът е голямо гърне, пълно със сладко. Учените хора бъркат в гърнето със своите лъжици, да извадят нещо. Под "учен" разбирам човек, в когото работи разумното начало. Той свободно бърка в гърнето със сладко, вади си от него, опитва го и казва: Хубаво е това сладко. Когато ученият ни разказва за света, той прилича на детето, което разправя, как майка му е сварила сладкото: колко плод турила, колко захар, колко вода и колко време го е варила. Обаче, ние не се интересуваме от тези подробности. Ние се интересуваме само от едно – от сладкото.

"Словото бе Бог. И всичко чрез Него стана." Словото е единствената реалност, с която ние сме свързани. От Словото, т. е. от Разумното Начало е излязъл животът. От живота е излязла светлината, която озарява всеки човек. Животът съдържа всичко, което ние възприемаме. – Що е животът? – Сладкото, което постоянно ядем. Природата е турила това сладко в голямо гърне. Всички живи същества – животни и хора – мъже, жени и деца, учени и прости, велики и обикновени, бъркат в гърнето със сладкото, и всеки иска да вземе, колкото може повече. Като се наядат, оставят лъжиците и казват: Стига толкова, нахранихме се. Приятно е да ядеш от това сладко. Наистина, като минат няколко часа, пак бъркнеш с лъжицата, хапнеш малко сладко и казваш: Ще отида да работя. Днес ядеш, утре, други ден, но гърнето не се изпразва. То е гърне, което никога не се изпразва. Страшно е, обаче, да преяждаш, както и да не си дояждаш, да оставаш гладен.

Като слушам философските разсъждения на учените, виждам, колко те са преходни. С такива учени и философи са пълни гробищата. Там е написана историята на философските разсъждения. На тях се дължи унищожението на държавите. – На какво се дължи съществуването на гробищата? – На преяждането. Никой човек, никое същество не е умряло от глад. Обаче, всички хора, всички живи същества умират от преяждане. Ако една машина работи непрекъснато, ще се развали по-скоро, отколкото ако се употребява от време-навреме. На същото основание, ако стомахът работи повече, отколкото трябва, скоро ще заведе човека в гробищата. Ако сте ясновидци, ще видите, че стомахът, дробовете и мозъкът работят непрекъснато, като воденици.

Питате: На какво се дължи съвременната икономическа и психическа криза? – На чрезмерното производство. На който пазар отидете, ще видите чрезмерно производство на човешки мисли, чувства и желания. Пазарите са пълни с храни от всички светове – от физическия, духовния и умствения, но няма пласимент. Майките

раждат деца, но няма с какво да ги хранят – криза настанала. Бащите раждат деца, но няма къщи, няма де да ги подслонят – пак криза настанала. Сърцето на момата се запалило, гори от четири страни, но не може да намери момък да я обича – криза настанала. Момък търси мома да го обича, но и той не може да намери – криза настанала. Мъжът на някоя жена умрял – криза настанала. Жената умряла – пак криза настанала. Като не разбират законите, хората казват: Светът е създаден така. – Това е неразбиране на живота. Кризата се дължи на счупените гърнета. Те говорят за един изопачен свят. Мнозина казват, че светът е красив. – Красив е светът, но не човешкият. Както виждам, човешкият свят е пълен с развалини: де покриви счупени, де подове разрушени, де прозорци счупени. Като падали тухли, керемиди, стъкла, тревата смачкали, цветята пречупили – навсякъде развалини. Всички поточета и порои, които се спущат отгоре, това са развалени канализации. Така гледам аз на човешкия свят. Учените гледат другояче. Аз виждам навсякъде разрушения и се чудя, защо стават, коя е причината за това. Учените казват, че развалините и разрушенията в света се дължат на разместване на земните пластове. Те търсят причините на тези размествания в различните геологически периоди. Така те обясняват и набръчкването на земната кора. Това нас не ни интересува, както не ни интересува и набръчкването на човешкото лице. Всеки човек е изложен на външни и вътрешни промени. И параходът, колкото да е здрав и силен, като се намери в океана, вълните ще го клатушкат на една, на друга страна, и той ще се огъва под техния напор. Той не може да се освободи от сътресения. Като говорите за човека, казвате, че той трябва да бъде спокоен. Питам: Как може да бъде спокоен човек в бурния океан? Как може да бъде спокоен, като живее между хора, които не мислят? Как може богатият да бъде спокоен, когато стотици и хиляди хора тропат на вратата му да искат помощ? Как ще бъде спокойна майката, пред която плачат гладните й деца? Как ще бъде спокоен бащата, който не може да отгледа децата си? Как могат да

бъдат спокойни онези вярващи, които са изгубили вярата си? И между религиозните има криза. Страшно е човек да изгуби вярата и упованието си в Бога! Той преживява голяма криза. Светлите му мисли, благородните и възвишени чувства изчезват. Той пита: Де е истината? Само онзи знае, де е истината, който се е свързал с Разумността – с Разумното Слово. Реалният свят е разумен. Той не се променя при никакви условия.

Учените имат задачата, да покажат на хората, в какво отношение науката и религията могат да им бъдат полезни. Не е въпрос да ги забавляват. Съвременният човек не се нуждае вече от забави. Той трябва да знае истината, каквато е. Ако се мъчи, да знае, защо се мъчи; ако се труди, да знае, защо се труди. Ако учи или работи, да знае, защо прави това. И сега, като ме слушате, трябва да знаете, защо сте дошли, какво очаквате. Казвате: Искаме да чуем, какво ще каже Учителят. – Какво ще кажа? Като отидете на концерт да слушате някой виден музикант, какво ще кажете? Ще слушате да свири нещо от Бетовен, от Моцарт или от Бах и после ще се произнесете, как е свирил. Ще кажете, че цигуларят свири много добре. – Така е за онези, които разбират от музика. Обаче, има хора, които нищо не разбират и казват, че цигуларят свирил добре. Кое харесвате на музиканта? Вие се произнасяте за неговото свирене, както се произнасяте за хубавото ядене на добрия гостилничар. Значи, има известно отношение между добрия гостилничар и видния цигулар, както и между онзи, който се нахранил добре и който слуша видния цигулар. И двамата са имали вътрешен глад: първият за ядене, а вторият – за музика. Приятно е да слушаш майстори – музиканти. Без да знаеш нотите, ти изпитваш приятност от хубавата музика. Добрият музикант владее магията на изкуството. Има области в природата, вратите на които се отварят само тогава, когато човек владее магията на музиката. Без цигулка или какъв да е инструмент, с дни и години може да обикаляте тези области, но никоя врата няма да се отвори за вас. Ще носиш цигулката си, ще свириш и, ако те

одобрят като музикант, ще те пуснат да влезеш поне в една от тези области. Ако не знаете да свирите, идете там с някой музикант. Той ще спаси положението. Като се отворят вратите за него, и вие ще надзърнете малко.

В един мит се разказва за един княз, голям скъперник, който живял в една планинска местност, далеч от хората, и невидим за всеки, който минавал през тази област. Каквото придобивал, все за себе си задържал. По това време имало добри цигулари по света, които свирели отлично, по-добре от сегашните видни цигулари. Цигулките им се отличавали от сегашните по това, че имали пет струни. Веднъж един от тези майстори – цигулари попаднал в местността, дето живеел князът, и започнал да свири. Князът, силно увлечен от свиренето на особения цигулар, решил да се яви пред него, да му благодари за чудната музика. Той го поканил да седне при него и му приготвил отличен обяд. Както виждате, добрият цигулар можа да отвори тази врата, която всякога била затворена. Той бил първият човек, пред когото князът се явил. – Защо му отворил вратата си? – Защото свирел отлично. Който свири, всякога мисли. Дето е мисълта, там е Разумното Слово. Само човекът на Разумното Слово мисли право. Само той може да бъде музикант, да свири добре. – Искам да бъда музикант. – За да бъдеш музикант, трябва да носиш Разумното Слово в себе си. – Ама искам да бъда музикант. – Ако е само да биеш тъпана и да стържеш с лъка, това не е никаква музика. Който носи Разумното Слово в себе си, той има условия да стане гениален. Дето е Разумното Слово, там има творчество. Който не разбира това, казва: Няма цигулар като мене. – Като тебе хиляди цигулари има, но като Разумното Слово няма. То е истинският цигулар. То е Учителят в света.

Питаш: Знаеш ли, кой съм аз? – Кой си? Един обикновен ученик на този, който свири. Ти можеш да бъдеш обикновен цигулар, талантлив и гениален. Аз разглеждам свиренето в широк смисъл. За да развива речта, т. е. говора си, човек трябва да се учи да свири и пее.

Докато не свириш и пееш, не можеш да мислиш право. Разумното Слово се изразява чрез музика и песен. Каквото представя пръстта за тухлата, такова нещо са музиката и песента за правата мисъл. За да изрази словото си, човек се нуждае от методи. Без музика и песен нищо не се постига. На какъвто инструмент да свириш, знай, че без музика никъде не можеш да отидеш. Или ще пееш, или ще свириш. Нещастията на човека се дължат, именно, на това, че той нито пее, нито свири. Той очаква наготово, да дойде някой отвън, да му свири или пее. Като търсите музика, обърнете се към първия цигулар в природата – Слънцето. Първият слънчев лъч сутрин е първата ария. Животът, който иде на земята, се излива чрез Слънцето. Като не разбирате това, вие стоите пред Слънцето, но очаквате друго нещо, друг цигулар да ви свири, друга музика, друго слово. Ако наблюдаваш изгряването на Слънцето, без да чувстваш неговата музика и слово, ти си в положението на онзи финансист, който по цели дни събира и вади числа, прави изчисления, без да придобие нещо. Като се върне у дома си, той носи спомен за милионите, които изчислявал, но джобът му е празен, нищо не е придобил. Вечер, като се приберат у дома си, майката, бащата, децата затварят тевтерите си, като финансиста, само си спомнят, какви загуби и печалби са имали през деня. Че слънцето изгрява, че светлината му е приятна, това е минало и заминало край тях, без да остави спомен.

Смисълът на живота не се заключава в смятането и изчисленията. То иде отпосле. Докато живее на физическия свят, човек не може без смятане. Обаче, другите светове изискват други неща, а именно: ще минеш през света на мислите, през света на чувствата и най-после ще дойдеш в света на материята, т. е. до физическия свят, който е свят на резултатите. Когато се говори за слънцето, за звездите, аз гледам на тях като на резултати от дейността на разумни същества, живели преди милиони, милиарди години. Например, има същества, които са живели преди 25 милиона или 250 милиона години, или 2,500 милиона години. Това е едно и

също число, минало през своето развитие. Значи, числата 25, 250, 2,500 и 250,000 милиона години, вървят по една и съща линия, но с различни резултати – резултати на разумния живот. Този живот е предшествал нашето съзнание. С нашето ограничено съзнание ние още не разбираме благата на живота, т. е. не можем да ги използваме, както трябва. Дали човек съзнава нещата, или не, това е друг въпрос. Казваш: Какво ме интересува другия свят? – Не може да не те интересува, защото стремежът на човешката душа се дължи на разумни същества от другия свят, с по-високо съзнание и култура от твоята.

Съществуват две философски твърдения: едното поддържа мисълта, че трябва да се създаде нещо ново в света, а другото твърди, че не може да се създаде нищо ново. Който се опитал да създаде нещо ново, сам се убедил в противното. Човек може да преобразява нещата, но не и да ги създава. Като говоря за творчество, за създаване, разбирам разработване на създаденото. Когато посаждаш крушата, създаваш ли я? Когато детето се ражда, създаваш ли го? Детето само се развива в утробата на майката, но не се създава. Следователно, ние можем само да развиваме формите, които Бог е създал. Тази е истината. Затова е казано, че няма нищо ново под небето. Как ще създадеш религията, как ще създадеш науката? Колкото и да е високо съзнанието на даден човек, то трябва да се освободи, да се очисти от наслояванията на миналото. И тогава можем да говорим за чисто съзнание, но не и за ново. Чистото съзнание вижда ясно нещата и не пита, има ли, например, любов, или няма.

Какво разбираме под "любов"? Любовта е неопределена идея. Тя подразбира Разумното Слово, от което сме излезли. Разумното Слово е резултат на Разумното Начало в нас. Под "Разумно Начало" разбираме Бога, Когото поставяте на едно или на друго място. Всъщност, на кое място поставяте Бога? Оттам се явява и въпросът, на кое място е душата. Всеки човек може да си отговори на тези въпроси. Затова се казва, че душата може да се постави на всяко място: в

сърцето на човека, в мозъка, в дробовете, в симпатичната нервна система. Дето и да се постави, тя е временно там, няма постоянно жилище. Душата е разумно начало. Тя не може да се утвърди във временното, преходното човешко тяло. Тя пребивава в телото само около една стотна част от секундата и след това, наново го напуща; после пак дохожда, пак го напуща. Ще кажете, че това са неразбрани неща. – Много естествено. Сама по себе си, душата е неразбрано нещо. Какво ще разберете от едно число, съставено от единица и 15 нули? Можете ли да си представите, какво е това число? Какво ще кажете, обаче, за едно число от единица и 39 нули? Ако това е дълг, кога ще се изплати? Каквото и да прави човек, такава сума не се изплаща. За да се изплати тази сума, трябва всяка минута, в продължение на 2,000 години да се внасят в банката такива големи кълба злато, колкото е голяма земята. Колкото е възможно това, толкова постижими са известни идеи за човека.

Мнозина се питат, какво е предназначението на човека. – Предназначението на човека е да се свърже с Разумното Слово. – Кой е пътят към щастието? – На този въпрос лесно мога да отговоря, но общо, за всички. Казвам: Правият път води към щастието. Като дойде някой лично при мене и ме пита за пътя към щастието, нищо не мога да му кажа. Аз виждам, че той върви в крив път. Първо трябва да го убедя в това и после да му кажа, кой е правият път, който води към щастие. Обаче, каквото да му кажа, той няма да вярва. Ще каже: Как така да съм в кривия път! Щом не вярва, казвам му: Върви напред, ти си в правия път. Това не е истината. Ако искам да кажа истината на човека, трябва да бъда искрен. Ще му кажа: Приятелю, пътят, по който вървиш, води към гробищата. – Ама аз зная, че правият път е през страданията, през Христовия кръст. – Това е относителна истина, а не абсолютна. Ако искаш да вървиш направо, следвай Разумното Слово. Страданията са закон за необходимостта, но не са закон на свободата. Ако веднъж са те разпъвали, трябва ли и втори път да те разпъват? Каква нужда има да те разпъват всеки ден? В такъв случай, по-добре е

човек веднъж завинаги да умре и да се свърши с него, отколкото постоянно да го разпъват, да го свалят от кръста и пак да го разпъват. Какъв смисъл има в това? Хората и до днес още държат Христа закован на кръста, понеже постоянно се питат, наистина ли Той беше разпнат и наистина ли възкръсна. Престанете вече да задавате този въпрос. От две хиляди години досега хората още държат Христа на кръста и се съмняват, наистина ли е бил разпнат, защо са Го разпнали и т. н. Ще кажете, че така било писано, да разпнат Христа. Такова нещо не съществува. Ако искате да знаете, какво беше писано да стане, казвам: Определено беше да дойде Христос на земята, да прояви Божията Любов, хората да я приемат и да дойде Царството Божие на земята. Че разпнаха Христа, това беше човешката воля, а не Божията.

– Защо идат страданията в света? – Отговорът е прост: Страданията и нещастията в живота идат по причина на това, че хората не приеха Христа. Той дойде между своите си, но те не Го приеха. Човек не може да се спаси чрез вярвания и суеверия. Той може да се спаси само по пътя на Разумното Слово. Като приеме Словото в себе си, човек има условия да стане и светия, и адепт, и гений. Разумното Слово е сила, която върши чудеса. Каквото и да се говори на хората, те казват, че било определено Христос да бъде разпнат. – Не, определено беше Христос да страда, но не да бъде разпнат на позорния римски кръст. Ще кажете, че било определено Христос да умре. – Това е друг въпрос. Кога умира човек? Кога се събаря една къща? – Когато не е направена според правилата на природата, както и според изискванията на техниката. При тези условия, тя непременно ще се разруши. Ако детето се зачене при неблагоприятни условия, то не може да живее дълго време. В това отношение, природата е крайно взискателна. Тя не иска съзнателно да мъчи хората, но иска те да бъдат разумни.

"В начало бе Словото, и Словото бе Бог." Този стих се отнася до Разумното Слово, до истинската вяра. – Ние нямаме ли вяра? – Имате,

но не абсолютна. Вярата е неопределена величина. Казваш, че вярваш в Бога, в Христа, а дохождаш при мене да искаш хиляда лева на заем. Как е възможно ти, вярващият, да нямаш хиляда лева в джоба си? Аз считам истинска вяра тази на Данаила, когото хвърлиха в рова на лъвовете, и те не го разкъсаха. Аз наричам истинска вяра тази на тримата младежи, които хвърлиха в огнената пещ, и те не изгоряха. Каква вяра е тази, при която лъвовете могат да те разкъсат, и огънят да те изгори? Апашът, който краде, има ли вяра? Той отива да краде с вяра, но като дойдат изпитанията, никаква вяра няма. Хвърлили един апаш във варница с току-що изгасена вар. – Какво станало с апаша? – Изгорял. Като наблюдавали изгарянето му, видели, че светлината на варницата се увеличила – станала някаква химическа промяна. Обаче, вярата на апаша не могла да го спаси. Човек, като гори, издава особена светлина. Дърветата също издават особена светлина: дъбът, букът, чамът горят по особен начин. Това са процеси, които заслужават да се изучават. Това е наука.

Изучавайте влиянието на различните храни върху организма, да знаете, каква храна ви подхожда. Ще кажете, че се храните с житен хляб, значи, първата ви храна е зърнена. Някои пък се хранят повече с царевица, също зърна. Обаче, има разлика между житото, царевицата, ечемика, овеса и другите зърнени храни. Не е все едно, дали ще употребяваш жито, царевица или овес. Енергиите на житото се коренно различават от енергиите на останалите зърнени храни. Който иска да стане идеалист, да се храни с овес. Ако искаш да бъдеш здрав, да придобиеш мускули, сила, яж жито. Засега най-силната и здравословна храна е житото. Ако земеделецът знаеше, в какви дни да разорава нивата си и кога да сее житото, щеше да има такива резултати, каквито не е очаквал. Ако хората постъпваха разумно, те щяха да използват грамадната енергия на земята за добро. Докато се оре земята с железни плугове, хората ще продължават да се бият и самоизтребват. Земята не търпи никакво желязо. То съдържа груби енергии, които се предават на хляба. И човек, като яде този хляб, с

него заедно приема енергиите на желязото. Докато копаем земята с мотика и бел, докато се бием със саби и ножове, не можем да очакваме по-мека и възвишена култура.

Сегашното човечество се намира още в железния век на плуга. – Какво трябва да се прави, за да се освободим от железните рала? – Новата култура, която иде сега, ще освободи хората от желязото. Знае се, че някога в Египет съществувала по-висока култура от сегашната. До това време реката Нил текла в друга посока, различна от тази, в която тече сега. Значи, хората са ѝ дали ново направление. Тогавашните културни египтяни напояваха с реката неплодородната Сахара и я направиха по-плодородна. Те обработваха нивите си без железни рала, и те донасяха повече плод, отколкото сега. Докато египтяните спазваха правилата на тогавашната висока култура, Египет цъфтеше. Щом потъпкаха тези правила и наложиха користолюбието, Египет изгуби силата си. Съвременните хора ще се самоунищожат от вътрешната алчност да забогатяват все повече и повече. Центърът на алчността, т. е. на користолюбието се намира около слепите очи. Ако човек посвети целия си живот на това чувство, да го задоволи, той ще печели милион след милион, но пак няма да бъде щастлив. Каквото да прави човек, алчността всякога остава незадоволена.

Един голям милионер, англичанин, се връщал от Африка за отечеството си, за да присъства на коронясването на краля. Още в парахода той си правел сметка, дали ще може да се справи със своите 365 милиона английски лири, които имал на разположение по случай коронясването. Като направил сметката си, видял, че парите няма да му стигнат. В един момент стойността на парите се обезценила в неговия ум, и той не могъл да издържи и се хвърлил в морето. Това показва, че многото, изобилието не може да направи човека щастлив. Който разбира закона на великото малко, той ще се радва на едно житно зрънце толкова, колкото и на пълните чували с жито. Това значи гениален човек. Ако изгубиш способността да се радваш на

малкото, ти губиш цената си като човек. На хората, които не се радват на малкото, казвам: Вие сте обикновени хора, от които не се очаква много. Вие не разбирате закона. Ако е въпрос за химия, физика, икономика, житното зърно знае повече от човека. То лесно се справя с мъчнотиите. Ако някого от вас поставят при условията на житното зърно, нищо няма да направите. Като ядеш житното зърно, кажи: Господи, научи ме, как да придобия изкуството на житното зърно. Ако търсите Христа, ще Го намерите скрит в житното зърно. Затова Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето." Житните зрънца са малките сомунчета, слезли от небето. И след всичко това, очаквате да слезе Христос от небето. Той е слязъл, и всяка година слиза в милионите зрънца, които ние ядем. Възможно е Христос да дойде и по този начин, по който хората Го очакват. Често хората казват: Това жито не струва. Като не го оценяват, хората започват да го мелят, да го превръщат в брашно, да хвърлят люспите му като нехранителни и т. н. Обаче, някои учени казват, че хранителността на житото е и в люспите. Ето защо, като ги хвърлят, хората се лишават от тяхната хранителност. Вътрешността на житото е определена за по-благородни и добри хора, които могат правилно да го използват. За да се разбере това, нужни са учени хора, които да работят за благото на човечеството.

Време е вече да се отдели религиозният живот от обществения. Ще кажете, че религиозният живот е остарял вече. Религиозният живот е стар в едно отношение, общественият живот – в друго отношение, научният живот – в трето отношение. Науката е в противоречие с религията. Ако се говори за формите на религията, както и на разумния живот, те трябва да бъдат строго определени. – Какво означава религиозният живот? – Служене на Бога. Човек трябва да се подчини на закона на служенето и да работи не само за своето усъвършенстване, но и за усъвършенстване на своите ближни. Общественикът ще работи за подобрението живота на своите ближни. Ученият ще работи за подобрение на външните условия на човешкия

живот. Аз мога да докажа на учените, че Христос е скрит в житното зърно. – Как ще се докаже това? – Ще взема едно житно зърно, ще го поставя на силно увеличение и ще видите, че в него е скрит зародишът на човека. Който знае законите и условията за развитието на човека, като постави това зърно при тези условия, от него ще излезе, какъвто човек искате – талантлив, гениален или светия. Знание е нужно за това. Външно погледнато, с обикновеното човешко око, житните зърна не се различават едно от друго. Всеки момент човек може да се ражда и преражда, а не само един път. Всяка нова фаза в човешкия живот е новораждане. Човек живее, докато се ражда и новоражда. Щом престане да се ражда, той умира вече. – Кога умира човек? – Когато не може да се ражда. Раждането, като процес, не трябва да бъде откъснато от другите явления в природата. Освен това, между едно и друго раждане трябва да има тясна, неразривна връзка.

Христос казва: "Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Аз превеждам този стих в следния смисъл: Ако не се раждате всеки ден, всеки момент от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие. Този стих, взет в еднократна форма, се отнася до децата, а не до възрастните. Ще се раждаш всеки момент. Само така ще разбереш смисъла на Разумното Слово и ще го приложиш. Ако днес си обикновен човек, утре можеш да станеш талантлив; ако днес си талантлив, утре можеш да станеш гений. Ако нямаш възможност да се новораждаш, ти завинаги ще останеш обикновен човек, или невежа. Значи, новораждането е многократен процес. Като се новоражда, човек може да се развива. Само така, той ще разбере смисъла на стиховете: "Вначало бе Словото, и Словото бе у Бога." Това са закони и методи, чрез които човек се развива; така, именно, той се освобождава от трудните условия на живота, единично и колективно. Ако не разбира тези закони, и цялата земя да се обработва, и житото да се подобри, човек няма да се освободи от мъчнотиите. Не е в многото жито, не е в изобилието. Важно е да се повдигне съзнанието на човека. Какъв смисъл има в това, земята да се

напълни с жито, а хората да продължават да се карат. При сегашното изобилие, нито богатият може да яде, нито бедният. Бедният не си дояжда, а богатият – прояжда. В края на краищата, от недояждане бедният удължава живота си; от преяждане богатият повръща всичко, което е ял, и преждевременно умира. Това са мои твърдения. Според моите наблюдения, аз не съм срещал нито един беден, който да е умрял от глад. Всички бедни са умрели, както богатите, от преяждане.

Сега, като говоря така, аз не искам да приемате нещата догматически, нито да вярвате, както аз вярвам. Това, в което аз вярвам, остава за мене. Обаче, ако и аз, и вие вярваме в едно и също нещо, ние имаме общи допирни точки. Какво ще излезе от моята и от вашата вяра, това е друг въпрос. Моята вяра е важна за вас дотолкова, доколкото може да донесе нещо добро, както частно за вас, така и общо за всички. Ако моята вяра ви обърка, дръжте се резервирано. Какво ще постигна, като ви кажа да раздадете имането си на бедните, и вие първо ме послушате, а после съжалявате? Защо съжалявате? Защото сте раздали богатството си на бедни, които не са истински бедни. Значи, трябва да различавате, кой е истински беден, и кой – истински богат. Има бедни, които играят ролята на бедни; има и богати, които играят роля на богати.

Събрали се стотина американски милионери и решили да изиграят ролята на бедни хора, да се представят като бедни. За тази цел, те се облекли в скъсани дрехи, хвърлили шапките, обувките си и тръгнали в такъв вид из града, да видят, как ще се почувстват в положението на бедни и просяци. Като се поглеждали едни-други, те се смеели. Това е животът, дето хората играят роля на бедни и богати. Умрелият не е ли беден? Той е фалирал търговец, изгубил всичкото си богатство. Като гледате на умрелия, като на фалирал търговец, кой няма да му се смее, щом го види с окъсани дрехи, бос и гологлав? Всички умрели, които занасят на гробищата, са все фалирали търговци. – Тогава да се откажем от този живот. – Не е въпрос да се откажете от живота, но умни да бъдете. Казано е в Писанието: "Да

възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила, и да възлюбиш ближния си като себе си." Да бъдеш умен, значи, да любиш. Не можеш да любиш, ако не носиш Разумното Слово в себе си. То дава мощ на човека. Без Словото любовта не може да се прояви. Любовта е мощна сила, чрез която всеки момент можеш да работиш, както ученият работи със своите уреди и инструменти. Любовта урежда и най-обърканите работи. Любовта укротява и най-свирепите животни. Казано е: "Бог е огън всепояждащ." Понеже Бог е Любов, значи, Любовта е огън всепояждащ. Тя не изгаря, но смекчава и стопява и най-твърдия метал.

Мнозина, в алчността си, приличат на онези разбойници, които нападнали един учен маг, с желание да го оберат. Като разбрал намерението им, той ги запитал: Какво искате? – Дай ни, кесията си, искаме да ни дадеш всичките си пари. – Елате с мене, аз ще ви дам, колкото злато искате. Аз имам малко пари, те няма да ви задоволят. Разбойниците тръгнали след учения. Той ги завел до една пещера, вдигнал камъка, и пред тях се открило голямо количество злато. Той им казал: Вземете си, колкото искате злато. Като го видели, разбойниците се спуснали към него и си взели по 20 – 30 кг. злато. Турили го на гърбовете си и тръгнали. От тежестта на златото, те се уморили, изпотили и започнали да изостават. По едно време те огладнели толкова много, че не могли повече да ходят. Спрели да си починат, но нямали хляб да задоволят глада си и да възстановят силите си. Вървели ден - два, все гладни и не знаели, отде да намерят хляб. С тях заедно бил и магът. Като видял отчаяното им положение, той казал: Вървете с мене, аз ще ви заведа на друго място. Гладни, изнемощели, разбойниците тръгнали след него. Той ги завел при друга пещера. Тропнал с пръчицата си и пред тях се открила богата трапеза с вкусни ястия. – Седнете да се нахраните и после ще продължим пътя си. Те гледали мага и си казвали: Чудно нещо, този човек не носи нищо на гърба си, а има всичко, каквото пожелае.

Магът, със своето знание, доказал, че в живота не са нужни само пари. Най-после, той казал на разбойниците: Оставете парите на мястото и си вървете.

Питат: Кое е същественото в живота? – Разумното Слово. – Кое е същественото още? – Вярата. – Обаче, не е важно, в какво вярва човек; важно е, какво може да направи човек със своята вяра. Казваш: Аз направих едно добро. – Не е достатъчно да направиш само едно добро. Доброто е непреривно. Добрите дела са свързани едно с друго, като верига. Всеки ден, всеки момент трябва да правиш добро. Мислите, чувствата и действията на човека трябва да бъдат свързани едно с друго. Това е неговият идеал, неговото щастие. Има начин, по който човек маже да постигне своето щастие. – Какъв е този начин? – Елате с мене, аз ще ви покажа. Аз ще ви заведа при пещерата, отдето всеки може да си вземе, колкото иска. Разстоянието до тази пещера е 500 километра. То трябва да се мине пеш. Всеки трябва да си помисли, може ли да извърви това разстояние. Дали вярвате в това, или не вярвате, то е ваша работа. Ако вярвате, ще видите, че е вярно; ако не вярвате, не е вярно. От гледището на природата, това е факт, който всеки сам може да провери.

Един мой познат, като бил в Англия, се натъкнал на особен случай. Една вечер той присъствал на интересна сказка, държана от един виден проповедник – негър. Той доказвал на англичаните, че на всеки човек са дадени условия за подобряване на живота. От него се иска само едно: да бъде разумен, да използва дадените условия. След сказката, от публиката излиза един млад човек, който се отправя към проповедника с думите: Ето, аз имам музикални дарби, искам да ги развия, но нямам средства. Как ще развия дарбата си? Проповедникът му отговорил: Който те е надарил, Той си има грижа за това. Вярвай, и ще се убедиш в моите думи. В това време, един богат англичанин се обадил: Аз имам възможност да помогна на този млад човек. Готов съм да се грижа за него, като за свое дете. Ще го поддържам, докато свърши. Младият човек благодарил на своя благодетел с думите: Сега

вече вярвам в силата на този закон. И на вас казвам: Вярвайте в Онзи, Който ви е дал дарбите. Той ще ви даде условия за тяхното развитие. Съвременните хора живеят в еднократните процеси, затова не успяват в живота си. Срещам един познат, който ми казва: Едно време бях религиозен, но нищо не остана от моята религиозност. – Щом твоето верую може да се явява и изчезва, ти никога не си бил религиозен. Ти нямаш нещо постоянно в себе си. – Ами това, което ти проповядваш, истина ли е? – Не само, че е истина, но аз живея в истината, която е вечна и неизменна. Ако не живея в истината, нищо няма да остане от мене; аз ще се превърна в прах и пепел. Всичко добро и възвишено в мене се дължи на истината. Аз живея в тази истина, в която човек не може да се съмнява. Тя дава мощ и дух на всеки, който я изповядва, безразлично, дали той е прост или учен, богат или сиромах. Не е важно, как е облечен човек. Важно е съдържанието и смисълът, които човек носи в себе си.

Какво се иска от човека? – Да даде възможност на своята душа, ум, сърце и воля да се проявяват. – Има ли човек душа? – Има, разбира се. Не се съмнявай в себе си. Ще кажете, че сърцето е орган, който пулсира. – Вярно е, че сърцето пулсира, че пулсът е свързан с дейността му. Умът пък е свързан с дейността на мозъка. Дойдем ли до душата, не можем да намерим мястото ѝ в човешкия организъм. Хиляди години да живее човек на земята, мъчно може да определи, какво представя душата. Тя е онова мощно, велико, възвишено начало в човека, за което е казано, че око не е видяло, и ухо не е чуло това, което се крие в него. Неизброими са възможностите на душата. В обикновения живот се казва, че като умира, човек предава душата си на архангел Михаил. Това са поетични приказки за обикновените хора. Обаче, не е така и за мъдреца. Той знае, че душата е нещо живо, мощно, необятно. В нея е човекът, а не тя в него. Това, което осмисля човешкия живот, което внася възвишени подтици в човека, е неговата душа. Казвате: Да спасим душичките си. – Щом става въпрос за спасение на душата, това не е душа. Душата не се нуждае от

спасение. Тялото може да се спасява, но не и душата. Тя представя гениалното, светото в човека, което служи на Бога. Като знаеш това, обърни се към душата си със следните думи: Понеже ти служиш на Бога, аз съм готов да направя всичко за тебе. Досега аз съм ви говорил само за любовта, но ако река да говоря за душата, само за предисловието върху този въпрос са нужни хиляди години. Тя е разумното начало в човека. Казано е: "В начало бе Словото." Словото е душата, наречена още ангелска или Божествена душа. Тя представя едната страна на Словото. Душата е разумността, която се проявява в света. Вън от душата, вън от Бога никаква разумност, никаква реалност не съществува. Доброто е реалност. Злото, обаче, не е никаква реалност. Вън от доброто, никаква реалност не съществува. Щом злото произхожда от доброто, то е ограничено. Злото е ограничено, а доброто – неограничено, вечно. Следователно, само неограничените неща имат условия да преживеят времето си. Ограничените неща нямат възможност да преживеят себе си.

И тъй, вън от душата, вън от Словото нищо друго не съществува. В душата се крият и умът, и сърцето, и волята. Тя се проявява чрез тях. В душата се крият всички дарби и способности на човека. Щом те се ограничават, душата се скрива, не изявява своя живот.

"В начало бе Словото. Всичко чрез Него стана." Чрез Словото се проявява и животът, и светлината, която осветява всички човеци.

Беседа от Учителя, държана на 12 октомври, 1930 г. София. – Изгрев.

ОТЕЦ ЛЮБИ СИНА

„Отец люби Сина, и всичко е дал в Неговите ръце." (Йоана 3:35)

Казва му Никодим: „Как може стар човек да се роди? Може ли втори път да влезе в утробата на майка си и да се роди?" (4 ст.) – Никодим можеше сам да си отговори, но той искаше да знае, какво ще му каже по този въпрос новият Учител.

Отговори Исус: „Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие." (5 ст.) Тогавашните евреи знаеха, че човек може да се роди отново, но как, не разбираха.

„Роденото от плътта, плът е, а роденото от Духа, дух е." (6 ст.) – Като говореше на Никодима, Христос забеляза, че той се учудваше. – Защо? – Защото неговите възгледи не се съвпадаха с тези на Христа.

Недей се чуди, че ти рекох: „Трябва да се родиш изново." (7 ст.). За обяснение на този стих, Христос казва: „Вятърът вее, дето ще; и гласът му чуваш, но не знаеш, отде иде и де отива." (8 ст.) Под „вятър", Христос разбира нещо разумно, а не обикновения вятър, който вее, дето си ще, отвява хората и вдига прах навсякъде. И разумното иде отнякъде, но не знаеш, отде иде. Разумната мисъл, разумната дума все ще спре някъде, но де ще спре, не знаеш.

Отговори Никодим и рече Му: „Как може да бъде това?" (9 ст.)

Отговори Исус и рече му: „Ти си учител израилев и не знаеш ли това? (10 ст.) – Тези стихове изискват дълбоко разбиране. Христос казва на Никодима: Ти си останал назад; отдавна трябваше да знаеш тия неща. Значи, Никодим останал назад в културата. Христос не е отговорил точно така на Никодима, но аз превеждам думите Му.

„Истина, истина ви казвам, че това, което знаем, казваме; и това, което сме видели, свидетелствуваме, и свидетелството ни не

приемате." (11 ст.) – Значи, Христос изнася едно обективно знание. Той поверил на учениците си това, което виждал и съзнавал.

„Ако земните работи ви рекох и не вярвате, как щете повярва, ако река небесните?" (12 ст.) – Наистина, което учите на земята, е земно. Ангелите, които са дошли на земята, няма защо да се раждат и прераждат. Само хората се прераждат, защото имат нужда от това. Хората имат нужда от къщи, а не ангелите. Хората създават градове, села, прекарват улици, които поливат с вода да не се събира много прах. Ангелите нямат нужда от тези неща. Хората се нуждаят от стражари, да ги пазят. В ангелския свят няма нито един стражар. Хората турят юзди на конете, което показва, каква култура имат.

„Който вярва в Него, не ще бъде осъден, а който не вярва, той е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единороднаго Сина Божия." (18 ст.) – Който не разбира езика на Писанието, вади много странни заключения. Той се пита, как може човек да бъде осъден. Колко лесно човек може да бъде осъден! Например, ако не ядеш хляб, ти си вече осъден на смърт. Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който не ме яде, няма живот в себе си." Значи, ако не вярваш в живия хляб, т. е. ако не ядеш от него, ти нямаш живот в себе си. – Що е хлябът? – Истинското знание. Ако го носиш в себе си, ще живееш; ако не го носиш, ще умреш и ще ти направят паметник със следния надпис: Тук почива един голям философ. Така мислел и той за себе си.

И дойдоха при Йоана и рекоха му: „Равви, Онзи, Който беше с тебе отвъд Йордан, за Когото ти свидетелствуваше, ето, Той кръщава и всички отиват при Него." (26 ст.) – Има два вида кръщение: Иоановото кръщение, което се отнася към роденото по плът, и Христовото кръщение – към роденото по Дух. Щом те потопят във вода, ти си роден по плът. Мислиш ли, че с такова кръщение можеш да влезеш в Царството Божие?

„Той трябва да расте, а аз да се смалявам." (30 ст.) – Много естествено. Духът трябва да расте, а плътта – да се смалява. Чудни са

хората, когато искат да растат по плът. Плодът никога не може да бъде по голям от дървото. Плътта е малък плод от дървото на Духа и трябва да се смалява. Даже най-големият плод не може да стане по-голям от динята. Тя е смела и може да на прави плода си голям, но затова лежи на земята. Не е като другите плодове, да виси на клонете.

„Който иде отгоре, над всички е отгоре; който е от земята, от земята е и от земята говори. Който иде от небето, над всичко е отгоре." (3 ст.) – Думата „отгоре" означава от Духа, а „отдолу" – от плътта." Който иска да бъде богат, да живее в охолство, той е роден по плът, кръстен по плът, живял по плът и умира по плът.

„Бог люби Сина, и всичко е дал в „Неговите ръце." „Отец люби Сина." – Това е твърдение, а всяко твърдение, трябва да се докаже. И в математиката се изнасят много закони, отношения, но те трябва да се докажат. Това значи разрешение на неизвестните. За да се намери неизвестното, нужно е да има нещо дадено. „Отец люби". – Защо, на какво основание люби? Ще кажете, че Отец люби, защото Христос е Негов Син. – Какво означава думата син? – Тя. трябва да се преведе. Ако човекът е син, и малкото пиле може да бъде син на голямата птица. В такъв случай, какво наследство получава пилето от баща си? И малкото дръвче, издънката може да бъде син на голямото дърво. Какво може да й даде бащата? Ето защо, като се правят сравнения, трябва да се знае, в каква категория, в какво отношение се намират величините, които се сравняват. Кое е това, за което Отец люби Сина? Ако ти обичаш приятеля си, трябва да има подбудителна причина за това. То не е само някакво чувство. Чувството е изразител, проводник на разумна сила, която се проектира в природата. Обаче, приятелството, само по себе си, е разумна връзка. Докато съществуват разумни отношения, има приятелство. Щом се прекратят разумните отношения, приятелството изчезва. Значи, синът е син дотогава, докато има разумно отношение към баща си. Щом разумното отношение изчезне, и синовността изчезва. Това е закон. И тогава, според думите „Отец люби Сина", разбираме разумен син, който

върши волята на баща си във всяко отношение. Всеки човек, който върши волята Божия, той може да бъде Негов Син. – Тогава да бъдем Синове на Бога. – Да, можете да бъдете. – Кога? – В бъдеще. Сега още не сте Синове Божии. Когато твърдите, че сте Синове Божии, това е идея на миналото, която сега се реализира. Ако някой твърди, че е Син Божи, той трябва да притежава качествата на своя Баща. Не е достатъчно само да кажеш, че еди-кой си ти е баща. Това е само външната страна.

Три качества се изискват от сина: той трябва да прилича по тяло, по ум и по сърце на своя баща; той трябва да прилича по ум, по душа и по дух на своя баща. Приликата по душа и дух оставям настрана, защото те са спорни въпроси. Те ще останат за разглеждане в бъдещата култура, когато дойдат на земята гениите и светиите. Тогава за учители на земята ще бъдат само гении и светии. Засега даже в университетите преподават обикновени хора, най-много талантливи. Почти в никой европейски университет няма нито един гений или светия за професор. Това твърдение е само за мене, за вас може да не е валидно. Вие може да твърдите, че в университетите има гении и светии. Това твърдение е само за вас, а не и за мене. Според моите изследвания, в университетите още няма нито гении, нито светии. Под „гений и светия" ние разбираме друго нещо, а не както вие разбирате. От физиологическо гледище, думите „гений и светия" не са строго определени, според тяхната същност.

Съвременната физиология под „гений" разбира човек, който е до границата на лудия. Някои учени твърдят, че лудостта се дължи на гениалността. Според тях, гениалността граничи с лудостта, а обикновеният, талантливият са далеч от лудостта. И за Христа казваха: „Луд е Той, защо Го слушате?" И за апостол Павел казваха, че е полудял от много учене. Като говоря за гениите и светиите, аз искам да кажа, че те разбират законите, методите и силите, с които разумната природа оперира. Геният прилага законите и методите на природата, както за себе си, така и за своите ближни. Същото се

отнася и за светиите. Те са над гениите и пазят равновесие между живота и законите. Те са равнодействуващата сила в света. Те са хора на мъдростта. Аз не говоря за обикновените светии в църквите. Те са църковни светии. Тези светии, за които говоря аз, не са в църквите, но са между хората. Някога светията е облечен добре, а някога е бос и гологлав, и с рало в ръка оре на нивата. Някога ще го видите с чук в ръка; с четка, като виден художник, или с цигулка, като виден музикант. Ще кажете, че е невъзможно светията да бъде и прост работник, и учен човек, и художник. – Светията заема всякакво положение. Ако Христос, Син Божи, можа да работи с часове с ренде в ръка в работилницата на баща си, или да носи вода на майка си, нима светията стои по-високо от Христа? При това, Христос беше и Учител. Тогава да не ви е чудно, че ще срещнете светията на работа във всички области на живота. Христос носеше сандали на краката си, а не модерни обувки, каквито съвременните хора носят. Обаче, това е външната страна на живота. Днес познават светията само по външната страна.

Светията трябва да има следните три неща: тяло, което да не се разрушава при никакви условия; сърце, което да не се подава на никакви изкушения; ум, който да не се подава на никакви заблуждения. Светията е изразител на великата истина. Значи, тялото на светията не трябва да умира, от нищо да не се разрушава; сърцето му да устоява на всички съблазни, и умът му да се справя с всички противоречия. Който може да даде друго определение за светията, аз съм готов да го приема. Който не вярва на думите ми, нека даде свое определение за светията. Моето определение е за мене, на никого не го налагам. Аз съм готов да заема мястото на светията, за когото давам определение; в никой случай не желая да бъда на мястото на някой светия от църквата. Също така съм готов да заема мястото на гений, който разбира и прилага правилно законите на природата. Обаче, не желая да заема мястото на гений, какъвто описват физиолозите. За такива гении и досега спорят, дали са истински, или

не. И самите физиолози, като определят понятието „гений" има още много да учат. Те са далеч от истината за органическия свят.

Сега, да дойдем до въпроса за храненето. С каквото се храни човек, такъв става. – С какво трябва да се храни човек? Според физиолозите, определено е, каква храна да употребява човек. Например, бременната жена трябва да се храни със специфична храна. И мъжът, преди да е станал баща, също трябва да употребява специфична храна. Геният трябва да употребява храна за гении, светията – съответна храна. И царят трябва да приема специфична храна. Това е наука. Какво знаят по това съвременните физиолози? Пчелите, които преди хиляди години са изучавали храненето като наука, и досега прилагат наученото по отношение на своята царица, работници и търтеи. И досега прилагат те своята теория за храненето в живота си, а хората още не знаят, как трябва да се хранят и каква храна да употребяват. Който не разбира законите за храненето, казва: Бог е наредил човек да се храни с една или друга храна, по един или друг начин. Вярно е, че Бог създаде света и определи на всяко същество съответна храна, но хората изгубиха правилните методи и правила за хранене, както и първичната храна, определена за тях. Затова днес болестите се ширят от единия до другия край на света. Не е лошо, че има болести, страдания и сиромашия. Аз не съм против тях. Не е лошо да има богатство, знание, аз не съм и против тях. Че съществува смърт, и това не е лошо. Че има грехове в света, и това не е лошо. Аз не съм против това, което съществува в света, но всяко нещо трябва да бъде на своето място. Грехът е отрова, която трябва да бъде затворена в шишета и, когато е нужно, тогава да се употреби. – За какво е нужна отровата? – За лекарство. Грехът, сиромашията, болестта също трябва да са затворени в шишета и в специфични случаи да се използват за инжекция. Всички отрицателни неща се държат затворени в шишета и при специфични случаи само се използват.

Едно нещо ще знаете: любовните работи, т. е. всичко, което има отношение към любовта, трябва да бъдат свободни. Аз мога да бъда краен филантроп или човеколюбец и да правя всичко съвършено безкористно. Това изисква от нас целокупният живот. Вън от този живот не мога да проявя доброто. При това, което е добро за мене, то е добро за всички. Дето е доброто, там няма користолюбие. Във външното добро, обаче, има користолюбие. Например, плащаш на някого десет хиляди лева, но искаш да го използваш, да стане твой слуга. Ти величаеш някого, но с известна цел. Ти нямаш любов към него, но искаш да го използуваш. Питам: Може ли този слуга да те обича? Може ли човекът, когото величаеш, да те обича? Дето няма любов, там користолюбието се шири; там отношенията между хората се развалят. Това са временни отношения между хората. И те са добри, но безкористните са по-добри. Когато се казва, че е добре да бъде човек богат, разбираме земята, която дава изобилно. Добре е човек да бъде светия. Тук под „светия" разбираме небето. На земята светията е беден човек. Той може да съжителствува с хората дотолкова, доколкото светлината съжителствува с тях. Светлината, която излиза от разумния център – Слънцето, се движи с бързина 300,000 км. в секунда. Като минават през земята, слънчевите лъчи се движат с голяма бързина, за да не се опетнят. Ето защо, всеки светлинен лъч остава на земята само една триста-хилядна част от секундата, след което отива в пространството. Понеже всеки лъч носи благословение, щом го остави на земята, той веднага си заминава. В това отношение, хората са затворници, които очакват нещо от слънчевите лъчи. Те слизат за момент на земята, оставят благото, което носят, като храна за човеците, и се връщат назад. Някой казва: Аз се разговарям със светлината. – Да мислиш, че се разговаряш със светлината, това е едно; всъщност, да се разговаряш, това е друго. Казваш, че се разговаряш с Господа. – Като казваш така, ти трябва да имаш ясна представа, какво значи, да говориш с Господа. Ако сам нямаш представа, първо ти ще изпаднеш в лъжливо положение, а

после и твоите близки. Като слушаш някой да говори по радио, това подразбира ли, че се разговаряш с него, когато той е на 8,000 км. разстояние от тебе? Да се разговаряш с човека, това значи да си близо до него, да го виждаш, и той да те вижда. Като казваш, че се разговаряш с Бога, трябва да обясниш как става това, да не мислят, че по форма си се разговарял. Съвременните хора си представят човека по форма, но това не е истинският човек. Тялото е жилище, в което душата временно пребивава.

„Отец люби Сина." За да има правилни отношения между бащата и сина, нужно е знание. Бащата всякога обича своя разумен син. Той най-много обича своя добър, умен и любещ син, затова всичко оставя в негови ръце. Бащата знае, че разумният син никога няма да онеправдае другите. Закон е: Всяко същество, което се опитва да онеправдае другите, изгубва своята интелигентност. Като направи най-малкия грях, той постепенно губи своите дарби и способности. Добрият, разумният човек представя единица с 14 нули. Ако направи най-малкия грях, единицата изчезва и остават 14 нули. Какво представят нулите без единицата? – Нищо не струват. Обаче, като направи добро, единицата дохожда на мястото си, взима мястото пред нулите, и те се осмислят.

„Отец люби Сина." – Защо бащата люби сина си? – Защото той има правилно отношение към него. Правилните отношения са от голямо значение за онези, които разбират живота. Обаче, повечето хора не разбират живота, както трябва. Те не са достигнали до това развитие. Ето защо, най-голямо право да живее има онзи, който разбира живота. – Ама условията на живота са лоши. Вие сте създали тези условия. Стремежите и въжделенията на миналия човешки живот се реализират в сегашния, а сегашните стремежи на човека ще се реализират в бъдеще. Каквото мислите и чувствувате днес, не може да се реализира в този живот. Сегашният живот е проявление на миналия. Като изживеете миналото си, тогава ще живеете настоящето.

„Отец люби Сина." – Отец, това е Разумното Начало в човека. Велико нещо е да имаш баща. Докато ражда, бащата е богат. Щом престане да ражда, той обеднява. Щом обеднее, той не е баща. Същото се отнася и до майката. Бедната майка не ражда. Бедният не може да стане учител. Щом е беден, той е още ученик. Под „богатство" аз не разбирам само външно трупане на пари. Ако е така, какво ще кажете за светията? Той може външно да не е богат, а да е светия. Аз говоря за вътрешното богатство на човека. Това значи истински богат. Само такъв човек разбира, какво нещо са отношенията между хората. Днес, в която църква, в което общество, в която партия или държава влезете, всички искат да им се подчинявате, да се съобразявате с техните закони. Не е лошо това, но като се подчинявате, ако усетите, че ви ограничават, отнемат свободата ви, какво сте придобили? Църквата, обществото, партиите дават големи обещания. Изпълниха ли обещанията си? И човек, като слизал от небето, дал обещание, че ще се отнася с животните като със свои по-малки братя. Изпълни ли това обещание? Едва сега някои хора почват да съзнават какви отношения трябва да имат към животните, и се стараят да ги облекчават, да не ги товарят много. В бъдеще хората ще орат с трактори, а не с рала, както сега орат. Животните ще се повдигнат и ще минат в по-висока фаза на живота. Сегашните млекопитаещи са кандидати за човеци. – Може ли да стане това?

В една легенда се разказва, как един от вавилонските царе станал животно. Той направил едно голямо престъпление, за което Бог го наказал, превърнал го в животно. Много години прекарал като животно, докато най-после се разкаял и отново приел човешка форма. Това е легенда, а в индуските книги се говори като факт за преминаването на човека в животно, и на животното в човешка форма. Това се изучава даже в училищата. То не е мое вярване, но индуско. В миналото и в Египет са изучавали този въпрос. Ще кажете, че това не е вярно. – Възможно е. Съществуват няколко закони: за наследствеността, за странстването на душата и за прераждането.

Значи, една и съща реалност се изразява по три различни начина. Странстването на душата е велика реалност, според която душата излиза от Бога, слиза в материята да се учи и отново се връща при Бога. Законът за прераждането подразбира слизане на душата в материалния свят, докато се усъвършенствува. Законът за наследствеността подразбира предаване на известни черти, стремежи и качества от бащата на сина. „Отец люби сина си." – Защо? – Защото Синът носи качествата на Отца си. Когато дойде на земята, Христос искаше да намери готови хора, да им предаде учението, което носеше от небето. Той искаше да се отвори път към небето, да отидат някои души от земята, да следвате небесния университет. Между кои вярваща можа Христос да намери такива души? Те нямаше да умрат, но щяха да отидат на небето да изучават по-висока наука от земната и като се върнат на земята, да разказват какво са видели и научили. Има ли такива хора между вас, които са следвали университета на небето, да разкажат какво има там? Всеки, който е дошъл с диплом от небето, веднага са го изпъждали от земята. Кой би повярвал на такъв човек? Колкото и да ви убеждава, че е свършил университета на небето, няма да му вярвате. По-скоро бихте повярвали в приказките „1001 нощ", отколкото в това, че някой ходил на небето да се учи и се върнал оттам на земята. Съвременните хора имат изопачете понятие за небето. Велик е животът на небето. Представете си, че в клетките на човешкия организъм живеят микроби, които се хранят и развиват самостоятелно, без да подозират, че са в човека. Ако между тези микроби се яви един учен философ, пак микроб, и започне да им разправя за човека, за неговото царство, ще повярват ли те на думите му? Ще кажат, че той е заблуден. Също така, и хората, като микроби, живеят в клетките на разумните същества, без да съзнават това. Обаче, грамадна е разликата между микробите и човека. По-скоро човекът ще проникне в небето, между разумните същества, отколкото микробата в човешкия свят. Има същества на земята, които виждат под пълен ъгъл, т. е. под ъгъл от 360°. Те виждат навсякъде. – Докажи

това! – Лесно може да се докаже, но трябва да заемем положение от знанието към незнанието. Как ще докажете, че едно вещество е сладко? Като го вкусите, сами ще се убедите, че е сладко. Колкото да е изопачен вкусът ви, все ще познаете, че е сладко. Моят и вашият вкус не са еднакви, но поне приблизително ще имате впечатление, подобно на моето. Можете ли да отречете, че това вещество е сладко? Следователно, когато казваме, че даден човек говори истината, ние подразбираме, че в него са вложени качества на истината. Този човек е изключил абсолютно лъжата от себе си. Дето и да го поставите, той всякога ще заеме едно и също положение към истината. Сладчината си е всякога сладчина. Ако едно сладко вещество е примесено с горчиво, езикът ще схване това. То не значи, да отречеш сладкото за сметка на горчивото. Също така, и човешкото сърце има способността да различава доброто от злото, да различава тяхната сладчина и горчивина. Човек, на когото имаш пълно доверие, носи истината в себе си. Най-силните храни са сладките, но трябва да знаете, как да преработите тази сладчина. Ако организмът не може да я обработи, тя ще причини в него захарна болест – диабет. След сладките храни идат киселите. Те са причина за буйния, сприхав характер на човека. В каквото общество попадне такъв човек, в края на краищата, той ще избухне и ще разруши нещо. Той разяжда материята, както киселините. Който употребява водни храни, лесно затлъстява. За да дойде в нормалното си състояние, той трябва да яде повече кисели храни, после сладки и след това да употребява в малко количество вода, главно водни храни. Казано е: „Блага дума отваря железни врата". Следователно, кажи на човека една блага дума, да го повдигнеш и успокоиш. Острата, груба дума възбужда, дразни човека. Благата дума е естествена храна за човека. Дай му сладка храна, ако искаш да ти благодари.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни." Всеки се стреми да извоюва своята свобода. За да я извоюва, той трябва да изучава формите, законите на истината, както и

отношенията между живите същества. После, той трябва да изучава съдържанието и вътрешния смисъл на тези форми. Без това знание, човек не може да познае своето собствено съдържание. Значи, той трябва да изучава законите на своето тяло, на своя ум и на своето сърце. Лесно се казва, какво трябва да се учи, но как ще се изучи? Вземете, например, възпитанието на децата. Лесно ли се постига това? Ако аз възпитавам деца, ще постъпя по съвсем друг начин от този, който сега се прилага. Посещавал съм училищата цели 11 години и видях, как постъпват съвременните учители. Аз познавам сегашните методи на възпитание не само в България, но в целия свят. Навсякъде си служат с примитивни методи. Повечето учители не знаят елементарните правила за възпитание на детето. За да въздействуваш върху някое дете, трябва да го пипнеш на специално място на брадата. Но нужно е да се знае точно мястото, и как да пипнеш. Пипнеш ли това място както трябва, ти произвеждаш магическо действие върху неговата воля. Кое е това място, не казвам, защото не сте готови и бихте злоупотребили. Ако бащата пипне детето си на това място, той може да направи от него, каквото си поиска. Това за мене е факт, опитан и проверен, а вие можете да го приемете на доверие, а можете и да го отречете. Ще кажете, че това е само теория. Аз никога не градя знанието си на теории. За да изнеса един факт, аз съм го проверил най-малко десет пъти. Следователно, за да подтикнеш волята на човека към дейност, намери специфичното място на брадата му и там го пипни. Къде трябва да пипнеш човека, ако той има мъчнотия в сърдечния свят? Ще кажете, че трябва да се засегне сърцето му. Не, не бутайте сърцето му. Има специфично място за трансформиране енергиите на сърцето. Това място е отбелязано на лицето, но няма да го кажа. Ако хората имаха правилно отношение към Бога, можех да ви посоча това място, но засега се въздържам. Ако дадат обещание пред Бога, че няма да злоупотребяват с истината, само тогава мога да им покажа тези места. В това отношение, законът е много строг. Ако не опази закона на истината,

човек губи всичко, което му е дадено. Ако знаеш истината и злоупотребяваш с нея, законът веднага ще те хване. Ако пипнеш някой човек на тези места, трябва да пристъпиш с всичкото си почитание и всичката чистота и светост. Затова Бог каза на Мойсея: „Изуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свето." Когато човек се намира в умствено затруднение, може да му се помогне по същия начин: да се намери специфичното място, което произвежда добър резултат. Кое е това място, не мога да ви кажа.

Казвате: Трябва да вярваме в съществуването на Бога. Само така ще ви се даде това, което желаете. – Важно е как да вярваме. – Ще вярваш, че имаш един баща, който всякога се грижи за тебе. Бащата казва: Синко, вярвай, че аз съм при тебе. Обаче, вярата изисква правилни отношения между бащата и сина. Като син, когато съм при баща си и когато не съм при него, аз пазя свещено неговия образ. Аз се чувствувам свободен пред него. Аз храня синовни отношения пред баща си, а не господарски, нито робски. Някога бащата иска да застане на мястото си, като господар. Не, бащата може да се държи господарски, без да е баща; може да се държи приятелски и да е, всъщност, баща. Бащата не може да бъде едновременно и баща, и господар. И синът не може да бъде едновременно и син, и роб. Аз нямам нищо против това, че бащата е господар, а синът – роб. Казвам: В природата съществува закон, според който едновременно не можеш да вършиш две неща. Ако баща ми се отнася към мене господарски, аз ще бъда роб, слуга. Но ако постъпва към мене приятелски, като баща, тогава аз ще му бъда син. Значи, не мога да бъда в едно и също време и роб, и син.

Казвате: Ние считаме Бога за баща, а всъщност, Той е господар. – Ако мислите така, каква идея имате за Бога? Ако познавате Бога като ваш баща, това е едно нещо; ако Го познавате като господар, това е друго нещо. Ако познавате Бога като ваш Учител, това е едно; ако Го познавате като ваш спасител, това е друго нещо. Това са определени идеи. Щом смесвате тези идеи, вие създавате цяла каша. Нужно е

дълбоко, вътрешно разбиране. Който не разбира законите на живота, ще се намери в голямо противоречие. Казваш: От толкова години следвам пътя към Бога, но нищо не съм направил. Ние трябва да поддържаме отношенията си към Бога и своите ближни в изправност, понеже силите, вложени в нас, трябва да се разработват. – Кога ще се постигне това? – Има време. Според индуското учение, денят на Брама е равен на число, състоящо се от единица с 14 нули след нея. Определете, на колко билиона или трилиона е равно това число. Всеки, който е излязъл от Бога, разполага с големи дарби и способности за реализиране на един Божествен ден, равен на число, образувано от единица с 14 нули. Като живо същество, ти не трябва да се задоволиш да останеш във формата на риба, птица или млекопитаещо, нито във формата на някое предпотопно животно, нито във формата на човек, но да вървиш нагоре, по възходящата стълба, докато стигнеш до първичния човек, т. е. до космическия човек, или във формата на библейския човек, създаден по образ и подобие на Бога. Затова е нужен един период от 15 цифрено число, съставено от единица с 14 нули. Толкова време е нужно, докато се качиш на високия връх, отдето ще виждаш всички разумни същества и отношенията им към тебе, както и твоите отношения към Бога. И тогава, за да се слееш с Бога, нужно е още толкова време равно на число, съставено от единица и 14 нули. След като живееш на всички слънца и планети и прекратиш този живот, ще отидеш при Бога, ще влезеш в Него – там ще опиташ дълбочината на Божественото. Тогава ще влезеш в друга епоха, дето ще живееш толкова години, колкото представя едно число от 39 цифри. Какво ще кажете на всичко това? Индусите не пишеха тези числа. Те казват, че в нощта всичко заспива. Значи, докато спи човек, времето минава лесно. – Така е, за глупавия всичко спи, а за разумния всичко живее. За онзи, който разбира тези неща, има живот.

Питате: Какъв е смисълът на сегашния живот? – Смисълът на този живот е в придобиване на знания. След като се прераждаш на

земята 777 пъти, ти минаваш по пътя на слизането и възлизането – според законите на еволюцията и инволюцията. Това е египетското учение. Като излизаш от Бога, Той ще те изпрати със следните думи: Синко, знаеш ли кога ще се върнеш при Мене? Това ще бъде, след като вселената се създаде още 14 пъти и пак изчезне. Под „изчезване на вселената" ние не разбираме изчезването като процес, познат на нас, но си представяме събличане и обличане на земята 14 пъти. Когато вселената преживее такива 14 дни, Бог е преживял само половин ден. Аз привеждам тези факти само като забавление, като куриози. С това не искам да обезсмисля вашия живот. Напротив, животът има велико бъдеще. Всички страдания, които преживявате, ще се използуват. От това гледище, и смъртта е необходимост. Тя е наша сестра. Като дойде тя, ти ще се предадеш в нейните обятия и ще кажеш: Прави с мене, каквото искаш. Тя ще те обере по всички правила, след което ще дойде другата ти сестра – любовта. Тя ще те облече с най-хубави дрехи. Ако не дойде смъртта да те обере и съблече, любовта никога няма да те облече. Смъртта казва: Ще те съблека. – Какво да правя? – Ще чакаш да дойде любовта, да те облече в най-хубави дрехи, каквито никога не си виждал. Като се облечеш в хубави дрехи, ще благодариш на смъртта, че те е съблякла. Тя не обича да ѝ благодариш, нито да плачеш пред нея. И да искаш да плачеш, не можеш, нямаш сълзи; ти нямаш и мускули, с които да ѝ се противопоставиш. Ти само вътрешно ще почувствуваш смъртта. Тя те лишава от всички външни сетива. Като видиш страшния образ на смъртта, тя ще ти се усмихне и ще каже: Колко си глупав! Ти не разбираш онези, които те любят. Като те заровят в земята, иде любовта и започва да ги прислужва. Казвате, че любовта облича човека. – Да, смъртта го съблича, а любовта го облича. Кой досега е казал тази истина? – Нито църквата, нито богословите. Като казвам, че смъртта съблича човека, това показва, че тя е силна. Няма по-красив ангел от смъртта. Въпреки това, като я видите, космите ви настръхват. След тази опитност, ако те питат, защо се пазиш от греха,

казваш: Ти виждал ли си смъртта? – Не съм я виждал. – Аз я видях само веднъж, втори път не искам да я видя.

„Отец люби Сина." Син е онзи, който възприема с открито, любещо сърце всичко, което става във вселената. Като влезе в нея, пред каквото и да се намери – богатство или беднотия, слава или безславие, грях или правда, да е готов да каже: Така е определено от Бога. Като натовариха Христа с греховете, не ги ли понесе Той? В това отношение, Той е най-големият работник в света. Христа натовариха с вековните грехове, Той да ги изплати. Никой, освен Христос, не се нае да понесе греховете на хората. Цели 33 години Той носеше греховете им, след което Го разпнаха. Има едно предание, в което се казва, че когато Христос бил на кръста, една жена се приближила до Него и Му казала: Господи, ти още не си поел моя товар, т. е. моя смет. Той помолил да отковат ръката Му, да изпълни последното си задължение. След като поел и нейния товар, Той казал: Сега можете отново да заковете ръката ми. Днес Христос не може да бъде прикован на кръста. Всеки, който веднъж е бил закован на кръста, втори път не могат да го заковат. Сега, всички вие сте заковани. Аз виждам майки и бащи, братя и сестри, деца – всички са заковани. Други носят кръста си към Голгота – мъже и жени, всички отиват там. След това казват, че имат култура. – Каква е тази култура? – Велика култура е тя. В нея е смисълът на живота. Ще кажете, че и аз плача като вас. – Аз не плача, не съм от тези, които плачат. Мина времето на моя плач. – Не тъжиш ли? – Мина времето и на тъгата. – Не мислиш ли за подобрението на човечеството? – Всички хора страдат от изобилие – резултат на което е болестта диабет.

Съвременните хора се нуждаят от сладка храна. Тя е словото на живота. Словото трябва да се дава на хората. Някои казват за мене, че искам да заповядвам. – Аз съм преживял и това време. Сега на никого не заповядвам. Казвате, че минавам за владика. – И това съм преживял. И положението на цар преживях. Аз не искам да бъда нито владика, нито цар, нито майка, нито баща. Това оставих на хората. –

Какъв искаш да бъдеш сега? – Аз искам да бъда служител на Бога. Останалите хора ще бъдат и царе, и владици, и майки, и бащи. Тази е моята философия.

Казвате за мене: Този човек иска да ни устрои някаква засада, някаква примка. – Някога аз съм правил тези примки, но като видях техните резултати, отказах се от всичко. Едно време бях господар, видях резултата на господарството и се отказах от него. Едно време бях свещеник, но като го опитах, отказах се и от него. Аз говоря за себе си, нямате право да ме обвинявате, че говоря за свещениците. Ако и другите свещеници мислят като мене, и те ще се откажат от своето положение. Едно време бях майка, но като опитах нейното положение, и от това се отказах. Бях баща, и от това положение се отказах. Всичко видях и опитах, и от всичко се отказах. Като опитах всичко в живота, отказах се от него, защото разбрах, че има нещо по-хубаво от преживяното и сега остава само едно: да служа на Бога. И като се върна при Него, отново да сляза на земята. Тогава пак ще искам да стана и цар, и владика, и майка, и баща, но вече с ново разбиране и с нова светлина да изпълня задължението си както трябва. И сега, всичко, каквото имам, оставям на вас. И вие като мене, ще минете през същите положения, за да се откажете от всичко. Христос казва: „Който мине през всички изпитания и всички положения, той разбира великата истина. Всеки трябва да приеме доброволно нещата, без да убеждава другите. Аз не искам да ви убеждавам в това, което говоря. То е въпрос на времето. Казваш: Аз искам да живея за Бога. – Да искаш, и да живееш за Бога, това са две противоположни неща. – Аз искам да помогна на хората. – Да искаш, и да можеш да помагаш, това са две различни неща. Трябва да знаеш как да помагаш, без да унижаваш човека.

Дойде някой при мене, иска да му дам пари на заем. – Ако аз му дам пари, ще унижа неговото достойнство, затова трябва да избера такъв начин, та като му дам парите, да не го унижа. Аз зная само един начин за правене на добро. Например, искаш вода от мене.

Казвам: Приятелю, радвам се, че си дошъл при мене. И аз съм жаден, и ти си жаден. Слушай, наблизо, няколко километра оттук, има един извор. Хайде да отидем заедно. Тръгваме и двамата. Казвам му: Тури си ръката, отдето извира водата, и пий. Според мене, това е най-голямото добро, което мога да направя. Вместо да налея една чаша вода от стомната, аз го завеждам на извора. Казва се в Писанието, че който даде на жадния една чаша вода, той е направил голямо добро. Това не се разбира буквално. Добре е да дадеш на човека чаша вода, но трябва да знаеш, как да даваш. Щом дойдем до извора, сядаме да си починем и пием от водата му. – Как ти се вижда водата? – Отлична. Този пример е за разсъждение, да се научите как да правите добро, без да накърнявате достойнството на човека.

Един ден, след беседа, излизам от салона. Иде при мене един от правоверните християни, голям критик и ми казва: Вие не проповядвате Христа. – Аз се отказах да Го проповядвам като вас. Видях резултата от вашите проповеди и се отказах от тях. – Как проповядвате днес Христа? – На първо място е парата. Ако отидете в Америка, ще видите, че най-красноречивите проповедници си имат вили, живеят като царе, с всички удобства. След всичко това ще проповядват, че Христос умрял на кръста. И това не е лошо. По-добре е да проповядват Христа по този начин, отколкото да вършат грехове и престъпления. Според мене, сегашното проповядване на Христа, в сравнение с истинското проповядване, е особен род разбойничество. И аз като проповядвам се запитвам: Как проповядвам истината – като честен човек, или като престъпник и разбойник, който лъже и обира хората? Под „разбойник" разбирам, човек, който иска да вкара хората в крив път. И съвременните вярващи трябва да се запитат, как проповядват Христа.

Много пъти аз съм се занимавал с тежката задача, как да науча хората да познаят Бога. Дошъл съм до заключението: Бог се проявява някога такъв, какъвто е, а някога, такъв, какъвто не е. Така се е проявявал Той към мене. И аз се проявявам към Него такъв, какъвто

съм и такъв, какъвто не съм. Питам: Де е кривото? – Няма нищо криво в света. Закон е: Бог може да ми се изяви такъв, какъвто е; може да се прояви и такъв, какъвто не е. – Тогава, де е истината? – Аз разглеждам въпроса философски. Ако Бог се прояви към мене такъв, какъвто не е, аз трябва да се проявя към Него такъв, какъвто съм. Ако Бог се прояви към мене такъв, какъвто е, аз имам възможност да се проявя към Него такъв, какъвто не съм. Това е философска мисъл, върху която трябва да разсъждавате. Щом дойде нещастието в света, Бог се проявява такъв, какъвто не е. Вие ще се проявите към Него такива, каквито сте. Какво дават две отрицателни величини? Това е един от Христовите закони, който дава разрешение на един социален въпрос: „Не противи се на злото." Това значи: Не, увеличавай злото, но не увеличавай и доброто. Ако увеличиш доброто, ти ще направиш престъпление. Който се е опитал да умножи доброто, той е вече сгрешил. И всеки, който се опитал да увеличи злото, и той е сгрешил. Ще проявяваш доброто в света, като мярка, без да го увеличаваш. Щом го увеличиш, ти си вън от законите на разумната природа, извън Божиите закони. Ако увеличаваш доброто във физическия свят, ти си на крив път. Ти можеш да увеличиш доброто само в себе си, но не и вън от себе си. Доброто е същината на Бога. Той е, сам по себе си, добро. Следователно, с твоето добро ти не можеш да направиш света по-добър, отколкото е всъщност. И с твоето зло не можеш да причиниш на света по-голямо зло.

И тъй, Бог се проявява към нас такъв, какъвто е, и такъв, какъвто не е. Това не е нищо друго, освен проява на доброто и злото. Обаче, ние във всички случаи трябва да се проявяваме към Бога такива, каквито сме. Това е правилното отношение. То показва нашата готовност да служим на Бога. Ако се проявяваме към Бога такива, каквито не сме, това показва нашето греховно състояние. Ако една жена дойде при мене да я лекувам и се прояви такава, каквато не е, аз ще й препоръчам един мъж, който да се прояви към нея такъв, какъвто е. Щом се ожени за него, тя ще се излекува. Това е

поляризиране. Добрите хора изправят лошите. Те ги лекуват. Ако Бог се проявява към тебе такъв, какъвто е, ти ще се радваш и веселиш и ще се проявиш към Него такъв, какъвто си. Щом Бог се прояви такъв, какъвто не е, ти пак трябва да се проявиш такъв, какъвто си, и ще се учиш. Ако не се учиш, никога няма да станеш мъдър, никога няма да придобиеш знание. Като знаете това, използувайте моментите в живота. Радвайте се, обичайте всички хора, всички живи същества, когато Бог се проявява към вас такъв, какъвто е. Щом се покаже такъв, какъвто не е, ще учите – нищо повече. Ще вземете мотиката и ще работите, докато придобиете мъдрост и знание. Това е философията на живота.

„Отец люби Сина." – Защо Христос е Син Божи? – Защото показа синовни отношения към Бога. Той понесе всички страдания, хули и подигравки с любов и се прояви към Бога такъв, какъвто е. Така Христос показа на хората, какви трябва да бъдат. Той каза: Аз минах през страданията. Ако и вие искате да бъдете Синове Божии, трябва да минете през същите страдания. Казваш: Искам да бъда Син Божи. – И това може, но ще се готвиш да минеш през големи страдания. Не мислете, че вие ще избегнете ангела на смъртта? Вие не можете да избегнете смъртта, колкото и да се криете от нея. Една 80-годишна негърка, обременена от живота, постоянно се молела на архангел Михаил да й вземе душата. Няколко студенти, нейни съседи, чули молитвата й. Един ден решили да се пошегуват с нея. За тази цел, един от тях се преоблякъл в особени дрехи, като арахангел Михаил, а друг – като обикновен ангел и похлопали на вратата й. – Кой е там? – запитала негърката. – Архангел Михаил със свой другар. – Защо идете? – Идем да вземем душата ти. – Кажете им, че тя не е тук.

Помнете: Има много начини за разрешаване на задачите в живота. Обаче, истинският начин е един. – Какъв е този начин? – Да проявите синовно отношение към Бога и да Го познавате, независимо това, как се проявява Той към вас: дали ще се прояви такъв, какъвто е,

или такъв, какъвто не е. И в двата случая, вие ще познаете Бога като Любов и като Мъдрост. Който се домогне до философията на живота, никога няма да изпада в противоречия. Стремете се винаги да проявявате синовни отношения към Бога. Това значи, да дадете път на Христа в себе си. Запитайте се, дал ли е Христос всичко на ваше разположение. Ако още не ви е дал, не се отказвайте, но вървете напред. Днес всички хора вървят към осиновяване. Каквото и да правят хората, не могат да избегнат това. То е един от начините за разрешаване на въпросите. И края на краищата, всеки ще стане Син Божи. Този е начинът за разрешаване на задачите.

Казвам: Каквото става в държавата, в църквата, в народа, то става за самите тях. Обаче, каквото става в твоята душа, то става за самия тебе. От това зависи твоят бъдещ живот, твоята свобода. Но ти не можеш да отречеш нито народа, нито държавата, нито църквата. Всичко, което става в света, е резултат на целокупната дейност на живота. Всички души работят за общото, за целокупната проява на живота. Развитието, до което е дошло човечеството, е резултат на целокупната дейност на всички души. Ние не можем да изменим този резултат, но можем да внесем нещо ново в нашите души. Аз не проповядвам индивидуализъм, защото той е външно учение. Мнозина мислят, че силата на човека е във външните удобства. Това е така за обикновените хора, но не за гениите. Геният носи силата в себе си. Дето отиде, дето бутне, силите на природата му се отзовават. В това отношение, аз мога да ви наведа ред доказателства, които ще ви съблазнят. Например, какво ще кажете, ако трябва да печелите със знанието си, като виден гадател, който чете по чертите на лицето и ръцете? Ето една съблазън. Изкуство е да не злоупотребяваш с това знание. Срещаш един богат човек и виждаш, че дъщеря му ще заболее от тежка болест и ще умре. Понеже владееш изкуството да лекуваш, можеш да й помогнеш, срещу което ще бъдеш добре възнаграден. Трябва ли да приложиш изкуството си за печалба? Ако бащата доброволно те възнагради, това е друг въпрос. Но ти не трябва

да носиш в съзнанието си мисълта за печалба. Следователно, бъди готов да помагаш, без да очакваш възнаграждение. Ако Христос проповядвал спасение, важно е, в какво се заключавало то. Да се спасиш, това значи, да се освободиш от греховете си, както и от страданията, и от сиромашията. Ако не можеш да се спасиш в името на Христа, де е твоята вяра? Ако сам не можеш да си помогнеш, съберете се десет, сто души или цял народ, помолете се заедно, и в скоро време ще имате резултат.

Казвам: Всички имате дарби и способности, които трябва да развивате. Някои от вас имат големи дарби, но работа се иска, да ги развиете. Вие сте готови, работили сте в миналото, и сега не трябва да чакате на станцията. Влакът е готов, и вие трябва да тръгвате вече. Първият влак, експресът ви чака, гледайте да не го пропуснете. Този влак не е за онзи свят. Той ви носи сполука и щастие. Аз не говоря за сполуката на онзи търновски адвокат, който носил в джоба си два револвера и 600 лева. По пътя го нападнали разбойници, с цел да го оберат. Като претърсили джобовете му и намерили само 600 лв., те го набили добре и му казали: Като адвокат, ти трябва да носиш повече пари със себе си, а не само 600 лв. После го запитали: Защо носиш два револвера? – За зор заман. – Какъв по-голям зор от този? Ако адвокатът беше предвдлив, нямаше да мине през тази гора, дето има разбойници. Най-малко, той трябваше да знае, де има заровени пари в земята, и да каже на разбойниците. Така, той щеше да се освободи от боя. Като намерят парите, разбойниците ще го пуснат на свобода. За това е нужно знание.

Днес всички проповядват неща, които не прилагат. В това отношение, българинът е голям майстор. Като впряга воловете си, той ги милва, говори им гальовно: Хайде, чоджум, хайде на нивата, да орем. Като се върнем, ще ви нахраня добре. Щом се върнат, той им дава малко сламица, и с това свършва. Хората и досега още се хранят със слама. Дето и да се обърнат, навсякъде слама: в религията, в науката, в поезията, във философията. Това се отнася до всички хора,

а не само до вас. Според мене, истинска поезия е онази, която произвежда преврат в човешката душа. Идея има в тази поезия. Колко пъти са ми казвали, че беседата ми е отлична. Щом е отлична, питам: Какво мислиш да правиш? – Нищо не съм решил. В такъв случай, беседата ми не е толкова отлична. Друг дойде при мене и ми казва: Отлично е твоето учение. Ако светът го приеме, знаеш ли каква промяна ще стане с него? После ми казва: Можеш ли да ми дадеш 200 лв. на заем? Аз го слушам и си мисля: Как ще му дам 200 лева, без да засегна достойнството му? Казвам му: Хайде да отидем на близкия извор, да пием чиста изворна вода. Като отидем на извора, там ще му дам, каквото иска.

Като ви говоря така, аз не искам нито да ви морализирам, нито да ви налагам своите убеждения, но казвам, че не е лесно да станете поети, учени и философи, каквито трябва да бъдете. За мене, всяка минута от времето е цяла епоха. Следователно, ако от сутринта до вечерта вие не ползувате времето, да станете каквито трябва, всичко е изгубено. Аз говоря за минутата, като за вечност. В една минута човек може да стане, каквото иска: и музикант, и поет, и учен, и философ. В една минута в човека може да стане вътрешен преврат, да се повдигне. Няма по-велико нещо от това, да видиш, как расте човек и се развива, как се повдига той в умствено и сърдечно отношение. Радвай се на всяка душа, която се развива. В това се крие смисълът на живота. Христос имал дълбоко разбиране за живота, затова дошъл на земята, да учи хората, как да живеят. Днес трябва да дойде един гений или светия, чрез когото Христос да каже, доволен ли е от своите последователи, от проповедниците и пастирите. В какво се заключава доволството на тази велика душа? Христос не плаче за света, но казва: „ Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте в мое име." Казвате: Защо Този, Който има всичката власт на земята, не дойде да оправи света? – Това е механично разбиране. Христос сега оправя света. Онези, които са минали тази опитност, знаят това.

Съвременните хора са поставени на един дармон, да се пресяват. Това става, както сортират плодовете. За тази цел си служат с дъски, поставени наклонно, с различни по големина дупки. Като падат по дъските, плодовете се сортират. През големите дупки падат големите плодове, а през малките дупки – малките плодове. Някога и вас ще прекарват през такива дупки, ще ви турят в кошове, вече сортирани. В света става голямо преобразование. Какво представя сегашното сътресение на хората? Има разтърсване на идеите, на чувствата и желанията на хората – на всичко, съществуващо досега. Това разтърсване ще стане с всички – царе, духовници, учени и прости, богати и бедни, всеки ще падне в някой кош. Кога и как ще стане това, аз не говоря за него, оставям го настрана. Аз искам да разбирате Бога такъв, какъвто е, и такъв, какъвто не е. Искам и вие да се познавате такива, каквито сте, и такива, каквито не сте. И в двата случая трябва да имате правилно разбиране за отношенията ви към Бога. Трябва да имате правилно разбиране за тази вътрешна идея – да познавате Бога такъв, какъвто е, и такъв, какъвто не е. Искате ли да ви дам един ключ за живота? Ето, този е ключът, имате го вече. Но за да го разберете и да го използувате разумно, нужно ви е толкова време, колкото е числото, съставено от единица с 14 нули.

Беседа от Учителя, държана на 19 октомври, 1930 г. София – Изгрев.

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

„Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки." (Йоана 6:51)

Ще взема само няколко думи от този стих: „Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки." Важните думи тук са „живот и хляб." Хлябът е математическо отношение на необикновената математика. Значи, има отношение на математиката и метаматематиката, на геометрията и метагеометрията. Какво означава частицата „мета"?

Казвате: Трябва да се яде хляб. – Докато човек не намери отношението между живота и хляба, нищо не е намерил. Хлябът има отношение, първо, към физическия, към обикновения живот; той има отношение и към духовния живот; най-после, той има отношение и към разумния живот. Така и животът има отношение към материалното, към духовното и към разумността. Хлябът е видимото, физическото, осезаемото. Между хляба и живота има отношения и, ако не разбираш тези отношения, ти не можеш да използваш нито хляба, нито живота. Колкото по-малко хляб ядеш, толкова по-малко живот имаш; колкото повече хляб ядеш, толкова повече живот ще имаш. Ако мислите, че това твърдение не е вярно, може да го проверите. Откажете се от хляба, и ще видите, че животът ви ще се намали. Тъй щото, онези, които искат да разберат отношенията между хляба и живота, трябва да разбират отношенията в самата математика. Хлябът е потребен, за да се прояви самият живот. Без хляб и без живот човешката мисъл не може да се прояви. За правата мисъл на човека се съди при възлизането от видимия към невидимия свят, т. е. от материалния към духовния. Някои разсъждават по обратен път, т. е. от невидимото към видимото. Ако всички хора са толкова напреднали, да виждат невидимото, то е друг въпрос. Обаче,

невидимият свят е крайно отдалечен от човека. Под „далеч" разбирам, че човек няма още на разположение онези органи, с които да вижда невидимото. Затова съвременните хора си служат с увеличителни стъкла, да виждат крайно малките, микроскопически неща на физическия свят. Ако направо с очите си човек не вижда това, което някои индуси виждат, по-добре да си служи с микроскоп и увеличителни стъкла. Така поне ще бъде полезен на човечеството – по-лесно ще прави изследванията си.

Казва се, че съвременната култура е напреднала. – Ако е така, каква нужда има от култура, изобщо? Ако старите вярвания бяха толкова правдоподобни, истинни, защо ни е християнството? Тогава можеше да се върнем към Мойсеевото учение. И ако то съдържаше абсолютната истина, безпредметно беше отиването ни към Христа. И ако старите принципи в науката бяха толкова съвършени, нямаше нужда от съвременната наука. Щом се говори за съвременната наука, виждаме, че тя е допринесла нещо за човечеството. Ето защо, да не изпадаме в друга крайност и да казваме, че последната дума на науката е в бъдещето. Не, както миналата наука е допринесла нещо за настоящата, така и настоящата ще допринесе нещо за бъдещата.

И тъй, за да се разберат нещата, човек трябва да знае своето специфично отношение към живата природа. И природата, от своя страна, има специфично отношение към всяко живо същество. Въз основа на това, човек трябва да има специфично отношение и към ближния си и да съзнава това отношение. Също така, той има отношение и към по-далечните, а най-после, и към всички живи същества. Това са твърдения, които напредналите същества знаят, а обикновените хора искат да им се докажат. Щом се убедят в истинността на тези твърдения, те постепенно се изменят. Който разбира отношението си към природата, той е в положението на победител. Той придобива нещо от разумната природа и се радва.

Който не разбира отношението си към разумната природа, той се намира в положението на победен. Той нищо не придобива от

природата и скърби. В природата съществува един закон, който регулира отношенията. Според този закон, всяка радост, придобита за сметка на скръбта на другите, е временна. И скръбта, причинена на радостта на другите, също така е временна. Следователно, между скръбта и радостта има известно отношение. В математиката има отношения, чрез които може да се определи, след колко време една скръб може да се превърне в радост, или една радост да се превърне в скръб. Това може точно да се изчисли, не само с обикновената математика, но и с метаматематиката. С обикновената математика можем да изчисляваме само обикновените прояви на физическия свят. Щом дойдем до силовите линии, до силите на духовния свят, там обикновената математика спира. С обикновените методи на математиката можем приблизително, да изчислим и дълбочината на океана, но със същите методи, приложени в духовния свят, можем да пропаднем.

Казвам: Ако с нашите обикновени отношения искаме да разрешим великите проблеми на вселената, ние можем да потънем. Обаче, качим ли се на параход с всички възможности, ние можем свободно да преминем своя път. Това се постига чрез методите на истината, които всеки ден изучаваме. Не мислете, че това, което сте научили досега, е всичко, което предстои да изучавате. Не мислете, че този живот, през който минавате, е единственият. Сегашното ви знание и сегашният ви живот са капка в море, в сравнение с това, което предстои да постигнете. Това, което бъдещето ви носи, не може да се сравни със сегашното. Колкото микробата може да говори за човека, толкова и сегашният човек може да се произнася за бъдещето. Какво може да каже микробата от своето положение за абсолютната истина? Как може да си представи тя човека да свири на пиано или на цигулка, или като астроном да наблюдава небето? Как може микробата да си представи небето с безброй звезди, слънца и планети? За нея небето е бяла, затворена книга. Ако някой започне да

й говори за небе, за звезди и слънца, тя ще се види в чудо. В края на краищата, тя ще каже: Това са илюзии, непостижими неща.

Христос казва: „Който яде от този хляб, той ще живее във веки." Христос поставя този въпрос на висша математическа основа, или на Божествена основа, т. е. на разумна основа. – Как да разберем този въпрос? – Докато още питате, никога няма да го разрешите. То е все едно да питате, що е Бог. Това е философски въпрос. Такъв въпрос не съществува. Не може да се задава въпросът, какво представя Бог и съществува ли Той. Философите, от една страна, си задават този въпрос, от друга страна го отричат. За нас този въпрос е ясен, и ние не се занимаваме с него. Обикновеният човек непрекъснато си задава въпросите: що е животът и що – смъртта, що е истината и лъжата, що е пълно и празно пространство и т. н. Както и да си отговорите на зададените въпроси, те нищо не допринасят. Когато не можете да дойдете до правилни заключения, вие трябва да се запитате: Вървите ли в правия път, или не. Коя е диагнозата, по която човек познава, дали върви в правия път. За да се изясни известен въпрос, все трябва да стане известно отклонение в мисълта.

Сега ще си послужа с един пример от физиката. Всички знаете, че когато светлината минава от по-рядка в по-гъста среда, както и от по-гъста в по-рядка, тя претърпява известно пречупване. Следователно, ако гледаме един предмет през гъста среда, няма да го видим там, дето е в действителност. Ако геометрикът иска да знае точно мястото на даден предмет, той си служи с известни формули, за да премахне отклонението на предмета. И мисълта претърпява известно пречупване, когато минава от по-рядка в по-гъста среда. Тогава човек се чуди, защо по-рано е мислил по един начин, а после – по друг. В колкото по-гъста среда навлиза човек, толкова по-голямо е отклонението на мисълта от правия път. Най-после, човек заспива. Това показва, че той се отклонил от истината, от истинския живот. Какво става с човека, ако попадне в пещера, пълна с въгледвуокис? – Той се задушава. – Ето защо, щом усети подобно задушаване, той

трябва да излезе от пещерата и да върви напред. С други думи казано: За да не се задуши, човек трябва да се откаже от много свои стари разбирания. Старото представя пещера, пълна с въгледвуокис. Докато е в тази пещера, човек постоянно губи благородното и възвишеното в себе си, което го отклонява от правия път. Благодарение на нечистия и задушлив въздух, кръвообращението в човека не става правилно. Следователно, когато се говори за подобрение на обществото, на семейството и на отделния човек, аз разбирам първо, да се внесе подобрение в кръвообращението, да се регулира ритъма на сърцето. Ритъмът на човешкото сърце е неправилен, поради което неговата нервна система се разстройва. Колко години можеш да живееш с разстроена нервна система? Ако поживееш 40 – 50 години, ще благодариш и на това. Разстрои ли се нервната система на човека, колкото и да философства, всичко отива напразно. От една страна се пълни, от друга – изтича. – Какво трябва да се прави тогава? – Ще търсиш начин да не се разстройва нервната ти система. Ще живееш по нов начин. Ако пък си я разстроил вече, ще живееш по нов начин, да я изправиш. Религиозните хора казват: Ние намерихме правия път. – Вие намерихте правия път, но още не живеете правилно, затова и вашата нервна система се разстройва. Христос казва: „Който яде от този хляб, ще живее във веки." Колко ще живее? – Вечно. Значи, в думите, които Христос е казал, има известно отношение. Много неща е казал Христос по въпроса за хляба, но само една част от него се запази, т. е. напечата. За да не се опорочи казаното от Христа, невидимият свят го скри, задържа го за други времена. И досега още учените спорят за времето, през което Христос се родил. Според някои, има една разлика от сто години. Изобщо, учените религиозни искат да знаят точно времето на раждането на Христа. Някои казват, че разликата не е повече от 30 – 40 години. Други казват, че и 3 – 4 години да е, пак е много. От астрологическо гледище, като се говори за точност на датата, не се допуща разлика нито от един ден, от един час или даже от една минута. Знаете ли,

какво разстояние ще измине светлината за четири години? През това време, тя ще отиде зад Алфа Центаурус, най-близката звезда до слънчевата система. А колко време е нужно на човека, за да стигне до тази звезда? Който не работи с тези величини, казва: Какво представя разликата от един ден? – Много нещо е един ден, зависи, с каква мярка мериш. В обикновения живот, в обикновената наука се допущат изключения. – Защо? – Пътят е такъв. Обаче, дойдете ли до абсолютния, реалния, Божествения свят, там никакви изключения не се допущат. Там всяко изключение причинява прекъсване на мисълта. И тъй, щом влезете в духовния или в Божествения свят и почувствате известно прекъсване, вие ставате скръбни. Защо сте скръбни, не знаете. Ако не спазвате правилата и законите на Божествения свят, изключенията ще дойдат, а оттам и страданията. Всяко изключение е прекъсване на мисълта, а прекъсването на мисълта води към страдание. – Що е страданието? – Признак, че си влязъл в гъста среда. Според мене, страданието на човека се дължи на факта, че той не е могъл да реализира едно свое голямо желание. Например, искаш да станеш председател на някоя република. Ако постигнеш желанието си, ще се радваш. Ако не го постигнеш, ще скърбиш. За да реализираш желанието си, ти трябва да бъдеш много способен човек, да се бориш с 10-15 души кандидати за същото място. Не е лошо желанието на човека да стане председател на република, но той трябва да бъде много умен, много способен. Ако не успее, причината е в неговия ум, сърце или воля. Значи, умът, сърцето или волята ти се движат в посока, обратна на истината. Разумният свят не те намира още годен за председател. Те казват: След четири години пак ще се опиташ отново, ще си дадеш кандидатурата. През това време ще се готвиш за преседател. Как ще успееш, това е въпрос на умение и на способност.

Ще ви приведа един пример из живота. Един млад момък вървял по улицата със своята възлюбена. По едно време, до младия човек се приближил един голям борец и му ударил една плесница. Младият се

търколил на земята и бързо станал. Той започнал да мисли, защо му ударил плесница. Борецът искал да му каже: Докато си губиш времето с момите, от тебе нищо няма да излезе. Младият човек си помислил: Здрав, мускулест съм; ако река да отговоря на този борец, може да ми удари още една плесница. По-добре ще изследвам живота му, да видя, как е развил силата си. Той разбрал, как е работил борецът, колко време и, като научил всичко, започнал да се упражнява. След десетгодишна усилена работа и упражнения, той развил такава сила в себе си, че дошъл до положение, с една ръка да вдига голям кон с кончето. Като се уверил, че придобил нужната сила, той отишъл в дома на бореца и му казал: Познаваш ли ме? Знаеш ли, кой съм аз? – Не те познавам. – Аз съм този, на когото преди десет години удари една плесница. За да ти докажа, че и аз мога да стана като тебе, работих десет години по твоите методи и мога да ти покажа, какво съм постигнал. В този момент, с едната си ръка, той хванал бореца за краката и го вдигнал във въздуха. Борецът казал : Признавам те за мой учител. Ти ми внушаваш голямо доверие и отсега нататък, дето те срещна, ще ти правя път.

И тъй, всеки човек, който върви в правия път, по пътя на Божествената наука, всякога ще има постижения. Който живее с религиозни разбирания, казва: Съдбата е такава. – Съдбата е едно, а работата – друго. Каквато и да е съдбата ти, ще работиш. Ако не работиш, страданията ще те следват. За да бъдеш щастлив, трябва да спазваш Божествените условия. И като страдаш, това се дължи на неспазване на Божествените условия. Скръбта, страданието не иде отвън, или отгоре някъде. Знайте, че когато страдате, другаде някой се радва. Преди години посещавах едно семейство – мъж, жена, четири дъщери и един син. Бащата беше добър, трезв човек, майката – разумна, спретната жена. Така се случваше в това семейство, че по цяла седмица един от членовете беше дежурен, в смисъл на пост. През това време, той носеше скръбта и мъчнотиите на цялото семейство. Той изпълняваше специална програма. Дойдеше ли понеделник,

дежурството се сменяше. Друг член от семейството ставаше дежурен. Останалите започваха да му се смеят. Понеже бяха свободни от мъчнотиите и страданията, те се радваха. Така се сменяха един след друг. Ще кажете, че това се дължи на наследствените черти. – Може да е така, но тук причината беше друга, а не наследствеността. Това е математически, органически или психологически закон, който действа в живота. Той показва, че при известни условия, при известно съчетание на сили, човек е осъден на страдания. Дали това е заслужено, то е друг въпрос. Като преживееш тези страдания, ще се радваш.

Представете си, че два тима се състезават. Единият е победител, а другият – победен. Хората от пъраия тим се радват, а останалите – страдат. Казват, например, че тимът на Левски е бит, а другият е победил. В какво се заключава победата? В една малка разлика, с четири-пет единици. Важна е мисълта, че единият победил. Който не разбира тези отношения, ще каже, че това е празна работа. Не, не е така, победата се дължи на известни закони. Победителите са се упражнявали, затова имат резултат. Следователно, страданията и радостите са подобни на тимове. Тук хората или пропадат, или се повдигат. Това показва, че те трябва да живеят съзнателно, да научат живота. Който разбира законите, ще се насърчи; който не ги разбира, ще се обезсърчи. Ако те сполети нещастие, не се обезсърчавай, но стани, изтърси дрехите си от праха, заведи своята възлюбена, с която си тръгнал, и започни да изучаваш силата, която те ударила и свалила на земята. След няколкогодишна работа и усилия, хвани тази сила за краката, вдигни я във въздуха, да покажеш, че си господар на своята съдба. Само разумният може да бъде господар на съдбата си. – Защо? – Защото той познава законите на живота и природата. Тези закони не са механически. Законът подразбира нещо разумно. И затова, като се говори за Мойсеевите закони, разбираме физическите закони, които постоянно се сменят. Има закони в света, които никога не се сменят. Павел казва: „Който има законите на небето, няма дял

между законите на земята." Земните закони са несполучлив превод на небесните. Следователно, ако аз спазвам разумните възвишени закони на небето, няма защо да спазвам законите на земята. Аз спазвам законите на земята, защото в тях чета онези възвишени и разумни закони на небето, в които няма никакво изключение. В земните, т. е. в човешките закони има почти толкова изключения, колкото са и правилата.

Да дойдем до вътрешния, истински смисъл на живота. Това, което ви говоря, не искам да влезе в стълкновение с вашите вярвания и разбирания. Каквито вярвания имате, дръжте си ги. Ще ви кажа, защо трябва да ги държите. Например, вярвате, че имате да дължите на някого. Аз не искам да ви накарам да мислите, че не дължите на никого. Не, вие ще държите вашите вярвания дотогава, докато изплатите дълговете си. Какво ще правите, като изплатите дълговете си? Какво ще стане с вас? Ще станете безверници. Казвате: Аз не вярвам вече, че имам да давам на някого. Ако имаш да даваш и се откажеш от дълга си, под предлог, че не вярваш в дълговете, ти си престъпник. Какво ще кажат хората за тебе, като изплатиш дълговете си и се отказваш да вярваш в тях? Те ще кажат, че си човек на свободата. Няма по-хубаво нещо от това, да търсиш свободата. Под „свобода" разбирам освобождаване от дълговете, които сте направили още в миналото. Аз оставям настрана причините за дълговете от далечното минало. Оставям настрана всички научни и религиозни теории и обяснения. Щом дойдем до теориите, натъкваме се на различни обяснения: египтяните дават едни обяснения, индусите дават други обяснения, а съвременните хора – трети обяснения. Според условията и времето, всички обяснения са правилни: и египетските, и индуските, както и тези на съвременните хора. В тях няма никакви противоречия. Обаче, днес египетските вярвания се нуждаят от вътрешно разбиране. Те казваха, че страданията са необходими за душата. За обяснение на това твърдение, те допуснаха теорията за странстването на душата. – Къде странства душата? –

След египтяните дойдоха индусите и развиха нова теория – за прераждането на душата. – Какво се разбира под „прераждане на душата"? Защо трябва да се преражда? Съвременните хора донесоха теорията за наследствеността. Те казват, че качествата на родителите се предават на децата. Обаче, и този въпрос още не е изяснен. Има нещо в математиката, което дообяснява нещата. Аз разглеждам математиката като свръхнаука, която обяснява това, което е необяснено. Останалите науки служат за допълнение на математиката. Съвременните математици, които се борят помежду си, са дали първенство на математиката. Обаче, от наше гледище, аз казвам: Има една Божествена наука, която стои над всички останали науки. Как се казва тя, не смея да кажа името й. В бъдеще, когато хората достигнат високо развитие, те сами ще я кръстят, сами ще й дадат име, ще го направят известно на всички.

Казано е в Писанието, че имало едно камъче, на което никой не знаел името. Никой човек не знае, какво име ще носи той в бъдеще. Не е въпрос за името в следното прераждане, защото много имена са псевдоними. Аз говоря за името, което човек ще носи на небето. То ще бъде във времето, когато той завърши своето развитие. За него е важно името, което ще носи в бъдеще, когато ще стане съвършен човек. Да станеш съвършен, това значи, да бъдеш господар на цялата слънчева система. Тя ще се управлява от неговия ум, от неговите разпореждания. Да управляваш слънчевата система, това значи, да си божество. Да си божество, това значи, да разбираш отношенията не само на хората към Бога, но и на планетите в слънчевата система помежду им. Не само това, но той трябва да разбира отношенията на всички живи същества помежду им, както и отношенията на всички елементи, които живеят под благоприятното влияние на неговия ум. Това правят някои от съвременните учени в Индия. С това се занимават учителите, адептите в Индия. Това е предмет на Теософията, наречена още „Логос". Под „Логос", Евангелието разбира Словото, изразено чрез стиха „Вначало бе Словото, и Словото бе у

Бога." „Вначало Бог създаде небето и земята, и земята бе неустроена и пуста". С това Слово, т. е. с Логоса, който се носел над повърхността, земята започнала да се устройва. С думите „да бъде светлина", Бог създаде света, като отдели светлината от тъмнината, твърдта от водата. И най-после създаде човека, по образ и подобие свое. Така се започна вътрешното устройване на света. Питам: Кой от съвременните учени може да каже, какви са били процесите на вътрешния строеж на вселената. Като оставим настрана механичния процес на това устройване, ще дойдем до онова велико, вътрешно устройване на света, което и досега още продължава. Всеки ден човек минава през радостта и скръбта, което говори за процеса на вътрешното строителство. Когато се завърши приблизително главният физически строеж на физическата еволюция, ще стане въпрос за духовното развитие на човека, наречено, според окултистите, „развитие на неговия астрален живот", който сега се организира. Аз наричам този процес „развитие на човешкото сърце." Думите, изказани в Писанието, че Бог ще даде нов живот, подразбират нови сърца. Сърцето означава един свят, много по-обширен от физическия. Нова вселена се строи, много по-обширна от сегашната. Следователно, нашите радости и страдания стават за сметка на това преустройване, на новото строителство. Нова вселена се създава. Като се казва, че се строи нов свят, разумният ще си го представи. Който не разбира вътрешния смисъл на този нов свят, ще се обърка.

И тъй, мисълта, която искам да остане у вас, е следната: Съществува наука на човешкия дух. Всички разклонения на тази наука наричаме пак наука. Всичко това е резултат на колективната дейност на човешкия дух, т. е. резултат на общите усилия на човешкия ум. Този резултат показва, докъде е достигнало човечеството. Има неща в тази наука, които са разгадани вече; има други, които още са затворени и минават за илюзорни. Те още не са разгадани. Тяхното разкриване е в бъдещето. Когато потрябва, те ще

се разгадаят. Божествената наука разполага с методи за превръщане на скръбта в радост. Тогава скръбта не е нищо друго, освен тор. В това отношение, Писанието казва: „Всичко, което се случва на онзи, който люби Бога, ще се превърне на добро." И писателите на сегашното време, както и апостолите в миналото, са поддържали същата мисъл. Лесно се казва това, но мъчно се съзнава. Един наш приятел често цитираше този стих, но като дойдоха страданията до главата му, казваше: Много страдам. Какво ще стане с мене? – Ще свикнеш със страданията. Обаче, не е въпрос да свикнеш. Аз правя превод на тези думи. Да свикнеш, това значи, да разбереш законите, защо нещата се случват така, а не иначе. Като разбереш законите, ще си обясниш, защо идат те и какво носят за човечеството. Не е въпрос да свикнете, като животни, но да си обясните нещата. Вземете например, страданията на Христа, когато беше на кръста. Защо страдаше, това не беше ясно на Христа. Но после, когато се спасиха 500 милиона хора, не заслужаваше ли Христос да понесе тези страдания? Днес, когато тези хора се радват, страданията на Христа се осмислиха. И сега мнозина искат да бъдат като Христа. Това е криво разбиране. Те искат да бъдат съдружници на Христа. Това не може да бъде. Ние трябва да разберем въпроса правилно.

Ще приведа един пример от живота, да видите, какво значи да направиш съдружие с някого. Един млад момък минавал край кафеджийницата на един турчин, който чукал кафе. Момъкът се спрял при турчина, да гледа, как чука кафето. Забелязал, че при всяко вдигане и слагане на чука, кафеджията издавал звука „ха-ха." Момъкът му казал: Искаш ли да станем ортаци в тази работа? Както виждам, ти вършиш две работи едновременно: вдигаш и слагаш чука и казваш „ха-ха." Остави за мене последната работа, да викам „ха-ха", а ти вдигай чука. – Добре, да бъде според желанието ти. Турчинът продължавал да чука кафето, а младият момък, като знаел, кога ще каже „ха", предварял го и изпълнявал своята работа. Така работили двамата, докато счукали кафето. Турчинът започнал да прави кафета

на клиентите си и турял парите в една тенекиена кутия. Младият момък поглеждал към кутията и казал на турчина: Слушай, приятелю, ти забрави, че сме ортаци. Трябва да ми платиш. Турчинът мълчал, нищо не отговарял. Момъкът се принудил да го даде под съд. Като разгледал делото, съдията казал: Турчинът ще събира парите в тенекиената кутия за себе си, а звукът „тин-тин", който се чува при падане на парите в кутията, ще бъде за младия човек.

Някога и ние ставаме ортаци с природата, както турчинът и младият човек. Обаче, това не е нищо друго, освен „ха" и „тин". Това е безпаричие, оглупяване, мъчение, страдание и безверие. Още много имена можем да дадем на това съдружие. Ще кажете, че това не ви е ясно. – Намерете някой човек да ви обясни. Все ще намерите един умен човек да ви обясни нещата. Да остане в ума ви следната мисъл: Всяка идея, всяко верую, които минават през гъста психична среда, непременно ще претърпят известно отклонение. И тогава ти ставаш и православен, и католик, и евангелист, и учен, и талантлив и като отидеш при Бога, виждаш, че нищо не излязло от тебе. Всичко ставаш, но нищо не си. Учен ставаш, без да си учен. Под „наука" ние разбираме сериозна работа.

Да се занимаваш само с хляба, това е наука; да се занимаваш само с живота, и това е наука. Като знаеш науката за живота и за хляба, ще знаеш и другите науки. Ако не знаеш науката за живота и не разбираш науката за хляба, ти никога няма да разбереш законите и на твоя ум. Мислиш ли, че логическата мисъл е права? В обикновената логика, според нас, не може да се говори за права мисъл. Има логически неща, които не са верни. Например, като се каже думата „дължина", удължава ли се? Казваш: Много дълга дума е тази. – Колко е дълга? Колко сантиметра дължина има тя? Тази дума едва ли има дължина няколко сантиметра. Не зная, дали в българския език има дума, дълга 10 см. Значи, има дълги думи, които не стават дълги. Има къси думи, които не стават къси. Какво се разбира под „дълга" идея? – Коя идея е дълга? – Време е нужно, докато научиш

тази идея. Някои употребяват думите извън времето и простанството. – Какво се разбира под понятието „извън времето и пространството"? Времето специално съществува и във физическия, и в духовния свят. И пространството съществува и в духовния свят. Обаче, в духовния свят не се говори за такова време и пространство, както на физическия свят. Всяко състояние се определя от времето. Следователно, човек може да определи, колко време е страдал и колко време се е радвал. Казваш: Имах болка, страдах. – Де е тази болка или това страдание, не можеш да го локализираш. Въпреки това, страданието заема известно пространство.

Един евангелист, който е вече в другия свят, ми разправяше една своя опитност. Като млад, още неженен, той не познавал Христовото учение и се проявявал според характера и темперамента си – нервен, строг. Той не търпял никакво възражение. Като се оженил, и към жена си се проявявал по същия начин: не позволявал да му възрази нещо. Ако тя се осмелявала да направи нещо против волята му, веднага вдигал ръка върху нея. Един ден му попаднало Евангелието в ръцете, и той започнал да чете. Харесало му Словото на Христа и си казал: Ще чета Евангелието, ще Го прилагам, ще стана истински християнин. И наистина, той започнал да прилага учението на Христа. Един ден между жена му и него произлязъл някакъв спор. Той избухнал, и по стар обичай, ударил жена си. Тя не казала нищо, и тъкмо това нейно поведение го разтърсило. Казал си: Какъв християнин съм, щом не мога да се въздържам? Отишъл на нивата, но цял ден не могъл да си намери място. Искал да оре, не може. Искал да копае, да свърши някаква работа – не може. Той не могъл да си прости, защо вдигнал ръка върху жена си. Най-после, той се върнал вкъщи, извикал жена си и казал: Моля ти се, извини ме, задето те ударих. В Евангелието е казано, залязването на слънцето да не те завари непримирен с брата си. По стар навик, аз допуснах да се прояви в мене стария човек – старият Спас. За да се спася, ти трябва да ме простиш. Ето, коленичa пред тебе, моля те да ме извиниш. Жена

му се трогнала и го простила. На другия ден той отишъл на нивата, и работата му вървяла добре. Казвате: Унизително е за мъжа да коленичи пред жената и да иска извинение. – Не е ли унизително за жената да я бият? Ако е унизително да искаш извинение, по-унизително е да биеш, да вдигаш ръка върху своя ближен. Благородно е човек да иска извинение, да изправи грешката си. Жената, която удариш, заслужава да коленичиш пред нея. По-благородно ли е да коленичиш пред една банкерска каса? За предпочитане е да коленичиш пред жена си, отколкото пред касата с пари, с желание да забогатееш. „Който яде от този хляб, той ще живее във веки." – За кой хляб говори Христос? – За хляба на новата светлина и новото разбиране, новата мисъл. Ние трябва да приемем новата мисъл, както я прие евангелистът Спас. Той си казваше: Не трябваше да постъпя с жена си грубо. Тя не е приела още моето верую, не ме разбира. Следователно, аз трябва да постъпвам с нея добре. Ако и тя изповядваше същото верую, те щяха да се разбират. Тогава неговата ръка нямаше да се вдига върху жена му. Той щеше да работи спокойно на нивата си. Обаче, след боя, жена му се обърна към Бога. Тя видя една похвална черта в мъжа си и каза: Заслужава човек да има такава религия. Разбрах, че мъжът ми е добър човек. Неговото верую е добро, и аз мога да го следвам. Разбиране е нужно между хората. Когато се приложи известен принцип, това подразбира ред и законност.

Казваш: Аз не коленича пред никого. – Да, но като отидеш на бойното поле и те ранят, ще коленичиш, ще викаш майка си, ще плачеш, ще се обръщаш на една и на друга страна. Значи, да отидеш при майка си, да коленичиш и плачеш пред нея, било унижение; да коленичиш на бойното поле, не е унижение.

Следователно, съвременните хора страдат, без да знаят защо. Също така те се радват, без да знаят защо. Изобщо, човек трябва да знае, защо се радва и защо скърби. Страдаш, защото нямаш хляб; радваш се, защото имаш хляб. Страдаш, защото нямаш живот;

радваш се, защото имаш живот. Щом имаш живот и хляб, всичко ще имаш; щом нямаш хляб, нямаш условия за живот. Щом не можеш да намериш хляб, не можеш да проявиш ума си. Такъв човек не може да бъде здрав. Щом заболее, ще дойде лекар да го лекува. Защо ще го лекува? Той нищо не може да направи. Провидението го турило на легло – нека лежи. Ако е в затвор, нека стои там, да научи нещо. Ще дойде лекар да го лекува, за да прави пакости. Има смисъл да лекувате благородния човек, който след оздравяването си е готов да прави добро. – Защо трябва да лекуваме хората? – Защото са добри, защото са излезли от Бога. Човек не е излязъл само веднъж от Бога. Той трябва да излиза от Бога всяка минута, всяка секунда. Не е достатъчно само да кажеш, че си роден от баща си и да вършиш престъпления. Трябва да бъдеш като него. Както баща ти е станал учен с работа и усилия, така и ти трябва да учиш, да работиш непрекъснато. Като учиш постоянно, докато стигнеш развитието на баща си, той е отишъл далеч от тебе. В продължение на 30 години, човечеството е отишло напред. Ти не можеш да се хвалиш със знанието на баща си. Науката всеки ден се развива. Ако някога синът стане като баща си, те се сливат в едно. Тогава синът не съществува самостоятелно, но и бащата не съществува самостоятелно. Тогава няма нито син, нито баща. Какво съществува? – Само абсолютната реалност. При тази реалност, всички отношения между формите се изгубват. Майката, бащата, синът се сливат в една единствена форма. Това са отношения на формите към човешкия дух. Така, именно, формите се развиват правилно.

„Ако яде някой от този хляб, ще живее във веки." Който не разбира отношението си към хляба, не може да разбере другите отношения. Животът започва с хляба. Социалистът казва: Хляб дайте на човека! – И аз съм съгласен с това, но не както вие търсите хляба. Има начин, по който можете да го намерите. Хлябът, който търсите, ще намерите при онзи орач, който е завършил своето развитие на земята. Той е съвършен орач. Ако има само четирима такива орачи

между българите, те ще бъдат велик народ. Ако има само четирима такива фурнаджии, които да пекат хляба, и четирима, които да го продават, българите щяха да бъдат велик народ. Ако има само четирима съвършени българи, които да покажат на другите, как да ядат хляба, велико бъдеще ги очаква. Значи, 4Х4= 16. Окултистите събират числата 1 + 6 = 7. Това число показва, че дяволът е хванат. Той е причина за всички злини в света. Някои хора служат на седмия ден. Какво показва този ден? – Човек, който е освободен от всички свои заблуждения; който е влязъл в истината, с цел да служи на новия живот. Казваш на някого: Трябва да си свършил всички науки, да си минал през всички опитности и тогава да влезеш в Божествената наука. Само тогава ще разбереш значението на думата хляб.

„Аз съм живият хляб, и който ме яде, ще има живот във веки." Това е Божия мисъл, дълбоко скрита в тези думи. Като разбереш, какво нещо са хлябът, животът, мисълта и чувствата, ще разбереш отношенията в целокупния живот. Щом разбереш тези отношения, ти ще си съставиш правилен метод за възпитание. Майката ще знае, какво нещо е възпитанието и какво представят човешките отношения. Тя ще знае, как да оре, как да пресява брашното и как да пече хляба. Не е достатъчно само да ядеш хляб, но да бъде той доброкачествен. Ако хлябът не е доброкачествен, не можеш да станеш светия.

Питате: Как ще се оправи светът? – Като дойде живият хляб между хората. Тогава ще дойдат възвишените същества на земята, но те трябва да знаят, как да дойдат. Достатъчно е само четирима да дойдат, но обикновено те не дохождат. Някога те идат с колесница – своето тяло. Ще дойдат с тази колесница и пак ще се върнат на небето. И Христос дойде със своята колесница, но се върна. След 2000 години Той пак ще дойде. Казвате: Какво е учил Христос? – Велики работи е проповядвал Той, но хората не Го разбраха. И след 2000 години още няма да Го разберат. Какво разбраха хората от жертвата на Христа? Ето, самите християни проявиха своята ревност към

Христа. Аз нямам нищо против тяхната ревност. Те искаха да защитават религията и хората от външни нападки. Глава на тази религия е Христос. Човека почитат за неговата глава. И тогава, за да бъде човек почтен, трябва главата, лицето, тялото му да бъдат почтени. Каквато е главата, такова ще бъде и тялото му – всичко зависи от главата. Какъвто е умът, такава ще бъде и силата. Каквато е силата на човека, такова ще бъде и служенето му. Това са все отношения.

Сега, които ме слушат, ще кажат: Какво искате да кажете с думите хляб, живот, сила, мисъл и свобода? От какво трябва да се освободи човек? – От всички съществуващи заблуждения в света. Тогава той ще влезе в пълна светлина и ще бъде във връзка с всички добри хора, които са разбрали Божия закон.

Беседа от Учителя, държана на 26 октомври 1930 г., София – Изгрев

ДА БЛАГОВЕСТВА

И отговори Исус и рече им: "Идете, известете Йоану, което видяхте и чухте, че слепи прогледждат, хроми ходят, прокажени се очистват, глухи прочуват, мъртви възкръсват и на сиромасите се благовества. (Лука, 7:22)

За да се разгледа един въпрос, има много гледища: философско, научно или поетическо гледище. При това, може да се опише само външната му страна, т.е. материалистично, прозаично. Могат да се изложат само известни факти около въпроса. Обаче, в природата съществува закон, който включва вътрешната целокупност. Когато се изнася една идея, всеки чувства, дали това изложение е пълно, или не. Има ли някаква красота в описанието, което анатомистът дава, например, само за костната система на човека, или само за нервната система? Да описваш само една система на човека, без съчетанието ѝ с другите системи, това е восъчна картина. Какъв смисъл има една система без живота в нея? Живот без смисъл, или мисъл без доброта, нищо не струват. И доброта без разумност нищо не струва. Разумност без любов също нищо не струва. И най-после, какъв смисъл има любовта без истината? Това е скица. Ето защо, който говори, трябва да се съобразява с правилата на говора и езика. Без любов нищо не се постига. Ще говориш и описваш всичко с любов и истина. Истината е най-последната проява на живота. Тя синтезира всичко.

"А на сиромасите се благовества." — Какво се благовества? — Че слепи прогледждат. — Кой е сляп човек? — Когото другите водят. — Като прогледне, той е свободен. И хромият, като проходи, е свободен. И прокаженият, като се очисти от проказата, влиза между хората и става свободен. И мъртвият, заровен в земята, се освобождава.

"И на сиромасите се благовества." — Какво им се благовества? — Че ще им се даде хляб и ще ги пуснат от затвора. Това е важното за

тях. — Що е слепотата? — Да изгуби човек зрението си, да не вижда, да не може да мисли и да не разбира истината. — Кой е хром? — Който няма добродетели. — Кой е прокажен? — Който има омраза в душата си. — Кой е мъртъв? — Който е лишен от свобода, от истина. Като разберем тези неща, тогава знаем, какво да проповядваме на хората. Някой се стреми към красив, спокоен живот, без страдания и мъчнотии. Значи, той има известен идеал. Прав е този идеал. Човек схваща правилно, как трябва да се живее, но не може да си създаде условия за постигане на този идеал. И обикновеният човек разбира, в какво се крие щастието; и гениалният разбира, де е щастието; и светията разбира това. Но обикновеният човек не знае, как да създаде условията и как да ги използва. Гениалният човек се отличава по това, че знае, как да създаде условията и как да ги използва. Вие знаете, че трябва да се живее, но как да се живее, не знаете. Разбирането на живота не е нещо установено, то е прогресивен акт. Вчерашното ви щастие не може да бъде днешно; и днешното ви щастие не може утре да ви ползва. Вчерашното ядене днес не може да ви ползва. То може само да ви подкрепи. Настоящето изисква нови условия. Всеки ден, всяка минута трябва да се прилага нещо ново в живота. Ако не се прилага нищо ново, и това, което имате, ще изгубите. В природата, когато не се прилагат нещата, всякога се явява загуба. Ако порочният човек всеки ден по малко чисти греховете си, той има условия да стане добродетелен. На мястото на греховете си, той поставя по една добродетел. Какво е положението на праведния, който, като се мисли за праведен, постепенно се занемарява и не придава нищо ново? В края на краищата, и двамата ще се намерят в едно и също положение, макар че се движат в обратна посока. Един ден грешникът ще се намери на мястото на праведния, а праведният — на мястото на грешния. Ако грешникът и праведният не работят върху себе си, и двамата ще си останат на същото място.

И тъй, човек се повдига или пада в живота, според своето вътрешно схващане. То подразбира вътрешния Божествен идеал в

човека. Значи, Бог изисква от нас да използваме условията, които Той ни е дал. Той не ни принуждава в това, защото принуждението е робство. Да те принуждава някой отвън, да бъдеш добър, е същото робство, както, ако те принуждава да бъдеш лош. Насилственото добро не е добро, и насилственото зло не е зло. Тогава, какво са те? Това са две величини, за които математиците имат думата. И в двата случая не се постига това, което се желае. С насилственото добро не можеш да разбереш смисъла на живота и щастието; и с насилственото зло също не можеш да разбереш смисъла на живота и нещастието. И в единия, и в другия случай има нещо пресилено. Например, искаш да станеш добър, за да постигнеш щастието, или да станеш лош, пак да постигнеш нещо. Често добрият казва: Не струва човек да бъде толкова добър. Лошият казва: Не струва човек да бъде толкова лош. Обаче, има един положителен метод, чрез който може да се постигне щастието. — Кога става това? — Когато слепият прогледа, хромият проходи, прокаженият се очисти, и мъртвият възкръсне.

Един от важните въпроси е да изучавате света. Ако не го изучавате по истинския начин, нищо не можете да постигнете. Може да кажете, че човечеството трябва да прогресира. Обаче, прогресът на човечеството е прогрес на всяка душа. Между всички неща има известно отношение, както между безкрайно малкото и безкрайно голямото в математиката. С безкрайно малкото измерват малките величини, а с безкрайно голямото — големите величини. В какво се заключават тези величини? Може ли безкрайно малкото да бъде мярка и за най-малките величини? Може ли безкрайно голямото да бъде мярка и за най-големите величини? Във вашия ум безкрайно голямото се представя като величина без граници. Тази величина има свойството да се увеличава, да става все по-голяма, каквато и голяма величина да мерите с нея. Същото се отнася и до безкрайно малката величина. Колкото малка да си я представяте, тя има свойството да се смалява, да става даже по-малка от тази, която измервате. Това е

философско разбиране на въпроса. Следователно, безкрайно малко е това, което постоянно се намалява; безкрайно голямо е това, което постоянно се увеличава. Това са две единици мерки или величини, с които ние опознаваме живота в една или в друга посока. Има известни страдания в живота, които можеш да лекуваш или само със смаляване, или само с увеличаване. Беден си, болен си, недоволен си нещо от живота, искаш да станеш богат. Какво трябва да направиш? — Да се увеличиш. Богат си, но пак си недоволен. Казваш: Дотегна ми вече животът. Какво ще направиш? — Ще вземеш друга посока — ще се смалиш. В тебе се явява желание да се освободиш от богатството си, от всички неща, които те обременяват. Аз имам пред. вид онези положения, които обременяват съзнанието на човека при сегашния му живот. Аз не говоря за съзнанието на миналото, нито за съзнанието на бъдещето. Вие носите миналото в себе си, а бъдещето стои в ума ви, като проект. Аз говоря за настоящето, за това, което сега занимава вашия ум.

"И на сиромасите се благовества." Какво се благовества? — Свободата. Вие се стремите към щастлив живот. Какъв по-щастлив живот искате от този на житното зърно в хамбара? Всъщност, щастливо ли е то? Ако житното зърно стои от хиляди години в хамбара, натиснато от милиарди зрънца, щастливо ли е то? При това положение, може ли зрънцето да очаква някакво щастие? Доброволно ли са влезли житните зрънца в хамбара? Следователно, знайте, че и при най-щастливия живот има страдания. Никой не подозира, каква тъга крият те дълбоко в себе си. Единственият, Който чува, възприема и разбира страданията на тези същества, е Бог. Ето защо, Той дава нареждане, да се посеят те в земята и да им се дадат условия за развитие. Докато са в хамбара, те са богати, но не могат да оценят богатството си и казват: Дотегна ни вече, да се освободим по някакъв начин! След това ги пращат на нивата. Какъв процес започва сега за тях? — Велико страдание. Те влизат в земята, за да служат на хората. И, като минават от едно състояние в друго, те се учат. Досега те са

обиколили цялата природа и най-после са достигнали до царството на човека. Един ден ще стигнат до царството на ангелите и оттам ще отидат до Бога. Те вървят стъпка по стъпка към Бога и се радват. Някой казва: Докажи ни това! — Мога да го докажа.

Седи млада мома до един мъдрец и между тях се започва разговор. Момата казва: Както те виждам, ти си голям мъдрец, но да си кажа впечатлението, което ми правиш: много ти играят очите. — Право казваш, играят ми очите; аз щях да съжалявам, ако очите ми не играеха. Откъдето мина, каквото погледна, очите ми все играят. Така е, това е вътрешен израз на разумния живот. — После, като гледаш младите моми, сърцето ти затупва. — Да, сърцето ми затупва, но не само при вида на младите моми. Каквото видя, сърцето ми трепва. Аз бих съжалявал, ако сърцето ми не туптеше. И продължават те по-нататък своя разговор. Мъдрецът пита: Знаеш ли, защо ми говориш така? — Искам да ти кажа, че ти липсва нещо. — Съгласен съм, липсва ми нещо. Ако не ми липсваше, нямаше да бъда мъдрец. Дошъл съм в света да търся това, което ми липсва. — Виждам, че имаш много проницателен ум. — Ако ти кажа една истина, би ли ми повярвала? — Ще ти повярвам, ако моят ум схване това, което ми кажеш. Ти можеш да ми кажеш много верни неща, без да си мъдрец. — Права си. И започва той да ѝ разказва: Преди две хиляди години ти беше царица, заробена от неприятеля и осъдена на смърт. По щастливо стечение на обстоятелствата, срещна те един човек и те освободи. Знаеш ли, кой беше този човек? — Нищо не зная и нищо не помня. Какво доказателство има за това? — Знаеш ли, че преди още хиляда години ти беше един мъдрец, който написа една книга. За тази книга, именно, те осъдиха на изгаряне. Когато беше на кладата, дойде при тебе един човек, който те освободи. — И това не помня. Той изреждаше ред доказателства и факти, но тя не можеше да се убеди в тях. Ще приведа още един случай от живота ти, за който твоето съзнание е будно. Помниш ли една вечер, преди две години, ти присъстваше на едно увеселение и, като се връщаше у дома си, един

стражар те хвана за ръката, искаше да те заведе в участъка. — Това помня. — Изведнъж се яви един офицер, бутна стражаря, освободи те и те придружи до вкъщи. Знаеш ли, кой беше този офицер? Той беше същият, който те спасяваше и по-рано. — Вярно ли е това? — Вярно е. Човек приема за верни само ония неща, за които съзнанието му е будно. Всички неща, за които съзнанието му не е будно, и да се доказват, не може да ги приеме. Как ще се убеди момата, че онзи, който я спасявал през всички животи, е мъдрецът, с когото се разговаря?

Питам: Кои са съображенията, според които мъдрецът постъпи по този начин? — Мъдрецът знае, защо постъпва така. Обаче, обикновеният човек не знае, защо постъпва по един или друг начин. Има много хора, които вярват в Бога, а не знаят, защо вярват; има също много хора, които не вярват в Бога и не знаят, защо не вярват. Важно е да знаеш, защо вярваш, или не вярваш. Мъдрецът знае, защо вярва и защо не вярва. Той си служи еднакво и с положителните, и с отрицателните величини.

Казвам: Щастието на човека се заключава в това, което днес преживява. То се крие в неговите вътрешни разбирания. Щастието не е само в това, което сте разбрали, нито в това, което ще разберете, но в това, което сега разбирате. Важно е новото, което сега разбирате и което можете да обработите и приложите в сегашния си живот. Това, което сега разбирате, то носи благото за вас. Всеки човек разполага с известно благо, дадено му от идейния живот. На всяко същество се дава всеки ден по нещо, но то трябва да знае, как да го приеме. Някои знаят и разбират, как да го приемат, а други не знаят. Приемаш своето благо, но не си доволен от него. Друг пък е приел благото си и е доволен от него. Също е и в разбирането. Например, напишеш писмо на едного, но той не разбира смисъла му. На друг напишеш само няколко думи, а той разбира много нещо. Каква е разликата между тях? Всяка разбрана дума е посята на нивата, а неразбраната дума е още в хамбара. Разбраните думи са посятите зрънца на нивата,

които почват да растат. Аз си служа с този образ, достъпен за вашия ум. Ако нашите идеи не са посяти на нивата, няма да имаме никакъв резултат. Например, един параход пътува в морето, но претърпява катастрофа, от която се спасява благополучно. Спасен е параходът, но не е постигнал целта си; пътуването му няма резултат, няма плод. Плодът, изобщо, служи за подкрепа на човешкия живот. Резултатът е в богатата жетва, но ако тази жетва няма никакво отношение към нашия живот, какво ни ползва тя? Ако химикът или ученият имат отлични резултати, какво ще ни ползват резултатите от техните опити, ако те нямат нищо общо с нас? Всички резултати на науката трябва да допринасят нещо за благото на човешката душа. Всяка душа поотделно трябва да се развива, защото това развитие има отношение към съзнанието на цялото човечество. Човек се отличава от другите същества, именно, в придобиване на добродетели, които могат да се посяват на нивата. Каква добродетел е тази, която остава затворена в хамбара? Следователно, като човек, ще взимаш участие в общия живот. Ако вървиш по брега на морето и видиш, че се дави човек, трябва ли да отминеш, без да му се притечеш на помощ? Де е геройството на човека: в помощта, която може да даде на своя ближен, или в безучастието към него? Който може да помогне на една страдаща душа, която се дави някъде накрая на света, той може да се нарече герой. Може никой да не знае, че си придобил някаква добродетел, или че си спасил някого, но ти си герой. Трябва ли да търсиш геройството в това, хората да обезсмъртят твоето име?

Човек трябва да бъде герой в себе си, да е доволен, че е помогнал на някой страдащ, колкото и да е малка помощта му. Трябва да се знае, че никой герой не може да мине без страдания. Забелязано е, че повечето хора искат да минат за герои без страдания. Това е лесно. И младата мома, пременена и накичена, отива на хорото, иска да мине живота си без страдания. И младият момък, с накривен калпак, отива на хорото, иска да мине за герой без страдания. Това не е геройство, това е резултат. Какъв герой е този момък, който живее на гърба на

баща си? По цели дни той яде и пие с другари и нищо не работи. Каква героиня е тази мома, която мисли само за хорото и как по-добре да се облече и накичи? Тя живее на гърба на майка си, за сметка на нейната красота. Майката е красива, затова и дъщерята е красива. Светът се нуждае от истински герои. Няма по-голямо нещастие за света, ако изчезнат героите. Казва се, че великите и учените хора ще обърнат света с главата надолу. Следователно, няма нужда от тях. И религията подържа същата мисъл. Според религиозните, няма нужда от учени, от велики хора и герои. — Защо? — Защото Бог е създал вече, каквото трябва, няма защо да очакваме на хората. Каквото Бог е направил, това е последната дума на творението. — Ето едно криво заключение. Бог постоянно работи. Христос казва: "Отец ми постоянно работи, и аз ще работя." Следователно, щом Бог работи, и ние трябва да работим. Бог не е престанал да мисли, значи, не може да престане да твори и работи. Ако Той престане да работи, светът е осъден на смърт.

"И на сиромасите се благовества." — Какво им се благовества? — Че не трябва да падат духом. Според мене, бедните хора са изложени на най голяма опасност, а именно: те изпадат в заблуждението да мислят, че щастието се заключава в добрите дела. Щом е така, ще правиш добрини или доброволно, или с насилие. И двата метода са приложени, знаем техните резултати. Земята е опитала човешкото щастие. Казвам: Истинското щастие се заключава в разумността, в мъдрото разбиране на живота, да знаеш, как трябва да живееш. За да се домогне до това разбиране, човек трябва да използва условията и заложбите, които му са дадени. — От кого? — От Бога, от природата. Като говоря за Бога, аз не искам да Го приемете в този ограничен смисъл, както съвременните хора Го разбират. Аз искам да приемете Бога в този смисъл, както е в природата. Под понятията "майка" и "баща" аз не разбирам мащеха и пастрок, които не са ви родили. Майка е онази, която ви е родила и ви е дала най-хубавото от себе си. Баща е онзи, който способствал за вашето раждане и ви е дал най-

хубавото от себе си. Ако към майката и към бащата имаме почитание и любов, колко повече дължим на Онзи, Който е създал всички хора, всички живи същества. Когато се говори за Божествения Дух, разбираме Божествената Майка. Духът работи в света. Той ни е дал най-хубавото от себе си. Чудни са онези хора, които не вярват в Бога, като на свой Баща. Значи, те са сирачета и казват: Я имаме баща, я нямаме. Те не вярват нито в Бога, нито в Божия Дух, нито в майка си и баща си, нито в себе си. Те искат да ни убедят, че щом се разложи тялото на човека, с него всичко се свършва. Значи, тялото е подобно на леда, който се стопява, превръща се в пари, и парите отиват в пространството. С тялото е така, но не и с душата. Знайте, че със свършването на земния живот започва истинският духовен живот.

Земният живот трябва да се свърши, за да започне духовният. С други думи казано: Сегашното разбиране за живота непременно трябва да се свърши. Това разбиране е покрило цялата земя с гробища и надписи. Идете в Египет, например, да видите, как са погребвали мъртвите – знатните и царете – във величествени пирамиди. Идете в Индия, там, в разкопките ще видите, какви паметници са правели на техните умрели, главно на богатите. И ние, съвременните хора, се залъгваме, че много нещо можем да направим, и в резултат на всичко виждаме паметници и надписи по тях. По този начин ние преповтаряме живота на миналите култури. Какво са постигнали досегашните култури? Единственото нещо, което съвременните хора трябва да постигнат, е братството – побратимяването на разумните хора. Под "братство" аз разбирам, да се дадат на човека всички права и условия да се развива в него това, което Бог е вложил, за да не се спъва неговият прогрес. Прогресът на едного е прогрес на цялото човечество. Като си помагаме един на друг, с това помагаме и на цялото човечество. Като изучаваш един човек, ти изучаваш всички. Щом дойдем до общия синтез на живота, ще се осигури благото на всички хора. Той ще донесе благоприятни условия за всички. Ако не

стигнем до този синтез, ние всякога ще бъдем изложени на нещастия и страдания.

Съвременните хора са изложени на големи вътрешни страдания. — Защо? — Защото всеки търси своето лично благо. Това създава борба между всички народи. Например, всички учени, философи, общественици мислят добре, но като започнат да действат, резултатите им не са добри. Като дойдат до прилагането, те имат резултати на старото. За мир говорят, а се въоръжават, пълнят складовете с взривни вещества и отровни газове. Това е новата наука. Същото е и в религиозния живот на хората. И там се приготвят религиозни бомби, които турят в избите си. И ако някой се осмели да не мисли като тях, или да върви по друг път, веднага го изключват от своята среда, като еретик. Питам: Кой е истинският правоверен човек? Светът е пълен с еретици: политически, религиозни, обществени, учени, семейни и други. Дето да се обърнеш, ще се натъкнеш на еретик. Има ли нещо лошо в това? Ако убиете или обесите един еретик, за да се освободите от него, той ще отиде в другия свят. Оттам ще ви питат: Ако вие не можете да го търпите, защо го изпращате на нас? Най-доброто и за нас, и за вас е да го задържите при вас, така да се възпита, че да се обърне към Бога. Ако му отнемете живота насилствено и го пратите преждевременно в другия свят, с това ще затрудните и неговия живот, и живота на небето. Оттам той ще върши по-големи пакости. Тъй щото, да убиеш неприятеля си, това не значи, че си се освободил от него. Хората искат лесно да се освободят от неприятеля си. Като го убият, те мислят, че са разрешили въпроса. Де е разумността в това?

Аз наблюдавам живота на българина, добре го познавам. Българите имат обичай, като строят къщите си, да си направят веранда пред къщата, главно на юг. Като чисти и мие къщата, домакинята хвърля нечистата вода вън от верандата: днес на едно място, утре на друго. Гледаш, не се минава много време, някой заболял: мъжът, жената или едно от децата. Казват: Не знаем, каква е

тази къща. Откак влязохме в нея, често боледуваме. Причината за това е изхвърлянето на нечистата вода, която носи заразата. По същия начин, и вие изхвърляте нечистата вода през верандата. Не се минава много време, вашият живот се разваля. Срещаш един човек и казваш: Този човек не ми се вижда добър. Очите му са криви, не мисли като мене. Питам: Срещали ли сте идеален човек? Какъв трябва да бъде той? Какви трябва да бъдат очите му? Очите на човека са красиви в това отношение, че изразяват стремежа на неговата душа. Каквито и да са очите, и в най-лошия човек, те са най красивото нещо. Няма по-лоши очи от змийските. Обаче, змията е най-здрава от всички животни. Старите алхимици са взимали малко от кръвта на змията и с нея са инжектирали хората, за да продължат живота им. Каквито и да са очите на змията, ако знаете, че няколко капки от нейната кръв могат да лекуват туберкулоза или рак, веднага ще се подложите на инжекция от тази кръв и ще забравите очите ѝ. Откъде дойде тази целебност в змията? Жестока е змията, но тя лекува човека. Ако приемеш качествата на змията, ще бъдеш най-големият нещастник в света. Змията не е готова още да мине в по-високо състояние. Нейната интелигентност е много слаба. Ако погледнете на всички живи същества на земята с окото на ясновидеца, няма да видите никакви форми. Те се изявяват във вид на малки пламъчета, които блещукат и светят с по-малка, или по-голяма светлина. Даже и човека няма да видите в неговата форма, но като всички останали същества, във вид на светлина, която блещука като малки фойерверки. Зад тези форми е скрита същината на нещата. Като казваме, че очите на човека блещукат, това е повече отколкото трябва. Ако огънят започне да загасва, ние казваме, че той трябва да се усили. Щом се усили много, казваме: Огънят трябва да се намали малко. Сегашната инсталация на нервната система у хората не е в състояние да издържа интензивната енергия. Затова казваме на някого: Изгаси или намали малко интензивността на енергията, която минава през организма ти.

В заключение на това, има два резултата: усилване и отслабване на енергията.

Дохождат при мене двама души — единият мъж, другият — жена. Казвам на мъжа: Ти имаш от баща си доста изостанали, необработени ниви; ралата са ръждясали. Ти не обичаш земеделието, но трябва да обработиш тези ниви. На жената казвам: Ти имаш много вълна, останала от майка ти и баща ти. Трябва да вземеш вретеното и да я изпредеш, да не се лениш. И двамата ме питат: Какво искаш да кажеш с това? — Сами трябва да ме разберете. Единият живее на физическия свят, дето е нужно да работи, да обработи нивите си. Другият живее в света на чувствата — вълната си трябва да изпреде. Вълната са чувствата в човека. Ако ви кажа конкретната идея, вие ще се отчаете. За да не ви кажа самата истина, давам ви тези примери. Ето защо, на единия казвам: Обработи земята и ще бъдеш богат човек. Няма да ходиш от едно място на друго, да търсиш пари.

Иде при мене един малджия (иманяр), почтен човек, и ми казва: От 30 години се занимавам с малджийство, станал съм повече от професор, зная де има закопани пари в България, зная всички данни по този въпрос, но досега не съм намерил нито едно съкровище. През времето на дълго търсене изкопах окоп, около един километър дълъг, около един метър дълбок. — Какво намери там? — Намерих две хиляди рубли. — Ако беше употребил тази енергия за обработването на 10—20 декара земя, днес ти щеше да бъдеш голям богаташ, щеше да разполагаш с милиони. Какво представят две хиляди рубли, спечелени за 30 години, с толкова труд и усилия? — Нищо не представят. Така и съвременните хора, след като изразходват много енергия и време, едва ще намерят две хиляди рубли, които не оправдават нито изгубеното време, нито усилията. Същото нещо е и в научно, религиозно и политическо отношение.

Днес всички говорят за самовъзпитание. Няма по-трудна наука от самовъзпитанието, когато не знаеш, как да постъпваш; няма и по-лесна наука от самовъзпитанието, когато имаш вътрешно разбиране

и метод. Да вярваш в Бога, когато нямаш вътрешен подтик, е мъчно; лесно е, обаче, когато имаш вътрешен подтик. Въпросът не се отнася до външната вяра, но до вътрешната. Казано е в закона: "Не споменавай името Божие напразно." Обаче, днес, въпреки закона, името Божие се споменава свободно. Всъщност, истинското име на Бога е скрито. Ако то се произнесе, както е, би настанал цял катаклизъм в живота на хората. Сегашното име на Бога е псевдоним. Даже името Йехова, както Го наричали евреите, и то е псевдоним. Молиш се по два-три пъти на ден, произнасяш името Божие, но не получаваш отговор на молитвата. — Защо? — Защото Бог отговаря само един път. Няма по-хубаво нещо от това, да те слуша Бог. Същото се отнася и до слънцето. Ако разбираш езика му и влезеш във връзка с него, ти ще получиш живот от него. Ако не го разбираш и не си във връзка с него, то причинява разстройство. При неразбиране на слънцето, ние усещаме топлината му, която не действа добре върху нас. Когато го разбираме, отношенията ни към него са съвсем други. Срещаш един човек, вижда ти се добър; срещаш друг, казваш, че е лош. — Коя е причината за това? — В единия случай, ти разбираш този човек, а във втория случай, не го разбираш. Злото и доброто са възможности в живота. Всеки човек, при най-големите несрети, има възможност да провери, докъде е достигнал. Като заболее, човек постепенно губи вярата си. Значи, болестта става причина да провери, каква е вярата му. Питам го: Вярваш ли в Бога?

— Вярвах, но изгубих вярата си. — Ако те излекувам, ще вярваш ли? — Ще вярвам. — Ако по този начин печелим съмишленици, аз наричам това "остен". Питам го: Ако те излекувам, готов ли си да изправиш грешките си?

— Какви грешки? — Преди две години ти направи едно престъпление. Преди три години направи друго престъпление. Признаваш ли? — Признавам. — Ще отидеш да изправиш грешките си. Иначе, колкото и да се молиш, молитвата ти няма да се чуе. Първо

ще се изповядаш пред Бога, после ще изправиш грешките си, ще платиш всичко заедно с лихвите.

Съвременните хора трябва да изправят грешките си, ако искат да се освободят от страданията. Има неща, които сме забравили, но трябва да се пробуди съзнанието ни, за да ги разберем и изправим. Само така ще се намери причината на злото и на страданията. Ако не намерим причината на злото и не я отстраним, то ще се отрази или върху ума, или върху сърцето, или върху волята ни. Хората не търсят причините на нещата, не търсят погрешките си, за да ги изправят, но искат да се спасят по лесен път. Като им се проповядва новото учение, те гледат, дали то може да ги спаси по лесен начин, без труд и усилие. — Хората могат да се спасят, не е нужно да страдат, но те трябва да бъдат умни, да избягват ненужни страдания. Аз съм за разумните страдания, които облагородяват човека. Дошло е време да се освободим от ненужните страдания, единично и колективно. Нека останат само онези страдания, които имат основание да съществуват.

"Да се благовества на сиромасите." В този смисъл, всички хора трябва да прогледат, да придобият това вътрешно прозрение. Само те могат да благовестват. Питате: Какъв смисъл има това, което ни се проповядва? — За да промените живота си и външно, и вътрешно. Ако го промените само външно, нищо не се постига. Тогава и крила на ангели да ви дадат, пак нищо няма да постигнете. Аз казвам, че трябва да промените живота си вътрешно. Какво ще ви ползват крилата на ангелите, с които можете да отидете в един свят, чужд на вашите разбирания.

Съществува един свят, дето има университет само за гениални и велики хора. В този университет преподават отлични професори, които се отличават от тези на земята. Те не пишат бележките си в тефтерчета. Със своите малки перца леко написват бележките на студентите си на гърба, на ръката, на челото им. Само те знаят, какви бележки са турили. Така студентът всякога носи своите бележки със себе си. Който разбира, може да чете по тях. Не можеш да се сърдиш

на професора за бележките, които ти е писал. Мнозина от вас имат такива бележки, но не ги знаят. Те са следвали в този университет и са излезли от него, но нищо не помнят. — Защо са напуснали този университет? — Много просто. Колко ученици и студенти, като се влюбят, напущат училището. Те казват: Не ни трябва вече учение. Решил съм да се оженя. — Така е, но като се ожени, тръгва по пътя на обикновените хора. Питат ме, защо не е свършил гимназия? — Заради красивата мома. Срещат го след десет години. Той разказва, че жена му го напуснала и се омъжила за друг. Той остава и без образование, и без красивата жена. Съвременните хора също са развенчани. И сега те нямат нито образование, нито верую. Някой казва: Едно време имах идеал. — Да, това беше на млади години. Де е сега този идеал? — Напусна ме жена ми, изчезна и идеалът ми. — Не е изчезнала жена ти; аз я срещнах онзи ден с друг под ръка.

Сега ще направя един паралел. Да изгубиш сърцето си, да изгубиш идеала си, това е равносилно на вътрешна смърт. Христос казва: "Идете и кажете на Йоана." — Йоан представя онези хора, които са затворени от Ирода. "Питайте го: Този ли е, Когото очакваме, или ще дойде друг някой?" Казвам: Идете и кажете на Йоана, когото смятате за най-велик човек, че и най-малкият в Царството Божие е по-голям от него.

Сега, аз желая да бъдете по-големи от Йоана.

Беседа от Учителя, държана на 2 ноември, 1930 г. София — Изгрев.

НЕГО ВИДЯ ИСУС

„Него видя Исус, че лежи." (Йоана 5:6)

Виждането и съзнаването са два процеса на човешкия дух, с които се започва всяка добра работа. Само умният и добрият човек вижда и съзнава нещата. Дето няма разумност и доброта, там не може да се очаква никакво съзнание. Там може да има само интелект, но не и съзнание. Под „съзнание" аз разбирам вътрешна закономерност, която осмисля живота. От това гледище, работата се отнася за великите хора, трудът – за обикновените хора, а мъчението – за грешните. Грешният трябва да се мъчи. Той не иска да работи и да се труди; и да иска, не може. Обикновеният човек може само да се труди, не може да работи. Великият човек работи. Грешникът пита: Докога ще се мъча? – Ако искаш да не се мъчиш, стани обикновен човек. Тогава ще се трудиш. Обикновеният пита: Докога ще се трудя? – Ако искаш да не се трудиш, стани велик. Тогава само ще работиш. Грешният не иска да се мъчи, а, въпреки това, не прави усилия да се освободи от греха. При това положение, той мечтае да заема високо положение, да има добри условия. – Това е невъзможно.

„Него видя Исус." – Това е една тема, която трябва да се развие. Това е една неразрешена задача, която трябва да се реши. Геологът, като разглежда пречупените и разместени пластове, взима ги като тема за изучаване и после обяснява, на какво се дължи това. От начупените и разместени пластове, геологът съставя цяла научна история. Като чете тази история, обикновеният човек се чуди, отгде ученият е взел толкова данни, как ги е съпоставил, за да напише толкова голяма история. Някои хора се чудят, че съществуват ясновидци. Аз пък питам, как тези хора не се чудят на учените, които могат да напишат историята на земята отпреди милиони години?

Според мене, тези учени са били ясновидци. Когато ученият работи 10 – 15 години върху даден въпрос, най-после той дохожда до известно прозрение и започва да вижда картини, които впоследствие описва. Обикновените хора, като не разбират, казват, че учените обясняват много въпроси, но как става това, те не знаят. Значи, учените хора са ясновидци, нищо повече. За обикновените хора или има ясновидци, или няма. За грешните никакво ясновидство не съществува. Обаче, за разумните хора съществуват ясновидци. Какво невъзможно има в това, че някой човек вижда ясно? Че си ясновидец, това показва, че виждаш ясно. Виждаш един предмет на десет километра разстояние и го описваш, какъв е, без никакво спомагателно средство за очите. От това гледище, нищо в природата не се губи, само че остава далеч или близо до човешките очи. За слепия всичко е далеч. За онзи, който не вижда, всичко е далеч, за онзи, който вижда, всичко е близо. За онзи, който се движи с бързината на светлината, никаква мъчнотия не съществува. За него всичко е близо, всичко е леснопостижимо. За него не представя никаква мъчнотия, да отиде до слънцето и вечерта, като се върне, да разкаже на близките си, какво има там, какво представя слънцето. В продължение на осем минути, аз мога да придобия толкова знания за слънцето, колкото ученият ще придобие за хиляди години. Че съм ходил на слънцето, няма да говоря за това, но ще насоча телескопа си срещу него и ще започна да говоря, какво виждам, какво има, как е устроено и т. н. Който ме слуша, няма да разбере, по какъв начин съм дошъл до тези знания.

Някой казва, че видял нещо. Питам: Как става виждането – с очите, или с ума? С очите нищо не се постига, но с ума. Умът се разхожда, той ходи на слънцето и се връща. – Ходих на слънцето. – Значи, ти си го посетил с ума си. За ума може да се каже: „Дето не го сееш, там никне". Наистина, човешкият ум ходи там, дето не може да се помисли. Сеенето е процес на ограничение. Ако кажеш на човека, че е посят, той ще изпадне в такова противоречие, както, ако би му

казал, че след смъртта си отново ще се въплъти на земята. Ако говориш на простия за еволюция, той ще те пита, какво нещо е еволюцията. Това, което осмисля живота, е еволюция. Еволюция, превъплъщение, страдание, това са синоними, в които се крие една и съща идея. Ето защо, науката се стреми да схване съотношенията между всички явления, да намери техния произход и да ги обясни. За явления може да се говори само в разумния живот. Същото се отнася и до живота. Живот съществува само в разумността. Дето няма разумност, там няма и живот. Щом се намали разумността, намалява се и животът. Достатъчно е да влезете в дома на някого, за да се произнесете за неговата интелигентност. Устройството на къщата му и наредбата в нея говорят за интелигентността на човека. Оттук вадя следното заключение: достатъчно е да погледнеш очите, носа, устата и ушите на човека, за да познаеш, какъв е той, доколко е умен и интелигентен. Казват: Какъвто е умът на човека, такъв е и домът му. И обратно: Какъвто е домът му, такъв е и неговият ум. Какъвто е говорът на човека, такъв е и неговият ум. Както виждате, между всички явления има известно съотношение. Значи, всичко в живота и в природата е смислено. Това, което е безсмислено в едно отношение, е смислено в друго отношение. Или, безсмисленото в един свят е смислено в друг свят. Убиват някого, и всички скърбят за него. Обаче, един се радва. – Защо? – Враг му бил. Той казва: Добре, че го убиха. Най-после се освободих от него. За него, това убийство е смислено. За онзи, който го убил, е безсмислено. Питат го: Защо уби този човек? – И аз не зная, убих го, нищо повече. Жената ражда едно дете. Питат я: Защо роди това дете? – И аз не зная. – И тя не знае, защо го родила, и близките й не знаят, но всички казват: Детето трябва да се роди. Значи, раждането на детето има смисъл само в даден случай. „Него видя Исус." – Кого видя? Това не беше някой виден философ или учен, нито някой княз. Това беше един обикновен човек, боледувал 38 години. Според мене, този човек не беше прост; той беше свършил шест факултета, но нямаше диплом за живота. Христос му даде този

диплом, като му каза: „Вдигни одъра си и тръгни!" Това беше последният му урок, през който трябваше да мине. Той вдигна одъра си и напусна къпалнята. Колко от съвременните хора и до днес още седят в тази къпалня и чакат ред! Всеки е седял в тази къпалня цели 38 години и излязъл навън, но с неразрешена задача. – Защо? – Защото е очаквал наготово да слезе ангелът от небето и да размъти водата. Някой сиромах, болен, иска да си направи една къщичка, но чака в болницата, дано дойде помощта отвън. Един очаква помощ от другите, да му направят къщичка; друг упова на близките си, те да му помогнат да свърши университет; трети очаква да види, какво ще напишат учените и тогава да състави своята теория. Значи, всеки очаква да слезе ангел от небето, да размъти водата и да му каже: „Вдигни одъра си и тръгни!" Ако дойде при тебе един философ, който иска да пише нещо, какво ще му кажеш? Ще му кажа: Пиши! – Какво ще кажеш на младия момък, който иска да се ожени? Ще му кажа: Ожени се! – Какво ще кажеш на майката, която иска да си има детенце? Ще й кажа: Роди! Ако при свещеника дойде човек, който иска да служи на Бога, какво ще му каже той? – Служи! Ако при съдията дойде човек, който търси своето право, какво ще му каже той? – Търси правото си! Ако отиде при слугата, той ще му каже: Служи! Ученикът ще му каже да учи. Учителят ще му каже да преподава на учениците. Ще кажете, че това са обикновени работи. – Не са обикновени. За онзи, който си въобразява, че всичко разбира, са обикновени. Обаче, за онзи, който гледа сериозно на живота, не са обикновени.

Днес аз говоря върху един въпрос, който нито подмладява, нито остарява. За младите не говоря, защото след 20 години, например, те ще бъдат на друго място. Ако ме питате, де отиде младият, ще кажа, че той остаря. – Де отиде старият? – Той замина за странство, няма да го намерите. Младият напуща младостта си, за да придобие знание. Значи, младият има сила. Щом иска да придобие знание, трябва да стане стар. Ако стане стар и не придобие знание, той казва: Отиде

младостта ми, без да придобия знание. Старият, като изгуби старостта си, отново придобива живот. Ако човек остарее и влезе в смъртта, без да придобие живот, той нищо не е постигнал. Правило е: като изгубиш едно нещо, да придобиеш друго. Чудни са хората, като мислят, че като изгубят живота си, ще отидат при Бога! Като умреш, да намериш живота. Всяко нещо се намира на своето място.

Съвременните хора се нуждаят от трезва мисъл. Само така те ще придобият истинския живот, еднакво необходим и за младия, и за стария. Животът носи нещо, което нито се изменя, нито се променя. Дето е животът, там има вечно растене и развитие. Там няма старост. Превъплъщението на човека е нов живот, който му дава възможност да расте и да се справя с всички противоречия на Битието. Превъплъщението е закон не само за земята, но за целия космос. Изобщо, духовете се превъплъщават. Това е необходимост за всички живи същества. И Христос се превъплъти. Каква нужда имаше, и Той да мине по този закон? И Той трябваше да научи нещо на земята. Като говоря за превъплъщението, аз нямам предвид да защитавам тази теория. Това е реалност, а не само теория. Някои християни казват: Ако не съществува превъплъщение, напразно е дошъл Христос. – Не е въпросът там. Христос не е престанал да се превъплъщава. Освен това, Христос търси начин да се въплътява у всички хора.

Питате: Какво значи въплъщение? – Това всеки ще научи, когато съзнанието му се пробуди. То се отнася и до религиозните, и до безверниците. Според мене, истинската религия е в любовта, мъдростта и истината. Който носи тази религия в себе си, той говори направо с Бога. За него се казва, че има общение с Бога. Първите човеци имаха това общение, затова Бог ги посещаваше всеки ден в райската градина. Ще кажете, че това са приказки от „1001 нощ". Каквото и да казвате, това е истина. Невидимият свят е видим за мене, той може да бъде видим и за вас. Важно е, че той е по-реален от видимия. Той е разумен, възвишен свят. В него живеят разумни,

възвишени същества. Ако си гладувал няколко дни и ме срещнеш, кое е реалното за тебе? Само да ме видиш ли? Важно за тебе, в дадения момент, е да опиташ моята разумност. Като зная, че си гладувал няколко дни, аз ще те нахраня и ще ти кажа: Приятелю, приятно ми е да ти услужа, а после ти ще ми разкажеш твоите опитности. По този начин се създава вътрешна връзка. Следователно, законът за прераждането изправя всички мъчнотии. Един човек може да бъде убит десет пъти на земята, т. е. в продължение на десет прераждания, но Господ ще го изпраща пак на земята и ще му даде всички условия да се развива. Ако той е убит като просяк, в следното прераждане Бог ще му даде големи възможности: ще го направи талантлив, после гениален, след това светия и най-после ще го направи цар. И след това ще ви наложи да го слушате и да му вярвате, както Той иска. Питате: Защо стават убийствата? – Като те убият десет пъти, цар ще станеш. Ще се преродиш отново на земята. Кой от вас би повярвал това? Аз не искам да вярвате, но, като повярвате в истината, тя ще ви направи свободни. Аз не искам да вярвате в противоречието, че, като убият човека, с него всичко е свършено. Ние не съжаляваме, че едно време са мъчили Христа. Гърбът на Христа беше толкова силен, че можа да издържи всички удари, но Римската империя не можа да ги издържи. И после стана обратното: Римската империя залезе, а Христос изгря в целия свят. Ако това е вярно за Христа, вярно е и за нас.

Всички хора се плашат от нещастията. Ако нещастията и грехът могат да ви сломят, вие не знаете, какво представят те в живота на човека. Само Бог знае, какво е грехът. Той е резултат на неразбрания живот. Ако смъртта може да ви сломи, вие не разбирате живота: ако страданията могат да ви сломят, вие не разбирате живота. Защо да не се радваме, като страдаме? Не казвам, че е лесно да страдате, но, в даден случай, вие се възхищавате, че сте герои. Трябва ли да подозирате Бога, че ви дава страдания? Вие сами се излагате на страдания. Защо трябва да подозирате Бога в Неговата обхода към

вас? Кое е по-хубаво: да ви даде Той страдания, или щастие? Щастието иде по пътя на нещастието. Не може да бъдете щастливи, докато не сте били нещастни. Щастието не може да дойде на земята, ако в нещастието не сте си направили дреха за него.

Как ще разберете щастието? Съвременните хора мислят, че щастието е в богатството, в парите, в къщите. Не, парите са само условие; зад парите стоят разумни същества. Ако зад парите, зад къщите, зад плодовете няма разумни същества, защо ви са те? Ако зад децата няма бащи и майки, като разумни същества, какво ще правят тия деца сами? Ние, хората, не сме благодарни на това, което имаме. Ако водата, светлината, въздухът се откажат от нас, в какво положение ще се намерим? Често вие казвате: Аз съм сам в света. – Чудни сте вие! Ако останете съвсем сами в света – без хора, без животни, в пълна тъмнина, тогава ще разберете, какво значи самотия. Това са неразрешени за вас въпроси, това са противоречия.

„Него видя Христос". Исус видя този човек, за да го извади от едно голямо противоречие. Той каза на Христа: Вече 38 години седя пред тази къпалня; толкова години наред слиза ангел от небето да размъти водата и не се намери никой да ме спусне във водата, да почерпя и аз нещо. Това е догматично вярване. Всички мислеха, че като слезе ангел да размъти водата, само тогава болният ще оздравее. Вън от тази вода, никой не може да оздравее. Христос попита болния: Вярваш ли, че и без да влезеш във водата, можеш да оздравееш? И почна Христос да му проповядва учение, че човек може да оздравее и без да влезе във водата. Трябваше да го разубеди Той в старото учение. И затова Христос му каза: „Стани, дигни одъра си и ходи!" Какво значат тези думи?

Сега ще ви приведа за пример един разказ из живота на една царска дъщеря. Тя се казвала Задабер, дъщеря на цар Абрихо. Случило се, че тя се влюбила, но не могла да намери своя възлюбен. Тя връщала всички кандидати, които дохождали за нея, не им обръщала никакво внимание. Един ден тя решила да напусне

бащиния си дом и да избяга. Тя си казала: Аз не мога да се примиря със стария ред на нещата. Ще тръгна да търся онзи, когото обичам и за него ще се оженя. Не го ли намеря, няма да се женя. Като пътувала дълго време, тя се изморила и не могла да върви по-нататък. Легнала на едно място и си казала: Не можах да разбера живота, нито да намеря своя възлюбен. Така унесена в мислите си, тя заспала, цялата истинала, краката ѝ замръзнали. По едно време, тя се събудила и видяла, че гори огън, краката ѝ стоплени, но никого не видяла пред себе си. Затоплена и подкрепена, тя станала и продължила пътуването си. Сега тя изпитала глад и жажда. Видяла наблизо една чешма, но като се приближила до нея, тя била пресъхнала. По едно време видяла един беден, окъсан човек тича към чешмата. Тя се почудила, че той тича към пресъхналата чешма. Обаче, едва се приближил той до чешмата, и тя потекла. Отишла да се напие с вода и Задабер. Но човека го нямало вече. Задоволила жаждата си и се поразходила малко. Но гладът започнал да я мъчи. Ето че и хлябът дошъл. И там не се спират нуждите на човека. Потребите на човешкия дух са много. Най-после, когато намери реалното в света, той се задоволява. А ще намериш реалното, когато обикнеш някого, когото не си виждал. Не само да не си го виждал никога, но и да не си го сънувал. При това, сърцето ти да гори за него и да си готов да направиш всички жертви за него. Това наричам аз идеална любов. Казвате: Той няма да гони Михала! Та, именно, съвременните хора гонят Михала. Цялата сегашна култура са все Михаловци, и всички са на Орландовци. Кой от вас е постигнал онова, което е гонил в живота си? И вие казвате за някого: Постигнал нещо. Какво разбирате под думите "гони Михала"? Това значи, че човек гони непостижимото, невъзможното. Като видиш, че някой върви в пътя неуверено, ако можеш, осветли го, упъти го. Няма защо да му се смееш. Ако той е готов да измени своето верую, трябва да му дадеш нещо по-високо, по-добро от неговото. Той казва: Ако мога да намеря по-добър път в живота си, аз съм готов да напусна стария път. Вие не сте дошли още

до последната стадия и да твърдите, че познавате самата истина. Досега сте били като деца, вярвали сте в детински работи, но като влезете в зряла възраст, вашите понятия, вашите отношения ще се изменят съвършено. Според мене, когато намерите истинското знание, то ще бъде в сила да подмлади човека; когато поиска, той ще дохожда на земята; ще си заминава по свое желание, ще живее, колкото иска – всичко ще бъде в негова власт. Кой не иска това? То е много съблазнително. – Възможно ли е това? – За разумните хора е възможно; за обиковените хора е проблематично, а за грешните – съвършено невъзможно. Те казват: Ние даже не можем да мислим за това.

Съвременните хора се страхуват от живота, без да подозират, че крият в себе си грамадно богатство. И най-бедният, с това богатство, може да се справи с беднотията си. С това богатство и най-нещастният може да се справи със своето нещастие. В един момент, бедният ще се справи с бедността си, и нещастният – с нещастието си. Като ви наблюдавам, аз се чудя, как не сте могли досега да използвате това грамадно богатство, което Бог е вложил във вас. Аз се чудя, как, съвременните хора, много от които минават за гениални, не са проявили своята гениалност. Как такива богати хора не са отворили касите си, да покажат с какво богатство разполагат. Ще кажете, че ви подигравам. – Може да ви подигравам, а може и да изнасям истината, както е в действителност. Ако съм на вашето място, и аз бих мислил по същия начин. Но защо, при дадените условия, вие нямате онази вяра, която възкресява? Защо вие се задоволявате с вашата толкова слаба вяра? Друга е вярата на децата, вярата на бъдещето. На децата се дават много обещания, и те вярват в тях. Чрез обещанията децата се насърчават. Да насърчаваш децата, да утешаваш старите, в това има смисъл. Обаче, да насърчаваш възрастните, в това няма никакъв смисъл. Нашата задача не е нито в насърчаването на децата, нито в утешаването на старите. Това не е смисълът на нашия живот. Когато Христос влезе в къпалнята, започна ли Той да утешава болния?

Казваше ли му, че както и да постъпва, животът му ще се улесни? Христос го запитваше за старите учения, и той му разказа историята на своя живот, че е живял анормално, водил порочен живот. Че болният разправял живота си на Христа, се вижда от следния факт: Христос го видя в храма и му каза да си отиде, но втори път да не съгрешава. Сега аз те кредитирам, но ако съгрешиш, ще ти стане по-зле. „Вдигни одъра си и ходи!"

Помнете: Болният не може да се лекува, докато не изповяда греховете си. Ако искаш да станеш учен, ще изповядаш своето невежество. Един млад студент, художник, се отправил към дома на един велик художник, да види неговите картини. Влязъл в двора и, за да не безпокои художника, погледнал през прозореца на ателието му, дето видял една хубава картина. Понеже имал нужда от пари, той поискал да прекопира картината и да я продаде. За тази цел, той застанал близо до прозореца и започнал да рисува, но не му се отдавало. Той си казал: Не се рисува лесно отвън. Великият художник нарисувал добре картината си, защото имал всичко на разположение. Като видял, как студентът се мъчи да рисува отвън, художникът му казал: Влез вътре, ще ти дам всички условия, да нарисуваш картината. Той си помислил: Има даровити хора в света.

И тъй, за да развие своята дарба, човек трябва да има непреодолимо желание да работи за нейното усъвършенстване. На същото основание, за да намери истината и мъдростта, човек трябва да има в себе си непреодолимо желание, което никога да не остарява. Непреодолимо желание в човека е това, което от детинство до старост не се изменя. Това значи желание, което никога не остарява. Това се отнася до мислите и чувствата на човека. Следователно, това, което никога не се изменя и не остарява, е реално. Вяра, която никога не отслабва, е реална. Тя не се мени. Стане ли някаква промяна някъде, това става по причина на усложненията в живота. Когато в ума на човека не се явяват никакви противоречиви мисли по отношение на Първата Причина, това показва, че мисълта му никога не остарява.

Ако вие се усъмните в любовта на вашия приятел, на майка си и баща си, на брата си и сестра си, какъв смисъл има вашият живот? Според мене, вие не трябва да се съмнявате в любовта на майка си. Тази любов дава идея за истинската любов. Любовта към баща ви дава сила, мощ на живота ви. Любовта към брата и сестрата, към приятеля и държавата внася подтик в живота ви. Вие не трябва да се съмнявате и във вашия живот. Обаче, вие казвате: Аз ще умра, и с това всичко ще се свърши. Човек първо беше безсмъртен и още в райската градина му се каза: В който ден ядеш от забраненото дърво, ще умреш. Обаче, ако ядеш от дървото на живота, ще живееш. Като не изпълните заповедта на Бога, казвате, че ще умрете. Казвате, че Адам ял от забраненото дърво. – Всеки яде от забранения плод. Първо жените ядат, а после – мъжете. Значи, първо ядат сестрите, а после – братята. Първо ядат слугите, а после – господарите. Значи, слугите развалят господарите. Ако господарят се опита да изнуди слугата си, той извращава съвестта си. Днес вземе от един слуга един лев, утре от друг – един лев, и неусетно се изопачава. Господарят няма право да изнудва слугите си. Какво ще спечели, ако вземе от всеки слуга по един лев? Защо у господаря не се яви желание да даде на всеки слуга по един лев, а взима от тях?

Питам: Кое развращава хората? Има една развращаваща сила в света, на която няма да кажа името. Седиш някога, и в ума ти дойде една отрицателна мисъл. Намери майката и бащата на тази мисъл и я хвърли настрана. Попита ли, кой я роди? Знаеш ли името на майка й и баща й, на брата и сестра й? Това трябва да знаете. То е цяла философия. Ако нищо не знаете, само констатирате, че ви е посетила една отрицателна мисъл и свършвате с това. Трябва да знаете, че нищо не се явява без причина. Следователно, нищо не остава без последствие. Като влезе в къпалнята, Христос направи това по единствената причина, да даде на всички хора, последователи на новото, подтик да излязат от къпалнята на живота. Всеки човек, който се намира в някакво противоречие в живота, от какъвто характер и да

е то, материален или духовен, има начин за разрешение. Ние трябва да се откажем от старите си възгледи за живота. Какви са възгледите на бедния за бедността? Колкото и да му се говори, че той може да подобри живота си, той ще си остане със своята бедност. Друг е въпросът, ако може да развие магическата сила на ръцете си. Той ще стане богат човек. Ако развие силата на своя ум, той може да стане богат. По този начин той ще намери богатството, заровено в неговия ум. Бедният, за да не се отчае от бедността си, трябва да използва силата на своята магическа пръчица. Той ще вземе тази пръчица и с нея ще намери заровеното богатство в земята. Ще мисли ли повече за бедността си? Много богатства са скрити в земята. Човек трябва да ги открива и да се ползва от тях. Болен си. Не търси обикновените начини за лекуване, но обърни се към богатствата в земята. Има известни области на земята, които лекуват сами по себе си. Като дойде болният на това място, ще извади магическата си пръчица и веднага ще се излекува. От каквато болест и да страда, той моментално ще се излекува. Кой ще повярва в това? Мнозина ще кажат: Я има такива места, я няма. Който знае, де са тези места, той разбира, че там, именно, стъпват само ангели и светии, които направо се връщат на небето. Тези места са лековити. Когато Яков напущаше отечеството си, къде отиде? Като пътуваше, той заспа на пътя и видя сън: една стълба, единият край на която опираше на земята, а другият стигаше до небето. Ангели слизаха и възлизаха по нея. Яков разбра, че това е свято, Божие място и обеща, че ако Бог му даде това, което иска, ще посвети живота си на Него, да Му служи. И наистина, той спечели това, което искаше: отиде при вуйчо си Лавана, на когото слугува 14 години за две жени. Защо трябваше да слугува за тези две жени? – Защото изигра брата си, като го подкупи с една чиния леща. Така той успя да вземе първородството от брата си. Тук се прояви практичността на Якова. През целия си живот той имаше изпитания за тези две жени. Не само това, но и между двете жени се явяваше спор. Втората жена доведе още една жена на Якова. От тези жени се

родиха 12 синове. От гледище на съвременния морал, човек с три жени може да се тури в затвор, а Яков с три жени минаваше за патриарх. Обаче, в тогавашния морал имаше нещо неестествено.

Сега няма да се спирам върху морала, но казвам: Дисхармонията в живота създава дисхармонични състояния. Ако искаш да се повдигнеш, трябва да измениш живота си. Не съди другите, но оправяй своя живот. Не съди Бога, не питай, защо светът е създаден така, а не иначе. Изучавайте небето и звездите. Много хора са станали учени, видни астрономи, защото са изучавали звездите и пътя на тяхното движение. Много учени знаят, как са устроени мозъкът и сърцето на човека. Много хора са станали учени, защото са изучавали водите, въздуха, светлината, земните пластове, както и елементите, от които се състои вселената. Това знание може да се изрази в поетична форма. Някои хора са станали видни философи, като изследвали причините и последствията на нещата. Ако нищо не знаеш, а искаш да станеш учен, започни да работиш в някой специален клон на науката, например, върху причините за нещастията на хората. Ето една научна тема. Този въпрос може да се предаде в строга, научна форма, като се дадат и методи за освобождаване от нещастията. И който прочете тази теория, да каже: Макар, че съм нещастен, но този, който е създал теорията, е прав и е дал добри методи за излизане от нещастията. Ще приложа неговите методи. Като приложите тези методи, един ден вие ще бъдете щастливи като ангелите. Дали вярвате в това, не е важно. Аз вярвам и се радвам на своята вяра. В бъдеще, вие ще имате добрите условия на ангелите. Под „ангел" разбирам разумно същество, близко до човека, което се грижи за него, носи го в чувствата и в мислите си. Ангелите са предците на сегашната раса. Те са по-старите братя на човечеството, които са живели преди него, в една стара култура. Между ангелите се явила борба за надмощие. Едни от тях излязоха благополучно от тази борба и създадоха слънчевата система, целия външен свят, външната природа. Други ангели дойдоха на земята, оплетоха се с хората,

изпожениха се и забравиха своя произход. И досега още те са между хората. Трета категория ангели, без да забравят своя произход, пожертваха се за човечеството, за да го спасят. Повече от милион ангели влязоха между хората, в човешката култура. Ако те не бяха се пожертвали, въпросът с човечеството щеше да бъде решен. Те дойдоха доброволно да спасят човечеството. С тях заедно дойде и Христос да помогне на хората. Който не разбира законите, ще каже: Такава била волята на Бога.

Вие още не знаете, каква е Божията воля. Според една научна теория на Битието, казано е, че само чистата велика Божия воля, може да спаси човека. Като не знаят това, хората, със своите плачове, приличат на малки деца, които се чувстват изоставени. Бог иска да ни направи щастливи, като ни прекара през всички фази на нещастието. Засега щастието е невъзможно. – Защо? – Защото то представя бяла, ненаписана хартия. Коя хартия има по-голяма цена: написаната, макар с черни редове, или чистата, върху която нищо не е писано? Написаната хартия е за предпочитане. Колкото и да е нацапана, все ще се намери върху нея някоя хубава, светла мисъл, оставена от някой философ или учен. Следователно, колкото и да е неприятно страданието и нещастието, все ще напечата върху съзнанието на човека една светла, възвишена мисъл. Грешникът, на чието лице е писано много, струва повече от праведния или ангела, върху когото нищо не е писано. – Защо да съм грешен? – Не съжалявай, че си грешил. Ти си написана книга, от която ще четеш и ще се учиш. Който влезе в съприкосновение с тебе, също ще чете и ще се учи от написаното. Ако само четеш и въздишаш, нищо няма да научиш. Ще четеш и ще се учиш от това, което си писал през вековете. Ако книгата ти е чиста и ненаписана, можеш да се радваш на нея, но ще останеш невежа. Ако се радваш на хляба, нарисуван на картина, ти си невежа. Обаче, радваш ли се на топлия хляб, донесен от фурната, ти си умен. Грехът не е в това, че искаш да направиш нещо и не можеш да го постигнеш. Грях е, обаче, да се отказваш да работиш за Бога.

Грях е, когато упорстваш, своеволничиш и се отказваш да вървиш в правия път. Искаш да станеш светия. Как ще станеш такъв? За да станеш светия, трябва да оставиш всички да минат през тебе, да видиш, какво правят те. Затова се казва за Христа, че понесъл греховете на цялото човечество.

Мнозина искат да станат като Христа. За да станат като Него, трябва да направят връзка с 500 милиона хора, да се свържат с техните грехове, които ще минат през ума, сърцето, душата и духа им. Само така те могат да спасят всички грешници по лицето на земята. Мислите ли, че службата на Христа е лесна? – Не, тя е една от най-мъчните. Не мислете, че лесно ще възкръснете и ще отидете на небето. За да бъдете като Христа, трябва да минете през Неговото положение. Христос иска да внесе светлина в умовете и сърцата на хората и разумност в душите им. Само така ще се подобрят отношенията между приятели, между господари и слуги, между родители и деца. Ако това не стане, Христовото учение има отношение само към външния живот. Какво ни интересува, че имаме училища и църкви, щом затворите са пълни със затворници? Какво ни интересува, че хората се женят, щом наши братя и сестри пълнят публичните домове? Какво ни интересува това, че държавите воюват, а навсякъде има противоречия и неуспехи? Христос се интересува от идеята за братството между хората. Тази идея трябва да господства в света. Когато казвам, че Христос иде в света, някои обръщат внимание на външната страна на въпроса. Не, Христос иде в света, за да влезе в къпалнята и да ви запита: От колко време седите в тази къпалня? Вдигнете одъра и си вървете! Това значи: Вдигнете вашите стари вярвания. Който не разбира, ще каже: Да вдигна своите стари вярвания! – Да, ще ги вдигнете, нищо от това. Ако ви донесат нови дрехи, хвърлете старите дрехи навън. Хвърлете стария, мухлясал хляб навън. Изхвърлете старата, вмирисала се вода навън! Нужни ви са два пресни хляба. Впрегнете се на работа и тръгнете напред. Това има смисъл. Всички сте кандидати и очаквате наготово, да дойде

колесницата на св. Илия и да ви вдигне на небето. Вие сте видни хора, искате да минете без мъчнотии и страдания. Илия беше смел човек, но се уплаши от една жена. – Кога? – Когато се прероди като Йоан Кръстител. Бог му каза: Ти изби толкова пророци, но ще снемат главата ти. Ирод сне главата му, по желанието на Иродиада. Като му снеха главата, той разбра, може ли пак да стане пророк. Смел беше Илия. Той си каза: Един път бягам само от жена – никога повече. Илия се върна на земята, като Йоан Кръстител, да изкупи грешката си по отношение на пророците.

– Що е жената? – Човек, който иска да се удоволствува. – Много хора искат да се удоволстват. – Това е все жената. Ако разбирате жената като майка, сестра, като добродетел или като светло същество, тя е на мястото си. Обаче, ако разбирате жената като удоволствие, като изкушение, това не е истинската жена. Всяко изкуство, всяка висока длъжност, всяка похвала е жената, която изкушава. Някой ти казва: Ти си голям оратор, красноречив, цял светия, думите ти се леят от устата. – Това е жената. Понеже зная закона, тези думи означават ласкателство. – Ама ти си извор, от който водата тече изобилно. Тя се изтича през тебе, като през проводник. – Да, но щом водата престане, и камъкът губи значението си. В дадения случай, че водата изтича през моята уста, това е похвално, но разумното иде от Самото слово. Моят ум е само проводник на великото, грандиозното, което иде отгоре. Само аз не мисля така. Словото, което ви говоря, не е мое. То е мисълта на разумните същества, които стоят зад мене. Те не са едно-две. Те са хиляди и милиони. Това са идеите на Бога, на Вечния Дух. Те минават през цялата вечност. Когато ние искаме да прекараме една Божествена идея от наше име, непременно ще се натъкнем на големи нещастия. Когато казват за мене, че заблуждавам хората, отговарям: Възможно е. – Ама той лъже хората. – И това е възможно. Да ви кажа истината: Дяволът не обича да го лъжат. Той сам лъже, но не обича да го лъжат.

Един голям дявол, тарторът, изпратил едно малко дяволче в света, да изучи лъжата. Като се върнало при тартора, то казало: Обърках целия свят. – Кажи ми истината. – Научих хората да правят зло. – Слушай, лъжата е за мене, аз си служа с нея, а ти ще ми говориш истината. Казвам: Когато човек задържа лъжата за себе си, а иска другите да му говорят истината, това показва, че дяволчето живее в него. Когато човек допуща да го лъжат, а той говори истината, това показва, че Бог живее в него. Тъй щото, когато някой проповядва и говори истината, аз съм готов да го слушам. Когато едно дете ми донесе хляб и каже, че преди половин час е изваден от фурната, аз искам да бъде така. Ако момченцето ми носи твърд, мухлясал хляб, а го препоръчва за пресен, топъл, то говори лъжа. Дали е дете, или възрастен, е все едно, това е лъжа.

Сега искам, в душата на всички да се роди желание нито да лъжете, нито да ви лъжат. От всички хора се изисква голяма самоотверженост, да живеят за Бога, но не на гърба на другите. Не е въпрос хората да подобрят живота си отчасти, но напълно. У всички да живеят възвишени идеи. Всички да приемат любовта, като закон. Нека от света излязат най-добрите хора, да намерят истината. Всеки човек да знае мястото си и стъпалото, до което е стигнал в своето развитие, за да има условия да се развива по-нататък. В очите на всеки човек да виждаш братски поглед и, каквото направиш, да не те критикува, а като великия художник, да вземе четката вместо тебе, да ти помогне и да каже: Добър си, добър е пътят, по който вървиш. Отиваш в едно село да проповядваш. Свещеникът те пита: Кой те изпрати тук? Кой ти даде право да проповядваш? Питам: Едно време, кой пращаше пророците да проповядват – църквата, или Бог? Който отива да проповядва, трябва да е роден за проповедник, да съзнава, че е от Бога определен. Като влезе между хората, той трябва да се радва, че Бог му дава възможност да проповядва Словото, а не да мисли само за хляба си. Според мене, морално е да постъпиш като турския дервиш, който взел от кесията на бея само десет стотинки. Той

срещнал на пътя си един турски бей и му поискал една малка помощ. Според обичая, беят веднага му предложил кесията си, в която, между другите монети, имало и златни пари. Дервишът разгледал внимателно парите в кесията и си взел само десет стотинки. – Защо не вземеш повече? – попитал беят. – Толкова ми трябват.

Питам: Колко е нужно на човека, за да живее? Съвременните хора искат да се осигурят. Така, както мислите, съвместими ли са вашите идеи с това, което Бог е определил за вас? Ако е право да се осигуряваме, тогава всички народи искат да се осигурят. Всички живи същества на земята искат да се осигурят. Пък и за в бъдеще трябва да се осигурят. Така, както вие мислите, колко хора могат да се осигурят? Като дойде Христос втори път на земята, Той ще научи хората, кое е онова, което може да ги осигури. Христос ще дойде пак на земята, ще влезе в къпалнята и ще каже на болния, лежал 38 години: „Стани, вдигни одъра си и си върви! Там, на дясната страна на одъра си имаш една закована пръчка. Откови я, тури я под ръкава си и тръгни с нея по света, да хлопаш и да проповядваш." И на вас казвам: Ако искате да се освободите от старите си възгледи, вдигнете одъра си, отковете от дясната страна онази пръчка и тръгнете по света, да проповядвате. Ще кажете: Как ще ни приемат хората? Ще станем за смях! – Кога човек се смее? – При два случая. В първия случай, когато някой иска да ме излъже. Аз се усмихвам и казвам: Тази работа не става с лъжа. Хвани тояжката на твоя ум, на твоето сърце, на твоята воля и се свържи с Онзи, Който ти е дал живот, Който ти е дал ум и сърце и вложил всички богатства в тебе. Вярвай в Неговото име. Срам е за днешните хора да очакват наготово!

Днес аз проповядвам не само за вас, но за всички, които ме слушат. Като казвам, че и други ме слушат, аз разбирам следното: Вие сте антени и, ако погледнете с окото на ясновидеца, ще видите, че сте свързани с много същества от невидимия свят, които ме слушат чрез вас. Ако вие не ме разберете, те ще ме разберат. И ако говоря истината, като ме слушат, те казват: Така е! Ако не говоря истината,

като ме слушат, те казват: Не е така! Тогава аз вземам мерки да се коригирам. Казвам: Милиони същества ме слушат. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. Аз слушам отвсякъде: и от Франция, и от Русия, и от Англия. Те слушат чрез антени, както вие слушате радиото. И Христос слуша, дали това, което говоря, е истина. Времето на лъжата е минало. Аз искам да прокарам истината.

„Него видя Исус." Това беше един благороден човек, който лежеше болен цели 38 години. Той се намираше в крайно противоречие. На този човек Христос каза: „Вдигни одъра си и тръгни. След това не съгрешавай повече, да не ти стане по-зле." Ако и вашият живот става по-лош, казвам ви: Не съгрешавайте! Ако не ви върви, казвам: Не съгрешавайте! – Ние не грешим. – Аз нямам предвид вашите грехове. Аз не се интересувам от вашите грехове и съмнения. Че се съмнявате в Бога и в себе си, това не ме интересува. Вие не вярвате в чистотата; не вярвате в това, което Бог е вложил във вас. Невъзможно е да живееш на земята и да не се оцапаш. Оцапването е външен процес, който се отнася до съзнанието. Затова, каквато грешка и да направиш, хвани я и я изправи. Нека умовете ви бъдат свободни, сърцата ви отворени; всеки момент да сте готови да служите на човечеството, на своите слаби и по-малки братя.

Сега всички се смущавате за бъдещето си. – Бъдещето ви е отлично. Един ден вие ще бъдете щастливи, като ангелите. Един габровски търговец дал една голяма сума на едно дружество да завърши работата си. В знак на благодарност, дружеството турило бюста на своя благодетел на почетно място. Колкото пъти минавал край своя бюст, търговецът се спирал пред него и си казвал: Колко боб изяде, докато дойдеш на това място! Един ден, като ви видя между ангелите, и аз ще кажа: Колко страдания минахте, докато дойдете на това място! Пътят на великите хора е път на страдания. Пътят на героите е път на страдания. Пътят на цялото човечество е път на страдания. Не, че ние искаме да страдаме и да страдате, но такъв е пътят на развитието. Затова, кажете си: Всичко, което се случва на

онези, които имат в себе си закона на любовта, мъдростта и истината, ще се превърне на добро.

Вдигнете одъра си! На дясната страна на одъра е магическата ви тояжка. Вземете я и тръгнете с нея в пътя, да работите.

Беседа от Учителя, държана на 9 ноември 1930 г., София – Изгрев

ЩЕ МЕ ВИДИТЕ

„Още малко и няма да ме виждате; и пак малко и ще ме видите." (Йоана 16:16)

„Ще ме видите." На български език, в езиково отношение, това изречение има двояко значение. Аз го взимам в буквален смисъл. За онзи, който разбира български език, важен е глаголът „виждам". Да разбираш нещо, значи, да го познаваш, да го знаеш. Глаголът „виждам" има отношение към разумния свят, към разумния живот. Този живот е песен за онзи, който може да я пее. Животът е една от най-хубавите песни, отлично композирана. Чудно е, как и досега още хората не са научили тази хубава песен. Когато някой слуша, как други пеят тази песен, тя не му се харесва. Какви ли не трактати, какви ли критики не съществуват за нея. Мнозина казват, че тази песен не струва. Не че песента не струва, но певците не могат да я пеят добре. Само талантливият и гениалният могат да пеят тази песен. Пеенето е спомагателно средство към културата. Който не пее, не може да мисли право, нито може да се развива правилно. Който мисли право, той всякога пее. Според някои, пеенето е празна работа, губене на времето. Не е така, пеенето е работа. Ако отидете във възвишените светове, като екскурзианти, ще се учудите на музиката, която съществува там. В световете, вън от слънчевата система, съществува голяма музикалност. Учените и философите, като се спират върху греха, казват, че той е общо явление, не само за хората на земята, но за всички същества във вселената. Не, грехът е изключително явление, достояние само на хората на земята. В другите слънчеви системи няма помен от греха.

Сега аз няма да се спирам да ви доказвам нещата философски. Едно ще знаете: хората са причина за падане на ангелите; те са дали

път на духовете в себе си. Че имало паднали ангели, това е човешка измислица. Че имало в света дявол, който се бори с Господа, и това е човешка измислица. На земята съществуват само изостанали в развитието си човешки души. Те са създали ада. Тях наричат дяволи. Други души, които се развиват правилно, наричат ангели. Те са създали рая. Изостаналите човешки души не са нищо друго, освен паднали ангели и архангели, които си пакостят едни на други. Който ме слуша да говоря така, ще каже, че това е еретическо учение. Правоверно учение ли е, ако вярвате, че има паднали ангели? Според мене, има напреднали ангели, служители на Бога. Под „ангел" на гръцки се разбира служител. Който не гледа на ангела като на служител, казва, че той е нещо особено, високостоящо, напреднало същество. Ако е така, как е възможно, това същество да пожелае да слезе на земята и да падне? Как е възможно, ангелът да падне и да се отдалечи от Бога? Докато е при Бога, ангелът не познава страданието. Щом се отклони от Него, той започва да страда. Ще кажете, че страданието е резултат на отклоняването на човека от правия път. Според мене, страданието е необходим път за развитието на човека. Ще дойде ден, когато страданията и препятствията в човешкия живот ще изчезнат. Засега, те са необходими за земята, но не и за слънчевата система.

Казвате: Какво ни интересуват условията на земята? – Не могат да не ви интересуват. Те са толкова важни за вас, колкото е важно да знаете, дали къщата, в която живеете, е хигиенична, или не. Хигиеничната къща има отношение към вас. Не е достатъчно къщата да бъде нова. Тя трябва да има големи прозорци, да влиза в нея повече светлина и въздух. Хората се нуждаят от изобилна храна, от изобилна вода, въздух и светлина. Това са четирите необходими елемента за физическия живот. Без тези елементи няма живот. Така и певецът не може да пее, ако не спазва правилата на пеенето. Как ще го посрещне публиката, ако той не знае да пее? – Ама глас има. – Това не е достатъчно. Колкото по-културна е публиката, толкова по-

взискателаа е тя. – И без публика може. – Не е така. Певецът се нуждае от публика. Казано е, че човек не живее за себе си. Следователно, и певецът не пее за себе си. Краката не живеят за себе си; ръцете не живеят за себе си; очите – също не живеят за себе си. Стомахът, дробовете, мозъкът не живеят за себе си. Всички органи на човешкото тяло са свързани помежду си. Те са в известна зависимост един от друг. Те са в зависимост от известни сили, които не служат на себе си, но са в служба на една велика, вътрешна разумност. Който не разбира законите на живота, казва, че веднъж Бог създал света, ние няма какво повече да разискваме по него. – Не е така. Трябва да знаете, как Бог е създал света. Трябва ли да приписвате на Бога неща, които Той не е създал? Защо ще Му приписвате неща, които нямат нищо общо с Него? Ще кажете, че вашето верую е такова. – Какво е вашето верую? Можете ли да го сравните с веруюто на един светия? Друг е въпросът, ако говорите за веруюто на бъдещето човечество. Като дете, човек имал детинско схващане за Бога.

Детето си представя Бога като баща си, който постоянно наказва. Той държи тояжка в ръката си и като види, че детето сгреши, веднага слага тояжката на гърба му. Когато то порастне и стане възрастен човек, тояжката изчезва от ума му. Между бащата и сина се създават любовни отношения. Съвременните хора имат повърхностни понятия за баща и майка, за брат и сестра, за господар и слуга, за държава и закон. Разбиранията на повечето хора са като на първобитния човек, или като на падналите хора. Сегашната раса е образувана повече от паднали хора. Като четете свещените книги, ще разберете, как се е създала тази раса. В началото, при създаването на света, съществувала една раса, наречена раса на Синовете Божии. Едновременно с нея съществувала и животинската раса. Впоследствие, двете раси се смесили и се създала сегашната раса – на падналото човечество. Когато Божественото Начало се свърже с животинското, явяват се ред препятствия, които причиняват известно падение. Стремежът на Божественото се отличава от този на

човешкото; стремежът на човешкото също се отличава от този на животинското. Колкото и да говориш на човека за Бога, той нищо не разбира. Той казва: Защо да не живея, както искам? – Да знаеш, как да живееш, това е изкуство. – Ама трябва да ям. – Да знаеш, как да ядеш, това е изкуство. – Искам да пия. – Да знаеш, как да пиеш, и това е изкуство. – Искам да мисля, да чувствам и обичам, да действам. – Да мислиш, да чувстваш и да постъпваш правилно, това е изкуство. – Да имам вяра. – Каква трябва да бъде твоята вяра? Ти вярваш в духовното, без да знаеш неговия произход. Вярваш, че човек е създаден от Бога, без да си Го видял и познал. Какво ще кажете, ако ви питат, видяли ли сте Бога? Ще кажете, че не сте Го виждали, но сте слушали за Него от майка си и баща си, от дядо си и баба си. Срещали ли сте Бога на земята? Срещали ли сте Христа? Ще кажете, че Христос е бил на земята преди две хиляди години. – Де е Христос днес? – На небето. – Де е небето?

Запитали един свещеник, де е небето, и той се видял в чудо – не знаел, какво да отговори. Ще кажете, че небето е горе. – Възможно е. Един английски проповедник държал на слушателите си хубава проповед за онзи свят. Той им разказвал за заминалите, как отиват при Бога, колко са щастливи. Един от присъстващите се обърнал към проповедника с молба, да му каже, де е неговата дъщеря, която от един месец заминала за другия свят. – Тя е добре, при Бога е, щастлива е в новото си положение. В този момент, друг един от присъстващите казал: Позволете ми, аз да ви кажа, де е вашата дъщеря. Аз я виждам тук, в църквата, при баща си. И той започнал да я описва, какъв ръст има, каква е косата ѝ, с каква рокля е облечена. Тя иска нещо от баща си. Значи, този човек е ясновидец; той вижда това, което проповедникът не вижда. Това, което проповедникът разказва, е недостъпно за слушателите. И това, което ясновидецът описва, също е недостъпно. И двете неща трябва да се приемат на доверие. Обаче, бащата веднага ще повярва, защото описанието на ясновидеца

отговаря на истината. И двамата говорят за Бога, но кой от тях е на правата страна?

Какво се разбира под понятието Бог? Той е най-съвършеното същество, в Него няма никаква дисхармония. Той изключва смъртта, греха вън от себе си. Той е идеалът на човека. Към Него се стремят всички хора. Като говорим за небето, ние разбираме Божествения свят, т. е. мястото, дето Бог живее. Колкото и да се говори за Бога, не може да се определят Неговите качества. Изучавайте Го, за да разберете стиха, в който е казано за човека, че е създаден по образ и подобие на Бога. Ако можете да обхванете в съзнанието си цялото човечество, с всички хора, с всички Учители, които са слизали на земята, с всички живи същества, едва ли ще си съставите пълно понятие за Бога, Който е създал всичко. Мъчно е, сегашните хора да си съставят понятие за Бога. Много естествено. Те не са от онези, които Бог създал по свой образ и подобие. Те са паднала раса и трябва да се върнат назад, отдето се отклонили. Те трябва да се повдигнат над животинското и да тръгнат напред. Под „животинско състояние" разбирам неразумното начало в човека. Ако това начало не ръководи хората, не бихме могли да си обясним, как е възможно, съвременните културни хора, последователи на Христа, да отворят война в 1914 г. и да застанат едни срещу други. Де остана Христовата любов, за която те говореха и за която проповядваха? Това не бяха езически народи, но християнски, културни народи, които се биха цели четири години. Войната беше така жестока, че не можеха да приберат умрелите си по бойните полета. На тази война бяха убити шест милиона хора, а 25 милиона постепенно измряха от раните си и от различни болести. Как ще си обясните, защо е допусната тази война? Ще кажете, че такава е била волята на Бога. – Не, Бог не съизволява във войната. Божията воля се изявява по два начина: в ограничаване на човека да върши престъпления и в даване на свобода да върши добро. Следователно, човек се намира или под изключителната воля на Бога, която го ограничава да прави зло, или под Неговата изключителна

воля, която го насърчава да върши добро. Човек трябва да знае, под коя воля се намира: ако Бог го ограничава и контролира, той е на път на израждане. Ако го насърчава, той е на път към усъвършенстване.

Аз се чудя на съвременните хора, които предпочитат лъжата пред истината. Мнозина те гледат право в очите и те лъжат. Някой лъже и сам си вярва. – Защо? – Защото основата на лъжата е в истината. Ако не носи истината в себе си, човек не може да лъже. Който опитал и познал истината, само той лъже. Само богатият може да осиромашее. Само живият може да умре. Това е философия, която може да се провери. Казват за някого, че е беден. – Беден е, но някога е бил богат. – Еди-кой си умрял. – Сега е мъртав, но някога е бил жив. Умрелият не може да умре. Глупавият не може да стане умен, но умният може да стане глупав. Когато интелигентността се намалява, човек постепенно започва да пада и да влиза в неблагоприятните условия на живота.

Питаш: Какво трябва да се прави? – Обърни се към Бога. – Как да се обърна? – Започни да се храниш. Това е нещо елементарно, което всеки знае. И най-малкото животно, и най-малката птичка знае да се храни. И животното може да ти даде един урок за хранене. Значи, болният се нуждае от храна. Закон е: Когато се храниш, не допущай нито една отрицателна мисъл в ума си. Между тебе и храната трябва да има общение, връзка. Яж храна, която обичаш, и се разговаряй с нея. Това значи, да употребяваш жива, а не мъртва храна. Мъртвата храна не допринася никаква полза. Казват, че някъде в Германия имало обичай да държат месото по няколко дни, да се разложи, и тогава го готвели. Такова месо било по-вкусно. Може да е по-вкусно, но не е хигиенично. Изобщо, аз не препоръчвам месото да се консервира. Аз съм даже и против консервиране на плодове. Консервирането на храните говори за израждане на човечеството. Докато храните се консервират, всякога ще съществуват болести.

И тъй, ако и човешките мисли и чувства започнат да се консервират, ще се явят различни болести. Много религиозни

разбирания, много човешки мисли и чувства са консервирани, запазени в тенекия, та когато потрябват на хората, да ги сготвят. И това не е лошо, но консервираната храна пречи на правилното развитие на човека. Който се храни с консерви, не може да отиде при Бога. Това не е било, и няма да бъде. Ако ангелът се храни с човешка храна, ще стане човек, ще изгуби качествата на ангела. Когато Мойсей изведе евреите от Египет, той ги прекара през пустинята, дето цели 40 години се хранеха с манна, да станат човеци. В Египет евреите прекараха 400 годишно робство. Те бяха толкова наплашени от господарите си, че трябваше да минат години, докато се освободят от страха. И досега още евреите не могат да се освободят от този вътрешен страх. Колко пъти те казваха на Мойсея: Докога ще ни храниш с тази сладка манна? В Египет бяхме роби, но ядяхме месо, кисели краставици и др. Тази сладка храна ни дотегна, ще ни измориш тук. И до днес още, като слушате някой да ви проповядва, казвате: Докога ще ни храниш с тази сладка манна? Искаме нещо киселичко, да отговаря на вкуса ни. Казвам: Всяко учение, което храни слушателите си със сладка храна, има отношение към напредналите души. Следователно, от гледище на храната, която употребяват, хората се делят на четири категории: първата категория хора живеят в своето подсъзнание; втората категория живеят в своето съзнание; третата категория – в своето самосъзнание и четвъртата категория – в свърхсъзнанието си. Подсъзнанието и свърхсъзнанието означават два Божествени полюса. Единият полюс озна- чава човешката душа, а другият – човешкия дух. Съзнанието и самосъзнанието представят други два полюса. Единият означава човешкото сърце, а другият – човешкия ум. Съзнанието има отношение към животинското царство, а самосъзнанието – към човешкия живот. Не можете да живеете добре с хората, ако не познавате животните, ако нямате правилно отношение към тях. Много човешки чувства са взети от животните. Те не ги създадоха, но първи минават през тях. Ако познавате тези чувства в животните, ще

знаете, как да се справите с тях. Щом минат през вас, ще им дадете нужното място. В живота съществуват две схващания: първото схващане е материалистично. Според него, човек върви по еволюционен път – от нисшето към висшето. Другото схващане е на богословите и на някои философи. Според тях, човек върви по инволюционен път – от висшето към нисшето. В първия случай, той възлиза, а във втория – слиза. Тези две теории са непримирими, затова трябва да дойде трета теория, според която развитието на човека не е еднократен процес: той не върви нито само по еволюционен, нито само по инволюционен път. На същото основание, и създаването на света не е еднократен процес, а многократен, т. е. непрекъснат. Качването и слизането, т. е. еволюцията и инволюцията също са многократни, непрекъснати процеси, в които взимат участие възвишени, разумни сили. Само разумният може да се качва и слиза. В математиката, например, се говори за числата от 1 – 10, като се разглеждат по форма и значение или стойност. Обаче, същите числа имат известен вътрешен смисъл. Значи, те имат двояко значение. – Какъв смисъл могат да имат числата? – Много просто. Ако говорите пред простия човек за седемте основни музикални тона, той ще ги свърже само с числата от 1 – 7. Ако говорите на музиканта, той ще ги свърже с техните звукове, по които се отличават един от друг. Значи, всяко число съдържа в себе си известен тон, известна сила, известен цвят. Достатъчно е да разбирате смисъла на числото две, за да се справите с всичките си мъчнотии, които произтичат от него.

Всяко число носи известна мъчнотия. Също така, числата носят известно благо за човека. Който не разбира вътрешния смисъл на числата, не може да разбере нито благата, нито мъчнотиите, които са свързани с тях. Всяко число е свързано с един разумен център. От най-дълбоката древност, великите Учители са свързали единицата със съзнанието на Бога. Те са свързали числото две – със съзнанието на боговете, числото три – със съзнанието на ангелите, числото четири –

със съзнанието на хората, числото пет – със съзнанието на животните. Ако влезете във връзка със съзнанието и на най-свирепото животно, ще видите, че като род, като индивид, то има определен характер, а като влезете във връзка с първичното му съзнание, ще видите нещо благородно в него. Даже и змията, колкото и жестока да е, като се свържете с нея, ще видите, колко е привързана тя. И тя може да услужи на онзи, който я обича. Казвате: Змия е това. – Змия е, но и в нея има нещо хубаво. По какво се отличава змията? Нима съвременните хора не проявяват някога своето животинско естество? Някога брат на брата може да строши костите. Тогава, каква е разликата между човека и змията? Значи, животинското се крие в изопаченото човешко естество.

Следователно, ако човек знае законите, които управляват живота, той може да предизвика онова истинско знание, дълбоко скрито в него. Ако не знае законите, той може да предизвика най-голямото зло в себе си. Ти можеш да предизвикаш най-лошите чувства в себе си, както и най-добрите. Новата наука се стреми, именно, към това, във всеки даден случай, човек да предизвика доброто в себе си. За да се предизвика доброто, човек трябва да знае езика на природата. Езикът на природата е общ за всички същества. Той е подобен на есперанто. На него говорят всички ангели и богове. Който иска да разбере смисъла на живота, непременно трябва да знае този език. Не го ли разбира, той не може да се домогне до великото в живота. Каквито други постижения да имате, те са временни. В тях е разочарованието. Като говорим за временното, подразбираме, че ще дойдем до онзи момент, когато ще се прекъсне връзката между временното и вечното. – Защо? – Защото временното е част от вечното, а постижимото – част от непостижимото. Благото в света е в непостижимото. Непостижимите неща са за онези, които не разбират законите. А постижимите неща са вечни. Те са постижими за онези, които разбират законите. Това не означава еднократно постижение. Не мислете, че вие разбирате и можете да разберете целокупния живот,

да кажете, че няма какво да учите. Това никога няма да се случи. Никога две същества не могат да дойдат до еднаква степен на разбиране. Ето защо, когато дойдеш до границата на своя Учител, ти ще бъдеш на такова разстояние от него, на каквото си бил и по-рано. Това разстояние съществува между две души. Никога двама души не могат да се приближат по-близо един до друг, отколкото са били поставени. Нещастието на хората се заключава в това, че те искат да бъдат по-близо или по-далеч, отколкото трябва. Като обичаш някого, ти искаш да го поставиш по-близо до себе си. Какво ще стане със земята, ако пожелае да измени пътя на слънцето: вместо тя да се върти около него, то да се върти около нея. Това е невъзможно. Земята всякога ще се върти около слънцето – нищо повече. Докато спазва това отношение, тя всякога ще приема нужното количество топлина и светлина от слънцето. Следователно, всички същества на земята се намират в хармонично отношение. Ако земята мине известна криза, това показва, че отношението ѝ към слънцето не е правилно. Оттук тези същества ще имат дисхармонично отношение и към космоса. Повечето хора не разбират, защо са създадени земята, луната, звездите. Те даже не разбират смисъла и на своя живот. Те си създават специфична философия, с която искат да си пробият път. Техните философски и религиозни вярвания, както и политическият живот, са построени на своеобразни теории. Аз разглеждам политическия, обществения и религиозния живот в състава на целокупния живот. Един е животът, няма разлика между религиозния, обществения и политическия живот. Като се говори за религиозния живот, това е само на думи.

„Ще ме видите." Виждането подразбира правилно схващане на проявите за всеки момент. Разбирането не се отнася за бъдещето, но за което ви говоря сега. Важно е това, което в даден момент може да разберете и възприемете, да остане в съзнанието ви. Мога да ви говоря с часове, но важно е това, което в даден момент може да ви ползва. Ако не го разберете, вие сте в положението на онзи младеж от

древността, който изучавал окултните науки, без да може да ги използва. Един ден, като пътувал, усетил голяма жажда. Това било изпит за него. Отдалеч още, той забелязал една хубава, мраморна чешма и се упътил към нея да пие. Едва се приближил до нея и турил устата си да пие, той останал учуден – не потекла нито капка вода от чешмата. Той започнал да си търка очите и си казал: Дали право виждах, че чешмата течеше, или се излъгах? Може да съм се излъгал, или е станало нещо с чешмата. Обаче, тя била така направена, че който стъпвал на една от нейните пружини, спирал водата ѝ. По невнимание, ученикът стъпил на една от пружините ѝ, и тя престанала да тече. Като се отдалечил от нея, той настъпил някакъв кран, и в този момент чешмата започнала да тече буйно, при което се обърнала няколко пъти и съвсем го измокрила. Той си помислил, че става нещо неестествено. Не, така е направена чешмата. Не е трябвало ученикът да бърза толкова, да пие вода. Трябвало е да прочете правилата, как и къде да стъпи и тогава да започне да пие. Това показва, че съвременните хора, като този ученик, бутат пружините не навреме. Поради това, някои чешми пресъхват, а други текат повече, отколкото трябва. И в двата случая не могат да се използват правилно. Тъкмо си наредиш работите, спечелиш няколко милиона, и ето, дойде някаква тежка болест и парите ти отиват, дето не трябва, или остават неизползвани. Болестта може да те завлече на онзи свят. А ти живееш с идеята, че като забогатееш и спечелиш много, тогава, именно, ще станеш човек. Кой е направил парите? Човек ги е направил. Човек създаде културата, цивилизацията, а не обратно.

Човек създаде държавите, всички философски и религиозни системи, те не го създадоха. Има неща, които сме създали – тях ние трябва да подчиним на себе си. Всичко останало, което ние не сме създали, трябва да го изучаваме и да му се подчиняваме. Например, мозъкът, стомахът, дробовете не сте ги създали вие, следователно, трябва да ги изучавате. Страхът също не зависи от вас, въпреки това, трябва да служите на Бога. Казано е, обаче: „Страхливият не може да

угоди на Бога." Утре, като хванат страхливия, ще му кажат да се отрече от своите убеждения. Ако се откажеш, ще се намериш в положението на апостол Петър, който, преди да пропее петелът, три пъти се отказа от Христа. Като го запитаха, да не е ученик на Христа, той отговори: Не съм и не Го познавам. – Защо се отказа от Христа? – Защото настъпи една пружина в главата си и каза: Тази работа не е за мене. В този момент, Петър приличаше на болен човек, който не мисли право. Той си казваше: Ако Христос беше силен човек, както си мислех, нямаше да остави да се гаврят с Него. Той никога не би изложил нито себе си, нито своето верую на поругание. Щом Петър се отрече от Христа, петелът пропя. Тогава той съзна грешката си и се разкая. Благороден човек беше той. Грешката на Петра не се заключава толкова в отричането му от Христа, колкото в това, че излъга. Като го попитаха, познава ли Христа, той каза, че не Го познава. Христос го погледна само, без да му каже нещо. Този поглед го изобличи, и той се разкая и горко плака.

Често цитирате стихове от Евангелието, като тези за отричането на Петра от Христа. Мнозина питат: Какъв смисъл има за нас отричането на Петра? Наистина, кой не се е отричал? Като се намери в трудно положение, човек се отрича от убеждението си. Молиш се на Бога, но като не получиш отговор на молитвата си, казваш: И без Бога може. И аз ще живея, като всички хора. – Знаете ли, как живеят всички хора? Ако искате да живеете като хората, вземете всички онези, които съставят целия космос, а не само хората на земята. Те съставят микроскопическа част от космоса. Ходили ли сте по всички слънчеви системи, да видите, колко хора живеят там; да видите, как живеят? Ще ме питате, дали съм ходил аз. – Ходил съм, обиколил съм всички слънчеви системи. Какво се ползвате от това, че аз съм ходил? Вие се ползвате дотолкова, доколкото можете да получите някакво благо. Какво от това, че някой ходил на Божи гроб? Друг е въпросът, ако той ви донесе някакъв подарък оттам. Тогава и вие ще се радвате с него заедно. Ако нищо не получите, никаква полза нямате от

неговото отиване. Доколкото сте свързани с известно верую, дотолкова се ползвате от него. Щом сте свързани с това верую, вие ще проверите, доколко то има отношение към истината. Като говоря за истината, като Божествен принцип, аз разбирам онези условия, при които човек може да се повдигне и да се освободи от болезнените състояния на своя живот. Болният, докато е в болницата, очаква всичко наготово. Такова е разбирането на повечето хора. Те искат да бъдат богати, без да работят. Те очакват другите да им слугуват. Около болния се въртят по две-три милосърдни сестри: една го обръща в леглото, друга го храни; лекарят, от своя страна, го преглежда, прави му превръзки. Това се продължава, докато оздравее. Щом оздравее, напуща болницата и го оставят сам да се грижи за себе си. Той не се нуждае вече нито от лекари, нито от милосърдни братя и сестри. Естествено е да слугуват на болния, но не и на здравия.

Днес всички хора говорят за осигуряване. Щом си здрав, ти си осигурен. Каква по-голяма осигуровка ще търсиш от здравето си? Каква по-голяма осигуровка очакваш от живота, щом имаш душа и дух, ум и сърце? Някой разчита на своето верую или на своето убеждение. В края на краищата, неговото верую или убеждение го завежда на гробищата. Какво показва катастрофата в Лион? – Една сутрин хората стават и виждат, че цели къщи с хората заедно, потънали в земята, на 280 м дълбочина. Къде е сигурността, че един ден няма да стане същото и със София, или с цялата земя? На какво може да разчита човек на земята? – Защо стана тази катастрофа във Франция? – Има причина за това. – Направила е нещо несправедливо. Това е едно предупреждение. Невидимият разумен свят ѝ обръща внимание да изправи грешките си. Ако човек не измени пътя на своето движение и не се подчини на Божествения закон, ще потъне в земята, заедно с къщата си, на 280 метра дълбочина. Така са потънали цели континенти. Въпреки това, хората отново се готвят за война. Те не знаят, че има един Велик Закон, който регулира отношенията между хората и народите. В Стария Завет е казано, че Бог допуща

войните и Бог ги забранява. Следователно, без волята на Бога нищо не може да се направи.

Сега, като говоря така, искам да ме разбирате правилно. Знайте, че нещастията в живота ви се дължат на факта, че между Първата Причина и вас съществува известна дисхармония. Бог ти казва: Направи това, откажи се от несправедливия договор, който си написал. Ти, като французина, казваш: Не, този договор трябва да си остане, от него зависи щастието на Франция. Друг се извинява с думите: Човещина е това, слабости имам. – Нямаш право да говориш за слабостите си и да се извиняваш с тях. – Роден съм със слабости. – Това са празни думи. – Условията са тежки. – И това са празни думи. – Майка ми ме родила със слабости, условията ме създадоха такъв. – Нито едното е вярно, нито другото. Ти сам се създаде такъв. Ти сам създаде своята съдба. Някого обесват, а някой сам се обесва. Първото намира обяснението си лесно, понеже причината е външна. Как ще си обясните самообесването? То е резултат на дълъг вътрешен процес в човека. Той мислил дълго време, докато най-после съдът в него се произнесъл, че трябва да се обеси. Когато други бесят човека, процесът е външен и по-бърз. Гърците осъдиха Сократа на смърт чрез отравяне. Трябваше ли той да изпие отровата? Ако Сократ живееше в наше време, щеше ли да изпие отровата? – Нямаше да я изпие. Според мене, Сократ не трябваше да изпие отровата. С това той извърши престъпление към себе си. Човек няма право да жертва живота си за нещо, което не допринася никакво благо за него, нито за окръжаващите. Той трябва да жертва своя живот само за онова, което допринася полза за Божествения свят, за цялото човечество или за неговата душа. С една дума, можем да жертваме живота си за онова, което ни повдига, да можем да прогресираме.

Христос казва: „Ще ме видите." – В какво? – Ще видим Бога в Любовта, в Мъдростта и Истината. Ще видим Бога в доброто и в правото. От мое гледище, ето как аз бих желал да видя Бога, как бих се молил: Господи, дай ми знание и мъдрост на ума; нека Твоята

Любов и Твоят живот да се вселят в сърцето ми, а свободата и истината – в моята душа. Силата и доброто да пребъдват в душата ми, а вечното право и благото на живота да пребъдват в моята воля. И наистина, щом имаш знание и мъдрост, ти ще знаеш, как да постъпваш; щом имаш топлина в сърцето си, ще знаеш, как да постъпваш; щом доброто е в тебе, ще знаеш, как да постъпваш; щом истината е в тебе, ще знаеш, как да проповядваш. Съвременните хора не прилагат тези добродетели. Аз се чудя на българските вестникари. Колкото са дохождали при мене, нито един от тях не е изнесъл истината, както я споделял с мене. Те изнасят работите, не както са в действителност. Досега, нито един български вестникар не е изнесъл вярно нещата. – Защо? – Ще ви обясня това в алегорична форма.

Някой си много говорел против дявола. Един ден дяволът му казал: Бъди внимателен, не си позволявай да говориш против мене. Аз лесно ще се справя с тебе. Знай, че няма да ти простя. Ще ти дам един добър урок. – Никакъв урок няма да ми дадеш. Никакъв съвет не искам от тебе. Един ден той видял, един човек продава магаре. Дощяло му се да си купи това магаре. Той попитал господаря му за цената и останал учуден, че било много евтино. Купил го, потупал го по гърба и го закарал у дома си. На другия ден, той отишъл с магарето да събира дърва в гората и останал доволен от него – добре работело. След това той отишъл да го напои на близката чешма. Изведнъж магарето се скрило в курната, отдето махало с дългите си уши – само тях виждал. В това време дошли хора да пият вода. Той им казал: Моля ви се, помогнете ми да извадя магарето от курната. Те погледнали в курната и, понеже нищо не видели, казали си: Този човек трябва да е смахнат. Я да го набием, да му дойде ума в главата! Така се изредили много хора, и на всички той разказвал за магарето си, скрито в курната. След като всички го били, той пак виждал магарето да му маха с ушите си, но повече не смеял на никого да говори за магарето си. Тогава той се обърнал към магарето с думите: Виждам те, но не искам вече да се занимавам с тебе, защото много ме

биха, напатих се. Ето защо, и българските вестникари виждат истината, но не смеят да я кажат, защото много пъти са бити за нея.

И тъй, от вас се иска нова философия. Хората трябва да живеят според истината. Тя е най-красивото състояние, което човек може да преживее. Нас не могат да ни заставят да търгуваме с истината. Да говорим истината, това не е унижение. Тя не опорочава идеите. Важно е, как човек изпълнява длъжността си. Каквато служба да изпълняваш, ще говориш истината. Човек трябва да има една основна идея. Тя е зародишът на живота. Кое е най-важното в зародиша? – Ядката. Всяко семе, всяко яйце има един вътрешен зародиш, който се превръща в това, което е семето. Каквото е семето, такъв е резултатът. Следователно, идеите определят хората. Основната идея в човека дава тон и направление на неговия живот, както и на неговата мисъл. Всички останали идеи се групират около основната идея. Тя трябва да бъде непоколебима, при всички условия да бъде една и съща.

"Ще ме видите." Ние трябва да любим Бога, Когото не виждаме. То е идеалът на нашата душа. Щом обичаш това, което виждаш, то е материалната страна на любовта. Много примери потвърждават тази мисъл. Едно дете живяло далеч от майка си цели 16 години. През това време то заболяло сериозно. Лекарите видяли, че положението му е безнадежно и решили да пишат на майка му, да дойде да го види, преди да умре. Детето имало силна температура, постоянно бълнувало и нищо не виждало пред себе си. Като пристигнала майката, тя поставила ръката си на неговото чело. Макар в безсъзнание, детето я познало и извикало: Мамо! Това дете видяло ли майка си? – Не я видяло. Значи, има друго познаване и виждане – вътрешно. За такова виждане говори Христос. Ако ние виждаме само с външните си очи и разбираме само с конкретния си ум, в такъв случай, ние недовиждаме и не разбираме нещата. Други очи ни са нужни. С тях ще разбираме основно работите. В това вътрешно виждане няма изключения. Ако аз вярвам в Божественото, т. е. в Разумното начало, всички противоречия ще изчезнат. Такъв пример

имаме с живота на Христа. Какво по-голямо противоречие от Неговия живот! Той мина през разпятие. Но Бог, в Когото Той вярваше и от Когото излезе, Го освободи от смъртта. Имаме примера и с тримата младежи в огнената пещ. Те не се поколебаха във вярата си, не се поклониха на идола, поставен от вавилонския дар. Той ги хвърли в пещта, но те не изгоряха. Има много подобни примери. Всеки, който вярва, ще излезе на добър край. Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако поставят вярата ви на изпит? Трябва ли да се поколебаете? Ще ви турят в огнената пещ, да се опита вашата вяра. Човек сам трябва да знае, докъде е стигнал. И любовта ви ще се изпита. Аз съм привеждал примера за онази млада мома – Драганка, на която възлюбеният често й казвал: Не се страхувай, Драганке. Докато си с мене, нищо няма да ти се случи. Един ден, като вървели през гората, насреща им излязла една мечка. Момъкът веднага се качил на една круша, а Драганка останала под крушата. Като се видял вън от опасността, той извикал: Не бой се, Драганке, аз оттук ще стрелям. Ние, съвременните хора, само цъкаме с пушката си и обещаваме на хората това, което не можем да им дадем. Христос казва: „Ще ме видите." – Кога? – Във време на вашите мъчнотии, на вашите скърби, на вашите несполуки; във време на вашата любов, на вашата мъдрост, на вашата истина. Това е новото верую, което може да спаси съвременния човек. Така трябва да мислят всички хора. Като дойде Христос, всички хора, без разлика, ще повярват в това. Каквато религия или верую имат хората, то е религия на миналото. Това се отнася и до най-напредналите. Нова вяра е нужна сега иа хората. Думата „нова" не е на място употребена. Нужна е Божествена религия, която аз наричам „религия на Божията Любов", която да запали хората от единия до другия край на света: всички да горят, без да изгарят и да станат щастливи. Нужна е такава любов, която да премахне злото в света; да премахне всички болести, всички несгоди; да премахне сиромашията, завистта, омразата, съмненията и раздорите. Ние се нуждаем от такава любов, която може да приравни всички хора, но не

както става с изсичането на горите. В съзнанието на хората трябва да се роди желание да пожертват всичко и да тръгнат в правия път, отдето са излезли някога.

Сега и на вас ви предстои излизане от Египет, от робството и да влезете в райската градина, там да работите с онези дървета, които са изостанали от хиляди години. Трябва да се върнем в рая. Изискват се хора, които да образуват колонии. Трябва да се върнем не назад, но напред – връщане напред. Да се обърнем и да вървим към великия закон на Любовта. Това, което сега ви говоря, не е ново. Вие сами ще го разберете, то е вложено във вас. Трябва да си спомните вашето минало. Аз не говоря за онези, които нямат минало. Аз не говоря и за онези, които мислят, че за пръв път са дошли на земята. Аз говоря за тези, които много пъти са дохождали и живели в райската градина. Те са от рода на хора отпреди хиляди години, които търсят в себе си Божественото начало. Често Павел казва: „Искам да направя добро, но нещо противодейства в мене." – Има само едно разрешение на този въпрос: то е разрешението на любовта. В света съществува една любов, която няма нищо общо с любовта на сегашните хора. Тя не взима никакво участие в греха. Щом дойдеш до нея, всякакво желание в тебе за грях изчезва. Същественото в човека убива всякакво желание за грях. При сегашната любов, обаче, вие всякога сте готови да грешите. Щом влезете в Божествената любов, вие се чувствате толкова богати, че във вас няма никакво желание да крадете. Ако цялата Витоша се състоеше от печени хлябове, щеше ли у вас да се яви желание да крадете? Ако цяла Витоша беше от злато, щеше ли да се яви у вас желание да крадете? Желанието за кражба се явява само при известни случаи. То се е родило някога, а сега става кражбата.

Съвременните хора имат неправилни, атавистични схващания, които трябва да се изправят. Първо, да изправим отношенията си към Първата Причина. После, да изправим отношенията си към другите. И най-после, сами към себе си. Някога ние сме жестоки и към себе си. Ние рушим своя ум, своето сърце и тялото си. След това, предаваме

това разрушение и навън и казваме: Светът ще се оправи. – По този начин, светът никога не може да се оправи. Светът се нуждае от чист въздух, т. е. мисъл му трябва. Въздухът е мисълта. На света е нужна светлина, но не тази, която изгаря и от която хората получават слънчев удар. Аз говоря за светлина, която носи живот.

Казваш: Аз съм човек, роден да живея правилно. Нужна ви е чиста вода, която носи хубав, чист живот. И най-после, нужна ви е твърда почва. Нужно ли е още да говоря, какво ви е необходимо? Трябва ви една канара на убеждението, която нито бурите, нито дъждовете да разклатят. Нашето убеждение, това е твърдата почва, която не може да се разклати. Тази вода, която не може да се опорочи, това е твоят чист живот. Ти не можеш да опорочиш целия океан; не можеш да поквариш целия въздух; не можеш да поквариш и мисълта. Следователно, на нас е нужна Божествената мисъл на съзнанието; нужен ни е Божественият живот; най-после, трябва ни онова, мощното, силното, за което да разгънем сегашния си живот.

Христос казва: „Ще ме видите." – В какво? – В онова, което изпълнявате.

Беседа от Учителя, държана на 16 ноември, 1930 г. София – Изгрев

ДВАМА ИЛИ ТРИМА

„Двама от вас, ако се съгласят на земята." (Матея, 18:19)

Съгласие или акорд може да има между два тона или между две разумни същества. Дето няма съгласие, това показва, че там няма акорд, няма разумност. Колкото по-голямо е несъгласието, толкова и неразумността е по-голяма. Не, че хората са невежи, но между крайно амбициозните съществува несъгласие. Човешката гордост и честолюбие са майката и бащата на несъгласието. Честолюбието е майката, а гордостта – бащата. Като се съединят, те раждат несъгласието – тяхното дете, на което чувате само гласа, като дава своите разпореждания.

Съвременните хора мислят за себе си, че са много умни. Като изучавам хората, животните и растенията, намирам, че всички са крайни философи. Досега не съм срещнал нито едно животно, което да не се мисли за философ. Като се натъкват на лошите условия, животните считат, че хората са виновни за това. Хората пък считат Бога виновен за лошите условия и намират, че Той не е създал света, както трябва. И най-простите хора – мъже и жени, всички мислят така. Само че, едни са смели да изкажат мнението си, а други не смеят, не се изказват от благоприличие. Обаче, в дъното на душата си, и те имат същото мнение. Положението на сегашните хора се дължи на факта, че те се мислят по-умни, отколкото са в действителност. Като се вглеждате в живота, чудите се, как е възможно, хората да са толкова умни, а въпреки това, злото съществува в света.

И тъй, като разсъждаваме, казвам: знанието има своя тежест, своя интензивност и свое вътрешно напрежение. Многото знание на човека го прави подобен на котел, който се намира под голямото

напрежение на водните пари. Както котелът може да се пръсне под голямото напрежение на водните пари, така и човек може да се пръсне. Ако през нервната система се прекара повече енергия и по-голямо напрежение, отколкото тя може да издържи, веднага в човека се явява неврастения. Мнозина мислят, че нервната система на човека може да издържи повече енергия. Всъщност, не е така. Онзи, Който е създал твоята нервна система, знае, колко енергия най-много може тя да издържи. Той е предвидил крайното напрежение, което можеш да издържиш. Той знае, с каква интелигентност разполагаш. Умният човек трябва да знае, че животът е ограничен и не може да се краде. Той трябва да съзнава, че знанието, в своите широки, грандиозни размери, е непостижимо. Той трябва да съзнава, че човешката душа не се продава. И най-после, той трябва да съзнава, че човешкият дух не може да се заробва. Това са общи положения. Всички други положения, които вие можете да приведете, остават настрана.

Сега аз говоря за обективната наука, която и вие можете да създадете. Например, вие говорите за деня, като проява на природата. Денят е основа, мярка на нещата. Той съществува в природата, като естествена проява. От сутрин до залез, това е все ден. Който иска да разбере вътрешния смисъл на живота, или началото на живота, трябва да знае, какво нещо е денят. Който не разбира, защо слънцето изгрява и залязва, не може да разбере, какво е денят, отде иде слънцето и къде отива. Когато някой ме пита, откъде е дошъл, казвам: Питай слънцето. – Де отивам? – Питай слънцето. Слънцето изгрява и залязва за обикновените хора, но за гениите и светиите никога не залязва. Питате: Как може слънцето да не залязва? Ще ви обясня. Вие разглеждате нещата, както ги виждате. Това показва, че вие говорите за обективния живот на земята, а не за отвлечения свят. Под „отвлечени работи" разбирате неразбрани, а разбраните наричате разумни.

И тъй, ако отидете на северния полюс, ще видите, че там има шест месеца ден и шест месеца нощ. Ако се местите от северния към

южния полюс и обратно, ще имате постоянно ден. Ако не разбирате законите, ще останете на северния полюс, дето ще носите последствията на дългата нощ. Тъй щото, когато се казва, че трябва да бъдеш добър, това показва, че трябва да се пренесеш от северния полюс към южния. Ако ти кажа, че трябва да бъдеш истинолюбив, това показва, че трябва да се пренесеш от южния полюс в северния. – Бъди добър! Това значи, да отидеш на юг. – Бъди истинолюбив! – Това значи, да отидеш на север. Който не разбира тези закони, ще иска да отиде на север, за да стане добър, но там ще замръзне. Да мислиш, че на северния полюс можеш да станеш светия, това значи, да замръзнеш там. Не се лъжи! На северния полюс не се става светия. Докато Бог е създал толкова красота в света, ти ще се откажеш от нея и ще отидеш на северния полюс да се посветиш ! Хората ще те посещават, ще те молят да им помагаш, но ти нищо няма да направиш. Те пък, като живеят при добрите условия на живота, ще използват благата. Този на северния полюс се отказва от благата на живота, с цел да стане светия, другите използват благата и очакват на светиите да им помагат. И едните, и другите се заблуждават. В това отношение, светът е хотел, дето всеки трябва да плаща. Колкото време е живял в този хотел, за толкова време ще плаща. Като му дотегне да плаща, повече няма да помисли за него. Хората искат да вземат тапия за живота и питат, какво ще им се случи следната година. Те мислят, че са осигурени. Като първокласен гадател, аз му отговарям: Ти живееш в един хотел, чийто хотелджия е голям скъперник. След една година средствата ти ще се намалят, и хотелджията ще те изпъди. Тогава всички, от които имаш нужда – гостилничари, дрехари, обущари, ще се откажат да ти доставят нужното, и ти ще ходиш гладен, гол и бос. Ще кажете, че хората живеят, както разбират, но важно е да бъдат добри. – Такъв закон не съществува. Закон е, всеки човек, сам за себе си, да бъде добър. Следователно, да бъдеш добър, това е личен закон, който се отнася главно до човешката душа. Тя разбира доброто. Който разбира този основен закон – да бъде добър,

той се отличава от всички други същества. Единствената привилегия за човека е да бъде добър. Това го определя като човек.

Единственото нещо, което може да направи човека силен и мощен, като божество, е законът за доброто. Като говоря за доброто, аз разбирам онази основа на живота, върху която може да се гради. Има ред други сили, които влизат в човека и работят заедно с доброто. Няма друга основа, вън от доброто, която може да направи човека силен и мощен. Не казвам да стане голям като предпотопните животни – те не разрешиха въпроса. Преди предпотопните животни имаше растения, високи 600 – 700 м, но и те не разрешиха въпроса. Ще кажете, че съвременната наука не допуща това. Обаче, това поддържат някои окултисти. Дали всъщност е било така, това може да се провери. Има архиви, в които се пазят отпечатъци и снимки на тези дървета. Ако искате да проверите това, могат да ви изпратят там, дето се пазят отпечатъците. Всичко, което е станало на земята, е хроникирано, отбелязано и запазено. Гениалният и светията отиват направо в тези архиви и се справят с всички данни, останали от миналото. Обикновеният и талантливият не могат да проверят направо, но четат книгите, какво е писано в тях, и оттам се учат. Всеки може да стане талантлив. – Как? – Като чете писаното в книгите. Обикновеният, обаче, оре, копае и съгражда, т. е. твори. Ще кажеш, че градежът е проста работа. Аз казвам: Неразбрана работа е да ореш, без да знаеш да ореш; да копаеш, без да знаеш да копаеш; да четеш вестници и да градиш, без да знаеш нито едното, нито другото. Който оре земята, трябва да знае причините, които го заставят да прави това. Това е наука, която тепърва трябва да се изучава. Тази наука беше предадена на Адама, когото Бог въведе в рая. Обаче, Адам не беше от праведните. Той беше направен от кал. Бог го постави на изпит, но Адам не можа да го издържи. Първият човек, когото Бог направи, носеше и жената в себе си. Двамата заедно съставяха един човек. Адам, като не можа да живее с Ева в себе си, обърна се към Господа с думите: Господи, не мога да живея с Ева вътре в мене.

Извади я вън от мене, така ще живеем по-добре. И в Писанието се казва, че Бог извади от Адама две ребра. Адам искаше, Бог да го освободи от Ева. Както желаеше, така стана. Създаде Бог Адам и Ева и ги постави в рая, там да живеят.

Ще ви приведа един анекдот. Един съвременен адвокат попаднал по някакъв начин на небето. Апостол Петър бил недоволен, че адвокатът дошъл на небето и му казал, че ще остане там, с условие, да не прави никакви адвокатски възражения. Адвокатът обещал, че ще мълчи, но не издържал. Един ден той се увлякъл в разговор с един от жителите на небето и започнал да спори, как, на какво основание, въз основа на кой член станало това. Като искали да се освободят от него, използвали неговото голямо гешефтарство. Подшушнали му, че вън се готви някакво предприятие. Като чул това, той излязъл вън, но повече не се върнал. Вратата била затворена за него. По същия начин, Бог казал на жената, че ако излезе от мъжа, ще стане царица. Като видяла вратата на рая отворена, тя излязла вън от него, но положението на Адама не се подобрило. Адам не могъл да се освободи от нея, понеже, като я видял вън от себе си, много му се харесала и си казал: Тя не била толкова лоша, както си я представях.

Като ви говоря, аз искам да ме разбирате правилно. Аз изнасям нещата в тяхната чистота. За мене съществува един морал в живота, който хората не познават. На земята няма същество, по-възвишено от жената и от мъжа. – Щом е така, отде дойде грехът? – Закон е: Само възвишените същества грешат. Те минават за божества, затова имат възможност да грешат. Грехът се ражда от същества, които имат сила, знание и власт, а не от безсилните, невежите същества. Затова, именно, съвременната наука и богословие са в противоречие помежду си. Науката не признава никакво грехопадане, никакъв грях. Тя гледа на греха като на необходимост. Природата използва грешките като условие за човешкото развитие. Богословите пък търсят причината за греха в падането на ангелите. Грехопадението, според тях, е станало на земята, поради което тя е минала през няколко катастрофи и

крушения. След голямото грехопадение на човечеството, станало нужда земята отново да се пресъздаде. В Битието е казано: „Вначало Бог създаде небето и земята. И земята беше неустроена и пуста." Който е писал историята на земята, не е искал да каже цялата истина и премълчал. Земята е устроена според нас: каквито сме ние, такава е и тя.

Да оставим тези въпроси настрана. Те се отнасят до хора с високо съзнание, с широк ум, които разбират дълбокия им смисъл. Ще ме запитате: Ние какви сме? Често аз правя сравнения, с които обяснявам причините за противоречията, нещастията и скърбите в света. Като страдат, хората се питат, защо е създаден светът. Както и да си отговорите, светът е създаден като вътрешна необходимост. Може да кажете, че външните, икономическите, обществените условия не са добри. Обаче, науката казва, че всичко се дължи на известни закони. Ако съществува сиромашията, тя се дължи на известни закони. Богатството също се дължи на известни закони. Но ние трябва да знаем, как да съпоставяме нещата и да ги обясняваме. Питам: Какво е отношението между богатството и сиромашията, между здравето и болестта? Трябва да се направи превод. Само гладният може да яде, ситият никога не яде; само сиромахът може да работи, богатият никога не работи. Как ще разберете това? Вие трябва да имате ясна представа за тях, да знаете, що е богатството, и що е сиромашията. Ако мислиш, че си дошъл докрая на своето умствено развитие, ако мислиш, че си дошъл докрая на своите сили и имаш всичко, може ли да се яви в тебе желание да работиш? Ако мислиш, че имаш всичко, че нищо не те интересува, ти си вече в положението на едно божество, което от нищо не се нуждае. Ако пък мислиш, че нищо нямаш, ти ще бъдеш готов да работиш, ще събираш хората, да им проповядваш, както аз правя сега. – Защо ви говоря аз? – За да изкарам нещо отвън. Аз изказвам една мисъл, да покажа, какво вие мислите за мене. Какво мислите за мене, това не ме интересува. Обаче, аз правя сондаж, да видите, до каква степен вие ставате

проводници на известен род сили в природата. От научно гледище, аз искам да зная, наближило ли е времето да се оправите. Както работя с вас, така работя и с целия свят. Като виждам грешките на хората, аз търся причините, които ги заставят да грешат. Законът е един и същ и за малкото, и за голямото.

Срещам един младеж, с книга в ръка, който размишлява върху нещо. Той си казва: Разбрах вече този въпрос. Цели десет години се занимавам с въпроса, защо ябълката пада от дървото. Ябълката пада по причина, че числото 9 е степенувано в осма степен, че числото 8 е степенувано в седма степен. Значи, 9 е излязло от 8, а 8 – от 7. Кой от вас би повярвал в това? Младежът разсъждава правилно. Той е математик и философ. Той разбрал, че ябълката пада не само по закона на земното притегляне, но и по друг закон. Знание е нужно на човека. Ако вие не знаете, защо слънцето изгрява и залязва, защо ви е този ден? Спазвайте правилото: Никога не канете слънцето да ви дойде на гости. Това значи: Никога не канете великите хора да ви дойдат на гости. Днес всички хора искат да станат велики. В това се крие тяхното нещастие. Величието на човека е резултат на неговата вътрешна разумна дейност, на неговото добро. Всеки човек може да бъде добър. Следователно, ако ти искаш да станеш добър, това е въпрос на времето. Затова не бързай, нека всяко нещо дойде на своето време. Някои неща могат да дойдат след година, други след сто, хиляда или повече години – нищо от това, не бързай. Само глупавият бърза, умният никога не бърза. В Бога има едно качество – Той никога не бърза. Като се молите на Бога, казвате: Господи, не виждаш ли, какво става в света? – Няма нищо, всичко ще се оправи. – Как ще се оправи? Не виждаш ли, какво става? – Ще се оправи.

Сега, ще се отклоня от мисълта си. Ще спра вниманието ви върху ръката. Кои са причините, дето ръката на един човек се различава по форма от ръката на друг? Веднъж, като изследвах ръката на един български поет, казах му, че първият пръст на ръката му е дълъг 9,5 см; средният му пръст е дълъг 10,5 см; четвъртият пръст – 10 см, а

най-малкият –7 см. Питам го: Какво ще ми кажеш за твоята ръка? – Нищо не зная. – Аз пък се интересувам, кога е създаден моделът на твоята ръка. Като направя изчисление, мога да си отговоря на този въпрос. – Какви изчисления ще правиш? – За да се създаде твоята ръка, нужни са били четири милиарда години. – Какво отношение има между времето, дължината и формата на ръката? – Има отношение. В това, именно, се крие загадката на въпроса. След този разговор, аз започнах да гадая. Казвам му: Ти си поет, обичаш природата, но пишеш верни и неверни неща. Справедлив си само по отношение към себе си. Щом се отнася до другите, ти огъваш истината. Музикален си, обичаш музиката, но с нея използваш хората. Обичаш света, но пак го използваш за себе си. Като поет, ти никога до сега не си мислил за своята душа. За тебе няма божество, на което да се кланяш. Единственото божество, на което се кланяш, това си ти сам. – Отде извади всичко написано? – От твоята ръка, направена отпреди четири милиарда години. Това е написано на дясната ти ръка. Като вземеш лявата ръка, там пък е написано, какво трябва да правиш. При измерване на лявата ръка, намирам следните числа: единият пръст е дълъг 9,6 см, вторият пръст – 10,6 см, третият пръст – 10,1 см, и четвъртият – 7,1 см.

Казвам: Ти трябва да се държиш за единицата, защото не знаеш, какво означава тя. Ти не разбираш мястото на единицата в живота. Като казваш, че имаш една глава, как ще я кръстиш? Ако искаш да осветиш една идея и кажеш, че като нея няма друга, как ще я кръстиш? Само единицата определя нещата. Следователно, само когато поставиш единицата в ума си, тогава ще създадеш единство в себе си. И ако не разбираш живия закон, който контролира живите числа, никога не можеш да си служиш с тях. Ще кажеш: Не ми трябва единицата. Професор скъсва ученика си и му казва: Ти нямаш единицата в себе си, следователно, нямаш идея. Докато не разбереш единицата, нищо не можеш да постигнеш. Когато при мене дойде човек без единица в себе си, аз се смея. Той казва: Тебе ти е широко в

живота, но знаеш ли, какво е моето положение? Скъсаха ме по еди-кой си предмет, писаха ми единица. – За колко продаваш тази единица? Тази единица, поставена от професора ти, е най-хубавото нещо. Ако знаеш, какво представя единицата, ти щеше да бъдеш щастлив. – И ти се смееш на моето нещастие? Да беше на моето положение, нямаше да се смееш. – Знаеш ли, какво направих едно време, когато професорът ми писа единица? Аз го целунах и му благодарих. После, той тури един кръг под единицата и я превърна в шесторка. Ако ти имаш страдание, предизвикано от единицата, поставена от твоя професор, как ще разрешиш този въпрос? Кой от двамата е на правата страна: професорът, или ти? Професорът е на правата страна, защото той знае, че единицата е основа на нещата. В дадения случай, аз говоря за онзи професор, който разбира добре своята работа. Коя е причината, че той ти турил единица? Тя може лесно да се превърне на шесторка. – Как? – Достатъчно е да възлюбиш професора си и го целунеш. Ако го целунеш, и кривата линия не дойде, какво ще стане тогава? Ще ти турят още една единица. Щом получиш две единици, какво показва това? Ще се сърдиш ли на професора си? Няма да му се сърдиш. В този случай се получава числото 11. Според твоето разбиране, професорът ти е турил пет единици повече от това, което заслужаваш. Когато две единици са на едно място, те показват великия, светлия път, който трябва да следваш. Човек може да върви правилно само между две единици.

И тъй, когато произнесете и двете имена на Бога – Господи, Боже наш, вие сте в правия път на живота. Този път се означава само с две имена. Кой е правият път, по който човек може да влезе в Царството Божие? Отговарям: Господи, Боже наш! Ето правият път. Господ, това е необятната Любов, граница на твоя живот. Когато призоваваш името на Бога, това е другата граница – на безпределната Мъдрост. Само така, ти ще вървиш зад Любовта и Мъдростта. Само тогава ти ще бъдеш израз на Великия Живот. Само със силата на този Живот ще влезеш в Царството Божие. То не е извън земята. – Може ли

Царството Божие да е извън земята? Ако е така, защо е земята? И в Писанието е казано, че Бог твори ново небе и нова земя. Следователно, Царството Божие не съществува извън небето и земята. То е отношение между небето и земята. Вие трябва да знаете, какво означава земята, сама по себе си, и какво – небето. Когато се казва, че земята е грешна, разбираме човешкия живот, той е неразумен. Следователно, каквото търсим от земята, това ни дава тя. Ако сеем ръж, ръж ни дава; ако сеем жито, жито ни дава; ако сеем тръне, тръне ни дава. „Каквото сееш, това ще пожънеш." И ако съществуват нещастия на земята, ние сами сме ги посадили. Бог не насажда нещастията, но глупавите, неразумните хора ги насаждат. Това става по закона на своеволието. Когато човек преяжда, в него се събужда чувството на втръсване. Няма по-страшно нещо от втръсването. Чрез него човек може да си причини голямо нещастие. Той ял толкова много, че дошъл до втръсване. Той може да учи толкова много, че да му се втръсне и учението. Той може да се проявява толкова много в обществения живот, че да му се втръсне и животът. Той може да дружи толкова много с жени, че и те да му се втръснат. Най-после, може да изпита чувство на втръсване и към баща си и майка си, към брата си и сестра си, към приятелите си — всичко да му се втръсне. Основата на греха в човешкия живот се крие във втръсването. То става от пресищане на благата, които животът носи. Това трябва да се избягва. Само така ще разрешите правилно въпросите на живота. Затова, именно, казвам: Ако много сте яли, започнете да постите. Съществуват два вида пост: физически и духовен. Ако ядеш много, ще дойде един вид втръсване; ако постиш много, ще дойде друго втръсване, по-лошо от първото. Следователно, ще постиш толкова, колкото да дойде гладът, чрез който да събудиш апетита си. Всеки трябва да пости. – Защо? – За да продължи живота си. – Защо не трябва да яде много? – За да не скъси живота си. – Какво става с воденицата, която много мели? – Камъните ѝ се изтриват. Тъй щото, ако ядеш много, и твоята воденица ще се изтрие. Тогава ще изгубиш

смисъла на живота. Днес аз говоря на учените хора, ще ме слушате. Онези от вас, които сте учени, ще оставите своите възгледи настрана. – Ние имаме свои възгледи, вярваме в тях. – Оставете вашите вярвания настрана. И аз имам свои вярвания, но и моите вярвания, и вашите, ще ги оставим настрана. Сега вие имате едни вярвания, но след десет години ще имате други вярвания. Трябва да разберете, какво представят вярата, надеждата и любовта в живота. Вяра могат да имат само хората. В природата, обаче, вярата съществува като вътрешна връзка. Единственото нещо, с което ние постоянно свързваме фактите, делата си и внасяме малък тласък в живота си, това е вярата.

Казваш: Аз вярвам, че ще стана учен. – Това е връзка. Следователно, ние определяме нашите отношения, нашите връзки чрез вярата. Засега вярата е само метод, който не разрешава въпросите. Любовта, обаче, е велика, мощна сила, с която Бог работи, за да ни извади от торпедното състояние, да внесе в нас живот. Любовта задоволява само живота. Надеждата пък е градината, в която зреят плодовете. Надеждата, това са ангелите, които идат да разберат, до къде сме достигнали в нашето развитие. Любовта е силата, която дава живот и ни избавя от смъртта. Вярата е връзка, а надеждата – качество на ангелите, с което те опитват нашите плодове. Ние предаваме тези плодове на другите същества. Така ли схващат съвременните хора нещата? Като видят някого, те първо го питат: Ти българин ли си? – Какво разбират под „българин"? В природата няма националност, няма нация. То е фиктивно име. Българин, французин, американец не съществуват. Като българин, ти съществуваш дотолкова, доколкото си роден българин. Веднъж си се родил, дават ти някакво име – Иван, Петко, Драган. Важно е, преди да си роден, какво име си носил. Според вярванията на индусите, ти може да си бил някога цар в Египет, Вавилония, Сирия и да си обходил целия свят. Какво от това? Ще кажете, че не вярвате в прераждането. Това не ме интересува. То е все едно, да дойде слепият при мене и да ме пита,

съществува ли слънцето, или не. За мене слънцето съществува, а за слепия не съществува. Слепият не вярва в прераждането. Който вижда, вярва в прераждането. За него този въпрос съществува. Който не е сляп, вярва в прераждането. Какво ще придобиете, ако вярвате, или не вярвате в него? – Ама то не е в съгласие с Христовото учение. – Ти беше ли във времето на Христа? Знаеш ли, в какво е вярвал Христос? Той вярваше в прераждането. Защо трябваше Той да се въплъти, да дойде втори път на земята, когато можеше, като Син Божи, да си остане на небето? Казват за Христа, че е вторият Адам. Значи, Той е дохождал един път на земята, дойде втори път, ще дойде и трети път.

Аз разглеждам въпросите от научно гледище. Вярата, като външна проява, е едно; като принцип, тя е друго нещо. Тя е въжето, с което се връзва кофата за вадене на вода от кладенеца. – В какво вярваш? – Като пусна кофата в кладенеца, да извадя вода и я опитам, тогава ще ти кажа, в какво вярвам. Само така ще ти докажа, в какво вярвам. Следователно, знанието, което имам, ще определи качествата на моите вярвания, а не вярата. Ако вярата определяше всичко, защо ни са нужни знанията? Че кой не вярва? Някоя мома, например, вярва, че ще се ожени за княз. Тя вярва, но, всъщност, ще се ожени ли за княза?

Един българин – шоп, бил на служба в Цариград при един турски бей. Като работил известно време, той си взел отпуск 40 деня, да отиде в родното си село, да се види с близките си. Беят му казал: Внимавай, да се върнеш навреме. Ако закъснееш само с един ден, ще те обеся. Българинът си отишъл в селото, видял се с близките си, с които ударил на ядене и пиене. Като дошло време да си замине, видял, че закъснял малко и почнал да се безпокои. Стигнал до Пловдив. Из пътя той се молел: Господи, помогни ми да намеря един кон, да стигна по-скоро в Цариград, защото ако закъснея, беят ще ме обеси. Като вървял, стигнал го един бей на кон, с малко конче. Българинът се зарадвал, помислил си, че молитвата му е чута: Бог му

изпратил konче. Обаче, останал излъган. Беят му казал: Хей, гяур, вдигни кончето на гърба си, да го носиш до Цариград; малко е, не може да върви. Като се видял в това положение, българинът си рекъл: Господи, аз ли се молих криво, или Ти ме разбра криво? Такива са и нашите вярвания. Ние се молим на Бога да се качим на конче, да си починем, а Той ни заставя, ние да носим кончето на гърба си. И тогава казваме: Животът няма смисъл. Не че животът няма смисъл, но той трябваше да тръгне по-рано, да не закъснява. Това е сляпата вяра. Такива са нейните резултати. Не е въпрос за сляпа вяра, но това, което ви говоря, трябва да се опита. Може да направите малък опит, но никога не говорете за неща, които не знаете, които не сте опитали и проверили. Да допуснем, че вярвате в нещо, но не го разбирате. Има неща, за които не може да се говори. – Защо? – Забранено е да се говори за тях. Ако се говори, ще се натъкнете на големи нещастия.

Преди няколко деня една сестра доведе при мене един млад българин и ми каза: Учителю, този човек е открил до една канара голямо богатство, за което притежава особени книжа. Аз се усмихнах, нищо не й казах. Тя продължи да говори: Той ще изплати дълговете на България към съглашенците и част от това богатство ще даде на братството. – Добре, щом има тези книжа, които му дават право да търси богатството, нека копае, но аз не се нуждая от неговите пари. Като го наблюдавам, виждам, че му липсва нещо съществено.

Един топъл, летен ден аз пътувах от Провадия за едно близко село. Минах край нивата на един селянин. Като ме видя, той напусна работата си, дойде при мене и ми каза: Господине, струва ми се, че си малджия. – Да, малджия съм. – Слушай тогава: аз зная, че тук, наблизо, има едно богатство. Открил съм вече девет знака, остава ми да намеря още един. Ако ми го кажеш, ще делим заедно богатството. – Добре, като се върна втори път, ще ти го кажа. Навярно този селянин и до днес ме очаква.

„Дето са двама или трима, събрани в съгласие." Под „двама или трима, събрани в съгласие" трябва да разбираме разумния смисъл на

живота. Да разглеждаме живота като българи, това значи частично разглеждане. Да го разглеждаме като англичани, това е пак частично разглеждане. Да го разглеждаме от становището на мъжа или жената, и това е частично разглеждане. Ние трябва да разглеждаме живота като разумни същества, които всеки момент разбират волята Божия. За изяснение на мисълта си ще си послужа с два примера, но преди това, аз искам от вас, които ме слушате, да измените възгледа си за Бога. Жената, като види един мъж, казва: Аз зная този мъж. – Нищо не знаеш. – Той е грубиян. – Това не е мъж. И мъжът, като види една жена, казва: Аз познавам тази жена, тя е разпусната. – Това не е жена. Единственото красиво нещо, което Бог е създал, това са мъжът и жената. Като проследите всички видове и родове животни и растения, единственото най-красиво същество между тях е човекът – мъжът и жената. Всички останали същества имат нещо подобно на мъжа и на жената. Всичко живо в света се определя от мъжа и жената. С една дума, мъжът и жената са онези типове, според които е създаден целият свят. Ако искате да разберете живота, както и цялата природа, с всички нейни творения, първо трябва да разберете, какво е мъжът и какво – жената. Не разберете ли това, не можете да разберете нито вашия ум и сърце, нито вашата душа и дух. Ако не можеш да разбереш жената, която е пред тебе, и ако не разбереш мъжа, който е пред тебе, как ще разбереш отвлечените работи? Ако попитате жената, по какво се отличава от мъжа, какво ще отговори тя?

Ще ви приведа един пример, който вие сами ще изтълкувате. Една княжеска дъщеря, с нови възгледи, се влюбила в един млад момък, от средната класа. Един ден тя се облякла с бяла рокля, сложила си всичките украшения и излязла в града, с желание да го срещне, да му се усмихне, да му покаже, че го обича. Обаче, предишната вечер нейният възлюбен бил заведен от приятеля си в една кръчма. Приятелят му казал: Ако ме обичаш, ще изпиеш едно кило вино за мое здраве. – Аз никога не съм пил, и сега не мога да пия. – Не, ще пиеш и с това ще ми докажеш, че ме обичаш. Така, той

се принудил да изпие едно кило вино. По този случай, той изпуснал срещата със своята любима. Рано сутринта, като излизал от кръчмата, той срещнал любимата си. Хвърлил се в прегръдките ѝ, доволен, че я вижда, но от безсънието и от виното, той повърнал и, без да иска, оцапал бялата рокля на своята любима. Тя била принудена да се върне вкъщи, обляна в сълзи. Ето едно противоречие за нея. Кажете ми, от какво произтичат противоречията в живота? Не сме ли ние, които цапаме бялата дреха на любовта? Този момък не се ли оцапа за любовта? И младата мома не се ли оцапа за любовта?

Питам: Кой роди греха? Приятелят на младия момък искаше само да повярва, че го обича, без да мисли за последствията. Но и младият момък не искаше да изцапа роклята на своята любима. И той не е мислил за последствията. Той не се въздържал, не стоял далеч от своята възлюбена, да не я оцапа. Той считал, че е в реда на нещата, като срещне любимата си, да я прегърне. Сега, какви отношения ще има тя към него? Този факт показва, докъде са достигнали хората на съвременната цивилизация и култура. Какво разрешение ще дадете сега на въпросите? Аз давам следното правило: Не изпитвай любовта на приятеля си с вино. Не обличай белите си дрехи, да посрещаш пияния. От тези правила вие можете да извадите своите научни преводи. По-нататък сами ще разсъждавате. Първо ще сдъвчете тази храна. Само така ще стане един вътрешен процес. Всички хора мислят, не само ние. Има около два милиарда хора на земята, които мислят. Не само хората мислят. И животните, и растенията, даже и кристалите – всички мислят и чувстват. И водата, и въздухът, и светлината мислят. Има още същества, по всички слънчеви системи, които също така мислят. Какво мислят, какво разрешават те? Всички разрешават велики въпроси. Във всички слънчеви системи съществуват въпроси, които предстоят за разрешение. Те разрешават следните положения: какви трябва да бъдат отношенията на любовта към живота, както и отношенията на живота към любовта. Това е велика задача.

Питате: Що е любовта? – Като любиш някого, ще го нахраниш. – Ще го нахраниш, но и ще го умориш. – Като го обичаш, ще го изучаваш. – Ще го изучиш, но ще го направиш горделив. – Ще му дам богатство. – С това ще го извратиш. – Ще му дам тяло. – Това вече е собственост, с което ще го убедиш в частната собственост. Както владееш тялото, така и света ще искаш да владееш. – Това са положения, които развращават живота. – Кое е това, което дава любовта? Още от древността, разумните хора са разглеждали любовта като съзнателна, разумна връзка в природата. Тази връзка представя един от възлите на любовта. Ако взема един конец и направя възел, в който вложа една мисъл, като се докосне някой до този възел, мисълта ще произведе известна промяна в него. Ако мисълта, вложена във възела, е права, който се докосне до него, ако е бил болен, ще оздравее; ако е бил глупав, ще поумнее. Който и да се докосне до този възел, мисълта, вложена в него, ще предизвика чудеса. – Как може да бъде това? – Той е като кран, през който тече водата. Значи, всяко разумно нещо е проводник на Божествените сили. Следователно, всеки човек може да развърти крана и да потече от него вода. Ще кажете: Ами ти защо не го развъртиш? – Аз съм го развъртял вече. – Не ви карам да вярвате в това. Как съм го развъртял, то е специфично за мене. Никой не може да развърти моя кран, освен аз. Всеки от вас ще развърти своя кран по специфичен начин за себе си, и по това ще се отличава като човек. Ще кажете, че това развъртане няма да допринесе нищо. – Аз зная, какво може да допринесе онова, за което говоря, няма защо да ме разубеждавате. Когато пия вода, аз зная нейната стойност; когато ям хляб, аз зная неговата стойност.

Един млад момък, който обичал науката, често ходел на планината, да чете една свещена книга. Тя била подвързана с хубава подвързия. Като чел книгата, забелязал, че цветът на книгата и буквите постоянно се променяли: ставали ту сини, ту червени, ту виолетови, ту смесени. Той се чудел, защо ставала тази промяна с

книгата. После забелязал, че каквито промени ставали вътре в него, така се променяла и книгата. Когато се влюбвал, книгата ставала червена. Когато се индивидуализирал и мислел, че всичко може да направи, книгата ставала портокалена. Когато се проявявал като материалист, книгата ставала зелена. Когато мислел, че е най-умният човек в света, книгата ставала жълта, като лимон. Когато мислел, че няма друга вяра, като неговата, книгата ставала синя. Когато мислел, че той ще оправи света, книгата ставала виолетова. Питам: След като книгата променяла цвета си, какво придобивал той? Книгата се променя, но ако външните условия не се променят, какво си придобил? Например, книгата става червена. Ти трябва да отвориш ума си, да разбереш, при какви условия можеш да употребиш този цвят.

Мнозина използват цветовете в магията, и така постигат, каквото желаят. Например, те си служат с червения цвят, когато искат да накарат двама млади да се влюбят. Това не е голямо изкуство. Достатъчно е да се вземе една десета част от милиграма червена боя и всеки ден да се дава на младите на върха на ножа от нея. Обаче, това влюбване има лоши последствия. Така, както хората си служат с магията, тя не е на място. Обичаш някого и започваш да го каниш на гости: сготвиш му печена кокошка, зеле на фурна, баница и др. Щом почнеш да му готвиш много, той е на опасен път. Видиш ли, че един момък и една мома започнат да ядат много, за да напълнеят и да се харесат на хората, те са на опасен път. Това е натрупване, наслояване на излишни мазнини. Човек може да се хареса на другите със своите вътрешни качества, които никога не се менят. Не можеш да обичаш човека, докато не си готов да му служиш и да го поставиш на същото място, на което си и ти. Ако му станеш господар, ти нямаш любов към него. Любовта се проявява чрез служене. Ще станеш слуга на своя възлюбен, и той, ако е умен, ще разбере, че си по-умен от него и ще ти даде съответното място. Това е любов. Значи, само умният може да служи. Глупавият никога не може да служи.

Питате: Защо сме дошли на земята? – Да служите, да научите закона на любовта. – Дотегна ни да служим. – Как ви дотегна? Вие още не сте служили. Ще се научите да служите, както Бог ни служи. Аз съм виждал, как служат възвишените същества. Те са най-добрите слуги в света. – Мога да служа на другите, но как да си помогна сам на себе си? – Вземи магическата пръчица и махни с нея. Всяко отчаяние и неразположение ще изчезне. Бог работи чрез магическата пръчица. Той ти е помогнал. Той е магът, който може да завърти колелото на всяка машина и да я спре, или да я докара в движение. Колкото повече обичаш един човек, толкова по-внимателен си към него, към неговите нужди. Започне ли любовта ти да намалява, с това заедно намалява и вниманието ти към него.

Един богаташ пазарил работник, да изоре и посее нивата му. Още преди да започне работата, той му казал: Слушай, ако свършиш добре работата, като се върнеш, ще ти сложа печена гъска, да се нахраниш добре. Работникът отишъл на нивата, но през всичкото време мислил само за печената гъска, и работата му не излязла добре. Питам: Може ли учителят или професорът да работят добре, ако мислят само за пари? Може ли писателят да пише добре, ако мисли само за слава и почести? Те ще се намерят в положението на работника, който цял ден мислил само за печената гъска.

Сегашните хора искат да разрешат въпросите си наготово, по лесен начин. Това е невъзможно, работа се иска от всички. Не мислете, че трябва да постъпвате като турския бей, който заставил българина да носи essentially кончето му на гърба си. За бея е добре, но не и за българина. Един от старите гръцки попове вървял пред умрелия, когото опявал, и си пеел: и - и - и... На турски това „и - и - и" означавало „добре." Като го слушал, турчинът му казал: Поп ефенди, за тебе е добре, но я питай умрелия, добре ли е за него? – Какво е положението на умрелите? – Според мене, няма умрели. Следователно, важно е, живите хора да разрешат въпросите си на земята правилно. – Как ще стане това? – Стихът дава отговор на този

въпрос: „Ако двама души са в съгласие, каквото попросят в мое име, ще им се даде."

Ще завърша беседата си с един малък, научен опит. Който направи опита с вяра, ще има успех; който не вярва, свободен е, но той ще се намери в положението на бея или на гръцкия поп. Опитът, който трябва да направите, е следният: в продължение на десет деня, качвайте се на високо планинско място, дето има извор с чиста, хубава вода. Бъдете на това място преди изгрев. Носете със себе си едно чисто шише, с вместимост един литър, и една чиста, стъклена чаша. Щом изгрее слънцето, напълнете шишето от извора и налейте от него в чашата. След това, с една чаена лъжичка вземете вода от чашата, изпийте я и си кажете: Каквото носи слънчевата светлина в себе си, това да се влее и в мене, чрез тази вода. – Какво да правим, ако десет деня наред няма изгрев? Може да е облачно или дъждовно. – Важно е да изберете хубави, слънчеви дни, да имате хубав изгрев. Що се отнася за времето, може десетте деня да бъдат с промеждутъци, т. е. с прекъсвания. Опитът трябва да се прави непременно при изгрев на слънцето. Ще кажете, че това е суеверие. – Може да е суеверие. Питам: Когато отивате на театър, на кино, или на друга забава, това не е ли суеверие? Важна е идеята! „Дето са двама или трима в съгласие, каквото попросят в мое име, ще им бъде." Който критикува опита, по-добре да не го прави, защото ще има неуспех. Който е готов да направи опита без критика, аз го съветвам да го направи, непременно ще има малка придобивка. – Каква ще бъде придобивката? – Единицата ще се превърне на шесторка. Ако опитът излезе несполучлив, ще ви пишат две единици, т. е. числото 11, закон на ограничение. Това значи, да повторите опита.

Христос казва: „Дето са двама или трима в съгласие, каквото попросят в мое име, ще им се даде." С други думи казано: Всяко нещо, което се върши на земята с безкористна любов, с мъдрост и светлина, ражда съгласие. Там, дето има съгласие, всичко се постига.

13. Беседа от Учителя, държана на 23 ноември, 1930 г. София – Изгрев

____

-).

ДИГНЕТЕ КАМЪКА

Казва Исус: „Дигнете камъка!" (Йоана 11:39)

Това е един велик процес, който става в човешката душа. Това е велико изкуство, което човек трябва да научи. Докато не се справи с методите, по които става този велик процес, човек всякога ще се натъква на разочарования в своите мисли, чувства и действия. За да се съгради човешкият живот, нужна е здрава основа. Ако съградиш личния си живот на такава основа, ти ще бъдеш щастлив; ако съградиш семейството си на такава основа, целият ти дом ще бъде щастлив; ако на същата основа съградите държавата, и тя ще бъде щастлива; ако съградите дома на цялото човечество, на цялото небе, и то ще бъде щастливо. Това е един вътрешен процес. Следователно, всички елементи, които взимат участие в този процес, трябва да бъдат разумни, отзивчиви. Човек трябва да знае, как да се справи с тях. С камъка мъчно можеш да се справиш, защото е твърд. Има начини, по които можеш да се справиш с него. Ако го пущаш от върха на планината, той ще те слуша, ще се търкаля надолу. Но ако го караш да върви нагоре, той няма да те слуша. Камъкът може да върви надолу, но не и нагоре. Под „камък" разбирам онези навици у хората, придобити от памти-века. Това са наследствени черти, по които вървят всички хора. Обаче, камъкът не е разумен. Има нещо разумно в него, но само в една посока. Като знаете това, работете върху себе си, да премахнете мъчнотиите в живота си. За да прояви доброто, човек трябва да премахне мъчнотиите в живота си. Ако в личния си живот имаш една мъчнотия, трябва първо да я премахнеш и после да проявиш доброто. Ако в дома си имаш мъчнотии, трябва да знаеш, как да премахнеш и тях. Например, как ще се справиш с един камък, поставен на пътя ти? Като го дигнеш, ще го премахнеш. Допусни, че

камъкът е много тежък, например, до 100 или 500 кг. Какво ще направиш? Ще повикаш няколко души да ти помогнат.

„Дигнете камъка!" Питам: Кой тури камъка върху гроба на Лазара? Той не беше, сам по себе си, там. Така и хората ще ти турят един камък отгоре, и после, викай, колкото искаш. Като те заровят, и да викаш, никой няма да те чуе. Докато хората се убедят, че си жив, и те разровят, ти ще умреш отново.

Съвременните хора си служат с философията на крайните отрицания. Те отричат съществуването на Бога. Те казват: Дали съществува Бог, или не, не знаем. Всеки човек си има по един Бог. Във всеки дом има по един Бог. Някой път мъжът е божество, някога – жената; някога синът е божество, а някога – дъщерята. Всякога силният става божество, и той заповядва. Хората страдат под тежестта на един такъв камък, турен на пътя върху умовете и сърцата им, и всички казват: Ако дойде днес един спасител, той ще каже: Вдигнете този камък и излезте вън! Тогава всички хора ще се изправят. Но трябва да дойде някой да вдигне този камък. Важно е, тези камъни от там да се махнат. – Защо? – Защото, ако Лазар иска да излезе, този камък ще му препятства. Аз правя аналогия между камъка върху гроба на човека и камъка върху ума и сърцето. Вдигането на камъка е вътрешен процес. Да вдигнеш камъка, това значи, да знаеш, как да се справиш със силите в своя организъм. Ти си гладен – трябва да знаеш, как да се справиш със своя глад. – Имам вяра. – Имаш вяра, но трябва да знаеш, как да се справиш със своята вяра. Има случаи, когато с тази вяра можеш да отидеш далеч, дето не трябва. Някога вярата може да те заведе в правата посока, а някога може да те заведе толкова далеч, че да те направи нещастен. Беден си, но срещнеш царската дъщеря, влюбиш се в нея и започваш да мечтаеш, че можеш да се ожениш за нея. Вярваш, че ще се ожениш за царската дъщеря. Вяра ли е това? Не, то е суеверие. Вяра е само това, което моментално се реализира, а не след години. Това, в което вярвате, се отнася за днешния ден. Щом остане за другия ден, то е суеверие. Казваш: Аз

вярвам. – Сега вярваш ли? – Мъча се да вярвам. – Щом се мъчиш, това е вярване. – Утре ще се реализира. – Щом остане за утре, то е суеверие. – Ще се уверя, но като прочета, какво са казали философите. – Остане ли философите да те уверяват, това е суеверие. Че философите още не са видели Господа, не са се разговаряли с Него. Те си правят предположения.

Ще направя беседата си по-конкретна. Вие вярвате в Бога и казвате: Доста вече ни се проповядва за Господа, станало е банално. Аз не казвам, че трябва да вярвате в Бога, но вие имате един капитал, който постоянно трябва да се увеличава. Там е хубавото в живота ви. Ако капиталът ви, като на търговеца, не се увеличава; ако вашите чувства не се подобряват, и ако вашият организъм не расте и не укрепва, вие нямате никакво верую. Вярата е вътрешен процес, който внася подобрение в човека. Всеки ден трябва да придобивате по една нова идея за Бога. Вие имате отношение към Бога, но днешното ви отношение не е като вчерашното. Отношението на детето към бащата не е едно и също от ранната му възраст докрая на живота. Когато детето се роди, майката го носи на ръце: милва го, гали го, по три пъти на ден го къпе: сутрин, на обяд и вечер. Като започне детето да расте, майката намалява къпането: от три пъти на ден – на два, на един път; после, по един път в седмицата, а някога и по един път на две седмици. Колкото по-голямо става детето, толкова повече майката го изоставя. Тя изменя отношенията си към него. Ако детето схване тази промяна, то ще се запита: Защо ли майка ми се измени към мене? Защо вече не ме милва и целува, както по-рано? Защо сега пръчката играе по гърба ми? – Много просто, майката е капелмайсторът, а детето – музикантът. Тя дирижира, а то свири. Майката тактува, а детето изпълнява. Въпреки това, детето не може да си обясни, защо майката си служи толкова често с пръчицата. Какво ще отговори майката на детето си? Като порасне и почне да разбира, тя ще му каже: Слушай, синко, преди да беше дошъл при мене, ти живя между растенията, като дърво, на което главата беше заровена в

земята. Клонете ти се издигаха нагоре, към слънцето. Сега, като напусна семейството на растенията и дойде при мене, пак ще се стремиш към слънцето, но нагоре с главата. Ще се движиш перпендикулярно, между центъра на слънцето и центъра на земята.

Казвам: Всеки човек, който се грижи само за земния си живот, заравя главата си в земята. И обратно: който мисли за Божествения свят, държи главата си изправена, към центъра на слънцето. Той е свободен човек. Той носи щастието в себе си. Като знаете това, не питайте, защо един човек е ограничен, а друг – свободен. Ако сте в ограничителните условия на живота, стремете се да се освободите от тях. – Как да се освободим? – Като напуснете живота на растенията и животните. Ние не можем да живеем нито като растенията, нито като животните, нито като хората, живели преди хиляди години. Ние сме дошли до един развой, дето трябва да ликвидираме с всички стари сметки и дългове, с всички вземания-давания и да влезем в новата епоха на живота. В новата епоха не ще има болести и дългове, кражби и лъжи, безверие и заблуждения. Иде вече новата епоха на земята. – По какво ще я познаем? – По живота и отношенията на хората. Те ще живеят като Синове Божии, слезли преди хиляди години на земята. Сегашните хора са жито, което вече е ожънато, овършано и отвеяно. Остава само да се прибере в хамбара. Казват за нас, че сме извеяли хора. – Няма по-добро нещо от това, да бъдеш извеян. Значи, житото е отделено от сламата. Горко на неизвеяните! Като дойдат извеяните философи, учени, писатели и поети, съдии, свещеници, майки и бащи, братя и сестри, ще покажат на хората, че нямат вече слама в себе си, че са чисто жито. Ето защо, ако някой те нарече извеян, кажи му: Благодаря ти, братко, че ме наричаш така. Както съм изчистен, нищо друго не остава, освен да ме посеят на Божията нива и отново да започна работата си. Значи, добрите, честните и разумните хора са извеяни, а онези, които обичат да се осигуряват, да лъжат и крадат, не са извеяни. Извеяният не прави никакви престъпления.

Христос казва: „Дигнете камъка!" Камъкът е спънката в света. Ние искаме да живеем, да бъдем щастливи. Това е наше право, дадено ни от Бога. Ние трябва да пазим живота, който ни е дал Бог, защото Той сам е в живота. Без Бога и без любовта, животът не е живот. Любовта е мярка за живота, а животът е мярка за любовта. Ако не разбирате любовта, като мярка за живота, и живота, като мярка за любовта, вие не можете да мислите право. Светлина, която няма съзнание, не е светлина. Мъдрост, която няма светлина, не е мъдрост. Истина, която няма свобода, не е истина. Това са положения, с които всеки ден трябва да измервате живота си. Имате ли любовта, като мярка за живота, мъдростта, като мярка за светлината и истината, като мярка за свободата, ще познавате положителната и отрицателната сграна на живота. Ако напишеш едно стихотворение, ще го премериш с тези шест мерки. И като го изнесеш пред света, всички камъни ще бъдат дигнати от гробовете. – Как може да бъде това? – Много естествено. Шестте мерки са шест принципи, с които си служи природата. Впрегни тези принципи на работа и, каквото пожелаеш, ще постигнеш. Така работят всички изобретатели. Как се движи аеропланът? Достатъчно е да се завърти витлото, и той тръгва. Щом спре витлото, и той спира. Механикът, т. е. разумната природа, която създала човешкия организъм, е изчислила, колко и какви сили са вложени в нашия ум, сърце и воля. В това отношение, тя разполага с ред математически и геометрически формули. Ако не разбираме формулите и пътищата, с които тя си служи, не може да бъдем щастливи. Нещастията в нашия живот се дължат на нашата немарливост. На всичко това отгоре, казваме: Господ ще оправи света. Обаче, техникът, който разбира законите, казва : Еди-коя си част е повредена, поправете я. Сега, да дойдем до религията. Нали всички хора са вярващи, имат правилно схващане за Бога. Щом е така, поне принципално хората трябваше да се обичат, да имат съгласие помежду си. Съберете всички православни, католици, протестанти и вижте, каква е тяхната любов. През време на световната война, един

православен свещеник и един равин пожелали да намерят истината. Равинът казал на свещеника: Макар, че аз служа на Мойсея, а ти на Христа, хайде да допрем гърбовете си един до друг и, ако моето учение е по-право, аз ще ти въздействам, да станеш евреин; ако пък твоето учение е по-право, ти ще ми въздействаш да стана християнин. Те направили този опит, с цел, да познаят истината. Не зная, дали са намерили истината, но и до днес хората, като търсят истината, допират гърбовете си един до друг. И така, ако искате да познаете, дали един човек стои по-високо от вас, допрете гърба си до неговия. Също така, за да познаете, дали един човек е по-здрав от вас, допрете гърба си до неговия. Ако той е по-здрав от вас, ще усетите добро разположение на духа; ако не е по-здрав от вас, ще усетите отмаляване, отпадане на духа. Гърбът представя материалните блага, с които опитват морала на хората. Като дойде в дома ти един беден човек, той опитва гърба ти. И това не е лошо, но има и друг начин: не само да опитва гърба ти, но този човек трябва да излезе пред лицето ти и да ти поиска нещо разумно. Ние, съвременните хора, опитваме религията само с гърбовете си. Докато материалните ни работи вървят добре, докато сме здрави, докато имаме богатства, казваме, че Бог е много добър, че светът е добър. Щом настане някаква авария в нашия живот и започнем да губим, казваме, че Бог не е добър, че светът е развален. Това са наши субективни схващания. „Дигнете камъка!" Под „дигането на камъка" се разбира нещо разумно, разумен процес, на който трябва да знаеш законите. Каква полза щях да имам аз, ако камъкът беше скъпоценен? Ако ви се каже да дигнете този скъпоценен камък, кой от вас не би го дигнал? Ако не можете цял да го дигнете, ще отчупите от него парче, тежко половин или един килограм, ще го занесете у дома си, да бъдете осигурени през целия си живот. Казвам: Когато Христос дигна камъка от гроба на Лазара, тогава Той прояви своята сила. Той отправи мисълта си нагоре и каза: „Господи, благодаря ти, че ме послуша; аз знаех, че винаги ме слушаш, не исках това за себе си, а за народа, да повярват, че Ти си ме

проводил." Това може да стане, когато хората бъдат готови да дигнат камъка. Не само това, но онзи, който ще възкръсне, трябва да има две сестри: Едната да е изтрила краката на своя Учител със сълзите и с косите си, а другата да е толкова спретнатa, че да е посрещала и приемала своя Учител. Лазар имаше такива две сестри. С това Христос искаше да каже: Ако ти нямаш светъл ум, като Марта, и благородно сърце, като Мария, брат ти ще лежи в гроба, а ти ще страдаш. Значи, твоят ум и твоето сърце ще кажат на Учителя, т. е. на Духа, Който ще дойде: Учителю, брат ни умря. И онзи, който ще възкръсне от гроба, това е твоята душа. Без тези условия, тя не може да възкръсне. Единственото мощно нещо в човека е неговата душа – безсмъртният принцип в живота. Умът и сърцето му са нейни служители. Душата наричат с много имена, но аз я наричам „разумният принцип". Когато душата възкръсне, умът и сърцето заемат своето определено място; ако тя не възкръсне, умът и сърцето пропадат. Дето няма ум и сърце, там няма и душа. Когато душата присъства в човека, умът му е светъл и благороден, а сърцето - добро и благо. Следователно, ние говорим за душата, само ако умът на човека е светъл, а сърцето – благородно. Казваш: И аз искам, като Христа, да възкресявам мъртвите. – Защо искаш това, за да печелиш пари ли? Ако ти, обикновеният човек, възкресиш някого, няма да го оставиш на спокойствие – постоянно ще искаш от него или от сестрите му, да ти платят. Заслужва да си дадеш всичкото богатство, за да излезеш от гроба, но доброволно, а не чрез насилие. Не е лесно да останеш в гроба. Който е минал през гроба, той знае, какво нещо е гробът. Той е готов да даде всичко, каквото има, само да се намери човек да дигне камъка от гроба му и да го възкреси. Животът, който имам, струва хиляди и милиони пъти повече от богатството, с което разполагам. Животът е над всичкото богатство в света.

Питам: Какво сме направили ние заради Бога, Който ни е възкресил? Ще кажете, че майка ви и баща ви са направили много нещо. – Това не е важно; важно е, какво ние сме направили. Какво

особено са направили нашите родители от осем хиляди години заради Господа? Ще кажете, че те са направили държави, общества. – На кого служат вашите държави и общества? Коя от великите държави на миналото съществува и досега? Много държави са изчезнали вече. Ако и сегашните държави вървят по пътя на тези държави, и тях ги очаква същата участ. Не е важно, че хората се проявяват, че градят, но важно е, на каква основа градят. Христос казва: „Всеки дом, построен на пясък, ще се разруши. И всеки дом, всеки живот, съграден на камък, ще оцелее."

И тъй, за да разберете Христовото учение, трябва да Го приложите. То има лично приложение. Като Го прилагате, всеки от вас трябва да увеличава своя капитал. Всеки ден трябва да имате по едно ново схващане за Божественото начало. Ето какво разбирам аз под думата „Божествено начало." Ако ти си малък извор, който има малко вода, едва тече, втория ден водата ти трябва да се увеличи; третия ден да се увеличи още повече, докато станеш голям извор. Всеки ден трябва да имаш по един малък придатък, докато станеш виден човек. Това значи проява на Божественото начало. При това положение, какво може да те смущава? Ако си извор, от какво ще се страхуваш? Докато се страхувате, вие сте в положението на престъпника. Само той се страхува. Кога излезе първият човек от рая? – Когато съгреши. Казвате за някого, че откраднал нещо. – Сигурни ли сте в това, или се съмнявате? – Отде дойде тази мисъл, че той краде? – Защото и ти си крал. Иначе, не би могъл да знаеш, че хората крадат. Човек не може да знае нищо за греха и престъпленията, както и за доброто, ако не ги е вършил някога. Казвате за някого, че е добър човек. – Защо е добър? – Защото и ти си като него. Добрият доброто познава. За този случай, българите си служат с поговорката: „Краставите магарета през девет баира се помирисват." Аз пък казвам: Здравите магарета и през сто баира се помирисват. Кои магарета са по-хубави: които се помирисват през девет баира, или през сто? Аз бих предпочел тези магарета, които се помирисват през сто баира,

отколкото един съвременен културен човек. В някои случаи аз не бих се срамувал да произнеса името на едно магаре, понеже досега магарето не е направило нито едно престъпление. Единствената му погрешка е, че често реве. Един културен човек убива десет души и минава за герой. Кой стои по-високо: той, или магарето? Ще кажете, че човекът е по-горе. – Това е въпрос.

Какво представят животните? – Те са символи. Те са букви от азбуката на Свещената книга. Магарето е една страница от тази Божествена книга. Волът, конят, вълкът, мухата, паякът са все страници от Божествената книга. Четеш нещо от магарето. То казва: Ти трябва да живееш като истински човек. Ако имаш убеждение, трябва да го изповядаш свободно, да покажеш, че си човек. Когато Христос яздил на магарето, с това искал да каже: Всички, които ме проповядват, трябва да бъдат като магарето – да проповядват, без да се страхуват. В древността на магаре се качвал само онзи, който е трябвало да мине през четвъртото посвещение. Ще кажете, че това е приказка. – Възможно е, но питам: Целият живот не е ли мечтата на една мома, която иска да се ожени, да се облече хубаво, да тури лачени обувки и да се вози със своя възлюбен на файтон. Един ден, като се види стара и набръчкана, ще каже: Няма го онова хубавото в живота. Целият ви живот не е ли една фантазия, не е ли илюзия? Какво е спечелила старата баба от своите фантазии? И Соломон е казал: „Суета на суетите, всичко е суета". Сега, аз не ви говоря, за да се обезсърчавате. Само глупавите се обезсърчават, а умните се насърчават. Като видя стар човек, аз се усмихвам. На детето казвам: Добър живот ти е дал Господ, върви напред, на добър час! На стария казвам: Много знания си придобил, ще бъдеш полезен на хората. Ни най-малко аз не се спирам върху стария, че няма сили, че мускулите му отслабнали. Това не ме интересува. На детето казвам: Има много да ядеш и пиеш, но има много и да плащаш. На дядото казвам: Дядо, ти си ял и пил много. Това са вметнати думи, които вие сами трябва да си обясните. Аз не подържам онази крива философия, че трябва да

бъдеш пустинник, или да прекарваш постоянно в църквата. За мене, слънцето, звездите, месецът – всичко живо е църква. Всеки човек, когото срещна и видя, че мисли и чувства, той е запалено кандило. Казвам: Слава Богу, че срещнах едно запалено кандило. Всеки човек, който помага на бедните и страдащите, за мене той е един добър свещеник и владика. Аз не търся свещениците и владиците в църквите, а вън, в света. Тези в църквата са поръчани. Също така, поръчани актьори са тези в театрите, а истинските са вън, в света. Казват за някого: Велик актьор е той. Аз да ви покажа, какви актьори има в света. По-велики от тях няма. Не казвам, че тези в театрите са лоши – не споря даже по това. И аз, като ви проповядвам тук, съм от поръчаните. – Защо? – Защото мнозина ще кажат, че ми плащат, затова проповядвам. Ще кажат, че аз не проповядвам без пари. – Възможно е, човещина е, но казвам: Ако има някой, който да знае истината, това съм аз. Аз зная, дали ми плащат, или не. – Какъв човек е той? – Вие може да ме считате за много добър – това е безразлично за мене. Онова, което аз зная за себе си, то е меродавно. И онова, което вие знаете за себе си, то е меродавно.

Днес всеки може да се спре пред един гроб и да каже, както Христос на Лазара: „Лазаре, излез!" От две хиляди години се намери само един човек, който имаше смелостта да каже: „Лазаре, излез вън!" – Кой беше Христос? – Син Божи. Всеки друг на Негово място ще каже: Да не би да се изложа? Всеки не може да направи това. И Христос не можеше да възкресява всички. Тук бяха изключителни условия. Ако нямате тези условия, ще лежите в гроба. – Какви бяха тези условия? – Непременно да имате две сестри, да имате един брат и най-после, да имате един Учител, Когото обичате, и Той да ви обича. Исус обичаше Марта, обичаше Мария, обичаше и Лазара. И тримата Го обичаха. Те поставиха любовта, като основа на живота си, като необходим елемент. Ако не поставите в душата си любовта, като необходим елемент, никаква наука не можете да имате. И тогава, в живота на хората не може да се проповядва никакво съгласие. Това не

подразбира, че между хората няма съгласие. Има съгласие, но то не е Божествено, не носи непреривно щастие. Засега, колкото щастие, толкова и нещастие има в живота. Ние сме дошли до такива разочарования, че казваме: Не струва да се живее. – Това е криво разбиране.

Мнозина мислят, че като повярват в Бога, богатство ги очаква. Това е крива мисъл. По-голямо богатство от любовта няма. По голямо богатство от силата няма. По-голямо богатство от мъдростта няма. По-голямо богатство от истината и свободата няма. Какво друго богатство може да очаквате в живота? Всички други богатства се основават на това, върху което е съграден животът. Казвате : Кажи дума, и тя ще бъде чута. Питам: Колко пари ви трябват? Голямата френска банка „Банк де Франс" разполага с 420 милиона английски лири, заровени на дълбочина 25 м. в земята, и оттам се вадят с електричество. – Защо седи това злато там? Казвам: Франция е богата, именно, заради това злато, дълбоко заровено в земята. Ако това злато изчезне, ще я сполетят най-големи нещастия. Това е не само за Франция, но и за всяка друга държава. Златото представя корените на нейния живот. По аналогия на това казвам: Ако вашата симпатична нервна система няма капитал в себе си, тя ще се разруши и изчезне. А симпатичната нервна система на човека се занимава със стомаха и с цялата храносмилателна система. Ако вашата стомашна система няма известни капитали, вие, като държава, не можете да съществувате и ще изчезнете. Човек трябва да има отлична нервна система и симпатична нервна система, с капитал най-малко 500 милиона английски лири. И природата е вложила своя капитал в нашата симпатична нервна система, в нашия ум и сърце. Ако една държава пропада, това се дължи на нейната бедност. Ако и човек фалира, това се дължи на факта, че изчезва капиталът на неговия живот. Аз не подържам сиромашията и безпаричието. На какво се дължи безпаричието? Който няма ум и сърце, всякога живее в безпаричие. То води към смъртта. За да забогатеете, вие трябва да поставите в ума

си най-богатите мисли и в сърцето си – най-богатите чувства, като капитал на вашата симпатична нервна система. Достатъчно е да си вземете малко от това богатство, за да се отворят пред вас всички врати.

Сега, аз не искам да ви залъгвам, но казвам: На земята има много богатства, изостанали от първата раса. Такива богатства има, каквито човек никога не е сънувал. Ако някой от вас намери това богатство, какво ще прави с него? Богатството трябва да се впрегне на работа, за да направи хората по-добри. Ако богатството на хората не служи за придобиване на добродетели, то е за тяхно нещастие и наказание. Богатството трябва да служи па хората за повдигане на тяхната култура. Обаче, ако ги ожесточава, то не е на мястото си.

„Дигнете камъка!" Възкресението е процес, който всеки очаква. Християнството се определя с възкресението. Докато не възкръсне, човек не може да се нарече истински християнин. Когато Христос възкръсна, тогава стана Христос. До това време Той беше Исус. Като възкръсна, Той каза: Сега съм християнин. Някой казва: Аз съм християнин. – Възкръсна ли? – Не съм възкръснал. - Тогава още си исусянин. Ти си човек, кандидат за смъртта и страданията. Що е християнин, в пълния смисъл на думата? – Той е човек, кандидат за всички Божии блага в света. Той е Син Божи. Синът Божи непременно трябва да възкръсне. И апостол Павел казва: „Сега не живея аз, но Христос живее в мене." Значи, той е възкръснал. Тогава казват, че Савел го няма вече. Мнозина питат: Де отиде Савел? Казвам: Когато житното зърно падне на земята и израсне, де отива то? Значи, житното зърно се явява в поникналото семе. Само възкръсналият човек дава възможност да се разбере вътрешно съвършения живот, както и смисъла на живота. Само така можем да се освободим от съвременното робство. Ние сме поставени на едно вътрешно робство, т. е. на постоянно безпокойство. Ето защо, човек трябва да дойде до възкресението, за да почувства, че той е господар на възкресението, да разбере, че той има съчувствието и защитата на

всички хора, които го окръжават. Били ли сте в някое общество, да почувствате, че всички хора там ви обичат? Почувствали ли сте, че всички хора, между които се движите, ви мислят доброто? Няма по-голямо щастие от това. Няма и по-голямо нещастие от това, да се движите между тези хора и да чувствате, че сте чужди за тях. – Защо страдат добрите хора? - Понеже се чувстват чужди в света. Тях наричат извеяни. Така е било и с християните след Христа. Какви ли нечувани работи не са им приписвали! Обвинявали ги в устройване на разни оргии, че се кланят на магарешки глави и др. Достатъчно е да прочетете „Камо грядеши", за да видите, на какви изпитания са били подлагани. Във времето на Нерона била издадена от него заповед, да се съблекат голи десет хиляди девици – християнки и да се разхождат пред него. Това говори за морала на тогавашната Римска империя. Разбира се, това представя една фаза от живота. Такава преходна фаза аз наричам смъртта. Когато човек умре, той започва да се вми-рисва, защото живота го няма там. Щом животът не е там, няма защо да се занимаваме с него.

Следователно, когато човек влезе в отрицателната страна на живота, живота го няма вече там. Аз не съм за отрицателната страна на живота, за западналата страна. Живот без любов, живот без светлина и живот без свобода е смърт. Защото, който умира, той губи свободата си. Да умираш, това значи, да чувстваш в съзнанието си, че си изгубил най-ценното в живота си. При това, съзнанието ти не е изгубено. Като влезеш в гроба, ти съзнаваш това и цели 30 – 40 години страдаш, че си изгубил нещо. Казваш: Изгубих нещо ценно, умрях. Срещам този човек десет години след смъртта му, и той плаче за тялото си. Той казва: Няма какво да правя в този свят. Ние разбираме само едната страна на живота, не разбираме целокупния живот. Всичко, което човек преживява, е написано. И когато някой не върви в правия път, той сам се излага на изпитания. След всичко това казват, че е писано на човека, какво ще мине. Също така се казва и за Христа. Писано е, че Син Человечески ще умре. - Отде знаят това?

Христос отваряше очи на слепи, възкресяваше мъртви, и при това трябваше да бъде разпнат. На какво основание стана това? Христос казваше: Този народ, между който дойдох да проповядвам, ще ме умори със своето безлюбие. В дадения случай, евреите излязоха по-силни от мене. Аз трябва да умра. Като умра, аз ще им покажа, че имам сила да възвърна живота си. Но след това не ще имам никаква връзка с тях. Христос трябваше да умре, за да се освободи от влиянието на евреите. Всеки от вас трябва да умре, ако иска да се освободи от връзката си със света. – Защо трябва да умираме? – За да се освободим от сегашния свят на безлюбието. И като умрем, ще кажем: Ние нямаме ннщо общо с вас, сами носете своя товар. Тъй щото, ако трябва да умрем, то е, за да се освободим от ограничителните условия на живота. И ако трябва да възкръснем, то е, за да покажем на света, че има само един Бог на Любовта, Спасител на човечеството, чрез Когото всичко можем да направим и всичко може да стане. Той ще ни спаси.

Казвам на онези от вас, които сте възкръснали: Аз ви поздравявам. – Кой е възкръснал? – Това не се казва. Който е възкръснал, възкръснал е. Аз няма да гадая. На онези, които не са възкръснали, аз казвам: Вие трябва да умрете. – Защо? – За да се освободите. Но като умирате, гледайте да имате две сестри; гледайте Учителят ви да е близо някъде до вас. И като Го извикате, да се изправи пред вашия гроб и да каже: Излез вън! Това трябва да стане съзнателно, а не от страх. Ще кажете на сестрите си: Аз сега си заминавам, но вие ще повикате Учителя да ме върне назад. Няма да се страхувате. Трябва да напуснете еврейския страх. Ние трябва да умрем, за да се освободим. Като умираме, ние не искаме никакви колесници, никакви песни, никакви свещеници. В нашия ум стои само една мисъл: Да дойде Учителят при нас. И нашите сестри да са близо до нас и да кажат на Учителя: Брат ни умря. Това значи да очаквате интензивно Този, Който ви обича, и Когото обичате. И когато Той дойде и простре ръката си, ти ще излезеш вън от гроба и

ще се освободиш. Гробът, това са всички онези връзки, които са свързали душата ви, които са ви оковали. Апостол Павел казва: „Цялото Битие, цялото създание, заедно с Бога, въздиша." Ето защо, по който и да е начин, трябва да се освободим. Ние не избягваме смъртта, но приемаме тази смърт, която носи възкресението. Това е индивидуално за всеки един. Засега много от вас сте още здрави, но като се разболеете, тогава ще дойде Учителят ви. Това ще стане. – За нас ли се отнася това? – Ще дойде Учителят ви, и мнозина ще повярват, че са възкръснали. Един ден ще станете и ще кажете: „Вече аз не живея, но Христос живее в мене." Всичко, каквото имам, отсега нататък принадлежи на всички. Така ще стане тази промяна. Такива герои се изискват сега в света. Да знаем, че в нас ще стане вътрешна промяна. Не е въпрос да намразим живота си, но да възкръснем.

Сега вие повдигате въпроса, кого обичате и как го обичате. Нали ние проповядваме любовта? Но ако бащата рече да проповядва любовта според изискванията на Евангелието, веднага синовете и дъщерите му ще кажат: А, не може така! И ние сме в състояние да опетним, да изопачим всички прояви на любовта, даже и най-малкото добро, останало в нас. Питам: Ако човек греши, какво печели с това? Той всякога губи, а не печели. Когато страда, човек казва: Много страдам. – Радвам се, че страдаш. Страданието говори в твоя полза. То е процес, който показва, че Божествената ръка намества всички счупени части на твоята душа. Радвай се, че Бог ги намества. Ако не страдаш, ти си изоставен, ти си неизлечим инвалид. Ако не дойде една ръка да те изправи чрез страданието, ти си изгубен човек. Единственото нещо, което ви препоръчвам сега, това са страданията. Дойде ли страданието, радвай се. Ако си богат, и дойде страданието, отвори кесията си; ако си беден, стани и иди да помагаш на близките си. Какъвто и да си, щом дойде страданието, приеми го като добър признак. Казва Писанието: „Блажен е онзи, който страда." И Христос казва: „Блажени страдащите." Аз разбирам страданието като вътрешен процес на Божествената Любов. Когато връщате удавения

към живот, той прави големи конвулсии: гърчи се, мъчи се, усеща болки навсякъде. Това показва, че животът в него се възвръща. Ако не усеща болки, животът му е вече изгубен. Значи, страданието е правилният път.

Христос казва: „Смъртта на Лазара е за слава Божия, за да познаят хората, че има Един, Който може да възкресява." Това не се отнася лично нито за Ивана, нито за Драгана. Всеки трябва за себе си да умре и да възкръсне, но затова е нужно да имате две сестри, т. е. един отличен ум, едно отлично сърце и един Учител, Който ще дойде при вашия гроб и ще каже: Хвърлете тези обвивки, и той да си върви. – Накъде? – Само Учителят знае, накъде да го отправи да върви. – Къде? - При Бога. Лазар трябваше да отиде при Бога, да изкаже благодарността си, че животът му е възвърнат. Само който е възкръснал, той може да отиде на църква - при Бога. Който не е възкръснал, не моке да отиде на църква. Чудни са хората, като казват, че трябва да отидат на църква. Бог е Дух и само в Дух и Истина трябва да Му се кланят. Който не е възкръснал, не вярва. Ще дойде някой да те пита, възкръснал ли си. Не е важно това. Ако си възкръснал, това ще знаеш само ти, никой друг; ако си възкръснал, ти ще отидеш в другия свят. Щом те няма на земята, хората ще знаят, че си възкръснал. Да възкръснеш, това значи, да имаш правилна връзка с Бога. – Ама аз водя добър живот. – Имаш ли връзка с Бога? – Нямам още. – Щом нямаш, ти не си възкръснал. Всеки е свободен да живее, както разбира, но той сам ще носи последствията на своя живот.

По какво се познава възкръсналият? – Той е свободен човек, той разбира дълбокия смисъл на живота. Той има светъл ум и благородно сърце. Всички добри и разумни хора са негови приятели, негови братя и сестри. Един ден, когато умре, не само две сестри ще се молят за него, но много повече. Когато хората станат истински братя и сестри помежду си, ако умре един от тях, всички ще се помолят, ще извикат Учителя си, и Той ще застане пред гроба му и ще го възкреси. Това може да стане и в църквите, но ако свещениците и владиците са

истински служители. Какъв служител е този, който мисли само за себе си, и гледа на всички хора като на по-долностоящи от него? Всеки цар мисли само за своята държава; всяка майка мисли само за своето дете. Всеки, който мисли само за себе си, за своите деца и за своя дом, е краен индивидуалист, човек на крайния егоизъм. Това не е смисълът на човечеството. Ние трябва да реализираме задачите на своя живот, а не да се отричаме от себе си. Животът не е в индивидуалността и личността, но в единението ни с Първата Причина. Животът е в обединението на всички добри и разумни хора. Когато аз обичам хората, и те ще ме обичат. Това е животът. И когато всички ние обичаме онова Начало, от което сме излезли, това е вечният живот. Щом придобием това ново разбиране за живота, ще се създаде новата култура. Тогава няма да става такава криза, като сегашната. Днес всички търсят причината на тази криза.

Съвременните народи създадоха една каша. – Как дойде кризата? – По причина на това, че европейските стоки в Китай и Индия не се приеха, и пазарът се затвори. Примирете Китай, убедете китайците да не се бият, дайте свобода на индусите, те ще приемат вашите стоки, и кризата ще изчезне. Обаче, тъй както вървят работите, кризата още повече ще се усили. Сега има повече злато, отколкото всеки друг път. Както виждам, и хамбарите са пълни с жито. Жито има повече, отколкото всеки друг път. При това, хората страдат. Всичко има в изобилие, но няма правилно разпределяне. Да оставим социалните въпроси настрана. Те ще се разрешат, но има неща, които ние трябва да разрешим. И в нашия живот – в нашия Китай и в нашата Индия – има вълнение, няма къде да пласираме стоката си. Естествено е, че ще има криза.

Помнете: „Дигнете камъка от гроба!" Така казва Учителят. И заповядва Учителят, всеки да дигне камъка от гроба си и да чуе гласа на своя Учител: Излез вън! Всеки сам да дигне камъка си, да излезе вън и да благодари на Бога.

Беседа от Учителя, държана на 30 ноември, 1930 г. София. – Изгрев.

ДА ГОВОРЯ

Неделни беседи, София, 7 Декември 1930г., (Неделя) 10:00ч. (липсваща)

И РЪЦЕТЕ, И ГЛАВАТА

Неделни беседи, София, 14 Декември 1930г., (Неделя) 10:00ч. (липсваща)

ПРИСТЪПИХА ПРИ ИСУСА

Неделни беседи, София, 21 Декември 1930г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА

Неделни беседи, София, 28 Декември 1930г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ИМЕНАТА ВАШИ

Неделни беседи, София, 4 Януари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

БЪДИ ОЧИСТЕН

Неделни беседи, София, 11 Януари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

И КАТО ВИДЯХА ЗВЕЗДИТЕ

Неделни беседи, София, 18 Януари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ЗАЩО НЕ МИСЛИШ ПО БОГА

Неделни беседи, София, 25 Януари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ПОЧИТАЙ БАЩА СИ И МАЙКА СИ

Неделни беседи, София, 1 Февруари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ХЛЯБЪТ НА ЖИВОТА

Неделни беседи, София, 8 Февруари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ЗАКОНЪТ НА ПРОРОЦИТЕ

Неделни беседи, София, 15 Февруари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

АКО ВСИЧКИЯТ СВЯТ СПЕЧЕЛИ

Неделни беседи, София, 22 Февруари 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

БЛАЖЕНИ НАЖАЛЕНИТЕ

Неделни беседи, София, 1 Март 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

И ВСЕЛИ СЕ МЕЖДУ НАС

Неделни беседи, София, 8 Март 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ДАЙ МИ ДА ПИЯ

Неделни беседи, София, 15 Март 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

И НАПРАВИ СВАТБА

Неделни беседи, София, 22 Март 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

НЕ СЪМ ДОСТОЕН

Неделни беседи, София, 29 Март 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ПРИПЛАМНА, ПОНЕЖЕ НЯМАШЕ КОРЕН

Неделни беседи, София, 5 Април 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ЖИВЕЯТ МЕЖДУ МЪРТВИТЕ

Неделни беседи , София, 12 Април 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ИДИ ПОВИКАЙ МЪЖА СИ

Неделни беседи , София, 19 Април 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ДА РАЗУМЕЯТ ПИСАНИЯТА

Неделни беседи , София, 26 Април 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

АЛФА И ОМЕГА

Неделни беседи , София, 3 Май 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ПЛЮНА НА ЗЕМЯТА

Неделни беседи , София, 10 Май 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ЕДНА СЕ ВЗЕМА И ЕДНА СЕ ОСТАВЯ

Неделни беседи , София, 17 Май 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

БУДНИ БЪДЕТЕ

Неделни беседи , София, 24 Май 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

ДА ИЗПЪЛНЯ

Неделни беседи , София, 7 Юни 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

И ОТГОВОРИ СИМОН ПЕТЪР

Неделни беседи , София, 14 Юни 1931г., (Неделя) 10:00ч. (непечатана)

УЧИТЛЮ, ДА ПРОГЛЕДАМ

Отговори Исус и му рече: „Що искаш да ти сторя?” И слепият му рече: „Учителю, да прогледам!” (Марка 10:51)

„Учителю, да прогледам!” Аз ще взема само следните три думи от прочетения стих „Учителю, да прогледам!” и ще им направя превод. Ако тия думи се вземат в буквален смисъл, те са обикновени думи. Обаче, разглеждат ли се в преносен смисъл, те имат дълбоко значение. Този слепец искал да каже: Учителю, освободи ме от ограниченията на мрака, дай ми свобода, защото условията, при които се намирам, правят живота ми несносен. Следователно, нещата могат да се разглеждат от много становища, но в дадения случай има едно становище, което е ясно и разбрано за хората, но не за всички едновременно. Това, което за едни хора е ясно, за други е тъмно. Това произтича от една вътрешна причина, която създава една или друга обстановка на нещата. Например, всички хора знаят, че светлината на земята не е еднакво разпределена навсякъде: когато на едно място е светло, на друго място е тъмно. Това се обяснява с формата на земята. Земята е валчеста, във форма на кълбо, вследствие на което тя не може да се огрява едновременно във всичките си части.

Някои учени хора си задават въпроса, защо земята се върти. Същият въпрос може да се зададе и по отношение на колелото: защо колелото на воденицата, например, се върти? Воденицата сама по себе си не се върти, но колелото, келевото на воденицата, се върти. Защо? Някаква сила вън от него го заставя да се върти. Колелото само дори не подозира, че се върти. Както въртенето на земята има известно отношение към съзнанието на хората, така и въртенето на воденичното колело има отношение към всички онези, които взимат участие в меленето на житото. Защо? – Защото, ако колелото

престане да се върти, и житото ще остане несмляно. Тогава всички хора ще съжаляват, че колелото не се върти.

И тъй, във великата наука на живота, човек трябва да разглежда нещата всестранно, според степента на своето развитие. Ето защо, един говорител не може да говори на всички хора еднакво. Нито природата може да постъпва към всички хора еднакво. Вземете, например, въпроса за храненето. Природата има най-разнообразни методи, чрез които храни различните същества, като им слага различни трапези. В хиляди тенджери приготвя ядене, и всеки ще вземе от което ядене иска. Кой как дойде на нейните трапези, тя ще му сипе от това ядене, което той пожелае. И по отношение на модата, природата е също така разнообразна, както и по отношение методите за хранене. Съвременната парижка мода нищо не струва в сравнение с модите в природата. Какво може да каже парижката мода за облеклото на райската птица? Облеклото на райската птица струва милиони. Когато природата облича някого, тя го облича, както трябва; когато го съблича, пак го съблича по всички правила. Когато го учи, тя ще го научи, както трябва; кога го те прави невежа, пак ще постъпи, както трябва – по всички правила. И в двете неща тя е майсторка. Някой казва: сила е нужна на човека! Казвам: да се даде сила на добрия човек, разбирам; да се даде знание на добрия човек, има смисъл. Обаче, да се даде сила и знание на лошия човек, или на онзи, който не може да ги употреби на място, няма смисъл. Даде ли се на такъв човек сила и знание, той ще ги употреби за извършване на някое престъпление.

И тъй, когато природата работи върху хората, с цел да ги възпита, тя се заема мъжки, при което едни хора въоръжава, а други разоръжава. На първите дава оръжие, а на вторите казва: долу оръжието! На едни хора дава богатства, на други – сиромашия; на едни дава здраве, на други – болести; едни разтоварва, други натоварва. Вследствие на това, като не разбират нейните замисли, нейните, методи, хората се намират в противоречия и казват: защо

светът е създаден така? Светът не е създаден, както хората мислят. Как е създаден светът, за това има разни мнения и възгледи, според развитието на човешкото съзнание. В природата не съществуват такива процеси, каквито ние ѝ приписваме. Ние виждаме нещата наопаки, в техния обратен вид. Ако вземете една лупа и я насочите към слънцето така, щото слънчевите лъчи да минават през фокуса ѝ, а после отправите този сноп лъчи към някой мравуняк, вие ще създадете цяла тревога между мравките. От тези лъчи мравунякът може да се запали. Съвременните хора са се научили само да пречупват лъчите. Те са големи майстори за пречупването на слънчевите лъчи.

Често хората говорят за организация, за образуване на общества. Казвам: най-опасното нещо днес е организирането на обществата. Когато някоя армия се организира с всички свои картечници, топове, пушки, с най-модерни аероплани, с милиони войници и ред още приспособления, питам: какво може да се очаква от такава организация? Ако една държава е така организирана, че не можеш да мръднеш от едно място на друго без паспорт, един на друг нямат доверие, каква държава е тази? Ако вестниците в една държава са така организирани, че никой не може да каже Истината, каква държава е тази? Ние благодарим за такава организация, от която всички хора патят. От такива организации ние не се нуждаем. Всички нещастия на съвременните хора произтичат от факта, че те искат съвършено да изменят реда на нещата и да създадат нов организъм, какъвто не може да съществува. Защо? – Защото светът е организиран вече. Сам по себе си човек е организиран. Той трябва само да даде ход на онова, което е в него. Хората се стремят тепърва да се организират. Те искат тепърва да създават ново учение и нова религия. В какво седи новото учение или новата религия? Каква нужда има това същество, което е създало цялата вселена, да му се молят хората? Това същество изисква от всички хора, които са членове на великото общество, да живеят според законите, които съществуват във вселената. Веднъж създаден

човек, той трябва да диша по всички правила на дишането; веднъж създаден човек, той трябва да яде по всички правила на яденето. Дишането, яденето са процеси, които хората трябва да разбират.

Съвременните хора, например, не разбират, какво нещо е яденето. Яденето доставя онези елементи, от които организмът на човека е лишен. И ако човек не знае правилно да яде, той ще си създаде най-големите нещастия. Гледането също така е важен процес. То представя събиране, възприемане на светлина чрез очите. Тъй щото, ако не знаете, как да гледате, няма да можете и правилно да мислите. Знаете ли как да гледате, ще можете и правилно да мислите. Правата мисъл има израз, както художникът копира това, което иска да рисува. По същия начин човек трябва да даде израз и на своя вътрешен живот.

Често хората говорят за доброто в света. Питам: какво нещо е доброто? Доброто е основа на Битието. Без добро животът не може да се прояви. После се задава друг въпрос: що е злото? Без зло животът не може да се движи. Следователно, злото се явява, за да даде подтик на живота. И, след като даде подтик на живота, хората искат да го използуват. Няма защо да се използува злото, но то трябва да се остави, като сила, която да движи, да потиква живота напред. Злото е подобно на бутало, което влиза в живота и движи колелото напред. Щом свърши работата си, то трябва да млъкне, да кротува.

Някои казват: какъв е произходът на злото? – Аз не виждам никакъв произход на злото. Други казват: какъв е смисълът на доброто? – Аз не виждам никакъв смисъл на доброто. Доброто е основа на живота, за да може той да се прояви. Смисълът пък е самият живот. Като живееш добре, ще разбереш и смисъла на доброто. Ако животът ти е осмислен, и доброто има смисъл; ако животът ти не е осмислен, и доброто няма смисъл. Мнозина запитват: какъв е произходът на доброто? Казвам: произходът на доброто е Любовта. И доброто без Любовта не може да се прояви. Следователно, и доброто има отношение към живота, който ние живеем. Всеки човек

иска да бъде добър, да има вътрешно разположение, да бъде щастлив. Обаче, на първо място, на физическия свят е необходимо да бъде човек здрав. Здраве, щастие и разумност вървят в един и същ път. Здравият човек може да бъде щастлив, и щастливият може да бъде разумен. И обратният процес е верен: разумният човек може да бъде щастлив, и щастливият може да бъде здрав. Здравето не е произволен процес.Като се говори за щастие, питам: де седи щастието на съвременните хора? От обикновено гледище, де седи животът, как се проявява той? Щастието на съвременните хора седи в главата им. От това, как е устроен човешкият мозък, човешкият череп, зависи всичкото щастие на човека. Както е устроена главата на човека, такъв ще бъде и неговият живот. Това е конкретното, реалното в живота. Ще кажете, че има някаква невидима сила вън от човешкия мозък. Да, има някаква невидима сила вън от мозъка, но това, което става в мозъка, неговите прояви, са видими. Тялото на човека не е нищо друго, освен продукт на неговия мозък. Мозъкът от своя страна е единственото нещо в човека, което не се мени. Аз говоря за положението, до което сегашният човек е достигнал. Единственото вещество, единствената организация в човека, която не се променя, това е човешкият мозък. При някаква болест човек може да изгуби от теглото на тялото си и до 40–50 кг, когато от теглото на веществото на мозъка си едва ли може да изгуби десетина грама. И съвременните учени, както и мъдреците на древността, съзнават и са съзнавали това. Тъй щото, когато са казвали „познай себе си”, те са имали предвид необходимостта за човека да познава устройството на своя мозък, за да не го смущава с непотребни работи. Не смущавайте главата си! Смущавате ли главата си, вие ще нарушите хода на вашия живот, понеже главата е център, който е в съобщение с цялата природа. Смутиш ли главата си, ти трябва да оставиш външния разумен свят да реагира върху тебе правилно. Следователно, прекъснат ли се съобщенията с външния, с обективния свят на природата, веднага нещастията идат върху човека.

Сега, хората са допуснали съществуването на дявола в света. Всички хора вярват в дявола, проявен в различни форми: религиозните хора вярват в дявола) материалистите вярват в лошите условия; търговците вярват в безпаричието; военните вярват в силата на оръжието – всеки човек все вярва в нещо. Военните, например, казват: ако ние бяхме добре въоръжени, щяхме да спечелим войната. – Това е въпрос. Възможно, е да се спечели войната, но възможно е и да се изгуби. Големият чук в ръката на един юнак е добро нещо, но същият чук в ръката на детето е нещастие за него. Парите в ръката на добрия човек са на мястото си, но в ръцете на неразумния човек, те са неговото нещастие. Знанието, светлината, както и благата, които ни се дават в живота, още не са изучени. Съвременните хора тепърва трябва да изучават силата на светлината. И когато Христос казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът", Той подразбирал светлината на света. Ако Христос би дошъл в съвременния свят да говори на хората за светлината. Той би говорил на научен език, би определил точно, какво нещо е светлината. Има известен род слънчеви; лъчи, свойствата на които учените тепърва започват да изучават. Ако човек би могъл да се свърже с този род лъчи, той щеше да използува тяхното лечебно действие. Например, ако някой човек заболее от някаква неизлечима болест, като проказа, туберкулоза, разстройство на гръбначния стълб, или друга тежка болест, и успее да се свърже с тези лековити лъчи на слънцето, тогава всякаква болест, всякакъв недъг на тялото ще изчезне моментално. Като ме слушате, някой лекар може да каже: покажи ни един от тези методи, чрез които можем да използуваме, именно, тези лъчи на слънцето. – Защо му е този метод? – Защото парички ще дойдат чрез него. Не, хубавите работи с пари не се купуват, нито за пари се продават. Докато хората ценят нещата с пари, те са на крив път. Парите не са нито цел, нито смисъл на живота, те са само условие в живота на хората. Не е богатството, което повдига човека и което може да му покаже, доколко той е благороден. Богатството е само условие, с което може

да се провери, доколко човек е благороден. Когато се плаща на професора за лекциите, които чете, това не е лошо, но когато този професор се стреми да добие все повече и повече знания с цел да печели пари, той не е разбрал смисъла на знанието, а още повече и смисъла на живота. Ако един професор прекара цели 20–30 години в университета с цел да печели годишно по 100 000 германски марки или по 50 долари на ден, каквито професори рядко се срещат в Америка, този професор не е разбрал, защо живее. В Америка най-видните професори едва получават по 50 долари на ден, когато ще срещнете хора на изкуството, които получават 4–5 пъти повече от най-видните професори. Те нямат толкова знания, но изкуство имат.

“Казвам: понеже при съвременното възпитание хората се движат повече в обективния свят, те имат повече желания, отколкото им са нужни. Например, те мислят, че като придобият големи богатства, ще могат да направят много нещо. Ако е вярно това, че богатите хора ще оправят света, американските милиардери трябваше да го оправят досега. Действително, има едно богатство, което може да оправи свата, но то не е богатството, на което съвременните хора разчитат. Истинското богатство, което може да оправи свата, е Любовта. Когато Любовта влезе в света, ще дойде и изобилието. Освен Любовта, никоя друга сила не е в състояние да оправи света. Знанието може да подобри света, но не и да го оправи. Истината може да освободи хората, но не и да оправи света. Тъй щото, единствената сила, която се е заела да оправи света, тя е Любовта. И тя, наистина, ще оправи света. На това всички хора ще бъдат свидетели. След като оправи света, тогава Любовта ще даде място на Мъдростта и Истината, и те да царуват в света. Мъдростта и Истината ще бъдат царят и царицата в света.

Сега, аз не искам да се афектирате от моите думи, но казвам, че тия неща ще се проверят за в бъдеще от самите вас. За мене всичко това е абсолютна Истина, без никакви противоречия. Един ден, когато и вие дойдете до тези въпроси, ще извадите същите заключения. Като

говоря върху тия въпроси, искам да разбирате правилно, защото аз ги разглеждам от друго становище, не тъй, както вие ги знаете и разбирате. Ако оставите един човек да живее в стая със съвършено нечист въздух, а друг – в стая с чист, свеж въздух, в двата случая ще имате два различни резултата. Онзи, който диша в нечист въздух, ще има жълт цвят на лицето, очи мътни, уморени, тяло слабо, хилаво; вторият, който диша чист въздух, ще бъде постоянно свеж и бодър, жизнерадостен, ще има желание да учи и да се повдига. Това, обаче, дали човек ще попадне в едното, или в другото условие, зависи напълно от него, от неговото вътрешно устройство. Това определя, дали човек ще се движи в по-гъста, или в по-рядка среда. И сега, за да се подобри положението на съвременната култура, хората трябва да се заемат основно с изучаването на човешката глава.

Съвременната наука изучава главно човешкия череп. Например, Ломброзо е изучавал черепа на човека и по него съдел за престъпността, дали даден човек проявява престъпни наклонности, или не. Американски френолози пък са изучили хиляди черепи, но главно от френологическо гледище. Много германски и други учени антрополози са изучили хиляди човешки черепи, но от антропологическа гледна точка. Всичко това не е достатъчно. Важно е да се проучи устройството на човешката глава външно и вътрешно, да се види; за какво може да се използува дадена човешка глава; съвременните учени трябва да се ползват от главите на гениалните хора, да измерят дебелината на техните черепи, както и устройството им; после, да ги съпоставят с черепите на обикновените хора и да правят сравнения. Черепът има известно съотношение към мозъка, а мозъкът, сам по себе си, има съотношение към цялото тяло. За да се развива правилно за всеки даден случай, човек трябва да вярва в нещо, което осмисля живота му, което го повдига. Например, някой човек не вярва в Бога, не вярва в природата, но вярва в парите. Питам: какъв живот има в парите? Ще кажете, че хората се почитат и уважават за парите, за техните външни богатства. Обаче, щастието в

парите е проблематично. Ако вземат парите на някого, де остава неговата сила? Няма ли пари, той няма на какво да се опре в живота си. Уповава ли човек на парите си, той още на другия ден може да ги изгуби, и тогава остава без основа. Рече ли човек да постави щастието върху силата на тялото си, и това щастие може да се изгуби. Достатъчно е да заболее от някаква тежка болест, и всичкото му щастие ще изчезне. Питам: ти, който разчиташе на силата на своето тяло, на кое място, именно, локализира тази сила?

Следователно, много от съвременните хора поставят нещата там, дето не трябва. Щастието на държавата зависи от нейния глава. Щастието на дома зависи от майката и бащата. Ако майката и бащата са разумни и здрави, и децата ще носят техните качества. Тогава в целия дом ще има щастие. Ако майката и бащата не са здрави и разумни, ако не знаят законите на великата природа и не постъпват съобразно тях, и децата им ще бъдат подобни на тях. Ако разгледаме цялата еволюция, от създаването на света до днес, ще видим пътя, по който са минали майката и бащата, както и опитите, които са правени с тях. Ако разгледаме всичките форми, през които са преминали растенията, там, например, майката и бащата са поставени на сто или двеста километра разстояние един от друг. И на такова разстояние, те пак мислят един за друг, и без да им пее някой, без да ги венчават, те се съобщават, сами се венчават, деца раждат – изобщо, развиват се и растат. Сега, хората казват: да съединим тези млади хора, да ги венчаем, да заживеят заедно. Значи, хората трябва да се венчават, за да се грижат едни за други, а растенията, без да ги венчават, грижат се и мислят едни за други. Питам: кой научи растенията на този закон? Кой ги организира в общества? Това показва, че има един вътрешен закон, който регулира отношенията между всички живи същества. Съвременните хора не разбират този закон, който ги свързва. Значи, не са външните форми, които свързват човека.

„Учителю, да прогледам!” Аз ще извадя от този стих такива изводи, за които този слепец даже и не е помислял. Моите изводи ще бъдат като изводите на някой геолог по отношение на земните пластове. Като разглежда положението на земните пластове, геологът ги съпоставя винаги едни към други, изяснява причините на техните отклонения, на техните набраздявания и т. н. Обаче, самите пластове не знаят нищо по това, нито пък мислят нещо. Геологът продължава своите изследвания по-нататък: от положението на земните пластове той съди за животните и растенията, които са живели през тази епоха, но и от това пластовете нищо не знаят. Тъй щото, от съчетаване на фактите, геологът дохожда до съзнателните процеси в природата. И тогава ние казваме, че съзнателните процеси съществуват само у съзнателните, разумните същества. Например, свещената книга, от която аз чета сега, сама по себе си, е несъзнателна, но ако вие я четете по такъв начин, че се свържете с тези, които са я писали, ще видите, че тя е жива книга и можете с нея да се разговаряте. Мнозина може да оспорват това, но всичко, което се оспорва, не е действителен факт. Това, което е факт за едного, не е факт за мене. Ако един факт ме ограничава, той не е факт за мене. За мене е факт само това, което ме освобождава. За мене сиромашията може да е факт, за вас богатството може да е факт. Питам: ако фактът на сиромашията ме освобождава, а фактът на богатството ме ограничава, кой факт е действителен? Казвате: науката доказва това. – Какво доказва науката? – Науката доказва, че животът е произлязъл от клетката. Животът всъщност не е произлязъл от клетката, но е минал през клетката. Невъзможно е целият живот да се прояви чрез клетката. Той съществува извън всички форми в света. Хиляди и милиони са формите, в които животът досега се е проявил, но има и друг живот, непроявен, който ще се прояви в бъдеще. Този живот ще създаде хиляди и милиони нови форми. В новите форми се заключава бъдещето. Следователно, и ние няма да останем в тази форма, в която

сме сега! Тъй щото, ако дойдете след 1000 години на земята, според индуското учение, вие сами ще проверите този факт.

Мнозина оспорват въпроса за прераждането и казват: възможно ли е човек да дойде втори път на земята? Този е един неразбран, но научен въпрос. Човек може да дойде на земята, колкото пъти иска. Как? – Ако има пари. Ако срещнете един милионер американец и ви каже, че може да дойде в България, когато пожелае и колкото пъти пожелае, ще повярвате ли? Ще повярвате, защото този човек е богат, има пари. Затова, когато някой каже, че веднъж да замине от земята, втори път няма да се върне, аз тълкувам неговите думи по следния начин: този човек е от бедните американци, който не разполага с пари. Друг казва: аз мога да дойда и втори, и трети път на земята, колкото пъти искам. Аз тълкувам: този е от богатите американци, който разполага с пари. И първият, и вторият говорят истината. Следователно, онези, които отричат закона на превъплътяването, те са слепи хора; онези пък, които поддържат този закон, те са хора, които виждат нещата. Слепият човек всичко отрича. Той казва: нищо не съществува. Прав е този човек. Когато някои казват, че нещата съществуват, това не подразбира, че те ги създават в дадения случай. И като отричаме нещата, и като ги поддържаме, те пак съществуват. С това ние нищо не можем да допринесем или да отнемем от природата. Истината нито може да се установи, нито може да се отрече. Обаче, ние можем да скъсаме отношенията си с Истината. Какъв живот ще имаме тогава? Живот на заробване. Ако направим връзка с Истината, животът ни ще бъде свободен; ако скъсаме връзката си с Истината, ние ще се заробим. Ако скъсаме връзката си с Мъдростта, веднага невежеството и глупостта ще дойдат; възстановим ли връзката си с Мъдростта, знанието и светлината ще дойдат. Скъсаме ли връзката си с Любовта, и животът си ще изгубим; възстановим ли връзката си с Любовта, веднага животът ще дойде.

И тъй, какво нещо е Любовта? – Връзка с живота. Който има връзка с живота, той има и Любовта в себе си. Скъса ли връзката си с

живота, той изгубва Любовта, и смъртта дохожда. Какво нещо е Истината? Истината е освобождение от ограниченията на живота. Докато човек е свързан с Истината, той е свободен. Скъса ли връзката си с Истината, той се заробва, ограничава. В това отношение Истината, сама за себе си, няма защо да се обяснява. Тя представя реалност вън от сегашните разбирания на хората. Мъдростта, сама за себе си, представя реалност вън от сегашните разбирания на хората. И Любовта също така представя реалност вън от сегашните разбирания на хората. Сега, като говоря за Любовта, под думата любов хората разбират тъкмо това, което не е любов. Това, което съвременните хора наричат любов, ражда всички нещастия в света. Когато човек залюби кокошката, тя влиза в тенджерата; ако залюби агнето, и то влиза в тенджерата. Каквото залюби човек днес, все в тенджерата го туря. Мъж залюби жена, или жена залюби мъж, пак настава страшно положение: на всяка стъпка ще има стражари и детективи.

Като говоря тия неща, аз нямам предвид някого от вас. Ако трябва да се каже нещо за присъстващите, то ще бъде само нещо похвално, нещо много хубаво, но хората обикновено не вярват. Те и в такъв случай са наклонни да мислят, че се подиграват с тях. Много от съвременните хора са дошли до положение да съзнават злото и да не го желаят, но въпреки това, злото върви подир тях така, както сянката на колелото след самото колело. Например, някой не иска да ревнува, а въпреки това е ревнив. Някоя жена има добър мъж, благороден, професор в университета, преподава лекциите си на много студенти и студентки. Жена му го ревнува, но се бори в себе си, не иска да се интересува, какво прави той в университета, с кого се разговаря. Тя намира, че не е достойно, не е благородно да се съмнява в него и да го следи, но веднага ревността иде като сянка в нейния живот, помрачава съзнанието ѝ, и тя започва да се интересува за него, да следи живота му в университета. Питам: какво лошо има в това, че някой млад професор се разговаря с една красива студентка? Той е в красиви, благородни отношения с нея, преподава ѝ нещо от своите

знания. Не мислете, че професорите се занимават само с красивите студентки. Те могат да се занимават и с котките си, да ги милват, да ги гладят. Има богати американци, които завещават имането си на котките. Човешкото сърце може да се привърже не само към някоя външно красива форма. Често красотата, която може да събуди известни чувства у човека, се крие някъде вътре в дадено живо същество. Човек може да обикне и някой кон. И тогава, докато този кон е с него, той е свободен, разположен. Отдели ли се конят от него, той губи вече своята свобода.

Казвам: един от важните въпроси, който заслужава нашето внимание, е въпросът за мозъка. Природата не обича дисхармония в нещата. Тя не обича да коригират нейните работи. Който се опита да я коригира, той ще понесе последствията от своята намеса. Аз не разглеждам природата в този смисъл, както хората я разбират. Днес много от учените хора, много от окултистите, както и някой от обикновените хора, гледат на природата от друго становище, не както ние я разглеждаме. Ние разглеждаме природата като израз на най-възвишеното, най-разумното и най-благородното, което съществува в света. Така определяме природата, защото, ако заменим думата природа с думата Бог, тази дума за съвременните хора е изгубила смисъл. Думата природа днес е още във възходяща степен. В понятието природа ние включваме всичко, което ни заобикаля: слънце, луна, звезди, въздух, вода, хора, животни, растения. Затова, именно, и думата природа има за нас дълбок смисъл. Тъй щото, висшето съзнание, което функционира в целокупната природа, не обича да го коригират. Който се осмели да коригира природата, той ще се натъкне на големи нещастия. Например, докато природата създала човешката глава и мозък в нея, тя е употребила милиони години. С ред щателни изчисления тя е предвидила всички благоприятни и неблагоприятни условия за нейното създаване, като се старала едни да избегне, други да използва. И след всичко това, има ли право човек, само с един замах да измени тези условия?

Измените ли условията, които природата е наредила, вие ще си създадете най-големите нещастия. В този смисъл природата не търпи никакви криви мисли, криви заключения. Например, някой си внуши мисълта, че го преследват, че искат да го убият. Такива мисли в природата не съществуват, и тя не позволява никому да ги подхранва в своя мозък. Друг казва: дали моята жена ме обича? Природата казва: тази жена не е създадена да те обича. Нито жената е създадена за мъжа, нито мъжът е създаден за жената. Вие трябва право да разбирате.

Казвам: истинските отношения са отношения на работа. Това е закон на свободата. Любовта пък отпосле ще дойде. За да могат двама души да се обичат, те трябва да бъдат абсолютно свободни. И като дойдат свободните хора, те ще бъдат в сила да извършат нещо за самата природа. Свободният човек няма да търси щастието в света, защото той и без това е щастлив. Търси ли щастието, той ще изгуби и това, което има. Ние виждаме пример в това отношение от Адама. Когато Бог постави Адама в райската градина, в първо време той беше щастлив. Бог му даде работа, да изучава животните. Той беше добър естественик. Един ден Бог прекара всички животни пред него, като го застави да им тури съответни имена. Когато животните минаваха покрай Адама той видя, че всички бяха по две заедно, мъжко и женско беше създал Бог. Тогава Адам си каза: Господи, на всички животни си дал другар, само аз нямам другарка. Колкото и да съм учен, и аз имам нужда от другарка. Какво ще правя сам в райската градина? Значи, въз основа на зрението, на това, което видя, у него преждевременно се роди едно неестествено желание. Адам организира една работа преждевременно, вследствие на което Бог каза: Не е добре човек да бъде сам. Така е от гледището на човека, разбира се. Затова Той го постави в дълбок магнетичен сън и му извади едно ребро, от което направи жената, другарка на Адама. Тогава Адам рече: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми." Питам: какво разумно същество може да бъде това, което е плът от плътта му и кост от костта му?

Адам не каза, че другарката му е есенция от неговата душа, или от неговия ум, или от неговото сърце, но каза, че тя е плът от плътта му и кост от костта му. Така е разбирал той, затова и така се е изказал.

Слепият се обърна към Христа с думите: „Учителю, да прогледам!” Христос му отговори: „Да бъде според вярата ти!” Той искаше светлина, която да го освободи от ограниченията в живота му. Някой може да проповядва някому и да му каже: вярвай в Господа! – Това са много обикновени думи. Днес всеки се стреми към реалните работи. Дойде при мене някой сиромах, иска да му се помогне с нещо. Аз му давам 100 семенца от хубави плодни дървета и му казвам: ти имаш десет декара земя. Посей тези семенца и ще видиш, какво богатство ще имаш след десет години. В почвата се крие неговото щастие. В това отношение всеки трябва да разбира устройството на своя мозък, да знае, че в него се крие някакво реално богатство. Който разбира устройството на своята глава, той ще бъде щастлив човек, в широк смисъл на думата.

Днес всички учени започват да изучават човешката глава и човешкия мозък. Който разбира законите на човешкия мозък, ще може в бъдеще да помогне за развитието на хора, които не са даровити. От едно дете, което не е даровито, в продължение на няколко години, той ще може да изкара даровито дете. И обратното може да стане: той може да спъне даровитото дете в неговото развитие. При сегашното самовъзпитание се търси изходен път, чрез който хората да подобрят живота, както индивидуално, тъй и колективно за отделните народи и за цялото човечество.

Съвременните хора съзнават нуждата от възпитание и казват: трябва да се започне от възпитанието на младото поколение. Вярно е, че трябва да се започне от децата, но трябва да се знае, как да се започне. Френолозите, например, казват, че религиозното чувство у човека не е еднакво развито. Също така и интелигентността не е еднаква у всички хора. Френолозите измерват горната част на главата, после измерват челото и от големината на ъглите, които се образуват

от носа до ухото и нагоре към главата, съдят за интелигентността на човека. Колкото по-голям, е ъгълът, толкова и човек е по-интелигентен. Следователно, има условия в живота на човека, при които този ъгъл може да се увеличава или намалява. Интелигентността зависи още и от моралния устой, както и от добродетелите на човека. Развитието на добродетелите зависи от устройството на задната част на мозъка. Например, някой човек може да има добре развито религиозно чувство, но ако задната част на мозъка му не е добре устроена, тогава интелигентността и моралните му чувства не са добре развити. Учените са забелязали, че нишките, които излизат от мозъка, са в известно съотношение със сивото вещество на мозъка. Енергията, която излиза от мозъка, се намира навсякъде по земята. Обаче, висшата интелигентност, на която ние се подчиняваме, не се намира на същото равнище, на което ние живеем. Тя е над нас. За да влезем във връзка с тази интелигентност, зависи от височината, на която заставаме, както и от ъгъла, по който възприемаме енергиите на тази интелигентност. Ако отидете в един град, вие веднага ще се ориентирате, отде иде интелигентността. Ще влезете в университетите, ще се запознаете с професори, поети, философи, музиканти, художници и от отношенията, в които ще бъдете с тях, ще можете, от разумните им центрове, да възприемате техните мисли. Онези, които знаят този закон на възприемане, са забелязали, че интелигентността от висшите към низшите същества се предава под ъгъл 45°. Това е забелязано и в самата природа. Значи, разумната енергия на човека се възприема и предава под ъгъл 45°. Забележете, когато човек се вслушва да чуе, да възприеме нещо, той поставя ухото си под наклон на ъгъл от 45°.

И тъй, когато човек постави мозъка си във връзка със своя личен живот, той ще се натъкне на ред смущения, на ред фиктивни работи, които само ще го обременят и спънат в развитието му. Който иска разумно да прогресира, той трябва да освободи мозъка си от всички тежести, от всички спънки на личния живот. Трябва ли синът, който е

отишъл в странство да се учи, да се смущава от това, дали баща му ще изпрати пари, или не? Той не трябва да се смущава, но смущенията ще дойдат в ума му поради невежеството, в което се намира.

Сега ще ви приведа един пример за невежеството на хората. Синът на един от древните египетски царе, Соломон-Ра, се влюбил в една от най-красивите египтянки, наречена Елтамар. Тя била от много бедно произхождение. Царският син решил да се ожени за нея. В деня, когато трябвало да се венчаят, разболял се египетският апис. Предвид на това нещастно съвпадение, всички египтяни решили да се развали този брак. Те считали за несъвместимо венчаването на младата двойка да стане в този ден, когато свещеният апис се разболял, и затова развалили брака. От този ден, обаче, започнало падането на Египет. Какво представя този апис, че трябва да се къса връзката с възвишеното и красивото? И съвременните хора, като египтяните, се страхуват да се свържат с красивото, с възвишеното в живота. Аписът представя низшето начало у човека. Египтяните зачитаха аписа повече, отколкото възвишеното и благородното в живота. Питам: какво може да излезе от един народ, който се допитва до един апис? Тъй щото, египтяните пропаднаха, защото вярваха повече в аписа, отколкото в Божествената Истина, която освобождава човека. Не е лошо да бъде човек снизходителен към животните, но египтяните прекалиха със снизхождението си към аписа и към други животни, които считаха свещени.

Казвам: съвременните хора не вярват в аписа и в котките, но имат друга слабост, те вярват в парите. Американците вярват в долара и го наричат „всесилният долар”. Един от българските поети е казал: „Парице, парице, всесилна царице!” Наполеон е казал: пари, пари трябват на Франция! Мнозина му казвали, че Франция се нуждае от добри и разумни майки и бащи, но той настоявал, че Франция се нуждае от пари. Вярно е, че парите са сила, но хората вярват в тях повече, отколкото трябва. Там е тяхното заблуждение. Синът вярва повече в парите, които баща му праща, отколкото в баща си.

Дъщерята вярва повече в парите, които майка й праща, отколкото в майка си.

Сега, като разглеждам този въпрос, не казвам, че хората са виновни за аномалиите в живота. Всички тия неща са последици от хиляди поколения; те са причина за отклоненията в съвременното човечество. Днес всички трябва съзнателно да работят, да се освободят от последствията на миналото, но не чрез закона на необходимостта, а чрез закона на Любовта. В природата съществува идеален ред на нещата, който всеки сам може да опита. И към този ред, именно, трябва да се стремим. Ако се съобразявате с реда на нещата, вие може да се намирате при най-неблагоприятни условия на живота, но в един ден ще можете да подобрите тези условия. Не се ли съобразявате с реда, който съществува в природата, и при най-благоприятни условия да се намирате, и в най-добре уредена държава да живеете, в един ден само можете да изгубите тези условия. Нима царят, който има всички външни благоприятни условия, не умира? Нима видният професор, който е свършил 2–3 факултета и разполага с много знания, не умира? Значи, причините, поради които хората изгубват добрите условия, щастието си, дори и самия живот, се дължат на неестественото положение, което те заемат по отношение на своя мозък. Вследствие на тази анормалност, днес умират повече хора, отколкото трябва. Умират повече, но и повече се раждат. Правилно е да не умират много хора, но и да не се раждат много. Ако хората живееха по 120 години, те щяха да бъдат по-добри, щяха да имат опитности. Днес какво става? Роди се едно дете, умре; роди се второ дете, умре; роди се трето, умре. Най-после се роди едно хилаво дете, за което майката цял живот плаче и се пита: защо Господ ми даде това хилаво дете? Преди всичко майката трябваше да разбира устройството на своя мозък. Тя трябваше да знае, кога да зачене това дете. Не само това, но ако човек разбира устройството на своя мозък, той ще знае, кога трябва да постъпи на училище. Човек не може да учи, когато иска, но ще учи, когато му е определено. Той не може да

вярва в това, което иска, но ще вярва в това, което му е определено; той ще вярва в това, което съдържа в себе си Любов, Мъдрост и Истина. Ако това, в което вярва, не съдържа в себе си Любовта, Мъдростта и Истината, това верую ще внесе отрова в неговия организъм. И тогава, колкото по-скоро се освободи човек от това верую, толкова по-добре за него.

Сега, аз не казвам, че съвременните хора са потънали в заблуждения, но обръщам внимание на това, че най-малкото съмнение, което може да се роди в ума им, води след себе си хиляди още съмнения, които са в състояние да разстроят организма на човека. Англичаните, например, които минаваха за трезв народ, и те изгубиха своето равновесие. Ако отидете днес в английския парламент, ще видите, че столовете там са завинтени с бурми. И в техния парламент ще видите стражари, които следят за реда, да не би депутатите да се сбият. Парламентът, който минава за свещено място, дето заседават най-отбрани хора, които създават закони, и той днес изгуби своята святост. Тези хора там не могат вече да служат за пример на своя народ.

Моята задача не е само да изнасям факти, какво вършат управляващите, учените и т. н. Всички могат да ми възразят: наша работа е, какво ние вършим. Вярно, тяхна работа е, но питам: как ще се възпита младото поколение, отде ще дойде доброто в света? Може ли доброто да дойде от въздуха някъде? Едно нещо трябва да се има предвид: никой не може да предизвика или да събуди някакво чувство, някаква дарба или способност у човека, ако той я няма в себе си. Вие можете да предизвикате дадена добродетел у човека, само ако той я има в себе си; вие можете да предизвикате религиозното чувство у човека, ако той го има; вие можете да предизвикате музикалното чувство у човека, ако той го има; ако човек е честен, вие можете да събудите неговата честност. Обаче, невъзможно е да се предизвика у човека известно чувство, известна дарба или способност, ако те не са вложени в него. Мнозина казват за някого:

виж, какви работи насажда този човек в главите на хората! Как ги заблуждава! Казвам: никой никого не може да заблуди. Всеки сам си носи заблужденията. Отвън могат само да се подхранят заблужденията на човека, но не и да се насадят. Всеки сам носи заблужденията в себе си. Нима онзи човек, който взима лотарийни билети и вярва, че ще спечели, не е заблуден? Кой го е заблудил? Никой не го е заблудил. Той носи заблуждението в себе си. Този човек в Бога не вярва, в лотарийните билети вярва. Чудно е, какъв е този закон, който действа върху хората така, че ги кара да вярват, че ще спечелят най-голямата печалба!

Сега, на всички присъстващи тук казвам: всеки трябва да се проявява свободно. Духовният трябва да проявява духовното в себе си; професорът трябва да проявява своята наука; военният трябва да проявява военщината си и т. н. Обаче, същевременно всеки човек има специфична работа в живота, която той сам трябва да свърши. Аз говоря за специфичната работа, за която всеки е предназначен. Тя е най-важната работа. България, като държава, след хиляди години може да не съществува, тя може да се преобрази, но всеки човек, като душа ще преживее всички държави. Всички съвременни държави, както и много от миналите, са изчезнали и ще изчезнат един ден, но човек, като душа, няма да изчезне; той ще преживее всички времена и епохи". Държавата е форма, в която човешкото съзнание се проявява. Тя е създадена от разумните хора. Докато има разумни хора, ще съществуват и държави, но сами по себе си държавите не съществуват. Държавата е актив на човешкото съзнание. Докато човек съществува, и държавата ще съществува, но не може да се каже обратното, т. е. че докато държавата съществува, И човек ще съществува.

Ако ние сме хора на Любовта, на Мъдростта и хора, които обичат Истината, такава ще бъде и самата държава. Какъвто е човекът, такава е и държавата, такива са и съдиите, такива са майките, такива са

бащите, такива са свещениците, такива са учените й т. н. Така трябва да се говори Истината.

Някой казва: ти какво мислиш? Мисля точно това, каквото и ти мислиш. – Ти вярваш ли в Бога? – Вярвам в тебе. Тебе виждам, в тебе вярвам. Няма какво да ме питаш, в какво вярвам. То е моя работа. Смешно е, като вървя с приятеля си, да ме пита, виждам ли, или не. Като вървя с него, нека ме гледа в краката. Ако вървя и изминавам 100–200 километра без да се спъна някъде, разбира се, че виждам. Ако мога да пиша и чета свободно, разбира се, че виждам. Ако отида в един дом, дето има слепи и хроми, и слепите прогледват, и хромите проходват, има ли смисъл да ме питат, вярвам ли в Бога? Така могат да питат само слепите хора, но онези, които виждат, няма защо да питат. Който вижда, той е свободен. Засега н£ма нищо по-хубаво от свободата. Който има Истината в себе си, той е свободен.

„Учителю, да прогледам!” Това значи: Господи, освободи ме от всички заблуждения и ограничения, в които съм сега. Христос отговори: „Да бъде според вярата ти!” Питам: какво са постигнали съвременните хора със своята вяра? Слепият със своята вяра прогледа. Ями съвременните хора прогледаха ли със своята вяра? Преди години дохожда при мене един мой познат и ми се оплаква, че силно се простудил, опасява се да не заболее от пневмония. Казвам му: ще пиеш гореща вода! – Пих гореща вода, но не ми помогна. – Как пи горещата вода? – В продължение на два часа изпих две три чаши. – Не, така не се пие гореща вода. Ето, аз ще ти покажа, как, трябва да пиеш гореща вода. Накарах го да донесе един самовар с вряла вода и после започнах да му давам да пие вода: в продължение на половин час той изпи пет-шест чаши гореща вода, след което се изпоти изобилно. От изпотяването настана бърза реакция в организъма, и той веднага се почувства добре. Тъй щото, който иска да пие гореща вода, за да се лекува, ще пие, както трябва. Някой се заеме да пие гореща вода, но едва я пие. Два начина има за лекуване с вода. Първият начин е чрез изпотяване, като се пие много гореща вода, по

няколко чаши една след друга. Вторият начин е чрез абсолютно отказване от вода за няколко дни. През това време болният или простуденият ще пости пет-шест дни, без да приема абсолютно никак вода и храна. Тогава порите на организма силно се отварят и възприемат водата, която се намира в пространството, във въздуха.

Съвременните учени могат да оспорват тези методи на лечение, но що се отнася до мене, аз нямам никакво съмнение в тях. Това, което казвам, съм проверил и опитал не веднъж, но много пъти. Тъй щото, тези методи са абсолютно проверени. За мене вече не става въпрос, как да се лекуват хората, но аз повдигам въпроса за правилното мислене. Правата мисъл помага за преустройване на човешкия организъм. Например, някой забелязва на лицето си известна несиметрия: устата, носът или друг някакъв орган е изкривен. Той трябва да работи за неговото изправяне. Друг се поглежда в огледалото и вижда, че е доста остарял, има бръчки на лицето си. Същевременно този човек минава за много учен, познава философията и ред още науки. Щом е така, нека премахне бръчките от лицето си. Това поне е лесна работа. Казвате: как може да премахнем бръчките си? Представете си, че сте малко дете, баща ви е княз, и вие разполагаме с всичко, каквото пожелаете. Имате хубави дрехи, хубави къщи, всички ви обичат, донасят ви разни плодове, прислужват ви ред слуги и т. н. При това положение вие ще се чувствате тих и спокоен. Няма да минат и десет години, ще видите, че бръчките на лицето ви се премахнали.” Казвате: възможно ли е по този начин да се премахнат бръчките? – За онзи, който иска, възможно е; за онзи, който не иска, нищо не е възможно.

Казвам: това не са само думи, но има плеяда учени хора, и във Франция, и в Англия, и в Германия, по целия свят; които вече прилагат тия методи за лекуване. Обаче, както днес се прилагат тия методи, в тях има нещо търговско, вследствие на което болестта пак се връща. В лекуването се изисква пълно безкористие. Значи, за да се излекува човек, има и друг начин. Той се заключава в следното: човек

трябва да освободи мозъка си от всички странични смущения и да се свърже с разумната природа. Само по този начин той може да бъде радостен и весел. И тогава, човек ще дойде до положението, щото успехът на другите хора да бъде и негов успех; щастието на другите хора да бъде и негово щастие. Този е начинът, по който човек може да пресъздаде лицето си, и ако е почнал да остарява, той може да се подмлади. А сега, колкото по-кисел става човек, толкова и лицето му става по-кисело. Ако устните на човека станат съвсем тънки, какво показва това? – Този човек Изгубил своята чувствителност. Ако пък устните станат съвършено дебели, това показва, че чувствата взимат надмощие в човека. Това, което съсипа черната раса; са техните дебели устни; това, което съсипа културата на жълтата раса, са техните скули и най-после, това, което съсипа бялата раса, е тяхното чело. Творчеството на бялата раса достига само дотам, да измислят неща, които водят след себе си големи разрушения. Техният стремеж се отнася главно до развитието на мозъка около слепите очи. Съвременната химия и физика свеждат своите изобретения само към една област, а всички други области на мозъка остават незасегнати. При такъв развой, каква култура може да се очаква? И при това съвременните държави защищават такъв род изобретения, като плащат скъпо на изобретателя им. Ако с откритието на задушливите тазове може да се допринесе нещо за благото на човечеството, тяхното откритие има смисъл, но ако те носят разрушение, какво може да се очаква от такава култура? Светлина е нужна на съвременните хора!

Сега, като говоря на хората така, аз не подразбирам, че ние ще оправим света. Преди всичко аз вярвам, че светът е оправен. Онези, които ритат против светлината, те са хора, впрегнати в талига, които търсят начин да се освободят от талигата. Учените хора са турили такива здрави хомоти на конете, че и краката да си счупят, те пак няма да се освободят от талигата. Великият план, който Бог е предвидил, ще се реализира, и светът ще се оправи. Аномалията,

която сега съществува в света, ще изчезне. Иде една велика вълна, която ще залее умовете на хората, и те ще се събудят. Кога ще стане това, не може да се каже, но скоро ще дойде тази вълна и ще подеме всички хора нагоре. Тогава хората ще си подадат едни други ръка, ще отрезвеят, ще хвърлят оръжията настрана и в света ще се въведе ред и порядък. Сега не ви казвам, че трябва да вярвате. Когато дойде това време, ще проверите и ще повярвате. И тогава не само един човек, но целият свят ще прогледне.

И тъй, всички трябва да, имаме онази абсолютна вяра. да знаем, че в света съществува великата Любов, която може да оправи света; в света съществува великата Мъдрост, която може да въздигне всички хора. И най-после, всички трябва да вярваме, че в света съществува живата Истина, която е в състояние да преобрази хората, да възкреси мъртвите. Онези, които не могат да изпълнят своите задължения към Бога и към своите ближни, те са мъртви. Живи хора са онези, които могат да изпълнят волята Божия.

Това е, което слепият човек искаше от Христа. Днес целият християнски свят има нужда да отвори очите си, да благодари на Господа за главата, за мозъка, който им е дал. Бог им е дал такъв мозък, какъвто нито черната, нито жълтата, нито червената раса имаха. И ако съвременните хора днес не прогледате, ще дойде друга раса, с други глави, но светът пак ще се поправи.

42 неделна беседа от Учителя, държана на 21 юни 1931 г. София – Изгрев.

XVII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1931-1932)

ДУШАТА МИ Е ОТЕГЧЕНА ОТ ЖИВОТА МИ

„Душата ми е отегчена от животи ми" (Йов, 10:1)

Добрата молитва
„В начало бе Словото"

Ще прочета 10 глава от книгата на една от най-старите драми - живота на Йова.

Ще взема първите думи от първия стих на 10 глава: „Душата ми е отегчена от живота ми".

Едно от качествата на живота, което се развива на нашата Земя, е животът на противоречията. И всеки странник, който иде в живота, отдето и да е той, все ще се намери в това противоречие. Противоречията съществуват навсякъде. За да може човек да разбира живота, той трябва да разбира основните закони, които работят за неговото развитие. За пример хората търсят щастието, без да подозират, че всяко щастие носи след себе си нещастие. Нещастието - това е една неприятност, едно потъмняване на съзнанието. Има нещо материално в живота. Казват ви, че баща ви е умрял (а той може да не е умрял) и веднага става помрачаване на съзнанието ви и вие започвате да плачете. Както виждате, една дума може да измени цялото ви съзнание. Или могат да ви кажат, че светът ще се свърши. Но светът продължава да съществува. Не се свършва светът.

Сега ние се намираме пред живота на един човек, който е живял преди хиляди години и който е един от най-възвишените в човешкия род. Животът му е описан в Стария Завет. Тогава е написана тази драма, обширна в своите граници и изяснения на природата на човешкия род, тъй както е, а не тъй както не е. Днес например [1. Йов, 10:1] всички хора се лъжат. Всички представят живота такъв, какъвто

не е: проповедникът представя живота такъв, какъвто не е; майката представя на дъщеря си живота такъв, какъвто не е; възлюбеният представя живота на своята възлюбена такъв, какъвто не е; учителят представя на учениците си живота такъв, какъвто не е. Във всички среди и области на живота хората представят живота такъв, какъвто не е. И всеки казва, че работите ще се уредят, а те остават неуредени.

Някой казва: не бой се, ти няма да умреш, а ти умираш. Или: здрав ще бъдеш, а ти се разболяваш; учен ще станеш, а ти невежа оставаш. Ти, казва, ще се издигнеш в обществото, а освен че не се повдигаш, но ще те затворят някъде в затвор. Някой казва: ти ще живееш добре с мъжа си, а то, не само че не живееш добре, но се разветдаш. Ти, казва, деца имаш - ти ги имаш, но те всички измират. Обаче при всички противоречия човек е голям оптимист. По натура той е оптимист. При всички тия противоречия, които имаме, ние постоянно ги заглаждаме отгоре. И постоянно живеем с една надежда, с една вяра, че работите ще се оправят. Отде произтича това чувство психологически мъчно може да се обясни. Не е достатъчно само да вярвате. Някой казва: „Е, Господ ще оправи света." Когато допущаме, че Господ ще оправи света, това е друго нещо, но ние трябва да обясним нещата конкретно, научно. Защото да кажем, че Господ ще уреди нещата, това е механическо разбиране. Всеки човек трябва да уреди първо своите работи, нищо повече. В света нищо няма да се уреди, докато всички хора не дойдат до това съзнание - всеки да уреди своите работи и своя живот, а не да очаква на този, на онзи - това е едно механично разбиране, механично уреждане.

Има неща, които Бог ще уреди съобразно своето естество, това е Негова работа. Бог никога няма да се намесва да урежда твоя живот, защото ако Той се намеси, това вече не е твой живот, това е Негов живот. Следователно при това положение ти няма да съществуваш, а за да съществуваш, ти трябва да имаш битието. Дали ще бъдеш щастлив или не, ти трябва да работиш, сам да уредиш живота си. Цялата човешка история показва, че най-великите Учители в света са

минали през най-големи противоречия в това отношение. Христос, който проповядваше Божията ЛЮБОВ, който проповядваше, че Бог е благ, и Той се натъкна на тези големи противоречия. Той се постави на такова противоречие, че на едно място изживя едно вътрешно разколебаване в себе си. Това разколебаване не е показано никъде; то се изразява в думите, които Той казва: „Господи, защо си ме оставил?" Да те остави този, който те обича, не е ли едно противоречие в живота? Да не ти помагат тези, който могат, не е ли едно противоречие в живота? Да не те учи този, който знае, не е ли едно противоречие в живота? Вие казвате, че трябва. Оставете вашето „трябва"! Отде знаете, че трябва? Това не е твърдение, за вас то е една аксиома.

Казвате, че две по две е равно на четири. Отде знаете, че две по две е равно на четири? Това е едно механично твърдение. Две ябълки по две ябълки стават четири, така е. Но някога две по две не е четири. Щом посеете тези две ябълки* те вече не са четири, но стават хиляда ябълки. Какво ще кажете на това отгоре? Като казвате, че две по две е равно на четири, това изразява един механичен процес, при който няма размножаване; но при един жив процес има размножение, това вече не е две по две прави четири. Математически това е така, но то не е една аксиома, както вие казвате, то е едно заблуждение. Математически, в даден момент, две по две е четири, но след като се измени моментът, вече две по две не е равно на четири. Ако нямаше промени в света, така е, но в един свят на постоянни промени никаква аксиома не е постоянна. В света има само три величини, които са постоянни и които постоянно се развиват: едната е величината на любовта, на живота; другата е величината на светлината, на мъдростта; а третата е пространството, в което се проявява човешката свобода. Или, казано на друг език, тези три величини са: Любовта, Мъдростта и Истината. Те са единствените неразбрани величини.

Любовта никога не може да бъде разбрана. Няма същество в света, което може да разбере Любовта. Тя всякога ще остане

неразбрана величина, понеже с нея се мери, но нея ти не можеш да мериш.

Мъдростта е една величина, с която ти мериш нещата; сама по себе си тя е неизмерима, ти не можеш да измериш какво нещо е Мъдростта.

Истината е пак мярка, ти с нея мериш нещата. Това са отвлечени работи, които на нас не ни трябват, но и на вас не ви трябват. Те не ни трябват, понеже са един излишен товар. Можете ли да мислите за любовта изобщо, без никакъв обект?

Ти мислиш за любовта, но все се свързваш с някой човек. Помисли за любовта, но без някакъв обект, абсолютно без обект. А ти помислиш ли така, винаги в ума ти ще израсне някой, който те обича. Кажете ми кой ви обича? Че ви обича някой, това е ваше предположение. Има само Един, който ви обича в света. Кой е Той? Ще кажете: Бог. Че това сте вие самите! Единственото нещо, което вие знаете, то е всъщност, че вие сам се обичате. А идеята, че Бог, че Стоян, че Иван ви обича, това са неща проблематични; може да е така, аз не отричам тези неща. Ти говориш за Бога, че съществувал отвън. Това е въпрос, че съществувал някакъв Бог отвън, това е по отношение на твоето съзнание; и като казваш, че Бог съществува, ти предполагаш, че друг някой като теб съществува в света. Ние сега изопачаваме реда на нещата и казваме: Бог съществува и Той ни е създал. Аз намирам тази логика много смешна. То е все едно гърнето да мисли за своя господар, който го е създал. Но господарят му съществува вън от него. Никога гърнето не може да мисли за своя господар. И ако ние сме създадени от Бога тъй, както хората мислят, абсолютно нямаше да има никаква мисъл. Това, че мислим, показва, че това създаване не е такова, каквото философите смятат, нито такова, каквото богословите и мистиците предполагат. Значи и които ни обичат, и които не ни обичат, не са прави. Те са прави само в известно отношение. И материалистите са прави само от свое гледище. Те са прави само за даден момент. Същевременно аз

предполагам, че и един вярващ е прав само за един даден момент. Например, че даден човек те обича, това е право само за даден момент, следващия момент той вече не те обича. Как е възможно същевременно ти да обичаш й да скърбиш? Къде се е дянала сега любовта и отде е дошла скръбта? След това де ще отиде скръбта и отде ще дойде любовта?

Тези неща - любовта и скръбта - съществуват ли в света? С това аз не искам да разклащам вашата вяра, но искам да направите малко гимнастика. Вие се намирате в едно торпедно състояние и мислите, че светът ще се оправи сам по себе си. Това е едно коренно заблуждение. Вие мислите, че някога ще бъдете щастливи. Ако сега сте щастливи, и за в бъдеще ще бъдете щастливи, нищо повече. Ако сега сте нещастни, и за в бъдеще ще бъдете нещастни. Защото това, което е предполагаемо, което може да бъде, става, и това, което не е предполагаемо, което не може да бъде, не става. Щом сега сте нещастни, и за в бъдеще ще сте нещастни, ако държите същото поведение. Но вие в момента сте нещастни, а казвате, че можете да бъдете щастливи - следователно в момента, в който казвате, че сте щастливи, в същия момент сте станали щастливи. Казвате, че обичате някого - така е. И веднага положението се изменя.

Сега аз ви говоря за една философия, която е. Всеки ден вие мислите така. И каквото мислите, това става.

И сега, виждаме Йова, който казва: „Душата ми е отегчена от живота ми." Или да преведа: „Душата ми е отегчена от неразбирането ми." Йов казва: аз имам една крива философия; така ме е учил баща ми, майка ми, те са ме учили на този живот, който сега имам. Но този живот, на който са ме учили, не ми допада. Този живот, в който досега съм живял, не е истински, той е фалшив живот, лъжлив живот. - Той го разбира, но не го изказва, както и вие не го изказвате. Всеки човек не е достатъчно истинолюбив, за да изкаже истината, и той не може да я каже; по-добре, че не може. Той не може да каже цялата

истина и на себе си, и по-добре, че не я казва. Не може да каже истината на никого, даже и на себе си.

Допуснете, че се хващате на бас да прекарате един нож през ръката си, да мине от единия край на ръката ви до другия. Вие не сте имали тази опитност. Взимате ножа, бутнете го до половината и веднага спирате, не можете да изтърпите докрай. Защо? Казвате: „Аз не съм маг." Друг някой казва: „Аз съм герой, мога да прекарам ножа през ръката си." Питам: след като прекараш ножа от единия до другия край на ръката си, какво си спечелил? Ти се хващаш на баса и го спечелваш, след което минаваш за герой пред хората. Но после три-четири месеца ще носиш рана и като те питат защо ти е превързана ръката, ще кажеш: „На бас се хванах." Защо? „За да покажа геройство, че мога да си пробия ръката."

В тази далечна драма за Йов имаше и едно друго заинтересовано лице, подобно на Бога, взело участие в един съвет, който станал някъде горе. Това същество е Сатана. Бог му казал: „Ти обърнал ли си внимание на един човек на Земята, подобен на когото досега друг няма?" Това същество, подобно на Бога, казало: „Ще ме извиниш, но аз имам противно мнение за това, което ми говориш, че като този човек подобен нямало. Ти имаш добро мнение за него, но ти си му дал няколко хиляди говеда, овце, крави, заобиколен е със синове и дъщери, с всички богатства, как няма да те хвали? Но ти трябва да се увериш, че имаш криво мнение за него. Я го опитай, вземи му всичките богатства и ще видиш, че всичко това ще изфиряса, и че той не е такъв, какъвто ти си го представяш. Той говори като мазна Гайа." Това е преведено на български език. Това същество не е употребило тези думи точно така, както аз ги превеждам. Или според неговите думи, Йов е само привидно такъв, какъвто се представя, той иска да се докара. Сатана казва на Господа: „Остави го на мен, аз да направя един опит. Дай го на мен аз да го посетя, че ще го видиш, ще ти го донеса после и ти сам ще се слисаш от това, което ще видиш." Това е пак неточен превод. Това същество не е употребило тази дума „ще се

слисаш", то е казало: ти ще се убедиш в края на краищата, че моето мнение е право. Ще видиш, че това, което аз казвам, е право. - „Хубаво, позволявам ти да направиш опит, да му вземеш всичките овце, всичките камили, говеда, да го опиташ и после ела при мен; само живота му няма да вземаш." Сатаната се запретва (то не е казано точно така, и това е мой превод) и - не се знае по какъв начин - внушава на всички англичани, на всички народи да дойдат да оберат Йова. И дохождат всички тия англичани (един силен народ, който е живял между Мъртво и Червено море) и всички останали народи, като разбойници, като банди, обират Йова, взимат му говедата, камилите, овцете и го оставят съвършено беден. Един след друг идват слугите на Йова и му казват:

– Задигнаха ни всички овце, всички говеда и камили. Йов им отговаря:

– Господ дал, Господ взел.

– Камилите отидоха.

– Господ дал, Господ взел.

– Всичко отиде! Конете отидоха.

– Господ дал, Господ взел...

Като се свърши първият процес, иде пак Сатаната и казва на Господа: „Той е хитър, той знае да се представя. Малко по-далече го хвани. Да вземеш имота му, говедата му, това е лесно, но да се дойде до жена му, до децата му, тогава ще се познае какъв е." Започва вторият изпит за Йова. Явява се някаква силна вихрушка, събаря къщата и засипва под нея синовете и дъщерите му. Йов и в този случай казва: „Да е благословено Името Божие. Господ даде, Господ взе. Господ взема своето." Иде Сатаната пак при Господа и казва: „Този човек е краен егоист, той е затворен в себе си; той жертвува и синовете си, и дъщерите си, само на него да е добре. Опитай се само да му бутнеш кожата и той ще каже ред лоши думи за теб." Най-после започва третият изпит, докосва се до кожата му, явява се една болест, подобна на проказата, кожата му се напуква, големи бразди се явяват,

големи и дълбоки по един сантиметър. (Това е малко хиперболично казано, два сантиметра напукана кожа, то е както когато кажеш, че яйце да хвърлиш, няма къде да падне. Като казвам два сантиметра, това е относителна истина. Ако взема да изчислявам точно, ще извадя единицата и ще остане нещо като нашенското три милиметра.)

И тъй, ние казваме: в живота на Йова се явява вече едно противоречие. Философията, с която до това време Йов е живял, той е примирявал с нея всички противоречия, той е мислел, че Бог е благ и така е проповядвал истината; но като го засегнаха така много, започнаха вече да идват неговите приятели при него и да го изкушават, като му казваха: ти трябва да имаш някакъв скрит грях... Той имал не грях, но някакъв голям недъг, аз няма да ви го изнеса, но вие, като четете, можете и сами да го намерите. Ако го намерите, вие сами можете да ми го кажете; може да намерите и нещо друго. Ако не го намерите, нищо, аз го зная за себе си.

Неговият недъг се състои в това, че не е разбирал живота; той носел в себе си една крива философия: мислел, че всеки човек може да бъде щастлив на Земята, че всеки човек трябва винаги да бъде благодарен на Бога. Това е крива философия. Всеки може да бъде благодарен на Бога, но когато се отнесе добре с него; когато не се отнесе добре с него, всеки не може да бъде благодарен. Всеки може да ти благодари, когато му дадеш нещо, но не зная колко хора има, колко може да се намерят, които, като им вземеш нещо, да ти благодарят. Да си благодарен, когато си здрав - да, но да си благодарен, когато си болен, това е малко неестествено. Та в разбиранията си отпосле Йов е съзнал, че всеки човек не може да бъде щастлив. Всеки човек не може да бъде благодарен, безкористен. Не само когато Бог ти е дал овце, говеда и камили, тогава да бъдеш благодарен. Това преди всичко не е благодарност, това е заинтересованост, която всеки може да прояви.

Важно е да имаш едно определено понятие за живота, та когато съществуват и най-големите противоречия, и от тях да извадиш

своето щастие. Това е разбиране на живота или то значи да си силен човек. Силният човек може да отбива страданията. Внушава ти се една мисъл, че баща ти например е умрял - това е една мисъл, която трябва да отхвърлиш и да знаеш, че баща ти не може да умре. Или ако ти кажат, че твоето имане е изгубено, да съзнаваш, че твоето имане не може да се изгуби. Имането на човека не може да се изгуби. Или ако ти каже някой, че си болен, че очите ти пожълтели, ти да знаеш, че не можеш да се разболееш. Или когато някой ти каже, че ти не можеш добре да свършиш университет, да не вярваш на това. Когато ти говорят с един противоречив език, да можеш да превръщаш този език в положителен. От неразбиране на живота произтичат всички нещастия и страдания. Ние сами сме изковали сегашната си съдба. Всички нещастия в света ние сами сме ги образували. Аз ще ви обясня отчасти как се създават нещастията в света. Моите обяснения са следните. Млада мома се жени, иска да стане майка, да има дете. Тя си казва на ума: „Аз да имам едно дете, все тъй на ръце ще го държа, като писано яйце ще го гледам!" Тя вече е създала едно зло понеже това дете, което тя ще роди, все на ръце не може да го държи. Тя ще го държи на ръцете си година, две, три, но като израсне, като стане момък или мома на 21 години, когато ще тежи 60-70 килограма, как ще го държи на ръцете си? После тя си мисли: „Като писано яйце ще го гледам, ще искам аз само да му услужвам, то само в къщи при мен ще си седи." Че то, като седи постоянно в къщи и го държат като писано яйце, ще стане първокласен ленивец, няма да работи нищо. Каквото е пожелала и помислила майката, такова става и нейното дете. Като зачене и роди едно дете, то ще стане точно такова: ще иска постоянно да го носят на ръце, да бъде гледано в къщи като писано яйце. И после майката се чуди защо нейното дете иска само внимание и е толкова докачливо.

Тя казва: „Иван да ми е, нищо друго не искам." А този Иван казва на майка си: „Вода ще ми донесе! Стани да ми направиш това-онова!" Тя се чуди как е могла да създаде такова дете. Че тя сама го е създала.

Синът ѝ казва: „Харесваш ли сега това дете, което ти искаше да гледаш все като писано яйце и все на ръце да го държиш?" После, тя си е мислела синът и да бъде така силен, че кой каквото му каже, да му се отговори. После е искала той да стане богат и учен. Но като иска синът ѝ да стане богат, силен, учен, тя не знае как да внесе тези качества в него и по този начин му предава само лошите страни на тези качества. И той действително става учен, става богат, но става и крайно користолюбив.

Кой е изходният път на нещата? Ще кажете: аз искам да имам едно дете, което да расте, да порасте, да стане голям, учен човек, да бъде послушен, да ми помага, да ходи на нивата, да носи вода. Всичко това майката трябва да каже още преди да се е родило детето. И тогава каквото каже ще стане. Каквото пожелае майката, такова ще стане и детето. Не само това, но съвременните хора си самовнушават за всичко. Всеки човек се създава такъв, какъвто е. Някой казва за някого: „Аз ще го убия него" и така става, той си самовнушава. „Аз ще му изпия кръвчицата." И така става. И така идват престъпленията. Днес кажеш, утре кажеш, и ако с теб не стане днес това, в някое друго поколение все ще стане, някое същество ще се роди с тази мисъл и ще извърши престъплението. Ножът не може да се откаже от своето предназначение. Камъкът, от който е направен онзи хребет, не може да се откаже от своето предназначение. Каквото е казано за всеки предмет, такъв и става.

Та в днешния свят малко хора ще намериш такива, каквито Бог ги е създал. Ти трябва да ги търсиш със свещ и ако ги намериш, да ги пазиш като писани яйца. Ще дойде някога един Учител или един светия между хората - той е вече човекът, който е дошъл от Бога. А всички обикновени хора са все по този начин създадени, както майката им е внушила. Днес казвате, че човек е направен по образ и подобие Божие. Казвате, че хората са все от Бога направени. Ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са нещастни; ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са крадци; ще бъде

смешно хората да са направени от Бога, а да са разбойници; ще бъде смешно хората да са направени от Бога, а да са престъпници. Това ще бъде едно крайно противоречие. Този живот, който ние имаме, не е от Бога създаден, той е от нас създаден. Има нещо чуждо в този живот. Това е най-голямото противоречие. Това насилие, което съществува в света, безразлично отде иде, е от хората създадено. Насилие навсякъде съществува. Два вида насилие съществува в света: насилие от силните хора и насилие от слабите хора. И силният изнасилва, но и слабият изнасилва. Как изнасилва слабият? Като се съберат милиони хора в едно, те образуват едно цяло и така могат да употребят насилие върху цял един народ. Това множество го наричат демокрация, маса. И така изнасилват. Един народ в своята компактност щом поиска, изнасилва. Тогава един народ може като един човек да стане силен. При такова разбиране ние не можем да бъдем щастливи, нито можем да имаме щастлив живот. Каквато власт и да дойде, дали крайно либерална или крайно консервативна, всички си служат все с насилието. Покажете ми една държава без затвори, без бесилки, без смъртни наказания, без казарми! Казвате: това е човещина. Ние говорим за човещина, а насилието се шири. Но това го има и у животните, и у хората. И в най-свободните държави, дето и да са те, светът е пълен със затвори, навред бесят и наказват. И ако ние говорим истината, няма да се съгласим с онези, които са на власт и казват: не може без тези неща, другояче не може. Да, съгласен съм с това - при тези условия, при които живеем, при тези разбирания, не може. Най-първо трябва да се създаде друга една философия, а после да се махнат затворите. Ние трябва да започнем оттам, отдето наистина трябва да се поправи светът. Светът ще се поправи, когато всеки сам се поправи. Ти си скържав, но мислиш, че като имаш пари, ще поправиш живота си. Освен че парите няма да поправят живота ти, но и ще го развалят повече. Ти мислиш, че трябва да имаш знания. Освен че знанието няма да ти поправи живота, но и ще го развали. Така ти само ще усилиш страданието в живота си. А

главната философия седи в това: по кой начин можем да отмахнем страданието, да имаме едно естествено положение на живота. Аз не разбирам живота така, както го проповядват философите, материалистите или духовните хора. Защото едните проповядват за свой интерес, казват: всичко е в онзи свят. Ами в този свят? И другите проповядват за свой интерес, като казват: ние трябва да се уредим в този свят. Тези, които казват, че тук трябва да се наредят, питам: какво ще стане с тях, когато един ден нашата Земя се изгуби? Един ден нашата Земя ще умре. Питам: какво ще стане тогава с онова, което са придобили? Пак ще дойдем до едно противоречие. Учените хора казват, че Земята един ден ще остарее и ще дойде до едно положение, при което върху нея ще се спре всякакъв развой. Питам тогава: като се спре животът, де ще отидем ние? Според моите разбирания, в света има един прилив и един отлив на нещата. Това подразбира, че известни музикални сили например може да дойдат до своята максимална степен на развитие и след това в музиката ще започне един обрат, едно отслабване, един отлив ще дойде. Така е и в живота. Като казвам, че животът ще дойде до един край в своето развитие, разбирам, че този съвършено неестествен живот е почти на границата вече, по-далеч той не може да отиде и трябва да се спре по някакъв начин. Това няма да стане защото такива са предсказанията, но той ще се спре по начин, който Природата е предвидила. Още нови и големи страдания и нещастия ще дойдат за цялото човечество - не защото аз ги предсказвам, но те си идват сами по себе си.

Когато казвам, че годината ще бъде плодородна, то е не защото аз го казвам, но защото тя е такава сама по себе си. Казваме, че Петлите пеят на промяна на времето - да, но и без да пеят петлите, времето пак ще се смени. Когато проповедниците проповядват за Бога, те не го създават, Той и без тях си съществува. И когато материалистите отричат Бога, те не го отхвърлят, те само Го отричат. Проповедниците проповядват една идея, която не им е ясна. Проповедникът проповядва за един Бог, когото той никога не е

виждал. Материалистът отрича един Бог, за когото той не знае дали наистина съществува, или не. Чудни са, и едните, и другите. Аз ги намирам за крайно невежи и казвам: едните проповядват за Бога, за когото нямат никаква опитност, не са Го опитали; другите пък отричат Бога, но и те не са Го опитали. Един ден, като вземете овцете, говедата и камилите на този вярващ, той ще каже: „Аз не вярвам вече в този Бог." Вземете пък един материалист, който не вярва в Бога, дайте му щастие - той веднага ще повярва. Аз говорих един ден с един материалист, който казваше, че няма щастие в света и го питам: ако Бог ти даде най-хубава, най-умна, най-даровита жена, тогава ще повярваш ли в Бога? - „Да, тогава ще повярвам." То е според турската поговорка, която казва: дай ми пари, че и в джендема отивам.

Както виждате, светът не е лош, той си върви по един естествен път на своето развитие. Злото и доброто се преплитат. От злото и доброто произтичат радостите и скърбите. Това и някои философи поддържат. И прави са донякъде. В света съществуват две воли: едната воля ражда сладостите, а другата воля ражда горчивините. Мнозина не знаят положително дали съществува такава воля, но съществуват такива явления. Горчивината съществува в света, но тя никога не може да произтича от един сладък принцип. Сладчината никога не може да произтича от един горчив принцип. Така е психологически, от човешко гледище. Сладчината произтича от сладко, горчивината произтича от горчиво. Те се различават в своя строеж, в своя състав. Защото горчивина има само в едно разумно същество. Колкото едно същество е по-разумно, толкова и горчивината в него е по-силна. И колкото едно същество е по-силно, толкова и радостта в него е по-голяма. Колкото едно същество е по-развито, щастието за него е по-разбрано, и нещастието за него е по-разбрано. Следователно ние се намираме в една сфера, в едно общо поле, дето сами трябва да изправим своя живот, сами да станем господари на своя живот. Човек в своя индивидуален живот съставлява един елемент на битието. Или, под думата „душа" разбираме това в света, което не може да се

измени, което не може да изчезне. То не може да изчезне в развоя, в неговото проявление, т.е., в съединенията, в които влиза; тези съединения могат да изчезнат, резултатите на този елемент могат да изчезнат - всичко е възможно, но самият елемент де ще изчезне? Някой казва, че няма живот след смъртта, но в това няма никакво философско разсъждение. Това, което е, не може да бъде това, което не е.

Ако животът сега съществува в мен, питам: това съзнание, което сега съществува в мен, като се измени тялото ми къде ще.отиде? Можете да ми приведете като пример онази грамофонна плоча, която се върти и говори, но самата тя не съзнава, че говори. Питам: когато плочата изчезне, това същество, което я е направило, също ли изчезва? Неговото съзнание може ли да изчезне? Плочата може да изчезне, но съзнанието не. Този говор на плочата може да се развали, но има един говор, който нито се разваля, нито може да изчезне. Всеки съзнава това. Има нещо у нас, което може да изчезне, има стремежи, които могат да изчезнат, но има стремежи, които нищо не е в състояние да ги обезличи. Това нещо и крайният материалист съзнава. Например материалистите съзнават, че ще живеем в народа и затова казват: да живее народът! Или, казано на друг език: в живота реално е само това, което никога не се изменя, каквито промени и да стават в света. Реалното никога не може да се измени, то винаги остава едно и също. Аз, като елемент, никога не мога да изчезна от него. Никой не може да ме лиши от този елемент. Като елемент, аз винаги ще имам дял в реалното. Това е психологическо разбиране, дали хората го приемат или не, то е друг въпрос. От друга страна всички вярват в това. Аз не съм за външните прояви. Някой може да се прояви като вярващ или като безбожник - свободен е. Свободата в живота е свобода на възгледи. Противоречивите възгледи - това е закон на свободата. Ако нямаше тези противоречия, ние не щяхме да бъдем свободни. Ако един човек не може да мисли различно от другите, той не е свободен. Ако всички ние мислим по един терк, това

показва, че не сме свободни. Свободата седи в това, че можем да мислим върху две противоречиви неща различно. Можем и за еднакви неща да мислим различно.

Да оставим тази мисъл малко настрана, понеже тя не е в съгласие със сегашния преходен живот. Може да сте учени, може да сте богати, но ще станете възрастни, ще остареете. А като остареете, може да изгубите своето знание, Може да сте най-големият красавец, най-силният човек в света, но като дойдете до 60, 70, 80, 100, 120 години, вашата сила ще изчезне. А хора, които привидно не се занимават с философията на живота, казват: той не ни интересува, - възможно е. Но умният човек не трябва да се лъже, да вярва в това, което утре ще му вземат. Аз не считам умен човек онзи, което се е натоварил с 60-70 килограма злато на гърба си и му кажат: ти ми го пренеси, че после аз ще ти го дам на теб; а като го пренесе и като дойде до крайния предел, нищо не му дават. Аз не искам да ми вземат това злато, което нося на гърба си.

Това злато трябва да си остане с мен. Реално е това, което никой не може да ти вземе. За мен е реално това, което всеки момент може да ми помага във всички радости, скърби, страдания, неволи и мъчения. Това, което може да ми помага вътре в мен тогава, когато някой не може да ми помогне, само това е реално за мен. Ако аз съм в един затвор и знам как да изляза, а не излизам, който ме гледа няма ли да каже: „Колко е хладнокръвен този човек! Може да излезе от затвора, а седи вътре." - Представете си обаче, че след като съм в затвора, дето отвън ме пазят стражари, те поглеждат по едно време вътре, не ме намират, търсят ме тук-там и най-после ме виждат вън да се разхождам свободно. Хванат ме полицаите, турят ме отново в затвора, заключат здраво килията и казват: „Тук има ред и порядък. Тук ще стоиш! Ти,трябва да се подчиниш на законите на държавата" След малко отново ме виждат отвън свободно да се разхождам. Какво ще кажат на това съвременните хора? Това може ли да стане? Възможно е. Някой ще попита: ти можеш ли да го направиш? - За

себе си го правя, но за хората никога. Мен никой не може да ме постави в затвор, т.е. никой не може да постави моите мисли, моите чувства в един затвор. Никой не може да ме накара да мисля другояче, а не както мисля сега. Това е хубостта, това е красотата на живота. Единственото същество, което може да ви накара да мислите другояче, това сте пак самите вие. Нито мен, нито вас може някое същество да ни накара да мислим другояче. Някой казва: „Аз ще умра" - и така става, умира. Друг казва: „Аз мисля, че не мога да стана учен, щастлив човек" - и така става. „Аз мисля, че не мога да свърша училището" – и така става; „Аз мисля, че жена ми ще ми изневери" – и така става. „Аз мисля, че децата ми ще умрат" – и така става; „Аз мисля, че ще ме снемат от управлението" – и така става; „Аз мисля, че няма да бъда повече министър" – и така става. Каквото мисля, това става.

Казвате: има ли Господ, или няма? Какво ме ползува Господ, ако аз съм нещастен? Или какво ме ползува, че няма Господ, ако аз съм нещастен? Казвам на тези философи: ако вашата философия на безбожие може да ме направи щастлив, добре дошла; ако вашата философия поддържа, че има Бог и може да ме направи щастлив, добре дошла. Ако вашата философия, че няма Господ, ме прави нещастен, вземете си я; или ако вашата философия, че има Господ, ме прави пак нещастен, дръжте си я за себе си. Не ме интересува една философия на живота, която не може да ми уреди живота. Аз съм за онази истина, за реалното, което може да уреди живота ми. Не говоря за бъдещия, но за настоящия живот. Аз не говоря за живота на другите звезди, там може да има живот, но това са Предположения още. Реално е само това, което може да уреди нашия живот. И това, реалното, е в нас вътре. Тази теория донякъде е права.

Една бедна вдовица ми разправяше следната своя опитност. Мъжът и бил много богат човек, но по едно време умира и тя изпада в голямо отчаяние. „Цели осем години - казва тя - аз не исках да живея: искаше ми се да се обеся или да се хвърля от някоя канара, или да се

удавя във водата. Не можех да се успокоя, цели осем години се мъчих да разреша въпроса защо мъжът ми умря. Един ден като че ме озари една светла мисъл и нещо в мен ми каза: ти питаш сега защо мъжът ти умря. Ще дойде ден обаче, когато ти ще се запиташ: защо и аз трябва да умра. А трябва да знаеш, че и ти ще умреш по същия начин, както и мъжът ти умря. Когато дойде този ден, не само за мъжа си, но и за себе си ще питаш: защо аз трябва да умра? Остави сега мъжът ти лично да пита за себе си, а ти ще питаш за себе си, когато му дойде времето." Аз й казах: ще се оправи работата. И тя си каза: „Наистина, и аз мисля, че е само едно въображение, че съм имала мъж. Ако той беше истински мъж, не трябваше да умира, а щом е умрял, аз повече не го искам. Мъж, който умира, не го искам. Той трябваше да седи при мен в тези години, да ми помага. Какво трябва да плача за този умрял мъж? И няма го вече при мен." Тя продължи: „Оттам насетне станах съвършено спокойна, съвзех се, ободрих се, и слава Богу, работите ми почнаха да се оправят." После нейни познати я запитвали:

– Ти искаш ли пак да се жениш? Тя отговаряла:

– Този, за когото искате да ме жените, ще умира ли?

– Ще умира.

– Тогава не го искам. Аз искам да се оженя за някой, който не умира. Ако ми намерите такъв, ще го взема, иначе оставете ме, аз ще си бъда с това верую, което имам сега.

Ще ви преведа факта в следната форма: защо трябва да вярвате в едно верую, или да имате едно верую било в консервативен, или в либерален смисъл, че има Господ, когато един ден този Господ ще умре за вас? Или пък защо ви е един материализъм, който казва, че Бог не съществува, когато един ден и той ще умре, и вие ще се разочаровате? И в едното, и в другото вие ще се разочаровате. От това гледище ти нито можеш да отричаш Бога, нито да го доказваш. Щом кажеш, че няма Господ, това значи, че ти не съществуваш. И щом кажеш, че има Господ, това значи, че ти съществуваш. Каква нужда

има тогава ти да отричаш себе си или да твърдиш, че съществуваш? В съзнанието на всеки трябва да има една обща мисъл, че той съществува. Това е разрешението на въпроса. И по-нататък - дали има задгробен живот или не това е второстепенен въпрос: Защото този въпрос говори, че моят живот може да се измени. И тогава казвам: за да се измени моят живот, това показва, че в мен има друго някакво същество, което изменя живота ми. Значи ако ме сполети едно нещастие, това показва, че в мен има друго някакво същество, което може да измени живота ми, да ми направи някаква пакост или някаква вреда.

Ако аз съм сам в света, кой може да ми направи зло? Да допуснем, че цялата Земя е ваша, че всичкото богатство на Земята: растенията, животните, овцете, говедата - всичко това е ваше, и вие сте пак нещастни Кой.е причината за това ваше нещастие? Говедата никой не ви е взел, овцете - също, богатствата, парите - също. Тогава кой е причината за вашето нещастие? - Вие сами. Ще кажете: обществените условия. Да! Вярно е, че обществените условия са виновни, но доколкото вие имате отношение към обществото, дотолкова и то може да бъде причина за вашето щастие или нещастие. Щом имате отношения към това общество, не може да бъдете извън него. И доколкото то има отношение към вас, дотолкова и вие държите за него. Обаче има правилни отношения, както и неправилни; има хармонични отношения, има и нехармонични. Аз не съм за това, да опровергавам този въпрос. Щом в едно общество или в едно учение пребъдва Истината, то е хармонично устроено. Според мен Истината е само това, което никога не се изменя. Истината е само това, което всякога е живо, което всякога пребъдва в човешкия ум и сърце, в човешката душа. Истината е най-мощният елемент, който върви с всички души заедно. Истина е това, което никога не прави зло в света. Или с други думи казано: Истината е най-разумното в света, което урежда щастието и радостите на всички хора. Това нещо някои хора наричат Бог, но думата „Бог" е изкривена

дума. Какво означава думата „Бог"? Думата „Бог" означава, че Той всичко може. Мнозина считат, че Бог е вън от хората. Питам: ако Бог е всесилен, а аз съм слаб човек, как е възможно това нещо? Как е възможно аз, който съм излязъл от Бога, да съм инвалид, да съм слаб човек? И най-после, Бог няма да иска да държи на ръцете си един инвалид. Не, разумното и силното в света ражда само разумни и силни работи, Бог не може да роди едно слабо, едно хилаво същество. Аз не мога да защитавам такава, теория, но правя психологически извод. Този Бог, за когото се проповядва в света, че е силен, че е всемогъщ, Той не може да роди едно слабо, хилаво и неспособно същество. И затова животът, в който живеем, трябва да го разрешим много правилно. Ние участвуваме сега и в скърбите, и в радостите на живота. Как ще си помогнете тогава? Как ще си помогнете, ако в света дойде едно голямо земетресение, или една чума, или един голям циклон, или ураган? Умният човек предвижда нещата отдалече и затова ги избягва. Когато един разумен човек пусне един кораб в морето, той сто на сто ще го осигури, ще предвиди всички възможности за аварии и по този начин ще ги избегне. При сегашните условия на живота трябва да бъдете крайно разумни.

Сега аз говоря на онези, от вас, които са силни, които мислят. А онези от вас, които са слаби и които не мислят, те не обръщат внимание на думите ми, те се държат за старото. Който е слаб, да си държи старото. Старият дядо да държи патерицата си, да се подпира на нея, а на младия не трябва никаква патерица. Остане ли до някаква патерица, той няма вече никакъв морал. Това, на което ние трябва да разчитаме, е онзи вътрешен закон на живота, който наричаме Любов. Първата подпора, това е Любовта. Втората подпора, това е знанието, Мъдростта; третата подпора, това е свободата, Истината. Това са три подпори в три свята: в човешкия ум, в човешкото сърце и в човешката воля. Това са три велики свята, които управляват човека. А човек е само онзи, който във волята си има истината, който в сърцето си има

любовта и който в ума си има мъдростта; Човек е само онзи, който използва всички тия закони и живее съобразно тях.

Та казвам: в тази стара драма Йов се оплаква от живота си. Прочетете тази драма, да видите развръзката й. Той придобива едно прозрение, влиза в новия живот и намира, че старият живот, в който дотогава е живял, е бил фалшив. Той, казва: „Аз вече се отказвам от всичко старо и няма да мисля по стария начин." И на този Бог, който му говорил отвътре, той казва: „Отсега нататък ще Те слушам да ми говориш истината." Тъй както ми говориш, кажи ми истината, и аз ще Те слушам, ще приложа тази истина в живота си, за да придобия новия живот." Щом той приложи тази философия в живота си, в него стана едно преобръщане и в този момент всичко му се възвърна: богатството, говедата, камилите, овцете, конете, дъщерите и синовете, и то два пъти по-хубави и красиви, отколкото бяха първите. Които четат тази история на Йова, ще кажат: този човек е проповядвал за Господа, така ли трябваше да пострада? Значи според тях той не трябваше да премине тези изпитания. Не, един човек като Йова, който проповядваше за Бога, трябваше да се изпита, след което всичките богатства му се възвърнаха, а синовете и дъщерите му също се възвърнаха, но два пъти по-красиви от първите.

Не може да се приеме новото учение, докато човек не се изпита във всяко отношение. Това, да получи изведнъж всички блага, то не е никакво ново учение. А така, да го залъгват, че като отиде в онзи свят, ще свири на китара и само ще пее, това не е истински онзи свят. Че ние и без да сме на онзи свят, пак свирим и пеем с китари. Няма какво да ни залъгват с китари. Под думата „китара" може да разбираме хармонично свирене, здраво мислене. Иначе, ако се отиде с тези китари на онзи свят и се скъса една от струните им, какво ще се прави тогава? Китара, на която струните се късат, това не е китара, това е дъска. Така е и с всяка мисъл, която не може да внесе в човешкия ум онази велика сила. Аз не казвам, че няма да се тревожите, но и след като се разтревожите и дойдете до крайния

предел, да можете да превърнете тази енергия и да произведете в себе си онова щастие, като на онази вдовица, да кажете: „Този мъж не трябва да умира. Щом умира не го искам!" Досега колко вдовици са дохождали при мен да ме питат какво правят мъжете им в онзи свят. На някои от тях казвам:

– Мъжът ви там е оженен.

– Че как и кога се е оженил?

– Вярвате ли в този мъж?

– Вярвам, обичам го още.

– Че как може да вярвате в нещо, което е умряло вече? И как може да обичате това, което е умряло? Невъзможно е човек да обича това, което е умряло, разбирате ли? Вашият мъж се е изменил, той сега е у вас.

– Че как може да влезе в мен толкова голям човек? Тази жена със своите материалистически схващания мисли, че мъжът й със цялото, си тяло е влязъл в нея, такъв голям, левент човек, юнак!...

Може някои от вас да ми кажат: така не се говори за живота. Не аз говоря, вие говорите, вие се оплаквате. Толкова години вече съм в България, но никой още не е дошъл да се похвали с живота. Кой как дойде, все се оплаква: жена от мъжа си, мъж, от жена си, брат от брата си, сестра от сестра си, приятелка от приятелката си, учител от ученици и обратно. Досега не съм срещал нито един учител да каже: доволен съм от учениците си и от работата си. Значи, има нещо криво в живота. Но не сме само ние виновни. Аз не мога да бъда отговорен за греховете на хората. Аз съм отговорен само за своята мисъл. Всички противоречия в живота ние самите сме ги създали колективно и ни трябва една правилна философия, за да се освободим от тях. Има една Школа за тази цел. Ако се следва тази Школа най-малко 25 години, светът ще се поправи. Има начини, има формули за това и така може да се поправи той, че да имаме един свят на светии. Може да се направи един опит. Двайсет и пет години трябва да пожертвуват съвременните народи, за да имат известни резултати.

След 25 години ще се докаже може ли или не може да се оправи светът. Като поддържате, че мисълта е, която създава щастието или нещастието, всеки от вас, ако е внимателен какви мисли влага в съзнанието си, ще може да оправи своя свят. Всяка мисъл, която идва отвън, или която произлиза от човека отвътре, той трябва да бъде внимателен заради нея, да види реална ли е тя, или не е реална. Следователно човек не трябва да приема нищо отвън, което да не е вярно. Също така и нищо не трябва да излиза от него, което да не е вярно. Само така може да се поправи твоят свят и като се поправи той ще се оправи и външният свят.

Твоята свещ ако е запалена и гори, ще може да помага и на другите около теб. Но свещ, която не е запалена, не може да помага никому. В сегашния си живот хората още не са запалени свещи. Тогава как ще си обясните онова положение, когато един от видните американски милионери, това било в миналия век, отивал с параход за коронацията на един от тогавашните английски крале и като се размислил из пътя, че триста и шейсетте милиона лири стерлинги, които имал на разположение няма да му стигнат за този празник, хвърлил се във водата и се удавил. Как ще си обясните това? Какво ще кажете на това отгоре? Лекарите ще кажат, че това е едно болезнено състояние. Не, това е израз на една лъжлива философия, която съществува в света, това е израз на една криза. Ние знаем причините на кризите. В днешно време Англия в един ден е изгубила 600 милиона английски лири стерлинги. Това е една грамадна загуба. Веднага английският стерлинг е спаднал с 15 на сто. Но тези богати милионери и банкери си имат съвсем особен възглед за живота. Те влизат в разрез с един установен ред и порядък в света. В света има един установен ред на нещата, с който като влезем в стълкновение става така, както ако се блъсне едно шише в някоя канара. Нали шишето се счупва? И ние сме едни такива шишета, които като се сблъскат, остава реалното в света, а ние ставаме на малки парченца. Това е много естествено. Няма какво да се сблъскваме. И

съвременните хора искат да изменят целия ред и порядък на живота на Земята, но това е невъзможно, Те могат да го изменят външно: могат да затварят хората, могат да бият, да бесят - всичко могат да направят, но живота не могат да изменят. Те могат да внесат греха, могат да внесат противоречиви мисли, но да изменят реда и порядъка на великия Живот - това е абсолютно невъзможно. Невъзможно е човек сам себе си да унищожи. Може да унищожи своите дела, може да унищожи една своя мисъл, но сам себе си да унищожи -това е немислимо. Аз бих желал някой да направи това и да докаже, че е успял. Някой казва: „Аз ще се самоубия."

Ти можеш да убиеш едно свое дело, ти може да унищожиш една своя мисъл, но по никой начин не си в състояние да унищожиш себе си. Този въпрос са задавали и най-древните философи: може ли човек да унищожи себе си? Аз отговарям положително: това е невъзможно, понеже животът е целокупен. Като казвам, че не мога да унищожа себе си разбирам, че аз съм един жив елемент от едно цяло и по никой начин не мога да унищожа този жив елемент, този живот. Това и математически е вярно. Един човек не може да унищожи цялото, на което е част. Нито пък цялото може да разруши някоя от своите части. И двете неща са невъзможни. Резултатите на частите могат да се разрушат; резултатите на цялото могат да се разрушат, но отношението, което съществува между частите и цялото, не позволява нито едното, нито другото да се разруши. Ако приемем че това е възможно, тогава трябва да допуснем друга една реалност, в която нещата могат да се изменят. Обаче в абсолютната реалност, в безграничното, във вечното не могат да стават никакви промени. Следователно в едно трябва да бъдете сигурни: че вие никога не можете да унищожите сами себе си. Тъй щото ще мислите положително! Всякога ще мислите, но не както досега. Защото под думите „всякога живея" аз подразбирам целокупния живот в безконечността - да живея съобразно с всички форми, които живеят, да живея във формите на най-висшите същества, както и във формите

на най-нисшите; да става един прилив от нисшето към висшето и от висшето към нисшето. Всички тези форми са в съотношение една към друга. Това е нашето разбиране. Вие казвате: „Това е нищо, един червей." Да казвате така, това значи, че не разбирате смисъла на този червей. Или казвате: „Това е една мушица", но не разбирате смисъла на тази мушица. Тази мушица е важна колкото е важен и човекът. Това значи, че колкото човек е важен на своето място, толкова и мушицата е важна на своето място.

Та в най-старата драма на Йова се разглежда онова лъжливо схващане, което хората имат, че причината за нашето нещастие е извън нас. Така съм говорил, казва Йов, но вече няма да говоря така; мислил съм, но вече няма така да мисля; живял съм, но вече няма така да живея. Той съзнал, че вече няма да спъне своя живот. Следователно това, което може да стане с Йова, може да стане и с вас. Това, което може да стане с един човек, може да. стане и с един дом, и с един народ, и с цялото човечество. Цялото човечество прогресира общо. И хората общо прогресират. Ние не сме такива, каквито сме били в далечните времена. Бог казва чрез пророка: „Ще обърша сълзите от очите им и скърби няма да имат вече." Кога? Когато всички хора дойдат да мислят в единение, както Бог мисли. В този смисъл, когато ние дойдем в хармония, ще видим, че това е мисълта и на Бога. Тогава няма да страдаме, беднотия няма да има, скръб няма да има, и от единия до другия край всички ще бъдат щастливи, всички ще се учат и ще прогресират. Децата тогава няма да умират, но и по много деца няма да имат хората. Всеки ще има само по едно дете. И мъжът жена няма да има, той сам ще бъде; и жената мъж няма да има, тя сама ще бъде. Христос е имал предвид тази идея, като е казал, че за в бъдеще хората нито ще се женят, нито за мъж ще отиват. Това значи: нито жената се жени за мъж, който умира, нито мъжът отива за жена, която умира. Между тях ще има единение, ще има една велика. любов. Някой ще каже, че това са фантазии. Съгласен съм с вас, но кой от вас, които ме слушате, сега би могъл да ми покаже една

реалност? От толкова години насам аз търся една реалност, бих я купил още сега, имам на разположение десет милиона. Още сега бих дал един чек за десет милиона да ги вземете от английската банка.

„Душата ми е отегчена от живота ми." Както живеете сега, все ще имате опитността на Йова. Виждам хората - днес са весели, утре са тъжни. Това е самоизмама в живота. Аз бих желал всякога да ви виждам весели. Един ден дойдете весели, на другия ден сте отпаднали духом. Това е, защото живеете в илюзиите на живота. Един ден ви виждам здрави, на другия ден имате треска - живеете в илюзиите на живота. Бих желал да виждам хората около себе си здрави - и по мисъл, и по чувство, и по тяло. Искам да виждам хората в един живот без противоречия. Казвате: „Тежък е животът ми." - Както сега живеете, този живот е по-добре да го отпишете - по единствената причина, че той е живот на илюзии и измама.

Вие сте като в положението на Настрадин Ходжа. По едно време той осиромашал; тръгнал един ден по улицата, като се разговарял с един турчин богаташ. Настрадин Ходжа казал:

– Сега да намеря 99 турски лири, няма да ги взема, ако не са сто.

Турчинът решил да го изпита. Турил на земята една кесия, в която имало 99 турски лири. Настрадин Ходжа като видял кесията с парите, я взел, турил я в джоба си и продължил. Турчинът му рекъл:

– Ти не знаеш ли, че в кесията са 99 лири, а не сто? – Няма нищо, който е турил 99, той ще тури и още една.

И на вас ви трябва сега само още една лира. И вие като Настрадин Ходжа взимате кесията, туряте я в джоба си, като казвате: онзи, който е турил 99, той ще тури още една.

Казвам сега: освободете се от вашите стари лъжливи схващания за живота. Най-първо, вие мислите, че сте нещастни - то е илюзия; мислите, че сте щастливи - то е друга илюзия; мислите, че сте болни - то е пак илюзия; мислите, че сте здрави - и то е илюзия. Мислите, че вярвате - то е една илюзия; после мислите, че не вярвате - и то е пак илюзия. Мислите, че сте учени - то е една илюзия; после мислите, че

сте невежи - то е друга илюзия. Коя е реалността тогава? Щом помисля, че ставам учен, значи сравнявам се с някого. Аз не се сравнявам с никого, нито казвам, че съм учен, нито че съм невежа, нито пък казвам, че другите са по-учени от мен. Аз проповядвам едно: човек прогресира в своето развитие. Че съм учен, това е относително така. Това знание, което имам, то е събрано от тук - от там. Наука е това, след като те затворят в затвора, да излезеш от него; наука е това, като лежиш от няколко епидемични болести, като проказа да кажеш на болестта: „Махни се от мен, аз съм човек, с когото не можеш да се разправяш. Никой няма право да ме закача!" - и тя да се махне. Някой казва: учени хора сме. Щом сме учени, защо страдаме? Учени хора сме, а погубваме радостите си. Може да е приятно да живеем в илюзиите на живота, но това няма смисъл. Поне да съзнаваме това положение. И за един живот по-красив от този, който сега живеем. Както има живот по-красив от животинския, така има живот по-красив от сегашния човешки.

Съществува на Земята една човешка раса, която живее някъде, но още не е известна на хората. Ще дойдат наследници на тази раса. Към нея днес се стреми цялото човечество. Хората от тази раса живеят отличен живот. Е, кажете, кой от вас е ходил при тях? Не съм ходил, но съм приказвал с тях. Кое е по-вярно: да кажа, че съм бил между тях и съм приказвал, или че съм в общение с тях? Да съм в общение с тях е по-реално, отколкото ако съм бил между тях. Може да си ходил във Франция - това не е реално; може да си ходил в Англия или в Америка - и то не е реално. Аз съм ходил в Америка, но това е сън за мен; това, което е в човешкото съзнание, което никога не се мени, то е реалното. Следователно ако твоята душа е изпълнена с Божията Любов и ти чувстваш импулса и пулса на всичко живо в света, тогава като дойде Смъртта при теб, ти ще я хванеш за краката, ще я вдигнеш във въздуха и ще ѝ кажеш: „Хвърли си сега косата! Ти трябва да знаеш, че пред теб седи човек, който никога не умира!" - И какво ще ти каже смъртта? Тя ще ти козирува и ще каже: „Слушам, Ваше

високоблагородие!" - и ще си обърне гърба. Това е щастието на човека - да не дойде за него смъртта. След това ще дойде Сиромашията. Той ще я хване за врата и ще каже: „Знаеш ли, че аз никога не осиромашавам? Така че, иди си веднага!" Ще кажете: може ли да бъде така? - С простотията си ще си умрете - нищо повече. Може ли да бъде това? Когато казвам на едно малко дете, че то ще расте, ще порасне, ще стане момък или мома и после ще остарее, това дете ме пита: може ли да бъде това? Това ще бъде не защото аз го казвам, но защото и без това то ще стане така - това е вложено в самото дете вътре. Следователно ние всички трябва да вярваме в онова, което Бог е вложил в нас - то е Божественото, абсолютното, за което всички трябва да държите. Ако някой път се обезсърчите, влезте по-дълбоко и по-дълбоко в себе си, докато дойдете във вашия свят на щастие, на радост и на веселие. И ще кажете тогава: „Сега разбирам Истината."

Ще ви приведа един пример. Представете си, че сте в един затвор, дето постепенно прокопавате, прокопавате и дойдете до едно положение от малката дупчица, която сте прокопали, да може малко светлина да влезе. Всяка сутрин слънчевата светлина ще прониква през тази малка дупчица. Колкото нещата стават по-тънки, толкова и Светлината повече прониква през тях. Като се пробие дупка, и светлината ще дойде. Докато в Съзнанието съществува този пласт от заблуждения, мисли, идеи, философствувания, че този философ така казал, онзи така казал и вярваме на това, което философите са казали, светлината отвън не може да проникне в съзнанието ни. Това е вярно, а още повече то е вярно за онези времена, когато тия философи са живели; но не е вярно за всички времена. Всички философи, всички богослови, каквото са казали, то е вярно само за времето си. Христос, един от великите Учители, каза на еврейския народ: „Много нещо имам да ви кажа, но то не се отнася до вас, не е още за вас. А за в бъдеще много неща има да ви се кажат." - Какво можем да кажем за неизказаните неща? Защото малките работи, които Христос каза, не са приложени, а какво остава за големите? Ако бяхме приложили

малкото, което Христос каза, ние щяхме да имаме съвсем друга култура, съвсем друг строй, съвсем друго благо.

Но такова разбиране, каквото и да е, и то е добро. Бъдещето нас не ни засяга толкова. Питате какъв ще бъде бъдещият строй. Той ще бъде точно такъв, каквито са хората. От толкова хиляди години хората са създали този строй, но и той не е лош. Той съответствува точно на вярванията им. Аз не го считам лош, но го разглеждам в широк смисъл: като имам предвид и вярващи, и безверници, той съответствува точно на техните вярвания, на техните копнежи. Аз не правя разлика между народите. Този строй, този живот, какъвто и да е, той повдига цялото човечество. И той е добър, но още не е идеален. Следователно има още един по-възвишен живот, към който човечеството се стреми. Както нашата слънчева система се стреми към своя център, така и нашият живот се стреми към един център - към великото благо на Живота, към радостта, към Любовта, към Мъдростта, към Истината и към Свободата. И тогава ще кажем като Йова: няма да мислим по старому, няма да живеем по старому, няма да чувствуваме по старому, няма да постъпваме по старому! Тези мисли може да ги поставите за основа. Ако живеете така няколко години, вие ще създадете от себе си такива хора, каквито искате да бъдете създадени.

Казваме тогава: блажени вярващите в новото схващане на Любовта; блажени вярващите в Мъдростта; блажени вярващите в Истината и Свободата! Нещастни онези, които вярват в сегашното и мислят по сегашному, и чувствуват и постъпват по сегашному. Дръжте положителната мисъл: вярвайте в новото. Аз вярвам, че днешните хора не са всички безверници. Според мен доброто в хората е следното: въпреки всички най-големи противоречия, които сега съществуват в света, у тях има една непреодолима вяра, че светът ще се подобри. Всеки казва: „Каквото и да е, но на мен ми се струва, че животът ще се подобри." Мен това поне ме радва, че въпреки всички противоречия хората пак не са изгубили вярата си в абсолютното. Те

казват: „Макар че сега е лошо, но светът все пак ще се оправи." Тази мисъл е вярна!

И тогава няма да казваме, както Йов някога е казал, но ще кажем: блажени онези, които идат с новата вяра. Блажени онези, които идат с новата любов. Блажени онези, които идат с новата свобода. Блажени онези, които идат с новото знание. Казвам: блажени са, защото те ще се нарекат Синове Божии.

Неделна беседа, държана от Учителя на 27 септември (Кръстовден) 1931 г., София, Изгрев.

ДА СЕ ОБЛЕЧЕТЕ В НОВИЯ ЧЕЛОВЕК

„И да се облечете с новия човек, създадения по образа на Бога в Правда и в святост на Истината.(Послание к Ефесяном, 4:21)”

„Отче наш”
„В начало бе Словото”

Ще прочета 4 гл. от „Послание к Ефесяном”.

„Милосърдието е градина райска”

„И да се облечете в новия човек, създадения по образа на Бога в Правда и в святост иа Истината.” Апостолите на християнската църква са турили тази идея в малко по-достъпна за тогавашните християни форма, в образна форма. „Да се облечем в новия човек.” Новият човек не е една нова дреха, в която можем да се облечем. Казано е фигуративно: за стария човек да се съблече, а за новия човек да се облече. Природата има един образен език, който трябва да се разбира. Тя никога не си служи с конкретен език, за да каже на човека, че това е така или иначе. Ние казваме, че Природата говори, но това е фигуративен език. Тя не ни говори както някой човек би ни говорил, тя ни говори по свой особен начин и ние разбираме, че тя ни казва нещо.

Христос е турил тази идея в друга форма, като казва: „Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие.” Защо трябва да се роди човек? Защо трябва да се облече в новия човек? За да влезе в Царството Божие. При сегашния живот, който имаме, нас ни очаква едно от най-големите страдания, каквото даже Не сте си въобразявали. Каквото и да си мислите, но трябва да знаете, че зад тези временни наслади, които ви се дават, седи такава една примамка на страданието, каквато вие даже и не сте сънували.

Тази идея е представена много хубаво в разказ от един виден писател, а много по-рано е представена като мит в древната митология.

Един пътник, който бил адепт, тръгнал по света да изучава окултните науки. Той бил посветен, неговият Учител го изпратил в пустинята да изучава тайните науки, да изследва тайните на природата. По едно време в пустинята започнал да го преследва един червен бик с големи и силни рога. Като го видял, човекът разбрал, че няма да може да се бори с него, бикът ще го смачка и ще остане делото му незавършено. Той хукнал да бяга, а бикът подире му. Най-после намерил един кладенец и видял, че по стените му израснала една шубрачка. Заловил се за тази шубрачка и увиснал в кладенеца; турил краката си на стените на кладенеца и така останал известно време. Бикът обаче останал отгоре. По едно време човекът вижда, че по стените на кладенеца пчелите оставили малко мед. И като огладнял, започнал да лиже от този мед като си казвал: „Слава Богу, че има малко медец да си хапна." След това забелязва, че по стените на кладенеца полазват две мишки - едната черна, а другата бяла - и започват да прегризват дървото, на което се държал.. Като погледнал надолу в кладенеца, забелязал един голям дракон и разбрал, че ако падне, той веднага ще го излапа както трябва. Като се видял в това положение, човекът си казал: „Господи, изпаднах в много тежко положение!" Отгоре седи бикът, отдолу драконът, змеят, а отстрани мишките прегризват дървото, на което той се е хванал. Казвам: тази задача седи още неразрешена. Вас ви гони съдбата и вие сте се хванали за дървото, което мишките прегризват, а змеят ви чака отдолу, бикът пък отгоре. По този начин вие ще паднете в устата на змея. Дали сте грешници или праведници, вие ще паднете в устата му.

Сега някои ни убеждават, че онези, които са грешни, змеят ще ги сдъвче хубаво и ще ги изхвърли навън. А тези, които са праведни, месото им е толкова твърдо, като кости, че зъбите на змея ще се счупят и той ще ги изплюе навън, не ще може да ги изяде.

Ще ви приведа един друг мит, да видите как именно праведният ще се спаси. Когато Господ създавал света, създал много животни, докато дошъл най-после и до човека. Той създал най-първо вълка. Вълкът бил левент момък, герой, снажен, мускулест и много красив, при това с отличен ум. Бог го създал такъв, за да може да работи. Същевременно създал и овцата, като отлична, красива мома, която да тъче, да изработва разни платове, с които хората да могат да се обличат. Вълкът, като минал покрай нея, харесал я и казал: „Видях една много добра другарка, искам да се задомя за нея." Господ му казал: „Много добре, но пази другарката си!" „Ще я пазя като писано яйце." Той не казал истината, защото в душата му се таила една скрита мисъл. И още първата вечер на любовната си среща той я опапал, както се опапва кокошка. Тогава отишъл при Господа и Му казал: „Отиде си възлюбената ми, скри се някъде, напусна ме." Господ не му казал, че знае де е неговата възлюбена. Но овцата оживяла в него вътре и той се видял в чудо, хвърлял се, ровил земята от мъка, докато най-после тя излязла от устата му пак цяла, неповредена. Той видял, че не може да изяде това, нещо. Тогава пак отива при Господа и казва: „Господи, тя се скрила вътре в мен и докато излезе, щеше да ме умори. Господ му отговаря: „Дръж си устата затворена." И сега още вълкът все говори за това, което Господ не му казал. Наистина, Господ не му казва: „Ти изяде Овцата", но му казва една Истина: „Пази я, тя ще се върне, и дръж устата си затворена." Вълкът не може да изяде тази овца, тя излиза навън от неговата уста.

И сега, казвам, че в света има промисъл. В този Божествен промисъл едни вярват, а други не вярват. На мнозина животът се вижда като нещо случайно, като че има в него някакъв произвол. Привидно е така, има някакъв произвол, но за мъдрия човек не е така. Той ще види, че в света има известен ред и порядък. Така е и за всеки, който разбира - той вижда навсякъде ред и порядък. И в Природата съществува един ред и порядък, съществува едно царство, което не може да се уподоби нито на монархия, нито на теокрация, нито на

демокрация, нито пък на република. Някои видни окултисти го кръщават с името „Синархия", а в Евангелието го наричат с името „Царство Божие". Под думата „синархия" ние разбираме най-разумните хора в света, които са се докоснали до тайнството на живота, които са минали през ред изпити, завършили са своята еволюция и наистина могат да се нарекат „хора", а не които нищо не знаят.

Та казвам: понякога се повдига въпросът какво управление да има човек. Монархическото управление у човека се представя чрез главата, теократичното - чрез дробовете и дихателната система, а демократичното - чрез стомаха. Монархията води своя произход от бащата, теокрацията води своя произход от майката, а демокрацията - от синовете и дъщерите. Или: бащите създадоха монархията, майките - теокрацията, а синовете и дъщерите създадоха демокрацията. И понякога ме запитват кое управление е идеално. Казвам: като съедините монархията, теокрацията и демокрацията в едно, вие приблизително ще имате едно управление, подобно на това в Природата: това Божествено управление, което наричат синархия. При туй не трябва например да дойде монархическото управление и да изхвърли теократичното или обратно. Всички управления трябва да функционират едновременно, така е и в Природата. Обаче в обществения живот не е така, в индивидуалния живот на хората не е така. Външността представя външния човек. Това, което става вън от хората то временно отдалечава умовете. Много пъти ние се самоизмамваме мислим, че като се изправи светът, това ще ни помогне нещо. Това е едно заблуждение. Като се говори, че светът трябва да се оправи, това подразбира, че отношенията, които съществуват между хората и Бога, както и помежду им, не са още прави. Това не значи, че и Природата не е права. Нима ако някой баща е оставил голямо наследство на своя син, а той се предава на пиянство и изхарчва всичко, това значи, че бащата го е оставил на сина си за тази цел именно? Ни най-малко. И когато Бог е създал

света, нима Той го е създал с цел хората да вършат ред престъпления, както виждаме, че става? И ако хората вършат престъпления, те са извън естествения ред на нещата. И всякога, щом човек излезе от този ред на синархичното, на Божественото управление, започват постепенно да го сполетяват всички нещастия и страдания. В Божественото управление съществуват само радост и мир, а извън него в света съществуват само страдания и мъчения. Защото всички хора на Земята все имат някакво заблуждение: те искат да станат царе, да станат управители на света, да станат богати и т.н.

Да станеш цар, това е в реда на нещата; да станеш богат, пак е в реда на нещата. Защото всеки човек, който е създаден от Бога, има вече царско произхождение, а Бог е цар на царете. И затова ние казваме, че всеки човек, който е създаден от Бога, не може да бъде прост човек. Прост човек е само онзи, който не е създаден от Бога. Създаденият и роденият от Бога има всички привилегии, всички права. Така трябва да се разбират нещата. Казва Давид: „В грях ме зачена майка ми." Щом в грях те роди майка ти, значи Бог не те е създал, създал те е някой човек - майка ти, баща ти. Следователно твоята участ ще бъде такава, каквато е участта на майка ти и на баща ти. Каква е участта на малкото вълче? Очаква го смърт, нищо повече. За какво е годен вълкът в света? Овцата я очаква живот, понеже от нея се интересуват хората - от нейното мляко, от нейната вълна - има какво да допринесе донякъде на човека. И ние виждаме, че овцете се размножават и разплодяват, понеже има какво да допринесат за хората, й вълците се загубват постепенно, понеже нищо не допринасят на хората. И мисля, че през последната година в Англия са убили вече и последния вълк. В културно отношение тя е достигнала много нещо, понеже е успяла да изтреби вълците от земята си. Тя е изтребила физическите вълци, остава й сега да изтреби и астралните или духовните вълци, вълците на заблужденията.

И тъй, новият човек - това е идеалът, с който трябва да се облечете. Или, това са елементите, които човек трябва да привлече в себе си, за да представи формата на Човека. Ето какво аз подразбирам под думата „Човек”: Човек е само онзи, който може самостоятелно да се освободи от всички свои страдания и да превърже средата, в която живее, в рай. Човек е само онзи, който може да укроти всички животни, които живеят около него, да ги тури на работа и да ги накара да вървят по неговия път. Човек е само онзи, който може да укроти всички бълхи и въшки, да не живеят в главата му, в гърба му и да го глождят, но да ги впрегне на работа - да ги изпрати да копаят на лозето му и да жънат на нивата му. Сега е точно обратното: човекът се е впрегнал на работа, копае и жъне, а „въшките” и „бълхите” оставил свободно в себе си да гуляят. И във войната нямаше нито един офицер нито един полковник, който да няма на главата или по тялото си от тези гуляйджии. Сега мимоходом само казвам каква е задачата на човека. Той трябва да изучава онзи велик, разумен закон, който функционира днес в живота, и да знае с каква храна трябва да се храни; да знае още как да подобри условията, в които живее, да знае как да пресъздаде себе си. Както сега сме устроени, ние сме хилави, крехки и с такива тела, каквито са нашите, в много отношения животът ни виси на косъм. Поглеждате някой човек, на вид здрав, но чувате на другия ден, че умрял от разрив на сърцето или от задушаване, или от падане някъде, или пък се удавил и т.н. Ние виждаме как най-малките причини спъват човека. Значи тялото, в което живеем, не е така сигурно. Някой приел някаква неестествена храна и се разстроил стомахът му, и умрял. Даже и най-силните, и най-учените хора често плашат с живота си, като са приели някаква неестествена храна. Новият, разумният човек трябва да подбира своята храна, да поставя всички растения, всички животни на тяхното място и, ако направите една аналогия, човек трябва да постави и своите мисли и желания на тяхното място. Злото в света седи в това, че ние искаме да премахнем злото. Това е неразбиране на онази

велика идея, която съществува в света. Знаят ли хората какво нещо е злото? Знаят ли хората какво нещо е доброто? Някои казват, че злото трябва да се премахне. Злото по никой начин не може да се премахне, но може да се тури на неговото място. Лошите хора никога не могат да се премахнат, но те трябва да се турят на тяхното място. Вървите по една от софийските улици и кракът ви се блъска в един камък, който излязъл от паважа. Казвате: кой тури този камък тука? Минава втори, трети, четвърти и всички ритат, блъскат камъка и казват: голямо безобразие е това! Кой е оставил този камък всред пътя, да се блъскат хората в него? Минава един разумен човек, поставя камъка на неговото място в паважа и никой повече не се блъска в него. Няма нищо лошо в този камък, но, понеже е излязъл от своите естествени отношения, затова е лош - всички хора се блъскат в него. Така и всеки лош човек не е нищо друго освен камък, излязъл от своето място. Турете този камък на мястото му и той ще престане да бъде лош. Вие можете да разбивате този камък с чук, но като не разбирате закона, няма да постигнете нищо. Турете този камък на мястото му! Или, другояче казано: впрегнете тази енергия на работа. Лошият човек е производителен, той иска да го поставите на някаква работа. Ако не му дадете никаква работа, тогава той се проявява както той разбира.

Преди няколко години имаше два хубави примера в София: с един гимназист и с един студент. Първият, гимназистът, свършил гимназия е много добър успех и поискал някаква служба, но не му дали. Като видял, че не може да се настани, той поискал от един свой приятел сто лева на заем и си купил с тях едно точило, да точи ножовете на хората. Така тръгнал той из софийските улици да точи ножове. Като го виждали някои, които го познавали, веднага се спирали и се запитвали как е възможно този способен млад човек да се постави на това положение, да точи ножове? Казвам: ако той не вземе такава работа, тогава ще трябва да върши друго нещо, което не е желателно нито за самия него, нито за хората около него. Студентът пък имал да довърши още няколко семестъра в университета, но

нямал от никъде нищо и затова се принудил да стане ваксаджия, та по този начин да си изкара малко средства да довърши науките си. Като го видели познати в това положение, съжалили се над него и събрали една сума, с която му помогнали да завърши университета. Казвам: има някои, които ваксаджии ще станат, други ще вземат точилото на гърба си и ще точат ножовете на хората, но има и някои, които нито ваксаджии ще станат, нито точилари ще станат, те ще вземат пушки на рамо и ще отидат в гората, и де кого срещнат, ще казват: „Горе ръцете!"

Та при сегашния строй ние казваме, че сме културни хора, че имаме наука, знания, закони, но ако съвременните хора искат да узнаят доколко са истински културни, нека направят следния опит: нека само за една седмица спрат функциите на всички закони, на всички учреждения, нека всички стражари се магнат от своите места и да видят при това положение на работите доколко и как ще се проявят хората, като знаят, че ще бъдат свободни от всякакви закони и от всякаква власт.

Сега тези, които са на власт, ще кажат: „Ще станат най-големите престъпления" - Може би - предполагат. Онези пък, които не са на власт, ще кажат: „Не, няма да станат никакви престъпления." - Може би - предполагат. Обаче и едното, и другото са твърдения, които трябва да се проверят. Ако не за една седмица, то нека се направи този опит поне за един ден - да не функционира никаква власт; да се види кой как ще постъпи, щом се оставя свободно на своята съвест и съзнание. Този опит е интересен да се види докъде са дошли хората в своето разбиране и от него ще може да се извлече една добра поука. Ще кажете: това ни останало сега, да оставим хората да живеят един ден без закони и без власт, докато имаме толкова важни икономически въпроси за разрешение. Та икономическите работи много лесно могат да се разрешат. Трябва да се постави този закон в действие: богатството на човека да бъде толкова, колкото той може да носи на гърба си. Това, което той може да носи на гърба си, това ще

бъде неговото богатство. Колко може да носи човек на гърба си? Сто килограма злато ще може ли да носи? Ако му дадат «то килограма злато да ги занесе на сто километра разстояние, аз вярвам, че още на петия километър, като срещне някого, ще му каже: „Много ми е това злато, което нося, искаш ли да ти дам десетина килограма?” Ще му даде десет килограма и ще остане с 90. На другите пет километри ще срещне Друг човек, на когото също ще даде още десет килограма злато. Така ще постъпва на. всеки пет километра път и като дойде на стотния километър, той ще носи едва десет килограма злато, което е истинското негово богатство. И тогава той ще си каже: благодаря и за толкова, другото ми беше излишно.” Това е с парите, които не се ядат, но същото нещо е и с това, което се яде. Това не е мое твърдение, но това е един велик закон, който функционира в живота. За нас единственото богатство седи в това, което човек днес може да изяде. Това е богатството, с което човек разполага. Това, което днес изядеш: хлебецът, сиренцето, масълцето, кокошчицата, пуйчицата, агънцето - аз се абстрахирам от това, дали то е много или малко - но това, което днес можеш да изядеш, то е твоето богатство, което никой не може да ти вземе. Които ядат месо, казват: няма какво да се прави, ядем месо, защото друга храна няма. Това не е вярно. Те имат философията на онзи вълк, който От единия до другия край на живота си лъже, да не казвам, че лъже, но не казва истината. Питам: кой застави вълка да яде овце? Кой застави овцете да пасат трева? Учените хора разсъждават върху този въпрос я посочват кои са причините за това; те казват, че условията били такива и заставили хората, както и животните, да се хранят с една или с друга храна. Хубаво, някога условията са заставили вълка да стане месоядец, но днес овцете и вълците живеят заедно, защо тогава вълците ядат месо, а овцете пасат трева? Същото положение срещаме и при птиците: някои птици гълтат мушици, а някои се хранят със зърнени храни, каквито са например гълъбите и гургулицата - те са вегетарианци. Питам: кои са онези условия, които са заставили гълъба от толкова хиляди години

насам да си остане пълен вегетарианец? Не само вегетарианец, но дори той се храни изключително със зрънца, най-чистата вегетарианска храна. Ние виждаме при това човека, „създаден по образ и подобие Божие” - той няма силата и характера на гълъба да си избере поне съответна вегетарианска храна. И ние, съвременните хора, умираме от неестествената храна, която употребяваме. Ще видите, че някой човек яде кокошки птици, прасенца, агънца и тям подобни и мисли, че с тази храна ще влезе в Царството Божие. Кракът му не може да стъпи там! Всеки човек може да яде каквото иска, но Природата има следния закон: всеки, който яде разнообразна, но неестествена храна, кракът му няма да влезе в Царството Божие и той сам ще се изложи на смърт. Понеже сам причинява смърт, и той самият ще бъде изложен на смърт. Ти щом колиш кокошките, и децата ти някога непременно ще бъдат заклани по същия начин. И денят, в който ти престанеш да измъчваш другите, и теб ще престане Природата да те измъчва. Законът е такъв. Вие, не вярвате в това, но източните народи вярват. Когато ти заколиш една овца, която е озверена, тогава тя ще влезе в някой човек и чрез него ще те измъчва и преследва. Ти можеш да убиеш един вълк, но той още повече ще те преследва. Ти си могъл да убиеш един тигър или една оса, и те могат да влязат в някой човек и чрез него ще те измъчват. Ако хората още не са изучили последствията на своите престъпления и постъпки, Те няма да се освободят от своите страдания. . Хората вършат престъпления на общо основание. Убиват и животни, и хора и казват, че всичко това е дадено за човека. И след всичко това те ще цитират стихове от Писанието! Моисей даде много разрешения на евреите, но те притуриха към неговото учение много работи, който той не е казал. И ако той дойде един ден, ще се чуди на гениалността, с която евреите можаха така да изопачат неговото учение. И ако Христос днес дойде и види как поучават в съвременните християнски църкви, и Той ще се чуди на гениалността на тия хора, които са могли така да изопачат Неговите думи!

За кои хора се отнася това? Два вида хора има в света: едните аз наричам хора на тъмнината, а другите хора на светлината. Хората на тъмнината имат право да ядат каквото искат, а хората на светлината нямат право да ядат каквото искат. На тях е забранено да ядат каквото искат. Хората на тъмнината имат право да се женят колкото пъти искат и за колкото жени искат: за една, за две, за три, за четири, за пет, ако' искат и хиляда жени могат да имат. На хората на светлината не е позволено да се женят. На хората на тъмнината е позволено да имат деца колкото искат, а на кората на светлината се позволява да имат само едно дете. Това е един факт. Ние виждаме, че и Бог има само един син. Бог дъщери няма. Никъде в Писанието не се казва, че има дъщери. Там се говори за осиновяване. По закона на осиновяването Бог има хиляди, синове и дъщери, но те са осиновени, а по закона на раждането Той има само един син: „Единородният Син" се казва за Него. Така се нарича Той и в църквата. Някой твърдят, че и други синове имал. То е друг въпрос.

„Да се облечем в новия човек, който е роден в Правда и в святост на Истината." Истината в този смисъл - това е най-голямата свобода, в която човек може да живее. Човек постоянно трябва да мени своите възгледи, и не само веднъж. Това е цяла наука. Цялата прочетена глава показва пътя, по който трябва да вървим и да се развиваме. Когато косата ти побелява, ти трябва да знаеш защо; когато лицето ти се набръчква, ти трябва да знаеш защо; когато остаряваш, ти трябва да знаеш защо става така; когато краката ти отслабват, ти трябва да знаеш защо. Ти трябва да знаеш причините за всичко това и да ги премахнеш. Някой казва: ще се мре. Не е въпросът само, че ще се мре, всички боравят с термина „ще се мре", но човек трябва да знае защо ще се мре. Знаете ли какво нещо е умирането? Смъртта подразбира глупавите условия в живота. Глупавият човек е поставен в непоносими условия, в ада, да страда и да не знае какво нещо е светъл ден. Тъмнина, страдание е това. Но животът не седя в страданието. Божественият живот седи в радостта, която трябва да се прояви. Скръб

и радост -това аз не подразбирам живот. Щом дадат някому скръб, вземат” му радостта; ако пък му дадат радост, вземат му скръбта. Обаче човек не е нито в радостта, нито в скръбта. Скръбта и радостта са елементи извън човека. Който съзнава тези две състояния на скръб и на радост, които съществуват в живота, и ако той може да се справи с тях, това е човекът. Радостта на човека може да се отнеме и той да изпита скръб, но това още не е човекът. Или може да се вземе скръбта и да изпиташ радост, но и това още не е човекът. Това не е животът. Човек трябва да бъде господар и на скръбта, и на радостта в себе си. Като дойде радостта при него, той трябва да я приеме. И като дойде скръбта, той пак трябва да я приеме. Радостта мяза на една хубава мома която като дойде при теб, ти ще я приемеш, ще й дадеш една българска кобилица на рамо, два кърчага на кобилицата и ще я изпратиш за вода. После ще й дадеш нощвите и брашното и ще я накараш да омеси хляб; после да го опече и той ще бъде най-вкусният хляб. Като дойде скръбта при теб, ти пак ще я приемеш. Тя е също така мома, както и радостта, но толкова грозна, че едва ще я издържиш; но като дойде при теб, ти веднага ще й дадеш мотиката и ще я изпратиш да ти копае на нивата или на лозе то Ще я впрегнеш на работа. Като се върне от работа, ще я Поставиш в една стая, в съседство със стаята на радостта, и там ще си приказвате. Радостта ще бъде една слугиня, и скръбта ще бъде друга слугиня на човека. Те ще се разговарят през преградата, а човекът ще ги навестява от време на време. Всяка сутрин той ще отива при едната и при другата и ще каже на първата: сестра Скръб, вземи мотиката и иди на нивата да копаеш. После ще каже на радостта: сестра Радост, вземи кобилицата и иди за вода, а после размеси хляба в нощвите я го приготви.

Светските хора поне има с какво да се залъгват. Те от единия до другия края на живота си се трудят, трудят, като казват: да си създадем една работа, да си направим една къща, че поне на стари години да има де да живеем. Във Варненско един български адвокат се заловил за едно предприятие, от което спечелил 500 000 лева. Той

си казал: „Поне се осигурих вече." На другия ден обаче четат некролог,, че еди-кой си богаташ умрял и оставил 500 000 лева на държавата. Във време на войната един български полковник, като се страхувал да отиде на солунския фронт, там да участвува, пожелал да остане някъде в тила, да запази живота си, и успял, взел някаква служба в тила. Обаче един ден, във време на едно от заседанията, пада една граната и му отрязва единия крак. Както виждате, граната и в тила го намерила. Много офицери и полковници и на бойното поле остават живи, а много от тях и в тила измряха. Казвам: праведният можа да премине през куп гранати и да остане неувреден. Разправяше един офицер случай с един от техните войници. Във време на сраженията със сърбите главният офицер изпратил този войник да занесе някакво известие, но той трябвало да мине точно през линията, дето ставало най-страшното и ожесточено сражение. Този войник минавал през огън от куршуми, но нищо не го хващало. Той си минавал, като че ли нищо не става около него и си мислел за работата, която непременно трябвало да свърши. Той знаел, че ако не свърши работата си както трябва, ще бъде застрелян. От това се страхувал, а не от този огън от куршуми и гранати, които се сипели наоколо му. Вървял съсредоточен в мисълта си да занесе това известие точно навреме. Страхувал се от своя полковник, от своето началство, а за куршумите не искал даже и да знае. Казвам: ако и ние като този български войник сме така съсредоточени в това. което Бог ни казва, няма да ни е страх от сърбите - нека стрелят, колкото искат. Нека говорят хората, каквото искат. Ние ще си вървим съсредоточени в себе си, никакъв сръбски куршум няма да ни засегне. Та този офицер разправяше: „Като гледах как спокойно вървеше този войник всред град от куршуми, мен ми трепереха гащите (но да си остане между мен и теб). Като върви, онези снаряди - тък-тък, но той си върви изправен, мисли си за работата.” Казвам: отличен пример е този. Така е и с всеки човек, който има една Божествена идея в себе

си. През каквито и страдания да минава, той казва: „Каквото Господ иска от мен, ще го направя!”

Някой пита: „Какво трябва да се прави?” Ти ще обичаш Бога и ще знаеш, че всичко в света е създадено само за Него, нищо повече. Този Бог няма да го поставите някъде вън от себе си - в Слънчевата система или някъде във Вселената, но ще го поставите в себе си и ще си кажете: „Аз живея за Бога; светът е Негов н за Неговата слава живея/ И който се опита да служи на Бога той смърт няма да види. Онзи човек, който служи на Бога в този смисъл, той ще постигне всичко, каквото желае. Ти ще живееш само за Бога и тогава ще станеш учен човек. Де са учените хора в света? Де е Сократ, де е Платон, де е Аристотел, де е Кант, де е Толстой? Костите им все са останали някъде, но де са те самите? Човек не е в тази смъртна форма, той е в словото, той е в ума, той е в душата. Това, което остава безсмъртно, е Човекът. Толстой е този, който живее в сърцата на хората. Кант е този, който живее в умовете на хората. Аристотел, Сократ и досега още живеят. Не е човекът нещо механическо. Не. Думите, които аз ви говоря, те са моята плът. Животи е вътре в словото.

Та казвам: добрият човек е това, в което той може да живее.

Вие се плашите и търсите живота извън себе си. Искате да се осигурите, но никой досега не се е осигурил чрез външни условия. Това са условия за един преходен живот. Най-първо човек трябва да съдържа в себе си онези елемент, които носят безсмъртието. Всеки човек трябва да работи със закона на Любовта. Този закон е мощният закон на безсмъртието. Този закон ще ни освободи от всички недъзи, които съществуват в света. Човекът на Любовта и да умре, пак ще оживее; човекът, който люби, и да осиромашее, пак ще забогатее; човекът на Любовта и да се разболее, пак ще оздравее. За човека на Любовта, в когото Бог живее, всичко в света ще се обърне да работи за негово добро. И следователно тази велика идея у нас - да бъдем господари на положението си - е обща с тази идея, че всеки живее за Бога. Не е въпросът да рекламираш само, че имаш един Господ. Щом

рекламираш, че имаш един Господ, ти имаш вече механически схващания. Ти трябва да живееш за Бога и за цялото човечество. Бог живее едновременни в цялото човечество. Има една известна мисъл: гласът на народа е глас Божий. Това е онази идея, дето ви казвам, че ние трябва да обичаме всички. Щом обичаме всичко в Бога, тогава ще ни е приятно; погледнем към звездите - приятно ни е. Понякога аз казвам, че се разговарям със звездите, а вие смятате това за едно заблуждение. За онзи, който не разбира, това е заблуждение, но не е така за този, който разбира. Бог живее навсякъде: и в звездите, и в растенията, и в животните. В растенията Бог се проявява по особен начин; във всеки човек Бог се проявява по особен начин. Но Бог се проявява в специфични часове, не всякога. Важно е всеки да държи в себе си идеята за Бога. Когато тази идея проникне в човека, тя се отличава по своите особени качества: ако ти си закъсал и си дошъл до отчаяние, но в ума ти дойде само зандан ден идеята за Бога и видиш лицето Му, в един момент само ще изчезне сиромашията, ще изчезне отчаянието, болестта. И на смъртно легло да си, достатъчно е само един ден да си помислиш за Бога и да видиш образа Му, за да възкръснеш моментално. Проявлението на Бога у ще се характеризира с това, че всички недъзи се махват моментално, но и цялата Вселена може да се създаде моментално. Ако това не може да стане, нямаш идея за Бога. Имате ли идеята за Бога в себе си вие и учени може да станете, и богати, и светии, и гениални хора - всякакви можете да станете. Щом Бог се отдалечи от вас, тогава вие ставате най-грозното, най-слабото същество и можете да направите всички престъпление И всички престъпления в свита стават по единствената причина, че Бог отсъства от това място. А всички добрини стават по единствената причина, че Бог присъствува там. Дето Бог присъствува, здраве има, сили има, таланти има, дарби има, способности има, богатство, щастие има. Дето Бог се отдалечава, и животът се изменя.

И сега, нас ни заставят да търсим Бога да му се молим, да Го търсим вън от себе си, като един човек. Бог не е Човек. Той не е като

нас. И ако Той е човек, Той е най-идейният човек, за когото ние даже нямаме понятие. Той е безсмъртен, който обхваща всичко в себе си. Казва се за Бога, че е дълготърпелив, благосклонен, милостив, чува страданията на всички същества промисля за всички същества в света. Няма същество в света колкото и да е малко, колкото и да е дребен животът му, в което Той да не прониква и да не му помага. Как ще схванете този велик ум, как ще схванете това велико сърце и тази велика душа, която помага на всички същества? Но същевременно, когато те види, че вършиш някакво престъпление, че насилваш някого, Той веднага ще изпрати някой по-силен от теб, да постъпи и с теб по същия начин. След това ще изпрати стражар, който да хване другия, и т.н. Той ще те постави в същото положение, да видиш какво вършиш ти с другите и да си извадиш урок, С това Бог иска да ти каже, че живееш един живот, който не е съгласен с Него Ти убиваш, Бог съживява. Ти измъчваш някого, Бог му помага. Тогава върши доброто! Кое е по-хубаво в живота: да връзваш някого или да го развързваш? Да му взимаш хляба или да му го даваш? Да му взимаш здравето или да му го даваш? Да му взимаш водата или да му я даваш? Кое е по-хубаво? Да даваш в света е по-хубаво от всичко друго. Тогава и ние във всички области на живота така трябва да постъпваме. Така трябва да бъде даже и в Любовта. Казваш за някого; „Аз го много обичам". Че като го обичаш, ти искаш да продадеш любовта си ли? - „Да знаеш, колко те обичам!" - Колко искаш да ти платя за тази твоя любов? Че отде знаеш, че и аз не те обичам? Ти ми направи едни обуща, които ми направиха толкова много мазоли! Ти ми направи едни дрехи, но те са толкова тесни, че откак ги облякох, добър ден не съм видял. Направи ми такива едни дрехи, та като ги облека, светъл ден да видя с тях. Направи ми такива обуща, че като ги обуя, да ти благодаря. Питам: какво искаш още? Да имам един брат, който да мисли, че светът е създаден само за мен. И ти да имаш един брат, за когото да мислиш, че светът е създаден само за него. Но после, да имаш един баща, за когото да мислиш, че светът е създаден

само за него. Да имаш една майка, за която да мислиш, че светът е създаден само за тази майка. Това аз наричам идеален свят. А не да мислиш че светът е създаден само за теб. Това не е твоя работа. Нека майка ти, баща ти, сестра ти, брат ти мислят, че светът е създаден само За теб. Нека те мислят така а ти за себе си остави, нищо не мисли.

Казвам: това е новото учение. Ако хората не мислят така, светът не може да се поправи. Така е и в Природата. И апостол Павел казва: „Вече съм по-близо до спасението, до Божествения ден." И ако ние така разбираме, в нашия живот може да настане една промяна. Аз съм за онази коренна промяна, която може да стане у вас. У мнозина от вас тази коренна промяна още не е станала. Някои от вас сте като буби, но някои от вас са застанали на вратата вече. Този е спасителният път. Това е пътят на самоусъвършенстване. Вие можете да вярвате в Бога, можете да вярвате в някаква църква, моите похвали за това, но всичко това не може да ви спаси. Може да ви спаси само онзи момент, в който вие възприемете Бога. Кажете: „Всичко е създадено от Бога и аз мога да живея за Него." За да се спасите, не е достатъчно само да бъдете член на някаква църква или да сте гениален човек или светия. Ако се проявите като светия, вие ще имате одобрението на хората и ще пишат цели трактати за вас, но това ни най-малко няма да ви направи гражданин на Царството Божие. Но денят, в който вие решите да служите на Бога, тогава Бог ще ви каже в душата така: „Всичко, каквото виждаш, е за теб." Ти ще кажеш в душата си; „Господи, всичко е за Теб." Но Той ще ти проговори в душата: „И слънцето, и звездите, и луната -всичко, каквото виждаш, съм създал заради теб."

Когато Бог ти проговори, ти ще се облечеш в новия човек. Тогава ще се родиш и с Господа наедно ще тръгнеш да посещаваш всичките светове и да ги изучаваш. Тогава ще разбереш целия живот и отношението на всички хора към теб. И когато забогатееш, ще имаш цялата Вселена, ще бъдеш толкова богат, че като дойдеш в България

като неин гражданин, в 24 часа ще уредиш всичките си нужди. Всички ще се интересуват да знаят отде имаш тези приходи. Я ми кажете сега, кой урежда българския бюджет? Благодарение, че има един Господ, който люби българите, та им отпуща този бюджет. Това, дето казват, че министрите го уреждали, те го уреждат само с цифри, а същината на този бюджет се урежда от другаде. България има седем милиарда бюджет, но ако няма жито, ако няма царевица и ако хората не работят, кой ще им даде, кой ще им отпусне този бюджет? Какво биха правили българите тогава? Отде ще дойде този бюджет? Има Един отгоре, Който люби българите и казва: „Хайде в тази година да им отпуснем, да преживеят" - праща им Той своето благословение. Казвате: „Ние уредихме българския бюджет." - Уредихте го, но всички се намирате много натясно. Не само българите, но всички.се намират натясно. Питам: как трябва да се проповядва на хората?

Вие казвате: „Кажете ни един спасителен път!" Казвам: обичайте Бога с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум й с всичката си сила! После, обичайте ближния си като себе си. И най-после, обичайте дърветата, Слънцето, звездите, луната, водите, вятъра, изворите, въздуха - обичайте всичко в света! Казвате: „Как може това?" - С въпроса „как" аз не се занимавам. Има други хора, по-учени от мен, които се занимават с тази терминология. Занимавам се с положителни неща, които мога да направя. С това, което не мога да направя, не се занимавам. Аз ви говоря една велика Истина, за която ви казвам, че е така. Има една велика Истина, в която са живели и живеят възвишени хора, които радват днес света. Тези възвишени хора са по лицето на Земята. Те са, които са постигнали този път и те живеят все по този закон - Любов към Бога, Който е наш Баща, любов към ближните, които са наши братя и сестри и любов към всичко, което има дихание.

Тази е идеята, която Павел е имал в ума си, казвайки: „Да се облечем в новия човек", за да достигнем съвършенство и да наследим това, което Бог е създал за нас.

„Благословен Господ Бог наш." Тайна молитва.

2-ра неделна беседа, държана от Учителя на 4 октомври 1931 г, 11 ч. 15 м. София, Изгрев.

ДАЙТЕ НИ ОТ ВАШЕТО МАСЛО

„А безумните рекоха на разумните: „Дайте ни от вашето масло, защото светилниците наши угаснуват.“ (Евангелие от Матея, 25:8)

(10 ч. 20 м. Приятно, хубаво време. Слънцето топло грее.)
„Отче наш"
„В начало бе Словото"

Ще прочета 25 глава от Евангелието на Матея.

„Имаше человек, проводен от Бога"

Неразумните рекоха на разумните: „Дайте ни от вашето масло!"

Тези, които изучават древните книги, които изучават старите писания, все още не могат да разберат един такъв преносен, фигуративен език, какъвто е езикът на Природата. В нея всичко е само изложение в картини, всичко е наглед разхвърляно. Тъй да се каже, Природата никога не ни говори на наш език. Ние сами си тълкуваме, правим си някакви преводи от онова, което тя прави. Но какъв е езикът на Природата, никой не знае; как точно говори тя, никой не знае. Природният език няма никаква граматика. Кои са нейните съществителни, прилагателни имена, местоимения или глаголи, и това никой не знае.

И сега ние се спираме върху думите, които Христос е изказал преди 2000 години. Ако ги разберем така, както Христос ги е разбирал преди 2000 години, значи, че сме останали много назад, понеже сам Христос от 2000 години насам е направил голям прогрес. Христос преди 2000 години не е бил такъв, какъвто е днес. Днес Той е съвсем друг. Всичко в света прогресира. Едничкото неизменяемо същество, което никога не се мени, това е само Бог. Той не се мени по единствената причина, че е вечен, безграничен, съвършен в Себе Си, а

всичко друго, което се съдържа в Битието на Бога, търпи изменение, постоянно се променя. Благото на всички хора - единично, индивидуално, семейно, обществено, общочовешко - седи именно в тези промени, които стават. Тези промени могат да бъдат нормални, могат да бъдат и анормални. Например разболява се човек - това е анормална промяна; осиромашава - това е анормална промяна. Обаче забогатява човек - това е нормална промяна. Вземете например думата „богат", богат човек - това е дума, която означава нормално състояние. Прибавите ли към тази дума частицата „-аш" - „богаташ", вече се изменя съдържанието на думата, тя означава вече анормално състояние. Като кажеш „богат човек" търпи се това, но като кажеш „богаташ", тази дума става вече опашата. Какво ѝ придават тези две букви? Какво означава частицата „аш" на края на думата? Частицата „аш" на думата „богаташ" показва, че този човек така живее, че оттук-оттам зачеква, лъже хората, а иска да им покаже, че уж по Бога живее. Тъй щото в думата „богат" има нещо нормално, но като се каже „богаташ", в тази дума има вече нещо криво. Или думата „буржоа" – и в нея има като българското „богаташ". Като се каже „аристократ" или „noble man", е пак същото - българското „богаташ".

Сега, това са идеи, изразени чрез известни думи, които аз не вземам в друг смисъл, освен в смисъл на онзи велик закон, който регулира нещата в нашето съзнание. Например, ако вземем едно парче месо, в първо време то е прясно, има червен цвят, но ако поседи няколко дни, то започва да се разваля, да мирише. Природата в това отношение определя нещата. По същия закон много думи, с които ние си служим, са започнали да се разкапват, да се разлагат, да миришат и затова им трябва малко сол, за да се спре този процес на разлагане. По същия закон ние не можем да живеем стария живот. Животът на миналото е абсолютно невъзможен, понеже в природата два еднакви момента абсолютно не съществуват. Колко години трябва да живее цялото човечество, това е абсолютно определено. Колко време трябва да живее човек, и това е абсолютно определено. Нещата

в природата абсолютно не се повтарят. Казвате: защо ни говорите тези неща? Ние ги знаем, ние сме ги слушали толкова пъти, знаем тези работи. Казвам: ако аз преповтарям това, което вие вече знаете, то е безполезна работа, то е губене на време. Няма защо да ви преповтарям старите истини. Няма какво да разправям на стария човек за неговите младини, какво е бил той на времето си, той знае тези работи по-добре и от мен. Но ако на този старец му разправям неща, които той не знае, с четири уши ще ме слуша. Ако му казвам начини как може да се подмлади, той ще ми каже: „Говори ми, аз ще те слушам." Ако му разправям опитите, които може да направи, той ще ме слуша. Ако отида при един болен и започна да му разправям за болестта, той няма да ме слуша, той я знае по-добре от мен, сам ще започне да ми описва своето състояние; но ако започна да му разправям начините, които може да приложи за своето излекуване, той ще ме слуша. Ако му кажа: няма какво, ще трябва да търпите, той няма да ме слуша. Това и баба знае. Всяка баба знае да разправя тези неща, да дава разни утешения. Болният обаче казва: „Не, цяр, цяр ми дайте. Дотегна ми това нещо. Не мога повече да търпя." Ама Господ ти е изпратил тази болест. - „Какъв е този Господ?"

Има неща в света, които не са верни. Има неща в света, които са невъзможни, невероятни. Да ми каже например някой, че ми дал един милиард лири стерлинги на заем, това е невероятно. Невъзможно е да каже някой, че ми е подарил цялата месечина или да каже някой, че ме е направил господар на цялата Вселена, че без неговата воля нищо не може да стане. Това е немислимо. Той сам умира като мен, сам е болен като мен, сам е бедняк като мен, търси оттук-оттам да вземе назаем стотина лева, а пък ще ми се прави господар, и то господар на цялата Вселена.

Всичко това именно показва, че трябва нова мисъл. Ако вие всеки ден или всяка минута не можете да поставите в себе си по нещо ново, дали аз ви говоря или вие си говорите, или други ви говорят, то е все едно. Ако не можете да внесете в себе си, в своя живот, нещо

ново, вашият живот се губи. Това показва, че сте в един негативен път и се израждате, не се прераждате, не прогресирате. Защото под думата „прераждане", което мнозина не приемат, аз разбирам закон на еволюция, закон на развитие. Значи, човек не се преражда, но се развива, расте. Всеки момент, всеки ден той расте и се развива. И действително, всеки ден всяко нещо трябва да расте, трябва да се развива.

Сега ние ще оставим настрана тези догматични въпроси. С тях може да се занимава само онзи, който ги е създал. Догмите са предмет на едно догматично учение, те са собственост на известни философи, на известни традиции. Тази тяхна собственост ние не искаме да я вземем, те нека си я пазят.

Казвам: два пътя има, които хората трябва да разбират. В единия път вървят онези, които вярват в Бога. Те са хората на прогреса, идеалистите, те вярват в някакъв Бог и казват, че този Бог живее в сърцето им. Другите пък вярват в природата, но те трябва да я разбират, да живеят съгласно нейните закони. Аз не говоря за онази мъртва природа, която не е отзивчива спрямо нас; аз говоря за живата, за отзивчивата Природа. И ако ти знаеш нейните закони, тя веднага ще те успокои. Има един закон на Природата, който знаят мъдреците и светиите. За тях тя е много отзивчива. Например, ако ти си някъде всред природата, но облечен с тънки дрехи, а вън е много студено, около минус 30 градуса, и ти ако се обърнеш към нея с нейния език, тя веднага ще ти отговори: няма да се мине много време и температурата ще се повиши най-малко до минус 20 градуса. Ще кажете: как може да стане това? То е нейна работа, това е факт. Който знае езика на Природата, ще види колко отзивчива е тя. На разумния, който може да й говори на нейния език, и тя веднага може да му отговори; за онзи, който не може да говори на нейния език - ни глас, ни услишание.

И тъй, безумните казали на разумните: „Дайте ни от вашето масло!" Вие можете да кажете: „Че нали тези, разумните, са били

милосърдни, защо да не дадат от своето масло на онези девици?" Маслото в този случай представя условия за произвеждане на човешките мисли. Човешката мисъл не се продава; светлината не се продава. Ти не можеш да я хванеш, не можеш да я впрегнеш на работа. Ако ти знаеш законите, можеш да хванеш веществото, от което светлината се произвежда и да я произведеш, но самата светлина не можеш да хванеш. Тя е свободна, тя си ходи навсякъде. И човешката мисъл е напълно свободна. Но първото нещо: не трябва да вярвате в този закон, че човешката мисъл е абсолютно свободна. И свободен човек е само този, който правилно мисли, а не този, който неправилно мисли. Защото правилната мисъл сама по себе си тъче, праща сили, тя праща мощ, тя е свободна. Тя върви във възходящ път. А всяка мисъл, която не е правилна, тя върви по низходящ път; тя ще смути сърцето, ще смути ума, ще внесе всички пертурбации в човека. Следователно, когато казвам, че човек трябва да мисли, аз разбирам онази светла мисъл, която върви. Само тази светла Мисъл е в състояние да гради. Ще кажете, че животът е лош. Не си туряйте в ума мисълта, че животът е лош! Това е нещо относително, то е нещо само временно. Студено е, но студът може да се превърне в топлина, да се смени времето. Ти може да си сиромах, но сиромашията може да се смени, да се превърне един ден в богатство. Всичко зависи от вашата разумност, която имате.

Ние често се произнасяме за живота, но без да размислим добре върху нещата. Ако един човек, живял порочен живот, се постави в положението на един безумец, който иска пари на заем от праведния, от светията и му казва: „Моля ти се, помоли се за мен на Господа да ми прости греховете, това е нещо, което не може да бъде. Праведният може да се помоли за него, но само ако той обещае да работи; без да работи, да яде само и да пие, да пиянства, да върши оргии, а другият да се моли за него да му се простят греховете - такова прощаване, такова правило никъде в природата няма. И после, някой може да каже: аз живея много добре. Че живееш много добре, така е, но на

твоето добро живеене всеки ден трябва да прибавяш по нещо, понеже животът е непрекъснат. Това са две фази на еволюция. Пред теб седи един път на вечността, по който ти трябва да минеш. Всеки ден трябва да прибавяш нещо. Всеки ден си носи нещо ново. В това отношение вие трябва да разглеждате живота като едно дърво, което всеки ден расте. И ако всеки ден или всяка година не придава по едно малко клонче, то е осъдено на изсъхване. И ако докато стигне последната възраст то всеки ден не придава по нещо, значи не се е развивало както трябва. Развива ли се правилно, всички тия нарастъци показват, че дървото е прогресирало. То е мислило, като е расло. Каквото и да мислят хората, но аз казвам: всяко растене има известна мисъл в себе си. Така и всяко растение в процеса на своето развитие има известна мисъл. Нека ви приведа следния пример: представете си, че тренът върви, усилва постепенно своето движение, не спира. Питам: самият трен има ли някакво съзнание за своето движение? Той сам няма никакво съзнание. Пътниците, които са в него, те знаят това, но и онзи, който кара трена, самият машинист, той знае цялата работа, от него зависи всичко. Друг пример: когато на бойното поле пред теб падне една граната и се разпръсне, тя сама съзнава ли това, което върши? Тя сама ли дойде при теб или някой друг я изпрати? Тя не дойде сама, някой я изпрати, и като стигна до теб, пръсна се, направи пакост, но тя не съзнава нищо от това, което е извършила. Обаче онзи, който я изпрати до теб, той знае какво може да извърши и какво е извършила.

Казвам: има известни човешки мисли, които мязат на гранати. Те са изпратени отвън. Има известни човешки мисли, които мязат на житните зрънца. Те са изпратени за съграждане на човека. Всяка мисъл, която може да помогне на човешкото съзнание, е изпратена от живата Природа. Има неща в света, които никой не може да ни ги даде. Единственото същество, което може да дава, то е само Природата, в която ние живеем. Само от нея можем да взимаме нещо назаем. Но тя всякога държи отчет за нещата. Притчата за талантите

показва, че те могат да се дадат само на тези, които имат. Вземете например кой носи тежките работи в живота? Юнакът, здравият човек носи тежките работи. На коя кола турят повече тежести? На здравата кола. Въпросът обаче е друг: какво е вътрешното състояние? Кому дават най-голямото богатство? На умния човек. Ние говорим за богатството в правия смисъл на думата. Човек може да бъде не само материално богат, той може да бъде и умствено, и духовно богат. Под богат човек не разбирам онзи, който използва своите братя. Богат човек е онзи, който работи за благото на своите братя. Той е богат, защото работи в полза, за благото на своите братя. Да вземем, например двама братя, родени от един и същ баща; единият от тях става богат, а другият остава бедняк. Богатият брат се заема да повдигне своя беден брат, да подобри условията на неговия живот. Добрите хора, богатите хора помагат, няма защо да питат да помагат ли или не. Морализирането, правенето на добро на хората не седи само в даване пари с лихва. Хубаво е и това, добре е, някога с това се поощрява труда, но питам: този банкер, който дава пари на заем, какво е изработил? Преди всичко той е едностранчив в своята работа. Един банкер, който е работил пет-шест години в своята банка, след това трябва да се откаже от тази си работа, да отстъпи мястото си на друг. Ако човек стои все на една и съща специфична работа, ще се развият само едни центрове, а други ще останат съвсем неразвити. В сегашно време като наблюдаваме хора в различните занаяти, от различни съсловия, забелязва се, че при тия хора са развити само известни центрове, които са взели голямо участие в работата. Например онези, които са ковачи, железари, имат силно развита ръка. Онези, които постоянно бягат, силно развити са у тях краката; онези, които постоянно се борят, имат силно развити ръце, силно развити мишци; които се готвят за балове, имат много нежна, парфюмирана кожа, без никакви мазоли, намазана с фини масла и кремове. Какви ли масла не употребяват тия хора, само и само да имат нежна кожа.

Хубаво е човек да има такава нежна, мека кожа, но какво предназначение има тя?

Сега, да ви разправя една история. Когато Бог създавал света, Той създал и лисицата, която назначил за виден професор, да преподава своите науки. При този професор, назначен от Бога, дохожда една кокошка, много хубаво облечена и му казва:

- Искам да постъпя в твоя университет, да ме учиш. За твоите уроци ще ти дам едно перце от себе си.

- Не, с перца аз не се занимавам. Ти даваш ли ми онова, което е под твоите перца отдолу?

- Как ще ти дам това, което е под перцата ми, не го давам.

- Тогава и аз не мога да те приема в училище.

- Щом не приемаш мен, аз съм млада, имам десет малки деца, тогава приеми поне едно от моите деца в училището, да го изучиш.

- Като е за децата ти, готов съм, ще ги приема в училището си и ще им дам такова едно образование, че да бъдат добре подготвени за обществото.

И кокошката започнала едно по едно да ги праща да се учат. От време на време тя ходела при лисицата да пита какво правят децата й, дали добре се учат. Лисицата казвала: „Много добре се учат, много бързо прогресират, след време ще станат като мен професори."

Най-после тази работа дошла до ушите на Господа. Той викнал лисицата и я запитал: „Ти защо лъжеш? Защо изяде пилците на тази кокошка? Защо изяде децата на тази жена, че я направи толкова нещастна? Сега ще те изпратя из горите, да те гонят хрътките и с хиляди години да не намериш мир, задето се зае с възпитанието на тези пилци, а злоупотреби с тях. А на кокошката казал: „Понеже ти беше толкова глупава, че изпрати децата си при този професор, а не ме пита за това, ще те поставя в положение само да крякаш и да снасяш яйца, които хората да ги взимат и да ги ядат." Докога кокошката ще снася яйца и хората ще ги ядат? Докато поумнее, да не дава децата си на лисицата. И докога лисицата ще бъде гонена от

кучетата? Докато тя като професор престане да лъже. Тя опапала всичките пилци на кокошката, а ще я лъже, че ще ги възпитава и професори ще ги прави.

Сега вие ще разгледате този въпрос не външно, но вътрешно. Ще кажете: „Ние не можем да го разберем." Вие трябва да схванете дълбокия смисъл. Може да се разбира едно или друго, но то има и своя страна на приложение. Ако ти, като една кокошка, дадеш една своя свещена мисъл на такъв професор като лисицата, да я опапа, няма ли да те вика Господ и да те пита: де изпрати своята свещена мисъл? На кой професор изпращаш своите свещени мисли? И лисицата ще бъда наказана, но и ти ще бъдеш наказан. Казвам: и от едната, и от другата страна трябва да бъдем разумни във всички свои постъпки, понеже пред нас седи едно велико бъдеще. Ако ние най-първо не бъдем полезни на себе си, тогава и на другите не можем да бъдем полезни. Ако бъдем полезни на себе си, и на другите ще бъдем полезни. За да бъдем полезни, ние трябва първо да определим своите отношения не към хората, но към Първата Причина. Важно е да се знае когато се създаде първият човек какви бяха неговите отношения. Вие не разсъждавайте какви са сегашните ви отношения, но какви бяха вашите първи отношения. Трябва да се знае какви бяха първите отношения на първия човек. Когато беше в Райската градина и когато около него нямаше още никакъв живот, неговите първи отношения бяха към Бога. Бог посещаваше първия човек всяка сутрин и му преподаваше уроци при изгрева на слънцето по един час. Той преподаваше уроци на Адама, на първото свое създание, как да живее, как да обработва градината. Един ден Адам свърши това теоретическо училище и влезе в опитното училище на Райската градина, да обработва растенията и да изучава зоологията, за да тури имена на всички животни. Господ му каза: „Аз те учих, а ти сега трябва да туриш имена на всички тия животни." Това, което Мойсей каза за Адама, аз малко ще го коригирам, т.е. няма да го коригирам, но ще кажа как седи истината по този въпрос. Господ прекара всички

животни пред Адама и го накара той да им даде имена. Всяко животно си има свое значение, в азбуката на Природата всяко животно имало свое определено предназначение. Каквито имена дал Адам, Господ ги одобрил и на гърбовете на тия животни били написани имената им. Обаче останал един въпрос неразрешен: Господ запита човека за неговото име, но той не го знаеше. Тогава Господ го приспа, извади две от ребрата му и направи от тях едно същество, за което Адам каза: това е плът от плътта ми и кост от костта ми. Как нарече това същество? Вие казвате „Ева", а той го нарече „Йехова" -същество, направено от Бога. Името му е съставено от четири букви. Първата буква е „И" - принципът, който твори. Втората - „О" - принципът, който съхранява; третата изразява принцип, който държи нещата в равновесие и последната буква е пак повторение. Евреите произнасят това име така: „Иот хей ват хей".

Човек трябва да научи своето име. Ако отворите Откровението, ще видите, че там се казва: „Ще ви дам ново име." Всеки човек трябва да знае своето име. Силата на човека седи в неговото име. Като каже човек името си, в него се съдържа нещо мощно. Под думата „животно" се разбира същество, което ходи само по своите желания, без да разбира. Не че лошо живеят животните. Те не разбират какви ще бъдат последствията на нещата, последствията на техните постъпки. Ти можеш да желаеш да ядеш и пиеш, но трябва да знаеш последствията на тия свои желания.

Тази притча за светилниците Христос изнесе повече за своите ученици, за да им обърне внимание, че добрият живот - маслото - човек трябва да носи в себе си. То е вложено вътре в него.

Всеки трябва да вярва, че се ражда с всичките заложби от Бога и трябва да живее според тия свои заложби, а всички други неща в света са само условия за неговото развитие: майка и баща, брат и сестра, общество, народ, човечество, Небе и Земя, Вселена - всичко това са условия за неговата велика мисъл, а той, в единение с Бога, ще размишлява и всичко ще използва. Той няма какво да се занимава с

недъзите на хората; с бедните хора няма какво да се занимава, защото всъщност бедните хора не са бедни. Когато казваме, че някой е беден, той е беден само по мисъл, той не знае как да мисли.

Аз съм привеждал много пъти примера за вързания кон и вързаното куче. Направете опит да вържете един кон, ще видите, че този кон гладен ще умре. Свържете обаче кучето с едно здраво въже - то ще прегризе въжето и ще избяга. Конят казва: „Такава е волята Божия, ще се мре". Кучето казва: „Волята Божия не е такава, да мра, Той ми е дал зъби, с които да се браня - нищо повече." И след това ще питате: има ли право кучето да прегризва въжето? Има право, разбира се! Никой не е дал право на човека да връзва което и да е животно. Нито на нас ни дал някой право да завързваме животните.

Не е волята Божия ние да умираме; не е и волята Божия ние да страдаме. Страданието е процес на възпитание. Ако не ти дават три дни да ядеш, ти трябва да разбираш смисъла на глада. Ако си болен, три дни няма да ядеш, но можеш да не ядеш и цял месец. Има болести, които не се поддават на никакво лекуване, а се лекуват само с глад. При това, като гладуваш, не трябва да се тревожиш, да не мислиш като си гладувал 10 дни, че ще умреш.

Някой казва: цели десет часа не съм ял, ще умра от глад. Не ял 10 часа само и мисли, че ще умре от глад! Не само 10 часа, но и 1000 часа можеш да не ядеш и пак да не умреш от глад. Но ако човек като не яде се безпокои, от страх може да му се пръсне сърцето. Ако разбира закона на неяденето и организмът му е пълен с нечистотии, той трябва дълго време да не яде, за да премине през огън и да се пречисти тялото му. За това нещо Природата има ред начини.

Когато организмът трябва да вземе храна, тогава тя му туря един силен тласък или подтик за ядене. Тя казва: ти ще ядеш, но няма да преяждаш, ще ядеш по малко. Често, през четири-пет часа, но по малко ще ядеш, да не преяждаш. А когато Природата ти казва да не ядеш, тя ще ти заключи устата и няма да можеш да ядеш. Ти казваш тогава: нямам апетит. И тръгваш при един, при втори, при трети

лекар, които ще ти дават разни лекарства, да стимулират стомаха ти. Природата ти казва: „Не яж!" - и ти не трябва да ядеш. Когато майката не е опекла още питата, тя казва: чакай, питата още не е готова. Когато питата се опече, тя ще каже: ето, яж сега, питата вече е готова. Докато тя казва, че питата не е опечена, ти чакай, иди си върши работата.

Всички най-добри хора в света, всички светии, всички те са учени, но са започнали възпитанието си с този природен закон: да ядат, когато Природата казва и да не ядат, когато пак тя казва. Всяко нещо трябва да става на времето си.

Казвам: този закон е същият и в правенето на добро. Мислите ли кога може да се направи едно добро? Идва един познат, за когото смятат, че не обичал да говори истината, но всякога казва малко невероятни работи. Един негов приятел го пита:

– Нямаш ли да ми кажеш една лъжа?

Той започва да плаче насреща му и отговаря: – Я се остави, аз отдавна вече се отказах да говоря лъжи. Дотегна ми вече. Писаха ми вчера, че баща ми умрял, а аз много обичах баща си и сега се чудя как да отида на погребението му, как да го погреба, като нямам пет пари в джоба си! Приятелят му веднага бръква в джоба си и му дава една банкнота.

– Много ти благодаря, тази е последната лъжа, която ти казах.

Това се нарича умен човек. Това на турски се казва „масал". Да ви приведа сега този „масал" на турски. Един турски султан повикал един дервиш, един ходжа, много умен човек и му казал:

– Я ми кажи една дубара.

– Такъми нямам.

– Какво ти трябва за тези такъми?

– Трябват ми 200 турски лири да си купя такъмите, че после ще ти кажа една дубара.

Тогава султанът изпратил с него заедно своя пръв министър да го придружи, да купят заедно такъмите. Тръгват двамата от дюкян на

дюкян да търсят такъми. Цяла седмица обикаляли, дервишът изхарчил парите, но нито такъми намерил, нито дубарата казал.

Та сега и вас питат: каква дубара искате да кажете? Но и вие цял живот преминавате все в търсене на такъмите - в какво да вярвате и в какво да не вярвате, или какво да ядете и какво да не ядете. Така минава целият ви живот, докато най-после се намерите в положението на един стар човек, с побеляла брада, сгушен, който се чуди какво да прави. Но с това въпросът не е решен. Ти можеш да излъжеш султана само един път. Но като остарееш, като не ти държат краката, ти вече не можеш да ходиш от дюкян на дюкян да търсиш такъмите си. След като остарееш, ще дойдеш най-после до положението да те носят на тарга.

Ние сега трябва да изнесем нещо на света - учението, което трябва да им проповядваме. Под думите „да бъдем праведни, да бъдем свети, да бъдем учени, да бъдем благородни, възвишени и интелигентни", аз разбирам да можем да живеем един благороден живот, да разбираме законите на Природата, постоянно да се обновяваме. Казано е в свещените книги: постоянно се обновявайте във вашия дух! В какво седи това обновяване?

Аз говоря на онези от вас, които пряко можете да разберете мисълта ми.

От това, което ви говоря, вие можете да направите един малък опит, не един ден, а всеки ден да правите опити. Каквото и да ви дойде в живота, задайте си въпроса: каква е целта на Природата, като ви изпраща това изпитание? Защо изпадате в едно или в друго положение или състояние? Да кажем, че вие сте нещо тъжни, скръбни. Трябва да знаете, че тази скръб не е ваша. Може да е обща скръб на всички хора. Вие минавате, например, покрай една къща и в това време чувствате една голяма скръб, някаква голяма тъга. Причината за тази тъга е, че в тази къща има един човек много болен, който е дошъл до силно отчаяние и вие трябва да влезете вътре и да му помогнете. Но вие си казвате: това не ми трябва. Ако влезете, тази

тъжна мисъл или това тъжно състояние веднага ще изчезне. Утре минавате покрай друга къща, дето има друг болен и пак нещо ви казва: влез да помогнеш на този човек. Не влезете ли, тъгата ще продължава. На третия ден пак не послушате своя глас и по този начин болестта се умножава. Ако бяхте влезли още веднага в първата къща и бяхте помогнали на първия човек, той щеше да се освободи поне отчасти от едно страдание, а на вас щеше да олекне. А така, ти не помогна на него, но и ти сам носиш ред страдания, едно от друго по-тежки. Не да казваш: това не ми влиза в работата. Не, трябва да ти влиза в работата, понеже светът, в който живееш, не е твой, той е на Бога. Ти си изпратен в този свят на училище. Владение имаш, имаш право да се учиш, да следваш и каквото придобиеш в това училище, то ще остане с теб, а всички пособия, всички такъми на училището ще останат в самото училище за други ученици. Като излезеш от училището, със себе си нищо няма да вземеш, освен своята диплома, с която да докажеш, че си свършил това училище. Дипломите, които ни дават светските училища, биват обикновено написани на книга, а дипломите, които живата Природа дава, биват написани на умовете, на сърцата, на душите ни.

„Дайте ни от вашето масло!" Така казали неразумните девици на разумните: „Дайте ни от вашето масло!" Можем ли да дадем от това, което е потребно за нас? Можем ли да дадем нашите добродетели в услуга на другите хора? Добродетелите назаем не се дават; любовта назаем не се дава; мъдростта на заем не се дава; истината на заем не се дава; знанието назаем не се дава. Заем в природата не съществува. „Даром сте взели, даром давайте" е казано, заем в Природата няма. Заемът е ограничение, заблуждение. Даром сте взели, даром давайте - това е един Божествен процес. Божествените процеси съществуват в Божествения свят, но човешки процеси в Божествения свят няма. Човешките процеси са само временни в нашия живот на земята и при завършване на нашата еволюция, като растем постепенно, и тези пособия се изменят.

Напада ви една тъжна мисъл и казвате: аз съм сиромах човек, мъчно се живее така. Хубаво, аз мога да ви направя богати.

Как? Ще ви направя богати, но непременно ще изгубите нещо. За да ви направя богати, непременно трябва да изгубите нещо. В Америка например има един голям милионер, който разполага с 500 милиона долари, но е сляп и с двете си очи. Този милионер дава половината от богатството си на онзи, който би се съгласил да му даде двете си очи. Ето, дава 250 милиона долара за две очи! Този човек е готов и всичкото си богатство да даде само за две очи. Който се съгласи да му даде двете си очи, ще отиде на неговото място, а той ще заеме мястото на виждащия. Съгласни ли сте някои на такова предложение? Да, но този, който се съгласи да даде двете си очи, той ще трябва да се подложи на операция, от която ще чувствува такива ужасни болки, че ще види и ще пати. Ще вземе наистина 500 милиона долара, но ще види и ще пати. Та казвам: онова положение, в което сега се намирам, с нищо не го замествам в света! И цял свят да ми дадат, не ми трябва. Христос казва: какво ще спечеля, ако и целия свят ми дадат, но душата ми погубят? Онова, което ти дава мисъл, онова, което ти дава чувство, онова, което ти дава щастие, онова, което ти дава сила, което прави човека силен не само за един момент, но това, което придружава човека през целия живот - то е мощното и силното, което човек може да постигне. Със силите си, със способностите си, които има, той всичко може да постигне! Това са Божествени способности и дарби, вложени от Бога в самия човек. Ти и здрав можеш да бъдеш, и учен можеш да бъдеш - всичко можеш да направиш, това е само въпрос на време, обаче трябва да работиш. В това отношение не трябва да се бърза. В сегашния живот всички бързат и искат в 5-10 години да станат светии. Светостта е възможна за един дълъг период от време. Ти можеш да бъдеш свят, но само за един момент, следния момент дали ще бъдеш свят, то е друг въпрос.

Ще ви приведа примера за онзи светия, който живял цели 20 години на планината и станал толкова свят, че можел да държи в

ръката си сняг, без да се топи. Той решил един ден да слезе от планината и да вземе в ръката си малко от този свещен сняг, с което да покаже на брат си до колко бил свят. Брат му бил обущар в един голям град като София, Лондон или Париж. Слязъл светията при брат си и отишъл в дюкяна му, дето той взимал поръчки за направа на разни видове обуща. Обущар бил, но един от видните, прочути обущари в града. Братът казал: „При мен ще дойде днес да си поръча обуща една от най-видните дами, царската дъщеря. Почакай малко, докато дойде тя, може да й кажеш няколко думи." И той останал при брата си. По едно време дошла царската дъщеря и брат му започнал да й взема мярка. Като държал снега в ръката си, светията се загледал нещо в крака и и не забелязал как снегът му постепенно почнал да се топи. Обущарят му казал: „Братко, снегът ти се топи."

Този момент на светост не е нещо наследствено. Баща ти може да е бил светия, но само за известни моменти. Светостта е прогресивна, в известен момент ти можеш да паднеш и после пак можеш да станеш. Нищо от това, че си паднал, но трябва пак да станеш. И като станеш, не мисли, че пак няма да паднеш. Значи, има възможност и да паднеш, и пак да станеш. Като паднеш, кажи на Бога: благодаря, че кракът ми не се счупи! Не е голям грях и на този светия, че е паднал. Какво от това, че снегът почнал да се топи?

Сега, от известни данни аз ще си позволя да изтълкувам какво си е помислил този светия, заради което снегът му е почнал да се топи. Той си помислил: „Двайсет години прекарах на планината и какво научих там? Само сняг да държа в ръката си. Ако бях прекарал живота си в света, бих имал възможност да стана може би царски син, да имам познанство и разговор с тази царска дъщеря. Колко хубаво щеше да бъде това!" Тъй щото нищо лошо не е помислил този светия. Но тази мисъл няма нищо общо с неговата святост. В кой ум не биха минали такива мисли? Но казвам: когато Бог в даден случай ни тури да живеем в света, ние трябва да знаем кое е хубавото и кое е лошото. Преди всичко, този светия не бил сигурен дали, ако той беше

княжески син, би могъл да се ожени за тази царска дъщеря; това са възможности. А при това постижение, което имал в планината, той трябваше, при виждането на царската дъщеря, да си каже: „Аз се радвам, че живея на планината, радвам се, че и тази царска дъщеря живее в града, радвам се, че и брат ми именно й взима мерки за обуща, радвам й се, Бог да й даде живот и здраве, както на нейния възлюбен и на нейните деца!" Ако той беше помислил така, снегът му нямаше да се топи. „Всичките мои благословения да бъдат с тази мома!" - така трябваше да помисли този светия. Но щом той е помислил нещо и за себе си, снегът му почнал да се топи. Тази негова мисъл е толкова малка, че само с теглилките на небето може да се мери. Това обаче е мое предположение. Има един закон на вероятностите.

Казвам сега: маслото - добродетелите - никога на заем не могат да се дадат. С резултатите на нашият живот ние можем да услужим комуто и да е, но онова, което Бог е вложил у нас, никога не можем на заем да го дадем. Никога една свещ не трябва да напуска светилника. Очите на гости не трябва да ходят; ухото на гости не трябва да ходи; носът на гости не трябва да ходи; езикът на гости не трябва да ходи; сърцето на гости не трябва да ходи; краката на гости не трябва да ходят. Сами те на гости не трябва да ходят, но с господаря си могат да отиват.

Има неща, които ние сами не можем да направим в света. Ако ти сам си позволиш да извършиш нещо, без позволението на твоя господар, ще направиш грешка. Ако твоето око излезе само, без позволение от мястото си, вие знаете какво го очаква, каква е неговата съдба. Има свещени неща; има органи, които ако напуснат своето място, ние знаем какво ги очаква. И ако вие сами напуснете своето свещено място, което Бог ви е дал, вие сами се излагате на най-големите противоречия в живота. Това се отнася до вътрешния живот на човека. Понеже трябва да се живее на Земята, този живот, това училище трябва да се завърши. Хората казват: какво ни очаква нас? И

богати, и бедни, и болни, и здрави, и силни, и слаби, и учени, и прости, нас всинца ни очаква една много строга участ, очаква ни смъртта - така, по всичките правила. Аз си представям как ще се яви Смъртта при бедните. Тя ще се начумери малко и ще им каже: „Съжалявам, че не сте малко по-тлъстички," На богатите, на тлъстите ще каже: „Тъй, хубаво е." На невежите пак ще се начумери малко и ще каже: „Бива, не бива, сиромах или богат, няма какво да се прави. И едните, и другите ще минат!" На нея всички й трябват. За да взема и богати, и сиромаси, и учени, и прости, Смъртта си има някаква определена цел. На общо основание тя взима всички и на богатия казва: „И ти ще свършиш, както и бедният." - „Поне се понаядох." Ако ти разбра яденето, колкото воденицата разбра брашното, което смля на хората, какво си придобил? Ти мислиш, че си ял, и воденицата мисли, че е мляла брашно, но всичко това, което си взел, пак ще се вземе. Ти мислиш, че си ял, казваш: „Поне ядох." Така не мисли здравомислещият човек. Така може да мисли само един анормален човек, който не разбира закона. Ако за едно малко благо, което си взел, трябва да платиш хиляди, каква разумност има в това? Ако за сто хиляди лева изгубиш всичко, каквото имаш, не зная какво предприятие ще е това. Аз не мога да си представя какво ще спечелиш, ако за един роман пожертваш всичките твои свещени книги, които имаш в библиотеката си.

Всеки миг, всеки момент трябва да се прилага по нещо ново у вас. Не се спирайте върху това, че сте утвърдени. Мнозина мислят, че са утвърдени. Те мязат на онзи евангелист, за когото един американски проповедник разправя следния случай. Едно малко дете отивало в тази именно американска църква и било много доволно от песните и от молитвите, които там се изпълнявали. Баща му обаче не ходел на църква. Детето, като се връщало, всякога разказвало на баща си какво се е пяло и правело в църквата. Един ден то запитало баща си:

– Татко, защо ти не ходиш на църква, нито пееш, нито се молиш?

– Аз, татковото, съм утвърден, да се молят и да пеят тези, които още не са утвърдени.

Детето се радвало, че баща му е утвърден. Един ден то се качва с баща си на една кола с един кон, но по едно време колата спряла и конят спрял - нито напред, нито назад иска да върви. Детето казало на баща си:

– Татко, конят се утвърди.

Желая хората да не се утвърдяват. По-добре конете да си вървят напред, без да се утвърдяват. И желая последователите на едно учение да си вървят, без да се утвърдяват, но да вървят все напред и напред, от слава в слава. И аз считам, че истинският живот е живот на вечно подмладяване.

„Благословен Господ Бог наш".

Тайна молитва.

3-та Неделна беседа, държана от Учителя на 11 октомври 1931 г., 11 ч. 20 м.

София, Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ НА ДВА ЗАКОНА

„А Исус му рече: „Да възлюбиш Господа Бога твоего. Да възлюбиш ближния си. Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичкия си ум. Да възлюбиш ближния си като себе си." (Евангелие от Матея 22:37,38)

Аз взимам тези две заповеди като величини, които имат известно отношение помежду си. За втората заповед англичаните имат специален израз, който не искам да преведа на български език. Защо? Когато някои неща не се превеждат, те се схващат по-добре. За пример някога времето не изглежда, че ще се развали, но по известни елементи в него вие схващате това и се нагаждате според времето, което предстои да дойде. Гледате вън, топло е, но вие знаете по нещо, че времето ще се развали. Следователно, без да ви казва времето, че ще се развали или поправи, вие знаете това. По какво познавате? Все има някакви външни изгледи, по които се ориентирате. Вие познавате това нещо по изгрева или по залеза на слънцето, по ветровете, по облаците и т.н. По известни знаци и някои животни познават времето, макар по степен на развитие да седят по-долу от човека.

Ето защо казвам: човек не може да каже за себе си, че нищо не знае. Много неща знае човек. Когато казваме, че човек знае много или малко неща, това е по отношение на другите същества. Човек знае много по отношение на по-долустоящите от него; човек знае малко по отношение на по-горестоящите от него. Следователно ако човек се сравнява със същества, които седят по-долу от него, той знае много; ако пък се сравнява със същества, които седят по-горе от него, той знае малко. За пример по отношение на Слънцето Земята е по-малка, но по отношение на Луната тя е по-голяма. Също така и по

отношение на останалите планети Земята е по-малка от някои, а по-голяма от други.

Мнозина мислят, че светът е направен за тях и казват: земята е създадена за хората, а небето е създадено за други същества. Може да е така, може и да не е така. Дали всъщност е така, този въпрос е философски и засега още не е разрешен. Какви аргументи могат да се представят за доказателство на първото твърдение? Има и друго твърдение, според което някои казват, че и земята, и небето са създадени за хората. И това твърдение се нуждае от доказателство. Обаче каквито и доказателства да се дадат за двете твърдения, те са все човешки, а човешките доказателства не са валидни за по-напредналите същества. Те не важат даже и за всички хора, а само за известна част от тях.

Казано е в Писанието: „И създаде Бог небето и земята." За кого? - За хората. Обаче в живота ние виждаме, че хората говорят и се интересуват повече за земята, отколкото за небето. Това показва, че само земята е създадена за тях. Щом се натъкнат на някакво голямо противоречие, те започват да мислят за небето. Щом се намери на тясно, или в известно противоречие, човек започва да мисли правилно.

Ще приведа сега един анекдот из училищния живот. Един инспектор тръгнал да ревизира учителите в един от своите райони в България. Той отишъл в едно основно училище и казал на един от учениците: „Стоянчо, напиши едно двузначно число!" Стоянчо помислил малко и написал числото 75. Инспекторът му казал: „Ти можеше да напишеш числото 57 и пак щеше да имаш двузначно число." Стоянчо се зачудил защо инспекторът обърнал числото, какво искал да каже с това. „Хайде, напиши още едно двузначно число!" Стоянчо помислил и написал числото 73. Инспекторът му казал: „Ти можеше да напишеш 37 и пак щеше да имаш двузначно число." Стоянчо гледал числата, мислил и си казал: чудна работа! Този инспектор току обръща числата. Какво иска той? „Напиши, Стоянчо,

още едно двузначно число!" Стоянчо помислил пак и написал числото 66. Инспекторът го погледнал, засмял се, но нищо не му казал. В този случай инспекторът и Стоянчо мислят еднакво. Както и да се обърне числото 66, все същото остава. Като помислил малко, Стоянчо се осмелил и казал на инспектора: „Господин инспекторе, тук забелязах един закон." - Какъв е този закон? - Когато числата накрая свършват с малки числа, като се обърне реда на цифрите им, те стават по-малки от взетото число. Например числото 75, взето в обратен ред става 57. Когато пък числата накрая имат по-голям брой единици, при обръщането си те стават по-големи от взетите. Числото 27 например се превръща в 72. Обаче има и такива числа, които, както и да се обръщат, не се изменят, те остават едни и същи. Такива са числата 11, 22, 33, 44, 55, 66, 77, 88, 99 и т.н." Отишъл си Стоянчо на мястото, но останал доволен, че научил нещо ново.

Казвам: има случаи в живота, когато хората мислят различно един от друг. Обаче има случаи, когато, каквото и да правят, както и да се мъчат да бъдат разнообразни в мисълта си, те мислят еднакво, по един и същ начин. Например при числото 57 хората не могат да мислят еднакво. Защо? Защото това число може да се превърне и в 75. При това, като дойдем до практическата страна на въпроса, 75 лева са повече от 57, макар че двете числа са образувани от едни и същи цифри. Това различие в стойността на числата създава у хората различие в мисълта. Обаче вземат ли се числата 11, 22, 33, 44, 55, 66 и т.н., хората вече започват да мислят еднакво. Както и да се обръщат тези числа, те всякога остават едни и същи. Следователно, има положения в живота, които показват, че човек трябва да се спре пред тях и да си ги изясни. Защо хората мислят различно по въпроси, по които трябва да съществува единство в мисълта? Разногласието в такива случаи показва, че хората се намират в разрез с природата, в разрез с Първичната Причина. Обаче има положения в живота, когато хората не могат да бъдат в разрез с природата, с Първичната Причина. Както и да обръщат въпросите, всички мислят само по един начин.

Казано е в Евангелието: „Да възлюбиш врага си!" Днес всички съвременни хора се запитват: възможно ли е да възлюбиш врага си, т.е. човека, който ти е направил ред пакости, който ти е създал ред страдания? Като се разсъждава по този начин, ние виждаме как хората се убиват, крадат, изнасилват едни други и се оправдават с това, че тези хора са техни врагове. И щом са врагове помежду си, другояче те не могат да постъпват. Казвам: представете си, че вие и вашият враг сте поставени на двата края на една греда, подпряна на един център, и трябва да пазите равновесие, защото под вас има голяма пропаст. Какво ще правите в този случай? Ако единият от вас каже, че не иска да седи с врага си на едно място и скочи от гредата, и двамата ще отидат в пропастта. Какво трябва да правят тогава? Да се помирят. Щастието, равновесието в живота на единия зависи от благоразумието на другия. И двамата трябва да седят на краищата на гредата и да пазят равновесие, докато условията на живота се изменят. Щом съзнаят, че са необходими един за друг, щом се помирят и си подадат ръка, условията на живота им се подобряват и те престават да бъдат врагове. Тази е причината, която заставила Христа да каже: „Любете враговете си!"

Следователно, да възлюбиш врага си, това е необходим закон, който всеки абсолютно трябва да приложи в живота си. Ти си на една греда с твоя противник и от него зависи и твоят живот. Отпусне ли се той от гредата, и ти отиваш заедно с него в пропастта. Тогава ще кажеш: щом е тъй, нека той седи на единия край, аз на другия край на гредата, да прекараме добре. Не искам нито аз да се мръдна от мястото си, нито той, защото кожата ми е скъпа. Ще кажете: не може ли моят противник да се замести с друг някой? Не може. Най-малкото помръдване от местата ви е съдбоносно и за двамата. Положението и на двамата ще се влоши още повече.

И тъй, когато имате, отношения с човек, когото не обичате, вие трябва да се замислите защо Провидението ви е поставило във връзка с този човек. Това нещо има своите дълбоки причини. Дали ги знаете,

или не, то е друг въпрос. Ако си обясните причините правилно, вие ще се повдигнете; не можете ли да ги обясните, положението ви всеки ден ще се усложнява, а с това ще внасяте по една горчивина в себе си, която ще трови и разрушава организма ви. Щом Провидението ви е поставило в отношения с човек, когото не обичате, то има предвид придобиване на някакво благо за самите вас. Вие трябва да издържите това положение, още повече като имате предвид, че в света нищо не е вечно. При това, ако един човек е неприятен за вас, за други е приятен. Нашата обич или омраза не е общ закон за всички същества. Вие не обичате някого, но Бог го обича. Какво ще правите тогава? Срещате някой човек, който живее чист, свет живот, моли се по няколко пъти на ден, но въпреки това страда, боледува, никой нищо не му дава. Виждате някой грешник, но във всичко му върви: жената и децата му са здрави, разполага с пари, има къща, ниви, лозя. Привидно първият като че ли е изоставен от Провидението, а вторият има всичкото негово благоволение. Какво ще кажете на това отгоре? Можете да кажете, че това е несправедливо, че няма правда в света и т.н. Каквото и да кажете, това са ваши твърдения, но дали са истинни, там е въпросът. Обаче факт е, че грешният човек в случая се ползва с всичкото благоволение на съдбата. Защо и за какво, не знаете.

Дохожда при мен един господин и ми казва: „Ти си учен човек, духовно издигнат. Защо губиш времето си да проповядваш на тези хора? С това знание, с тази наука, която имаш, ти можеш да бъдеш богат човек. Искаш ли да станеш богат? - Ако богатството ме отдалечи от Бога, не искам да стана богат. - Искаш ли да станеш сиромах? - Ако сиромашията ме отдалечи от Бога, и сиромах не искам да стана. - Тогава какво искаш? - Аз искам такова богатство или такава сиромашия, които да не ме отдалечават от Бога, но да ми дадат пълна възможност да Му служа. Ако богатството и сиромашията обезсмислят живота ми, не ги искам. Обаче ако богатството и сиромашията ме приближават към Бога и осмислят живота ми, тогава те са добре дошли." Казвате: ами ние, как да разрешим този въпрос,

богати ли да бъдем или бедни? Казвам: едновременно ще бъдете и богати, и сиромаси. – Как е възможно това? – Сит си, богат си; гладен си, сиромах си. Този е един от преводите на богатството и сиромашията. Значи сиромахът може да стане богат, като се нахрани. Богатият пък може да стане сиромах, като огладнее. Тази смяна в състоянията на човека е необходима като процес на развитие. Само по този начин човек може да се усъвършенства.

Някой казва: добре е да се живее, но да няма старост. Старостта ни плаши. Питам: млади или стари искате да бъдете? Млади, разбира се. Това зависи от вас. Ще ви представя две положения, които илюстрират младия и стария човек в живота. Младият човек не носи нищо на гърба си. Той излиза от дома си весел, безгрижен, накриви шапката си, нищо не иска да знае. Старият пък надигнал цял пазар на гърба си - изморен, изпотен, прегърбен, едва носи, но пъшка и мърмори: „Счупиха се костите ми!" Казвам: всички съвременни хора са преждевременно остарели от голям, непосилен товар, който носят на гърба си. Те седят и мислят какво ще стане с тях, с децата и жените им; какво ще стане с имотите им, как ще преживеят и т.н. Голям товар е този, те не могат да го изнесат. Те трябва да се разтоварят малко, да им олекне. Гледате някой стар човек, току пипа брадата си, вижда, че е побелял, остарял, казва: свърши се моята работа! Не зная какво да правя вече. Казвам: хвърли товара от гърба си и стани млад! Да стане човек млад, подразбирам, да хвърли от гърба си всичкия ненужен товар, да задържи само най-потребното, най-необходимото. Колко е нужно на човека? Когато някой дойде при мен, той взима, колкото трябва, но иска му се да тури нещо и в торбата, да има в запас. Не, който дойде при мен, той може да вземе толкова, колкото най-много е а състояние да изяде, но за торбата му не давам. Щом се нахранили и остане нещо, което не можеш да изядеш, по-добре го хвърли, но не го туряй в торбата си, да се товариш.

Съвременните хора имат големи изисквания. Те очакват от Природата не само да ги нахрани, да ги нагости добре, но и да

напълни хамбарите им. Обаче Природата никога не прави това. В кой хамбар тя ще складира въздуха, светлината и топлината? Тя всичко дава даром и казва: вземете си, колкото ви трябва. Казвате: ако не складираме благата на природата, всичко ще се развали, ще се разсипе. Не се безпокойте, нищо няма да се разсипе. Природата се грижи за своите богатства. Тя разполага с хамбари, с житници, в които складира излишъците от своите богатства. Който се нуждае от нещо, той ще отиде при един от нейните хамбари и ще си вземе каквото иска и колкото му е потребно. Природата е разрешила въпроса за храната, но хората още не са го разрешили. Целият живот на човека, от рождението му до заминаването му от този свят, се свежда единствено към въпроса за храната: какво ще яде и как ще си достави по възможност по-голямо количество храна. Този е най-важният икономически въпрос, поставен за разрешение и в камарите, и в дипломатическите, и в търговските кръгове. Днес всяка държава мисли само за хляб, т.е. за земята, която ражда хляба. Отношения се създават или развалят все за хляб, за богатства, за материално надмощие. Това се дължи на неразбиране дълбокия смисъл на живота. Днес в света има толкова много хляб, че всички хора по земята могат цели четири-пет години да прекарат юбилейни години, само да ядат и пият, колкото искат; да се обличат, да се наредят добре, без да работят нещо. Като изтекат тия години, като започне да се привършва това изобилие, тогава те отново ще започнат да работят.

Невидимият свят всяка година определя един бюджет за хората, както и за всички живи същества на земята. Някой казва: ние поддържаме живота си благодарение на земеделците. Друг казва: благодарение на мен, че разорах земята, и вие ще имате хляб. Казвам: нито единият, нито другият говори истината. Вярно е, че трябва да се благодари на колективния труд на хората, но нека не се забравят и ред фактори още, които са взели участие в тази работа. Благодарете на онези двама приятели, воловете, които взимат участие в тази работа заедно с човека; благодарете на участието на хилядите червейчета,

които, заровени в земята, допринасят своя дял към общото усилие; не забравяйте най-после и въздуха, влагата, светлината и топлината, които са едни от главните фактори за благоденствието на човека. Мнозина забравят участието на тия сили в тяхната работа и казват: аз изработих това нещо! То е моя частна собственост, мое лично притежание.

Казано е: „Даром сте взели, даром давайте!" В книгата „Пътят на живота" Толстой е събрал велики мисли от разни автори, и под всяка от тях написал името на автора. Под своите мисли пък написал своето име. Това показва, че той признава колективния труд. Някои автори обаче взимат чужди мисли и ги предават като свои. Както и да е, важно е хората да се ползуват от добрите мисли и да ги прилагат в живота си. Казвате: това е плагиатство. Казвам: ако аз съм богат човек и ме оберат, като складират моето богатство в своите хамбари, за себе си, ще кажа: ето хора, които нито право мислят, нито право постъпват. В Природата съществува следният закон: тя позволява да се ползваме от нейните блага дотолкова, доколкото имаме нужда от тях. Излишъкът от тези блага трябва да минава през нас като през проводници и да се предава на другите, без да се задържа. Постъпваме ли съобразно този закон, Природата казва: умни са тия мои деца! Правим ли хамбари само за себе си и ги пълним с благата на природата, тя казва: глупави са тия мои деца!

И тъй, човек трябва да разреши две важни неща в живота си. Те представят начало и край, алфа и омега в неговия живот.

Първо, човек трябва да определи отношението си към Първата Причина, което е изказано в заповедта: „Да възлюбиш Господа, Бога твоего."

Второ, той трябва да определи отношенията си към ближния, което е изказано в заповедта: „Да възлюбиш ближния си като себе си!" Тези две заповеди са началото и краят на живота. От спазването и неспазването на тези два закона се явяват радостите и скърбите в живота. Страданията в живота са необходими, понеже те оросяват

Земята. Всички блага на Земята се дават по причина на това, че хората страдат. Страданията са влагата на земята. Ако нямаше страдания, нямаше да има влага, а оттам и блага нямаше да има. Значи без страдания нямаше да има влага, нямаше да има вода на земята. Колкото страданията са необходими, толкова и радостите са необходими. Ако нямаше радости, нямаше да има никаква светлина, никаква топлина.

Като обяснявам смисъла на страданията и радостите в живота, искам да ме разбирате правилно. Това не са мои твърдения, но те представят велик закон, който е валиден за всички същества, от най-малките до най-големите. Няма същество на земята, колкото малко или голямо да е, което да не чувствува радости и скърби. При сегашното развитие на съществата този закон е неизбежен.

Казано е в Писанието, че Бог е дълготърпелив. Вън от скръбта, дълготърпението няма смисъл. Във всяка душа са вложени богатства, капитали, които тя трябва да разработва. При това на човека е дадена свобода да работи, както разбира. И Бог има търпение да дочака времето, когато душите, излезли от Него, се върнат с разработен капитал, с развити дарби и способности. Той вижда големите противоречия в живота на хората. Той вижда незачитане и неспазване на великите закони от хората, но ги изучава, търси естествен начин, как да ги застави да се вразумят. Ако е въпрос, с насилие великата Природа лесно може да поправи света. Ако слънцето престане да грее, температурата на Земята ще спадне много ниско, до минус 200, 250°C, а може и още по-долу да отиде, до абсолютния научен студ; при тези условия ще изчезнат всички противоречия между хората. При такава температура никаква култура, никакъв живот не може да съществува. Кой дето е бил, там ще си остане: с богатствата, с имотите, с къщите си. Влезете ли в такъв свят, ще видите, че кой дето е бил, там си останал: мъже, жени, деца, всички се вцепенили, седят на едно място и размишляват какво иска Бог да им каже. Обаче повдигне ли се малко температурата, стопли ли се времето, всички се раздвижват и

казват: Господ мисли различно от нас, но и ние се различаваме от Него, И след това хората започват да живеят пак по своите разбирания. Това показва, че с насилие светът не може да се оправи.

Христос проповядва, че който има две ризи, едната трябва да даде на този, който няма. Питам: какъв процент от съвременните християни са приложили Христовото учение? Много благотворителни общества се мъчат да приложат Христовото учение, но те го прилагат по буква, а не по дух. За пример някой чете Евангелието и решава да го приложи. Взима една от старите си ризи и я дава на някой беден. Бедният взима ризата, поглежда я, захвърля я настрана и казва: „Ако искаш за изпълниш Христовото умение, дай ми една нова риза. Старата ти риза не искам, дръж я за себе си! - Нямам друга. - Тогава по-добре не ми давай. Ти знаеш ли кой съм?" Казвате: как трябва да се постъпи, когато човек няма и за себе си? Човек трябва да дава излишното. Ако има две нови ризи, едната ще задържи за себе си, а другата ще даде на своя беден брат. Излишното е на Природата, тя разполага с него. Или другояче казано: излишното е на Бога. И затова, когато някой иска нещо, казва: дай ми, за Бога. Следователно причината за богатството и сиромашията в живота се дължи на спазване или неспазване закона на даването. Който дава, той става богат; който не дава, той става сиромах. Ред статистики, правени от учени хора за броя на богатите и сиромасите и за причините, поради които едни хора са богати, а други сиромаси, потвърждават именно горния закон. Когато човек отрича закона на даването и никому нищо не дава, всичко се опълчва против него. Щом човек нарушава този закон, всички хора, на които той може да даде, създават срещу него едно противоположно течение, което го спъва в работите, в предприятията му, и той постепенно осиромашава. В Божествения език думите „не мога, не давам" не съществуват. Там съществуват само думите „мога, давам". Божественото постоянно дава, а човешкото не дава. В човешкия език ще чуете думите „не мога, не давам".

И тъй, първата заповед е да възлюбиш Господа Бога твоего. Щом изпълниш тази заповед, ти ще научиш началото на нещата. Този закон функционира при създаването на човека. Втората заповед е да възлюбиш ближния си. Според тези закони при разпределението на труда мъжът изучава закона на създаването, а жената изучава закона как да запази създаденото. Човек трябва да люби Бога, защото без Него не може да научи закона на създаването. Същевременно той трябва да люби и ближния си, понеже последният е топлина и светлина за него. Ако направите добро на вашия ближен, някога той ще играе в живота ви роля на светлина или на топлина, без които вашето растене е немислимо. Казвате: отде ще знаем това? Човек всичко знае, но не изпълнява това, което знае. За пример, някой казва: „Не зная, как да постъпя с този човек." Чудно нещо! Той не знае как да постъпи с някого, а много добре знае как трябва да постъпят с него. Щом види, че някой не се отнася към него както трябва, той веднага започва да му чете морал. Отношенията на хората са такива, каквито са и отношенията между числата и величините в математиката и в геометрията. За пример ако в дадено отношение един член е неизвестен, той ще се намери от известните членове. Иначе известните членове в отношението не биха имали никакво значение. Същото нещо се отнася и до музиката.

Като се говори за музиката, казвам: животът може да бъде хармоничен, музикален, а същевременно може да бъде и дисхармоничен, немузикален. В това отношение задачата на човека е да превърне немузикалния живот в музикален. Ще каже някой, че това зависи от държавата, от църквата, от обществото, от морала и т.н. Да оставим настрана тези неща. Държавата, религията, обществото, моралът са условия за човека. Човек е съществувал и преди държавата, и преди религията, и преди обществото, и преди всякакъв морал. Човешкото съзнание е съществувало преди създаването на тия неща. Човек не е създаден за тях, но те са създадени за неговото развитие и усъвършенстване. Следователно щом държавата,

религията, обществото, моралът са създадени като условие за усъвършенствуване на човека, той трябва да ги пази. Има кой да оправя държавата, има кой да подобрява религията, има кой да възпитава обществото, има кой да обновява морала. Задачата на човека е да се грижи за своето усъвършенствуване. Щом работи върху себе си, той едновременно работи и за всички останали. От това не се подразбира, че човек трябва да бъде индиферентен към всичко около него, но първо той трябва да определи отношението си към Бога и към своя ближен.

Сега, като говоря за държава, аз имам предвид една държава по-добра, по-организирана от всички досега съществуващи държави. Тази държава съществува само в живата Природа. Всички съвременни и бъдещи държави трябва да копират своите закони и наредби от тази велика, единствена държава. Тази е истинската правова държава. Който иска да се развива правилно, той трябва да поддържа в ума си мисълта: една правова държава има - държавата на великата разумна Природа. Тази мисъл трябва да бъде за него аксиома. Ако човек върви съобразно законите на тази държава, той ще постигне всички свои желания. Следователно една държава, една религия, един морал има в света, общи за всички живи същества, от най-малките до най-големите. Според законите на тази държава животът на мравята е тъй ценен, както и животът на човека. И на нея ще сторите път, както и на човека. Стъпчете ли една мравя, ще дойдат по-силни същества, които вас ще стъпчат. Минавате покрай някое дърво и отчупвате от него един клон. Като отчупите клона, може никой да не ви види, па и самото дърво няма да се оплаче, но утре ще дойде някой по-силен, който ще отчупи нещо от вас. Минавате ли покрай някой извор, не го размътвайте, считайте, че той е жив. Ще кажете: възможно ли е изворът да е жив? Питам: когато влезете в някоя осветлена къща, и на огнището й гори огън, на който ври нещо в тенджера, какво показва това? Това показва, че в тази къща има някое живо същество, което е запалило лампите, наклало огъня и изчистило къщата. Ако вие

загасите лампите и огъня в тази къща и направите още някаква пакост, по този начин вие пакостите на разумното същество, което живее в нея.

Тъй щото всички живи същества, които ни обикалят, имат отношение към великата разумност в живота. Същевременно те имат отношение и към всички хора. За пример има ред статистически данни, от които се вижда, че благоденствието на една страна зависи от състоянието на горите в нея. Колкото горите са по-запазени, толкова и благосъстоянието на страната е по-голямо. Следователно горите, както и плодните дървета, трябва да се пазят, да не се секат. Ако се изсичат, това ще се отрази вредно и върху хората. По този начин човек ще придобие правилно отношение към всички живи същества: към растенията, към животните и към хората. Срещате един човек, който ви е неприятен. При това положение даже кажете си: и в този човек има Божествено дихание. Като срещнете една мечка, вие можете да се разговаряте с нея като с човек. Това може да ви се вижда смешно, обаче мнозина, които са имали срещи с животни, са дошли до заключение, че и животните проявяват известна интелигентност, известна признателност. Един хубав пример от времето на Римската империя още потвърждава факта, че и животните са признателни. Във времето на Римската империя един християнин бил преследван като християнин, вследствие на което избягал в Африка, дето се скрил в една пещера. Един ден чува наблизо до пещерата някакъв рев. Подава главата си навън и вижда, един лъв реве, с дигната лапа нагоре. Християнинът погледнал към лапата и видял в нея забоден един голям трън. Той се приближил до лъва и внимателно извадил тръна от лапата му, която след това намазал с някакво масло. Като се свършила тази малка операция, лъвът погледнал християнина и си заминал. След време християнинът се върнал в Рим, дето отново бил хванат и осъден на разкъсване от най-свирепите лъвове. Случило се, че в същото време бил хванат и занесен в Рим същият лъв, на който християнинът

извадил тръна. Същият ден, в който християнинът трябвало да бъде разкъсан от лъвовете, на арената бил изведен и лъвът. Като видял своя спасител, лъвът седнал пред краката му и започнал да го лиже по ръцете. С това той искал да изрази своята признателност към християнина. Всички присъствуващи останали зачудени от това, което видели на арената. Казвам: ако в един лъв има признателност, колко повече човек трябва да бъде признателен! Някой казва: „Какво от това, че съм направил едно добро?" Много нещо е, когато човек направи едно добро, както трябва. Доброто дело е капиталът, който човек влага в Божествената банка. Бог помни цели 25,000 години доброто, което някой е направил. Дето срещне този човек, Бог казва: добър е този човек; той заслужава да има блага, заслужава работите му да вървят добре. Бог помни злото, което човек е направил, само сто години. През тези сто години този човек постоянно ще се намира под гнета на стореното от него зло. Тъй щото искате ли да имате Божието благословение, правете добро. Може да се съмнявате дали е така, или не - то е ваша работа. За мен това е аксиома. Ако разполагах с време, аз бих ви доказал своето твърдение. Аз разполагам с такива аргументи, пред които всички ще отстъпят.

Питам един ученик: можеш ли да дигнеш един килограм тежест от земята? - Мога, разбира се. Колко е един килограм? И децата могат да го дигнат. - Ами ако този килограм е нагорещен до 2000°? Около този килограм ще се образува един радиус, една окръжност, до която не можете да приближите. Следователно има мисли в света, които представят такъв нагорещен център, до който по никой начин не можете да се доближите. Такива мисли имат повече разрушително действие, отколкото благотворно. Ето защо човек трябва да държи в ума си мисли, които градят. Такива са всички прави мисли. За пример права мисъл е, че човек трябва да определи отношенията си към Бога, а после да определи отношенията си към своя ближен. Затова е казано в Евангелието: „Да възлюбиш Господа бога твоего!" А после е казано: „Да възлюбиш ближния си като себе си." В

съвременната култура тези две заповеди трябва да се обяснят научно. Те не трябва да се разглеждат както са днес в съзнанието на хората, защото в съзнанието на съвременните хора има едно вътрешно помрачаване.

Казвате: „Защо идат страданията в света?" За обяснение на този въпрос ще приведа следния пример. При един светия дошла една бяла, хубава кокошка, която по някакъв начин успяла да избяга от своя господар, голям богаташ. Като я видял, светията решил да я задържи при себе си, понеже не искал да я продаде никому, да не я заколи. Обаче за да не я познаят, той я боядисал. Щом се видяла боядисана, кокошката започнала да плаче и казала на светията: „Защо ми нацапа хубавата бяла дрешка?" Светията й отговорил: „Няма нищо от това. Цветът на твоята дрешка има отношение към външната страна на твоя живот. Аз по необходимост те боядисах, защото иначе при тази хубава бяла дрешка щеше някой да те хване и заколи." Казвам: ако страданията могат да ви боядисат и по този начин да ви освободят от смъртта, не са ли те на място? Щом смъртта замине, вие ще хвърлите боядисаните перца и ще останете пак с бялата си дрешка. Днес всички хора се оплакват, че са се оцапали. Питам: кой работник не се цапа? Въпросът не е в това, че човек се оцапал, но разумност трябва да има в това цапане. Да се цапа човек разумно, това е благословение; да се цапа неразумно, това. е нещастие. Да се цапа човек, това е неизбежен закон. Щом знаете това, не търсете такъв живот, какъвто не можете да намерите.

Някой казва: искам да бъда богат. - Можеш да бъдеш богат. - Искам да бъда учен. - Можеш да бъдеш учен. - Искам да бъда здрав. - Можеш да бъдеш здрав. - Искам да бъда разумен. - Можеш да бъдеш разумен. Отде мога да взема, да придобия тия неща? - Там е всичката работа. Всички хора не могат да бъдат богати. Всички хора не могат да притежават големи капитали. Справедливо ли е Провидението да се грижи за уреждането само на твоя бюджет? Ако всеки тегли чергата само към себе си, тогава каква е задачата на вярващите, на

религиозните хора? Те проповядват, че човек трябва да се спаси, за да влезе в Царството Божие. Обаче спасението на човека не е главната цел в живота му. Целта в живота на човека е неговото усъвършенстване. Когато човек се усъвършенствува, той става служител. Колко души има служители в света? Земята трябва да бъде пълна с такива хора. Ако в България имаше 144,000 души, които са завършили своето развитие, тя щеше да бъде една от първите страни в света. Днес колко такива българи има? И ако има такива българи, как ще се познаят? Казано е в Писанието: „По плодовете им ще ги познаете". В България има милионери и то няколко само, но милиардери няма. В Америка обаче има милиардери, които могат да помагат. Щом в България няма големи капитали, питам: де трябва да се насочат силите ѝ? Казвам: когато се говори за богатството на един народ, трябва да имаме предвид посоката на силите, които функционират в него. Ако силите на този народ са насочени към Божествения организъм, този народ ще бъде богат, ще се развива правилно. Колкото ѝ да е малък един народ, той представя уд от Божествения организъм. Неговото значение зависи от функциите, които той изпълнява в този организъм. И тогава, ако един народ изпълнява своята служба правилно, той от нищо не трябва да се страхува. Ако народите съзнаваха това, те щяха да работят съобразно законите на Битието, а Битието пък щеше да работи за тях. Обаче съвременните народи се отказаха от законите на Битието, вследствие на това те изгубиха и неговата помощ. Евреите за пример имаха 33 000 обещания от Бога, но криво ги разбраха. Те искаха да бъдат първи в света. Те можеха да бъдат първи, но по какво? Първи по любов, първи по знание, първи по мъдрост, първи по истина и първи по свобода. Всъщност евреите не бяха такива. Силен е само свободният човек; силен е само онзи, който не умира. Умираш ли, ти не си силен, т.е. твоята сила е относителна. Силен човек е само онзи, който е надвил последния си враг - смъртта.

Някой казва: „Няма какво да се прави, пред силата човек трябва да отстъпва. Преклонената главица сабя не я сече". Въпреки това разсъждение аз виждам същия този човек на гробищата с отсечена глава. И след това ще дойдат да утешават този човек. Това вече е друг въпрос. Истинското утешение седи в това - смъртта да не ме тъпче. Истинското утешение е в това да съм приятел с живота, да съм приятел със знанието, да съм приятел с истината, да съм приятел със свободата, да съм приятел с всички добродетели, да съм приятел с всички добри и разумни хора. Как ще ме утешат хората, когато смъртта ми е извадила мозъка и очите? Как ще ме утешат хората, когато смъртта ми е отсякла ръцете и краката? След всичко това ще кажете, че така е наредил Бог, че това е Негова воля и т.н. Не говорете така. Тези работи ние сме ги наредили, а не Бог. Ако всичко това е Божие дело, защо Той е дал на Мойсея заповедта „Не убий!" Приемниците на Мойсея измениха на този закон. Те са наредили да се убива всеки, който престъпва закона на съботата. Де е единството на закона? Бог казва не убивай, а гражданският закон казва, че трябва да се убива всеки, който престъпва съботата. Някой човек събрал десетина сухи клечици в съботен ден, веднага го наказват, защото престъпил съботата. Това е приложение на закона по буква. По дух сухите клечици представят друго нещо. Те са израз на злото в човека. Затова, казано е в Мойсевия закон: не прави зло съботен ден!

Сега да оставим настрана този въпрос. Когато висшето съзнание се пробуди у хората, те ще разберат защо са се убивали и умъртвявали за събиране на клечки в съботен ден.

Кога умира човек? Човек умира, когато растенията в неговия организъм изсъхват; човек умира, когато житото в него изсъхва; човек умира, когато изворите в него пресъхват; човек умира, когато всичката влага в него изчезва. Тъй щото сухите клечки са вътре в човека, а не извън него. Когато у човека изсъхнат всички добродетели, всички светли мисли, всички светли чувства и всички възвишени постъпки, той попада под закона на кармата, т.е. под

закона на причини и последствия и отива вече на лобното място, дето го чака разпятие. Там ще бъде екзекутиран, но съвсем сам. Той ще се обърне на една и на друга страна, да срещне погледа на ония, които го защитаваха, но нито един от тях няма да бъде около него. Защо? Понеже той се отказа от ония, които поддържаха живота му. И тогава смъртта ще се наложи върху него. Това искал да каже Мойсей с думите: „На събирайте сухи клечки в съботен ден, когато Бог почива." Знаете ли какво нещо е Божията почивка?

Сега хората вярват повече на лъжата, отколкото на истината. От толкова хиляди години насам хората се лъжат и все още вярват в лъжата. Преди години имало един българин от варненските села, на име Нойчо, който бил добър човек, но със силно въображение; вследствие на това той често събирал в кръчмата хора и им говорил как могат да си купят чифлици, лозя, ниви, овци, говеда, да разбогатеят като Йова. Един неделен ден в кръчмата били събрани много селяни и той им казал, че знае де има заровени големи кюпове със злато, останали още от римско време. - Тъй ли? - обадили се селяните. Можеш ли да ни покажеш мястото? - Мога, разбира се. И той точно им описал мястото, дето било заровено златото. Нойчо ги излъгал, всъщност той не знаел де има заровено злато, а още повече точно на това място. Сутринта всички селяни се надигнали - кой с мотика, кой с лопата, кой с търнокоп, че и свещеникът с тях, зер хиляда килограма злато ще намерят! Не е малко нещо. Като видял приготовленията на тази експедиция, Нойчо си казал: „Ами ако наистина намерят там заровено злато? Я чакай и аз да тръгна с тях!" И той повярвал в лъжата си. Така е: когато се говори на хората за печалби, макар и лъжливи, това им допада.

Ще ви приведа още един пример, от който ще се види лековерието на хората. Дойде един човек при вас и ви казва: - Ти вярваш в Бога, казваш, че Той се грижи, промишлява за хората. Как ще се изрази Неговата грижа? - Иди да си купиш един лотариен билет, можеш да спечелиш нещо. Еди-кой си купил един билет и

спечелил един милион марки. - Тъй ли? Тогава и аз ще си купя един билет, може да спечеля нещо. Един милион марки правят 30 милиона наши пари. Това не е малка работа. Тук работи въображението на човека. Обаче, кажете на същия човек, че може да наследи Царството Божие, той ще счита тази работа за непостижима. Като спечели един милион марки, с тях ще купи и хляб, и дрехи, и обуща - каквото пожелае. Колкото за това, че като вярва в Бога може да спечели повече, отколкото на всяка лотария, той счита това невъзможно. И затова мнозина казват, че от много молитви са оглупели. „Толкова години вече как се молим, и в заключение на това, от ден на ден повече оглупяваме и оголяваме, когато другите хора работят и печелят, събират богатства."

Първият закон - любов към Бога - е начало на живота. Човек трябва да започне живота си с вътрешни опити. Всяка нова мисъл той трябва да приложа, да я опита и разбере. Казвате: ние знаем тази работа. Вие знаете много неща, но безсмъртие не сте придобили. Вие се молите, но молитвата ви някога се чува, някога не се чува, докато се погледнете един ден в огледалото, и видите, че сте остарели. Дойде след това смъртта, вземе от вас всичко, каквото имате, и си заминава. Вие оставате само с едно голо съзнание и съжалявате, че не сте разрешили най-важния въпрос - въпросът за безсмъртието. Този въпрос трябва да се разреши още докато сте на земята. Казвате: „Като дойде Христос, тогава ще го разрешим." Христос е дошъл вече и пита: какво мислите още? Казвам: вие трябва да разрешите въпроса, както Христос го е разрешил - нищо повече! Разрешението на този въпрос е в Евангелието, Христос каза на евреите: „Разрушете този храм, и аз в три деня ще го въздигна!" Те се хванаха за думите на Христа и казаха: „Соломон съгради този храм в толкова много години, а ти ще го съградиш в три деня. За какъв се мислиш?" Евреите съзнателно изопачиха думите на Христа. Христос им говореше за тялото си като за храм Божи. Най-после те обвиниха Христа, че се наричал Син Божи и Го осъдиха да бъде разпнат.

Питам: кой е Син Божи? Не е Син Божи онзи, който иска цар да стане; не е Син Божи онзи, който иска пръв министър да стане. Синът Божи не заема никаква служба. Той няма да стане нито цар, нито министър, нито професор, нито учител, нито майка, нито баща. Тогава какво ще прави Синът Божи? Той ще дойде на Земята да помага на човечеството, да изяви Божията Любов. Каквото богатство има, Той ще го раздаде на хората и ще се върне там, отдето е дошъл. Христос каза на тогавашните хора да се пазят от любостежанието.

Сега и аз се обръщам към вас със същия съвет: да се пазите от любостежанието. Но и без да казвам това, вие сами ще го научите. Най-добрият метод, който учителите прилагаха в старите български училища при възпитанието на децата, беше фалагата, бой с тояга по краката. Обаче българинът е практичен. Като видя, че този метод не даде особени резултати, старият български учител каза: с фалагата ние по-скоро ще осакатим децата, отколкото да ги възпитаме. Той потърси друг метод за възпитание. Когато някой ученик не учеше, или беше немирен, тогава се прилагаше следната мярка: един ученик взимаше на гърба си немирния или мързеливия си другар, хващаше го за краката, а учителят го биеше отзад с тояга. После учителите се убедиха, че и този метод не е практичен. От ударите на тоягата наказаният ученик ставаше неспособен да сяда, но пак не се възпита. След този метод за възпитание на слабите и немирни ученици решиха да приложат метода на плесниците. На немирния или слабия ученик удряха по една плесница на дясната и по една на лявата страна на лицето. Обаче и този метод не даде резултати. Колкото повече се развиваше обучението, учителите виждаха, че боят не може да възпитава, и затова се отказаха от него като възпитателно средство. Впоследствие, когато някой ученик не учеше или не мируваше, поставяха го да седи на колене, а под коленете му туряха ситен пясък или царевични зрънца. След това учителите се отказаха и от този метод. Най-после те се намериха в чудо, как да възпитават младото поколение. Докъде са достигнали съвременните учители при

възпитанието на младото поколение, не зная. Струва ми се, че най-новата мярка, която прилагат днес в училищата срещу слабите и с лошо поведение ученици, е изключването им от училищата.

Сега всички хора търсят лесния път в живота. Обаче трябва да знаем, че на всинца предстои изучаване на великата наука на живота, чрез която можем да дойдем до причините на нещата. За пример ако някой страда от болки в краката, той трябва да знае, че причината за тази болка се крие някъде в добродетелите му, които са във връзка с краката. Тъй щото когато учителите бият учениците по краката, по ръцете, или по страните, те трябва да знаят, че нито краката, нита ръцете, нито страните им са виновни за техните прегрешения. Какво са виновни ръцете, краката или страните на ученика, че той не учи, или че е немирен? Защо учителите са постъпвали с учениците си по този начин? - Така са разбирали. Това са материалистическа методи, които почиват на безлюбие. Ако учителят обикне ученика си, и най-неспособен да е той, учителят ще може по вътрешен път да събуди в него импулс за работа. Ако учителят е индиферентен към слабия ученик, това негово разположение ще се отрази и върху самия ученик. Изобщо, ако учителят обича учениците си, той ще събуди в тих импулс към работа. Майката се грижи да достави физическа храна на детето, а учителят - умствена храна.

И тъй, човек трябва да приложа в живота си двата велики закона – любов към Бога и любов към ближния. Аз искам да снема тези закони от небето на земята, за да могат да се разберат и приложат. Всеки закон е верен в приложението си. Следователно първият закон - любов към Бога - представя мъжа; вторият закон - любов към ближния - представя жената. Мъжът трябва да се занимава с първия закон, а жената - с втория. С двата закона пък трябва да се занимава човекът. Който има форма на мъж, ще употреби първия закон; който има форма на жена, ще употреби втория закон; който има съзнанието на човек и нито се жени, нито за мъж отива, той ще употреби и двата закона едновременно. Де е приложението на тези закони днес? Защо

мъжът, който се занимава с първия закон и мисли, че е всесилен и може да оправи света, не го е оправил до днес? Досега мъжът е употребявал силите си само да завлада жената и да я убеди, че веднъж излязла от него, тя сама не може нищо да направи. Питам: успя ли мъжът да убеди жената в своята мисъл?

Сега, като следя историята на човешкото развитие, навсякъде виждам неспазване на тия два закона. Обаче съществува един важен закон, който всеки трябва да има предвид. Този закон е следният: когато една жена обича един мъж, тя е в сила да го повдигне. Обаче ако тя намрази един мъж, той ще свърши фатално. Ред статистики в Америка показват, че всички проповедници, които имат добри жени, са известни като видни проповедници. Защо? Понеже жените им ги обичат и споделят техните убеждения. И обратно: всички жени на проповедници, които не обичат мъжете си и не споделят техните идеи, са помогнали за падането на мъжете си. Следователно жената е в сила да повдигне и да събори мъжа. Не само това, но вторият закон - любов към ближния, с който жената се занимава, той създава учрежденията, той създава обществения строй. Следователно съвременният строй, както и всичко в него, се дължи именно, на тази унижена жена. И тогава каква трябва да бъде целта на съвременното общество, както и на съвременните държави? Повдигане на жената. Повдигнете жената на положението, в което някога се е намирала! Поставете жената на онова стъпало, на което се е намирала първоначално и ще видите, че в продължение на 25 години светът ще се поправи. Спасението на света е в повдигането на жената. Не повдигнете ли жената, и не се ли повдигне тя сама, от никъде другаде не може да дойде спасението.

И тъй, когато се говори за Любовта като велика, мощна сила, ние имаме предвид, че единствена тя е в състояние да повдигне онези унижени и оскърбени, паднали и грешни души, които са в дъното на ада. Адът е пълен с жени. Казвате: буквално или преносно да приемем тази мисъл? Приемете я, както искате - и в буквален, и в

преносен смисъл. Днес жената е унижена, потъпкана. От кого? От Силните. Какво коства днес на самата жена, както и на всички хора, да се заемат за повдигането на жената? Не се ли повдигне жената, всички средства за изправяне на човечеството са палиативни. За пример, нахраниш се добре и мислиш, че повече няма да имаш нужда от ядене, но не се минават четири-пет часа, и ти отново огладняваш. Пиеш вода и мислиш, че повече няма да ожадняваш, но не се минават четири-пет часа, и ти отново усещаш жажда.

Като говоря за повдигането на жената, аз имам предвид тази идея да проникне в целокупния живот. Тя трябва да проникне не само между хората, но и между животните, растенията и минералите. Този велик закон трябва да обхване напълно и човешкото сърце. Ако човек унижи сърцето си, спасението пак не може да дойде. Спасението на съвременното човечество се крие в повдигане на сърцето. Унижиш ли себе си, унижаваш сърцето си. Повдигнеш ли себе си, повдигаш сърцето си. Това е едно педагогическо правило за приложение. Ако педагогията не прилага това правило, каква наука е тя? И след това ще говорят за видни педагози. С това не искам да кажа, че няма знаменити, учени хора. Има учени, които стоят много високо, но не е въпрос да изпъква учеността на хората; на пръв план трябва да се даде ход на великата Истина, която носи спасението на цялото човечество.

Аз говоря за закони, които съществуват в Природата. Целта на разумната Природа е чрез приложение на своите закони между хората Да събуди у тях висшето съзнание. Не е достатъчно само да се молим на светиите, но те трябва да слязат на земята, да работят за повдигането на жената. Всички ангели, всички светии, всички напреднали същества имат за цел повдигането на жената. Много от съвременните хора като че се противопоставят на тази велика цел и казват: „Знаете ли, какво нещо е жената? Тя е цяла змия! Който е ял попарата ѝ, той само може да говори за нея." Като говорите, че жената е лоша, питам: кой не е роден от жена? Онази, която ви е родила, не

беше ли жена? Майка ви, която ви е носила в утробата си, която ви е прегръщала в обятията си, която ви е носила в ума и в сърцето си, не беше ли жена? Вие не се спирайте върху това, че тя е унижена. Каквато и да е тази жена днес, тя е вашата майка. Ако имате другарка, гледайте на нея като на ваша майка. На майка си пък гледайте, като че Бог е в нея. Човечеството трябва коренно да измени своите възгледи по отношение на жената. Иначе спасението на света няма да дойде. Следователно човек трябва да дойде до първия закон - до отношението си към Бога, а после и до втория закон - до отношението си към своя ближен, до отношението си към сърцето. Човек не трябва да товари сърцето си с излишен багаж, да плаче за нищо и никакво. Добре е човек някога да поплаче, но навреме. Добре е човек и да се радва, но пак навреме. И едното, и другото е благословение. Добре е да любиш навреме, да дадеш знанието си навреме и да освободиш хората навреме.

Казвам: желая, като ви срещна друг път, косите ви да са почернели. Ако са останали бели, поне да имат чист бял цвят, и при това да сте пак млади. Лицата ви да бъдат като на млади хора, без бръчки. Имате ли бръчки, това показва, че сърцето ви е обременено. Бъдете красиви и млади, с нови идеи. Всяка сутрин, като ставате, записвайте в ума си двата велики закона - любов към Бога и любов към ближния. Приложението на тези два закона във вашия живот представя разрешение на много трудни задачи. Ония от Христовите ученици, които са приложили тези закони, те са извършили големи чудеса. Който от вас приложи тези закони, той ще види резултатите им. Обаче преди да види някакви резултати, той не трябва да говори нищо за своята работа. За великото не трябва да се говори. Обичате ли Бога, никому не говорете за това, понеже то е велико. Обичате ли ближния си, обичате ли сърцето си, никому не говорете за това, защото то е велико.

Соломон е казал, че сърцето на човека е извратено. Той е относително прав, но не и абсолютно. Сърцето, т.е. жената, е

извратена, защото е унижена, но това е временно положение. Защо е така, то е друг въпрос. Аз разглеждам жената като полюс. Първоначално, когато Бог създал жената, тя била съвсем различна от сегашната. На земята има една жена, която не е нито като тази на небето, нито като тази в рая; тя е само отглас, отражение на възвишената, на благородната жена. И в това отношение любовта е само външно отражение на тази жена. Обаче любовта се проявява само там, дето е жената. Отсъствува ли жената в човека, отсъствува и любовта. Ако хората знаят какво нещо е жената и я поставят на мястото й, светът моментално би се повдигнал. Днес гледат на жената като на същество, което има нужда от мъж да я гледа. Казвам: тора не е жена, това е инвалид в болницата. Според мен, жена е тази, която спасява света; жена е тази, която държи ключовете на живота; жена е тази, чрез която се проявява великата и мощна сила на любовта, която носи живота. Следователно спасението на света ще дойде чрез жената, а не чрез мъжа.

Сега аз желая на всички да станете жени! Тази мисъл, преведена с други думи означава: аз желая душите на всички хора да се изпълнят с любов; аз желая всички да светят, да бъдат запалени свещи, да бъдат щастливи и радостни, да са готови на всички услуги. Това значи да бъде човек майка. В този смисъл желая всички да бъдат майки. Днес под понятието „майка" разбират жена, която ражда. Не, майка е само тази, децата на която не умират. Умират ли децата на някоя жена, тя не е майка. Майка е само чистата жена, девата, която, и като роди, пак дева остава; майка е онази дева, на която децата не умират. Следователно всички хора трябва да бъдат деви, абсолютно чисти, ако искат роденото от тях да не умира. Този е смисълът на вътрешната философия на живота. Разберете ли тази философия, и животът ви ще стане приятен.

И тъй, първата велика заповед е да възлюбиш Господа Бога твоего с пълнотата на твоето сърце, на твоя ум и на твоята сила. Втората заповед е да възлюбиш ближния си, т.е. твоята дева, твоето

сърце, към което трябва да си поставиш великата задача да го повдигнеш. Бъдете, прочее, работници за повдигането на жената, а оттам и работници за бъдещето на цялото човечество!

4-та неделна беседа, държана от Учителя на 18 октомври 1931 г., София, Изгрев.

ПРЕЗ ОНЕЗИ ДНИ

„И през онези дни дойде Исус от Назарет Галилейски и кръсти се от Йоана.“ (Евангелие от Марка, 1:9)

Йоан се нарича само онзи човек, който може да изважда разумните работи, скрити в Природата. Разумен човек пък е онзи, който може да чете, да изнася и добре да разбира смисъла на написаните книги от великите души, живели преди него. Аз взимам думите „велики души" в широк смисъл.

В света има два процеса. Единият процес е процес на временно ограничение. Той е общ за цялото животинско царство, като се започне от най-нискостоящите и се стигне до най-високостоящите същества, до човека. Той е спомагателен процес. Другият процес може да се нарече Божествен. Специфичното в него е, че той носи освобождение. Ако човек разбира този процес, ще види, че само той може да го освободи. Веднъж дошъл на Земята, целта на човека е да придобие свобода. Той иска да се освободи от нещо, но от какво, сам не знае. Човек не може да знае това, понеже духът му минава през четири фази на съзнанието: през фазата на подсъзнанието, на съзнанието, на самосъзнанието и на свръхсъзнанието. Той не разбира процесите, които стават в неговото подсъзнание, понеже то обхваща обширното битие; затова именно човек не помни миналото си. Своето минало той схваща донякъде в съзнанието си, понеже то е процес, който временно се проявява. Това, което схваща в съзнанието си е, че човек е същество, което живее, което има известни права, известна свобода да се развива правилно. Съзнанието като процес съществува във всички животни. Самосъзнанието пък отличава човека от всички животни. Той казва: „Аз съм човек!" Значи той се самоосъзнава. Най-после иде свръхсъзнанието, за което се знае много

малко. То е смисълът, целта, към която човек се стреми. Разбере ли човек законите, които се крият в неговото свръхсъзнание, той ще бъде свободен. При това той няма да бъде изложен на всички ония промени, които стават сега в света.

Съвременният човек обаче не е свободен. Когато някой казва, че е свободен, това подразбира относително свободен, временно свободен. Свободата на съвременните хора е относителна. Младият е свободен от старостта, но временно само. Най-първо младият започва със своята слабост, със своята немощ, бори се известно време с нея, докато заякне и мисли вече, че е победил. Като достигне върха на своята победа, той постепенно започва да остарява. И на стари години пак заприличва на малко дете. И ще видите този стар човек, този мъдрец, който мислил, че разбрал смисъла на живота, сега има нужда други да го пренасят от едно място на друго. Старите хора, като малките деца, не могат да работят.

Често хората прибързват в заключенията си и казват: този човек е стар, онзи е млад. Обаче те трябва да разбират какво нещо е стар и какво млад човек в пълния смисъл на думата. Старост и младост са два важни процеса, две важни състояния в живота на човека. Някой казва: „Аз съм човек". Вие трябва да разберете какво нещо е човекът. „Аз съм българин." Трябва да разберете какво нещо е българинът. После трябва да разберете какво нещо е французинът, германецът и др. „Това е животно." Трябва да разберете какво нещо е животното. „Това е вълк." Трябва да разберете какво нещо е вълкът. Изобщо, съвременните хора са дали известни тълкувания на всички тия неща, но повечето от тях не са правилни. Какво нещо е например вълкът - това трябва правилно да се изтълкува. Щом Природата го е създала, тя е имала предвид нещо разумно. В икономията на Природата вълкът изпълнява една почтена служба. Тъй щото не трябва да се гледа само неговата външна форма. Ако като чиновник не изпълнява службата си добре, тогава той ще остане само с прозвището вълк и навсякъде ще го гонят. Той е поставен за касиер в някоя банка, но бърка в касата,

взима парите и бяга. Той е като някой голям военен капацитет, като някой генерал, когото пращат на бойното поле да се бие, но този генерал хуква да бяга, а подир него и войниците бягат. След това търси ред причини да се извинява. Казвате: „Защо трябва да бяга?" Не иска да мре човекът, нищо повече. „Защо не иска да мре?" Когато сме тук, лесно се говори, че трябва да се мре, но на бойното поле не е лесно да се говори за смърт. Често говорители, оратори излизат пред народа, проповядват им за дълг, за любов към отечеството, насърчават ги да се бият, като им казват: „Братя, трябва да отидете на бойното поле да се биете с врага си, да се пожертвате за отечеството си! Трябва да сте готови да умрете!" Да, тези хора ще се бият, ще умират за отечеството си, а вие, които говорите, трябва да останете тук.

Сега, въз основа на същия морал, някои казват: християните трябва да водят добър живот. Ако само християните живеят добре, въпросът с това не се разрешава. Вярно е, че християните трябва да живеят добре, но и всички останали хора трябва да живеят добре. Щом живеем, всички трябва добре да живеем! Животът е създаден за разумните хора. До тази мисъл са се домогнали в изследванията си всички капацитети на миналото и на настоящето. Може да се наброят, колкото капацитети искате, но ако и без тях вярвате, по-добре ще бъде за вас; ако не вярвате, толкова по-зле за вас. Природата има крайно отвращение към страхливите; Природата има крайно отвращение към престъпниците; Природата има крайно отвращение към глупавите хора, към онези, които одумват, които иждивяват силите си напразно. С една дума, Природата има крайно отвращение към всички престъпления, които сегашните хора вършат; тя е толкова разгневена спрямо тях, че постоянно мисли какво наказание да им наложи. Тя вече го е намислила и като го наложи, те ще видят и патят. Казвате: какво мисли Природата? Тя мисли как да накаже всички хора, които са престъпили законите ѝ. Защо и за какво, тя никому отчет не дава.

И тъй, вие можете да вярвате, а можете и да не вярвате на думите ми. Вярата е разумен процес, или процес на разумността. Хората

трябва да живеят добре! Няма смисъл да се измъчвате едни други. В Писанието се казва, че Исус отишъл да се кръсти от Йоана. Христос, който седи по-високо от Йоана, отиде при него да се кръсти, с което даде на хората добър пример на смирение. Той каза на Йоан: „Ти трябва да ме кръстиш с вода!" Начинът, по който Йоан кръсти Христа, представя един символ. Според този символ всеки човек се е родил, за да се кръсти. Казва някой: аз искам да кръщавам! И да не искаш ти, все трябва някой да кръсти човека. И да искате, и да не искате, все ще ви кръстят, но не само чрез вода, както вие разбирате. Всяка страдание е кръщение; всяко изпитание е кръщение. След като се е кръстил в Йордан, Христос говори за друго някакво кръщение. Значи, Той още не беше се покръстил. Първото кръщение, с вода, става лесно. Ще влезе човек във водата, ще го измият отгоре и всичко се свършва. След него обаче иде онова тежко кръщение чрез изпитанията в живота, когато човек трябва да се освободи от ограничителните условия, да разбере съотношенията, които съществуват между доброто и злото.

Понякога хората разглеждат злото така, като че то не се отнася до тях. В злото, както и в доброто, се крие известна философия, която трябва да се изучава. Някой казва: какъв е смисълът на космоса? Човек може да разбере смисъла на космоса дотолкова, доколкото разбира смисъла на своя живот. Доколкото животът на хората има отношение към космоса, дотолкова и космосът има отношение към техния живот. Често хората запитват: какъв е смисълът на живота? Не е важно да знаете какъв е смисълът на живота според философите или според богословите, или според вярващите, но в даден случай е важен смисълът на вашия личен живот. Ако аз разреша този въпрос, другите въпроси сами по себе си се разрешават. Между всички живи същества има едно обединително звено, една непрекъсната връзка. Никой не живее за себе си. Ако някой мисли, че живее за себе си, това е само привидно така. Всъщност никой не живее за себе си.

Забележете: всеки клон от едно дърво живее за себе си, но същевременно той има отношение и към дървото; той живее и за цялото, за самото дърво. Докато е свързан с дървото, той расте, развива се, има и свой живот. Когато помисли, че може да живее вън от дървото, вън от цялото, клонът изсъхва. Ако запитате мистика или окултиста за причината, поради която клоните изсъхват, те ще извадят общо заключение: клоните по дърветата изсъхват, когато помислят, че могат да живеят самостоятелно, независимо от живота на цялото. Защо се родиха толкова нещастия и страдания в съвременната култура? Понеже учените създадоха нещо неправилно в науката. Те прокараха мисълта, че трябва да подчинят Природата, да станат нейни господари. И днес между човека и Природата има голяма борба. Започнала се е голяма война, но ще видим, като се завърши тази война, в края на краищата, кой ще плаща обезщетение. Ако човек победи Природата, тя ще плаща обезщетение; ако Природата победи човека, той ще плаща.

В това отношение учените са разделени на два лагера: едни от тях казват, че Природата трябва да се подчини на човека; другите казват, че човек трябва да се подчини на Природата. Следователно, когато запитват какво нещо е злото, казвам: когато хората искат да подчинят Природата на себе си, те създават злото. Който иска да победи Природата, той носи нещастие, той носи зло в света. Който живее в съгласие с живата Природа, той е в царството на доброто. Де е доброто? Доброто е всякога около вас. Когато слънцето изгрява, това е добро; когато звездите изгряват, това е добро; когато вятърът духа, това е добро; когато водата тече, това е добро; когато земята ражда, това е добро; когато растенията растат и се развиват, тава е добро. Всичко около нас е добро, а ние питаме какво нещо е доброто. Нима не е добро да седнеш на трапезата, да си хапнеш малко и да се почувстваш след това в добро разположение на духа? Нима не е добро, след като си бил три дена гладен, да дойде някой при тебе и да ти донесе малко хлебец? Някой казва: ако гладуваме три дена, това

показва, че волята Божия е такава. Не, ако ти си гладувал три дена без никаква важна причина, нищо не си придобил от този пост, това вече е резултат на човешката воля, която иска да победи Природата. Който яде по три пъти на ден, казва: „Аз съм в съгласие с природата". Който не яде, той казва: „Аз съм в разрез с природата."

Сега, между хората се проповядва пост; в църквите също се проповядва пост. И в единия, и в другия случай този пост се разбира като неядене на хляб, лишение от храна. Според мен, богатите хора трябва да постят, а бедните - да ядат. Защо? Понеже богатите са яли толкова много, че дори са преяли, необходимо е малко да попостят. Като постят, те трябва да дадат на бедни храната, която биха употребили за себе си. Днес се проповядва пост, но бедните, без да искат да постят, го изпълняват. И затова те постоянно се оплакват, казват: „Дотегна ни този пост! Няма ли да се свършат постните години, че да дойдат добри времена?" Като се говори за пост, трябва да се разбере неговият дълбок смисъл. Днес значението на поста е изопачено. Постът подразбира въздържане от зло, от престъпване на Божия закон, а не от ядене на хляб. Когато човек пости, той трябва да има предвид мисълта да даде през този ден храната си на някой, който е гладувал и е изгубил равновесието си. Който пости, той трябва да подкрепва своя гладен брат, защото никой не живее за себе си. Слугата, който върши работа на господаря си, непременно трябва да бъде нахранен; иначе той няма да бъде в състояние да работи.

Следователно, един от важните въпроси в живота е този за яденето, за храненето. Икономическият въпрос е построен върху процеса на яденето: и съвременните учени, биолози, финансисти и философи разрешават този въпрос, защото е от първостепенно значение за целокупния живот. Вряка държава трябва да живее добре! И всеки човек трябва да живее добре! Всеки човек трябва да има не само храна, но той трябва да има и въздух, и вода, и светлина, и жилище. И самата Природа е създала човека по този начин. Човек има жилище - неговото тяло; той има два прозореца - двете очи, през

които влиза светлината; една вентилация - носът; главен вход - устата; тази икономическа мрежа, в която се поставят всички необходими провизии за подкрепа на организма. Човек има и два телефона, т.е. двете уши, чрез които се съобщава с външния свят.

Сега, ако разискваме върху въпроса, защо Христос отиде при Йоана да се кръсти, какво ще кажете за това? Какво отношение има между Христа и Йоана? Отношението между тях е такова, каквото между слабия и силния. Силните трябва да отиват при слабите, да им помагат. Значи, Исус отиде при Йоана да му помогне - нищо повече! Христос каза на Йоана: „Ти проповядваш едно учение на покаяние, което не се харесва на хората. Богатите не искат да се разкайват, затова главата ти ще снемат. Сега, като ме кръстиш, с този акт ще направим един договор, че ти няма да бъдеш малодушен, няма да се страхуваш. И главата ти да снемат, ти ще докажеш на хората, че това, което проповядваш, е вярно. При това, ще знаеш, че не само ти ще пострадаш, но и аз ще пострадам. На тебе главата ти ще снемат, а мен на кръст ще приковат. Когато ме приковат на кръста, ти ще дойдеш да ми помагаш.

Днес мнозина мислят, че като умрат, всичко с тях се свършва. Не, като умре човек, като замине за другия свят, той оттам ще помага на хората. Докато човек е в тялото си, той е слаб; излезе ли от него, той става силен, мощен, може да помага и на другите. Докато е в тялото си, човек мяза на длъжник, който има да дава най-малко на хиляда души. Щом излезе от дома си, който от кредиторите го среща, казва му: „Ти си безчестен човек, не издържаш на обещанията си! Ти си крадец, трябва да платиш дълга си!" Един го среща, друг го среща, викат му, хулят го и той се вижда в чудо, не знае какво да прави. Казвам на този човек: излез от тази държава на полиците, разплати се с всички кредитори и ще бъдеш свободен гражданин. Тогава, който от твоите кредитори те срещне, ще каже: „Радвам се, че те срещам. Ти си честен, добър платец. Сега можеш свободно да се разхождаш." Такова е състоянието на всеки, който може свободно да излиза от

тялото си. Съвременните хора имат работа само с полици. Идете в Народното събрание - ще видите, че там се разправят само с полици; идете в църквите - и там се разправят с полици; идете в Обществената безопасност, и там се разправят с полици; навсякъде има разправии само с полици.

Често хората съдят някого, обвиняват го, че искал да внесе някакъв преврат, да внесе нов държавен строй, вследствие на което объркал света. Казвам: светът е объркан от осем хиляди години насам. Кой го е объркал? Според вас еди-кой си човек обърква сегашния свят. Ами досега кой е объркал света? Казват някои, че религиозните, духовните хора били психопати, умопобъркани, малко ненормални хора. Обаче, от направените досега статистически сведения известно е, че в България има повече от 10,000 души умопобъркани, луди хора. Кой е причина за полудяването на тези хора? Тия хора все духовни ли са? Аз правя превод на думата „психопат" и намирам, че тя не е лоша дума. Думата „психопат" е образувана от думите "психо", „психея" - душа, и „патос" - увлечение, разположение. Значи, „психопат" е човек, който душевно е добре разположен. Хората не приемат това тълкуване, но то си остава за тях. Психопатът е човек, който не тълкува нещата, както хората ги разбират, вследствие на което влиза в известно стълкновение с тях. Понякога той преувеличава нещата, понеже нервната система у него се е развила повече, отколкото трябва. Той е станал чрезмерно чувствителен. Като казвате, че психопатът е анормален човек, питам: коя е нормата за нормалния човек? Анормален е този, на когото нервната система е пропукана, та голяма част от неговата енергия изтича навън. Неврастеник пък е този човек, който по нещо се отличава от другите, прогресирал е в някоя област. Не е лошо човек да има развита нервна система, но лошото е, когато стават пропуквания в нея. Това положение е подобно на прекъсването, което става някъде в електрическата инсталация, вследствие на което съобщенията не стават правилно. Думата „психопат" днес я взимат в извратен смисъл;

под психопат разбират човек, на когото умът малко не достига. Оттук може да се извади следното заключение: ако умът на някой човек стига, за да направи някакво престъпление, той не е психопат; ако умът на някого стига, за да изопачи един закон, да го заобиколи и да се оправдае пред хората, той не е психопат.

Сега, въпросът не е за спор, да се поставя едно учение пред друго. Когато става дума кое учение или коя религия е права, аз изхождам от следното гледище: в Природата има само една светлина. Всички огньове, всички светлини, които съществуват на Земята, са произлезли все от Слънцето. Коя е нормата, която определя силата на разните светлини? Слънцето. Ако Слънцето би загаснало само за един момент, вие не бихте могли да запалите нито един огън. Следователно, щом вашето кандило гори, щом вашата свещ гори, щом вашият огън гори, бъдете уверени, че и Слънцето е в нормално състояние. На това основание, когато вие мислите добре, когато сте разположени добре, трябва да знаете, че в дадения случай и много други същества мислят като вас. Не сте само вие, които мислите така. Разумната Природа е норма за всички неща.

Казвам: ако проследите живота, ще видите, че между минералите, растенията, животните, човека и съществата над човека има тясна, непрекъсната връзка. Според мен, минералите представляват зачатъчно състояние на живота. Те са дълбоко заровени в земята. Онези минерали пък, които са поникнали, които са подали някои от своите части над повърхността на земята, те са растенията. Тъй щото, когато минералът разреши един важен въпрос в своя живот, той поникува и минава във фазата на растение. Долната част на растенията - корените, остават в земята. Растенията не са още напълно свободни. След като хиляди години наред са мислили как да освободят главите си, корените, от гъстата материя и да придобият свободата си, те се явили като животни; в това състояние те разрешили този въпрос, който, като растения, не могли да разрешат. Животните обаче останали за дълго време при лоши, неблагоприятни условия за

тяхното развитие. Трябвало най-после да дойде човекът, дълго време да мисли върху тази задача, докато намери начин как да се освободи. Въпросът, който животните не могли да разрешат, човекът го разрешил. У животните, благодарение на тяхната неразумност, се създадоха ред страсти, с които се самоизтребваха едни други. Престъпленията, които съвременните хора вършат, не са нищо друго, освен далечно наследство на млекопитаещите. Ако хората се върнат към миналото, да разгледат живота на своите прадеди, те биха се ужасили пред вида на онова страшно разрушение, на онези жестоки войни и състезания между хората. Сегашните войни бледнеят пред миналите. Може би бъдещите войни, в които ще пуснат в ход задушливите газове, донякъде биха могли да наподобят разрушението и жестокостта на миналите. Страшно разрушение е съществувало някога в света! И най-после човек със своята мисъл се явил в света да тури ред и порядък на нещата. Когато човекът се явил в рая, чрез мисълта си той е внесъл мир и спокойствие по цялата Земя. Затова именно е дошъл човек в света. Обаче след грехопадението пак настава това разрушение между хората, както и между народите.

Питам: де се крие разрешението на положението, в което се намира сегашното човечество? И сега пак трябва да дойде човекът, със своята нова, права мисъл, да разреши всички въпроси. Разрешението на тия въпроси не е достояние само на един човек, нито пък е достояние само на един народ. Един човек, един народ може да разреши само един въпрос, но разрешението на всички въпроси представлява задача на целокупното човечество. То трябва да вземе участие в тази велика задача, която ангажира всички еднакво. Съвременните държави съзнават това нещо и работят за реализиране на тази задача. Христос дойде на Земята с велика мисия. Той искаше да покаже на съвременните европейски народи как трябва да постъпват. Всичко, което проповядваше Христос на времето си, се отнасяше за сегашните времена. Той казваше на всички народи: вие

ще дойдете до една голяма криза. Ако искате да се освободите от тази криза, единственото разрешение седи в приложението на това, което сега проповядвам. Ако приложите моето учение, вие ще се избавите от голяма катастрофа; не приложите ли учението ми, катастрофата е неминуема. Един от старите пророци е казал: „Не е далеч времето, когато тази катастрофа ще дойде." Как ще дойде тази катастрофа? Наближило е време да дойдат учени, които със своето изкуство ще запалят въздуха. Представете си, че въздухът около цялата Земя се запали! Какво ще стане тогава със съвременната култура? Писанието казва, че цялата Земя ще бъде обхваната от огън и всичко, което се намира по нея, ще изчезне. Наближило е това време. Ако хората не приложат закона на Любовта, въздухът непременно ще се запали и тогава Земята ще пречисти добрите и лошите. Обаче добрите няма да изгорят; те ще преминат през огъня, ще се пречистят, а лошите, които са в противоречие с Природата, ще изгорят, ще се стопят, както изгарят труповете на умрелите в специални пещи, крематории.

Казвам: само по този начин ще изчезнат противоречията в света, които са причина за ред болести. Благодарение на противоречията съвременните хора не са разрешили въпроса какво е отношението им към Природата и постъпват ли спрямо нея право или не. Те казват: условията не ни помагат да постъпваме право спрямо Природата. Не, условията не оправдават хората. Ако съм човек, ако мисля за своето благо, аз трябва да зная, че имам отношения освен към частите, още и към цялото. Щом съзнавам това, трябва ли да допущам някакво нещастие в своя живот, което неминуемо ще се отрази и върху живота на другите хора? Щом съзнавам това, щом съм разумен човек, аз ще допусна в живота си само онова благо, което по същия закон ще се предаде и върху милиони хора още. Законът и за нещастията, и за щастията, и за злините, и за добрините, е един и същ. Те еднакво се предават от цялото към частите, и от частите към цялото.

Сега хората от всички страни започват вече да съзнават влиянието на чистата Божествена мисъл върху човека. Всички добри

хора трябва да се сплотят, да насочат мисълта си в една посока - за преустройване на света. Ако всички майки кажат: „Не искаме вече войни!", те биха имали успех. Ако всички майки кажат на децата си, докато са още в утробата им, че не искат те да воюват, не искат да вършат убийства, тези деца, като се родят, ще носят идеите на своите майки. Те ще станат проводници на новите мисли, ще работят за оправянето на света. Ако синът иска да се жени, бащата трябва да му каже: „Ако се жениш, за да раждаш престъпници, да се убиват едни други, по-добре не се жени. Ако пък се жениш, за да родиш добри синове и дъщери, които да помагат на своите ближни, тогава можеш да се жениш." Сега се търсят добри хора в света! Ако се раждат добри хора, женитбата има смисъл. Добрите хора трябва да работят братски за повдигането на света. Добрите хора трябва да заемат служби, които живата Природа е определила.

„Дойде Исус от Назарета Галилейски." Назарет представя низкото, бедното положение, от което ние произлизаме. В това отношение Назарет е прозвище. „Галилея е хубавото, красивото в живота. Гал и лея е област, в която се намира Назарет. Съвременните хора трябва да поддържат в себе си хубавото, красивото. Те трябва да поддържат великата идея за човещина. Тази идея е потребна за разумните хора толкова, колкото здравето е потребно за болния. Болният не се нуждае от богатство, но от здраве. Докато е болен, най-важното за него е здравето. Има ли здраве, и богатството ще дойде. Кое е най-важното за невежия, за малкото дете? Да стане учен човек. Под думата „ученост" аз разбирам това знание, което може да освободи човек от всички ограничителни условни на живота. Кое е най-важното за човека, който е попаднал в тъмнина? Светлината. Той иска да намери пътя, по който трябва да върви.

И тъй, при сегашните условия, няма по-хубаво нещо от това да бъде човек разумен, да разбира отношенията между хората, да познава законите и да изучава езика на Природата. Съвременните хора не разбират Природата. За пример учените казват, че телата от

топлината се разширяват, а от студа се свиват. Те не дават никакво обяснение какво отношение има разширението и свиването към човека. Хората не са проследили да знаят какви промени стават у тях, когато имат някакви приятни или неприятни чувства. Когато човек има някакво приятно чувство, нека измери ръката си или врата си и да види каква промяна става в него. После, нека измери ръката и врата си при неприятно чувство. В първия случай той ще забележи едно малко разширение на ръката и врата си. Във втория случай, обаче, той ще забележи едно малко свиване.

Казвате: човек е разумен, той знае законите, може да се справи с всички трудности. Вярно е, че човек е разумен, но често този разумен човек, като се намери в трудно положение, замисля се за бъдещето, уплашва се и се самоубива. В това отношение заекът, който минава за най-страхливото животно, като се уплаши, не се самоубива, но даже запазва присъствие и може да мисли. Има примери от живота на заека, когато в най-трудното положение на живота си той мисли като философ. За пример, когато го погне някоя хрътка, която бяга по-бързо от него, понеже заекът надолу бяга по-мъчно, отколкото нагоре, щом го настигне хрътката, той изведнъж се слегне и хрътката, както се е засилила, прескача го. В този момент заекът скача и удря в противоположна страна. Значи, като бяга от хрътката, заекът мисли как да се освободи от нея. Когато го гони копой, той има друг начин на бягане. Тогава заекът започва да се върти, като че играе някакво българско хоро; после изведнъж подскача на разстояние десет крачки от центъра и избягва. По този начин заекът дава на копоя една геометрична задача за разрешение. И след това ще кажете, че заекът бил страхлив, бил глупав. Заекът не е глупав, но глупав е онзи с пушката, който го гони. Заекът казва на онзи, който го преследва: „Ти си човек, но докато ме гониш с пушката си, нещастията никога няма да избегнат от твоята глава. Както хрътките и копоите ме гонят, така ще те гонят твоите лоши мисли, докато поумнееш и видиш последствията на твоите дела. Престани да ме гониш!" Дългите уши

на заека показват голяма интелигентност. И ако хората, съобразно степента на своето развитие, бяха толкова умни, колкото заека, светът би се оправил досега. Вие, които ме слушате сега, ще кажете: това е много казано! Пророк Исайя казва: „Волът познава господаря си и се връща в яслите си. Израил не познава Бога и не се връща дома си." Кой седи по-горе? Волът познава господаря си, а човек, на когото Бог е дал разумност, той се отрича от тази разумност и казва: аз сам ще уредя живота си. Хиляди години вече, откак човек урежда живота си, но и досега още не го е уредил.

Казвам: има един обикновен начин за ликвидиране на сметките. Той е Йоановият, т.е. начинът, по който днес хората се разплащат. Йоан беше старозаветник. Той представяше стария закон: имаш да даваш, ще дадеш, по задължение. Христос обаче показа на хората друг начин за ликвидиране на сметките: ликвидиране по закона на Любовта - да дадеш от любов. Христос нямаше предвид онази любов, която не носи свобода на човека, която не е в състояние да премахне страха у човека или която не е в сила да премахне злобата, болестите, страданията и всички лоши условия в живота. Това не е любов. Любовта, за която Христос говори, носи красота, радост, щастие. Тази любов има предвид благото на всички същества. Следователно, ако някои хора казват, че са остарели, причината за това са техните стари разбирания. Старият трябва да се освободи от своите стари разбирания, ако иска да стане млад. Съвременните хора и досега още носят мислите и разбиранията на хиляди поколения преди тях. Бащата казва на сина си: „Ти ще остарееш, трябва да си направиш къща, да се осигуриш." И наистина, съвременните хора всичко знаят: и къщи могат да градят, и дрехи знаят да шият, и университети свършват, и генерали, и министри, и князе, и царе стават, но животът е все същият. Царят живее като простия и простият живее като царя. Всеки човек може да бъде цар, но според мен цар може да бъда само онзи човек, който се е освободил от смъртта, от злото. Който не се е

освободил от смъртта, от злото, той е роб на условията. Той може само да носи името цар, без да е такъв.

Един мой познат, който е следвал в Бостън по медицина, ми разправяше следния интересен случай за един цар. „Вървя – казва той, – из бостънските улици и виждам, срещу мен иде един висок човек, около два метра, с корона на глава, с мантия и с жезъл в ръка. Всички хора минават-заминават покрай него, никой не му обръща внимание. Чудя се, как тия американци не му обръщат внимание, Мисля си: как е дошъл този европейски цар в Бостън? Като минах покрай него, обърнах се да го изгледам отзад, но какво беше учудването ми, когато на гърба му видях залепени реклами от една фабрика. Казвам: всеки човек е цар, но ако на гърба му са залепени рекламите на всички негови престъпления, какъв цар е той? Като се говори за цар, подразбирам истинския човек. Съвременният човек носи на гърба си написани не едно, но много престъпления. Питам: трябва ли да се препоръчва с тях? Днес хората гледат да се освободят от външните престъпления, а за вътрешните не мислят. Обаче и външните, и вътрешните престъпления се пишат не само на книга, както днес, но те се пишат и върху цялото тяло на човека. Един ден вие ще срещнете същества, по-напреднали от вас. Как ще ги погледнете? Един ден ще срещнете същества, които са очаквали от вас любов, но вие не сте им дали; един ден ще срещнете ваши братя, които са очаквали помощ от вас, но не сте им дали. Как ще ги погледнете?

Казвате: „Какъв смисъл имаше това, да дойде Христос на Земята и да пострада? Не можа ли Той да се спаси?" Христос разполагаше с големи сили, Той можеше да се спаси. Казано е в Писанието, че Христос можеше да извика на помощ 12 легиона ангели. Във всеки легион има по 6000 ангели. Само един от тия ангели разполага с такава мощна сила, че е в състояние в една нощ да изтреби 150 хилядна армия, добре въоръжена, нито един войник да не остане от нея. Тогава, колко такива ангели са нужни за изтребването на

българите от лицето на Земята? Ако дойдат 30 ангели, нито един българин няма да остане на Земята. Дойдат ли 6000, те ще унищожат цялото човечество. Обаче въпросът не седи в това, да се изтреби човечеството. Важно е да се повдигне човечеството чрез доброто. Доброто се отличава от злото по това, че всякога съгражда, твори, а злото разрушава. Това, което всякога съгражда и освобождава човека, е любовта. Това, което всякога съгражда и освобождава човека, е мъдростта. Това, което всякога съгражда и освобождава човека, е истината. Те са вечни процеси. Желанието на всички хора да бъдат свободни се дължи именно на любовта в тях, която е в състояние да ги освободи. Някой казва: това е празна работа, то е само за деца! Питам: кое е реалното, кое е съществено в живота?

Често ние произнасяме името Божие, но в това хубаво име се вършат днес големи престъпления. Какви ли престъпления не са се вършили и в миналото, все с това свето име! Христос казва: „Иде час и сега е, когато всеки, който ви убие, ще мисли, че служба принася на Бога." И съвременните хора мислят, че като убиват престъпниците и лошите хора, светът ще се оправи. Ако наистина светът можеше да се оправи чрез убийства, и без това всяка година се гилотинират около 35 милиона хора, при това светът още не е оправен. Значи въпросът не може да се разреши по този начин. Всяка година се гилотинират 35 милиона хора, а вместо тях се раждат около 40 милиона. Следователно, пет милиона хора идат повече от тия, които заминават за онзи свят. Злото избива 35 милиона, а любовта изпраща 40 милиона. Интересно е да се проследи, в края на краищата, кой ще има надмощие. Най-после, ръцете на злото ще отслабнат и то няма да може повече да коли. Злото ще реже, докато капитулира. Вратовете на хората ще станат толкова жилави, че никакъв нож не ще може да ги лови. Ще дойде време, когато човешките вратове ще имат такова свойство, че щом се допре нож до тях, той ще отскочи, ще се счупи, но вратовете ще останат непокътнати; ще дойде време, когато човешките тела ще бъдат така устроени, че всяка граната, хвърлена

върху тях, ще се стопи, без да причини някаква повреда. Питам тогава: как ще се убиват хората? Ще дойде време, когато лошите хора и престъпниците няма да се убиват, но ще ги приспиват, да си почиват, а добрите хора ще си вършат работата. Това време иде, не е далеч; въпросът е сега какво трябва да се прави. За далечното бъдеще е лесно да се постигне всичко, но днес лошите хора не могат да се приспиват. Запитали едного: как вървят работите ти? – В много трудно положение съм. – Ами после какво ще стане? – Най-после ще свикна.

Обаче аз отивам по-далеч. Въпросът не е в това да свикне човек със злото, но има един естествен начин, по който той може да се освободи от неговото влияние. Има един естествен начин, по който човек може да бе освободи от влиянието на своите лоши мисли, чувства и действия. Има един естествен начин, по който човек може да се освободи от влиянието на всички болести. Това е наука! И в тази наука се крие смисълът на живота. Бъдещите науки няма да се занимават с патологичните състояния на хората, но ще изучават техните здравословни състояния. Да допуснем, че някой търговец изгубва сто хиляди лева и остава без пет пари в джоба си, няма с какво да си купи хляб. Той се чуди какво да прави. Отива у дома си, гледа жена, деца гладни, не може да понесе това положение. Най-после му дохожда мисълта да се самоубие. Казвам: това е състояние на затъпяване. В света съществуват много ресурси, чрез които човек и в най-тежкото си положение може да бъде спасен. Вие още не сте дошли до тия ресурси. Ако знаете законите на Природата, вие ще се домогнете до тези ресурси и ще бъдете спасени.

Ще ви приведа един пример за потвърждение на тази мисъл. Той се отнася до един казанлъкчанин, който преди войната бил директор на една прогимназия. До това време той бил голям безверник и често проповядвал на учениците си, че Бог не съществува, че човек сам урежда живота си, сам кове съдбата си. В последната война той взел участие в сраженията с гърците и при едно отстъпление на нашите

войски едва успял да се скрие в една пещера, дето прекарал цели три дена гладен, без капка хляб. Гладът започнал тъй силно да го мъчи, че в това време му дошло на ум да се Обърне към Бога. Той казал: „Господи, баща ми и майка ми са говорили, че Ти съществуваш, но аз не вярвам в това. Какво ме ползва в този момент твоето съществуване, когато аз умирам от глад? Ако можеш да ме извадиш от това трудно положение, ще повярвам, че съществуваш. Обещавам, че като се върна в България, ще събера всички мои ученици, на които съм проповядвал, че няма Бог и ще ги убедя в противното." Като произнесъл тази молитва, засмял се и чистосърдечно си казал: „Като няма друга работа, човек си бръщолеви." Обаче не се минало и половин час, той видял една костена жаба влачи половин килограм хляб, оставила го пред пещерата и се върнала назад. Той взел хляба, изял го, добил сила и продължил пътя си. Като се върнал у дома си, той събрал всички свои ученици и казал: „Деца, по-рано аз ви проповядвах, че няма Бог, но от един важен факт се убедих напълно в съществуването на Бога." И разказал всичко на учениците. „Досега нито Кант, нито други философи можаха да ме убедят, че Бог съществува, обаче костената жаба успя да ме убеди в това." Този човек бил силен в Проповедта си, защото разправял своя жива опитност. Казвам: великата Истина трябва да се опита, да придобием опитност, върху която да градим нашето бъдещо верую. Съвременните хора трябва да имат такова верую, в което абсолютно да не се съмняват.

Казвам: ако сегашните хора, които вярват в някакъв Висш принцип, съсредоточат мисълта си към Него - да помогне Той за оправянето на света, светът ще се оправи. Даже само християните, ако желаят, ще могат да оправят света. В пет години отгоре светът може да се поправи. За това няма никакви препятствия. Единственото препятствие е личният интерес на хората. Двама братя, които били в голяма вражда помежду си, случайно попаднали пленници на едно и също място и били предадени на един войник, да ги убие заедно с другите пленници. Като се видели, двамата братя се спуснали един

към друг, целунали се и казали: „Отсега нататък няма защо да спорим, и двамата ще отидем на онзи свят. Хайде, поне тук да се помирим!" Войникът, който ги придружавал, запитал защо се прегръщат и целуват. Те му казали, че са родни братя и се помиряват, защото досега били скарани. Той им отговорил: „Щом е така, вървете по домовете си и аз ви пущам на свобода, да живеете по новия начин."

Има един език в Природата, който е еднакъв за всички растения, за всички животни и за всички хора.

Ще приведа един пример из българския живот, от който се вижда, че действително съществува общ език за всички същества в Природата. Едно малко момиченце изгубило родителите си и се забъркало из една гора. То започнало да плаче, да вика, да търси майка си. По едно време то видяло една мечка в гората, която веднага се сгушила, да не го изплаши. Момиченцето се приближило до нея и я запитало: „Кажи ми, де е мама?" Мечката се снишила още повече, за да може момиченцето да се качи на гърба й. То се качило на нея и тя продължила пътя си през гората, да заведе детето при майка му. Мечката е ясновидка, тя видяла, че бащата и майката на детето се качили на една канара, понеже се уплашили от нея. Като видели момиченцето си на гърба на мечката, майката веднага извикала: „Слез, мама, от гърба на мечката!" Те се уплашили от нея, а детето свободно седяло на гърба й. След това мечката пак се снишила, момиченцето слязло от гърба ѝ и радостно отишло при майка си. Мнозина ще кажат, че това е от приказките „Хиляда и една нощ."

За забелязване е, че днес хората са изгубили всякаква вяра. Обезверяването е дошло вече до своя краен предел. Те нямат вяра едни в други. Мъжът няма вяра в жена си и жената няма вяра в мъжа си; синът няма вяра в баща си и бащата няма вяра в сина си; дъщерята няма вяра в майка си и майката няма вяра в дъщеря си. Навред в света съществува крайно обезверяване. И всички хора, които са се обезверили, проповядват някаква свобода. Всички трябва да се върнат

към истинската вяра и да знаят, че ако те не вярват в баща си, в майка си, в брата си, в сестра си, в приятелите си, никакъв ред и порядък не може да се въведе в света. Какво могат да проповядват тия хора? Ще проповядват за Христа, че страдал, че бил разпнат на кръст. И след това ще плачат за Него. Казвам: вие не плачете за брата си, който страда, а за Христа ще плачете. Христос, за когото плачете привидно, е във вашия брат, който страда и вика за помощ.

Сега вие се запитвате: кое учение е право? Право е само онова учение, което носи свобода за всички същества без изключение: за всички растения, за всички животни и за всички хора. Отдето и да дойде, щом носи свобода за всички същества, това учение е право. Аз не говоря за временната свобода. Ако е въпрос за временна свобода, българите например придобиха такава свобода: Русия ги освободи, но и до днес още те не са свободни. Сега трябва да дойде някой друг, пак да ги освобождава. Кой ще ги освободи сега не зная. Не само българите нямат свобода, но и в Америка, и в Англия,и в Германия, дето отидете, навсякъде хората тепърва трябва да се освобождават. Ако отидете в Лондон например, там има квартали от 45-50 хиляди души жени, деца и мъже; децата от тия квартали не знаят баща си и майка си. Ако някой чужденец попадне в такъв квартал, непременно стражар трябва да го придружава. Който мине през такъв квартал, той се излага на някаква опасност. Това не е само в Лондон, но и в Ню Йорк, и в Париж, и в Берлин - във всички големи градове. Даже и в малката България има такива квартали, през които човек не може свободно да върви. Щом човек се разгневи, той много не му мисли, готов е вече куршум да тегли. Ако пък не тегли куршум, ще каже обидни думи на човека, но после ще съжалява: не трябваше така да постъпвам. Всеки човек има по един такъв квартал зад ушите си, дето е центърът на разрушението, с по 45-50 хиляди жители. Има един начин за спасение от жителите на тия квартали.

Има един начин за придобиване на свобода. Като казвам, че има един начин за придобиване на свобода, аз не отричам и другите

начини, не казвам, че всички усилия на човечеството за свобода не са на мястото си, казвам, че човечеството днес се нуждае от особена запалка, която да даде подтик, да даде силен тласък напред. У всички хора има добро желание да придобият тази запалка, за да разберат, че свободата действа по един начин и трябва да бъде обща за всички хора. Докато човек иска свобода само за себе си, той е на крив път. Иска ли свобода и за себе си, и за другите, той е на прав път. Желаеш ли добро и на себе си, и на другите хора, ти си на прав път.

Сега, като ставате сутрин, запитвайте се отде сте дошли, как сте дошли, как сте придобили всичко, което имате в себе си. Без да мислите върху тия въпроси, вие казвате; „Родил съм се, но един ден ще умра, ще свърша живота си." Казвам: лесно е да се умре, да се свърши всичко, но тъкмо когато мислите, че сте свършили, вие ще се намерите в противоречие. Вие ще се намерите в положението на онигова, който имал да плаща една полица от сто хиляди лева, но като нямал възможност да я плаща, решил да се самоубие. Качил се на една скала и оттам се хвърлил. Обаче той не успял да се самоубие, но, счупил само двата си крака. Като се видял в това положение, той още повече се отчаял и казал: ако краката ми бяха останали здрави, щях да си платя полицата, а сега и краката ми счупени, и полицата неплатена. По същия начин мислят мнозина. Те се надяват като умрат да изплатят полиците си. Не, като умрат, те нито полиците си изплащат, нито живот имат. Ето защо при сегашното положение по-изгодно за човека е да бъде със здрави крака и полека да изплаща полицата си.

Зад всеки кредитор се крие един ангел, който опитва хората. Когато повярвате, че вашият кредитор е честен човек и в него, както във всички хора, има Божествено начало, той ще ви се усмихне. Ако се влюбите във вашия кредитор, както момък се влюбва в мома и е готов да коленичи пред нея, този кожодер, както вие наричате кредитора си, ще се усмихне, ще ви потупа по рамото и ще каже: „Аз съм готов не само да ти простя дълга от сто хиляди лева, но отгоре на

това да ти дам още сто хиляди." Това са правили хората, и пак го правят. Само по този начин те могат да се побратимят. Спасението На човечеството е в братството. Това трябва да се проповядва на хората!

Днес всички хора Спорят коя църква е права, кое учение е право, коя философия е права. Всички църкви трябва да проповядват учението на Природата. Всички хора трябва да станат нейни съработници. Всички трябва да се кръщават заедно с нея! Къде? Всички трябва да се кръщават в онази река, от която Любовта изтича. Всички трябва да се кръщават в езерото на Мъдростта, в което Любовта се влива. И най-после, всички трябва да стъпят здраво на онази почва, върху която се излива дъждът на Истината. Тъй щото навсякъде ще се потопите по три пъти: ще се потопите три пъти в реката на Любовта; после ще се потопите три пъти в езерото на Мъдростта и най-после ще се изложите три пъти на душа на Истината. Само по този начин може да се влезе в Царството Божие. Който не се е потопил по три пъти в Любовта, в Мъдростта и в Истината, той не може да влезе в Царството Божие, нито може да разреши нещо в света. Това не са празни думи, но това е тълкуването на стиха: „И през онези дни дойде Исус от Назарет Галилейски и кръсти се от Йоан в Йордан."

Сега, като говоря, аз повишавам малко гласа си. Обаче силата на думите не седи във високото изговаряне; те са силни дотолкова, доколкото са истинни и приложими; те са силни дотолкова, доколкото са в съгласие с Божественото у човека; Казвате: трябва да се говори истината! Така е, трябва да се говори истината, но има неща, които са само външна опаковка. Да се говори истината на човека подразбира да му се каже това, което може да го подмлади. Човек се подмладява, когато прилага нещата. Ако един народ прилага законите на Любовта, Мъдростта и Истината, той ще се обнови напълно.

Казвате: какво могат да направят българите? Ако приложат Христовото учение, те биха запалили целия свят и биха го

освободили. Мнозина са ме запитвали: каква е мисията на българския народ? Ако българите са готови да изпълнят, каквото им казвам, ще знаят каква е тяхната мисия. Не изпълнят ли това, което им проповядвам, няма да кажа каква е мисията им.

Апостол Петър е казал: „Вие сте Синове Божии." Ако днес някой каже, че е Син Божи, всички го осъждат, дето смее да се нарича Син Божи. Така е казано в Писанието не само за едного, но за всички. В този смисъл аз бих желал всички да бъдете Синове Божии, т.е. Синове на Божията Любов, на Божията Мъдрост, на Божията Истина. Аз бих желал всички да бъдете носители на новото учение и дето минете, да изтриете сълзите на хората, да ги освободите от всякакви болести, от сиромашия, от недъзи, от страдания.

И тъй, бъдете Синове на Бога, Синове на Любовта!

5-та Неделна беседа, държана от Учителя на 25 октомври 1931 г., София, Изгрев.

ИЗНОВО

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие." (Евангелие от Йоана, 3:3)

„Изново". Аз ще взема думата „изново" като скъпоценен камък, който е турен на пръста на някой човек. Този човек може да бъде някоя млада мома, или някой момък; той може да бъде някой цар, някой княз, или най-после и някой обикновен човек. Който погледне този камък, харесва го и си мисли дали има някакво отношение, някаква връзка между него и човека, който го носи. Дали има отношения между скъпоценните камъни и хората, това е научен въпрос. Това, което се вади и туря на пръстите на хората, може да има само временно отношение към тях. Има мисли у човека, подобни на тия пръстени със скъпоценните камъни. Човек туря една такава мисъл в главата си, и всички я виждат. Не се минава много време, и тази мисъл изчезва. Тези мисли могат постоянно да се турят и вадят от ума, както пръстените се турят и вадят от пръстите на човека. От тия мисли човек ще разбере преходното в живота, което има временни отношения към него. Това не показва, че тия мисли се губят, но те менят местата си, както един пръстен може да върви от ръка на ръка. Един пръстен може да промени хиляди ръце, но това не значи, че той се е изгубил. Когато този пръстен се влюби в някой човек, той остава за по-дълго време на пръста му. Дето е минал този пръстен, той носи върху себе си отпечатъци от тия хора. Същото става и с мислите. Всяка мисъл носи отпечатъка от характера на човека, през чийто ум е минала. През колкото глави е минала, толкова отпечатъци носи тя върху себе си. Върху мислите се отпечатва не само характерът на човека, но и целият му живот, учението, което е проповядвал, добродетелите, които е имал в себе си и т.н.

Следователно всички мисли и желания, които влязат и излизат от човека, се връщат назад в невидимия свят. По тия мисли се определя както характерът и животът на хората, през конто са минали, така и животът на цяла епоха. И сега, като слушате тази беседа, в невидимия свят вече определят как слушате, какво сте разбрали и какво може да стане от вас.

Някой ще каже, че тия работи не го интересуват. Казвам: само глупавият не се интересува от нищо; умният човек се интересува от всичко. Ако глупавият не се интересува от мъдростта, тогава и мъдростта няма да се интересува от неговата глупост; ако глупавият се интересува от мъдростта, тогава и мъдростта ще се интересува от неговата глупост. Ако лошият се интересува от добродетелта, и тя ще се интересува от неговата лошавина. Това са отношения, конто съществуват в живота. В този смисъл Бог се интересува не само от праведните, но и от грешните хора. От кои грешни се интересува Бог? От ония, които се интересуват от Божията Любов. Отива някой при Бога и започва да разправя, те бил от високо произхождение, че майка му и баща му били благородни, знатни хора и т.н. Бог не се интересува от тия неща. Той се интересува само от това доколко вашият баща, дядо, майка са се интересували от Него. И действително, стойността, цената на човека зависи от това, доколко той се интересува от Първичната Причина на нещата и е във връзка с нея. Не се ли интересувате от Първичната Причина, и тя не иска да знае нищо за вашите бащи и деди.

Съвременните хора, като четат или слушат някаква философия, без да мислят много, казват: глупава е тази философия. Защо? Казвам: две величини, поотделно равни на трета са равни и помежду си. Това е една математическа максима, което може да се приложи в живота. За пример, двама лоши хора, които обичат еднакво един добър човек, имат известно отношение и помежду си. Когато се казва, че някой човек е лош, той е относително лош: в едно отношение, за едни хора, е лош, а в друго отношение, за други хора, е добър.

Лошият човек издава миризма. Той е като търговец, който изнася всичката си стока навън. Каквато стока има за продан, той я изнася пред дюкяна си. Кой е лош човек? Лош човек е онзи, който иска бързо да печели; лош човек е онзи, който иска бързо да живее; лош човек е онзи, който изведнъж иска да стане богат, учен, силен, да заповядва на хората. Тъй щото, лошавината на човека седи в това, че поради неестествените му желания нещо постоянно бушува в него, както водите в океана. Лошият човек казва: другояче аз не мога да живея; какъвто ме виждате, това съм, не мога да се изменя. Лошият човек бърза, той не мисли много.

Сага, предметът на моята беседа не е лошият човек, но аз изяснявам известни положения, които се срещат в живата. За пример, мнозина наричат лош човек онзи, който е откраднал нещо или излъгал някого. Представете си, че при един лош човек отива един господин, който е замислил да извърши някакво убийство; за тази цел той крие в джоба си един първокачествен кобур. Лошият човек бръква в джоба на господина, изважда кобура и казва: „Този кобур е за мен, а не за теб." Лош човек ли е той? Не, той е благороден човек; той извърши една благородна постъпка. Този господин е замислил някакво престъпление, но ката вижда, че кобурът не е в джоба му, ядосва се, сърди се и най-после се примирява, отказва се да извърши престъплението. Отива един богат при един беден. Джобът на богатия е пълен с пари, иска да подкупи бедния, да извърши някакво престъпление. Обаче един апаш настига богатия, обира го и продължава пътя си. Богатият се гневи, сърди се, иска да улови апаша, да го предаде на полицията, но като си помисли какво искал да направи с тези пари, отказва се да преследва апаша. Лош човек ли е апашът в този случай? Казвам: не е право да се краде, но ако дойде някой да отнеме кобура или кесията на човек, който е тръгнал да върши престъпление, тази кражба е на мястото си. Тя е временна. Утре пак ще върнат и кобура, и парите на този богат човек, но след като съзнае грешката си. Тъй щото, докато животът е в сегашната

фаза на развитие, между хората ще има временни и постоянни отношения. И сега, ако човек иска да разгадае тайните в своя живот, той трябва да обърне внимание на новата философия на живота. Засега човек спира погледа си върху ежедневните работи и не обръща внимание на новото, което иде. И ежедневните въпроси са важни, но тяхното разрешение трябва да остане на последен план.

„Изново". Казвате: тази къща трябва да се направи изново. Значи, новото не търпи никакъв кърпеж. Новото изключва старото. Някой казва: стара наука, стара религия, стара истина и т.н. Не, наука, която остарява, не е истинска наука, тя е обикновена наука; истина, която остарява, не е абсолютна истина, тя е временна; любов, която остарява, не е велика любов, тя е любов на обикновените хора; добродетел, която остарява, не е трайна, тя е временна, преходна добродетел; мисъл, чувство, постъпка, които остаряват, принадлежат към обикновения ред на нещата. Истинската наука, Абсолютната истина, великата любов, правата мисъл, благородните чувства, възвишените постъпки никога не остаряват. Ако думата „стар", „старост" се употреби в обикновен смисъл, това подразбира крива насока в живота. Може да се каже за пример „стара истина", но това подразбира истина, която не се изменя; тя е абсолютна истина, еднакво важна за всички времена и епохи. Ние не се интересуваме от Слънцето, което е залязло вече, но се интересуваме от Слънцето, което сега ще изгрее.

И след всичко това ще дойдат хора да ме убеждават, че Слънцето, което е залязло, ще изгрее за мен. От такова слънце аз не се интересувам. Какво ще ме интересуват хора, които са зад гърба ми? Могат да ме интересуват само ония, които са пред лицето ми. На същото основание може да ме интересува само тази храна, която е пред устата ми, но не и онази, която е зад гърба ми. Защо? Защото за да получа онази храна, която е зад гърба ми, аз трябва да направя един ъгъл от 180°, а с това да изменя целия ход на своето битие. Поставена зад гърба ми, тази храна представя някаква уловка, някаква

примка в моя живот. Аз вървя към изток, а някой туря тази храна зад гърба ми, на запад. Ако река да се обърна, да приема тази храна, ще изгубя посоката на своето движение. Казвате: как ще изгубите посоката на движението си? Представете си, че вървя в тъмна, бурна нощ и съм насочил погледа си на изток. Някой поставил зад гърба ми храна, която аз трябва да взема. Мисля си сега: ако се обърна да взема храната, ще изгубя посоката на движението си. Какво трябва да направя тогава? Или да вървя напред, без да се обръщам, или да се обърна, да взема храната, но да чакам няколко часа, докато слънцето изгрее и намеря правия път на своето движение. В такъв случай предпочитам храната да ме чака, отколкото аз да объркам пътя си.

Питам: какво приложение има тази философия във вашия живот? Никакво. За да се приложи тази философия, тя трябва да стане реална. Ще ви дам едно обяснение на тази философия, за да стане тя понятна и приемлива за вашите умове. Представете си, че един човек пада в кладенец. Нужни ли са на този човек обещания, че ще дойдат да го извадят от кладенеца, когато никой не дохожда? От какво се, нуждае този човек в случая? От едно дебело въже и от човек със здрави мускули, който може да го изтегли от кладенеца. Всичката философия на това положение се заключава в дебелото въже и в човека със здрави мускули. Който може да те спусне в кладенеца и да те извади от там, той е умен и добър човек. Който може да те спусне в кладенеца, а не може да те извади, той е глупав и лош човек. Това са максими, върху които трябва да се размишлява. Казват за някого: този човек е лош. - На какво основание го наричате лош? - Защото пуща хората в кладенеца, а не може да ги извади. Следователно когато се казва, че съвременният свят е лош, подразбираме, че хората едни други се пущат в кладенеца, и никой никого не може да извади.

И сега, за това, което става днес в живота, често слушате да се говори: „Хората не се нуждаят от знания." От какво се нуждаят тогава? От невежество. Що е невежество? Спущане в кладенеца. Други казват: „Не трябва да се дава свобода на хората! За тях трябва закон,

ограничения." Що е законът? Що е ограничението? Спущане в кладенеца. „На хората не трябва богатство, но сиромашия!" Що е сиромашията? Спущане в кладенеца. Могат ли хората да се залъгват с тази лъжлива философия? Когато някои казват, че Бог е създал и бедните, и богатите, те сами се лъжат. Защо има и бедни, и богати хора, това трябва да се изясни научно. Думите „беден" и „богат" на български език започват с една и съща начална буква „б". В еврейския език обаче с тази буква се е създал светът. Следователно богатството и сиромашията са два елемента, които взимат участие при съграждането на света.

Казвам: определете конкретно кой човек е богат. Може ли да се нарече богата камила онази, която носи на гърба си десет милиона лева български банкноти? Може ли да се нарече учена камила тази, която носи на гърба си един голям товар от научни книги? Или най-после, може ли да се нарече религиозна камила онази, която носи на гърба си свещени образи? Чудни са съвременните хора, които, като разполагат с грамадни библиотеки от научни книги, минават за учени. Те са толкова учени, колкото и християни само за това, че носят на гърдите си Христовия кръст. Съвременните хора носят на гърдите си кръстове, както камилите носят на гърба си злато. Мнозина, като слушат тази истина, обиждат се и казват: „Ние камили ли сме?" Питам: когато християнин убива брата си, той мяза ли на камила? В това отношение той е нещо по-лошо от камила. И след това ще видите този християнин със златен кръст на гърдите си да благославя оръжието. Де е човещината на съвременните християни? Досега, в цялата история на развитието на животните, не съм срещал случай вълк да удави вълк, или овца да удави овца. Случвало се е някой път вол да промуши друг вол в корема с рогата си, но да го удави – никога. Обаче в историята на човешкото развитие има безброй случаи, когато един човек убива друг. Как ще обясните това нещо? Христос казва: „Иде време и сега е, когато всеки, който ви убива, ще счита, че служба принася на Бога". И сега, като убиват

престъпниците, лошите хора, мислят, че служба принасят на Бога. Навсякъде се говори, че да се убиват престъпниците е в реда на нещата. Питам: как ще се познае престъпникът? Може ли да се нарече престъпник, или лош човек този, който е извършил нещо, което не е угодно на държавата? Ако убият такъв човек, кой ще бъде по-лош: който убива, или когото убиват? Какво благо е донесло на човечеството това философско-религиозно разбиране от хиляди години насам? То не само, че не е донесло някакво благо на човечеството, но почти всички нещастия в света се дължат именно на това криво разбиране в живота: че лошите хора трябва да се убиват.

„Ако се не родите изново." Време е човек да се роди изново. Как? Като се съблече от старото верую, както змията съблича кожата си, И тя иска да се обнови, затова съблича кожата си обаче характерът й остава същ. И вълкът сменя козината си, но характерът си не изменя. Аз засягам тези въпроси за ония хора, които искат да вървят в новия път, да служат на Истината, които искат да бъдат граждани на Царството Божие. Първото условие за постигане на тези идеали е човекът ла се роди изново. Всички знаете стиха от Евангелието, дето Христос е казал: „По-скоро камила може да влезе през иглени уши, нежели богат да влезе в Царството Божие." Онези, които не разбират източния език, мислят, че тези иглени уши, за които Христос говори, са като ушите на иглите, с които си служат съвременните хора. Христос ни най-малко не е имал предвид ушите на сегашните игли на хората. Иглените уши, за които Христос говори, представяли малки входове пред градските врати, които били толкова тесни, че когато трябвало да минат през тях натоварени камили, те предварително били разтоваряни, товарът оставал отвън, а камилите коленичели и така преминавали тесните входове. Камилите трябвало да минават през иглени уши, защото често разбойници ги пресрещали по пътя и убивали заради товара, който пренасяли на гърба си.

И тъй, за да влезе човек в Царството Божие, той трябва да разтовари всичкия си багаж, да се освободи от него. Това значи: да се освободи човек от старите си възгледи, съмнения, подозрения и престъпления; изобщо, да се освободи от временните неща и да остане само със същественото, което е вложено първоначално в неговия дух, в неговата душа, в неговото сърце, в неговия ум, в неговото тяло. Като остави всичкия си товар отвън, само по този начин човек може да мине през иглени уши и да се почувства свободен. Когато човек се освободи от излишния товар, който носи на гърба си, тогава той ще определи дали постъпките му към Първичната Причина, както и към неговия ближен, са прави, или не. Докато не дойде до това положение, човек всякога ще преценява криво както своите постъпки, така и тия на своите ближни. Срещате един ваш приятел и казвате: „Приятелят ми не постъпи с мен както трябва." Питам: като се оплакваш от своя приятел, ти постъпвал ли си всякога със своите приятели добре? „Да, но той ме пусна в кладенец." Лошо е постъпил той, но знаеш ли, че преди десет години и ти постъпи по същия начин с друг човек? Щом съзнаеш това, ще кажеш: туй, което аз направих преди десет години на един свой приятел, днес направиха и на мен, за да разбера, че нито моята, нито неговата постъпка е права. Само така ще разбереш, че не е добре да спущаш човека на дъното на кладенеца. Казвам: много от съвременните хора си служат в живота с подобна философия, каквато лисицата има. Това не трябва да ви обижда, защото такава е общата философия на света.

Един летен ден един голям козел се отделил от стадото, като си казал: искам да бъда за малко време поне свободен от своя господар. Тръгнал той да се разхожда, дигнал глава нагоре, няма кой да го ограничава. Както се разхождал, минал покрай един дълбок трап, дето видял една лисица, която разсъждавала нещо и клатела главата си на една и на друга страна. Козелът я запитал:

– Какво правиш в този трап?

– Дойдох да правя научни изследвания.

– Хубаво ли е там?

– Много е хубаво, хладно, приятно за работа.

– Мога ли и аз да вляза?

– Можеш, добре дошъл! Трапът е широк, има място и за теб, и за мен.

Без да мисли много, козелът скочил в трапа, но лисицата веднага се хвърлила на гърба му и излязла вън, като му казала:

– Сбогом! Сега ще те оставя, ти да продължиш моите научни изследвания.

Това се нарича хитрост. Такава е философията на света, с която си служат умните хора. Казват за някого: умен е този човек! Защо? Защото с хитрост вкарал някого в трапа. И после, за да излезе вън от трапа, човекът трябва да се моли, да дойде някой да го извади. Така направил и козелът. До това време той никога не се молел, но като поседял няколко дена в трапа, започнал да се моли, да дойде някой да го извади. Той казвал: „Не направих добре, дето напуснах своя пастир. Тази лисица ме измами да скоча в трапа." Обаче след няколко деня ловджии погнали лисицата със своите копои и одрали кожата й. Ако тя беше останала в трапа, кожата й щеше да бъде здрава.

Сега, да се върнем към стиха: „Ако се не родите изново". В живота има непостижими неща, към които именно човешкият дух се стреми. Един от древните царе имал само една дъщеря, която била извънредно красива, вследствие на което имала много кандидати. Обаче бащата предлагал на всички кандидати само едно условие. То било следното: „Аз ще дам дъщеря си само на онзи момък, който може да ми донесе една колесница, направена от материята на светлината. Тази колесница трябва да се движи с бързината на светлината." С тази колесница царят искал да посети всички светове извън Земята и да се срещне със синовете на светлината. Дошъл и последният кандидат за царската дъщеря - млад, учен човек, но и на него царят казал:

– Тя си умен, млад човек, харесвам те; ще ти дам дъщеря си, само ако можеш да ми донесеш колесницата на светлината.

– Ще отида да си помисля – рекъл младият момък.

Ето, вече шест хиляди години са се изминали оттогава до днес, и младият човек все още мисли и не е намислил отде да намери за царя колесница на светлината. И досега още царската дъщеря не е женена. Казвам: още няколко пъти по шест хиляди години ще минат, и въпросът все неразрешен ще остане. Този въпрос е един от неразрешимите. Всички съвременни хора търсят колесницата на светлината, за да оженят царската дъщеря, но не се е явил още онзи кандидат, който може да донесе тази колесница.

Христос казва: „Ако се не родите изново". Той поставя въпроса ребром. Изново трябва да се роди човек! Нови разбирания трябва да придобие, ако иска да влезе в Царството Божие. В този смисъл човек трябва да знае, че не може да се спаси от това, което влиза в него; което излиза от човека, само то може да го спаси; водата, която влиза в чешмата, не спасява човека, но водата, която излиза от чешмата, Тя го спасява; светлината, която влиза в човека, не го спасява, но светлината, която излиза от него, само тя е в сила да го спаси. Изобщо всичко, което излиза от човека, е в състояние да го спаси,

Като се казва, че светлината, която излиза от човека, може да го спаси, питам: що е тъмнина, и що е светлина? Ще дам едно ново определение за понятията светлина и тъмнина. Всички тела, които изпушат светлина, се наричат светещи, светли. Всички тела пък, които възприемат светлина, т.е. поглъщат светлина в себе си, се наричат тъмни. Следователно тъмнината произтича от всички „ония случаи, когато известни тела поглъщат светлина. Обратно: светлината произтича при всички случаи, когато известни тела изпущат светлина навън. Когато се казва, че някои хора са тъмни личности, това показва, че те поглъщат светлина, т.е. те знаят само да взимат. Светли личности са ония хора, които постоянно изпущат сцетлина, т.е. те непрекъснато дават. Този закон е психологически верен.

Забележете, докато човек поддържа в себе си желанието да прави добро на своите ближни, от неговото лице излиза нещо живо, светло, което го прави приятен, красив. Каже ли в себе си, че няма смисъл да се занимава с другите хора и трябва да живее само за себе си, моментално лицето му потъмнява, погледът му става особен, устата му се изкривява, ходът, движенията му се изменят - с една дума, той коренно се изменя, придобива състояние, което е съвършено различно от първото.

И тъй, тъмнината и светлината се различават коренно: те са два полюса, две противоположни състояния. Ако наблюдавате как се движи човек в тъмнина и как в светлина, ще намерите голямо различие. Съвременните учени правят наблюдения в тази област, но още не са дали крайните резултати на своите научни изследвания. Когато се домогнат до положителни резултати, те ще приложат тия резултати при възпитанието на хората. Щом знаят законите за проявлението на светлината и на тъмнината, съвременните хора ще имат предвид условията, при които човек може и трябва да се роди изново.

„Ако се не родите изново." Това раждане „изново" има свое определено време. Доброто и злото, щастието и нещастието стават в определено време, в определени числа. Един господин отива при един познат кабалист, който му разправя за значението на числата в живота. Кабалистът го запитва кое число обича и счита щастливо за него. Той казва, че обича числото 153. Тогава му дава срок да дойде при него след 153 дена, като му казва, че ако може да превърне това число във време и пространство, в дни и чарове, в минути и секунди, в посока на движение, той ще бъде щастлив човек. Ако не разбере това число, той ще изгуби времето си напразно. За да бъде човек щастлив, той трябва да разбира науката на числата. Съществува наука за числата, върху която е съграден целият космос. Целият свят е основан върху науката на числата. Всички прояви, които се забелязват в светлината и в тъмнината, се дължат на отношението

между числата; всички групирания, всички съединения и разединения между народите, се дължат на отношенията между числата. И най-после, устройството на мозъка, на дробовете и на стомаха в човека е резултат на различни отношения, на различни съчетания между числата.

Следователно от способността на числата да се групират по различни начини, създават се хармонични и дисхармонични съчетания. Хармоничните групировки създават хармонията в света, а дисхармоничните създават дисонанса. Хармонията е резултат на изпущане или отделяне на светлина навън, а дисонансът е резултат на поглъщане на светлина. Дисонансите са толкова нужни в музиката, колкото и хармоничните тонове. Обаче ако дисонансите преобладават, това вече не е музика. В сегашната хармония съществуват два дисонанса. Някои от съвременните музиканти искат да внесат нещо ново в музиката, а именно, да увеличат дисонансите. Обаче такова нововъведение ще представя не музика вече, а музикален жаргон. Ако дисонансите се увеличат, в музиката ще настане някакво слизане. За в бъдеще в музиката трябва да остане само един дисонанс, даже два са много. Сега, това са странични въпроси. Обаче трябва да се направя превод на дисонансите, да се разбере какво представят те в живота, както и в човешкия организъм. Дисонансът трябва да съществува, защото и човешкият мозък е създаден по начин, по който е създадена музиката. И в мисълта има мелодия и хармония, но същевременно има и съединение между мелодията и хармонията. Мелодията създава мекота на тона, а хармонията - разширение. Следователно иска ли човек да се разшири, той трябва да употреби хармонията; иска ли да придобие пластичност, той трябва да внесе в себе си мелодията. Източните народи обърнаха по-голямо внимание на мелодията в музиката, вследствие на което те развиха силно чувствата си и образуваха около себе си големи мочурлуци. Твърдата почва у тях се превърна в мочурлуци, в блата. С мелодия се занимават и животните. За пример,

сегашните млекопитаещи останаха на тази степен на развитие и до днес благодарение на мелодията. Създаването на човека обаче започна с хармонията. Разликата между човека и животните се заключава в това, че в музиката на животните има мелодия, а в тази на човека преобладава хармония. Попадне ли някое животно натясно, то веднага започва да пее мелодично; то знае мелодичните гами; намери ли се на свобода, то веднага се озъбва. За да може животното да разбере човека, първо то трябва да научи и приложи в живота си закона на хармонията.

Казвам: ако искате да бъдете щастливи, да живеете правилно, вие трябва да съедините в себе си хармонията с мелодията, т.е. да направите връзка между сърцето и ума. Животът на сърцето е мелодията, то винаги пее мелодично. Нещастията в света се дължат на сърцето, което, като мисли за своята мелодия, отрича хармонията. Вследствие на това сърцето на съвременните хора е станало на каша. Лошото у хората днес седи в това, че те имат човешки ум, а животинско сърне, на което се дължи падането на човечеството. Казано е в Писанието: „Ще им отнема каменните сърца и ще им дам нови". Под каменни сърца се разбират животинските сърца. Под думата „животинско сърце" аз разбирам свещения егоизъм у хората. Когато някой човек иска да го обичат, да го почитат и уважават, да го считат божество, а сам той нищо не дава от себе си, това го определя като човек, който служи на свещения егоизъм. Даде ли две-три хиляди лева, той иска всички вестници да пишат за него. Ако такъв човек е писател и напише нещо, той носи написаното в джоба си да го чете на близките си - всеки да знае какво е създал.

Сега, между вас има поети, музиканти, държавници и като говоря за поетите, за музикантите, за държавниците мнозина се обиждат. Аз не искам да обиждам никого. Аз нямам предвид хорските работи; на ваш език казано, аз съм търговец на едро, не се занимавам с дребна продажба. Силата на човека не седи в това, което той казва, но в това, което той върши. И рече Бог: „Да бъде виделина!" - и стана

виделина. Някой човек иска да бъде почитан и уважаван от хората. Лесно е да те почитат и уважават хората. Как? Като влезеш в домовете им и каквото кажеш, направиш. Влизаш в един дом, дето хората нямат нито свещ, нито огън, и ти казваш: „Да бъде виделина!" - и става виделина. Влизаш в друг дом, дето хората са гладни, голи и боси, и ти казваш: ‚Да дойде хляб!" И хлябът пристига. „Да дойдат дрехи, обуща!" И дрехите, и обущата пристигат. Как мислите, няма ли да ви посрещнат с почит и уважение в този дом? Ще ви посрещнат като ангел-хранител, а отгоре на това и целувка ще ви дадат.

Казвам: аз проповядвам това, което може да стане. Това, което досега се е проповядвало, че трябва да се обичаме, е старо учение. Или, някои казват: „Добър е Господ, ще оздравея." И това е стара философия, с която отдавна трябва да сте ликвидирали. Каже ли някой „добър е Господ", ще му отговоря: не те разбирам какво говориш. Срещат се двама англичани. Единият казва на другия: „Добър ден!" Обаче другият е малко болен, коремът го боли и затова отговаря: „Защо ми казваш добър ден! Ако този ден наистина беше добър, коремът нямаше да ме боли." Първият изважда от джоба си малка доза захар и му я подава. Вторият взима захарта, изяжда я, и болката в корема моментално минава. „Виж, сега вече разбирам, че този ден е добър." Англичанинът каза „добър ден" и доказа, че денят е такъв. Тъй щото каже ли някой „добър е Господ", той трябва да докаже, че думите му са верни. Кажете ли нещо, докажете, че е така, както сте казали. Казвате: „Не ни е дадено да бъдем като Господа." Да бъдете като Господа не ви е дадено, а да казвате „добър е Господ" имате право. Първото положение аз наричам положение на лъжа, а второто - положение на истина.

Сега, да се върнем към въпроса за светлина и тъмнина, за светли и тъмни тела. Казахме, че всички тела, които поглъщат светлина, са тъмни. Всички тела пък, които изпущат светлина, са светли. Следователно когато става поглъщане на светлина, в резултат имаме студ, изстудяване. Студът е процес на поглъщане, а топлината е

процес на отделяне на светлина. Разумният човек знае законите, които регулират отношенията между поглъщането и отделянето на светлината. Тези два процеса - поглъщане и отделяне - стават едновременно у човека. Ако човек не разбира закона на поглъщането и не знае как да се справи с него, той ще изживее известно недоволство. Това недоволство се предизвиква от натрупването в него на известни мисли и желания, които той не може да реализира. Който не знае причината на това недоволство, той я търси вън някъде. Действително причината е външна, но процесът на недоволството е вътрешен. За да бъде човек недоволен, това показва, че той е погълнал отнякъде повече светлина, отколкото трябва. И като не може да обработи, да асимилира тази светлина в себе си, тя му създава големи страдания и нещастия. Когато човек приеме в себе си повече любов, отколкото може да обработи, и тя му създава страдания и нещастия. Всички съвременни хора са нещастни. От какво? От много любов. Някой казва: „Нещастен човек съм аз!" Много любов си приел. „Какво да правя?" Спри вече да поглъщаш! Когато човек ограничи любовта в себе си и не й дава възможност да се прояви, той се натъква на ред страдания и нещастия. Давайте от себе си щедро, докато любовта ви, според закона на Опуленса, започне обратно да се връща към вас. Това разумно даване на любовта ще донесе спасението, което очаквате. Давайте и не се страхувайте!

Мнозина казват: „Господ не мисли за нас." От хиляди години насам Бог не е преставал нито за момент да мисли за хората, но те искат да Го заставят да мисли като тях. Никой не може да застави Господа да мисли като него. Великото в Бога е това, че при своите големи, велики работи, Той отделя време и за малките. Малки работи аз наричам тия, които се отнасят до личното съзнание на човека. Ако Бог нямаше това качество - да се занимава и с малките работи - досега всички хора щяха да изчезнат.

Сега с един пример ще обясня какво нещо е индивидуално, и какво - колективно, или Божествено съзнание. Индивидуалното

съзнание представя ограниченото положение, в което човек се намира. Колективното съзнание е свободата, просторът, в който човек може да се движи. Представете си, че се намирате на една телеграфна станция, свързана посредством безброй жици с целия външен свят. Вашето щастие зависи изключително от съобщенията ви с външния свят. Докато сте на тази станция, вие имате възможност да приемате мислите на добрите, на разумните хора, от Англия, Германия, Франция, Русия - изобщо, от целия разумен свят. Това значи колективно съзнание: да живеете във връзка с цялото, а общото. Обаче прекъсне ли се връзката е външния свят, с общото съзнание, вие оставате сам, малкия, дребнав човек, изолиран от всякаква външна мисъл. Вие започвате да се тревожите, да се безпокоите, че връзката, съобщенията ви с разумните хора са прекъсната. Такова е положението на човек, който живее само в индивидуалното съзнание.

И тъй, докато човек е в съобщение с всички добри, разумни хора, с всички ангели и светии, той е доволен, радостен, че може да възприема техните мисли.Започнат ли неговите апарати за съобщения да се прекъсват един след друг, човек постепенно изпада в тъмнина, в мрак. Прекъсне ли се и последннят апарат, той казва: „Тъмно ми е!" Казвам: в съзнанието на този човек е скъсана и последната жица на съобщение с разумния свят. Какво трябва да направи този човек? В неговата станция трябва да се направи една корекция. В какво седи тази корекция? Да изправи, да подобри отношенията си към Бога, към Първичната Причина. Щом той изправи отношенията си към Първичната Причина, веднага ще се изменят отношенията на външния, на физическия свят към него. - Между микрокосмоса, т.е. човешкия свят и макрокосмоса, т.е. Божествения свят, съществуват известни отношения, които показват, че Бог мисли за хората, но и те трябва да мислят за Него. Докато тези отношения са правилни, хората живеят в светлина. Нарушат ли се отношенията, те изпадат в тъмнина. Тъмнината пък произвежда дисонанс в живота. Тази е правилната философия. Въпреки това

мнозина си задават въпроса защо Бог създал така света, защо допуснал страданията и нещастията? Казвам: светът е създаден много добре, но ти, дядо ти и баба ти изгорихте свещените книги, които посочваха правия път на живота.

При един цар на древността отишъл един беден човек и се оплакал от бедността, в която се намирал. Царят му дал един хубав златен пръстен, с голям диамант. Бедният човек турил пръстена на ръката си и излязъл вън. Де кого срещал из пътя, той все разказвал за пръстена, който царят му дал. Всички се спирали, поглеждали пръстена му, и той разправял цялата история: как отишъл при царя, как царят го приел, как му дал пръстена и т.н. Години наред той все за пръстена си разправял, и по този начин забравил бедността си. Друг беден отишъл при царя. Той му дал едно златно перо. Бедният взел перото и излязъл вън. До това време той не знаел да пише, но като получил това хубаво, златно перо, научил се да пише и писал много. Така той станал виден човек. Когато срещал свои познати, разправял им: „Откак получих това перо, човек станах." Трети беден отишъл при царя. Царят му дал една звезда. Бедният закачил звездата на гърдите си и излязъл вън. Денем тази звезда му създавала радост и веселие, а нощем му осветявала пътя. Този човек постоянно разправял за своята звезда и за начина, по който я получил. Отишъл и четвърти беден при царя. Той му дал една хубава книга да чете. Обаче бедният не знаел да чете. От любов към своята книга той се научил да чете и станал учен човек. Когото срещал, показвал му книгата, разправял как я получил и казвал: „Сляп бях, но откак се научих да чета и да разбирам тази книга, прогледнах."

Казвам: всички, които сте събрани тук, сте от тия, които са ходили при царя. Едни от вас са получили златен пръстен на ръката, други - златно перо, трети - звезда, а четвърти - книгата, която съдържа всички тайни на живота. И сега, този който има златен пръстен на ръката си, ще разправя за себе си, че е талантлив човек, надарен с дарби и способности. Който има златно перо, ще разправя,

че е виден писател. Който носи звездата на гърдите си, ще разправя, че е герой, че е силен човек. Който има книга в ръцете си, ще разправя, че е учен човек, ще иска хората да го уважават и почитат. Не е достатъчно само да носите в ръце тази книга. Вие трябва да разбирате нейния дълбок смисъл, защото в нея са скрити всички тайни на живота; в нея е написано предназначението на пръстена, на перото, на звездата и на самата книга. Тази книга не е нищо друго, освен коментар на целокупния живот.

Сега, вие не трябва да се спирате върху противоречията, които този пръстен причинява; не трябва да се спирате и върху противоречията, които перото, звездата и книгата причиняват. Като се жени някоя мома, пръстен ѝ дават. Цял живот тя разправя за своя пръстен. Роди Се дете, стане майка, тя тръгва от съседка на съседаа да показва детето си, т.е. своя пръстен. Детето расте, става млад момък, свършва университет, донася диплом за завършено образование. Дипломът представя златното перо от царя. Този човек става учен, свършва четири факултета. Майката разправя за учеността на своя син. Най-после той става министър-председател, взима всичката сила в ръцете си. Този е човекът, който носи звездата на гърдите си. Той прокарва пътища, канализира реки, осветлява градове. Всички хвалят този човек, казват: „Откак дойде този министър на власт, градовете се осветлиха." Да, градовете се осветлиха, но с тази светлина хората се изгубиха. Ако човек има светлина и с нея търси да убива всеки, който е заподозрян в нещо, което не е в интерес на държавата, тази светлина не е на мястото си. Истинска светлина е тази, която дава живот, която носи мир и радост на хората. Когато преследват някого в тъмна нощ, той счита тъмнината за двой спасител. Този човек се моли на Бога, дано нощта продължи повече, да не го видят. Яви ли се първият светъл лъч, сърцето на този човек трепва; той се ужасява пред мисълта, че могат да го видят и уловят.

Днес всички хора говорят за наука, за знания и казват, че знанието носи светлина на човечеството. Кое знание? Има едно

знание, една наука, която наистина носи светлина; обаче има една наука, която носи тъмнина, ограничение на хората. Всъщност съществува една наука, едно знание, но важно е как и де хората използуват това знание. За пример, Ломброзо хвърли светлина върху известни признаци, по които могат да се познаят престъпниците. Обаче тази светлина днес не се използва правилно. Въпросът не седи в това да познаеш кой е престъпник и да го накажеш и убиеш. Тази наука е необходима на хората, за да познават своите добри и лоши заложби и да се възпитават. Сега като погледнете черепа, лицето, ръцете на човека, казвате: този човек е анормален тип, той е престъпник. Като знаете тези признаци, вие трябва да знаете и признаците на нормалните хора. Тази норма ще намерите в живата природа.

„Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." За да се роди човек изново, той трябва да претърпи коренно преобразование. Като говоря върху новото, което трябва да дойда, аз нямам предвид сегашния ред и порядък на нещата. Сегашният порядък представя изложение на живота от хиляди години насам. Насилията, престъпленията в сегашния свят водят началото си от хиляди години насам, а сега само се изявяват. Насилията са резултат на миналото, на неразбирането на живота. Вследствие на това минало и съвременните хора имат криви схващания за живота. И днес всички хора търсят цяр срещу тези криви разбирания. Обаче методите, които те употребяват за своето изправяне, не дават добри резултати. Въпросите не се разрешават с тези методи. За пример, как ще се внесе мир в света? Кой може да внесе мира? Днес никакъв закон не е в състояние да унищожи войната и да внесе мира. Ако всички учени хора се обединят и заработят с науката за унищожение на войната и внасяне на мира, и те няма да успеят.

Казвам: има една единствена сила в света, която може да унищожи войната и да внесе мира. Коя е тази сила? Жената. Ако всички жени се сплотят и кажат: „От днес вече не раждаме

престъпници!", те ще турят точка на войната. И ако всяка майка каже на сина си: „Убиваш ли брата си, аз се отказвам от теб, ти не си мой син!", войната ще дойде до своя край. Тъй щото спасението на човечеството седи в съзнателното отказване на жената да ражда престъпници, както и в отказване на майката от своя син убиец. За да се постигне това, не само две-три жени трябва да съзнаят своята задача, но всички жени целокупно трябва да се подигнат, да заработят за спасението на света.

Днес аз проповядвам на жените. Вие, от своя страна пък, ще проповядвате на останалите жени, защото отсега нататък жените ще се държат отговорни за неизпълнение на своята задача. Ако някой момък залюби една мома, но скоро охладнее към нея и залюби втора, последната трябва да му каже; „Ти трябва да се върнеш при първата си възлюбена. Аз не съм по-добра от нея. Щом ти можа да разлюбиш една, утре и мен ще разлюбиш." Как постъпват обаче съвременните моми? Като дойде при една от тях някой момък и изкаже любовта си към нея, тя не държи сметка за това, че вчера той обичал друга някоя и днес я разлюбил, и приема любовта му; момъкът още утре ще напусне и тази мома, а после и трета, и четвърта. Той си играе с чувствата на момите, а те само го укоряват, без да предприемат някаква решителна, съзнателна акция. Не, вие сте майки, той е син. Майките са виновни, отговорни за постъпките на синовете си. Затова именно от хиляди години насам жените са бити на общо основание, и са дошли до положение на робини. Те имат непоносими страдания. Законът, който се прилага към тях, е неумолим. Защо? Понеже те имат сила да разрешат въпроса за спасението на човечеството, но не искат да употребят своята сила. Жените трябва да насочат силите си към целия свят и да кажат: „Долу войната! Долу всички заблуждения! Долу всички езически учения!"

Сега, щом някоя мома стане за женене, тя казва: „Дано ми даде Господ добър мъж!" Господ ви даде добър мъж: Адам. Ева, която излезе от Адам, първоначално беше отлична мома, девица. Обаче

след грехопадението всички жени, които се родиха от нея, извратиха света. Ева роди един син престъпник, Каин. Адам не беше баща на Каин, но на Авел. Каин беше роден от друг баща. Казано е в Писанието: „Вие сте чада на дявола." Оттук, предполага се, че дяволът бил баща на Каин. Невъзможно е овца да роди вълк. Ако овца роди вълк, причината се крие някъде дълбоко в живота. Авел стана жертва на Каин, на злото в света. Възможно ли е двама братя, от една майка и от един баща, да се убиват? Следователно предполага се, че тези братя били от двама бащи: единият - носител на тъмнината, другият - носител на светлината. Днес половината от човечеството са каиновци, половината - авеловци. Ако хората вярват в стария закон, който дава място на престъпниците да се раждат, те всякога ще, убиват. Новата жена, новата Ева трябва да затвори пътя на Каин, да не се ражда. Каиновци нямат право да се раждат! Светът не се нуждае от престъпници. Нека дойдат авеловци и ситовци! Светът се нуждае от добри хора. Пуснете ли каиновци в света, ще ходите да се разправяте с тях. Те ще говорят за мир, за това-онова, но същевременно ще разбъркват света.

„Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие". Жена, която ражда добри и разумни деца, ражда изново. Само свободната майка може да роди добри и разумни деца. Същото се забелязва и в растенията. Всяко дърво, което расте на свобода, при добри, благоприятни условия за него, ражда добри и вкусни плодове. Да родиш доброто, това подразбира излизане, отделяне на светлина; да родиш злото, това подразбира поглъщане на светлина. Следователно, ново раждане, т.е. да се родиш изново, подразбира излизане навън. Всички добродетели се изявяват в раждане изново навън, а не в поглъщане навътре. Всички престъпления се изявяват в поглъщане на светлина. От човек, който поглъща светлина, нищо не може да се очаква.

Мнозина казват, че Христос дошъл на Земята, за да спаси света. Питам! как ще се спасят съвременните хора? - Като повярваме в

Господа Исуса Христа. - Не, за да се спаси човек, не е достатъчно само да повярва в Христа. Както Христос излезе от Бога и дойде на Земята да спаси човечеството, по същия начин и ние трябва да излезем от Бога и да работим върху себе си и върху своите ближни. Някой казва: „Да отида веднъж на небето, няма да помисля за връщане назад." Това показва, че този човек бяга от страдания. Невидимият свят има особено мнение за човек, който се страхува от страдания. Той е далеч от Истината. Който не се страхува от страдания, той ще придобие истинското знание и ще бъде неуловим, като светлината. Човекът на светлината разполага с власт, с богатствата на целия свят. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт да я взема." Някой се хвали, че като се помолил на Бога, молитвата му била послушана. Това още нищо не значи. Един път само молитвата му била приета, и той бърза да се похвали. Днес молитвата му се приема, но утре не се приема. Такъв човек не може да бъде свободен. Истински свободен човек е този, който може да се превърне в светлина. Той ще влиза дето иска и ще излиза отдето иска, ще бъде свободен при всички условия на живота. Свободният човек се движи непрекъснато в светлина; той се разхожда по всички светове безпрепятствено. Който не може да се превърне в светлина, той е роб на условията.

Като казвам, че човек може да. се превърне в светлина, имам предвид възприемане на новото, което носи живот, светлина и свобода. Някой казва: „Аз искам да вървя в новия път." - Щом желаеш, можеш да влезеш в този път. Давам му една запалена свещ и казвам; вземи тази свещ и внимавай да не изгасне. - „Ами като изгори?" - Щом питаш така, ти си човек от старото учение. По зададения въпрос се познава умът на този човек. Щом изгори тази свещ, с нея заедно и ти ще изгориш. Като изгори първата свещ, ще дойдеш да ти запаля втора. - „Отде да купя втората?" - Ти не си човек за новото учение. - „Докато дойда втори път години ще минат." - Ти си човек от старото учение. - „Ти истина ли говориш, или се подиграваш с мен?" Казвам:

ако си умен човек, не се подигравам с теб; ако си глупав, подигравам се. Ти сам ще определиш какъв си и как ти говоря. Ти се чудиш на моя ум, аз пък се чудя на твоя, защо не искаш да приемеш учение, което ти носи щастие.

Съвременните хора се съмняват дали им се говори истината, или не; те се съмняват и в любовта си едни към други. Казвам: всеки човек знае дали му говорят истината или не, дали го обичат или не. Първото впечатление показва това. И в него почти няма изключение. Който ти говори истината, който още в първия момент те обича, той предизвиква в теб свещен трепет. Не изпитвате ли този свещен трепет, колкото и да ви убеждава някой, че ви обича, той не говори истината. Колкото и да се изнасилвате да вярвате, че ви обича, вие нищо няма да придобиете. Който ви обича, той ви носи една запалена свещ. Тъй щото вие ще определите любовта на този човек не по думите, които ви говори, но по светлината на свещта, която той ви дава. Свещта говори повече от всичко друго. Някой казва: „Много те обичам." – Дай ми тогава 20 000 лева! „Нямам." – Значи ти нямаш любов към мен.

Ако ти поискаш 25 000 лева от този, който те обича, той ти дава 50 000 лева; ти искаш 50 000, той дава 100 000 лева; ти искаш 100 000, той дава 200 000 лева. Колкото повече дава един човек, това показва, че той е човек на любовта. Отидеш ли в дома на такъв човек, той не се съмнява в теб и оставя цялата си къща на твое разположение. Казвате: „Идеален човек е този!" Когато другите хора постъпват така, казвате, че са идеални, но когато дойде до вас, друга мярка прилагате. Един човек отишъл в една гостилница, дето ял, пил и си казал: „Много хубаво върви всичко." Като дошло време да плаща, нямал пари и казал: „Сега вече много лошо върви."

Днес всички хора се оплакват от последствията на живота. Какви са последствията на живота? Неразбиране на самия живот. Вас не разбират и вие не разбирате другите. За пример, кой от вас досега е разбрал брата си, сестра си или приятеля си? Кой човек днес е готов

да се пожертва за другите, както за себе си? Апостол Павел казва: „Едва ли ще се намери човек, който да се пожертва за приятеля си; обаче когато бяхме врагове на Бога, Той се пожертва за нас".

„Изново". Ако се не родите изново, ако не измените схващанията и разбиранията си, със старите разбирания нищо няма да постигнете. Старият живот, който водите, нищо няма да ви донесе. Сегашният живот на хората мяза на опечен хляб, който купуват от фурна и изяждат. След това чакат да се омеси и опече друг хляб, за да си купят. Докато чакат да излезе пресният хляб от фурната, малко време ще погладуват. Бъдещият живот мяза на житно зърно, което посаждате в земята. Посадите ли го веднъж, то вече от само себе си произвежда. Ако спазвате закона, след 12 години това житно зърно ще даде толкова плод, че цялата Земя ще може да се нахрани. Ако му дадете условия да се развива, тогава ще има и за вас, и за ближните ви. На същото основание, искате ли да се осигурите, дайте ход на великата Истина! Всеки съдържа зародиша на великата Истина в себе си, но трябва да даде на този зародиш условия да се развива. Съвременните хора очакват да им тури някой един самун в торбата. Щом имат един самун в торбата си, те мислят, че са осигурени. Осигурени са за един ден, но следния ден пак са гладни.

Казвам: глад има във физическия свят, глад има и в духовния свят. Срещате човек, който ви обича. Той ви погледне мило, и вие сте доволни. Щом си замине, вие сте омъчнени, търсите този човек. Значи вие пак сте гладни. Ако искате да намерите онзи, който ви обича, идете в гората. Когато сте тъжни, идете в някоя борова, букова или дъбова гора и се облегнете на едно дърво, да видите какъв резултат ще имате. Дърветата са вашите любими. Какво ще кажете на това отгоре? Ще кажете, че това са дървета, не са разумни същества. Привидно те са дървета, но зад тях се крият разумни същества, с които вие можете да влезете в съобщение. Когато светиите са постили, когато са искали да постигнат нещо, те са прекарвали в горите, между дърветата, по 20-30 години. Тук те прекарвали в пост и

молитва, от никого несмущавани. Като виждали някой светия между тях, дърветата казвали: „Колко добър е този човек!" И те се радвали, и светията се радвал. След известни постижения светиите отивали между хората. Който иска да живее добре, той трябва да влезе в света, между хората, които не са нищо друго, освен дървета в горите. Когато човек живее между хората в света, той по-скоро може да стане светия, отколкото ако живее между онези, които го обичат. Мъж, който обича жена си, постоянно я следи: де ходи, с кого се разговаря, на кого пише писма и т.н.

Един американец ми разправяше една своя опитност. Той беше добър, способен човек. „По едно време – казва той – обикнах една женена жена. Аз имах към нея симпатия, и тя ми отговаряше със същото. Ние запазихме добри, приятелски отношения с нея, и от време на време си кореспондирахме. Един ден тя написала две писма: едно до мъжа си, който бил някъде на път, и едно за мен. Обаче в бързината си тя направила една грешка: моето писмо турила в плика, адресиран до мъжа й, а неговото писмо - в моя плик. Получавам писмото, чета, обръщението е към мъжа й. Мисля си: „Да не би тази жена да е решила да напусне мъжа си?" Не знаех какво да мисля. След няколко деня обаче получавам друго писмо от нея, в което ми обяснява станалата грешка. Тя се извинява и ме моли да върна писмото назад. „С вас – казва тя, – лесно ще се разправя, ще ми върнете писмото, но с мъжа си как ще се разправя." Като получи писмото до приятеля на своята жена, мъжът ще си каже: „Значи моята жена имала и друг възлюбен като мен." Това писмо ще внесе едно горчиво чувство в сърцето му и една крива мисъл в ума му, които постоянно ще го безпокоят.

Питам: какво престъпно има в това, че някой люби двама души? Има нещо престъпно. Кога? Когато човек поглъща светлината на онзи, когото люби и я задържа за себе си, той върши престъпление. Обаче ако той дава от своята светлина на онзи, когото люби, той върши добро. Следователно в любовта съществува следният закон:

ако възприемеш любовта на някого и я задържиш за себе си, ти вършиш престъпление; ако възприемеш любовта на някого и даваш от нея и на другите, ти вършиш добро. Иначе, ако от едного само поглъщаш светлина и нищо не даваш, а на друг само даваш, без да получаваш нищо, ти вършиш престъпление. Против такава любов и Бог въстава. Обаче ако в един и същ момент взимаш и даваш към всички хора, това е правилно проявление на любовта. Така и Бог дава. Той едновременно е към всички и баща, и майка.

Човек трябва да си изработи правилна философия, да разбира кое е добро и кое зло, кое е престъпление и кое не. Престъпления се вършат там, дето отношенията между поглъщането и отделянето на светлината не са правилни. Казано е: „Даром сте взели, даром давайте!" С други думи казано: както взимате от Бога, така и вие давайте. Вие взимате живот, светлина, свобода, знание, мир, радост. Това трябва да давате и на другите. В човека има вътрешен подтик да дава. Той не трябва да подпушва този подтик. И ако даром дава, даром ще получи. В който момент решите да живеете по този нов начин, вие ще имате помощта на всички добри, възвишени същества по лицето на Земята. Тия възвишени и напреднали същества образуват цели общества, живеят между хората - на кое място, не знаете. Тия същества разполагат с големи знания. Те чакат само момента, когато някой човек реши да живее по Бога, и веднага му идват на помощ. Те бдят над него, грижат се и му помагат.

Мнозина ще кажат: „Ние сме стари вече, това не се отнася до нас. Досега не е станало, че отсега нататък ще стане." И турците казват за същия случай: на 50-те не било, че на 90-те ще бъде. Казвам: за глупавия, за невежия това не може да стане, но за гениалния човек, за светията може да стане. Реши ли човек да живее по Бога, ако е бил поет, музикант или художник, той веднага ще се вдъхнови, и всичко в него ще потече като бистър, кристален извор.

„Изново", казва Христос. За да се доберете до този велик закон, всички трябва да създадете нови отношения към Първата Причина,

към Великото, което носи вашето щастие. Само по този начин правилно ще разбирате Божията Любов. Бог иска всички хора без изключение да бъдат щастливи: Той иска всички мъже и жени, майки, бащи и деца, приятели, слуги и господари, управляващи и управляеми, да бъдат щастливи. Той желае това не само за хората, но и за животните и за растенията. Това желае Бог навсякъде и за всички. Казвате: може ли да бъде това? - Може. Тази задача е на бъдещето. То ще я реализира. За тази цел у хората трябва да се пробуди висшето, Божественото съзнание. Това няма да стане по механичен начин, но чрез усилена, съзнателна работа. Училищата, майките, бащите, умовете и сърцата на хората ще помагат за реализиране на тази задача.

И тъй, много неща знаят съвременните хора, но има много неща, които не знаят. За пример, отде изгрява нашето слънце, което изгрява и залязва, те знаят; обаче отде изгрява Слънцето на живота, което никога не залязва, те не знаят. Как излизат от земята растенията, които цъфтят и прецъфтяват, те знаят; отде идат обаче растенията, които никога не прецъфтяват, те не знаят. Отде идат изворите, които текат и пресъхват, те знаят; отде идат изворите, които вечно текат, те не знаят; че има добро в света, и това знаят, но отде иде доброто, не знаят. Тия неща не могат да дойдат от хората. Великата мисъл не може да се роди в главата на човека. Тя иде от Великото съзнание, което има начало и произход във вечността. Човек може само да отразява Божиите мисли, но не и да ги ражда. И колкото по-правилно ги отразява, толкова повече той е носител на Божественото. Докато човек приема и предава Божественото, всички го търсят. Дойде ли до положение само да приема и нищо да не дава, той вече скъсва връзка с Божественото и всички го изоставят.

Сега, аз желая на всинца ви да имате колесница, направена от материята на светлината. Желая всички да имате по един златен пръстен със скъпоценен камък на ръката си; желая всички да имате по едно златно перо, по една звезда и по една книга, в която се крият

разгадките на живота. Всички тия неща са необходими. Има ли човек тия неща, той няма да проси от царя пари, няма да се оплаква, че е беден. Съвременните хора съзнават, че имат ум и сърце, а отричат душата и духа. Това значи, че те признават пръстена и перото, а звездата и книгата не признават. Те казват: „Звезда не ни трябва." Не, всеки човек трябва да съзнава, че на първо място той има ум; на второ място той има сърце; на трето място той има воля; на четвърто място той има душа и на пето място той има дух, съществени и необходими за него. Всички тия сили човек трябва да приложи в живота си за служене на великото и красивото. Дойдат ли хората до това положение, те ще се разбират помежду си, ще живеят в мир и съгласие.

И тъй, всички трябва да изучавате великата книга на живота. Тази книга ще ви даде истински познания за живота. Тя ще ви даде признаци, по които да познавате кой говори истината и кой не говори истината. Ако при светлината, която имате днес, ви дадат знания да познавате кой ви обича, вие ще дойдете до обратни резултати. Вие няма да намерите онзи, който ви обича, но ще се натъкнете на онзи, който ви изневерява. Ако ви дадат знания, с които да намирате честните хора, вие ще се доберете до безчестните. Ако ви дадат знания, с които да намирате умните хора, вие ще дойдете до глупавите, до безумните. И най-после, какво ще се ползувате от тези знания, ако в желанието си да намерите положителните качества на хората и на себе си, се домогнете до отрицателните?

Казвам: всеки трябва да се стреми към постигане на положителната наука. Дойде ли до тази наука, той ще разбере силите, които действуват вън и вътре в него. Всеки даден момент човек е силен в малкото. Силата на човека не седи в неговото величие и големина, да блести като слънце, всички да го виждат. Силата на човека седи в това той да става толкова малък, че никой да го не вижда. Тогава той ще влиза и излиза от великия свят, без да го вижда някой. Следователно първото нещо е човек да се занимава с най-

малкото, което му е необходимо. Той трябва да влезе в дълбочините на своето естество, да познае духа, душата, ума, сърцето и волята си. Сърцето, умът, душата и духът са извън човека, а волята му е единствената сила, която прониква в дълбините на живота и го изследва. Волята, тази малка величина, представя човека, изявен на физическия свят. Бог обръща внимание на туй малкото в човека. Човекът не е още нито дух, нито душа. Човек не е още нито ум, нито сърце. Единственото нещо, което представя човека на физическия свят, тора е волята, на която умът, сърцето, душата и духът съдействат. Докато човек, т.е. волята в него, държи връзка с ума, със сърцето, с душата и с духа, той има светлина в себе си. В който момент наруши тази връзка, тия спомагателни фактори в живота му се оттеглят и човек остава сам като суха кост, без никакви органи: без ръце, крака, очи и уши. Той седи на един клон, като птица, люлее се и мисли за своето минало щастие.

Сега, аз не искам да оставя у вас песимистични мисли, но казвам, че грехът, безлюбието станаха причина човек да извърши най-голямата грешка - да забрави източника на своя живот и да се отдели от Него. След това дойдоха нещастията в света. Вследствие на това днес човечеството върви в обратен път: днес всички хора се намират на кръстопът и не знаят накъде да вървят. Засега всички седят на едно място, но все трябва да вземат една посока. Всеки се усеща остарял, недоволен: косата му побеляла, краката му не държат, и той само клати главата си и разправя за своето минало. Като дойде до това положение, човек започва да мечтае за онзи свят, иска по-скоро да замине. Питам: де ще отиде той с този ум? С такъв ум и с такова сърце, каквито някои от съвременните хора имат, и на онзи свят не могат да отидат.

„Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие". Онзи свят е Царството Божие. Значи, да се родиш изново, това е онзи свят. Онзи свят е свят на свобода, на мисъл, на чувства, на светлина, на знание, на безсмъртие. Онзи свят е свят на изобилие. Той може да

бъде навсякъде. Какво ще ни залъгвате с онзи свят! Онзи свят може да бъде и на Земята.

„Изново". Ако се не родите изново, ще бъдете роби на света. Не бъдете роби на човеците! Бъдете Синове Божии! Син Божий подразбира човек, който иска да излезе вън, да помага на човечеството. Да бъдеш Син Божий, това не подразбира, че трябва да те славят хората, да те гледат като писано яйце, но трябва да помагаш на хората и те да придобият свобода.

И тъй, жените трябва дй пазят едно правило: те трябва да бъдат тъй свободни, както Бог първоначално ги е създал. Когато Бог създаде първата жена, Ева, Той приспа Адам, за да не му пречи в работата. Дълго време Адам спа, докато Бог създаде първата жена, която беше толкова красива, че Адам, като я видя, извика: „Тази е кост от костта ми и плът от плътта ми!" С това той направи първата погрешка. Адам не каза, че тази жена е дух от духа му, душа от душата му, ум от ума му и сърце от сърцето му. Адам каза, че Ева е кост от костта му и плът от плътта му. След това черният адепт видя Ева и внесе поквара в нейния ум. Като я погледна и като й проговори, Ева го послуша, яде от плода на забраненото дърво, след което каза: „Намерих по-умен от Адам."

Казвам: ако една жена види някой мъж, т.е. своя Адам, тя не трябва да си задава въпроса дали е кост от костта и плът от плътта на този Адам. И мъжът-от своя страна не трябва да се запитва дали тази е жената, която е излязла от него. Ако мислят така, и двамата ще сгрешат. Когато един мъж срещне някоя жена, той трябва да каже: „Ти си онази, която си излязла от моя ум, от моето сърце, от моята душа и от моя дух." Когато жена или девица срещне някой мъж или момък, тя трябва да каже: „Този е излезлият от Бога." Кажат ли и двамата така, те ще се родят изново и ще влязат в Царството Божие. Ако мъжете и жените не мислят така, друга култура освен сегашната не може да има. И тогава, както и да съединявате хората, те ще бъдат нещастни. Мислят ли по новия начин, между мъже и жени всякога ще има

взаимност. Така трябва да се възпитават хората! Така трябва да мислят!

„Изново". Това подразбира, че мъжът трябва да се върне в положението, както Бог го е създал първоначално. В лицето на жената той трябва да вижда новата Ева, девата, т.е. възвишеното, красивото, мощното начало на живота, или Първичната Причина, която е създала всичко. Докато мъжът не разбере жената, т.е. сърцето си, той не може да разбере себе си, не може да разбере и своя ум. Не дойде ли до това положение, той ще бъде в разрез с Битието. Защо? Защото жената е последното дело на Бога. Следователно от последното дело, от резултата на нещата може да се съди за причини и последствия.

„Изново". Това подразбира, че жената трябва да се върне в положението, в което Бог първоначално я поставил. В лицето на мъжа тя трябва да вижда новия Адам, както Бог някога го е създал. Той трябва да бъде огледало, в което тя да вижда образа на Божественото начало. Докато жената не разбере мъжа, т.е. ума си, тя не може да разбере своето сърце.

И тъй, ако сърцето не служи за подкрепа на ума и ако умът не служи за ръководство на сърцето, те не могат да имат правилни отношения помежду си. Най-после, ако и волята не иде в услуга на сърцето и ума, за реализиране на техните копнежи, човек не би имал никакви постижения, и животът му би се обезсмислил. Умът представя целта в живота на човека; сърцето представя условията, средствата за постигането на целта, а волята - това са постиженията, т.е. реализиране на целта.

Умът, както е създаден първоначално, представя висок планински връх, покрит с ледове и снегове, но винаги огряван от лъчите на благотворното слънце на живота, което изгрява, но никога не залязва. Тези лъчи топлят снеговете и ледовете на този връх, като образуват безброй потоци и извори за напояване и оросяване на живота под него.

Сърцето, в своя първичен живот, представя необятна, красива долина, изобилно напоявана от чистите води на планинския връх, на която растат и се развиват благоуханни цветя и вкусни плодове. Сърцето, тази долина на живота, не е нищо друго освен раят на земята. И днес всички търсят този изгубен рай. Следователно сърцето е изгубеният рай. Под думата „сърце" някои разбират жена, други майка, трети дева. Тези три понятия представляват степени на развитието на сърцето. Най-долното положение на сърцето представя жената, а най-горното - девата. Девата е целта, майката представя условията, средствата за постигането на целта, а жената е постижението.

Казвам: ако жената не разбира мъжа, ако сестрата не разбира брата и ако сърцето не разбира ума, никакви постижения не може да има. И обратно: ако мъжът не разбира жената, ако братът не разбира сестрата, и ако умът не разбира сърцето, никакви отношения, никаква взаимност не може да съществува между тях. Разбират ли се, те ще си подадат ръка и ще заработят успешно за повдигане на човечеството, за повдигане на жената и на мъжа, за повдигане на сърцето и ума. Само по този начин образът на идеалния Адам ще се възобнови в нов Адам. И образът на идеалната Ева ще се повдигне на оня пиедестал, дето Бог я поставил; тя ще възкръсне в новата Ева. И тогава новата епоха ще поздрави двамата богоизбраници, заедно с техните чеда.

„Ако се не родите изново". Следователно ако раждането е важен процес, за който се изискват нови, благоприятни условия, не по-малко важни процеси са зачеването и бременността. През времето на своята бременност жената трябва да бъде поставена при най-благоприятни условия: тя трябва да се храни правилно, при добро, хармонично разположение на духа; при това, никога да не яде преди изгрев, както и след залез слънце. Тя трябва да диша дълбоко, да мисли и да чувства право. Понеже в това състояние жената е силно чувствителна и възприемчива, с голямо въображение, и с ближните си, както и тя сама трябва да си създава гледки, занятия и удоволствия

най-възвишени. Сутринните ѝ разходки трябва да стават при изгрев, да наблюдава красивите картини на изгряващото слънце; после да се разхожда в градини, дето цъфтят красиви, благоуханни цветя, дето се развиват хубави плодни дървета. Дето животът расте и се развива, там е неговият смисъл. Чистотата, както физическата, така и духовната, е необходимо условие за бременната жена. Де ще намери по-голяма чистота от тази в Природата? За тази цел тя трябва да посещава чисти извори и реки, водите на които да служат като огледало на нейния живот. Тихите, приятни нощи, с небе, осеяно с безброй трептящи звездици също представят незаменими картини за жената, бъдеща майка.

Казвам: майката трябва да възпитава детето си докато е още в утробата ѝ, а не след раждането. Там детето има всички условия за възприемане, а след раждането си то вече ще иска условия за обработване на възприетото. Ето защо и умственият живот на бременната жена не трябва да се пренебрегва. Най-красивата, изящна литература трябва да бъде нейната умствена храна. Животът на светиите, на великите хора трябва да бъдат двигатели на нейната мисъл. Красива и възвишена поезия, хубава музика и песни трябва да нарушават от време на време тишината на нейния живот. Спокойствие, тишина са нужни за жената майка, както и за Природата, която в това време върши велик творчески акт - създаването на човека. Искате ли плода на дървото да бъде добър, създайте му условия и го оставете на Природата. Същото се отнася и за създаването на човека. Добрият, разумният човек се зачева и развива при специални условия. За това се изискват три важни момента: цел, средства и постижения. Всичко това ще се намери в разумната Природа. Сама тя е здраве, красота и чистота. Тя изключва всички болести, всякаква грозота и нечистота.

И тъй, никой човек не се ражда произволно. За пример, предполага се първият човек да е бил създаден в деня на първото равноденствие, когато условията са били благоприятни, хармонични.

Ето защо нека всички художници, музиканти, писатели, поети и всички велики учени взимат участие при създаването на човека. Светът се нуждае от нови хора, които да работят за неговото изправяне и повдигане. Това зависи от жената. Тя е вътрешният фактор, който правилно трябва да използва всички външни благоприятни условия. В това отношение на жената майка, на сестрата, на девата трябва да се гледа като на деликатен, благоуханен цвят, който от никаква слана да не се попарва.

Казано е, че първият човек бил създаден в деня на първото равноденствие, в деня на любовта. Тогава той е почувствал в себе си присъствието на Великото, присъствието на Божията Любов. Със създаването на жената първият човек е разбрал Божия Промисъл, който работи в света. Следователно, за да се повдигне жената, преди всичко тя трябва да обикне Бога, своя създател. Възпита ли се в тази насока, тя ще помогне за повдигането на човечеството. Само тя е в състояние да роди новия Адам и новата Ева.

6-та неделна беседа, държана от Учителя на 1 ноември 1931 г., София, Изгрев.

СИН ЧЕЛОВЕЧЕСКИ ОТХОЖДА

„И Син Человечески отхожда, според както е определено" (Лука, 22:22)

„Отче наш"
„В начало бе Словото"

Ще прочета част от 22 глава от Евангелието на Лука.

Ще говоря върху 22 стих: „Син Человечески отхожда".

В съвременната култура хората разглеждат еднакво и тъмните, и ясните работи. Ако говорите някому една истина и ако му говорите една лъжа, за него е все едно; даже на лъжата той може да вярва повече, отколкото на истината. Ако му говорите истината, ще произлезе спор. Ако му говорите лъжата, той ще ви каже, че е така - ще се съгласи с вас. Засега лъжата господствува навсякъде, лъжата е основа на всичко. Всичкото нещастие на съвременния строй седи в лъжата. Той в основата си има нещо гнило и от тази гнилота произтичат всички противоречия: измами, бедствия, престъпления, лъжи. Лъжата господствува навсякъде - и в религията, и в науката - навсякъде. Във всяка теория, каквато и да е тя, ще намерите повече лъжа, отколкото истина. И сега това се нарича „съвременна култура". И ако някой се осмели да каже нещо против културата, веднага ще кажат: този човек не е културен. Аз предпочитам да се отрека от една такава култура, отколкото да я признавам. Ако една култура е култура на лъжата, ако една култура е култура на престъпленията, на измамите, на вечния спор, на вечните страдания, на измъчванията, на инквизицията - аз се отричам от такава култура. Това не е никаква човещина, това е животинщина. Съвременните хора изживяват последните етапи на своето животинство. Казвате: „Какво ще дойде

след това животинство?" Ще дойде човещината. Животинщината трябва да умре, т.е. да престане да се явява в тази форма, в каквато досега господствува. Да искаш да бъдеш богат, това е животинско състояние; да искаш да бъдеш силен, това е животинско състояние. Тези неща ги преживяваха животните преди хиляди години и създадоха грамадните форми. Те постепенно се стопиха. Всичките мазнини, които животните носеха на гърба си, говорят за техните грамадни богатства. Но те прекараха един голям фалит - настана потопът на Земята, който ги изтреби. И досега още намираме както костите им, така и месата им в друго състояние. Обаче като дойдат учените хора, те се мъчат да ни представят нещата, както са били. Те се мъчат да възстановят грамадните форми на допотопните мамути, да ни ги представят такива, каквито са били. С това те искат да ни кажат: ето, това е наука. Един човек, който има ненаситна алчност, той е цял мамут; един човек, който има непримирима омраза, той е цял мамут. Тия мамути и сега съществуват навсякъде. Ако се повдигне завесата на миналото, ще се види всичко, както е било.

„Син Человечески отхожда". Защо отхожда Син Человечески? Защото той се отказва да живее в такава култура. Времето.през което живееше Христос на Земята, беше по-лошо от сегашното. От 2000 г. насам има един напредък, макар и много малък, но все е успех. От 2000 г. насам след големи усилия и мъчения човечеството се е мръднало едва на един косъм! Сега учените хора изнасят във вестниците една теория, но тя е стара. Питат се например може ли един човек да помести Земята. Учените хора вече са съгласни с това твърдение, че даже едно дете може да измести Земята от нейния път - достатъчно е само да я бута продължително с ръката си, най-после ще я помести на много малко разстояние. Но доказано е, че това може да стане само с тези, които са абсолютно свободни. В този смисъл абсолютно свободните тела даже нямат никаква тежест. Нашата Земя - в свободното си състояние - може да я носи на гърба си даже едно дете, тя е много лека. Ако едно дете може с бутането на кората ѝ да я

измести от пътя, още повече един учен човек ще може да я измести. Това е закон в света, не се чудете. Аз говоря и за бъдещата култура. Бъдещата култура ще зависи от абсолютната свобода на човешкото съзнание. Когато един свят става абсолютно свободен, той е свободен от всякакви противоречия. Докато ти си свързан с каквито и да е желания, с каквито и да е ограничения на някакви си закони, ти не можеш да се развиваш правилно. Защото ако културата ти се налага отвън, това е един въпрос; ако културата ти се налага отвътре, това е друг въпрос. Днес и всред четириногите животни има културни: има коне, които знаят да четат и да пишат; има маймуни, които са културни, те могат да се обличат като хората. Обаче това не е естествено състояние, това е дресировка, а не култура. Хората имат желание да стане маймуната културна. Временно тя може да стане културна, но като я пуснеш в гората, тя си е пак маймуна. И конят временно може да се научи да чете и да пише, но като го пуснеш в гората, той си е пак кон. Следователно всяка култура, която се явява само временно, ние не я наричаме култура. Култура е само това състояние, което се явява в човешкия дух. Писанието казва, че е вдъхнал Бог в човека дихание и той станал жива душа. Това вече е естествена култура. Казано е там, че Бог казал на човека, че трябва да живее по особен начин. Казано е, че Бог е ходил между животните и от там е взел човешката душа. Значи грехът е съществувал и преди човека, в животинското царство. Вие пък мислите, че грехът е започнал от Адама, когато е бил в Райската градина. Не, грехът е съществувал и преди Адама. На тази душа, която била между животните, Бог вдъхнал живот и ѝ казал: „Отсега нататък ти няма да бъдеш като животните, но ще живееш според закона, който сега ти давам - според закона на свободата. И докато спазваш този закон, ти ще бъдеш свободен. В който ден се опиташ да престъпиш моя закон, ти пак ще дойдеш в състоянието, в което си сега." Тъй седи истината. Ние, съвременните хора, сме в състоянието на животните, върнали сме се назад. Съвременната култура е култура на животните. Ето в

1914 година, във всеобщата война, се избиха шест милиона души и то най-образованите. Инвалиди станаха 25 милиона, а 5 милиона жени останаха вдовици. И всичкият разврат сега в Европа, както и всички нещастия, се дължат все на тази война. Тази война не беше нищо друго освен животинска война. И сега искат да се оправдават. Какво ще се оправдават? От всички тия европейски народи спечели ли някой нещо? Англия спечели ли нещо? Нищо не спечели! Германия спечели ли нещо? Нищо не спечели! Франция спечели ли нещо? Нищо не спечели! България, Турция спечелиха ли нещо? Нищо не спечелиха! Всички изгубиха, но нищо не спечелиха. Ако някой иска да ме убеди, че тези народи са спечелили нещо, ще му кажа, че той не говори истината: нищо не са спечелили, но са изгубили. Всички хора трябва да съзнаят това, те трябва да изтрезнеят и да знаят, че ако има още една такава война, съвременната култура съвсем ще изчезне. Всички трябва да изтрезнеят! Сега за нас е безразлично дали ще има още една такава война, ние не искаме; да ги убедим да направят така или иначе, но казвам, че ако има още една такава война, молитвата на съвременното човечество е изпята. Една трета от човечеството ще изчезне. Сега не е въпросът дали ще вярвате, аз не искам никой да вярва, но казвам, че щом стане това, което сега казвам, сами ще видите и ще повярвате. Не само вие, но всички, които сте тук на Земята, ще видите това нещо от последствията, защото съзнателни хора не сме само ние, които сме тук на Земята. Под думата „Земя" ето каква идея имам аз; под думата „Земя" аз разбирам най-ниското състояние на човешкото съзнание, в което човек се намира. Това е за мен Земя. Идеите в мен са точно определени. Това е ниско състояние на съзнанието, в което човек заспива и минава в 13-та сфера, която е сфера на мъчението. Ако човек изпадне дотам, той от болести не може да се отърве.

Сега да оставим този въпрос настрана. Под думите „друг живот" или „Божествен живот" аз разбирам най-високото състояние на съзнание на човека, в което съзнание той може да се пробуди.

Божествен свят е този, в който грехът, измамата, както и всички пороци и недъзи са абсолютно изключени. В този свят виреят само великите добродетели, великите мисли, великите прояви на човешката душа. Някой казва: „Как ще живеем?" Като влезете в един по-възвишен свят. „Може ли да се живее такъв чист и свят живот?" Чудни са хората, като питат може ли да се живее чист и свят живот. Може да се живее, разбира се! Сега ще ви направя едно малко сравнение. Хубаво ли е да живеете постоянно в общение с един въоръжен човек, който всеки час да ви мушка с ножа си по ребрата, по краката и дето намери? Представете си при това, че той ви мушка по 12 пъти на ден и вие сте принудени да живеете цели 10 години с него - ще търпите ли това положение? Ще искате ли След като се освободите от него, да си спомняте този живот? Ще си спомняте ли тази култура? Ще искате ли да живеете повече от десет години с този човек? Представете си друго - че живеете с един човек, който ви помага, постоянно се грижи за вас, доставя ви храна, дрехи. Това е пример от бъдещата култура. В бъдещата култура няма да има никакво мушкане. Днес има разни видове мушкания. Във вестниците ще те мушкат. Как? Ще напишат една лъжа за теб. Ще те мушнат в чувствата, в тялото - навсякъде. Има едно мушкане, което осакатява човешките мисли, човешките чувства и човешкото тяло. То е мушкане, останало от една назадничава култура.

Казвам: не е достатъчно само да се констатират фактите, но трябва да се търсят причините за тях. В света съществуват две течения - на доброто и на злото. Кои са причините за тях, това няма да ви обяснявам. Това са две неща, за които никога не може да се разреши въпросът отде са произлезли и защо съществуват. От всички векове, откак свят съществува, колкото и учени да са минали покрай него, никой не го е бутнал. Който се е опитвал да го бутне, да го разреши, той е изчезвал от лицето на Земята, нищо не е оставало от него. В съвременната епоха само един културен адепт се е опитал да го бутне, да го разреши, но и той е изчезнал от лицето на Земята и

никой не е могъл да го намери. Кой е този адепт, вие сами можете да намерите името му, то е записано някъде. Всеки, който се опитал да разреши този въпрос, той е изчезнал. Не е въпросът да се обясни какво нещо е доброто и злото. Това са неща неизясними. Който иска да знае същината на злото и същината на доброто, той ще изчезне. Ние ще оставим въпроса за същината на нещата. Едно трябва да се знае: човек е свободен. Човешката свобода седи в това, че злото не се налага. Човек сам доброволно приема доброто и злото. Доброто и злото са две съзнателни сили, които действуват извън човека. И човек по своето естество е абсолютно свободен. Само така вие ще видите отношението, което съществува между тях. Злото и доброто са две велики, мощни, съзнателни сили в Природата, които творят. Целият космос, както е поставен в материалния свят, е подложен на действието на тези две сили. Тези сили съществуват в една или друга форма, не само в тези форми, които виждате в човека, но тези две сили се заплитат във всички форми, които виждате. Сега аз засягам въпроса другояче. Човек е абсолютно свободен. Злото и доброто са вън от човека, и следователно по свободата на своята воля той възприема едната или другата сила. Никой в този смисъл не може да се оплаква от злото и от доброто. Злото съществува вън от нас, но не и вътре в нас. Влиянието отвън иде, но вътрешно ние сме абсолютно свободни кое от тях да избираме. И ако някой приеме злото вътре в себе си, то е друг въпрос. Ако някой пита защо Господ създаде така света, казваме: не, Господ създаде съвсем другояче света. Ние сами сме пресъздали този свят. Сега вие казвате, че Господ е създал и хората. Не, съвременните хора не ги е създал Бог. За мен поне е така: Господ не е създал хората, а за вас може да ги е създал. То е вече друг въпрос, аз не го оспорвам. Мога да ви кажа кого е създал Господ. Бог създаде само първите човеци - Адам и Ева, а Каин, Авел, Сит и тути кванти не са създадени от Бога. Та и вас не ви е създал Господ. Вие си въобразявате, че Господ ви е създал. Астрологически също е така. Писанието казва, че ако сегашният човек не се роди изново от дух и

вода, той не може да влезе в Царството Божие. Значи има възможност той да бъде създаден от Бога. То е друг въпрос. Има една вътрешна възможност, според която всеки от вас може да бъде създаден от Бога. Кога може да стане това? Денят, в който вие решите да живеете според Божия закон, можете да бъдете създадени от Него. Ако вие решите да живеете според съзнателния закон на Великата Божия Любов, и ако живеете според закона на Божествената Мъдрост, на най-висшето съзнание, и ако се решите да живеете според закона на съзнателната Божия Истина, вие ще бъдете създадени от Бога. Според мен свободата и Божествената Истина са синонимни думи. Свободата е израз на онова Божествено начало, в което душата изисква Свободно да върши всичко, каквото иска. Като казвам, че човек иска да върши, каквото желае, аз имам предвид човека, който е абсолютно свободен. Свободен от всякакви престъпления. В него няма нито сянка от лоши мисли, от лоши чувства и от лоши постъпки. И всеки човек,който върши какво да е престъпление - дали в мислите си, дали в чувствата си или във постъпките и в желанията си - той не е свободен човек. Той не може да говори за свобода. Всеки човек, който не е свободен от лошите мисли, чувства и желания, той е животно. И сега искат да ни докажат, че онези хора, които вършат престъпления, били свободни. Не е вярно това. Нито онези, които убиват, могат да бъдат свободни, защото Бог не е Бог на престъпленията. В Бога има един вътрешен импулс да очисти Земята от всички престъпления. И това Той ще го направи. Той е турил в ход всички сили. Наближава времето, когато от престъпленията на Земята няма да остане нито помен. Тогава хората ще бъдат свободни, но кои хора? Само онези, които свободно възприемат вътрешния процес на Любовта и се ръководят от нея. Например всички хора, които ръководят войните, каква цел имат? Те искат свобода.

Когато хората воюват на бойното поле, има нещо Божествено в това, но има и някаква неразбранщина. Защо се бият хората? Когато в една култура има различие във формите, а еднообразие в

принципите, тя е правилна, тя се нарича култура на свободата, тя е Божествена. Обаче ако в една култура формите са еднакви, а в принципите има разнообразие, тогава тя е престъпна, там започват престъпленията. Във формите човек е свободен. Например човек е свободен да прояви любовта си ако иска по хиляди начини и форми, в това няма нищо престъпно, но принципът трябва да е един и същ. Щом мотивът е любов, ако принципът в теб е верен, каквато форма и да употребиш за изявяването на любовта, ти вече си подчинен на любовта, не можеш да извършиш никакво престъпление. Ако в ума си имаш едновременно два принципа, а една форма за изразяване, тогава престъплението ще дойде като едно последствие. От какво произтича престъплението в един месоядец? От желанието му да лиши кокошката от нейния живот. Той иска да лиши кокошката от нейната форма, а той да остане. Значи у него има два принципа различни: кокошката иска да живее, а той я унищожава. И той иска да живее, а счита,че има право да убие някого, за да живее. Човекът казва: мен Господ ме създаде, а кокошката не е създадена от Бога. Не е така. Не, Бог не е създал нито кокошката, нито човека. И човек е една голяма кокошка - нищо повече.

Сега аз искам да изнеса една истина, защото само истината може да направи човека свободен. Ако аз говоря една неистина, това още повече влошава съвременната култура и не само че нищо не допринася, но увеличава страданията на хората. Защо трябва да се говори истината? Ако с говоренето на истината не помогнеш на цялото човечество, то поне си помогнал да се подобри състоянието му поне на един косъм. И ако хората в целия християнски свят за 2000 г. са могли да придвижат културата поне на един косъм, това е грамадно нещо. Колко косми ни трябват още, да променим цялата култура, за да можем да влезем във Царството Божие?

Няма защо да повдигате въпроса как ще се спасите. Оставете вашето спасение настрана. Вашето спасение е извършено преди създаването на света, вие само трябва да го знаете в себе си, И всеки

може да бъде спасен. Денят, в който ти повярваш и възприемеш любовта в себе си, ти си спасен. В който момент осъзнаеш, че любовта е законът, който те повдига, ти си спасен. Ти можеш да осъзнаеш.това нещо още сега, можеш да го осъзнаеш вечер или денем, можеш да го съзнаеш след хиляди години, но законът еднакво ще действува. Тъй щото спасението не е важно за вас. Най-важният процес е развитието на човешката душа. Да се спаси една душа, да се повдигне един човек, това струва повече, отколкото проявата на една цяла култура като нашата. Да се издигне една такава култура, това е само безразборно изразходване на Божествената енергия. И като си помислите, какво всъщност може да допринесе тази култура? Аз гледам другояче на въпроса. Въпросът е в подобрението, което може да се внесе. Каква полза може да ви допринесе посяването на хиляди декара земя, ако в края на краищата тя нищо не дава? Представете си, че житото израства, но няма никакъв плод. Какво ви струват тези хиляда декара земя? Под думата „култура" ние разбираме плод. Значи по-хубаво е да посееш десет декара земя и да ти допринесат изобилно плод, отколкото да посееш хиляда декара, които нищо няма да дадат. В дадения случай спасението на един човек струва повече, отколкото повдигането на цяла култура. Но ако под израза „повдигане на цяла култура" разбираме повдигането на всички души, тогава ние сме в естествено и право положение. И от това именно се нуждае светът. Като влезеш някъде и погледнеш един човек, да знаеш, че той те обича и ти го обичаш. Че те обича, това не трябва той да ти го каже, но ти сам да го почувствуваш. Любов, която се изявява с думи, това не е любов. Тя трябва да се чувствува. Като влезеш в една стая, дето има запалена соба (Учителят е употребявал думата „соба" в смисъл на печка. Бел. ред.), тя може ли да те обича? Ни най-малко. Но ако туриш ръцете си близо или далече от нея, ти ще почувствуваш нейната топлина. Собата казва: „Дали ще се приближиш по-близо или ще останеш по-далече от мен, аз все едно ще си извърша своето към теб. .От теб зависи. Ти можеш да заемеш каквото искаш положение." Тъй

щото, и по отношение на любовта пак можете да заемете едно или друго положение. Можете да се приближите толкова, че да изгорите ръцете си, а можете да се приближите така до нея, че да не я почувствувате или така, че да остане известно разстояние, едно незабравимо, едно паметно положение. От вас зависи да бъдете близо или далече от нея.

Новите схващания, които сега придобивате, не трябва да бъдат в разрез с онова, което досега сте придобили. Вие не трябва да казвате: “Ние не обичаме ли Бога?" Имайте предвид, че аз ви говоря за една философия, която е в движение, не ви говоря за една застояла философия. Костите на мъртвите животни не могат да се изменят от мъртвата философия. За нея не говоря. Говоря за една философия, която постоянно се мени. За мен доброто е добро само за момент. Ако философията расте, а принципът си остава един и същ, тя е права. Ако в началото като расте е добра, и в края ще бъде добра. Ако началото е лошо, и краят ще бъде лош. Сега аз ще разгледам един социален въпрос, какъвто е бракът. Брак в света не съществува. Той е едно хрумване на хората. Никой няма право да жени когото и да е, нито има право сам да се жени за когото и да е. Защо? Защото това е право само на Бога, то е Негов прерогатив. Казано е в Писанието: „Това, което Бог е съчетал, човек да не разлъчва". Като е изпратил душите на Земята, Бог ги е съчетал. Сега престъпленията на хората седят в това, че те казват: „Хайде да оженим този." Вие ще го ожените? „Хайде да венчаем този." Нито ще го венчаят! Това са престъпления от страна на хората. Христос е казал, че никой няма право да разваля Божественото. Какво е доброто? В даден момент, когато две души имат Божественото съчетание, това е добро вече, това е любов. Когато две души в даден момент имат съчетание в името Божие, тогава ще се роди доброто, а когато се съберат без любов, те ще извършат престъпление. Следователно престъплението е само на безлюбието, доброто е само на любовта. И тогава, когато в един дом се раждат престъпни деца, как ще изясните това? Ще искате

да обвините Бога ли? Не. Когато това дете се е зачевало, майката й бащата са били в областта на безлюбието. Следователно и резултатът е такъв. И обратно: ако вземете една фамилия, даже и недобра, дето майката и бащата са престъпници, но при съчетанието за един момент само са били в любовно състояние, тогава може да се роди едно дете-ангел. Тези родители са само условие за неговото дохождане, а то всъщност се ражда от друго място. Тъй щото тези нови виждания, тези нови схващания се отнасят само за онези, които имат пробудено съзнание.

Сега, какво е психологическото приложение на закона? Ако в даден случай искаш да извършиш една работа, а няма любов между една твоя мисъл и едно твое желание, ти непременно ще родиш едно престъпление, т.е. последствията на твоята постъпка ще бъдат престъпни. Ако между твоите мисли и желания има любов, непременно и постъпката ти ще бъде добра. Какво се изисква от вас? Никога не казвайте, че вие ще направите това или онова нещо. Нещата се определят само в момента, когато Бог действува. Когато казвате, че утре например ще направите това или онова, вие правите престъпление. Защо? Защото искате да заповядвате на Бога. Бог е, който разполага с вас и с работата. Покажете се в момента, когато трябва да действувате. Като дойде време да действувате, тогава се проявете, но не говорете преди още да сте пристъпили към дадена работа.

И тъй, в Писанието се казва: „Син Человечески отхожда". Защо отхожда? Не знаете, защото вашите умове са пълни само с противоречия, само с безверие. Ние сме се обезверили в себе си, обезверили сме се в Първото начало, обезверили сме се и в ближните. Въз основа на това се е създала онази поговорка, според която „човек за човека е вълк". Каква култура е тази, в която човек за човека е вълк? Каква култура може да има там, дето няма никакви принципи, върху които човек да положи живота си? И каква култура може да има там, дето човек се съмнява в себе си? Първото нещо - човек няма право да

се съмнява в себе си; второто нещо - човек няма право да се съмнява в ближния си и третото нещо - човек няма право да се съмнява в Бога. Аз турям обратното положение: първото нещо - човек няма право да се съмнява в Бога. Единственото абсолютно същество, което е над всичко, това е Бог. То е възвишеното, трайното, дълбокото в човека, което действува в него като непрекъснат акт. При най-лошите условия на живота, когато ти се обезсърчиш, обезкуражиш, нещо дълбоко в теб ти казва: „Не бой се, тази работа ще се оправи." Как ще се оправи? Пак ти казва този глас: „Не бой се, ще се оправи тази работа," И ти ще видиш, че както ти каже този глас, така ще стане. Това, което този вътрешен глас ти каже, е вярно. Бог ти говори - този е вътрешният глас, и Той говори не когато си щастлив, но когато върху теб дойдат най-големите нещастия и ти казваш: всичко се свърши. Когато всички престанат да говорят, тогава Бог започва да говори. Тогава ти се намираш пред една пропаст и казваш: беше, вече всичко се свърши. Тогава именно и Бог ще ти проговори.

Разправяха ми за един праведен човек, българин от Варненско, когото в турско време турците осъдили на обесване. Денят, когато трябвало да го бесят, той се приближава до бесилката, поглежда към въжето и си казва: „Кой може сега да ме избави от това положение, освен Бог?" Отива до бесилката, турят вече въжето на врата му, но нещо отвътре му казва: „Не бой се, въжето ще се скъса." Увисва на въжето, но наистина то се скъсва. След това той си казва: „Благодаря Ти, Господи. Първото се скъса, но второто вече не знам какво ще стане." Увисва на второто въже - и то се скъсва. Турчинът казва: „До трети път ще го бесим, дайте сега друго, по-дебело въже." Взимат трето въже, увисва той и си казва: „Сега вече работата е сериозна." Но интересен факт, наистина - и третото въже се скъсва. Тогава пашата казва: „Нека си върви този българин, и Бог не е съгласен да бъде обесен." Не зная дали сегашните българи биха освободили човека по този начин. Аз вярвам, че те биха го окачили на желязно въже, да не

се къса втори път. Питам: какво ще придобием, ако обесим или ако обвиним един човек?

Човек трябва да избягва злото. Каква полза, ако си отмъстите някому? Ето как разсъждавам аз. Ако някой човек ми е направил най-голямото зло, няма да му отмъстя, но ще му кажа: „Аз няма да върша престъпления по никой начин!" Това е най-голямото наказание, което мога да наложа на този човек. Щом дойде до мен, казвам: „Аз съм човек, който не иска да върши никакви престъпления." И всеки от вас, като види, че бесят едното, не казвайте, че такава е волята Божия, но кажете в себе си: „Да се скъса това въже!" Нека плати държавата за туй въже, какво от това, че едно въже се скъсало? Няма да бягате настрана, но ще седите там, докато въжето се скъса. Както виждате, при този българин, който се съмнявал дали ще се скъса въжето, не само първото се скъсало, но и второто, и третото, и той най-после бил освободен. Всичките въжета могат да се скъсат. А вие седите и си казвате: „Кой ще оправи света?" Вие сте съзнателен човек, но пак се съмнявате. Тогава Бог иде при вас и казва: „Ще ви кажа кой ще оправи света. Има Един, който може да оправи света."

Само Бог съединява хората, само Той ги групира в едно. Никой няма право да жени хората, никой няма право да ражда без Бога. Когото Бог съедини, само той може да ражда. Ако човек съединява хората, то престъпници ще раждат. Когато един съдия е изправен пред едно положение да съди някого, нека се спре и запита Господа: „Господи, кое е правото, да осъдя ли този човек или да го оправдая?" Един вътрешен глас му казва: „Оправдай го!" Какво ще каже отгоре на това съдията? Той ще каже: „Аз съм на особено мнение." Ако този съдия схване, че обвиняемият е праведен според думите на Господа, той ще може да докаже и неговата праведност. Ако този съдия стане и каже: „Господ да съди, този човек не е виновен, аз съм виновен" и обвини себе си, мислите ли, че няма "да спечели? Защото ако вие сте на положението на обвиняемия, вие сте длъжни да изправите същата погрешка. Като оправдаете този човек, оттам насетне всичко ще ви

тръгне напред. Ако осъдите този човек, оттам насетне всички нещастия в света ще ви сполетят едно след друго. Кое е по-хубаво от двете положения?

В православната църква започнаха да гонят сектантите. Православните си мислят, че те са истински православни, а другите са сектанти. Всички православни са сектанти. Самата православна църква е сектантска, а ако искат да знаят, тя е даже и схизматична. Те искат да докажат, че имат право, а когато другите хора искат да докажат своето право, те го отричат. Засега на Земята никоя църква няма право. Има само една църква, която има право, но тя е в душите на хората. Аз съм прав във всеки даден момент, когато изпълнявам волята Божия в съвършенство, когато изпълнявам Божиите Закони, когато нямам абсолютно никаква отрицателна мисъл в себе си, когато съм в хармония с онова възвишено и благородно чувство в себе си и когато желая доброто на всички живи същества. Виждам един лош човек, казвам: да му помогне Бог да се поправи. Виждам един добър човек и му се радвам.

Някой ще каже: „Ние толкова лоши хора ли сме?" Не е въпросът, че сте лоши хора, но важното е, че сте непослушни. Ако някой например днес каже, че е Син Божий, веднага ще помислят, че той иска да управлява света, да заповядва на хората. Да заповядва на хората, това не е никаква синовност. Да бъдеш Син Божий значи абсолютно да зачиташ Божия закон, да работиш за благото на всички, за благото на цялото човечество. Тази е идеята, която е вложена и в Евангелието. Та ако вие дойдете до новото съзнание, то няма да измени вашите форми, вие пак ще си останете такива, каквито сте си, но ще настане една промяна във вашата душа, ще придобиете онази съзнателна сила, която ви трябва, и ще трябва да знаете как да се справите със себе си. Сега, вие обърнете внимание на следното: в Природата съществуват три положителни състояния, три положителни начала според мен. Едното състояние води началото си от закона на Любовта. То съдържа известно вещество, известна

материя, която е необходима. Върху тази материя животът може да се гради. Следователно с първия закон се явява животът, който създава формите. Второто състояние произлиза от Мъдростта, от знанието. Тя е съзнателна сила, която също така съдържа известна материя, която е необходима за човешките мисли. Човек не може да мисли, ако тази материя не съществува. Защото не може да бъде грънчар онзи, който няма материал, с който да работи. Не може да бъде печатар онзи, който няма с какво да работи. Третият принцип, това е Истината. Ти искаш да бъдеш свободен, но и в този случай тя съдържа известна материя, с която човек трябва да работи. Ако вие приложите закона на Любовта, ще видите колко е мощен. Например имате едно крайно неразположение: отивате при едного, разправяте му болката си, отивате при втори, при трети, при четвърти, на всички разправяте болката си, но тя не минава. Никой не може да ви помогне. Защо не може да премине болката? Защото закон е: онзи, който може да ви помогне, това сте вие самите. В дадения случай ако сам не направите едно положително усилие, не можете да излезете от това затруднение. Кажете си: „В мен съществува една Божествена възможност и аз сам мога да изляза от тази болка, от това трудно положение!" Ако си кажете така, веднага положението ви ще се смени. Или ако си кажете, в следната форма: „Възможно ли е това?", пак ще си помогнете. Може да турите едно положително или едно отрицателно твърдение, но в никой случай две противоречиви. Като казвате: „Възможно ли е това?", значи вярвате, че може да стане и другояче. Българинът например казва: „Няма ли да дойдеш у дома?" Англичанинът пък не губи време, той направо казва: „Ще дойдеш ли у дома?" Значи, ако поставите думите във формата „Може ли да бъде това?", но с положително желание, то ще бъде. Щом държите положителната мисъл, веднага Божественото съзнание ще се прояви и вие ще го изпитате. Който и да е от вас, ако иска да опита реалността на нещата, така трябва да постъпи. Например мнозина от вас вярват в Бога, но нямат една ясна, положителна мисъл за Бога.

Казвате например: „Аз се молих и Господ отговори на молитвата ми." Въпрос е дали Господ е отговорил на вашата молитва. Защо? Защото, когато вие се молите, вие сте много далече от Бога. Когато сте се молили, може би някоя ваша близка душа, която е била близо до вас, ви е чула и ви е помогнала. Тъй щото всяка помощ, която ви иде, тя всякога не е от Бога, може да е от някоя ваша близка душа. Вие трябва да знаете в коя сфера сте били, когато сте се молили. Имате нужда от това-онова и казвате: „Аз се помолих на Бога и Той отгоре ми помогна." Ако мислите така, ще мязате на онзи българин, който имал нужда от хиляда лева, намирал се в голямо затруднение, отникъде не могъл да намери тези пари. Имало много чорбаджии, към които би могъл да се обърне, но той си казал: „Всички чорбаджии са големи изедници, никой няма да ми помогне. Господи, на голям зор съм, само Ти можеш да ми помогнеш, никой друг!" В това време близо до него минавал един от тия чорбаджии, срещу които той изказвал недоволството си и му пъхнал една кесия с хиляда лева. Като видял тези пари, той въздъхнал спокойно и казал: „Господи, благодаря Ти, че ми помогна!" Чорбаджията попитал:

– Защо благодариш на Бога?

– Как да не благодаря, Той ми помогна, даде ми хиляда лева.

– А, Господ ти даде! Аз ти дадох тези пари, да не мислиш, че всички чорбаджии са изедници.

– Кой знае дали си ги дал ти. Ти по-рано не беше такъв, навярно Господ те е пратил да ми ги дадеш.

И тъй, сега на хората това е потребно - да имат повече от тази първична материя на Любовта. Хората са изгубили тази първична материя, и като погледнете лицето им, ще видите една керемидена краска, вместо хубавата червена краска. Тази краска показва отсъствие на материята на Любовта. Щом отсъствува тази материя на любовта, отсъствува и силата на любовта; щом отсъствува силата на любовта, отсъствува и онова Божествено съзнание, и тогава се раждат всички нещастия в света. Та сега някои от вас седят тук, някои са стари, някои

са болни и мислят само за старостта и за болестта си. Болният мисли само за някой лекар, да дойде да му помогне. Онзи лекар, който може да ви лекува, той е вътре във вас. Вземете пример от животните. Като се разболеят, те ни най-малко не търсят някакъв лекар, но сами се лекуват. Ние, разумните хора, наместо сами да се лекуваме, отиваме при лекарите. Аз не съм против лекарите, но казвам: преди всичко повикайте своя вътрешен лекар, който от своя страна, ако сам не може да помогне, ще извика един външен лекар като асистент, и ще каже: кажи на Иван, на Драган или на Петкан да дойде да му помогна. А вие сега отивате, викате десет лекари на консулт. И десетте лекари свършват толкова работа, колкото и един. И всички тия лекари най-после казват: „Стана някакво усложнение." И този човек умира. След това хората ще кажат: „Тъй писал Господ." Не е писал така Господ. Всичко седи в неразбирането. Онзи, който е станал лекар, той трябва да е роден лекар. Никой няма право да става лекар, ако не е роден такъв; никой няма право да става учител, ако не е роден такъв. Никой няма право да става банкер, ако не е роден такъв; никой няма право да става майка или баща, ако не е роден за това, никой няма право да става генерал, или министър, или цар, ако не е роден за такъв. Който е роден за една от тези професии или длъжности, да стане такъв. Който е роден за генерал, или за учител, или за свещеник, или за цар, или за какъвто и да е и стане такъв, той е на мястото си, ще извърши добра работа; който не е роден за такъв, той ще извърши най-голямото престъпление.

Във време на Царска Русия имаше един спор с китайците. За китайците всички казват, че са некултурни, диваци хора, но и те имат своя философия. По едно време китайците отслабнаха и тогава Русия изпрати своята флота да ги принуди да отстъпят и да отговорят на всичко това, което Русия искаше. Тогава китайският главнокомандуващ флотата извика този на руската флота и му каза: „Слушай, братко, нашите господари царе се скарали нещо, не могат да се споразумеят, искат ние да воюваме вместо тях, да избиваме

хората си и напразно да проливаме кръв. Я ние да си направим едно увеселение: ще гърмим напразно, ще обикаляме насам-натам и най-после ще кажем, че никой от нас не можа да победи."

Ще кажете: китайско разрешение. Значи, ако снарядите удрят на място и убиват хората, това е по западен маниер, ако пък не удрят на място и не убиват хората, това е по китайски. Казвам: китаецът е прав. „Нека твоят и моят цар се съберат на аудиенция и да си поговорят като братя, а пък ние няма какво да се бием. Ако се бием, съвсем ще разбъркаме работата." И прави са китайците. В някои отношения и ние трябва да бъдем китайци.

Питам: кой човек досега, като си е наложил волята, е направил нещо? Ако извърша моята воля и ако това мое желание внесе в мен нов живот и аз придобия безсмъртие, тогава има смисъл да изпълня своята воля. Но ако една моя постъпка ме лиши от живота, ако изгубвам живота си и преждевременно остарявам, какво ми костваа тази моя постъпка или това мое богатство? Или ще каже някой, че поне е ял и пил в този живот. Тогава ние ще бъдем в положението на онзи турски младеж, когото един ходжа съветвал да не пие, понеже младежът имал голяма слабост към пиенето. Той пиел особено много ракия. Един ден ходжата му проповядвал:

– Ти не трябва да пиеш, трябва да се откажеш от тази слабост.

– Какво да правя, като ми е удоволствие да пия, не мога без това.

– Но така не става. Ти знаеш ли какво те чака, като отидеш в онзи свят?

– Какво ме чака?

– Всички бъчви, от които си пил досега, ще бъдат окачени на врата ти и ти през целия си живот ще трябва да ги носиш. Знаеш ли колко е лошо това нещо?

– Пълни или празни ще бъдат тези бъчви?

– Пълни, разбира се, ще ти тежат.

– Е, като са пълни, няма нищо, колкото и да са тежки, пак ще ги нося, ще има поне какво да пия и там.

Ще умре човекът и пак за пиене мисли! Това е турско разбиране за онзи свят – бъчвите да бъдат пълни. Ти му говориш, че го чака нещо лошо, а той казва, поне да са пълни, че да има да пие и на онзи свят. Някой казва: аз тук да си поживея, да си поям и да си пийна, че на онзи свят да ме правят каквото си искат. Това не е никаква философия, така не трябва да се мисли.

Христос казва: „Син Человечески отхожда." Откъде? От всяка душа, която не изпълнява Неговата воля, Божията воля. Син Человечески отхожда от всеки дом, дето любовта не живее, не цари; Син Человечески отхожда от всяка църква, която не живее по Бога. Син Человечески отхожда от всички приятели, които не живеят добре. Син Человечески отхожда от всеки народ, който не изпълнява волята Божия. Син Человечески отхожда от всяка култура, която не изпълнява волята Божия. И когато Син Человечески замине, тогава ще дойдат всички нещастия върху хората. Защо ? Защото си е заминал Син Человечески, излязъл е навън. И ние тогава оставаме да пожънем онези последствия, които животът ни е отредил. Та казвам: в изучаването, на окултните науки, в изучаването на човешкия организъм, в изучаването на човешкото лице, човешките косми, човешките ръце се изискват специални методи и главно - съзнание и дълбоко разбиране. Досега се изучаваше човешкото лице, както и физиогномията, с оглед на човешкия характер, да се намерят слабостите в човека. Мнозина изучаваха физиогномията с цел да намерят слабостите на човека, да знаят какво му не достига, че да могат да го оплетат. Не, тайните науки не се изучават с такава цел! Те се изучават с цел да научите човека, да видите от какво има нужда и да можете да му помогнете, да му направите някакво добро. Преди няколко години ми донесоха лекции от един курс на една окултна школа в Америка. Един мой ученик се влюбил в тях, задигнал ги, искал да види какво се преподава там и казва: от всички лекции и от правилата, които там се преподават, аз можах да взема само едно правило. Всички други.правила, които те поддържат, са все правила

на престъпления. И сега, ако погледнете лицата, челата, веждите, носа, устата на съвременните хора, ще видите голяма несиметричност, от която нищо не можете да познаете. Там не са отбелязани правилните черти на лицето. Ние говорим за физиономията на хората, но аз не искам да се занимавам с отрицателните черти на човешкия характер. И когато се приближавам до престъпни типове, когато съм ги изучавал, аз не искам да се занимавам много с тях, не искам да пипам злото, но казвам: всяка престъпна мисъл оставя известни отпечатъци върху твоите черти. Най-първо тя ще остави отпечатък върху носа, ще направи там ред наслоявания, главно на върха на носа. Кое е това място на върха на носа, няма да го кажа, дори и ако всичкото богатство на Земята ми дадат. Ако сами можете да намерите това място, то е ваша работа, но аз никога не го казвам. Обаче трябва да знаете, че всяка мисъл оставя отпечатък върху носа, върху устата, върху очите, върху веждите, върху космите и т.н. Всяка престъпна мисъл оставя своите отпечатъци. И ако вие вървите по този път, няма да се мине дълго време и ще изгубите своята красота. Тогава човек почва да мисли, че е остарял, че е изгубил смисъла на живота. Тъй щото натегването на престъпленията оставя отпечатък върху целия човек. Това показва, че вие вървите по пътя на вашите деди и прадеди, които са слезли в една ниска сфера на влияние, дето чувствувате престъпленията на хората. Често човек, като изпадне в такава сфера, започва да мисли, че сам е престъпник.

Та сега, вие искате да се повдигне цялото човечество, да се повдигнете от тази сфера на. престъпления. Под думата „престъпление" аз разбирам всяко нещо, което не е извършено с любов. Всяко нещо, което е извършено с любов, в него няма никакво престъпление. Мислите ли, че ако вие сте облекли някого без любов, сте направили някакво добро? Ако го облечете с любов, както себе си, ако го нахраните с любов, както себе си и ако му дадете прием в дома си, както и на себе си, и ако треперите за него, както за себе си - това е

любов. Казвате: може ли? Може, разбира се, това е Божествено! И онзи, който идва при вас, и той трябва да мисли по същия начин. И бедният, който иде при мен, и той трябва да мисли за мен така. Ако между неговия и моя ум няма съчетание, и ако аз мисля едно, а той мисли друго, това не е любов. Непременно и той трябва да мисли и да гледа на мен, както и аз на него. Той трябва да каже за мен: този е най-добрият човек, когото аз познавам в света. И аз ще кажа; този е най-добрият човек, когото аз познавам. Щом каже така за мен, тогава вече аз не считам този човек за беден, нито за чужд, но го считам за свой брат и му казвам: ако желаеш, ти можеш да останеш при мен колкото искаш, можеш да останеш и през целия си живот. Но и аз, и той трябва взаимно да храним един към друг едни и същи чувства. Обаче ако след като го нахраня първата вечер, той каже: „Добре, този човек ме нахрани тази вечер, но утре какво ли ще ми каже", той не е на прав път; или, ако аз кажа: „Докога ли ще остане този човек при мен?" - това вече не е никакъв морал нито от моя, нито от негова страна. От такъв морал аз се отказвам. Идва един при мен, моли ми се за пари. Казвам му:

- Ти идваш при мен и ми се молиш, защото мислиш, че имам пари. Ако нямах пари, ти не би ми се молил. Аз бих желал да дойдеш при мен даже ако знаеше, че нямам пет пари в джоба си. Ако аз съм човек и видя, че имаш нужда, ще ти помогна. Ти трябва да мислиш за мен така, както Бог мисли за мен. Ако не мислиш така, ще ти кажа: моля ти се, излез навън, иди на друго място. Ти спадаш към друга категория хора, на които аз не мога да помагам. Няма закон. Казваш: ти си длъжен. - Не, никак не съм длъжен. Сиромашията ти е наложена, за да познаеш Бога, и затова ти не трябва да се страхуваш. Колко време си гладувал?

– Четири-пет часа не съм ял.

– Че ти още и десет дни не си гладувал.

– Мога ли да гладувам десет дни?

– Можеш, разбира се, ти можеш и 40 дни да гладуваш. Човек може да гладува 40 дни. За 40 дни има най-малко кандидати - десетина души.

Казвам: всички, които ме слушате, се нуждаете от една вяра, която може да мести Земята, не само планините. Аз отивам по-далече. Във времето на Христа се казваше, че трябва да имате вяра, която планините да премества, а сега се изисква от хората вяра, която и Земята да премести и да я върти. Това ниско съзнание, в което сега живеете, това е вашата Земя. И ако вие не сте в състояние да измените това ваше ниско съзнание, никаква вяра нямате. Вашето съзнание е толкова тежко, че се равнява почти на Земята по тежест. Вие сте една планина или една земя и трябва да сте в състояние да повдигнете тази ваша планина или тази ваша земя. Има някои хора, които не бих могъл да ги нося на гърба си;,и в този случай казвам: аз бих предпочел да нося Земята, отколкото тия хора на гърба си. Има някой българи, които са по-тежки от Земята. Това е до разбирането на великия закон. Казвате: „Какво искаш да кажеш?" Да престанете с вашите престъпления! „Какво искаш да кажеш?" Да обичате всички хора! „Какво искаш да кажеш?" Ще говорите всякога истината, без да лъжете! „Какво искаш да кажеш?" Ще живеете абсолютно свободно, ще дадете свобода на всички и ще желаете свободата на всички хора! Това искам да кажа. „Ама как да го направим?" Ще ви кажа как да го направите. Не е мъчно да се каже комуто и да е. Това е най-лесното нещо. Тогава ще бъдете най-силните и най-мощни хора в света. Ако християните от първите времена още и до днес поддържаха Христовото учение, както се проповядваше, досега светът щеше да има съвсем различен вид от сегашния. Вие казвате: „Аз съм жена, имам мъж." Че от кога го купи? „Ама аз съм мъж, имам жена." Че от кога купи тази жена? Не, така не се говори. Никаква жена нямаш ти, никакъв мъж нямаш ти. Ако пък имаш един мъж, какво си придобила? Казваш: „Мъж ми ме чака в къщи." Че как така? Мъжът ти е в къщи, а ти си тук? Щом имаш мъж, и ти ще бъдеш там, дето е той,

и никога нямаш право да се делиш от него. Ти нямаш право да се разделиш нито на една педя разстояние от него. И ако мъжът има жена, и той няма право да се дели нито на една педя разстояние от нея. Сега аз говоря за другите, не говоря за вашите отношения. Не мислете, че това само аз говоря. И Христос казваше: ще бъдат двамата в една плът, ще живеят в хармония, че каквото единият пожелае, това и другият. И двамата ще изпълняват волята Божия, и никакво противоречие няма да има между тях. И тогава всеки ще вижда пред себе си един ангел. Мъжът, като види една жена, ще каже: „Ето един ангел!" И жената, като види един мъж пред себе си, ще каже: „Ето един ангел!" И тогава и двамата ще работят заедно. А сега жената като види мъжа си, казва: „Де ли е ходил той да хайтува." Но като дойде той, тя се позасмее малко, като че ли нищо не е било. Не, тя като знае, че той е ходил някъде, нека се радва, че той може би е ходил с други ангелици. Това е едно благословение и за нея, и за него. Право ме разбирайте. Ако вашият мъж няма много ангелици, които да го поддържат, той ще умре. И ако вашата жена няма много ангели, и тя ще свърши. Всички тия мъже и жени са синове Божии ~ така трябва да мислите. Мислите ли, че всеки мъж, който се приближава към една жена непременно в неговия ум има някакво престъпление? Не, ни най-малко не е така. Никакво престъпление той няма в ума си, това са чужди мисли, които се натрапват понякога. По естество никой мъж няма желание да направи каква и да е пакост на жената. Жената го предизвиква за това. Тя, като види някой мъж, уплаши се и казва: „Той непременно ще ми направи някаква пакост," Да, и затова мъжът прави пакости на жената. Същото се отнася и до мъжа; той, като види една жена, казва си: „Тя непременно ще ми направи някаква пакост." И така става. „Тази жена ще ме съблазни." Значи мъжът е причина да става това нещо. Това е, което аз зная. Обаче по естество нито жената има желание да прави зло на мъжа, нито мъжът има желание да прави зло на жената. Злото се ражда отпосле, като последствие на онова вътрешно недоверие, което съществува у нас. И затова казвам:

щом се приближаваш към един човек, или щом един човек иде насреща ти, ти веднага си помисли, че Бог живее в него. Ако ти не помислиш, че Бог живее в него, той непременно ще извърши някакво престъпление. Във всеки даден случай и ти трябва да мислиш за себе си същото, та като се приближаваш към една сестра, или като видиш една сестра, у теб непременно ще се роди желание да й помогнеш. Такива трябва да бъдат отношенията между хората в бъдещата култура. За в бъдеще у всички хора трябва да се роди желание да се подобрят условията на живота за всеки, а да не очаква на подаяния. Подаянието ще бъде само едно последствие. Но условията трябва да се подобрят. Щом се подобрят условията, и човечеството ще се повдигне. Засега обаче, това не може да стане изведнъж, докато всички не осъзнаят, че трябва да живеят един за друг. Сега мнозина казват: „Всеки трябва да се грижи за себе си." Това се отнася до онези вярващи, които се намират в положението на християни и минават за такива. Питам: ако днес Христос дойде на Земята, как ще ни посети и как ще Го приемем? Ако Той каже: „Аз съм Христос, който ви проповядвах преди две хиляди години", вие ще му отговорите: „Ти не знаеш ли, че ние живеем в 20-ти век и не сме хора, които можем тъй лесно да вярваме? Ние не сме будали да помислим, че ти си Христос." Това е едно изопачено вярване. Впрочем, аз не казвам, че Христос тъкмо така ще каже. Ни най-малко Той няма да говори за себе си, но ще ни запита: „Как прекарвате живота си? Как живеете с мъжа: си, с жена си, с децата си? Какво е материалното ви положение? Как спите, здрави ли сте?" Тъй щото Той за всичко ще се интересува и ще ви разпитва. Но относно вярванията ви, в какво вярвате, Той въпрос няма да направи. После ще ви запита дали четете Евангелието, ще ви слуша какви коментари правите по него и т.н. „Но ето, ръката на тогози, който ме предава, с мене на трапезата." (21 стих, 22 глава от Евангелието на Лука). „И Син Человечески отхожда според както е определено, но горко на тогоз человека, чрез когото се предава!" Син Человечески като си отиде от евреите, какво стана оттам насетне с

тях? От две хиляди години насам този народ е подложен на най-големи страдания. И ако Син Человечески си отиде от нашите съвременни (...) народи, какво ще стане с тях? Законът пак е същият. И ние вече опитваме лошите последствия. Тогава ще дойде другият стих, дето се казва в Писанието: „Ето, хлопам, дошъл съм пред вратата ви." Ако някой отвори и възприеме Словото, добре ще бъде за него. И ако вие възприемете Словото, то значи да възприемете целия живот, защото Словото е законът на Любовта, която обхваща целия живот. И този закон трябва да обхване целия социален строй, а не само да се молим, не само на църкви да ходим, не само на училище да ходим. Този закон трябва да обхване целия живот, от най-ниското до най-високото стъпало, и тогава у всички хора - професори, свещеници, съдии, учители трябва да се роди една свещена мисъл - да се подобри положението на цялото човечество.

В миналата си беседа аз говорих какво е предназначението на жената, сега ще ви кажа какво е предназначението на мъжа. Жените трябва да се откажат да раждат престъпници, а мъжете трябва да се откажат да хранят престъпници. Не давайте храна на никое ваше низко желание или мисъл, които са ви обсебили. Нека умрат!

Какво казва Христос? В дадения случай, ако Христос дойде между богатите, Той ще им каже: „Всички богати християни трябва да раздадат имането си на сиромасите." Те ще Му отговорят: „Такъв Христос ние не искаме." Ако дойде между бедните, Той ще им каже: „Заради любовта си към мен, слугувайте на богатите доброволно, без пари." Бедният ще му отговори: „Ние такъв Христос не искаме!" Ако дойде между жените, ще им каже: ‚Заради любовта си към мен, слушайте мъжете си и им угаждайте, както те искат." Жените тогава ще отговорят: „Ние не искаме такъв Христос!" Ако дойде при мъжете, ще им каже: „Слушайте жените си и правете, каквото те искат." Те ще отговорят: „Такъв Христос ние не искаме!" Ако дойде между свещениците, и те няма да бъдат доволни от Него и ще му кажат: „И ние не искаме такъв Христос." Значи, ние искаме такъв Христос,

който да върши точно това, което ние желаем. Братя, аз да ви кажа: това не е човещина. Ако ние вървим по този път, ще изгубим и това, което досега имаме. Ние (...) се крепим донякъде, но и това, което сега, имаме, ще го изгубим. Аз говоря за общите загуби в света. Ако един народ се повдига, същевременно с него печелят и неговите членове. Ако един народ губи, и членовете му губят. Следователно има общи загуби и общи печалби. Народите могат взаимно да си помагат едни на други. Затова именно трябва да се повдигне съзнанието на цялото човечество.

„Син Човечески отхожда." Кое е по-добре: да си отиде или да дойде? Всички нечисти мисли, желания и постъпки трябва да умрат! Нито трошица хляб! Нищо не трябва да им се даде. Това е дълбокото разбиране на въпроса. Ако не разбирате нещата по този начин, новата култура не може да дойде. Само при едно дълбоко разбиране може да дойде новата култура. И само при тази култура можете да опитате Великото Начало, което съществува в света.

Тепърва трябва да изучавате себе си! Аз бих дал на всинца ви методи да измервате дебелината на устните и широчината и дължината на носа си, дебелината на веждите си, разтвора на очите си, после да следите космите ви тънки ли стават или дебели, меки или твърди, падат ли свободно и спокойно или не, започват ли да побеляват, после ще следите стават ли някакви промени с ноктите ви, дали стават крехки или други някакви промени. Всяка промяна в тези удове говори за поява на някаква болест, или кожни образувания, или някакви тръпки, или бодежи по тялото, или нервни прояви. Какво показва това нещо? Че средата, в която живеете, е среда на промени. Тези промени показват, че ние едновременно чувствуваме състоянието на цялото човечество. Често вие чувствувате някакво страдание, изпитвате някаква скръб, но не знаете причината за това. Причината е, че чувствате страданието на цялото човечество. И затова вие трябва да се свържете с онзи мощен принцип, който показва, че има нещо мощно, велико, което преодолява всичко в света. И

Писанието казва: „Любовта побеждава всичко в света." Не казвам, че с вярата трябва да се свържете, но с Любовта, защото тя побеждава всичко. Ако вие не можете да побеждавате, трябва да знаете, че нямате Любов. Всяко знание в света иде чрез любовта. Всяка сила в света иде от любовта. Ако сте безсилни - нямате любов. Ако не постъпвате добре - нямате любов. Любовта е единствената магическа сила в света, която може да ни подобри в един ден. Това, което другите сили вършат с години, любовта е в сила да го извърши само в един ден! С любовта и цялото Небе би слязло на Земята. Тогава вие ще се измените - и брадите ви ще паднат, и космите ви ще почернеят, никой няма да ви познае - ще се измените, напълно ще се подмладите. Като дойде Любовта, тя ще каже: долу брадата! Брадата е само за Земята. В света на Любовта няма закони, няма правила. Там всички ще бъдат млади, като деца.

Христос казва: ако вие не си хвърлите брадите, ако вие не си хвърлите белите коси, ако не изчистите кирта под вашите нокти, ако не изтриете гурлите от очите си, ако не изчистите добре ушите си, да няма кал в тях и ако не изчистите добре зъбите си, вие не сте за Любовта. Всичко това трябва да се изхвърли навън. И да не четете като мен с лупа. Че чета с лупа, с това аз показвам на хората каква е сегашната култура. Мен ме е страх да чета без лупа. Искам да покажа на хората, че техните мисли трябва да преминат през една чиста среда, като стъкло. Всички ваши мисли, всички ваши желания и чувства трябва да преминат през една съвършено чиста среда - през средата на Любовта - и там да се пречистят. Аз и без лупа мога да чета. Някои като ме виждат с лупа, казват: „Този човек прави някаква магия, той омагьосва хората." Та всички хора сега са омагьосани, никой не знае какво върши. Дяволът ги е омагьосал. Досега аз не съм срещал човек, който да не е омагьосан.

Сега, наместо Син Человечески да си отхожда, както е писано, аз казвам: всички престъпления човешки си отхождат, а Син Человечески прихожда. И ще започне съд и правда в света, по любов,

по знание и по свобода, и тогава всички хора ще бъдат свободни, ще бъдат чада, родени от един Баща и ще живеят така добре, без да се мушкат.

„Благословен Господ Бог наш."

7-ма неделна беседа, държана от Учителя на 8 ноември 1931 г., София, Изгрев.

НЯМА ДА УГАСИ

„Отче наш",
„Духът Божий"

Ще прочета част от 12-та глава на Евангелието от Матея, от началото до 22 стих.

„В начало бе Словото"

Ще взема само няколко думи от 20 стих: „Тръст смазана няма да пречупи и от лен свещило замъждяло няма да угаси, докога изведе съда в победа." Може да прочетете този стих.

Има две положения в Природата: едното положение учените наричат положително, а другото отрицателно. Простите хора наричат едното положение работа, другото почивка. Зидарите едното положение наричат съграждане, а другото разграждане. Тия двата процеса са потребни, когато всеки е на своето място. Когато идват навреме, те произвеждат своите добри резултати, а когато не са навреме, човек винаги претърпява една малка несполука в живота. И някога има голяма радост, а някой път може да се причини смърт. Смъртта и животът – това са две състояния. Животът е положителен, а смъртта е отрицателна. Следователно когато човек е в съгласие с великите закони на Природата, той е в положителното на Природата, в положителното на Божественото, в положителното на събуждането - това е животът. А смъртта не е влязла в страданието. Смъртта е една вътрешна почивка. Писанието казва: да си починат. Гърчи ли се някой, това не е смъртта. Когато човек не е разбрал защо умира, той се гърчи. Щом умре, намира, че тази работа не е така страшна, както е мислил. И казва: „Аз се безпокоях и напразно се гърчех," За пример, някого извадят от къщи и той се тегли, не иска да излезе, пък като

излезе навън на чист въздух, вижда цветята цъфнали, плодовете узрели и казва: „Не било толкова страшно да се излезе навън."

В съвременната философия има тенденция да се представи истината такава, каквато не е. И в религиозните разбирания има същата тенденция. Аз наричам това животинско състояние, състояние на мързел. Има един свещен мързел. И лъжата има същата подкладка - мързелът е основа на лъжата. Щом човека го мързи, той ще дойде до лъжите. Все таки, когато лъже човек, той трябва да знае от къде се е зародила лъжата. Представете си едно дете, което никога преди не е лъгало. Лесно е да се каже сега, че лъже, но да се изясни произхода на лъжата, откъде иде тя, е по-мъчно. Ако ние не знаем произхода на лъжата, ние никога не можем да се освободим от нея. Ние говорим за лъжата като за незавършен процес - това не е просто лъжа, това е едно престъпление. Тя е като покривка на къщата отгоре. Тя е едно спомагателно средство. Аз не искам сега да ви занимавам с лъжата, защото искам да ви занимая с капитала, който сте приложили.

Има една лъжлива философия, според която казвате: „Това трябва да приложим, онова трябва да приложим." Въпросът е: как? Когато бабата иска да ожени някоя млада мома, тя й разправя, че този момък е такъв, онакъв - хвали го. Като се впримчи младата мома, казва: „Бабо, отде ми дойде тази беля на главата, защо ми казваше ти такива работи? – Е, бабино, отде да зная аз? – Като не знаеш, защо ми разправяше?" Идеята, че иска да ожени момата не е лоша, тя е отлична идея, но бабата не знае как трябва да я ожени. Разбира се, това са злободневки, това са социални въпроси. Женитбата е социален въпрос. Сега ние мимоходом минаваме край него; не трябва да обръщаме такова внимание. Това е посмешище за невидимия свят. Когато съществата от невидимия свят искат да се посмеят малко, те говорят за женитбата на хората на Земята. Всъщност женитбата съдържа един велик акт на човешката душа. Да се жениш - това значи да познаваш великата истина на Живота, която може да внесе в теб безсмъртие. Това е женитба, нищо повече. И ако ти, като се ожениш,

умираш, това е незаконно съжителство. Ще кажете: „Децата ми да живеят." Питам: сегашните деца живеят ли? Някой казва: „Да се не женим." Аз не, говоря за женитбата като за един завършен акт. Женитбата е един незавършен акт в Природата. Който мисли, че веднъж ще го венчаят и с това ще се свърши, това не е никаква женитба. Ти всеки ден ще се жениш най-малко хиляда пъти. Много казано, нали? Аз сега не засягам туй, което хората наричат женитба. Те могат да кръщават нещата тъй както те искат, с каквито имена искат. С това те угасяват онова благородното чувство и най-после ще кажат: „Не си струва човек да се жени!"

На един велик, доста виден, реформатор в Америка, Йоан Веслей му дошла идеята да се ожени. Един негов приятел го посъветвал:

– Тъй, без жена, ми се струва по-добре, ще си гледаш работата, не си струва да се жениш. И при това де ще намериш такава жена да те разбира?

– За благоприличие. Като неженен имам работа с много жени, мисля, че може да хлътна. Ще си взема една жена да ме пази.

И знаете ли как го пазила тази жена? Не го била, но претърсвала всичките му писма, за да види откъде идвали и дали няма някое любовно писмо до него. Отваряла ги всичките и ги четяла. Казвала му: „Ти ходиш... – не искам да употребя една българска дума, – няма да ходиш тъй с жените! Където аз ти, позволя, ще ходиш." Туй е малко преувеличено, не е така буквално, но духът на нещата е такъв. Йоан Веслей казва: „Нито крачка няма да отстъпя, аз ще ходя." Но тя била по-силна от него и един ден го хванала за косата и го влякла из стаята цял ден. Той казва после на приятеля си: „Наистина, не си струва човек да се жени." Донякъде се вижда от това каква е думата, която всеки ден ние претърпяваме с някое чувство или мисъл. Тя е същата като на всеки мъж и всяка жена - безразлично е, зависи само от характера. Мъжете го вършат повече от жените, но зная, че при жените има поне една добра страна - те повече за косата хващат. А мъжът ще вдигне някоя тояга и ще хлопне жената по главата. Като те

хване жената за косата, ще те раздруса и ще каже: „Ти глава имаш, защо си роден!" А мъжът като вдигне тоягата, хлопне я по главата и казва: „Ти трябва да се смиряваш."

Това е истината. Всички тия социални форми, които днес съществуват като един ярем, ние мислим, че са установени от Бога. Не. Тия форми, които сега съществуват, всички тия човешки институти, това са дрипели. Нека се формулират в своята първоначална чистота! Следователно бъдещото човечество, бъдещото общество, бъдещите народи не може да отидат напред, назад ще вървят, ако вие, хората, не си хармонирате. Всички писатели, философи, съдии, учители, свещеници ще дойдат до положение да погледнат на нещата тъй, както трябва. Мислите, че Господ ще оправи света. Господ ще го оправи, но първо ще го събори и тогава отново ще го съгради. Когато Господ отново го съгради, Той няма да остави абсолютно нищо от старото. Та и сега, няма да остане нищо! Онези, които се държат за стария ред и порядък на нещата, ще разберат, че са се заблуждавали. За пример вземете една жена, която е женена за един мъж: тя трепери за мъжа си - къде той отива, да не би да влезе в лошия път; но когато умре мъжът, как ще го контролира, че той е влязъл в другия свят? Там има повече жени, отколкото тукашните. Мъжът също иска да контролира жена си, но и жена му като влезе в другия свят, там има толкова мъже! Вие ще цитирате стиха: „Нито се женят, нито за мъж отиват." Така е в онзи, великия Божествен свят, дето хората са разбрали закона на Любовта. Там старият ред е заменен с онова, истинското, което осмисля живота.

Сега ние не сме за туй всичко, което съществува, да го изхвърлим. Основата, върху която почива животът, е истинска. Човек може да изгуби живота си, но онова, което е вътре в него, е невъзможно да изгуби. Питам: в един семеен живот ако се загуби любовта, какво струва семейството? Ако от тялото се загуби животът, какво струва самото тяло? Ако от главата се загуби мисълта, какво струва главата? Ако от сърцето се загуби чувството, какво струва

сърцето? Ако от мускулите се изгуби силата, какво струват мускулите сами по себе си? Следователно важен е онзи вътрешен, съзнателен живот, който почива на известни закони, такива, каквито ние не познаваме; не онзи закон за децата, не онзи мъртъв закон, който умъртвява хората, който казва: този трябва да се обеси, онзи трябва да се пусне - не този закон! А онзи, великият закон, който казва: тия, мъртвите, трябва станат от гробовете! Този е великият Божи закон. Когато Господ мисли, Той мисли как да въздигне мъртвите. Ако Бог дойде на Земята, Той ще се спре да помисли как да подобри дома, какви нови идеи да внесе в ума на мъжа и жената, на брата и сестрата, на управляващите; какви нови идеи трябва да се внесат, за да се роди едно вътрешно разбиране в умовете. Защото при сегашните условия кой е доволен от реда на нещата? Нима вие сте доволни? Никой не е доволен. Светът е пълен само със сълзи. Навсякъде казват: „Животът, добър е животът." - Не, не! Този живот е на скърби, страдания и сълзи. Хлябът, който ядем, кисел ни става. Не кисел, а горчив е този хляб. Имаш едно дете, отгледала си го - дете като ангел, но утре изчезне детето ти. Казваш: „Такава е волята Божия." - Не е такава волята Божия! Обесят някого, казваш: „Такава е волята Божия." - Не е такава волята Божия! Напил си се здравата, казваш: „Такава е волята Божия." - Волята Божия не се изразява така. Това е дълготърпението на Бога. Бог търпи глупостите на хората.

Като запитали един велик Учител от древността: „Ти кой си?", казал: „За умните аз съм най-умният, за глупавите аз съм най-глупавият, за силните аз съм най-силният, за болните аз съм най-болният, за богатите аз съм най-богатият, а за сиромасите аз съм най-сиромах. Ти какъв си?" Сегашните хора само дебнат и казват за някого, че бил цар, че бил божество - какви велики хора! Та ние, съвременните хора, все от божества страдаме. Целият свят е пълен с божества! Никога светът не е имал толкова богове, както днес. И в Индия има 35 милиона богове. А в Европа има 250 милиона богове. Та всеки един човек, който убива другиго, не е ли той бог, който си

позволява това? Казва: „Аз имам право да го убия." Не е ли той божество? Всеки един банкер, който по закон ти взема и те оставя гол, не е ли той божество? И последният стражар, който може да те насилва и малтретира, не е ли той божество? Един свещеник, който може да те изпъди от църквата, не е ли той божество? Майка ти и баща ти, които могат да те изпъдят, не са ли те едно божество? Казвате: „Знаеш ли, че няма божество?" Много божества има, и то божества на насилие. Следователно под думата „божество" аз разбирам едно същество, което се опитва да примирява всичките противоречия. Идва и казва на всички други божества: „Слушайте, откажете се от вашите мандати." Когато срещна някой гладен, той ми казва: „Стига да ме тъпчат хората." - И той иска да стане божество.

Има една наука, която трябва да знаете, в която хората няма да ви тъпчат и ще можете да бъдете свободни. Онзи капитал, който Бог е вложил във вас, вие трябва да знаете как да го употребите. Всички ние страдаме от незнание как да употребим своя капитал: своя ум, чувствата си и волята си навреме. Ние чакаме да дойде някой велик човек. Дойде велик човек, каже някоя мисъл и следват разискванията. Един от английските проповедници привежда един смешен пример. Питат го: „ – Какво проповядва днес? – Изнесох една беседа за духовните хора, за да покажа как китът погълна Йона." Но и самият проповедник се намерил в трудно положение - взело му час и половина да държи Йона на повърхността, докато влезе в корема на кита... Някои казват, че като умре човек, с него всичко е свършено. Други казват, че като умре, пак ще оживее - това е една друга, но крива философия. Трябва да се знае до какви граници е вярно това, което се говори. Ако аз посадя това житно зърно на дълбочина колкото връх под земята, то няма да поникне. Но ако му туря отгоре само един или два пръста земя, то ще изникне. Ако изменя този закон, няма да изникне. Казваме за някой умрял човек: ще възкръсне. Но при какви условия може да възкръсне? Всичките хора, които са умрели, всъщност не са мъртви, защото ако те умрат, никога не могат

да станат. Следователно в тях е онази мощна, Божествена сила, която е и в зърното, и в кокичките, които могат да седят 2-3 месеца посадени и след време да поникват. Онази мощната сила, която е вложена в твоя ум, онази мощна сила, която е вложена в твоето сърце и твоята воля - тази сила, турена при благоприятни условия, може да произведе резултат, какъвто искаш. Следователно някои от вас трябва да умрете.

Някои от вас имат основната идея за Бога, нали? Под Бог какво трябва да разбирате? Това е сбор на всичките резултати. Сбор на всичките мисли, сбор на всичките чувства, сбор на душата, на духа, сбор на каквото искате в света. Той е сбор на всичко. Вън от Него нищо не съществува. Следователно като казвам, че трябва да умрете, аз разбирам този разумен акт, в туй единение вътре - то е като в океана, в който ти ще влезеш като една водна капка, в него ти нищо няма да изгубиш, всичко ще бъде осъществено. В него като влезеш, ти ще се пречистиш, ще се коопериращ с Божествения живот. Ще се стопиш в природата на Бога. Ние трябва да се върнем към нея и колкото повече се приближаваме, повече се обезсилваме и усилваме. Следователно ние сме дошли до едно положение, дето сме се обезсилили. Философите искат да ни убедят да вярваме в Бога. Но те искат да ни убедят по един неестествен път. Защото онзи, който те убеждава и онзи, който те разубеждава, и двамата вършат престъпление. Да се отричаш от туй, което е, е престъпление, и да представиш туй, което е, тъй, както не е, и то е престъпление. Следователно необходимо е за човека в кръга на неговата мисъл да представи една истина тъй, както е, според както той я е разбрал, понеже това е истина. Туй, което за мен е най-важно и е съградило моя живот, то ще съгради живота и на другите хора. Ние не представяме всякога нещата, както са. Хората имат едно желание, не че не искат да кажат истината. Аз ви разбирам, влизам в положението ви. Но нека кажем истината там, дето трябва, и да не я кажем там, дето не трябва.

Казва Христос: „Няма да угаси." Силата на човека е в това да не угаси доброто в себе си, което съществува. Силата на човека е в това да не загасва правата своя мисъл. След нея ще дойдат отрицателни мисли. Откъде се роди престъплението на новите хора? Има един такъв старовременен мит: когато Бог създал първите хора, те влезли като ученици в училището. Жената избрала като специална наука ботаниката, да изучава растенията. Тогава Господ се явявал всеки ден по веднъж, проповядвал им. Има един Господ, който всякога се явява. Този Господ, дето казал: „Адам да се занимава със зоология, да изучава животните, а жената с ботаника." Като дошъл до растенията и по-специално до забраненото дърво, Бог разправил на Ева, че плодовете на това дърво, на това растение, съдържат толкова голяма отрова, че няма организъм на Земята, който да може да погълне тази отрова и да не умре. След това Господ я завел при Дървото на Живота и казал: „От това дърво ще се храните. То съдържа онези елементи, които вечно продължават живота." Дълго време тя мислила върху това и дошла до една критика в себе си, искала да провери дали думите на Господа са верни или не. Гледала този хубавия плод и си казвала: „Как е възможно този хубавия плод да съдържа качества да разрушава!" Нямала опитност, плашело я нещо. Вие ще кажете сега: „Така е, у човека винаги има любопитство, по естество човек е любопитен, съмнява се, на което пък се дължи знанието му. Една подбудителна сила го тласка към проучване." Малко ще се спра и тогава ще ви приведа друг един разказ.

Явила се една комисия от жени при един старовременен цар, и тогава жените са търсили своите права. Казват:

– Искаме да имаме и ние право сами да се управляваме.

– Може, може, на драго сърце. Аз отдавна мисля върху туй.

Донесъл им две паници затворени и казал:

– Тия две паници ще държите затворени, няма да ги отваряте.

Взели те паниците, събрали се жените и започнали да се питат какво има вътре. Пита една, втора, трета. Казват:

– Два видим какво има вътре, да отворим!

– Да не ни види някой!

– Пак ще затворим. Никой да не знае.

Излизат в една гора, скриват се, гледат да няма никой да ги наблюдава. Като отворили паницата делегатките, една птичка хвръкнала оттам.

– Ами сега! Как ще я хванем?

Затварят двете паници и ги занасят на царя. Той ги пита:

– Де е птичката?

Двете панички били там, но птичката я няма. Сега като говоря тъй, някой ще каже: „Виж какви са жените!" В този смисъл любопитството не е лошо, то е детинщина, но така изпуснали птицата.

Сега да се върнем към Ева, към любопитството й. Гледала тя плода, но и от нея изскочиха птичките. И тогава хората изгубиха живота в Рая.

Преди известно време дойде при мен един приятел и ми разправя една своя опитност. Тя е следната. Габровци имат такива едни солени риби, наречени косат. Един габровец му донесъл такава риба, били донякъде двамата вегетарианци, но му казал да си похапне малко солена риба. Хапнал след това той грозде, ябълки. След като ял, очите му изпъкнали от тази риба. Искало му са да я хвърли, но я държал няколко дена. И като дошли баща му и майка му, казва им: „Похапнете си от тази риба." Майка му, още по-умна, измива рибата и я изпържва в тигана. По едно време идва баща му и вика: „Синко, майки ти умира!" Едва спасил майка си. Тази риба е отрова. Няма никакъв живот в нея. В нея има само излишна сол.

Та казвам сега: и Ева яде от плода, от солената риба яде. После каза: „Чакай да дам и на мъжа си." И двамата ядоха. И какво стана с тях? Изгубиха онзи първоначален живот. И оттам насетне смъртта влезе в живота. Отрицателните сили си пробиха път в човешкото естество и всички хора, които дойдоха след тях, не можаха да

направят бент, да спрат това пропукване. И досега не е спряно. Тези сили постоянно текат и разрушават човека, не може да ги спре. Инженерите не могат да турят бент на водопада, не могат да спрат тия сили, и те събарят, събарят... Тази вода е немислимо да се спре. Сега аз искам да ви наведа до онази, истинската мисъл: никога не се занимавайте със сила, на която вие не познавате закона! Занимавайте се със сили, на които познавате закона. Когато вие ще правите какъвто и да е опит, трябват ви професори. Ако влезете в една съвременна лаборатория и си позволите да правите каквото искате, ще претърпите такова фиаско, каквото никога не сте виждали. Най-видните химици и алхимици въпреки познанията си, и те са претърпявали неуспехи. Най-видният химик от Англия си позволил да навлезе в някои отвлечени области на Природата, в неговия кабинет, но по едно време почнал да вижда как се пренасят неговите шишета от един долап в друг. И какво става? Една сутрин го намират мъртъв на пода. Има в Природата известни мисли, които моментално могат да умъртвят човека. Има известни чувства, които могат в даден момент да умъртвят човека. Има известни постъпки, които всякога могат да умъртвят човека. Пък има в Природата мисли, които могат и мъртвия да оживят. И три, и четири, и пет дена да е седял в гроба, като положиш ръката си, ако имаш дарбите и знаеш законите, той веднага ще стане, ще възкръсне. Ще кажете: „Как?" Вие имате едно механично разбиране за нещата. Ако постъпвате съобразно с Божествения закон, в който Бог работи, като разберете Божествения закон, Бог веднага ще извърши туй, което искате, понеже законът е в съгласие с Неговата воля. Някой път се чудите за нещо как може да стане. Чудното е, че днес хората са се научили да убиват, но не са се научили да възкресяват. Като говоря за възкресението, някои дори казват: „Богохулство е това. Той си присвоява правото да възкресява хората." Владици и попове казват: „Този безумец, този самозванец!" А като убивате някой, нищо не бива да ви казват. Един като убива, трябва да има друг да възкресява. Защо на единия човек се чудят, а на

другия не? Как е възможно това? Няма никаква логика. Писателите казват: „Убил го е", а не казват: „Възкресил го е." Като кажат „Възкресил го е" мислят, че е голямо величие. Колко хора има в Европа, които сега възкръсват? В Европа има 120 милиона хора, които възкръсват. И всички онези, които възкръсват, не се връщат на Земята. Те не искат втори път да умират. Разбирате ли това? Един човек, който възкресява едното, той е в състояние като се върне, да приказва с теб, а след туй да престане да живее в тази материална къща. Тя е мъртва. Материята е мъртви. И всеки, който живее там, той е мъртъв. Това е едната мъртва материя, всмукана с всички отрови вътре. Вие сте сензитивен и влезете в някой дом, където двадесет години мъже и жени са живели в нечистота, вие едва бихте могли да изтърпите. Ако човек остане да реди там, трябва да има грамадна сила, за да издържи. Като почувства какво е мислила жената, какво е мислил мъжът, всички престъпления са вътре в къщата!... И аз се чудя не толкова за онова, което са създали, аз се чудя как е било възможно да живеят в тази къща! Та съвременният свят: всички съвременни учреждения, всички здания, болници, затвори, които сега съществуват, с изключение на някои паметници, всичко туй трябва да се събори. Това е закон. Когато Соломон съгради храма, той каза в него постоянно да се слави Името Божие. Но колко пъти се събаряше този храм и наново трябваше да го съграждат?! Защо? Защото свещениците опетняваха храма.

Не искам да оставя у вас едно песимистично чувство, аз само казвам истината. Но ако някой каже истината, веднага мислите, че той е изменник. Че и вие, които убивате, сте изменници. Вие, които не живеете добре с жена си, с брат си и вие сте изменници. Живеете ли един развратен живот, вие сте изменник. Кое е онова, за което се петнят на Земята? Ако някой изповядва една нова идея, ще бъде наречен изменник, а друг, който убива на бойното поле, ще му турят кръст за храброст и ще кажат: „Той е герой, той е благодетел на човечеството." Философия! В един християнски свят как ще приемат

всички християнски народи, че има един Бог, един Учител, едно верую? Те не са в състояние да разберат тази велика истина. Не само това, но казвам: само видните хора, писателите - не всички, но мнозина от тях - мълчат и казват: „Ще му дойде времето." Кога ще му дойде времето? Днес трябва да се проповядва на всички майки и бащи, всички учители и свещеници трябва да подемат този въпрос, не само да служат за пари! Може да искат пари, ще им дадем колкото искат. Когато един човек дойде при мен и проповядва тъй, както аз, аз за себе си не мисля. Ще му дам 4 милиона и ще го осигуря. Ама ще извърша един опит, не само да проповядва той, но да проповядва даром. Но при мен даром няма. Даром се проповядва за мъртвите хора, за живите хора няма даром. Не ни трябват ковчези да ни погребват. Аз казвам: долу вашите ковчези! Ще турят на някого кръст на гроба - казвам: долу кръстовете! Тия хора са живи! Аз не съм за това да поливат гробовете на хората, да им държат надгробни речи. Нека излязат тия хора да кажат истината. Нека мъртвите да станат и да кажат: „В онзи свят има светлина, има наука." Ако тия хора искат да заслужат нашето уважение и почитание, нека дойдат и кажат какво има там. Чудни са хората, когато говорят, че вършат чудеса. Могат да ги вършат, това е извратена философия. Чудно е, че кръстът на един човек можел да върши чудеса, а светията не можел да върши. Светията и самият човек, който има дух и велика мисъл, не можел да извърши чудо! Някой ще каже, че така не се говори, че трябва де се зачитат традициите на света. Има свещени традиции. Аз съм за традициите, които Божественият свят е установил: традициите на Великия безсмъртен Живот. Аз съм за традициите на едно Велико Знание, което дава светлина. Аз съм за традициите на онова велико, благородно чувство, което съживява хората. Аз съм за братството, за сестринството, за приятелството; за всичко онова, което е хубаво. Аз не признавам никакви други традиции извън тия свещени традиции. Вие вървите по един крив път и вашите сетнини ще бъдат гибелни. Не че аз го казвам, аз го зная. И онзи, който не проповядва така

Истината, той сам ще се отрови. Ако спра да говоря Истината, аз ще се отровя. Ако ти спреш само за един момент и се поколебаеш да кажеш Истината, ти си мъртъв. Смъртта ще влезе в теб, ако ти за един момент само се откажеш да проявиш божествената Истина. Ако ти за един момент се поколебаеш да бъдеш свободен, ти си в областта на Смъртта. И като идеш там, кажеш: „Нима може да ме убият!" Та нима светиите и мъчениците не ги биеха? Поне имат един мъченик в сегашната християнска история. Христос е един мъченик, който говори на своите ученици. Той говори 40 дни с тях, дава наставления. Сега ще дойдат да питат как се е явявал Христос, като са били затворени братята. Щеше да ми бъде по-чудно, ако не се явяваше, мен ни най-малко не ме учудва това как се е явявал. Онези, които нямат вътрешно знание за много неща, ще се чудят. Мнозина са идвали при мен с обръщението: „Учителю благи." Казвам като Христос: „Благ е само Бог." Искам да кажа на такъв човек: „Ти Бога в себе си не си разбрал, че мен ще разбереш! Ти онова, което Бог ти е дал - твоя ум, твоето сърце, твоята душа, твоят дух - ти тях не си разбрал, на тях не служиш, че си дошъл сега на мен да казваш: „Учителю благи!" Това е лъжа! Ако аз ти кажа; „Ти си много добър човек", какво искам да кажа с думите „много добър"? Доброто у теб - това е един акт на сила, с която ти трябва да разсъждаваш в дадения случай. Доброто не е отвлечена мисъл. Любовта не е само едно чувство. Това е една мощна сила в света, която действа навсякъде. Тя е магическа сила. Няма по-голяма от нея! Но тя има само един закон, чрез който работи: това е законът на Истината. Ако ти не разбираш Истината, Любовта при теб никога няма да припари. Ти може да кръщаваш всичко, което чувстваш, че е любов, но то е само едно условие. Истината - това е образ на човека. Това е първият образ, в който царува неговият ум. Първият образ, в който царува неговият дух, той е първият образ на Истината. Питате: „Какво нещо е истината?" Истината е такова нещо, че като си гол и трепериш зимно време, тя като дойде при теб, ще те облече с най-хубавите дрехи, с които един ангел може да бъде

облечен. Ако си болен, имаш една болест, от която не можеш да се излекуваш, и ако ти влезеш в тази Истина, веднага болестта ти ще изчезне, ще се намериш здрав. Ти може да си най-големият невежа, хиляди години да се учиш, но като дойде Истината, веднага ще имаш Знанието, ще разбираш това, което е в теб и това, което съществува извън теб. Това носи Истината. Но тази Истина е прогресивна, тя се развива; и няма да кажеш: аз всичко зная. Всичко знаеш в дадения случай, но понеже Истината е вечна, безбройни са моментите на докосването до нея, царството на разбирането й е безконечно. И когато разбереш, когато постигнеш разбиране, в теб няма да има желание да отидеш нагоре, но ще имаш желание да отидеш да помагаш на онези, страдащите, да вървиш в пътя на Истината, на Любовта.

Казва се в стиха: „Няма да угаси." - Няма да угаси Любовта, няма да угаси онова Божествено състояние, няма да угаси Божествената свобода и Истината в твоята душа. Това е капитал, с който ти трябва да разполагаш. Всички, които ме слушате, трябва да знаете, че Любовта трябва да е един капитал, нещо, което да не се колебае. Вие трябва да бъдете като един милионер, който разполага със сто милиона английски лири стерлинги. Някой казва: „Аз не искам да бъда богат." Така не се говори. Ти трябва да избереш едно от двете положения: или трябва да бъдеш много богат, или много сиромах, В най-голямата сиромашия у теб ще се зароди жажда за богатство, че то като дойде, ще знаеш по-добре какво да правиш с него. А пък като се освободиш от всичкото богатство, което имаш, да слезеш в низините, да видиш какво е произвело твоето богатство. Трябва да посееш навън туй знание, което имаш.

Ние искаме сега да дойде Христос на Земята. Че това е външно любопитство! Някой момък иска да види някоя хубава мома - не да види душата й, не да види нейното благородно сърце, а иска да види нейното лице. Това е един факт. След като я види, казва: „Видях, като другите е и тя." Като дойде Христос днес и види нашата мома -

съвременната цивилизация - какво ще намери Той? Тази мома е с вапсани устни, с вапсано лице, с вапсани коси, с вапсани страни, с изгладени нокти, ще го посрещат с фракове и с всичките най-изискани маниери. Всичко е лъжа, фалш! Гледам отстрани съвременните хора, как манкират. За пример: веднъж гледах едно дете, което слушало как свири голям виртуоз, че то взело една дъска и се навежда надясно, наляво, свири ли, свири на дъската. Има движенията донякъде, но гласът го няма. И ние сега, на тази мъртва дъска, се мъчим да свирим, но никакъв глас не излиза. Глас, глас трябва да се изкара! Казваш: „Аз имам сърце." Съжалявам, че имаш сърце. Какво може да излезе от твоето сърце? „Аз имам ум." Какво може да излез от твоя ум? „Аз имам душа." Какво може да излезе от твоята душа? „Аз имам дух." Какво може да излезе от твоя дух? Мен не ме интересува какво знаеш, но какво можеш да направиш. Аз съм срещал някои, които са свършили консерватория; казвам: Я ми попей малко! – „Не съм разположен. Пък и въздухът отвън ще пречи." Който знае да пее, не се страхува, въздухът познава певеца. Като дойде този певец и въздухът се изменя, времето става хубаво. Като дойде някой, който не знае да пее, времето се разваля, казва: „Не ти позволявам да пееш." Казвам: на онези певци, които знаят да пеят, дайте ход на тях. А на ония, които не знаят да пеят, не им давайте ход!

Аз не искам да оставате с мисълта, че няма нищо добро във вас. Казвам: вие сте много добри, но не сте пробудили вашата доброта. Вие сте много умни, но не сте пробудили вашия ум. Вие сте гениални, но не сте пробудили вашата гениалност. Вие сте отлични музиканти, но никога не сте свирили. Ако се изправите, то е друг въпрос. Човек в живота си трябва да има поне един случай, един пример, дето той е проявил Великото, мощното в света. Знаете ли какъв е моят идеал за живота? Да ви преведа на ваш език. Като срещна една млада, 19-годишна мома, да ми стане приятно, но никога да не влезе в ума ми една отрицателна мисъл; да се зарадвам, че виждам един ангел, изпратен от Бога, пък и тя да вижда в моето лице,

че е изпратен от Бога един човек, който я посреща на пътя. Никаква друга мисъл. И ти, като се приближиш с един свещен трепет, да не внесеш никаква отрицателна мисъл в душата на 19-годишната мома. Като те види тази мома, да се не засрами. Щом тя се засрами, ти си грешен човек. Щом не се зарадва, тя се е уплашила. Щом се засрами, идеалът на момата се е принизил. За срама аз имам следното психологично разбиране: срамът, това е един предвестник на най-малкия грях, който едва могат да видят ангелите. Ако тази 19-годишна мома се засрами, тя е видяла идването на този грях, който един ден може да произведе и самата смърт. Значи като се засрамиш, да се пазиш, че неприятелят ти е близо. А безсрамието значи, че грехът е влязъл и е станал гражданин в твоето царство. Когато грехът иде при нас, тогава срамът е при нозете ни.

Та Христос казва: „Няма да угаси..." Питате: „Как ще се оправи светът?" И все чакате Христос да го оправи. Но ако ние не разбираме Христовото учение, ако ние не разбираме туй, което е в Бога, ако ние не се съединим с Него, как ще се оправи светът? Колко истини има сега в Европа? Франция, Русия, Германия - всеки един по своему разбира истината. Всяка държава има свой начин на управление, всеки иска да тури ред и порядък. Но попитайте народите, които са в тази държава, доволни ли са. Не са доволни от порядъка, нито от законите. Туй, което нареждат законите, би трябвало да е справедливо. Справедливост трябва да има, благородство трябва да има в постъпките, трябва да бъдем скромни. Истината не може да бъде приложена в нейната пълнота, докато няма нужното разбиране.

„Няма да угаси..." Не само не трябва да се угаси, но туй чувство за правда и истина трябва да се разпалва. Ние постоянно седим на една отрицателна позиция и при това очакваме всеки ден да ни се внесе нов капитал. Засега се изисква този капитал, с който разполагаме, да се вложи в действие. Всички вие трябва да направите един опит. Ако в света има 12 души праведни, които могат да обърнат по един човек в година към Господа, и на другата година всичките

двадесет и четири обърнат още по един, по този прогресивен начин в триста години целият свят щеше да бъде обърнат. А ние седим и чакаме Господ да оправи света. Действително Господ го е оправил и продължава да го оправя, тъй както железарят оправя една изкривена ос: трака, чука, но бой има. Това оправяне съвсем не е нещо ново. Във всяка война Господ оправя света; във всяко земетресение, във всяка епидемия Господ оправя света; във всичките раздори в къщи Господ оправя света; във всичките убийства Господ все оправя света. Ако така се разбира оправянето, то е само изразходване на излишна енергия. Като страдаме, Господ ли страда или ние страдаме? Всички съвременни страдания са от нереализирани идеали.

Ще ви представя един мит. След като създал хората на Земята, Господ решил да им създаде и помощници. И създал от рода на мухите друг род мухи, не сегашните (и мухите са се изродили при грехопадението, и те са слезли надолу). Тази муха, създадената тогава, била много хубава, красива мома. Дал й Господ да направи едно добро и й казал след като го направи, да се върне при Него. Тя тръгнала. Минала покрай един паяк - най-красивия момък - който й рекъл:

– За пръв път виждам такова хубаво лице като твоето! Сърцето ми трепти! Ето ти едно огледало да се видиш. Аз никога не съм виждал такова красиво лице!

– Бих желала да дойда при теб, но Господ ми е заръчал като отивам да изпълня една Негова заръка, никъде да не се спирам, та като се върна, тогава ще се огледам в твоето огледало.

– Бързай, колкото можеш, по-скоро да дойдеш, да се върнеш като си свършиш работата!

Знаел Господ какъв капан й крои този паяк - издигнала се една буря, че му развалила паяжината. И мухата, като се върнала, не могла да намери паяка и огледалото му, и си казала: „веднъж в живота си реших да се огледам и не можах. Изгубих случая!" Затъжила се тя, че не могла да се огледа... И всички вие сега тъжите, че не можете да се

огледате. По-добре е да не се оглеждате в паяковото огледало. Аз харесвам тази муха, че е свършила работата си, затова намирам, че мухата е много умна. Мухите са възпитатели на млекопитаещите: като седне някое животно, мухата идва и казва: „Хайде да работиш!" и ще го ухапе. То маха с опашката, с рогата, с главата и най-после казва: „Не може, ще стана." Като иде да работи, мухата казва: „Така е, с мързел нищо не става, ще идеш да работиш!" Всичките наши нещастия в света - това са паяжини, това са огледала, в които ние се оглеждаме. Искате да станете силен човек - това е едно огледало. Искате да станете богат човек - това е огледало. Искате да станете професор, да се издигате - това е огледало. Искате да станете владика, това е огледало. Искате да станете знаменитост - това е огледало. Същественото е, което Бог е вложил в нас. За него имам само един израз: онзи извор, който извира, изпълнява своята длъжност навреме. А онази вода, която е налята в шишето, нея я разливат наляво и надясно. И нашият живот мяза на такова наливане и разливане на шишето. Всички ние трябва да приличаме на извори, които текат свободно. Сега, не искам да кажа, че вие не течете, но у вас се зарежда по някой път едно вътрешно недоволство, изпадате в какви ли не противоречия. Разрешавате онези капитални въпроси за вашето битие, за вашето отношение към причина и последствие, към любовта, към смъртта. Не да бъдете играчка на Смъртта, но като дойде, вие кажете: „Няма да си подложа главата!" Виждали ли сте какво става, когато светията срещне Смъртта? Аз да ви кажа какво става. Понеже Смъртта има високо самомнение, като хване един светия, казва му: „Какви по-велики хора .съм налагала!" И го завежда до границата на онзи свят да го тури в затвора. Но светията я блъсне така, че тя се търкулне и падне. Той се освободи, а тя негодува: „Нахалник!" Но той й казва: „Светията няма да туряш в затвора! Това е волята Божия!" Удари два юмрука да се търколи Смъртта! Ако тя успее да те внесе вътре в затвора, ти не си никакъв светия.

„Няма да угаси." Този светия не угасва. Той знае, че е силен. Той се е приготвил за този момент. Смъртта трябва да разбере, че той не е като другите. Този е моментът, в който той показва силата си, че свети. Та казвам: всички трябва да бъдете готови за този момент. В онзи, крайния момент човек трябва да се покаже какъв е. Капиталът, който Бог е вложил във вашата душа, в критичен момент ще го покажете. Знанието на всички философи и поети върши много хубава работа. Знанията, които са вложени във вашата душа, това са условия. Те трябва да се развият, за да бъде всеки от вас един велик Божи служител.

Свободата започва със знанието и най-после иде любовта. Майката трябва да роди детето си, трябва да го учи, след туй ще се яви у него съзнанието, че майка му го обича. В този ред на нещата свободата ще се яви първа. Ти не може да освободиш един човек, който не е роден. Той не може да обича, докато не го освободиш. Ние обичаме Бога, понеже единственото Му желание е да ни освободи. От какво? От всички условия на смъртта. Той казва: „В света няма да седиш малодушен в каквото и да е отношение!" Защото Земята е едно училище за децата. Ние дълго няма да останем тук. Този ред и порядък на Земята, той трае две хиляди години, повече не може. Сегашната култура е на края си. Иде нещо хубаво, велико, за което ние се готвим. Смъртта е един начин за пречистване от всички стари разбирания, с които ние трябва да ликвидираме. И да влезем в невидимия свят със запалена свещ. Аз наричам човек този, у когото тези три Божествени добродетели съществуват: разбирането на Любовта във всички области на живота, разбирането на Мъдростта и Знанието във всички области на живота и разбирането на Свободата. Да бъдем свободни във всички свои прояви, тъй щото да не виждаме в себе си никакво противоречие. Аз зная, ще се зароди във вашия ум мисълта да знаете много. Може да знаете, но вие не можете да осмислите знанието, да се ползвате от него, да го приложите, ако не допуснете любовта в себе си. Как си представяте любовта? Любовта се

изявява във всички същества, които са безсмъртни. За да дойде любовта у вас, трябва да дойде едно същество, което е безсмъртно, едно същество, което е чисто, един ангел във вас, и тогава и вие ще бъдете безсмъртен. Той ще ходи с вас и вашият път навсякъде ще бъде отворен. Това е Любовта. Тя не е сила като електричеството. Тя като дойде и електричеството, и магнетизмът ще потекат. Любовта е най-разумното същество. Бог е Любов. Той има такова знание и богатство, което с нищо не може да се сравни. Той може да повдигне Земята на ръцете си. Туй същество е в сила да направи каквото пожелае. Туй същество е в сила да събере Земята в един лешник. Това как ще го разберете? То не може да се разбере, то се предполага. И опит не може да се направи. Могат да се разбират понятията. За да разбереш Земята, тази голяма Земя, трябва да я направиш малка. Опитвали ли сте някога да я обхванете? Имате ли ясна представа за Земята, че е валчеста? В ума ви да изпъкват всичките морета, океани, острови, а също и всичките буболечици. Кой от вас е правил такъв опит? Това е познание. Познание е в ума си да обхванете всичко в едно. И да знаете в коя област са тези или онези планини, и какви са. Това е знание. Някои от вас ще кажат, както турците, които не искат да мислят: акълъ зарар. Турците като не искат да мислят, казват: седем ката нагоре, седем ката надолу. Те обичат да преувеличават. В турско време един турски бей казал на един български свещеник, че султанът имал „бин билион аскер." Свещеникът му рекъл: „Това да са орехи, пак не може да се съберат във вашата държава!" Толкова милиона войници да ги нахраниш, това е едно грамадно число. И в съвременната култура има много неща измислени и преувеличени. Някой пише една книга. Но тази книга, ако съдържа Истината, умрял човек може да възкреси. Или болен човек като я прочете, да оздравее. В Истината човек се обновява и възкръсва. Казвате, че трябва да стане коренен преврат. Един англичанин за много работи питал Ганди и най-после го запитал откога има тези идеи. Ганди отговорил, че две книги му направили силно впечатление: на един английски писател

и на Толстой; като ги прочел, той изменил живота си. Англичанинът работел във фабрика и печелел на година по два милиона. След като разбрал смисъла на живота, всичко раздал на бедните хора и започнал да изпълнява програмата на Ганди. И той, Ганди, му показал с какво се храни - малко и много скромно се е хранел, дни наред взимал само по един плод на ден. Преврат трябва да стане в твоята душа. Ако ти не се освободиш от тези два милиона, ако ти не се освободиш от сегашната храна, която ядеш, как ще влезеш в Царството Божие? Може, след десет хиляди години, разбира се, но не по-рано... Едно друго негово меню: или малко козе мляко, или 4 круши на обяд, десет грама бадемово масло и вечер пак козе мляко, хляб не употребявал. Това, което Ганди яде, не можем да турим като пример за един европеец, но казвам, че ние може да си направим едно отлично меню, при което да има по-малко излишъци. Сега от сутрин до вечер ние мислим какво ще ядем, какво ще се прави след 20 години, в беднотия ще умрем, голи и боси ще ходим... Аз в България съм срещнал само един беден, който ми хареса. Бос и гол го срещнах и той ми се усмихна, и аз му се усмихнах. Казва ми: „Благодаря, откак обосях, аз оздравях. По-рано все изстивах, а сега не изстивам, по-рано имах шум в главата, сега както ме виждаш, с кърпени гащи съм, но съм здрав и в главата ми няма шум." Вървим с него и се разговаряме. След като му говорих за обикновени работи, казвам му: Аз се радвам, че ти си намерил спасителния път в живота. Ако ти даде някой някои хубави дрехи и обувки, няма ли да ги облечеш и обуеш? Той ми се поусмихна малко и казва: „Може само когато ходя на представление, защото ако вляза в туй общество бос, това ще внесе смущение, ще наруши реда. Но щом изляза оттам ще ходя както сега. Аз съм доволен за себе си, не искам ни най-малко да наложа своето убеждение на другите." Казвам: Ето един човек, който е доволен. Както виждаш, аз съм хубаво облечен сега, но отивам на концерт. След това ще отида на театър, на жур-фикс, след това на беседа, че ако

си свърша работата и аз ще хвърля обуща, шапка, гологлав ще остана. - Разбираме се двамата.

Естественият, чистият, светлият живот, който внася хубавото, красивото в живота, това е смисълът. Да се разбираме, да сме готови в даден случай ако срещнем този, бедния човек, да влезем в неговото положение и той да влезе в нашето положение. Той като ме види, да не каже: „Колко хубаво е облечен този човек!" Аз съм виждал хора хубаво облечени - нищо не казвам. Като видя този, бедния, радвам се, приятно впечатление ми прави. Идея има в него. Аз го зная, че той не е толкова беден, колкото се представя.

„Свещило запалено няма да угаси." Аз желая вие свещите си да не угасите и дето минавате, палете свещите.

„Благословен Господ, Бог наш"
Добрата молитва.

8-ма неделна беседа, държана от Учителя на 15 ноември 1931 г., София, Изгрев.

ЗА КОГО ГИ МИСЛИТЕ

„Отче наш"

„Ще се развеселя"

Ще прочета последната глава от Пророк Данаила. Тя се отнася до всички ония, които преди хиляди векове, през хилядите години, са се подвизавали. Тя ще бъде разбрана само от онези, които имат тази опитност. (12 гл. от началото до 8 ст.)

Майките правят най-хубавите баници,когато всички деца спят. Защото ако не спят, ще им пречат.

(Учителят прочете докрай главата.)

„В начало бе Словото".

Преди да ви дам стиха, ще ви дам едно малко определение. Кое е най-великото в света, което интересува и ползува хората? Великото, това Цялото, това е Смисълът. Цяло в живота може да бъде само това, което не се постига. Смисъл в живота може да бъде само това, което не може да се обяснява. Щом нещо се обяснява, то няма смисъл. Смисълът не може да се определя, всяко определение е затвор.

Сега, аз не искам вие да се съгласите с мен, защото няма какво да се съгласявате - ние говорим за неща, които трябва да бъдат, които са. Не на мен да е приятно само, а и на вас. Безразлично е дали на мен това е неприятно, а на вас приятно. Щом си болен, известни положения са неприятни, щом си здрав, известни положения са приятни. Болните хора всякога имат обич към здравите, които могат да им дадат нещо, държат се за тях с две ръце. А здравите всякога обичат някой да работи за тях. Здравият човек никога не обича да има някой мързелив около него. Какво разбирате под думата „мързелив"? Турците казват „хайлаз". Човек, за да бъде мързелив, значи е минал

през някакво посвещение, а може и да е бил от последната степен на аристокрацията. Само той може да бъде „хайлаз", ленивец.

Ще ви приведа един турски анекдот. Явил се при султана един бедняк и му казва:

– От много ядене осиромашах, султан ефенди, от изучаване на живота осиромашах.

Султанът решил да изпита този човек, колко е разбрал от живота и му задал следния въпрос:

– Я ми кажи, на кокошката кое е най-сладкото?

– Трътката.

– Браво! – казал султанът и наредил да му дадат 250 лири за умния отговор.

Взел си човекът парите, после разправял как само за казването на думата „трътка", че тя е най-сладката част от кокошката, получил 250 лири. Чул това и друг един бедняк и решил и той да си опита късмета. И той отива при султана и се оплаква:

– Аз, султан ефенди, обеднях само от ядене и пиене.

Султанът попитал:

– Кажи ми, на вола кое е най-сладкото?

– Задницата.

– Ударете му 25 тояги! – наредил султанът.

Понякога и ние разбираме живота по два начина, като турските хайлази. Сега ще ме извините за това, което казах, то не се отнася до вас. Аз говоря за живота в неговите проявления, за ролите, които играем. Ние можем да играем една или друга роля, но човек, които иска да разбира истината, той не трябва да смесва ролите. Може да играеш ролята на един сиромах - трябва да знаеш, че лошото не е в сиромашията, но в неразбирането на сиромашията. Може да си богат - не е лошото в богатството, но лошото е, ако туй богатство го употребиш само за своя полза. Ако от сиромашията само се оплакваш, това е едно неприятно положение. Да се оплакваш, че не си ял, че си гол, бос, това не е добро. А богатият може само да се хвали

колко къщи има, колко слуги има, колко ката дрехи има. Да се оплакваш не е лошо, и да се хвалиш не е лошо, но по някой път дотяга на хората и едното, и другото. Хубаво, какъв е смисълът на сиромашията?

Сиромашията - това е ясно небе. За да можеш да наблюдаваш небето, трябва да бъдеш астроном. Като няма с какво да се занимаваш на Земята, ще гледаш звездите, астроном ще станеш. Най-видните астрономи са най-големите бедняци. И мисля, че наистина един от най-видните астрономи е бил най-големият бедняк. Ще го потърсите в справочниците, ще го намерите. Богатите хора са онези, които обзавеждат. Само богатите хора могат да устройват хубави къщи, хубави здания, училища, църкви, да помагат на хората да се учат. Всичкият ред и порядък на Земята се дължи на богатите хора. Туй, което съществува, е все за богатите хора, нищо няма за сиромасите. За сиромасите има само астрономия. Сега, дали вие ще се съгласите с всичко това, е безразлично. Може да бъдете на едното или на другото становище. Разбира се, сиромашията, когато ни се налага, тогава не е добре дошла. И богатството, и то някой път не е добре дошло. Защото при известен ред на нещата е добре да бъдеш богат, но при друг ред на нещата е добре да бъдеш сиромах. Сега няма да се впущам в обяснения; може да ви приведа примери от обществения живот; може да дам окраска на някаква политическа тенденция, а в политиката има нещо специфично и там човек не може да намери истината. Но ще ви дам сега само този пример. Ако вие се окажете в един параход, който потъва, какво бихте предпочели: да имате 40-50 кг. злато на гърба или нищо да нямате? В такъв момент трябва да бъдете сиромаси, не само да си хвърлите дрехите, но и да знаете да плувате. То е "астрономия". Ако знаете да плувате, спасени сте. Когато параходът излезе на брега, тогава може и 50 кг. в раницата да носите. Ще бъдете свободни, ще има с какво да разполагате. Това е значението на обстановката. Сега някой препоръчва сиромашията - да, при известни условия. Сиромашия - когато се давите, богатство -

когато излезете на сушата, за да работите. Всеки човек, който отива да работи, трябва да бъде богат. Но ще кажете: "Християните проповядват сиромашия." Какво по-голямо богатство от човешкия ум? Какво по-голямо богатство от човешкото сърце? Какво по-голямо богатство от човешката душа? Какво по-голямо богатство от човешкия дух? Казва някой: „Аз съм сиромах". Лъжа е това! Даже най-ниско стоящият човек, ако го сравните с кое да е млекопитаещо, колкото и да е интелигентно, разликата е такава голяма, че всичките гении и поети на млекопитаещите да се съберат, не може да се сравняват с човешко дете. Нямат тези възможности.

Та всички вие си имате лични възгледи за живота...

Христос пита своите ученици: „Вие за кого ме мислите, че съм?" Т.е. Той запитва учениците си: „Мислите ли, че аз съм един сиромах човек? Мислите ли, че аз съм един богат човек? Сега вие ще си отговорите какъв съм всъщност, богат или сиромах." Той скрива една мисъл, като всъщност иска да каже на своите ученици: „Аз съм и двете. Сиромах съм тогава, когато трябва. Богат съм тогава, когато трябва. Туй е философията на живота". Тази е мисълта, която е скрита вътре в думите му.

Днес искам да изнеса нещо много хубаво. Защото, ако е да ви разправям за старите работи, вие ги знаете по-добре от мен. Да ви разправям за хигиена, вие я знаете по-добре от мен. Да ви разправям за баници как се точат, вие знаете по-добре от мен. Да ви разправям как се шият дрехи по парижката мода, и това знаете по-добре от мен. Ако ви приказвам за обуща, също: някои от вас много добре знаят да шият обуща. Ако ви говоря за пеене, някои по-добре го знаете, свирите и пеете. Но в човека, в човешкия дух, има един стремеж да върши нещо ново. То е стремеж и на малките деца, и на старите хора. И когато човек почне да повтаря старите работи, той вече не е интересен. В Природата няма никакво повторение! Когато ти се струва, че тя го направи, ти непременно трябва да имаш един бележник да си запишеш. И да ти каже нещо повторно, тя няма да го

каже със същите думи. Природата никога не поставя в живота два пъти едни и същи условия. Тя никога не повтаря! Онези, които мислят, че има повторение, те не разбират нейните пътища. Затова Бог казва: „Моите пътища не приличат на вашите". Т.е. „Колкото отстои небето от земята, толкова далече са моите пътища от вашите, моето разбиране от вашето разбиране." За да разбере една велика истина, човек трябва да разбира какво всъщност е той. Две неща има в света, които не са разбрани: най-малкото и най-голямото. Ти не можеш да си представиш в своя ум кое е най-голямото в света и кое е най-малкото, ако говорим за тях конкретно. Ти никога не можеш да си представиш най-голямата единица.

Можеш да кажеш, че най-голямата единица - това е Бог, но това е едно понятие. Ти конкретно не можеш да си представиш как между тия два полюса, между най-великото и най-малкото, седят ред други единици наредени. В този ред на нещата има една граница, додето достигат относителните числа. Тази висша математика в древността са я изучавали. Има математика на рационалните числа, чрез която всякога може да се определи какъв ще бъде животът на човека. После, има една математика на ирационалните числа, в която се намесват ред причини и явления от друг един, по-висш свят. Има една причина вън от вас. Тогава ти донякъде може да знаеш, ти си скроил добре, но работата се изменя. Ето един пример. Един американски проповедник излиза да проповядва. Нагласил си беседата хубаво, но ето пред него седи една госпожа с черни очила: щом я погледне, проповедта му изчезва, тя като го погледне, проповедта изчезва. Седи той и мисли, свива се, мисли си: ами сега, какво да кажа? Той мисли да каже, че е малко неразположен духом и не може да проповядва днес. Тъкмо в този момент вратата се отваря и влиза един човек, поглежда го весело в очите и веднага неговото съзнание се възстановява, беседата продължава... Та казвам: някои от вас ги сполетяват някои нещастия, изгубвате беседата си - някоя с черни очила ви е погледнала.

Има ли някой от вас, който да не е изгубил някой добър случай в живота си? Колко пъти разправяте: „Аз това щях да стана", но изгубвате условията. Друг казва: „Аз това и това постигнах." - Донесъл е нещо онзи, който е влязъл в теб. Туй да не бъде упрек за жени с черни очила. Черните очила - това е злото в света, което лишава човека от неговата разумност. Тази жена с черните очила е злото. Тя е дошла да слуша какво ще кажеш. Днес ти си дошъл да реформираш света. Като си я видял, помислил си да слезеш от амвона, но влиза онзи на светлината и казва: „Ти ще говориш, каквото аз ти кажа". - Той носи проповедта. Проповедникът, след като свършил беседата, отива, хваща го за ръката и казва: „Много ти благодаря, ти днес проповядва, иначе трябваше да сляза от амвона". Този ден той е проповядвал най-хубавата беседа. Туй наричат хората вдъхновение. Някой писател пише, но като дойде онази с черните очила, всичко се заличава - седи той, обезсърчава се. За пример, дойде някога едно мъчно състояние у вас. Мъчното настроение в света произтича от факта, че ние имаме предвзети възгледи за себе си. Някой път мислим, че сме нависоко, неуязвими. Някой път като се уверим, че не е така, си казваме: „Нищо няма да стане от мен". Така не трябва да се мисли. Нито си толкова силен, както мислиш, нито си толкова слаб, както предполагаш. Нито си толкова високо, нито си толкова ниско. За да работи човек в умствения свят, да разсъждава, трябва да не се упреква. Какво, че си паднал от горе? В този случай трябва да имаш смелост. Аз ще ви приведа един пример от американския живот. Американците някой път правят такива работи, лудории, които водят до умопобъркване.

Един американец, който за пръв път минавал Ниагарския водопад, турил едно голямо въже от единия бряг до другия. Дал голямо обявление, че ще мине по въжето над водопада. Събрали се хиляди хора. Качва се той с една върлина и минава по въжето от единия до другия край. Връща се, минава втори път без върлина от единия до другия край. Не се задоволява с това. Третия път взима

едного на гърба си и го носи по въжето. Питам: кой от двамата е по-смел - онзи, който е на гърба, или онзи, който го носи? Вие ще кажете: „Това е лудория." Не, не, това е смелост, това е героизъм, това е присъствие на духа. Много християни не могат да направят този опит. То не е за упрек. Много пъти ние в живота нямаме смелостта на този човек. На него Природата иска да каже: „Ти си в състояние да извършиш чудеса." В един вестник се дава малко съобщение, за един изпълнител виртуоз, шестгодишно дете което не знае нотите, но свири отлично. На състоялия се концерт произвело чудо. Всички най-видни музиканти са били там и казват: „Чудо!" Учените хора ще обяснят това чудо чрез закона на наследствеността. Това е един начин на обяснение. Много начини могат да се дадат. Чудото е там, че ако едно шестгодишно дете може да свири, защо един възрастен човек да не свири? Чудото е, че старите хора, които мислят, че са много умни, като дойдат до едно чудо, казват: „Туй чудо не е за нас." А ето че слабите хора - децата, които минават за много малки и че нищо не знаят, правят чудеса. Едно дете на шест години, което не знае нотите, свири и чудо произвежда. Бащата мисли да го подготви за бъдеще да стане велик музикант, да създаде нещо. Но едно е да изпълняваш музика, друго е да я създаваш. Защото има един творец, има и един изпълнител. Някой път може да имате ролята на изпълнител, някой път - ролята на творец.

Като ви говоря днес, нямам за цел да подиграя някоя ваша слабост. Аз искам да говоря за хубавото и красивото в света. А обикновените работи, които вие имате – как ще ядете, как ще спите, как ще се обличате, как ще се стрижете - то е ваша работа, може да се оправдавате с тях както искате, може да имате каквото искате верую. Аз зная, че всъщност всички хора имат едно верую. Всички хора дишат по същия начин, както и аз дишам. Всички хора гледат по същия начин, както и аз гледам. Всички хора ядат и приемат храната през същото място, както и аз ям. Всички ходят по същия начин, както и аз ходя - всички вървят все напред, никой не върви назад.

Всички хора вървят по земята, не вървят по небето. Това е едно верую. - В какво вярваш? - Вярвам във въздуха, чрез него става дишането. Вярвам в светлината, чрез нея става движението. Вярвам, че като ям хляба, чрез него се дава сила на живота. То е едно верую. - Кажи ми нещо за Господа. За този Господ, за когото мислиш, я ми разправи нещо за Него. - За Него никак не говоря, не съм говорил на хората досега, даже не съм засегнал този въпрос. Вие също вярвате във въздуха, вярвате в светлината, вярвате в хляба. Христос, като слезе на Земята, каза: „Аз съм живият хляб, и който ме яде, ще има живот". Не казва: „който има вяра в Бога, ще има живот", но казва: „който ме яде..." Как ще разберете това? Ако приемете мисълта буквално, ще разберете едно. Но аз ви казвам, че трябва да имате едно дълбоко разбиране, не да се съобразявате само с външния ред на нещата. За пример промените, които стават с времето, дали ще бъде облачно или ветровито, това е работа на Природата, аз никога не се меся. Но времето го разбирам много добре и винаги се съобразявам с него.

Ако е влажно времето, а имам малко влага в организма си, аз ще отида да се разходя, да приема малко влага от въздуха. Защото влагата, която приемате от въздуха, упражнява различно влияние от влагата, която приемате чрез водата. После, светлината, която възприемате чрез влагата, чрез облаците, ще има едно влияние, а светлината, която възприемате, когато небето е чисто, ще има друго влияние. Някои хора искат ясен ден, но те не знаят, ако приемаха светлината само в ясни дни, какво влияние щеше да има тя. Например статистиката показва, че в цяла Англия и в Лондон имало само пет дни в годината, когато слънцето грее през целия ден, от сутрин до вечер. През останалото време нямало достатъчно пряка слънчева светлина. Но казват, че англичаните са много умни хора. На какво се дължи това? Ако Англия беше изложена както Италия повече на слънце, англичаните можеше да бъдат като италианците. Но туй усилие на ума да приемат светлината от облачното небе, да преодолеят една голяма мъчнотия - там е силата на английския ум.

После, светлината има съвсем различно влияние, когато е студено времето и когато е топло.

Ние разбираме нещата много обикновено, по някой път „а ла турка". Какво значи „а ла турка"? - „Седем ката нагоре, седем ката надолу, повече от това е от лукаваго".

Ще ви приведа един анекдот. Отива един турски ходжа на гости на един български свещеник. Зимно време било. Когато решил да се връща, българинът му казва:

– Ефенди, сега времето ще се развали, затова трябва да останете цяла седмица, иначе не може да се мръднете, ще падне голям сняг, повече от един метър.

– Че отде знаеш това?

– Моята свиня ми каза.

Той забелязал, че когато времето ще се разваля, свинята взимала клечки в устата си и се въртяла, въртяла из двора като някоя кокона. Върти се, върти се и след това хвърли клечката.

– Като модерна дама играе свинята. Казвам ви да не заминавате, послушайте ме.

Послушал го турският ходжа и рекъл:

– Я ми кажи, кога ще се оправи времето?

– Господ знае.

– Как Господ знае? Свинята знае кога ще се развали времето, пък ти да не знаеш кога ще се оправи времето!

Не че свинята знае, но попът знае как да тълкува. Това, което тя прави в дадения случай, тълкува го като един бароматър.

Разправяха ми и един друг анекдот. Един български свещеник от Северна България простинал. Взел камфор и го разтворил в спирт, и се разтривал човекът. След като оздравял, останала половината от разтворения камфор. Синът му, който бил гимназист, гледал шишето на баща си и правел своите научни наблюдения. Той забелязал, че при хубаво време кристалите, образувани от наситения разтвор на

камфора, вземали едно положение, а разваляло ли се времето, те също се изменяли - при ветровито време още по-хубави кристали се образували. И направил синът един барометър. Прочул се в селото. Селяните разговаряли:

– Свещеникът има едно шише, което показва кога ще се развали и кога ще се оправи времето.

Някой впрегне колата, дойде при попа и пита:

– Какво показва твоето шише? Ще се развали ли времето?

– Хубаво ще бъде.

– Добре, ще отида да работя.

Друг дойде:

– Твоето шише какво показва, ще се развали ли времето?

– Ще се развали.

Така се прочул този свещеник. Това са ред наблюдения, които са верни. И вие можете да си направите от камфор един барометър, който надминава сегашните барометри. Тези кристали на камфора показват теченията на въздуха - откъде ще се появи вятър или облаци и накъде ще изчезнат, за колко време ще се развали времето и пр. Точно показват. И когато времето за дълго ще се развали, в центъра на този камфор се образува един цял кръг. Образува ли се, непременно за 7-8 деня ще се развали времето. Сега може да обяснявате свойствата на кристалите надълго и нашироко...

Христос попитал своите ученици: „Вие за кого ме мислите, че съм?" Човек трябва да си даде един отчет за себе си: „Аз кой съм". Носите името Иван, Драган, Петко, носите и някой прякор. След туй виждате, че сте като едно малко дете, вършите пакости; учите се, свършите училище, това става, онова става, най-после заболявате, почнете за ходите с тояга, прегърбите се и кажете: „Животът е бамбашка." - Ти не знаеш кой си! И хората умират по единствената причина, че не знаят кои са. Ако ти не знаеш кой си, ще дойдат страдания и ако не изгубиш вярата си в Бога, ти ще придобиеш една дарба. Като един българин, който се родил ням. Лекували го много

лекари в България и казвали, че тази болест е нелечима. Баща му бил беден човек, но вярващ; той казва: „Господа, защо ми даде този син? Аз исках от Теб едно дете, което да ми говори, а Ти ми изпрати един ням син, какво да го правя?" Мисли, мисли, отива при чорбаджията и казва: „Да ти го пратя без пари да ти служи, защото няма с какво да го храня." Синът говори нещо, върти си ръцете, бащата нищо не разбира. След като седял една година при чорбаджията, един ден той го праща в гората да сече дърва. Вижда го горският пазач и казва: „Кой ти позволи да сечеш дърва? Бързо да вземеш едно позволително!" И почнал да го бие. Най-после момчето казало: „Не ме бий!" - Проговорило! На глухонемия се отворил езикът! Аз ви питам: този бой на място ли беше? На място беше, проговори човекът. Ако в света дойде нещо, което ще ти придаде някаква дарба, то е разумното Слово. „Не ме бий! - Че как? - Аз бях ням, не можех да говоря! - Извини ме, братко, аз съгреших, не знаех. - Много хубаво, че ме би, благодаря ти, другояче не можех да проговоря."

Казвам: в света кой си ти? Един от двамата: или този, който не знае да говори, или този, който може да те накара да говориш. Следователно, науката, знанието в какво седи? Тя е свързана с вярата. Вярата в дадения случай е условие, един канал, един път, по който знанието може да дойде в човека. Така трябва да се разбира. Знанието или доброто само по закона на вярата може да дойде. Вярата е път, по който нещата могат да дойдат. Без този път каквото и да е знание, каквато и да е дарба, нищо не може да се добие. Тя е една сила у теб. Вярата е едно положение, един естествен път, по който могат да дойдат ония дарби, които ти трябват в живота. А след като придобиеш една дарба, ще се породи у теб желание да придобиеш и други.

Хората си представят Бога като себе си. Вие можете да си представяте Бога както искате, но Бог в никаква форма не може да се вмести и с никакви думи не може да го обясните. Може донякъде да го представите в човешка форма, може донякъде да го обясните във формата на една звезда, може донякъде да го обясните във формата на

слънцето, във формата на водата, на въздуха, на плодните дървета и т.н. Но това е само обяснение. Бог е онова истинско в живота, отдето произтичат всички блага, великото, за което трепти животът ти, всичко онова, заради което ти искаш да се изявиш. Само Той е, Който може да Ти даде и да те изяви. Единственото Същество. И ние не Го знаем Кой е. Туй Същество е толкова отзивчиво към теб, че ако знаеш езика Му, и когато Той те бие, можеш да проговориш и да кажеш: „Не ме бий!", Той ще спре веднага. Той бие, за да види знаеш ли да говориш.

Вие знаете, че младите моми често отговарят на майките си, на бащите, на братята си троснато. Не че го искат, но условията на живота не са тъй деликатни. Представете си, че млада мома някой път скришом пише любовно писмо на своя възлюбен; седне, замислили се, пише. Но за какво пише тези затворени писма? Пише, задрасква, пише, задрасква. Някой път искат да осъдят младата мома, защо писала любовни писма. Майката казва: „Ако, намеря тези хартии, ще ги изгоря! Не трябва да пишеш любовни писма, на какво си замязала!" Че по-хубаво нещо тя не може да направи! Че туй първото любовно писмо е поезия, то е най-великата философия, най-хубавото нещо, което може да се намери! Я ми кажете: какво лошо има? Казвам: хубаво е да напишеш любовно писмо, стига да е написано както трябва. За някого пък казват: „Той не може да се моли, не знае как да се моли." Тогава да напише едно любовно писмо на Бога. Напиши едно любовно писмо! Праща те Бог на Земята, дал ти ум, сърце, а ти си Го забравил. Той очаква и казва: няма ли някое писмо от този нашия син? А ти си забравил! Един ден ти напишеш едно писмо. Другите казват: „Оставете го, той е изветрял, почнал да се моли." Няма по-велика работа от тази, когато човек се замисли сериозно в живота. Той досега не е поддържал отношение със своя Баща, той не е знаел кой е баща му, майка му. Баща може да има, може да няма.

Реалното е това, което не се мени. Туй значи: има едно същество в света, на което всякога можеш да разчиташ. На баща си, на майка си всякога можеш да разчиташ, докато са живи. Като умрат, донякъде можеш да разчиташ на тяхното влияние, ако са оставили нещо за теб, но ако не са оставили, не можеш да разчиташ. Но въпреки това не можеш да оставиш живота. Ние трябва да използваме съвременния живот при всичките несгоди, които имаме. Какъвто и да е животът, да го приемем. Не че аз го считам за най-красив, но този живот, както сега го живеем, както го имаме, от това гледище, той е най-добрият живот; не че е най-идеалният живот, но е най-добрият живот в дадения случай. Този закон е верен. Туй положение, което вие сега преживявате, млади или стари, все едно, то е най-доброто положение за дадения момент, не за веки-веков. Ако така съзнавате това великото в света, което съществува, то ще има и нещо по-велико. Защото когато обичаш някого, любовта не се спира само при един обект. Няма по-изобретателна сила от любовта. Тя не е тъй слаба: пред предмета, който обикне, тя не се завързва. Тя започва с малките работи. Този, който истински обича, той не започва с големите работи. Онзи, който започва с големите работи, дружи с малките, а който започва с малките, той дружи с големите. Такъв е законът на любовта в природата. Нашата Земя най-първо не е била такава голяма, тя е била малка. Най-първо е била колкото един орех, по-нататък като диня станала и тъй се е увеличавала, увеличавала, така милиони години расла. Като престане растенето, ще започне да се свива, ще остарее, ще я погребат някъде и след туй ще се роди една нейна дъщеря, която да заеме нейното място. Тъй нашата Месечина е умряла отдавна и скоро ще възкръсне, казват учените хора. Ако възкръсне в нашите времена, ще се измени светлината ѝ - ще стане ясно синкава, приятна, и тогава хората ще бъдат сто пъти по-добри, отколкото са сега. Понеже сегашната светлина на Месечината не е така нагодена, тя е само за извличане злото на хората. Тя е мястото, през което минават всички земни нечистотии. Чрез тази магнетична

сила, която има Луната, от Земята се изтеглят всички нечистотии, тя пречиства нашия въздух, нашата вода; затова в нея стават тези пертурбации. Ако не беше Месечината, животът на Земята Щеше да бъде сто пъти по-лош.

Сега можете да запитате, какво е отношението на Луната спрямо Земята. Нещата са тясно свързали. Не мислете, че Месечината е тъй далече, тя е много близо. Луната играе спрямо нас важна роля. Слънцето играе спрямо нас още по-важна роля. То е тяло физическо, но Слънцето упражнява и известно духовно влияние. И всички други планети упражняват два вида влияние: физическо и духовно. Казвате: „Аз не се интересувам от небето, от звездите, от планетите." Ти не си човек, ти имаш само форма на човек. Само ония хора, които се интересуват от Слънцето, от звездите, от планетите, от всичко това, те са хора на новото. Не е вярата само, не, В какво ще вярваш без небето? Как ще вярваш в един Господ, Който никога не се е проявил? Всеки човек, който ти е писал едно-две писма, ти вярваш в неговия характер, има на какво да разчиташ. Като видиш неговото лице, на какво разчиташ? Какво е човекът? Това, което е написано в неговото лице, в неговите очи, в неговите уста, уши, крака, ръце, сърце, ум - това е човекът. Да имаш хубави ръце, крака, хубави очи, нос, уста - това е чудесно. Има художници, които треперят като видят хубави ръце. Преди известно време мина оттук един полски журналист; като му погледнах ръцете, той каза:

„Даваха ми 50 хиляди лева да ми нарисуват ръцете." Петдесет хиляди лева му давали само за да им позира, само за ръцете! Вие седите и се считате нещастни. Я вижте какви богатства притежавате! Но трябва да имате неговите ръце. Ако вие разбирате закона, ако вие разбирате онези велики закони на Живота, ако разбирате ония велики закони на Любовта, ако бихте разбрали оня велик закон на Вярата, онзи велик закон на Знанието, ако бихте знаели как да погледнете, само с един поглед щяхте да измените цялата си съдба. Една бедна мома, която сполетели най-големите нещастия, след като

ходила в много богати къщи, при свещеници, при владици и навсякъде я отпращали, най-после се отчаяла от живота си, казала си: „Къде е Господ?“ Тогава нещо й казва: „Не бой се, ще се уреди твоята работа". И срещнала един човек, наглед хубав, красив; тя се спира и го поглежда. И той я поглежда. Нищо не й казва, но този хубав поглед го заинтригувал. Това бил царският син. Погледът на бедното момиче така му харесал, че той си казал: „Чудно нещо, такива очи, такъв поглед! Тук има нещо велико, хубаво, мощно, силно!" И постепенно положението на тази бедна мома започнало да се изменя. Оттам насетне затекли всички блага в живота й. И вие може да отидете при някой богат, може да ви изпъдят - това нищо не значи. Трябва да срещнете един човек, когото да погледнете по този особен начин, който ще уреди вашите работи и ще ви извади от едно безизходно положение.

Христос казва: „За кого ме мислите, че съм?" Той е Онзи, Царският син, когото вие трябва да следвате. Ако го погледнете както трябва, оттам насетне вашето положение, каквото и да е, ще се измени. Ако сте писател и не знаете как да пишете, оттам насетне ще върви перото; ако сте търговец, оттам насетне ще върви търговията. Каквато и спънка да имате, щом срещнете царския син, всичко ще се оправи, всички блага ще дойдат. Ако сте били инвалид или несретник, всичко ще се измени. Но тъй, буквално, не искам да ме разбирате. Има едно разумно разбиране в живота, един важен момент в живота. Които са изучавали закона на интуицията, те знаят как може да се познават, нещата мигновено. Интуитивно можете точно да видите какво може да стане в един момент някъде. Като срещнете един човек, можете да прозрете вътре в него какво става. Това вътрешно виждане у всички ви трябва да е развито. Също, да Дадете ход на Божественото в живота.

За пример, ако кажете: „От мен нищо не може да стане", вие така ограничавате Божественото в себе си. Пък ако си давате по-голяма цена, пак ограничавате Божественото. Значи вие имате за Бога две

различни понятия: днес аз считам този живот за по-добър, а в миналото не е бил добър. Така не се разсъждава. И миналият живот е бил добър, и сега е добър. Миналият живот е бил добър за миналото, а сегашният е добър за сегашното време. Не сравнявайте живота. Казвате: „Аз бях беден." Ами че беднотията все ще дойде, непременно човек ще мине и през беднотията, и през богатството. Бъди благодарен на беднотията! Вие казвате: „Аз на млади години да живея, че на стари години ще стана светия." Че ти на млади години ако не живееш един свят живот, и на стари години няма да го живееш. Тъй е според мен. Може да се не съгласявате, но такива са моите изводи. Аз не съм намерил никакво изключение в това мое твърдение. Правил съм своите наблюдения 12 години тъй щателно, както никой българин не е правил. Такива наблюдения съм правил, много данни съм насъбрал, всички положения съм измервал. Измервал съм хора, на които добродетелите не търпят никаква критика. Аз имам своя мярка, която няма защо да я давам на света. Ще дам всичко, но на хора, които мислят като мен, когато човек дойде до една фаза, при която лъжата да е изключена. Трябва да има една мярка установена, според която да се определя какъв е носът и какво значи всяка една линия на носа, на очите, на веждите. После, очите имат определен отвор. И веждите имат известен строеж. Има статични положения на веждите, установени, които не се менят, но има положения на веждите, които постоянно се менят. То е като Земята, която се движи. В тези движения ще схванеш онзи характер, който се мени. Защото един добър човек може да вземе обратна посока, да стане лош, или един лош Човек да стане добър.

За мен не е важно, че той е станал по-добър или по-лош. Считам, че това са външни положения. Добър човек е този, който се качва на планината, а лош човек е онзи, който слиза в долината. Какво добро има в това, че се качва в планината? Ние го считаме така. Какво лошо има в това, че слиза от планината? Ние считаме някой път, че сме добри, а друг път считаме, че сме лоши. Този, който би немия, лош

човек ли беше? Той не смята, че е лош. Значи, ако употребиш своето изкуство, дето не трябва, ако употребиш своята мисъл, дето не трябва, ако употребиш своето чувство, дето не трябва, ако употребиш своята постъпка, своето влияние, дето не трябва, ти си лош човек. Ако със своята мисъл, със своето чувство и със своята постъпка не правиш добро на хората - да се повдигнат, това не е добро. Това е едно основно определение. Може да има по-право определение. Туй нищо не значи. По отношение на себе си този закон е същият: за себе си ти трябва да си помогнеш за своето развитие. За пример, ти искаш да станеш кандидат за някоя професорска катедра. Хубаво нещо е, отлично, но ти искаш да станеш хамалин на едно пристанище, да носиш големи товари. Че там трябва да имаш херкулесовска сила, да туриш една бъчва от 300 кг на гърба си, за да я носиш, не може да бъдеш деликатен човек, силен, як, здрав и по-грубоват трябва да си. Но за какъвто и да е товар, физически или психически, се изисква сила на човешкия характер. Силата може да се изявява. Има закон, с който вие може да преодолявате силата. Мен ми разправяше един български лекар, от старите лекари - той е бил в Диарбекир затворен на заточение, в ония български бъркотии преди да стане въстанието. Казва: „При мен седеше друг един затворник. Вземе един голям камък и като каже тъй с пръстите си на камъка, той се разчупи и отхвръкне. Той казва, че силата е наследствена в рода им. Голям камък, як камък, като го удари, като че го откъсва с бръснач." Не само това, но има и сега хора в Америка и в Европа, които развиват своята мускулна сила така, че могат железни обръчи да скъсват. Голяма мускулна сила развиват. Има хора, които могат да вдигнат цял един кон. Аз съм ви привеждал онзи пример с американския беден студент, който ходил да гледа тези боксьори пинджулисти, пехливани; един такъв пехливанин му ударил веднъж две плесници и го търкулнал на земята; казва му: „Ти далеч да седиш." В него се повдига честолюбието, започва той да наблюдава пехливанина как живее, как се упражнява. Почнал и той да се упражнява, да вдига тежести. Най-

първо дошъл до положението да вдига и той един,кон, после вдигал кон с едно конче. Казва си: „Има напредък." След това турил два коня и едно конче да ги вдига. Един ден той намерил пехливанина и му казал:

– Знаеш ли кой съм аз?

– Не зная.

Той го хваща за крака и го вдига нагоре. Оня му казал:

– Почитам те сега.

– Аз съм онзи студент, на когото ти удари две плесници.

– Съжалявам, че ученикът надмина своя учител.

Този удар е дошъл точно навреме, че младежът удвоил тази мощна сила. Ако в живота ти се случи една морална несрета, образувай в себе си един мощен характер. Тогава този удар е бил на място. Но ако ти кажеш: „Господ ме е създал така слаб", всеки ще те бие. Не е тъй. Не! Бият те, за да станеш силен. Някой път някой казва: „Иде ми да умра". Христос като се моли, казва: „Скръбна е душата ми до смърт". Но реши ли се Той да се самоубие? Казва: „Аз трябва да покажа на света един пример, ще нося този римски кръст." Какво поругание: 6 хиляди войници да Му се подиграват, да Го плюят, да Му турят корона и мантия, и трънен венец, и също така да Му дадат един голям кръст да го носи! И Той го носи до едно място, но после хвърли кръста. Какво означава това? Ние трябва да се радваме, че Христос хвърли кръста! Значи до половината път, до известно място ще носиш кръста и ще го хвърлиш! Оттам насетне друг ще го носи. Той каза: „Това нищо не значи. Аз зная каква е вашата цел. Искате да ме заковете. Заковете ме!" По римския закон вързаха Го с въжета, туриха Го на кръста и Го заковаха с гвоздеи. Знаете ли какво нещо е закованият човек? От физическо гледище се изисква грамадна сила и мощ. Този характер трябва да развием! Дойде до края и извика: „Господи, не се търпи! Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил на тези гвоздеи?" Писанието казва, че след като казал това, свършило се всичко, и престанали страданията. Свърши се, значи пак хвърля

кръста. Страданията до там спряха. Но имаше и по-големи. След като слезе от кръста, хванаха Го онези жители на астралния свят и онези, които Го бяха осъдили, казаха: „Доведете го тука." Вързаха Го духовете, дяволите Го вързаха и Го доведоха с вериги, пранги туриха на краката Му, войници Го водеха. Писанието казва, че Той като дойде, с крака си ритна вратите на ада и те се събориха изведнъж; веригите и всичко изчезна, и Той влезе вътре. Там блесна една светлина, изпоплашиха се всичките духове и Той отвори затворените, и каза: „Излезте и идете при този Бог, Който ви е пратил, и не грешете вече." Излезнаха един по един и се изпразни целият ад. Казва дяволът: „Защо ми го доведохте този? Отиде всичко!"

Сега аз не искам да вярвате какво Христос е направил. Вие няма какво да играете тази роля - да ритате вратата, защото Той я събори. Сега вие ще кажете: „Ние дали ще можем да я съборим?" - Само веднъж се събаря адовата врата, два пъти не може. И вие имате една врата на ада, която трябва да ритнете. Като ви заведат до адовата врата, ритнете я, кажете: „Навън всички!" Всички онези препятствия на вашата мисъл, ритнете ги. Ще ритнете онази дяволска врата на пътя и ще кажете; „Свободна е моята мисъл!" Ще дойдете после до другата врата - трета врата има - до вратата на вашите чувства. Ще я ритнете и ще кажете: „Свободни са всички мои чувства!" Ще дойдете до вратата на своите постъпки и ще ритнете и тази врата. Ще кажете: „Свободни са моите постъпки!" И тогава Христос ви попита: „Знаеш ли кой съм аз? Аз съм онзи, който може да събори вратата на ада и да освобождава хората. Аз съм онзи, който може да даде свобода на своята мисъл, аз съм онзи, който може да даде свобода на своите чувства, аз съм онзи, който може да даде свобода на своите постъпки." Така трябва да се разбира онова велико учение в живота. Всичко друго придобито е залъгалка. Това е една самоизмама. Ако всички така разбираме, всичко е на място. Следователно всички мъчнотии, които сега съществуват в света, са само условие, за да се повдигаме, за да разберем великото в света, което се крие за нас. Аз гледам на въпроса

другояче. Ще дойде ден, когато светът ще се примири. Не само това. Ако искате да знаете, и самият дявол, и самият Сатана, и той ще се примири, и той ще стане ангел на светлината. Всичко в света ще се примири, няма да има зло. Той ще каже на хората: „Едно време аз не разбирах, но сега разбрах истината. Ще ме извините, много пакости съм направил на света от незнание."

Та сега не се занимавайте вие да укорявате дявола, нито укорявайте себе си, нито се обезсърчавайте, но всеки от вас да тури в себе си мисълта да стане човек: „Кой съм аз и в кого да вярвам." Да имаш едно верую, което да внесе в теб този, новия живот. Тъй както Христос го разбирал преди две хиляди години и тъй както сега трябва да го разберем. Сега, това е отрицателната страна. След туй трябва да имате сила да съборите адовите врата на вашите препятствия. След туй трябва да имате ключа на Любовта, ключа на Знанието и след туй трябва да имате ключа на Свободата, за да бъдете свободни. Дето трябва да влезете, да съборите, но и да градите същевременно.

Та казвам сега на всинца ви: на нас в света трябва второто положение. Първо да се освободим от онова робство, в което се намираме, и второ, след като придобием свободата си, да знаем как да я ценим. Всички хора от каквото и съсловие да са, трябва да дойдат да си подадат ръка и да знаят, че всичко в света е за добро.

Та „За кого ме мислите, че съм?" - Той имаше една мисъл: „Аз съм онзи, който разкрива любовта на Бога на хората, любовта, която Той има."

„Благословен Господ Бог наш".
Добрата молитва.

9-та неделна беседа, държана от Учителя на 22 ноември 1931 г., София, Изгрев.

ЖАЛ МИ Е ЗА НАРОДА

Когато някой човек иска да говори или да спори, той все търси някакъв повод. Сега и аз търся някакъв повод да говоря върху известен въпрос. Като повод за говорене взимам темата: „Жал ми е за народа." (Евангелие от Матея, 15:32).

И действително, жал ми е за народа. Учителят може да каже, че му е жал за народа; свещеникът може да каже, че му е жал за народа; съдията може да каже, че му е жал за народа. Обаче от съжаление до съжаление има разлика. И Христос каза, че му е жал за народа, но Той доказа, определи защо съжалява този народ и се зае да му помогне. Не е достатъчно да съжаляваш някого на думи само, но това съжаление трябва да се изрази и в дела. Исус призва учениците Си и рече: „Жал ми е за народа, защото три дни вече седят при мене и нямат какво да ядат; а да ги разпусна гладни не ща, да не би да премалеят по пътя". За тази цел Христос се зае да даде едно угощение на народа.

„Жал ми е за народа." Думата „жал", „жалост" изразява някаква идея. Човек все трябва да жали някого. Някога той жали себе си, някога другите. Естествено е човек да жали, да съжалява някого. Да съжаляваш, това значи да се лекуваш. Престане ли човек да жали, той се намира в неестествено положение. Сухите дървета никого не жалят. Умрелите хора никого не жалят. Изпадналите търговци никого не жалят. Болните хора никого не жалят. Тия хора се намират в анормално състояние, те казват: „Нас нищо не ни интересува." Който казва, че от нищо не се интересува, той не говори истината. Защо? Защото, като стане въпрос за ядене и пиене, той се интересува; като стане въпрос за печелене на пари, той пак се интересува. Възможно е някои работи да не го интересуват, но има причини за това. За пример, някой човек не се интересува от истината; друг не се

интересува от правдата; трети не се интересува от знанието. Защо? Има причини, които заставят човека от едно нещо да се интересува, а от друго да не се интересува.

Когато се интересува човек от нещо, той трябва да си отговори на всички въпроси, които възникват в ума му. За тази цел той трябва да работи. Учителят преподава известен предмет на учениците си, но дойде ли до някои практически задачи по този предмет, те непременно трябва да се решат. Доколкото учениците се интересуват от тия задачи, дотолкова те ще ги решават правилно. Ако не се интересуват от тях и оставят на този или на онзи да ги реши, те ще ходят и ще се връщат от училище, но ще останат недоучени, невежи. За такива хора турците казват: „Хеле дошъл, вол ей отишъл". Тази поговорка не е за българите. Смисълът, който ориенталецът влага в едно изречение, е различен от този, който европеецът може да разбере. Защо? Защото европейските езици са аналитични, а източните образни. Под думата „животно" турчинът разбира същество, което не мисли за високи работи. От сутрин до вечер волът, например, мисли само за ядене. Щом се наяде, той казва: „Нищо повече не ме интересува. Смисълът на живота е в яденето." И наистина, волът не се интересува нито от наука, нито от музика, нито от изкуство. Ако има нещо благородно в животните, то се дължи на останки от минала култура, при която те някога са живели. Обаче в този живот животните нищо не са придобили. Мнозина мислят, че с дресирането на животните се придобива нещо. Не, дресировката е амалгама, която е поставена върху обикновеното стъкло, да го превърне в огледало. Дресировката не е реалност. Реални неща са тия, които се отнасят до самия характер; реални неща са тия, които са качества, атрибути на живота.

„Жал ми е за народа." Казвате: какво се разбира под думата „народ"? Ако под думата „народ" разбирате сбор от хора, от песъчинки или от семенца, това не е народ. Под думата „народ" се разбира сбор от копнеещи души, с пробудено съзнание, от които

зависи бъдещето на Човечеството. Тези души са носители на новото. За този народ, именно, говори Христос. На този народ трябва да се даде това, което майката дава на детето си. Защо майката дава толкова много на детето си? Защото тя вижда, че в това дете има дарби и способности, на които трябва да се дадат условия да се развиват. На същото основание и съвременните хора трябва да пазят народа, този сбор от разумни души, защото в тях е вложено красивото, великото.

И тъй, трябва да свържете мисълта за народа с красивото, с великото в живота. Кои неща могат да се свързват? Обикновено хората свързват началото на нещата с техния край. Живот, в който не могат да се свържат двата края, той се намира в безизходен път. В такъв живот няма никакъв прогрес, никакво развитие. Всеки човек, който има начало на живота си, а няма край, той нищо не може да постигне. Който пък има край на живота си, а няма начало, и той нищо не постига. На това основание, човек трябва да си изработи нова философия за живота. За пример да вземем идеята за младия и за стария човек. Какво разбират съвременните хора под думите „млад" и „стар" човек? Те определят младия и стария човек според броя на годините. Можете ли според съвременните научни теории да определите, отде започва началото на младостта и старостта и де свършват? Казвам: краят на младостта е начало на старостта, а краят на старостта е начало на младостта. Следователно човек е млад само до зенита на слънцето, до обед. Започне ли слънцето да слиза надолу, към пладне, той започва да става стар. Всяко друго определение за младия и за стария човек е механическо и не е съгласно със законите на Природата. Всяка наука, всяка култура, която не върви съгласно със законите на разумната Природа, е осъдена на изчезване, на смърт. Същото се отнася и за живота на човека: младият, който не може разумно да използува своята младост, той преждевременно остарява; старият, който не може разумно да използува старостта си, той преждевременно умира. Да остарееш преждевременно, това

подразбира да изгубиш най-красивото в живота си; да умреш преждевременно, това подразбира да изгубиш най -ценното - живота.

Питам: каква е задачата на младия човек? Да живее според законите на младостта. Каква е задачата на стария? Да се подмлади. В това седи смисълът на живота. Ако човек мисли, че като се роди веднъж, трябва да расте, да бъде млад известно време и след това да остарее и да умре, той не разбира смисъла на живота. То е все едно да се качиш на върха на една планина, да поседиш известно време там и след това да слезеш. В материалния свят е така, човек трябва да се качи на върха на една планина и след това да слезе, но в духовния свят законите са други. Там няма смисъл човек да се качва на планината и после да слиза. Понеже законите на Духовния свят се различават от тия на физическия, хората казват: „Защо животът не върви гладко?" Най-новите научни теории твърдят, че веществото, с което е изпълнено пространството, няма еднаква гъстота навсякъде, вследствие на което не е еднакво разпределено. Следователно дето веществото е по-рядко, там съпротивлението е по-малко; дето веществото е по-гъсто, съпротивлението е по-голямо. Същият закон се отнася и за светлината. Това може да се докаже с ред математически формули. Всяко нещо трябва да се докаже. Не е достатъчно само да се твърди, че нещо е морално или че е религиозно. Така и бабите знаят. Лесно е да се каже, например, че това е морално или че не е морално. То трябва да се докаже! Всъщност, какво нещо е моралът?

Сега ще приведа един пример за морала на съвременните хора. Когато Господ създал света, направил пеперудата. Един ден тя пожелала да слезе на Земята, за която цел Бог я изпратил с някаква мисия. Като слязла на Земята, тя хвърчала нагоре-надолу, извършвала дадената й задача, но по едно време трябвало да мине покрай паяжината на един голям паяк.Като я видял тъй красива, той се захласнал в нея и казал: „Моля те, кацни на една от моите жички. Ако кацнеш, ще ми направиш най-голямото добро, което някое същество

досега е могло да ми направи. – Не мога, имам важна работа. – Моля те, кацни, голямо добро ще ми направиш." Най-после тя се съгласила да направи едно добро на паяка и кацнала на паяжината му. Капнала и там останала, не могла повече да излезе. Паякът започнал да се оглежда наляво-надясно, да не види някой какво ще прави. В това време ангел Израил минал покрай пеперудата и чул, че тя викала за помощ. Този ангел бил изпратен на Земята със специална мисия, да направи някакви научни изследвания, за която цел носел в ръцете си една книга. Според законите на ангелите той трябвало да държи книгата с двете си ръце, да не я изпусне. Като чул зова на пеперудата за помощ, той се замислил по какъв начин да ѝ помогне. Ако рече да я хване с ръката си и да я освободи от паяжината, той трябва да държи книгата само с едната си ръка. Ако направи така, той ще изгуби нещо велико, което ще кoства целия му живот. Ако не ѝ помогне, пак лошо. Спрял се ангелът на пътя и започнал да мисли как да спаси пеперудата. Най-после намерил един начин: обърнал се към паяка и го запитал какво говори с пеперудата. Паякът отговорил: „Исках малко да се пошегувам, да се поразговоря с пеперудата, но тя се уплаши и започна да вика за помощ." Паякът излъгал. Тогава ангелът му казал: „Двете жички, на които са стъпили крачката на пеперудата, показват мярката, от която зависи успехът на твоя живот. Ако откъснеш тези две жички от Паяжината си, ти ще намериш мярката на твоя живот и щастието ще те следва навсякъде. Изпълниш ли това, то е единственото нещо, което може да те направи щастлив." Паякът откъснал двете жички, на които пеперудата стъпила, и тя хвръкнала. И досега паякът показва тази мярка и съжалява, че го излъгали. Той казва: „Да не бях послушал ангела, щях повече да спечеля, поне щях да изям пеперудата." Той до днес мери с тази мярка, но все не може да разреши живота.

Казвам: човек трябва да намери една мярка в живота си, която, като приложи, да бъде щастлив. Днес всички хора търсят тази мярка. Намерят една мярка, приложат я, окаже се, че не е тази, която търсят.

Намерят друга мярка, и тя не подхожда. Те все мерят живота си като паяка, но и до днес не са го разрешили, още не са намерили истинската мярка. Паякът съжалява, че не е изял пеперудата, но ако беше я изял, досега нито един паяк нямаше да остане жив. Какво по-голямо нещастие от това за рода на паяка? Той трябва да благодари, че се намерил, ангел Израил да го посъветва какво да прави, та всички паяци да останат живи. Всеки трябва да знае, че има само една мярка в живота, която непременно трябва да се намери. Тя е идеалът, към който всеки се стреми.

Христос казва: „Жал ми е за народа." Да съжаляваш някого, това е отрицателен метод. Кой е положителният метод? Да се радваш. Тогава, трябва да се каже: „Радвам. се за народа." Кое е по-хубаво: да ти е жал за народа или да се радваш за народа? Да се радваш за народа е по-хубаво, отколкото да ти е жал за него. Кога се радва човек за народа? Сега, аз искам хората да мислят по нов начин. Мислят ли така, те ще разберат кога трябва да се радват за народа. Ако съвременните хора не дойдат до новия начин на мислене, те няма да имат абсолютно никакво понятие за любовта, за мъдростта, за истината, за живота и за смисъла му. Те ще ядат и пият, ще се раждат, ще растат, ще остаряват, ще им проповядват за задгробния живот, но всичко това са смътни идеи. От тези идеи в ума на човека се образува една каша и той изпада в комично положение. Комичното е там, че и тия, които вярват в живота, умират, както и тия, които отричат живота. Като умре някой, който отрича живота, направят му гроб с хубав паметник и пишат отгоре: „Тук почива еди-кой си велик човек." Питам: щом не вярват в задгробния живот и казват, че след смъртта човек изчезва, защо го търсят в гробищата? Смешно е да се копае там, дето няма имане. Да се копае там, дето знаят, че има заровено имане, разбирам. Да копаят там, дето ще излезе вода, разбирам; да копаят там, дето няма вода, не разбирам. То е все едно да търсите човека в гроба. Ако вярвате, че след смъртта човек изчезва, защо го търсите в гробищата? Ако пък вярвате, че и след смъртта си човек живее, тогава

извикайте го по телефона, да ви се обади. Щом мислите, че е жив, трябва да влезете във връзка с него. В Стария Завет, във времето на цар Саула, се говори за жени бесовъпрошателки, които се разговаряли с духове. Понеже със своите предсказания те внасяли смут в сърцата на хората, Саул издал закон против тях, с който строго се преследвало всяко предсказание.

Един български ясновидец ходел по селата да предсказва на хората какво има да им се случи. На един от селяните се изгубила диканята и той предсказал, че тя се намира в олтара на църквата. Наистина, диканята се намерила в олтара, но за това му ударили такъв бой, че той и до днес не може да го забрави. Той казал на близките си: „Още веднъж няма да предсказвам дали има диканя в олтара или не. Да оставим този въпрос настрана, но казвам: днес много от съвременните хора вършат големи престъпления все в името на Бога, в името на любовта, мъдростта и истината. В това отношение аз деля хората на две категории: безверници и вярващи. Първите са безверници отвън, а вярващи отвътре. Те са материалистите. Втората категория са вярващи отвън, а безверници отвътре. Те са съвременните религиозни хора. Днес безверието е проникнало не само в България, но по целия свят. Не е лошо човек да бъде безверник, не е лошо човек да бъде и вярващ, но при известни условия. Материалистът казва: „Аз не вярвам в нищо." Ти не вярваш в Бога, но вярваш в злото, в силата, в парите, в себе си. Значи, ти отричаш едно, а вярваш в друго. Религиозният казва: „Аз вярвам само в Бога." Това значи: ти вярваш в Бога, а не вярваш в себе си, в парите, в силата и в ред външни прояви на живота. И едната, и другата вяра представят сух клон на някое дърво. Този клон може ли да донесе нещо? Той остава завинаги сух клон, който нищо не допринася на човека. Сухият клон на дървото е сухата вяра в живота. Колкото е важно безверието на материалиста, толкова, е важна вярата на религиозния. И едното, и другото нищо не донасят на човека.

Съвременните учени говорят за електрично и магнетично поле на действие, но те разбират само външната, материалната страна на въпроса. Физиците казват, че енергиите на електричеството вървят по прави линии, а тези на магнетизма - по криви, вълнообразни линии. Следователно средата, в която се движат електрическите сили, е по-рядка от тази, в която се движат магнетичните сили. Обаче, дето се образува поле на електрична деятелност, едновременно с него се образува и магнетично поле. Оттам, щом се усилва дейността на електричното поле, усилва се и дейността на магнетичното. Тази дейност не е еднообразна. Дейността на електричеството не е такава, каквато е дейността на магнетизма, но между електричеството и магнетизма има тясна връзка. Според този закон, ако мислите или желанията на човека попаднат в дейността на електричното поле, те оказват определено влияние върху него. Той постепенно започва да изтънява, става сух, нервен, губи мазнините си и всички казват за него, че е неврастеник. Обаче, ако мислите и желанията на човека попаднат в дейността на магнетичното поле, той започва да увеличава мазнините в тялото си, постепенно надебелява, лицето му става като месечина, а той цял заприличва на буре. И при едното, и при другото положение има опасности. Човек не трябва да бъде нито много сух, нито много пълен. И Двете положения са крайности в живота.

И тъй, крайното изтъняване е полюс на електричеството; крайното надебеляване е полюс на магнетизма. В същност, какво нещо е електричество и какво магнетизъм, точно не се знае. Съвременните учени знаят, че в отрицателния полюс на електричеството се явява светлина, но този полюс същевременно е поле на магнетична деятелност. Следователно светлината се явява в полето на магнетизма. Старите окултисти наричат положителното електричество мъжки принцип, а отрицателното женски. Под думата „мъжки принцип" не се разбира мъж, но се разбира силният принцип. Под думата „мъж" мнозина разбират същество, което има мустаци и

брада. Ако мустаците са отличителният белег на мъжа, какво ще кажете за някои женски животни, които имат мустаци? Смешно е да се взимат космите за характерен белег на мъжа. Други хора определят мъжа по веждите, по челюстите и по ред още външни белези. Те казват, че веждите на мъжа били по-дебели от тия на жената, челюстите му били по-издадени от тия на жената и т.н. Не, това не са качества, по които мъжът може да се определи.

Съвременните хора трябва да дойдат до същественото, до истинското знание в живота. Какво може да им даде съвременното знание или съвременната религия, ако те нямат отношение към нея? Ако науката или религията няма известно отношение към мен, ако не може да ми даде светлина, да осмисли живота ми и да ми даде подтик към възвишеното в света, защо ми е тази наука или тази религия? Ако безверието не може да осмисли живота ми, защо ми е то? Ако безверието осмисля живота ми, то е на мястото си. Който е безверник отвън, той е вярващ отвътре. С такъв човек и аз съм съгласен. По-добре е човек да носи вярата отвътре, а безверието отвън, отколкото-вярата отвън, а безверието отвътре.

Сега ще приведа един пример за един архиерей от миналите епохи, който отвън бил вярващ, а отвътре безверник. Жената на един от добрите приятели на архиерея умряла и той отишъл при него, да потърси утеха за голямата си скръб. Той казал: „Голяма е скръбта ми, иде ми да се самоубия. Не мога да живея без жена си." Архиереят му отговорил: „Не ставай такъв будала! Ти трябва да знаеш, че щом човек умре, всичко с него се свършва. Яж и пий, весели се в живота; жени много има, не е само една. Аз съм се убедил в това, което ти говоря. Животът е само на Земята! Умре ли човек, всичко се свършва. Това, което проповядвам, се отнася до простата маса."

Питам: защо този архиерей не изповяда убежденията си пред своите пасоми, а им проповядва това, в което не вярва? В този случай безверникът, който открито пише своите убеждения във вестниците, седи по-високо от архиерея, който не смее да изповяда своето дълбоко

убеждение. С това аз не осъждам архиерея, защото и той си има свои схващания, но казвам, че той е актьор, който играе на сцената. Нима актьорът, който играе ролята на умиращ и страда, мъчи се, плаче, действително страда? Някой умиращ страдал, мъчил се, а актьорът на сцената се сили да покаже как страдал този умиращ. Слушал съм в Странство видни проповедници, знаменити капацитети по духовната наука, които говорят с голямо красноречие, искат да покажат на хората как страдал Христос на кръста. Казвам: много лесно е човек да покаже на хората как страдал Христос. Който иска да разказва на хората за страданията на Христа, той предварително трябва да е изпитал тия страдания. Достатъчно е да забие четири гвоздея в ръцете и краката си, за да разбере страданията на Христа. Някой казва, че обича Христа. Питам: ти, който толкова много обичаш Христа, защо не се откажеш от удоволствията на живота и не тръгнеш като Него от село в село да проповядваш учението Му? Ти седиш в стаята си и разискваш върху това, което Христос никога, не е проповядвал. Ако Христос дойде днес в света, Той ще се учуди на онова, което съвременните хора проповядват в Негово име.

В света съществува един велик закон, който не трябва да се изменя. Който се е опитал да измени този закон, той е строшил главата си. Този велик закон е канара, в която всички гърнета до едно се строшават. Хиляди царе, князе, проповедници, владици, учени и прости са строшили главите си в тази канара. Защо? Защото всички се стремят да разрешат важните въпроси на живота, без да знаят правилния начин за разрешението им. За пример, защо трябва да се доказва на хората как страдал Христос? Не е важно да се доказва на хората как страдал и как умрял Христос. Преди всичко Христос никога не е умирал. Той опита смъртта, но не умря. Днес Христос е между хората, в църквите, говори, проповядва, но всички Му казват: „Почакай още малко, не е време за тази работа. Не слизай още да поставяш нов ред и порядък в света. Ние не сме си отживели." Младата мома казва на Христа: „Почакай малко, аз не съм срещнала

още своя възлюбен." Майката, на която предстои да ражда, казва: „Не бързай толкова, аз още не съм родила." Студентът казва: „Почакай малко, докато свърша науките си." Астрономът казва: „Почакай малко и мен, искам да напиша своята научна теория." Казвам: тия хора не разбират защо Христос иде при тях. Когато Христос отива при младата мома, Той иска да я накара да се замисли, кой е истинският ѝ възлюбен. Когато отива при майката, той иска да ѝ каже: „Знаеш ли как трябва да отгледаш детето, което ще родиш? Бог ти изпраща това дете, а ти трябва да се научиш да го гледаш." Като отива при астронома, Той му казва: „Като пишеш тази научна теория, знаеш ли, защо Бог създаде света? Можеш ли да повдигнеш човечеството със своята теория?" Като отива при богослова, който пише някакъв трактат за началото на Битието, Христос и на него казва: „Не бързай да довършваш своя трактат. Знаеш ли с какъв въпрос си се заел?"

Сега и вие можете да ме запитате: „Какво искате да ни кажете?" При един знаменит учител се приближава един апаш, негов ученик. Това се случило в Лондон. Учителят запитал ученика: „ – Какво искаш от мен? – Ще ти отговоря след един ден." Ученикът си заминал, без да каже нищо на учителя си. След заминаването му, учителят веднага бръкнал в джоба си и видял, че златният му часовник изчезнал. Той намерил ученика си и му казал: „Така ли трябваше да постъпиш с мен, да обереш учителя си?" Ученикът отговорил: „Учителю, аз държах изпит пред теб. Бях си казал, че ако мога да те обера, значи добре съм научил занаята си." Учителят му казал: „Ти си добър ученик, затова подарявам ти моя часовник, не го искам назад. Ти го заслужаваш." Казвам: аз не се спирам върху лошата страна на живота, но похвалявам този ученик, понеже е могъл да обере своя учител. Затова учителят му казал: не е достатъчно само да откраднеш часовника, но трябва да си служиш с него, да го използваш правилно. Щом можеш да го използваш правилно, аз ти го подарявам. Това подразбира: ако можеш да вземеш истината и да я приложиш в живота си, ти си добър ученик.

Казвате: „Ние искаме да знаем Истината." Питам: защо ви е тази истина, ако не може да ви служи? „Ние искаме знание." Защо ви е това знание, ако не може да ви служи?. „Ние искаме любов." Защо ви е тази любов, ако не може да ви служи? Ако истината, знанието, любовта и свободата могат да ви служат, те са добре дошли за вас.

Много от съвременните хора имат лични разбирания за живота. Всичките им действия са насочени към придобиване на лични блага. Казвам: в света лично благо не съществува и не може да се постигне. То съществува временно само, но не и постоянно. Смисълът на живота не е в личното благо. Който живее за своето лично благо, той сам се обезличава. Това не значи, че човек не трябва да се стреми към лично благо, но ако той мисли, че постигането на това благо разрешава всички въпроси в живота, той се самозаблуждава. Когато човек напусне Земята, де остават общественото положение, богатството, знанието, които той е придобил? Когато човек остарее, де остава неговата младост? Старият трябва да се подмлади, а младият да запази младостта си. Смисълът на великия живот седи в трансформиране, в превръщане не енергиите от едно поле в друго, при което електричните сили могат да се превърнат в магнетични, а магнетичните в електрични. В природата съществува закон за превръщане на енергиите.

Всички колебания, всички промени, които стават в природата, се дължат на външни закони. Преди 15-20 години говорех на хората за връзката, за отношенията между слънчевите петна и явленията на Земята, но те казваха, че това е глупава работа, някаква фантазия. Обаче съвременните учени се убедиха, че действително между слънчевите петна и живота на Земята има разумна връзка. За пример, с увеличаването петната на Слънцето се увеличава броят на браковете, плодородието, земетресенията, пожарите, убийствата и т.н. Връзката между петната на Слънцето и явленията на Земята е разумна, съзнателна, а не механическа. Когато отидете на бойното поле и наблюдавате как гранатите се пукат една след друга, това

явление привидно изглежда механическо, но зад всяка граната седи едно разумно същество, което ръководи това действие по известни правила и закони; Колкото съществата, които взимат участие във войната, са по-разумни, толкова по-правилно става тя. При това трябва да се знае,че разумният човек е всякога по-силен от глупавия.

Някой казва: „Не си струва човек да живее." Не, така може да говори само онзи, който не разбира основния закон на живота. Защо не струва да се живее? Защото имало зло в света. Когато се говори за злото и за доброто, човек трябва да има предвид следния закон: злото в началото е силно, на края е много слабо. Злото в началото всичко придобива, а на края всичко изгубва. Доброто в началото е крайно слабо, а на края е всесилно. Доброто в началото почти всичко губи, а на края почти всичко печели. Който живее с доброто, в началото ще губи, в края ще печели; който живее със злото, в началото ще печели, в края ще губи. Както виждате, аз съм гадател. Казвате: „Как знаеш това?" Зная го; както зная, че 2х2=4.

Преди години срещам един варненски адвокат, който минаваше за голям философ, и той ми казва: „Само животът на Земята е реален. Предвид на това, че веднъж човек живее на Земята, той трябва да се осигури. Трябва ли да бъде играчка на живота? Въз основа на горния закон аз му казвам: няма да мине много време и ти ще изгубиш всичко, което имаш днес. След това в теб ще стане голям преврат, ще измениш начина на живота си. „Това не може да бъде! Ти само си приказваш; не си гадател." - Сам ще опиташ това. Ще провериш думите ми и като ме срещнеш някой ден, ще кажеш дали съм прав или не. На онзи, който живее с доброто, казвам: днес ти си беден човек; трън да завъртиш в къщата си, няма де да се закачи. Обаче след 20 години най-много ти ще имаш всичко. „Отде знаеш?” Това е моя работа. Твоя работа е, когато думите ми се сбъднат, да се увериш, че съм бил прав. Това е наука, която не е дошла на готово, но съм я придобил с дълго изучаване на природата, на разумния живот. Само по този начин аз съм дошъл до строго определени закони. Аз мога да

ви кажа, че преди мен е имало хора, които са изучавали природата и живота, а мога да ви кажа, че преди мен не е имало друг човек. Аз съм първият човек в света. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че е много казано. Ако кажа, че преди мен е имало много хора, тогава не е много казано. Какво вие ще кажете, не е важно за мен. Всеки може да каже за себе си същото. Христос каза: „Преди да беше Аврам, Аз бях." Значи, Аврам дойде след Христа. Това подразбира пробуждане на Неговото съзнание, Аз не говоря за своето име, но за вътрешното Аз, което е било в началото на Битието, което е съществувало в Бога още преди създаването на света. В този смисъл всеки може да каже „Аз". Аз, ти, той, това са имена на едно и също лице. Те се отнасят до онези, които разбират вътрешния смисъл на живота.

Казвате някому: „Ти си лош човек, ти си първокласен будала." Той веднага се докача. Защо трябва да се докачаш? Преди всичко ти не знаеш кой е този „ти", за когото се говори. Има един „ти", който е много лош, но кой е той, не знаеш. Нека се изправи пред теб, да го видиш. Ако някой ти каже, че ти, Иван или Драган, си много лош човек, кажи му: „Моля ви се, господине, изнесете конкретно една моя постъпка, да видя кому съм направил зло, кого съм спънал в пътя, на кого парите съм изял" и т.н. Който иска да говори истината, конкретно трябва да говори. В истината има един строго определен морал, който не търпи абсолютно никаква критика. Вън от истината има много морални положения. Тези положения хората наричат морал. Такъв морал имат и животните. За пример, лисиците в северните страни поддържат следния морал: когато една лисица само се допре до някоя кокошка, но не успее да я изяде, допре ли се друга лисица до същата кокошка, втората не посяга да я яде. Тя счита, че кокошката е собственост на първата лисица. Както виждате, за лисицата няма писан закон, няма стражар, който да я следи. Тя казва: „Не трябва да бутам тази кокошка тя не е моя; аз нямам право на нея."

Казвам: ако Провидението подложи съвременните хора на изпит, да провери докъде са стигнали в своите морални разбирания, той ще

бъде следният. Представете си, че един пролетен ден, когато тревата се е хубаво раззеленила, цветята разцъфтели, птичките запели своите сладкопойни песни, хора от всички съсловия: царе, князе, духовници, съдии, адвокати, писатели, поети, бедни и богати, учени и прости, мъже, жени и деца са тръгнали на разходка. Обаче, по някаква случайност, те всички са закъсали и нямат нищо в себе си - нито хляб, нито пари. Те виждат на пътя една голяма торба с английски златни стерлинги. Какво ще направят тия хора? У всеки ще се яви желание да вземе торбата за себе си, да се осигури. Питам: каква култура е тази, когато всеки мисли само за себе си? В дадения случай всеки трябва да погледне на торбата със злато като на торба с орехи и като мине покрай нея, да си вземе по един-два ореха за спомен и да продължи пътя си. Правилно е всеки да си вземе по един орех само. Вземе ли два ореха, той върши престъпление. Такъв е законът на Природата. Когато някой човек влезе в една градина, според законите на Природата той трябва да си откъсне само една ябълка; ако откъсне две ябълки, той върши престъпление. Ще кажете: „Какво може да направи човек с един орех или с една ябълка?" Едно време плодовете не били като сегашните; те били много-по-големи. С един орех човек се е нахранвал. Едновремешните ябълки са били големи, всяка ябълка е тежала по два килограма. Това е само за обяснение, не искам да ви заставя непременно да вярвате. Някои ябълки са тежали и по десет килограма, само че опашките им са били жилави.

Сега, ако искам да повярвате, трябва да ви доказвам тия неща, както един гръцки поп доказвал на своите пасоми един стих от Евангелието. Той им цитирал стиха, в който се казва, че Христос нахранил няколко-хиляден народ с пет хляба и две риби. За да убеди слушателите си в истинността на този факт, той казал: „Братя християни, вие трябва да знаете, че тези пет хляба не са били като сегашните; те били големи като могили." Между слушателите имало един овчар, който, като чул тия обяснения на попа, свирнал с уста. „Защо свириш? Какво искаш да кажеш с това?" Овчарят отговорил:

„Не се учудвам, че хлябовете били големи като могили, но се чудя, каква ли е била устата на пещта, в която са пекли тия хлябове!"

Някои съвременни научни теории мязат на тия попски обяснения. Понякога вие искате да направите нещата както трябва, но примесвате желанията си, вследствие на което не успявате. Всеки човек трябва да има непреодолимо желание да изнесе истината в нейната вътрешна чистота. Ако човек вярва в Бога, а умира, каква е тази вяра? Ако човек страда и върши грехове, а обвинява Бога за тия страдания, без да Го е видял, какъв морал е този? Това показва, че човек е забравил добрините, които Бог му е направил.

За обяснение на последната мисъл ще приведа следния пример. Един беден, добър човек седял край пътя, дето минавали много пътници, да ги предупреждава да бъдат внимателни, защото всред пътя се отворила една голяма дупка. Минал един пътник и бедният човек му казал: „Не минавай оттук, опасна е работата." Пътникът послушал, отбил се от пътя си. След него минал един богат човек, добре облечен, с бастун в ръка и не забелязал, че пред него зее голяма дупка. „Стой, не минавай оттук! Опасна е работата." Богатият казал: „Как смееш да ме спираш в пътя ми? Аз съм свободен да мина отдето искам. Ти знаеш ли кой съм аз? – Не е важно кой си, не минавай през този път!" Богатият не послушал, продължил да върви. След пет минути бедният чул от дупката вик за помощ. Той отишъл и казал на богатия: „Ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм онзи, който ти казваше да не минаваш оттук, но твоята дебела глава не искаше да чуе истината. – Моля, извинете ме, изкълчих крака си, помогнете ми! – Още веднъж като минаваш през този път, да слушаш като ти казват, че има опасно място. – Ще слушам, но сега какво да правя? – Ще те извадим, но ще почакаш малко."

Сега и ние казваме на съвременните.хора да не минават по опасния път, но те казват: „Кой ви тури тук да проповядвате? Не е ваша работа отде ще минем (...). Свободни сме да вървим по който път искаме. Знаете ли кои сме ние?" Обаче, като се намерят в дупката,

същите тия хора викат за помощ. Тогава ние казваме: знаете ли пък ние кои сме? Ние сме онези, които ви предупреждаваха да не вървите по този път. Следователно слушайте всеки, който е поставен на опасния път и ви предупреждава да не минавате през него. Този човек е човек на истината. Той много пъти ви е правил добро. Не забравяйте доброто, което ви е направил. Слушате ли гласа на истината, вие ще се доберете до правата философия, до истинската наука. Тя ще ви разкрие вътрешния смисъл на живота.

Христос казва: „Жал ми е за народа." И нас ни е жал за хората, когато вървят по един път, който ги съсипва, унищожава. Нас ни е жал, когато виждаме как се съсипват възвишените мисли у младите. Това не .значи, че младият трябва да стане йезуит. Думата „йезуит" е много сполучливо избрана. Тя означава човек, който лъже. Задача на всеки човек е да стане Христов ученик. Нашата цел не е да направим хората вярващи. Ние искаме всеки човек да развие в себе си възвишеното, благородното, с което е роден и което носи в себе си. Е съвременните хора имат много лоши качества, които не са присъщи на тяхното естество, но са присадки, отпосле дошли. Ще кажете: условията са били такива, че са благоприятствували за тия присадки. Как са дошли тия присадки, не е важно. Задачата на всеки човек е да отчупи тия присадки от своето естество и да се освободи от тях.

Съвременните хора казват, че Бог е създал света такъв, какъвто го виждаме. Това е първото заблуждение. Бог не е създал света такъв, какъвто вярващите го мислят, нито такъв, какъвто материалистите го мислят. Други пък казват, че условията на живота са причина за неуспехите, за неуредиците. И това е заблуждение. Преди всичко, условията са създадени от хората. Следователно нито Бог е виновен за неуспехите в света, нито условията. Човек е фактор в живота. Щом е така, той може да измени условията на живота, той може да ги подобри. Когато много реки се съединят на едно място, те образуват море. Когато разумните хора се съединят на едно място, те носят благото на цялото човечество. Разумни хора са тия, които служат за

прогреса на цялото човечество. Прогресът не е само за отделния индивид, нито пък за улеснение на сегашния ни живот. Той се отнася за цялото човечество и за неговото бъдеще. Когато видим един човек, не е достатъчно само да кажем, че той.е пълничък, червеничък и облечен с хубави дрехи. Добре е човек да се облича хубаво, но ако неговите дрехи стават причина той да изгуби живота си, те не са на мястото си. Ако човек облече дрехите на престъплението, на неправдата, на лицемерието, на заблуждението, казвам: хвърли тези дрехи, те носят твоето нещастие. Ние не сме за скъсаните дрехи, но за дрехите на добродетелите. В това отношение, хората изпадат в две крайности: или добре се обличат, или скъсани ходят. Българинът, например, когато иска да се представи за света за праведен човек, той се облича със скъсани дрехи. Много такива светии съм виждал, но скъсаните дрехи нищо не донасят. Един от учениците на Сократа, за да покаже на своя учител, че познава добре учението му, отишъл при него със скъсани дрехи. Сократ му казал: „Твоята гордост се познава и под скъсаните ти дрехи."

Някой казва: „Трябва да бъдем благоугодни на народа." Как да бъдем благоугодни, със скъсани дрехи ли? Не, богатство се изисква. Който отива при народа, той трябва да му даде нещо, а не да взима от него. Който дава на народа, а не взима от него, той е истински негов благодетел. Благодетелят трябва да даде богатство на своя народ; той трябва да внесе в него живот, светлина и свобода. Който туря юлари, гемове на своя народ и го прави тревопасно животно, той не е негов благодетел. И след това той ще каже, че този народ е нахранен, задоволен. Ние не споделяме тази идея, тя не е Божествена. Животните могат да мислят така, но да мисли така съвременният културен човек на 20 век, не е позволено. Това е грях, това не е човещина, това не е истина.

Христос казва: „Жал ми е за народа." Това значи: жал ми е за народа, че има такива пастири; жал ми е за народа, че има такива учители; жал ми е за народа, че има такива управници; жал ми е за

народа, че има такива наставници; жал ми е за народа, че има такива майки и бащи. Питам: ако Христос дойде днес, след 2 000 години, в какво положение ще намери съвременния християнски свят? Ще намери ли, че този свят седи по-високо от еврейския народ, за когото казваше, че му е жал? Много нещо още трябва да се внесе в този свят. Въпросът е, обаче, за разумните хора, които трябва да дойдат, ние не трябва да очакваме спасението на света по механичен начин. Спасението на света зависи само от един момент - всички хора да запалят свещите си. Запалените свещи, това са човешките умове, които трябва да светят от чисти, трезви мисли. Ние трябва да турим чувствата си в едно магнетично поле. Сърцето е магнетично поле, умът е електрично поле. Какъвто е умът на човека, такова ще бъде и сърцето му; каквото е сърцето му, такъв ще бъде и умът.

Следователно, каквито са умът и сърцето на човека, такива ще бъдат и постъпките му. Защо? Защото материалният свят е извод, резултат на общото действие на човешкия ум и на човешкото сърце. Всичко, което имаме днес, е резултат на нашите мисли и чувства от преди хиляди години. Вследствие на това бъдещият живот може да се предскаже още днес. Обаче хората трябва да знаят, че те не са единствените фактори в света. Учените хора са се домогнали до един род лъчи, които проникват в науката, в изкуствата, в живота и оказват влияние върху тях. Отде идат тия лъчи и те не знаят. Какво име да им дадат, също така не знаят. Те забелязват, че в тия лъчи има известна разумност. В това отношение и съвременните учени ще дойдат до индийската философия, според която се допуща съществуването на едно разумно слънце в космоса. Следователно всички промени, които стават в нашата слънчева система, се дължат на лъчите на това разумно слънце. Туй подразбира стиха, който Христос някога е казал: „Събудете се вие, които спите! Събудете се вие, мъртвите!" Пертурбациите в Света се дължат именно на тия лъчи, които будят съзнанието на хората. Христос казва: „Последният ден ще ги събудя." Идат Божествените лъчи, които ще събудят мъртвите, ще ги изкарат

вън от гробовете им. И на вас, които се колебаете демократи ли да станете, земеделци ли да станете, народняци ли да станете, казвам: никакви не ставайте!

„Жал ми е за народа." Жал ми е за земеделците, които нищо нямат; хамбарите им са празни; дрехите им нищо не струват. Жал ми е за радикалите, радикалът на които нищо не може да донесе. В радикалите има радикални числа. Всяка партия трябва да има една основна идея, която да я отличава като партия. Демократът трябва да мисли и чувства правилно. Той трябва да има чист и светъл ум, както и чисто и светло сърце. Същото се отнася за всяка партия. И тогава, като срещнете един демократ, земеделец, народняк или някой от попска партия, да ви е приятно, че сте го срещнали. Това не значи, че партиите не са на мястото си. Всяка партия не е на мястото си, когато тя е болна, хилава, когато лекари я гледат, когато нейните водители, депутати умират от разрив на сърцето или от други болести. Здрава ли е партията, тя е на мястото си. Нито водителите на партиите трябва да умират, нито майките, които раждат. Младите майки и бащи трябва да бъдат здрави.

Казвам: жал ми е за майките, които умират; жал ми е за бащите, които умират; жал ми е за учителите, които умират; жал ми е за всички, които умират. Какво трябва да се прави тогава? От всички се изисква нова идея, нова мисъл. Новите мисли, които сега се проповядват, са идва ли много пъти при вас, но вие сте се колебали да ги приемете ли или не. Вие трябва да усилите вярата си, защото тя е ваше наследство. Всяко нещо трябва да се опита, да се провери. Ако мислите, че като богати ще влезете в небето, вие се заблуждавате; ако мислите, че като сиромаси ще влезете в небето, вие пак се заблуждавате. Бъдещата култура няма да бъде нито на буржоазията, нито на пролетариата. Кой създаде буржоазната партия и кой пролетариата? Парите създадоха буржоазната партия, а безпаричието - пролетариата. Всички забогатели пролетарии станаха буржоа, а всички осиромашели буржоа станаха пролетарии. Бъдещата култура

трябва да бъде култура на свободните хора. Буржоата и пролетариите трябва да споделят идеята за братството, да се считат братя. Те не се родиха нито пролетарии, нито буржоа, но се родиха братя помежду си. Такова трябва да е бъдещото разбиране на хората. Дойдат ли хората до това разбиране, и войната между тях ще изчезне. Днес войните стават не само на бойното поле, но и в домовете.

Преди няколко деня дойде при мен една млада жена за съвет. Тя каза: „Не зная какво да правя. Оженихме сестра ми за един млад човек, когото считахме за много благороден. Обаче оказа се, че той бил много ревнив. Ожениха се, ходиха в странство, върнаха се, но той все същ си остана. От ревност й приписва най-големите престъпления. Докато сестра ни беше при майка ни, гледаха я като писано яйце, а сега й се приписват недостойни качества. По цели дни седи затворена в къщи, никъде не излиза, не я пуща да се срещне с жив човек." И този човек минава за културен! Проповядва свобода на хората, а жена си ограничава, държи я като робиня. Коя е причината за тази ревност? Ревността е атавистично чувство, останало у човека от минали съществувания. Това е желанието на богатия да хване сиромаха, или желанието на вълка да хване овцата и да я изяде. Колкото и да вика овцата, щом вълкът я хване веднъж, той я разкъсва и изяжда.

Следователно отрицателните прояви на хората се дължат на ред атавистични чувства у тях. Съвременните хора страдат от безлюбие. Казвате: какво нещо е любовта? Майката жали за детето си, понеже има любов; учителят жали за ученика си, понеже има любов; приятелят жали за приятеля си, понеже има любов. Ако любовта не влезе между хората, да повдигне възвишеното и благородното у тях, нищо не може да се постигне. Аз не съм за онова моментално, механическо подобрение на света. Не е въпросът да се поддържа привидно добрата страна на хората, защото, като се пишат житията на светиите, за пример, зад добрата им страна се крие опаката. В този смисъл те не могат да бъдат авторитети. Преди години, когато правих

своите научни изследвания, отидох в един манастир. Там ме заведоха в една стая, дето имаше черепи на калугери, заминали за онзи свят. Някои от тях са били добри, отлични хора, и като калугери те са били на мястото си. Запитаха ме: Отде знаеш това? - Всичко е написано на главата на човека. Един ден и по вашите глави ще може да се чете всичко, което е написано. Като правех изследванията си, аз си носех свещица, която запалвах и турях в черепа. Питаха ме защо турям свещта вътре. Като турям свещта вътре, по този начин познавам на кои места черепът е по-тънък. Тънките места на черепа показват, че в тия области човек е работил повече, отколкото в другите. Щом поставя свещта в черепа, веднага чета написаното на главата, а те мислят, че правя някаква магия. По главата човек може да чете своето минало, както и това на другите.

Казвам: когато човек внася чисти и светли мисли в ума си, добри и светли желания в сърцето си, той ще може да гадае своето минало, настояще и бъдеще. Когато Христос дойде на Земята, Той имаше пред вид една велика цел, а именно: Той искаше хората да познаят Бога. Бог не е предмет на невежите. Ако Бог е създал цялото човечество, ако Бог е създал този велик свят, с толкова разумни същества в него това показва, че Той има грандиозен ум. Щом е така, Бог е помислил и за човека. Той няма да го остави вечно да живее на Земята. Един ден училището на Земята ще се затвори за човека и ще го изпратят в други светове да се учи. Определено е колко години може да остане човек в земното училище. Ако той прогресира, ще го изпратят в по-висок свят, там да се учи. Ако на Земята не прогресира, ще го върнат назад, в по-нисък свят, в по-гъста материя. Това може да е така, а може и предположение да е, обаче същественото за вас е да мислите трезво, без да се тревожите. Имайте вяра, която всеки ден може да опитвате. Ако имате тази вяра, ще опитате, че в света съществува разумна обич между хората. Като приложите тази обич и тази вяра, когото срещнете, ще го познавате. Който има тази обич и тази вяра в себе си, той ще може да се справи и с най-големия разбойник.

Един наш приятел разправяше една своя опитност. Една вечер пътувал през една гора и се забъркал из нея. Като се лутал натуктатам, попаднал в една разбойническа банда. Той веднага схванал какви са тези хора и започнал да се ръкува с тях, като им казал: „Много благодаря, че попаднах между толкова добри хора! Ако бях останал сам в гората, може би щях да бъда разкъсан от мечки, а между вас съм напълно спокоен и сигурен." Той си поговорил това-онова с тях и сутринта всички станали да го-изпращат. Никой нищо не взел от него. На разделяне с тях той им казал: „– Да ви оставя нещо от благодарност. Вие ме приехте много добре. – Нищо не искаме от теб. Ние сме доволни, че имахме такъв гост като теб. От дълго време не сме имали такова посещение. Човещината изисква да те приемем както трябва." Казвам: ако човек без вяра попадне в такава банда, той ще изгуби присъствието на духа си, ще мисли, че е загубен. Не, тук действува един велик закон на Битието, който нарежда такива случаи в живота на човека или като препятствия за усилване на вярата, или като условия за сближаване на хората.

И тъй, когато хората казват, че човек за човека е вълк, това е едната страна на живота. Неразумното в света кара хората да бъдат едни за други вълци, а разумното в света прави хората едни за други приятели. Желая на всички да имат разумното в себе си!

Казвам: радвам се за народа, че има какво да яде, да пие и да живее добре.

10-та неделна беседа, държана от Учителя на 6 декември 1931 г., София, Изгрев.

ПРЕД ВСИЧКИЯ НАРОД

Добрата молитва
„Духът Божий"

24 глава от Евангелието на Лука, до 23 стих

Ще взема само думите от 19 стих: „Пред всичкия народ".

Моята цел не е нито да ви уча, нито да ви морализирам. Учи се невежият, защото у него има стремеж към знание. Тогава ние задаваме въпроса: онзи, който знае, какво трябва да прави? Който не разбира смисъла на живота, той ще се възгордее, ще мисли, че знае много. Знанието е, върху което добрите работят, невежият не може да работи. Трябва да работи онзи, който знае; следователно невежеството е стремеж към знанието, знанието е стремеж към работата, а работата е стремеж към постижението на великата цел на живота. Казват някои: Каква е целта? Целта стои в човешкия ум. Всеки, който има ум, има цел. Всеки, който има сърце, има условия. Всеки, който има воля, има постижение. Това са неща вложени в човешката душа. Сега, душата може да я разбирате както искате. Тя е един факт. Противоречие има като каква е, дали е нещо неделимо или е нещо, което се дели. Аз казвам: душата е нещо, което се дели и не се дели, което се умножава и не се умножава. След като разделите една единица на нейните съставни части, какво придобива тази единица? И като съберете нейните части на едно място, какво придобива тази единица? Цялото и като го делиш, и като го умножаваш с неговите части, не може да стане нито по-голямо, нито по-малко. Това е аксиома, която трябва да разберете. Ако мислите, че животът може да се увеличава или намалява, грешите; ако мислите, че може да умрете и да оживеете, това са състояния на живота. Трябва да имате една

постоянна философия. Тъй както философите разглеждат нещата, то е частично разглеждане.

Вземете личността. Казвате: „Аз съм личност". Личността не се състои само от един факт. Личността е един завършен резултат на физическия свят. Следователно всички сегашни хора не живеят своето настояще, всички хора сега живеят живота на миналите векове. Да ви приведа онзи пример на съвременните астрономи. Вземете светлината като единица, или скоростта на светлината. Мъчно може да се определи с каква бързина пътува светлината до Земята, но приблизително изминава около 300 хиляди километра в секунда. Следователно ако вие сте на Месечината, в 3/4 от секундата или за около една секунда светлината вече е отишла от Земята до Месечината. От Слънцето до Земята пристига за 8 минути, както изчисляват. (Значи светлината, която сега възприемаме, не е тази, която сега излиза от Слънцето, а онази, която е излязла преди 8 минути.) А до най-далечните области на нашата Слънчева система, до крайните й предели, доколкото сега знаят, светлината пристига за 5 часа. Авторът, който дава тези изчисления, не е турил десетата планета, която сега е открита, но не е кръстена още. Има десета планета, която по големина иде след Юпитер. А ако старовременните астролози дойдат във вашите времена, ще кажат, че има само седем планети. Мерките на тези учени хора бяха толкоз ограничени, че не позволяваха никой друг да оспорва тяхната наука. Като им трябваше някоя планета, туряха Слънцето за планета. Иска не иска Слънцето, направиха го планета - в тяхната астрология то е взето като планета. Прави са, може би, в едно отношение - ако подразбират, че планета е всяко тяло, в което живеят някои организирани същества; прави са в туй отношение. Но сега да оставим този въпрос. Те са имали становище по него според степента на тяхното съзнание. В ония времена нямаше тия уреди, с които хората да видят, а те не можеха да осъзнаят, че има и други планети. За пример сега ние знаем, че има само седем цвята, че има седем тона. Сега музикантите имат 8 октави

на пианото. Според някои научни изследвания обаче, в предната част на човешкия мозък има едно място, дето е поставен един орган, който има 25 хиляди клавиша. Онзи, който не е запознат с музиката, може отчасти да разбере какво нещо е музиката. Ако вие се качите в света на съществата, които са по-развити от нас, ще разберете: ние имаме претенции да мислим, че ние сме най-висшите същества на Земята, но истината е, че има далеч по-развити и възвишени същества, за които и хабер нямаме. Но ние не сме нещо отделно от тях, а сме едно цяло. Целокупното човечество е било от преди времето на Адам, преди да е съгрешило. Казва се, че Бог направи човека по образ и подобие свое. След туй направи още един човек от кал. Следователно има човеци, които са направени по образ и подобие Божие, и други, които са направени от кал, мязат на кал; те имат жива душа и са смесени. Едните ги наричат Синове Божии, а другите ги наричат дъщери човешки. Казват, че тия Синове Божии се влюбили в дъщерите на човечеството. Мит е това. Хубаво е да имате едно схващане, да разбирате какво се крие в един мит. Дъщерите човешки са тези, които са направени от кал, от материя. Кал употребяват само българите; калта, която хората тъпчат по пътя, това наричат кал. Кал се нарича когато не е добре замесена, но когато е добре замесена, как я наричате вие? За пример, когато една домакиня от житото замеси хляб, какво ще го наречете? Вие имате в нощвите смляно жито - брашно и с него замесвате хляба. После това, което замесвате в нощвите, го наричате тесто, нали? Като се омеси тестото и като го опечете, вие го намирате за отлично.

Да се върнем към стиха „Пред всичкия народ". Това са най-умните, най-възвишените души, които могат да се разбират. Аз под думите „всичкия народ" не разбирам тълпата, масата. Така можете да говорите вие за някое стадо животни, но когато се отнася за народ, се разбира най-разумното. Ако вие не внесете тая идея в ума си, създавате най-голямото нещастие в света. Сега вие мислите, че онзи народ, който Бог е избрал, ще седи по-високо от вас, или пък вие с

вашето самомнение сте нещо много по-високо от някои народи. Ще се повдигнете да мислите, че вие всички сте едно велико цяло, нито по-високо, нито по-ниско от останалите. Това е една обща психологическа слабост. Или вие мислите, че сегашните ви разбирания са реални и не подлежат на изменения? Като казвам „вие", не разбирам под това местоимение вас, слушателите само.

Вие не можете да разберете смисъла на човешката реч, докато не дойдете до обикновените съюзи. Извадете съюзите от речта и вижте какво ще представлява тя. Туй, което циментира, спোява, това са съюзите. Прилагателните, глаголите, съществителните без съюзите са като овцете без овчар. Следователно съюзите са овчарят, който свързва и дава смисъл. Като минавате покрай някоя патка, тя казва: „С-с-с-с" - съюз. Ти си разумно същество, гледай да не те сполети някой глагол. Защото глаголът е действие. Кога се явяват глаголите? Глаголите се явиха, когато съгреши Адам. Преди да съгреши Адам нямаше никакви глаголи. В този смисъл вие казвате: Аз исках, бях, говорих, пих, мислих и т.н. След като си искал, какво си направил? Дал ли си някакъв подтик? Казвате: култура, бояджийство. С бояджийство може ли да се оправи светът? Може да се създаде една мода. То е хубаво, не е лошо това изкуство, но ако мислиш, че като смесваш това и онова си направил нещо, ти нямаш понятие за бояджийството. Ако е за бояджийство, птиците са хиляди пъти по-майстори от нас, хората. Цветята, растенията са още по-добри специалисти. А ние ги считаме за първокласни невежи. Растенията така се боядисват, че колкото и да пече слънцето, не се развалят краските им. Какво представлява едно цвете вие знаете ли? Говоря по новата философия. Под думата „цветя" аз разбирам неща, които не са завършени, които не са реални. Има много творения на Земята, които не са реални, не са завършени. За в бъдеще ще станат реални. И сегашният материален свят преди милиони години не беше реален, а беше в едно газообразно състояние. Имаше и тогава морета,

съществуваха, само че не ги виждаха. И растения имаше, само че тия растения бяха другояче организирани.

Аз наричам отвлечени работи тия, които са неразбрани. Те трябва да се съпоставят с разбраните. Пред сегашните хора щом разглеждаш една истина, те ще кажат: Това съобразено ли е със съвременната последна научна теория? Може да е съобразено, може да не е съобразено. Сегашните научни теории съобразени ли са с теориите на миналото, съобразени ли са с теориите на бъдещето? Теориите и хипотезите, това са стъпала, по които ние се качваме нагоре. Всичките теории от създаването на мира съставят стъпала, по които цялото човечество се качва, и нищо не е изгубено, Най-големите противоречия, които са съществували някъде, са изчезнали. Може да се каже, че тези геологически формации са образувани и че животът е едно противоречие. Това е една философия. Да вземем мисълта: ти можеш да мислиш криво, както и да е. Но мисълта, която ти пращаш в света, е един физически принцип. Дали ти мислиш право или криво, ти вече твориш в света. Тази сила - мисълта, която е излязла от твоя ум, тя твори. От научно гледище, как се образуваха планините, как се образуваха скалите? Може да обяснявате тяхното образуване по един механичен начин, може да го обяснявате по един технически начин, но това е едно много леко обяснение. Фабриките, колелата как са създадени? Каква сила е действала вътре, докато се турят тия колелца в действие, на работа? Първоначално тия фабрики са съществували в природата и по техен образец са създадени фабриките, които сега имаме. Какви ли не чудни инсталации има в природата! Ако вие можете да погледнете в една природна инсталация, малко ще се позасмеете. Много хубава е. Все таки, трябва да се насърчим като малките деца. Често детето рисува едно гардженце, майката се учудва и казва: „Гениално е това дете, на 4-5 години е, а каква гарга е нарисувало!" Тя показва гаргата и се възхищава. Майката може би вижда бъдещето, какво ще излезе от това дете, че ще стане велик художник, гений. Права е майката в това

отношение. Виждате работата на художника: като тегли една крива линия, той туря основните черти на своята картина. От тези черти ще се познае, ще стане ли тя едно велико творение или не. В такива основни черти понякога може да изучавате характера на хората. И при човешкия характер най-първо се турят основните черти, след туй се турят сенките. Има основни черти, които Природата е положила във веждите на човека, има основни черти в носа, в устата, не само прави линии, но основни черти. Основната черта от детство до стара възраст си остава неизменна.

Та казвам: тези основни черти съставят основното, върху което нашият характер се гради. Даже ние, когато разглеждаме себе си, казваме: аз не познавам себе си. За да познаеш себе си, ти трябва да имаш една основна черта в ума си, която никой никога да не измени. В сърцето си трябва да имаш една основна черта, която да познаваш и във волята си трябва да имаш една неизменна черта, която да познаваш.

Сега онези от вас, които по едно стечение на обстоятелствата не обичат дълбокото, казват: който много мисли, се поврежда. Вярно е, че който много мисли се поврежда, но и който не мисли се поврежда. Аз ви казвам: като мислиш ще се повредиш и като не мислиш ще се повредиш. Кое е по-добре? По-добре е да мислиш и да се повредиш, отколкото да не мислиш и да се повредиш. Цел трябва да има в живота. Мисълта, това е цел. Когато дойдат тези съюзи, съюзяването, тогава ще се образуват нещата. И онези неща, които сега са нам непознати, ще ни станат познати. За пример аз наричам наука това: да се извади един недъг на човешката душа, да се види какъв е той; например крадлив ли е човек или не е крадлив. Според моето становище науката е да намериш финото в човека; онова, обикновеното, всеки може да го намери, да го види. Бъдещото възпитание на хората ще зависи от това, да гледаш положителната страна на всичко и да насърчаваш всекиго към успех. В това отношение аз съм правил само няколко опита във Варна. Имаше едно

малко момиче, майка му постоянно му се караше, че не може да вземе три тона. Тя казваше: „От нея всичко може да стане, но певица не може да стане, не може да пее." Но аз знаех, че тя може да пее, защото в рода им по майка и по баща имаше певци, и майка й пееше. Когато баща й беше трезвен, не пееше, но щом изпие четвърт кило винце, започне да пее. Значи има хора, които са музикални, но не пеят в трезво състояние; когато не са трезви, пеят. На туй момиче казах: Ти можеш да пееш, понеже в рода ви има певци. Ти ще пееш! И след година-две тя пееше.

Не казвай, че не може да излезе нищо от теб, ти не познаваш Божиите планове. И като видиш някой човек, кажи: в твоя род има даровити хора, и ти можеш да сътвориш нещо велико. Ти казваш: „Нищо не може да стане от мен." Ако ти, човекът, си направен от някой грънчар, разбирам, но ти си едно живо същество, произведено от Природата - не ти се позволява да казваш, че от теб нищо няма да излезе! Тъй както разбираш, тъй както мислиш, прав си, но ако мислиш другояче, ако измениш своята мисъл, от теб ще излезе нещо велико.

По един въпрос хората са разделени: дали човек живее след смъртта или не, дали има живот или не. От каквото становище и да се разглежда, този въпрос научно не е поставен добре. Животът при известни неблагоприятни условия може да престане да се проявява. При сегашните механични представи хората, които се занимават с физика, които изучават пространството мислят, че пространството е празно, че между Земята и Слънцето е празно. Но това е едно заблуждение. Пространството е изпълнено, но не с такъв материал както на Земята. Питам: ако това пространство е празно, тъй както си мислим, как е възможно слънчевата енергия да минава през празно пространство? Може ли да мине светлината? Не може. Трябва да има някакъв проводник. Онзи, който не разбира, ще каже: пространството е празно. Под празно пространство ние разбираме пространство, което предава енергия. Тъй разбирам, не че е празно, не че няма нищо

в пространството. После, тези, които изучават електричеството, казват какво нещо е електричеството, какво нещо е магнетизмът. Ами че електричеството от памти века съществува. Твоята глава е едно електрическо динамо. Твоят „стомашен мозък" е едно магнетично динамо. Онези, които не разбират, казват, че Бог щял да унищожи търбуха и стомаха. Не, няма да ги унищожи. Под думата „търбух" в преносен смисъл се разбира едно неестествено, атавистично желание, което върви по един анормален път. Следователно всички тия желания у хората ще се унищожат и ще дойдат чисти желания в човека. Лошото не е в яденето, но трябва да знаеш какво да ядеш и какво да не ядеш. Лошото не е в пиенето, но да знаеш какво да пиеш. Лошото не е в мисленето, но да знаеш какво да мислиш. Лошото не е в чувстването. Вземете общото положение в любовта за пример.

Ако види, че дъщеря ѝ се е влюбила в някого, майката, докато е проповядвала, че трябва да се обичаме, ще се наежи: как дъщеря ѝ си е позволила да се влюби в някого! Тя има криво разбиране за любовта. Сегашната любов е развита въз основа на частната собственост. Любовта не е в притежанието на нещата. Но онзи, който се оженва за една жена, казва: „Ти моя частна собственост може ли да станеш, тапия може ли да ми дадеш? После, в други ръце да не минаваш!" – Туй е частна собственост. Тази мома, преди да се ожени, се е срещала свободно с един българин, с друг, никой не ѝ прави бележка. Като даде тапия на своя мъж, тя вече няма право да гледа настрани, трябва да гледа само в една посока. Той ѝ казва: „Какво право имаш да гледаш хората?" – На какво основание този мъж твърди, че тази жена е негова частна собственост? Той не я е създал. Ум има в тази жена... Сега ще ме извините. Впрочем, няма какво да ме извинявате, няма какво да искам извинение, защото изнасям една истина. Ако ние живеем в миналото, един атавистичен живот, трябва да го изправим. Този ум, който съществува в жена му, това сърце, което съществува в жена му, той ли ги създаде? Откъде накъде се яви тази претенция? Приемам, че може да има известни заблуждения. Аз не вземам мъжа,

както е сега създаден; още като се образува тази любовна връзка, те се разпределят: това ще направи мъжът, това ще направи жената. Или си разпределят работата, както растенията си разпределят работата, както клончетата и корените на дървото. Мъжът е долу в корените, в черната земя, а жената е в клонищата. Двамата заедно се оженили. Колкото по-дълбоко обработват корените, толкоз повече се развиват клонищата. Там дето отиват корените, отиват и клонищата. Следователно има едно вътрешно съотношение между корените и клонищата. Онези, които изучават ботаниката, още не са стигнали до там. Те считат това за илюзия. Но туй, което вие сега наричате илюзия, ще бъде една реалност. За човек се казва, че той е една лоза. Ако човекът е лоза, къде е мъжът, къде е жената? Мъжът е в краката, в корените, жената е в клонищата. Мъжът казва: „Тя ли ще ми заповядва?"– Криво заключение. Никой никому не заповядва, има отношение. Преди всичко какво отношение има той? Хубавото в нашата Земя е нейното отношение към Слънцето. Фактът, че на Земята може да се развиват такива организми се дължи на онова благоприятно съчетание на условия, при които Земята е поставена. В слънчевата система няма по-благоприятни условия от тези, в които е поставена Земята. Но съществува един закон на противоречие. Ако ти дадеш добри условия на един човек, който не е готов в даден случай да ги използва, той ще се спъне в тях. Дайте на едни мъж или на една жена красота, те ще злоупотребят със своята красота. Дайте на един човек, който не е готов, 6огатство, той ще злоупотреби с това богатство. Дайте на един човек, който не е готов, власт, сила, той ще злоупотреби с тази власт. Следователно ние страдаме на Земята по единствената причина, че условията са много благоприятни. Сега всички се считат нещастни. Вие сте нещастни от хубавите условия на живота, които не сте използвали. Вие, мъжете, и досега мислите как да подчините жените си, да ги направите частна собственост. Вие, жените, мислите как да подмамите мъжете си, да ги направите частна собственост. Някой път жената налага мъжа, някой път мъжът налага

жената. Най-после и двамата изсъхват - като изсъхнат корените, изсъхват и клонищата. Тогава казваме, че са умрели. И ги изнесат. Това е смешната страна на живота, Защото аз разглеждам живота от три положения.

За глупавите животът е комичен, за обикновените той е трагичен, а за умните хора е драматичен. Или, с други думи: ако животът ви се представя като една комедия, ще знаете, че сте един глупак. Щом смятате, че животът е трагичен, вие сте обикновен човек. А щом смятате, че е драматичен, вие сте гениален. Нима мислите, че не е трагедия човек да умре? Нима мислите, че да се разостави мъжът с жената това не е драма? Нима мислите, че един богаташ, който е смъкнал своите еполети и хубави дрехи, не е комичен? Съвременните религиозни хора, богати и сиромаси, имат два възгледа за онзи свят. (Ако има някой от вас, който е много религиозен, не говоря за вас, но казвам само за едно верую, което съществува не от сега, но от хиляди години.) Религиозните богати хора мислят, че всеки човек, който се облича много хубаво, който носи пръстени, нанизи, огърлици, хубави лачени обувки, бели гащи, той навсякъде може да влезе. И само той може да влезе в Царството Божие. - Не може да влезе навсякъде. Религиозните бедни хора пък мислят, че всеки човек, който ходи опърпан, скъсан, невчесан, е влязъл в Царството Божие. Когато някои искат да имат влияние, тази идея трябва да я доразвият. Под истинско богатство се разбира скромността на човека, но скромността не значи, че човек не трябва да бъде добре облечен. Лошото е това, че ние не сме добре облечени. Лошото е, ако ти нямаш характер, ако не си облечен с онази светла дреха на добродетелта, на доброто, ако ти не си облечен с дрехата на любовта, ако не си облечен с дрехата на мъдростта, на разбирането, на онова, разумното разбиране, ако погледът ти не е жив, ако в него няма разумност. Какво си се обезсърчил? Казваш: „Свър ши се." Какво се е свършило? „Отсега нататък от мен човек няма да стане." Та ти досега ако не си бил човек, отсега нататък ли ще бъдеш? Ако досега не си бил свободен, та отсега

нататък ли ще станеш свободен? Казвате: „Да се разбираме, да не спорим." Не е въпрос в споренето, не е въпрос за вашето верую. Моето почитание към всяко едно верую! За мен всяко верую е една дреха, която човек има на Земята; една дреха, колкото и да е проста, при дадени условия е хубава. Ние не трябва да мислим, че тя е единствената дреха и като нея няма друга. Трябва да знаем, че тази дреха е потребна. Никога не се старайте хората да имат вашите възгледи за живота, понеже е невъзможно. Хубавото в света е, че сте различни, имате и различни възгледи за живота.

Няма друго същество, което да има точно такива идеи като вашите. Може да има едно същество, то ще има само опакото на вашите възгледи. Религиозните хора искат всички хора да станат религиозни. Това е заблуждение. Ако всички хора сега станеха религиозни, то е загубена работа. Друг казва: всички трябва да станат материалисти. Материалисти да станат, и то не е право. Че те и сега са материалисти. Кой не е материалист? Един свещеник казваше: „Аз не съм материалист." Казвам: точно ти си материалист. Ти си облечен цял в материя, ядеш и пиеш и благославяш, и после казваш, че не си материалист. Всички хора са материалисти, щом са облечени в материя. Под думата „духовни хора" да обясня какво разбирам. Материализмът, това е магнетизъм; идеализмът, това е електричество. Идеализмът значи силите да действат по права линия, по късите линии в природата, а при материализма обратното. Има разлика между едно магнетично поле и едно електрическо поле. Има една тъмна зона, която е като граница на едното и другото братство. Защото онзи, който има туй магнетично поле, в него има едно разстояние, една граница, около която той образува един водовъртеж, който всичко привлича, всичкия магнетизъм в пространството. Учените хора казват: това въртене спира магнетичните сили. Защото магнетизмът е, който твори, който създава. Там дето астрономите виждат, че пространството е празно, има големи долини - това са полетата на електричеството, на онова електричество, което мислим,

че е неразумно. Това са разумни сили, които действат в природата. Сега, не разбирайте това в тесния смисъл, че искам да ви подведа към едно верую, което не е истинно. Ако аз искам да ви представя една истина, която не съществува в света, какво печеля от това? Да ви заблуждавам ли? Ако аз ви представя една истина, която не съществува в природата, вие губите. У нас, у всинца ни има едно желание да разберем света, природата такива, каквито са. Трябва да правим корекции във всичките си схващания, тъй както учените хора правят постоянно корекции. Туй има смисъл. Приятно е, че правят всеки ден корекции в своите научни теории. В представите за създаването на света всеки ден става едно разширение. В туй отношение учените хора не са тесногръди. За религиозните, хора има една опасност - да не възприемат по-новите открития. Не че искам да ги съдя, че не са учени. Религиозните хора живеят в полето на магнетизма. Те искат да печелят, да имат бъдеще. Учените пък искат да привлекат света да мисли. Религиозните хора искат да привлекат света чрез вярата. Но вярата само по себе си, ако е неразумна, то е суеверие. Те поставят нещата в себе си тъй, както не съществуват в света. Но нещата отвън - светът, слънцето, въздухът, водата, светлината - имат отношение към човека. Защото, ако, ти не знаеш да пиеш вода, ако ти не знаеш да дишаш, ако ти не знаеш да спиш, ако ти не знаеш как да ядеш, ако не знаеш как да се обличаш, ако не знаеш как да се радваш, как да мислиш, въпреки вярата ти нещастията ще се случват. Ти не си вярващ, а си суеверен.

Като погледна косата на един човек, зная вече ще успее ли този човек или не. Главата, устройството на мозъка е най-важно за успеха, но също едни остри, твърди, разхвърляни коси говорят за цял хаос в тази глава. В този смисъл не само гладкостта на косъма е важна, но и всички линии по лицето говорят ще успее ли човек в живота си и или не. Някои религиозни често казват за някого: лицето му свети, сияе; отлично сияние се излъчва от този човек. Свято сияйно лице. Аз не бих желал да имам такова сияйно лице. Като умре човек, какво ще

стане с това сияйно лице? Или за някой умрял казвате: умря човекът, цял сияе, какво светло лице! Това показва, че този човек се е безпокоил много приживе и сега като е умрял, вижда истината; всичко е разбрал, всичко му е станало ясно относно живота му тук на Земята - просветва му. Казва: много голяма грешка направих, много големи мъчнотии минах, много се безпокоих за нищо, сега мога да мисля за нещата както са. Сега се успокоява, гледа нагоре. Затова умрелите хора не ги турят с лицето надолу, а с лицето нагоре. Прекръстосват ръцете ям и казват: „Няма да пипаш нищо. С празни и примирени ръце ще си заминеш. Няма да пипаш дето не трябва, ще пипаш дето трябва." Аз изнасям една истина.

В живота си ти със своите мисли коваш своята съдба. Един народ сам кове своята съдба. Едно общество само кове своята съдба. Един човек кове сам своята съдба. Ти със своето верую коваш своята съдба, със своята наука, със своята поезия, със своята философия - с всичко коваш своята съдба. Затова трябва да бъдеш внимателен. Ти коваш съдбата си със своя мироглед, с търпението си, с делата си. Имай търпение да изслушваш другите.

Сега да ви приведа един пример. Примерите изобщо не са едно доказателство, те са само едно обяснение. Един пример, една аналогия - това не е доказателство. Даже най-големите доказателства, които физиците могат да ви дадат, и те не са доказателства. Ако един физик изучава теоретически полето, електрическите свойства, например, или сегашната теория за образуването на материята, той може да прави различие между един атом и един йон. Сегашните физици разграничават също материалните частици на атома. Те са дошли до една електрическа единица, до един електрически пълнеж, който е толкова малък, че не може да се дели. За това има ред доказателства. Като вземете за единица водорода, относителното тегло на кислорода е 8:1... За някои от вас това са отвлечени работи, при това не могат да се свържат. Какво отношение имат кислородът и водородът спрямо вас? Имат отношение, вие постоянно ги възприемате. Този водород и

този кислород постоянно влизат в дробовете ви. Затова ви интересуват. От вашето разбиране на кислорода и водорода зависи бъдещото състояние на телата ви. От разбирането на водата, която възприемате, от нейните елементи зависи здравословното състояние на вашето тяло. От елементите на храната, която възприемате, зависи здравословното състояние на вашия организъм.

Много пъти учените хора познават един човек по носа му, по веждите му, по височината на челото му, по ухото му, по дебелината на ръцете, по движението на пръстите, по линиите на дланта. Дали пръстите са гладки или заострени, къси ли са или дълги, всичко има известно значение, ако човек разбира. После, ръката ако е космата, говори за мъжественост и грубост. Някоя ръка е женствена, кожата е гладка, мека, без косми, това значи, че преобладава едно меко, магнетично чувство. Космата ръка показва енергия, мъжественост, електричество. Космите, това са гори насадени, а голата ръка, това са полета с жито. Казвате: космат е този човек. Ако всичко е покрито с косми, там е опасността. Животните са покрити с косми. А човек е влязъл в полето на магнетизма, в полето на сърцето. Всичкото преобразуване става, защото човек минава в един по-висш свят, дето силите действат по-разумно. Следователно, за в бъдеще тялото ви трябва да се измени. Ако не се измени, това, което сега учите, е изгубена работа, безсмислено е. Главата ви трябва да се измени. Всичко, казва Писанието, ще се измени. И трябва да се измени. В туй седи прогресът. И в живота си, именно, всеки един човек трябва да види в своята мисъл, че вътрешно е станала промяна в него, но той трябва да види едно коренно изменение, материална промяна и в своето тяло. Ако вашият нос е по-дълъг, отколкото трябва, вие не можете да бъдете много наблюдателен. Ако носът ви е дълъг и тесен долу, дето са крилата на дробовете, тогава вие ще имате една канализация с огромна енергия, но с тесни тръби. Тогава казвам, че вашата канализация може да се спука от напрежение. А когато носът е широк и къс, тогава тръбите са много широки и водата само се

показва, тогава казваме, че тия тръби ще мухлясат. Следователно дъното, широчината на носа трябва да съответства на дебелината. В природата има съответствие. Енергията минава през носа, но той е само едни външен обект. Тъй както един уред, например барометър, показва промяната на времето, едно особено състояние на атмосферата, така и носът е барометър, който показва вътрешното състояние на човека.

Този барометър вие трябва да го проучите. Не трябва никога грубо да го хващате или да го теглите грубо. То не е хубаво. Пазете се от това. Ще пипнете леко, нежно носа си, ще кажете: ти трябва да мислиш хубаво. Като направите погрешка, кажете: ти трябва да мислиш малко. Седнали сте, но постоянно мърдате, кривите ръцете си, просто не знаете как да ги движите, къде да ги поставите. Сложите ли го отзад на кръста, работата е още по-забатачена. Ако сте студент и знаете, че професорът е страшен, обича да къса студентите, вие помилвайте носа си и кажете: не бой се, ти ще издържиш. Като пипнете носа си и професорът ще стане по-снизходителен. Но ако се уплашите от професора, ще събудите неговите сили на подозрение, той ще ви погледне и ще каже: ти искаш да минеш евтино. Всеки студент, както и всеки човек, сам си създава нещастията. Ние в света със своите неправилни мисли - майки и бащи - създаваме ред поколения нещастни. Някога някой роди мисълта, че трябва да воюва. Аз не отричам воюването, войната; трябва човек да воюва, но правилна да воюва. Ако ти ще се биеш и ще плащаш контрибуции, не воювай. Ако ти воюваш и повдигнеш себе си, воювай тогава. В природата ние трябва да воюваме, но не трябва да убиваме, нищо повече! Воюване без убиване! Всичкото престъпление не е във воюването, но в убиването. Нямаме право да рушим това, което не сме създали. От създаването на света досега народите плащат данък на убиването. В XIX век китайците и русите имаха един спор. Руският император заповядал да иде един генерал и да наложи на китайците това, което той искал. Тогава китайският адмирал казва на руския

генерал: „Ти си умен човек, и аз съм умен човек. Твоят цар и моят цар са се скарали, сега ние да приемем да се убиваме, това не е умно. Ние ще направим една престрелка, ще стреляме, но няма да убиваме. Вие ще направите същото. Тогава ще кажем: ние победихме и вие победихте." Ще кажете: това е по китайски. Ние считаме победа, когато унищожим неприятеля. В природата съществува един закон: този, който убива, в следващото прераждане ще бъде убит: Унищожиш ли, ще те унищожат. В това отношение природата е безпощадна.

Имаме пример когато Давид след своята победа взе трона на израилевите царе, искаше да създаде храм на Бога. Бог му каза: „Няма да съградиш храм, понеже много кръв си пролял." А Давид го наричат слънце на Бога. Бог казва: „Твоите ръце са оцапани с кръв, ти не можеш да ми съградиш храм, но синът ти, който е излязъл от твоите чресла, той ще ми съгради храм." Цели поколения са оцапани с кръв. Всичката сегашна култура трябва да си замине. Всички онези хора, на които ръцете са оцапани с кръв, не могат да бъдат носители на бъдещата култура, не могат да създадат туй великото здание на човешкия храм. Те не могат да дадат подтик на човешкия ум, не могат да дадат подтик на човешкото сърце, не могат да дадат подтик на човешката душа. Трябва да се преродят изново, да се претопят. Няма да се изгубят. Те даже ако бяха умни, трябваше да повикат онези, на които ръцете не са оцапани с кръв и да кажат: елате вие, на които ръцете са чисти! Понеже нашите ръце са много оцапани с кръв, много съжаляваме, затова елате вие, на които ръцете са чисти, заместете нашата култура и продължете нашата работа.

Питам: днес хората дошли ли са до това съзнание? Днес има борба между пролетарии и буржоа. И едните, и другите са избягали от рая; и едните, и другите са ни проповядвали някакъв рай. И единият, и другият рай ще дойдат на власт. Раят на пролетариите ще бъде като този на буржоата. Хората са се разделили. Или аз казвам: засега жените са пролетарии, а мъжете са буржоа. За в бъдеще жените

ще бъдат буржоа, а мъжете пролетарии. Това са две партии - мъже и жени. Хората в света се нагаждат - едните са женска партия, а другите мъжка партия. Каквото и да изисквате, да мислите, каквито принципи има тази партия, такива ще има и другата. Аз не съдя. Затова ви казах само онова разсъждение, че каквито са буржоата, такива са и пролетариите. Ако партията в света може да бъде носител на известни идеи, които са в природата, добре дошла е. Ако една религия може да стане носител на онова учение, което го има в природата, на една наука, на един разум, какъвто и да е той, който ще носи добро, това е религия. Но ако една партия не може да носи тези принципи; тя е осъдена от природата, която е безпощадна. Ние не съдим партията, защото и да съдим, нямаме власт да проведем нашето становище в действие. Защо ще съдя хората, ако не мога да ги изправя? Ще кажа на някого: Ти си крив. Хубаво, щом е крив, крив е, но как ще го изправя? Природата си има начини за изправяне. В природата смъртта съществува като начин за изправяне на човешките погрешки. Хората трябва да умрат, за да изправят своите погрешки. От толкова хиляди години много малко хора има, които са убедени, че не трябва да правят зло. Като го направят, тогава иде смъртта като един факт, за да изправи злото в света. Статистиката показва, че повече лошите хора умират, отколкото добрите. И добрите хора умират. Кога? Когато съгрешат. Всеки един добър човек е умрял при направянето на една погрешка.

Сега да ви приведа един малък разказ. В него се разказва за царството на Езер-Бут, който имал дъщеря Марима. Не сте били в това Царство. Но приказката, както и да я преведете в сегашния живот, ще видите, че туй, което е станало тогава, става и сега. Ако не ставаше сега, нямаше да ви разказвам тази приказка, тя не би имала никакво отношение към сегашния живот. Ако светлината на миналото няма отношение към настоящето, тя не е потребна. Но тази светлина, която в настоящия момент възприемаме, е всъщност светлина от миналото - 8 минути има откакто е излязла от Слънцето.

Чудеса могат да станат за 8 минути. Някой път светлината достига до нас от някоя далечна звездна система за 100 милиона години, някой път за 900 милиона години. Ти казваш: видях в телескопа една мъглявина. Питам: тази светлина е пристигнала сега в телескопа, но преди 900 милиона години е излязла от тази мъглявина. А сега какво става там? Има нещо, но не се знае. Казват за теб: той е учен човек. Учен човек - знае допреди 900 милиона години какво е станало на мъглявината. Или да ви преведа на ваш език: виждате едно детенце, което тежи 4 килограма. След 20 години го намирате, но вече не е 4, а 75 килограма. Или казваш за някого: едно време ти беше много добър. – Кога? Преди 20 години? Преди 20 години този човек е слязъл от небето, неговият дух е слизал от небето. Защото и хората слизат от небето. Но когато един човек слиза, пред него вървят слуги, коли, говеда и най-после ще дойде господарят. Той иде от пространството, няма го още. Той се образува. Като дойде господарят - духът, събужда се съзнанието на човека. Всички знаят, че той е господар. Преди да е дошъл, човек е можел всичко да направи. Та много от вашите господари не са дошли още. Има господари, които ще дойдат, когато човек е на 21 години, други ще дойдат, когато е на 84 години, други ще дойдат на 120 години. Това са степени на съзнание. След като дойде онзи господар на 120 години, жителят му казва: „Много късно е дошъл господарят. Едно време аз бях много млад, всичко можех да направя, но сега както виждаш, краката не ми държат." Господарят го погледне, погледне и каже: „Трябва да те взема със себе си" – осиновява го. Вие казвате: еди-кой си стар човек на 120 години умрял. – Като дошъл господарят на 120 години, взел го със себе си.

И всякога ние умираме, когато дойде този наш възлюбен, когото ще чакаме. Той като дойде, казва: хайде, тук няма условия. След туй хората ще поплачат. Та нима онази мома, която излиза от бащиния си дом, е умряла? Та нима онзи момък, който е отишъл да работи, е умрял? Та всички наши деди и прадеди са отишли на работа. Вие сте им турили кръст, поливате ги, ходите да се молите на тях. Моите

почитания към вярата на хората. Аз не смея понякога да си изкажа моето вярване за онзи свят. Питат ме някой път, има ли задгробен живот. Казвам: има и няма задгробен живот. – Ти не си определен. – Аз съм толкова определен, колкото си и ти определен. От моето гледище, живот след гроба няма. От моето гледище гроб няма. Тогава? – Според мен животът може да измени формата си в друга. То е фикция, че човек може да умре, то е ограничение на съзнанието. Възможно е, тъй както един търговец може да фалира, да изгуби 100 милиона; тъй както един студент могат да го скъсат; или както жената може да напусне мъжа си. Туй е едно състояние. Умрял, тоест скъсали го. Умрял - изгубил имането си. Но никога човешката душа не може да напусне, да излезе извън рамките на природата. Някой казва: на мен ми дотегна, не искам вече да обичам. Ще обичаш и оттатък ще минеш, насила ще обичаш. Някой казва: аз няма да ям. – Ти се опитай най-първо може ли да не ядеш. Колко дни ще се въздържаш да не ядеш? Ти се опитай, виж колко дни може да не ядеш. Колкото дни може да не ядеш, толкова дни може да се въздържаш да не обичаш. – Ама аз не искам. – Опитай се! Криво разбиране имате за любовта. Откажете се от частната собственост.

Най-първо, когато се жените, да знаете дали жена ви ви обича или не. Ако ви обича, нейната любов не може да се измени. Ако се измени, не ви е обичала. Тъй щото предизвикайте нейната любов. Не че тя не може да ви обича; ако тя не ви обича, вие не сте я обичали, нищо повече! Ако някой не ви обича, и вие не го обичате.

Сега ще ви приведа този пример за Езер-Бут, неговата дъщеря Марима и онзи неин възлюбен Елон. Това е друга форма. Тя била знатна в царството на баща си. Един ден иде при нея едно бедно момиче. Тя си правела прическата и казала на прислугата: „Кажете на това момиче, че съм много заета със своята прическа, друг път да дойде." Когато излязло момичето, препъва се и пада, но тя продължила да си прави прическата. Иде нейният възлюбен, качват се на два коня - тя на червен, той на бял - и тръгват по Ливийската

пустиня да се разхождат. По едно време нейният възлюбен пада от коня и свършва. Виква тя да плаче, казва: „О, слънце на живота ми, светът вече почерня за мен! Ти си единствената ми надежда. Ти като умреш, за мен какво остава, освен и аз да умра!" Разбирам колко време би траяла тази скръб, но минава тогава оттам учителят на Елон (той бил ученик на Ешуа-Бетун), който й казва:

– Не плачи, той почива. Ще се събуди.

– Но той се уби!

– Не знаеш ти от какво произтича твоето нещастие. Като си правеше прическата, ти не услужи на онова младо момиче. Прическата ти е много хубава, но ти създаде едно нещастие на своя възлюбен. Той дойде при теб, но не дойде да ме попита. Той беше мой ученик. Но аз искам да ви услужа, не съм против вашата любов, аз се радвам.

Тогава той хваща младежа за ухото и му казва:

– Слушай, когато се жениш, трябва да питаш своя учител.

Елон се събужда и става. Повежда ги и двамата и казва на Марима:

– Ти, когато си правиш прическата, първо услужи и после пак продължи с нея.

Казвам: нашите нещастия стават от нашите прически. Богатият си прави прическата и казва: „Сега нямам време"; бедният си отива. Онзи, който проповядва някоя истина, той не пита Господа как да проповядва, казва: „Аз съм свободен човек." Свободен е онзи, който говори истината. Ако тази истина, която ти говориш, произвежда пертурбации в човешката душа, ако ти причинява страдание, това не е никаква истина. Онзи, който проповядва истината, Тя произвежда радост дълбоко в душата му. Вие всички говорите истина, но истина е само онова, което носи безсмъртие, сила в организма. Всичко в света се дължи на истината. В даден случай, когато вие искате да изкажете вашата любов, спрете се, попитайте как да я изкажете. При кого? При болния, който е на умиране, който се моли. Изкажете своята любов

при бедния, който се молил, за да престанат страданията му. Под молитва аз разбирам, когато дойдат най-дълбоките страдания, отчаяния и си кажеш: душа няма ли, която да разбира моите страдания! Молитвата към Бога - това е разговор. Бог, който живее в нас, казва: „Иди да помогнеш на онези, страдащите заради Мен." Ти казваш: „Господи, работа имам, не мога да си оставя работата." Господ пише в книгата: „Ти ще паднеш от коня."

Хубаво, аз често казвам, че жените са, които създават нещастие на мъжете. На всяка жена, която пъшка и плаче, казвам: ще кажеш: „Господи, на този мой мъж дай му добър разум. Измъчи ме." И мъжът като я гледа, казва: „Какво виждам в твоите очи?" Значи ще падне от коня. Той няма право да измъчва тази Божествена дъщеря, жената, това последно творение на Бога. Тя е последна, която е създадена, оттам насетне нищо не е създадено. Оттам насетне хората правят само каши, това-онова. Ако ние не можем да разберем това последно творение, което е излязло от човека, то какви човеци сме? Първото творение, това е човекът. Второто творение, това е жената. Ако жената не разбира първото творение на Бога и ако мъжът не разбира второто творение на Бога, значи нищо не разбираме. Не е въпрос да бъдем господари, но да се създаде известна връзка. Като види жената онзи мъж, да каже: „Господ създаде това творение." Ако мъжът вижда жената, последното творение, което Бог е създал, да каже: „Това е любовта в света, която трябва да се яви." Защото жената е врата за любовта. Ако ти не познаваш жената - любовта, за теб любовта ще бъде чужда през всичките векове, нищо не е в състояние да отвори вратата на любовта. А това е смисълът на живота. Мъжът е врата за Божествената мъдрост; ако жената не познава мъжа, светлината няма да дойде до нея. Но ако мъжът и жената, братът и сестрата, майката и бащата не се разбират, никаква наука, никаква култура не може да се яви. Защото небесните тела имат едно съответствие на Земята. Има една наука, с която нещата на Земята могат да се обяснят. Ние не искаме жените да станат господари. Засега Природата иска да

направи жената работница, да я извади, да я направи майка, а майката е врата за любовта. Друга една фаза ще настане след майката: майката трябва да стане девица. То е едно високо състояние - да е абсолютно свободна. Щом е майка, тя има свободни отношения към сина и дъщерята. Щом е майка, тя има отношение към всички умствено, духовно. Това е майката. Майката трябва да се освободи от всички тия връзки, да стане свободна, естествена. И които имат отношение, да са доволни от нея. Ако майката след като стане майка нищо не е припечелила, де е майчинството? Ако любовта не дойде в света, смъртта ще царува на Земята.

Сега, моралът какъв трябва да бъде? Една княгиня под името Матилда, след като чела стихове от един поет, Уйлям, знаменит поет от XIX век, толкова се влюбила в него, че извадила един много скъпоценен пръстен и му го дала. След една година вижда, че пръстенът на ръката му го няма. Попитала го къде е; отговорил, че го е оставил в къщи, не искал да го носи. Тя настояла: „Кажи ми истината. – Ще ме извиниш, но за да напечатам моето творение, заложих твоя пръстен." Питам тогава: моралът къде е? Напечатването на неговите стихове ли е по-горе от даването на пръстена? Това да излязат стиховете ли е по-горе, или любовта на княгинята? Тя нищо не му казала, отива при бижутера, дава му парите и си взема пръстена назад. Питам: ако имате една дарба, която Бог ви е дал като един пръстен, и вие го заложите, за да напечатате вашите стихове на Земята, прави ли сте? Че какъв е сегашният морал в света? Този морал трябва да бъде еднакъв за всички, като започнем от най-високото място, от царя, до последния, който живее в колиба. Този морал трябва да бъде еднакъв към всичките. Това наричам будност на душата. Като срещна един цар и един човек от колиба, в духовно отношение трябва да ги поставя като че са братя, излезли от същото място. Ако вземете една вода, която е минала хиляди километри и се е окаляла, и водата, която сега изтича от извора, каква е разликата между едната и другата? Почти никаква разлика няма. Разликата е, че

онази, която е текла, има малко кал, но тази кал, влязла във водата, тя не може да се разложи, тази вода като мине през някои пластове, ще се очисти.

Следователно онзи, който стои на положението на своята висота и мисли, че е свят и чист, аз се радвам, той сега е излязъл от извора; а онзи, който се е огрешил, е минал през всичките несгоди на чернозема и се е окалял; защо да му приписваме известно престъпление и да казваме: голям грешник е той. Външно е грешен. В туй отношение в нашия организъм има престъпление. Някой казва: да не нося престъпление? Разправяше ми една жена веднъж: „Не зная как ще ми обясните това, но непрекъснато живея под страх и едни други още по-лоши състояния. Например, някой път съм наготвила много хубаво ядене, а като дойде мъжът ми, имам желание да вдигна някой предмет и да го ударя. Чудя се отде ми идва тази мисъл. Аз нямах това желание у себе си, чудя се отде дойде! Аз съм нежна, деликатна жена, пък искам да го блъсна в главата. Нормална съм, а защо искам това? Ако го бутна с гърнето, ще му пукна главата." Казвам: атавизъм е това. Ние имаме да даваме по някой път някому нещо, останало от минал живот. Ти искаш някому да дадеш да се разбере и казваш: аз ще му дам да се разбере, аз ще го нарежа хубаво. Но като го нарежеш какво ще спечелиш, или какво ще направиш? Нищо няма да направиш. Или казваш: ще го поокастря. – Чудна е тази философия. Аз съм против рязането на дърветата и против, кастренето. Не се разрешават въпросите нито по единия начин, нито по другия. Та състоянията, които те нападат, са остатък от миналото. Онова, истинското разбиране на живота къде е?

Съществува една философия вътре в самите нас. Очистете се най-първо от всички посторонни влияния на ред поколения във вас и елате до онзи свят, в който няма престъпления. Трябва да знаете, че има един нормален свят, дето никакви престъпления няма. Казвам ви една истина. Аз го зная и говоря за него, дето идеите не се менят. Там хората са толкова чувствителни, благородни, че като влезете между

тях, бедни не можете да бъдете, зло не можете да направите. Тези хора са предвидливи толкова, че вие никога скъсана дреха не може да носите, скъсано палто не може да носите, скъсана шапка не може да носите. Всички са толкова хубави, че никога няма да пожелаете да ги напуснете. Ако ви дойде мисъл за нещо, стига само да го пожелаете, ще го намерите в стаята си. Книга ли е за четене, някой инструмент ли - каквото ви е нужно, ще го намерите в стаята си. Има случаи, когато вие се молите дълго време, с години за нещо и то пак не идва. Защо? Защото хората са, които спират Божието благословение. Аз считам за заблуждение онова, което носи нещастие в света. Онова считам за нещастие, което носи заблуждение в света, което носи смърт в света; онова, което носи разврат, онова, което носи лъжата - това е заблуждение. А онова, което носи въздигането на хората кое е? Ние ще имаме една религия не тъй както сега я разбират. Ние ще имаме един Господ, който да взима участие в нашия живот, да се интересува от нас. Ние искаме да имаме един Господ, от когото и ние да се интересуваме, да няма никаква разлика между Бога и нас, тъй както е отношението между бащата и сина, тъй както е отношението на ученика към учителя, тъй както е отношението на майката към дъщерята. Не бих искал да се противопоставям на една идея. На нас не ни трябват старите богове, които досега ни учеха да се бием и ни направиха нещастни. Не ни трябват тези идеи, които ни караха да се не разбираме. Ние искаме онези идеи, които служат като съюз да свържат хубавото, благородното у нас с Бога. Тези идеи ни трябват.

Писанието ни казва: „Пред всичкия народ". Ако у теб самия не може да живее всичкият народ, ако ти не можеш да живееш във всичкия народ, ти не си го разбрал. Ти тъй чувстваш нещата, но всичкия народ в себе си, при сърцето си да го имаш. Не само своя си народ - законът е един и същ. Един народ има в света, то е цялото човечество. Това е народът. Българският народ е уд на цялото човечество, френският народ е уд на цялото човечество. Всички народи са удове на цялото човечество, което говори един език, а

различните езици са само наречия. На френски е „жарден", на български „градина" - думата е една и съща. Тази дума е славянска. Французите нямат глагол, англичаните нямат глагол, те са взели тази дума от нас и я считат за своя. Вземете думата „мляко". Англичаните казват „милк", българинът казва „мляко". Англичанинът казва „вин", българинът „вино". На български е „вълк", англичанинът казва „улк" - те имат същия произход. Ако съпоставите съвременните езици ще видите, че те имат един произход. Колкото произходът е по-близък, толкова различието е по-малко. Ако имат някои разлики, те са специфични неща. При разделянето на народите всеки един народ е образувал специфични черти в света. Той си има своя специфична работа. Всеки един човек и той е специфичен. Цялото човечество след като завърши еволюцията си, всичките народи ще се обединят в един народ, тъй както една ябълка е расла 20 години и оставя един плод, и този плод може да се събере в една семка. То е бъдещата култура на Земята. След хиляди години ще се образува един човек, една цел, всички хора ще станат толкова разумни, че ще бъдат в мисъл и чувство като че ли един човек мисли, не в еднообразие, но в разнообразие.

Следователно ние ще се приготвим за онзи ред и порядък. Този ден ще дойде, той няма да бъде далеч. Даже в този век хората ще бъдат свидетели на едно начало на този порядък. Някои ще доживеят да видят това. Няма да минат 53 години, 62 години, 75 години и тези, което ще доживеят дотогава, ще бъдат свидетели на един велик преврат, който ще стане в света. Цял един преврат ще стане в съзнанието, в разбирането на хората, в разбирането на жените, в разбирането на мъжете. Някои от вас може да доживеят дотогава. Които са на 5-6 години, на 10 години сега, ще видят много чудеса. Някои от вас ще заминат за другия свят на екскурзия, после пак ще се върнат. Защото аз виждам, от невидимия свят не са много прави. Някои от вашите бащи са се затъжили, викат ви да се върнете. Вие казвате: страшна работа! Не е страшна, а много приятна. Пътни

разноски ще има. А някой може и като свети Илия с огнена колесница да го вземат. В Писанието се казва: „Ще си почина от всички тези терзания".

Та казвам: в живота има добра страна. Човек трябва да вникне във възможностите, които се крият в него. Най-първо той трябва да разбере себе ся. Разбирането на себе си не е разбирането на своя личен живот. Личността, това е едно положение, което човек има на Земята. То е чисто материално. Като живееш като личност, ти разбираш само материалния живот. Хубаво е и то, не е лошо. После, може да вземем индивидуалния живот на човека. То е духовен живот, но отвън го няма. Един човек на великото съзнание няма да бъде като сегашния, той ще бъде безсмъртен, той ще бъде майстор на своята съдба. Той ще се явява когато иска, ще взима тяло каквото иска, и млад ще става, и стар ще става, и учен ще става, и прост ще става, и владика ще става, и поп ще става, и цар, и просяк ще става, всички положения ще взима - свободен ще бъде. Пари ще има колкото иска. Когато му е мъчно, че иска да стане беден, беден ще стане. За него сиромашията и богатството ще бъдат като едно представление, роля ще играе като на сцената. Този човек ще ви среща някой път, ще ви се усмихва. Ще му кажете: „Много си го закъсал." Той ще каже: „Много ми е приятно, аз съдраните гащи ги вземам повече за въздуха, по-хубаво проветрение има. – Дрехата ти е скъсана. – Никой не може да я открадне. Една съдрана дреха никой апаш няма да я вземе." Апашът казва: „Горе ръцете! Съблечи дрехата!" Бедният съблича дрехата си и казва: „Тя има повече От 50 дупки, – А, тъй ли? Облечи си я!" И той облича дрехата. Съблича палтото, но и то има 50 дупки, и то не струва. Този човек със скъсаната дреха никого не съблазнява. На един адепт един апаш му казва: „Горе ръцете!" Той отговаря: „Долу ръцете!" Като се Приближил, пита: „Колко ти трябват?" - „Хиляда лева." - Изважда адептът две банкноти по 1000 лева и му дава. „Много ти благодаря. Свърши се без да ми кажеш „горе ръцете".

У нас трябва да има човещина, разбиране на човешкото. Сега ние не разбираме човека. Казваме за някого: „Той е крадец, разбойник, убиец, той е лош човек." – Отношение нямаме. Нямам нищо против това, но това не е новата култура, в която влагаме нови разбирания. Трябва да станем едно с тях, да станем силни, не както сега да умираме. Да бъдем умни, силни и добри; и после, трябва да бъдем пълни с любов. Като те срещне някой, и у него, и у теб да има туй доволство, че сте се видели.

Казвам: този пръстен на княгиня Матилда, този ум, който ви е даден, под наем не го давайте. Вашето сърце, което Бог ви е дал, не го залагайте. Вашата душа не я продавайте никъде. Това трябва да се проповядва на хората. Тогава ще имаме една красива наука. Ако съвременната наука върви под светлината на това разбиране, ще бъде добре. Гледам, сегашните учени хора са дошли в областта на онази старовременна магия. Чудесии има много в съвременните модерни открития. Нови формули, нови открития, съществени неща вече са предмет на изучаване. Учени има между всички народи. Гениални умове с формули доказват ред психологически и метафизически въпроси. Често се говори за полета на електричеството и магнетизма, за тези тъмни зони из вселената, за образуването на тези най-мънички единици, навлязло се е в една област, дето, ако хората знаят как, може да бъдат безсмъртни. Ти всякога можеш да умреш ако скъсаш тока на електричеството, който е връзката на сърцето ти с космическото сърце. Сърцето се движи с електрическото и магнетичното влияние, което иде от пространството, то моделира; течението на електричеството кара сърцето да се свива. Индусите другояче наричат животворното електричество. Тия влияния чрез сърцето и кръвта се разнасят по цялото тяло. Един ден ти можеш да сгъстиш туй течение. Тогава става скъсване на сърдечните нишки с нишките на мозъчната система и казват: парализира се сърцето и токът се парализира. Ти ще бъдеш внимателен да не прекъсваш онова независимо течение, което иде от Бога. Да не казваш, че животът

няма смисъл. Ти можеш да живееш 100, 500, 999 години ако не прекъсваш туй течение, а може и в пет години да умреш, ако го прекъсваш. Аз съм бил често при хора, които са умирали, разбирате ли, правил съм опити; няма да ви кажа сполучил ли съм или не съм, но правил съм много наблюдения, турял съм ръката си на сърцето и съм виждал пулсът как замира. Усещам как иде един момент, когато може да стане прекъсване. Само като пошепна думи на ухото на умиращия, аз забелязвам - пулсът се усилва, той си разтърси главата и оживее човекът. Сега не е въпросът да ви разправям тези неща, но наблюдения съм правил. Това е един закон не механически. Една дума може само да му кажеш на ухото на един човек, на дясното ухо, и да го въздигнеш; може да пошепнеш на лявото ухо едно дума и да го умориш, но ако знаеш как да кажеш думата. „Онези, които чуят гласа ми, ще оживеят", казва Христос. Това не са празни думи. Сега когато слушате някого, казвате: то е празна работа. Или казвате: аз мога да убия. Казвам: това изкуство сте научили, но изкуството да съживявате не сте научили. Колко от вас са майстори да съживяват? Аз имам един кобур, като го тегля, той оживява. Минава един човек, тегля му един-два куршума и той умира. Тегля му други два куршума и той стане на крака. Един мой познат ми разправяше един случай. Трима отиват в Пловдив при една сестра. Тя ги черпи по модерному със сладко от череши. Единият взима сладкото, другият го засмива и сладкото спира в дихателното гърло. Тази сестра била сръчна, отваря устата му, бръква с пръст, изважда сладкото. Тя му е теглила един кобур. Ти вземаш и туряш сладкото, което може да те умори, пък аз зная да го извадя навън. След като ти извадят сладкото, може да се смееш, колкото искаш.

Да остане у вас идеята: нека онзи, великият Божий народ да живее в нас. Нека всички ние да живеем в този велик народ и всички да бъдем носители на онова възвишеното, Божественото. Да бъдете всички радостни и весели, какъвто е днешният ден.

„Благословен Господ Бог наш"

„Отче наш"

11-та неделна беседа, държана от Учителя на 13 декември 1931 г., София, Изгрев.

СПОРЕД ДЕЛАТА

„Отче наш",
„Духът Божий"

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Матея.

Ще взема няколко думи от последната част на 27 стих: „Всекиму според делата му".

Може да вземете целия стих. Целият стих, ако го прочетете, има съвсем друго значение. А „всекиму според делата", това е един завършен процес, той е омега на нещата.

В прочетената глава се казва, че садукеите и фарисеите правели препятствия, изкушения на Христа. Изкушенията в света не идват от невежите хора, но от най-учените; злото в света не е създадено от глупавите хора, то е създадено от най-гениалните. Лошите закони в света са създадени от най-гениалните хора. Насилието, всичко това е създадено от хора, които са много умни. Какви са техните съображения, то е друг въпрос. Сегашният ред на нещата не е така наследен, в смисъл: той е създаден последователно, после е станал наследствен, по причина на факта, че се е повтарял хиляди пъти и е станал навик у хората. За пример, вземете чувството у вас към яденето. Кой е Отецът на яденето? Не е Адам, защото онези, които бяха преди Адама, животните ядяха, а той се научи от тях да яде. Не е Адам, който научи животните как да ядат, но животните научиха Адама как да яде. Животните, които бяха създадени преди Адама, мислеха. Не е Адам, който ги научи как да мислят и как да живеят, а те го научиха до известна степен на някои неща, те бяха един авторитет за него. Ние имаме предразположението, слабостта да мислим, че ние сме фактори за всичко в света. Забравяме, че фактори на нашия живот са и растенията, и животните. Въздухът, светлината

и много още фактори мога да ви дам, да ви ги наредя. В известен смисъл човек, физическият човек е само резултат на тия фактори. Ако някой поддържа, че той е фактор, трябва да докаже това на опит. Той е едно производно число на тия външни условия. Казвате: аз съм свободен. Или философите днес казват, че човек е абсолютно свободен. Покажете ми един абсолютно свободен човек. Свободни са мъчениците, светиите, които са умирали за вярата си. Онзи, който може да умре гладен, той е свободен. Всеки, който не го е страх от страданията, всеки, който не го е страх от смъртта, всеки, който не го е страх от студа, всеки, който не го е страх от беднотията, всеки, който не го е страх от безпаричието, е свободен човек. Ти всяка вечер се страхуваш да не умреш, да не обеднееш, да не се разболееш, да не оглупееш и се мислиш за свободен човек. Това е малко специална свобода. Ще кажеш: ние сме свободни с Христовия дух. Някой често казва: Христос ни е освободил. Ние не говорим истината. Сегашните християни са дошли дотам, че са толкова свободни, колкото и хората в света. Различават се по табелата. Това един християнин разбира какво значи, но един човек от света другояче го разбира, има различие.

Сега говорим за истината. Когато говорим за истината, нямам предвид да нападам някого; но когато се произнасяме за известно художествено произведение, по всички правила, които съществуват в разумната Природа, аз ще се изкажа тъй, както трябва да бъде. Дали е в художеството, музиката, математиката - има известни правила, които не може да се пренебрегват и отминават. И в туй отношение всеки един човек трябва да бъде внимателен, нито да увеличава, нито да намалява. Той трябва да постави във фактите известни норми, по които да се отличава. Ако ти мислиш както другите хора, тогава къде е различието между теб и тях? Поне в един момент трябва да се отличаваш коренно от всички хора в света. Твоята мисъл трябва да се различава така, че да няма друго същество, което да мисли като теб. Ти си човек, в този момент ти си онзи, който ще кажеш: „Аз съм!"

Няма ли такъв момент, ти си вече един обикновен човек, едно обикновено същество, което ходи по общото течение. Това не ви го казвам като упрек, изнасям истината. Аз искам да ви направя една връзка с живота. Моята цел не е да повтарям като автомат едни и същи неща. Това не е знание, не е и моя работа да повтарям, че Бог е благ, те Бог е Мъдрост, че Бог е Истина. Това е тавтология. Да повтарям, че аз съм добър, няма смисъл. Кому ще повтарям, че съм добър? Отде могат да знаят хората дали аз съм добър или не, дали вие сте добри или не? Пътник съм, приемеш ме вечерно време - ти си добър човек. Обираш ме - лош човек си. Кажеш една добра дума, насърчиш ме - добър човек си. Вземеш, че ме наскърбиш - лош човек си. Вземеш дрехите от гърба ми - какъв човек си. Облечеш ме, на човешки казано - добър човек си. Добрината е нещо реално. Някои хора искат да я определят като нещо субективно. Не, тя е конкретна. Добрината седи в малките, микроскопически, но реални неща. Ти не можеш да бъдеш добър, без да направиш добро. Може да мислиш, че си добър, то е друг въпрос. В туй, което си направил, твоята мисъл трябва да бъде права. Има едно отвлечено добро, когато моята мисъл е права по отношение на други същества. Понеже моята мисъл има един свят така реален, така конкретен, така материален, както една постъпка във физическото поле. Едно мое чувство, което тук може да не се вижда, туй чувство е тъй конкретно, както моята постъпка. Следователно отвлечените работи са по отношение на един друг свят. Нашите мисли и чувства са отвлечени по отношение на физическия свят, но по отношение на един възвишен свят именно постъпките ни са отвлечени. Ако вие влезете между същества от невидимия свят, ще видите, че там мисълта е тъй конкретна, както са постъпките тук. И тогава, вашите постъпки на Земята там ще бъдат отвлечени. Там мисълта е важна. Понеже на Земята сте едновременно в тези светове, макар че мислите тук не са тъй конкретни, те са дадени, за да се изпълни известна постъпка. Мисълта е причината и чувствата са силата, за да се изпълни тази постъпка. За нас тя е едно реално

проявление. Имаме отношение, затова тя е реална. Но всяка една постъпка съдържа в себе си мисъл. Всяка една постъпка съдържа в себе си чувство.

Та казвам: ние трябва да имаме едно правилно схващане за реалността на нещата, която постепенно прогресира. Има и една реалност, която постоянно се повтаря. Вземете речта на един оратор, записана на грамофонна плоча. Като се тури плочата, тя се върти и речта се повтаря. Говори този оратор. Туриш веднъж плочата, туриш я втори път, трети път, десет пъти я туриш и тя казва все едно и също нещо. Умна била тази плоча! Плочата разбира ли, че тя говори? Никак не разбира. Когато някой мислител мисли, че света можем механически да го обясним, това значи да се обясни само плочата. Казвам: действително, материални са плочите, не съзнават като говорят, радват се, без да знаят, че се радват. Така и в света има известни отношения, които мязат на тия плочи. Вие някой път се мъчите да плачете. Не ви се плаче, но искате да представите пред хората, че плачете. Една ученичка в гимназията имала много забележки; директорът на гимназията ѝ прави бележка и тя, за да покаже, че е много чувствителна, иска да заплаче, но не може; започнала тогава да плюе и маже очите си, за да се представи, че плаче. Питам: един човек, крито е наплюнчил очите си, за да се покаже, че плаче, какъв плач е този? После, някой въздъхне, но не е никакво въздишане. Тия положения мязат на случая с Настрадин Ходжа: като обеднял, той тръгнал да иска пари на заем от този и от онзи богат. Накрая един ден си купил една пила. Отишъл при един магазин, заключен с кофар и започнал да реже кофара. Питат го:

– Какво правиш, Настрадин Ходжа?

– Свиря на кемане.

– Ами гласът му къде е?

– Гласът му утре ще излезе...

Разбира се, все таки, за един музикант имат авторитет критиците. За един, който нарежда законите, и за него имат

авторитет критиците. Те определят какво е възнаграждението за извършената работа.

„Всекиму според делата". Ние се намираме в един свят, дето трябва да разрешим един важен въпрос, Има въпроси, които трябва специално да разрешим. Каквото е извършил Христос, Той го е свършил много добре. Какво трябва да свършим ние, на това да се спрем. Защото всеки един от нас трябва да свърши нещо. Ако седите и казвате: „Аз вярвам в Христа", аз питам: каква нужда има Христос да вярвате в Него? Ако вашето вярване в Христа допринася нещо - добре, но само да вярвате, че Христос дошъл, живял, проповядвал - какво може да се ползва Христос от това? Какво мога да се ползувам аз, когато ме оберат 10 души разбойници, вземат ми парите - какво се ползувам от това, че са ме обрали? Какъв резултат е това? Силата на мисълта седи в онова единство на хората да мислят по един правилен начин. Може ние да нямаме уважение и почитание към самата истина, понеже не знаем, че в истината седи основата на нашия живот, на нашето бъдеще и на всички сполуки, на всичкото щастие, не само в съвременния живот, но и в хилядите съществувания, които ще дойдат, до самата вечност. Тъй седи истината. Дали вие вярвате в това или не, то е друг въпрос, но туй е една истина, която ще проверите.

Мнозина от вас знаете това. Някои го знаете, защото сте го опивали, някои не го знаете. Казвате: възможно е. Имате едно съмнение. Аз наричам истина само това, което сме проверили, знаем положително, можем да опитаме. За пример, вземете съвременната литература. Представят хората като материалисти и идеалисти. Казват: той е материалист, а онзи идеалист. В моя ум аз не виждам много голяма разлика между материалисти и идеалисти. Много малко различие има, микроскопическо. Цели томове има написани върху понятието за материалистите и понятието за идеалистите. Да ви представя една картина. Материалист и идеалист живеят в един замък, имат две стаи най-модерно направени, с осветление, с модерни

бани, с кухни, всичко имат, нищо не им липсва. Но капаците на прозорците са съвсем затворени отвън и те нищо не знаят за външния свят. Те мислят, че в тези стаи е всичкият живот. Тъй са раждат и умират ред поколения материалисти и идеалисти. Говорят за лампите, говорят за светлината, която ги осветява, но не знаят, че тя има отношение към външния свят и казват: „Само този свят съществува. Тъй сме го намерили." И идеалистите имат същите удобства. Само че по едно нещастие при тях има малка пукнатина в стената, влиза нещо от външния свят. Гледат, иде една светлина отвън. Нищо не виждат, но казват: „Има нещо отвън!" И разправят на материалистите, които им казват: „Оставете тия заблуждения, пукнатина е, нищо дома. Вие си въобразявате, че има нещо." Едните пишат един том, другите пишат друг том, спорят за пукнатината. Но и едните, и другите имат удобства, живеят еднакво; различието е там, че има една пукнатина при идеалиста и той говори само за тази светлинна, която се промъква в ума му. Но един ден, без те да знаят в замъка се промъква трето лице. Аз го наричам същество от Божествения свят, или да кажем един окултист. Той няма нито лампа, нито свещ. Учудват се те:

– Ти откъде дойде? Как влезе вътре между нас, в нашия свят?

Той казва:

– Господа, оставете вашата пукнатина, аз ще ви изведа от вашите стаи. Има цяла врата, през която ще ви изведа. Вашите светилници, чрез които вие се осветявате, вашият огън има отношение към външния свят.

– Може ли?

– Може. Ако искате още сега може да излезете.

Той отваря вратата и ти извежда навън. Питам тогава, де останаха материалистът и идеалистът? Умряха и станаха окултисти. Какво значи да познаеш истината! След като познае човек истината, той не е нито материалист, нито е идеалист.

Другият начин на разсъждение е следният. Отишла една пеперуда при цветята. Облечена е много хубаво, красива ѝ е дрешката като на някоя знатна дама. Дори нито една дама няма такива хубави дрехи, каквито има една красива пеперуда. Пеперудата има 40-45 цвята на дрешката си - голямо разнообразие. Облекли се цветята и те в пъстрите си дрешки и ѝ казват:

– Не ни върви... Тази година се народиха едни такива като червеи, че лазят отгоре ни, изпоядоха ни.

– Тъй ли? – казала пеперудата. – Тогава ще дадете заявление до Господа да премахне тези червеи.

Отишли, дали заявление на Господа, че гъсениците им изпояли листата. Господ казал на пеперудите:

– Ами че вие сте излезли от тези гъсеници!

Така и вие се оплаквате от онзи лош човек, от престъпника, но вие сте излезли от него.

– Да се премахне той, да се махне от света!

Като се махне той, ще се махнеш и ти. Вие казвате: „Защо Господ търпи тия лоши хора в света!" Аз бих запитал защо и вас търпи, като имам предвид личния живот на хората. С нашите криви разбирания ние си създаваме ред нещастия, ред тежки преживявания и затова не усещаме хубавия, красивия живот, който имаме и не можем да живеем тъй, както трябва. В новия живот трябва нови мисли да влязат у нас, да видим съотношението между нещата, да преценим точно какво имаме и какво е излишно. „Най-първо трябва да се проучи защо злото съществува в света, защо неправдата съществува, този ред и порядък защо съществуват!" - Въпросът не е там, че злото съществува в света. Ако искате да знаете, злото е едно благо, благо за онзи, който знае, но нещастие за онзи, който не знае. Колелата в една фабрика като се въртят, това е едно благо за фабриканта, защото ще изкара платове. Сила трябва, да задвижва машините, но тази сила може да бъде нещастие за едно дете, което не разбира законите и може да си тури пръстите между колелата, че да му ги откъснат.

Тогава какво ще кажете, колелото да се не върти ли? Това дете не трябва да влиза във фабриката да върти колелото, трябва да бъде внимателно, да гледа отстрани, да не пипа. Злото седи в незнанието как да се справим с известни сили, които съществуват в света.

Съвременните физиолози и анатоми изучават човешкия организъм, изучават жлезите, мозъка, белите дробове, стомаха, но имат много повърхностни познания за същността на тези жлези и органи. Много неща са изучили те, но туй, което са изучили в сравнение с онова, което трябва да се учи, то е капка в морето. За пример, някой път човек има сърцебиене. Сърцебиенето има свои причини. В човешкото тяло има една много малка жлеза, за която физиолозите нищо не знаят (то е мое твърдение, те ще го опитат за в бъдеще), от която жлеза зависи всичката редовност на функциите на сърцето; тя е като часовник, тя регулира движението. Тази жлеза съдържа известна първична енергия, с която регулира сърдечната дейност и сърцето тогава работи много правилно. Когато по някой път тази енергия се изразходва изцяло навън, сърцето започва да тупти ту бързо, ту полека и тогава кръвообращението не става правилно. Наруши ли се нормалното действие на тази жлеза, започват да се пукат вените и артериите, и става едно изтичане на кръвта. Физиолозите казват, че сърцето спира, защото нямало достатъчно кръв, която да го движи. Казвам: причината седи в нарушението на дейността на онази жлеза, която е свързана с човешката мисъл. В момента, в който ти започнеш да се страхуваш, че твоето сърце може да спре, ти въздействаш върху тази жлеза. От де ти е хрумнало, че сърцето ти може да спре? После, има друга жлеза, която регулира дейността на дихателната система; нейното здравословно състояние зависи напълно от тази жлеза. Един ден ти дойде на ум, че може да заболеят дробовете и ти вече започваш да работиш върху тази жлеза. Има друга една жлеза, която регулира целокупната дейност на мозъка. Има и много други жлези, но една има основна, която регулира целокупната деятелност на мозъка. Един

ден ти дойде на ум: ами ако стане някакъв удар в мозъка - ти започваш да разваляш тази жлеза. Следователно това, което помислиш, става след време. Ако не в тоя живот, тази мисъл, която сега те е занимавала, ще се прояви в друг живот. Опасно е, че всичко, каквото си помислим в един живот, в следващия може да се реализира, а може и след 3-4 живота да се реализира. Казвате: „Свободен съм да мисля каквото искам." - Всяка една мисъл има своите последствия. Това е закон, който се отнася както за лошите мисли, така и за добрите. Като мислиш, че твоите дробове са здрави, че няма да се заразят, и тъй става. Вярваш, че сърцето ти бие правилно, и тъй става. Вярваш, че живееш добре, и тъй става.

Питате от къде зная това. От Онзи, Който създаде света. Бог няма никаква болест. Ние сме родени от едно Същество, в Което няма никакви отрицателни черти. Всичко в Него е положително. Тогава казвате: „Откъде се родиха всички тия отрицателни черти в нас?" Вие си ги създадохте. Като мислехте да станете като Бога, станахте като Него – създадохте злото. В света всяко създадено нещо има отношение към теб, ти трябва да го поддържаш. Злото само по себе си е една мисъл родена, или едно чувство, или една постъпка. Постъпката не е мъртво нещо. Постъпката е тъй жива, както живото същество. Например ако си направил някога една лоша постъпка на себе си, ти никога няма да я забравиш. Ако си направил зло някому, то ще живее у него и той ще мисли как да ти отмъсти. Направиш едно добро някому и този човек мисли с години по кой начин да ти се отплати. И въпреки този закон, който съществува, ти казваш: „Аз да поживея добре, че тогава да правят с мед каквото искат. Като умра, вече не ме интересува." Аз не зная каква философия има в израза „аз като умра, да правят с мен каквото искат." На тази философия отгоре седят тези, които така мислят. Видяхме, че като дойдохме в този свят, плащат се работите, нищо не можем да избегнем. Туй е, което индусите наричат закон на кармата. Закон за причина и следствие. Съществува в природата специфично умиране. За да си почине човек,

той трябва да умре. Но за да се освободи от дълговете, той трябва да живее. Като заспиш, ти известно време ще спиш, няма да мислиш, че имаш да даваш. Същевременно си свободен. Но понеже този сън се определя, ти няма да спиш цяла вечност, ще спиш 10-20-56-100 години и ще те събудят. Щом се събудиш, леглото, което си имал, ще ти го вземат. Събудиш ли се, стани! Започват всички да хлопат. Хубаво нещо е да умира човек. Приятно е да умира човек, не е голямо нещастие. Почива си. Казваш: „Изчезна нашият брат" – а пък той е под юргана отдолу. „Какво ще стане?" – Ами като се наспи хубаво, ще си почине и като се събуди, ще стане и ще се върне от оня свят. Тогава работите мязат на онази приказка за Настрадин Ходжа, който ходил някога да събира дърва. Казва си: „Да ида и аз да набера дърва." Но никога не бил сякъл. Качил се на един клон и започнал да пее, хем сече клона под себе си, хем пее: „Ето че и аз мога нещо да правя." Минава един човек и казва:

– Господин Настрадин Ходжа, ще паднеш.

– Ти – отговоря Настрадин Ходжа, – не казвай такова нещо, аз не падам.

Но като отсякъл клона, паднал. Тогава Настрадин Ходжа казва:

– Аз такъв учен човек търся. Ти като знаеш кога ще падна от клона, ще знаеш и кога ще умра.

– След три дена – рекъл онзи. Върнал се той и казва на жена си:

– Отсякох дървото, но три дни ми остават да живея. Простил се той с ней, простил се с децата си и тръгнал за оня свят. Отишъл, изкопал един гроб под една круша и легнал в гроба. Падне една круша, той я вземе, изяде я, падне втора, пак я изяде и казва: „В този овят много добре върви." Но след три дни чува шум от звънци. И от любопитство повдига си главата да види. В това време минавали камили, натоварени с грънци и той като си подал главата, изплашили се камилите, хукнали да бягат и счупили грънците. Хванали го грънчарите и го набили. Той си казва: „Под крушата беше много добре." - Много добре е да седиш, но опасно е да си покажеш главата.

Връща се той при жена си и тя го пита: „Как е на оня свят, Настрадин Ходжа? – Всичко е хубаво, крушите падат от горе направо в устата ти, но ако подплашиш камилите, бой има." Ние можем да се смеем на Настрадин Ходжа, но същите неща стават я с нас. Колко пъти плашим ние камилите от гроба и си създаваме сами нещастията. Разтупало се сърцето ти - подплашиш камилите. Викаш един лекар, втори лекар, инжекции, разправяш на този, на онзи, че сърцето ти се е разиграло. Казвам: аз зная защо се е разиграло сърцето ти. Ти си нарушил енергията за регулирането на твоето сърце. Или си допуснал в своята мисъл една чужда мисъл, която нарушава хармонията на твоята мисъл, или си нарушил хармонията на своите чувства, нарушил си онзи духовен свят и след това, разбира се, че ще стане една промяна вътре, в самия организъм.

На какво се дължи човешката интелигентност мъчно може да се определи. Човешката интелигентност се дължи на голяма мозъчна площ или както казват учените, колкото повече гънки има мозъкът, толкова човек е по-интелигентен. Ако може да се отвори мозъкът и да се разпростре като едно платно, колкото по-голяма площ има то, толкова по-голяма е човешката интелигентност. Повече впечатления възприема. Следователно и повече съобщения има за невидимия свят. Защото трябва да знаете, че клетките, от които е образуван човешкият организъм, това са живи, разумни същества, те са създадени но същия начин, както е създаден и човекът. Те имат външно общение със света, хармонични съобщения с външния свят. Първо, те имат съобщения помежду си; между две клетки има течения, хармонични течения. Когато тия хармонични течения вървят правилно, имаме здравословно състояние. Когато се наруши хармонията, настава болезнено състояние. Ако би се увеличило вашето зрение, вие бихте видели, че от хората излизат ред течения. Вие ще видите някой път, че от организма излиза цяла една гъста материя като река. Даже някои хора миришат. Смрад излиза от тях. Ти, след като си в общение с този човек, се усещаш крайно неразположен. Тази миризма си я

попил в себе си. Срещнеш един добър човек - благоухание излиза от него, като един бистър поток. Ти си бил малко неразположен, но се връщаш след такава среща добре, оздравееш, освежиш се. Този човек от своята чистота, от своята енергия ти е предал нещо. В този смисъл ние сме резервоари на енергия, на Божествена енергия. И всеки един човек трябва да приеме Божествената енергия, не само за самия него, но изобилието на тази енергия той трябва да предаде на другите хора - това е правилният живот. Сега всеки се огражда и казва: този е лош, онзи е лош. Искате да живеете само за себе си. Така ще се задушите. Ако дълго време живеете в една стая със затворени прозорци, херметически затворени, онзи въздух ще се поквари и вие ще умрете. Вие трябва да отворите прозорците, да възприемете друга енергия.

Казвам: ако това обновяване не става в нас, ние ще се задушим. Съвременното общество ще умре от задушаване. Казвате: „Как тъй? Затворете прозорците, течение има, да не се простудим." – Течението, което иде отгоре, никога не може да простуди човека. Едно течение, което иде отгоре, от главата, не ни простудява. Всички течения идват отгоре надолу. И всички трябва да се поставим така, че да ги възприемем. Ние се простудяваме по единствената причина, че като живеем в много топла стая, разширява се тялото, поглъща повече топлина, отколкото трябва, и вследствие на това излъчва повече топлина, затова се простудява. Никога тялото не трябва да поглъща чрезмерно топлина, нито пък да изстива повече, отколкото трябва. Две крайности има, човек може да се простуди и в единия, и в другия случай. Може да се простуди и когато съзнанието му не е будно. Вечерно време, ако му е студено, да изпие две-три чаши топла вода. Някой казва: „Урочасах." Това урочасване не е нищо друго, освен ако е пил студена вода и тя е погълнала голямо количество от неговата топлина, вследствие на това кръвоносните съдове са се свили и тия енергии, които текат в тялото, не текат правилно, затова той усеща едно стягане. Ако е имал топла вода в термоса или ако е имал

търпение да стопли вода на примуса и да пие, хич не щеше да урочаса.

Тия работи вие ги считате за маловажни. Някои християни говорят само за Христа, как е дошъл, как ще спаси света. Че Христос дойде най-първо да ни научи как да мислим, как да чувстваме правилно. Христос дойде да ни научи как да постъпваме правилно, не само в един момент, но и във всеки момент на нашия живот. Някой казва: „Аз съм енергичен човек." – Няма нищо лошо в това. „Ама аз съм с пламенен характер." – И то не е лошо, с пламенен характер да е човек. Защото пламенният характер е отличен. Пламенният характер дава пламъци. „Аз съм, казва, жив характер." – Отлично нещо е животът. „Ама той е много мрачен." – Има норма в живота. Норма е, когато всички сили не само са в равновесие, но действуват правилно, ти усещаш приятно настроение вътре в мозъка и в дробовете, навсякъде работиш добре. То е нормата, която трябва да спазваш - приятно настроение да имаш на духа. Ти почнеш тъй, но си казваш: „Пази се, че туй настроение може да се измени." Че ти всеки ден със закона на внушението нарушаваш хармонията на живота. Имаш един приятел, за когото ти казват: „Не му вярвай, защото утре може да ти изневери." Имаш един учител, за когото казват: „Не му вярвай, той може утре да ти измени." Туряш си тогава отрицателни мисли в главата и започваш да се пазиш. От кого ще се пазиш? От учителя, защото може да те скъса. Какъв интерес има един разумен учител да скъса ученика? Някой път може да се зароди такова желание, но при този естествен начин, когато един ученик изучава добре предмета, който учителят преподава и има любов към учителя си, няма абсолютно никаква възможност учителят да го скъса. Учителят има най-доброто желание ученикът да изкара добре. Неспособните ученици в училището си създават едно мнение за учителя и мислят, че той взема страна. Но този учител, както си го представят, той може да се справи и с най-лошите ученици. Той ще внесе най-хубавите

мисли в онази жлеза, която регулира дейността на мозъка и лошият ученик ще стане прилежен ученик.

Липсва нещо на тези жлеза в мозъка, тя е изгубила своята първоначална пъргавина, няма достатъчно енергия, затова някои ученици имат една вътрешна леност. Аз съм виждал много пъти учители, които без да знаят правят това несъзнателно. По времето, когато правех своите научни изследвания, казвам на един учител: „Извади този ученик. – Той е голям лентяй." Казвам му: ти го потупай в еди коя си част, по дясното рамо и му кажи тъй: „Ти си добро момче, в което има хубави заложби, след една година ще станеш добър ученик." Направи това и след време ще ми кажеш резултатите. Изправя се, изправя се ученикът и казва: „Способно момче ще стана!" Всеки от вас може да прояви това. Твоето мнение ти ще го оставиш настрана. Тъй както ти казвам направи и ще видиш, ще опиташ какъв ще бъде резултатът. Аз в това дете виждам умствените му възможности. Челото му виждам. Има известни признаци, че то скоро ще се събуди, остават му още няколко месеца. Той ще се събуди и ще стане добър ученик. Психологически всеки трябва да бъде подготвен, да знае тия неща. Те са необходими, за да се избавим от всички нещастия в света, които сега съществуват. За пример, вие се интересувате какъв ще бъде изходът от живота. Отлично. Светът го очаква едно велико бъдеще, което не са го мислили и не са го сънували хората. Ама за кои? За онези, които вярват. Доброто е слязло в дълбините на човешкия живот и разклаща целия строй. Всичките тия течения, всички замръзнали, изостанали идеи, всичко туй ще се разтопи и ще се преорганизира. Както когато вие туряте тор върху някои растения, тия растения го разработват, преобръщат и преобразяват. Злото, което усещате, е едно напрежение. Някой път усещате голяма болка в зъбите. Тази болка е борба между положителните и отрицателните сили в природата. Положителните сили асимилират, превръщат отрицателните. Докога ще продължи болката? Докато всичко отрицателно се превърне и се постави в

хармония. Болката тогава ще престане и ще мине. Ако някой път се образува нагнояване, ще изтече и болката ще мине.

Изисква се вътрешно бдение, положителна вяра в онази абсолютна разумност, която съществува в живата природа. Онези от вас, които са материалисти, да вярват че има врата, от която може да излязат. Дали вие знаете това или не, то е друг въпрос. Тази врата може да се отвори и вие може да излезете. Няма да остане нито един материалист, който да не излезе из своя замък навън. Няма да остане нито един идеалист, който да не види, че пукнатината има връзка с външния свят. Не тъй, както сега вярва. Някой казва: „Ти вярвай, че това ще се докаже." Не, суеверието иска да се докаже. Вярата не иска никакво доказателство. Вярата не е нещо сляпо, вярата е нещо разумно. „Вярвай, аз ще ти докажа и като ти докажа, тогава ти ще се убедиш, че вярваш, че аз съм ти говорил истината." Вярата никакво доказателство не иска. Турците казват: седемката горе, седем ката долу. Какви са тия катове? То е същото като да мислим, че онзи, който умре, с него всичко се свършва. Може ли да се свърши? Че ти как проверяваш туй свършване? Ти ходи ли, видя ли, че аз като съм умрял, съм свършил? Ти, който си материалист, вярваш, че със смъртта всичко ще се свърши. Да предполагаш само да, но не да кажеш положително. И набожните хора имат слабостите на материалистите. Един евангелски проповедник проповядва, че като умират хората не трябва да се плаче, понеже при Господа отиват. Свършва той своята беседа и дохожда една телеграма, в която му съобщават, че сестрата на неговата жена е умряла. Викнала жена му да плаче и той започнал да плаче. Той опровергал своята проповед. Или казвате, че не трябва да се безпокоите. Бръкнете в джоба си - изгубили сте 1000 лева! Ние нямаме онова спокойствие на Сократа, който завел веднъж своя приятел в дома си, а в това време Ксантипа, неговата жена, изляла върху него кофа с вода. Той казва: „Не се безпокой, тази сутрин не се мих и моята възлюбена, като отлична жена, е решила да ме умие. Затова го прави." Пита го приятелят му:

„По този ли начин те мие?" – По някой път, то е изключение. Тук само в дадения случай е така.

Сега някои ще вземат да казват, че жената била много лоша. Лошите жени не са жени. Според мен няма лоша жена. Тази жена, която е лоша, не е жена. И този мъж, който е лош, и той не е мъж. Те са от животинското царство. Жената по естество е едно от най-красивите създания, което може да съществува. Жената станала лоша по причина на това, че станала животно, нищо повече. Ние трябва да се откажем от идеята, че сме лоши. Аз съм против това. Не можеш в общия живот да кажеш: лош човек съм аз. Тази дума „лош" да я заменим с друга дума. Всеки един от нас може да бъде добър. По някой път аз правя наблюдения; за пример, когато някой ще се разгневи, аз виждам какви брожения стават в него. Тогава около устата му нещо започва да се мърда. Щом започнат устата да се мърдат, трябва да излезете навън. Идва един кредитор, който има да взема от един беден човек. На човека така му е докипяло, че кредиторът, като влезе вижда, че почват да се мърдат устата на бедния. Кредиторът казва: „Извинете, аз не ви ги дадох на време" – изважда кесията си и дава. Излиза навън, казва: „Благодаря, че кесията беше при мен." Това е умен човек. Носи джоба си пълен. Като видиш някого, че си мърда устата, извади кесията. Ти казваш: „Ред и порядък има, закони има, стражари има...", но като ти пукнат главата, какво те ползува, че има стражари, че има ред? Носи пълна кесията си. Извади, усмихни се и плати. Като излезе кредиторът, бедният човек ще каже: „Умен е този човек." Казвате: „Че какво има от мърдане-то?" Опасно е това мърдане на устата. Някой път някой човек направи една гримаса, изкриви устата си. Опасно е туй кривене. Някой път помръднеш окото си, някой път свиеш едното око. Опасно е. Не знаеш какви последствия ще има това кривене. Не можете да си представите какво влияние оказват тия физически гримаси, мръщене, кривене върху мозъка. Ужасни последствия имат. Сега, разбира се, аз не искам да внеса във вашия ум мисълта да бъдете

ката мумии, неподвижни. Живеете в един динамичен свят. Трябва да знаете къде ходите, има места опасни. И ако сте невнимателни, може да произведете някъде цяла катастрофа. Има места свети, и светите места са опасни. Ще бъдете крайно внимателни. Както онзи акробат, който минава по въжето. Той като върви по въжето, всичкото му внимание е съсредоточено. Какво мислят хората отдолу, тяхното мнение какво е, то е друг въпрос. В дадения случай трябва да минете благополучно по въжето и там е вашето спасение. Не минете ли, публиката ще се смее и ще каже: „Глупак е. Като не Знае да пътува по въже, защо ли се захваща?"

Хората на новото трябва да знаят магията на човешката мисъл и магията на човешкия говор. Имате един приятел, който ви е нарочил. Имате да вземате от него. Идете и му "кажете: „Няма нищо, след една година можеш да ми платиш." Потупай го по рамото, внеси едно хубаво чувство в него. Кое е по-хубаво - да вземаш или да даваш? Да даваш е по-хубаво. Следователно във всинца ни трябва да има желание да дадем нещо от себе си. Всеки трябва да има в себе си желание да дава. Всеки трябва да даде нещо от себе си. Не да се спре върху тефтера да види какво има да взема и откъде има да взема. Само фалиралите търговци отварят тефтерите си да видят откъде имат да вземат. И това ще стане. Но кога ще се ликвидират сметките на един търговец? Човек, който иска да живее, никога не трябва да отваря старите тефтери, да гледа от кого колко има да взема. Той трябва да знае кому има да дава, а от кого има да взема да остави настрана. Само да дава. Но ако вие давате, без да имате любов... Трябва да имате основна идея за какво именно давате някому. Защо давате? Вие знаете всички хора, които са се влюбили как умеят да дават. На ваш език говоря, понеже аз не вярвам във влюбването. Влюбването е набиране на известна енергия, която после изведнъж събаря и завлича всичко. А в света съществува една енергия, която е правилна. Тя като влиза в душата на човека, той почва да обича. Та вие сте научени да обичате не от сега. Детето най-първо люби майка

си, прегръща я, целува я. Като прегръщате майка си, то е вече този закон на любовта. След туй се изопачава вашият ум, започвате да се преструвате - като обичате някого, показвате гърба си. Като че не искате да знаете нищо за него. Уж не искате, пък се интересувате, следите да видите какво прави. Мъжът казва: „Аз не искам да зная нищо за жена си." Жената и тя уж не го обича, но и двамата като детективи ходят един подир друг. Това са анормални работи. Набрана енергия, която иска да излезе навън, да изтече. Вие сте подпушили Божествения свят. Син ви, дъщеря ви - това са същества, изпратени от невидимия свят в едно училище вие да ги възпитавате. Хващате ги, впрягате ги на работа. Казвате: „Син ми е, дъщеря ми е, трябва да ме гледат." Че къде е казано, че син ти или дъщеря ти трябва цял живот да те гледат? След 10 години син ти се опъне, отиде в небето. Ти казваш: „Умря син ми." Не, не е умрял син ти! Синът ти като се върне в другия свят, ще ти пише един чек от 10-тина хиляди лева, ще ги прати и ще уреди работата. Той знае, че имаш нужда. Дъщеря ти също ще прати един чек и ще уредят работата. Това е новата философия. „Родени сме да страдаме." – Това е лъжа! Ние сме родени в света да живеем, да се учим, да се самоусъвършенствуваме. Страданията - това са само известни опитности, несполуки. Страданията идват от неразбиране на онзи ред, който вече съществува.

„Всекиму според делата." Та първата мисъл, която искам да внеса у вас, е следната: трябва да се развържете от мислите на хилядите поколения, които в миналото са мислили криво. Не само от техните мисли, но и от вашите криви мисли през вековете както сте мислили. Да кажем, имате един раздразнителен характер, обичате да се карате. Изваждате ножа навсякъде и казвате: „Знаеш ли кой съм аз?" Един астролог ще ви каже, че вие сте под влиянието на Марс. Имате насреща си човек, който има достойнство, държи на своята чест. Обича славата. Ходи изправен. Той е под влиянието на Юпитер. Има някои пък, които обичат жените. Те са под влиянието на Венера.

Някой е търговец - той е под влиянието на Меркурий. Има някои, които фантазират, мечтаят, които са капризни и променчиви по характер. Те са под влиянието на Луната. Някой ходи весел, свеж, бодър - той е под влиянието на Слънцето. Следователно ако вие сте проводник на положителната слънчева енергия, ще се радвате на здраве. Ако вие сте човек, който разбирате законите, тогава Юпитер ще даде у вас онзи подтик към благородство, няма да има честолюбие, дразнене, гняв у вас. Ако вие сте под доброто влияние на Марс, или казано на астрологичен език, ако Марс е хармонично поставен във вашия хороскоп, вие ще се застъпвате всякога за правото и няма да избухвате. Че сте марсианец, нищо не значи. Че имате енергия, нищо не значи. Ако във вас се набере чрезмерно енергия и ако не знаете как да я употребите, ще се роди във вас нещо неприятно, ще се биете, ще ви пукат главата и вие ще искате да мушкате. Един художник, един музикант или религиозен човек, ако са под влиянието на Марс, няма да се справят така. Не е само до това да имате едно влияние, но трябва да имате благородното влияние на Венера, да обичате. Трябва да имате онази сила на Марс, да воювате за правото. Не трябва да бъдете страхливи като заек. Страхливо същество е заекът, понеже Луната му влияе. Всички ония хора, които са под влиянието на Луната, са крайно страхливи. Какво трябва да направите, за да не сте страхливи? Трябва да влезете под влиянието на Марс.

Нали знаете онази басня, която разказва как заекът турил два кобура и рекъл: „Никому не отстъпвам!" Обаче като шумнало нещо, хвърлил кобурите и избягал. И досега заекът не се е научил да бъде смел. Заекът трябва да измени своята форма, начинът на своето мислене, трябва да го измени съвършено. Туй човек може да го направи. Сатурн пък е критично настроен винаги. Който се съмнява, подозира, гледа мрачно на нещата, е под сатурново влияние. Работата, дипломацията, задълбочаването са качества на Сатурн. Еднообразието в света всякога произвежда известно разрушение. Ако бих имал време, щях да ви покажа как всички планети действуват

различно върху човешкия череп. Марс прави главата широка при ушите, широка и ниска. Юпитер дава широчина на задната част, развива личните чувства и крайно честолюбие. Някои планети развиват челото и т.н. Сега, от материалистическо гледище тези неща са заблуждения, вас ще ви интересува сегашния живот - да живеете, да ядете, да се удоволствувате. Това не е живот. Ако си осъден на 20 години затвор как ще живееш? Ти не си свободен най-първо, в затвор си. Мнозина от вас не са свободни. Ние сме затворени от ред предразположения, от ред наследствени качества. Страхът е едно анормално чувство. Честолюбието е едно анормално чувство. Отмъщението е едно анормално чувство. Как може да бъдеш човек, когато не знаеш да владееш себе си? Ако ти си учител, ще загазиш. Ако си майка, ще загазиш. Ако си баща, ще загазиш. Ако си свещеник, ще загазиш. С такова едно устройство ти всякога ще забъркаш своите работи. Тогава, от Божественото гледище, какво иска Христос? Да бъдем като Него. Не само да вярваме, но да носим онези вътрешни духовни богатства, да разбираме живота. И да сме готови да бъдем като Христа, какъвто Той беше, да бъдем готови за такива дела. Христос не беше от страхливите.

Казва: „Аз имам кръщение, с което ще се кръстя". Дойде Петър и му каза: „Не ти трябва сега да страдаш." Христос отговори: „Аз затова дойдох." Смел е значи. Той има туй марсианското в себе си, има и достойнството на Юпитер в себе си. И казва: „Не може да ме унижат хората. Може да ми препишат каквото искат качество, но аз зная: аз дойдох да изпълня Волята на Онзи, Който ме е пратил." Всички вие трябва да осъзнаете, че сте пратени да изпълните волята Божия. Не сте пратени да бъдете стражари, не сте пратени да бъдете професори някъде, не сте пратени да бъдете чиновници, не сте пратени да бъдете мъже или жени или туй, или онуй. Вие сте пратени със специална мисия на Земята, а че може да вземате друга служба, то е друг въпрос. Вие трябва да знаете вашите отношения с Бога какви са. Щом имате правилни отношения към Бога, ще имате един вътрешен мир на

чувствата, такъв мир, който ще уравновеси вашите сили. Ще имате истинско достойнство. И тогава да кажем, някой ваш противник, с когото не се спогаждате, казва: „Никакъв друг свят не съществува." Ако с мен спори, ще му кажа: кажи поне, че един свят има и то е този свят. И в този свят Бог живее. Дали той вярва или не, други светове съществуват. Дали зад гроба има живот, той някой ден ще види. Ако ме попита една гъсеница от пашкула вън има ли живот, ще кажа: има, разбира се. В другия живот ти няма да лазиш, с много крака няма да ходиш, но ще хвъркаш. „Как ще бъде?" – Като излезеш из пашкула ще видиш. Ако разбираш, ще видиш. „Зад гроба, значи, в този живот, в който живеем, има ли друг живот?" – Има, но той няма да бъде като сегашния. В този живот, в който ще влезеш, даже няма да тежиш нито един грам. Ще бъдеш съвършено без тежест или освободен от всички влияния на земното привличане. И тогава като умреш, ще те привлекат насила, ще идеш някъде. Къде ще отидеш? Като отидеш, ще видиш. Като влезеш в онзи свят, още като умираш, най-първо ще усетиш, че потъваш, но след туй ще усетиш друго едно движение, ще вървиш нагоре. Аз говоря за съвършената душа. Като влезе в онзи свят, тя ще се намери в едно светло тяло. Човек вече е млад, няма да боледува и от храна няма да има нужда. Няма да се храни както сега, а храната ще взема от въздуха. Като живее и ще се храни, като мисли ще се храни, като чувства ще се храни.

От ваше гледище това са забавления, това са крайности. Но от реално гледище това са верни и проверени неща. Разбирате ли ги или не, те съществуват, както съществува и този свят, в който сега сте потопени. Казвате: „Това е крайно заблуждение." – Заблуждение е за един сиромах да мисли, че е богат. Заблуждение е за един богат да мисли, че е сиромах. Ако материалистът мисли, че в онзи свят няма никакъв живот, той е прав. За него няма никакъв живот. Но аз, който съм ходил в онзи свят и живея там, аз да мисля като него, това няма смисъл. Той, който не е ходил, казвам му: прав си, не си ходил там. Но туй, което не е вярно за теб, то е частично. То не е общ закон. И

онова, което е вярно за мен - че аз съм ходил там - и то не е общ закон. Не значи, че всички може да идат. Но аз като съм ходил, значи че и всички могат да отидат. И хората очакват да се домогнат да живеят в онзи свят, който наричат живот на Вечността, или щастливия живот, или блажения живот, или този идеал, към който вие се стремите. Какво щастие искате вие да смъкнете от небето не зная, но на Земята човек щастлив не може да бъде. Ти си млад, остарееш, побелее ти главата и казваш: „Не дойде щастието." Или очакваш мъжът ти да те възлюби? Повечето моми това очакват. Първата година като се оженят, много силна е любовта. Втората година е наполовина. Третата година е една трета, четвъртата една четвърт и накрая остане една стотна - все повече се намалява любовта. Не е туй, първоначалното. После идва осиромашаване. Мъжът осиромашава и жената осиромашава. Напълнят се само с отрицателни мисли. В тях любовта можеше да се увеличава. Има такива души, чиято любов се увеличава. Питате: „Има ли такива души?" – Има ги, ще ги намерите в България.

Аз бих желал у всички вас любовта не да се намалява, а да се увеличава. Ние сме тук, в тази Божествена школа, за да се учим да разбираме дълбокия смисъл на живота. Този дълбок смисъл няма да се разбере само от една сказка. Човек само с едно ядене не израства. Човек с една дума не става добър. Човек трябва да живее с разбиране в ония условия, в които той е поставен. Казвам на всинца ви: условията, които Бог ви е дал, да ги използвате разумно. Поне като станете сутрин, не бързайте с тези мисли какво ще правите и какво ще ядете. Най-първо кажете така: „СИЛА, ЖИВОТ, ЗДРАВЕ. Сила за ума ми, живот за сърцето ми и здраве за волята ми!" Кажете го веднъж. Като дойдете на обед, не бързайте да ядете, кажете: „Сила за ума ми, живот за сърцето ми и здраве за волята ми!" И като вземете супената лъжица, ще кажете: „Сила за ума ми!" С втората лъжица кажете: „Живот за сърцето ми!" С третата лъжица: „Здраве за волята ми!" Но вие ще възразите: „Какво да казвам такива работи. Да се нагълтам час

по-скоро." Като седнете да се храните, ще мислите за всяка дума. Всяка една дума е написана в яденето, ще мислите разумно. От какво зависи разумността? Онзи, който чете, казва: „Колко хубаво писмо!" Като седнете да ядете, ще напишете и вие едно писмо. Като ядете не можете ли да напишете едно хубаво писмо, да благодарите на онзи, който е приготвил това хубаво ядене, да благодарите на всички онези, които са приготвили туй хубаво ядене и да кажете: „Много хубаво ядене са приготвили нашите приятели, много се радвам!" А вие сте кисели, намусени, гледате насам-натам и казвате: „Не се живее вече!" Ние мислим по един механически начин - да ни дадат пари, да ни направят къща, да ни облекат. Хубаво е, ако има кой, но ако няма кой да ги даде всичките тия неща?

„Всекиму според делата." Бог казва сега: „Да се спретнете!" Спретнете се всички да работите, да бъдете синове на Бога, да бъдете като Баща си. Вие не сте синове на Бога, понеже не живеете както Той живее, не живеете както Баща си. Съжалявам, християни сте, но за Баща си не зная колко от вас сте готови да пожертвувате всичко. Опитайте се. Ако Той ви каже: „Я раздай всичко", веднага ти ще кажеш: „Ами сега!" Господ никога не прави глупави опити. Но все ще дойде едно време, когато ще каже: „Раздай всичко." Ще го раздадеш ли? Как ще го раздадеш? Като приближи старостта, Господ казва: „Няма да ядеш." Това, от което най-много те е страх - да не ядеш. Гледаш, гледаш и казваш: „Отиде вече." Страх те е да не би да изгубиш здравето си - и ще го изгубиш. Теб те е страх да не би да изгубиш ума си - и ще го изгубиш. Страх те е да не изгубиш репутацията си - всичко ще изгубиш. И най-после ще те повдигнат, и онези, които те носят, ще ти отдадат последното почитание, за да те заблудят. Ще те заринат под земята и ще почнеш да гниеш. Ще дойдат после отгоре да те поливат с малко винце и вода. Благодарим за такава утеха. Аз не бих желал да ме поливат отгоре, аз не бих желал да ме погребват, даже да се съберат всичките попове и владици от целия свят, не бих желал да ме носят. Да живееш, да ходиш по

земята, да гледаш небето, да гледаш звездите, светлината, всичко туй има смисъл. Има смисъл да живееш. Но да затвориш очите си, да затвориш устата си и да има нужда хората да те носят, това е представление. И после казват: „Да направим един паметник." Аз не искам такива паметници да ми правите. Направете си паметник, но като турите любовта във вашето сърце. Турете светлината във вашия ум. Турете истината във вашата душа. Това е паметник. Станете сутрин неразположени, потупайте се по дясното рамо и си кажете: „Ти си много добър. За в бъдеще ще бъдеш много добър." Няма да се минат 5-10 минути и веднага ще дойде туй състояние. Потупайте се пак: „Ще се оправи тази работа. Не бой се!" Човешката ръка е магическа сила, ако знаете как да я освободите. Това са вашите сили, Божествените енергии, които изтичат от вашите пръсти, и ако вие концентрирате вашата мисъл в пръстите, каквото пожелаете, то ще стане. В ръката Бог е турил всичкото ваше бъдеще. Вие чакате някой да ви спаси. Вдигни ръката и кажи: „Бог създаде тази ръка. Аз ще бъде господар!" На какво? Господар на въздуха, господар на рибите, на водата, господар на земята, на яденето, на дишането, господар на мислите, на чувствата, на своите постъпки.

„Знаете ли, този каза една мисъл, колко е лош! – Тегли му един куршум, хвани този господин за гърлото! Искаш да си отмъстиш - хвани за го гушата!" Аз не съм от онези, които отмъщават. Аз съм от онези, които благославят, които са дошли да вършат волята Божия на Земята. Това са хората сега. Те представят бъдещата култура. Че какво е науката? Науката е в моята ръка. Науката е в моя мозък. Науката е в моето сърце. Ако сега не искам да стана ученик, никога няма да стана. В момента, в който пожелая, аз съм вързан в туй учение. Свещта като запаля, гори. Ти запали свещта и тя гори. Тази свещ веднага ще почне да свети. Няма да изгасне. Същият закон е у човека. Ще запалиш себе си, своето съзнание ще запалиш. Има една запалка. Запали съзнанието си и остави последствията.

Не бъдете страхливци, да служите на Луната. После, не бъдете критици като Сатурн, който вижда само лошото в света. То е болезнено състояние. Всичките най-добри състояния се дължат на Слънцето. Ако човек не знае как да постъпи, той ще създаде зло в света. Любовта е една от най-великите сили в света. Ако не знаем как да употребим нейната енергия, ще си създадем най-ужасни страдания. Например ревността. Че прочетете, какви ли не примери няма за ония глупави подозрения на някой мъж дали не се е скрил някой в къщи, ще отваря долапите, скриновете, навсякъде ще ходи да търси и казва: „Идвал е някой, усещам." Някой е идвал, това е вярно. Ако някой чужд мъж е идвал, той ще остави своята миризма. Лошият човек оставя миризма. Щом като види такъв, жената трябва да му изпрати една мисъл в неговата жлеза, като влезе в мозъка му да го освободи. Жените трябва да освобождават мъжете си. А тя се уплаши какво ще прави. Той казва: „Аз виждам как ти играят очите", а тя, горката, я е страх. Туй е анормално състояние. Има го в човека, но и у животните го има. Ревност има в човека. Ревност има в животните. Ревност има и в по-възвишените същества от човека. Ревността е една сила в света, но в която глава проникне е опасно. В първия момент съзнанието ви трябва да бъде будно. Да имате кого да обичате. Ревността произтича от простата причина на безлюбието. Вие няма кого да обичате. Вие сте вложили в едно същество всичкия си капитал и искате туй същество да ви обича. То не ви обича. Неговият ум е на съвсем друго място. Той не е нагласен като вашия, не може да мисли като вас, не може да чувствува като вас.

Вземете един мъж, на когото челото е високо 6-7 см., а на жената е 3-4 см., после на жената челото ако е и тясно, как ще се разбират? Развит ли е обективният ум, човек мисли за външни неща, развит ли е субективният ум, занимава се с други неща, той е идеалист. Той си фантазира. За него жената казва; „Моят мъж е захласнат, той хвърчи някъде по небето." Може и жената да е такава, а мъжът обратно. Хората трябва да се хармонират със своите чувства и способности

като започнат да живеят заедно; трябва да си хармонират, както небесните тела си хармонират. Казвам: по причина на туй неестествено съчетание, което сега съществува в дома между мъжа и жената, няма хармония. Виждаме в много домове братя и сестри не могат да живеят в любов. Има крайна дисхармония и в самото раждане на децата. Братът не е роден навреме, сестрата не е родена навреме. Бащата и майката са се оженили не навреме. Венчали са се не навреме. Ако вие не изпълните закона тъй, както трябва, ще имате последствия. Казвам: за в бъдеще изисква се една наука, която да преобрази съвременния живот от дъно. Като говоря за жената, разбирам закона на Любовта като малка единица, която може да преустрои живота. Да построим новия човек, който трябва да дойде. Трябва да се образува едно ново общество. Ще кажете, че много лесно е да ви говоря от моя страна, но аз виждам колко е мъчно да се каже нещо, за да се даде един правилен израз на това, което говоря. Ще кажете: Учителят тъй мисли, но тази работа не е за нашите времена. Не казвам да се откажете от вашия живот. Целият сегашен ваш живот е склад с отрицателни черти. Няма да ги изхвърляте. Но всичко отрицателно ще вземете и ще го превърнете в скъпоценност. Знаете ли, че ако дойде един истински учен човек, ако му дадете едно кило въглища, той на другия ден ще ви даде едно кило диамант. Ако имате чувал въглища, този учен човек ще превърне вашите въглища в диамант. Знание трябва! Христос казва: „Ако не се родите изново". Без тази наука вие не можете да влезете в Царството Божие. Ако не се родите изново, ако светлината не може да озари вашето небе, ако светлината не може да озари вашите сърца и вашата водя, по никой начин не можете да влезете в това Царство, към което се стремите.

Мислете върху три неща: сила, живот и здраве. Животът - заради Любовта. Силата - заради Мъдростта и здравето - заради Истината. Здравето носи истината в себе си, тя има свои физиологични резултати. Когато човек говори истината, той всякога дава. Всички болести в света се дължат на лъжата, без изключение. Това е мое

мнение. Така вярват всичките, малките животни. Късият живот се дължи на това, че ние винаги имаме едно съмнение в законите на Любовта. Малкото сила, безсилието се дължи пак на същата причина.

Та казвам сега: вложете в душата си не силната мисъл, но правата мисъл, която ще внесе сила, правите чувства, които ще внесат живот и правите постъпки, които внасят здраве. Това е новата физиология, новата енергия, която регулира живота. Човек като внесе една мисъл в себе си, като внесе едно чувство в себе си, те ще внесат от своето действие. Защото разбирайте, не сме ние, които работим в света! Има нещо, което работи за нас. Невъзможното за вас е възможно за другите. Това невъзможното за вас е възможно за Бога. В света иде един велик преврат, той иде сега. Туй голямото разклащане, финансовото разклащане, всичко, което иде, това са най-големите доказателства, че доброто разклаща целия свят. Всичко това ще се стопи и ще дойде новият век в света; и без да искаме ще заспим и после ще се събудим. Ще минем през едно състояние на заспиване и после ще се събудим. И ще видим, че от този ред и от-онзи ред нищо не е останало. Ще бъде точно тъй, както когато турците навлязоха в България: тогава турците бяха свободни, но русите като освободиха българите, турците се върнаха назад, върнаха се бити. Така и сега всичко отрицателно ще изчезне и ще видим новия порядък. Абсолютна свобода трябва, Божественото трябва да дойде. Всеки, който мисли, че е човек, трябва да се повдигне. На тази височина да достигне три неща: една права мисъл, един възвишен и благороден живот и благородни постъпки.

Божествените мисли, Божествените чувства и Божествените постъпки са, които ще внесат новите елементи за свобода. В това няма никакво съмнение вече. Може да се съмнявате, но ако се съмнявате, вие ще си носите страданията. Не очаквайте да влезете в онзи свят. Има разни окултни теории. Казвате, че човек ще се прероди 777 пъти и то епохални прераждания, а и други още безброй прераждания извън тези ще има. Ако ги използваш, човек ще станеш,

ако не ги използваш, ще бъдеш като един охлюв. Един обикновен човек ще останеш, ще страдаш. Но аз вярвам, че всички вие, които ме слушате, не сте от тези, които сте като охлюви, да останете в положението на обикновени хора. Няма нито един от вас, който иска да остане от тези обикновените. Няма нито един от вас, който да остане в тинята, в калта на блатото, вие не сте от онези, които бихте желали да останете в мътната вода. Всеки един от вас ще бъде един хубав извор с идеи, ще застане при зелената морава, при плодните градини, при високите хубави върхове, изложени на хубавото слънце. Да бъдете верни на туй желание, което имате в себе си, на това желание, което Бог е вложил у вас! И оттам насетне ще служите на Бога. Неговото благословение ще дойде! Амин.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна Молитва.

12-та неделна беседа, държана от Учителя на 20 декември 1931 г. 11 ч.с., София, Изгрев.

ДУМАТА МУ ДЪРЖА

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 8 глава на Евангелието на Йоана, 55 стих.

„Ще се развеселя“

Ще взема само последните думи на 55 стих: „ Но аз Го познавам и думата му държа”.

Може да се познае само абсолютното. Ние отричаме всяко друго познание. Всяко познание, което се изменя, то не е познание. Вие казвате, че познавате някой човек. То е относително дали го познавате. Именно голямото противоречие е в това, че хората казват, че не познават Бога. Това е квадратна лъжа. Единственото нещо, което познаваме, то е абсолютното. И всяка философия, която няма тази основа, е квадратна лъжа. Всеки човек, който не е съграден върху тази истина, аз мога да му предскажа какво ще му се случи: той ще умре, той ще стане инвалид, ще бъде нещастен, измамник, лъжец, всичко може да стане, но човек - никога. Той може да стане животно, змия, но благороден човек да стане - никога. Следователно когато казва човек за нещо „аз го познавам", туй е реалното, което не се изменя, туй, което търсим. След като сме опитали всички неща в живота: и слава, и богатство, и чест, и почит, все ще има още нещо, което да търсим. Ние сме познали много работи, но онова, което трябваше да познаем, не сме го познали. Следователно ние сега се стремим към това познание. Когато дойдем в него, ние ще бъдем свободни. То е, което ще освободи човека. Реалното има тази сила в себе си, че щом го познаем, можем да бъдем свободни. Оттам насетне всичките противоречия, които съществуват, ще изчезнат като пяна.

Някой ще дойде, ще ми каже: „Ти де си дошъл? – Никъде. – Какво знаеш? – Нищо не зная. – Колко езици говориш ? – Колкото искаш." Защото досега сме изучавали езиците на всички животни. На всичките животни езиците зная, но сега изучавам езиците на хората. Не всеки от вас знае много езици. Досега на колко животни сте изрязали и изяли езика, знаете ли? Много езици знаете.

Аз говоря в малко преносен смисъл. Но да бъдем конкретни. Вие всички, които ме слушате тук, сте като иманяри, вие очаквате да ви кажа къде има заровено богатство. Но аз ще ви кажа едно нещо: действително аз зная де има заровено богатство. Аз съм един своенравен човек, аз съм от тези, които ще кажат истината, но ще ви въртя, ще ви въртя и най-после като умирате, ще ви я кажа. Защото ако ви кажа къде е богатството, да станете богати, аз зная какво ще стане. Вие искате да сте добри хора, но ще си създадете нещастие в живота. Човек може да си създаде неприятности по много проста причина. Дават ви един хубав обяд - вие може да преядете. В такъв случай за предпочитане е да ядете сух хляб, да не си дояждате, отколкото хубав обяд, но да умрете след това. Много хора умират от богатство. Много хора умират от слава. Ако се не лъжа, така умрял един, който, като пристигнал от Англия във Франция, така добре го посрещнали, че от радост умрял. Доколко е вярно не зная, едно твърдение е.

Значи, можем да познаем само абсолютното, реалното в живота, което седи в основата на всички неща в нашето съзнание и онзи великия вътрешен импулс на нашата душа. В нашия ум, в нашето съзнание, в дъното на всяка душа седи една способност: туй великото, реалното, неизменното, вечното, което търсим. Всеки един от вас чувствува, че има нещо реално в себе си, което не се мени. Съмнението е един негативен метод, обратен метод, по който може да се познае реалното. Следователно човек, който е на кривия път, той учи реалното чрез съмнение. Той казва: „Може да не е право." Нищо от това, ако човек се съмнява. Самата реалност не се изменя.

Реалността, и когато я приемаш, и когато я отричаш, тя си остава една и съща, но твоето положение не е едно и също. Щом отричаш реалността, ти се смаляваш; щом познаваш реалността, ти се разширяваш, увеличаваш. Щом познаваш реалността, ти оздравяваш; щом не я познаваш, ти болен ставаш. Всички положителни и отрицателни качества се дължат на отношението ти към реалността.

Казвам: съвременната психология, или съвременните методи на индусите и на Запад проникват някъде. За пример, вземете индуските факири, те оставят в сянка знанието, а чудеса правят. Така са закъсали, никакви чудеса няма. В изпълнението на един факир нищо реално няма, това е една лъжа. Той може да се качи на една върлина горе, а всъщност аз не виждам никаква върлина, той седи на земята, но ще прати в ума ти толкова силна мисъл, че ти го виждаш горе. Със силата на мисълта човечеството може да бъде заставено да мисли като теб. Ще кажете: Може ли да стане това? Може. Например в България обвиняват един баща, че убил сина си. И като го били толкова много, най-после той признава, че го е убил; „ – Аз го убих, не ме бийте. – Как го уби? – Така и така го убих. Хвърлих го в Дунава." Завеждат дело. Не зная колко време се водило делото, година или две, най-после определят присъдата. В деня, когато четат последната резолюция, синът пристига в съдилището. Възкръснал. Значи накарали бащата да мисли, че е убил сина си, нищо повече.

Казват: ти имаш някакво вярване. - Никакви вярвания. Толкоз са те били в Обществената безопасност, че имаш вярване. В теб майка ти може да внесе известно вярване. Например, когато е била бременна, майка ти може да е имала известни халюцинации, или е видяла мечка и оттам насетне ти се плашиш от мечка, треперят ти краката като я срещнеш. Аз съм срещал много приказки за мечки, разправяли са ми за мечки, но едно заключение съм извадил. Казват, че мечката плюела човека. В историята на човешкия живот не съм срещал един праведен човек, когото мечката да го е плюла. Онзи, когото мечката го е плюла, той е лош човек. Тя се изправя и му казва: „Не те е срам, ти, който

имаш образ и подобие Божие, да ходиш и да биеш нашите мечки!" И го плюе, плюе. И той може да боледува 1 - 2 месеца от страх. После казват, че го плюла мечка. Плюе го, защото не е добър. Тя си казва мнението. Обаче няма пример, когато мечка да е срещнала добър човек и да го е плюла. Разправяха ми за един добър карагьозчия, около Стара планина, който казвал, че 20 години нито вълк, нито мечка са взели нещо от неговото стадо. Значи добър човек е. Един ден като се връщал от планината, в един тесен проход насреща му иде една голяма старопланинска мечка. И го гледа. Той знае характера на мечката, тя не се връща назад. Да се отбие някъде - няма място. Да се върне назад - тя е подире му. Тя е особена мечка, мисли си той. По едно време мечката, както го гледа, изправя се и поляга на канарата, оставя му място да мине. Минава покрай нея, той я гледа и тя го гледа. Защо му прави път мечката? Тя казва: „Ти си добър човек." Втори пример има, с едно дете, момиченце на 10 - 12 години, пак в планината. То отива да занесе храна на баща си, който работел на железния път. Гледа бащата - отгоре иде насреща детето му, качило се на една мечка. Като я срещнало, то се изплашило, но тя като стига до него, хваща го с предните си лапи, повдига го, обръща се и го туря на гърба си. Туй е, защото това момиченце било добро, нищо повече.

Та когато ви се случи някое нещастие в живота, не минавайте за светии. Ако мечката ви е газила и плюла, признайте, че тя е авторитет. Вие ще кажете: мечката е безобразно същество, тя ме уплаши, разтреперяха ми се краката, сърцето! Че кой богат човек не е карал сърцето на някой беден да трепери? Кой учител в училището не е карал да трепери сърцето на учениците? И на онези, които знаят, и на онези, които не знаят трепери сърцето, да не ги вдигне да ги изпитва. Казвате за учителя: много лош човек е - защото някога ще те пита точно за онова, което не знаеш. Сега ще кажете: това са посторонни работи. Че се учиш не е толкова важно. Че си свършил с отличие, това е едно упражнение; свършил си четири факултета - ти си актьор с четири дипломи, четири действия си играл. Че твоят

университет нищо няма да ти помогне, по същия начин ще те погребат, като че нищо не си свършил, само с тази разлика, че ако си свършил един факултет, с един поп ще те погребат, ако си свършил четири факултета, с четири попа ще те погребат и ще разправят: тържествено го погребаха. Казвам: ако ме карат с четири стражаря в затвора, затворът няма да бъде по-безопасен. Когато един стражар ме кара, по-безопасно е, отколкото ако са четирима, тогава съм един от главните виновници. Това не е важно. Защо ме карат в обществена безопасност? Защото съм слаб. Ако съм от силните хора, който стражар дойде да го поваля, колкото души дойдат - 10, 20, 100 души - всички да ги поваля на земята, какво ще ми сторят? Сега ще кажете: такава е волята Божия. - Щом си слаб, такава е волята Божия. Щом си слаб - в затвора; щом не си слаб - вън от затвора. Превеждам думата „слаб". Всеки човек, който греши, е слаб човек. Всеки, който прави добро, е силен човек. Ако ние имаме тази висша добродетел, ако познаваме реалното, Божественото в света, тогава ние можем да бъдем ясновидци. Че аз няма да чакам да ме арестуват, но още една седмица преди това ще замина за друго място, като зная какви са мислите им. Разбира се, един добър човек е опасен за някого, той е опасен за лошите хора.

Туй, което сега ви говоря, не е още истината. Това е забавление, да привлека вашето внимание. Ще запитате: какво иска да каже? Аз ще ви обясня какво искам да кажа. Ще ви приведа един пример. Един велможа във времето на пророк Елисей, една знатна личност, дохожда при Елисея, болен бил от проказа. Натоварил своите камили с подаръци като мислел, ако го изцери пророкът, всичките тези подаръци да му ги даде. Казва му пророкът да си върви с камилите, няма нужда, нищо не иска, но да се потопи в реката Йордан. Като излязъл, слугата на Елисей му казва: „Господарят ми каза да отидеш да се потопиш в реката Йордан". Велможата отговорил: „Не знае ли кой съм аз? Нима всичките реки в моето отечество нямат туй лечебно свойство!" Най-после един от неговите прислужници му казал: „Ти,

господарю, толкоз време си бил в Израел, няма да ти коства нищо да се потопиш в реката. Направи опит". Отива велможата, потапя се и оздравява. Веднага се променя неговото съзнание. Защо? Защото той познал истината. След това се връща да благодари на пророк Елисея и да му остави подаръците. Елисей му казва: „Иди си, живей добре, нищо не ми трябва”. Слугата на Елисей, обаче, се изхитрил, казва си: „Моят господар е малко серсемин, глупост е да отказва, той не знае, че в тези оскъдни времена, в тази криза, в която се намираме, парите са много нещо. Той не знае нищо, не му стига умът." Отива при богатия и му казва: „Слушай, дойдоха гости на господаря ми, та моля, дай малко от дрехите, от подаръците”. Взима дрехите и ги скрива. Като се връща, Елисей го пита: „ Къде ходи? ” Той мисли да го лъже. Пророкът му казва: „Ти защо отиде в мое име да лъжеш? Тази проказа ще дойде на твоята глава!" И ето, проказата излиза от река Йордан и се качва на гърба на неговия слуга. Вие казвате: защо е бил толкова глупав? Сега и аз ще попитам: защо и вие сте толкова умни? Защото според това учение, според Божественото учение не е важно какъв си бил в миналото, не е важно какъв ще бъдеш в бъдещето, но в дадения момент, в настоящия момент какъв си. Някой казва: едно време какви сме били ние, а сега сме сиромаси. Някой ти гледал на кафе и казал, че за в бъдеще ще бъдеш богат, милионер ще станеш след две години. Но умният човек не обръща внимание нито на миналото, нито на бъдещето. Това са условия. Реалността седи в настоящето. Ти си силен само ако разполагаш с настоящето. Бъдещето е едно условие за настоящето и миналото. Затова не се спирайте върху погрешките на своето минало, това е безпредметно. Не се спирайте и върху въображаеми работи, които ще станат за в бъдеще.

Ще ви приведа пример из българския живот. Всички съвременни хора имат все същите заблуждения. Един българин след като заченала жена му отишъл в странство. След 20 години, като спечелил доста

пари, се връща в къщи. Седял една седмица радостен. Един ден гледа дъщеря му плаче, жена му плаче, пита ги:

– Защо плачете?

– Че си толкова глупав, не знаеш нищо. Снощи детето на дъщеря ни умряло!

– Какво дете?

– Снощи насън тя се оженила, родила детенце, но то умряло. Тъй хубаво детенце, като ангелче.

Той ги гледа, клати глава и казва:

- Двадесет години бях в странство и не видях такива глупави хора като вас. Ще тръгна отново по света и ако намеря по-глупави хора от вас, ще се върна.

Тръгнал да пътува. Вижда на едно място на едного му ушили шалвари, но той не знаел как се обуват. Окачил ги горе на стрехата, а сам се качил на покрива и иска от покрива да скочи в шалварите, да ги обуе. Пита нашият българин: „Какво правиш там, ще се убиеш. Аз ще ти кажа как се обуват гащите, слез долу". Показва му как се обуват гащите, но ги взема за себе си, дали му ги. Дошъл до едно друго място, гледа едно теле, турило си главата в едно гърне и не може да я извади. Не могат да извадят главата на телето и искат да му я отрежат, да го колят. Той казал: „И без пари ще ви кажа какво да направите, само да се освободи животното от тези страдания”. Блъснал с тоягата си и освободил телето, но поискал да му го дадат.

Освобождава телето и го повежда. Най-после вижда една сватба, но всички плачат, голямо нещастие. Пита защо плачат. „Голямо нещастие. Булката е с една глава по-висока от вратата, не може да влезе. Трябва да се реже главата ѝ. – Защо ви е булка без глава? Ще ви помогна. – Всички скъпоценности ще ти дадем, само да остане жива". Качва се на врата ѝ и казва: „Теглете я да влезе.” Тя влиза...

Сега, кой е създал тази приказка? Казвате: предчувствам, че ще ми се случи нещо. Или: мисля, че няма да се харесам, от мен човек няма да стане. Това са въображаеми работи. Или пък се възмущаваш

от престъпленията на другите хора. Няма какво да се възмущаваш. Човек трябва да разглежда въпросите от гледна точка на реалността в света. Аз разглеждам живота тъй, както е в Божествения живот. Никоя държава досега не е могла да разреши своя икономически въпрос. Нито Асирия, нито Вавилон, нито Индия, нито Египет - никоя не е могла да разреши кой да е въпрос. Във времето на египетската държава имаше учени хора, които знаеха лекарствата по-добре, отколкото сегашните учени. В римската култура имаше по-добри ясновидци, които можеха да предсказват по-вярно събития от бъдещето, отколкото сега могат да предсказват. Било е време в развитието на хората, когато те са имали знания и са разбирали за небето много повече, отколкото сегашните, много по-верни данни са имали. Такива тръби като нашите телескопи не са имали, техните тръби отвън погледнато се състояли от прости лещи, но тези лещи са били нагласени другояче с мозъчните центрове на ясновидството и техните телескопи са можели да увеличават по 100 и 200 милиона пъти повече от сегашните.

Туй, което сега ви говоря, е като приказки от хиляда и една нощ. Казвате: тези неща възможни ли са? Щом вярваш, възможни са, щом не вярваш, не са възможни. Има един закон в света: каквото и да помислиш, то е станало някога в света. „Ние не знаем кога е било." – Може да ме попитате кога е било, може да ви кажа, но ще ви запитам можете ли да ме разберете. Ако сега някой дойде и почне да описва Слънцето, неговата вътрешност и направи един паралел, че и на Слънцето има хора както на Земята, вие бихте ли повярвали? Ще кажете: ние сме повярвали. Вие имате право да имате и известни съображения, но питам, ако Слънцето не е горещо тяло, как ще изпраща топлина на Земята? От друга страна в огъня живот няма. Как е възможно туй Слънце, което гори на 92 милиона миди или на 150 милиона километра, как е възможно неговата енергия, която пристига на Земята, да дава живот на хората? И следователно, има два момента, които учените хора сега изучават. На Слънцето има специфични

трансформатори, които са нагодени само за Земята, защото Земята си има музикален тон и известна краска в слънчевата система. Тези трансформатори са нагласени съобразно земните организми. В центъра на Земята живеят разумни същества от друго естество. Какви са, това не трябва да се изнася; който иска да знае, да отиде да провери, който не вярва, да отиде да провери. И те си имат свои трансформатори. Когато слънчевата енергия достигне до центъра на Земята, веднага се трансформира и се явява като светлина. Онази светлина, която иде от Слънцето, още не е пригодена за нашите очи. Ако отидете горе в пространството какво ще видите? Горе не е тъй светло, както вие мислите. Тези неща са отречени, защото животът на Земята ни е сковал и нас не ни интересуват много неща. В даден случай аз имам известна болка, тази болка ме интересува повече, отколкото всичко друго. Имам да плащам 20 хиляди лева, или съм гладен - туй чувство на глада е толкова силно в дадения момент, че всички други научни теории не са толкова важни. Туй констатирам в дадения момент.

Тъй щото, за да познаете истината, вие трябва да бъдете свободни от много ваши чувства, които не са ви потребни. Най-първо, за да се хармонизират чувствата ви, вие трябва да имате едно верую, едно понятие за света, за природата. Ако изучавате английски какво ще придобиете? Ако отидете в Англия, добре дошло ще ви е това. Ако знаете да говорите добре, може да употребите този език, но тъй да го знаете, че като говорите на всеки един англичанин да му е приятно. Успеете ли така да приложите английския език, той непременно ще ви покани в дома си да ви нагости. Свойствено е на човека, когато някой му говори една истина тъй хубаво и красиво, у него се заражда едно вътрешно предразположение да се отнесе приятелски с този човек, който говори на този език.

Та трябва да изучавате езика на Природата. Сега всички имате верую, нали? И в Бога вярвате, и в Христа вярвате. Колцина от вас, като говорите на Христа, Той би ви разбрал? Ако му говорите както

подобава, Той ще разбере. Христос най-първо не разбира вашите постъпки. В какво седи неразбирането? Детето минава с баща си, вижда една каса с пари и му казва: „Татко, бръкни в тази каса и ми дай малко пари". Бащата си прави оглушки, че не е разбрал. Разбиране трябва. Казвате: как да не разбира Христос, Той толкова ли е глупав? Има неща, които Христос никога не разбира. Има нещо, което Бог не разбира. Той не може да участвува в тези престъпления, които са нещо обикновено за човека. Следователно за да проникне твоята мисъл в Божественото съзнание, или да има един образ от там, тази мисъл трябва да е нагодена според законите, които съществуват в Битието. Туй лице, към което ти отправяш твоята просба, ти трябва да имаш към него една непреодолима любов, да ти тупти сърцето. Христос казва: „Аз Го познавам и думата Му държа". Страданията, които Христос понесе в едно отношение, показват Неговата голяма любов към тази реалност, която Той познаваше и заради която понесе всичко. Да понесе всичко това е второстепенно за този човек. Той дойде да опита своята любов, да види дали неговата любов може да устои така, както Божията любов устоява. Ако ние в мъчнотиите и страданията не можем да издържим, де е тогава човекът? Ако най-малките страдания и трудности не можеш да издържиш и огънеш характера си, де е твоята любов?

Сега да ви приведа един пример. Аз го намерих в един разказ от 19 век. На някой си княз Мещевски му се ражда дъщеря; но понеже в дома искали да имат момче, като се родило момиче, жена му не могла да го търпи, взема, че го дава като подхвърлено дете. Бащата обичал дъщеря си, но за да не влезе в стълкновение с жена си, дава детето на едно бедно семейство и казва: „Имайте грижа за това дете, каквито разноски направите, аз ще ви ги заплатя". Това бедно семейство имало и друго едно момиче, което било лошо. Взели детето и почнали да го хранят. Като израснали децата, бащата срещал по-голямото момиче и му казвал; „Ти гледай много добре сестричето си, каквото направиш за него, аз ще ти се отплатя". Винаги чрез него

изпращал на дъщеря си подаръци. Дъщерята се чудела кой е този, дето тайно й и изпраща подаръци. Двете сестри го нарекли „онзи". Като срещал момичето, той и казвал: „Аз ще ти помогна да се ожениш, всичко ще направя за теб, но гледай добре сестра си". Тя все казвала: „Да не е онзи!" Като донесе някой подарък на малката си сестра, тя казвала: „Аз не бих ти го дала, ако не беше от онзи". И тя не знаела кой е „онзи". Та сега, мнозина от вас имате ролята на първата сестра, а мнозина от вас имате ролята на втората сестра. Аз ви казвам: туй е едно чувство. Ако човек се самоизпита вътре в себе си, в съзнанието си, той ще се засрами от себе си. Има нещо много лошо. Минеш покрай някой добре облечен човек, гледаш - хубава шапка, хубави дрехи, стане ти мъчно, че той е добре облечен, а ти нямаш нищо. Това е едно лошо чувство. Ти вече опетняваш себе си. Питам: когато една свиня е добре угоена и я водят на заколение, не е ли добре облечена? Или когато ти си болен на леглото и никой не те гони, кое е по-хубаво? Кое е по-добре, сухичък отвън или мазничък, кое е по-добре?

Вие казвате: тези нещастия как ли ще ги оправим, дали някой ден ще ни оставят? Не ми разправяйте за нещастията, не ми разправяйте за оная свиня, която е угоена, и не ми разправяйте за нещастието на онзи, който е на легло. Някой ученик е скъсан на изпит, нищо от това. Той може да не си е издържал изпита, животът не седи в това, че не е издържал изпита си. Или някой не е станал владика - той нищо не е изгубил, нито ако е владика е спечелил. Само глупавият може да мисли, че е владика. Турили му една килимявка, едно черно расо и - станал владика. Ти да си роден владика, не отпосле да те правят. Смешни са хората, когато казват за някого, че го овладичили.

Една българка имала мъж, който не знаел какво да работи. Тя му казва: „Търси си работа!" Никъде не може да намери работа, никъде не го искат. Жена му казва:

– Аз ще ти направя една работа.

Взема едно хубаво медно котленце, дава му едно расо и казва:

– Тръгни от къща на къща да ръсиш, махай ръката с кандилницата.

Вечерта мъжът иде - напълнило се котленцето с пари. Той е доволен:

– Много добра работа!

Казват: „Един нов поп дошъл". Научил се владиката и казва: „Аз не съм отопил никого". Викат жена му:

– Как ти имаш право?

- Мъж ми е, имам право.

Че как пет-шест души ще се съберат, ще отопят някого, кой им е дал това право? Имат ли тапия от небето? Той казва: „Аз имам власт." Тази жена на същото основание казва: „Ние имаме право". Кой има право да отопява някого? Това не е алегория, това е логичен извод.

Ние трябва да се спрем върху факта кой ни е дал правото. Дал ни е някой правото. Не само този Драган, Иван, Петко, Стоян, всеки, който е от майка роден. Всяко нещо, което е в разрез с нашите традиции, ние считаме, че не е право. Но има една истина, то е друг въпрос. Човек може да е роден владика, то е друг въпрос. Според мен светиите се раждат, ученият човек се ражда. Ти отпосле не можеш да станеш учен; учител не можеш да станеш отпосле, трябва да се родиш такъв. Някой казва: ще стана учител. Учителят се ражда. Вземи онова място, което Природата ти е дала. Не искай да станеш онова, което не можеш. Защото ако вземеш туй положение, ще имаш ролята на съвременното магаре. Когато Господ създаде магарето, даде му малък ръст. Искало да бъде щастливо туй магаре. Много красиво било, но като гледало другите животни наоколо с хубави гласове, почнало да се моли: „Господи, Ти си направил една погрешка, дай ми по-голям ръст и по-хубав глас да пея, че като зарева, всички да ме слушат". Казва Господ: „Тогава ще бъдеш ли щастливо? – Много щастливо ще бъда, само ми дай това, което искам." И така, сегашното магаре е направено според своето желание. Като зареве, всички мислят, че е

много силно, но щом го видят, впрягат го на работа. И сега всеки час реве магарето, казва: не следвайте моята философия. Ние сега вземаме механическата страна на нещата. На наш език става и по-глупава работата, откъдето също може да пострадаме.

Казва Христос: „Аз познавам". Значи Той прозре тази реалност, от която произтича Неговият живот. Та силата на човека е в словото. Човек ще се научи да говори право, ще се научи и на граматика. Граматиката отпосле иде. Но има граматика, с която човек се ражда. Има и една логика, с която човек се ражда. Ако тази граматика, българската, беше валидна и за другите езици, би било лесно да се изучават те. Българинът казва: „аз му казах" или „казах му". На английски никога не можеш да кажеш: „Казах му", винаги трябва да кажеш местоимението „аз". Трябва да го туриш най-отпред, иначе глаголът не може да се разбере. Значи, англичаните имат една граматика, която се отличава от нашата по своето местоимение. После, в английски членът е турен отпред на думите, българите турят члена отзад. Така е и у французите, и те турят члена отпред. Това са съображения, това е личното в развитието. Щом славяните минат през това развитие, един ден и те ще изменят своята реч. В речта може да има член, може и да няма член. Може да се тури една буква, която да членува. Тези членове в българския език – „-ът" и „-та" не са красиви. Нашите добри приятели се стремят да избегнат членовете. В гръцкия текст на Писанието са използвали много пъти неопределения член. Един американски учен е посветил целия си живот да изучава неопределения член в Писанието, изучава какво иска да каже апостол Павел, когато туря неопределения член: „някой си човек" или „този човек". Всяка дума е определена само тогава, когато е свързана с реалното, и колкото повече се отдалечава от реалното, толкова повече губи своята сила. Вземете за пример думата „любов". Тя е изменена в българския и в английския език, няма този ритъм. Нашите думи са изгубили ритъм, такта, чрез който да изразят идеята. Ти кажеш: „любов", някой те погледне - не те разбрал или пък

влага друго съдържание. Като кажеш думата с един определен ритъм, този човек трябва да почувствува тази дума, защото тя е обвита в мощно, силно чувство. Вие казвате тази дума, обаче тя няма нужното съдържание.

Сега четете Библията по буква, без дълбоко разбиране на нейното съдържание. В Библията външните знаци, формите, числата, събитията, законите - всичко е символ, и за да я разберете и да се ползвате от нея, ще трябва да намерите реалността, смисъла на друго място. Или, да преведа на ваш език: вие имате една ябълчна семка. Аз казвам: в тази семка се крие цялото дърво. „Как е възможно?" – Вземете семката, изровете една малка дупка, посейте я, след десет години ще имате едно голямо дърво. Ако всяка една мисъл като една семка не я вложите във вашия мозък и не работите с вашия ум, с вашето сърце, с вашата воля, всеки текст от Библията ще ви остане неизяснен, а той трябва да се разчепка, да се проучи по-дълбоко, да се разбере, не да се чете механически или пък да му давате свое повърхностно тълкувание. Така само думата „любов" ако вземете и я изговаряте често, и я проучвате, ще опитате нейното съдържание, тя ще развие една динамическа сила у вас. Невъзможните неща за вас ще бъдат възможни. В Америка една комисия от десет мъже отиват при един богат банкер, искат пари за някакво благодеяние. Той изважда и дава хиляда долара. Те го поглеждат. Той казва: „С повече не разполагам, не мога да дам". След това отива една комисия от десет дами, добре облечени. Той ги поглежда и им дава 10 хиляди долара. На всеки мъж по сто долара, а на всяка жена по 1000 долара. После отиват десет моми по на 30 години, на тях дава сто хиляди долара - на всяка по 10 хиляди долара. Най-подир отива една млада и красива мома, и на нея той дава 500 хиляди долара. Защо? Защото тази млада мома имаше повече ум, отколкото десетте мъже, отколкото десетте жени, отколкото десетте млади моми. Вие ще кажете: тази мома като го е погледнала, го е оплела. Всички онези

бяха предшественици, да го подготвят. Те са слугините, прислугата на господарката. Той казва: „Тази е господарката."

И така, само с хиляда долара не се свършва работата. И с десет хиляди също. Със сто хиляди долара се свършва повече работа, а най-много с 500 хиляди. Казвам: този закон може да приложите навсякъде в света. Ти рисуваш, искаш да станеш добър и известен художник, имаш тези заложби в себе си. Обаче трябва да познаваш добре реалното, природата, човекът, да легне у теб всичко така добре, че който види твоите картини, да каже: ето един гениален човек. Линиите са верни. Всяка линия е на място. Няма нито една погрешка. Аз гледам българските художници - няма да ги критикувам, понеже нямам туй право - но те не са изучили и не са турили на лицето линиите на доброто, линиите на справедливостта, линиите на милосърдието, линиите на въздържанието, на кротостта. Турили едни труфила, нацапано с бои и казват: отлична картина. Устата несъразмерни, веждите сключени и казвате: „Художество! Хубава е тази картина." – Така не се разсъждава. Да ви Приведа друг пример. Трима души цигулари претендирали, че знаят да свирят. Вика ги царят, иска да познае дали наистина знаят да свирят. Умира един от неговите слуги. Вика първия цигулар да свири. Като свири, умрелият се размърдва само, но не могъл да стане. Дошъл вторият цигулар, умиращият се повдигнал нагоре, но като престанал да свири, пак легнал. Дошъл третият и като засвирил, умрелият станал и оживял. Това е същинският цигулар, който знае как да свири. Десет души там се карат, иди при тях, вдигни ръката си, примири ги. Ако само за миг спрат и пак почнат, ти цигулар няма да станеш. Ако умиращият стане и оживее, цигулар си. Ако примириш враждуващите, цигулар си. Аз вземам този закон като правило и за мен, и за вас също. Не трябва да си правите илюзии, че като идете в онзи свят, ще имате същото почитание както тук. Знаете онзи пример с бедния Лазар, който седял при вратата на богатия. Думите на Христа и неговите притчи трябва да умеете да ги четете. Един художник трябваше да нарисува

портрета на този Лазар, на бедния Лазар, който седял при вратата на богатия. Надали в цялата история на евреите има по-красив образ от този Лазар, който седял там и търпеливо изчакал смъртта. Един характер на доволство. Той е опитал богатия и богатият човек беше сянка на Лазара; туй богатство, което имаше, не се дължеше на неговото щастие, то се дължеше на щастието на Лазара. Лазар мислеше: докато аз съм на твоята врата, ще ядеш и пиеш. В деня, в който аз те напусна, ти ще бъдеш в пъкъла.

Докато твоят Лазар - докато твоето хубаво сърце, докато твоят хубав ум, докато твоята хубава воля седят на твоята врата, ти ще ядеш и ще пиеш, ще бъдеш човек, но в деня, в който твоят Лазар те напусне, ти ще бъдеш в пъкъла. Това значи да се познава истината. Ето какво отношение има тази притча към вас. Сега казвате, че искате постоянно да сте богати. Едно богатство на светлия ум, който при никакви условия да не се колебае, разбирам; едно сърце, което никога да не се разколебана, което никога да не губи своята основа, това разбирам истинско богатство. Най-после кажете: всичко, което знаем, ще приложим за доброто на човека. В днешно време има една наука, която е за наблюдение. Има една линия на лицето, която показва човешката честност. Туй го знаете: двете линии на средата на челото, някой път са успоредни, някой път са наклонени нагоре, някой път само една линия има. Те са добър признак. Но има една друга линия, която показва абсолютната справедливост и доброта, благородството у човека. Тя се проявява около тези линии три пъти на ден - сутрин, обед и вечер. Ако тази линия се явява, то на този човек може да разчиташ сто на сто. От тази линия зависи какво е отношението на другите части на лицето помежду им. Има една пропорция. Като вземете широчината на челото и дължината му, и съпоставите с един пергел тия мерки с положението на тази линия, ще можете да узнаете каква е честността на човека, доколко издържа. Изобщо, формата на главата и формата на мозъка упражняват известно влияние. У човека има известни линии, които фигурират вътре.

Казвате: Словото вътре е непрочетено. Има нещо непрочетено у човека, което ние наричаме човешка душа. В очите може да се види тази светлина на душата. Според науката на боваризма, ако теглите една хоризонтална линия през зеницата и ако погледът е насочен нагоре спрямо нея, на 45 градуса, вие вече ще имате една натура, на която може да разчитате. Но ако ъгълът на зрението е 45 градуса спрямо хоризонталната надолу, на този човек каквото и да му говорите, той е така свързан със земята, че всякога ще ви остави на понеделник, не може да разчитате на него. Погледът му е разделен, както казват турците: теб гледа, мен вижда. Той седи в къщи и наблюдава, хвърля поглед и като апаш, де какво става всичко вижда. Той говори с теб, но съзнанието му е раздвоено. Питам: защо неговото съзнание е раздвоено? Това са ред поколения всадени в него. Този човек е роден при дисхармонично съчетание на звезди, зодиакални знаци, планети. Всички престъпници са родени в часове и дни престъпни. Има часове престъпни, има дни престъпни, има минути престъпни, има секунди престъпни в света. Следователно така роденият човек трябва някой учен да го изведе от това положение, както някой човек заблудил се в строежа на къщата, която е почнал, трябва да има някой да го живота трябва да изгрее. Затова Христос е казал, че онзи, който е роден в деня на престъпленията, само по един начин може да се спаси - ако се роди изново. Ние можем да се родим изново, в себе си можем да се родим изново. В нас трябва да стане едно вътрешно преобразуване на тази престъпност. Във всеки човек се явява известна престъпност. Туй не се дължи на нашата воля, даже не се дължи на нашето желание, на това е един навик, това е една хипнотична мисъл. По закона на хипнотизма човек може да изпълни една чужда престъпна мисъл. Но по закона на внушението не всеки човек може да се хипнотизира. Ти не можеш да хипнотизираш един светия, един праведен човек, а един грешен човек можеш да го хипнотизираш. Слабия човек може да го хипнотизираш, силния човек не може да го хипнотизираш.

Вие, християните, искате да бъдете силни. Ако не познавате Бога, силни не може да бъдете. Ако вие не познавате Неговото Слово, не може да бъдете силни. Но питате: туй, което уча, съгласно ли е с църквата? – Ами туй, което църквата учи, съгласно ли е с Божия закон, съгласно ли е с Природата? Който и да е, еднакъв е законът. Та казвам; когато аз дойда до себе си, за мен не важи църквата, аз не се меся в живота ѝ. Църквата е едно общество между хората. Ако тя е от Бога - добре дошла. Но тези хора не са за мен авторитет. Защо да вървя с тях? Животът ми, волята ми, духът ми, душата, умът ми не идват от църквата, нито от другите хора, животът ми иде от друго място. Дотолкова, доколкото тези хора вървят по Божия закон и изпълняват Божия закон, ще бъда с тях. В противен случай, не могат ли да изпълняват Божия закон, за мен те не могат да бъдат авторитет. Мога да се отдалечавам от Божия закон, но тогава няма за какво да претендирам. За мен авторитет е тази абсолютна реалност в света. Туй е едно правило. Гледам тази реалност каква е спрямо църквата. Но църквата може да ми даде уважение дотолкова, доколкото има уважение към тази реалност. Моите отношения към тази реалност ще бъдат такива, каквито са отношенията на църквата спрямо Бога. Точно каквито са отношенията ми към Бога. Ние други отношения не може да имаме в света. Не може да ме съдят, защото Божият закон в света е да любим. Божият закон е да имаме знание, което да спасява живота ни. Божият закон е да имаме истина, която да ни въздигне. Истината е само за хората. Само човек може да бъде свободен. Всяко животно, което иска да бъде свободно, то става човек, трябва да измени своята форма. Сегашните хора трябва да изменят своята форма. Сегашните разбирания, които имаме, трябва да се изменят. Ние казваме: какво е било едно време! Едно време е сега. Разликата седи в това, че няма нито един учен човек от нашето време, който да знае точно разстоянието от Земята до Слънцето. Има други неща, които знаят, но от всички авторитети по астрономия няма нито един, който да знае точно колко е разстоянието от Земята до Слънцето.

Знаят го с един милион километра разлика. Ще кажете: един милион километра то не е разлика. А пък то определя отношението ни. Ако ти знаеш правилно отношението, което Слънцето има към Земята, веднага много работи в твоя живот ще се изменят. Кривите понятия, които имаме за дистанцията между Земята и Слънцето, туй криво отношение се отразява в нашия ум, ние не можем да се нагодим.

Има един правилен начин, по който можем да се нагодим. Аз зная точно колко е разстоянието, но това е само за мен. Като изляза, аз излизам по специфично време, държа заради мен тези лъчи. Можем да ги възприемем. Вие мислите, че в атмосферата горе вие сте господари. Природата не е толкова проста. Освен това в пространството има различни плоскости, съзнанието на хората се обърква. Да не мислите, че вие сте господари? Вие трябва да излезете от тази атмосфера, трябва да се качите горе на Хималаите, за да имате ясна представа какво нещо е човекът. Колкото европейците се качиха, някои англичани се качиха почти до върха и казваха, че като се вдигнали на тази височина, забелязали, че не се чувстват англичани вече. Като се върнаха от тази височина, трябваше две седмици да привикнат да мислят, че са англичани. Казвате за някого: този човек има възвишени мисли. А сърцето му тупа само когато говорят за него нещо.. Много висока мисъл! Че той даже още до Мусала не е отишъл, много възвишено мисли! Не зная колко български писатели има, мисълта им да е над Мусала. До Мусала са достигнали, но до 5 хиляди, 10 хиляди, 15 или 20 хиляди метра височина над Мусала, туй аз наричам поетическа мисъл, да се забравиш, че си българин, всички дребнави работи да забравиш и като погледнеш от тази височина, ще кажеш: елате, братя, при мен тъй се живее. А той със своята възвишена мисъл казва: „О, майко България, която си ни родила, която си толкоз нещастна!" Туй иска да каже поетът: България е една нещастна жена, нещастни са нейните деца. По-нещастна жена от България няма. - Та какво ще кажете? Какво ще възпявам майка България, да я оплаквам? Аз съм срещал

българи да казват: какво да правя с децата си, не ме слушат, какво да правя с тях? – Ще страдат. Ще ви кажа една истина. България мяза на една едра жена, 2,5 - 3 метра височина, перспективно както съм я виждал, до 3,5 м. височина близо, 1 и 1/2 широчина, и може на лакътя си да тури около десет души българи и да стане такава една изразителна. Ние не мязаме на нея. Тя не мяза на децата си. В нея няма престъпни черти. България иска аз да й угодя, да кажа както българските попове: няма други като владиците, те са светии. Но тогава аз бих могъл да кажа: като мен човек няма. Ако аз кажа тъй, поповете ще повярват ли? Няма да повярват. Ако кажа за българите, че по-добри българи от поповете няма, какво ще кажете? Кой ще го повярва? Ще кажете: намазали са му торбата, затова така говори. Аз бих казал най-хубавите работи за българските свещеници, ако изпълнят три неща: да бъдат изразители на Божията Любов, да бъдат изразители на Божията Мъдрост и да бъдат изразители на Божията Истина. Тогава ще кажа най-хубавите работи за тях. Но иначе аз ще ги опиша както се мъчат в ада. Богатият казва: „Отче Аврааме, изпрати Лазара да каже на моите близки да изменят начина на живот. Ние ядохме и пихме на Земята, но се пържим тук - и владици, и попове, и проповедници, и държавници има в ада, всички, които са вършили престъпления и са изнасилвали своите братя..." Срамота е това в 20 век, такива, лъжи да сипят по наш адрес. Това не е наука, нито религия. Не е въпросът само до това, че те говорят лошо за мен. Те сега за мен говорят каквото си искат. Ако е само за мен, и без да говорят, аз мога да накарам всички българи да говорят добре за мен. Ако намажа на всички вестникари торбите с по 20 - 30 хиляди английски лири, как ще говорят? На всички журналисти ще намажа торбите им с по 100 - 200 хиляди - и на французи, и на англичани - всички ще говорят добре. Това от моя страна ще бъде едно нечувано престъпление в света, което някога е станало, разбирате ли? Аз бих предпочел да се изсипят отгоре ми най-големите хули, отколкото да ми подхвърлят тези ненужни похвали.

Сега да се върнем. Две неща ви трябват: да познавате разнообразието в света - това е Бог, Който живее във вашите души и във вашите тела. И да познаете Неговата дума, която е свещена, вътре във вашия дух - това е реалното. Ако вие опитате тези две неща, ще забележите, че от днес нататък вашата съдба ще се измени. Измени ли се вашата съдба, и съдбата на всички в света ще се измени. Една кибритена клечка е в състояние да измени целия свят. Тогава аз ще ви приведа един пример. Когато Господ създаде Слънцето, то било десет пъти по-голямо, отколкото е сега, но не греело, светело като месечина и хора не могли да живеят - Земята била пуста и Дух Божий се носел над нея. Тогава идат най-учените хора, ангелите на Земята, обръщат се около Слънцето. Тогава Господ изпратил най-малкото ангелче с една клечица от Божественото, и то като дошло, запалило Слънцето. На едно място се е запалило Слънцето и досега гори. И благодарение на туй малко ангелче, откакто то го запалило у Слънцето станало десет пъти по-малко отколкото по-рано. Питам: кое е по-добре, да бъде Слънцето десет пъти по-голямо и да не грее, или да бъде десет пъти по-малко и да грее? – Да стане десет пъти по-малко и да грее.

Тази истина, това ангелче, което ще дойде у вас, ще запали вашето сърце, ще запали вашия ум, ще запали вашата душа, ще запали вашия дух. Това ангелче аз желая да дойде у вас и да се радвате на него.

„Благословен Господ Бог наш"
Тайна молитва.

13-та неделна беседа, държана от Учителя на 27 декември 1931 г., София, Изгрев.

ОТ СМЪРТ В ЖИВОТ

Добрата молитва

„В начало бе Словото"

Ще взема 5 глава от Евангелието на Йоана, от началото до 31 стих.

„Ще се развеселя"

Ще взема последната част от 24 стих: „От смърт в живот".

Животът, това е осмисляне, от гледището на Земята осмисляне на човека, на човешката мисъл. Смъртта, това е обезсмисляне на човешката мисъл. Мнозина от вас нямате ясна представа какво нещо е смъртта. Смъртта е придружена с едно разлагане, с разединение на краткосрочния и дългосрочния живот. Това, което разединява краткосрочния живот с дългосрочния живот, това е смъртта. Има един процес на разлагане, образува се особена миризма. Всички същества, които умират, имат особена миризма. Затова не се изисква голяма философия, за да позная кога ще умре човек. Щом започне да мирише, може да е година, две преди, но той вече е започнал да се разлага. Още приживе се разлага. Казвате: този човек много мирише. - Смъртта е влязла и проверява дали вече може да го вземе. Че смъртта е врата за живота, това са поетически изрази, значи затворът е врата за човека. Като го турят в затвора, да намери Бога. Това не е научно. Следователно смисълът, който ние търсим, това е животът. Вън от живота човешката мисъл, човешкото съществуване нямат цвят, нямат израз, нямат стремеж. Най-голямото изкуство е човек да придобие живота.

Под Думата „придобиване" не се разбира да имате живот и да ви го вземат - това не е придобивка, това е загуба. Под думите „придобиване на живот" се разбира да владееш ония принципи, върху

които животът е съграден, и да ги имаш всякога пред вид. Всякога, когато може да ти вземат туй, което имаш, то е вече смъртта. Тогава ще бъдеш в едно положение на страх. Страхът не е нищо друго, освен смъртта. Щом човек се бои, смъртта е близо. Щом любовта е близо, животът е там. Често ние се забавляваме със съвременната наука. Това е едно условие за човешкото въображение, за човешките способности. Някои казват: Науката това доказвала, онова доказвала. Действително, науката е доказала много неща. Но някога тази наука, която доказва нещата, се загубва, няма я. Днес наука в пълния смисъл на думата няма, това е временна наука, на временния живот. С умирането на Адам онази наука, която Бог повери на първия човек, изчезна. Жалко е, че Адам умря и занесе науката със себе си; и остави Матусал, син Енохов, живял 969 години подир него, но и той замина, и занесоха науката, и никаква наука няма. Ние виждаме, нашата наука е до 120 години. Една наука, която се простира до 120 години, какво може да знае? Една наука, която не знае какво има на Слънцето, една наука, която не знае какво има на месечината, една наука, която не знае какво има на планетите, която не знае какво има на звездите, която не знае какво има в празното пространство, която не знае какво има долу в центъра на Земята, която не знае какво има в самия човек, не знае как е направен неговият мозък, какви жлези има, как се изявяват те - каква наука е тя? При това като гледаш тези големите, учените хора, големите деца, научно разправят, доказват нещо и след няколко години го отричат, доказват друго. Вие отивате при тях с букварите си да ви разправят за последните научни данни, те си дават вид на професори, а и вие си давате вид на професори.

Хубаво е това. Аз говоря оптимистично. Мен ми е много приятно да срещна един професор, и казвам: ето едно учено дете, което отива с буквара в училище, на добър път, много се радвам. Този професор мисли, че знае нещо. Не е лошо да мисли така, защото да мисли, че не знае, е още по-лошо. Нека мисли, че знае, хубаво е. Хубаво е да мислим каквото искаме, но когато дойдем до онзи, действителния

живот, ние трябва да имаме едно знание, не да се пустослови. Например, лесно е да кажем: каквото Господ казал. Тази дума има съвсем друго значение. Господ какво ти е казал? Отвън каквото е казал Господ. Че отвън и вятърът говори, и слънцето говори. Всичко отвън говори, как ще познаеш гласа Божий? Казвате: Господ говори отвътре. Че отвътре говорят и безумните, и глупавите хора. Казва псалмопевецът, че разумният говори отвътре, от сърцето си. Отвред се говори. Как ще познаете гласа Божий? Наука се изисква за това. Вижте някой музикант като вземе камертона, зависи как ще схване тона: един схваща абсолютно точно тона, но друг музикант схваща с 10 вибрации по-ниско, трети схваща с 30 вибрации по-ниско. Тонът не е верен. И целият хор не върви, има един дисонанс. Басът криво пее, алтът криво пее. Сопранът криво пее, и тенорът също. Като пеят криво всички, всичките пеят да се заглушат. Колкото повече крякат, толкова повече се объркват. Капелмайсторът трябва веднага да ги спре. Като сбъркат, пак да ги спре. Една пауза ще направи, нищо повече. Но понеже имаме честолюбие, мислим какво ще каже публиката. Че публиката е по-невежа от капелмайстора. В дадения случай диригентът е най-важното. Той ще се влияе от публиката! Какво разбира публиката? Тя може да каже дали е правилно или не е правилно нещо, но диригентът има главната дума.

Дойде Христос и донесе една наука, велика наука. Жалко, че го убиха преди време и Той занесе науката със себе си. Той внесе нещо ново в света. Но и християнството, което сега се проповядва, не казва ония принципи на Христа. Христос казва: „Много работи има да ви кажа, но сега тези работи не можете да ги носите, не сте готови." И въпреки това Христос много нещо изнесе пред учениците си. Ако беше останал 70-100-200 години, щеше - да бъде още по-добре. Но древните тълкуватели казват: „Било определено да умре Той." – Беше определено да умре по Божествен начин, не по такъв, по римски начин да Го разпнат. „Ама Той умря." – Умря, но аз казвам, че не умря Христос както трябва. Като умря по този начин, Той занесе знанието

със себе си. Сега, останаха всичките учени и цяла каша забъркаха в тези 2000 години. Всички казват: ние знаем. И се проповядва за онзи свят. Ако ги питаш кой къде отива, все за оня свят отиват, но засега няма нито едно писмо от оня свят. Какво представлява онзи свят? Хората не знаят какво представлява, защото тази станция за тяхното радио е затворена. Има хора, които слушат новини от Лондон, имат радио, и се разговарят - от Париж се разговарят, от,Ню Йорк, от Чикаго, от Вашингтон. Онези, които говорят за онзи свят, какво доказателство имат? Казвате, че преди 2 000 години някой дошъл. Преди 2 000 години дошла една комета. Ако е така и сега би трябвало да се яви. Ще бъде смешно една комета да се яви веднъж и после да я няма. Учените хора нямат понятие и досега какво нещо е кометата. Кометата, това е новородено слънце, което се явява, и като се роди, кряска, вика, обикаля навсякъде да я видят и най-после се настани в някоя система. Образува един свят около себе си, може да стане и слънчева система. Сега като на параход ходи. Учените хора ще кажат, че това не е така. Нямам нищо против. Аз мога да направя едно възражение, че е право. Може възражението на учените хора да не е право, но може и съвсем да е право. Те сами често правят възражения за своите теории. Много пъти един учен човек създаде една теория, след туй друг учен му възрази със съвсем друга теория. След това трети възрази, четвърти, и гледам теория след теория - и човешките умове се просвещават. Лошото не е там. Това е прогрес. Смяната на теориите е добър признак. Че учените хора мислят и че знаят - аз ги уважавам. И това не е лошо. Лошото е там, дето мислят, че науката е казала последната си дума, че няма какво повече да се учи. Като в църквата символът на вярата. Като прочетеш този символ - край. Но колко има да се коригира този символ! Вярва той в Единния Бог. Аз бих казал така: вярвам в Единния Бог, с когото съм говорил, вярвам в Единния Бог, на когото на гости съм бил. Вярвам в Единния Бог, който ми е дал Вечния Живот. Вярвам в Единния Бог, на когото слугувам. И всякога сверявам своето знание с Него. Туй значи „верую

в Единния Бог". Какво ще ми казвате, че вярвате в Единния Бог! Каква разлика има между моя символ и техния? Или това е символът на вярата, който трябва да имаме? Тези, за да оправдаят своето невежество, казват: невъзможно е човек да говори с Господа, Той е Същество велико и трябва да се наредят ред светии между хората и Бога. Така е и на Земята. То е човешкият ред на нещата. До един голям човек мъчно се достига. Така е в слънчевите системи. В материалния свят е така, това е в реда на нещата, но това не е мярката, с която можем да определим доколко Бог е близо до нас. Можем да идем и до другата крайност, защото всеки може да каже, че говори с Господа. Ще направя определение с един символ, за да изясня какво нещо е реалността.

Питат: какво нещо е Любовта и безлюбието? Безлюбието, това е една пустиня, дето нищо не расте, дето всичко е замръзвало, няма вода, нито птици - нищо няма. Това е пустиня. Представете си, че живеете в един такъв свят. Като дойде Любовта, всичко в тази пустиня започва да расте. Извори се явяват, светлина се явява, животни, птици, хора - всичко има. И животът наново почва. Следователно когато Любовта дойде в твоя двор, ябълки ще израснат, сливи ще израснат, круши ще израснат, жито ще израсне, и веселие ще имате. И мисъл ще имате. Когато Любовта си замине, всичко туй ще изсъхне и нищо няма да остане. Сега казвате: искат нас да ни убедят, да ни представят другия свят, оня свят. Милтън е писал за ада, но както Милтън е силен, когато пише за ада, така и този италиански поет Данте е силен, когато описва ада. Много хубаво описват, понеже те описват Земята. Защото Земята е адът. По-голям ад от Земята няма. Когато Господ създаде света, една малко ангелче четяло една книга; то ходело в първо отделение и в буквара му имало написано, че е създадена Земя, че била особена, че на нея живеели хора, че имало там хубав живот. Заинтересувало се то и започнало да се моли , на един голям ангел да го заведе на Земята, да види тия красиви същества - понеже Господ ги е създал, трябва да са красиви. Големият

ангел го турил на крилата си, донесъл го на Земята. Малкото ангелче като погледнало хората, казало: „Аз ти казах на Земята да ме занесеш, а не в ада. Туй не е Земята! – Туй е Земята, а това са хората, от които ще излезе нещо хубаво един ден." Ангелчето казало: „Занеси ме в небето, че когато дойде хубавото, тогава ме доведи тук."

Ние говорим за един живот, който не познаваме, Казвате: непонятен е духовният живот. Обратното казвам: няма по-понятно от духовния живот. Непонятен е материалният живот. Туй, което потъмнява човешката мисъл, туй, което потъмнява човешките чувства, това са ония желания на материята, вътрешните работи, които имаме. Може един предмет да го турите тъй близо при очите, че нищо да не виждате. С една златна монета можене да затворите цялото поле на Човешкото зрение. Може да имате една мисъл в ума си, с която да затворите цялото съзнание. За пример, мислите да станете богат човек, но най-първо, знаете ли какво неща е богатството? Искате да станете учен човек, но най-първо, знаете ли какво нещо е ученост? Искате да станете добър човек, но вие най-първо не знаете какво нещо е доброто. Доброто, това е една от най-великите науки. Но страшното в доброто е, че то е свързано със злото. Онзи, който се занимава с доброто и злото, той трябва да бъде гениален човек. И злото е велика наука в света. Едната наука носи смърт, другата наука носи живот. Казва Моисей, че Бог тури на изпитание Адам. И досега всичките богослови много хубави трактати пишат. От моето гледище казвам: много учени деца са те. Те пишат нещо, което абсолютно няма никаква основа в природата и туй никак не съществува. Това е толкоз вярно, колкото в една от американските колегии, един от знаменитите професори по зоология искали да го изпитат неговите студенти колко е учен. Взели и направили един нов бръмбар. Взели 50-60 вида разни бръмбари и от различните части съединили и направили един нов вид бръмбар и всичките много сериозно казват: „Господин професоре, намерихме един нов екземпляр. Вие сте учен човек и ще бъдете ли добър да ни осветлите

към кой вид спада?" Професорът погледал, погледал бръмбара и казал: „Хъмбък, Това е ваша измислица, такъв бръмбар не съществува. Това е ваша измислица, вие сте го устроили." И те казват: „Учен човек е, позна, че е хъмбък". Сега и вие четете някоя скърпена теория, някой човек оттук взел, оттам взел, този философ казал това, онзи философ казал онова, еди кой си автор казал, друг автор еди какво си казал. И скърпи една нова теория. И казва: „Това е нова теория за спасението на хората." Томове има написани, все спасяват хората. Като се върнал един учен българин от странство, започнал да разправя как може да стане по-хубава баницата, която майка му разточвала. Бащата казва: „Хубаво, синко, ха сега по твоя начин да направиш ти баницата. Вдигнете тавата. Кажи как става баницата." Обяснява много хубаво, но баница няма. Мазната баница не става по този начин. Може учените баници тъй да стават, но те живот не носят.

Та казвам: всяка теория е упражнение, гимнастика на ума. Една хубава теория трябва да има свое приложение. Щом прекъснеш приложението на процеса, всички онези процеси, всички онези знания, с които процесът се скъсява, те не носят истината. Донякъде може да я носят, но във всяко едно знание трябва да има един завършен процес. Сега, за пример, вие може да кажете, че вярвате в Христа. Вярвам, не се съмнявам, че вярвате. Но в какво седи вашата вяра в Христа? Вие казвате: ние вярваме в Него. Добре, какво се ползвате, ако вярвате? И какво се ползва Христос? Защото трябва и вие да се ползвате, и Той да се ползва. Аз ще ви направя едно възражение, което и вие може да ми поставите. Писмо от Христос имате ли? Казвате, че нямате. Сега наскоро - не, преди 10 години - пак не. А сега, преди 10 дни? - Не. За Новата година имате ли писмо? Вижда ви се чудно, как е възможно да имате писмо от онзи свят. - Това е много казано! - Сега ще ви приведа един пример. Трябва да се разбират нещата в техния вътрешен смисъл. Иначе всякога можем да се заблудим. Това става в новите времена, в 19 век, когато се създаде

интерес към окултните науки; един от европейските князе, няма да му казвам името, заинтересувал се и след това поискал да види своя Учител. Главното в окултната наука е: ученикът, който влиза в Школата, трябва да види своя Учител и той да му предаде своите уроци, защото без Учител може да четеш окултни книги колкото искаш, но те са безсмислени. Да четеш окултни книги, то е като да учиш музика, да разглеждаш нотите, без да има кой да ти каже как се пеят. Даже може да правиш опит да пееш, но когато дойде онзи видният музикант, той ща ти каже, изпее и изсвири всичко така, както е написано. И в окултната наука казват, че има два начина за съобщение с невидимия свят, с този окултен, таен свят - вътрешен и външен; външният за хората е подложен на съмнение, но ако се вслушате във вътрешния си глас, който е по-сигурен, няма да се излъжете. Правото е вложено във вътрешния глас.

И тъй, един ден този княз чува, че му казват: „Ще напуснеш палата си, ще се облечеш в прости дрехи, ще вземеш тоягата и ще отидеш при своя Учител." Казано-свършено. Веднага се облича, напуща двореца си, отива и сяда да проси. Минава един, минава друг, всички турят по нещо. Напълнила се паничката. Той като княз за пръв път има тази опитност. И чака да мине неговият Учител. Минава един човек, млад, на 33 години, и му казва:

– Какво си седнал да просиш, защо не отидеш да работиш?

Той си взема канчето и тръгва след този човек.

– Ти отиде да седнеш на пътя, да просиш, мислиш, че твоят Учител там ще дойде. Трябва да работиш, да се занимаваш с уроци.

– Каза ми нещо отвътре.

– Каза ти нещо вътре, но ти трябва да разбираш къде е тази улица, в училището трябва да идеш и там ще просиш знания. В училището ще идеш като ученик, а не да се курдисаш тук.

Този човек именно бил неговият Учител, но той още не го познава! Ученикът рекъл:

– Направих една погрешка. Какво да правя сега?

– Сега ще чакаш, докато втори път чуеш гласа.

– Дълго време ли ще бъде?

– Ще чакаш.

Когато ни се каже една истина, ние може да се обезсърчим. Обезсърчението нищо не значи. То е един акт материален. Ти се обезсърчаваш, мислиш, че нищо не можеш да постигнеш. Обаче в Божествения живот всичко е постижимо. Там, дето има живот, всичко е постижимо. Там, дето има живот, трябва да има време. Във времето, в безкрайността всичко може да се постигне. Човек трябва да разбере, че за сбъдването на всяко нещо си има определено време. Важно е да знаеш какво трябва да учиш в този момент. Този, който е направил света, не е направил някои неща тъй както учените хора. Има един свят, който от самата вечност съществува, той никога не е направян. Направен е нашият свят. И този, нашият свят е направен по образец на онзи, идейния свят.

Целта е животът, и то безсмъртният живот. Казвате: като умрем. Не е въпрос за умиране. На първия човек Бог му даде да учи закона на послушанието и търпението. Той учеше първо закона на послушанието, а после на търпението. Сега ние имаме два вида послушание, понеже двама души учители имаме. Бог казва: „Няма да ядете от това дърво на познанието на доброто и злото. Няма да ядете от това дърво дотогава, докато аз не ви позволя, аз да ви покажа как се яде от това дърво." Адам трябваше да слуша и да търпи едновременно, учеше послушанието и търпението. Но Раят беше едно велико училище, в което имаха право да влизат и ученици от противоположния лагер на тъмнината. И дойде един адепт от противоположната страна - от вън, от външните учени и каза: „Хубаво място е тук. Знаете ли каква сила се крие в това дърво?" Ева, ученичката на Адам, отговори: „Господ ни е забранил да ядем от него. – Но Господ ви опитва. Вие трябва да имате инициатива, да бъдете смели и решителни." И те послушаха него - наместо да послушат Господа, послушаха този адепт, ядоха от плода на забраненото дърво.

(Сега се опитва едно послушание на българина.) И какви бяха последствията? Дойде смъртта. Следователно онзи адепт, който дойде в Рая, задигна живота на Адам. Открадна го и си замина, и остави смъртта в Рая. Като дойде Бог видя, че те са яли от този плод, разбра, че са се заразили вече. Както най-страшната от любовните болести е сифилисът - най-страшната проказа, която светът някога е виждал, тъй грехът е най-страшната болест, която съществува в света, която носи смърт и унищожава живота. Тъй седи истината. Ако тази болест влезе в човека, тя трябва да се изпъди навън. Когато Бог дойде, според законите на Школата Той облече нова дреха на първите хора и ги изпъди извън Рая, за да не се зарази той с тази страшна болест.

Казвате: сгреши човекът. - Не изпъдиха човека заради това, че сгреши. Не за греха, за непослушанието го изпъдиха. Казва тогава Господ: „Идете при този черен адепт вън и живейте. Понеже вие повярвахте на него, при него идете. Всеки трябва да иде при своя учител." И 8 000 години те са при своя учител в света, който ги учеше, че ако ядат от това дърво, ще станат богове. В човешка форма ще станат като боговете. И каквото каза този учител, те го туриха на Земята. Той беше много учен човек. Сега някои стават царе, някои стават князе, мантия си слагат; някои стават владици, че освен мантия и корона имат на главата. Някоя мома като булка също слага венец на главата си. Но дойде ден, на булката одират кожата, на владиката одират кожата, на царя одират кожата. Не е останала кожа в света, която да не е одрана. Науката показва, че от 8 000 години насам няма някой, на който кожата да не е одрана. Занимаваш се със спасението, но ти одират кожата. Както и да е, ще дойдеш до първоначалното търпение, до търпението на Бога. Сега търпиш, но това е неволя. Търпиш - дерат ти кожата, ти викаш, ревеш, но искаш - не искаш търпиш. Аз наричам търпение това кожата ти да е на гърба ти. Мен не ме интересува какви са били някога хората, но какви са сега. Мен ме интересува сегашният живот какъв трябва да бъде. Изразът, отношението ни към тази реалност, към която се стремим,

постиженията на нашия сегашен живот, това ме интересува. Нали малкото дете трябва да расте? От това гледище животът на младия е краткосрочен. В сегашната култура животът на младия е краткосрочен. Не се знае дали ще стане стар. Младите хора са изложени на много болести и затова трябва да ги пазим. Младият е изложен на болести, на грях, на доброто и злото, и рядко може да издържи. Колко можем да издържим?

Нямаме достатъчно време, това сами го знаете. Яденето само колко време ни поглъща! Колко време ни остава на ден да учим? Ние сме в Египет, при онзи фараон, който ни управлява. Закон няма. Постоянно трябва тухли да печем. Едва ни остава време да мислим. Даже религиозният човек е роб на яденето. Може да смиламе жито като воденичаря, но брашното го взима онзи, който е господар. Вие ходили ли сте да наблюдавате воденичаря? Той смила зърното, но брашното го взима онзи, който е донесъл житото. И колцина от нас, като ядат, знаят как да ядат? Сега учените хора казват: пресмятаме какви храни трябва да се ядат, за да е здрав човек. Това не е наука, аз правя едно малко възражение. Какъв трактат са чели тревопасните животни? Какъв трактат са чели месоядните животни? Какъв трактат са чели мухите, пчелите? Ние казваме, че ако не се учим, не може. Съгласен съм, но пчелата, която отива да събира нектар, по кой принцип знае къде има мед? Казвате, че това е инстинкт. Това е залъгване. Не е инстинкт, никакъв инстинкт не е, както вие го разбирате. Мухата се е учила дълго време, за да разбере как да си намира храна. Пчелата работи 4-5 месеца и пак се връща в своя свят. Пчелите не са така глупави същества, както си мислите. Те са много умни същества, макар и в тази миниатюрна форма. Едно дете, като суче мляко от майка си, умно ли е? Като дойде на 10-15 годишна възраст, започва неговата интелигентност да се възстановява и да се развива един орган, чрез който човешкият дух работи. Защото ти може да съзнаваш нещо в себе си, може да си много музикален, ако нямаш орган, с който да изразиш във външния свят своята

музикалност, тя какво ще те ползва? Може да си говорител, но ако нямаш език да изразиш своята реч, тогава мисълта ще остане затворена.

У нас трябва да има вътрешен импулс да изучаваме съвременната материя. Ние още не познаваме какво нещо е материя. Изучавали ли сте какво нещо е материята? Казвате: Субстанция. Какво нещо е субстанция? Или казвате: това е есенция, това са елементи. Какво нещо са елементите? Сега обясняват тези неща, но ние не сме дошли до края на обяснението им. Зад всеки елемент, какъвто и да е той, съществува една разумна сила. Зад водорода съществува една разумна сила. Водородът е израз на тази разумна сила, във всички отношения, съединения и разединения, които стават, той се подчинява на нея. Дето има закон, има разумност. Ние приемаме водорода за най-лекия елемент на Земята. Но има вещества, които са хиляди път по-леки от водорода. Да оставим това дали е така, защото може да дойдем до спор. Аз не искам вие да вярвате на всичко, но като започнете да изучавате степените на елементите, на частиците, ще дойдете до същото. Има такива вещества, които съществуват в света и които вие не можете да обясните. Как ще обясните човешката радост? Вие имате известни скърби в душата си, като че ли целият свят пред вас се разрушава. Но в един момент е така - някой наш приятел е казал нещо много малко. Много малка причина може да създаде цял преврат в човешката душа. На мен ми разправяше един господин във Варна: отчаял се един ден, не му се живее, иска да си замине за другия свят. Казва: не искам да видя никого. И вървял край брега. Влиза в една пещера и покрай него минава една малка мушица, започнала да ходи насам-натам. Веднага се изменя състоянието му и дохожда едно приятно състояние. Зарадвал се в себе си, че тази мушица го посрещнала. Зимно време било. Излязла и започнала да се върти около главата му - изменила цялото му състояние. И оттам насетне, откакто го посетила тази мушица, той започнал да мисли другояче. Слушах го и

рекох на себе си: срамота е ти като човек да мислиш така. Тази мушица разбира живота по-добре. Като я видях, казва той, влезе в мен нещо, стана ми приятно, денят ми стана светъл. - Тази мушица е среда. Една Божествена енергия минава през тази малка мушица. Тя е дошла като един скъпоценен камък. Запалила го като кибритена клечица и произвела цял преврат. Като мине Божествената енергия през мушицата, произвежда преврат в неговия мозък. И трябва да знаете, че мозъкът от скоро е създаден. Нашият мозък е създаден изключително за физическия свят, той е най-крайният предел и най-висшето в природата, но центърът на човешкия живот не е главата. Ако вземете човека и проточите ръцете и краката му, тогава ще търсите центъра. Дето е центърът, там е най-важното място на човека. Като ви говоря, някои от вас ще кажат: в пъпа е. Не е в пъпа, но близо до сърцето. Там е най-разумното място в човека. Когато ти чувстваш, че нещо ще ти се случи, когато ти е мъчно или радостно, всичко това става в този физически център. Тук, в сърцето се намира духовното тяло, с което човек живее. Каквото и да направиш за туй физическо тяло, което така крепиш, един ден все трябва да се простиш с него. То е временно. Ние така сме свързана с физическия си живот, че искаме през целия си живот да закрепим това тяло, без да обръщаме внимание на духовното. Ако беше красиво и съвършено, то щеше да реформира физическото тяло. Процесите на яденето щяха да стават по друг начин, процесите на дишането, на кръвообращението, на мисленето, на чувстването също. Чувствата не спадат към физическия свят.

Сега да обясним нещата. За да бъде здрав човек, той трябва да изучава природата. Понеже природата е постоянно дело на Бога. Вън от природата нищо друго не съществува. Съществува един свят, но между природата и този свят още не е образувана връзка, или казано другояче, в нас не е образувана връзка. Ако излезем извън живота на природата, ние не можем да влезем в този друг свят. Или ако влезем, той ще бъде непонятен за нас, ние няма да можем да си го изясним.

Във физическия свят трябва да имаш очи, трябва да имаш уши, трябва да имаш обоняние, 5 сетива трябва да имаш, за да се ориентираш. Щом влезеш в другия свят, там трябва да имаш повече сетива. Другият свят коренно се различава от нашия. В онзи свят ти никога не можеш да видиш едно същество да си свива веждите. В оня свят ти не можеш да видиш едно същество да се прозява, да си наведе главата или да се намуси, да седи на стол, нито да спи по гърба си или по корем. В оня свят съществата се отличават коренно от нас. За тях е непонятно какво е това да направиш престъпление. За тях е непонятно как може един човек да се съблазни от пари, да вземе някой метал и да го тури в джоба си, и да мисли, че е щастлив. Те не могат да си представят да вземат 100 английски лири и да мислят, че това е осигуряваме на живота. За тях това е голяма заблуда. Златото за тях не е това, което е за нас. Те разполагат с истинско знание, което води към вечния живот, към законите на природата, към мисленето, към чувстването, към прилагането - това е техният живот. Златото те са го разложили и са го турили на работа. А ние го туряме в касите да седи. Дойде някой, задигне парите. А след това цял живот разправяме, че са ни обрали, че са ни взели няколко милиона, че сме станали нещастни, сиромаси. Много хора се самоубиват след като ги оберат. Защо? Защото им взели парите. В оня свят ти пари на човека никога не можеш да откраднеш, златото не можеш да му вземеш. Първо, като тръгнеш за оня свят, парите си не можеш да вземеш, златото си не можеш да вземеш също. В оня свят каквото пожелаеш, ще го имаш. Българите имат едно поверие: те вярват, че има една вечер, на Богоявление, когато небето се отваря и човек каквото пожелае, му се дава. Един българин турил главата си през едно малко прозорче и искал от Господа: „Господи, да ми дадеш пари една крина, голяма като главата ми." Парите дошли, но и главата му станала като крина, че той не могъл да я извади от прегръдките на прозореца, отвън останала. Дошъл негов съсед и се чудел защо се е заклещил така, че

главата му ни напред, ни назад може да се движи, и тялото също не може да излезе от прозореца. Трябвало да се събори цялата стена...

И ние сме горе-долу в това положение: главата е в оня свят, а тялото е в този свят. Нито в този свят можем да направим нещо, нито в оня свят можем да направим нещо.В този свят не можем да направим нещо, защото главата ни я няма. В онзи свят не можем да направим нещо, защото тялото ни го няма. Писанието казва: трябва да се събори стената, да се освободи главата на човека. Тази глава не трябва да бъде голяма като крина. Една толкова голяма глава не е реална. Клетките, които живеят в такъв мозък, са страшни аристократи. Те са като турските бейове, какво ли не искат - това да направят, онова да направят, туй да бъде, онуй да бъде. Всеки ден, всеки час все искат нещо. И като не можеш да ги задоволиш, те ще те уволнят. Или ще си заминат и ти ще останеш на празни ясли. Тогава не в своята глава ще вярваш, но в глава, която представя Истината и която е в единство със сърцето. Силата на човека седи в мозъка му, но животът му седи в сърцето. Трябва да се заемем да освободим нашия живот. Знанието нищо не може да ни ползва, ако ние не можем да придобием живота.

Казва Христос: „Аз за това дойдох, да им дам живот в изобилие", и да се научат хората как трябва да живеят. За това има специфични методи и начини, не само празни думи. Цялата природа отвън: всички растения, плодове - ябълките, крушите, сливите - всички скъпоценни камъни, после металите - всички елементи са тясно свързани с човека. Те крият в себе си известни сили, които човек трябва да знае как да използва. Сега учените хора използват силите на природата само за механически процеси, например електричеството е за осветление на градовете, за лекуване на известни болести; но някой път правят по-големи пакости, отколкото добро. Казвам: тепърва трябва да се проучва Природата. Ние казваме „Природа". В Природата са внесени съкровищата на нашия живот и ние тези съкровища трябва да ги изследваме и да извадим онези

сили, които са скрити в тях. Тогава ще дойдем във връзка с един свят, близзък до Природата. Защото тази Природа, която се открива, това е едното й лице, това са отрицателните природни сили, които действат засега. Ние живеем в една Природа, която има смени, тъмнина и светлина, живот и смърт. Другото лице на Природата е, където животът е непрекъснат процес и един непрекъснат прогрес.

Да допуснем сега, че си болен. Не всеки лекар може да лекува болестите, защото онзи лекар, който ще лекува известна болест, той трябва да има вещество, положително вещество, което е антипод на болестта. Или, казано другояче, той трябва да съдържа такъв магнетизъм, който може да лекува твоята болест. Има лекари, които като дойдат в къщата ти, детето ти ще умре, нищо повече. Има лекари, като дойдат, детето ти ще оздравее и без да му дават лекарство. Лекар, който няма необходимия елемент на лекарството в себе си, той не е роден за лекар, той е един професионалист лекар, по-често уморява хората, отколкото да ги лекува. В средновековието един лекар лекувал хората с топла вода. Той пущал кръв на болните и им давал топла вода. И цял живот като ги лекувал така, всички ги уморявал. „Досега нито един човек не съм излекувал, но нима другите лекари ги изцеряват?" - казвал за свое утешение. Да допуснем, че вие имате едно просто главоболие., Според съвременните теории, то се дължи на натрупване на известни полуорганични вещества, на събирането на повече водород или повече кислород, или повече азот, или повече въглерод, или други елементи в слепите очи. Този водород, този кислород, или този азот, или въглерод стават среда за събиране на известни енергии, които в дадения случай не употребявате в работа. Усещате едно напрежение в главата, като че ли ще се пукне. Как трябва да се лекувате? Българите имат стари баби лечителки. Доведат някого, който го боли главата, бабата ще го вземе в стаята си, ще вземе едно кокошо яйце, прясно, блъсне го в челото на болния, след това измива челото и човекът оздравява. Бабата му казва: „Никому няма да казваш, баба, че яйцето е счупено." Аз ви

давам рецепта. Когато се измъти кокошото яйце на челото, главата ще оздравее. Туй значи, в преносен смисъл, да счупиш кокошото яйце на главата си. Важното е, че тази баба знае да лекува. И тя трябва да счупи яйцето - ако ти го чупиш, няма да оздравееш. Не само това, но има и растения, които могат да лекуват. Една ябълка може да ти послужи като лекарство, една круша може да имаш като лекарство. Всички растения, които съществуват, може да ги употребиш като лекарство и като храна, но трябва да знаеш как и при какви условия. Най-първо трябва да знаеш закона на своята мисъл. Ако ти храниш една отрицателна мисъл, ако ти храниш каквато и да е омраза към когото и да е, ти не може да бъдеш излекуван. Помни това! Понеже отрицателните мисли са лоши проводници на силите на живота. Следователно ти, за своето благо, за благото на своето тяло, за благото на своята душа, за благото на своя ум, за благото на своето сърце - ти трябва да отпъдиш всяка една лоша мисъл, която е лош проводник. Какво те ползва?

Ти седиш и казваш: има един, когото не обичам. Ти не обичаш този човек и това е причина за всичките ти нещастия. Откакто си го намразил, болестите те сполетяха. Казваш: не мога да го обичам. Не е въпросът да го обичаш, тури го малко настрана. Кажи: този човек не ми е направил никакво зло, той не ми е направил и никакво добро. Тури го настрана. Замести го с някого, когото обичаш, за да стане проводник. Трябва да обикнеш някого, за да се излекуваш. Ти може да обичаш баща си и майка си, в къщи те са основа за теб. Но, за да бъдеш излекуван, ти трябва да обичаш трето лице, отвън, човек, когото никога не си обичал. Може да направиш опит; може баща си, брат си да обичаш, той е основа, но трябва един друг човек, нов елемент, който ще послужи като проводник, за да се излекуваш. Когато Христос казва да се обичаме един друг, Той иска да каже: за да бъдем здрави, за да бъде нашата мисъл трезва, за да може да се разбираме, непременно трябва да имаме любов един към друг. Не само да се обичаме; ако любовта няма никакво приложение, какво ни

ползва тази любов? Да храним Добри чувства. Добрите чувства са проводници на ония сили, които носят Божествения живот. Така има смисъл. Ще кажеш: заради моя прогрес трябва да изхвърля лошите чувства. Същият закон е: този човек, когото мразиш, той става причина ти да бъдеш сиромах; не ти върви - трябва да обичаш някого отвън, за да станеш богат. И за да бъдеш учен, пак трябва да има някого да обичаш. Онзи учен професор има някого, когото той обича. Всички постижения в света седят в този велик закон: да обичаш някого. Има два вида обич. Един германски професор се влюбва в своя студентка, но изгубва своята професорска катедра, завлича го студентката. Друг германски професор се влюбва в една много бедна студентка, но тя го повдига. Едната е черен маг, а другата - светъл. Едната да знаеш, че ще те смъкне - то е омразата. Като мразиш, и в омразата има любов. Защото онзи, който те мрази, другиго обича. Всякога омразата има противоположни на себе си. Ти не можеш да мразиш някого, докато не обичаш другиго. В сегашния живот например онзи мъж, който намрази жена си, защо я намразва? Защото обича друга. Той не може едновременно да обича силно и двете. Той като не познава закона, жената трябва да го познава: тя трябва да обича онази; която мъжът й обича, нищо повече. Тази е тайната на живота. Казвате: ама как така? Аз ще го науча, как той смее! - За нейно благо трябва да я обича, да влезе живот в нея, иначе нищо няма да добие. В нас има противоположности, които съществуват. Самият мъж не може да разреши въпроса. Вижда противоречието: той е обикнал тази жена, но се мъчи човекът, защото казва: какво ще каже жена ми сега? Жената не е авторитет. Защото, има ли право мъжът да обича всяка жена? Има право. Има ли право жената да обича всеки мъж? Има право, но всеки мъж да го обича във времето, което е определено за него. Има право: Кой е дал тази наука, че жената няма право да обича друг мъж? Съвсем друго е да обичаш друг мъж. Специфично ще го обичаш. Всеки мъж ще обичаш по особен начин.

Сега се изисква да мислите трезво. Вие мислите като децата. Като се говори за чаша, казвате: може ли човек без винцето? Може, защо не. Чашата не е направена за вино, за ракия. Чашата е направена за бистра вода, за най-хубавата бистра вода. Следователно в човешкото сърце, което е чашата на живота, трябва да се вмести Любовта - живот възвишен и благодатен. Сърцето работи с Любов, с безлюбието спира.

В новото разбиране казвате: аз съм християнин. Тогава как ще обясните този факт, дето Христос казва: „Едва ли ще се, намери човек да умре за своя си приятел." Апостол Павел казва: „Христос умря за нас." Кой застави Христа да умре за другите? Имаше една дълбока вътрешна причина, която го застави. Ако Христос не беше се подчинил на този велик закон, Той щеше да влезе в рамките на смъртта. Именно в този смисъл Христос дойде в света, за да покаже онзи истински път, че животът е в Любовта, не в омразата. Животът е в послушанието, а не в непослушанието. И ние трябва да се върнем към послушанието, към Бога. Послушание е потребно. Сега, каквото и да ви кажа, вие може да подложите моята беседа на критика. Хубаво. Аз ви похвалявам. Но питам ви: по-учени ли сте от мен? Не сте. Въпросът не е да спорим. Ако аз споря, то ще бъде за да покажа знанието си. Въпросът е, че онова знание, което мога да внеса във вас, може да се провери; Може да се провери, че думите ми са истинни. Това е знанието да използвате живота, туй благо, което Бог ви е дал първоначално. Това е наука - ако вие разрешите туй противоречие, което опитвате от хиляди години с онзи маг, който е казал, че може да бъдем като Бога. Ние казваме: ние сме като Бога, но виждаме, че не сме като Бога.

Правата мисъл седи в това: аз наричам силен човека, който може да смени в даден случай едно свое лошо състояние. Например дойде някой и ти казва: „Слушай, ти си цяло говедо." Аз правя превод на тази мисъл, това значи: никога не бъди в противоречие с любовта и с Бога. Не бъди в противоречие с живота. Това значи не бъде говедо.

Ако аз взема в буквален смисъл думата и мисля, че съм говедо, това най-първо не е вярно! Аз съм говедо, ако се скарам с този човек. Но аз го поглеждам и казвам кротко: приятелю, крайно ти благодаря за хубавите думи. Ще ги помня. Вземам, записвам думите и турям своя превод. Аз правя превод, те са магически думи. „Не бъди животно". Това е най-обикновеният ватански език. Вол, говедо, кон, магаре - ще намерите превод на тия думи: да не бъде човек в противоречие с любовта, с Бога и да изпълни Божия закон. Ще бъдеш човек. Това ти е казал: не бъди говедо! Белият цвят на вола и рогата какво показват? Волът е вол, защото е в противоречие с невидимия свят. Той е турил бяла козина, понеже изгубил своята чистота. Следователно волът само чистотата може да го спаси. Ако всеки вол би разбрал, че той е в противоречие с разумния свят, че нему му трябва чистота, тогава той ще се спаси. Веднага рогата му ще паднат. Че по-нечисти от животните има ли? Този вол ще те поздрави, ще го видиш, ще те срещне, ще се ръкува с теб и хич няма да знаеш, че това е вол. Любовта има едно свойство. Онзи, който те обича, да остане всякога невидим за другите хора, да не подозира никой, че той те обича. Ще ви приведа един окултен мит. В една царска дъщеря се влюбил един момък, и никой не могъл да го види. Щом дойдат други гости, той не си отива, но веднага се превръща в едно плодно дърво. Казват: отлични плодове. Откъснете си, наскоро е садено. А пък някой път се превърне в някой хубав кон, който язди, пита откъде е, наскоро дошъл, Щом заминат гостите, нейният възлюбен взема своята форма. Щом дойдат чужди хора, се обръща или на извор, или на ябълка, или на круша, или на кон.

Какви са сега нашите понятия за любовта? Вие като имате някой, който ви обича, ще се похвалите и още насред пътя ще ви го вземат. Има ли някой в сегашния живот, мъж или жена, на които да не е взет любимия човек? И въпреки това, онзи, който те обича, той никога не може да те разлюби. Онзи, когото ти обичаш, никой не може да те застави да го разлюбиш. Ако някой ме обича, нищо не е в състояние

да го застави да ме разлюби. Ако аз обичам някого, нищо не може да ме застави да го разлюбя. Така седи този велик закон. Да мисля другояче значи да съм в крайно заблуждение. И тогава се раждат нещастията на човека. В Любовта има признак как може да обичаш. Вие питате: кой е признакът? По какво познавате, че някой ви обича? По какво познавате, че той докрай няма да ви измени? Ако не ви измени, може да разчитате. Може да ви измени по единствената причина, че вие се съмнявате. По същата причина ние отдалечаваме Бога от себе си, прекъсваме връзката и казваме: Господ не ме слуша. Господ ли не ни слуша или ние не Го слушаме, причината е вътре у нас. Какъв е смисълът? Религията е наука за сърцето, а науката е наука за ума. Как ще ги примириш науката и религията? Няма какво да се примиряват. Пък и няма какво да се делят. Значи, религията е наука за сърцето, и ако е на сърцето, тази религия ще бъде безсмъртна. Казваме, че като умрем, ще идем при Христа, Той ще ни даде живот, но след 20 години. Сега трябва да дойде животът! В този момент трябва да има живот. Казва Писанието: „Ако чуете гласа ми, ще имате живот." Любовта в сърцето е една малка запалка. Ако ти посееш едно малко семенце или едно малко зърно в своя ум, или едно малко желание в своето сърце, не се отказвай от това желание. Един ден туй желание ще внесе у теб всичкото знание. Вие не трябва да бъдете свързани със сегашните си вярвания. Сегашните ваши вярвания турете за тор на туй новото знание. Казвате: къде ще отиде нашето знание? Къде отиде еврейството, когато дойде Христос? То стана тор. Сегашното християнство трябва да стане тор на Божественото учение, което иска да освободи хората от заблудите. Сега мъжете искат свобода, жените искат свобода, братята искат свобода, сестрите искат свобода, слугите, всички искат свобода. И право имат. Как ще им се падне тази свобода? Има едно разрешение. Щом направим един опит в себе си, да придобием свободата в себе си, ние и отвън ще знаем как да приложим закона. Тъй както те вървят, те ще си заминат, и разрешават въпросите на краткосрочния живот.

Свободата всякога е краткосрочна. Ти се освобождаваш от затвора, утре дойде смъртта, хване те, задигне те, турят те в гроба, турят ти надгробен камък и казват: при Бога е отишъл. Не е лошо така да се мисли, но аз съм против заблужденията. Защо ще продължава една лъжа? Как е отишъл при Бога? Във времето на Иеремия много пророци имаше. Те бяха един вид като връзка между Бога и хората. „Тъй рече Бог." И за всички е естествено да приемат това, което пророкът казва. Иеремия е бил виден пророк, на почит, защото е казвал истината. Но и тогава имало безчет други лъжепророци, които всячески са се старали да пречат на истинските пророци.

Един ден глас отвътре му проговаря. Казват му: „Иди и кажи на тия лъжливи пророци, че каквото предскаже пророкът, ще се сбъдне. Вас не ви е пратил Господ, и каквото кажете вие, няма да се сбъдне." Казвам: и в сегашното време има доста пророци, пророкуват навсякъде; чули-недочули, разбрали-недоразбрали пророкуват. Но знание трябва, знание за живота, за действителния живот какъв е. Какво е отношението между душата и сегашното тяло, какво е отношението между човека и природата? Какво е отношението между мозъка и симпатичната нервна система? Какво е отношението на ръцете спрямо краката, какво е отношението между човека и Бога? Има отношение. Деформиране става на краката. Деформиране става на ръцете. Деформиране става на лицето. Деформиране става на очите. Деформиране става във вътрешните органи, в мозъка. Защо? Щом започнат зъбите да се наяждат, развалят се един от друг, и така всичките зъби изпадат, венците вече не ги държат. Защо? Има причини, преди всичко вътрешни. Между нашите чувства и нашите стремежи има отношение. Вълнува те една малка лоша мисъл. Това е зараза. Казваш: Господ да я премахне. Че тя е у теб. Ако в този лош човек не можеш да намериш една добра черта, която да обичаш, тогава де е твоето знание? Я вижте онзи учен човек се занимава с киселините, турил я в едно шишенце, потребна му е тази киселина. В друго шишенце има основа, с киселините и с основата той работи.

Един лош човек тури го в шишето, той е киселина. Може да работиш, имаш една основа. Ако нямаш основа, не може да образуваш никакво химическо съединение. Турците казват: светът да изгори, не искам да зная. Основа е той. В живота има някой лош човек, радвай се. Ако събереш основата и киселината заедно, ще извадиш сол, но да се образува сол, трябва да туриш някой метал. Значи, за да се произведе едно равновесие, ще трябва да имаш търпение в себе си. Ти си нетърпелив. Ще вземеш храна, която съдържа повече метали, ще вземеш малко храни, които съдържат киселини, ще ядеш и храни, които образуват основи. За да се образува едно съединение, например сол, ще станеш по-търпелив, ще правиш ред опити, докато стигнеш до тези храни, които ще са най-добри за теб. Ученият човек знае храните, които са полезни за него. Някой яде само сладкиши, но това е крайност; друг пък не яде сладко, и това е друга крайност. Три вида храни има: сладките храни правят човека по-мек, основа има повече. Киселите храни правят човека активен, но трябва да се образува между сладките и киселите храни сол, равновесие да има. Лютивите храни правят човека буен, решителен, смел, енергичен, гневлив. Важно е да мине храната в твоята мисъл и чувства. Ако ти след като ядеш не усещаш, че енергиите на влязлата храна не са изменили твоята мисъл, не са изменили твоите чувства, ти още нямаш основа, мязаш на воденицата, която мели брашно. Брашното се взема, а дерменджията ще вземе паспала. Защо някои дерменджии имат воденица? Защото са тщеславни. Какво ще изкара воденичарят като цял ден мели?

Вие може да имате каквато искате вяра, каквато искате религия; вие може да бъдете безбожници или вярващи. Безбожниците - на воденицата. Вземете вашата вяра и я оставете за вас, а вашето безверие оставете на воденицата. Но наука има и за безверните, и за вярващите. Безверниците и вярващите еднакво дишат въздуха. В едно отношение са безверници, но в друго отношение са като мен. И ти приемаш въздуха като мен. Светлината не приемаме със задната

част на главата си, а с очите си. Хляба го приемаме през устата. Казваш: „Аз имам особено верую." Ти ядеш по същия начин, както аз ям. Ти дишаш по същия начин, както аз дишам. Има значи едно верую, което е общо. Ако приемеш въздуха за основа, ти приемаш неговите елементи. Ако знаеш само как да приемаш въздуха и какво да изговаряш, когато дишаш, ще се ползваш много повече от това дишане. Когато Христос дойде при слепия, взе кал, плюна, намаза му очите и му каза: „Иди сега и се умий." Той отиде, изми се и прогледа. Казвам: това беше Христос, разполагаше с наука, със знание, със сили. Слепият пожела и повярва, че може да му се отворят очите, И му се отвориха очите. Ако ти имаш знания като Христа и срещнеш някой сляп, който те е очаквал, може да плюнеш, да намажеш очите му и той като се умие да прогледа. Ти ще кажеш: „Аз не съм Христос." Щом като не си Христос, да ти кажа какво ще бъде с теб. Ти ще бъдеш един роб, ти ще бъдеш един човек нещастен, ти ще бъдещ един човек само на условията. „Добре. Ама аз искам да бъда като Христа." Ти искаш да бъдеш като Христа, да имаш корона, патерица, скиптър. Знанието на Христа трябва да имаш! И да имаш в себе си онази самоувереност, като онази баба: в къщи ще вземеш, ще блъснеш яйцето в челото на болния и като излезе отвън, този да каже: „Оздравя главата ми, не ме боли вече." Имаш лишеи по гърба; мажеш ги с катран, не върви. Има хора, които само като духнат на лишея отгоре, и оздравява, лишеят го няма, търсиш го - няма го. Плюнат - и след два дни го търсиш, лишеят го няма. И знаете ли какво нещо е плюнката? Вие сутрин като станете, ако няколко пъти плюете върху някоя котка, след два дни тя ще умре. Защо постоянно плюем ние? Защото трябва да чистим мислите и чувствата си. Чисти чувства се изискват всякога от нас. Всеки един от нас да знае какво нещо е омразата. Срещнете някого и не може да го погледнете. Представете си, че вие се влюбите в някоя мома от високо произхождение, някоя княгиня. Тя казва: „Слушай, ще си отидеш. Ако ми донесеш една боа жива, само тогава ще имаш моята ръка." Ти какво ще правиш сега?

Сърцето ти гори от девет места, а тази мома иска една боа, да я хванеш за врата, че да й я занесеш. Ако можеш да овладееш тази змия, ще покажеш, че имаш любов. Ако не можеш да я занесеш, всичко друго е напразно. Изпитание е това. Тя казва: „Ако ти не можеш да ме познаеш като царска дъщеря, ако ти не можеш да ме познаеш като онази боа, ти не можеш да ме вземеш." Какво значи това? Питам аз: как ще бъде във вас, две противоположности да имате? Как е възможно да мразиш баща си? Ти казваш: как е възможно тази мома да бъде боа? Как е възможно да мразиш баща си, че не е ли същото нещо? Ето противоречието: в омразата и любовта към баща си ще разбереш две неща. Ще разбереш, че баща ти има две естества. Ще разбереш от две места баща си. Едното естество ще хванеш като тази боа, близо до главата, да познае, че си силен. Другото естество ще оставиш свободно. Ти ще хванеш нещата за врата, когато са лоши, а ще ги оставиш свободни, когато са добри. Тогава: ако нещата са лоши, за врата ги дръжте. Имам ли право? Ако са добри, оставете ги свободни. Разговаряйте с тях като със свободни. Вие искате сега да галите змията отгоре по главата. Това не е наука. Змията не се глади отгоре. Змията има известна интелигентност, трябва да знаете да й говорите. Разговаряли ли сте вие със змиите?

В света има един велик закон: това, от което човек го е страх най-много, винаги идва до главата му. Туй, от което не го е страх, и то идва до главата му. Искате любов - тя дойде; вие се плашите, че ще изгубите любовта - то ще бъде. Страхувате се, че ще живеете дълго - идва животът. Страхувате се, че ще изгубите живота - и умирате. Страхувате се, че ще сгрешите - и сгрешавате. Вярвате, че ще се покаете - и се покайвате. Вярвате, че ще станете учен човек - и ставате. Каквото мислите, това ще бъде. Във всеки даден случай човек трябва да уравновеси своите мисли, да е господар, да е приятел на доброто и господар на злото. Сега съвременните хора искат да бъдат господари на злото и приятели на доброто. Това е философия. Религията е наука за любовта. Науката е наука за Божествената

мъдрост, за Божията сила, с която човек трябва да започне. Досега ние сме били затворени в затвор. Тепърва трябва да живеем, да се създадат нови тела, нови глави, нови способности, нови дарби да развием и тези палещи въпроси ще ги разрешим. Всеки един от нас трябва да вземе участие в разрешението на тези въпроси. Като разреша нещо в себе си, аз съм внесъл нещо в света. Не само това, но аз съм вече сработник на онзи, великия свят, с онези същества, които работят за преобразуването на този свят. Сега имаме механическо разбиране за това преобразувание. Трябвало да дойдат да ни освободят. Питам: русите ни освободиха - освободиха ли ни наистина? Освободиха ни от турците. Няколко града със свобода имаме. Но онази свобода, която българите искат, имат ли я? Нямат я. Други освободители трябва да дойдат. Пак трябва да ни освободят. Че тепърва пак трябва да ни освободят...

Седем пъти трябва да бъде освободен човек! Трябва да бъде освободен от тялото, трябва да бъде освободен от сърцето, трябва да бъде освободен от ума, трябва да бъде освободен от чувствата, трябва да бъде освободен от душата, трябва да бъде освободен най-после от духа. Знаете ли какво нещо е дух? Да бъде освободен човек от духа, това е негативната страна на свободата. Сега иде положителната ѝ страна, именно: свободата трябва да бъде на духа и на душата на човека, на ума и на сърцето. Това е цяла наука. Тогава човек, който има тези познания, ако може да употреби чувствата както трябва; най-после ще бъде свободен и ще може да има живот какъвто той иска. Ще бъде господар не на другите, но господар на себе си, ще бъде приятел на всички около себе си. Онези около него, които са лоши и онези, които са добри, всички ще му бъдат приятели. Всички трябва да се стремите да бъдете господари на вашите лоши мисли и приятели на вашите добри мисли. Всички трябва да се стремите да бъдете господари на вашите лоши желания и приятели на вашите добри чувства. Сега вие ще кажете: най-важното не казахте. Прави сте. Най-важното оставих за себе си. Защото аз съм от онези готвачи,

които след като сготвят, първо сами опитват яденето. Аз не готвя, без да вкусвам, не само това, но отделям най-хубавото за себе си. Да ви говоря истината. От тази тенджера отделям най-хубавото за себе си и на другите ще дам от нея. Някой ще каже, че най-първо ще ви даде на вас и после на себе си. Той ви залъгва. Аз ако не зная как да сипвам на себе си, няма да зная как да сипя и на своите ближни. Най-първо аз правя опит със себе си. Ако за мен излезе право туй учение, което проповядвам, непременно ще бъде право и за всички. Аз каквото ям, зная дали е сготвено хубаво или не. Ако не е сготвено добре, втори път вземам предвид какво трябва да се прибави: ако туря пипер, турям му с мярка, колкото му трябва; ако му туря сол, ще му туря толкова, колкото му трябва; може да му туря и краве масло.

Един свещеник препоръчал на един човек да яде дървено масло. Но той имал свинска мас, а бил беден. Взел едно дърво, пробил една дупка в него от половин сантиметър и започнал да прекарва свинската мас през дървената дупка и да пие от нея като дървено масло. Пита го свещеникът: „Хубаво ли е дървеното масло? – Много е хубаво. Прекарах го през дупка." Умен човек! Той мисли, че като прекара свинската мас през дървената дупка, тя ще придобие качеството на дървото.

Ние, ако отказваме да ядем месо, имаме предвид известно научно основание. Ако десет години ядеш свинско месо, в тези десет години можеш да се опорочиш. Един български свещеник ми разправяше; „Всичко сполучвам да преодолея в себе си, но по Коледа от свинско месо не мога да се откажа. Всяка година този дявол все ме изкушава. Като дойде Коледа, все ще си кусна малко. Не го обичам, но все ще си хапна малко, и после боледувам. Всякога, когато съм ял, боледувам цяла седмица. След туй казвам: идната година няма да ям. Дойде идната година и пак ям. Не е било нито един път след като съм ял, цяла седмица да не боледувам. Като дойде Коледа ям и после ме стивосват." Аз го похвалявам, че е ял, иначе, ако не беше ял, нямаше да ви дам този пример. Казвам ви го, за да обясня един принцип.

Вие очаквате да дойде Христос, да се изправи пред вас, да Го видите. Като дойде Христос, вие ще Го подложите на голям изпит. Ако дойде днес Христос, на колко места ще го спрат да му искат лична карта? Ако дойде в България ще му искат лична карта, ако дойде във Франция, и там ще му искат лична карта. Ако нямаш паспорт, ще те считат нелегален.

Това е наука: „От смърт в живот." На всинца ни предстои една важна задача: туй знание, което имаме, от него да се домогнем до онова знание, с което можем да съградим своето бъдеще. Не само болният търси здраве. Невежият търси знанието. Човекът на безлюбието търси любовта. Вие търсите винаги противоположното в света. Аз бих дал на всинца ви церове. Но ако ги търсите буквално, ще имате обратни резултати. Ако ви кажа: раздай половината от имането си, за да бъдеш здрав, ще почнете да гледате отгоре надолу и ще кажете: „Как е възможно да любиш всички?" Това значи да считате, че в живота съществува едно единство между всички хора. Ако не схващате така, не може да любите всички хора; то е немислимо, съзнанието не може да го обхване. За да обичате едно същество, трябва да го обхванете с вашето съзнание. Ако не можете да го обхванете, не можете да го обичате. Щом едно същество ви обхване със своето съзнание, вие се ограничавате; като ви хване някъде, не ви пуща. То казва: „Тук при мен ще седиш!" Има си книга, пише къде си ходил, къде си се явил. Щом не те обича, не те ограничава, ти си свободен да ходиш, където искаш. Щом те обикне или щом го обикнеш, пак същата история. Как ще се справите сега с тази история? И омразата е потребна. Омразата е киселина, и тя е потребна. Представете си, те чуй същество, което люби, не сте вие. Вие сте зрител: наблюдавате онзи, който мрази и онзи, който люби. Или сте ученик. Тия две същества, които любят и мразят, те са вътре във вашия дом; вие не се месете в работата. Ако така не разрешите въпроса, никога няма да дойдете до истината. Щом мислите, че вие любите и че вие мразите, се заблуждавате. Трябва най-първо да се

освободите от онова същество, което люби. Усещате любовта, тя действа. Дойде омразата, и нея усещате. Трябва да се научите да се освобождавате от тях, да не се вплитате в техните мрежи.

Сега ви пожелавам на вас от смъртта да минете към живота, от омразата към любовта, от глупостта към знанието, от робството към свободата. Това е смисълът. Само по този начин за в бъдеще вие ще си създадете нов живот. Защото ще срещате какви ли не работи отсега нататък. Знаете ли какви планини има да преминете? Знаете ли какви глетчери има да минете, през какви бурни и големи морета има да минете? Ще минете през центъра на Земята, през. всичките огньове, през какви страшни работи ще минете! Някой път ще желаете да ви се затворят очите и да минете. Трябва да имате живот и ще вярвате, че животът никой не може да го разруши; и тогава ще бъдете герои. Вие мислите, че сега ще ви вземат с някоя колесница оттук и направо на небето ще идете без никакво страдание. Аз бих казал, че може да бъде така, но отсега нататък вие трябва да имате любовта, понеже ще държите най-мъчния изпит. Туй е закон. Колкото човек става по-учен, по-мъчни задачи му поставят. Някои от вас сте остарели и казвате: остаряхме. Пипате си главите, брадите, казвате: остаряхме, побеляхме, бръчки имаме. Хубаво е, че имате бръчки. Хубаво е, че имате бради, да не сте за съблазън. Едно време бяхте красиви, но все палехте чергите на момците. Сега погрозняхте, никой момък не се пържи за вас. Едно време бяхте богати, съблазнявахте хората, а сега осиромашахте и никого не съблазнявате. Радвайте се! Аз така гледам на живота. Във всички условия, в каквито и да се намирате, то е само за един малък момент. Сиромашията е един малък момент. Богатството е един малък момент. Благодарете на Бога! Схващайте думата „Бог" правилно. Аз употребявам думата „Бог" в съвсем друг смисъл. Аз говоря за един Господ, за Когото никога не сте слушали. Вие никога не сте слушали за този Господ. Каквото имате, всичко Нему дължите. Вие за Него де сте мислили и никъде Го няма в света.

Аз говоря за този Господ, Когото всякога ще намерите навсякъде. И мъртви, и живи, и ангели, и човеци, и растения, и животни - всички в света черпят сила от Него. Единственото същество, което ни подтиква към възвишеното в света, това е Господ. Няма какво да спорим за Него. Еднакво дишаме въздух. Еднакво възприемаме светлината, еднакво сме свободни, еднакво сме богати в Него. Той ни е турил на разни работи. Едного турил касиер на парите и той се заблудил, че е богат. На някого дал голямо тяло и той мисли, че е силен. А после Той му показва, че не е нито силен, нито слаб. Та Божественият живот - това е смисълът на сегашния живот. Ако го постигнете, тогава всички наболели въпроси, които имате, каквито и да са те, ще се разрешат. Ако главният въпрос се разреши, всички други въпроси - икономически, социални и прочее - ще се разрешат. Следователно трябва да започнете с най-мъчния въпрос. Германците в миналата война атакуваха Вердюн, но не сполучиха, понеже те нямаха за цел да превземат Вердюн, но имаха за цел големите богатства, складирани за Франция. Това е лакомия. Ако искаха Вердюн да вземат, щяха да го вземат. И ние имаме да превземаме „Вердюн", но имаме нещо користолюбиво, затова няма да го вземем. Ако германците не искаха богатствата на Франция, те щяха да сполучат. И после като се свърши войната, какво стана? Ако у вас влезе каквото и да е користолюбие, вие ще претърпите крах. Това значи: когато човек атакува една силна крепост, той трябва само да стане господар на крепостта, господар да стане на положението.

Това е за Новата година. Да посрещнете вашата майка, която иде. Аз казвам: майката на Любовта като ви погледне, да ви намери малко благонадеждни. Тя ще ви даде ново учение. Може да ви завари такива, каквито сте сега. Ще кажете като апостол Павел: „Дано като дойде, да не разплаче мнозина от вас." Тя не обича да плачете.

На всинца ви пожелавам нов живот. Не четете на брадите колко косми има. После, никога не туряйте в ума си, че сте стари. Никога не мислете, че сте грешни. Никога не мислете, че сте бедни. Че сте

бедни, туй не е право. То е лъжа. Никой не е беден. Да мислим, че сме бедни, не е така! Всеки един човек има в себе си възможност да стане повече отколкото той е мислил.

Спретнете се през тази година да имате един глас. Спретнете са да учите. Късно ще лягате, рано ще ставате, ще учите. Няма да заповядвате никому. По-малко ще ядете, повече ще работите. През тази година това се изисква. Ако така работите, през тази година ще се подмладите с 5 години. Идущата година с още 5 – 10. Идущата още с 5 – 15. За десет години по 5 години като се подмладявате, с 50 години ще се подмладите, а пък за сто години по 5 - с 500 години ще се подмладите. Ако с 500 години можете да се подмладите, то е вече „От смърт в живот".

Отче наш

14-та неделна беседа, държана от Учителя на 3 януари 1932 г., София, Изгрев.

ВЗЕМИ ДЕТЕТО

„А след отиването им, ето, Ангел Господен явява се на сън Йосифу и казва: Стани, та вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и бъди там до когато ти река; защото Ирод има да потърси детето да го погуби.“ (Евангелие от Матея 2:13)

Ще взема само няколко думи от 13 стих: „Вземи детето и майката”

Туй изречение се повтаря два пъти в същата глава. Първият път - да вземе детето и майката и да иде в Египет. Вторият път - да вземе детето и майка му и да се върне в Йерусалим, в Израил.

Да описваме известни събития, които са станали преди две хиляди години, като една история и да не можем да извадим някаква поука, то е само едно забавление, театрално забавление. Присъствувате вие на някой концерт, на някое представление; след като излезете от представлението, може да си дадете един отчет какво сте придобила Преди да идете на представлението се теглите на везни колко тежите, и като се върнете от представлението, пак се премерите на точни везни, да видите придобихте ли нещо или изгубихте. Ако искате да имате конкретна представа за придобивката, всякога когато човек трябва да придобие нещо на земята, той трябва да придобие един грам или една хилядна от грама, да има едно изменение в неговата тежест. Ние наричаме туй реалност. Представлението е било хубаво - вие сте доволни, нещо сте научили и има промяна в теглото ви. Друг път може да идете и да се върнете с една загуба - не ви е харесало, и парите са отишли, и времето е отишло. Казвате „съжалявам”, но пак се утешавате, че сте придобили една опитност. Опитността на онзи, който се е изгорил на печката, каква е? Той има белег на ръката, който всякога напомня, че печката, при всичката своя

добрина по някой път, ако не знаеш как да се отнесеш с нея, малко по своему, като професор, дава уроци на онзи, който се занимава чрезмерно с нея. Някои хора имат навик, особено като отидат в село, постоянно да човъркат огъня; но това не е нещо важно, то си е тяхна работа. Че други ходят на представление, и то си е тяхна работа. Дали губят или печелят, то е тяхна работа.

Има едно взаимно отношение, което съществува в света, то ни интересува нас Може някое събитие преди хиляди години да е станало, но туй събитие е важно за мен, в дадения момент решава моята съдба Казвате: „Как така?" Много естествено, много проста работа. Просто е за онзи, който разбира, но сложно за онзи, който не разбира Води се едно дело от 25 години за 100 000 000 лева Ето последния момент, когато трябва да се реши туй дело. Мен то ме интересува, защото и аз съм един от наследниците. Може в началото да не ме е интересувало, но в края, понеже идат известни облаги за мен, казвам: От това дело зависи моята съдба

„А след отиването им...". Когато този ангел се явява на сън на Йосифа и казва: „Вземи детето и майката и иди в Египет", там думата на български е преведена „бягай". Думата „бягай" е интензивна, много сериозна. „Иди" значи може да идеш, може и да не идеш. Като се каже „бягай" значи ще бягаш, нищо повече, ти не може да не бягаш.

В английския език има два спомагателни глагола, две частици за образуване на бъдеще време или за изразяване на намерение: „shall" и „will". Някой англичанин казва: „I shall go" - значи: аз ще ида Може да иде, може и да не иде. Но ако каже „I will go" - значи, че непременно ще иде, иска не иска - ще иде. Разбира се всеки език си има свои свойства Езикът, то е разумното в човека Някой път ние казваме, че еди кой си човек не знае да говори правилно. Действително, човек трябва да знае да говори правилно, но три качества има, с които речта е свързана: права мисъл, право чувство и права постъпка; това значи право говорене. Не може човек да говори право, т.е. да говори перфектно един език, ако не мисли правилно. Ако в него има

правилни чувства, правилни постъпки, той не може да говори правилно, езикът му не може да е изящен. Някой може да каже, че лошите хора говорят красноречиво. Не, един лош човек не може да говори красноречиво. Ония хора, на които музикалните чувства не са развити, може да говорят, но след като слушаш един човек да говори, след като каже няколко изречения ще знаеш мисли ли правилно, чувства ли правилно, може ли да говори правилно. Речта му, говорът му ще определи какво е неговото вътрешно състояние. Тогава този човек, каквото и да ти каже, или както казват българите, звезди да ти снема от небето, ти ще знаеш мисли ли правилно, или не. Българинът има едно качество: той преувеличава нещата, за да бъдат разбрани. Казва: „бяга като куршум", „бяга като светкавица", или „яйце да хвърлиш, няма къде да падне". То има място много хиляди и хиляди яйца да паднат, но тъй казва. Туй чувство е развито у българина, едно чувство на учудване. Съществуват в главата ни два центъра наблизо, свързани с него, не са отпред на голата част на челото, но под косите са скрити. Туй чувство спада към тъй наречените морални чувства на човека. Ние се учудваме на величието Божие, на света, на звездите. Едно благородно чувство е то. Човек, който няма туй чувство, не е доволен. Той не може да преувеличава. Българина, колкото и да е силен в преувеличението, ако му кажеш: „Ти, който знаеш да преувеличаваш, кажи ми колко е голямо слънцето", той ще каже: „Голямо е колкото цяла Европа". То е едно умаление. В неговия ум Европа седи като нещо голямо.

Може би у вас има едно притеснение. Вие се намирате като пред един гадател. Отивате при някой да ви врачува на кафе, на боб, или пък на восък, или пък на някоя мида, разни гадатели има. Вие искате да знаете какво ще ви каже гадателят. Очаквате да ви каже нещо много хубаво. Но всеки като иде при гадателя, има едно скрито желание: дано да му каже това, което той си мисли. Преди десетина години две сестри от Братството бяха ходили при един гадател й след като им врачувал, най-после им казал: „Ние имаме едно дружество,

подарете 500 лева на нашето дружество". Не е лошо човек да ходи при гадатели, но той и сам може да си гадае. Гадател всеки може да стане. Ако ти сутрин ставаш рано, можеш да си гадаеш. Ето как може да си гадаеш, аз да ви кажа-едно просто гадание. Излез и виж слънцето на ясно ли изгрява, или зад облак. Ако изгрява на ясно, няма никакво облаче, целият ден работите ще ти вървят добре; ако има черни облаци, ако е намръщено, него ден работата ти ще мяза на небета. Или като излезете сутрин и има вятър, вижте откъде духа. Ако духа от изток, ще има спънка. Ако е студено, пак ще има спънка. Ако няма никакъв вятър, работите ще вървят добре. Ако духа зад гърба, ще има попътен вятър, работата ще бъде още по-добра Тогава като тръгнете по пътя, ще гледате кого ще срещнете. Ако срещнете млада мома и тази мома е красива, работите ви ще вървят добре; ако срещнете някоя грозотия, работите ще се оплетат. По всичко може да се гадае. Ако срещнете една баба с патерица, и вашата работа ще бъде такава. Срещнете някой дядо, натоварил колата - и работата ви ще бъде по същия начин, и вие трябва да напълните колата Като работите, да мислите. Но колата трябва да се напълни. Ще си гледате сами. Гледате - порой завлякъл моста, отдето трябва да минете. Тогава времето ви казва: „Ще чакаш, времето за твоята печалба не е дошло". Ще наблюдавате колко време ще мине, докато направят моста - толкова време ще чакате, докато спечелите това, което мислите. Това са правила за гадаене, сами да си гадаете. Пък ако отивате при някой гадател, да знаете, че той някой път може да не си нареди бобовите зърна както трябва. Аз съм гледал как някой гадател не знае да нарежда зърната геометрически и затова не може да ви каже точни работи. Има линии ефимерни, отражения, и ако по линията на лъжата върви и нарежда зърната, а не по реалните линии, и заключенията му не са права. Или пък хвърля карти, но и това хвърляне има известни закони, а той не знае как да нарежда картите; той не е бил в школата на гадателите, научил нещо от дядо си, от баба си, но те не са знаели хубаво, нито дядото, нито бабата не са имали това изкуство. Хвърля

гадателят картите, но. на 100 предсказания едва 10 се сбъдват, 90 не се сбъдват. Така е и при астролозите: на 100 астрологически предсказания едва 10 се сбъдват. Има нещо крива. Не че самата наука не е права, но ония данни, с които борави, всички трябва да се преобразят. Астрологията е цяла наука. Може да се предсказва какво има да става в живота с голяма точност, но не всеки знае. Майката може да знае какво има да става с нейното дете, тя може да знае и историята му. Най-добрата гадателка, това е майката. Ако тя си записва всички свои състояния откакто е бременна докато се роди детето, тя ще знае историята На туй дете и какво ще стане с него. Това е когато съзнанието е будна. Ако тя като бременна си записваше и своите сънища, и те щяха да ѝ предскажат. Всеки човек, който не е вещ в тези науки, ще изпадне в суеверие. Суеверието е заблуждение, незнание, невежества. За пример ти винаги искаш гадателят да ти каже нещо хубава

Аз да ви кажа: В основата на всяка душа Бог е вложил нещо много хубаво, без изключение. Но животът отпосле се е развалил. Аз имам една максима. Тя е следната: Миналите добродетели са настоящи престъпления, и настоящите престъпления са бъдещи добродетели. Това е един закон. Някой дойде и казва: „Еди кой си е извършил едно голямо престъпление”. Казвам: Извършил е едно престъпление по силата на своите добродетели. Тия престъпления за в бъдеще пак ще се превърнат в добродетели. Всяко престъпление, което е продиктувано от една добродетел, то е последствие, причината е доброто за едно лошо последствие. Туй последствие за в бъдеще, като се върне при своята причина, пак ще има същите резултати. Има един закон в Писанието, който казва, че всичко, което се случва на онези, които любят Господа, ще се превърне за добра.

Вие ще кажете: Как може да бъде нашите минали добродетели да са сегашни престъпления? Да ви приведа един пример. Представете си, че до четири поколения, или 500 години назад, кой да е от вас е бил майка, имал дъщери и синове; вие сте ги обичали тъй добре,

нежно, че сте били образец на окръжаващите, сочат ви и казват: „Това е майка!”, всички ви похваляват. Обаче с течение на времето майката остарява, умира, и децата умират. След четири поколения като дойдеш на земята, твоите деца не се раждат в твоя дом, но се родят в друг дом; син ти и дъщеря ти са станали вече 20-годишни, красив момък и красива дъщеря в някое друго семейство. И ти си красива. Като влезеш в този дом, тебе ти мръдне сърцето като видиш този момък. В теб има желание като майка да го прегърнеш. А бащата и майката на момъка казват: „Какво играят очите на тази изедница”. И после става цял скандал, един небивал скандал, цяла история.

Значи любовта на миналото е престъпление в настоящето. Защото материалните условия са се променила Измират тия хора. И те бяха красиви, и онези бяха красиви. Как стана това? Но да не ти дава Господ. След едно поколение цялата тази фамилия идва отново, тази мома е пак майка, събират се нейният син и нейната дъщеря, събират се бащата и майката, и тези, които казваха, че е изедница, стават нейни дъщери и синове. Тя ги прегръща, милва - примиряват се. Онзи, който знае, ще каже, че големият скандал на любов се превръща, сега се прегръщат, гощават се. Невежите философи, които нищо не знаят, казват: „Това може ли да бъде така?” Това за глупавите не може, за учените може. За онези, които знаят истината, може; за онези, които, не знаят, не може. За онези, които знаят мъдростта, може; за които не знаят, не може.

Въпросът е дали човек се преражда или не. Смисълът на живота е в прераждането. Вземете го в буквален и в преносен смисъл. Някой казва: „Аз не искам да се прераждам”. То не зависи от теб. Друг казва: „Аз не искам да гледам”. Но гледането осмисля живота. При силната светлина ти си затваряш очите. Но смисълът на живота е да имаш очи. Някой казва: „Аз не искам да слушам”. Но смисълът на живота е в слушането. По някой път може да затвориш ушите са Хората материално са заинтересовани от гледането. „Ако човек се преражда, тогава напразно е дошъл Христос да умира заради хората”. То е крива

философия. Ти не разбираш защо Христос е дошъл на Земята, ти не разбираш защо човек се ражда, не знаеш защо Бог е създал света така. Това не е произволен закон. Това е законът на Битието. В света всичко се преражда без изключение, и не само веднъж, но милиони пъти се преражда Някой пита: „Като се прероди един човек, той ще прилича ли на същия човек от миналия живот?" Жабата като се прероди вол, няма да бъде жаба, на вол ще мяза. Волът като се прероди в човек, на човек ще мяза. Човек, ако се прероди на вол, няма да мяза на човек, но на вол ще мяза, и обратното.

Аз сега не защитавам истината не си позволявам да я защитавам, аз изнасям истината Една истина, която се нуждае от моята защита, тя е стара баба. Истината няма нужда от защита. Истината е най-силното нещо в света Всеки, който иска да прогресира, трябва-да се развива за себе си. Човек трябва да разбира истината, не да я защитава Аз като човек другояче не мога да раста Истината за мене е едно условие, за да раста правилно. В туй отношение, ако се откажа от нея, аз ще осакатя себе си, пък ще осакатя и своите ближни. Затова именно трябва да говоря истината За какво ще защитавам светлината? Тя сама се защитава Тази светлина е тъй необходима за моето растене, какво ми коства да кажа, че светлината иде от слънцето? Някой ще ме убеждава, че светлината иде от свещта, че тази светлина, която имам, била от лампите. Само на мен не може да ми каже, че тази светлина е от лампите, тя от лампите не може да дойде. Светлината идела от лампите, от огъня, от свещите. Излиза от тях някаква светлина но тя не иде от лампите, светлината иде само от едно място. Следователно тази светлина има свой проводник; може да има хиляди и милиони отражения, то е друг въпрос То е светлината на отраженията, тя не е онази истинска светлина. Истинската светлина оживява човека. Тази светлина, ако падне върху мъртъв човек, той ще оживее. Тази светлина, като падне върху ума, човек започва да мисли. Като падне тази светлина върху сърцето, ти веднага чувствуваш, че си в Царството Божие, светлината

е вътре. Според светлината, която хората имат, е и философията им. Западните народи мислят, че са по-умни от източните. Източните народи в някои отношения са по-умни от западните. Източните народи съгрешиха в друго. Те не се водиха според светлината, която имаха, но когато придобиха знанието в тази вечната светлина, в тях се роди най-големият егоизъм, яви се факирството, йогийството, поискаха да станат йоги, адепти, учители. Ако идеш на Изток, ще видиш цели общества от факири, чудесии правят според европейците. Пък то какви чудесии, няма никакви чудесии. Чудесиите на един факир се равняват на какво? Ако аз взема една гумена ластична топка и я надуя, тя стане голяма, но като излезе въздухът, тя спадне; онзи, който не знае може да мисли, че е някакъв фокус. Но във факирството никакви чудесии няма. Просто ще напълниш питката с въздух и тя ще се увеличи. Тия чудесии, които ги правят факирите, това са сенки на реалността.

Реалността има три качества, които вървят с нея. Реалността носи живот, носи светлина, реалността носи и свобода. Всяко едно явление в света, от какъвто и да е характер, което не носи тия трите качества, то е фиктивно, то не е реално. Някой човек те увещава: „Аз след 10 години ще имам голямо наследство и на теб ще дам един милион". Как ще познаеш дали това ще стане? Аз зная, че след 10 години той няма да има 10 милиона, това са въображаеми неща Аз считам реално само туй, с което в даден момент разполагам, а не това, с което за в бъдеще ще разполагам. Не считам за реални и тези неща, с които съм разполагал в миналото. Това са относителни неща. Реалността е нещо, с което сега разполагам, туй, което никой не може да ми го вземе в даден случай. То е тази Божествена реалност в света, с която мога да оперирам. „Стани, та вземи детето и майка му..."' Детето, това е реалността. Туй дете е човешкото „аз". В момента, в който съзнаваш, че си „аз", едно живо разумно същество, туй дете в теб се е родила. Това е новият човек. Ти ако не съзнаваш в себе си новото, новият човек не е роден. Не е въпрос имаш ли душа или не. Ти мислиш, че

душата е вън от теб. Всяко нещо, което е вън от теб, то не е реално. Твоята къща вън от теб ли е? Тя не е реална, понеже е вън от теб. След време ще се разруши. След година, две, три, десет, двадесет, тридесет, сто, двеста години самото време ще я разруши и нищо няма да остане от нея. Ще дойдат други, ще преустроят твоята къща; ако дойдеш след 400 - 500 години, няма да има нищо. Даже тялото, което имаш, и то не е реално. Виждаш, твоята къща се изменя. Малкото дете е все около майка си, после расте, расте и ето го момък, ще му израстват мустачки. Ако мустачките са вирнати нагоре, това е добър признак, този момък е здрав. Ако мустаците са надолу, той е загазил вече. Ако е мома, косите й ако са дълги до петите, тя е здрава, пълна с чувства, тази мома е с богати чувства. Щом започнат да осиромашават чувствата, косите почват да намаляват.

Чувствата на човека са свързани с неговите коси. Неговата интелигентност е свързана с гладкостта на лицето. Колкото лицето е по-гладко, толкова този човек е по-умен. Това помете. Колкото лицето е по-грубо, толкова неговите мисли са по-груби. Колкото косите му са по-груби, толкова той е неодялан. Богат е той, но и чувствата му са такива. То са общи работи. Дългите коси показват богатството на чувствата, туй е правило. Чувствата при един отличен ум могат много добре да се разберат. При това зависи, красивото лице когато е хармонично съпоставено, тогава и умът, и сърцето добре са работили. За пример ако са доставени добре, съразмерно бузите, веждите, устата, очите, ушите - всичко това показва вътрешната доброта на човека. Всеки човек е основан на нещо разумно. Няма линия в човешкото лице, която да е излишна. Всяка линия, точка, размер, цвят на човешкото лице говорят за качества или недъзи, за вътрешен живот. Някои линии са неподвижни, понеже съответните способности, съответните чувства не са започнали да функционират. Но щом почнал да функционират способностите и чувствата, тия линии стават подвижна Има линии на лицето, които са подвижни. Когато хората са много чувствителни, близо около устата им има

едно едва забележимо движение. Когато някой е много чувствителен, едно мърдане има на устата. Или когато някой е нервен, има мърдане на лицето, има свиване или разпущане на лицевите мускула Аз съм забелязал много пъти музиканти, които учат музика; учат добре, но и те, и професорът им правят такива гримаси, които са неприятни. Има движения, с които може да4се изрази нещо велико, идейно, но без да се правят гримаси. Някой цигулар си чупи тялото, наведе се надолу, после се изправи, прави всевъзможни движения с тялото и главата, прави гримаси; може да е добър цигулар, не го отричам, но с такова свирене не може да даде концерт между ангелите и светиите. Те ще кажат: „Иди най-първо да се научиш главата как да си държиш, после цигулката си как да държиш и лъка как да го теглиш". Има едно теглене на лъка, което е специфично за добрия цигулар. Казвам: Има връзка между майката и детето. Магията на цигулката седи в лъка, после седи в тона. Роденият цигулар знае как да тегли лък, прави едно особено движение на лъка така, че цялата публика е във възторг. Но туй движение на лъка съответствува на неговия ум. Ако той не знае как да движи лъка, тоновете не са правилни. Аз правя опити по музика, да видя какво влияние има лъкът. Не искам да дам своето изкуство. Взимам човешката ръка. Всеки един човек е артист. Аз взимам цигулката в широк смисъл. Дясната ръка, това е лъкът, лявата ръка, това е ръката която свири, ще даде израз на тона. Ако ти не знаеш как да движиш ръцете си, ще загазиш. Много нещастия в света зависят от неправилното движение на ръцете. Много щастливи случаи зависят от махането на ръката. Онези, които са изучавали науката за движението, а това са индуските учени и адептите, имат такива движения, че като са между свирепи животни, само с едно вдигане на ръката по известен начин, без да говорят, стъписват се животните. Махането на ръката трябва да образува едно особено движение, което е в съгласие с Природата Щом махнеш по този начин, ти предизвикваш всичките силови линии и те по този начин ти помагат. И ти имаш цялата разумна Природа на своя страна. Някой

от вас ще каже: „Защо трябва да живея?” За да знаеш, как да ходиш отмерена. За пример: вие не сте изучавали отмерения ход на краката. Едно дете като го пращате на училище, още с тръгването, от първите три, четири, десет крачки може да разберете ще има ли успех този ден или не. Не че това е нещо злокобно, но в него вече съществуват тия движения на неговата мисъл. Детето върви несъзнателно, естествено, но вътре в него вече е заложено какво ще бъде днес положението и то се движи според вътрешните импулси. Ако с излизането от вратата почва да тича припряно, няма да има успехи. Туй дете може да го спаси само някой добър човек, добър учител, който да му обърне внимание. Ако не се яви такъв човек, така ще се свърши денят без придобивки.

Друг пример: когато се направи някоя бомба, този, който я е направил, я е направил така, че при най-малко експлозив да направи известна пакост. Значи тази бомба е силна, когато се докоснеш до нея. Ученият човек, умният човек може да обезвреди тази бомба, като извади от нея запалителните, взривните вещества. Във всеки един човек по някой път се складират известни взривни вещества и той, без да знае това, се чуди, че някоя бомба някой ден за дребно нещо е експлодирала. Може никой да не види, но вие с години не можете да забравите нещо, което сте преживели. Не само отвън, но и вътре стават силни експлозии. Или решиш в себе си, в своята мисъл, да поправиш нещо; години минават, не можеш да поправиш живота си, въпреки, че мислиш и искаш да оправиш някой недостатък. Истинската наука, Божествената наука има път, по който може да се постигнат положителни резултати, добри условия за земята и за небето Само тази Божествена наука може да ни изправи, че даже в този неустойчив вътрешен живот ние може да използуваме пътя на тази наука. Тук човек може да уреди своя живот, ако, бъде крайно разумен. Ние живеем в един свят, дето съществува най-разумното Същество, но пред лицето на Бога всеки ден какви ли глупости не вършим. Тези глупости, които хората не виждат, има други същества,

които ги изваждат на яве и ни коригират. При това в нас не се заражда желание да се изправим, но си правим оглушки. Това е в реда на нещата.

Да допуснем, че вие седите така. Някои от вас, както виждам, имате една поза много неестествена. Някои от вас ще ме разберат много криво. Срещат един стар българин, който не дочува, и го питат: „Дядо, къде си ходил?" - „Купих си нов калпак." „Къде отиваш?" - „Хубав, лош - купих го вече, ще го нося." Той е съсредоточен в калпака, той мисли, че го питат за калпака. Другият дори не подозира, че дядото си е купил нов калпак. Онзи, който е измислил калпака, философия е имал. Защо турят хората калпак или шапка на главата? Жените носеха шамии [* шамия /ар.-тур./ - тънка женска кърпа за глава] понеже разбраха че с шамии тази работа няма да стане - това означава подчиненост - започнаха да носят шапки като мъжете. После почнаха да си стрижат косите. Дългите коси показват подчиненост, подчинени трябва да бъдат. Но мъжът криво разбира подчинението, и жената го разбира криво. Човек разумно трябва да се подчини, не глупаво да се подчинява. Ти ще се подчиниш разумно. Един чувал от 100 килограма не можеш да го вдигнеш, да го пренесеш, ще повикаш някой силен човек; ще отстъпиш, този-човек ще го вземе на гърба си. Ти ще благодариш, че той е силен и може да го носи. Ще благодариш, че той в дадения случай ти помага, че носи чувала. Може да ти каже: „Малка е силата ти." Ще признаеш, че е малка. Ако този юнак вдигне чувала, то е за негова слава. Ако той с един юмрук те простре на земята, питам, неговата сила на място ли е? По някой път ние идваме до друга философия. Казваме: „На силния трябва да се създаде нещастие, за да не простре другия на земята." Много добре, съгласен съм. Някой път пожелават да полежи една-две години на легло; след като е бил някого, битият ще каже: „Господи, три години да лежи, да знае той кога е бил юнак." Ако искаш някой слаб човек, който няма тази сила, да лежи на гърба си три години, няма никакъв смисъл в това. Слабият трябва да стане силен" а

силният трябва да стане разумен. Слабият най-първо трябва да стане силен" когато стане силен" той трябва да стане разумен. Щедрият трябва да стане първо богат" после да стане щедър. Богат като стане, в богатството ще се прояви неговата щедрост. Онзи, който трябва да се научи на закона на икономията, трябва да стане сиромах. Защото сиромашията ще го научи на великата икономия, от малкото в даден случай да може да пести така че добре да живее. Някой казва: „Аз не Съм научен," Ще се научиш. В богатството няма нужда от икономия, но в сиромашията има нужда от икономия. Когато богатият стане икономист, когато сиромахът стане щедър, то не е в реда на нещата, но външният свят е обърнат с главата надолу. Сиромасите хора сега на теория са много щедри, те дават. Всеки един от вас знае, че мнозина казват: „Да стана аз богат, това ще направя, това ще направя", това, онова, какво ли не правят. Но щом станете богати, вземете друго правило, обръщате друг лист, казвате: „Другояче трябва да се живее." Човек, когато стане богат, тогава трябва да дойде тази идея в него, тогава той трябва да дава Ако не дава богатият, ще му се случи най-голямото нещастие. Всичките богати хора, които страдат, страдат по единствената причина, че не дават. Всички сиромаси хора страдат по единствената причина, че не икономисват. Ако сиромахът не икономисва и ако богатият не дава, и двамата еднакво ще пострадат.

Сега, да направим една вътрешна връзка. Всичко в света си има свой вътрешен смисъл. Казва ангелът: „Вземи детето си." За Христа казваме, че Той е пратен от Бога, но Христос е един символ, или един идеал за човека, за онова Божественото, което ще се роди във всяка душа. Душата един ден ще бъде майката, тя ще роди едно дете. Няма да остане никой бездетен. Онези, бездетните хора са осъдени на смърт. Помнете това нещо. Някой казва: „Аз няма да се женя." Оставете вашата женитба. Ти ще раждаш! Няма да се жениш, сватба няма да има, попове няма да те венчават, но ще раждаш. Бащата няма да го има. Без баща ще родиш. Вие във вашата мисъл ще кажете:

„Къде е бащата?” Майката е там, бащата го няма. На онова, което се роди, ние не търсим бащата, важно е онова, което се роди, каква благост ще донесе в света Къде беше бащата на Христа? Когато Му казват, че майка Му и баща Му се смущавали, Тай казва; „Аз зная кой е баща ми. Баща ми не е тук на Земята.” Ако мислиш, че твоят баща и твоята майка са тук на Земята, ти живееш в една лъжа. Ако баща ти и майка ти ги няма, ти си в Пътя на Истината. Баща ти и майка ти не могат да живеят на едно място, да вдигат скандал. Но пак ме разбирайте добре, да не влезе в ума ви една крива идея. Под думите „майка” и „баща” всякога се разбира една вътрешна целокупност. Бащата и майката са на едно място и двамата

Ангел Господен явява се на сън на Йосифа и му казва: „Вземи детето и майка му и иди в Египет.” Когато ти слушаш вътрешния глас, то гласът на твоя Баща е, Който говори.

Майката е тук. Всичките хора наоколо представляват твоята Майка. Това, което изпитваш в себе си, то е онзи невидим Баща, Който говори, и когато хората слушат Неговия глас, Той ги благославя. Когато не Го слушат, тогава им дава най-големите страдания. В Него- няма лицеприятие. Най-малката погрешка, която може да направиш, веднага дойде този глас отвътре и може да ти каже: „Ти си направил това, но няма нищо, така трябва да бъде!”. Не, не. Има един живот, който трябва да бъде идеален, върху който се обуславя нашето бъдеще. Направиш ли погрешка,, веднага ще я изправиш. Ако пък ти си щастлив, направи така, че и другите да са щастливи. Този живот, който го имаме, ще го изгубим. Няма да се минат 30, 40, 50 години, всичко ще изгубим. Питам тогава, каква е реалността на сегашния ваш живот? Опитността, която ще имате. Всички възвишени същества са преживели това. Някои от вас може да имат тази опитност. Тази опитност - да направите другите щастливи, да ги зарадвате с нещо - да бъде едно ръководно правило за вас. Ние някой път се самозаблуждаваме от временните нещастия, които ни сполетяват, от временните страдания, които идват, но всичко ще

дойде и отмине, живеем в един свят преходен. Не сме само ние в света, не е само нашето благо важно в света, но благото на толкоз. Милиарди същества, които може да вземат участие в нашия живот, както и ние в техния. След като съм щастлив, аз трябва да работя за щастието на всички други същества около мене.

Казва се: „Вземи детето и майка му и иди в Египет, и бъди там, докато ти река.” Вземи детето на твоята душа, твоето „аз", туй, което е съзнанието, че си човек, туй, което за в бъдеще ще живее, туй, което трябва да расте и да се развива в нас - то е новият човек. Ние го наричаме свещена идея, свещена мисъл, свещено чувство, свещена постъпка; туй е човекът в миниатюр, който за в бъдеще ще се развие. Всичкото бъдеще е за него. Туй е може би най-малкото детенце” не знае още как да -говори, но бъдещето е за него, не е за теб, стария. Ти, ако си стар човек, ти си Йосиф. Ти, който вземаш сега детето на физическия свят, ти си Йосиф, който вземаш грижата. Ще хванеш магарето, ще качиш детето и ще идеш в Египет. Но туй дете за в бъдеще ще обърне вниманието на света, не неговата майка, не Йосиф, но самото дете. Словото, силата, която излиза от него, то ще обърне света. Именно в това дете е силата, която ще повдигне твоята душа. От него каквото дойде, всяка душа ще се въздигне, защото всяка душа се повдига от „аза”, който „аз” расте и се развива. Душата сама по себе си не може да се въздигне, ако не рода Казвате: „Душата е само майка.” Ти си майка; ако нямаш деца, тогава защо се наричаш майка? Щом искаш да бъдеш майка, роди него, което да го отхраниш, че като идеш в другия свят да занесеш едно дете. Всеки един от вас като иде в небето, ако носи дете, ще го приемат, ако не, ще го върнат назад, няма да го приемат. Тогава, ще кажете, всички жени, които са родили деца, ще се спасят, а всички мъже и ония жени, които са бездетни, какво ще правят ? То е криво разбиране на въпроса. В раждането на едно дете, или в раждането на „аз” в нашата душа взимат еднакво участие и сърцето, и умът; туй „аз” го наричам Божественото съзнание, туй, което определя нашето битие като човек; в раждането му взимат

участие нашият ум и нашето сърце. Те са слугите, които служат на това дете. Тогава какво ще стане, ако умът потупва детето и ако сърцето потупва детето? И ако майката го остави да ходи навсякъде - по театри, концерти, забавления, по любовни работи? Ние хората от любовни работи умираме Твоят възлюбен отвън няма да те спаси, ти ходиш да гониш Михаля. Това, което те спасява, е твоят Господ вътре, туй, което е родено в твоята душа. Че възлюбената е някаква жена или възлюбеният някакъв мъж, това са заблуждения. Ще се жениш за една жена, за втора, трета, четвърта и най-после ти отиваш, свършваш с тях заедно.

Питаха Христа: „На кого от тези седмината братя ще бъде жената?" - „Не разбирате. Във възкресението нито се женят, нито за мъж отиват". Идеята е детето, което трябва да се роди. Душата ми ще бъде майката, а отвън - това са временни отношения, не се лъжете. Ако вътре няма брак, външният е лъжлив. Ако вътре няма дете, и външните деца са лъжлива Ти вътре нямаш нищо родено, отвън имаш. То са кукли. Колко момиченца имат по 4 - 5 кукли, значи че пет деца имат. Кога са ги родили? Че тия кукли имат бащи - ония, които са ги направили. Колкото е реална куклата на малкото дете, толкова е реално и детето на една майка, която го родила. Отношението е същото. Ако в твоето съзнание е родено детето, усещаш, че има нещо в теб, което живее, и ти се радваш на живота, не се обезсърчаваш, има нещо, за което ти живееш, чувстваш една неопределена радост в себе са. Всичките жертви, всичките страдания са на място, чувстваш, че има защо да страдаш. Сега си бездетен - няма защо да страдаш, да живееш.

Сега, аз оставям външното. Вашите възгледи са неправилни, искам да дам насока на вашите възгледи. Ако искате да знаете смисъла на вътрешния живот, силата се крие там - в детето. Всеки един човек трябва да щади, да почита това дете. Като видиш, че един човек има това дете, почитай! Защото ще направиш крайно престъпление, ако не зачиташ това, което е родено в името Божие в

душата, защото ако не вземеш участие в тази работа, ако не я зачиташ, ти ще понесеш най-големи последствия. Ако само се опиташ да навредиш на него, ти ще изчезнеш от лицето на земята. Ако се опиташ да навредиш на детето, както Ирода, ще изчезнеш. Туй дете ще остане! Бъдещето е на него.

Писанието казва: „Ако не се родите изново от вода и дух." Казвам: Ако във вас туй новото," Божественото не се роди във вашата душа, ако вие не се почувствувате в положението на една майка, че да имате нещо, за което да живеете, то няма да бъде една проста мисъл, едно просто чувство, една проста постъпка, то ще бъде нещо реално. Тогава вашето лице ще се освежи, ще имате мощ. Даже, в природата, онази страхливата кокошка, която и от сянката бяга, когато има дечица, тя се опери на някой вол, като подскочи, клъвне го по носа и волът се отбие, Върне се назад. Казва; „Деца има тази кокошка. Ако не щадя децата, лошо ще пати главата ми." Казвам: Умен е този вол, връща се назад.

Всички хора, които са пострадали в света като мъчениците, те имаха деца. Когато Христос беше на кръста, имаше дете в себе са. Някои, като не разбират смисъла на живота, искат да се женят. Сегашният брак се е обезсмислил, сегашната любов се е обезсмислила по единствената причина, че хората са забравили дълбокия смисъл, защо са дошли в света. Другите неща са преходни. Ако двама души седнат и ядат заедно, смисълът не е в яденето. Двама души може да пият от чучура вода, смисълът не е там. Може да четат една книга, и там не е смисълът. В какво седи великото добро? Ти ще познаеш твоята възлюбена само във време на изпитания, когато някъде слезеш в някой кладенец, че няма кой да дойде да ти помогне, тя трябва да те извади. В дадения случай онзи човек, който може да ти съдействува да израсне твоето дете в теб, той е твой ближен. Детето е мярка за любовта отвън. Една майка, която не е родила дете, тя няма любов. В този смисъл всеки трябва да бъде една майка. Аз ще ви приведа Писанието; казва се: „Авраам роди Исака" Едно време и мъжете, и

жените раждаха. В отрицателния период жените раждат. Пак ще се сменят. Ту жените, ту мъжете раждат. Сега мъжете не се женят, само жените се женят, затова и те раждат. Ще дойде време, когато жените ще се подмладят, мъжете ще се женят, тогава мъжете ще раждат. По на 10-20 години са всички мъже на земята, те не се женят, деца са още. Сега жените са възрастни, те се женят, а пък мъжете минават само за сватове. Вземете това в чистия смисъл. Няма никакви мъже в света, все жени има. След време ще има само мъже, никакви жени няма да има. Жените ще бъдат момичета по на 10-12 години. В този период жените раждат, ще дойде време у мъжете ще се роди туй съзнание. Или казано на друг език: когато жените и мъжете, когато женският и мъжкият-принцип се съединят в едно тяло, както са били първоначално, само тогава може да се роди дете. Детето е противоположният принцип на бащата и майката. То е отражение на онова, което се крие в душата на майката и бащата. Детето отразява и двамата до известна степен Детето винаги трябва да остане дете. Вие казвате: „Детето става мъж, или туй малкото дете става мома за женене" - то не е дете вече, изгубва се свещеното. Във вечния живот онова красивото дете, то е идеал, то е неопорочено. Туй дете през цялата вечност трябва да остане неопорочено. Детето трябва да бъде идеал. Този идеал е непостижим. Всяко нещо, което може да се постигне, то ще бъде майка, то ще бъде баща. Непостижимото е детето. Сега, дали го разбирате това или не, аз не искам да го разбирате. Аз искам да го видите, че като го видите, да ви трепне вътре. Майката като види детето, трепне. Това дете го наричат велик идеал. Това е смисълът. Единственото нещо, за което бащата и майката да работят, това е детето в света Когато Писанието казва, че ние сме чада на Бога, не казва, че сме бащи и майки, но казва: Вие сте синове и дъщери - деца; не казва: вие сте слуги ц господари - вие сте царе на Бога живаго. Но всички тия царе имат смисъл, само ако се родите изново. Христос казва: Царството Божие е за децата за чистосърдечните.

Казвам: Нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй Божественото, което трябва да се роди. Роди ли се то, целият живот ще се осмисли; понеже целият свят е разумен и в цялото битие навсякъде има стремеж да се запазят децата. Тъй се обяснява магическата сила на думата „дете”. Като извика детето, бащата и майката тичат веднага, да му услужат. Даже външни хора като чуят гласа на детето, веднага тичат. Има неща магически. Като заплаче някое дете, у всички, се събужда милост към него. Някой стар човек като заплаче, никой не му обръща внимание. Ако ние плачем с плача на детето, ще ни слушат; ако ние плачем с плача на старите хора, „ни глас, ни слушание.” Смешно е да видиш, че плаче някоя жена, смешно е да видиш да плаче някой мъж, но когато детето заплаче, всички слушат. Когато Христос плака, той беше дете и каза: „Колко пъти исках да ви събера, да ви покажа смисъла на живота, да дойдете при мене, да разберете туй, което искам да кажа, но вие не рачихте.” Има хора, които сега плачат за Христа. Аз наричам съвременните хора актьори, плачат на сцената.

Туй дете през цялата вечност трябва да остане неопорочено.Детето трябва да бъде идеал. Този идеал е непостижим. Всяко нещо, което може да се постигне, то ще бъде майка, то ще бъде баща. Непостижимото е детето. Сега, дали го разбирате това или не, аз не искам да го разбирате. Аз искам да го видите, че като го видите, да ви трепне вътре. Майката като види детето, трепне. Това дете го наричат велик идеал. Това е смисълът. Единственото нещо, за което бащата и майката работят, това е детето в света. Когато Писанието казва, че ние сме чада на Бога, не казва, че сме майки и бащи, но казва: Вие сте синове и дъщери - деца; не казва: вие сте слуги и господари - вие сте царе на Бога Живаго. Но всички тия царе имат смисъл, само ако се родите изново. Христос казва: Царството Божие е за децата - за чистосърдечните.

Казвам: Нашият живот за в бъдеще ще се осмисли, когато имаме туй Божественото, което трябва да се роди. Роди ли се то, целият

живот ще се осмисли; понеже целият свят е разумен и в цялото битие навсякъде има стремеж да се запазят децата. Тъй се обяснява магическата сила на думата „дете”. Като извика детето, бащата и майката тичат веднага, да му услужат. Даже външни хора като чуят гласа на детето, веднага тичат. Има неща магически. Като заплаче някое дете, у всички се събужда милост към него. Някой стар човек като заплаче, никой не му обръща внимание. Ако ние плачем с плача на детето, ще ни слушат; ако ние плачем с плача на старите хора, „ни глас, ни слушаше”. Смешно е да видиш, че плаче някоя жена, смешно е да видиш да плаче някой мъж, но когато детето заплаче, всички слушат. Когато Христос плака, той беше дете и каза: „Колко пъти исках да ви събера, да ви покажа смисъла на живота, да дойдете при мене, да разберете туй, което искам да кажа, но вие не рачихте”. Има хора, които сега плачат за Христа. Аз наричам съвременните хора актьори, плачат на сцената.

Тук в България преди двадесет години се случи един анекдот. Хващат някого за едно престъпление, завеждат дело, ще го съдят. Той имал адвокат, който го защитава пред съда, казва: „Господа съдии, моят довереник нямал никаква умисъл да направи престъпление, той взел само хиляда лева, а там имало още 50 хиляди, той взел малкото, другите пари оставил, нямал никаква умисъл”. По едно време виждат подсъдимия да плаче, помислили, че той се разкайва, че съжалява. Пита го съдията: „Защо плачеш?” Казва: „Изгоря ми душата, съжалявам, че не можах да видя 50-те хиляди”. Адвокатът искал да го оправдае, а той казва, че му изгоряла душата, как да не види тия 50 хиляди лева! Ние в света плачем не от съзнание. Всеки плаче, но защо? Аз съм изследвал Плача, колко души са идвали при мене, плачат. Някой плаче, че брат му взел нивата и че никак не живеели добре.

Жената плаче, че мъжът не се обхожда добре с нея. Мъжът плаче, че жената не се обхожда добре. Плаче слугата, че господарят бил горд; плаче господарят, че слугата бил лош. Всички плачат, все нещо са

изгубили. По някой път, понеже имам друго схващане, поусмихна се малко, а те казват: „Види се, ти не си страдал, какви страдания имам, пък ти се смееш.” Казвам: Какво правите? Заявление, ще дават някого под съд, изиграл ги един мошеник. Обещал да донесе брашно два чувала. Единият му дал 50 лева, другият му дал 150 лева, нищо не донесъл. Този млад момък искал да се жена Отива при проповедника и казва: „Ще ти дам брашно.” Отива при адвоката, и на него обещава да донесе брашно, и взима 150 лева. че отива и се оженва Аз ги гледам, поусмихвам се. „Защо се смееш? Тебе не са те изиграли, та затова ти е смешно.” Казвам: Аз се чудя на вашия ум. Честно трябва да постъпи човек. Колко ви дължи? „40 лева”. Давам му 40 лева Аз решавам въпроса казвам: Заповядайте 40 лева Ако ви плати този момък, ще ми ги върнете. Този момък се е женил, трябват му пари за жената, за неговата възлюбена С много малко, все пак се е оженил. Доволни ли сте? Ако би върне парите, ако искате, може да ми ги върнете, ако не, считайте този въпрос за уреден. Пък сега ще го давате под съд, ще се кълнете. Казвам на адвоката: На теб колко дължи? „Не, не, моля, не искам. И аз ще постъпя като теб, не искам. И аз ликвидирам по същия начин.”

Защо ще се хули името Божие? Защото, ако търсим натънко, няма някой да не е закачил някого. Може даже като сме най-праведни, някой път по закона на съзнанието хиляди погрешки да сме направили.

Та казвам: Онова, което осмисля живота ни, то е онзи вътрешен Божествен живот. Човек ще стане силен като придобие това съзнание. Само тогава може да се Предаде тази наука. Има една наука, която може да се предава само на хора, които имат деца. Ако вие нямате деца, по никой начин онази Истина не мога да ви кажа. И да ви я кажа, ще бъде неразбрана за вас Вие ще кажете: „Как така?” По същия закон: Един цигулар може да е най-големият виртуоз в света, гениален човек може да е, но няма цигулка, няма лък, с какво ще свири? Това е мощното, то е инструментът. Този цигулар когато има

цигулка, тогава всички ще разберат, че той е първият цигулар, като тегли лъка, изкарва такива тонове, че на всички хора се отваря сърцето. Такова нещо е човекът. С твоята цигулка - с твоето дете, като теглиш лъка, в цялата природа, дето идеш, и камъните ще оживеят, и ще проговорят. Христос казва: „Ако те млъкнат, камъните ще проговорят." Казвам: Когато децата в света дойдат, камъните ще проговорят, дърветата ще проговорят, вятърът ще проговори, светлината ще проговори, всички ще проговорят. Като проговорят, ще дойде спасението на света. Това е нещо реално, не е нещо отвлечено.

Питат ме: Ти женен ли си? Казвам: Сега аз искам да се оженя, досега съм се женил, разженвал, женил, разженвал. По някой път жененето е като яденето, съжалявам, че съм го ял. Колко пъти съм ял ядене и съм съжалявал, че съм го ял. Аз сравнявам жененето с яденето. Женитбата е един обед, неестествен обед, след който се съжалява, че си ял, че си се оженил. Ако женитбата считаш за тайнство, ако е тайнство, нека децата бъдат Божествени. Няма никакво тайнство в такъв един брак в света на безлюбието. Ако е тайнство, нека деца да се раждат, но сега няма нито един брак както трябва. Ама той се влюбил в една жена. Туй е едно криви разбиране. В ума на жената има една крива идея, тя казва: „Ти ще носиш, аз ще ям." Добре, трябва да яде, но не е смисълът в яденето. Тук е и въпрос за детето, което трябва да се отхрани. Ако дойде детето, ще има преизобилно, ако няма дете, сиромашията ще е до немай къде. Казвам: Детето - това трябва да бъде идея, вложена във вас, ако искате да разберете смисъла. Това е то Божественото в света Тогава ще дойдат страданията Но онзи, който има дете, той не умира вече. На такъв е Царството Божие.

„Вземи детето и иди в Египет". Значи човек ще влезе в Египет. Това е земята, това е материалният свят с всички възпитателни средства Ще минеш една дисциплина, на всяко едно страдание ще се поусмихнеш. Сегашните ваши престъпления може да бъдат добродетели за в бъдеще. Сегашните ваши престъпления ще бъдат ваши бъдещи добродетели, когато се роди това дете. Всички лоши

неща ще се превърнат на скъпоценни камъни, ще разберете смисъла им. Тогава онази идея ще бъде във вас, и ще кажете: „Сляп бях едно време, а сега вече разбирам." Тогава ще имаме една наука, мощна наука в света, и човечеството, което ще дойде, трябва да проучва тази велика наука. Децата ще дойдат, те ще бъдат съединителното звено. Само децата ще повдигнат жената, и само жената и децата ще повдигнат мъжа.

15 беседа, държана от Учителя на 10 януари 1932 г., неделя, 10 ч. с, София, Изгрев.

ОСВОБОДЕНИ

Ще прочета част от първата глава на Евангелието от Лука, от 67-ми стих. Ще взема само няколко думи от 71-ви стих: „Освободени от ръката на враговете наши."

Животът има една драматична страна. Тази драматична страна не се разбира и по някой път се превръща в трагедия. Ако младата булка, която носи своите бели дрехи, не внимава на онази горяща свещ, с прекрасния воал, с който е обвита, сватбата може да се обърне на едно нещастие. Ако онзи, който се храни, не обръща внимание на храната, която яде, може една от хапките да се превърне в нещастие. Онзи юнак, който е тръгнал по пътя, ако не обръща внимание, една от стъпките му може да се превърне в негово нещастие. Или онзи военен, който носи своето оръжие, и то може да се обърне за негово нещастие. Онзи, който пише писмо, ако не внимава, една от думите може да произведе цяло нещастие. Ако онзи, който носи жито на воденица, не внимава, може да стане нещастие, ако от някоя малка дупка се изсипе житото. Сега съвременната наука трябва да се занимава с тия посторонни въпроси. Ние не сме призвани да уреждаме живота, според тези опасности, които може да се превърнат в цели трагедии. Ние трябва да ги предвидим и да ги отстраним. Булката може да се венчае и без свещи, но обичаят е, няколко свещи да има. Пък колко булки са се изгаряли с тези свещи! Може яденето някой път да се свърши много добре, човек не трябва да бръщолеви, но той като яде - става, говори и погледнеш - свърши работа; смехът при яденето се превърне в една трагедия, случи се някое нещастие. Казват: "Много свещи има да му горят." Без свещи може, и без смях може, и без закачки може. Сериозни в работата! Като се наядеш, тогава се смей, говори; булката, докато се венчава, никаква свещ не й трябва; като се венчае, вечерно време, да запали една свещ, да чете. Тя

като се венчава, много свещи горят наоколо, а като се венчае, изгасва всичките свещи. Без свещи да се венчае.

Разбира се, това са символи, алегории; те не се отнасят до вас, понеже ние говорим за миналото, не говорим за настоящето. Настоящето ще бъде, когато Любовта дойде в света и всички хора се разбират. Как ще се разбират? Какво разбирателство може да има човек с един враг? Разбирателство ще имаш, и пранги,* и букаи** на краката, гривна и белегчета на ръцете си, въже на врата си, може и някоя дупка по тялото. Това е оправия, изходен път няма. Как може да се справи една овца със своя враг? Вие ще приведете стиха: "Любете враговете ваши". Тогава приложете туй Христово учение на овцете и вълците. Има лесни задачи в света, които малките деца разрешават, но я се опитайте вие да разрешите квадратурата на кръга. Защо досега не е разрешена? Понеже кръгът е една незавършена форма. Всички незавършени форми не могат да се разрешат. Следователно ти не можеш да разрешиш един процес, докато той не се завърши. Какво заключение може да извади един съдия, когато процесът не е завършен, наполовина е разгледан? Трябва да се разгледа целия процес, за да може да се произнесе съдията. Квадратът е завършена форма. Следователно, ако вие искате да изчислите, точно на какво се равнява един кръг, не ще можете, понеже все ще намерите едно малко отвърстие, един малък остатък. Туй, което не се разрешава, е един нов път, който трябва да се извърви. Ако вие живеете в една форма на кръг, трябва да знаете, че имате дълъг път. Ако живеете в един квадрат, трябва да знаете, че в четирите кьошета има по един враг. Туй правило не е една аксиома. Тогава кажете ми, всички ония, които живеят в квадрат, живеят ли в мир? Може да е едно съвпадение, може да е една случайност, но всякога казват, че къща, в която хора живеят, без дим не можело, без враг не можело. Та казвам: трябва да знаете, че на всяко едно кьоше има по един враг. Онзи, който изучава квадратурата, той трябва да знае местата на тия врагове и да вземе предохранителни мерки. Не събуждайте врага си преждевременно.

Защото, ако ти събудиш своя враг, той иска като теб да живее. Понеже едно същество на крайните, охолни процеси не обича работа, то като се събуди, непременно ще те изяде, нищо повече.

Не знаете ли онзи анекдот, дето един човек освободил един лъв; лъвът му обещал, че няма да му прави никаква пакост, ще му бъде признателен. Но след като го освободил, казва: "Обещах ти да не те изям, но какъв смисъл има разрешаването на такава задача? В капана щях да умра, сега като си ме освободил, пак ще умра, от глад. Поне като направи добро, направи го докрай, дай да те изям." Питам сега: има ли право човек да прави добро на един лъв, който е хванат в капан? Едни ще кажат, че има право, друга категория хора ще кажат, че няма. Може да направиш добро на лъва, може да освободиш лъва от капана, но ще му отрежеш ноктите, ще му извадиш зъбите. Ако той се съгласи да му извадиш зъбите - всичките; да му отрежеш ноктите, тогава отвори капана и го пусни. Но питам: кой лъв ще се съгласи да му отрежеш ноктите и да му извадиш зъбите? Това са форми, алегории, които са вътре в живота. Имаме ние нещо, което ни мъчи. Всеки човек има безброй врагове, с които трябва да се справи. Нещастието в живота, във всички негови форми, се дължи на тия врагове, които са разумни. Някои от тях са микроскопични, не им обръщаш внимание, но са крайно хитри и лукави. Вземете враговете на охтиката: много малки са, микроскопични, не можеш да ги видиш; когато се заселят някъде, живеят си, изяждат дробовете на човека на общо основание. Лекарите идват, какви ли не церове се препоръчват, а те - по малко, по малко ядат, и както таралежът, като хване някоя змия - изяжда я, така, погледнеш, и човекът свършил. Той най-първо се смееше, но тия врагове се умножиха, изпоядоха го. Имаш някой малък враг, хване те за крака, за коляното. Най-първо, усещаш едно малко бодване, нищо не е, но като се минат една-две години, то е свършено; съвършено не можеш да станеш от кревата. Казваш: "Този ставен ревматизъм мъчно се лекува." - Врагове дошли вътре. Този ставен ревматизъм ще се пренася, докато дойде в сърцето, и тогава,

взема в него всичкото наследство, вземе ти живота, пък тебе пуща на хаджилък. Някой казва, че го пратил при Бога. Когато един съвременен апаш обере някой богаташ, той туря парите в банката, без някой да знае. Ако един ден се окаже, че са откраднати, тогава може да го открият. Онези врагове, които обират на общо основание, са толкоз хитри, че турят парите в Божествените банки, докато не се узнае, че някой е извършил престъпление. Ти можеш да плачеш, колкото искаш. Когато дойде такъв неканен гост у тебе, по няколко пъти викаш, не излиза от къщи; понеже онзи закон, за гостоприемството, не позволява да изпъдиш госта си, трябва да му покажеш, че не е гост. Аз съм виждал хора, които страдат от ревматизъм по две-три години, не могат да докажат, че не са приятели с ревматизма. Седи той по закона, а според закона - щом е гост, има право да седи при теб месец, два, три, година, две, три - ти ще го храниш на общо основание. Щом се окаже, че е враг, изпъди го веднага навън! По някой път, докато докажеш това, ще минат 4-5 години, и 10 години по някой път. А лекарите, които се явяват, те следствие правят, да докажат, че ревматизмът е враг, неприятел. Следователно лекарите ги викат да докажат, че болестите са врагове, неприятели. Онзи лекар, който може да открие, че известна болест не е приятел на човека, той може да изпъди болестта. Туй е в преносен смисъл казано, защото ние, по някой път, може да разглеждаме болестите като резултат. То е така, както разглеждаме дупката, която е образувал един нож - тя е един резултат. Но причината на онова нещастие, което е произведено, е разумна. Има някой път неразумни причини, но в повечето случаи, разумни са причините. Да кажем, ти се качваш на планина, имаш амбицията да се качиш на някой висок връх, да вземеш някое цвете, да пишат вестниците, че друг турист като тебе няма. Паднеш някъде, счупиш си крака на тия камъни. Ето резултатът на твоята глупава амбиция. Трябваше ти този алпийски цвят, ти доби слава, но си счупи крака. Казваш: "По невнимание се плъзнах, ако не бяха тия камъни, ако да беше вода, нямаше да си

счупя крака." Но се случи, че не беше вода. Та, всеки един от вас, при нещастията е като тоя турист, който ходи по високите върхове от амбиция да откъсне някое рядко цвете. Някои от вас сте мореплаватели, направили сте двадесет крачки в морето, но искате да се покажете, да отидете няколко километра навътре, да кажат хората, че сте голям плувец. Тогава ви завари някое нещастие. Някои от вас сте работници, искате да се покажете, че сте много работни, не искате да работите по два-три часа, но работите по 10 часа, копаете много - осакатявате ръцете си. Някои сте лозари, отивате да режете лозето, погледнете - отрязали сте си пръста. Казвате: "Тия лози да не бяха"! Не, не, будно съзнание е нужно!

Сегашното предназначение на живота ви е: да живеете в съгласие с онези вътрешни закони, които са установени. Коя религия е дала досега, ония съвършени закони на държавата, при които, нейните поданици да са свободни от болести? Нито една държава няма такива закони. Не, че държавата е виновна. Коя религия е дала закони, при които онези, които вярват, да не страдат? Всички вие вярвате в Бога, но страдате. Разрешавате един въпрос неразрешим. Вие може да обясните страданието, може да обясните резултатите на страданието, но не причините. Произходът на злото ние не знаем, откъде е дошло и как ще се завърши. Знаем, че един ден човечеството ще се освободи от сегашното свое нещастие, но откъде е дошло злото, къде ще иде, това не знаем.

Има една психологическа проява: вие обичате някого, който и да е от вас, млад или възрастен, но дойдете до една фаза на вашата обич, дето у вас се заражда едно чувство на ревност; вие искате този човек да ви бъде приятел само на вас. Ако го видите, че той има приятелство с други, става ви криво, започвате да се дразните, считате, че той ви е изменил. Питам: Откъде се пръкна туй чувство? У вас, най-първо, имаше едно хубаво чувство, след туй се яви ревността. Откъде иде тя? Ревността е обща в цялото органическо царство, не само между хората, но и между много по-напреднали същества от

хората. Произходът на ревността откъде е? Факт е, тя съществува. Как трябва да се справиш с нея? Ако две тела се приближават много наблизо и са в движение, ще има търкане. Щом има търкане, какво ще се образува? Ще се образува електричество. Но при търкането има и изтъркване.

Разправяше ми един познат: "Отивам на банята и казвам на теляка, хубаво да ме изтрие. Оттам насетне реших, теляк да не ме трие! Охлузи ми гърба, няколко месеца страдах от това триене. Изтри ме така, че и кожата ми охлузи." Желанието у теляка е хубаво; онзи, който искал да го изтрият, хубаво мислил, но телакът не бил досетлив, търкал така, че му изтрива и кожата. Казва му човекът: "Чакай, недей толкоз да ме триеш." "Не, не, казва, аз ще ти изтрия кирта." Изтрил кирта, но изтрил и кожата. Та, по някой път, във всичките форми на живота, и в религиозната форма, има известни теляци. Бил ли си на някоя религиозна баня, че да ти четат молитви, че да видиш, какво е да ти изтрият кожата? Като излезеш от такава религиозна баня, не мислиш вече да отиваш втори път. Гледам хора, дето бягат, напускат религиозните форми - такива теляци са ги накарали да бягат; казват: "Не ни трябват такива работи!" Интересно е, когато болният започва да лекува болен. Аз разбирам, когато здравият лекува болен, както и да е, но когато болен те лекува, това е смешно.

Та сега, в прочетения стих се казва, че в един ден Провидението ще освободи хората от сегашните врагове. Защото няма човек на земята, който да е щастлив. Ние имаме много врагове - болестите. Най-после, дойде големият враг - дойде смъртта. След това нас ни утешават, че човек отива в оня свят, при Бога. Съгласен съм, ако отива при Бога, по-хубаво нещо от това не може да има. Но сега, като започват да се съобщават с невидимия свят, идат ред писма - положението на умрелите хора не е тъй хубаво, както, ако са при Бога. Не може всички при Бога да са и да са гладни, да са боси, гологлави, искат дрехи, искат житце, казват, че ги забравили домашните. Щом искат такива неща, не са били при Бога.

Идва ми наум онзи пример, за един английски проповедник, който проповядвал, че всички, които умират, отиват все при Бога. Един американски търговец, милионер, на когото умряла единствената дъщеря, става и пита проповедника, къде е сега дъщеря му; нему е много тежко и иска да знае, при Бога ли е тя. Проповедникът казва, че е при Бога. "Не ми е писала, не ми е съобщила, не се обажда, че е при Бога." Става друг ясновидец в църквата и казва: "Твоята дъщеря не е при Бога, но е тук." Започва да я описва: еди каква си, на толкоз години, лицето й такова. "Ето какво иска от тебе." Започва да разправя за нейните нужди, какво иска на баща си. Питам сега: тази публика, какво ще мисли за проповедника и какво ще мисли за онзи ясновидец? Единият казва едно, другият казва друго. Онзи, като описва дъщерята, бащата разбира, че това е неговата дъщеря. Той не я вижда в църквата. Казва: "Как може умрял човек да бъде между нас?" Ние казваме, че той е при Бога, но не знаем къде е Бог. Посочваме горе в небето. Ако Господ е горе на небето, както посочваме с ръката някъде, то е едно заблуждение. Според сегашните научни данни, нагоре - значи към слънцето. Ами когато вечерно време земята се обърне, че ние сме надолу, тогава, като сочим нагоре, то е не нагоре, то е надолу. Но всичката погрешка е, че не знаем къде е мястото на Бога. Затова правим погрешки. Ние Го търсим там, дето не е, и си създаваме своите религиозни идеи. Може да ги създадем, имаме право да ги създадем, но тъй не може да се освободим от страданията. Всичките страдания произхождат от там, че ние не знаем мястото на Бога. Поне опитната наука показва това. Ако човек не излиза и не се грее на слънцето, ако той не възприема достатъчно количество светлина и топлина от слънцето, неговата работа е свършена. Въздухът, който ние дишаме, е носител на слънчевата енергия. Въздухът е един акумулатор на складирана слънчева светлина и топлина. А пък самата светлина и топлина, това са акумулатори на складирана животворна енергия. Най-първо трябва да възприемем въздуха, светлината и топлината; светлината и

топлината ще освободят в теб живота. Ако можеш да извършиш този процес, ще бъдеш здрав, ако не можеш да извършиш този процес, ще хабиш енергията напразно.

Сега, по някой път, ние се молим на Бога като на човек. Боли те кракът, казваш: "Господи, не знаеш ли, че ме боли крак?" Господ не може дори да предположи как те боли крак. Той като те е направил съвършен, сега и да Го убеждаваш, че има погрешка в Неговата работа, е късно. Ти като казваш, че си болен, искаш да убедиш Бога, че работата, която е направил, не е както трябва. Ти казваш: "Господи, живях много добър живот, но се разболях." Искаш да убедиш Господа. И Господ седи сега и мисли, дали говориш истината. Най-първо в молитвата искате да убеждавате Господа, че не искате да Го лъжете, но така са ви научили. Той се чуди и мисли, мисли, дълго време мисли Господ. Той взема факта, както ти го казваш. Той ще се спре, няма да каже, че Го лъжеш, но ще се върне назад милиони години, ще започне да преглежда целия процес, както си създаден, и ще види, направил ли е погрешка. Докато Господ провери тази работа, ти ще чакаш, бързо не става, ще провери туй точно, и след две години вече ще имаш отговор на молитвата. Ти всяка сутрин все се молиш, Господ казва: "Прегледах въпроса, няма погрешка - туй, което пише, туй направих." Започва се един спор между тебе и Господа. Господ казва: "Втори път пак ще прегледам." Но ти ще опъваш каиша, втори, трети, четвърти, пети.

Някой казва: "В този свят няма оправия." Така не се разсъждава сега. В сегашния неразумен свят се изисква ние да бъдем крайно разумни. Разумност се изисква! Една пълна разумност трябва, като съзнаваме тия факти, които съществуват, трябва да видим причините къде се крият, тия, близките причини на ония големи нещастия, които сполетяват окръжаващите. Всяка една опасност, която сполети твоя ближен, един ден може да сполети и теб. Та казвам: ние сме в предвечерието, в свършването на една епоха, на един Божествен ден. Господ вече готви слънцето, звездите. Той ще каже: "Стана утро, стана

вечер, ден първи." Но след като залезе слънцето, вие има да работите в себе си един процес. После ще започне вторият ден. Вторият ден, това е разбирането. Всеки един ден ти трябва да научиш една добродетел и през вечерта да се върнеш дома. Нали хората вечер се връщат в своя дом. След като стане утро, пак излязат, работят дълго време вън, като стане вечер, отново влизат вкъщи. Тогава, ние имаме понятия само за деня какво е станало. Направил Бог света, станало утро, станало вечер, но през вечерта какво става, не знаете. Вие казвате: "През вечерта ще спим." Няма спане. Спането, това е болест. Всеки човек, който спи много, е изложен на болести. Всеки, който спи, може да го сполети голямо нещастие. За немарливия се казва: "Спал е този човек." Ще се намерите в друго противоречие: "Какво трябва да правим, да не спим?" Ти като спиш, очите ти трябва да бъдат отворени. Или казано на друг език: съвременните хора са крайно лековерни, крайно подозрителни. Крайно лековерни, че като вземат някой билет от лотарията, мислят, че ще спечелят. Аз съм виждал религиозни хора, и нерелигиозни, вземат един билет - вярват и се надяват, следят вестниците, кога ще се тегли лотарията. След като се тегли лотарията, чудят се, как така - да не им се падне нищо. Някой казва: "Как е възможно да не ми се падне нищо!" После, когато ние страдаме, мислим: "Как е възможно тази болест върху нас да дойде? Да сме живели лош живот, не е; молили сме се по три пъти, в Бога сме вярвали, не знаем, не можем да си представим как е станало!" Казваме: "Онзи човек греши, прави престъпления, него болест не го хваща; а нас, какво ли не ни хваща? Чакай, казваме, ще хванем неговия път."

На мнозина съм казвал за оня гръцки поп, който обичал да яде каймак. Сега говоря за гръцките попове, не за българските. Само за изяснение турям, той да е поп. Той обичал каймак и жена му обичала каймак, повече от него. Той купи едно-две кила мляко, подкваси го, дойде - намери обран каймака. Година, две, три, все някой ще изяжда преди него каймака. Най-после казва: "Няма да го държа вкъщи,

трябва да има тука магия", и започва да затваря млякото в църквата. Подкваси го там, но и в църквата някой изяжда каймака. Жена му била хитра, един ден, след като яла, нацапала мустаците на Свети Никола. Той като го видял, извикал: "Разбрах каква е работата, толкоз години теб ти служа, ти да ядеш този каймак!" Затваря църквата, не иска вече да служи на Свети Никола. Тръгва той по света, да намери някъде работа, дето каймак може да се яде. По пътя го среща един старец, казва: "Синко, къде?" Той му разправя. Пък старецът бил Свети Никола. Разправя попът своите убеждения, вярвания, казва: "Изневери ми един светия, толкоз години не можах да хапна каймак, изяде ми всичкият каймак". "Синко, ще му простиш." "Как да му простя, светия да яде каймак! На мене подобава да ям, като на поп, но не и на него!" "Ела, казва старецът, с мене, аз ще се потрудя, като обичаш толкоз каймак, да ти намеря отнякъде." Влезли в една къща, дето имало деца; едно от децата било болно. Свети Никола казва: "Донесете болното дете, аз ще го излекувам." Вика свещеника, затваря вратата, взима детето, измива го, после взима нож, отрязва главата, отрязва ръцете, краката, нарязва го на части детето. Свещеникът гледа и си казва: "Този човек е някой престъпник!" Иска да бяга, но затворено, заключено. Казва си: "Каймак не можах да ям, пък сега и затвор ме чака." Свети Никола измива всичките удове* и поставя всичко на място; духва и детето става, оздравяло. Идват родителите и питат: "Какво да ви дадем?" "Ако имате малко каймак." "А, имаме, имаме каймак." Попът си хапнал добре каймак. Научил изкуството от Свети Никола, казва: "Лесна работа! Що ми трябваше, толкоз години каймак не можах да ям, то виж, колко било лесно." Сутринта казва на стареца: "Много бързам, много работа имам, не мога с тебе да вървя." "Синко, казва, ако се намериш в затруднение, повикай ме." Отива попът в друго съседно село, в една богата къща. И там детето болно; той казва: "Донесете го." Мисли си, че каймак ще яде. Заключва, взима коритото, измива детето, отрязва главата, краката, умива всичко. Туря главата - не се залепва, туря ръцете - не се залепват, духа - детето не

оживява! Започва да вика, вика човекът Свети Никола пак да го избавя, че му казва: "Прав си, Свети Никола каймак не яде."

Сега да преведа този анекдот. Всички вие си имате известни слабости, не са слабости, но желания, които трябва да се изпълнят - едно желание да ядеш каймак, в какъвто и да е смисъл. Искаш учен да станеш, искаш щастлив да бъдеш, искаш да си богат, да си знаменит. Всички тия желания, които човек има, са на място. Няма желание в човешкия живот, което да не е на мястото си. Туй, което не е на място, то е чрезмерността. Силен да бъде човек, учен да бъде, богат да бъде, всичко туй е на място, но има работи, които са несъвместими; искаш много повече, отколкото ти трябва. Казват някои: "Не можеше ли Господ да създаде света, без да ядем?" - Не можеше. Ако можеше, щеше да го създаде. Но какъв живот щеше да бъде без ядене? - Не можеше ли Господ да създаде света, без да дишат хората? - Можеше, но какъв щеше да бъде светът без дишане? Тогава отивам по-далече. Не можеше ли да направи човека, без да мисли? Какъв щеше да бъде този свят? Онзи, който казва, че светът не е хубав, съгласен съм с него, но какъв щеше да бъде нашият идеален свят? Тогава, ние ще се намерим в онова противоречие, в което се намерил един гръцки зидар, който вярвал в Зевса. Качил се той на една църква, но паднал, че си счупил крака. Обърнал се към Зевса и рекъл: "Досега мислех, че си един от най-разумните богове, от най-силните, но сега познах, че си направил света не тъй, както трябва." Цяла седмица се занимава с това, говори. Зевс казва: "Какво искаш?" "Искам да направиш един свят, дето хората да не си чупят краката." "Иди си, както искаш, тъй ще стане, лесна работа." "Не е, казва, това свят." След една седмица зидарят бил здрав; взима си чуковете, отива да работи на едно здание. Започва да забива гвоздеи, удря - нито един гвоздей не влиза. Гредите всички леки като перце, не може да ги събере. Целият ден да чука, нищо не може да свърши. Излиза от търпение, хвърля чука - той увиснал във въздуха, хвърлил шапката - и тя увиснала, хвърлил дрехата - и тя увиснала. Станал той, иска да подскочи, да хване чука -

и той увиснал - ден, два, три. Чака го жена му, не се връща. Зидарят пак започнал да вика: "По-голямо безобразие от това има ли?" Зевс казва: "Какво искаш? Онзи закон, който троши крака, замених, по-спокойно може да седиш, краката ти ще бъдат здрави." Тогава зидарят казва: "Виждам, че първото положение е по-добро, отколкото второто."

Та и ние, по някой път съдим в себе си и мислим за един идеален свят, като този гръцки зидар. Мислим за живот без страдания, с всички удобства, но ще бъдем окачени във въздуха като този зидар. Ако на всеки един от вас биха му се задоволили идеите, както той иска, той не щеше да има никакви добродетели, той щеше да бъде изолиран от всичките хора, даже изолиран от самия себе си. Питам: всеки един човек, вън от хората, какъв щеше да бъде неговият живот? Представи си, че не ядеш, че не дишаш, не чувстваш, не се движиш - в какво ще седи животът? Представи си, че ти не приемаш нито едно любовно писмо отникъде, нито един мил поглед, слънцето е загаснало, звездите са загаснали, нищо няма, ще настане абсолютен мрак в душата ти, питам тогава, какво ще бъде положението ти? Съвременните хора искат щастието на абсолютния мрак. То е най-голямото страдание, което може да има един човек, една душа вътре в себе си. Ти да съзнаваш, че си спрял всички условия, и живота си, в който можеш да се изявиш, това е най-голямото робство. А пък в сегашния живот имаме надежда, че е процес на освобождение от робството, в което сега се намираме. Вие сте имали ваши възлюбени, баща ви, майка ви, брат ви, мнозина от вашите братя са заминали. Отивате на гробища, разравяте - само кости, мускули няма, останал само черепът. Питам: де е баща ви? То е едно криво разбиране. Както, ако идете при някой автомобил, а шофьорът го няма. Питам: къде е шофьорът? Тялото е външната страна, автомобилът; едно такси, с което вие си служите. Един ден, когато се строшат колелата на това такси, вие ще го напуснете, ще си купите друг автомобил. Онова същество, което търси свободата, то не трябва да я търси отвън, то

трябва да търси свободата отвътре. Човек сам трябва да стане господар на своята свобода. Тази свобода той може да постигне по два начина. Един от начините е да изучава живата природа, това е сегашното положение; другото положение е да изучава вътрешната страна на живота, та чрез закона на Любовта да живее без закон. Да живееш със закон, това е отношение с всичките хора, да съзнаваш нуждите, които всеки човек има, и да бъдеш крайно умен, за да задоволиш нуждите им.

Другият закон на Любовта е изобилието, свободата, в която човек трябва да се прелива. Как ще разберете вие, да се прелива един човек? Вие може да вземете един литър вода и да я прелеете, да станат два литра. Но питам: ако вие разделите водата на малки капчици, тя умира ли? Водата никога не умира. По същия закон и човек трябва да мяза на водата. Така и неговата външна форма може да се измени. Ние винаги сме поддържали тая хипотеза, че сегашната ни форма ще се измени. Че такива форми човек е изменял с хиляди. Дарвин е внесъл своята сегашна теория. Еволюцията показва пътя, по който човешката душа е минала. Тя най-първо имала много микроскопична форма, в която живеела. Много малка колибка имала, с която душата се задоволявала, оттам гледала света и се радвала; после литература имала, изкуства имала, картини е изписала. В природата тия картини съществуват. Сега хората мислят, че тия, микроскопичните организми, никаква култура нямат, но се лъжат. От наше гледище е така, но всяка култура, от най-нисшите форми до най-висшите, има цели музеи в природата. Някои от вас казват, туй да го докажа. Няма да го доказвам, защото, какво ще спечеля, ако го докажа? За да го доказвам, трябва да съм търговец. Някой казва: "Да докажем, че има Господ." Казвам: аз не съм търговец, аз не доказвам, че Господ съществува. Да се доказва, че Господ съществува, в моите очи е търговия. Аз казвам: "Нямам плат да продавам." Някой пита: "Ти вярваш ли?" Казвам: с търговия не се занимавам. Аз не продавам вярата си. - Ти в какво вярваш? - С търговия не се занимавам. Не

продавам вярата си. Вярвам, че може и без насилие, вярвам, че може и без да се краде; аз вярвам, че може и да не се лъже. - В какво друго вярваш? - Вярвам, че всичко, което съществува, ще изчезне. - Ама докажи го. - То само ще се докаже. Нещата, сами по себе си, се доказват. Чудни са хората като мислят, че са много умни. Един художник пише, че аз съм от тия художници, дето могат да те нарисуват в огледало. Аз държа едно огледало, казвам: "Виждаш ли се, харесваш ли се?" Но не продавам тази картина на огледалото. Аз имам огледало, което никога не се продава; продадеш ли своето огледало, ти ставаш роб на условията. Защо тия неща стават? Продал си огледалото си. "Ти, казва някой, дали като ме нарисуваш, няма да ме продадеш?" Казвам: аз съм много честен човек; ела от другата страна на огледалото, изгаси своята лампа, без светлина виждаш ли нещо? - Виждам. - Докато слънцето е зад гърба ти, ти може да виждаш; докато е слънцето зад гърба ти, може да се образуват тия впечатления, но когато изолираме слънчевата светлина, която не идва ни отзад, ни отпред, никакъв образ няма да дойде. Казвам: ти си човек, който живееш с огледала, въобразяваш си в себе си, че ще бъдеш красив, ще бъдеш умен, ще бъдеш министър, ще бъдеш княз. Това са илюзии на живота. Ако ти досега не си станал княз, отсега нататък никакъв княз няма да станеш. Ако сега не си богат, никога няма да станеш. Ако сега не си човек, та отсега нататък ли ще станеш? Тогава, как ще сравним това положение, с онази философия на Писанието, което казва, че направил Бог човека по образ и подобие свое? Преди хиляди години го направил, по свой образ. Хората още не могат да повярват, че така е направен човек; казват, че Бог малко му дал. Та как да ги сравним тия двете неща?

Аз мисля така. Малките неща са далечни неща, големите неща са близки неща. Туй, което ти никога не разбираш, то е много далечно от твоето съзнание. Туй, което ясно разбираш, то е близо до тебе, до твоето съзнание. Има един закон: голямото, което виждаш - не може да имаш знание за него, не може да го изучиш. От най-голямата

сфера ти виждаш малка част. Казва един човек: "Аз виждам Стояна, Драгана." В какво седи това виждане? Казва: Много интелигентен човек. - Тогава дай му да ти направи една къща. - Ама виж, много е музикален. - Дай му да ти изсвири нещо. - Ама пише много хубаво. - Може случайно да пише хубаво, дай му книга, да напише нещо. Сега не е важно какво ние мислим. Ние мислим някой път това-онова, но Провидението подлага всичко на изпит. Туй, което ти можеш да направиш, това си ти. Ако ти не можеш да издържиш една малка болест, една малка тежест, къде ти е силата? Защото някои болести са умни същества. Когато някой ангел дойде от Небето, той стъпи на краката ви, а вас ви боли, но не знаете защо. Този ангел знае какво да направи - една игла, много остра, че я тури той, с всичката си тежест, седне на върха, на ушите на иглата - обича те човекът. Ако всички болести са такива хубави същества от Небето, които идват да ви посетят! Понеже, като чули за великото дело на Бога и дошли да видят, те дошли със своите столове, турили ги на иглите, стъпили на ушите на иглите. Вие не можете да издържите един - два часа, а ден и нощ се молите, да дойде някой ангел. Той като дойде, носи стол, тури го на рамото или на врата ви някъде. Най-после, вие казвате: "Никакъв ангел да не идва!" Това е само обяснение на нещата.

Че туй е така - най-хубавите неща в света произвождат най-големи нещастия. Вземете един беден човек; няма нищо, но стане милионер - какво нещастие е да стане богат! Той постоянно мисли, не може да спи, ден и нощ мисли - какво става в света, иска да знае - какво става с банката, в която е вложил парите. Някой път се случва и да полудява. Ученият човек ден и нощ мисли, знае ред научни теории, следи литературата, да види - какви нови теории има, пише друга книга, защитава старата теория дотогава, докато един ден отстъпи, казва: "Новото трябва да приемем." Богословите и досега още защитават твърдението, че Господ създал в шест човешки дни света. Но така ли е? В шест дни ли е създаден? В едно изгряване и едно залязване? Това е човешко разбиране. Но светът не е така създаден.

Сега, това приемам като аналогия в живота. Ние имаме известни схващания, теории; имаме схващането, като богословите, че в шест дни Бог създал света, имаме и схващането, че ние трябва да живеем добре. Трябва да живеем, но трябва и да постъпваме добре, трябва и да разбираме добре живота.

Вземете сега съвременните европейски народи, какво богатство са, никога светът не е имал толкова културни хора, както сега, това са най-културните народи. Вземете всичките - американци, французи, англичани, германци, италианци - всички тия са най-просветените държави, културни държави. При това, с тях съществува и най-голямото противоречие. Как ще го обясните сега? Не, че те са виновни, но всичкото противоречие седи в това, че всяка една държава иска да бъде велика сила в света. Велики можем да бъдем, но в едно нещо. Колко велики хора може да има? Само един. На едно тяло колко глави може да има? Аз турям само една. Ако турим десетина-двайсет глави, ние имаме хидра. Съвременният обществен живот има много глави. Тогава казвам: изрежете всички глави и оставете само една. Да се изрежат всичките религиозни глави и да остане само една глава, да остане само Христос - Любовта. В държавата да остане само една глава. Казвате: "Ще се развали общественият живот." Хидрите развалят обществения живот - многото глави развалят. И в индивидуалния живот е така; ти като имаш едновременно много глави, ти трябва да се установиш върху нещо, което е разумно. Ако твоят живот служи за нещастието на твоите ближни, тези ближни, които искат да живеят, те могат да те очистят един ден, нищо повече. Но ако рекат да очистят ония елементи, които са в държавата, вътре и са опасни за нея, ще бъде трудно. Не са враговете отвън, а отвътре са големите врагове. България не се застрашава толкоз отвън, а отвътре. Англия не се застрашава отвън, а отвътре. Всичките държави се заплашват отвътре. Когато се направи една къща от негоден материал, с нищо не може да се спаси. Ние говорим за един живот. Една къща, направена от здрав материал, на

здрава почва, е хубава къща. Но ако този материал, с който къщата е направена, не е здрав, не е на здраво място, каквито поправки и да направим, тази къща е непоправима, трябва наново да я направим. Ние считаме за материал мислите на човека, неговите чувства, неговите постъпки. Те трябва да бъдат здрави, тогава с човека може да стават реформи. Човек трябва да мисли здраво, здраво да чувства и здраво да постъпва. Може да станат известни преобразувания, но образецът за правилните мисли в света съществува. Съществува в света една мярка - туй, което ние наричаме Бог. То е абсолютна мярка. Че, ако ние добием едно правилно познание за Бога, или една мярка, ние наричаме тази мярка - разумен живот; или Любов, или Разумност, или Мъдрост, или Свобода, или Истина - те са думи синоними. Туй е, което дава разрешение за всички ония хора, които страдат в дадения случай.

Сега, не е въпрос само, да отмахнем страданията за днешния живот. Ние трябва да внесем здравето като една най-важна задача. Здрави да бъдем, умни и добри. Ако религията беше едно учреждение, от което да не са заинтересувани хората, никой нищо да не им плаща за техните вярвания, тогава ще видим, колко хора биха били религиозни. Какво ще ми плащат хората за моята вяра? Че аз вярвам в Бога, какво ще ми плащат! Срамота е една майка да ражда деца, че да й се плаща. Че, ако туй е философия, рибите трябва да възнаградим, по 300 000 раждат. Че една майка родила шест-седем деца, да дадат пари на тази майка, че е производителна! Дайте тогава възнаграждение на рибите, по 300 000 имат. Не е в многото, а в малкото. Питам: от тези шест-седем деца, колко живи ще останат? Колко от тях ще бъдат полезни на ближните в света?

Съвременните хора употребяват ножа. Ножът е една емблема. Казват: "Сабята и топовете ще ни освободят." Аз съм съгласен. Но работата е, че след като победят, хората турят сабите на място и те ръждясват. Сега всички саби и всички топове се оплакват. Всички топове, които вземаха участие в превземането на Одрин, къде са?

Плачат някъде ръждясали. Казват: "Така, докато бяхме млади - помогнете; като свършиха работата, взеха победата, нас захвърлиха." Та казвам: сабята, това е разумното слово, това е неговият език. В думата "пушка" е вложена сила. Ако имената на всички оръжия, които хората имат, ги преведем на един разумен език, какво щяхме да разберем? -Имаш ли ти пушка; наточен ли е ножът ти; кобурите как са; пушката ти добра ли е; барут имаш ли; скоро война ще има ли? Сега, можем да говорим на такъв странен език, но ако ще отидем на тая война, и ни бият, и обърнем гръб, че бягаме, войната не е излязла както трябва. Аз бих желал да сме в една война, в която никога да няма бягащи. Позволява се малко бягане, отстъпление по стратегически съображения. Но всякога да отстъпваме в живота, няма никакъв смисъл. Да отстъпваш в религиозно отношение, разбирам, но в научно отношение, в обществено отношение, отвсякъде да отстъпваш, питам тогава - какъв смисъл има? Че, ако жената постоянно отстъпва, ако мъжът постоянно отстъпва, ако децата постоянно отстъпват, какъв ще бъде животът? Жената не всякога трябва да отстъпва, някой път трябва да отстъпва, а после трябва да напада. Кого? Мъжа си. Някъде мъжът трябва да отстъпва, после трябва да напада. Тогава, щом мъжът напада, жената трябва да се оттегли по стратегически съображения. Щом мъжът има право да напада, жената ще отстъпва. Ако неговата мисъл е права, ако неговите чувства са прави, ако той ще донесе благо на целия дом, тогава жената да отстъпва. Щом жената мисли право, чувства право, мъжът да отстъпва за благото на дома. Ако жената напада, ако синът напада, ако дъщерята напада, всички ония хора, които може да ни нападнат, ако тяхната мисъл е права, на място е тяхното нападение. Следователно, вие гледайте на нападението, което имате, право ли е или не. Че ни нападат, то е един въпрос; дали нападението има съобразност, то е друг въпрос. Кой не е нападнат от болести, кой не е нападнат от разочарования в живота? Погледнете - нито царят е свободен, нито владиците, нито проповедниците; и най-великите

хора, какви ли нападения не са имали. Ако вие сте нападани, трябва да изучавате причините на това нападение.

Казва се в този стих: "Ще ни освободи от враговете." Кога? Когато ние станем учени хора, когато ние употребим закона на Любовта и да знаем, как да си служим със своите чувства, с огъня. Разправяше ми една млада българка: "Аз, казва, много добре живея с мъжа си, но съм изучила характера му. Щом го видя малко тъй, да напада нещо, ще донеса нощвите, ще взема да сея брашно, ще наточа хубава баница с масло. Като го нахраня, погледнеш - поусмихне се. Веднага примиря тоя враг, превзема го, сключим мир." Всякога, когато се точи баница или се готви нещо хубаво, има нападение. Няма какво - ще седнеш, ще наточиш баница и онова горчиво чувство, онова строго лице, ония мускули, готови да се нахвърлят - поомекнат; човек стане мекичък. Жената казва: "Аз зная, че това се дължи на баницата; ако не бях разточила баница, лошо щеше да стане." Сега, преведете вие тая "баница". Все ще трябва да се разточи някаква баница. Българите колеха кокошки, баници правеха на всички турци и така спасяваха гърба. Ще се научиш да точиш баница. Ако си сиромах, богат ще станеш, ако нямаш вино, ще напълниш бъчвите с най-хубавото 15-20 годишно вино, ще насипеш, ще черпиш. Ще изтъчеш най-хубавия плат, ще направиш най-хубави ризи, най-хубави дрехи, най-хубави обуща и т.н. То е вътрешно. То е една временна постъпка, не е вечна постъпка, защото, във вечните процеси на нещата, работите другояче са сложени. При сегашния строй на нещата, трябва да изучаваш. Един учител ти дал известен урок - ще го учиш, иначе ще има цял скандал. Ти не си научил урока - ще минаваш за слабоумен. Ти не ходиш в църква, не палиш свещи, не се кръстиш - ще минаваш за безбожник. Такъв е сегашният ред и порядък. Казвам: най-първо, временният живот, който е в нас, трябва да се хармонизира, после вечният. Има една философия в живота, дето работите се разрешават другояче. Разрешават се по два начина.

Аз ще ви приведа следния пример. В една къща, дето майката възпитава децата по всичките правила на съвременната педагогика и на всичките педагози, тия деца станали малко немирни, не усещат, че ще им дойде нещо много лошо. Един ден ѝ идва на ум - да ги сплаши тия деца. С тояга ги плаши - не върви. Тогава, майката направила една страшна гугла, турила я на главата си; седят пет деца, карат се, вдигат шум. Като влиза с тази страшна гугла, като писват децата, тя махва само с ръката, после излиза; веднага хвърля гуглата и всичките деца се нахвърлят, казват: "Мамо, влезе едно страшно чудовище, щеше да ни изяде!" Държат се за майка си. Ако ние сме от онези непослушни деца, майката ще влезе със своята гугла. То е една истина. Страшна е гуглата, ти не знаеш, какво се крие зад нея. Причината, дето е влязло злото - то е един признак, че има непослушни деца. Злото е, което стрива всички хора. Нито един от вас не мисли, защо трябва, онова жито, да го стрием на камък. Всички казвате, че е хубаво да се мели брашно на камък. От хиляди години, най-голямото нещастие е, че мелим брашното. Аз може да ви го докажа, но не искам да доказвам, и да го докажа, е безпредметно. Всички хора, които ядат така стрито на хромел* жито, и те така, по същия начин, се трият. Вие носите дрехи, ушити на машина, но всеки ден и вие се дупчите, както са вашите дрехи надупчени. Може да има нещо общо, може да няма. Режете с ножици, то е хубаво, то е творчество, но казвам: шитите дрехи не разрешават крайните въпроси на живота, мляното брашно не разрешава крайните въпроси на живота. То е едно вътрешно състояние, което трябва да премелим. Туй, което сега мислим, туй, което сега вярваме, то е едно вътрешно състояние, не е онова състояние, което трябва да повдигне човека, да го направи свободен. Туй трябва да знаем ние. Не, че то е лошо. Временно заради нас е добро, но за утрешния ден е лошо. Ако това смляно брашно го държим месец, два, година, две, то ще се развали, ще се вгорчи. Но, ако държим житото несмляно, и шест хиляди години може да го държиш, ще запази своята сила. Ако вземем

твоите мисли, чувства и желания, да ги направим на брашно, ще се вкиснат. Ти ще оставиш всяка твоя мисъл да бъде целокупна, и след шест хиляди години да има същата сила, та като посееш, да израстне житото във време на нужда. Всеки един от вас ще смели своите чувства, но когато се мелят чувствата, когато ние се приспособяваме към хората - ти мелиш брашно; по тоя начин и ти постъпваш като тях, мислиш като тях, чувстваш като тях. Брашното е смляно, хубаво е за сега, за днес ти разрешаваш въпроса, но утре, след 10-15 години, туй смляно брашно ще се вгорчи. Положението ти тогава ще бъде като на онзи българин, когото срещнали разбойници, взели му парите, набили го много хубаво, освободили го и казват: "Да си вървиш със здраве." Срещат го други разбойници, хубаво го набили и те, защото не задържал, не скрил четири-пет кесии за тях. Той казва: "Де да зная, че и вас ще намеря." Днес нас ни бият, че не сме задържали пет кесии за другите, които ни обират. Ти не си ясновидец, отде да ги знаеш, че ще дойдат - не си задържал пет кесии за тях.

Сега, ние се намираме в положението да търсим свободата в света; желанието на всички съвременни хора е свободата. Всички съвременни хора търсят свобода; хиляди и хиляди хора измират за свобода. Но какъв е този стремеж на човешката душа, не са разбрали. Една борба има в религията. Навсякъде има борба. Естествено е туй положение, при което, всички хора да живеят добре, да бъдат здрави, да имат достатъчно храна да ядат, да имат достатъчно светлина, да ги осветява, да си имат къщица, обуща, дрехи. Туй е положението. Но в света трябва да идат толкоз хора, за колкото има провизии, да може да живеят. В сегашния свят, има повече същества дошли, отколкото трябва. Те са неканени гости, и там е нещастието. Изчисляват, колко души трябвало да има на земята. Хората не разбират, какво нещо е живота. Криво им е, че има смърт. Два милиарда души са много за Земята. По мои изчисления, тя може да храни едва 100 милиона души, два милиарда са много. Всичкото нещастие е, че много са хората на

Земята. Ако станат четири милиарда, ще бъде четири пъти по-лошо, ако станат шест милиарда, ще бъде шест пъти по-лошо.

Ако в тебе твоите мисли, желания и постъпки прогресивно се увеличават, не са в съгласие с условията, при които живееш, ти ще създадеш нещастие в себе си. Ти искаш да бъдеш като някой ангел; че ти трябва да ходиш да помагаш, няма да бъдеш само като някой български министър, да приемаш, да влизат и да излизат хора. И при мен, някой път, идват хора. Аз съжалявам, че си губят времето като дойдат при мене. Като му кажа нещо, казва: "Това го зная." Той иска да ме лъже, че знае. Аз казвам на себе си: "Ти, ако знаеше, щеше да бъдеш здрав, щеше да бъдеш богат, щеше да бъдеш умен, щеше да можеш да оправиш света. Понеже търсиш друг да те оправя, там е твоето невежество." Дошъл и пита: "Кажи ми, къде мога да намеря Бога?" - "Ще Го намериш там, дето никога не се намира." - "Къде?" - "Като те турят в гроба, там ще Го намериш." За да идеш при някой човек, ти трябва да идеш по закона на Любовта. Идва той при мен да ме изпитва, казва си: "Там се явил един ясновидец." Иде при мен, или при който и да е. Ти отиваш при някой ясновидец, но по-невежи хора от ясновидците няма. Защото, един ясновидец няма да ти каже, как живееш и как ще живееш за в бъдеще, той ще ти разказва този живот, който вече си живял. Да кажем: 10-15 прераждания си живял престъпен живот, в този живот си пратен да страдаш. Това не е никаква философия, една буболечка може да ти го каже. Аз наричам ясновидец онзи, който може да създаде нещата, не да ги предсказва. Ще ти каже истината и ти ще му платиш 50 - 100 лева.

Други пък ще отидат при някой хиромант. Хиромантията е наука, в която има много неща за чистене. Тия линии на ръката изразяват моя минал живот, новата ръка аз градя сега. Когато един физиономист започнал да разправя на Сократ: "Ти си бил такъв и такъв", Сократ казал: "Това беше така, но всичко това аз го преживях, сега вече аз съм друг Сократ. Аз съм онзи Сократ, когото жена му го поля с легена отгоре и той беше в състояние да каже: Дето има гръм,

има и дъжд, дъждът е благословение." - Ама не е хубаво да имаш една жена, която всеки ден да ти пее, не е хубаво да имаш един мъж, който е капелмайстор. - Какво има от това? Хванеш едно дърво, раздрусаш го; хванеш един мъж, радваш се; мъжът те хванал, раздрусал те - ще види, дали са узрели плодовете ти, дали ще падне някой плод. Ако падне, много хубаво, ако не падне, нищо не значи - зелен е още; ще узрее. Тълкуването - то е за вас. Казвате: "Подиграва живота." Да подигравам живота, значи да подигравам себе си. Ние криво тълкуваме нещата. Някой път човек е с най-хубаво намерение да ти каже нещо, ти се обидиш. Един мъж, който обича жена си, то е хубаво, но криво е тълкуванието. В кривото тълкувание се ражда свадата.

Една жена се оженила за един капелмайстор. Да се не обиждат музикантите. Мъжете създадоха такта в музиката, а жените създадоха нотите. Понеже мъжът ѝ обичал да маха, тя обличала слугинята си хубаво и той на нея "преподавал", а после отивал да се извинява на жена си, казвал ѝ: "Ще извиниш, прекалих." И тя го извинявала, за сметка на гърба на слугинята. Той мислел, че жена си бие, то се оказало, че слугинята. Но и господарката била умна, че като седяла слугинята десет години, казва: "Тази слугиня е много добра, тя е една от най-добрите слугини, ще ѝ дадем 30 000 лева възнаграждение за добрата услуга." "Да ѝ дадем." Тя опитала такта на господаря си. Слугинята, това е плътта; като дойде капелмайсторът, нека се разправя. Щом се свърши този такт, нека дойде вашият дух - същинският човек да се изрази. Тъй ще се изразят доброто и злото в света. Те са едно разрешение в света. Така, ние ще намерим истинския начин, как трябва да живеем.

Сега вие мислите, че като кажете на един човек, че трябва да направи нещо, той ще го направи. Никога не спирайте един човек в неговите намерения и желания! Никога не го спирайте и не му налагайте: така трябва да направиш. Кажете: "Много хубаво, отлично." Не го спирайте, какво ще го спирате, нека той от себе си да се научи. Той пита: "Харесваш ли това нещо?" "Много добре, много хубаво."

При мене, преди десет години, дойде един български поет. След като ми чете своята поезия, стихове, казва - да си дам мнението. Аз му направих една много малка, деликатна бележка, с една много малка игла. И досега той ми се сърди, че съм му направил бележка. Никога вече не се яви. Не правете бележки на хората, оставете да си вървят, както знаят, по пътя. Ние страдаме от критикари. Кажи: "Много хубаво, отлично е стихотворението." После, като дойде да ти се оплаква, да разправя, че не го четат хората, кажи: "Те ще те разберат след време, след десет-двадесет години." Казват: "Не струва това нещо." Не, кажи: "Хубаво е." Нека всеки човек да се прояви, както Бог го е наредил. Не давайте тон на извора. Нека всеки извор извира тъй, както извира, не можеш да го научиш другояче. Има нещо в човека, което не можеш да заприщиш, то е извор. Може после водата, която извира, да я канализираш, но не ограничавай изворите, не ходи да ги заграждаш, остави ги свободни. Сегашните хора все ограждат и развалят изворите. Ние ставаме неспособни да проявим това, което е вложено в нас от Бога. Един-други се коригираме. Не се коригирайте, кой е прав - и двама сте прави. Разберете: магическата сила на човешкия живот седи в живота и любовта. Любовта, от която произтича изобилието. Животът е проява на любовта. Живот, който изобилно тече, от него може да се явят изобилно мисли, изобилно чувства. Дето има изобилно мисъл, ще има и свобода. Ако ти не въздействаш на първия процес на Божествения живот, този живот, сам по себе си, ще се нареди; спасението в света ще дойде. Не мисли, че ние ще оправим света. Всичките хора, каквито и да са, колкото и да са видни, трябва да бъдат носители на Божественото. Всичкото заблуждение е, дето ние мислим, че допринасяме по някакъв начин, за изменението на нещата с критиката. Аз направих опит с тоя български поет, който се обиди. Той е казал на друг: "Имаше право, но не трябваше да ми го каже." Прав е, не трябваше да го казвам. Аз сега коригирам поведението си.

Божията Любов никога не коригирай! Каквато и погрешка да направи Провидението от ваше гледище, не коригирай, понеже ще си навлечеш пакост на главата. Не коригирай Бога в Неговите постъпки, не Го отричай! Живей съгласно с Него. Че един си говори, че има Господ; друг - че няма Господ - в себе си което мисли, то е важно; то е верую. Туй, което мисля за Бога, не е толкова важно, как живея - то е моето верую. Това, което говорят отвън, то е друг въпрос. Всеки един от вас, доколкото той живее по Бога, доколкото прилага Неговите закони, дотолкова е прав. Каквито и да са неговите вярвания, аз не се меся. Не коригирайте човека в неговите вярвания, вътрешни или външни! Или, казано другояче, не коригирайте Бога в неговите постъпки, защото човек така постъпва, както може. Сега законът е - не коригирайте! Не само вие всички не коригирайте, но и не казвайте: "Защо Господ направи света така?" А има един свят, създаден от нас, от заблуждение.

Вложете в живота си новата любов. Новата любов аз наричам днешното слънце, което изгрява. Преди хиляди години как е изгрявало слънцето, то е друг въпрос. Слънцето, което днес изгрява, тази светлина, която изпраща, ако вие я разбирахте и възприемахте както трябва, учени глави бихте станали. Със закона на светлината, ако съвременните учени хора се заемеха да го изучат, светът щеше да се оправи. Ако вие разбирахте закона на светлината, вашите работи щяха да се оправят.

Вие, за пример, виждате червен цвят; ако можете да го динамизирате - да стане активен, да го очоплите като един плод, ще потече от него благодатен сок, извор ще излезе. Но червеният цвят, ако дойде в дома ви, може да ви накара и да плачете. Зависи с кой нюанс на червеното си служите. Всичките врагове на червения цвят - от четирите кьошета на дома - ще се втурнат вътре. Но вие, ако знаете как да го посрещнете, ще бъде добре. Ще наточите една баница по български с точилката, тогава той ще ви донесе най-хубавото благо.

Ако вие разбирате червения цвят и го използвате, както трябва, в него има такива трептения, чрез които, съвременните учени хора могат да се домогнат до безсмъртие. В червения цвят има един вид трептения, аз ги наричам - трептения на безсмъртието; това са ритмични трептения, те ви носят безсмъртие, но трябва да знаете точно времето за тяхното възприемане. Тези животворни лъчи на червения цвят, тези трептения съществуват и идват точно навреме. Дойдат ли тези лъчи на слънцето, лъчите на безсмъртието, изложи се на тяхното действие. Понякога те произвеждат една обратна реакция и ти казваш: "Стига ми вече!" Не, точно тогава ще останеш. Напуснеш ли с една секунда по-рано, и болестта си остава. Или пък обратно: една секунда само да стоиш повече под въздействието на тези лъчи, болестта пак остава. Навреме, и съзнанието ти да присъства. В даден случай, когато тия вълни действат, който мисли за друго нещо, не може да ги възприеме. Умът ти ще бъде концентриран, за нищо няма да мислиш, да схванеш тия трептения. Схванеш ли ги, имаш всичкото богатство, не ги ли схванеш, ти ще ходиш да дивееш по гората. Туй е за червените лъчи. Сега ние всички търсим тия трептения. Като наближат, те обикновено влияят. Ако можеш да прекараш тия именно червени лъчи над един мършав, веднага той ще стане. Това е наука, която Христос разбираше и си служеше с нея. Когато плюна, прогледа слепият. Но кога плюна? Вие може да плюете, ама не знаете кога да плюете. Когато плюна Христос, то не беше на пътя, на улицата. На кое място беше? После Той не остави това изкуство, занесе го със себе си. Светът още не е готов за една велика наука. Ако сегашните лекари можеха така да плюят, чудеса щяха да правят, но не знаят. Ако Христос дойде, те първи ще бъдат наоколо, да видят, по кой начин плюна и как се мажат тия очи. Като изучат това изкуство, ще кажат: "Да си върви, той не е специалист."

Има задачи, които ни са дадени, за нашето щастие. Вие искате да бъдете здрави, вие искате да бъдете умни. Днешният ден носи

всичките блага, но цивилизацията затвори цялото небе с мъгла. Тука сте в мъгла, горе - на Витоша, е светло, чисто, и по-топло. Ако не вярвате, идете на Витоша, като излезете на 1500 метра, ще се уверите, че е ясно, има 22° топлина. Но понеже тук се говори, туриха пердета. Мъгла има, когато атмосферата е дисхармонична. Хубаво, ако сте силни, разпръснете мъглата! Ако вие сте силни, ако имате знание, сега, в един момент, можете да отворите небето - да просветне. Направете опит да се изясни съвсем, да изгрее слънцето. Сега седи тая мъгла и заповядва. Такава мъгла има в умовете на хората. Мъглата се разпръсва при вятър. Вятърът е мисленето. Ако твоята глава не мисли, мъглата ще седи. Щом седи тази мъгла, не можеш да възприемаш лъчите на слънцето, както трябва. Като изучаваш светлината на червените лъчи една година, тъй както трябва, ще видиш колко мощно и целебно е тяхното действие. Ще почувстваш живата, безсмъртната природа чрез тези червени лъчи, ще ги видиш така, както никога не си ги виждал. Ако този хубав, ярък червен цвят можеш да го видиш, никога не можеш да го забравиш. Всякога, щом си спомниш за него, състоянието ти ще бъде такова, като че си придобил цял свят. Бог е оставил една велика тайна в тия червени колебания, в тия чудни трептения. Има една есенция, затворена от хиляди години в този цвят и Бог очаква децата Му да бъдат досетливи и умни, че всеки да си вземе толкова благо от него, колкото му е необходимо. Ние почти я отминаваме тази светлина и постоянно се обръщаме и викаме за помощ. Той пак изпраща. Ние викаме, че нямаме живот и умираме при голямото изобилие, което Бог изпраща. И така ще умираме още дълго време. Ще ходим горе да се учим, пак ще се връщаме, ще ходим, ще се учим, ще се връщаме. Ще се връщаме, докато в нас остане истинското познание за благата, които ни заобикалят. Спасението в света зависи от нашето разбиране на онова, което вече съществува в природата.

Сега, ако ви кажа да бъдете свободни, то значи да ви залъгвам, баница да ви правя. Да ви кажа да имате вяра, то е пак залъгване. Вие

вяра имате, даже имате повече вяра, отколкото трябва; дори страдате от излишна вяра. Вие вярвате в това, в което не трябва да вярвате. Вярвате, че някога, за вбъдеще, ще бъдете спасени. Аз наричам туй голяма вяра, толкоз силна вяра аз нямам. Аз вярвам за днешния ден, за утре - дали ще живея - това е голям научен въпрос. Какви ще бъдат отношенията за в бъдеще, то е велика тайна за мене. Отношенията, които Бог ги има днес, аз ги зная, но какви отношения ще има за в бъдеще, това е велик въпрос. Желая днешните отношения, които имате към Бога, да са прави. Повдигнете се над средата, забравете всички несгоди в живота и кажете: "Всичко в света е за добро!" Иначе, как ще се оправдае у нас онзи стих, дето казва апостол Павел: "В Бога живеем, движим се и съществуваме". Как е възможно в Бога да живеем и да се движим, и пак да бъдем нещастни? Ние сме хора, които постоянно продаваме, успяваме, взели сме повече, отколкото трябва. Хората страдат от изобилието.

Вложете сега малкото в себе си, вложете закона на червения цвят, който носи живот. От него всички се плашат. Христос казва: "Дойдох да запаля огън." И какво искате, ако се е запалил? Този огън е вечният живот. Ако в този живот хората започнат да оживяват, какво има да се плашим - какво ще стане в света? Всички разумни хора трябва да оживеят. Това е разбирането. Ако този огън се е запалил, още по-добре. Дето има жив огън, хората живеят, дето огънят е изгаснал, хората умират. Там, в топлината, дето има по-голям огън, има живот, дето няма огън, има страдание. Следователно щом имаш огън в своята мисъл, щом имаш огън в своите чувства и постъпки, ти живееш; щом изгасне твоят огън, щом изгасне този, червеният цвят, иде и свършването. Миналите поколения, които нямаха топлина и светлина, свърши се с тях, те оставиха само претенции. Сега не искам да правя извод, вярвам, че вие няма да бъдете като това минало поколение. Аз нямам право да предполагам и то ще бъде престъпно от моя страна, ако кажа, че и вие ще бъдете като тях. Сегашното виждам, то не е за бъдещето. Онзи, който може да ви гадае за 50 лева,

много евтино гадае и малко казва. "Аз ти плащам за неверните неща, които каза." Всяка една лъжа не струва повече от петдесет, сто, двеста лева най-много. Всички ония ясновидци и учени хора трябва да бъдат носители на Божественото, трябва да носят връзката на живота.

Казва Писанието - да се освободим от нашите врагове. Нашите врагове са онези, които заблуждават, които спират мисълта, които спират чувствата, които спират добрите постъпки, които ни залъгват с бъдещето. Настоящето, онова, което Бог е вложил в нас, е важно. Вие познавате Бога. Всички Го познавате. И умирате, защото Го познавате, ако не Го познавахте, не щяхте да умирате. Всички хора умират, защото познават Бога. Защо умира този, който познава Бога? Щом познаваш Бога, Той ще те подложи на един опит: няма да ядеш от плода на познанието на доброто и злото. Тогава, като не изпълняваш закона, умираш. Казва Адам: "Чух гласа Ти, но убоях се, уплаших се." Чул гласа на Бога и се скрил. Казвам, може да ви се вижда противоречие. Ако човек познае Бога и не носи Любовта, и не живее в Любовта, той ще умре; ако познаеш Бога и носиш Любовта, ще имаш живот. Ако познаеш Бога и не носиш Любовта, ще умреш. Ако Го познаваш и не Го обичаш, ще умреш; ако Го познаваш и Го обичаш, ще живееш.

16-та неделна беседа, държана от Учителя на 17 януари 1932 г., София, Изгрев.

ДОВЕДЕТЕ МИ ГО

Ще прочета 17 глава на Евангелието от Матея. Ще взема 17 стих "А Исус отговори и рече: О, роде неверни и развратени, докога ще бъда с вас? До кога ще ви търпя? Доведете ми го тука."

Този стих се нуждае от едно превеждане на съвременен, модерен език. Класическият език не е езикът на мъдростта. Класически ще изкажеш една своя тъга. Това е грубост. Всичко онова, което не е естествено в света, то е класическо. Следователно всички онези поети, които са възпели миналото, са класически. В моите очи миналото не е минало на доброто. Само злото минава, доброто никога не минава. Доброто няма минало, то няма и бъдеще. Злото има минало. Казвам: това е едно гледище, то е едно ново становище. Вие може да държите вашето становище. Защо всякога се помни една обида? 'Казвате, че се помни и едно добро. Но кога се помни доброто? Доброто се помни само когато го правите. Добро, което сега не се прави, не е добро. Минало добро няма. Затова законът в това отношение не е верен. Докато любиш, ти си добър. Щом престанеш да любиш, ти вече си човек на миналото. Казвате: "Едно време ние се обичахме. Едно време ние мислехме добро за себе си." "Едно време". Щом говорите за едно време, аз вече разбирам един свършен резултат. Злото винаги се изключва в миналото. То няма място в настоящето. Злото в настоящето не съществува. В Бога зло няма. В Първата Причина, която е създала света, няма зло. Понеже тя съществува сега, тя се проявява. Злото съществува в миналото. Всяко нещо, което е станало лошо, то е в миналото. Следователно, то се изхвърля от този Божествен процес. Та когато вие говорите за миналото, да си уредите живота, ако досега не сте го уредили и отсега нататък ще трябва да го уреждате, много сте закъснели. Ако някой отсега почне да ме обича, той е закъснял. Любовта няма свое начало и няма свой край. Ако

някой може да ми каже, че той сега ме обича, че любовта му е едно начало, той е човек на миналото. Че туй е една истина! Хората се чудят как тяхната любов е изчезнала и как тяхната любов не се проявява. Чудно е как туй, което няма нито начало, нито край, може да изчезне и да не се проявява. Това, което няма начало и край, аз го вземам във философски смисъл: то е туй, което абсолютно никога не може нито да се промени, нито да се измени, а само се проявява тъй както е. Или казано на научен език: туй е абсолютното добро, абсолютната любов, която човек търси, туй е абсолютното щастие, абсолютното благо, за което всеки един въздиша. Защото когато видя един човек, който плаче за доброто, аз разбирам едно дете, което майка му го е оставила и е отишла на работа. Голямо нещастие станало, голяма философия, плаче и казва: "Дали ще се върне?"

Та казвам: трябва едно ново схващане в света. Съвременните философи някой път мислят правилно, някой път не мислят правилно. Това е една вътрешна аномалия, която си има своята причина. Съществува един временен факт: здравият човек да се разболее. Това е една аномалия. Коя е причината? Може надълго и нашироко лекарите да обясняват, че това или онова е причината. Разболял се е човек, това е аномалия. Щом се е разболял, това не е същият човек. По-рано е бил весел, разположен, щом се е разболял, става неразположен, недоволен, кисел, става претенциозен, не му се мърда, светът му е крив, вижда изопачени хора, несимпатични, домашните му се виждат грозни, вика, кряска и т.н. Случило се едно изключително явление на миналото. Нашите съвременни понятия за Божествения свят, за Бога са анормални понятия. Ние се изменяме и вследствие на това всичките ни понятия за Бога се изменят. Ние мислим, че Той се е променил. Ако наблюдаваме външния, обективен свят, виждаме: реките текат по същия начин, слънцето грее по същия начин, вятърът духа по същия начин, животните живеят по същия начин, дърветата растат по същия начин - външният свят, обективният свят, който има своята реалност, не се изменя. Но

реалният свят не може да се прояви в едноизмерния свят, нито в двуизмерния свят, нито в триизмерния свят. Вие запитайте математиците къде се проявява реалният свят. Реалният свят включва всичко в себе си. Бог е реалност. Всички други реалности произтичат от Него. Някой може да ви каже: абсолютен свят. Какво разбирате под думата "абсолютен свят"? Колкото и да ви говоря, колкото и да ви го обяснявам, в съзнанието ви остава нещо непонятно.

За пример думата "понятие"; английската дума "кънсепшън" /conception/ съдържа повече смисъл, отколкото българската дума "понятие". Тази дума е интересна Тя има туй свойство, че има един слог, който се повтаря два пъти - "ън" или "он". На френски е "консепсион" /conception/ Англичаните пишат думата по същия начин, но изговарят "кънсепшън". Защо те изменят "т"-то в "ш"? Имат си свои причини. Аз не се занимавам с филология. Тя е доста трудна дума. Основният слог е "он". В единия и в другия език "кънсепшън" значи туй, което е знанието, значи идея, замисъл, понятие. Значи и зачатие. Туй, което е заченато, ако не се роди какво става? Раждането е процес на зачатието, растенето е процес на раждането. Защото ако не се зачене, ако не се роди и ако не расте, няма връзка между зачатието и раждането. Това са процеси, които аз свързвам с думите "мисъл", "чувство" и "постъпка". Мисълта, това е зачатието, чувството е вече раждането, а постъпката, това е растенето. Това са три процеса, които са свързани един с друг. Ако твоята мисъл не може да се превърне в едно чувство, ако твоето чувство не може да се превърне в една постъпка, или другояче казано, ако твоята мисъл не може да даде ход да се прояви едно чувство, и ако твоето чувство не може да даде ход да се прояви твоята постъпка, има нещо чуждо, внесено в този вътрешен процес, ражда се едно неестествено състояние. Всякога болестите се раждат от вметнати чужди "вещества" между мисълта и едно чувство, или между едно чувство и една постъпка

Та ние имаме три свята. Ние се занимаваме с физическия свят, който наричаме свят на постъпките. Той е един резултатен свят. Че е

станал този резултат, ние не искаме да знаем. Казваме, че това е един факт. Фактът е нещо, което може да се вземе като истина. Станалото вече има един резултат. Житото се е родило, но ние не искаме да знаем кой го е садил. Искаме да го продадем, да си купим дрехи, да се облечем, да ядем.

Някой казва: "Аз намерих истината в главата си". Истината не може да се намери в главата. Имаш една глава която е един резултат; не е само твоята глава хиляди глави има: има човешки глави, има животински глави, има растителни глави, има минерални глави, има йонически глави, има и глави на духовете. Истината се намира в цялото битие. В света съществува само една глава, а всички други глави на земята са клончета на тази глава те са само отражение на тази голяма глава. Мислите ли, че ако увеличите слънцето няколко милиона пъти, вие сте го уголемили? Каква нужда има това, което е голямо, да се увеличава ? Учените хора на Земята със своите телескопи се мъчат да увеличават слънцето. След като го увеличат по този начин, Слънцето уголемява ли се? Постоянно говорят, че го увеличават 4-5 пъти в диаметър. Смешно е това увеличение на слънцето, което нашите астрономи правят. Някой казва: "Аз имам една грандиозна идея, като месечината едно грандиозно чувство, една грандиозна постъпка". Де е тази постъпка? Все грандиозни работи имаме, от които всички страдаме. В къщи като влезем, все грандиозни идеи ни вълнуват, философията е грандиозна, учението е грандиозно, музиката е грандиозна, поезията е грандиозна - всичко е грандиозно. А нещо съществено липсва на хората. Религията е грандиозна, веруюто е грандиозно - всичко е грандиозно. Обяснете си тази дума. Какво значи "грандиозно"? Една чужда дума е. Ще намерите в някой филологически речник обяснението. Сега аз няма да обяснявам, понеже голямото си е голямо. Грандиозното и голямото са равносилни, "гранд" - "анд" е коренът. "Анд" значи туй, което се движи. Туй, което се ражда, то е голямо. Защото за вселената всички тези звезди, слънца и планети в нашата Слънчева система, не са

нищо друго, освен плодове. И нашата земя е голям плод. Очакват я всички да узрее и като узрее, ще я изядат. Пък и слънцето един ден ще узрее, ще го откъснат и ще го изядат. Сега и вие да си представите онова Дърво, на което слънцето е увиснало като плод. Нашата земя е малък плод. Тя е малка, тя расте, един ден тя ще порасне.

Това са фигуративни обяснения на нещата Съгласен съм с учените хора, които казват, че един ден работите на земята ще престанат да се развиват. Значи земята ще престане да се развива, ще узрее. Какво ще стане с вея ? Ще я откъснат от дървото, ще я изядат. Един ден, казват, слънцето ще угасне. Аз тълкувам: ще узрее и ще го изядат. То няма да умре, но ще влезе някъде. Туй ще оставим настрана, не искам да остане слънцето в умовете ви, понеже е много голямо. Ако остане там, ще ви задръсти. Ако и земята остане, и тя ще ви задръсти. Тези неща трябва да ги извадя навън, да се освободят възгледите ви.

Туй, което ние виждаме в природата, то е един завършен резултат. А има зад завършените резултати и незавършени неща, които сега започват. Тази връзка, която съществува между видимия и невидимия свят, ние трябва да я разберем. От неразбирането на връзката между видимото и невидимото идват противоречията. Под "видимото" разбираме туй, което не може да се измени. Казват, няма-зло, което да съществува. Според вашите идеи нещата може да съществуват. Съществува вашият дълг от 20 хиляди лева. Какво ви допринася тази реалност, да знаете, че този дълг от 20 хиляди лева съществува? Вие трябва да го плащате. В дадения случай има два резултата. Онзи, който има да взима от вас, за него реалността е положителна, той се радва, че има да взима; но вие, който имате да давате и вярвате в реалността, за вас тази реалност е отрицателна Следователно по какво се отличава онзи, който има да взима, от онзи, който има да дава? Те се отличават по един резултат. Ако ги турим на едни везни, те ще тежат еднакво, те имат една и съща тежест, те са в една плоскост. Единият казва на другия: "Ти имаш да ми плащаш".

Ако онзи на противоположната страна плати дълга си, първият ще натежи, ще слезе долу, а пък Онзи, който е платил, ще се вдигне горе. Тогава аз изяснявам един факт: едни хора има, които слизат надолу, а други, които се качват нагоре. Едните наричам грешници, а другите праведници. Всеки един човек, който е платил дълга си, е праведник, отива нагоре, а всеки, който е взимал нещо от съседа си, той е грешник, той отива надолу. То е само думата. Думите "грешник" и "праведник" аз ги взимам като една специфична форма, за да изясня само нещата. Грешният човек е станал малко по-тежък. Грешните са по-тежки от праведните. Вземете един обикновен светия и един банкер, претеглете ги, ще видите, че банкерът тежи два пъти повече от светията. Защо тежи повече? Защото светията е изплатил дълга си на банкера. Какво трябва да прави грешникът? Да си плати дълга, тогава и той ще отиде нагоре. Като го турите на мястото на светията, той си плаща дълга и олеква. И тогава виждаме, че едни хора слизат надолу, а други се качват нагоре. Това е само един процес.

В природата съществува един закон. Всякога когато човек изпълнява своя дълг, своето задължение, той е във възходящо положение, а този, който дължи на банкера, на съседа си и прочее, той се намира в едно по-тежко състояние, защото мисли, тревожи се, има да изплаща. Ако и този, който още не е платил плати, тогава и двамата сте на една и съща плоскост, ще кажете, че сте платили дълговете си. Вие сте в едно равенство. В математиката имате равенство. Там има цял един процес: равенството го обръщат в неравенство. Докато задачата не е решена, е равенство. Щом се реши, станало е неравенство. Това е от мое гледище. Щом се разреши въпросът, то е неравенство.

Всички казват, че трябва да бъдем равни. Неравенство трябва да има в света! Ние страдаме от равенства. Никой не иска да плаща, всеки иска да взима. В природата съществуват два фактора: длъжници и кредитори. Ще имаме толкова длъжници, колкото и кредитора. Не може да имаме ни повече, ни по-малко. Такъв е законът. Какво е

между нас, то е друг въпрос Един банкер може да има 10 длъжници, но това е неестествено положение. Ти едновременно не можеш да дадеш на 10 души пари, нито да вземеш едновременно от 10 души кредитори, изисква се малко време. Той е един длъжникът, това е един процес И в края на краищата ние мислим, че много хора имат да ни дължат. Не, в света ние дължим само на едного. И когато някой човек дойде при мене и казва "ти ми дължиш", аз казвам, че онзи господар, който дойде преди хиляди години, той ме е чакал; поздравете, казвам, господаря и му кажете, че много му благодаря за крайните услуги, които ми е направил; а този банкер, който е сега при мене, той е един разсилен, който иде. Той е разсилен, той само може да даде вид на кредитор; като онзи богаташ французин, индустриалец, който произвежда автомобили като Форд, отива в Америка и мисли, че ще го посрещнат с почитание. Американците са малко особени хора. Той влиза в стаята на Форд, но той не го поглежда, французинът си мисли: "Навярно слугата не го е предупредил, че французин индустриалец ще го посети." Форд му казва: "Вземете си един стол и седнете." Той се чуди; как така аз да си взема стол! "Ама ти трябва да знаеш, че аз съм еди-кой си индустриалец", "Щом е така, вземете си два стола."

Някой път и ние като влизаме в природата, мислим, че тя знае кои сме. Тя казва: "Вземете си един стол." Ние се чудим как така. "Ама не знаете ли кой съм?" " Тогава вземете си два стола." Понеже столът не е турен на място, ние се чувствуваме отдалечени от живота. То е едно крайно разбиране. При сегашното състояние ние имаме едно криво разбиране за живота Да се сърдим и да не се сърдим, да се одумваме, животът си тече по един и същи начин, ще си върви по един и същи начин. Ако нашето верую беше на място, както трябва, животът щеше да има друг резултат.

Един човек мислел, че много хубаво пише. Един ден пише едно писмо на своя приятел, но приятелят му не могъл да прочете писмото. Пише му: "Малко ми е неудобно, но не можах да прочета."

Ние не се досещаме, струва ни се, че е така, че сме го направили така както трябва едно писмо, пък то не е така.

Аз напоследък имах разговор с един господин. Разговаряхме се върху нещо от Библията, за Исайя, за Елисей, Иезекиил. Той ми казва: "Наскоро четох Библията и разбрах нещо." Какво разбрал? Че като умрял Елисей, явил ре при него един друг пророк и Господ му дал още 10 години да живее." "Но ти си преплел две събития." Има нещо такова, аз зная един еврейски цар, който се разболял и на когото Исайя казал, че може да продължи живота му. Господ му продължил живота още с 20 години. Той сега се чуди как дошло това преплитане в неговия ум. И в нашия живот става преплитане. Защо и за какво? И като се обясни, ще се хвърли друга светлина. В нас често става преплитане между доброто и злото. Направиш една постъпка лоша, мислиш, че е добра. Всички я съзнават за лоша, а ти казваш, че си направил най-голямото добро. Преплитане на два фактора. В резултат - не можеш да различиш единия фактор от другия. Дълго време трябва да мине.

В сегашния живот има едно преплитане на фактите. То, всичките учени хора имат желание да разплетат тези факти и да ни обяснят живота. Сега съвременните философи, писатели имат туй желание, да разплетат фактите и да разрешат тази задача. Тя частично може да бъде разрешена. Изцяло не може да се разреши, защото всяко едно разрешение трябва да бъде пълно. В нашия живот има известен род явления, където ние започваме с разрешаването на една задача, а свършваме с неразрешението. А някъде започваме с неразрешението, а свършваме с разрешението. И тъй, трябва да почнем с неразрешението и да свършим с разрешението. Неразрешението да остане като един процес. Туй, което не е разрешено, да не го разрешаваме, но и в началото, и в края трябва да бъде реалността. Или другояче казано: и в началото ние трябва да започнем с любовта, и в края да свършим с любовта. И в началото трябва да започнем със знанието, и в края да свършим със знанието. И в началото трябва

работата да започне със свободата, истината трябва да бъде там, и в края да бъде истината. Това са граници на един завършен процес. Ако така си работил, няма да има никакво изключение. Но ако си започнал с любовта, а си свършил без любов, няма никакво разрешение. Няма постоянно разрешение. Станал си търговец, искаш да спечелиш. Освен че няма да спечелиш, но и ще загубиш. Ходиш да се учиш, но не ти върви. Искаш да станеш лекар, или си свършил по медицина. Турил си табелата, но хората не идват. Лекуваш един, но не можеш да го излекуваш, втори също. Седиш с докторската титла, но не можеш да лекуваш. Какво те ползува докторската титла? Или си адвокат да защищаваш хората, но не идват да ги защищаваш. Едно дело загубиш, второ - не върви. Доктор по правото, но нямаш клиенти. Може да ви наведа ред факти от този род. Докторите, лекарите, те опъват каиша.

Кои са причините, които направиха жените да станат майки, кои са причините, които направиха мъжете да станат бащи, кои направиха едни да са господари, други слуги? Като вземете целия строй, кои са причините за това? Този наш съвременен строй съществува ли в самата реалност, в битието, съществува ли в първоначалната чистота? Не съществува. Той е една аномалия. Има нещо естествено, но има и една крайна аномалия, болезнено състояние. Има чужди елементи, внесени вътре в целия строй. Туй хората го приемат като едно зло, като едно морално зло, като едно обществено зло. Но това са общи думи. Злото, ако е зло, как, по кой начин да извадим туй чуждо същество от човека? Като дойде лекар, той или ще тури инжекция, или ще се мъчи чрез храната да изпъди навън болестта, която е била в човека, и да се освободи човек от това лошо състояние. Може причината да е лоша мисъл. Често една мисъл поражда една болест, едно чувство поражда една болест, или една постъпка поражда една болест. Следователно един правилен процес е, да се отмахне тази мисъл, която е причина, да се отмахне това чувство, което е причина и да се отмахне постъпката, която е

причината за болестта. Като ги отмахнем, ще дойде онзи чистият живот, който е свободен от тези неща. И този живот се отличава по това, че в него няма нещо чуждо, което не е присъщо на човешката душа.

Ти си някак притеснен, което не можеш да си обясниш. Стягат те ръцете, краката, очите, ушите, коремът. В медицината кръщават тези състояния с различни имена. Не е лошо да се кръщават всички тези състояния; и в морално отношение пак има кръщаване, и в субстанционално отношение пак има кръщаване. Ти може да кръстиш човека ангел, но той ангел ли е? Ти може да го кръстиш дявол, но той дявол ли е? Той си остава такъв, какъвто си е. Може да го кръстиш светия, но той си остава такъв, какъвто си е. Ти може дявола да го кръстиш светия, но той пак дявол си остава. Нашето заблуждение е там, че като кръстят някого светия, мислим, че е светия.

Един светия като насади тръни, тръни ще растат. Един грешник като насади жито на нивата, то пак жито ще расте, няма да измени своето естество. Само че за светията и за грешника има една разлика в мисълта: светията като види, че е посадил един трън, той мисли как да поправи своята погрешка, няма да мисли как да го изкорени - той е умен човек, но гледа как да го присади. След време ще израстне от тръна едно хубаво дръвче със семена. А на грешника като му се роди житото, ще каже: "Чакай да ида да го продам, да се напия." Тази е разликата. И светията, и грешникът ще употребят живота - единият по един начин, другият по друг начин. Следователно ние съдим от резултатите на нещата, какви са хората.

Христос казва: "Доведете ми го". Кого? Доведете ми този трън на светията. Пита го защо е влязъл тук. "Посади ме един светия". Тогава той казва на един от учениците си: "Дайте един нож да го присадим." Не го изкоренява, но го присажда. Трънът е грешник. Онзи, който е продавал житото, той трън ще остане. А онзи светия, който присадил тръна, иска да го облагородява - това е новата присадка. В

Божествения свят Бог не изхвърли грешника, но Той го присажда - един на друг. Някой път присажда дивото върху питомното, а някой път присажда питомното върху дивото. Апостол Павел казва, че дивата маслина се присаждала на питомната. Какъв е този, който присажда дивата маслина на питомната? Бог присажда някой път. Това е правилен метод, за да облагороди дивата, макар че тя расте по-естествено, но за да я облагороди, я присажда.

В сегашния живот лошите хора са присадени Върху добрите.

Лошите хора ядат и пият. Един ден лошите ще слязат долу, а добрите ще се качат горе, ще се обърне процесът. Светът е едно колело на движение, на растене, на облагородяване.

В този процес трябва една правилна мисъл за разбиране. Да допуснем, че вие се намирате в един свят само с едно измерение. Аз наричам едноизмерен свят граничния свят. Какво наричаме едноизмерно? Туй, което определя една граница, каквото и да е то, то е едноизмерен свят. Едноизмерен свят как ще го видиш? Да кажем, че живееш в един свят само с едно измерение, нямаш понятие за плоскостта, за дебелината, за височината на телата. Как ще си ги представиш? В едноизмерния свят може ли да видиш правата линия? Правата линия може да бъде само една концепция. Това е едно понятие, има зачатие. Ти ще видиш този свят само като една точка. Следователно всички ония неща, които ние виждаме като една точка, са само едноизмерни светове, нищо повече. Когато движението на едноизмерния свят, или съзнанието на едноизмерния свят се измени, става едно пречупване. Ние го наричаме в геометрията една плоскост. Ти ще схванеш този свят като плоскост. Тогава вече в плоскостта ти ще имаш възможност да видиш нейните граници, но самата плоскост не можеш да я видиш. Защото плоскостта не е нещо друго, освен безброй прави линии, които я образувал!. Но има и един свят вън от плоскостта, тъй наречения свят на третото измерение, или свят на тялото, което има дебелина. Ако пък плоскостта измени своето движение в каквато и да е посока, границите ще ги определи

перпендикулярът. Трябва да се измени движението, в каквато и да е посока. Всяко едно измерение в природата винаги става перпендикулярно. Каквото и да е, както и да го туриш, то е перпендикулярно. Каквото и да е пречупването, когато минаваш от един свят в друг, от едно измерение в друго, туй измерение все ще бъде перпендикулярно на плоскостта, от която се отклонява. Ние няма да спорим, защото математиците може да спорят върху този въпрос. Не е лошо и това. Спорът е един процес на разсъждение. В нашия ум може да има естествен въпрос за реалността на нещата. Всяко изменение на правата линия може да бъде плоскост. Щом се измени правата линия, тя може да бъде вече плоскост. Може да бъде права, но резултатите ще бъдат прави или не, разумни или неразумни. Но вече може да има едно измерение в правата линия. То е друг въпрос.

Под "прав ъгъл" винаги разбираме съотношение на две същества, които имат разумни отношения. Правият ъгъл е като емблема на разумността между две същества, на които задълженията са строго определени. Когато двама души си изпълняват задълженията както трябва, без никакво изменение, те са преминали под правия ъгъл. Щом се измени ъгълът, на колкото градуса и да е, тогава отношението на хората се изменя. Затова именно в кръста, ако вземете тези две линии, които се пресичат, имате четири прави ъгъла. Значи имаме отношение между четири разумни същества, или имаме отношение само между две разумни същества, от които всяко си има две състояния: едно отрицателно и едно положително. Следователно всяко едно разумно същество разполага с по два прави ъгъла, или с по 180°. Тогава разделяме земята на две полушария: едното полушарие, което е осветено, а другото, което не е осветена Тези философски, тези отвлечени работи, те още, не са ясни, понеже не можете да видите вътрешната връзка между един прав ъгъл и една постъпка. Че вие в живота не може да имате правилни отношения, ако в ума ви този закон на правата линия не съществува, да знаете всеки един човек, който идва при вас, в какво отношение се намира

спрямо вас. Дойде някой и ми говори за любовта. Аз трябва да видя, върви ли той по правата линия на любовта. Той може да ми говори за знанието, аз трябва да видя върви ли той по правата линия на знанието.

Тъй както сега е устроена човешката глава, тя трябва да се измени отвън. Природата прави големи усилия да се преустрои човешката глава; но не само костта, костта не е фактор, но да се промени мозъчното вещество и силите, които функционират вътре. Аз разбирам: да се изменят силите, мозъчното вещество и самият череп отвън. Три неща разбирам да се изменят. Човешката мисъл трябва да се измени със силите, които функционират вътре в мозъка, човешките чувства - със съдържанието, което е вътре, а човешките постъпки – с коравата кост, която служи като израз на онова, което е у нас. Човешкият череп е един отпечатък на безброй процеси, на хиляди векове, на хиляди поколения на миналото. Човешката глава не е още завършена. Има много неща още да се изменят. Някой път ми говорят за красива глава. Аз досега не съм срещал една идеална глава. Френолозите са измервали черепа на човека и не са намерили идеална глава. И аз не съм намерил досега идеален череп. На Земята още няма идеална глава. Художниците са рисували много човешката глава. Една идеална глава не може да се изнесе на една плоскост, една идеална глава, не може да се изнесе в триизмерен свят. Аз съм виждал идеална глава, но тя не може да се фотографира, не може да се нарисува по никой начин. Тя е несъвместима с нашия свят. На съществото може да я видите, да я доловите, аз мога да ви покажа, всеки може да види една идеална глава и вие, когато видите тази глава, никога няма да я забравите. Ще стане цял коренен преврат в живота ви. Може да ви режат на парчета - вие ще сте готови да станете мъченици, като видите какво нещо е идеалната глава. Сега, не искам да извадите заключение, че от усилията, които сега правите, нищо няма да стане. Вие сте тикнати в едно неестествено положение, влезли сте в един театър, без да искате.

Един французин във франция искал да посети Париж. Толкова приказвали за "Нотр дам", искал да влезе в църквата, но попада в един театър. Чуди се: билети ли взимат за "Нотр дам"? Плаща си билета, влиза и сяда в театъра. Гледа, чуди се. Събират се всички хора; представя се една драма: как един престъпник обира един богат съсед и го съдят. Човекът седи на стола, гледа и се чуди как тази грамадна публика гледа и мълчи. Той вижда целия процес, как онзи открадва, как го съдят, и нито един от публиката не казва нищо! Той не могъл да се стърпи повече, скача от стола си и вика: "Как, аз не те ли видях, защо лъжеш всички хора!" Цялата публика ръкопляска. Той се обръща и не знае на кого ръкопляскат, чуди се. Ние се намираме в положението на французина; и като си изкажем мнението на съвременните хора, като кажем истината, те ръкопляскат и казват: "Малко смахнат е този човек, ние се забавляваме." Значи каквото пише един философ е вярно, ако е съгласно с мнението на окръжаващата среда. Този французин, който е влязъл без да знае в театъра, неговата погрешка е там, че той търсил истината в "Нотр дам", а "Нотр дам" значи "Нашата дама". Всеки, който търси нашата дама, вие знаете какво може да стане с дамата.

Истината не може да се намери на Земята, тя е несъвместима с нашия живот. И затова всички ония, които са искали да разрешат този въпрос, всякога са идвали до крайния предел - че трябва да умрем, за да намерим истината. Защо човек трябва да умре, за да намери туй, което търси? Туй е едно крайно разрешение. Всичките хора сега търсят, искат да се спасят на земята, но всички трябва да се подложат на смърт. Защо? За да намерят истината - онази истина, която ще внесе туй, което сега им липсва. Но аз не говоря за смъртта, която сега имат хората. Защото ако тази смърт разрешаваше въпроса, тогава Христос дава примера за двамата души от еврейския народ: притчата за богатия и Лазара, който седеше при портата на богатия, който ял и пил. Умира Лазар и отива в небето, умира богатият и отива в ада. Единият имал своя рай на земята и своето мъчение в другия

свят, а другият имал своя ад на земята, а своя рай на небето. Питам, това правило ли е и има ли изключение? Ако вие влезете като богатия в другия свят, какво може да бъде положението ви? Не че всички богати ще отидат в пъкъла. Лазар бил в лоното на Авраама. Авраам е бил един богат човек. Той се отличавал с едно качество: беззаветно служене на Бога. Целият му живот, на тоя богат човек, беше изключително посветен да служи на Бога, на туй първоначално Същество. Казва: "Господи, всичко, което имам, е на Твое разположение, Ти можеш да разполагаш с него." Виждаме, че този бедният, който се намира в лоното на Авраама, беше приет от него. Сега, заключението какво е? Едно нещо виждаме, че един сиромах и един богат са в небето, а в ада виждаме само един богат човек. Небето и адът се отличават по едно качество: че адът е пълен само с богати хора, сиромаси няма там. Учените са все, богати. В небето има и богати, и сиромаси, заедно са, но в любов живеят. Лазар живял и отишъл при Авраама, който казва: "Синко, този наш събрат, богатият, много зло е сторил, но аз сега искам да залича всичките му грехове." Лазар беше забравил земните унижения, затова беше в лоното на Авраама да заглади лошото преживяване. А на богатия, когато той му каза "Отче Аврааме" казва: "Този, който не е изпълнил нашите традиции на земята, гърлото му застава." Но той бил реформатор, този богатият, и искал да изпрати Лазара на Земята при своите близки, да им каже как трябва да живеят. Той им желаеше доброто. Лазар му казва: "Те имат Мойсея, и да възкръсне някой, пак няма да му вярват." Или казано другояче: не можеш да убедиш в каквато и да е истина един човек, който няма любов в себе си. Може да му снемеш звезди от небето - този човек. Ще остане със своите възгледи. Работа, започната без любов, всякога ще бъде безуспешна. Или, не се заемай да убеждаваш човека в нещо, ако няма любов. А всеки друг човек, който има любов, той може да бъде верующ, ти не можеш да внесеш каквато и да е нова идея в него. Любовта е единствената сила, която отхранва добрите мисли, добрите чувства и добрите постъпки. Тя ги

отхранва. Тя е, която дава подтик на човешкия ум, дава подтик на човешкото сърце, на човешката воля. Тя е, която обновява човешкото тяло. Че ние не трябва да останем такива, каквито сме сега!

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш чувство, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои. Какво трябва да правиш? Ти ще отидеш при учениците Христови, може да ти помогнат. Учителят го няма, Той е горе в планината, има своя работа. Той като дойде, ще започнеш да разговаряш с него. Бащата казва за своето дете, в което са влезли зли духове и го разпъват отвътре, че в огъня се хвърля, във водата, оплаква се бащата на Учителя – Христос. Той казва: "Доведете ми го!" И запрети Христос на този дух да мъчи детето. Вие сте ученици - тогава идете при Учителя, намерете Учителя, заведете вашето дете - вашата мисъл, заведете я там и дръжте вашето чувство, вашата постъпка там!

Ние оставаме с незавършени процеси и ходим, търсим, и най-после казваме: "Няма го тук." Носим своето Божествено дете, носим своята Божествена мисъл, носим своето Божествено желание, носим своята Божествена постъпка - въпросът не се разрешава. Тогава оставаме с една фикция за бъдещето, че в едно друго съществуване ще се преродим и мислим, че тогава ще се уредят нещата ни. Това правят хора с много голяма вяра. В едно отношение аз ви похвалявам: много голяма вяра имате за бъдещето. Но сте безверници в настоящето, вярвате всички в бъдещето. Безверниците вярват в това, което може да стане в настоящето, а вярващите - в това, което може да стане в бъдеще. Ако всичко, което ние сега имаме, съдържа в себе си онова, което ние желаем, повече не можем да търсим. Всеки един от вас доволен ли е от своя живот, както е сега? Не е доволен. Младият не е доволен, иска да расте; старият не е доволен, както е живял, иска да умре. Момата не е доволна от баща си; майка ѝ я обича, баща ѝ я обича, брат ѝ я обича, тя не е доволна, ходи и пъшка. Търси нещо, гледа през прозореца, очаква пощаджията, нещо очаква отвън, очаква

от някъде от земята. Адвокатът очаква да дойде някой, лекарят очаква да дойде някой болен, стражарят очаква да хване някого, ученият човек и той очаква, всички ходят и търсят. Като питаш някого какво търси, няма да ти каже истината, ще те излъже. Онзи проповедник, и той търси грешника да го обърне към Господа. Но след като го .обърне, гледа да обърне и неговата кесия. Такъв един проповедник се връща от изток в Париж и минава за голямо величие, нещо като махатма, или адепт, запознат с всички тайни. След като убедил парижкото общество, че притежава мощна сила, той щял да докаже това, но му липсвало едно нещо: ако имал скъпоценности, огърлици със скъпоценни камъни, щял да ги запознае с всичко онова, което не са видели. Те му повярвали и му донесли огърлици. Той се качва на експреса да им покаже, че със своята мисъл ще може да го спре, но какво било учудването им, когато експресът не се спрял и адептът изчезнал със скъпоценностите.

Зад всички благодеяния, които ние правим, имаме една скрита мисъл. На този адепт не му са нужни скъпоценни камъни. Трябваше ли да турят на Христа някаква огърлица, за да изпъди беснуемия?

Казва: “Доведете ми го тук..” Излиза вън, не нарушава Божия свят, остава това дете да функционира както трябва. Сега за да излекуваме някой болен, трябва да отнесем някоя огърлица на лекаря. Кой лекар сега лекува без пари? Кой съдия раздава правото без пари ? Кой син, коя дъщеря, правят нещо без пари? В умовете на всички, навсякъде седи една идея - да печелят пари. То не е за укор. Лошото е, че я няма любовта. Защото ако любовта функционира, средствата, парите ще дойдат сами по себе си. Не е създаден човек за пари. Ние не сме против богатството. Ние сме против онова богатство, което е отрова за човешката душа, за човешкия ум, за човешкото сърце, за човешката воля, за човешкия организъм. Ако ние схванем, че богатството в света, това са добродетелите, знанието, положителните качества -това е друг въпрос. Най-първо ние трябва да се заемем да имаме знание, да имаме пълна свобода, да имаме пълна любов, тогава

богатството ще бъде като един резултат на земята, ще бъде на наше разположение. Ако всички хора имаха тази любов, каквато Христос показа, тогава какъв щеше да бъде светът! Туй, което един човек не може да направи, цялото човечество ще го направи. Ако всичките хора решат да имат едно сърце, една воля, всички тия сегашни мъчнотии, които сега съществуват, ще се премахнат. Да ви кажа сега, какво трябва да се прави.

Всички ние трябва да се свържем с Първата Причина в света, да се свържем с първоначалния източник на нещата, и във всеки един момент да бъдем готови да пожертвуваме всичко за Него. Туй е личното, индивидуалното, което човек може да направи в себе си. Никакъв закон не трябва да го заставя, защото със закон всички вършат. Кой не отива със закон на бойното поле да се бие? Всеки отива да се бие за отечеството. Но това е по принуждение. Адвокатът защищава някакво право по принуждение; лекарят лекува по принуждение; проповедниците проповядват по принуждение. И вие ме слушате по принуждение, не по добра воля. Аз ви наричам всички затворници, вие се наричате свободни. Аз мога един ден да ви изведа навън от затвора. Наричам хора свободни само тези, които са се освободили от всички видове престъпления: умствени, духовни и физически. Според мен, всеки един човек, който се секне на улицата е престъпник; според мен, всеки един човек, който плюе където му падне, е престъпник; всеки, който се криви като ходи или който мига непрекъснато, е престъпник; всеки, който киха, без да си сложи кърпа на устата, е престъпник Това са дефиниции, вас не ви засягат. Онова, което казвам, то няма да ви засегне. Аз съм взел в съображение да причиня по възможност най-малката вреда, когато говоря така. Някой път виждам, че ще причиня вреда, но аз гледам да причиня най-малката вреда; ако причиня, то поне да бъде най-малката. Когато барабанчикът бие тъпана, ползата каква е? Като се бие тъпана, поне всичкият прах отскача, никакъв прах не остава. Това е необходимо, защото този прах може да запуши вашите пори, може да запуши

вашите очи, може да запуши вашия нос. Защо кихате? За да отскочи прахът. Плюете, за да се махне прахът. Навсякъде прах, от прах ние страдаме. А прахът се образува от смъртта. Природата, понеже прахът се вдига нагоре, турила всичките тия прашинки да работят - за дъжда, за дъждовните капки, за да ги обновят по някакъв начин. Всичката тази мъртва материя трябва да се обнови, да оживее. Представете си един свят, в който няма никакъв прах, да е абсолютно чист.

Вземете нашата София; София минава за един чист планински град, а има толкова дим, мръсотия, толкова кал! Питат ме някой път, защо ние софиянци не живеем добре. Как може да се живее добре в такава една атмосфера? Ние се нуждаем от носител на въздуха без никакъв прах. Абсолютно чист въздух без никакъв прах. Трябва ни една светлина, която да е преминала през този въздух, чиста храна, чиста светлина, неопетнена светлина, която като влезе в очите ни, да ги нахрани. Ние приемаме храната през устата, въздуха - през дробовете, светлината -през очите. Аз взимам живота не като еднократен процес, взимам всичките състояния на човека от сутрин до вечер.

Човек и като спи, не е добър. Вечерно време какви ли не работи прави. Някой път вечерно време на сън вършите работи, които не са простени. Денем сте като светия. Възможно е вечерно време да правите хубави работи, денем да сте един престъпник, а вечерно време на сън да вършите светийски работа. И то се зачита, но в будния живот не е.

Онова, което искам да запомните е следното: в природата, или в сърцето на Бога има едно желание да ни освободи от всички нещастия. В сърцето на Бога ни най-малко не Му е угодно да ни вижда да страдаме, но Той не може да отмахне от нас страданието, механически страданието не може да го отмахне. Има един начин, не че не е възможно, но ако се приложи, тогава светът по този начин няма да съществува. Туй, което е сега, този ред на нещата, той би трябвало да престане. Този свят както сега съществува; има едно

преимущество, то е следното: този свят е направен само за да се опознаем. Той е като едно рандеву - да се срещнем, да си кажем "добър ден". Богати и сиромаси се запознават. Възлюбени и възлюбили само се запознават, какви ли имена не си турят. Бащата и майката се запознават, адвокати, лекари, съдии се запознават. Болните отиват при лекарите да се запознаят. Другояче насила ще ги закарат да се запознаят. Болният обикновено носи някой подарък на лекаря, някой път пуйка, някой път една тенекия сирене дава това-онова.

На този свят сме дошли да се запознаем. След като се запознаем, ще дойдем до един свят, дето няма да има вече запознаване и срещи. Онази, младата мома...Ще ме извинят младите моми, някой път съм принуден да ги взема за пример, и колкото пъти ги взема за показ, все трябва да платя нещо; не е хубаво тъй да си служиш с парите, но с младите ще изясня една идея. - Младата мома след като се ожени ходи ли да търси рандеву, да се среща и да се запознава с някого? Ако рече да се запознава, това може да бъде някой-чужд момък. А всяко ново запознанство мъжът й го счита за престъпление. Значи своето запознанство той го счита за добродетел; а щом тя се запознае с втори, той го счита за голямо престъпление. Неговото запознанство с момата беше по любов. И с втория е пак с любов. Какво престъпление има в това? Няма никакво престъпление. Престъплението е вътре в неговото понятие: как тъй с чужд мъж да се запознава. Любовта ще те направи свой. Този, с когото се запознаваш, той ще те направи свой.

Тогава ще кажете: това са много свободни разсъждения, светът ще се развали. Ще ме извините. Че ако досега светът не се е развратил, моите думи ли ще го развалят? Ако всички вие сте светии, аз прося извинение от вас, че ви проповядвам една истина. Аз ще си взема думите назад. Ние седим пред онова Лице, пред онази велика Истина. Образът на всеки човек в нашето сърце трябва да бъде свещен. Аз мога да се не изказвам. Себе си съдя, ако не изповядвам Истината. Като срещна едного съм любезен, срещна друг, не съм така

любезен. Не, не, така не се разсъждава. Всички са хора, които са излезли от Бога, и към всички ще се отнасяме еднакво добре. Аз може да не уважавам техните лоши постъпки, но ще кажа: Много си обичен, но не можеш да говориш хубаво. Много добър човек си, но плюеш. Много си добър, но обичаш много да се секнеш. Даже, знаете ли, един ден се натъкнах на една много голяма мъчнотия и оттам насетне взех да се коригирам и да гледам да съм много внимателен. Изпращах един гостенин навън от къщата и след като съм го нагостил хубаво, без да искам плюнах, когато го изпращах. Той го чу и си каза: "Виж, плюе подире ми. Такова почитание да ми дава." Представете си, добре ви нагостят някъде и като ви изпратят десет крачки след вас плюят. Казвам на себе си: "Слушай, така не трябва да плюеш никога! След никого! Ти трябва да имаш един плювалник и да плюеш в него. Като плюеш в къщи, никой да не те слуша." Не плюй, не се секни! Престъпление е да плюеш, отгоре ни определят глоба.

Учете се от моя опит. Не плюйте, не се секнете, но идете да се скриете, никой да не ви вижда, когато правите тези неща. Не е хубаво. Плюене аз разбирам в широк смисъл. В своята мисъл, в своите чувства, в своите постъпки ние трябва да дойдем до онова положение да се считаме Синове Божи. Сега Господ е навсякъде. Най-първо всеки човек това, Реалното да го види. Има едно верую в света. Аз ви говоря сега за положителното.

Христос казва: "Ако аз кажа, че не Го познавам...." Ние казваме, че в себе си като едно отражение познаваме Бога. Като едно отражение Го виждаме навсякъде в себе си. Не че реалността е в мене. След като се разруши моето тяло, де може да бъде реалността? Има едно нещо, в което реалността се отразява, и аз го виждам. Туй, което сега имаме, то ще си иде на своето място. Ние ще останем с тази реалност, с която сега живеем.

Ще забележите, че у вас има едно реално състояние. При това реално състояние и да сте богат, и да сте беден и болен, то остава неизменно. У някои туй състояние е такова, че те губят съзнанието си

и то някой път се помрачава. Ние казваме: реално е туй, което не умира; туй, реалното, което живее, в което злото не може да влезе вътре като един елемент, което може да е само добро.

Христос казва: "Доведете ми го." Пазете вашите мисли! Вие сте сега в един период на едно развитие, когато светът трябва да се пречисти. Толкова пертурбации сега стават! В света може да стане някакво преобразование, и ще стане. Но докато дойде преобразованието, вие ще имате страдание. Как ще се справите с вашите страдания? Да кажем, че имате богати приятели, добри приятели. Изпаднали сте в гората сами, там вашите приятели ги няма, а студът е минус 35°. Питам: какво ще правите тогава ? Обърнете се към Господа и кажете: "Господи, спаси ме!" Няма да мине един час и всичко това ще се измени, ще духне един топъл южен вятър и целият ход на природата ще се измени. Затова наричат въздуха, че е дихание на Бога. Той не е нещо физическо, той е навсякъде. Ще проектирате своята мисъл към Бога, независимо като един учен човек ли, като един пророк ли, като един светия ли ще се отнесете към Бога. Няма да мислите какво е Той. Няма да мислите дали Го няма. Ще се отнесете към Неговата добра Воля без никакво съмнение. Няма да разсъждавате. Всичко може да бъде, ако се отнесете към Господа като към свой баща. Ще кажете: "Туй, което искам, ще бъде!" В Бога има една черта, с която се отличава от всички: Той обича да задоволява и най-малките желания на най-малките, дребни същества. Няма желание, колкото и да е малко, което някое същество и най-микроскопичното да е, да има, и да не е задоволено от Бога. В него има желание да задоволи тази нужда. Това прави само Господ. А ние в сегашното си понятие за Бога мислим, че пред Него трябва да се явят светии, да се молят, да Го убеждават, че тогава да изпълни нещо. Той е образец на милост. От Него ще се учите как да бъдете милостиви. Светиите от Него се научиха как да бъдат милостиви. Те казват: "Господи, направи с него тъй, както с нас, постъпи с него тъй, както с нас." Те не казват: "Постъпи както той

постъпва", но казват: "Господи, постъпи така, както с нас постъпваш." Тяхната молитва е много кратка. Те не се молят дълго. Ние как ще постъпим? Това е сега наше вътрешно разбиране.

Оставям една мисъл: "Доведете ми го". Сега аз правя един друг превод. Доведете ми ги и двамата тука - и богатия, и сиромаха, и добрия, и престъпника, и онзи, който има да дава, и онзи, който има да взима. Съдията казва: "Доведете ми ги". После казва съдията в съдилището: "Вие готови ли сте да се примирите?" Двамата трябва да се примирят. Не мислете, че вие можете така лесно да отхвърлите вашия лош живот. Лошият живот е живот на миналото, но той има в себе си една задна мисъл. Вие с вашия лош живот не може изведнъж да се справите, не може да съедините вашия лош живот с вашия добър живот а тогава, когато вашият добър живот пусне корени в лошия живот, вие ще почнете да изваждате соковете. Защото злото в света се е родило от неприложение на доброто. Всяко добро, което не се е приложило, е станало зло. Абсолютното добро в света е превърнало всички ония елементи на зло, защото доброто не се е приложило. Следователно доброто ще превърне злото и светът ще се промени. Казва Писанието: Бог един ден ще превърне всичкото зло в добро, и противоречията ще се премахнат. Тия противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, в мислите, в сърцето.

Ние сега можем да направим цял един преврат в себе си. Че не е ли тъй? Макар и да си беден, да ходиш свободен като княз, да имаш достойнство и да не мислиш, че си беден, хилав, мрачен, но да ходиш разположен, да знаеш, че си гражданин на една велика вселена, гражданин на разумен свят; да не гледаш с презрение на хората, но с любов да гледаш всички И в най-голямата сиромашия да си разположен, а не наведен, но изправен. И като те питат защо ходиш изправен, какъв отговор ще дадеш? Натоварените хора ходят прегърбени, свободните ходят изправени. Понеже аз съм свободен човек, нямам никакъв товар на гърба си, ходя изправен. Турете ми един товар, и аз ще ходя прегърбен. Някоя сестра ще дойде и ще каже:

- Много съм обременена. - Казвам: Хвърли товара си! - Как? Не зная. Знаеш да го туриш, не знаеш да го снемеш. - Много големи страдания имам. - Дай ми ги, продай ми ги. - Не мога. - Защо? - Нямам крепостен акт, не мога да ги продам. - Аз се чудя някой път как да помогна на хората. Искам да им купя нещастията, не могат да ми ги продадат. Считат ги нещастия, а нямат крепостен акт, не може да ги продадат, законът не позволява. Казвам: кои са границите на твоите страдания? Иван, Драган, Стоян? - Зная, че има някои съседи, не зная кои са - Че тогава има едно преимущество - ти си свободен. Представи си, че аз ти дам един декар. Преимуществото е много голямо. Малкото е благословение, голямото е тежест в света. В света малки можем да бъдем, но всички в света големи не можем да бъдем. Помнете едно нещо. В света абсолютната истина седи в това: има само едно велико число, а всички други са части на това число. Не може да имаме две единици равни една на друга Това не съществува. В света съществува само една единица, която е абсолютна, всички други числа са части от единицата. Всички малки можем да бъдем и да се стремим към голямото, но всички големи не можем да бъдем. Защото, щом ти станеш голям, с тебе всичко се е свършило. Ти ще измениш всичките си възгледи, ще забравиш всичко от този живот. Мислите ли, че ако достигнете един ден състоянието на Бога ще помните всичко това? Всичко това ще излезе от живота.

Да оставите всички онези тежнения на богатия. Хората, докато са сиромаси, казват: "Само да забогатеем! Това ще направим, онова ще направим, църкви ще направим."...Като забогатеят, нищо не правят. И действително, сиромасите хора са много щедри, всичко дават. Един светски човек, като гледал нашите братя на Изгрева, казва: "Жал ми е за тези хора като ги гледам как са се сгушили, треперят, ако им дам по 20 хиляди лева на всеки, дали ще се оправи работата?" Един светски човек е той. Казвам: "Много хубави, отлични мисли имаш, но двата милиона едва ли ще оправят работите. Ако ги натовариш, ще си

изменят възгледите. Ако не ги изменят, отлично ще бъде." Моите възгледи са други. Не обичам да виждам натоварени хора.

Студът в света съществува при известни условия. Топлината съществува в света при известни условия. Но съществува една особена топлина, която аз наричам абсолютна топлина в света, Тя носи живот в себе си. Щом престъпиш един Божии закон, студът се явява като едно последствие. И в студа, и в топлината ти умираш. В абсолютната топлина няма туй поляризиране, ти живот придобиваш. Необходимо е да изучаваш тази топлина на живота. Тя се кръщава по Нямане на други думи с името Любов. Но любовта ще я освободите от всички еротични понятия. "Ерос" аз наричам понятието, с което вие искате да увеличите вашата любов, да я направите грандиозна. Любовта е израз, който може да даде нашата душа, най-благородния израз на душата. Ако ти дадеш този израз, ти си човек, ти си майка, ти си баща, съдия, учител - ти си човек на място. Не можеш ли да изразиш тази любов, ти си само едно растение, една муха, една мравя, едно увехнало цвете, една изсъхнала трева - това можеш да бъдеш. В края на краищата имаме два резултата: когато аз виждам сухата трева, в моя ум имам съвсем друга идея, когато гледам звездите, друга идея имам.

Когато видя един лош човек, аз не гледам на него така, както вие гледате, аз зная причините защо този човек е лош. От неразбиране е лош. Трябва да стане цяло едно социално преобразувание, едно морално обновяване от хиляди години, но как? Трябва да намерим онзи начин, онзи път, по който може човек да се преобрази, да се освободи. Не че сега може да се постигне. Постига се целта, но ние всякога оставаме разочаровани, след като постигнем нашата цел. Някой път, като проповядвам, след като съм говорил час и половина, аргументирал съм се, оказва се, че някоя права мисъл е разхвърляна; причината е, че далечните работи не може да се направят ясни на хората, а само близките са такива...Прав е човекът, там дето е, го няма. Той ми казва: Ти си пропуснал нещо. Че съм пропуснал, пропуснал

съм. Аз го сравнявам. Тази връзка не мога да я направя, трябва да направя един мост. Ти си връх, а до другия човек, който също е връх, аз трябва да направя мост. Най-после се питам, тъй по вашему: "Ти като говори на тези хора, какво направи сега, те разбраха ли те?" Но веднага идва второто положение: "Когато и да е, ще те разберат." Ама какво ще мислят за тебе? Може да мислят каквото искат, аз зная какво ще мислят. Когато и да е, те ще почнат да мислят право. Без противоречия не може. Тия противоречия произтичат от самите тях. Някой път виждам, някой е недоволен, слушам го да ми казва: - Кажи, кажи! - Казвам: - Не мога да кажа. - Какво ми разправяш това, аз съм болен човек, утре умирам, какво ме интересува! - Обърни се към Бога. -Попщина аз не искам. - Че ти си тръгнал по попщината, там е твоето заблуждение. Че и сега по попщината вървиш. За мен, всеки един неразбран живот е попщина. Всеки един човек, който е турен в граници, туй е попщина. Попът мисли, че неговите мисли са прави. Прав е донякъде.

Моите мисли аз всякога ги сравнявам с една реалност вън от света. Често държа лекции на себе си. Да ви кажа какво правя. Някой път отида при някоя голяма планина. Казвам си: "Ти казваш, че като се молиш, можеш да направиш много. Вдигни тази планина" Планината седи. Казва: "Ти си сега по-умен от мене. В мене са складирани все такива учени като тебе. Виждаш ли това малко кристализирано камъче? То беше едно време един философ, който мислеше, че може да оправи света Сега е турен като един чиновник." Казвам: "Аз не искам да бъда като тези философи!" "Всички философи са у мен, уча ги сега." Тогава аз седна и уча философията на тези камъни. Сега се разговаряме. Този философ казва: "Пази се от моите погрешки, да не се намериш в моето положение." "Какви бяха твоите погрешки?" "Имах мнение за себе си, че съм нещо велико, че всичко мога да направя. Краен егоист бях, който пет пари не даваше за страданията на хората. После изопачих истината, никога не съм казал нещо много умно. Пази се от това нещо." Казвам: "Крайно ти

благодаря. Ще запиша това в моята книжка" Казва: "Пази се от това, което не можеш да направиш. Прави това, което можеш да направиш, а не прави това, което не можеш да направиш." Това, което аз не мога да направя, то е друго. Но има нещо, което не влиза в моето владичество.

Та искам и вие някой път да отидете при канарата и да попитате какво можете да направите. Сега, някой път вие искате да се ожените за някоя княжеска дъщеря или за царски син. Някоя сестра това би го считала за голямо нещастие. Някои искат да бъдат много богати. Идете при планината да попитате, защо не сте могли да се ожените за царския син. Там ще намерите вашия възлюбен, той ще ви каже защо. В тази, великата Книга на Живота ние ще намерим разрешението на въпросите, които ни вълнуват. Искрени трябва да бъдем. А някой път може да минаваме по отношение на много хора, че седим много високо. В сравнение с Божественото колко неща имаме за постигане! Тогава трябва да се освободим от това самомнение.

Един от съвременните царе обичал неговите придворни да го хвалят: "Като тебе цар няма. Всички се кланят пред тебе. Природата, вятърът, всичко ти се подчинява." Тогава той поискал да занесат стола му на морския бряг, дето ставал голям прилив. Придворните казват; "Ваше величество, да се върнем назад." "Че как така?" "Ваше величество, да се върнем назад, приливът иде!" "Не се връщам!" Но като дойде до тебе, ще признаеш, че този прилив иде. Ти трябва да бъдеш далече от него. Туй, което не можеш да направиш, ще съзнаеш, че не можеш да го направиш. Туй, което можеш да направиш, то ще те ползува. От това, което не можеш да направиш, не се обезсърчавай. Това, което можеш да направиш, не увеличава вярата. По-добре малкият придатък, който увеличава вярата, отколкото голямото разочарование на съзнанието. Търсете малките придобивки, които увеличават човешкия ум. Търсете малките придобивки, които увеличават човешкото сърце. Търсете малките придобивки, които увеличават човешката воля. Туй, малкото, то е

Любовта. Вие докато не изучите великия закон на Любовта, да сте доволни от това положение, в което се намирате, по-добро положение няма да намерите. В тази неволя вие ще опитате Бога, който е скрит вътре. Туй, което искате да научите, в туй състояние ще го научите. Някой път може да минете през някоя голяма криза, толкова голяма, че ще се пръснете сякаш. В това ще научите великата истина. Всеки може да изпадне в семейна криза, също в обществено отношение, или в личния живот може да е кризата, законът е един и същ. В този момент именно великото, Божественото ще ти проговори. Когато чуеш този глас на Битието, ти ще станеш едно с всички добри хора, ти ще станеш едно с всички разумни хора през всичките векове, не само със сегашните, но през всичките векове. Те живеят навсякъде. Ти ще се слееш с тях, ще чуеш техния глас.

Благословен е онзи, който върви по Пътя на Любовта. Благословен е онзи, който изпълнява Любовта и който всичко може.

"17 неделна беседа, държана от Учителя на 24 януари 1932 г., от 10 ч.с. София, Изгрев."

ПРОЯВА НА ЖИВАТА СВЕТЛИНА

Ще прочета 5 глава от Евангелието на Матея - глава за блаженствата Ще взема само една дума: "Блажени". Тя е най-положителната дума в българския език. С качествата, които тя изразява, са свързани и други думи: блажени нажалените, кротките, гладуващите. Гладът е положителна дума.

Вие, разбира се, искате да кажа това, което вие искате. Не мога да ви го кажа, нито мога да кажа това, което аз искам. Искам да кажа в дадения случай туй, което трябва да бъде. Защото всеки един човек си има свои лични възгледи - или сегашни, или на миналото, или на средата, и той мисли, че са негови. И да се потвърди, че туй, което вярва, което знае, е право - може, хубаво е. Ако моите възгледи са прави, ако моите мисли са прави, ако вашите мисли са прави и т.н., има един закон: тогава страданието е несъвместимо, нещастието е несъвместимо, противоречието е несъвместимо, беднотията е несъвместима, смъртта е несъвместима.

Казва някой: "Аз съм това, аз съм онова." Не, страдаш ли, ти нямаш верую; умираш ли, ти нямаш верую. Ще каже някой: Трябва да умираме. - Бог не е Бог на мъртвите. Че ти като умираш какъв Господ имаш? - Трябва да умрем. - Който греши, той умира. Тъй седи въпросът. Сега казват: "И праведният, и грешният трябва да умрат." - Не, не говорите истината. - "Христос умря." - Христос умря заради греховете на хората. Ако един човек фалира, фалира заради някога. Някой от вас дойде при мене и казва: "Ти не влизаш ли в моето положение, не знаеш ли, че аз съм нещастен човек?" - Ако ти си последният нещастен човек, моя длъжност е да ти помогна, понеже аз като уредя твоето нещастие, Царството Божие ще дойде на Земята. Но ти не си последният, след тебе идат хиляди, мисля за всичките тях. Ако уредя само твоите работи, нищо няма да уредя. Ако е тъй, кой

баща не урежда работите на своя син или дъщеря, коя държава не урежда работите на своите поданици? Ако е да пишеш хубави писма, кой баща не е писал хубави писма на своя син и дъщеря, но светът не се е оправил. Какви ли не такива слова на високи хора са казани, и Христос е казал, но светът не се е оправил. И защо не се оправи? Защо Господ не иска да оправи света? Защото е Любов. Затова не иска да го оправи. Ако не беше Любов, щеше да го оправи. Вие тогава не разбирате закона. Тъй да се оправи светът, както вие искате, то е механически закон, все едно да се турят обръчи на каците. Каците седят правилно, докато са обръчите.

"Блажени". - Светът не може лесно да се оправи. - По-лесна работа от тази няма. Но най-лесната работа е най-мъчна, понеже е работа на всички. Ако всички не се съгласят един с друг, светът не се оправя. И светът не се оправя по единствената причина, понеже всички същества - и хора, и растения, и животни и риби - всички не са съгласни, нямат едно мнение. Рибите мислят едно, животните мислят друго, растенията мислят трето; и между хората е същото: едно общество мисли едно, друго общество - друго. Ако всичките хора се съгласят, да мислят едно, Царството Божие ще дойде. Понеже иска да вземе мнението на всички, Господ чака. Той иска да види своето Царство, но дал е разпореждане, всички трябва да гласуваме - има закон, че всички трябва да гласуват за Царството Божие. Ако всички гласуват, ще дойде; ако има един, който да не гласува, Царството Божие ще чака. Ето къде е мъчнотията. Господ не може да престъпи закона. Казвате тогава: "Да ги намерим колкото души има в света, които не са гласували, да ги убедим." Сега, туй е проповядване. Аз ви проповядвам да намерите този последния да гласува тия правила, да дойде Царството Божие. Ако не гласува, Царството Божие няма да дойде. Ако можеше, то щеше да дойде.

"Блажени." В блаженствата няма противоречие. Има един отрицателен живот, който сега го имаме. И той е хубав, той е живот за упражнение. Малките деца трябва да се занимават с нещо, но след

като тия детински упражнения отминат, ще дойдат упражнения в училище, да се учим. Сега е дошъл периодът на учението. И то не са ни потребни излишни знания, но съществени. Ще говорим за блажените. Казват: "Той е нищ духом." Какъв е нищият духом ? Нищият е свободен от всичките грехове, той няма нищо, той седи и мисли в ума си кой е този последният, който не е гласувал за Царството Божие; жал му е, ходил да му говори, пролива сълзи. Онзи казал: "Аз ще си помисля." Той жали за този последния, той страда - всички гласували, един останал, не може да го убеди. Блажен е, който жали за този последния, който не е гласувал за Царството Божие. Вие казвате: "Защо ще жалим?" Тоя жали не за себе си, но за другите. Той жали, че хиляди и милиони чакат - чакат да видят какво е мнението, съгласен ли е последният да гласува или не. Той мисли дали трябва или не трябва да се гласува, какви са законите, какви са правата, да не би да дойде нещо по-лошо, отколкото е сега. Сега, вие какво мислите, вашето мнение какво е? Тази мисъл никому не е идвала на ума, тази мисъл е нова за всинца ви. Близо сме до истината сега, Господ седи при вратата и казва: "Гласувай, ти си последният." Ти казваш: "Господи, какво може да стане, какво ще направя аз? Аз съм такова малко същество!" - От тебе зависи, ти като гласуваш, Царството Божие ще дойде, ти си последният! Ти казваш: "Но тази работа кой я знае, някой лош дух има в мен, аз не съм толкоз важен в света." Ако си последен в едно дело, ти си най-важен. Когато всички дърва са готови на огнището, най-важна е една малка клечка - тя като се драсне, всички дърва се запалват. И тогава всичко става: и хляб се пече, и вариво се вари, и яденето става, и хората се стоплят - всичко се нарежда. Ние сега умуваме в своите размишления - изменила се е нашата права мисъл, ние нямане една права мисъл за живота.

Три фази има, които отличаваш човека в опита му да познае Истината. Той нещата може и да ги вижда по форма, но не може да знае отношението между една форма и друга. Защото във всички форми има вътрешно съдържание. И всичките форми не са

изпълнени с едно и също съдържание. После, важен е смисълът, който е турен в туй съдържание - то има смисъл, и той се различава. Силата - и тя се различава. Казвам: във всяка една дума, която вие може да изкажете, във всяко ваше желание, във всяка постъпка има три фази. През тия три фази трябва да минават постъпките ви, желанията ви и мислите ви. Тази ваша мисъл трябва да придобие форма, външно да стане красива. Това е обаче само една трета от Истината. Тази ваша мисъл, след като постигне своята форма, трябва да придобие съдържание и най-после да дойде вътрешният смисъл. Те са три фази, които са необходими; има и други, но за сегашния живот, който така не мисли, той не може да се добере до Истината, не може да бъде благоугоден на Бога. Не че Бог не ни обича, но отношение не можем да имаме. Ще кажете: "Как да нямаме отношение към Бога?" Да кажем, един цигулар започне да свири някое класическо съчинение, но вярно не свири, няма отношение към онзи творец - ако Бетховен, да кажа, или Бах го чуе да свири неговото произведение, той ще направи една гримаса, ще каже: "Не взима вярно, не изразява моята идея."

Следователно ние сме хората в света, които трябва да изразим Божествените идеи. Искаме ние да изпълним това, което Бог е написал. Ти си един изпълнител - ще изпълниш тая част, която ти е дадена, и добре да я изпълниш. Казваш: "Постарах се да я изпълня." Няма какво да се стараеш, хубаво ще свириш, по всичките правила, безпогрешно. Ще каже някой: "Може ли без погрешка?" Може, който се учи; който не се учи, не може. "Може" и "не може" са думи относителни. Под думите "онзи, който не може" разбираме един човек, който е инвалид. Не може да ходи кой? Който има ревматизъм в краката, който има болка в корема. Не може да ходи кой? Който има болка в гърдите си. Не може да ходи кой? Който има болка в мозъка си. Казва: '"Какво трябва да се прави?" Ревматизмът трябва да се изхвърли из колената; коремоболието трябва да се изхвърли из стомаха; и болката в гърдите трябва да се изхвърли из дробовете; и

болката из главата трябва да се изхвърли. Как - то е наука. Много лесна работа, ще отвориш вратата, ще кажеш: "Моля, излезте навън на чист въздух, слънцето е изгряло, няма да ви храня повече; досега бяхте говеда хранех ви със слама, сега има трева." На този махна юларя, на онзи хомота, пратя ги в гората, аз ще остана сам да изчистя дома. Идущата година ще си помисля дали да ги приема. Вие философствате, какво морално право има ревматизмът да ви мъчи. Човекът сила има, затова той идва и казва: "Ти си благодетел, научих, че си богат, имаш много пари"; седне в някое шише - в коляното, и казва: "Ще платиш." "Нямам време, шишето е затворено." "Не, ще платиш, докато не платиш, не се мърдам." Ще викаш лекар, лекарят е посредник, той ще го убеждава: "Излез вън." Но ревматизмът не мърда. Човекът казва: "То не е твоя работа, остави," лекарят замине; болният му плати, а болестта остане. Втори път дойде лекарят, пак увещава болестта да излезе. Най-първо иде с шише, но болестта казва: "Не се плаша аз." Дадат едно лекарство, болестта не излиза.

Има един начин, по който всички болести излизат. Той е онзи на "блажените". Като дойдеш при болестта, казваш: "Блажена си ти, сестра, блажена си, че си дошла в моя дом." Като кажеш: "блажена, че си дошла в моя стомах; блажена, че си дошла в моите гърди; блажена, че си дошла в моята глава", болестта ще излезе. Ако не й кажеш "блажена", болестта няма да излезе. Този нов начин, начин непонятен, начин неразбран. Как е възможно да кажеш "блажен" на един човек, който те мъчи! Ако лекуваш един човек, на който се е забила цяла игла някъде в дебелините на крака, пък теб те е страх да изтеглиш иглата навън да излезе, ти връзваш ръцете, краката, теглиш иглата, той вика, небето цепи, вика "оле-ле!" Питам: този, когото си лекувал по тоя начин, какво зло си му направил? Че всяка една болест е такова теглене. Аз не съм виждал нито една болест да е дошла за зло. Всяка болест носи благословение в света. След всяко боледуване, човек става по-благоразумен, по-досетлив, по-благороден, влиза в положението на другите хора. Всички хора сега се оплакват от болестта. Някога

някой боледува и ново просветление е дошло в ума му. При сегашните условия, тъй както живеем, болестите са само един резултат, от който трябва да извадим един правилен извод. Не че това е смисълът на живота, това е нещо посторонно. Но всеки човек може да се освободи от една лоша мисъл, която го мъчи. Една лоша мисъл може да се превърне на каква да е болест. Първите хора нямаха никакви болести, но се даде само една заповед, каза Господ: "От дървото на познанието на доброто и злото няма да ядете!" После им каза какви ще бъдат резултатите: "В който ден хапнете, ще умрете" - ще започнат страданията. Страданията са признак, че човек трябва да се освободи от един стар ред на нещата, който съществува. Ние страдаме и умираме поради тоя стар ред на нещата. Туй старо разбиране трябва да се замени. Ние украсяваме мястото на онези, които за заминали. Мъжът, докато била жива жена му, нищо не й давал, не изпълнявал нейните желания, много пъти се карал, казвал некрасиви думи. След като умре, ще тури на камъка венци, ще ходи, ще туря цветя, ще прелива с вода, ще прелива с вино, ще пророни няколко сълзи, ще казва: "Добра беше, хубаво готвеше." Ще плаче сега. Каква нужда имат умрелите от нашите сълзи? Плачи за живия човек, когото си наскърбил, плачи за него, кажи: "Братко, не бях от блажените !" Кой е блажен?

Има една дума, която Христос е оставил да разберем. Вие трябва да намерите тая дума, изгубената дума. "Блажени нищите духом." Има една изгубена дума, който я намери, то ще е разрешение на ребуса, ще се осмисли животът. Ако всички в света гласуваха, той щеше да се оправи. Има нещо изгубено в света. Пише ти един твой приятел писмо, едро отлично писмо, ти четеш, дойдеш до края, спреш се на една мисъл, яви се у теб една малка сянка. Казваш си: "Дали този приятел върху туй, което е писал е мислил, или така е писал да ме залъже?" Не е само външната форма. Ти си поет, писател си, музикант, някой път сам намислиш нещо, напишеш нещо хубаво. Най-първо се въодушевиш, защото всеки един писател, всеки един

поет мисли, че туй, което е написал като го публикува, светът ще се оправи. И право е. Но после, след като го пусне в света, той почне да се съмнява в тая мисъл.

Кога ще се оправи светът? Светът ще се оправи, когато ти обърнеш онзи последния, който не е гласувал. Твоята поезия още не е достигнала до последния. Всички трябва да я възприемат. Пишеш за любовта, но ти си писал само до едного, тази любов не е достигнала до последния, той седи там и не иска да гласува да дойде Царството Божие; и тогава всички страдаме. Ти се усъмниш в себе си, казваш: "Какво може да излезе от мене, аз не съм учен човек, да бях свършил четири факултета!" Ти си мислиш, че щеше да оправиш света? Аз да ви посоча, че тия, които са свършили четири факултета, не са оправили света. Ти си прав като казваш, че не си свършил; но и онези, които свършиха, мислеха да оправят света, но после казаха: "Знанието няма край." Именно, знанието нямаше да бъде неоценимо, ако имаше край. Да благодарим, че знанието няма край. В туй седи хубостта на знанието. Туй, което не можем да постигнем, то е реално. Туй, което всякога постигаме, то не е реално. Едно противоречие е това. Философски противоречива е тази мисъл.

Аз ще ви приведа един пример. Ако си намерил балканския извор, не мисли, че ти трябва да го изпиеш. Това значи, че като идеш, ще пиеш колкото ти се пие, хиляди хора ще дойдат, този извор все ще извира. Да разрешиш въпроса на вечността, значи да изпиеш всичката вода. То е невъзможно. Океанът не е могъл да събере всичката вода на едно място, защото има много вода, има вода събрана в пространството, и океанът казва: "стига толкоз", постоянно тече. Ако вие имате знанието на древните мъдреци, ще видите, има постоянно слизане и качване на водата. Горе в пространството има много по-големи океани, отколкото на земята. Вие ще кажете; "Покажете ни ги тия океани къде са." Най-първо идете и вижте Атлантическия и Великия океан на земята, идете, пребродете ги; после идеше на Северния и Южния полюс, да видите и тамошните

океани, и като дойдете, ще ви кажа и другите къде са, да се разходите и до тях.

Вие питате: "Какво е Божествената Любов?" Същият закон. Ти още с любовта в дома не си се запознал, какво нещо е, пък искаш да разрешиш какво нещо е Божията любов. - Я ми покажи Божията любов. - Ти с любовта на своите деца, с любовта на своята другарка, на своите приятели не си се справил, пък изведнъж - какво нещо е Божията Любов. Казвам: Братко "блажен", ти си един от блажените. - Този въпрос, казва, аз не съм го разрешил. Аз му казвам: От блажените са - Как, казва, от блажените? Ама аз искам да го разреша. - Тогава ти ще станеш нещастен. От разрешението на този въпрос вие страдате, Ние мислим, че сме разрешили въпроса, но как го разрешаваме? След като сте изследвали дълго време Божията Любов, учили сте, учили, вие казвате: "Няма любов, то е празна работа, яж и пий." - и разрешавате въпроса. От този ден разрешихте въпроса, но сте нещастен, ходите, няма смисъл животът. Защо няма смисъл животът? Защото си разрешил въпроса, че няма любов. Вдигни глава, яж и пий - така не може да се разреши въпросът. Та мислите ли вие, че ако днешната криза се разреши, хората ще бъдат щастливи? В съвременните народи, в съвременното общество, в съвременния строй, на всички религиозни вярвания им липсва едно нещо. Те нямат единство в разбирането си за Бога. Те казват, че Бог е Любов, но всяка религия по форма живее за себе си. Православието живее в православието; протестантството живее в протестантизма; баптистите живеят в баптизма; социалистите живеят в социализма; комунистите живеят в комунизма; българите живеят в българщината; англичаните живеят в англичанството; французите живеят във французщината. Така светът не може да се оправи. То е сегашното положение. Ако искате да дойде Царството Божие, така не може. Няма да оправят англичаните света и българите няма да оправят света, и русите няма да оправят света, и американците няма да оправят света, никой няма да го оправи. Светът ще се оправи, когато цялото човечество от

начало до край, всички гласуват за идването на Царството Божие на земята, в една мисъл се съединят.

Тогава ще ви приведа един мит из древността. Това се случило няколко хиляди години преди Христа, в епохата на един знаменит владетел, който се е наричал Бен- Азур - това е превод. Работите в царството не вървели и повикал Бен-Азур всичките десет мъдреци да уредят неговата държава. Тогава се явяват трима мъдреци при него. Първият мъдрец бил Хазур-Мен, вторият - Азон-фа, третият - Кияррон-Ра. Тези трима са най-важните. Те му казват: "Трябва да напуснеш царството, да те заведем в един замък и оттам ще даваш своите разпореждания. На народа ще пишеш, че отиваш на едно дълго пътешествие, да обиколиш земята, ще оставиш управлението на нас." Тия тримата мъдреци имали още седем души помощници. Съгласил се тоя владетел, когото закарали в храма и го затворили, и му казали: "Ще правиш това, което ние ти кажем; туй, което правиш, ще бъде за твоя полза и за полза на твоето царство. Ако право издаваш заповеди, и положението на народа ще се подобрява, и твоето положение ще се подобрява. Ако заповедите имат лоши резултати, положението на народа ще се влошава и твоето положение ще се влошава."

Сега, да направим един малък превод. Когато вашето положение в живота се влошава, какво показва това? Ако вашето положение се подобрява, отношенията ви към Бога са се подобрили, и към цялото човечество; ако вашето положение се влошава, отношението ви към цялото човечество се е влошило. Та казвам: този владетел разбрал как трябва да се изпълни Волята Божия. Той казал на своите мъдреци: "Бих желал, но нямам достатъчно знания да изправя тая работа, както вие разбирате. Ще ида да уча, и когато свърша своите науки, ще дойда пак." Оттам насетне той оставил цялото управление на тия десет души мъдреца. Той отишъл да следва и досега не се е върнал, и мъдрите хора управляват. Казваме: "Кога ще се оправи светът?" Когато Бен-Азур се върне. Той казал: "Като науча цялата истина, ще дойда да я приложа както трябва, сега не съм в състояние да я

приложа." Казвам: ако в душата на всеки едного от вас се зароди идеята и вие като Бен-Азур да идете да следвате, колко години ли ще следвате? Вие често казвате, че трябва да се самоотречете. Какво нещо е самоотричането? Ти трябва да бъдеш щедър. Какво нещо е щедростта? Ти трябва да бъдеш справедлив. Какво нещо е справедливостта? Може от твоето гледище да си справедлив сам за себе си, но за другите да не бъдеш справедлив. Ти можеш да бъдеш справедлив. Да бъдеш справедлив към другите - то е Божественото Начало, което трябва постоянно да функционира у нас. Вие всички се постарайте да станете членове в Царството Божие. В Царството Божие никой не може да влезе, който не е гласувал за неговото идване на земята. Умреш, идеш там, питат те: "Гласувал ли си за Царството Божие?" "Не". Върнат те наново на земята. Трябва да се гласува за идването на Царството Божие на земята, всичките хора трябва да имат идеал да живеят добре в света. Сега навсякъде съществува едно подозрение. Ние сме за изправянето на света, за внасянето на един Божествен ред на нещата: да се не избиват хората, да се не измъчват хората, да бъдат справедливи онези, които управляват и с управляваните да имат разумни отношения, едната и другата страна. Силният трябва да бъде силен, за да помага на слабия. Слабият не трябва да злоупотребява със слабостта си, само с него да се занимават. В душата на слабия трябва да има един идеал, да не е един вечен инвалид, той трябва да оздравее. Казвам: в света ние се нуждаем от здрави хора във всяко отношение - и във физическо, и в умствено отношение; мислите трябва да бъдат чисти като кристал, желанията трябва да бъдат чисти като кристал и постъпките трябва да бъдат чисти като кристал. Ние започваме много добре, но казваме после: "Тази работа няма да се свърши, виж как хората си живеят." - Хората станат идеал. Как живеят в света? Всеки един знае как живее. Всеки живее тъй, както разбира. Не считайте, че другият е несправедлив. Но от Божие гледище всичките тия хора не са изпълнили още закона на Любовта. Ние досега изучаваме света по отношенията му. Да кажем,

орачът оре, но той още не е орач, той още не се е научил да печели, той граби още земята. Иманярът копае дълбоко в земята, изважда злато, но той изважда чуждото скрито богатство, обсебва го. Казва: "Забогатях." То не е истинско богатство, то е вземане на придобитото, на готовото. Да се научиш да придобиваш ти сам от съкровището, от Бога, тук е въпросът, а така наготово всеки знае. Умният човек може да придобие, само че кога? В света не може да има истинско придобиване без закона на Любовта Как ще спечелиш една душа? Много пъти християните казват: "Да придобием една душа." Как ще я придобиеш? Не може да се придобие една душа, която не забогатява, която е в бездействие. Трябва да я научиш да живее чисто, свободно, тази душа да почувствува свободата. Някой казва: "Аз придобих своята свобода" - Ти си за мене идеал. Ние търсим Бога защо? Понеже тоя живот, който го имаме, той е даден от Него. Като ни е дал Бог живота, Той не иска ние да бъдем роби. Христос казва какви са отношенията тук. Едни ще се нарекат Синове Божии. Кои ще се нарекат Синове Божии? Миротворците ще се нарекат Синове Божии. Ред отношения има вече.

С тази беседа не искам да ви морализирам, държа я, за да ви науча какво да правите. Според мен вие всички знаете какво да правите, много учени хора сте. Официално не сте учени, нямате дипломи, но според мен официалната наука е съвременната наука, а има наука, с която човек се ражда. Има хора, които са се родили ясновидци, има хора, които виждат през стените, имат развито шесто чувство, надалече виждат, предсказват бъдещето, знаят кога ще стане земетресение: могат да ви кажат, че в еди-кое си време, в еди-кой си край ще стане земетресение. Обясняват го и не могат да го обяснят, казват, че става по същия начин, както барометърът се изменя; когато налягането е силно или слабо, в него живакът спада или се вдига. От спадането и вдигането на живака съдим, че има известни промени във външния свят. Да кажем, ти си при един човек, веднага в тебе се яви гняв, чувство на отмъщение за нещо. Коя е причината? Ти си

скъсал връзката с Бога, мислиш, че всичките хора са ти врагове. Твоят син и дъщеря може да ти станат врагове по същия начин. Дъщерята може да мисли, че бащата е враг, кога? Когато бащата не изпълнява всичките условия, които дъщерята и синът искат. Щом като дъщерята каже "дай", и бащата даде всичко, синът и дъщерята казват: "Баща ни е много добър." Защо е добър бащата? Понеже изпълнил всичките прищевки на сина. Когато не изпълни всичките прищевки, бащата не е добър. Да допуснем, че и бащата иска нещо от сина, моментът е такъв. Най-първо синът казва: "Дай". Бащата ще даде. После бащата казва: "Синко, дай." Синът ще даде. Бащата дава, и синът дава, тогава има правилна обмяна. Ако само бащата дава, имаме порядък не на място. Какъв е сегашният порядък? Учените хора, философите искат, каквото те кажат да става. То е половината на истината, всичко да стане. Онези хора, към които се отнася тази заповед, те ще дадат своето. Само с думи работите не стават в света. Всеки трябва не само да каже, но трябва да вземе участие в работата, която сега става. Тази работа в света става по отношение и на нишите тела, защото един ден телата, които имаме, ще се освободим от тях. Други ще дойдат, трети, четвърти, ще се освободим от тези тела; тогава къде ще бъдем? Ние искаме да оправим живота на земята. Животът на земята лесно ще се уреди. Като гласуваме за Царството Божие, светът ще се оправи. Но при сегашния строй работите стоят другояче. След като умрем къде отиваме, какво става с нас? Някой казва: "След като умрем, нас не ни интересува нищо." Как да не ви интересува? Вие не разсъждавате както трябва. Ти си един милионер, имаш десет милиона златни английски лири в една банка. Считаш, че това е сегашният ред на нещата. Теб те интересуват тези милиони. Ако тия пари се изгубят, къде ще бъдеш тогава? Ще се измени мястото. Ти ако си в Англия, ще бъдеш лорд в Камарата на лордовете; ако си в Америка, ще бъдеш някой сенатор в Сената. След като обеднееш, няма да бъдеш никакъв сенатор, и лорд. няма да бъдеш в Камарата, ще бъдеш на друго място. Няма ли да съществуваш? Ще

съществуваш, но ще има различие в твоята мисъл. Като лорд ще мислиш по един начин, като изгубиш богатството, искам да зная как ще мислиш. Да допуснем, че сте богати, мислите по един начин, след като осиромашеете какво ще правите, кажете ми. Тогава ще дойдете до онова верую - не искам да го изнасям точно как е. Ще кажете: "Подиграва се с чувствата." Дошъл някой от умрелите насън и казал: "Синко, дай неща" Бащата се нуждае синът да му даде нещо, че дано да го пренесат в другия свят, да се нахрани. Ако иде от тук в другия свят, докато го преведат, не знам колко време ще е нужно, да да получи яденето.

Сега, да ви преведа един пример, който се е случил в Ихтиманско. Един българин на средна възраст, около 40 години, баща му иде насън и казва: "Синко, да ми направиш курбан." Става синът на сутринта, заколва един хубав овен на баща си. На другата вечер бащата казва: Такъв курбан не искам, курбан истински искам." Синът се чуди: "Заклах най-хубавия овен, какво иска? Отива при един стар човек, разправя му: "Не зная, нашият баща отиде в оня свят, недоволен е нещо, курбан иска. Заклах му овен, гълча ме." "Синко, вземи едва овца с едно агне, дай я на някоя бедна вдовица да си куснат от млякото децата ѝ, може баща ти тогава да е доволен." Той взема една хубава овца с агне и я подарява на една вдовица. Иде на третата вечер бащата, казва: "Хубаво, това искам, това е курбан."

Изисква се в света една идея да имаме всички: да няма гладуващ човек! Ние седим и мислим за поправянето на света. Да няма нито един човек гладен, да няма нито един човек, който вечерно време да си легне гладен, да вдигне очи и да каже: "Няма братство, няма човещина!" Да няма нито един гладуващ човек, така да са будни съзнанията на хората, че всички вдовици, сираци, всичките хора да имат необходимия хляб, жилище - това значи да се изпълни Волята Божия на земята. И когато народът съзнае това, то може да се приложи, по който и да е начин. Не чрез насилие да няма гладни хора в света, да има работливи хора, всички да вземат еднакво участие -

тогава ще има култура на блаженства. Трябва разбиране. А сега насила някой става богат. Законът е друг. Когато единият става богат, другият става сиромах; когато единият става учен, другият става невежа. Знанието, богатството трябва да бъдат достояние на всичките хора свободно. Всеки е призван в света да знае, всеки е призван в света да бъде богат. Ако ние мислим, че не сме богати, ние сме на крив път. Несметни са богатствата, които са в нас. Но сегашният ред на нещата ни е довел до бедно положение, ние мислим, че нищо нямаме. Какво по-хубаво нещо от живота? Какво по-хубаво нещо от твоята светла мисъл? Какво по-хубаво нещо от твоите светли чувства? Няма по-хубаво нещо от това! Ти като излезеш отвън и погледнеш на изгряващото слънце, какво по-хубаво нещо от това? Чрез слънчевата светлина, чрез духането на вятъра, Бог те поздравлява. Срещнеш някого: "Добър ден!" Казва: "Откъде ме познаваш?" Англичанин ако те срещне, ще каже: "Гуд монинг!"Какво иска да ми каже? Ако в лицето на всеки един човек не можеш да видиш проявлението на Бога, ти не разбираш живота. Срещнеш куче, замаха опашка насреща. Ако в туй куче не можеш да видиш проявлението на Бога, не си разбрал живота. Казваш: "Какво размахало опашка?" А кучето ти казва: "Не зная да говоря, ако бих могло да говоря с думи, щях да кажа защо сега махам опашка." Ти като не можеш да се разговаряш с един твой приятел, размахаш се с ръката, казваш: "Сбогом, на добър път, на добър час!" Кучето, като маха опашка, те поздравлява, казва: "Накъдето отиваш, Господ живот и здраве да ти даде." Ти не разбираш - вземеш камък, хвърлиш. Кучето си отвори устата, започне да лае подире ти.

Често мислим, че животът за нас е безсмислен. Това идва донякъде от тая крива философия, на която ние се учим. Бащата казва: "Синко, ти си опичай ума! Гледай да си уредиш живота." Майката казва на дъщерята: "Дъще, гледай да си уредиш живота." Всички искаме да си уредим живота. Всички сме си уредили живота, но има нещо, което липсва, недоуредено нещо има вътре. Държавата следи поданиците, много се интересува от тях; има си специални

хора, които са определени за това. Стражарите са най-учтивите хора, като го срещнеш, ще те поздрави, и като направиш някое велико дело, той ще каже: "Заповядайте в нашия дом, в участъка, искам да зная отде сте родени, какво сте учили, годините ви, ще ги запишем в книгата, много се интересуваме кога сте дошли в България." Ако си в Англия - по същия начин. Ако не разбираш нещата и се противиш на установения ред, ще те викат в този дом. На нас ни се вижда смешно, понеже искаме онези установени процеси, механически процеси в света с един замах да ги премахнем. Невежите в света лесно уреждат нещата: на мен да ми дадат власт, казват, всички ще ги избеся. Като избесиш хората, кой ще остане? Невежите хора все с бесилка уреждат, а умните хора си мълчат и гледат. Като питаш умния, той казва: "Не зная, не съм решил този въпрос." Невежите веднага решават, а умният казва: не зная. Не че не знае той. Казвам: как ще се оправи светът? Най-лесното нещо е да се оправи светът, а най-мъчното - ние да оправим света. Света ние го оправяме, а други го развалят. Там е всичкото: едни го поправят, други го развалят. Затуй имаме един свят на постоянно вдигане - слагане, вдигане - слагане. Ще ви приведа един пример на какво маза съвременното човечество.

Един английски художник нарисувал планински връх, с някакъв велик идеал горе. Безброй хора седят долу и всички гледат към този идеал и чакат реда си. Всеки иска да се качи горе на върха. Там има складирано голямо богатство. Долу се забелязва борба: един като потегли да се качи, той рече да излезе напред, друг го тегли за палтото. Теглят се един друг, никой не може да се качи горе. Всички искат да идат при Бога, но един потегли, друг казва: "Чакай, ти не си първият." Друг рече да върви, и него потеглят: "Ти не си първият." Сега не може да се реши кой ще бъде първият. - Пуснете един; който и да е, и всички тръгнете, когато той замине! За мен този въпрос е толкова ясен, че и децата могат да го разрешат. Този извор е грамаден, до този извор на богатства всички ще стигнат. Пуснете ги наред, кой откъдето иска да се качи, един по един. Някои хора по

един път, други - по друг път, по трети, четвърти, в края на краищата за всички ще има горе блага, всички ще се качат. Но сега въпросът е, кой да се качи пръв. Като идеш пръв, ще кажеш: "Аз съм първият, който се качих!" Без разлика е първи или втори. Въпросът е да идеш и да утолиш жаждата, защото достатъчно за всеки ще има. Знанието ще внесе онзи мир в душата ти, ще имаш онази радост, ще станеш член на цялата земя, ще започнеш да се разговаряш с всички души. Когато дойде любовта, ще започнат да работят хилядите радиоапарати в света. Вие не сте чували едно радио; тия, които вие имате, те са едно хубаво забавление, но слушали ли сте едно радио на светия? Слушали ли сте едно радио от мозъка на един велик светия, този огън на мозъка? Тогава вие ще се захласнете, знаете ли как?

Да ви приведа един пример. В древността било, в християнската епоха; един отшелник 20 години се подвизавал в пълно служене на Бога, постил, молил се, плакал. Най-после явява се един старей, казва: "Какво искаш, синко?" "Моля се на Бога, викам, плача, не ме чува; 20 години се мъча. Господ не ме чува." "Може да не си разбрал хубаво, не си избрал хубаво място. Господ иска хубаво място." Повиква го старецът и го завежда в една пещера, намира една малка дупка отворена и му казва: "Гледай през дупката, какво виждаш?" "Много хубаво!" "През тази дупка всичко ще видиш. После аз ще дойда, след няколко часа, да те взема." Колко време седял там този отшелник? 250 години гледал. Дошъл старецът и, казал; "Хайде, стига ти толкова." "Едва започнах да гледам, търпение нямаш." "Не, приятелю, ти седя 250 години, аз имах търпение да те чакам, но повече не мога."

В Божественото време и пространство няма. При сегашния ред на нещата, ако се открие Божествения свят, всичко ще замре. Онзи манифактурист ще го намериш в едно положение, владиката, проповедникът, майката - всички ще се забравят, няма да има оране, копане на земята. Някой ще каже: "Извеяните хора отидоха нагоре, няма никаква деятелност на земята." Сега, Божественото го уподобявам на туй положение, при което се разрешава онзи най-

важен въпрос, който е в моя ум. То става на следното основание. Онази млада мома - млада мома коя е, млади моми има тук, за тяхна полза говоря; за младите моми говоря, но младите моми да се не възгордеят, старите да не се обидят....Младата мома седи; баща й благороден, майка й благородна, брат й благороден, гледат я като писано яйце. Седи тя, добре облечена, после иде на прозореца, погледне. Майката пита: "Какво гледаш?" "Гледам как минават хората." После дойде пак на прозореца. Не вижда тя хората, някого търси. Много хора минават, но него го няма. Поглежда ден, два, три, въздъхва - няма го. Минава князът. Като го види, върне се весела. Майка й се чуди, като че слънцето изгряло. "Видях го", казва. То е небето. Нищо повече. Да го види отвън, то е една фаза, но той трябва да дойде в дома. Когато ще идва в къщи, тичане ще има. Сега не само момата гледа през прозореца, но и бащата гледа и синът гледа, майката гледа, сестрата гледа. Като се отвори вратата, князът с всичкото си величие влиза; гости наредени, ядене, пиене има. То е Царството Божие - да дойде избраникът. Тогава ще има ядене и пиене, че в туй ядене да участвува не само един, цялото човечество да участвува, да няма човек гладен. Тогава ще дойде Онзи, Когото толкоз дирехме през прозорците от хиляди години, и когото чакаме. От прозорците надникнем - няма Го; в църквата идем, надникнем - няма Го; в училището надникнем - няма Го, в света надникнем - няма Го. Един ден ще дойде, ще Го зърнем, ще се зарадваме и когато дойде вкъщи, всички ще се зарадваме. Туй е законът на Любовта - по човешки да ви обясня. Когато вкъщи дойде Живата Любов, тогава всички взимат участие, всички ще бъдат радостни, няма да има хилави. Онази баба инвалид, и тя, горката, стане като млада мома. Казва: "Дойде, дойде!" Краката й се развързват, и тя сяда на трапезата, като Го погледне радва се: "Дойде вече!" Казвам: когато Любовта дойде в света, всички хора ще се подмладят, всички хора ще станат богати, всички хора ще станат щастливи.

Блажени онези, при които Любовта е дошла! Блажени онези, които са познали Любовта! Блажени онези, които работят с великия закон на Любовта! То е разрешението на въпроса. Туй е искал Христос да каже, когато е говорил за блаженстваща.

Казвам: искам вие днес да гласувате за Царството Божие. След туй да намерите всички ваши приятели, които не са гласували, да гласуват. Едно "окръжно" изпратете по целия свят, който иска сега да гласува. Пратете го, както искате, пратете го на книга, пратете го с мисъл, както искате, то ще отиде на предназначението.

Блажени, които познават Любовта! Блажени, които Любовта е посетила! Блажени са онези, които са на обед с Любовта, в ядене и пиене! Блажени всички онези, дето няма нито един гладен, всички са сити! Блажени са всички, които служат на Бога от Любов!

18-та неделна беседа, държана от Учителя на 31 януари 1932 г. София, Изгрев.

ТЕЗИ МАЛКИТЕ

Ще прочета 18-та глава от Евангелието на Матея. Ще прочета и част от 10-ти стих, 18-та глава от Евангелието на Матея: "Не презирайте никого от тези малките."

Животът сам по себе Си е най-красивото съчетание на една велика разумност. Животът е резултат на нещо. Зад живота седи нещо непостижимо, за което човешкият ум няма понятие, но ние се занимаваме само с този резултат от непонятното, което е зад нас. Следователно туй най-хубавото, макар че се оплакваме от него, най-хубавото е животът. Най-хубавото нещо, това е животът в света. И най-лошото е животът, според както го мислят хората. Всички страдания се раждат все от живота. Раждане и смърт, падане и ставане - всичките противоречия са все в живота.

Съвременните хора са безгрижни по отношение на живота. Богатите имат едно понятие, сиромасите имат друго понятие за него; учените хора имат едно понятие, невежите хора - друго; добрите хора имат едно понятие за живота, лошите имат друго понятие; силните имат едно понятие, слабите имат друго. Всеки разбира живота от своето становище, и всичко това наричат "живот". Учените хора са се старали да дадат разни дефиниции на живота, но не съм намерил нито една дефиниция, която да отговаря на самата реалност, понеже животът е един резултат. Самият резултат не можеш да го познаеш, докато не знаеш причината, от която той произтича. Ние съдим за живота според последствията, които се явяват у нас. Някой път мислим, че животът е лош. Защо? Така го виждаме. Някой път мислим, че животът е добър. Защо? Така ни е достъпен. Следователно животът трябва да се постави на някоя философия, и на някое дълбоко познание.

За да познаеш живота, не е нужно да бъдеш велик философ, или някой светия, или някой поет, или талант. Може да бъдеш обикновен човек, много прост човек и пак да имаш правилно понятие за живота или за човека, да кажеш: ” Добър е този човек". Така също ученият и невежият, и двамата се отличават в разбирането на своето щастие. Ученият човек разбира едно, а невежият разбира друго. Ученият човек разбира от какво иде плодородието на земята, а простият не разбира. Детето може да се радва на млякото, което майка му дава, и майката може да се радва, но между радостта на майката и тази на детето има голяма разлика. Майката се радва за едно, детето за друго. Няма двама души, които да разбират живота еднакво. Изключение ще е, ако има такива. Няма двама души, които могат да се радват еднакво за едно и също явление. Пък радостта и скръбта са един резултат на самия живот. Животът е причина за две последствия: скръб и радост. Защо трябва да скърбиш? Защото живееш. Защо трябва да се радваш? Защото живееш. Ами после? Ще скърбиш и после ще се радваш. Ами после? Ще скърбиш. Който може да даде друго определение, нека даде. Може да се дадат много дефиниции. Ти се радвай, то е резултат на живота. Защото в твоята радост някой скърби, и в твоята скръб някой се радва. Следователно твоята скръб в дадения случай не е скръб за всички, а за някои е радост. И твоята радост не е радост за всички, а е скръб за някои. Едновременно половината хора се радват, а другата половина скърбят. Но всякога радостта е по-голяма от скръбта. Денят е по-голям от нощта. Туй няма да ви го доказвам. Но ако се занимавате с математика, ако премерите количеството на тъмнината, защото тъмнината има тежест, ще се убедите в това. За една нощ се иждивява / т. е. - изразходва / един грам тъмнина за да се покрие цялото земно кълбо с нея. А в един ден се иждивява половин грам светлина. Следователно светлината е повече. Но вие ще кажете: "Отде го намери, че е така?" Попитайте учените хора. Когато говорят за атома, къде са го намерили? Чудни са, питат ме, де съм го намерил. Че как учените хора хванаха атомите? Атомите имат йони, протони и

още много частици, но още по-малки от тях има, които само имена още нямат. За в бъдеще някога ще ги кръстят. Това, което не е кръстено, ще му сложат име. Родено е, но име няма. Не го знаем къде е, но съществува.

Някой път вие седите и гледате много мрачно на живота. Питате: "Защо съм се родил, защо живея? Защо умирам?" Защото животът ражда едновременно раждането и смъртта. Един ден животът намира, че твоята форма не съответствува на неговото изявление. Животът казва: "Да се донесе във фабриката да се ремонтира". Ремонтирането го наричат "смърт". След като го ремонтират, става малко годен за живота, веднага отново се роди. Вие не мислете, че само един живот има. Ние на живота не сме фактори, ние сме само гости, поканени на тази велика трапеза, и каквото ти дадат, яж. Втори път господарят, който те е поканил, едва ли при същите условия пак ще те покани. Вторият път ще седиш отвънка, ще гледаш, когато другите ядат и пият, ти само ще надникваш през прозореца, да видиш кои са там.

Ако вие разбирате, животът има хиляди други проявления, и именно в тези проявления е неговата хубост. За пример, вие растете, възприемате живота чрез растенето. Докато растете, искате да бъдете млади. Що е младостта? Качество на живота на щастливия човек. Началото на живота е младостта. Остаряването е качество на разумния живот. Остарял си - дошъл си на разумното. Ти като мислиш по младенчески, мислиш, че старостта е едно нещастие, понеже имаш възгледите на младия. Защо като остарееш мислиш, че си нещастен? Казваш: "Младите години отидоха". Ти гледаш на живота от друго гледище. Като остарееш разбираш, че животът има не само младост, но той има и старост - погледнеш го и от двете гледища. Младият се движи, старият чете, той има светлина. Защо младият се движи? Съвременната наука казва, че движението произвежда огън, светлина. Следователно младият човек, след като произведе огън, който трябва в живота, той остарява. А старостта не е нищо друго, освен да започнеш да мислиш, да четеш. Казвате: "Не ни

трябва старост". Да, но това значи да четете хубави, велики работи. Вие казвате за някого: "Този човек е остарял, но не е разбрал живота". Старият като разбере живота, тогава има смисъл старостта. Защото някои стари хора, след като са произвели огън, са го изгасили с вода, и повече като нямат сила да запалят огъня, зъзнат на студа. Защото в живота има един велик студ. Недоволството, нещастието, това е студът в живота. Не 35° студ, но студ 270° - тъй както учените хора го казват. А аз казвам, че това е студ 3 000 000°, разбирате ли? За земята е това. Сега не мога да ви го докажа, но ще го вземете за вярно. Ако вярвате, добре. Дали ще го вярвате или не, то не може да се докаже. Турците казват "ола белир" - може да е тъй. Дали е тъй или не, то е въпрос, който остава за бъдещето; понеже всичко, каквото хората говорят, за в бъдеще ще се провери. Един ден вие ще видите моите беседи верни ли са или не. Пък един ден ще видите дали сте живели добре или не. Всичко това ще бъде, ще го видите като на картина. Някой път в бъдещите векове ще ви дадат едно кино, ще видите кой де е и как е.

Сега вие ще кажете: "Значи има неща невероятни". Възможно е от Ваше гледище така да е, възможно е половината да не е вярно, възможно е три четвърти да не е вярно и една четвърт да е вярно, 25% допустимо. Аз допущам всичко. Онзи, който има пари, всичко може да отпуща, може да отпусне хиляда лева, 2, 3, 4, хиляди и повече, а онзи, който няма, нищо не може да отпуща. Той може да вярва може и да не вярва, но аз нямам нужда от това. Какво ще ми важи дали вярват хората, или не? Аз най-добрата публика съм намерил. По-добра публика от себе си досега не съм намерил, а вие сега сте ми гости, искам да ви дам едно забавление. Може някой път това, което съм ви представил, да не ви хареса. Ако повикате на гости един американец и му направите една българска лютеница с шопски пиперки, онзи американец ще обиколи за секунда цялата ви къща. Една несъобразност е това. Туй в България се случва. Един американец, продавач на библии, бил поканен от един българин на

гости и след като Му дал и една лютеница само от люти пиперки, той извикал: "Вай, вай!" Българинът рекъл: ”Няма нищо". Дал му после зелева чорба да пие малко. Той седи и се смее: "Аз досега не знаех какво нещо са тези люти чушки". В Америка четох, че имало люти краставички, по-люти от шопските чушки. Носят ги в малки шишенца и когато стомахът на някого е малко развален, ще откъсне малко от краставичките като специалитет, който лекарите дават. Един проповедник имал слаб стомах, на Запад някъде се случило това, носел си шишенце; извадил си малко веднъж и с апетит го изял. Един господин до него казал: "Господине, може ли да ми услужите с вашето шишенце?" "Може, на драго сърце". Той мислел, че онзи е достатъчно опитен в тази работа, изглеждал един доста практичен човек. Вторият откъсва едно голямо парче, запълва му се устата и пламва от лютивото. Едва могъл да попита: "Господине, ти какъв си? Проповедник ли си? - "Че проповедник съм". "Аз много пъти съм мислил за онзи проповедник, който носел огнени камъни. Ти си първият от тези, когото виждам. Огнени камъни носиш в шишенцето". Това е анекдот. Има и друг пример с двама водители на племена в Америка, единият млад, на 25 години, другият стар. Слагат им блюдо, турят им сок, нещо като нашия хрян. Американецът след като вземе месо или нещо друго, ще вземе от този сок да върви месото по-лесно. Младият взел малко от него и като хапнал, поизпотил се малко. Старият го пита: "Как е, хубаво ли е?" "Отлично е". Старият взима от сока, но повече. Започват да капят сълзи от очите му. Пита го младият: "Защо ти текат сълзи?" "Спомних си, че миналата година баща ми се удави в Голоновското езеро. "Не плачи, защото и ти ще се удавиш с баща си.”

Съвременните хора искат навсякъде природата да си отвори всичките врати и всичко да им бъде ясно, понятно. Не, всичките врати на Природата са затворени, понеже тя е в движение. Когато някой трен се движи, вратите му са затворени. Когато някой параход се движи, вратите му са затворени. Когато някой аероплан се движи,

всичко е затворено. Когато някой човек излиза от къщи, той си затваря вратата, затваря си всичките врати. Но когато тренът спре на някоя главна станция, тогава вратите се отварят, да излязат пътуващите вън. Та питат, когато вратите са затворени, какво трябва да прави човек? Той трябва да върши една от най-великите работи - той трябва да учи, да прави своите наблюдения.

Христос казва: "Пазете тези малките." Защо? Защото те живеят на земята, но ангелите им живеят при Бога. Следователно, ако туй малкото игнорираш, то има зад себе си един велик принцип, и тогава ти може да пострадаш. Ако ти презираш живота, значи презираш Бога, защото животът е едно проявление на Бога. То е най-разумното, което съществува. Ако ти презираш живота в неговото проявление, ти се поставяш против онзи велик закон, който ще ти даде голямото благо. Ти може да имаш опитността на тези двамата, да плачеш. Защо? Защото си взел малко. Ти искаш да вземеш голямо парче, но голямото повече люти. Първо трябва да вземеш по-малко, докато се приспособиш. Вземете елементите във въздуха, човек се е научил да ги понася. Едно същество, което не е свикнало да диша нашия въздух, може да се отрови. Човек постоянно трябва да се приспособява към онези отрови, които са във въздуха. Също и като се учим, ние почваме да се тровим. За пример ти имаш едно знание и казваш "наука." - Науката трябва да бъде другояче построена. Ти когато дишаш, трябва да имаш едно хармонично съчетание на мислите. Защото ако мисълта ти не е хармонична, въздухът няма да те ползува. Мисълта ти трябва да бъде в хармония с чувствата и с волята. Онези хора, които се разгневяват, дишат много бързо, у тях има едно дисхармонично движение на нервната система, която е разстроена.

В живота човек трябва да изучава новите положения, как трябва да живее. Вие седите и казвате: "Нали така Господ е направил човека?" Изучавали ли сте как Господ е направил човека? Проучили ли сте направения от кал човек, да видите елементите и силите, които са скрити в него, кои са скритите чувства у него, какво представлява

неговата воля, какво представляват неговите мисли? Вие казвате: "Това е човек, който се движи". Това ни най-малко не е човек. Туй, което се движи и ходи на два крака като една кукла, това още не е човек. Неговата глава се върти, за да пази равновесие. Ако престане да мисли правилно, той веднага пада на земята. Всяко падане, всяко подхлъзване, всяко преждевременно остаряване в живота се дължи на една неправилна мисъл, на неправилни чувства и неправилни постъпки. - Ама другояче не може ли да действуваме? - То е друг въпрос, ако можеш. Но за твоето благо, ако искаш по-дълго време да си млад, ти непременно трябва да проучваш законите на Бога, в които животът седи като един резултат; понеже този живот не иде всякога тъй изобилно. Ако вие иждивите силите на живота си, после ще усетите колко е мъчно да ги възстановите. Никой не може да ви заеме нещо. Никой никому не може да даде. Човек може да даде хляб на стомаха, но ако не стане смилане, тази храна е отрова за него. Ти може да дишаш, но дробовете са толкова нежни, въздухът трябва да е стоплен, ако не, ти ставаш инвалид.

Като затвориш вратата си, ти ще се учиш от Бога и ще Му благодариш за живота, който ти е дал. Ще искаш да ти даде едно знание да живееш на земята, както и Той. То е най-хубавото нещо! Сега ние като се погледнем, виждаме, че сме направили живота си нещастен. Земята за напредналите същества е едно отлично забавление. Нарича се забавачница. Най-хубавата забавачница е земята, по-хубава забавачница в цялата слънчева система няма. Отлична е. И когато на някой ангел някой път му стане много мъчно, той идва на земята да се повесели. Те идат да се повеселят с хората. Като видят, че някой плаче - някой мъж, някое дете, или жена, или философ плаче, вземат едно шишенце от техните сълзи, че отиват в небето и ги разглеждат. "Взех, казва ангелът, тази вода от едно същество на земята, тя изтичаше от очите му". И други ангели се събират и ги разглеждат. Те знаят причините защо е текъл този извор. Сега вие казвате, че от нещастие плачели хората. Лъжете се, и

без нещастието човек плаче. Защото хората плачат и в радостта. Казвате: "Защото съм скръбен, затова плача. "Ами при радостта защо плачете? Но причината за плача не е нито радостта, нито скръбта. Няма по-хубаво нещо от това да плачете; не да ревете. Не спъвайте плача, но рева. Ревът е нещо второстепенно. Плачът е нещо възвишено, благородно. Когато човек иска да изрази най-хубавите си чувства, най- възвишените, ще му потекат сълзи. Ако ти си израз на великото, ще плачеш. То е най-великото разрешение. Казвате за някого: "Каква баба е, да плаче за нищо”. Онзи, който не плаче, не бил баба. Именно трябва да съжалявате онзи, който не плаче, защото бабата най-малко плаче. На планинските върхове пращат най-много влага. Нали от онези склонове, на които са събрани много снегове, като дойде слънцето, ще потече тази влага. Ако изсъхнеха тези върхове, какво щеше да бъде положението на долините? Всичкият прогрес в тази забавачница се дължи само на сълзите, не на рева.

Аз не искам да вярвате в това. Едно определение: плачът е подтик на една нова култура. Когато хората престанат да плачат, стават жестоки, култура вече в тях няма. Защото култура има там, дето има влага. Култура има там, дето има топлина. Култура има там, дето има светлина. Светлина, топлина и влага, това са трите елемента, които вървят заедно. Сълзите, това е влагата на живота. Най-първо имате светли мисли, светли чувства и имате плача на волята. Когато плачът е свързан с човешката мисъл, с човешките чувства, тогава той е един добър резултат. Волята ще дойде като един разумен акт, който обира плодовете от дървото на живота. Колко са подобри тези плодове, които са излезли от светлината или от човешката мисъл, които са излезли от човешките чувства и които са излезли от човешкия плач! Обикновено човек, когато страда или скърби, плаче. Плачът е външен израз на вътрешната скръб, която е свързана с мислите и с чувствата. Сега вие искате да живеете без скръб и без страдание, нали така? Такъв живот не може да съществува. Той е неразбран. Вие не искате едно от най- великите блага. Вие считате

плача за една слабост. Едно от най-великите блага е страданието, скръбта. Скръбта, страданието е един вид изменение, сгъстяване. Страданието е най-малкото състояние на човешката душа. Човешкият дух слиза на земята да вземе малко скръб. То е един резултат, то е една дреха, която духът трябва да облече. Ще знаете, че човек е създаден от една субстанция, от една есенция. Както и да мислите, той е съставен от много елементи, макар че философите поддържат, че човек е съставен от една субстанция. Те не знаят каква е субстанцията. По субстанция е еднообразен, но по проява е много разнообразен.

Сега, това е въпрос, по който учените хора може да спорят. Хубаво е, че има за какво да спорят и какво да доказват. Но ние нямаме време за спор. Когато ядем, когато сме на обед, няма какво да спорим. Ние ще ядем, понеже имаме един опит в лабораторията. Вие ще ядете и след това ще. правите своите умозаключения, своите спорове дали яденето е било хубаво сготвено или не. Сега ще се усмихвате; ще кажете една дума, ще вземете вилушката, ще хапнете, пак ще погледнете в чинията, пак ще вземете една хапка, ще я сдъвчите. И философи, и светии все дъвчат. И светията дъвче по същия начин. Един дъвче отляво надясно, друг дъвче отдясно наляво и това го считате за нещо обикновено. Вие не виждате млекопитаещите преживни животни. Когато един вол яде, той преживя, размишлява. Цял процес протича в този вол докато преживя. Най-хубавото състояние на вола е, когато седне да преживя. Този вол е велик философ, който не е могъл да разреши въпроса в небето и дошъл в забавачницата. Като преживя, казва: "Лесна е тази работа. Там имаше принципи, а тука е резултат". Като преживя, той разрешава въпроса. Като го разреши, веднага хвърля рогата, копитата, кожата тук, на земята и вече е един ангел. Тук той е бил един ескимос, а като отиде в небето, е нещо друго. Вие казвате: "Нашето волче". Като го погледнете, поусмихнете се малко: "Ди, ди". Знаете ли какво значи "ди-ди" ? В Америка на един доктор богослов дават титлата "диди".

Значи по американски вие сте го произвели вече във вол. Всички волове българите са ги произвели в "диди". Всеки български вол е "диди" - доктор на орането, доктор на труда. Българинът без да знае, го прави. Казва: "Ди, синко". Много хубава дума е взел, за да подкара волът да работи - "диди".

Ние, съвременните хора, трябва да обърнем внимание на онази вътрешна красота, която съществува в живота. Този път, по който сега искаме да разрешим въпросите, то е губене на време. За пример, може да се мажеш отвън, да се червисваш. Аз намирам, че е хубаво това нещо. То е най-лесно да се белосаш и червисаш. Една къща, като се намаже с вар, добре е. Някой казва: "Червисала се е". Не е лошо. Българските моми нали си белосват къщите, вземат малко червено, сложат отдолу. Който ходи да се жени за някоя мома, гледа как е боядисала и нашарила къщата си. Казва: "Много хубаво е замазана къщата, кенари е турила за пердета и тя сама си боядисала къщата". Имаше тук една Султана, тя си мажеше лицето. Една сестра ми разправяше следния случай. Имала една книга, подвързана с хубава червена кожа. Гледа, че книгата губи червения цвят. Пита се, къде отиде червеният цвят? А тя имала една слугиня, която си мажела устните с червеното от книгата. Цяла година си червила устните и развалила книгата. Казвам: Това е износен, практичен метод. Аз не правя никакъв упрек. Този е старият метод, най-износен. Има право всеки да си боядисва къщата. Казвате, нацапал се. Може да се е нацапал, но той си се харесва така. Момите си нацапат устните и излязат на разходка. После, българите обичат бели и червени моми. Онази мома, която има червени устнички, веднага всички я харесват.

Има един вътрешен процес в живота, по-хубав, по-устойчив. Защото човек един ден няма да има червило отвън. Тогава и боя няма да има. Сега, докато има боя, много хубаво сте боядисани, но един ден няма да има вар, пък и червило няма да има. Какво ще правите тогава? Сега на вас, българите, лаборатории трябва да имате, да започнете сами да си произвеждате вашето червило и белило, и да ги

туряте на място. Аз харесвам всяка мома, която се черви. Аз харесвам повече онези, които се червисват, отколкото тези, които не се червисват. Аз ги харесвам по това, че са спретнати, не са лениви моми, къщата им е замазана. Онези, които не са спретнати, къщите им не са замазани, неглиже ходят. Аз харесвам светските моми, че са спретнати. Другите са лениви, не обичат да се докарват.

Аз се чудя някой път на философията на хората. Сега правя сравнение, търся причините. Понеже тук е забавачница има какво да се занимавам. Когато някоя мома се влюби в един момък, тя се облича, гледа се в огледалото, вчесва се, отлично работи. Тя на своя възлюбен иска да му каже: "Виждаш ли ме, аз като вляза в дома ти, ще го уредя, виж, че съм спретната, чиста, не съм тъй проста. Зная как да уреждам. Както себе си уреждам, така и тебе ще уреждам". Чудно нещо: онзи, който се влюби в Бога, за нищо не мисли, нито се вчесва, заплеснат става. Казва, че се заплесва от голяма любов. Не е вярно, любовта всичко може да направи, но заплесване в любовта няма. Любовта е единствената сила, в която човек не може да се заплесне. Ти не можеш да се заплеснеш. То е все едно да ми кажат, че гладният като види яденето, може да се заплесне и да не яде. Не може това! Той като види яденето, ще му се отворят очите, ще го погледне оттук, оттам, ще вземе на върха на лъжицата и пак ще го остави. Казвам: този човек не е гладен, нищо повече. Това не е любов. Сега, да говорим по принцип. Ти като обичаш Бога, може да си спретнат, може да си хубаво облечен. Аз ще ви кажа защо, ще ви дам едно тълкуване по отношение на живота, защо някои хора са лоши и защо някои са добри. Лошевините и добрините, това са моди в небето. Не смесвайте. То е външна дреха, с която ще се облечете. Когато някой човек се влюби в някого, той го лъже, той се облича хубаво. Който не се е влюбил в Бога, той се облича в отрицателни качества, в него ще има завист, злоба, омраза, хитрина, лукавство - всички тези качества ги носи и си прави черни дрехи. Черно носи да изгори сърцата на хората. Туй е мода. Когато някой се влюби в Бога,

той ще почне с добродетелите: той е добър, миротворец, облечен е хубаво, ще си направи косата, ще се покаже, че не е стар. Това са две моди. Първата мода в света считам, че е отживяла работа. И лошите хора са влюбени, и добрите хора са влюбени. Защото и онзи, който прави зло, е влюбен в нещо. Той прави зло заради любовта, има някого да обича. Онзи вълк, който хойка, 20 кошари обикаля, кой го кара да обикаля кошарите. Онзи разбойник, който ходи да обикаля със своята пушка къщите, той казва: "Заради нея всичко ще направя". Любов гори сърцето му. Всеки, който не дава, му тегли куршума. Та в това отношение момите трябва да предупреждават своите възлюбени. Но и момите са два сорта. Или да преведа: всеки човек, който се удоволствува, той служи на злото. Всеки човек, който служи на трезвия живот, той служи на доброто. Щом искаш да се удоволствуваш, непременно паденията ще дойдат. Ти искаш да бъдеш млад, това е удоволствие. Искаш да бъдещ богат, това е удоволствие. Друго нещо е стремежът в тебе да добиеш богатство в пълния смисъл - богатство в своите мисли, богатство в своите чувства и богатство в своята воля; после ще имаш и материални богатства - това е в реда на нещата. Но когато ти искаш да добиеш едно материално богатство, без да имаш богатство на твоята мисъл, на твоите чувства и воля, и ще накараш другите хора да работят за тебе - това е удоволствие. След време те ще станат по-умни от тебе и ще почнат да те измъчват. Вие може да станете нещастни. Психологически е така. Вие искате да имате сега едни установени правила, които обаче не могат да оправят сегашния живот. Има един неразбран живот в света, който е произлязъл от любовта, но един живот, който някога е съществувал. Злото в света зависи от една много стара култура, която е съществувала преди появата на човека и на земята са съществували други същества. След туй земята е била преобразена, но материята, с която те са работили, е останала. Следователно ние като сме се облекли с тази материя, тя придава свойства и качества и на нас, тъй както те са творили.

Вие сега ще кажете: "Какво е писал Мойсей?" Но Мойсей не е казал всичко. Сега религиозните хора се спират върху това какво е казал Мойсей. Много малко е казал Мойсей. Учените хора каквото са казали е право. Пророците каквото са казали е право. Пророците много малко са казали. Христос е казал много малко. Казват: "Как смееш да казваш, че е така?" Сам Христос е казал: "Има много неща да ви кажа, но сега още не сте готови, за в бъдеще когато дойдат благоприятните условия, когато вашето съзнание се повдигне, когато Аз дойда пак на земята със своите избрани, тези неща ще бъдат тогава разбрани". Казвате: "Ние вярваме сега буквално". Ако нещо не е съгласно с евангелието? Има неща, които трябва да бъдат съгласни, има неща, които не трябва да бъдат съгласни. Ако туй е закон, че трябва да сме съгласни със старото, питам: Христос беше ли съгласен със старото? Някъде беше съгласен. Мойсей казваше: "Око за око, зъб за зъб". До Мойсей беше така - "Око за око, зъб за зъб", има си причини, за да е било така. Христос идва и казва: "Ако ти извадят едното око, ти дай и другото. Ако те ударят от едната страна, ти обърни и другата". Ще преведете сега смисъла: "Ако те ударят от едната страна, ти обърни и другата". "Ако ти вземат горната дреха, дайте си и другата". Преведете това. Ние придаваме само материален характер на казаното. Въпросът е и за нашите мисли, за нашите чувства и за нашите постъпки. Тогава резултатите ще имат едно съответствие, както животът е резултат на нещо разумно. Ние не го знаем какво е, но от самия резултат на живота, който дава радост и страдание, може да предположим тези велики сили, които функционират, какви са.

Ти имаш едно страдание, не си доволен от нещо. Запитай се най-първо, защо не си доволен. Всичко ти е дадено даром. Майка ти те храни даром, баща ти те храни даром, навсякъде всичко даром получаваш. Ти седиш цял ден и правиш въпрос, че не си щастлив. Ти не си щастлив в тази забавачница, а ангелите биха се радвали на твоето място. Десет ангела биха се поставили на твоето място, и ти

пак си недоволен. Те като те гледат казват: "Да идем да го заместим". Но Господ казва: "Не, това дете ще остане". Дохождат да Го убеждават. Той се гневи. В тази забавачница има верую, има и безверие. Има любов, детинска - любов на куклите, любов на кончетата. Питам каква любов ще има едно момченце, което е възседнало кончето? Любов може да има между две разумни души, които еднакво схващат нещата. Щом човек е гладен, ти участвуваш в този глад, като го нахраниш. Този човек ти е признателен. Ако ти не познаваш неговия глад, може да му дадеш една храна, която не му съответствува. За пример ако един човек е постил 10 - 20 дни и ти му дадеш една тежка храна, ще му направиш най-голямото зло. Ти ще му дадеш най-деликатната храна. В Германия, като пости някой 30 - 35 дни, най-първо лекарите ще му дадат едно зърно грозде, дори ще го разделят на четири и една четвърт ще му дадат първо, после ще дадат второ, трето и постепенно ще увеличават храната. Неговите черва, които са били в инертно състояние, трябва да се събудят, да започнат живот. Постът е много хубав метод за лекуване на болести, и на онези болести, които не се поддават на никакво лекарство, даже проказа, сифилис - ако човек може да пости по 30 - 35 дни, той ще се пречисти и никакъв сифилис няма да остане у него. Но да издържи 35 дни. Общият глад ще развие динамическа сила в организма. След 35 дни съвсем няма да ви познаят. Казвате: "Ама ще умра". И без това проказата пак ще ви умори, но ако постите най-малко 20 - 25 дни, ще живеете повече. Но как да се направи постенето? За всяко нещо има начин. Постът не може да се установи за всички еднакво. За всеки човек има специфичен начин. Всички хора не може еднакво да постят. Всички хора в едно и също време не може да започнат да постят. Защото ако на някой човек организмът му е във възходящо състояние, той не трябва да пости. Организмът когато е в нисходящо състояние трябва да почине. Тогава е най-добрият пост, да се освободи от всички влияния. Когато човек е неразположен, страда, недоволен е, той има негативно състояние. Щом имаш

неразположение, волята ти е отслабнала. Сраданието показва, че волята ти е отслабнала. Страданията идват за тониране, нищо повече. От моето гледище това е тониране. Ако разбираш туй, което те тонира, ти ще влезеш във връзка с всички ония разумни същества, които те заобикалят. Те са невидими. Ще кажете: Има ли невидим свят? - Разбира се. Какво нещо е невидимият свят?

Не мислете, че невидимите неща, не се виждат. За тези, които виждат, няма невидими неща. Понеже те са в една обстановка по-особена, не всички могат да ги виждат. Представете си един параход, който е на 100 - 200 километра от вас, как ще го видите? Грамаден е той, но далечно е разстоянието. Казват, че въздухът е невидим. Невидим е, защото е на далечно разстояние, но ако той слиза на земята, ще го видиш. Той е грандиозен, снажен, такъв израз има на очите, на мускулите, той е грандиозно нещо. Той като се намери пред някоя канара от десет тона, с една ръка само може да я вдигне. Канарата може да е като Витоша, но въздухът само с едно дихание може да я катурне. Какво нещо е въздухът? Вашата къща като я бутне, ще отхвръкне. Това е въздухът. Сила има в него. Вие считате въздуха нещо нежно. Въздухът е най-мощното, най-силното, най-разумното в света. И в него има такива мощни и едновременно толкова нежни духове на любовта, любовта им е толкова силна, че тя не е за нас. Но сега някой път те чрез слънчевите лъчи изпращат любовта си навън. Всеки един лъч теб те огрява, милва, лекува, и ако не беше този въздух за да ни пази, ние бихме се стопили от топлината на слънчевите лъчи. Какво е лъчът? Едно любовно писмо. Той казва: "Много те обичам. Откак съм те видял, сърцето ми тупти". Ти четеш писмото и казваш: "Какво ли значи това?" Дойде ти една хубава мисъл, изхвърлиш я. Защо? Всеки ден получаваш писма и не забелязваш колко е хубаво това. От забавачницата на Земята се интересуват горе. Вие казвате: "Нещастни хора сме". Не е вярно. Вие сте най-щастливи на земята, това е истината! Най-щастливи сте, понеже Бог се занимава с вас. Ако Бог, Този най-мощният, най-

силният, който е направил света, ако Той отделя от времето си за вас, тогава защо вие се считате нещастни? Бог ви обръща внимание, погледне към вас и казва: "Не бойте се, аз съм намислил нещо много хубаво за вас". Прати ви на друго място. Като свършите туй училище, Той ви прати в друго. Погледнете - не Го виждате. Дойде пак съмнението, мъчи ви онзи дявол, брадатият. Голяма брада има той, до пъпа му е. Космите му са черни, веждите му са черни, три пръста дебели, голямо лице, а пък устните му са три пръста дебели и като се изпъчи, казва: "Слушай, ти тази брада виждаш ли я?" Има вещо в света, което вас ви забавлява, и то така, че изгубвате най-хубавите работи.

Та ще ви приведа онзи пример. Минава една лисица покрай един петел, който държи сирене и му казва: "Петльо-дай ми това сирене". "Защо?" "То не е измито. Ти ще изгубиш своята красота. Дай ми го, аз ще го измия в една вода и като го донеса и хапнеш от него, ти ще станеш най-великата птица". Петелът дава сиренето, тя го взима и дава на петела малко парченце. Два - три дни тя ходи и мие сиренето, и все по малко дава на петела. Петелът казва: "Слушай, по този новия начин аз взех да гладувам вече. Не го мий повече”. Тя го изяжда. И се оправдава: "Знаеш ли, че тази вода разтопява сиренето. По-добре е като се измива сиренето, виж че съвсем се намали парчето". Най-после петелът казва: "Благодаря, аз дойдох до положението да ям немито сирене". Нас това не ни занимава, дали е станало точно тъй или не. Туй, което е станало, е станало, в края на краищата светът е една забавачница. По стария начин нищо няма да придобием. Мислите ли другояче, е самоизмама. Ти ще се мъчиш, ще страдаш, това - онова, ще раждаш деца, и на стари години ще живееш за Бога. Туй е детинска самоизмама. Ти всеки ден живей за Бога, ти и децата ти! Не чакай да си направиш къща, да се ожениш, че овце да си купиш, че essentially кончета. Светът може да мисли така, то е забавление за света, но за разумните хора то е губене на време. Ти не знаеш как ще свършиш своя живот. Сега, ние мислим, че животът е борба. Това е

една дяволска лъжа. В света може да е. Че земята е юдол / т. е. - долина/ на страдание, може да е, но ние хората образуваме страданията.

Вижте днешния ден. Свети светлината. Щом почнах да говоря за истината, времето е съгласно с мене и грейна слънце. Аз ви говоря истината. Времето съответствува на светлината, на Истината и носи всичките блага отвън. Въздухът е хубав, всички вие сте добри, ама по стария навик. Знаете ли кой е старият навик човек да бъде добър? Кой е старият навик. Пияницата като седи, казва на приятеля си: "Имам много сериозна работа. След малко ще дойда". Нему се запалило гърлото. След 5 - 10 минути се върне вече малко кефлия. После пак за малко излиза, и пак се напие - това е старият навик. Вие казвате: "Върна се в кръчмата на дявала". Като пие той една чаша мастика или една чаша винце, и стане кефлия. Като пие една чаша мастика, тя може да му даде сила. Досега всички хора са пили - това е старият навик. Аз нямам нищо против виното, даже като се напият, хората ги уважавам, че са се напили. Като вървя в София, срещам някой пиян, блъсне се. Казва: "Извинете, господине, напил съм се като магаре. Ще ме извините". Казвам: "Магаретата не пият. Много те харесвам, много хубаво вървиш, свободен си в ходенето, не оставаш хатър на улицата, от едната страна на улицата до другата вървиш. Ти си много учтив и много добър човек, говориш истината. Пийнал си малко, виното е много хубаво, нали?" Казва: "Хубаво е, отлично е това вино". "На добър път, със здраве. Гледай, запомни две неща: вечерно време да не правиш инженерство по пътя, вечерно време не мери улицата. Понеже ако вечерно време го правиш, нищо няма да ти платят, че няма какво да правиш после." Казва: "Разбирам, ще работя, искам да се отуча от това нещо. Няма да меря улиците, разбирам."

Всичките удоволствия, които имаме в света, ние може да сравним с удоволствието на една пияница. Има едно неразбиране в живота, има пияни хора, има религиозни - пияни хора. В какво вярват, и те не знаят. Има религиозни по форма само. В Бога не

вярват, в Христа не вярват. "Братко, ти не си бил в моето сърце, да знаеш в какво вярвам". Това е неразбиране на работата. Ела с мен да ядем. Един православен ми казва; "Ти не си православен." Казвам: "Аз те приемам, че ти си много православен, радвам се, ела сега да седнем двамата да ядем". Казвам му: "Сега ще ядеш по православному, нали имаш една нова религия. Аз искам да видя как ядеш. В какво седи туй новото. Искам нещо съществено да видя в тебе". "Ама месо не ям, постя, не разбираш ли". "Хубаво, боб ще сварим, леща. Искам да видя как ще вземеш лъжицата, как ще я държиш, хляба как ще го дъвчиш". "Бързо трябва да ядеш, да ти пращят ушите". "Не, моите уши пращят само когато мисля, когато ям, никога не пращят", казвам аз. Бог не е направил ушите ми да пращят при яденето! Не, полека трябва да ядем и малко трябва да ядем. Виждаш ли този хляб? Ти вярваш в Христа, но Христос е в този хляб. Не те ли е срам да ти пращят ушите и да дъвчеш този хляб? Ще му дадеш всичкото уважение и почитание". "Ама ти не вярваш в Христа". "Ти виждал ли си Христа, ти с Христа приказвал ли си? Пък аз и сега се разговарям с Него и съм бил на угощение с Него, като нахрани онзи хиляден народ."

Казвам: Не сме пратени на земята да спорим, но трябва да служим на Бога. Този хляб ти и аз го ядем тъй, както знаем. Но ще благодарим на Бога, че имаме един Баща, че имаме Учител, че имаме светлина, че имаме топлина, че имаме вода; ще благодарим, че майките са ни обичали и са ни разбирали. Нито една майка не иска детето й да умре. Казвам: православни в рая нямаше; Райската градина имаше една религия. Всичките тия различия излязоха след като изпъдиха хората от рая. Тогава дойдоха всичките религии, всичките учения. Но в рая имаше живи икони. Там нямаше никакви свещи. Според мен в църквата иконите трябва да бъдат живи, да няма никакви икони нацапани, не искам грозни икони, най-красивите жени ще ги турят да ги целуват, най-красивите мъже ще ги турят да ги целуват. Пред живите икони ще се прекръстим, насреща им. Ако имаме икони, православна да е иконата, ако ти си православен. Казва

някой: "Много далече отиде". Аз съм дошъл много близо. Ако ти не почиташ туй, което Бог е създал, не може да почиташ и онова, което човек е създал. Той иска да ме убеди да се възхищавам от една човешка картина. Той не говори истината. Един човек, който не се възхищава от това, което Природата е направила, той не може да се възхищава от човешкото изкуство. Аз се възхищавам от един художник, който е изразил една идея на платното, изразил е една добродетел на платното - имаме една реалност. Радвам се, че той е могъл да нанесе реалното на платното. Туй ме радва. Неговата картина е написана. Аз се радвам на един писател, че той е могъл да предаде чрез слово това, което вижда и чувствува. Красиви са тези писма.

Ако не оценяваме външния живот, който Бог е създал, как ще оценяваме живота на хората вътре? Ако не оценяваме всичко в себе си, как ще оценяваме живота на другите хора? Да се радваш, че си едно дете в забавачницата, излязло да поздрави слънцето, да поздрави изворите. Видиш една звездица - поздрави я, кажи й: "На добър път!" Сега, казваш: "Това е форма, това е камък, това е вол, това е кон". Така не се говори. Всяко едно дърво е една свещена форма, която Бог е поставил и от това свещено дърво се хранят хората. Всяко едно животно е свещено, понеже то помага, работи. Не гледай с презрение на тези форми. Бог ги е направил със своето Слово. То е дело на Бога. Бог е казал, те да бъдат. Един ден ти туриш петно на картината. Какво ще ти каже художникът? -"Господине, не цапай картината. " Мислиш ли, че един ден Бог няма да те хване, да ти каже: "Кой ти даде право да цапаш вола, да цапаш коня?" Това е на Бога! Ние мислим, че имаме право, че всичко ни е дадено. Именно за бъдещата култура трябва само едно възпитание. Това аз наричам християнство. Най-после, като нямаме никакво уважение и почитание към човека, който носи образа и подобието Божие, един човек, в когото Бог е вложил своя Дух, с какво можем да се похвалим? Всеки човек е плод. Кажи му: "Братко, не падай, ти не вървиш както Бог те е

направил". Аз не искам да ви наведа на мисълта, че вие не сте добри, както са ви създали. Този свят е свят на доброто. Не казвайте, че сте грозни. Не казвате истината. Хубави сте. Един ангел сте за в бъдеще. Като те срещна, ще имаш сила, мощ. "Сега ние сме малки деца". Нищо не значи. Трябва ли да плаче детето, че не е възрастно? Ще плаче, че има нещо долно. Неща, които лесно се постигат, са долни. Не желайте да постигнете нещата изведнъж. Те имат смисъл, когато постепенно се придобиват.

Искам да остане в ума ви една мисъл: да благодарите на вашия Баща, Който е направил тази земя, че ви е пратил тук да ядете и пиете, да се радвате, да дишате чистия въздух, светлината. Да Му благодарите, днес да Му напишете едно любовно писмо. Да кажете: "Татко, благодарим Ти за всички грижи, които си поел за нас. Много сме добре. Благодарим за грижите, които си дал. Поздрави мама и братята". Тъй ще напишете. Туй е великото, туй е човешкото - да признаем, че имаме един Баща, да Му благодарим за големите грижи, с които ни е обградил, а не само да философствуваме.

Има едно учение в света, което трябва да даде импулс за наука, за изкуство, за музика, във всички области, и в религиозно, и в божествено отношение, и в морално. Това е онази велика сила, която ни повдига, за да не бъдем стари, но да бъдем любими деца. Аз не искам вие да станете стари и възрастни, не ви желая това. Аз искам всички вие да бъдете разумни деца, да бъдете весели, желая всички да припкате. Няма за какво да се грижите откъде ще вземете хляб. Онова дете, което е на гърба на майка си, не трябва да скърби че хляб няма. Майка му ще му даде. Послушание се изисква от всички, нищо повече. Туй е новата философия, така трябва да се разбира. А всичко онова, което сега учите, то е остаряло, то е било важно за някога. Това е новото, което Бог казва на хората. Казано е в Писанието: "Ще сътворя нещо ново и чудно”. Вие ще се зачудите. " Дева ще роди. " Коя е девата? Това е човешката душа. За бъдещата култура говорят пророците, за онова братство, за онова велико разбиране, което

съществува в света. Тия войни, тия спорове, те са начини за уреждане на въпросите според сегашното разбиране. Сиромасите и богатите - това е тяхно разбиране. Щом се изменят вътрешните разбирания на хората, и целият живот, и целият строй ще се измени

Първото нещо е човек да съзнава, че има един Баща, Който го обича, и да му напише едно любовно писмо. Ако той на баща си не пише любовното писмо, на никого не може да го напише. Към всичките хора ще имате същите отношения. Един човек, който няма това разбиране, и за себе си той ще бъде нещастен. - Тогава защо трябва да скърбим? Безполезна е нашата скръб. - Не, скръбта ви е на място. Безполезно е вашето твърдение за страданието и скръбта. Казано е: "Радвайте се ". Страдаш. Защо? Защото живееш. Радваш се. Защо? Защото живееш. Това е най-хубавото определение. Защо скърбя? Защото живея. Защо трябва да се трудя? Защото живея. Защо паднах? Защото живея. Защо ставам? Защото живея. Всичко ще опитам, но животът е мощното в мене, което може да създаде онзи велик импулс. Няма препятствие, което животът да не може да преодолее.

Следователно онова, което е зад живота, аз го наричам с една дума, която не изразява самата реалност; аз го наричам любов. Но думата "любов" донякъде само показва пътя, в който животът иде. Тази дума показва един път. И когато хората казват "любов", тази дума не е понятна. Като кажат "любов", да пламнат хората! Ако тази дума беше силна, ако вие разбирахте думата "любов", като я произнесе някой, вие трябва да пламнете всички, да станете горящи, да светнете. Докато не се запалите, да почнете да горите, вие все ще бъдете стари. Като се запалите и почнете да горите, тогава вие ще бъдете млади. За вас ще дойде Царството Божие, в което Христос ще пребъдва.

19-та неделна беседа, държана от Учителя на 7 февруари 1932 г., от 10 ч. София, Изгрев.

ДА ИЗВЕСТЯ НА УЧЕНИЦИТЕ МУ

Ще взема последните думи от 8 стих на 28 гл. от Евангелието на Матея: "Да известят на учениците Му."

Не е в многото, в малкото е скрито богатството. Не е в богатството, в сиромашията е животът. Не е в здравето, в болестта е животът. Контрастите трябва да се разбират. Трябва едно ново разбиране, една нова философия. Всички контрасти съществуват по причина на самата реалност. Ако няма живот, няма да има ни богатство, ни сиромашия. Богатството е резултат на живота, и сиромашията е резултат на живота. Защо човек трябва да се оплаква? И здравето, и болестта са резултат на живота. Не е въпрос само да се констатира болестта, и тя си има свой смисъл. Ако теглим един човек и се увеличава неговото тегло, ние знаем, че той забогатява, като го теглим и той олеква, знаем, че той осиромашава. Има също една норма, едно тегло на нормалното здраве и от това дали се увеличава или се намалява, знаем човек здрав ли е или не. Ако теглото на човека е под тази норма, започват болестите. Всяка болест има специфични мерки, по теглото може да се знае болестта. И здравето си има мерки; здравето не е от едно качество, то е от разни качества, всяко здраве има различни мерки. Ние казваме: той е здрав човек. Но от какво качество е здравето му? Или казваме: той е болен. Каква е специфичната болест, трябва да има мерки. Тия мерки са необходими, те са важни. Защото ако знаеш мерките, тежестите, ти си учен човек. Ако не знаеш мерките, и да си здрав, ти си невежа. Ти чувстваш, че си здрав, но не знаеш защо си здрав; боледуваш, не знаеш защо боледуваш - ти си първокачествен невежа. Казват: той е богат. Но той не знае защо е богат. Сиромах е - не знае защо е сиромах; учен е - не знае защо е учен; невежа е - не знае защо е невежа; лош е - не знае защо е лош; добър е - не знае защо е добър.

Та казвам: най-хубавото нещо е да се извести. "Известете на учениците." Известието е от разни категории, има радостни известия, има и скръбни известия. В единия и в другия случай човек се различава. Радостният човек прилича на свещ, най-първо не гори, но като му кажат радостната вест, той веднага светне, свещта се запалва. А скръбният човек е горяща свещ, грее, и като му кажат скръбната вест, той изгасва. Единият се запалва, другият изгасва. Скръбните хора горят, радостните не горят. Всеки радостен човек като му кажат скръбта, съвсем изгасва, побледнява лицето му, отслабва, погледът му става мътен, главата си навежда, не е така бодър, върви като пияница, вкъщи е неразположен, не може да говори, не е в духа си. "Оставете ме, казва, на спокойствие, искам да размишлявам." Каква мисъл има, той няма никаква мисъл. Каква е мисълта на скръбния човек? Някой казва, че в скръбта човек мисли. Какво ще мислиш, когато ти се забие някой трън в петата? Ще мислиш само за него. Ходиш, не можеш да извадиш тръна, мислиш за тръна. Всичката философия е там. Или си осиромашал, казваш: "Изгубих парите си, осем хиляди, десет хиляди!" - повтаряш все едно и също. После, изпъдили те като чиновник, ще разправяш наляво и надясно, не туй станало причина, онуй станало причина. Едно и също нещо повтаряш, повтаряш. Какво има да го разправяш? Някой свири на сцената и не излезе както трябва, започва да разправя, че времето било влажно, публиката не го разбрала, салонът не бил отоплен - разправя, разправя. Като не може първия път, опитай втори път! Съвременният свят е свят на разочарованите деца. Понеже им обещали кукличките за Великден, но станало чудо, не дошли кукличките, сега целият въпрос е за куклите. Шум се вдига навсякъде, всеки се оплаква, че не му достига яденето, или че не било на място, дрехите не били на място, шапката не била на място, връзката, общественото положение, после, не го признали своите - навсякъде разочарования.

Обаче има една радостна вест в света. Тя е магическа. "Идете известете на учениците Му." - радостната вест, че Учителят им, който

бил мъртъв, оживял! Той казва: "Даде ми се всяка власт на небето и земята. Отсега, каквото искате, ще бъде. Досега не можеше, но отсега на вас, моите ученици, каквото искате, ще ви бъде." Питам: това не е ли радостна вест? Не е ли радостно за онзи, който е закъсал, да му кажат: "Няма плащане, кредит има отпуснат." Веднага си изправя главата. Някой учител закъсал, назначават го директор някъде в някоя гимназия. Някой музикант закъсал - назначават го в операта някъде, или професор в музикалната академия. На някой писател му дават голяма премия. Някоя майка е тъжна, казват й: "Талантливо е детето ти, гениално е" - майката се радва. Радостни вести има. Най-радостната вест в света е, когато един човек, който е бил осъден на смърт, го освобождават и му дават граждански права.

Казва ангелът: "Идете и известете на учениците Му."

Та при сегашния живот има една наука, с която всички трябва да се занимавате. Всички други неща са временни, нищо не се постига с тях. Раждането има смисъл само с разбирането на ония отношения, които съществуват между човешката душа и най-великото. Трябва да се домогнете до съществения живот. Същественото в света е това: да имаш пълна самоувереност, не само временна, външна, но самоувереност вътре в ума си, самоувереност в сърцето си, самоувереност във волята си. По някой път ние сме самоуверени, но нашата самоувереност е механична - ти уповаваш на външни причини, които не са сигурни. Сегашният физически свят е толкова изменчив, че нищо не е сигурно. Ние живеем в един свят, в който нищо не е сигурно - нито къщата е сигурна, нито здравето, нито честта, нищо абсолютно не е сигурно. Досега не съм срещал нито един човек, който да се е осигурил. Има едно осигуряване, но ние се намираме във временните залъгвалия на живота. Хубаво е както ни залъгват, така залъгват и животните, и кокошките, така залъгват и хората, така се залъгват всички. Ти може и като учител да се залъгваш. Станеш учител, учиш хората, един ден обаче заминеш, уволнят те от гимназията; след туй дойде последното уволнение -

четат ти една надгробна песен, няколко попа те опеят, държат речи, турят надгробен надпис: "Тук почива един велик герой." Аз не зная как може герой да почива в земята.

Сега на вас ще ви дам няколко сравнения. Изнесъл съм една нова представа за живота. Представете си един милиардер, от тези големите американски милиардери, няколко души са те. Умира тоя милиардер, че му направят чисто злато ковчег, окичат го с чисто златни пръстени, диаманти, всичко туй; ковчегът затворен. Всеки, който гледа си казва: "В какъв ковчег са го турили, да ми падне поне частица от това злато!" Умира друг, голям бедняк, турили го на четири дъски, даже не са рендосани, той със скъсани дрехи лежи в сандъка. И богатият милиардер лежи и слуша какво хората говорят - само за сандъка, и бедният и той слуша какво говорят, казват: "Горкият човек, в какъв сандък са го турили, пък дрехите му какви са скъсани!" Питам: какво го ползва богатия, че сандъкът му е златен, и какво го ползва онзи бедния неговият беден сандък? И двамата са затворници. Кажете ми, какво е разрешението на въпроса? Тия двамата души са били някога ученици на някой велик Учител и са го напуснали, казвайки: "Неговото учение не може да донесе щастие в света, ние ще осиромашеем, ако го приложим." Напуснали го. Защо единият е в златен ковчег, а другият в дървен? Защото тоя в златния ковчег има повече знания, другият по-малко, но и двамата са напуснали Учителя си. И онзи, който знае много, и онзи, който знае малко, и двамата са в сандъци - заради славата на света. Казват: "Какво ще ходим да страдаме, да проповядваме ново учение, ние няма да ходим да гоним Михаля" - по български говоря. Хубаво, не гонят ли те Михаля, вътре в сандъка? Туй е по-лошо от Михаля. Сега кажете, как ще се разреши този въпрос?

Идва един от техните братя, от тези, които много знаят, при богатия, изправя се при него и казва: "Слушай, даваш ли ми този сандък, ако ти дам живот и те извадя от него?" И чува глас, който му отговаря : "Давам сандъка, само ме извади из него!" Той го изважда и

му взема сандъка. Тогава отива при другия ученик и казва: "Даваш ли своя сандък, трябва ми." "Давам сандъка и всичко каквото имам, само ме извади!" И двамата излизат из сандъците навън. Но бедата е, че въпросът не се е разрешил още. Понеже има едно дело, заведено против престъпленията им, хващат ги и двамата за техните престъпления, осъждат ги на вечен затвор - милиардера за сто години и бедния за сто години. Турят им окови по десет килограма на краката, само че на богатия турят златни вериги, а на сиромаха турят вериги от желязо. Турят и двамата в една килия, разхождат се там. Онзи богатият е тщеславен, казва: "Моите букаи са златни, твоите са от желязо, има кой да ти ги направи." Но въпросът е там, че разрешението не седи и в тия букаи. Питам: какво го ползват богатия милиардер едни букаи от десет килограма злато, когато туй злато не може да го употреби? Той спи с тях, става с тях, дрънкат, само дето дрънкането на златото е малко по-друго, отколкото на желязото. Обаче идват двама техни приятели и единият пита богатия: "Аз ще те освободя от затвора, но какво ще направиш със своите букаи?" Онзи мисли. Ако рече, че като излезе на свобода ще стане банкер, той ще намери отново затвора. Но ако каже: "Като изляза от затвора ще продам букаите и колкото пари взема ще ги дам на бедните" - въпросът с него е разрешен. Този богатият разрешава въпроса - той раздава парите и отива да работи. Идва приятелят при другия, с железните букаи, казва: "Аз ще те освободя, но какво ще направиш със своите букаи?" Ако каже, че ще направи оръжия, повече да се бият хората, той пак ще намери затвора. Ако каже, че ще направи рала да оре земята, той право е разрешил въпроса. Желязото трябва да оре земята, златото - да помага на бедните. Преведете вие тези символа Ще кажете: "Парички да има." Съгласен съм, без пари не може. Един свещеник ми каза: "Без пари и умрял човек не се погребва, не му се четат молитви. Много лесно се четат, когато има пари, колкото повече дават, по-лесно се четат молитви."

Знание, трябва на хората. Знание, което да облекчи страданията на бедните. Тия страдующите хора не са бедни, но са невежи. Невежи са, защото когато са бедни разбират живота по един начин, а когато са богати - по друг. Неразбирането на съвременните богати е създало ада. Нито богатите разрешават въпроса, нито бедните. Богатият казва: "Туй богатство Господ ми го е дал, ще ям и ще пия." Бедният казва: "Тази сиромашия е от Бога." Щом богатството ти е дадено от Бога, употреби го за Него! Че сиромашията е дадена от Бога, това е право, но че сиромахът е недоволен, там е неразбирането на въпроса. Защото законът в света е: никой не може да стане богат, който не е бил сиромах; никой не би могъл да стане здрав, който не е бил болен; никой не би могъл да стане светия, който не е бил грешник, и никой не може да стане грешник, който не е бил светия; никой не може да стане сиромах, който не е бил богат. Така седи въпросът. Така трябва, това не е произволно. Той е един акт, трябва да се разреша. Ние седим и се оплакваме от сиромашията. Сиромашията е цяла наука, богатството е цяла наука, страданието това е наука; радостта това е наука. Това са елементи, с които човек трябва да борави.

Да кажем, ти си лош човек. Лошевината в какво седи? Ония сили, които Бог ти ги е дал, не знаеш как да ги употребиш. Може да идеш на бойното поле да се биеш, може да биеш учениците като учител, може да гониш зайците. Иди на бойното поле, извади ножа, умри за свободата на отечеството! Но някой казва: "Не ми се мре. Не е така. Аз не харесвам сегашните герои, те не са герои на бойното поле, всичките насила ги заставят да идат на бойното поле. Аз бих желал един, който умира за отечеството, сам да иде. Сега искаш не искаш, трябва да умреш. Това не е геройство. Когато някой влиза в затвора, казва: "Влизам." Влизаш, защото те заставят, сам не отиваш вътре. Някой казва: "Аз съм сиромах." Той не е герой, понеже тази сиромашия му е наложена. Някой е богат - той не е герой, богатството му е наложено, той не го е спечелил, останал е от баща му този товар. Аз не разбирам богат човек натоварения. Човек трябва сам да течели

това богатство. Питам сега: кой милионер, може да спечели някакво грамадно богатство? Богатството е колективен труд на души, които са вървели по известна траектория, един от тях е представител на този живот. Туй богатство не е за тебе. Ти имаш богатство - то е разрешаване на един духовен въпрос. То не е щастие. Щастието седи в разумното употребление на туй богатство. Ако разбираш закона на богатството, трябва да имаш знание; ако имаш знание, трябва да имаш мъдрост, да знаеш как да го употребиш. Зад мъдростта трябва да седи онази любов, с която сърцето ти трябва да се отвори. Казвам, законът е такъв: в богатството животът всякога се съкращава, в сиромашията животът се продължава. Следователно, сиромашията съществува като благоприятно условие на живота. Богатството пък на всеки един човек зависи от страданието. Ще кажете: как така?

Между богатството и сиромашията има отношение, както между клонищата и корените на едно дърво. От здравината на корените зависи здравината на клонищата. Ако не можете да поставите такава връзка - на сиромашията с корените, на богатството с клоните, не разбирате правилно въпросите. Сочността на клонищата зависи от сочността на корените. Най-първо започват корените, после клонищата. В живота най-първо излизат корените. Най-първо съществува сиромашията в света, най-първо съществува невежеството. Ние ще оставим сега идеята за Бога. Едно дете не се ражда изведнъж като философ, невежа се ражда и постепенно се пробужда неговото съзнание. Вие когато се раждахте, знаехте ли нещо, и след колко години дойде вашето съзнание? Де бяхте тогава, вие не си задавате въпроса, откъде сте дошли и как се събудихте. От какво се събуди този човек?

Казвам: за да разбирате сега живота, трябва да разберете мястото си в него, вашия социален живот или вашето предназначение не тъй, както българите разбират. Всеки народ има свое разбиране, свое право на съществуване, едно правилно разбиране на живота, една вътрешна правилна философия, с която човек може да разполага. Ти не може да

имаш един щастлив живот, докато в теб съществува една неприязнени мисъл, която носи отрова в себе си. Ти не може да вървиш смело в пътя, ако в петата ти има забит трън. Трябва този трън да го извадиш. Или имаш едно знание - трябва да знаеш начина как да бъде огрян твоя ум, че да няма в него нито една лоша мисъл. Нека съществуват лошите мисли отвън. Щом една мисъл може да наруши спокойствието на твоя ум, ти си слаб човек, ти си убоден от тръна; щом едно лошо чувство може да надуши благородството на твоето сърце, ти си убоден; щом една постъпка може да наруши решимостта на твоята воля, ти си слаб човек. Някой казва: "Бог ще оправи работите." Оправя ги Господ. За глупавите, за невежите, за упоритите, за своенравните, за онези, които не искат да изпълнят Божия закон - те са създали ада. Някой мисли, че като умре човек ще иде в ада. Той и сега е в ада. Кой от вас не е ходил в ада? После, искаш да бъдеш в небета. Щом си добър, щом имаш светли, хубави мисли и желания, ти си в небето - ти си радостен, весел. Небето е място на любов. Щеш имаш едного да любиш, ти си на небето, като няма кого да любиш, ти си в ада. Когато всички те обичат в къщи, небето е там. Когато те мразят в къщи, адът е там. Когато в една държава навсякъде те гонят, адът е там; когато пътят ти е отворен и навсякъде те обичат, раят е там.

Има една истина, но въпросът за истината не може да се разреши така както е турен. Въпросът не е правилно поставен. Ние в света очакваме една свобода, но тази свобода няма да дойде. Ние вървим по един крив път на разбиране. Свободата в света няма да дойде по този начин, както ние очакваме. Вземете младия момък, който очаква една мома да го обича; какво му дава повод да мисли, че тя ще го обича? Кое трябва да обича в него? Или момата очаква момъкът да я обича. Кое момъкът трябва да обича в момата? Синът очаква бащата да го обича; майката очаква синът да я обича, но кое до му даде повод да обича майка си? Аз вземам общо, не вземам ония

криви разбирания. В живота на съвременното семейство не се разбира един основен закон.

"Радостното известие". За да дойде Христос, да възкръсне, радостната вест трябва да се разпространи навсякъде, трябва да не остане място, дето да не дойде. Този, когото очакваме да възкръсне, Той сега иде. Никоя жена, никоя мома не се жени за момък кой да е. Онзи, за когото се жени, той е нейният възлюбен. Туй е моето мнение, аз ще ви го докажа. В дома майката обича сина повече отколкото дъщерята, а бащата обича повече дъщерята. Неговата възлюбена, заради която той се е оженил, е дъщерята. Майката се е оженила за сина, заради него се е оженила. Тя го прегръща, макар да знае, че нейният мъж е ревнив. Ако прегърне някой мъж отвън, ще има скандал, но тъй като нейният възлюбен е дошъл в едно малко дете, тя го прегръща. И бащата прегръща своята дъщеря. И двамата се радват. Когато се родят една дъщеря и един син, бащата има своята възлюбена и майката има своя възлюбен. Следователно майката винаги въздиша за сина си, тя го носи на ръце, при сърцето си го държи. Някой път, ако се случи бащата да обича сина повече, аз зная сигурно: той ще накара сина да се ожени и снахата, която ще дойде, той ще обича повече отколкото сина. Като види снахата трепери, казва: "Много е хубава". Но той се пази от сина. Вие трябва да разбирате дълбочината на живота. Ако ние не разбираме живота, ще имаме противоречия, ще търсим щастието там, дето не съществува. Така и между сестра и брат има взаимна любов. Ако в един дом имате две деца, син и дъщеря, които се обичат, ако тяхната любов е чиста, непременно и любовта между майката и бащата ще бъде чиста. Децата ще заставят родителите да се обичат. Ако братът и сестрата не се обичат,зная, че между мъжа и жената има нещо. Аз не зная дали има някакво изключение от това правило.

Та казвам: във всеки един дом, преди да се оженят, хората трябва да се молят на Бога. Въпросът е сега като се оженят, дали по-напред да се роди мъжко дете или женско. Най-първо в света се роди мъжко -

Адам беше първото дете, което се роди в Божествената фамилия, Ева беше второто дете, което се роди - сестрата.

Има един еврейски мит, който кабалистически няма да ви разяснявам. Този мит поддържа, че жената се е образувала на гърба на мъжа, и Адам дълго време я носил на гърба си; и колкото и да искал да я види, все не можел, била с лицето обърната на обратната страна. Цели 21 години той я носил на гърба си. Господ един ден го приспал и там дето били споени, скъсал тая нишка. Адам, като я видял, зарадвал се и рекъл: "21 години те носих, но не съжалявам, струва си." Това е едно еврейско предание. Сега ще оставим другото противоречие, от онова неразбиране, което се заражда между хората в света, поради което се разрушава домът. Ако се зароди спор между ума ти и твоето сърце, веднага твоят дом, твоята воля ще се осакати. Защото в дадения случай волята играе роля на дете. Сърцето е майката, умът е бащата, волята е детето. Казват, че човек чрез волята прави всичко. И в живота детето стимулира; когато се роди едно дете, бащата е мощен, работи, майката е мощна, всички работи вършат в името на детето. Там дето няма деца казват, че животът няма никакъв смисъл. Но всеки един човек ражда, тъй е направен светът, че никой в света не е бездетен. Всеки човек, който не иска да люби, той е бездетен; всеки човек, който не обича истината, той е бездетен. И тогава казвам: всеки един, който обича любовта и търси любовта, той не е бездетен, в този дом има дете. Всеки един, който обича, който е добродетелен, в дома му се е родило дете. И обратна посока има. Във втория род по наследство престъпленията раждат деца на престъпление, любовта ражда деца на добродетели. Следователно от хората зависи, от техните мисли.

Злото в света всякога произтича от факта, когато човек започне да живее за себе си. Това е създало злото в света. Питам: ако кракът живее за себе си, ако коляното живее само за себе си, знаете ли какво би станало? Дърво ще станете. Най-първо кракът, коляното, ръцете, живеят за цялото и после живеят за себе си. Когато се казва, че трябва да живеем за Бога, това е идеята - Той е цялото в света, от което

зависи нашето щастие. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако тая идея за Бога е вън тебе, ако в себе си ти не Го съзнаваш. Ако ти не съзнаваш Бога в себе си, ще мязаш на един сух клон, тогава ще разбереш, че знание не може да имаш, нищо не може да те интересува. Ще те интересува само твоята личност. Ще се гледаш в огледалото за дрехите, за връзката, за обущата. Твоята философия може да бъде тогава като на Настрадин Ходжа, който казва: "Като умре жена ми, половината свят ще се свърши, като умра аз, целият свят умира."

Сега, въпросът седи другояче. В света смъртта е привидна. Смъртта е лишаване от граждански права. Смъртта е затвор, лишаване от всички възможности. Смъртта подразбира: съществуваш в битието, но нямаш никаква възможност да се проявиш. То е смъртта. Животът е да придобиеш своите граждански права и да можеш да се проявиш. Животът носи най-добрите блага. Ти в живота имаш всичките възможности. Ако можеш да обикнеш Този, Който ти е дал тоя живот, ти по права линия можеш да постигнеш всичко, което желаеш. Питам: за в бъдеще как би се създал домът, та любовта между хората да се не наруши? Или, любовта в семейството, между братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици как ще се създаде? Сега е създадено едно отношение, но това е отношение на насилието, никой не е свободен.

"Идете и кажете на моите ученици." Този ред на нещата мина, старият ред мина - "идете и научете ги на новото учение." Християнството трябваше да се проповядва, всичките проповедници трябваше да го научат. Обаче те проповядваха какво учение? Сега са основали една църква, която е за малцинството. Всеки гледа да се осигури, да се спаси и за себе си мисли. Грешникът мисли за себе си, свещеникът мисли за себе си, владиката мисли за себе си, всички в църквата мислят само за себе си. Постоянно има плач, страдания, плач, страдания, моления, въздишка. Това не е смисъл на живота, това не е християнство?

Дойде някой при мене измъчен, изтормозен и казва: "Съгреших " Казвам: Браво! Ако беше един болен човек, инвалид, ти не можеше да съгрешиш. Казва: "Какво трябва да правя?" Поправи каквото си направил, тогава ще ти кажа два пъти "браво". Всеки, който прави грях, е силен, а който изправя греха си, е два пъти по-силен. Може да ме пита някой: "Защо трябва да греша?" - За да познаеш силата си. Ние предполагаме, че има безгрешен свят. Дайте ми един човек, който не е грешен. Отде се пръкна грехът в райската градина? Бог ги създаде така, че имаше възможност, човек имаше сила да направи един грях. Бог казва: "Направихте греха, идете да го поправите." Като ги изпъди из райската градина, им каза: "Поправете греха, и като го поправите, Аз ще ви приема" Ние сме вън от рая, за да изправяме прегрешението. Сега се разкайваме за това прегрешение. Преводът не е правилен. Ако аз бих превел Библията, ще кажа тъй: "Изпрати ги Господ вън да поправят грешката си и да се върнат в Райската градина". Хубаво, не е лошо, който разбира, все същият закон е. Тъй седи великата истина. Ние питаме: защо дойде грехът в света? - За да се покаже нашата сила - А защо трябва да се разкайваме? - За да увеличим силата, да бъдем два пъти по-силни. Животът седи в двойната сила. Човек, който не е двойно силен, човек, който няма достатъчно сила да изправи своята погрешка и да остане още толкова сила за едно добро, той е слаб човек. Тогава казвам на другите: Браво, че си сгрешил, но ако не изправиш греха си, зле си направил. Казва някой: "Ама защо да страдам?" - Защото не си изправил греха. Вие философствате, казвате: "Трябват условия.". Какви бяха условията в Райската градина дето накараха хората да грешат? Питам: когато една жена има един възлюбен и като види друг момък, залюбва го, кой дявол я кара да върши това? Каквото намери в единия, и в другия ще намери, и в единия има толкова любов, колкото и в другия. Всичките мъже са направени по един калъп, и всичките жени са направени по един калъп. Мъжът най-първо ще ти покаже най-хубавата си страна, в края ще покаже всичкото лошо. И жената е същата, нищо повече.

Животът е тъй, че ние в началото изказваме най-хубавото, като се срещнем сме учтиви, а накрая започваме да си потриваме ръцете и казваме на гостенина: "Мислите ли да седите дълго време?" Много жени съм слушал да казват за мъжете си: "Окешил се е в къщи, стои, какво да го правя;" "Окешил се" не е литературна дума, този, който се е окешил, все при огнището стои, той все седи на кьоше.

Казвам положителната философия на живота е: да отговаряме на онова, за което хората ни любят. Като дойде някой при мен, аз искам да му кажа, че не трябваше да се залюбва. Често някой ми казва: "Аз много Ви обичам." Казвам: какво ми обичате? Той като ми казва, че ме обича, аз зная защо. Дойде някой, говори за любовта, че трябва да се живее братски. Зная защо говори така. Погледна - обущата скъсани, шапката скъсана. Като говори за любовта, той вече има нещо в ума си. Ако беше богат, хич нямаше да говори за любовта. Ако е милиардер, ще иска да покаже богатството си, хич не иска да говори за любовта. Когато говорим за любовта, ние сме сиромаси; когато не говорим за любовта, ние сме богати. Когато сме недоволни от любовта, ние сме онези сиромаси, които не я разбираме. Когато умният от мъдрост стане надут, и той не разбира мъдростта. Трябва да се разбира любовта в света и трябва да се разбира мъдростта в света. Някой казва: "Аз съм свършил училище." Че като си свършил какво има, аз преди тебе свърших. "Аз 20 години се подвизавам в християнския живот." Аз четиридесет родини се подвизавам, какво има в четиридесет години, има други, които сто, сто и двадесет години се подвизават. Адам деветстотин години се подвизава, той имаше знания, не беше невежа човек. Ние съжаляваме, че умря преждевременно, не можа да остави изкуството на дългия живот. Тогава хората на 50-60 години бяха малки деца, те бяха щастливи, майките ги носеха на ръце деветдесет години; на 120 години детето беше като на 12 години наши. Пък сега вече ще се измени целият закон, детето още две-три годишно иска да се освободи, а птиците и още по-малки.

Сега, вие сте заети със сегашното разбиране на живота и живеете с илюзиите, но това сегашно схващане е голямо разочарование за всички - и за верующи, и за неверующи. Защото верующите започват да се съмняват дали има Господ или няма. После, един млад човек мъчно се моли, но и старият като поостарее мъчно се моли, потрие се, погледне, казва: "Ако имаше Господ, щеше да ми помогне, молих се, молих се, побеля ми главата, няма го" - и сърди се той някому, отрича и Бога, и всичко, понеже нямало кой да му помогне. Ако и вие така мислите, една опасност има. И старият трябва да се моли, както и младият. Представете си, дойде някой при вас и каже: "Аз видях Учителя." Мнозина като идат около мене, приказват: "Видях Учителя." След туй ги гледам - бият се. "Видях Учителя" и в същото време казва: "Ти имаш да ми даваш, да ми върнеш парите." "Видях Учителя", - а се женят и след един месец и двамата разочаровани. Това не е никакво виждане на Учителя! Има едно свещено виждане в света: ти ще живееш, ще престанеш да умираш, смъртта трябва да изчезне. Ти като видиш Учителя, всичките бръчки на лицето ти ще изчезнат, твоите отрицателни мисли ще изчезнат, твоите отрицателни желания ще изчезнат, в теб ще остане една мощна сила, каквото кажеш, ще стане. Когато видиш Учителя, ако твоето небе е тъмно като нощ, слънцето ще изгрее. Ще изгрее слънцето, понеже ти ще се повдигнеш, ще го видиш. Защото слънцето не обикаля около земята, слънцето се върти отгоре над нея, слънцето прави отгоре един кръг, понеже земята е наклонена на 23°, тя се върти около своята ос, слънцето и то се върти, тази работа така може да отива, но има място, на което ще дойде до една точка, дето ще има всичките положения, няма да имате изток, запад, юг. Къщите ще се огряват отвсякъде.

Казвам: има едно вътрешно прозрение в душата, когато човек става като ясновидец - той вижда къде е слънцето; той всякога вижда слънцето, няма залез за него. Той знае какво ще бъде неговото бъдеще, Знае какво е било миналото, знае настоящето. Той вижда нещата както са и не се плаши от тях никак. Той не се плаши от

вълка, защото знае какво означава вълкът. Всички вълци в света, всички месоядни са резултат на едностранчивото разбиране, че трябва да живеят само за себе си. Вълкът е емблема на крайния човешки егоизъм, който изповядва сегашното човечество. Вълкът изяжда всичко възвишено и благородно. Какво нещо е овцата? Това са алтруистичните чувства, туй, което жертва от себе си. Някой казва: "Човек не трябва да жертва всичко." Тогава трябва ли да разполага с всичко? Кой човек, живял само за себе си, какъвто и да е, е станал безсмъртен? Даже ония напреднали същества, които измениха на своето първоначално състояние, и помислиха, че могат без Бога, изгубиха туй първично състояние. Първите хора от Рая искаха да живеят самостоятелно вън от Бога, да бъдат като Него самостоятелни - това беше изкушение, оттам дойде голямото нещастие в света. Ние искаме да се върнем при Бога, но по търговски начин. Ние искаме Господ да ни стане един слуга, каквото пожелаем, Той да го изпълни. Ще Го почитаме, и ще се молим, но каквото поискаме, Той трябва да го направи; ако не го направи, тогава не вярваме в Него. Питам: защо са на Господа тия поклони? Защо ти е едно дете, което ще ти заповядва това да правиш и онова да правиш? Коя майка би искала да роди едно дете само да ѝ заповядва от сутрин до вечер, да иска да се изпълняват неговите капризи? Кой баща и коя майка ще искат такова дете? Или кой учител ще иска да има ученици, които да учат каквото те искат, те да му диктуват какво трябва да направи? Не е така. Ние не създадохме света, светът е създаден по един определен начин. Вие, които ме слушате, приемате това. Но както и да е, светът не го създадохме ние. Ти искаш, имаш претенции, но запитай се: какво съм създал аз? Всеки един от вас да каже това. Не да се обезсърчиш, но да признаеш какво си създал в света. Даже ако вземете едно изкуство, вземете поезията - хиляди хора са работили върху нея, а вие четете наготово. Вземете музиката: вие сте музикант; но всичко, което имате е наготово, свирите и пеете наготово, лично нищо не сте допринесъл за музиката. Имате големи претенции, казвате: "Аз разбирам от

музика." Какво разбирате от музика? Аз казвам, че разбирам от музика, ако когато засвиря, дърветата започнат да играят, или когато започна да свиря, се махнат всички облаци; аз разбивам от музика, ако когато започна да свиря, умрелите станат. Кой може да свири така? Никой. Аз разбирам един музикант като започне да свири, ако се карат хората, да престанат. Разправят за древността, имало такива хора, които като засвирят, воюващите страни престават да се бият, всеки спор престава. Това е музика, това е пеене. Или, дойде мъжът малко неразположен - жената да запее. Запей му една песен, а не да му викнеш. Ти викнеш сега така, сякаш барабан биеш. Да викнеш, но като Аделина Пати, та още отдалече който те чуе, да му трепне сърцето, и ако твоят мъж идва от работа мрачен, той ще се развесели веднага. Пък ти не пееш. И мъжът като дойде, види ли жената неразположена, да вземе цигулката, да засвири. Ще има ли спор в къщи тогава, я ми кажете?

Вие сега казвате: "Господ всичко ще оправи." Как ще поправи Господ света, я ми кажете? За да поправи света, трябва да прати своите ангели с техните арфи. Като дойде един такъв ангел в къщи, където се скарали мъжът с жената, като дрънне на арфата и започне да свири, дойде съзнанието - жената се изправи, после и двамата се наведат, започнат да плачат, казват: "Съгрешихме." Ангелът свири, прегърнат се двамата докато е той при тях. Като замине ангелът мъжът казва: "Не е тази, която търсих в живота"; като дойде ангелът, казва: "Тази е". В света във всяка една къща непременно има един ангел, който свири, виждали ли сте го? Вие може да питате аз виждал ли съм го. Във всяка една къща любов без пеене и без свирене не може да има. Музика трябва! Да обичаш някого, значи да го виждаш като ангел. Често той се проявява не само като ангел, но важното е да влага във всичко изкуство, красота и да пръска навред красотата. Този когото обичаш, той има Божествена дарба в себе си. Що е красотата в света? Тази мома е красива, вие сте красиви дотогава, докато има един ангел у вас, който свири. Като престане ангелът да свири около

вас, вие сте грозен. Докато свири ангелът около вас, вие сте добър, престане ли да свири, вие сте лош. Казват в такъв случай: "Духът дошъл." Този дух като дойде, той работи, пее, свири вътре. Писанието казва; "Пейте и възпявайте Господа!" Но най-първо ние се срамуваме да пеем. Сега, в Евангелието по съвсем друг начин е разправяна тая история. А аз ще ви приведа онзи пример, който и друг път съм го казвал. Случката е из американския живот. Едно малко, 12-годишно момче ходело на съживителни събрания. Там богомолците обичат да пеят, всеки се показва такъв какъвто е, няма лицеприятие. Върнало се момчето, пее. Казва на баща си, стар консерватор: "Татко, защо не пееш?" "Аз, казва, синко, се утвърдих, на млади години съм пял." Детето се чуди, как се е утвърдил. Един ден качва се бащата заедно със сина на един кабриолет; по едно време конят се спира, не върви. "Татко, казва детето, конят се утвърди." Всички ние искаме да пеем, но да ни платят. Пей, дай хвала на Бога! Пей, че днес Бог се е проявил! Публика не търси. Публиката е посторонно нещо. Дойде ти наум на пътя да пееш - пей! "Какво правиш?" "Пея." "Ще те слушат хората, ще ти се смеят." Чудни сте вие! Че какво има, нека се смеят. Аз ще пея, те да се смеят. Убеждение трябва да има човек. Онзи, който има туй убеждение, ще има велика дарба. Не искате да ви се смеят, защото сте тщеславни. Казва някой: "Аз мога да направя това." Можеш, ако имаш вдъхновението. Ако дойде в тебе вдъхновението на ангела, една Божествена мисъл, приеми я в твоя ум. Дойде в ума ти нещо възвишено: "Не живей както досега си живял, бъди малко по-добър". - Ти почваш да спориш със себе си, казваш: "Условията са такива. Ако откажа съвета, който ти ми даваш, какво ще стане с мене?" Днес реагираш, утре реагираш, и туй същество от невидимия свят се оттегли; и ти кажеш: "Животът няма смисъл". Когато дойде тази фаза, кажи: "Дошъл е Учителят." Кой е дошъл? Сега ще ви приведа друг пример.

В един американски параход двама американци се карат за една голяма торба злато. Влиза един от капитаните и казва: "Какво

правите?" "Не можем да се разберем за парите, кому принадлежат," "Параходът потъва, господа. След два часа параходът ще потъне!" Те решават въпроса за кесията, кой да вземе парите, а параходът потъва. Ти седиш, разрешаваш един въпрос. Ако дойдат да кажат, че нашата земя потъва, катастрофа ще има, питам тогава, всичкото недоволство къде ще иде? Нали преди 20 година мина Халеевата комета, изплашиха се хората, че може да засегне земята. Откакто мина и земята хаир не видя, всичките тия раздори настанаха.

Но иде друго в света: дъщерята, която е мъртва, ще оживее; синът, който бил мъртъв, ще оживее; всички твои приятели ще оживеят, ще дойдат; онова знание, което си загубил, ще се завърне. Всичкият този свят ще се изпълни с живота, който трябва да се завърне, да се завърне в онова положение, в което някога сме били. Казвате: старост. Знаете ли какво нещо е старостта? То е натрупване на излишен материал върху човешката душа, върху онова, което съществуваше изначално в човека. Дядо ти, прадядо ти казват: "остаряхме"; баба ти, прабаба ти казват: "остаряхме"; хиляди поколения казват "остаряхме, остаряхме" - и ти започваш да мислиш така. Казват: "Ти, синко, ще остарееш". Най-после и ти казваш: "остарях", - ако не можеш да се справиш с всичките тия поколения, с това знание. Най-първо ние трябва да се убедим, че в Любовта седи безсмъртието. Дойдеш ли до положението да се зароди в теб онзи чаровен момент - да почувствуваш какво нещо е Любовта, един момент да преживееш само в нея ти е достатъчно за цял живот. Вие сте го преживявали, няма някой от вас - аз говоря една истина, - който да не го е преживявал само за няколко минути, когато е бил готов да се примири с целия свят. Било е то на млади години, казвате, какво заблуждение. Не, тя е била самата реалност, тогава красиви сте били. Вие се усъмнявате в тая реалност. Бащата казва: "Ти с тия глупави работи не се занимавай". Умните работи са, от които остаряваме ние. Умните работи са, от крито идат всички караници, спорове, недоразумения. Кое е онова, което разрешава въпроса? Животът в нас

на какво се е обърнал - на едно вътрешно нещастие. Да оставим външните препятствия, едно вътрешно нещастие постоянно ни трови. Казва някой: "Има един друг свят." Казва един старец: Знаеш, синко, тъмно е, нищо не виждам. Казват, че има друг свят, но аз не зная има ли го, няма ли го. Сега, въпросът за оня свят е въпрос за една опитност. Христос е възкръснал.

Този е един от философските въпроси. Възкръснал е, нищо повече. Възкресение има и то ето какво значи да се освободи човек от ограниченията на смъртта. След като се връща Христос, казва: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Който слуша това учение, който е мой ученик, той върви по този път на Христа. И бъдещите наши учения може да ги уредим според любовта, която имаме към Бога. Във всинца ни трябва да поставим идеята да имаме отношения към Този, Който ни е дал живота. Не тъй, както са го кръстили хората. Има едно вътрешно разбиране за Бога, което всеки носи в душата си, аз апелирам към него, не към вашите понятия. Има едно понятие за Бога, но има и едно разбиране, рядко идва то. Дръжте се за туй вътрешно разбиране.

На всинца в душата ви има едно - вие търсите някой да ви обича. Няма някой от вас, който да не иска да го обичат. Свещено право е да искате да ви обичат. Трябва да признаем, че трябва да има някой да ни обича. Понеже ние живеем, значи има някой да ни обича. Без любов не можем да живеем; без огън дървата не могат да горят, без светлина растенията не могат да растат, без вода реките не могат да текат. Знанието, което имаме, животът, който се проявява в нас - всичко това е, защото има някой, който да ни обича. На тази обич ние дължим сегашния живот. Питам: какви трябва да бъдат нашите отношения към Този, Който ни обича? И ние трябва да го обичаме. Обичта ражда обич. Ако ние се научим да обичаме Този, Който пръв ни обича, тогава нашата любов към окръжаващите по един естествен път ще се прояви. Ако любовта ни към Бога е правилна, и любовта ни

към нашите ближни ще бъде правилна; ако любовта ни към Бога е неправилна, и към ближните ни няма да бъде.

Казвам една радостна вест: има кой да ви обича! Този, който ви обича, може да ви извади от златния ковчег; този, който ви обича, може да ви извади от затвора. Този, който ви обича, може да ви извади от сиромашията, болестите и всичките недъзи, които имате в света. Той е в сила да ви извади от всяка мъчнотия. Тогава откъде ще дойде спасението? Ние вече в Евангелието имаме няколко примера. Апостол Петър имаше железни вериги; като дойде ангелът, каза: "стани!" и като бутна веригите, те паднаха. Като дойдоха при вратите, отвориха се. Казва му ангелът: "Иди сега и не се връщай в затвора". Дойдеш до едно отчаяние в живота, мислиш, че няма смисъл да живееш - защо не опиташ вярата си? Някой дойде при мен, казва: "Учителю, помоли се за мене". Аз съм майстор, аз зная да се моля, но и вие трябва да се научите. Мога да помогна някому, но въпросът седи в туй, че той самият трябва да знае да се моли. Защото един учител като предаде една лекция на учениците, ако те не залягат да я изучат, как ще знаят? Учителят нищо няма да научи от лекцията, но ученикът ще научи. Казвам: всички трябва да бъдете готови, да имате съзнание да възприемете Божията Любов, която идва във вас. Ние сме се превърнали на камъни, тази Любов се пръска, не може да проникне в нас и да ни ползва. Ние при това богатство, което имаме, умираме от глад. При голямата Любов, която съществува в света, умираме от безлюбие. Ти чакаш някой мил поглед. Къде търсиш любовта? Ще ви държа някой път една лекция, какво трябва да правите. Ако никой не те обича, дошло е време ти да обичаш. Щом сте осиромашели, дошло е време да станете богати. Ще се опретнете, ще плюете на ръцете си да работите. Мъжът, щом не го обича жена му, да се опретне на работа, да измие паниците, да измете къщата, да каже: "Каквото заповядваш, това ще направя." И каквото му заповяда с всичкото смирение да го направи. Друг може да каже: "Аз като работя така, ще ми падне престижа." Какво ще ти падне престижът? Ако любиш, твоят

престиж ще се повдигне; ако любиш, твоите ценни книжа ще се повдигнат. Някой казва, че бил герой. Геройство вън от Любовта не признавам. Някой ще каже, че бил свободен. Вън от Любовта никаква свобода не съществува. Ако ти не обичаш, нищо не можеш да проявиш. Туй за мен е една аксиома. Съществуват анормални неща, но има и истинско знание. Аз съм срещал хора от едната и от другата категория. Има хора, на които сърцето е запалено, имат знание. Любовта седи вътре в тях. Аз съм срещал богати хора, на които сърцата са запалени от любов, готови са хората, изработени са вече.

Наскоро, преди години, един американец раздава всичкия си имот на бедните, отишъл да живее по друг начин, с труд да изкарва хляба си. Една американка го последвала, и тя раздала имането си. Отиват и й съобщават: "Голямо наследство имате, от 15-20 милиона". Тя казва: "Защо ме безпокоите с това?" Ще кажете, колко е глупава. Не зная. Какво по-голямо богатство от съкровището на една душа? Ако имаш един човек, който да те обича, ти струваш повече, отколкото най-богатия цар. Ако имаш един човек, на който във всички случаи на живота си да разчиташ - разбирам обич не външно - той във вас да вижда светъл ангел в небето, да има за вас от най-хубавите, възвишени мисли - туй е повече от всяко богатство, то е животът! Вие въздишате за небето - това е то небето.

Когато Христос беше на земята, Любовта Му към човечеството беше такава, че всичко каквото имаше, даде го. И досега Христос, при всичките тия престъпления, които съществуват на земята, не се е поколебал в ума си, да каже: "Тия хора са лоши, не заслужават моята любов." Две хиляди години вече, аз както виждам, Христос не се е разколебал. Той вярва, че хората не знаят Божественото, но един ден ще познаят, че туй,, което ги е учил, тъй както е живял, за тях е добър пример, че туй е животът, че този е пътят да се изпълни Волята Божия. Той казва: "Аз не дойдох да направя своята воля, но Волята на Този, Който ме е изпратил." Този, който разполагаше с всичко, нямаше като слуга где глава да подслони. Обущата му не бяха много

хубави, само по еврейски, една малка подметка с няколко ремъчета; имаше и една тога еврейска; но беше вглъбен в една мисъл - да направи всичко за благото на човечеството.

Всичките страдания, които ще дойдат в света, съществуват от сегашното безлюбие. Христос казва: "Намерих разрешението за безлюбието, идете и известете на моите ученици, че отсега задачата е разрешена". Ако някой от вас не знае какво е разрешението, може да му покажем едно място. Но аз зная, че вие го знаете. Вие ще кажете: вярата. Не е вярата. Вие ще кажете: знанието. Не е знанието. Войникът може да има пушка, може да има нож, може да има всичко, но войникът има едно качество в себе си, благодарение на което всички тия оръжия маже да се употребят - онази сила, която е скрита в него, с която той може да употреби оръжието. Ако тази сила в себе си няма, ако не знае как да го употреби, всичкото оръжие може да има, каква полза? Има нещо скрито в човека, което вие трябва да разкриете. Туй наричам разумното, Божественото в човека, то е хубавото, то е вътре във вас. Следователно, не търсете отвън Любовта. Събуди ли се Любовта, средствата ще дойдат.

"Радостната вест" е тази: Онзи, който ви обича, е жив, той е излязъл из гроба! Според мен има една детска радост, когато децата скачат; това не е радост. Има и една особена радост, която е достояние на всички същества, тя е пълна с благост. Тази, особената радост за мен е най-важна. Никога в нея няма абсолютно никакво противоречие. Човек може да е скръбен и пак да е радостен. Човек може да е недоволен и пак да е радостен. Човек може да е лош и пак да е радостен. Този човек, като е сам, има спорове вътре в себе си, има нещо в живота, което разрешава; но като дойде при него едно същество, душата му се прелива, пълен е с любов, готов е да направи най-голямото добро. Като замине това същество, пак разрешава въпросите си добре. Който и да дойде, богат, сиромах, еднакво е разположена неговата душа. Аз мога да кажа, че неговата радост е, както радостта на слънцето. Слънцето като види една мома,

поусмихне се; като види малка глиста, поусмихне се; като види заек, растение, поусмихне се; и на стари, и на млади, на всички се усмихва слънцето. Едно уподобление знаем, по-добро уподобление няма: нашата радост трябва да бъде като радостта на човек, който може да извести: "Изгря слънцето, дойде пролетта, дойде свободата, дойде любовта, дойде мъдростта, дойде безсмъртието!" Те са новите вести, които сега идат в света. Казва Христос: "Идете известете на моите ученици да ме срещнат в Галилея". Галилея, това е възвишеното, разумното, това е мястото на човешката душа. Сега казвам: всички вие трябва да имате туй разбиране, великото, хубавото разбиране. Да бъдете омели, решителни, не да очаквате като пишете, да ви напълнят отвън. Вие чакате да станете добри. Вие сами трябва да станете добри. Добър е този, който може да направи добро. Според мен ето в какво седи доброто, силата в какво седи. Ти седиш, дойде ти една мисъл: "Стани и направи едно добро." Кому ще направиш добро посред нощ? Ако аз съм на ваше място, ще взема стомната, ще ида до чешмата, ще ида до едно дърво, ще излея стомната и пак ще се върна. Или ще дойде пак мисъл: "Стани, направи добро." Среднощ, всичките хора спят, но аз имам куче, което зъзне; ще взема комат хляб, ще му дам, или ще му туря малко слама да легне. То е добро. Изведнъж няма да го туря в стаята, то няма да разбере, за да разбере силния контраст, потребно е друго. Като му дам хляба, ще разбере, че има отношения. Аз искам кучето да бъде свободно, аз не искам да изменя неговите условия. В къщи сега може да се радва, но утре като го изнеса вън ще бъде по-нещастно. Като му дам хляб, ще кажа: "Ти си по-голям герой, отколкото аз." Като го потупам, това куче ще бъде доволно. Това е същество, на което е приятно да стои пред къщата, то има двойна енергия да издържи студа, има специфична сила, с която си пази топлината. Човек няма тия специфични сили, птиците ги имат, растенията също. Човек само при редки случаи може да издържа лоши условия. Казвам: ще му помогна при неговите условия на живота. Ние трябва да бъдем силни в малките работи, не в големите

работи. Представете си, идва при вас един човек, иска ви хиляда лева. След като вземе парите, разправя: "Не може ли аз да не плащам?" И двамата сте християни. Какво трябва да се прави? Онзи, който взема парите, трябва да ги върне, нищо повече. Аз с даването на парите образувам дисхармония. Този човек, на когото съм заел парите, той се огреши, аз съм го турил в пътя на изкушението. Той трябва да ми даде хилядата лева. Аз ако искам истински да му услужа, ще му ги изпратя по някакъв начин, без да знае той, че аз му ги изпращам, да не се усеща, че е задължен. Тогава и той ще се издигне, и аз. Един ден аз мога да кажа: "Сега от мене да мине, хайде, вече ти ги прощавам." Тия пари не са мои. Пари не се прощават. Туй е дълбоко вътрешно разбиране. В любовта се изисква, когато направим една услуга някому, да не засегнем неговата свобода; неговата душа да не се усеща накърнена. Ако аз не постъпя спрямо него както спрямо себе си, тогава моята любов не е съвършена. Ще каже някой, че на мен Господ не ми говорел. Хубаво, аз ви казвам: аз съм роден от Господа. Ако така говорим, всинца сме родени от Господа, но има от нас и dваж родени. Ти си веднъж роден, аз съм dваж роден. Какво ще кажете ? Те са непонятни работи. Хората ни залъгват в сегашния живот, че ние умираме в страдания, турят паметник. Но ние не знаем защо отиваме, защо сме дошли на земята. Ако рече някой да каже истината, всички ще се опълчат против него. Защо се опълчват хората? Аз да ви кажа защо. Защо се опълчват красивите моми против онази мома, която се жени за най-красивия момък? Не че я мразят, но всяка мома иска да вземе този момък за себе си. Когато искаш да кажеш истината на хората, казват: "Не си ти, аз трябва да кажа истината." Ти ще кажеш, аз ще кажа, кажете и вие - всички ще кажем. Но трябва да я кажем. Аз позволявам и двадесетте моми да обичат момъка, ако могат да се разберат и двадесетте моми може да се оженят за един момък. Но да ви представя моята идея. 20 клонища може да живеят на едно дърво, туй е едно цяло. Но ако една от тях иска момъкът да бъде само за нея, другите и те ще искат. Ако всички

се окачат, че станат клонища, той ще стане дънер, те хубави, красиви клонища. 20 моми като се влюбят и той се ожени за всички тях, той ще стане дърво, ще тури главата отвътре в земята, ще ражда най-хубавите сочни плодове. Казвам: това е едно дърво, за което се ожениха тези 20 красиви моми и сега ражда плод. Има ли тогава смисъл? Има смисъл. Ама как може да се оженят така? Тогава и 20 момци може да се оженят за една мома, пак ще бъдат дърво. Момата ще бъде долу в земята. Това е една дълбока философия на живота.

Ако ти за любовта не си готов да пожертваш всичко в света, ти не можеш да разбираш живота. Това не е любов. Човек трябва да бъде готов да жертва. Не да напусне живота, а във всичките противоречия да види красивото, хубавото. Между светии всички може да живеят лесно. Вие всички сте светии. Вие искате да ме измамите, че не сте светии. Светии сте, само че не проявявате светията. Аз ви зная. За пример, някой път седи при мене някоя баба, че ме залъгва седи тя индиферентна старуха. Някой път аз закачам някоя баба. Искам да ви изнеса една истина. Една баба казва: "Дотегна ми животът, много съм лъгана." Казвам: "Сега бабо, представи си, че Господ те направи една царска дъщеря на 21 години, така окичена с пръстени, а аз съм царски син." Бабата току се поухили. Може да имате вяра в мене. "Синко, казва, дали това може да бъде?" Че това е именно в живота. Две души може да се слеят в едно. Че това е любов. Когато две души се слеят в едно, ражда се гений. Когато се сливат душите, раждат се гениалните хора в света. Като се слеят три души заедно, образуват светия. Като се слеят хиляди души в едно, ражда се тогава Учител. Със сливането на ония възвишени души, чрез които Бог се проявява в света, образувана цялата вселена. Любовта в света е потребна за спасението му. Любовта е само, която иде спаси човечество. Това е новото Учение. Като дойде Любовта, хляб ще има, свобода ще има. Всичките ще ги научи Господ.

Идете, известете на моите ученици, нека идат да научат всичките народи на това Учение на Любовта.

20 неделна беседа, държана от Учителя на 14 февруари 1932 г. София, Изгрев.

МОЯТА ЛЮБОВ НЯМА ДА ПРЕМИНЕ

Ще взема 24–та глава от Матея, 35-ти стих. "Небето и земята ще преминат, но моите думи няма да преминат".

Много пъти се говори за истината. Какво нещо е истината? Аз бих дал един научен отговор. Истината е това, което едновременно ограничава и освобождава човека. Първото положение: истината е това, което ограничава човека. Това е, което в старата философия наричат инволюция, то е отиване от свободата към ограничението, слизане. Това учените хора го знаят. Онези, които не са учени, те не знаят, за тях трябва да се обяснява. Другото положение, сегашното: истината е това, което освобождава човека от ограничението, от инволюцията. Това е еволюцията, възлизането на духа. Така че, еволюцията е нещо друго: човек започва от най-долното място, додето е достигнал, надолу от това положение той повече не може да отиде. Следователно всеки човек се връща там, отдето е излязъл. Всеки трябва да слезе там, дето е бил по-рано. Защо е това слизане и качване? Няма защо да се обяснява. То може да се обясни така: имате една къща на два етажа, имате стълба, по нея ту ще се качвате, ту ще слизате. Защо? Защото имате работа и на двата етажа. Вие живеете на втория етаж, имате работа - ще слизате на земята; като свършите работата на земята, ще се качвате на горния етаж. Това са все условия. На другия ден пак ще слезете и ще се качите. Всякога ще има слизане и възлизане. Та тези промени, които стават в живота са естествени. Някой път вие искате да не се направи някаква промяна. То е невъзможно. И самият живот иска промени. Промените сами по себе си са едно от Божествените качества на живота. Да се променят нещата хармонично, то е щастие, да се променят дисхармонично, то е нещастие. Следователно дали човек е щастлив или нещастен, ние казваме: някои хора влизат от щастието към нещастието, а други от

нещастието към щастието. Защото нещата винаги носят в себе си ограничения. Може да се запитате, не може ли другояче светът да се създаде. Така е създаден. Нашият свят е така създаден. Има други светове, които са създадени по друг начин. В природата не съществува само един начин. Ние мислим, че като хората на земята няма други. Така е по отношение на нашата земя, а по отношение на другите земи ние сме само едно разнообразие, което е на мястото си. Сега, ние може да мислим, че като човешката култура няма друга, това е наше лично схващане, обаче дали е така, то е друг въпрос.

Христос казва: "Небето и земята ще преминат, но моите думи няма да преминат". Божиите думи, онова, което Бог е намислил да извърши, то трябва да стане тъй, няма изключение в онова, което трябва да стане. Сега, трябва да се разбере онзи основен закон на живота= Може да е личен, семеен, обществен, държавен. Законът, който регулира живота, е един .и същ навсякъде. Туй, което се отнася за един човек, се отнася за всеки друг, за всеки дом, за всяко общество, понеже всеки дом е направен от живи същества, които трябва да живеят. Две същества образуват един дом. Ако един народ е от 5 милиона, друг е от 10 милиона или 100 милиона, някои народи са още по-големи, китайците например, са 400 - 500 милиона; и всеки от тези народи, всички тези същества се регулират от един и същ закон. Всички тези народи съставят едно разнообразие, макар че това разнообразие повидимому изглежда като еднообразие. Който изучава ботаника ще види, че едно растение като расте изменя формата си, разнообразие има, обаче всички клончета съставят едно цяло, една и съща сила регулира всичко. И ако започнат отгоре да заболяват клончетата, листата, туй показва, че това е състояние на цялото дърво. Когато листата са зелени и клончетата са зелени, туй показва, че цялото дърво е добро. Така и хората и обществата боледуват. Когато един народ започне да боледува, така и цялото човечество може да боледува. Сега цялото човечество минава през една фаза, която е неизбежна. Нищо не е в състояние да измени този ход. Причините са

от далечното минало. Някой може да каже, че ние, хората сме причина за това. Не сме само ние причината. Че стават земетресения, има и хиляди други причини. Ние може да допринесем нещо за земетресенията, но причините седят още по-далече. Може донякъде ние да допринасяме за земетресенията, но какви са причините всъщност? И най-учените хора, философите, не са могли да ги разгадаят. Понеже ако биха могли да ги разгадаят, ако знаеха причините, би могло да се намери лек за тази болест. От Божествено гледище има лек. От Божествено гледище има цяр и сега ние отиваме към излекуване. Невидимият свят е приготвил място за избавление. Сега в пространството ние се намираме в най-неблагоприятните условия. Мястото, дето се намираме в пространството, то ражда този безпорядък. Ние се намираме сега в едно място на разрушение. Тези неща, които стават, се дължат на известни отломъци. От пространството падат патрони, снаряди върху Земята, и всяка година се посрещат по десетина милиона такива снаряди. Един ден ще дойдем в по-хубаво място и тогава ще настане мир. В туй пространство, в което сега пътуваме, ние се намираме в опасност, то е както в Атлантическия океан, през който пътуват параходи и се намират в опасност от ледените планини.

Сега се изисква онази вътрешна вяра, която да даде стабилност на човека. Човек не трябва да се бои от външните прояви, които стават, няма какво да се боим от една буря, от промените на бурята. Дали е 35° студ, или 40°, или 50°, няма какво да се боим от измененията на температурата, които стават в природата. Когато на едно място температурата се повдига, на друго място спада. Когато на едно място на Земята има прилив, на друго място има отлив. Когато в една страна е ден, в друга е нощ. Противоположности има. Когато едни хора са щастливи, други страдат, бедстват. Така е било винаги. Когато Римската империя е достигнала до върха си, много други народи са страдали. Можем да кажем, че сегашната епоха на човешкото развитие се намира под най-благоприятните условия,

понеже всички народи имат горе-долу малко свобода. За в бъдеще ще имат по-голяма свобода. В съзнанието на хората се заражда една нова идея на човещина, че всички народи трябва да имат известна социална свобода, за да може всеки да се развива правилно.

Всички резултати, които се зараждат в сегашното време, те са най-важното, за което може да се говори. Има неща, които представят увлечение за човешкия ум. За пример, може да ви чета някой разказ, някой роман за някоя млада мома или някой млад момък, или роман за някой старец или някоя стара баба, или роман за някой цар или царица. Разни романи има. Всеки човек може да създаде роман за своя живот, но да е реален. Всеки един разказ, който обяснява човешкия живот, донякъде е реален. Казвам: има известни познания, които нас не ни интересуват, или ни интересуват само до известна степен. Какво те ползува цял хамбар пълен с жито, ако ти не можеш да се ползуваш от това жито? Какво те ползува печеният хляб по фурните, ако ти не употребяваш този хляб? Та нещата са дотолкова реални за нас, доколкото имат отношение към подобрението на живота. Тази е основната идея, която Христос прокарва навсякъде - че трябва да изпълним волята Божия. Единственото реално нещо, то е волята Божия, върху която почива човешкият живот, върху която почива семейството, домът, народът, върху която почива цялото човечество. Бог е туй великото, в което ние живеем и се движим, и съществуваме. Но въпреки тази реалност, ние нямаме ясна представа какви са отношенията на Бога спрямо нас и какви трябва да бъдат нашите отношения към Него и към ближните ни. Ние нямаме още една правилна философия, определена. Разните религии до известна степен дават едно упътване, но то е временно. В най-древните времена, за да умилостивят Бога са принасяли човешки жертви, след това са принасяли в жертва животни. Сега ние минаваме с по-малко разноски, с много малко разноски, дотам сме достигнали. А за да се служи на Бога, изисква се едно приложение, не такава жертва, а трябва да се принесе в жертва човешкото сърце. Не туй човешко сърце

да се изгори, не да се унищожи, но да се посвети на Бога. Единствената култура за в бъдеще ще бъде културата на въздигнатото и очистено човешко сърце. Преди да дойде тази култура, ние имаме да въздигнем човешкия ум. Културата на ума е необходима, понеже умът може да бъде помощник за въздигането на сърцето. Ако четете свещените книги, ще видите, че никъде не се казва: "Сине мой, дай ми ума си," но се казва: "Дай ми сърцето си". Умът е от една най-възвишена материя, която не се покваря. Сърцето на човека загазва, всичките противоречия, съблазни, зависти, омраза - всичко това произтича от човешкото сърце.

Сега, под думата "небе" Христос разбира онзи възвишен живот, а под "земя" разбира земния живот. "Небето и земята ще преминат" - това значи, че земният живот един ден ще има друго отношение към нас, тъй както бащата изменя отношението си към своя син. Докато е малко детето, бащата има едно отношение, щом стане възрастен, отношението става по-разумно. Значи един ден отношенията на Небето спрямо Земята ще се изменят! Засега отношенията на Невидимия свят са достатъчно строги по отношение на Земята. Ние казваме: война. Най-ужасна война има в света. Всяка година измират 35 милиона хора, в 10 години това са 350 милиона, а в хиляда години! А някои говорят за миротворство. Умират тия 35 милиона души, и не само стари хора, но и млади, деца по на един месец, по на една година, на десет години, млади и стари - 35 милиона! Защо? Никой не знае. Сега се проповядва да няма война. То е палеативна работа. Докато смъртта в света не се махне, ние всякога ще бъдем изложени на тази постоянна война. Когато аз говоря, че ние сме против войната, това значи, че ние сме против греха. Трябва да се премахне греха! Съществува ли грехът, никакви външни ограничения не са в състояние да отмахнат войната. Казвам: миротворството в света ще дойде само тогава. Защото в една война като Европейската 6 милиона хора бяха избити. Какво са 6 милиона в сравнение с 35 милиона, които умират всяка година? Казват, че имало още 25 милиона загинали, 25

милиона плюс 6 милиона, стават 31 милиона. Тази война принесе толкова жертви! И като прибавим тези от Общоевропейската война - за 4 години се избиха 35 милиона, и всяка година измират по 35 милиона, ще пресметнете колко са станали, като си отидете в къщи.

Ние сме за онази идея, която ще внесе у нас великия живот, разбирателството. Защо? Трябва ли да живеем или трябва да умрем? Като умрем, трябвали да бъдем мъртви или да оживеем? Питам, ако Бог ни е създал и ако ни е дал живот, защо някой трябва да ни лиши от този живот? Писанието казва така: "Бог не благоволява в смъртта на грешника". Той я допуща като една необходимост по причина на човешката свобода. Но от гледището на Бога свободата седи в това, че Той постоянно има работа да възкресява тези хора. Бог постоянно ги възкресява. Всяка година Господ възкресява по 40 милиона. Значи пет милиона възкресява повече, отколкото смъртта задига. Тъй, щото животът има надмощие.

Та казвам: Възкресението отдавна е започнало, частично възкресение, а ще дойде и общо възкресение, когато ние ще можем да бъдем свободни от онази вътрешна зараза, която сега произвежда голямата дисхармония. Всичко се дължи на греха. Вземете един дом, става известно смущение, известно недоразумение между майката и бащата, между братята и сестрите. В едно общество, в една държава имате известен ред; но започват потайно да работят, искат да снемат правителството, някой път по законен ред, някой път по незаконен ред, стават революции. В света са ставали хиляди революции и светът си върви по същия начин. Хората вярват, че като стане една революция, ще стане нещо по-добро. Ще измрат повече хора, повече ще бъдат избити, ще се създаде повече работа, Господ да ги съживи отново. Никаква революция не постига това, което Бог изисква. Защото и онези, които властват, и онези, които искат да снемат властващите, нито едните, нито другите изпълняват волята Божия. Онези, които искат да снемат една власт, не са питали Господа съгласен ли е с това, такава ли е Божията воля. И онези, които

управляват, и те не са питали, съгласно ли е всичко това, което се върши, с волята Божия. Той ги гледа отгоре. И в най-тайните места Той вижда какво се върши. Нищо скрито-покрито няма пред Него. Той вижда и разбира. И няма да остане нито едно престъпление в света, което да се не изправи.

Да оставим тези неща на страна. Религиозните мислят, че като са религиозни, това стига. Не само човек да е религиозен, да носи само един надпис, или да носи диплома, че е свършил медицина, а като го викат, не може да излекува болния. Защо му е тази диплома?

Казва Христос: "Небето и земята ще преминат". Значи този ред, който сега съществува, ще мине, ще се замести с един ред по-добър. Идването на всички велики Учители в света е, за да се обнови сегашният свят, да му се даде едно ново направление. Как човек може да се обнови? За пример, вие седите в този салон, всички дишате, някой път се набира повече въглена киселина. Какво се изисква да се направи? Да се отворят прозорците, да дойде повече въздух. Или ходите в една тъмна нощ, какво се изисква? Повече светлина. Щом дойде външната светлина, веднага вие се ориентирате. Та човешката душа сега се нуждае от повече светлина. Ние не поддържаме известен ред на нещата с думи; ние поддържаме, че има един естествен ред, има един Божествен ред на нещата, според който всеки човек трябва да се изявява свободно. И цялото човечество върви по един определен закон. Всички философи трябва да поддържат това. Има един Божествен път, по който трябва да се върви. И този път е еднакъв за всички без разлика. Той не е за едного един, за другиго друг. Но в Божествения път по-голяма отговорност носят онези, които знаят. Един светия носи по-голяма отговорност, отколкото едно дете. Ако детето направи една погрешка, и светията направи погрешка, светията ще бъде повече наказан отколкото детето. Когато Бог изпрати Йона в Ниневия да проповядва, и като не изпълни наказанието си, Господ каза на Йона: "Има повече от 15 хиляди деца, които не знаят коя е лявата и коя дясната ръка, заради тях трябваше

да се спаси Ниневия". А пък Йона беше недоволен заради своите лични чувства, да не говорят хората: ето, яви се един самозван пророк, лъжец който ни изплаши. Каквото каза, не стана. Изплашиха се и цар, и деца, и изправиха се. Йона казва на Господа: "Като си искал да ги прощаваш, нямаше нужда да ме пращаш да проповядвам". Тогава Господ го изпита. Огря го слънцето, израстна една тиква и Йона си каза: "Да има поне лист на тиквата, да ми направи сянка". Господ заповядва на един червей да прояде тиквата и тя изсъхна. Йона започна да протестира: "Едно малко наслаждение имах, един лист и ни го взе и него". Господ му каза: ”Тебе ти е жал за един лист, а аз не трябваше ли да пожаля толкова деца"?

Та сега ние съвременните хора, имаме разни понятия за изпълнението на волята Божия. Старите възгледи са стари, миналото си е минало, то си е донесло своето. Настоящето и бъдещето са най-важните. Робството минало, богатството минало, славата минала, и е допринесла нещо, но тя няма повече да ни ползува. Един човек, който вчера е ял, ако днес не яде, утре не яде, той. вече не се интересува, че вчера е имал хубав обяд. И днес трябва да има. Каква трябва да бъде настоящата храна? От онези удове, които ние храним в себе си, зависи нашето благоденствие. Има известни мисли, известни желания, известни постъпки в света, които носят живот в себе си. Мислите, които ние възприемаме, те не се създават от нас. Има мисли, които идат от невидимия свят, от напредналите същества, които са безсмъртни. Те ни изпращат своите мисли, своите желания, своите постъпки като един дар. Ако разбираме този вътрешен закон, ние можем да използуваме тяхната мисъл, можем да използуваме техните желания и постъпки, за да турим в себе си ред и порядък, по същия начин, както вие взимате камъни от Витоша и знаете как да си направите къща! Ако знаете закона, ще знаете как да си турите основи, или от дървета ще си направите греди. Ако ние знаем този вътрешен закон на тия мисли, на тия чувствувания, трябва да създадем нещо по-хубаво от това, което създаваме. Често ние не

използуваме тези Божествени мисли, а използуваме тези ограничените, които са изостанали от разни човешки култури. Защото някой път, когато човек умира, той оставя своята мъртва мисъл, мъртво чувство и мъртва постъпка на земята. Възприемеш ли неговите мъртви мисли, мъртви чувства и мъртви постъпки, ти веднага почваш да чувстваш онова голямо нещастие вътре в себе си. Съвременните изследователи показват, че черничевите и сливовите дървета, които са около гробищата, често са заразени: болестите на заровените там хора се предават на тази материя, която всмукват дърветата чрез корените си и минават в плодовете.

При сегашните условия злото е там, където хората не го съзнават. Ако на земята се увеличат грешните, те като умират, оставят своите мисли в растенията, и растенията, които ги възприемат от тях, заразяват се. Та грешните като умират, оставят проказата си тук, до известна степен те се ползуват, но за живите хора става зле. Сега някои са дошли до идеята да изгарят умрелите. По-хубаво е това. Мисля, това е една по-хубава философия. Но на земята да се изгарят и да се събере и дима им, защото има друга опасност тогава, че като се изгори проказата, тя заразява чрез своя дим. Тази пещ тъй трябва да бъде направена, че газовете не трябва да влизат във въздуха, да не дишат хората заразен въздух. Според мен нито трябва да ги горят умрелите, нито да ги заравят в земята. Ако мене биха попитали, аз бих казал всички умрели да се поставят на студ 270°. Още не са дошли хората до такъв студ, наближават до 200°. Туй ще бъде едно спасително средство. Колко зверове вътре ще останат! Един ден, както казва Писанието, когато дойде времето, цялата земя ще се запали и изгори, тогава ще се ликвидира с всичко. Ние няма да бъдем на земята. Но при сегашните условия - на студ. Ние не сме за горенето на хората. По-безопасно е горенето, защото при заравянето по-лесно се предава заразата. Но и единият, и другият метод нищо не допринасят. То е външна форма. Трябва да се проповядва една нова философия - по кой начин хората могат да се

избавят от смъртта, по кой начин може да се продължи животът! За да се продължи животът, необходимо е сегашните страдания да се понамалят. Ние страдаме чрезмерно, с което разрушаваме своята нервна система. После, условията на живота са толкова лоши, че се зараждат в нас най-лошите мисли и желания за отмъщение; изгубваме вярата си. В туй отношение не разбирам да подозираш всички хора в престъпление. Това е едно анормално състояние.

В природата съществува една наука, която за в бъдеще трябва да се тури в приложение. Пуснете един апаш в една тъмна стая, веднага в него ще се зароди желание да задигне нещо, понеже е тъмно. Почнете да пущате светлина. Колкото повече се увеличава светлината, той ще почне да се безпокои. Щом прозорците са отворени, щом светлината е непоносима, той почва да се озърта, тази светлина попада в неговата мисъл. Значи всяко престъпление, всяко зло може да се роди при недоимък на светлина в човешкия ум. Вие може да направите един опит. Един човек, който е тръгнал да извърши престъпление, внесете малко светлина в неговия ум - той веднага ще почне да се спира, да се озърта, дали са го видели. Щом няма светлина, той е смел, решителен в пътя си.

Та казвам: Престъпленията в света почиват върху една разумна сила, която първоначално е влязла в света. Всеки един, който върши престъпление, той мисли, че може да подобри живота си. Това е лъжа, самоизмама. Няма престъпник, който да не мисли, че като свърши престъпление, ще подобри своя живот. Ако вие можете да премахнете тази самоизмама, ако можете да премахнете тази илюзия в ума на човека, той може да живее по-трезв живот. Всички престъпления стават по единствената причина, че човек мисли, че ще подобри живота си. А животът чрез престъпления не може да се подобри. Защото всяко престъпление е нарушение на великия Божествен закон на хармонията. Сегашните хора нямат ясна представа за тясната връзка, която съществува в цялата природа. Защото всички живи същества, растения, животни, те са изложение. Вие минавате през

една местност, край някой извор виждате едно цвете много красиво, у вас се заражда желание да откъснете това цвете, мислите да го занесете на вашата майка; на баща си, или на някой ваш приятел, или на някой ваш възлюбен. Или видите някое животно лежи, мислите туй животно да го занесете на някой ваш близък. Но тези цветя, тези животни са изложение: велики художници, невидими за нас, тук са изложили своите художествени произведения. Много пъти се случва, че за откъсването на едно цвете, някои хора са плащали с живота си. Ти ще занесеш цветето на майка си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на баща си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на сестра си, но ще платиш с живота си; ще занесеш цветето на брата си, но ще платиш с живота си. Комуто и да го занесеш, ще платиш с живота си. Хората казват, че това е една случайност, и вие ще кажете, че това е една случайност. Но знаете ли за тези живи алпийски рози колко хора са станали жертва? За да могат една такава алпийска роза да я снемат, плащат с живота си. Питам тогава, защо ни е едно растение или едно животно, за което ще заплатим с живота си? В дадения случай чий живот е по-скъп - на това животно ли или твоят живот е по-ценен? Ти ще откъснеш едно цвете, но веднага ще има смъртна присъда, четат ти присъдата. Както един разбойник може да те окошари - има пушка, ще те отвлече, .ще те обере, ще ти вземе братството, така и ти като откъснеш едно цвете, може да те изхукат. Това са изключителни условия. Така също е и с престъплението.

За пример, при бащата е изпратен синът. Бащата няма право да се разпорежда с него, както иска. Той няма право да го бие за каквото и да е. Абсолютно справедлив трябва да бъде. Синът, като направи едно престъпление, може да го накажат за една погрешка, но да има една справедлива идея. Ако и на майка му дойде на ум за каквото и да е да го наказва, тя ще пострада. Много бащи като наказват синовете си, плащат с живота си. Защото този син, който е изпратен на земята, той има и други, които се грижат за него. Христос казва:

"Пазете тези малките, защото техните ангели гледат лицето на Бога". Ти имаш син, ако постъпиш несправедливо, ти разрушаваш неговия живот - ще платиш с живота си. Ще се лишиш от своята свобода. И обратното отношение е верно. Ако синът упражни насилие върху баща си, той ще плати с живота си. Ако синът или дъщерята упражнят насилие върху майка си, и на тях се случва същото. Та казвам, какви трябва да бъдат онези велики отношения между синове и бащи, между бащи и синове, между майки и дъщери, между дъщери и майки, между господари и слуги, между слуги и господари. Слугата може да изнасили господаря си, но ще плати с живота си. Законът еднакво действува в природата. Бог изисква ред и порядък навсякъде. Туй е за разумните хора. Много хора, които са разумни, спасяват живота си.

Мене ми разправяха за един български ловец. Иде една мечка насреща му. Той вдига пушката си, тя се спира, гледа го; тя иска да му каже: как искаш, аз ли да се отбия или ти да се отбиеш от пътя. Тя като се спира, той вдига пушката си, после тя минава, спуща се, хваща го, откъсва му ръката и заминава. Наказание е това, нищо повече, Но какво се постига с пушката? Изгубва ръката си. Не беше ли по-добре за този ловец да се отмести някъде в гората и да каже на мечката: Заповядай. Ще каже той, че има достойнство, има пушка. Но ти като човек с достойнство, защо позволи да ти откъснат ръката? Не стана ли по-лошо за тебе?

В света има ред. Всичките нещастия, които сега ни сполетяват, причините им са отдавнашни, наследствени са от деди и прадеди. И ние още търпим туй нарушение, неспазването на Божия закон. Казва Писанието: "Моите думи няма да преминат". Значи всичко туй, което Бог е написал, ще се изпълни. Бог изисква от всеки един човек, в когото е вдъхнал дихание, да живее както трябва. Не живее ли ще му даде всичките нещастия - може да бъде ангел, може да бъде грешник. Ако рече да поправи живота си, неговата съдба ще почне да се изменя.

Щом се намираме в един прогресивен период в развитието на човечеството, всеки ден трябва да допринася нещо в живота. Има неща законни, има неща незаконни. Законно е туй, което допринася благо и на мен самия, и на другите. Ако моята любов допринася благо на мен и на окръжаващите, тази любов е законна; ако моята любов не е законна, тя не допринася нищо на другите. За пример, имам желание да пия вино, но моята любов към виното, моето пиянство не допринася нищо на домашните ми - на баща ми и майка ми, на брата ми, на сестра ми, на децата ми, ако съм баща, на целия дом тя не допринася никакво благо. Тогава кръчмарят няма защо да продава виното.

Законът е: да се приложи Божията Любов в живота. Та сега, за вярващите е този закон. Вярващите очакват да се поправи светът. Чудно е, че сегашните хора вярват и очакват светът да се поправи, Бог да го поправи. А Бог очаква най-първо религиозните хора да се поправят, добрите хора, разумните хора да се поправят, че да дойде едно целокупно добро в живота. Трябва да дойде един идеен живот. Защото българинът казва: "С един камък къща не става”. С един добър човек светът не се поправя. И с десет души не се поправя. Но когато всички хора решат да живеят добре, светът може да се поправи. Оправянето на света разбирам, че ние може да живеем един добър живот. Няма да има тогава нещастни хора в света, няма да има смърт, няма да има плач, няма да има войни. Какво ще има тогава? Войните ще бъдат заместени с деятелност, с подем. За в бъдеще пак ще има войни, но как? Ще се съберат, ще направят една война, ще стрелят с празни куршуми. След това няма да има нито един убит, ще се прекрати всичко и ще кажат: Много добре свърши войната. И аз ви казвам: Преди години, в миналото столетие, така е решил въпроса един китайски адмирал. Между русите и китайците имало едно несъгласие. Руската флота била в китайски води. Срещат се двете флоти и адмиралът веднага изпраща един свой адютант при руснаците, казва: "Може да разрешим войната много добре. Ще се

бием, но ще гърмим с празни снаряди, ще свършим добре работата и ще се оттеглим". Сега хората не са още готови за такава война. Ако един хвърля празни фишеци, а друг пълни, тогава не върви.

Хората още нямат съзнание. Защото всеки народ иска да стане велик на гърба на другите народи. Аз не искам да зная, че величието на един народ можело да бъде величие на цялото човечество, на целия свят. Едно съчетание, една пропорционалност трябва да има. Ако моята ръка стане голяма за сметка на другите части на тялото, тогава се получава една анормалност. Ръцете трябва да бъдат толкова големи, колкото им е определено. Щом едната ръка е по-малка отколкото трябва, то е пак анормално състояние. Ако човешката глава тежеше 50 кг, какво би станало с вас? Човек няма да бъде в състояние да носи такава глава. Ако тялото стане толкова голямо, колкото на старовременните мамонти, а главата голяма колкото на една муха, какво би станало? Често съм слушал да казвате: "Не си струва човек много да мисли". Но ти ще мислиш правилно, за да поддържаш формата на своята глава. Ти ще поддържаш идеята за красотата, ще поддържаш идеята за добротата, ще поддържаш идеята за всички добродетели. Те са строителни сили, които строят. Ти ако поддържаш доброто в себе си, ще подпомогнеш строежа на твоето тяло. Здравето на твоя стомах зависи от доброто ти. Здравето на твоите дробове зависи от твоята любов. Човек обича ли с нормална любов, никога не може да заболеят гърдите му. Един човек, който е справедлив, той никога не може да изгуби силата на ума си, да полудее, да се разстрои нервната му система. Само ако е несправедлив, той може да се разболее, да заболее мозъкът му и нервната му система. Ако ти мислиш доброто, ако разбираш онзи ред на нещата, по който вървят добродетелите, ти ще знаеш как да съграждаш в себе си своето тяло. Несправедлив ли си, ръцете ще заболеят. Нямаш ли добродетели, краката ще са болни.

Да кажем, че имаш любов към Бога. Но любовта към Бога не трябва да погълне целия ти живот - ти тогава ще разбираш по

човешки. Ако ти се влюбиш в Бога и забравиш всичко, и ако се влюбиш в една мома и забравиш всичко, това е равносилно. Всичко - колкото трябва. Всяко прекалено нещо не е нормално. Някой се влюби в Бога и за нищо друго не мисли. Някой се влюби в една мома и за нищо друго не мисли. Тогава по какво се отличава тази любов от Божията любов? По това, че като обичаш една мома, ако тя е безсъвестна, ще те накара да работиш заради нея. Ти ще й дадеш всичкото си имане, тя пак ще е недоволна и ще казва: "Това ми купи, онова ми купи". Ти ще даваш, ще даваш и един ден като няма какво да даваш, тя ще те натири и ще каже: "Стига, аз съм сита, нека дойде друг да ме обича". Тази любов подразбира да има какво да дадем. Казвам: Ние като се влюбим в Бога, ние ли трябва да Му дадем, или Той трябва да ни даде? Щом се влюбим в Бога, трябва да се яви у нас желание да Му служим, .да работим за Него. Яви ли се туй желание, любовта в нас е активна. Не се ли роди това желание, любовта ни към Бога не е естествена, даже в закона на молитвата. Сега, ние искаме да изнесем закона на молитвата. Тъй както се изнася сега, не е нещо верно. Да си разправяш пред Бога своите грехове, не зная каква молитва е тя. Каква нужда има Бог да му разправяш своите грехове? Счупи ти се кракът, защо ще разправяш на Господа, че кракът ти се счупил? "Заболя ме главата, Господи"! "Заболяха ме дробовете, Господи"! Това ме заболя, онова ме заболя - като погледнеш, Господ е пълен с молитви за счупени крака, за болни глави, за болни дробове, за изкълчени ръце. Не зная, обаче, колко молитви може да се намерят, с които човек благодари на Господа, с които да каже: "Господи, благодаря Ти за всичко, от сърце и от душа Ти благодаря"! Все ще има един недоволен. Едва на десет милиона ще се намери един, който да благодари, от сърце и душа да е благодарен. Недоволството е - характерно за човека. Благодарността е едно велико качество.

Някой иска да намери последната теория. Последната теория е приложението на любовта в живота. Всяка любов, която усилва съзнанието и дава повече светлина, е правилна любов. Всяка любов,

която помрачава човешкия ум, е неправилна. Всяко знание, което увеличава любовта, е правилно знание. Това са диагнози. Казвате: "Едно време имах повече любов, а сега нямам". Значи знанието ви не е правилно, защото между любовта и знанието има известно отношение. Знание без любов, то никога не може да се приложи. Ако пък няма знание, любовта как ще се приложи? Все трябва да има знание. Знанието е едно средство, с което ти можеш да повдигнеш живота си. За да се повдигне този живот, непременно най-първо ти трябва да преустроиш главата си. За пример, като ходите, нито един от вас не мисли как трябва да ходи; не ходиш, както иска Господ да те види. Има една поза, която човек трябва да държи - винаги изправен. Отидеш при .Господа с наведена глава надолу, отидеш при Господа с наведена глава надясно или наляво, отидеш при Господа с наведена глава назад. Това са четири активни положения, това са отклонения. Като те види Господ така, вижда, че ти си в едно развълнувано море. За да се постави главата ти наляво, твоите чувства са взели надмощие в тебе. За да се постави главата ти надясно, твоят активен ум е взел надмощие. За да се постави главата назад, твоите лични чувства са взели надмощие; за да се постави главата ти напред и надолу, твоята крайно користна любов е взела надмощие. Значи, ако си наведен напред, ти си користолюбив, ако е наведена назад главата, ти си горделив, ако е надясно, твоят ум е взел надмощие, ако е наляво, ти мислиш само да се удоволстваш. Това може да е по наследство само.

Някой казва: "Гледай му ти ума. Наведена глава наляво, женска работа е туй." Иска да каже: Не си навеждай главата така настрани, нищо няма да направиш. Хубаво трябва да се изправиш - стегнат, чист, спретнат, опънат, пластичен. Българинът иска да каже: "Дигни си главата, какво си тръгнал така, ще се препънеш някъде". Онзи, който не разбира законите, казва: "Туй нищо не значи, важно е правилно да мисля". Ти не можеш да мислиш правилно, ако главата ти е наляво, или ако е надясно, или назад. За да мислиш правилно, ти трябва да изправиш главата си, да е точно между слънцето и земята,

да е перпендикулярно поставена спрямо земята. Като има тази посока, ти ще намериш в духовния свят една точка, която ще образува триъгълника на твоята мисъл. Щом намериш тази точка, веднага в твоето съзнание ще се яви една мисъл. В съзнанието си веднага ще почувствуваш едно просветление. Щом човек придобие туй вътрешно равновесие, той е радостен и весел. Щом като изгуби туй равновесие в себе си, той не знае към коя посока да се движи.

Ние, съвременните хора губим туй вътрешно равновесие. Погледнем се някой път, наведем главата си, плачем. Поолеква ни малко. Децата като поплачат, поплачат, пооleква им, но след час пак изгубят своето равновесие.

Като казва Христос: "Преминаването на земята", това е нашият правилен живот, "Преминаването на небето", това е нашият Божествен живот. Ще се сменят тия двата живота, но думите, Разумното Слово, което гради в нас, то няма да премине, докато всичко не уреди и изпълни тъй, както трябва.

Та мисълта, която искам да внеса у вас, е следната: Едно практическо приложение! Допуснете, че ви заболи корема; неразположението произтича от земята, от една неестествена храна. Коремът може да те заболи от прекръстосването на две неестествени желания в слънчевия възел; прекръстосването на две неестествени мисли може да произведе пак коремоболие. Те се различават по степента. Ако чувствата действат, болките са много силни, ако мислите действат, може да пиеш малко топла вода и изведнъж коремоболието може да се премахне. Може да се премахне коремоболието, но болката не е изчезнала от твоето тяло. Тази болка ще се пренесе в твоята глава; някой път ще се пренесе в слепите очи, друг път може да получиш мигрена, отпред половината глава да те боли. Как ще се освободиш? Тия вещества отдолу, тези течения, които са произвели болката в корема, по нервната система произвеждат същото напрежение горе, в мозъка. Ще дойде лекар, ще вземеш един прах, два, три, ще настане едно вътрешно притъпяване на нервната

чувствителност, после като мине действието на лекарството, болката ще се усили. За да се освободиш от болката, ти трябва да измениш живота си. Изменението на живота седи в следното. Ще ви дам едно просто обяснение. Имаш да вземаш от някого десет лева. Тия пари са употребени; този човек е беден, закъсал, всичко са му продали, с трън да забодеш в къщи, няма какво да вземеш. Какво трябва да правиш в дадения случай? Вземи тефтера си и зачеркни дълга на този човек, прости му. Той е закъсал, ако ти го държиш в ума си, той винаги ще произвежда в теб едно нещастие. Ти зачеркни дълга и кажи: "Хайде, оставям ги, за Господа, един подарък. Подарявам му ги". Кажи: "Подарявам на този човек десет хиляди лева, Господ да го благослови". Не само няма да искаш парите, но считай едно щастие че си ги подарил на този човек. Какво ще стане? Ще изчезне главоболието, ще изчезне коремоболието. Ако коремоболието не изчезва, то е по причина, че не искаш да простиш парите на този човек. Ако е богат, дай го под съд, искай му ги с лихвите, не му прощавай. Ако е беден, прости му. Богатият трябва да се научи на ред и порядък, понеже има да плати. Този, сиромахът, остави на Господа. Казва Господ: "Той закъсал съвсем, остави му ги сега”. Господ ще ти ги плати. От този ден, понеже ти освещаваш Божия закон, постъпваш справедливо, и Бог ще постъпи с теб справедливо, ще измени живота ти. След като простиш, не споменавай вече, че имаш да взимаш от човека, да не те сполети нещо друго. Но най- мъчното нещо в света е да забравиш погрешките на хората. Това е най-мъчната работа! Мъчно е да забравиш. Някой път пак ще дойде този дявол, ще изскочи в ума ти, ще наруши мира ти поне за ден, два, три.

Този закон съществува също между народите, между обществата, повдига се омраза между много хора, или в едно семейство, или в един човек. Тогава, в сегашния живот трябва да бъдем силни да се справим с омразата. Любовта към Бога трябва да вземе връх над всички недъзи. Но не от страх. Понеже ти си богат, допусни, че имаш сто души длъжници, които имат да ти дават по

хиляда лева - сто хиляди лева. Ти си наследил едно наследство от сто милиона лева, какво ти коства да простиш сто хиляди лева? Ако искаш да вземеш стоте хиляди лева, това е неправилно приложение на закона на любовта. Ти на онези, които имат да ти дължат, като им простиш, прати им още по хиляда лева и кажи "Мен Господ ме е благословил, прощавам ви и ви изпращам още по хиляда лева". Тогава ти ще имаш един придатък в себе си. Този закон, ако така го приложиш, ако го прилагаш всеки един ден, не само лично на теб ще се оправи животът, но и на целия ти дом. Но в момента е важно дали се изпълнява волята Божия. Всеки ден това може да се проверява.

Какво нещо е умирането? Като почнеш да умираш, почваш да забравяш, почват да се стесняват кръговете, докато дойдеш до един тесен кръг, дето са майка ти, баща ти, брат ти, сестра ти; най-после и тях ще забравиш, ще дойдеш до един още по-тесен кръг, дето си сам, остава само твоето съзнание, като че нищо не съществува друго в света. Тогава пред теб, ще изпъкнат всички твои постъпки, желания, онези отношения, които си имал към всички хора; целия си живот, който си прекарал на земята, ще видиш като на филм: Ще се чудиш отде изпъкна този твой свят, хем с всички подробности. Нито баща, нито майка - ти сам гледаш своя живот, което не може да си обясниш. Ти влизаш в другия свят и мислиш, че ще те посрещнат ангелите, светиите. Такова посрещане има, но за онези, които са разбрали разумния живот, които са вървели по Божия път. Има посрещане с венци, с музика, с модерни таксита, с небесни колесници. Има и такива работи, още от земята да ви вземат с огнена колесница, като Илия. Тогава няма да има нужда да ви заравят както сега в земята. Сега за умрелия казват, че той отива да си почине. Едно противоречие: ние вярваме, че този човек отива в другия свят, но едновременно вярване, че той е в тялото си тук, в земята. Ние пущаме тялото в земята, за да може земята да го изпрати в небето. Защото най-благоприятното място, това е небето. Ако вие заровите един светия, след десет дни няма да намерите нищо от тялото, но ако

заровите един грешник, ще видите, че няма кой да му занесе тялото, всичко ще остане тук. За тялото на светията има кой да се грижи, той ще си го вземе.

Та идеята, която трябва да остане у вас, е следната. Има един опитан начин за човешката мисъл при сегашното състояние, за да се освободим до известна степен от онова анормално състояние, което ни измъчва. Не само обикновените хора, но и религиозните хора постоянно се измъчват за нищо и никакво. Много пъти мислиш, че Бог е неразположен спрямо теб. Това не е неразположение на Бога, но някой човек е неразположен спрямо теб, той е толкова силен в мисълта си, че неразположението му спрямо теб, неговата мисъл те измъчва. Вижте онзи влюбения момък - при най- малкото неразположение на неговата възлюбена, цялата къща се върти ту на една, ту на друга страна, свива го сърцето, боли го, опасна работа. Най-малкото неразположение на онзи, когото обичате, може да произведе цял ад у вас. Следователно любовта е само тогава любов, когато не произвежда никакво страдание. Онази любов, която произвежда страдание, тя не е истинската любов, която ние очакваме. Онази мисъл, която произвежда страдание, не е мисъл. Онази мисъл, която произвежда безпокойство, не е мисъл. Ако вие имате един приятел, в когото се съмнявате, отношенията между вас и вашия приятел не са хармонични, нито вие го разбирате, нито той ви разбира. Но ако вие имате в него пълна вяра, ако той във вас има пълна вяра, любовта ви е нормална.

Ние казваме, че Господ ще оправи света. Кога ще го оправи? Щом ние искаме да го оправи, би трябвало да Му съдействуваме, а не да гледаме безучастно. За сега сме зрители само. Как се оправя един човек? Проследете този процес. Вижте как се изменя неговото лице, изразът на лицето, очите другояче говорят. Онзи човек, който служи на Бога, има нещо друго, особено в тона си, в движенията си, отличава се от другите. Когато дойде един човек да би иска своите пари, гласът му е един, но когато дойде да ви услужи, носи нещо в

торбата си, гласът му е друг, другояче говори. Като дойде да вземе нещо, поставя се като господар, казва: "Господине, вие ми обещахте това, онова" - започне да ви чете цял поменик. Когато иде като един брат, който иска да ви помогне, в държанието му се крие една деликатност; вие се усещате разположен, и действително, целият ви дом ще бъде радостен и весел. Той носи благословение със себе си. Казвам: ние всички можем ли да бъдем носители на тази доброта, която Бог има, или на туй богатство, което Той има? За пример, мнозина от вас искате да бъдете богати. Може да ви направим богати. Отивате при един цар с молба, той веднага ви подписва и казва: "Дайте му два милиона"! Един подпис и работата е веднага свършена. Но след като ви подпише, какво ще направите с тези пари? Ако на вас биха ви дали десет милиона, какво ще направите с тях? Отде ще започнете най-първо? Помислете, ако ви дадат десет милиона, какво ще направите? Разрешете тази задача. Аз не зная колко души от вас ще разрешат правилно тази задача. Някои от вас най-първо ще си направите хубава къща, други ще си направите хубави дрехи, трети ще си направите хубави обуща, шапки; други ще си купите книги, други ще си купите автомобил, други ще си купите билет да ходите в Америка, други ще си купите аероплан да отидете в Шанхай. Но това не е разрешение на въпроса. Десет милиона ако получите, какво трябва да направите? Десет милиона златни, то е ценност! Десет милиона в злато! Златото е живо, то е равноценно на известни разумни същества, които са работили. Нямаме право да разполагаме със златото, както искаме. Голямото нещастие в съвременния свят е, че хората не знаят какво да правят със златото. Голямо нещастие е, че те не знаят какво да го правят и го турят в земята, а употребяват книжни пари. Но положението още повече се влошава. За тази книга има да разправят, че тази книга се дължи на живи същества, те са отговорни за тази книга, на която са написани всички престъпления.

Някой човек се моли на Бога; друг казва: "Да изобличим другите, държавата трябва да уредим". На Бога трябва да се молим, но трябва

ни едно истинско знание, как трябва да постъпим спрямо Бога. Ако ние считаме Бога като наш баща, отношенията ни към Него трябва да бъдат като на син към баща. Задачата на сегашните хора е да определят отношенията си към Бога! Както един син трябва да определи отношенията си към баща си, така всеки един религиозен човек трябва да определи своите отношения към Бога. Тогава каквото и да му се случи, няма да се яви нито сянка от съмнение, че то е за негово добро.

Писанието казва: "Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне за тяхно добро". Кой от вас вярва в това? Четете го, но като дойде една неприятност, казвате: "Какво ли съм сгрешил пред Господа, какво ли съм направил?" При сегашните условия мъчнотиите са изпитателно средство, да ни опитат любовта, доколко обичаме Господа. Изпитана е нашата любов, на млади и стари. Жени се млад момък за млада мома - изпитва го Господ как ще се отнесе към момата. Жени се млада мома за млад момък - опитва я Господ как ще се отнесе към момъка. Раждат дете - изпитва ги Господ, какво възпитание ще му дадат. Изпитва Господ един слуга, да види как ще се отнесе към господаря си. Всички положения в света, каквито и да са, са само изпитания. Ученик си, изпитва те учителят. Дал ти е Господ един учител, да види как ще оцениш този свой учител, да види какъв манталитет имаш, какво е твоето разбиране. Често ти ставаш като едно божество, казваш: "Светът е лош, майка ми е лоша, баща ми, учителите, братът, сестрата са лоши". Значи ти остана единствен светия в света. Отношение трябва да имаме, да получим силата на Божията Любов. Сега ще дойде другата слабост: ние мислим, че като се влюбим в Господа всичко ще се оправи. Най-първо, като се влюбите в Него, Той ще ви лиши от всичкото ви богатство. Ако сте най-голям богаташ, Той ще ви направи последния сиромах. Като вземе от вас всичко, ще почне по малко да ви дава и вие непременно ще имате историята на Йова. Йов най-първо мислеше: "Не съм ли аз, който върша волята Божия?" Защо подложиха Йова на

изпитание? Има едно предание, то е следното. Йов даде угощение на приятелите си, и пошушна на един от тях: "Няма на земята друг, който да обича тъй Господа, както аз". Пък дяволът го дочул. Като имало съвет при Господа, дошла тази вест до Бога, че на земята няма друг човек, който да обича Господа като Йова. Дяволът искал да обърне внимание на това. Казва му Господ: "Ти ходил ли си да видиш тази работа, че няма друг човек да ме обича като Йова?" Той казва: "Ти не си го поставил на изпит да видиш любовта му. Дай го на мене, аз да го изпитам този самохвалко".

Една хвалба на Йова, "аз обичам Господа", какво му струваше? Отиде имането му, отиде къщата му, отидоха децата му, дойдоха болести върху него. Той се слиса, казва: "Мислех, че обичам Господа, а Неговата любов към мене къде е? Съвсем ме забрави". Той се колебаеше, искаше да приказва с Него. Та работата е там, че и вие казвате: "Колко обичам Господа! Щом ви чуят, веднага ще отиде имането ви, къщата ви. Страшно нещо е да се изпитва любовта на човека. Няма по-голям изпит. Той може да изгори. Затова преждевременно не се изпитвайте, не подлагайте вашата любов на изпит. Нека остане най-после. Като изпитате всичко и няма какво да изпитвате, тогава последно опитайте това. Кажете: "Обичам Господа, както никой друг". Кажете това и ще имате една опитност. Дойде времето и пак наново рече Бог да изпита Йова. На вторият път като дошъл, Йов дал пак угощение на приятелите си, но казва: "Колкото за любовта си към Бога, ще си помисля малко дали да се изкажа". Разбрал той и казва: "За Любовта си към Бога ще помисля дали да говоря". Има нещо вътре в него. Казал му Господ: "Не говори за свещени работи, но само ти да си ги знаеш".

Когато обичаш Бога, това е акт само между твоята душа й Бога, на хората не казвай. Кажеш ли го на хората, ще патиш. Нека само между Бога и тебе да съществува този акт. На хората не казвай нищо, не се произнасяй.

Та казва Христос: "Небето и земята ще преминат, но моята любов няма да премине, докато всичко това не се сбъдне".

21-ва неделна беседа, държана от Учителя на 21-ви февруари 1932 г. 10 ч. София, Изгрев.

СЛЕД ТОВА

Ще прочета 2 глава от пророк Йоил. Ще взема само две думи от 28 стих: "И след това".

При самите мъчнотии в живота, човек трябва да определи своето положение. Той си има един естествен стремеж, както всяко живо същество се стреми да намери своето място и условия, при които може да живее и да се проявява; то е един вътрешен, естествен процес. Аз го наричам Божествен процес, помощ на човека да живее, понеже животът, това е израз на Божествения живот; само там, дето е Бог, има живот; дето го няма Бог, няма живот. Какво нещо е животът? В присъствието на Бога е животът. Там, дето Бог го няма, няма живот. Съвременните хора все спорят - дали има Бог или не. То е схоластично разглеждане. Въпросите: дали има вода или не, и дали има Бог или не, са различни; съвсем друг е смисълът на тези понятия. Дали там има вода или не, съществува отначало едно предположение; и след като проверите, ще извадите един извод, че няма вода там, проверено е опитно, няма вода; това е така нареченият логически извод. Логическите изводи, това са отражения на някакви истини, но отражението в едно огледало не е никаква действителност. В огледалото има ли някаква реалност? Виждате, човек се мърда в огледалото, но в огледалото няма никаква дължина, няма никакъв свят - съществува, но нищо не съществува. Съществува едно - отражението. По огледалото можем да намерим реалността, точно обратно перпендикулярно, в противоположна посока. Тогава, когато ние казваме "всичко е суета на света", това е отражението. Според индуската философия, този свят е отражение; Майя - значи, реалният свят е в обратна посока на материалния. Материалният свят е резултат, една проява, той е дотолкова реален, доколкото се отразява вътре в огледалото. Следователно може да поставя някакво

противодействие и да не остане отражението. Ако отражението го няма в огледалото, това ни най-малко не показва, че реалността не съществува. Сянката може да изчезне, но реалността ще остане; но никога в света не може да има сянка, зад която няма реалност. Тъй щото онези, които казват, че "всичко е суета", както е казал Соломон, не са прави. Трябва да изтълкуваме - какво значи суета. Суета значи - да не разбираш нещо. Търсиш реалността на нещата там, дето я няма - суетиш се. Търсиш живота в удоволствията на земята - там никога няма да го намериш. В удоволствието живот няма. Сега, когато аз говоря така, ще кажете: "Човек не трябва ли да има удоволствия?" Той не трябва да се заблуждава в удоволствията, ние идваме до крайност. Някой твърди, че трябва да се яде много. Не, не трябва да се яде много. Някой казва, че никак не трябва да се яде - и той не е прав. Ще ядеш умерено, толкова, колкото трябва. Един закон има, според който, всеки един знае, колко трябва да носи. Всеки един човек знае, колко трябва да яде. Затова не се иска никакво педагогическо наставление, защото малките птици и животинките, които нямат учители по педагогия, знаят как да се хранят много добре. Птиците не знаят ли как да ядат? Инструктори нямат за това, но те са много досетливи. Когато майката кълве, те броят, колко пъти удря в земята и от туй кълване изваждат своето заключение, колко трябва да ядат. Следователно те знаят да разбират туй хлопане, да го дешифрират, както стенографите дешифрират; всичката педагогия е там. След като се влюбиш, какво ще стане? Там е сега, че ти още не си се влюбил. Ти още не знаеш какво нещо е влюбването. "Аз виждам едного, че се е влюбил." Нищо не си видял. Туй нищо не значи. Може да знаеш това, което си бил; това, което не си бил, никога не може да го знаеш, ти само предполагаш, че знаеш. За пример, някой казва: "Аз разбирам от хиромантия, от физиогномия, разбирам от математика, от геометрия". Създаден си да разбираш, но като казваш, че разбираш математика, много казваш. Не разбираш какво нещо е математика и не си разбрал положението, защото, ако ти знаеш математика, ти ще бъдеш един

велик човек. Ако знаеш геометрия, ти ще бъдеш един гениален човек. Щом не си нито едното, нито другото, ти не разбираш нито математика, нито геометрия. Математиката е наука за разумните сили, които функционират във времето. Геометрията е наука за материята, от която всичко се създава. Геометрията се занимава с материята. Математиката се занимава със силите. Туй не е в противоречие със сегашното определение, сегашните учени хора отиват в същата посока. Вземете един физиогномист. Ако му представите някой човек, който има нос, дълъг 7 см., веднага ще каже, че този човек има силен ум, но ако му дадете широчината - отдолу на носа - 5 см., той ще каже, че този човек е здравеняк, че има плътно тяло. Веднага ще извади заключение, че тялото е плътно, но че и умът е силен. Широкият нос не показва силен ум, но показва плътно тяло. Дългият нос показва силен ум. Сега някой ще каже: "Докажи това".

Ако вие вземете една окръжност и в нея впишете един квадрат, ще видите, че той се допира в 4 точки на окръжността, в другите точки не се опира. Питам: вписаният квадрат в окръжността равен ли е на самата окръжност? Не е равен. Ако вие впишете една окръжност в един квадрат, тогава окръжността ще докосне ония части на квадрата, които, в първия случай не се допират до окръжността. Защо има различие? Онзи, който не знае, ще иска механически да го обясни, но то е само по отношение пространството. Перспективно нещата как се представят? Една линия се показва дълга, понеже е близо, друга се показва, че е къса, понеже е далече. Слънцето, за пример, се показва, че е много малко; тогава, ако вие заключавате невярно, ще се чудите, как е възможно, това малко слънце да осветява цялата земя. Къде е реалността? Не, от дължината на слънчевите лъчи се заключава за силата на слънцето. Лъчите показват разумността на слънцето, с които то осветява земята. Следователно, от това гледище, слънцето представя разумна сила, която Бог е поставил в пространството, направил го то да свети на земята. Може да ви свети само разумният човек, когато постави една свещ някъде. Тази свещ не

е дошла сама да свети, тя може да свети, но зад нея седи някой, който иска да ви свети. Някой ще ви постави трапеза, ще ви сложи хляб, но зад хляба седи този, който иска да ви услужи. Следователно всичко в материалния свят е израз на една Разумност, която седи зад материята. Зад всичко туй има някой, който обича хората на земята. Зад земята седи Един - по човешки говоря - Когото вие не виждате. Такава е обстановката и вие трябва дълго време да я търсите, да я изучавате. Този, който ви обича, той ще направи туй заради вас.

Питам сега: какъв е смисълът на живота? Вие имате глава, защо ви е вашата глава? Или защо ви са вашите гърди? Защо ви е стомахът? Защо ви са краката, ръцете? Сега ще направя сравнение. В една окръжност имате два диаметъра, които са равни, но в една елипса двата диаметъра не са равни. Единият е по-дълъг, другият е по-къс. Какво означава това? Човек няма кръгла форма, но има елипсовидна форма. Следователно дължината на човека спрямо земята е перпендикуляр. Човек е перпендикуляр спрямо центъра на слънцето и центъра на земята. Туй показва неговата интелигентност. Дължината на тази елипса показва неговата разумност, а широчината показва неговата чувствителност. Животните имат обратния процес. Техните чувства са по-широки, отколкото тяхната интелигентност. Животните се отличават по това от хората, че имат повече чувства, отколкото им трябват, а имат по-малко ум, отколкото им трябва. В човека има повече ум, отколкото му трябва и по-малко чувства, отколкото му трябват. И тогава, между животните и човека трябва да има едно отношение, една обмяна. Човек, като не знае как да направи тази търговска обмяна, той почва да коли животните, да ги яде. Той яде животните, за да вземе техните чувства, т.е. туй, което не му достига, да го вземе. Но той е хванал кривия път, неразбиране е това. От друга страна, животните, като им трябва още интелигентност, и те изяждат човека, за да придобият това, което им липсва. Животните ядат човека и човекът яде животните. Но нито животните са станали по-умни, нито хората са станали по-чувствителни.

Това са общи разсъждения. Аз не искам да ви кажа да вярвате в това. То е само един показалец. Аз имам три барометъра, един пишещ барометър, един обикновен и един от кристали, и намирам, че този, от кристалите, е по-чувствителен, един от най-хубавите, които имам. Той 10 часа по-рано показва промените, които ще станат. Понякога пишещият барометър показва, че времето ще бъде лошо, а кристалният показва, че след един час времето ще се подобри. Кристалите са се изгубили, а другият още продължава да показва, че времето е лошо. Сега, аз тълкувам това, разговарям се с барометъра. Казвам: "Какво казваш ти?" Той казва: "Онзи професор не е довършил науките си. Това, което аз зная, той не го знае. Макар да има 8 барабана, това са 8 секретаря, но той не знае, което аз зная." Тези кристали са живи вътре, те имат своята интелигентност, само че интелигентността им е извън физическия живот. А другият барометър е направен с лостове. Интелигентността е и в другия, и в този свят. И затова той по някой път се влияе и казва: онзи е извън, но и с кристалите се влияе.

Сега да обясним нещата. Външният свят има за нас дотолкова смисъл, доколкото ние можем да обясним нашия живот и да си послужим с туй знание за напредването на нашия ум и за облагородяването на нашите чувства. Трябва да живеем, а ние не сме живели още на земята. Най - великите хора са казали, че 8 хиляди години досега, хората не са живели. Туй е било живот на вечни страдания и промени. Има радости, но, в края на краищата, всичката радост, която ще добием, всичко туй ще се вземе и ние ще се върнем обратно у дома си, без пет пари. Ти ще дойдеш на земята, ще направиш изобилно грехове, престъпления; ще се върнеш при Бога, да се разкайваш, ще искаш пак нов кредит. Ти казваш: "Пропадна търговията." Господ ще те погледне, ще те погледне пак, ще се поусмихне и ще каже: "Дайте му малко кредит. Пратете го пак на земята, наново да учи." Някой ще каже, че учил по математика, по

геометрия, музикант бил, поет бил, художник бил и т.н., но работата не е вървяла.

Тези неща трябва добре да се разбират. Да ви приведа един мит за паяка. Аз сега няма да се спирам върху произхода на паяка. Сияз Спанзу бил един царски син, който се занимавал с окултната наука и дълбокото познание. Като Соломона и той искал да разкрива тайните на природата, да достигне до крайното познание, да няма познание, което да не знае. И му останала само една точка да разреши, една от великите задачи в света. Да тури ред и порядък в живота си. Но едно нещастие се случва. Един ден, той вървял замислен и изгубил пътя си - не може да се ориентира, накъде да тръгне. Среща една млада мома, много красива, една от най-красивите моми. Като я погледнал, затупкало сърцето му. Казва й: "Можеш ли да ми покажеш пътя, изгубих се." Тя му показва пътя, но той като се върнал, вече загубил точката. Рече да разреши великата тайна на живота, дойде до последната точка - не може да прочете; рече да мисли - момата изпъкне в ума му. Туй, което хората наричат "влюбил се е". Отива той при момата и казва: "Слушай, ти ми показа онзи път, по който се загубих, на мен ми остава само една точка да разреша, но ти седиш на тази точка отгоре, не зная какво да правя, аз се влюбих в тебе. Този въпрос искам да го разреша. Ти какво казваш? На моята любов не можеш да откажеш." Тя му казва: "Може, само при едно условие." "Какво е туй условие?" "Ще направиш една нишка, една тънка нишка; да бъде толкова тънка, че по-тънка от нея да не съществува. И тази нишка да се не къса, никой да не е в състояние да я скъса. Когато образуваш тази нишка, ела при мен, ти ще имаш моята любов." Излязъл той замислен и оттам насетне, този Сияз Спанзу, все ходел и мислел, как да усвои туй тъкачество. И досега той не може да намери начин, да образува такава тънка нишка, която да не се къса. И досега човек, от хиляди години, не може да направи тази нишка. Влюбил се е, но няма тази нишка. Ние, съвременните хора, се намираме в туй положение. Направили сме тази нишка, много тънка е тя, но се къса.

Но има нещо в нас, което се къса. Или туй, което ние наричаме неустойчивост в любовта. Туй го наричам неустойчив човек, не може да разчиташ на него. Дълга е нишката, тънка е, хубава, но не е устойчива, къса се.

Като направиш тази тънка нишка, която да се не къса, въпросът е разрешен. И Писанието ето какво казва: "И след това ще излея Духа си над всяка плът, и ще пророчествуват синовете и дъщерите ви, старците ви ще видят сънища, юношите ви ще видят видения." Сега онзи, който разбира великия вътрешен смисъл, не е човек, който да се влюби. Защото всяко начало има край и всеки край има свое начало. Ако твоето начало не образува един край, ти не си на правата посока, но ако твоят край не образува едно начало, ти си пак на кривата страна. Писанието казва: "Аз съм Алфа и Омега" - другият край е едно ново начало. Всяко ново начало води към един край. Под "край" разбирам завършване, разрешаване на една задача. За да се яви на друго място началото. Другата задача е следната. Вие сте се влюбвали не само веднъж, и много пъти ще се влюбвате, докато дойдете дотам - да се влюбите в Онзи, Който ще ви даде тази задача. Вие казвате: "Да обичаме Господа". Може. Сега когото и да обичате, за в бъдеще тази програма трябва да се приложи, и когато направите една тънка нишка, тогава ще имате моята любов. Така казва момата. Момъкът и той ще каже същото. Питам тогава, колко хора ще има, които биха се оженили? Хората тогава ще бъдат девствени. Понеже сега не са направили тази нишка, както трябва, женят се, късат се нишките и домът не е устойчив. Кой е крив? Създадеш един дом, една нишка, която се къса - ти не си разрешил задачата. Ти разреши задачата, както я разреши Сияз Спанзу. Ти имаш право да се жениш; това е един извод на старата мъдрост. Не извод, да се обезсърчавате. Обезсърчението вие си го носите, в това отношение сте специалисти. Ако е за обезсърчение, аз съм готов да се уча от вас. Но, ако е да не се обезсърчавате, вие трябва да се учите от мене. Да не се обезсърчава човек - то е цяла наука; вие ще дойдете при мен да я учите. Щом

наближи да умирате, вие се обезсърчавате. Щом осиромашавате, пак се обезсърчавате. Щом ви е страх от студа, вие се обезсърчавате. Щом ви е страх от огъня, се обезсърчавате. Щом ви е страх от височина, от дълбочина, от паяк, от лъв, от тигър - от какво ли не се бои човек - вие се обезсърчавате. Слабостта на човека е обезсърчението. А при това, човек е казал, че е много сръчен герой. Аз ги гледам, носят кръст за храброст. Някой път казвате: "Много са храбри тия страхливци." Един храбър човек, според мен, той е герой, може да помогне на своя народ. Ако е храбър в науката, пак може да помогне. Това е задача на героя. Всяка една майка трябва да бъде храбра и героиня. Всеки баща трябва да бъде храбър, да помогне.

Аз не вземам сегашното положение. Но аз говоря за онова положение, което е в природата, което се изработва от същества, минали една еволюция, която човек не е сънувал. Апостол Павел като се пренесъл в техния свят, не вижда същества, но казва: "Нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят." Има един свят, който ви чака и вие даже не можете да предполагате, какъв е този свят. Сянката не може да влезе в огледалото, но това не показва, че този свят го няма. Това не е наука, да отричате нещо, което не виждате или не разбирате. Отричането не е наука. Съмнението не е наука. Безверието не е наука. Вярата - да. Вярата е един завършен резултат в света. Един от великите резултати, който някога е образуван в света, то е вярата. Без този разумен резултат не можеш да служиш на Бога Не да вярваш в обикновените работи. Ти в обикновеното не може да вярваш, ти може да вярваш само в необикновеното. Може да вярваш само в разумното. Питам, в какво може да вярваш? "В смъртта." Кой от вас е виждал смъртта? По какво се отличава смъртта от живота? Учените казват, че сърцето на човека при смъртта спирало. Може сърцето да спре и човек да живее в тялото. Тази дръжка /Учителят показва лупата/, клетките на туй дърво са живи. Ако те умрат, тя ще се разпадне, тогава тази дръжка няма да бъде на моята лупа. Този метал и той умира, и той ще се разпадне. Но

докато има сцепление, всяко сцепление показва, че има известен вътрешен, разумен стремеж. Какъв е? Може този стремеж да не е като нашия. Но все има един стремеж, един живот има. И ние мислим, и Бог има мисъл, но Божиите мисли се различават от нашите мисли. Бог като мисли, Той мисли за всички едновременно; ние когато мислим, мислим само за себе си, тази е разликата. Мислим само за себе си. Бог мисли за всички, понеже в него живеят и се движат всички.

Сега, като говоря върху този предмет, аз не искам вие да изоставите някои ваши възгледи. Казвате: "Трябва ли да напуснем този живот?" Когато казвам, че трябва да се напуснат известни възгледи, разбирам, че трябва да напуснете в себе си известни болезнени състояния, да се освободите от болестите, да остане истинският живот. Болестта се дължи на чужда материя, на чужд живот, на по-нисш живот, който се е вмъкнал у вас. Той е паразит. Всяка една болест е паразитно състояние в човека. Всичките болести, където и да са - в мускулите, в костите, в нервната система, в стомаха - дето ги наричат язви - това са все живи същества, които изтеглят соковете на вашия живот. Следователно трябва да се освободите от този нисш живот, да го турите на място, той няма право да живее у вас като паразит; и греха, в туй отношение, аз го считам за един от големите паразити, които всякога са съществували. Може да съществува. Грехът е един голям паразит. Сега, не искам да се спирам и да говоря върху злото, защото туй, за което човек мисли, от него някой път се заразява. Грехът, този паразит, ужасно се размножава. Само тъй, като се докосне вътре, е ужасно. С най-малкото докосване - с мисъл, с чувство, с пипане, по който и да е начин, грехът се предава. Той е по-страшен от проказата, по-страшен е от сифилиса. Ако ти дадеш на един човек, който е престъпник, да ушие булчинската дреха на една мома, тази булка ще свърши нещастно, трагично. Ако вие дадете на един шивач - престъпник дреха на един млад момък, който встъпва в брак, и той ще свърши фатално. Ако дойде в къщата ви

един свещеник, свързан с греха, вие ще свършите фатално, или ако е болен от проказа, вие ще свършите фатално. Ако четете една книга, написана от писател, заразен от проказа, вие ще свършите фатално. Казвате: "Какво трябва да се прави?" Според мен, един поет, когато пише, трябва да бъде изпълнен с най-възвишени чувства и мисли. Когато един художник рисува, трябва да свещенодейства. Един говорител - когато говори, свещен трябва да бъде неговият език. Един човек, който отива да прави добро, или, който гледа една жена, свещени трябва да бъдат неговите очи, свещени трябва да бъдат неговите уши. Това е дълбокият смисъл на живота.

Ще каже някой, може ли да бъде това? Може. Ние сме се отклонили от онзи, правия път и вървим по един път на смъртта. Всеки те учи да вървиш в един път, по който ще изгубиш и последното богатство, което имаш. Казваш: "Трябва да се живее на Земята." Че животът, който сега живееш на Земята, то е едно голямо робство! Ти, от сутрин до вечер, се мъчиш за какво ли не. Пари нямаш, стая нямаш, въглища нямаш, отвън е студено, чакаш някое благотворително дружество да ти помогне. Тия неща са хубави, не са лоши, може някой да се притече за твоите нужди, някои се притичат. Пристигнал онзи, младият момък, при своята възлюбена, когато неговият враг отрязва главата ѝ; тя си отваря очите и казва: "Късно е!" Питам, отрязаната глава какво ще прави? Ако имаш знанието на някой светия, да туриш главата, може да зарасне, но ако нямаш знанието? Не се ли случва някога, един човек, който е живял честен живот, да измени възгледите си за живота и да каже: "Отсега нататък няма да живея тъй както досега, оставям честния живот, ще живея другояче." Тогава питам, какво се добива? Нищо не се добива. Ти изгубваш и последното, което имаш - разумността.

Тук ние ще дойдем до едно противоречие. Казваме: трябва ли да работим за човечеството? Трябва да работим, но как трябва да се работи за човечеството? За обществото, за дома? По този начин, по който ние работим, много са малки резултатите. Две хиляди години,

откак е християнската култура, но всички християни са се отдалечили от онова, което Христос е проповядвал преди две хиляди години. Хората са се отдалечили от методите, които Христос е препоръчвал. Църквата проповядва едно учение, но то е далече от това, което проповядва християнството. Свещениците проповядват всичко, но не и това, което Христос е учил. Никъде не се проповядва любов към Бога. Що значи любов към Бога? Да бъде човек проводник на Божията мисъл, на Божиите добродетели, да бъде човек проводник на Божията Мъдрост, на Истината, да има еднакво отношение към всичко, което Бог е създал. Това разбирам една религия, която може да помогне на своя народ. Ако хората разбират така, да бъдат проводници на доброто, положението в света ще се подобри. Ако всеки поет проповядва това, ако всеки философ проповядва това - проводници да бъдете на Божественото, сигурно светът би имал друг вид. Сегашният живот в съгласие ли е със строя на природата? Казвате, несъобразно е моето учение. Хубаво, но сегашните работи съгласни ли са с великия закон на Живата природа, от която всичко черпим, съгласен ли е сегашният живот със законите на Бога? Когато проповядвате, че Той направил небето и земята, съгласен ли е Той? България има един представител в Божието Царство. Англия си има едно посолство, Америка си има посолство. Де е посолството на Царството Божие? Няма никакво посолство. Значи, скъсани са отношенията. Както със Съветска Русия. Не само в България е така. И Англия няма посолство. Духовенството иска да каже, че ние сме една религия. Те казват, че ние сме "посолство", но как тъй: Едно посолство, което е посолство на небето, българското посолство, да има нужда от българска държава. Тогава, английското посолство, ще има ли нужда България да го издържа? Англия издържа своето посолство. Ако една държава не издържа своето посолство, тя е закъсала съвсем. Ако духовенството, което представя Небето, се нуждае държавата да го поддържа, то е закъсало. Моят извод е това. Искаме да правим истински изводи, една истина да се изнесе, както трябва. Казвате: "Не е право туй учение!"

Съгласен съм. За мен е право учението. Зад логическото заключение има една друга истина, която трябва да излезе. Всяко едно заключение трябва да има един извод, но трябва да има и свое приложение, и един вътрешен опит. Този опит всички вие можете да имате. Ще правите опити.

Някой иска чудеса. Оставете големите чудеса, които Христос е правил, но има малки чудеса и вие с тях трябва да започнете. Имате тайната, Бог ви я е дал, знаете как да си помогнете, а вие се смущавате, страхувате се, ходите и викате лекар да ви нацърка с инжекции. И това не е лошо, но най-после ще прибегнете до лекар, когато сам не можете да си помогнете. Разбира се, когато полудее човек, трябва да го свържат с въжето. На престъпника трябва да му турят букаи, да го затворят, но така се правят големи разноски, то не е практичен метод. Ти се безпокоиш, не знаеш как да се успокоиш, забравил си как са се успокоявали хората едно време. Ако аз съм учител в едно училище или в една гимназия, ето какво бих препоръчал на учениците. Всеки един ученик в десния джоб да си има една най-чиста кърпа, съвършенно чиста; с нея леко, нежно да пипнете носа си, не да го хванете грубо и да се секнете грубо, че всички да ви чуят. Съвременните хора трябва да се научат, да знаят как да си пипат носа. Една от най-великите тайни е тази, как да пипате носа. Искате да знаете къде е Разумният свят. Вие имате една станция, едно радио за връзка с него - това е носът. Ще го хващате леко. Някой път някой българин казва: "Сърби ме носът." Казвам: като го сърби носът, или ще се ядосва, или пари ще му искат, или нещо друго. Мене, щом ме сърби дясната ноздра, пари вземам. Друг казва, че носът сърби ли го, непременно се ядосва. А пък мен, сърби ли ме носът, след няколко дни получавам една сума. Откъде знае този нос, че парите ще дойдат? Носът е станция; от Разумния свят казват, че сега ще имаш един чек. Питам сега: тази велика, хубава станция, която Господ е поставил на лицето ти, защо ти да не си благоразумен, ами теглиш насам-натам носа си, чоплиш го, дърпаш го - ти

нарушаваш един ред. Нямаш право да се държиш невнимателно с носа си! Ти ще имаш всичкото уважение към него, като че се намираш пред някой владика; с благоговение ще погледнеш тази станция и ще кажеш: "Моля да благоволите, имам да разрешавам сложен въпрос, какво трябва да се направи в дадения случай? Ще туриш ръката си на носа, ще я подържиш, и няма да се мине дълго време, и ще дойде великата мисъл, ще ти светне в душата и ти ще си разрешиш въпроса. Ти ходиш този да питаш, онзи да питаш. Попитай носа си! Той ще ти каже по-лесно. Попитай носа си, защото той е свързан с твоя ум. Ще каже някой, това е заблуждение. По-голямо заблуждение е да питаш този-онзи, което те не знаят. Какво трябва да бъде възпитанието на разумните хора? Ние имаме велико благо - човешкото лице. Имаме една картина. Питам: какъв е този образ, това човек ли е? Писанието казва, че човек е направен по образ и подобие Божие. Казвам: не е човек това. "Че как да не е?" Този човек, образ на Бога ли е? Ти се мислиш за Господ. Всички хора трябва така да живеят, че образът им наистина да прилича на Божий. Образът на всички хора е образ на Господа. Където и да го видите, Бог е в тях. На кого е този образ? Казвам, не е мой. То е честност. Щом кажа, че е мой, значи е частна собственост. Някой казва: "Ти не искаш да кажеш истината." Казвам: човек, за да намери своята истина, той трябва да измени начина на своите разсъждения, да не е никак заинтересован. Аз, в дадения случай, не съм заинтересован, мен съвсем други работи ме интересуват.

"След това" какво? Ти ще признаеш, че онова, което имаш, то не е твое. Нищо повече. Ще признаеш, че си част, или уд, или орган, или чувство, или душа, или дух. Мисли каквото искаш, но ти влизаш в една система, в един организъм разумен, имаш свое предназначение, своя работа, своя функция. Мисли както искаш. Но дотолкова, доколкото ти изпълняваш правилно ония наредби, които ти са дадени, ти си на почтено място. В деня, в който ти започваш да мислиш, че ти си всичко, вече си в кривата посока в света. Всички

хора искат да бъдат щастливи. Те трябва да се обичат едни други, за да са щастливи. Казвате: "Този се е влюбил в еди-коя си жена." Аз го срещам, хващам го за ръката и казвам: Много се радвам, че си се влюбил в еди-коя си жена, но залюби всички жени и ще бъдеш по-щастлив. "Може ли?" Може. Бог ти показва, че както обичаш едната жена, така можеш да обичаш всичките жени. Той не е, който обича, Бог обича. Защо се противите на Божията работа? Бог обича всички. Защо ще противодействате на Божията Любов, на Божието проявление? Може да услужвате. Нека Бог да се прояви. Стига Бог да се проявява чрез вас - какво по-хубаво? Вие затворите този извор, искате да го спънете, казвате за някого, че той не трябвало да обича, или, че щял да я вземе. Щом я вземе, ще покаже, че неговата любов не е любов. Коя любов, която влиза в него, е завладяла човека? Всяка вода влиза, услужва на човека и си отива. Кой хляб е завладял света? Всеки хляб влиза у нас, да ни помогне, помага и си отива, няма желание да ни завладява. Да завладееш, това е частна собственост, това са такива амбициозни изречения, такива мъгливи идеи, дето казват гърците - завладял света. Утре умира, завладял ли е света? Себе си не могъл да завладее, ще владее хората! Светът от никого не се владее! Единственият владетел в света, това е Бог, а под думата "Бог" разбираме Любовта. Любовта е, която завладява света, Знанието е, което завладява света, Истината е, която завладява света. Защото в Истината ние разбираме широкия простор, в който човек може да действа. Знанието, силите, качествата са, които действат вътре в мен, а Любовта, това е великият живот, който прониква в цялото Битие. Във всичко има живот.

Под думата "Бог" аз разбирам туй Същество, което навсякъде се проявява. Като видиш едно дърво, да ти трепне сърцето, да се зарадваш, че Бог се проявява. Да видиш, че твоят Господ и Господ на дървото е един и същи. Той ще ти каже: "Направи ми една услуга, на Мене," - ти ще полееш дървото и ще се радваш, че си могъл да помогнеш. Като минеш покрай изсъхнало цвете - полей го. Да се

радваш, че си направил една услуга. Ако ти не си в състояние да помогнеш на една мушица, която се дави и има нужда от твоята помощ, питам тогава, на кого ще помогнеш? Ти, за да помогнеш на своя приятел, трябва да влезеш в него, да видиш, каква нужда има. Ти може да му купиш обуща, а той има нужда от шапка, може да има нужда от обуща, а ти да му купиш палто. Може да няма нужда от палто, но да има други нужди. Той има една нужда - ти трябва да проникнеш в душата му и когато намериш неговата нужда, да я задоволиш. Тогава той казва: "Човек е този." Това разбирам любов.

Та ние, съвременните хора, трябва да се разбираме. В човека има две естества, едното естество е добро. Някой път аз ще ви говоря върху доброто естество на човека. Има и едно лошо естество у човека. Какво е лошото естество? Те са оплетени, свързани са те. Един закон има, и нищо не може да те освободи от него: докато си на земята и живееш, и едното те кредитира, и другото те кредитира. Всеки ще плаща. Доброто иска своите лихви, и злото иска своите лихви. Велик закон е това. Ти не можеш да се освободиш от него. Някой казва: "Аз ще се освободя от злото." Така говори, защото не разбира. Щом дойде доброто естество на човека, той има едно възходящо състояние, мисли за небето, всичко е широко, умът има цел. Другото естество на човека е обратно: ти мислиш да завладееш хората; затвори правиш, букаи им слагаш на затворниците; искаш да ги бесиш, да ги колиш, на пастърма да ги правиш. Това е лошото естество на човека. Минавам аз покрай месарите и гледам, окачени тия същества, а те са радостни, че има стока, че търговията ще върви. Веднъж гледам - благородна, красива дама влиза в саламджийницата. Преди да купи салам, чертите й бяха изопнати, напрегнати, малко приличаше на уплашено животно, въпреки че беше красива. След като взе салама, пак се измени лицето й, тури маската, изразът й се успокои. Дойде някой в името на Бога, моли се, но гледа парите ти къде са. След като ти задигнал парите, и той се изпарил, няма го никъде. Този живот в човека, това е лошото естество. Човек, който мисли само за себе си, е

лош. Как не му мине през ум да бръкне в джоба си, или да отвори кесията си и да тури в джоба на някой беден, или на някоя вдовица, някой лев; но де каквото има, туря го в своя джоб. Питам: какво разбиране има животното относно даването? Вземам това в много широк смисъл. Виждам един човек, който е щастлив, усмихнат, но на мен не ми е приятно да го виждам, въпреки че е засмян, че е развеселен. Не ми е приятно. Каже нещо хубаво, пак не ми е приятно. Бащата казва за сина си: "Той много-много да се не вдига." Бащата го е страх от сина, да не се възгордее, майката я е страх от дъщерята, защото дъщерята, като се възгордее, ще каже: "Майко, ти си много проста." Синът като се научи много, ще каже, че баща му е прост. Синът не може да бъде по-учен от баща си никога, и дъщерята не може да стане по-учена от майка си. Сега, аз вземам майката в положителен смисъл. Ако вие турите едно семе в земята, земята не е майка на семето. Ако вземете едно яйце от една кокошка и го турите под някоя гъска, да го излюпи, гъската не е майка на туй пиле. Вие искате да направите гъската майка, но и тя се чуди - за майка минава - заведе малките патета във водата и казва за пилето от кокоше яйце: "Не е мое това дете." Като че ли другите са нейни. "Майка" и "баща" е само Онзи, Който е дал първоначалния подтик, отдето сме произлезли. Този, от който сме взели всичките тези стремежи, дарби и способности, Той е бащата, Той е майката всъщност. Тези, временните работи, които минават и отминават, то е - както земята минава за майка на семето, както гъската минава за майка на кокошето яйце. Излюпят се тия яйца и едни отиват по водата, а други по сушата. Ако ти имаш един син и той не върви в твоите пътища, тогава какво трябва да мислиш?

Сега, аз не искам да пръскам противоречие в света. Целта ми не е това. Но казвам: Ние сме изменили целия естествен ход на нещата. Има едно голямо противоречие в самите нас. Ние се борим. И досега се борим, дали е някой в правия път или в кривия път, дали служи на Бога или не служи на Бога, дали има Господ или няма Господ.

Постоянно има хора, които се мъчат. Някой мисли, че е на правия път. Някой път казвате: "заблудиха ме". Постоянно промени стават, но главното в живота не е само вярата в Бога. Защото Бог не е едно същество механическо, отвън, то е самият Живот. Да разбираш смисъла на човешкия живот, да разбираш смисъла на твоите мисли, на твоите чувства, да разбираш смисъла на любовта, на знанието, на истината - туй е да се домогнеш до онова истинско понятие за Бога. Ако в света се проявява един Господ, тогава трябва да се проповядва, че в света трябва да се тури ред и порядък, и този порядък трябва да бъде еднакъв по възможност за всички. Всички няма да бъдат на една степен, но да се даде една възможност на природата; всеки да има възможност и да му се покаже пътя, по който трябва да работи. В природата този закон е така. Засега той съществува извън земята, съществува този ред, но на земята хората имат малко обикновени възгледи.

Та казва Писанието: Този пророк преди три хиляди години е предвидил това, което сега ще стане, и то ще стане, той е видял тия картини. Някой казва: "Как ще бъде?" Ще го видите, но всичко туй, което ще дойде, то е животът. Животът не седи в светлината, животът не седи в една революция, животът не седи в една промяна. Животът седи в туй, новото, което ще дойде да се прояви. Новото, което ще дойде, ще засегне и нас. Чистият въздух е важен до толкова, доколкото може да има отношение към мене, доколкото мога да се ползвам от него. Храната е важна до толкова, доколкото мога да се ползвам от нея. Следователно, от всички блага, които съществуват в света, ние трябва да се ползваме. Не само общо да казваме: "Трябва да бъдем добри." Това е много общо казано. Аз определям доброто: То не е нещо механическо. Доброто, това е основа на живота. Ти трябва да бъдеш добър, понеже без доброто не можеш да живееш. Ти ще направиш добро, доброто не е вън от тебе, доброто е основа на живота. Следователно, ти трябва да бъдеш добър, за да имаш онзи живот, който търсиш. Ти трябва да любиш, понеже, ако ти не любиш,

животът не може да дойде у тебе. Ти трябва да имаш любов към мъдростта, понеже, ако нямаш любов към тази мъдрост, знанието няма да дойде и светлина не може да имаш. Ти трябва да бъдеш добър, да обичаш истината, понеже, ако не обичаш истината, свободата няма да дойде. Най-първо, ние всички трябва да се освободим. Да имаме една пълна, вътрешна свобода в живота. Свобода не отвън, но отвътре. Туй е възможно.

Ако не знаеш как да пипаш носа си, ще създадеш своето робство. Носът е толкова важен, няма да го пипате грубо! Чрез носа Бог вдъхва дихание в човека. Чрез диханието човек става жива душа. Ако Бог чрез носа е благоволил да прати своето дихание, как смееш ти да си чоплиш носа, или да го пипаш грубо? От него зависи твоята интелигентност. Ако ти хванеш тъй грубо носа си, цялата философия, целият вътрешен апарат разваляш. Трябва да имаш почит, като опъваш носа си. Твоят нос е отражение на Небето; като изгубиш носа си, изгубваш цялото Небе. Носът е една проекция на твоя ум. Милиони години са били нужни на природата, докато се образува този нос, "туй, малкото носле." Благодари, че не е голям сомун, благодари, че е малък, че в него има голяма сила. Ако ти знаеш как да се отнасяш с него, със своя нос, ти ще бъдеш от големите щастливци, ти ще бъдеш гениален, ще бъдеш поет, ще бъдеш музикант, ще бъдеш силен, всичко ще направиш. Сега, как ще ме разберете? Вие ще питате как да пипате носа си. Не да го галите. Най-първо ще се помолите, ще кажете: "Господи, благодаря ти, че си ми дал нос." Вие ще кажете, че носът ви е къс. Оставете вашите заключения. Като започнете да мислите така, носът ще стане точно такъв, какъвто трябва да стане, а като не мислите така, затова не е станал правилен. Едно семе има възможност да стане добро; ако му дадеш условие, то ще стане. Например, ти имаш сбутан нос - развалил си носа си с твоите мисли, с твоите желания, с твоето бутане. Носът не е само да образува секрети. Колкото повече секрети има в носа, това показва, колко излишни неща има да се изхвърлят навън. Тези секрети са

филтър, през който минават всички нечистотии отвън; ако не беше този филтър, досега хората биха изчезнали. Вие не оценявате носа си, не оценявате ушите си, не оценявате очите - това огромно богатство, не оценявате вашето лице. Донякъде само някои хора оценяват лицето. А ушите, брадата, ръцете - могат да се изучават. Ръцете са отлични, краката са отлични. Но носът е един положителен център, цял университет е; университет, в който свещени работи се крият - дори не усещате какво притежавате. Много нещо зависи от човешкия нос. След това - човешката уста е израз на онова, което умът е създал. Устата е един израз на онова, което мисленето е оформило и тогава, нашата уста ще бъде такава, каквато носът я е направил. Цяла наука съществува, в която се изучават устата, носът, веждите, косите, очите и т.н. Високо напреднали същества се занимават с носа ни, с устата, с линиите на устата, с брадата. Всичко говори за степента, за развитието на човешкия ум. Вие не сте изучавали устата каква дебелина има, после, какъв цвят има. След туй ще дойдат очите, челото на човека. Челото е мъдрецът. Носът е младият човек на 33 години. От носа надолу, това е малкото дете. Брадата, това е малкото дете, което припка още. Челото е старият човек на 120 години, който има знания. И всичко туй съставя едно цяло в придодата. В природата, старият по някой път носи мозъкът, но не показва нищо навън; така както, вечерно време, старият човек си снема брадата и я туря на масата - отдолу е един млад момък; сутрин пак си тури брадата - пред хората той е стар, а отдолу е млад, а пък онзи, възрастният, той съжалява, че не е достигнал до онова изкуство, че може да тури мозъка и да го носи. Той казва: "Един ден и аз ще мога да бъда млад. Да остарея, значи другите хора да знаят, че аз съм стар, а пък аз да зная, че съм млад." Старите хора вечерно време отиват да помагат. Любовни работи вечерно време търсят. Вие ще кажете: "Ходят по гуляи, срещи с младите моми, любовни работи правят, пишат любовни писма, цяла нощ не спят." Как ще ме разберете с вашия ум? Когато си млад, вечерно време какво правиш? Чудни сте.

Пишеш любовно писмо и пишеш от дълбочината на сърцето: "Обичам те. Готов съм да се жертвам за тебе." Като обичаш, ще обичаш, да няма думата други значения. Обичаш или не обичаш.

Сега, аз искам да остане у вас чистата човешка мисъл и какво трябва да бъде чистото човешко сърце. Всякога да се освобождаваме от изопачени мисли и от изопачени познания, които сега навред се ширят. Човек, като се освободи от заблужденията, ще почувства, че сякаш е смъкнал един товар, ще се намери в един свят красив, поетичен, без никакви противоречия. Това ще бъде, може би, бъдещата жива религия на хората, която ще ги обедини в една цел. А след това, когато достигнат до това познание, Бог ще изпрати Духа Си. Духът е Божественото Начало. Ще се съединим и нишката на този, царския син, тогава няма да се скъса. Ще се намери тази нишка, която не се къса. Връзката между всички хора ще бъде здрава и така устойчива, че смъртта няма да може да я скъса и хората няма да могат да умират.

Аз ви оставям сега с мисълта - да имате голямо уважение и почитание към вашия нос, да си носите по една хубава носна кърпичка, копринена, да не пипате грубо, но като помислите, да кажете: "Свято място е носът." Като помислиш нещо лошо или искаш да направиш нещо лошо, помисли за носа си, пипни го с нужното уважение и гледай какво носът ще каже - той ги усеща, помирисва нещата и право оценява. Всяко едно престъпление в света се отбелязва в тази станция, както в барометрите се отбелязва времето.

Вие ще попитате: алегорично или в буквален смисъл говоря. Точно тъй, както ви го казвам. Спасението на човека е от Бога. Бог действа вътре в нас, а не отвън. Отвън светът, както е създаден, той е завършен свят - със слънцето, земята и съществата, които са минали. Ние действаме в един много малък кръг, но въпреки това, трябва да свършим своята наука. Трябва да влезем в по-висши рамки. Аз бих желал всички да бъдем свободни. Сега какво ви очаква? Няма разрешение. Погледнете се в огледалото и казвате: "Остаряхме."

Хубаво, щом сте остарели, по-хубаво от това не може да има, но като остаряваш, вечерно време да излизаш от тялото навън. Като остарееш и не можеш да излезеш, ти си инвалид. Вечерно време ще напуснеш тялото, ще се разходиш, ще излезеш, прикрит като млад момък, ще се видиш със своите приятели, ще направиш визита. Ще кажеш: "Снощи той идва при мене, той се подмладил, каза си името, хвърлил си брадата." Хората вечерно време виждат дядо си.

Една сестра ми разправяше, че нейният син много обичал баща си. Бащата заминава за другия свят. На другата вечер, явява се засмян на сина си и му казва: "Слушай, аз съм много добре, ходя навсякъде, ти за мен не се безпокой."

Имаше от Чирпан един господин, началник беше, той ми разправяше. Заминава майка му; насън му казва: " Аз съм тук, в този свят, много добре, да не безпокоиш с твоите плачове. Трябва да се заемеш да живееш много добър живот, да напуснеш туй пиянство. Тук живеем по друг начин, не както живеят на земята."

Сега, аз не искам да проповядвам един площаден морал. Аз не искам да проповядвам едно външно благочестие, аз съм за онзи морал: каквото мисли човек, това да чувства и така да постъпва. Моралът да бъде еднакъв: и в мислите, и в чувствата, и в постъпките, свободно. Щом направиш една погрешка - коригирай се; защото човек непременно ще направи погрешка. Аз за погрешките на хората не държа никакъв отчет, но за онези благородни стремежи, които има у нас, да вървим в правия път. Младото поколение или всички религиозни хора така трябва да се възпитават. Те чакат Христос да дойде на земята. Като дойде Христос, какво ще учи хората? Той казва: "Ако ме любите, ще опазите моя закон." Казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." "Аз съм път на Онзи, Който говори в мене". "Туй слово не е мое, но на Онзи, Който ме е пратил." Някой път ще дойде Христос и ще ви пита: "Познавате ли ме?" Вие какво ще кажете? Ще започнете да се съмнявате и да казвате: "Мяза на Христа." Писанието казва: "Като светкавица ще дойде." Христос като

светкавица ще дойде, но трябва да бъдем разумни. Онзи Христос, който дойде на Земята, той няма да стане богаташ, милионер, патриарх, цар. Той няма да има предвид никакви титли. Ако това желае, той не е Христос. Христос ще дойде да спаси света с любов, да помогне, всички да се повдигнат и да бъдат братя и сестри помежду си. "Онзи, който изпълнява волята на Отца ми, той ми е майка, брат, сестра." Туй значи брат. Такъв един широк замах и такова вътрешно разбиране е имал за нещата! Това е Христос! Като дойде Христос, ще се измени целият ти живот и възгледите ти също. Ти ще станеш силен човек, духовен човек и ще можеш да направиш не само малките работи, но и големите работи ще направиш. След това? "След това" ще се влюбиш. "След това", ще те изпъдят навън като един новатор и ще кажат: "Той вече не е българин". Значи онези, които вярват криво, са българи, а тия, които вярват право, не са българи. Аз съжалявам един народ, който има криви хора. Всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да бъдат прави, всички трябва да бъдат хора на Любовта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане. Кокошката снесе яйце, петелът кукурига. Един направил доброто, другите кудкудякат. Такова кудкудякане в природата не се позволява.

Както жената мисли, така и мъжът трябва да мисли. Аз съм говорил доста за издигането на жената, дори - да има такава специална беседа: "Издигнете жената". След като се повдигне жената, тогава ще говоря за повдигането на мъжа. След като се повдигне жената, тогава ще имаме основа да се повдигне мъжът. След като се повдигне сестрата, бих говорил как да се повдигне братът. След като се повдигне братът, бих говорил как да се повдигне слугата. И след това - как да се повдигнат господарите. Това е наука, постепенно повдигане трябва, изведнаж няма да стане. То не може с един замах, не е разрязване на Гордиевия възел. Участва възелът в света. Трябва да се сплотите, да направите една силна основа.

Аз съм за червисване и то - с любов. Турете белило, но светлината турете за белило. Червисвайте се, белосвайте се, но червилото свържете с любовта, белилото свържете със светлината, да ви обичат всички. Бъдете свободни, покажете се като жени в света. Ева значи - дъщеря на Бога. Адам, значи, е обикнал дъщерята на Бога. Тогава имал всичкото вдъхновение. Намерил я за отлична, затупкало сърцето му. Той имал любов към Ева. Вие се смеете. Много голяма любов имал Адам, че като съгрешил, казал на Господа: "Където пратиш нея и аз ще ида". Господ го изпитвал. Но той не можел да се откаже от нея, казва: "Каквато е нейната съдба и моята ще бъде такава." Господ, като казал на жената да си върви, и Адам тръгнал подир нея, и плакал. Обича я. Права ли е Ева, да се оплаква от Адама и от любовта му? Той, осем хиляди години, върви подир нея и плаче. Жената поглежда, върви напред. Герои са и двамата. Жената пада, и той след нея пада. Аз бих желал сега да видя мъжа - герой във въздигането на жената. Казвам: Тази е сериозна работа. В падането на жената виждам геройството на мъжа. Сега трябва да видя геройството на мъжа и във въздигането на жената. Да обърнем единия лист: Издигнете жената, за да се издигне и мъжът. След това? След това, като се издигне жената, ще се издигне и мъжът.

22 неделна беседа, държана от Учителя на 28 февруари 1932 г., 10 ч.с София - Изгрев.

В ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

12-та глава от Данаила.

Във всяка една работа най-важен е краят. Важно е началото, но важен е и краят. Има няколко положения. В науката каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Но има и други твърдения: каквото е началото, няма да бъде такъв и краят, и каквото не е началото, няма да бъде и краят. При сегашните условия, при които хората живеят, има една мисъл по-широка, по-светла. Защото в каквато къща живееш, такъв и ще станеш, т.е. временните условия повлияват на човека. Даже и най-красноречивият проповедник, ако го боднете с една голяма губерка 5 см. вътре в тялото му някъде, той ще изгуби цялата си реч. Даже и най-напредналият християнин, който се моли по три пъти на ден, като му се каже, че парите му, вложени в банката, на които разчита, са пропаднали и банката е фалирала, това ще му повлияе, въпреки неговата вяра.

Казват, че човек е свързан с четири конеца, двата - са съзнателни, двата подсъзнателни. Дали го приема или не, свързан е. Свързан е, но как е свързан не се знае. И дали го съзнава или не, то е друг въпрос. Та някой път човек като се освободи от двата конеца, остават другите два и той усеща, че има едно противоречие. Но как да се справиш с едно противоречие, на което не знаеш нито началото, нито края? Чувстваш това противоречие, но не го знаеш.

Сега всички съвременни хора, всички учени хора учат, всички са турени на работа да разгадаят една велика задача. Едни искат да възпитат човека, други искат да му дадат нова насока. Всички поети, философи, музиканти, писатели, художници, майки, бащи - това са пионери на новото, които искат да дадат нова насока на човечеството. Но често новата насока се повлиява от външните явления.

Температурата се изменя. Ако момите са облечени с тънки дрехи и температурата се намали до минус 25 - 30°, те трябва да се върнат у дома си, да се преоблекат наново. Ако са отишли на хорото и са облечени с кожуси, а температурата се повиши до 25 - 30° топлина, трябва да се върнат, да си свалят кожусите, с тях не се играе на хорото при такава температура. Сега почти половината живот на човека се състои в това да се облича и съблича. Вечер се съблечеш понеже е топло, а сутрин като станеш, ще се облечеш според условията, при които живееш. Сега, при какви условия трябва да се живее? По старому не може да се живее, всякога ще живееш по новому. Младият, който се е проявявал, всякога остарява, а старият, който никога не се е проявявал, всякога е млад. Може да го разбирате, както искате. Казала водата на огъня: "Аз мога да те загася, но ме е страх, че ще замръзна. Аз бих изгасила огъня, имам сила, но боя се, че ще замръзна". Питам: Ако водата загаси огъня, какво печели? Защо трябва да го загасява? Огънят е независим от водата, той си има свой живот, има си своя работа. Те понякога се срещат. По принуда някой път турят водата в огъня. Той не иска тя да дойде. Бои се от нея. Казва: "Върви си, тук не ти е мястото, ти не можеш да поддържаш горенето." Той казва, че може да разложи водата и тя ще изгуби своята сила.

Като говорим за водата и огъня, какво трябва да разбираме? Това са общи положения, общи понятия, философите мислят, че тяхната философия е права. Всички научни теории и всички философски разбирания отчасти са прави, но ако те когато си в нужда не ти помагат, какво те ползуват? От осем хиляди години хората се борят с греха като с една неизцерима болест, пък и с какви ли не болести се борят, и все не успяват да победят болестите. Викат лекари, но и те не помагат. Туй, което наричат грях, е една епидемия, която е влязла в живота на хората и лесно не може да се ликвидира. Кои донесоха тази епидемия? Тази епидемия е покварила човешките сетива, човешките мисли, човешките чувства, човешките сърца и следователно човешките сетива не функционират правилно, човешките чувства не

функционират правилно, човешките мисли не функционират, правилно. За пример някой философ разсъждава върху някоя научна теория за това, какво имало в слънцето. На какво основание ще докажем, че имало кислород във въздуха? Какво отношение има към нас това, ако той докаже, че имало кислород във въздуха, че имало кислород в слънцето, или ако докаже каква е температурата на слънцето. Какво ни интересува нас, че имало кислород на слънцето, какво е доказал с това. Предположение има, че температурата на слънцето е от 5 хиляди до 100 - 200 хиляди, един милион, 35 - 45 милиона градуса. Някои ще кажат: "Посмали, манго". Върнал се един мъж, който бягал от гората, с празна кола. Пита го жена му: "Защо се връщаш"? "Имаше много мечки, може би повече от сто, едва избягах"! "Посмали малко, сто мечки къде ще се съберат"? "Не зная, но предполагам, може да е имало 80". "Много са". "Може да са били 60, тъй ми се сториха”. Намалявал, намалявал, докато най-после казал: "Шумна нещо, но какво беше не зная".

При такова едно състояние, когато чувствата не функционират правилно и сетивата не възприемат правилно външните прояви в природата, какви заключения ние можем да правим? При тези заключения ние може да сме близо до истината, но никой не може да каже абсолютно точно какво е положението на слънцето. Стават постоянни промени. Каквото е било преди милиони години, не е това, което е днес. Съвсем друго е сега. И законите са се изменили. Вие ще кажете, че законите са нещо постоянно. Няма по-непостоянно нещо от закона. Законът е една изкривена дума от хората. Беззаконието е друга изкривена дума. Понеже нямало закон, затова било беззаконие. Че какво лошо има в това, ако човек живее без закон? Там, дето има закон, значи има престъпление. Каква чест е за една държава, че има закони? Престъпници има в нея, щом има закони. Там, дето няма никакъв закон, тези хора са светии. Кое е по-хубаво: за престъпници със закон или за светии без закон? И ако някой направи така, че престъпниците да живеят без закон между светиите, той е един

глупак. Законът е за престъпниците. И ако в природата съществува закон, той съществува само за престъпниците. Един закон не е меродавен за хората. "Ама той е точен закон". Законът е за физическите тела, защото физическите тела са престъпници. Знаете ли какво е законът? Ако нямаше закон, нашата земя би офейкала. Понеже има закон, отдалеч й църкат само. Ако Марс нямаше закон, той би разрушил нашата земя. По някой път, макар че е на толкова далечно разстояние, той праща своите агитатори - за война или каквато и да е кавга в дома, все Марс е причината. За война, за крамоли, все той е майстор. Даже най- изящната богиня, богинята Венера, толкова е ревнива спрямо земята, че досега би изчезнала земята, ако нямаше закон; но закон има. И Венера изпраща своите агитатори - кара хората да пият винце, да живеят един разпуснат живот, възпитава ги, тя си има цели. Защото хората като живеят нашироко, нейните агитатори ги обират и каквото има по земята, те го носят горе.

Сега, дали това е тъй или не, то е една научна теория. То е толкова верно, колкото е верно, че оттук до слънцето има 92 милиона мили. Верността е такава, че един учен казва, че има 92 милиона мили, а друг казва, че са 93 милиона мили - една разлика от един милион мили, като една миля е равна приблизително на един километър и половина. Питам, каква научна стойност има в това изчисление? Казват, че светлината пътувала с 300 хиляди километра в секунда. Не е точно. Светлината не пристига навреме. Доказателство за това е, че много пъти хората, които са високо развити, на които лицето трепти много бързо, не могат .да бъдат фотографирани, защото навреме не пристига светлината, тъй щото лицето на някой светия излиза като лице на някой разбойник и лицето на някой разбойник излиза като лице на някой светия. Това са данни, които не може да ги вземете като абсолютно верни. Това са предположения, които са верни донякъде. Има нещо, което е верно по отношение на един вътрешен свят. Каквото са изучавали учените хора е верно, не по

отношение на вътрешния свят, но по отношение на външния свят. Всички научни данни, които съществуват, са неверни. За пример по разстоянието до някоя звезда, от 30 милиона или от 36 хиляди светлинни години, учените изчисляват каква е била големината на тази звезда. Но разстоянието от 30 - 40 хиляди светлинни години е предположение. Аз може да му туря още 10 милиона такива, но въпрос е дали туй е факт в природата. Мога да твърдя, че на слънцето има жители, няма кой да ми забрани, мога да кажа, че там има 10 милиона градуса температура, но това факт ли е? Един учен човек може да създаде една теория, не е грях това, обаче въпрос е дали тази теория съответствува на онази велика истина, която е в същината на природата.

Една жена вижда мъжа си по улицата, който поглежда една красива мома, и после му казва: "Аз те видях днес, как гледаше една красавица. Но аз зная защо я погледна". Това е вече една теория. Че я погледнал, е факт; защо я погледнал, то е теория, по-точно хипотеза може да бъде; но всъщност не е така, тя не знае подбужденията.

Ще ви кажа един анекдот от християнската епоха. Един светия, който се казвал Масиони, римлянин, живял в пустинята повече от 30 години, за да се освободи от женския лик, понеже вярвал, че всичките нещастия в света все се дължат на женския образ и ако човек може да се освободи от женския образ, той ще може да влезе в Царството Божие. И затова той не допущал жена да припари около него. Всичко женско хвърлял. Един ден явява се един ученик, който се наричал Курциус, който се отличавал със светла мисъл, и светията го приема. Но този Курциус бил една млада мома, която се облякла, в мъжки дрехи. Светията всякога му казвал да се пази от жените, те са опасни, ако се поддаде на жените, не може да влезе в Царството Божие. "Да, учителю, слушам, ще се пазя, но бъди уверен, че по-добър ученик от мене няма да намериш. Аз никога няма да се съблазня от жените, от мъжете може да се съблазня. То е невъзможно от жените да се съблазня, но опасявам се от мъжете. Мъжете са опасни". Това е теория.

Мъжете представляват опасност за жените, жените представляват опасност за мъжете. Това са техни хипотези. Причината не е нито у мъжете, нито у жените, тя е навсякъде. Тя се дължи на онези физически отношения, които съществуват в света. От тях се изкушава мъжът, от тях се изкушава жената, от тях се изкушават господарите и слугите, от тях се изкушават царете. Всеки се изкушава от външните условия. Когато войникът, нарамил пушка, отива да се бие на бойното поле, той си има някаква идея, някакво подбуждение. Когато един търговец се нарами с пари и отива да купува стока, и той воюва. Когато един ученик се нарами с книги и отива в училището, той е търговец. Проповедникът взима своята светийска книга и отива да проповядва - той е търговец. Учените хора имат стремеж, майката има стремеж, братът има стремеж. Хубав е този стремеж, не е лошото в стремежа, но в неразбирането: защо съм търговец защо съм учител, защо съм проповедник, защо съм майка, баща, слуга, господар - в неразбирането. Защото ако аз приема известно ядене и то ми причини болка, значи не разбирам живота. Аз трябва да разбирам това ядене. Като го приема, да ми причини приятно впечатление и да остави онази необходима сила в моя организъм. Следователно, ако аз ям и в яденето не добивам сила, тогава разбирам, че яденето не е естествено.

Та казвам: всичкото сегашно знание, което съществува в света, то е извинително, така трябва да бъде. Така е и в красотата. И в заблуждението има известна красота. То е едно оптическо отношение: ти не виждаш нещата такива, каквито са, понеже има една оптическа измама. Такова е отношението на окото. Туй, което ние наричаме заблуждение, то е по отношение на окото. Един човек отдалече ти го виждаш млад, отблизо - голям, а много отдалече - още по-млад. Туй, което аз наричам заблуждение, то може да бъде по отношение на времето, по отношение на нашето съзнание, на нашето подсъзнание, на нашето самосъзнание и на нашето свръхсъзнание. Като се намесват тези елементи, дават различни гледания на живота.

Благодарение на тях ние от гледището на подсъзнанието ще имаме едно разбиране на живота, от гледището на съзнанието - друго, от самосъзнанието - съвсем друго и от свръхсъзнанието - друго, непонятно за човека. Та когато някой ми каже истината, трябва конкретно да се знае какво подразбира под думата "истина". И Христа запитаха какво нещо е истината, и Той не отговори. Истината съществува като един факт. Тя не може да се обясни. По отрицателен път може да се обясни, но по положителен път никой не може да обясни какво нещо е истината. Досега някой видял ли е истината? Не я е видял. Отношения са това. Истината като една конкретна реалност никой не я е видял. Някой казва "абсолютната истина". Истината като факт съществува, но каква е по форма, по съдържание и по смисъл, какво е нейното вътрешно съдържание, ние не можем да я опишем; но тя за нас е една реалност.

Та вземете, както са наредени числата в аритметиката. Ние казваме 1 -1, 2 -2, 3 -3, 10 -10; но ако турим знак + или минус пред едно число, получава се разлика: -1 и +1 не са равни, -2 и +2 не са равни; -3 и +3 не са равни. Но има и други отношения: 1 е, равно на 2, 2 е равно на 4, 4 ,е равно на 8 , 5 е равно на 10. Може да кажете: "Това не е така". Това са отношения вече. Ние идваме до раздробяването на целите числа. Защото в света съществува само едно цяло число. Единицата е цяло, а всички други числа - 2, 3, 4 до 10 - това са части. Числото 2 показва, че единицата е разделена на две части; числото 3 показва, че единицата е разделена на три части; 4 показва, че единицата е разделена на четири части; 5 показва, че единицата е разделена на пет части; 10 показва, че едно цяло число има, което е разделено на 10 равни части. Следователно, когато ние казваме, че единицата е по-малка от 2, това е вярно в известен смисъл, но в друг смисъл не е вярно. Двете полушария на земята са равни на цялата земя. Единицата на земята,, ако я разделим на десет парчета, тия десет парчета са равни на цялата земя.

Противоречията, ако съществуват, те съществуват, отвътре. Вземете онези, които изучават астрономия; те мислят, че земята е наклонена на 23° към плоскостта на своята орбита. Предполага се, че земята някога е била отвесна спрямо тази плоскост, тя е била перпендикулярна на своята орбита. Един учен човек от древността искал да обясни на какво се дължи отклонението на земната ос и намерил, че месечината е причината за това отклонение от 23°. Той казал, че някога си на месечината съществувала отлична култура. Тогава земята не била населена. Жителите на месечината решили да направят един поход, да могат да пренесат всичкото богатство от месечината на земята. Този учен човек доказва, че много от богатствата на земята се дължат на месечината. Учените хора на месечината направили една малка погрешка, като изчислявали силите на земята - оста се наклонила, понеже в едното полушарие земята станала по-тежка, отколкото в другото и благодарение на това се изменило това равновесие. Трябва да се дадат ред математически формули, как е станало това. Няма да ви давам тези формули, защото някои неща могат да се изяснят с формули, някои неща даже и учените хора с формули не могат да ги изразят. Любовта с формули не може да се изрази, Мъдростта във формули не може да се изрази, Истината с формули не може да се изрази. Даже човешките чувства не могат да се изразят с формули. Един човек тръгва по пътя си, не можеш да определиш с формули ли ще се върне или няма да се върне. Каква формула ще му определиш? Този човек тръгва, той е числото Пи. Как ще определиш ще се върне ли или няма да се върне? Този човек няма никаква цел. Казваш, че ще се върне. Не се минават и пет минути, и той се връща. Казвате, че това е една случайност. Един път случайност, два пъти случайност, три пъти случайност, сто пъти случайност - тогава ще се яви известен закон. Този, който върви по пътя, вие може да го върнете много лесно. Даже ако вашият ум е по-силен, ще видите, че ако някой се е засилил в пътя си и вие кажете в съзнанието си: "Къде ли отива този човек, къде се е засилил", той ще

се спре. После пак казвате: "Защо ли е тръгнал сега той"? Гледате; той поседи, поседи и се върне назад. Друг някой, който гледа тази сцена, не може да си обясни защо така прави този човек, но който е казал мислено онова изречение, той вижда и знае защо се връща назад, той знае причината каква е. Понеже онзи, като е излязъл от къщи, неговата жена вижда, че времето е влошено, а той е тънко облечен, и казва: "Студено му е, дано се върне"! Някой го среща на пътя и му казва да се върне. Всъщност той възприема мисълта на жена му и казва: "Жена ти каза да се върнеш в къщи". И той се връща. Казвате: "Така ли е"? Така е теоретически. Вън от теорията не е право, но съобразно с теорията е много право. Вън от теорията можеш да кажеш какви са причините да се връща този човек назад: може да се връща, защото е дошъл до една стена; може да е дошъл до брега на морето и се връща назад, отива до някоя река, която е много дълбока и се върне назад. Ще изкриви пътя си, ще намери някое място, дето е по-плитко, оттам да мине.

В света противоречията ние ги създаваме. В природата съществува една вечна хармония, вечно единство, ние го чувстваме. Който и да е от вас, когато е най-разтревожен, ако може да остане само за миг спокоен, ще види, че вътре в душата си той е развълнуван малко. Някой път му иде да се хвърли от някъде, да се самоубие, да направи една глупост. Ако остане само за един миг спокоен, ще види, че има един свят тих и спокоен. Но изведнъж нещо пак дойде, той пак мисли нещо, пак се развълнува, после пак утихне. Та казвам: ако този закон на вечната хармония не съществуваше, ни един човек не би могъл да живее на земята. Туй да ви го докажа сега. Ще ви изнеса един факт. Ако не вярвате, проверете го. То е следното. Когато се вълнува океанът така, че има вълни от 15 - 20 метра, питам, целият ли океан до дъното се вълнува? Учените хора са забелязали до 50 метра вълни, а долу всичко е тихо и спокойно. Значи ако ти се вълнуваш, вълнува се у теб само повърхността на твоя живот, долу в дълбочините всичко е тихо и спокойно, всичко живее в мир и

спокойствие. Ти казваш: ”Господ е направил така". Господ не е направил така. -Това е работа на океана. Когато е тих, той мълчи, а когато работи, той е развълнуван. Какво е направил океанът, като е потопил няколко кораба? Той е работил. Той казва: "Дето ще ви мандахерат / т.е. размахват бавно/ вълните, горе хората ще ви крадат, а долу на дъното ще сте на сигурно, никой разбойник няма да задигне това богатство". Че какво лошо има, че някой параход потънал с всичкото богатство? Де е престъплението? Всички неща, които са излезли от земята, отиват в земята, а онези, които отиват на слънцето, те са слезли от слънцето. Питат някой път: "Какво ще стане с нас"? Казвам: Едни ще се върнат на земята, други ще идат на слънцето. Които са дошли от земята, ще отидат на земята; които са дошли от слънцето, на слънцето ще отидат; който е дошъл от онзи свят, в онзи свят ще отиде; който е от този свят тук ще остане. Това е цяла наука. Има хора от този свят, има хора от онзи свят.

Какъв е този свят? Този свят е такъв, какъвто не е онзи свят. Тогава да ви обясня малко по-ясно. Каква е разликата между твърдата почва и водата? Твърдата почва е такава, каквато не е водата. Водата не е такава, каквато е твърдата почва. Забелязано е, че въздухът не е такъв, каквато е водата и водата не е такава, каквато е твърдата почва. Има ли противоречие? А при това водата е един .добър проводник за твърдата почва. И въздухът е един добър проводник. После, има и друго едно състояние, етерно. Това са състояния на материята, или състояния на силите, или аз ги наричам състояния на Разумния живот, който функционира в цялото битие. Ако не разбираме това битие, ще имаме съвсем друго понятие. Който разбира нещата, обяснява ги.

За пример, ако влезете в едно учено мравешко общество, там човекът ще си го представят като една голяма мравя, с голяма глава, бамбашка. Ще кажат: "Това е човек". Това понятие за най-голямата мравя е смешно. Даже от най-голямата мравя човек е десет милиона пъти по-голям. Това са техните научни понятия. Те имат една

оптическа измама по отношение на човека. Ние, съвременните хора в някои отношения на нашето развитие мязаме на мравите. Питат ме някои: "Къде е онзи свят"? Онзи свят е там, от дето ти си излязъл. Ти дошъл ли си от там? Ако не си дошъл, не ме питай за него. Синът има право да ме пита за баща си; майката има право да ме пита за дъщеря си; но никой няма право да ме пита за онзи свят. Ученикът има право да ме пита за своя учител, но онзи, на когото кракът не е стъпвал в училище, няма право да ме пита за никакво училище. Онзи, който вярва, има право да ме запита за Бога, но който не вярва в Бога, няма право да ме пита за Него. Бог няма .никакво отношение към туй, което имаш на тебе, но към туй, което си. Тъй както си натоварен, ще стане както с едно магаре, което казало: "Много икони носих на Исуса Христа, много икони на светии пренасях". Но магарето светия не станало, пак магаре си останало. Много хора в света могат да носят своите идеи, но те си остават като икони на гърба на магарето. Една идея, когато стане плът и кръв на човека, тогава той ще влезе в новия живот, да се интересува как ще живее, какво ще яде днес. Ако си гъсеница, листа ще ядеш. Ако си червей, земята ще ровиш. Ако си вълк, овцете ще ядеш. Ако си овца, трева ще ядеш. Ако си човек, ще ядеш печен лук, варени картофи. Аз взимам яденето в широк смисъл. Не е лошото в яденето, лошото е, когато човек яде и не благодари, или яде повече отколкото трябва. Всичкото престъпление седи в невземането на онова количество храна, което е потребно. Това всякога се наказва. Ако ядеш повече, се наказва; ако ядеш по-малко, пак се наказва. Ако ядеш толкова, колкото трябва, се възнаграждава.

Не мога да ви докажа тези неща. Не е въпрос само колко ще ядеш, а и какво ще ядеш. Този въпрос вие го знаете, няма какво аз да ви уча какво да ядете. Ако овцата знае да си избира храната - тревата, ако малката птичка знае с какво да се храни, чудни са съвременните хора, които по три пъти на ден се молят и не знаят какво да ядат. - Хляб! Ще ме питат някои как да дишат. Дишай, както знаеш. Птиците

знаят как да дишат. - Ама как, да си напълня ли дробовете? - Чудно нещо, като идеш със стомната за вода, питаш ли дали да си напълниш стомната? От тебе зависи. Казвам: Ако си силен човек, напълни си стомната да прелее отгоре, ако си от слабите, не я пълни. Ако носиш празна стомна, аз зная какво нещо си, нищо повече. Ако срещна човека, аз гледам пълни ли са му стомните или празни. Аз съм бил в село и гледам някоя мома как носи котлите. Казва: "Какво ме гледаш"? Ако котлите й са догоре пълни, тя е кротка. Някоя носи до половината котлите - тя е много сприхава. Пък другата върви тиха и спокойна. Някоя като върви, изпразнила котлите два -три пръста, поляла прашните улици. Научни данни имам, виждам кой колко може да носи. Казват ми: "Какво ще гледаш в котлите". Гледам този котел празен ли е или е пълен, плиска ли момата като носи котлите или не.

Някой път изследвам човека, гледам - навел глава, отподире го гледам и виждам, че е закъсал. Друг някой гледам - върви като войник, казвам: Върви му. Някой си смусил лицето, сериозен станал. Та нима Господ се нуждае от такъв свят? Той се нуждае от хора весели. Че сме скръбни и плачем, това е наша работа. Какво се ползува Господ от нашите сълзи, какво се ползува Господ от нашите въздишки, от нашите страдания? Ти казваш: "Господ не знае ли"? Господ всичко знае, което Му трябва. А всичко онова, което не Му трябва, Той го оставя на нас, ние да го учим. И следователно ние на земята сега учим онова, от което Господ не се нуждае да учи. Ние учим това, което Господ не иска да учи. Ние казваме: "Господ не знае ли това"? Той знае.

Иде един при мен и ми се оплаква, казва: "Счупи ми се кръста днес". Защо? "Имам една къща, избата ми се напълни с вода и целия ден с кофи изваждах водата". Казвам му: Онзи човек, който е направил канализацията, знае едно копче, като го бутне, отваря се едно отверстие и всичката тази вода щеше да изтече надолу. Той като не знае, целия ден изхвърля водата. Той е един глупак. Като влезе в

тази къща, той не пита:-"Моля ти се, господине, ако случайно дойде вода, има ли някакво копче, което като натисна, да спре водата"? Гледам, някой влязъл в тялото си, но не знае как най-правилно да регулира канализацията, която има. Знае само да се облича, но не е животът в обличането. Ако знаете всичките копчета на канализацията, като дойде една мъчнотия, ще натиснете съответното копче и мъчнотиите ще изчезнат.

"В последното време”. Според мен "последното време" е, когато всичко се разкрие, че всичко в света е отлично, че всички научни теории, всички светски теории, всички светийски теории и всички други теории са относителни неща, относителни истини, не съставят никаква реалност. Защо ние се водим по ума на учените хора? Ние мислим, че има 92 милиона мили до слънцето. Ако въз основа на това твърдение ти тръгнеш да идеш на слънцето, ти може да останеш насред пътя на един и половина километра разстояние от земята в пространството някъде. Че на теб храната ти трябва! За колко време можеш да изходиш това пространство?

Сега, другата страна. Колко време може човек да живее на земята, туй трябва да го знаете. В Писанието се говори за един от еврейските царе. Явява се при него Исайя и му казва: "Приготви се за другия свят”. Този цар се обръща към стената и почва да се моли, казва: "Господи, аз не съм си свършил работата. Ти знаеш колко работа имам"! Много се молил. Исайя пак отива при него и му казва: "Господ чу молбата ти и още с 15 години продължава живота ти". Питам: Ако този човек не беше се молил, щеше ли да продължи живота му? Нямаше. Питам: Ако човек не мисли трезво, може ли да се промени неговият ум? Чудни са хората, днес са толкова оковани. Човек седи и казва: "Каквото Господ даде". Хубаво е каквото Господ даде, но след като сме работили. Туй разбирам вече: навреме да сме работили, навреме да сме мислили, навреме да сме учили, навреме да сме дишали, навреме да сме яли, навреме да сме чели и тогава да кажем: "Каквото Господ даде". Но без да сме работили, без да сме чели,

опасна е тази работа. Пророкът ще дойде и ще каже: "Приготви се, защото те викат от другия свят".

Трябва да дойде това "последното време", да се освободите от набралите се заблуждения на вашите теории, не само от този живот, но и от хилядите животи на вашите деди и прадеди; с техните теории и досега сте живели. За пример, кой от вас не е мечтал да е милионер, а умира сиромах. Кой от вас не е мечтал да бъде поет или писател, а умира като един обикновен човек. Кой от вас не е мечтал да бъде един красноречив говорител, а умира като обикновен. Кой от вас не е мечтал да бъде цар или царица, кой от вас не е мечтал да бъде на мястото на някой прочут светия? Всички сте мечтали, но криете в себе си тези мечти. Даже, кой от вас не е мечтал да бъде близо до Христа? Някои хора искат да бъдат близо до Христа. Хубаво е да бъдеш близо до Христа, но като отиваш близо до Христа, кръст има Христос. Туй положение, в което сега се намира Христос, до него Той не отиде по гладък път, но отиде по пътя на страданията в Римската империя, и там намери кръста. Ти искаш да отидеш до Него, да Го зърнеш. Ти ще Го зърнеш така, че ще съжаляваш десет пъти, че си отишъл. То е лесно да отидеш в църквата и да Го зърнеш. Това са заблуждения, които спъват благородството на нашата душа. Иска се от нас да бъдем разумни.

Ако някой рече да каже истината, ще кажете: "Не е за доброто на народа". Че кое е за доброто на народа? Доброто на народа е всички да бъдат щастливи, всички да бъдат здрави, децата да не умират, малките деца да имат всичко, да са здрави, във всички домове да има здраве, веселие, да има свирене, пеене, ядене. Туй разбирам. Но в един дом на разделение, на смърт, на страдание добро няма. И затова аз по някой път искам да ви утешавам, виждам едно противоречие и казвам: Няма нищо, за добро е то, - ако ме разбирате, но ако не ме разбирате, на зле е. Защото онзи, който не разбира има двойно страдание. Ако не разбираш, двойно по-голямо страдание имаш. За пример, някой пита: "Има ли Господ в света или няма"? Че ти

запитай: "Аз съществувам ли в света или не съществувам"? Но ти трябва да разбереш идеята за Бога "Ама аз ще умра". Ти за умиране не говори. Като умреш, запитай човека, жив ли е или не. Защото всяко нещо трябва да се опита в говоренето. Ти като умреш, ще видиш, че е празно твоето съзнание. Туй състояние е както в съня. Човек в съня ходи, разхожда се по планини и долини. С какво се разхожда? Тялото му там спи, а той казва, че е ходил на гости.

Аз съм привеждал онзи пример за една 85- годишна българка стара баба, на която баща й на времето не дал да се ожени за този, когото обичала. Сега тя казва на свещеника: "Снощи бях със своя любовник, яла съм и пила". С кое тяло е била? С онова старческо тяло тя се усеща като млада мома. С кой ум, с кое тяло е правила това? Това са факти. Има един живот, в който човек никога не остарява, един живот на вечните промени. Във вечните промени седи младостта. Когато вие дойдете при един извор, във всеки следващ момент този извор не е същият, водата не е същата, която е текла преди една секунда. Всичко е ново. Как ще ми определите какво нещо е чешмата? Не може да определите, то е вечно движение. Водата, която постоянно тече и изтича, това е вечно движение. И човек, сам по себе си, в своя живот е един извор. Вие не сте днес това, което сте били вчера, но се заблуждавате и казвате: "Аз съм същият”. Не, не. Вчерашният беше друг и днешният е друг. Има нещо изменено. Ти беше едно дете без мустаци и брада, сега косата ти е побеляла, носът същият, но лицето ти се е набръчкало, ти си друг човек. Такива промени стават и на сцената. Ти насила си остарял. Аз наричам старостта актьорство. Искаш не искаш, ти играеш ролята на стария човек. Отвътре си млад, отвън си стар. Някой път хванат един стар човек и му казват: "Ти ще играеш ролята на млад". Иска не иска, ще играе ролята на млад. Нито младият е млад, нито старият е стар - и двамата са актьори. Казвате: "Как може да бъде така, ние не го виждаме". Че вие какво виждате? Ако направя една млада кукла и една стара кукла, какво виждате? То е моята идея: искам стара кукла -

стара си направя, искам млада кукла - млада си направя. Ако вие разбирате закона, в 24 часа можете да измените лицето си, да станете едно дете на 15 - 20 години. Ако знаете, можете да се поставите в магнетичен сън и да кажете: "На 85 години съм, мога да се подмладя с 20 години, да стана на 65"! Станеш на 65, виждаш, че има една промяна. След една седмица пак се поставиш в магнетичен сън, заспиш и кажеш: "Искам сега да бъда на 49 години". Връщаш се назад. Така може този сън да продължи още 24 часа и да се събудиш на 35 години. След това друг опит, заспиш и кажеш: "Искам сега да стана на 25 години". Ако искаш още назад да се връщаш, брадата и мустаците ще изчезнат, ще станеш млад момък. Ако искаш, още по-назад може да се върнеш, да станеш малко дете. Туй е,. което правят предците, старите, това е родът, който иска да се върнеш назад. Или те, те турят в един сън и ти внушават, че си на 20 години, след това че си на 35 години, после на 45, после на 60, прекъсват ти всичката жизненост и ти трябва да се върнеш при тях. Ако иска човек да разбере закона за подмладяването, той трябва да се освободи от влиянието на своите глупави прадеди и на своите неразумни прадеди. Защото след като се родиш, те казват: "Синко, ти си грешен човек; ти трябва да имаш пари за черни дни, за това, за онова. Че има Господ, че трябва да се живее по любов, че трябва знание, тези работи после ще ги научиш". Какво ще научи той в затвора? Че има бой. Какво ще научи в някой изправителен дом, дето храна не дават? Глад има. Какво ще научи в една пустиня? Ще научи закона на жаждата. В живота човек където и да е поставен, той изучава само условията на този живот.

Данаил, един от най-видните хора на миналото, казва: В последното време, когато хората ще се освободят от всички свои криви схващания за живота, тогава възкресение ще има. Ще възкръснат хората. Сега всички се стараят още този ред да запазят. Всичко, което сега виждате, всичко ще изчезне. Няма да намерите едно перце от тоя ред и порядък, който сега съществува. Не че сега аз

го искам, но както от честния кръст нито едно малко парченце няма да намерите, така всичко ще се измени. Казва Писанието: Всичко ще мине през огън и от тази култура и архитектура всичко ще бъде пометено, всичко ще се измени, ще остане в човека само онова от културата, което ние сме задържали в себе си. То ще остане. Всичко друго външно ще изчезне. И онова, което сме задържали, ще роди новата култура която ще бъде хиляди пъти по-висока от сегашната. Това е най-близкото, което хлопа сега пред вратата. Пред нас е една култура, която седи хиляди пъти по-високо от досегашната. Тази култура от дълъг път идва. Когато се събуди съзнанието на човека, като те срещне някой на пътя, няма да гледа дали си комунист, дали си анархист, дали си религиозен, или православен българин, или евангелист - това са относителни неща. Човек в рая какъв беше? В рая Бог беше с него, той беше човек и половина. Но когато Бог му говореше "във време" и "в пол време", Адам разбираше, знаеше да дели времето. Който разпредели на цели седмици времето, той не разбира нищо от време. Да имате ясна представа за една стотна от секундата. Аз имам три барометъра, един от кристали, един от анероид и пишещ барометър; най после имам и един жив барометър - една котка. Този котарак аз го наричам приведен зет. Когато искам да проверя всичките си барометри, аз го повиквам, нагостя го и гледам каква поза ще заеме около накладената соба - как ще си постави главата, левия крак или десния си крак ще постави напред. От това аз съдя за времето. С него правя изследвания. Той е цял авторитет по метеорологията. Като погледна другите барометри, показват само за 24 часа какво ще е времето, а този със седмица напред показва. Тук преди няколко седмици предсказа за идването на тази вълна, която в момента имаме. Обърна си гърба и седя около 15 минути, после си обърна корема, пак гърба. Казвам: след около 15 дни ще се промени времето. Сега го наблюдавам, пак гърба си ли ще тури. Това са научни изследвания. Вие ще кажете: "Отде накъде"? Човек като няма работа, трябва да си създаде работа. Работа, която е важна - искам да зная

времето какво ще бъде, когато ще изляза на разходка. Аз като изляза, искам да зная ще вали ли, сняг ли ще вали, ще има ли буря, колко градуса ще бъде температурата. Никога не ме е изненадвало времето. Аз го очаквам и ми е приятно. Като отида на екскурзия, стане точно тъй, както съм го предвидил - стане ми приятно. Изляза, вали - приятно ми е. Сняг вали - приятно ми е. Ако не се случи, както очаквам, никак не съжалявам, проверявам дали е станало точно както аз зная. Някои работи не стават точно както аз зная. Тогава казвам: Това е една широка област. Има нещо по-сложно вътре в природата. Пак се радвам. Някой път се предсказва, че времето ще бъде лошо, но то се измени, не стане лошо, изненада ни. Това са изключения, които се дължат на нещо. Някой път изключенията се дължат 75% на месечината. За пример ветровете, влагата, промените на земята някой път се дължат на пълнолунието. Каквото е положението на месечината спрямо земята в пълнолуние, от това ще зависи за известен период какво ще бъде времето. Има влияние; някой път има по-далечно влияние, но някой път има едно съвпадение.

Казвам: Външното знание трябва да служи като едно възпитателно средство за разбирането на вътрешния живот, за възможностите, които се крият във всеки едного от вас, да имате известно постижение. Не се стремете да имате туй, което другите са постигнали, винаги имайте стремеж да постигнете само това, което е във вашите възможности. Другите нещата са ги постигнали при специфични за тях условия.

Вие искате да бъдете като Христа. Никога не може да бъдете като Христа. Христос е станал такъв при по-специфични условия. Казвате: "Като Христа да бъдем"! Вие 10 хиляди чифта цървули да скъсате, не можете да станете като Него, понеже нямате тези специфични условия. Любовта, с която Христос е разполагал, знанието, с което Христос е разполагал, истината, всички добродетели, с които Христос е разполагал, може да разполагате с тях, но вие да станете като Него, да имате същото отношение към Бога, това не може да бъде. Защото

двама души не могат да имат същото отношение, всеки ще има специфично отношение. Защото Бог е едно същество, което има различни отношения. Ако ти постигнеш своето отношение, ти си човек. И апостол Павел не можеш да бъдеш. Не са нужни двама такива. Ако ти искаш да бъдеш като апостол Петър, двама не може да бъдете. Единият може да бъде мъж, другият може да бъде жена, и двамата ще бъдат човеци. Ако Павел дойде, единият ще бъде мъж, другият ще бъде жена. Казвате: "Как ще бъде това"? Не искам да ви обяснявам тези работи как може да бъдат. Ще ви задам друг въпрос: Светът може ли да бъде само с мъже? Може. Светът може ли да бъде само с жени? Може. Но този свят какъв ще бъде? Мъжът и жената вие не разбирате какви са. Това е едно и също същество, което минава поляризиране, два полюса има. Човек в даден случай може да бъде и мъж, и жена. Поляризира се. В даден случай човек е жена, в друг случай човек е мъж. Следователно зачитай човека в мъжа, зачитай човека в жената. Това е правилно разбиране. Ако искате да знаете какво нещо е жената, то е човекът в този полюс, понеже той едновременно функционира и като мъж и като жена. Човек строи света тогава. И децата се раждат по същия закон: едни се раждат на единия полюс – момичетата, други се раждат на другия полюс – момчетата. Тогава едни стават господари, други - слуги. Същият закон функционира навсякъде.

Вие поставяте въпроса защо Господ създаде света. Но защо Господ създаде света не е ваша работа. Изучавайте го, тъй както е създаден. Детето и жената какво трябва да правят в света? Бъдете като жената. Казвате: "Ама аз искам да бъда мъж". В това съществуване не може да бъдеш, в друго съществуване може.да бъдеш. Пък и сега може да бъдеш. Има случаи, дето жената е станала мъж. В древността има пример, дето един мъж станал жена. В този живот може да станеш жена. Имало е примери в медицината, до 15 години е млад момък, след 15 - 20 години стане жена. Това е хроникирано, че може да стане. Щом дойдем до друго съществуване, казват: "Как може"?

Това е само за просветените, за учените, които вярват в Бога. Няма никакво противоречие. За другите хора не е важно. Човек се преражда колкото пъти е определено. Който иска, може да се преражда в невидимия свят. Ако не иска да се преражда, Господ го оставя в онзи свят в един голям хамбар и като му дотегне да стои там, Господ го пита: "Дотегна ли ти? Готов ли си да се прераждаш, "Готов съм". Праща го Господ някъде. Питате има ли прераждане. Ако искате да прогресирате, има прераждане, ако искате да седите на едно място, няма. Този въпрос за прераждането са го засягали мнозина, но много повърхностно.

Казват някои: "Тогава напразно е умрял Христос, ако има прераждане". Казвам: Напразно е умрял Христос, ако няма прераждане. Колкото едното е вярно, толкова и другото. Чудно е, когато казват, че напразно е умрял Христос, ако има прераждане. Христос умря, за да ни покаже прераждането. Ако вземем в тесен смисъл прераждането, ще стане една галимация. Но ако вземем правата мисъл, любвеобилността, че Бог иска да ни освободи от всички мъчни условия в живота и да ни подобри живота, тогава е съвсем друго. Ти си закъсал в един живот от разни болести; най - после умираш, напуснеш тялото си, избавиш се. Ти в това тяло не можеш да функционираш, Господ ти даде друго тяло, прати те пак на земята. Какво зло има в това, че Господ те пратил пак на земята. Има някаква богословска теория, че Господ не е създал света така. Е какво лошо има? Някой съветник на Бога бил ли е? Чудни са тези дървени философи. Всеки философ гледа света, както е създаден от гледна точка на своята философия. Тъй както мислят богословите, философите, то ли е вярно? Ами след хиляди години, когато имаме други факти събрани, какво ще бъде нашето понятие за света? Ами когато мъжете и жените се повдигнат на по-висок уровен, какви възгледи ще имаме за живота?

Някой път ние остаряваме и казваме: "Аз остарях, аз съм на 45 години". На 45 години ти си едно малко яйце, турено някъде да дреме.

Нищо не значат 45 години. Ако ти имаш една трезва мисъл в твоето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, разбирам такъв един живот. Но един живот, в който ти си вегетирал само, какво значение има, че земята се обърнала 45 пъти, какво отношение има земята? На 45 лазарника, казваш, съм. Какво от това?

Та мисълта, която искам да ви кажа, е следната. Освободете се от всички ваши превзети възгледи, които имате за природата, за Бога, за религията. Приемете онази религия, която съществува в природата. Ако се опитате да я разберете, тя ще ви допадне. Тя не е религия, каквато проповедниците проповядват. Тя е една религия, в която човек се ражда. Има една философия също така проста. Има нещо в живота, което е самобитно, не зависи от нищо отвън. Аз ви казвам: Върнете се към тази самобитност, която зависи от Бога. Аз не гледам на временното. Че майка ви може да ви е повивала в пелени, че може да ви е кърмила с биберон, дръжте това нещо в паметта си, но да го носите цял живот в съзнанието си има ли смисъл? Сега най- добрите условия за вас са други. Как ще ядете, как ще дъвчете? Най-добрите ви дрехи сега няма да бъдат повои. Майка ви едно време много добре е направила, но сега вие като човек какво можете да направите, то е важно.

"В последното време". Вие казвате: "Ще умрем". Ако сте от глупавите, ще умрете. Ако сте от разумните, ще живеете. Питате: "Ще се повдигнем ли"? Ако вървите по Божията Любов, ще се повдигнете на висок уровен, дето "нито око е видяло, нито ухо е чуло", нито на сърцето на човека е дадено да усети какво очаква тези, които чакат Господа. И няма да остане нищо, което сте пожелали, да не получите. Но въпросът е при сегашното разбиране, при най-големите страдания да виждаме любовта на Бога. Туй значи нищо да не е в състояние да измени идеята ни за Бога. Никога не мислете, че Бог е жесток. Страданията са един изпит за вас. В най-големите страдания да кажете: Всичко е от Онзи, Който е благ. Ако живеете само в грубостта, отде идва тогава импулсът да искате да бъдете щастливи? Значи Бог

не е онова, което да не можете да чувствате. Онзи вътрешен импулс за възвишеното, той е Божественото. Бог казва: Ти не се смущавай от вълнението на морето, не се смущавай от вятъра, не се смущавай, че този умрял, онзи умрял, не се смущавай, че огънят гори, че тази къща изгоряла. Какво ще се смущавате от един грънчар, който прави стомни и гърнета. Какво ще плачете за тези гърнета, нека ги мачка както иска, да ги прави както иска. Че то е философия. Какво ще плачете, че някое гърне се счупило? Ново ще се направи. Ама разляла се водата. - По-хубава вода ще се налее. - Ама изгубих си младостта. - По-хубава младост ще дойде, нищо повече. Така трябва да гледа онзи, възвишеният човек в света.

Човек е и мъж, и жена. Като ги срещнете, да видите, че във всеки човек се проявява образът на Бога. Ти в лицето на мъжа и в лицето на жената не можеш да видиш лицето на Бога. И в лицето на мъжа, и в лицето на жената ще видиш лицето на човека. Тъй седи въпросът. Някой казва: "Аз нямам ли образа на Бога"? Нямаш ти образа на Бога докато търсиш една жена. Нямаш ти образа на Бога, докато търсиш един мъж. Не е лошо, че търсиш образа на човека. Ти търсиш един мъж да ти слугува, ти търсиш една жена да ти слугува. Казваш: "Сам не се живее". Човек, който живее сам, той живее с Бога. Ако ти със своята жена не можеш да живееш добре, ако ти със своя мъж не можеш да живееш добре, как ще живееш с човека? Ти като дойдеш до човека, тогава ще се научиш как да живееш с Бога. Защото само като дойдеш до положението на човека, ще имаш отношение към Бога. Някоя жена казва: "Дотегна ми този мъж". Но ти погледни, че той е човек. Кажи му един ден да си размените ролите. Ако вие бяхте един маг, и не сте доволен от мъжа си, че не се отнася добре с вас, вие можете като заспи той, да му прочетете една формула, и вие да станете мъж, а той да стане жена. Размените си ролите, после на него му дотегне - той прочете формулата и пак се променят работите. Това са възможности, вероятности.

Казвате: "Да вярваме ли"? Но туй е нещо, което може да стане. Ти можеш да си въздействуваш в даден случай жената у теб да стане мъж. Понеже ако твоето физическо тяло е женско, твоето духовно тяло е мъжко; тогава твоето Божествено тяло отгоре е човек. Ако на физическото поле тялото ти е мъжко, в духовния свят тялото ти е женско. Следователно тури твоето мъжко тяло на физическия свят в хармония с женското тяло в духовния свят. Вие искате да оправите работите само на земята.

Сега като ви говоря така, вие се объркахте. Мъжкото тяло на земята, това го разбирате, но мъжкото тяло в духовния свят, това не го разбирате. Турете разумното в света. Ти си мъж, понеже имаш такова разбиране на физическото поле. Ти си жена, защото имаш такова разбиране. Знанието те направи жена. Туй те е турило в негативна мисъл. Жената на физическото поле е "минус", мъжът е "плюс". Обаче животът се проявява там, дето е отрицателният полюс, там стават всичките прояви, всичките течения стават в отрицателния полюс. Значи всичката култура е в жените. Жените носят културата. Мъжът живее в Алфа, жената живее в Омега. Жената е краят. Към тази посока е насочена всичката енергия.

Тогава да пренесем тези разсъждения към човека. Сърцето на човека е мястото, отдето всичко изтича навън. Ако той не разбира закона на своето сърце, ако разбира само законите на своята мисъл, но не знае накъде да ги насочи, ако неговото сърце не е така благородно, той ще се намери в противоречие със себе си.

Та казвам: Новото разбиране на религията е съвсем друго. Ние не искаме унищожение на сегашната религия. Тя е за децата. А новата религия в света, религията на шестата раса, трябва да бъде религия на любовта. Аз я наричам религия на любовта, в която хората се усещат свободни да живеят, да имат само един закон. Не много закони, но само един закон да имат. Ще дойде мъжът пред жената, ще каже: "Моля, за мен това можеш ли да направиш? Може ли да разчитам на твоята дума"? - и си замине. Жената дойде, и тя казва:

"За мен можеш ли да направиш това"? "Мога". "Да разчитам ли на твоята дума"? Сестрата ще каже на брата: "Това за мен можеш ли да направиш"? Братът ще отиде при сестрата и ще каже: "Можеш ли това да направиш за мен"? Сестрата ще разчита на брата, братът ще, разчита на сестрата, слугата - на господаря, господарят - на слугата, навсякъде на думата ще си разчитат. Всичко ще върви тъй, както никога не е вървяло. Сега за да накарате някой да направи нещо, колко души трябва да вървят подире му, какви ли не разноски се правят. При това думата няма никакъв резултат. Всичко това се заличава, както написаното на морския бряг. Всичката наша култура като минава времето се заличава. Де е египетската култура, де е вавилонската култура, де е сирийската култура, де е еврейската култура? Има едно малко продължение, остане нещо малко за продължение. Един ден ще бъде така и с нашата култура.

Туй не ви го казвам за обезсърчение, но да знаете. В света има нещо хубаво, велико, на което всички можете да бъдете граждани. Казвам: Натисни това копче в себе си. Тогава няма да изхвърляш водата от избата. Ще отидеш при един кладенец, ще натиснеш едно копче и водата ще потече. Ако знаеш, само ще натиснеш копчето и всичко ще дойде. Пък ако не знаеш как да натиснеш, тогава магаре ще бъдеш, ще пренасяш иконите от едно място на друго. Сега някой ще каже: "Как тъй магаре"! Че аз имам уважение към магарето. Хората уважават човека и ги е срам, че съм турил магарето за изяснение. Че хората са по-долу от магарето! То поне не се напива! Трезво е винаги. После, никога няма да го накараш да пие нечиста вода. Дето пие магарето, пий и ти от тази вода. После много е скромно в яденето, каквото намери, яде, казва: "Каквото Господ даде". Няма претенции. Като го турите да кара овцете, камилите, то върви напред и казва: "На вас ви показвам пътя". То иска да покаже, че не е тъй глупаво, както хората го мислят, и е много услужливо. Показва каква вода да пиете, и казва: "Яжте като мене. Ушите ми са малко дълги, рева по някой път, но от себе си рева". Товар колкото му сложите, носи. Магарето е много

скромно същество. Магарещината му седи в това, че е много горделиво и малко инат. Единствената му погрешка е голямата му гордост. Най-големият му недостатък е това, горделиво е, не е тщеславно. Та хубаво е да имаме и ние от добрите качества на магарето. Хубаво е да имаме и от хубавите качества на вълка. И той си има добро. Хубаво е да имаме от добрите качества на паяка, хубаво е да имаме от качествата на дървото. Ако магарето е лошо, защо съществува, защо Господ го създаде? Нямаше Господ да допусне магарето в света, ако беше лошо. А то има цял бюджет. Царско кресло има. Английската кралица Виктория имала едно магаре, на което слугували четирима доктори, треперели над него. Четирима души с висше образование за едно магаре! Като се разболее, треперят. Ако една Виктория може да почита едно магаре, да тури четирима души доктори, защо ние да не гледаме малко по-снизходително? Английската кралица аз я уважавам, казвам й браво! Нека нейното магаре знае, че при кралица е живяло.

"В последното време", когато истината озари хората и в сърцето дойде любовта, ще дойде тази светлина да разбираме живота, да разбираме, че има нещо не привидно, но съществено, към което ние трябва да се стремим да го намерим. И като го намерим, всички да участваме в това благо. Да разберем Бога така, че всички да бъдем доволни от нашето разбиране.

Аз искам всички да имате една религия, едно верую. Че туй е верно, аз го зная, тъй както слънцето изгрява, тъй както вятърът духа, тъй както земята работи. Дръжте се за новото верую! И старото го дръжте, не го изхвърляйте, но новото сега търсете, защото в него ще възкръснат мъртвите.

23-та неделна беседа, държана от Учителя на 6 март 1932 г. от 10 ч. София - Изгрев.

ПРИЛОЖЕТЕ ДОРОДЕТЕЛ

Ще прочета част от 24 глава на Притчите до 15 стих.

Ще взема няколко думи от Второто послание Петрово, от първата глава, 5 стих: „Приложете на вярата си добродетел”.

В какво седи прилагането на добродетелта? Много пъти се говори за добродетелта за вярата. Вярата е една установена сила за човека на земята, - с която той започва, с която започват не само хората, но и всички най-малки, най-дребни животинки. От най-малките до най-големите, всички започват с вярата. И най-голяма вяра имат най-малките животинки, най-слаба вяра има човекът. Туй е по отношение на вярата Животните имат най-малко знание, а човек има най-голямо знание. И туй знание той го е добил благодарение на малките животни, които с вярата са достигнали тези факти. И той се намира много учен човек. Тъй щото, ако искате да научите какво нещо е вярата ще го научите при най-малките животни. Ако искате да научите какво нещо е търпението, ще го научите при дърветата. По-търпеливи същества от дърветата няма. На човека му трябват още хиляди години, докато дойде до търпението на дърветата. И затова се казва че човек става дърво. По-голямо дърво от човека няма. Всички дървета, които се отказват от търпението, изсъхват. Всяко дърво, което се отказва от търпението, умира. Тъй щото наказанието на всяко дърво, което не търпи, и на всяко малко същество, което се отказва от вярата е, че те изчезват. Такъв е законът. Същевременно изчезва всеки човек, който се отказва от знанието - обезумява. И тъй растенията изсъхват, безверните от малките животни изчезват, а онези хора, които се отказват от резултатите на вярата - знанието е резултат на вярата от по-висш свят - те обезумяват.

В Писанието се казва: „Рече безумният в сърцето си: Няма Бог.” „Няма Бог” значи: аз съм господар, няма всеки да ми заповядва. Той

сам себе си ражда, няма кой да му заповядва. Нему всички му заповядват! Една бълха му заповядва да си тури ръката в пазвата, да се почеше. Един цирей, който е излязъл на гърба му, му заповядва да си тури ръката. Той казва, че е господар, а циреят му заповядва! Падне една капка кръв на крака му и тя му заповядва: „Измий си крака!” Той казва: „Аз съм свободен човек, каквото искам правя.” Като дойде циреят, той му казва как да го лекува. Като дойде бълхата, тя казва как да я изпъди; заповядват му как да яде, как да се облече и т.н. Аз не зная каква свобода има в това.

Сега, аз взимам фактите така както са, не за присмех. Защото човек като не изпълни закона на природата, той става за присмех. За присмех е всеки лист, който е паднал от дървото. Всичката култура за него е свършена. Той пожълтява. Листата тактика имат. За да покажат, че уж са завършили своята еволюция, слизат от дървото жълти; ако са зелени, не са завършили своята еволюция. Но за да покаже причината, че слиза от дървото, листът пожълтява - значи тази култура на дървото не е за него. И хората като гледат този учения лист, в огъня го изгарят. Той се повдигне горе. Затуй казваме: учените хора все из въздуха ходят.

Това са ред разсъждения. Дали така мислят, то е друг въпрос. Но мисля, че съм прав в своя извод. Не е работата как човек разсъждава, а какво ще придобие. Не е научно онова, което ученият човек доказва, например какви хранителни вещества има в ситното зърно; научно е само това, което, след като го приемеш, остава в тялото ти и можеш да се ползуваш. Това е наука. Онези научни данни как можеш да ги използуваш, това е въпросът, другите са фиктивни числа. За пример, колко белтъчни вещества има в боба? Учените хора казват, че има белтъчни вещества, но колко белтъчни вещества може да влязат в твоя организъм? Човек като яде месо го хваща подагра, но и като яде боб пак го хваща подагра, бобена подагра има. Защото бобът е голям аристократ. Ако ти не знаещ как да се обхождаш с него, той ще ти даде да разбереш, че нямаш насреща си един прост боб. Той казва:

„Не е така, както ме кръщаваш. Аз мога всекиго да кръщавам, както мене ме кръщават и аз кръщавам.” Под думата „кръщение” се разбира страдание. Сега, под „кръщение” се разбира и друго. Кръщението всякога подразбира една задача, която трябва да разрешиш. Една трудна задача на сърцето, не на ума. Има задачи на ума, не на сърцето. Не само външно да се облечеш по модата, да отидеш на бал, да играеш на хорото - българско забавление е то. Да изплатиш един дълг, да изнесеш един чувал от сто килограма на Витоша, то е дълг на сърцето, не на ума. Умът е, когато ти проектираш, например, железница да направиш. Лесно е с ума да проектираш нещо, но когато не проектираш с ума си, нещата стават мъчно.

Сега, апостол Петър казва, че трябва да се приложи на вярата добродетел. Много работи трябва да се приложат на добродетелта. За да стане вярата устойчива, трябва да има добродетел. Без добродетел вярата не е устойчива, няма основа, върху която да работа. Единствената магическа сила, която спонтанно работи, това е вярата. Дотолкова, доколкото ти вярваш, че вярваш, че вярата ти е в твоето подсъзнание, съзнание, самосъзнание и свръхсъзнание, тя е мощна. Ако вярата дойде в подсъзнанието, тя е силна; ако дойде в съзнанието, е силна; дойде ли в самосъзнанието, тя е слаба. Много пъти се работи в двете области и работите не стават тъй както .очакваме. Вярата не се е изразила. Когато се работи в подсъзнанието, каквото пожелаеш, става. Но туй вярване в подсъзнанието, то е определено, а всички определени работи стават. Не се осъществяват онези работи, които не са определена Щом едно знание не е определено в човешкия живот, туй знание не става. Казваш: „Ама аз не мислех така.” Може, но природата мисли другояче. Онова, което вярата дава, то се прилага на онова, което природата дава. То се излага на показ на всички разумни същества. Следователно ти никога не можеш да приемеш от природата или от Бога нещо, което не е разумно. Нещата ще станат по онова, което ти мислиш и което ти вярваш, но тази вяра не е проникнала в цялото битие. Има нещо,

което ти не вярваш. Има нещо, което трябва съвършено да изключиш от вътрешния си живот. Ти като вярваш в тия неща, които са необходими, няма нужда да ги опитваш. Ти може да опиташ само тия неща, които не знаеш, а туй, което знаеш, от него никога не можеш да се отречеш. Някой може да възрази: „Как тъй?" Ти може да отречеш себе си, да кажеш: „Аз не живея." Но живота си не може да отречеш. Следователно, единственото нещо, което човек знае, е че живее. Той няма защо да отрича това нещо. Онези неща, които той отрича, той не ги знае. Тъй седи въпросът научно. Всички други неща, които човек отрича, той се съмнява в тях. Съмнението е признак на невежество. - Ама съмнявам се - Невежа са - Ама аз не вярвам. - Първокласен невежа си. - Как тъй? - Тъй е, нищо повече, първокласен невежа си. Ако кажа, първокласен учен човек си, това значи имаш да учиш.

Тази работа не е тъй лесна - да отричаш: това не съществува, онова не съществува. Вземете в сегашния век: въпросът за душата. Не съществува в много умове. Тя съществува, само че не я признават. Душата често я смесват с човешкото сърце, смесват я и с човешките чувства, правят един процес, един експеримент, съмнение в това, в онова. Понятието на сегашните учени за душата - не на всички учени, но на повечето от тях, които имат материалистическо схващане за душата, мяза на следното. Американски студенти направили много майсторски един бръмбар от 15-20 части на други бръмбари и го дават на своя професор да го определи към кой вид спада, към кое семейство. Той като го погледнал, казва: „Това е хъмбък, значи не може да се определи, това е ваша измислица. Не съществува такъв бръмбар." Та сега често понятието за душата е такъв бръмбар, сбор от функции, функцията е един процес. След като се свърши този процес, свършва се и това действие. А душата е един непрекъснат процес в света. Пространството и времето в природата се включват в душата. Душата е пространствена и без друго е материална. Тя включва в себе си пространството, включва в себе си и

времето, включва в себе си всички форми, но и възприемането на тези форми. Всяка една форма представлява едно ограничено пространство, едно пространство, което може да се ограничи. Всяко едно по-низше пространство може да се ограничи от по-висше пространство.

Две точки ограничават правата линия, или правата линия е една точка, която може да се движи към друга точка. Тази права линия е толкова малка, че с микроскоп не може да я видиш. Между две точки може да се вземе само една права линия. Има едно малко пространство между едната точка и втората. Но за да се движи известна точка в една посока, тази точка трябва да е разумна. В света никой не може да образува движение, ако няма разумност в себе си, движение вън от разумността не може да съществува. Дето има разумност, има движение, то е качество на разумността. Следователно по движението, по това в каква линия и плоскост се проявява, ние можем да съдим за степента на тази разумност. Това са вечни научни работи. Има известни линии, които показват разумността И на човешкото лице има известни линии, които показват добродетелта. Човек, който има такива линии, на него може без всякакъв запис да му повериш сто хиляди лева, един милион лева, той ще ги донесе точно навреме. Но у когото тази линия отсъствува, той все ще намери едно извинение, на него не можеш да разчиташ. Върху тези линии се обуславя физиогномиката. Тя изучава линиите, плоскостите в човешкото лице и в какво направление те се движат, да кажем, носът в какво направление се движи. И в хиромантията е същото, тя изучава основните линии на ръката в какво направление се движат. Линиите на сърцето се движат в една посока, линиите на ума се движат в друга посока. Разни са посоките на движението. Хиромантикът има известни правила, по които изучава посоката и правилността на туй движение, той разрешава математически нещата Това е проста работа

За пример, човек когато се занимава с научна работа той е много внимателен, ако е малко невнимателен, той може да обиди хората. В алгебрата и в аритметиката има известни правила; при някои действия „плюс" и „минус" се унищожават, при други действия „плюс" и „минус" дават „минус". „Плюс" и „плюс" дават „плюс"; „минус" и „минус" пак дават „плюс" - правилото е едно. Но аз казвам да вземем една такава задача: Имаме, да кажем, три лица; едното лице има да дава 25 лева, второто лице има да взима 25 лева от първото лице. А третото лице има да дава на друго лице 25 лева. Значи първото лице има „минус", има да дава, второто има „плюс", и третото има „минус". След като извършите това действие, ще кажете, че плюс и минус се унищожават, но у двамата джобовете ще бъдат празни, а у втория ще има вече 25 лева. Значи знаците се унищожават, но числата не се унищожават. Знаците се сменят. Ако знаците се сменят или се унищожават, то е в реда на нещата. Смяна или унищожение значи, че известен процес е станал. То е право. Но числата, силите, чрез които природата функционира, тези числа си остават еднаква.

Та аз казвам, че има три вида числа, чрез които човек трябва да работи: рационални числа на физическото поле, рационални числа в духовния свят, абсолютни или положителни числа в Божествения свят. В рационалните числа процесите на знаците се сменят, а в абсолютните числа не става никаква смяна, там нямаме никакви отрицателни числа, никакви отрицателни процеси. В духовния свят и във физическия свят съществува поляризация - положителни и отрицателни числа, в Божествения свят няма. Но сега не мога да ви разправям за този свят, той е бамбашка, особен свят. Ще кажете, как може да бъде така. Тъй не може да се мисли. Не може да се пита, как може да бъде това. Щом питаш, ти си един невежа, нищо повече. „Какво нещо е любовта?" Невежа си! Най-малките микроби, най-малките буболечици знаят, могат да държат дисертация за любовта. Малките микроби знаят повече за любовта а ти я отричаш, доказваш

я. Ти си в знаците. Понеже теб не те обичат, ти мислиш, че любов няма Щом те обичат, има любов. Ние казваме: „Няма любов в света” - По отношение на нас, ние се считаме като център, по отношение на мен няма любов, а по отношение на другите има любов. Може по отношение на мен да няма-светлина, но по отношение на другите да има светлина Аз може да съм в някое подземие, дето няма светлина; другите, които са на повърхността, има светлина за тях.

Туй знание, което имате, към него трябва да притурите това, което сте придобили. Казвате: „Тези работи ние ги знаем.” Знание е да се приложи на твоята вяра добродетел, за да бъде твоята вяра устойчива. Знание е придобитото богатство да можеш да го запазиш да остане в тебе. За пример, имаш едно свято чувство; един ден ти получиш силата на любовта и казваш: „Не искам нищо повече от това.” Мислиш, че си разрешил въпроса. Не се минава един ден, туй чувство изчезва. Как ще го докажеш на хората? Ти си бил готов на всички жертви за туй чувство и ето че те поставят на кръст. Де остана това чувство? Сега си го изгубил, усещаш една вътрешна празнота, едно вътрешно безсмислие. Някой ти говори за любовта, ти казваш: „Не ми говори.” Защото ти имаш една опитност, изгубил си нещо много хубаво. Къде си го изгубил? Физически не е. Казваш, че си го изгубил. Може да се е изгубило в пространството някъде, но на кое място е заминало то?

Трябва ни един нов език за размишление понеже всякога, когато говоря за знанието, казвате: „Аз това го зная.” Радвам се да знаем. Аз бих желал всички да сте запознати с висшата математика и тогава бихте говорил много по-добре. Бих желал всички да сте запознати с геометрия и бих ви говорил за човешката глава, за човешкото тяло, за човешките пръсти. Математически отношения има, пропорции има, уравновесяване на пръстите. Какви отношения имат линиите, как и кога са се образували?

Минава през Изгрева един чужденец от високо произхождение, спира се при мен и ме пита, иска да знае произхода на тази работа,

как се е образувала. Казвам: Историята не помни, от памти-века беше, преди да беше създаден света, туй нещо съществуваше. „Туй учение какво е?" Туй учение е, от което всички религии, всички науки са произлезли в света. Природата е поставила знанията на склад но всичко е резултат. Тя е складирала всичко в себе си, има закони, които могат да покажат какви са резултатите. Казвам, че природата е един резултат, една деятелност, която е почнала от преди милиони години, която служи за наша полза, за наше възпитание. После, ние трябва да се занимаваме със силите, които работят и които са създали всичко туй. Трябва да знаете, че всички неща съществуват в природата, те са складирани, и е хубаво да проверявате тези факта Казвам на този чужденец: Ти си раждан при много добри условия, богати сте били, майка ти добра, баща ти добър, когато са те раждали са били при добри условия. Ти вървиш по линията на майка си, имаш точно нейния характер. Казва: „Точно така е." Майка ти е такава, ти си такъв. Казва: „Откъде знаеш?" Това се проверява по особени закони, става една магия, има известни правила. Тези неща са елементарни работа Доказвам му, че нещата в природата са отбелязани. Аз чета в природата, твоето раждане е отбелязано. Индусите казват, че е записано в акашовите книги. Чета аз на еди-коя си страница, еди-кой си роден на еди-коя си дата - отбелязано е неговото раждане, какъв е баща му, майка му всичко чета. Какви чудесии има записани в природата! Записано е всичко в книгите ѝ. И в България има записани акашови записки. Навсякъде мога да чета. По листата на дърветата мога да чета какви родове са минали, какви племена са минали: хуни, готи, остготи, всичко е отпечатано на листата; по българските камъни е отбелязано какви войни са се водили, какви животни са живели. И на Северния полюс всичко туй го има написано. Ако българите можеха да извадят всичко това, щяха да бъдат най-ученият народ. Това е една история, каквато светът не е виждал. А при това българите минават за много прост народ.

Някой път ни питат защо ходим по планините. Аз ходя по планините да чета какво е писано по тези планини и скали, цяла архива има. Някои работи, които ми трябват, ги чета, които не ми трябват, не ги чета. Сега, онези религиозни хора казват: „Това е природа, това е работа на дявола." То не е така. „Ти ще гориш." От Бога кое е? Ако туй, което е в природата, е от дявола, значи и човек е от дявола. Той е съгрешил. Защо се казва в Писанието, че всичко в лукаваго лежи. Ако е така, де ще намерим Божественото? То е логическо заключение. Не е право. Има нещо от дявола, не го отричам. Но туй, че всичко е от дявола, и то е много.

Ето как аз определям нещата. Когато вършиш нещо според закона на вярата, по Бога, ти няма да мислиш; ще свършиш работата без да мислиш, че като я свършиш, тогава ще мислиш. По Бога тъй седи. Законът е такъв. По човешки като вършиш една работа, много ще мислиш, а като я свършиш, няма да мислиш. Сега хората като вършат Божията работа, се напъват, много мислят, а като я свършат, никак не мислят. Като вършат човешките неща, никак не мислят, а като свършат работата, казват: „Втасахме я. Какво трябва да правим сега?" Казвам: Изменете този процес Не мислете в Божиите работи, мислете в човешките работи. Върху свършените Божии работи мислете, върху свършените човешки работи не мислете. Преди да си свършил една човешка работа, трябваше да мислиш много. След като я свърши, не мисли повече. Питам: след като си ял едно ядене и остане празна паница, какво ще мислиш, че трябва да я мият, няма какво да мислиш. След като си разбил касата, какво ще мислиш? Може да мислиш, докато има пари в нея, за обраната каса какво ще мислиш. Аз говоря, а вие казвате: Ние не сме научени да мислим отвлечено. Хората са смешна. Някой казва: Аз съм човек на строгата наука. Питам: Като умре онзи къде отива? Туй, в което ти вярваш, може да зачекнеш този въпрос. Казваш: Този човек умря. Тук беше той, къде отиде. - Логически въпросът не е поставен както трябва. Казвам: ето тук имаше човек. Къде отиде той? Пък има неща, по

които той сам се издава. Ако той каже, че вярва в другия свят, ще го считат за будала. Онзи, който не вярва, той е дваж по будала. Когато управляват богатите хора, който е богат, е почетен човек. Тогава не съжалява, че е богат. Ако един ден дойде да управляват сиромасите, тогава който е богат, ще вземе положението на сиромаха, а сиромасите ще заемат положението на богатите. Тогава всички ще се хвалят със своята сиромашия, а сега казват: „Ти знаеш ли, аз съм богат човек, разполагам." Това са относителни неща. Сиромашията и богатството, това са научни термини, сменят се „плюс" с „минус". Богатството и сиромашията показват само процеси на човешкия ум. Когато човек поумнява, той богат става; когато човек оглупява, той сиромах става. Аз взимам богатството и сиромашията в този смисъл, вътрешни промени има. Не мисля, че ставаш богат, когато те товарят като един кон, който носи злато, или че ставаш сиромах, когато те разтоварват. Аз взимам богатството като резултат на човешката разумност. В този случай богатството показва степента на човешкото развитие. Такъв един богат човек никога няма да изневери със своето богатство. Щом има добродетел, приложена на вярата, той никога няма да те изнасили със своето богатства. Онзи, който се готви за кандидат за богатия, той непременно трябва да има това качество. Защото ако няма това качество, той богат не може да стане.

Сега, да приведа тези неща в по-ясна форма. Всеки здрав човек е богат. Като ядеш, приятно, ти е, доволен си, дори весел можеш да бъдеш. Всеки човек с разстроен стомах е сиромах. Ще е сгушен, не е тъй както трябва. Виждам, че сиромасите хора са болни хора. Казва: „Не може тази работа, аз нищо не струвам." Ходи смирено. За него е тази поговорка на дядо Славейков: „Покорна главица остра сабя не сече." Коя е покорната глава, която сабя не сече? Разумната глава сабя не я сече. Тъй бих го превел аз: разумната глава, добрата глава, главата на един светия, главата на Христа, не може да падне от рамената му. Туй разбирам аз „покорна глава сабя не сече." Разумната глава сабя не я сече никога. Сега, това е извод. Този български

писател, когато е писал тия неща, той е имал тази идея, но я е изразил по друг начин. Значи той разумява, че няма какво да се разправя с хората Една малка среща има той с тях. Разумният ще го бият, това-онова, и най-после казва: „Може да правите каквото искате, аз няма да се противя.” Разумен е този човек.

Та казвам: Добродетелта е една основа, върху която трябва да турим всяка човешка вяра, за да стане стабилна, което произтича от дълбочината на човешкото сърце, от дълбочината на човешкия ум, на туй, което ти си опитал. Тъй щото идеята за Бога не е отвлечена идея, но у човека има едно разумно съзнание, което го ограничава. Във всеки даден момент то те упътва какво трябва да правиш. Ти искаш да направиш нещо нещо дълбоко в теб ти казва: „Почакай малко.” Ама времето. – „Почакай малко.” Ама условията, хората. - „Почакай малко.” Ако почакаш, всичко ще се оправи, ако не почакаш, не го послушаш, ти ще се объркаш. Туй, което ти казва, то е Божественото вътре. Бог всякога говори на човека. Дотогава, докато ти си разумен, туй Божественото в теб ти говора. Не го слушаш, отидеш да направиш едно престъпление - туй Божественото те хване, разтърси те хубаво. Нека те разтърси. Хване те ревматизъм в краката. Туй Божественото казва: „Ти нямаш право да буташ този човек.” Съвременната статистика показва, че всички събития в света стават по един определен закон. Войните стават по определен закон, умиранията стават по определен закон, финансовите кризи стават по определен закон, ражданията стават по определен закон. В Англия има един умен човек, астролог, който взел верни данни от десет града в страната и статистически изчислил за десет години колко момчета и колко момичета ще се родят. След това за следващите десет години определил колко момчета и колко момичета ще се родят. Това станало, с едно малко различие от няколко единици. Закон е това. И този господин отива още по-далече: той изчислява от една лотария кои номера ще печелят и кои няма да печелят. Той ги познава, но не злоупотребява с това знание, не го прилага за себе са. Англичанин е

той, никога не си позволява да забогатее със своето знание. За другите не го прилага, и за себе си не го прилага. Ако си позволи за себе си да го приложи, той ще изгуби това знание.

Сега, аз не искам да ви убеждавам, че такова знание има. Строга е тази наука. Говоря ви само за изяснение. Ако съвременните учени хора можеха да обявят това знание правилно, биха облекчили живота на хората с тази наука във всичките нейни приложения, във всичките нейни отрасли, които съществуват. Може да се помогне на човешкия ум, на човешкото сърце, или на човешката душа и човек да прекара живота си по-сносно. Всички съвременни страдани произтичат от факта, че в света се раждат повече хора, отколкото трябва. За тия хора няма приготвени провизии. Онези, които са на земята, не са готови да ги посрещнат като добре дошла Тези, които са дошли, са взели всичкото богатство за себе си, и когато дойдат тия, за които не е приготвено, и те ще помислят за себе си. В Лондон има повече от 50 хиляди души - цял един български град - където е най-голямата мизерия, най-големият упадък, който човек може да види. Там можеш да отидеш само със стражар. Ако отидете в този квартал и влезете, да речем, като артист, като излезете дрехите ви ще бъдат нашарени с кал. Това са хиляди недоволни хора. Какво ще кажете? Ако отидете в Америка това не е за осъждане на американците, тези хора които са тъй сърдечни - и там ще намерите милиони синове и дъщери далече от майките си, ще ги видите като на бойно поле, дошли в Ню-Йорк и Чикаго да забогатеят; с вълшките си дошли, но са забогатели, кой по какъвто начин е могъл. То е един упадък; и затова трябва знание. Ние, съвременните хора не сме почерпили знание от опитностите на миналите векове и цивилизации, на миналите култури, които са съществували. Ние сме забравили и искаме да повторим пак същите страдания. Някой път казваме, че човек трябва да страда. Аз съм съгласен с разумните страдания, но не съм за глупавите страдания. Да се избиват хората за някаква велика цел или преобразуване, разбирам, но да се избиват безразборно, за нищо, това не разбирам.

На съвременните хора са дали една привилегия, която е чисто Божествена: те мислят, че имат право да убиват човек. Тогава върнете се при Мойсеевия закон. Според него, човек ако събира съчки в съботен ден, трябва да се убие с камъни. Туй е по буквата на нещата. С това не се разрешават въпросите. Ние, съвременните хора живеем по този закон на Мойсея. Христос казва: „Иде време, и сега е, всеки, който би убил, да мисли, че служба принася на Бога." Хората, които вярват в Бога, които проповядват Бога, казват: „Този е вреден, да се премахне, той ще разврати света." Светът не се развращава сега, но падението на света се дължи на една обща причина. Не е тъй причината, както се тълкува. Когато хората дойдат до същото място, дето сме паднали, и от там се започне едно повдигане постепенно, все ще има положителен резултат. Ние вървим по една крива линия в една орбита цели 8 хиляди години. Наближаваме да направим един полукръг. Ние ще дойдем по закона на инволюцията в тази точка, дето сме паднали и по закона на еволюцията ще дойдем до противоположната точка и ще имаме друг Изгрев. Ще дойде възходът, спасението на цялото човечество. Като минем този път, от сегашния грях нищо няма да остане. Ще бъде както при гъсеницата, която яде листа и осакатява дърветата; като дойде до противоположния полюс, веднага щом тази гъсеница се превърне на пеперуда, тя престава да яде листа. Дърветата казват: „Слава Богу, отървахме се."

Мнозина, които вярват, които имат знание, които имат добродетели, са в друга степен на развитие, но мнозинството се мъчи в съмнения. Не сме свободни от злобата, омразата, не сме свободни от завистта. Даже онези, които вярват, не са свободни. Трябва да се освободим! Това е истинската наука - да се освободим. Като срещнем един човек, да видим, че той е свободен от всички тези минали наслоявания на човешката душа. И тогава, ако ние образуваме едно управление от такива възвишени хора в една държава, съвсем други закони ще има, друго царство ще има. Ако професорите са такива в

един университет, ако учителите са такива, съвсем по друг начин ще се възпитават хората. Раждането и възпитанието на хората по съвсем друг начин трябва да върви. Ако хората в света вървят тъй, както сега вървят, няма никакво избавление, няма изглед за подобрение. Черната раса показва мястото на човешкото падение. Човешкият оттенък, краската е дошла на човешкото лице на мястото, дето човек е паднал. То е равноденствие на човешкото падение. Човек не пада в пролетта на своя живот, но той е паднал в есента на своя живот, в септември, в туй равноденствие. Следователно цялото падение е на земята. Ние наближаваме вече туй равноденствие, остават ни още до него две хиляди години. Научно ви говоря. Остават още две хиляди години, но пролетта е вече толкова близо, че всичко се топа. Две хиляди години остават до това равноденствие. Тогава ще има знамена, пеене, веселие, такава радост, каквато досега не сте виждали никога. Две хиляди години, това са два дни; две хиляди години човешки, това са два дни - не Божествени, в на духовния свят. То зависи от интензивността на мисълта.

Аз съм привеждал и друг път примера за онзи отшелник, който търсел Бога 30 години, дошел до старини и казва: „Толкова време търсих Бога и не съм Го намерил. Вече остарях, къде да ида, какво да правя!” Един ангел му казал: „Ела с мен, ти не си избрал хубаво място. Ела с мен!” Завежда го на едно място, показва му една дупка и му казва: „Оттам ще гледаш онзи свят, погледай и после ела при мен.” Онзи, старият човек гледал 250 години и когато ангелът го повикал, той казва: „Чакай да погледам, аз едва погледнах, много си нетърпелив!” „Че ти гледаш вече 250 години!” 250 години гледа и му се видяло като един миг. Това е до интензивността на светлината в човешката мисъл. Ние вземаме духовния живот в положителен смисъл. За да се подобри животът ни, по някой път искаме да станем богати, да станем светии, да станем щастливи, искаме това-онова. Но друг начин има за живеене в света. Аз казвам: Има един метод, който всички трябва да спазваме, той е еднакво валиден за всички. Никога

не отказвай на една Божествена мисъл, която е в душата ти, онова което иска от тебе. Не отказвай, но изпълни желанието на тази мисъл. Колкото и да е малка тази Божествена мисъл, изпълни я, глава няма да те боли. Тя ще определи една нова епоха в твоя живот. Като дойде една Божествена мисъл, не отказвай - изпълни я, за да не се роди един ден съжаление. Ние мязаме на друг един българин, който бил беден. Жена му казвала: „Яде ми се мед." „Ще купим, жена" „Яде ми се пилешко." „Ще купим, жена." Тя това искала, онова искала, и той все купувал. Тя умряла и тогава той взел да раздава за Бог да прости, да си вкуси жена му. След като умре човекът, тогава ние подаваме за Бог да прости, а докато е тук, остава с едно незадоволено желание. Той казва: „Ще купим", а като умря тя, другите ще ядат. Ние, след като сме отказали на една Божествена мисъл, другите, непотребните мисли ще ги угостим, дано Бог се задоволи с тях. Според мен има едно правило. Ако ти не нахраниш жена си, никого не можеш да нахраниш. Ако ти с жена си не си водил един добър живот, с никого не можеш да водиш един добър живот. За мен това е едно правило, за другите дали е правило, не зная. Като казвам, „жена ти", нямам пред вид твоята избраница, но тази жена, с която си роден, с която ти си слязъл от небето. Човек е слязъл от небето с жена, той не е излязъл сам. Онзи мъж, който е слязъл от небето без жена, той е един изгнаник, никаква култура не може да има, нищо не може да му се обещава. Казвам: Ти си изгнаник, да се върнеш назад и да вземеш жена си! Когато Христос беше при кладенеца, на тази жена, самарянката, Той каза: „Иди и повикай мъжа си." „Кой от тях?", запита тя. Той ѝ каза: „Право казваш, пет мъжа си имала, и този, който сега имаш, и той не ти е мъж." Няма го мъжът. Казва някоя жена: „Не ми върви", - Мъжът го няма. Да дойде този мъж, без него нищо не може. Сега, от гледището на жената, когато на мъжа не му върви, казвам: Жена ти я няма, децата ги няма. Слушай, иди и вземи жена си да дойде и тя.

Единствените две велики величини, с които небето работи, това са мъжът и жената. Единствените фактори за насаждането на някаква

култура, това са мъжът и жената. Вторите фактори са братът и сестрата. Третите фактори са Учителите и учениците. Най-после, накрая на опашката седят господарите и слугите. Но факторите са мъжът и жената. Когато се образува това правилно отношение, ще се разбере, какво нещо е жената и какво нещо е мъжът в своята чистота; не в това състояние, в което ги виждаме сега да живеят в своята нехигиенична къща, но мъжът и жената които живеят в своята хигиенична къща или в своя просветен ум, в своето просветено сърце, в своята благородна воля. Мъжът със своето просветено съзнание, това аз наричам мъж и жена Човек може да прави някой опит в света, то е външното проявление на тялото. Мекотата и силата на тялото, това са неща относителни. Има една вътрешна мекота. В мекотата има живот, в силата има растене. Животът, за да се завърши, непременно трябва да има мекота. Тъй трябва да се развива. Без мекота животът не може да се развива, но и без сила растене не може да има. Растенето става в силата. Следователно, за да поддържаш живота си, трябва да бъдеш мек; за да расте твоят живот, да прогресира, трябва да бъдеш силен. Сега ние изменяме тия условия. Ние искаме със своята мекота да накараме животът да върви. То не може.

„Приложете на вярата си добродетел." Добродетелта, това е едно от основните разбирания, и човек трябва да се интересува от себе си. Съвременните хора би трябвало да се интересуват, да изучават своя организъм, своето сърце, своята глава, даже да изучават формите. Като се пипне косата на човека, може да се познае дали той прогресира, или регресира. Само като се пипне косата, може да се знае вече какво представлява даден човек. Някой път косата се нахохори нагоре, някой път улегне, когато е нахохорена, много електричество има, сила има, а когато косата е много улегнала, човек е мек. Само с мекота не става, както и със сила само нищо не става. Някой път косата може да е нахохорена, повдигната, някой път може да е гладка, да има път. Ако ти вчешеш косата си, оставил си да има път, но косата ти не се подчинява, това значи, че умът е много

напрегнат, и че ти само донякъде се подчиняваш на своите деди и прадеди. Тъй казва дядо ти, баба ти - те са дошли и се проявяват. Къдрава е косата ти, ти искаш гладка коса, а тя е къдрава; някой път косата на баба ти е мека, тя признава само туй, което е било в миналото. И така е с цялото наше лице, очите ни, ушите ни - ние още не сме господари на себе си, ние сме още наемници на чужди неща. Носът ти не е твой, очите ти не са твои, веждите ти не са твои, сърцето ти не е твое, всичко ти е дадено под наем. Питам: Де е човекът? Свободен човек е онзи, който има свои неща. Когато умът е свободен, сърцето свободно, волята свободна, човек е свободен и прави различие между своите желания. А ако някой път не е свободен, то е в ущърб на самия него, аз не говоря за това, но той вярва в своята свобода.

В една държава в Африка, в Либерия, се констатира преди 3 години робство. Онези роби, които са ходили в Америка, са подчинили другите негри. И други се намесват. Цели села се изтребват, продават се хората и английските вестници пишат за робството в Либерия. Въпросът се отнася до Обществото на народите. Казвам: Ето една задача на Обществото на народите. Виждат, че има една дисхармония и търсят начин да се освободят от нея. Не е лесно да се възпита човек. Тия хора не са всесилни, те имат всичката добра воля, но с какви средства ще ги заставят да изпълняват законите? Те имат силата да ги заставят да изпълнят тия закони.

Ние мислим от наше гледище, че някои работи изведнъж могат да станат. Някой българин казва: „Да ме направят мен министър, ще ги избеся всичките!” Това никакво разрешение не е, да избесиш хората. Друг казва: „Аз ще ги изколя всичките!” Не става така. Така не се разрешава въпросът. Казвам: При съвременното възпитание трябва да се предизвикат най-първо всички онези възвишени мисли, ония благородни чувства у религиозните хора. Чудя се на коравосърдечието на религиозните ръководители. Аз за пример съм в България толкова година и досега на мен се приписват какви ли не

неща, от съвсем други съображения. Те мислят, че аз имам някаква задна цел, да изтикам поповете и владиците. Аз нямам никаква такава цел! Светът не съм го създал аз, той си има свой господар. Не са само българите, които разрешават въпросите. Има англичани, французи, американци, руси, италианци, сърби, японци, китайци, това са повече от два милиарда хора, които разрешават въпросите в света. Окултистите казват, че има още 58 милиарда други човешки души които разрешават въпросите. Ще кажете, кога са ги броила. Не зная кога са ги броила. Има кой да ги брои. В невидимия свят всеки десет години ги броят. Та статистиката казва горе-долу това. Преди десет години ако са били 60 милиарда, след десет години ще се увеличат. Тия данни не ги измислям аз, това са учени хора, които казват, че толкова души съществуват. Дали вярвате или не вярвате, то е друг въпрос. Туй, което съществува в природата, то си съществува, независимо от това дали ти вярваш или не вярваш. Ако слънцето грее, то и грее, независимо дали ти вярваш или не. Човешката душа съществува, дали ти я признаваш или не, тя упражнява влияние върху тебе. Човешкият дух съществува, дали ти вярваш или не, може да става въпрос.

Душата е всичко в света. Тя е жената, онази жена, за която аз говоря. Човешката душа я отричат, казват, че нямало душа в света Ако в света няма душа, съвременната култура е осъдена на смърт.

Иде тя в света иде тази жена. Тя ще дойде тъй тържествено, както светът никога не е виждал. Никога откак е създадена, не е слизала една душа с по-голяма тържественост, отколкото тази душа която сега иде.

Ще ви приведа един пример, който е станал може би преди повече от десет години в един град в Англия. Един пчелар молил да му изпратят една царица пчела. Той писал в една фирма, откъдето му отговарят, че царицата пристига. Веднага това се пише във вестниците в града всички вестници пишат, че царицата пристига. Излизат със знамена, с венци, с цветя. Най-после виждат едно малко

куфарче. Единствен случай една малка пчелна царица да бъде така посрещната. Всички удрят на смях. Казвам: Ще дойде една царица, ще дойде истинската царица – жената, ще видят хората тази, която е била причината за тяхното съществуване – душата. Тя е, която ги е избавила от всички техни нещастия. То е човешката душа. И горко на оногова, който не вярва в нея.

Да вярваш в любовта на твоята душа която иде! В Писанието се казва: „По разни начини ще изпратя Духа си! И всички, крито чуят гласа ми, ще оживеят." Няма да има мъртви хора на земята. Ще има най-голямото тържество в света. Сега ние седим и мислим за второстепенни работи, колко ще живеем. Ако вярваш в душата си, вечно ще живееш. Ако я отричаш, 40-50 години, до 120 години ще живееш, след туй ще станеш роб на земята, роб на растенията. Те ще те разкъсат, ще те изядат, от тебе няма нищо да остане. Във Варненско един вълк си позволил лятно време да влезе в едно голямо стадо говеда че хванал едно говедо, което се разревало. Завтекли се всичките говеда и с рогата си удряли вълка и го разкъсали. Говедата казват: „Този нехранимайко, не го е срам!"

Аз не зная какво би станало със съвременните хора които отричат човешката душа. Най-големият позор на съвременната култура е отричането на човешката душа. Там именно е всичкото. Когато човек е паднал, нищо няма в него. Човешката душа навсякъде прониква. Писанието казва: „Вдъхна Бог дихание на живот в ноздрите на човека и той стана жива душа." Казал. Бог от себе си дума и Неговото Слово внесло живот навсякъде. В нас душата - е туй, разумното. Аз сега говоря за онова верую, до което ние сме достигнали. Всички хора са имали свое верую според степента на своето развитие. В сегашния, 20-ти век работи едно просветено разбиране за душата, едно просветено разбиране за човешкия ум, за човешкото сърце, или - да знаеш как да постъпиш. Сега, ние ще кажем, че Христос учил това, учил онова. Не зная колко от учението на Христа се изпълни. Христос на земята ще дойде, но Той няма да

дойде, както вие мислите. Сега човешката душа иде да ревизира онова от учението на Христа, което е приложено. Тя ще дойде, това е човешката душа, която иде. „И направи Бог човека по образ и подобие свое.” - това е човешката душа. Това е обективната страна на Бога. В нея ние живеем и се движим, и съществуваме. Всеки има право да каже: „Аз имам душа, значи в мен съществува това безсмъртното и никой няма право да ме ограничава.” Казвам: „Ти имаш право да живееш, ти имаш право да бъдеш свободен в душата.” Едновременно душата казва на богатия: „Ти бъди мек, справедлив.” На бедния казва: „Ти бъди свободен да работиш, бъди достоен затова, което иде, на теб ще дам това.” Един ден душата ще даде на всичките души това, което желаят. Няма да остане нито един незадоволен, няма да остане нито едно същество, което е очаквало нещо и да остане онеправдано. Като дойде това равенство, може би след две хиляди години ще бъде. Ако не стане тогава, като ме намерите, питайте ме.

Тъй седят работите, аз не мога да ги укривам. Казвам: десет години. Всяка моя година е равна на 200 години. Аз употребявам „десет години”, защото „десет” е едно щастливо число, а ако кажа „две хиляди години”, това е едно нещастно число. Единственото щастливо число за мен е десет години. Затова го казвам на хората Ако кажа „20-30 години”, това са нещастни числа Аз познавам всяко едно число. След две хиляди години - значи след сто години това ще бъде. Затова, пригответе знамената. Отсега ги пригответе, че като дойде този ден, само ще ги вдигнете. Две хиляди години, това са два дни. Може да се каже, че след два дни най-после всичко това ще бъде. Човек не трябва да взима миналото за идеал, но трябва да мисли за бъдеще, когато всичко ще се реализира. Всичко онова, което човек ще реализира, то е вложено в неговата душа, той го има. Миналото и бъдещето, това са условия, при които човешките души могат да се разкрият. Човек трябва да познава физиогномиката. Но ако всички бяхте физиогномисти, щяхте да се хванете за косите. Ако сте ясновидци, вие ще видите такива страшни работи, ще можете да четете

човешките мисли, ще има такива дандании, спорове, ще се хванете за косите, ще бягате, ще идете в гората. Ако видите какво мисли син ви, дъщеря ви за вас, приятелите ви - ще благодарите на Бога, че не сте ясновидци. Но зад тази тъмнота седи една светла страна, туй е привидно само така. Човек, който е станал ясновидец от Божествен поглед, той трябва да излезе извън рамките на земята, да види онези светли души, да каже: „Това е човекът." Всеки от вас познава, че .има светли души. Туй, което ние наричаме съвест у човека, това са светли души, които знаят работата и казват: „Не прави това, ще спънеш своето развитие." Първо човек трябва да вярва в човешкия дух като Божествен; трябва да вярва в човешката душа като Божествена; трябва да вярва в човешкия ум като Божествен и трябва да вярва в човешкото сърце като Божествено. В какво трябва да вярва? В човешкия дух, но не тъй както се проявява привидно. Човешкият дух - това е, което е най-възвишено, най-благородно. Аз разбирам, това е човекът, който го носи. В човешкия дух, в човешката душа, в човешкия ум, човешкото сърце, във всеки едного от вас трябва да има желание да се развивате; да бъдете меки, да бъдете едновременно и силни. Та човек е това новороденото, което се ражда. Човек нито е още дух, нито е още душа, нито е още ум, - нито е още сърце, той се нарича „аз" - новороденото дете, на което човешкият дух служи, на което човешката душа служи, на което човешкият ум служи и на което човешкото сърце служи. Това е бъдещият човек. Това е бъдещият човек, и ако искате да знаете, туй е малкото същество на Истината. Вътре в битието човек не е още дух. Защото се казва в Писанието: „Ще изпратя Духа си и ще оживеят." Казва се още: „Направи Бог човека по образ и подобие свое" - Бог изпраща духа, душата, ума и сърцето да служат. Туй е Азът, а всички тия помагат за нашето развитие. Туй, малкото „аз" не е гражданин на земята. Един ден, когато ние се събудим, когато минем границата на земята, когато минем от смъртта към безсмъртието, оттам ще дойдем в общение с ума и сърцето, ще дойдем на тази земя, която няма да бъде такава

каквато е сегашната. На всеки ще му бъде приятно да живее, колкото иска на нея. Тогава няма да има тия противоречия, които сега съществуват.

Но не трябва да пренебрегвате настоящето. Настоящето е условие, а. бъдещето - цел, която трябва да се постига. Ние искаме да постигнем тази цел - много работи трябва да работим. Трябва да се радвате, че имате условия. Едва започвате да учите в света. Пред вас седи едно велико бъдеще. Отсега нататък вие ще служите, ще срещате онези великите хора. Вие още не сте били в някоя обсерватория да видите небето какво представлява, гледано с някой телескоп. Вие не сте били в лабораторията на някой химик, когато той борави с елементите, в лабораторията на някой физик, който сега прави опити за постигането на минус 270° студ, дето мислят, че животът престава. Вие не сте били в онези области на окултната наука, дето могат да правят пътешествия извън земята. Окултната наука е една от онези науки, в която знаят методите и пособията, по които човек може да Отиде на земята, на слънцето, на месечината, на Сириус. Най-напред може да отиде до слънцето и оттам нататък може да пътува дето иска. Това е наука. Нито един от вас не е ходил на слънцето, нито един от вас не е ходил на месечината. И ако сте ходили, може би сте забравил.

Но казваме: реално е това - човек се е родил и ще умре. Не в света той трябва да стане гражданин на онова велико Божествено Царство с всички тези възвишени същества, дето може да се оправи, да черпи знания и поука. Всеки ден като си погледнеш ръката, да знаеш каква работа има да вършиш, да знаеш колко години ще живееш, да знаеш ще стане ли нещо от тебе или няма да стане. Какво е определено в живота ти? Сега погледнеш, кажеш: „Я ми кажи нещо." Мъчно е. Има нещо, което не е определено да се каже, В ръката седят такива велики тайни! Ако ги знаете, сърцето ви ще бъде радостна Написани са хиляди неща. Но тия неща, умре ли човек, изгнива и ръката му, всичко отива. Погледнеш си ръката и казваш: „Някои линии има начертани на ръката от много работа, от много

страдания.” Не, от много работа не се образуват линии. Тези линии на ръката са образувани от много висши същества. Това е геометрия. За създаването на човешката ръка са работили такива възвишени същества, каквито даже и не подозирате. Те са употребили усилия да се начертае човешката ръка, да се построи красива, да се начертаят линии и знаци с голямо вътрешно значение. Всичкото това Царство от живи души, те са в тялото. Тези живи клетки да ги накараш да начертаят тия линии, никак не е проста тази работа. Ако вие знаете как да я миете тази ръка, как да я движите, какви упражнения да правите с нея, бихте имали големи резултати. Ако отидете при един банкер, да искате пари, и един красив жест с ръката е достатъчен, за да каже той: „Дадено!” Аз не искам да ви убеждавам в това. Считам го дори това като едно забавление.

То е като онзи турчин, който ходил в Цариград и като се върнал, дошъл при него турският ходжа, имамина и го пита: „Какво ново има в Цариград?” „Тебе те готвят за шейх юл ислям.” „Не ме подигравай.” След известно време имаминът пак го среща и пак го пита: „Какво казват в Цариград?” Дори и да не е вярно, на човека е приятно да му се каже нещо похвално. Някой път като хванете някой човек за ръката, трябва да знаете как да се ръкувате, колко да стиснете ръката, в какво положение да я поставите. Един разумен акт е то, но да знаеш как. Ние взимаме нещата все в материален смисъл. Казваш: „Аз да зная това, цял ден ще стискам ръце на богати и видни хора.”

Изискват се много спокойни хора, не превзети. Човек може да бъде прост, може да бъде учен, да има знания, които ние всички носим в себе си, но важно е какво вършим и как го вършим. Има нещо, което ние сега можем да придобием. Човек трябва да има смирение. Всеки може да свири, но от свирене до свирене разлика има. Някой свири, взима правилно тоновете, чистота на тона има. На какво се основава това? Този човек има истината в душата си. Един цигулар, на когото душата не може да влезе в ръчката на цигулката, той е прост цигулар. Като излезе душата му и влезе в ръчката, цялата

публика може да плаче. Той мисли вече. А някой път душата не е в ръчката на цигулката, той свири, свири, напъва се и нищо не излиза.

Един американец дошъл да слуша Камила Русо, ученичка на Паганини, тя свирела „Сънят на живота." Той казва: „В този момент аз бях готов да се примиря с цял свят, да раздам всичко." Цялата музикална критика казва същото: в този момент, когато тя свиреше, всеки е готов да се примири с целия свят и да раздаде всичко на хората. Някои казват, че при еди-кой си бемол, еди-кой си диез, на еди-кой си бекар било нещо божествено, изключително. Казвам: Има една музика вън от всяка критика, вън от техническата страна. Има едно значение, което в знаците не може да се тури. Има една музика вън от физическия свят. Когато един цигулар влезе в тази музика, ти не мислиш дали право свири или не, но казваш: свири човекът. Като свири, да остане у вас една основна мисъл, едно хубаво, приятно чувство, да се вдъхновите така, че да обикнете всичко. Такава музика има в изгрева на слънцето, такава музика има в звездите, такава музика има в цъфтежа на растенията. Пролетно време, когато растат растенията, може да чуете този пукот. Някой ще каже: „Какво, ако си туря ухото и чуя?" Като чуеш това в тебе ще се зароди едно високо благоговение. Ще чуеш нещо, което с човешки език никога не може да ти го кажат, и ти никому няма да го кажеш. Има нещо в природата, което и учените хора не са слушали. Има един шепот в канарите, в планините. Лятно време може да отидете да послушате този шепот. И канарите имат един говор. Който го е слушал, казва: „Не са камъните, като че живи същества излизат отнякъде." Общо е това, и то е най-същественото. Всичко е живо. В природата всичко е живо за живите, всичко е мъртво за мъртвите. Колкото повече ти се оживяваш, всичко оживява. Имат смисъл нещата.

Та вие усилено трябва да притуряте на вашата вяра добродетелта. Бъдете всички бодри, юнаци, пък като дойде скръбта, като дойде страданието, турете го на гърба си, пък си поиграйте с него. Вдигнете го из въздуха, поиграйте си с него и всичко ще мине. Сега питате:

„Какво да правим със страданието?" Поиграйте си с него. „Ама много сме обезсърчени." Поиграйте си с обезсърчението. „Много сме отчаяна." Поиграйте си с отчаянието. Благодарете на Бога, че сте сиромаси. Няма по-голямо благословение от сиромашията. Няма по-голяма придобивка от богатството. Благословението е в сиромашията, а придобивката е в богатството. Затова човек трябва да бъде сиромах, за да има благословение, а трябва да бъде богат, за да има придобивка. Относителен смисъл имат нещата Няма по-голямо добро от невежеството, няма по-голямо добро от знанието, от мъдростта. При невежеството човек се благославя, а в знанието той придобива. Как се благославя? Бият го, но в този бой има благословение. Когато дойде при теб една приятелка и те потупа по гърба, и каже: „Отличен човек ще стане от тебе!", боят не е приятен, но това, че те потупа и ти каза, че човек може да стане от тебе, те окуражава. И Господ по същия начин те потупва и казва: „Не бой се, човек от тебе може да стане, върви напред в живота!" Та казвам: В противоречията може да турите вярата. То значи - човешката душа. Като погледнеш човешката душа, кажи: „Заради теб аз мога да нося всичко това." Работи, мисли! На работа за днешния ден, за тази майка - то е смисълът. Пък за бъдещата майка нещо друго ще намерим.

24 неделна беседа, държана от Учителя на 13 март 1932 г., 10 ч.с София, Изгрев.

ЩО ДА СТОРЯ

„И някой си големец го попита и рече: Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?“ (Лука 18:18)

Ще прочета 30 глава от Притчите, от 4 стих.

Днешната беседа аз я кръщавам "Що да сторя." - Що да сторя? Тук има три букви, които изразяват смисъла: Щ, Д, С. "Щ"-то означава една активна сила - трябва да работиш. "Д"-то показва смисъла на работата, "С"-то означава всичките условия. Значи трябва да се опретнеш да работиш.

"Що да сторя?" Какво да правя сега? Ако си дете, което си родено от утробата на майката, какво ще правиш? Ще слушаш, ще ядеш храната, която ти дават. Няма да даваш правила как трябва да се храниш. Ще се подчиниш на условията. После няма да учиш майка си накъде да те носи, няма да я караш да създава нови условия. Ти ще се учиш само на едно изкуство - да ядеш добре. – Що да сторя? Ще мислиш правилно, ще чувстваш и ще действаш правилно. Сега мнозина мислят, че разбират. Всяко нещо, което се разбира, може да се направи, всяко нещо, което не се разбира, не може да се направи. Да мислиш, че можеш да правиш нещо е едно, а да го правиш е друго. Защото има друго право. Ниското същество, то е средата. Щом мислиш право, можеш да направиш нещата; някога не можеш да мислиш право, тогава е изключена възможността да направиш нещата както трябва. Същото е и в науката; някой знаменит професор по математика решава най-трудни задачи, но се случва, че и трябва. Същото е и в науката; някой знаменит професор по математика решава най-трудни задачи, но се случва, че и знаменитият професор не може да реши и най-простата задача. Да обясня. Някой път ти виждаш добре, някой път не виждаш. Защо? Виждаш, когато имаш

светлина, не виждаш, когато нямаш светлина. В многото светлина няма да се луташ, в малкото светлина много ще се луташ. Човешкият мозък не всякога приема еднакво количество светлина отвън. Може да има мнозина от вас, които тепърва трябва да се занимават с въпроса за светлината, която прониква в човешкия мозък. Съвременните хора страдат от едно задръстване на светлината. Задръстването знаете ли какво е ? То е най-лошото нещо. Когато един цар попитал един философ кое е най-лошото нещо, той отговорил, че най-лошото нещо в света е да се задръсти човек. Няма по-лошо нещо от това. Той доказал това на царя и царят признал, че задръстването е най-лошото нещо. Задръстване наричат, когато няма изходен път, когато не виждаш разрешение на задачата, която те безпокои. Не само сега, всяка една точка, от която тръгваме, трябва да има свое разрешение, да има излаз някъде. Започваш една работа - трябва да я довършиш. Всяка една работа, която има начало, трябва да има край, да се довършва. Всяко нещо, което има начало, а няма край, то е опасно за човека. Всяко нещо, което няма начало, а има край, и то е опасно. Безопасни работи са тези, които имат начало и край. Опасни работи са, които имат начало, а нямат край или имат край, но нямат начало. С тия възможности се занимават боговете, които разполагат с много време. За хората които разполагат с малко време, тези задачи се изключват. По някой път и човешкият живот се обезсмисля от постоянно еднообразие. Има еднообразие в света, което е царството Божие за някои същества; има същества, за които еднообразието, това е пъкълът, това е мъчението. Раят за едни е пъкъл, за други пъкълът е рай. Казвате: "Как да го разберем?" разбирайте го, както вие намерите за добре. Вашият рай не е рай за другите, вашият пъкъл не е пъкъл за другите. Това което вие не разбирате, други го разбират; това което вие мразите, други го обичат; това, което вие обичате, някои го мразят.

Това са философските работи. Както старите кабалисти са разбирали математическите работи, и днес има учени, които ги

разбират. За простия човек всичко е просто, той всичко отрязва изведнъж, казва: "Това не съществува. Това не може да бъде свършено. Това не е право." Ами защо не е право? "Това е право." Ама защо е право? Той твърди: "Моето право е право за всички хора!" Когато ние говорим за живота, когато изхождаме от еднолично гледище, ние трябва да знаем, че всеки човек има своето право. В света няма двама души, които имат едно и също право. Закон за правото има, но едно и също право не съществува в света. Това е мое мнение. Дали вие го приемате, то е ваша работа. Понеже всички хора искат да възстановят едно право в света, вследствие на това произтича едно сблъскване. Всички нали казват, че искат правото, защо светът страда? Често привеждат приказки за онази хидра. Защото има много глави. Изрежете всичките глави, да остане само една глава. Каква философия имат многото глави? Коя беше причината, която подтикна природата да създаде толкова ненужни глави, от туй гледище? Казват, една глава трябва да има в света, за да се оправи; трябва само един ум, да се оправи светът. Ако в света трябваше само един ум, каква нужда имаше природата да туря толкова глави, да туря толкова умове, да произтичат толкова разногласия в стремежите! Хубаво, възможно ли е да се изрежат главите на всичките хора? Някои казват: "Всичко е възможно." Но да се изрежат главите на всичките хора то е невъзможно. Всяка глава като изрежеш, на мястото й ще се явят десет глави; десет глави като изрежеш, ще се явят сто; стоте като изрежеш, ще се явят хиляда; хилядата като изрежеш, ще се явят десет хиляди. Ако ти отърва, режи колкото искаш. То е един закон, който работи у самите нас Ние искаме да разрешим някое противоречие в своята душа в своя ум, като мислим да го изхвърлим. Ти казваш за някого: "Аз този човек не го обичам." Какво разрешаваш? "Ама аз го обичам." Ако го обичаш и ако не го обичаш, то е едно и също нещо. Ако го обичаш, ти даваш начало, твориш нещо в света; ако не го обичаш, ти имаш един излаз. Едновременно ти не можеш да обичаш всичките: половината ще обичаш, половината ще мразиш. Това е вече друго

разбиране. Един човек не ти е симпатичен, но той не е симпатичен, защото нищо не ти дава. Огънят не ти е симпатичен, защото те изгаря. Но без туй, което те гори, макар да не ти е симпатично, не можеш. Колкото да не ти е симпатичен огънят при известни условия, но той е симпатичен при други. Като си много близо, не е симпатичен, но като се доставиш на известно разстояние, по-симпатичен от него няма. Като каже някой за някого, че не му е симпатичен, разбирам, че е много близо до него. Ако се тури на известна дистанция, много ще му е симпатичен. Ако някой каже за някого, че го обича, казвам: той се е поставил на мястото дето трябва. Как трябва да разбираме това? Аз го разбирам научно. Човек да се постави на мястото, дето трябва, значи да вземе една позиция, която природата му е определила. Защото има и неблагоприятни условия. Всеки човек може да се постави в едно или друго отношение с хората. Не с всички хора, с които сме се поставили в даден момент, ние сме в хармония, и не с всички хора ние сме в дисхармония. Сега ще кажат, че тези отношения се определят от миналото. Така изясняват нещата индусите; то е донякъде обяснение, но не докрай. Казват: кармически е така. Що е кармата? Това са само последствия на причините.

За разумните има линия на поведение. Щом се поставиш на тази линия, всичките неща имат отношение към тебе в един кръг. Ако не се поставиш на нея, ще дойдеш във вътрешно противоречие. Вие често ставате сутрин неразположени духом, мъчи ви нещо, всички хора ви се виждат не дотам добри: баща ви ви се вижда не добър, майка ви не е добра, брат ви, сестра ви не е добра, считате всеки за опък, негоден. Вашата линия на поведение е неправилна, вие сте излезли извън границите на възможностите, които природата е турила в действие. Тогава какво се изисква? Да се върнете върху възможностите, които тя е турила. Защото човек по някой път мисли, че той не може да направи повече от природата. Може. Ако Господ на вас ви каже: "Направете един нов човек", как ще го направите? Не по неговия образец, нали искате нещо ново? Как ще го направите? Каква

форма ще му дадете? Ако го направите такъв, какъвто Господ го е направил, вие копирате. Казвате: "Този човек не ми се харесва." Тогава дайте един модел, какъвто Господ никога не е мислил. Да копирате нещата, да ги правите по сегашния терк, всеки знае. Но без терк да ги направите е въпросът. Майстор е онзи, който сам създава терка. Аз виждам много ученици, знаменити, като турят картината на джама, рисуват, тоест прекопирват отгоре и после казват, че те са го рисували. Майката казва: "Моето дете рисува", хвали го. На джама рисува, но без джам не може да рисува.

Сега, някой път вие казвате: "Учителят ни занимава с такива едни работи, нещо по-съществено да каже." Най-съществените работи в сегашния свят, тава са парите; най-същественото в този свят е службата; най-същественото в този свят е облеклото; най-същественото в този свят е къщата, в която трябва да живееш; най-същественото нещо е мекото легло с пружина; най-същественото нещо са лачените обуща; най-същественото е меката капела на главата; най-същественото са дрехите. Най-същественото това е вече яденето. Това е в реда на нещата, че човек трябва да яде. Аз съм слушал да казват: "Не можеше ли Господ да направи хората без да ядат?" Можеше. След като умреш няма да ядеш вече. След като умреш, ти ще ходиш при хората, ще гледаш, те ядат, на теб ти се яде, но не можеш да ядеш. На всички трапези ще гледаш, всички ще виждаш как ядат, но нищо не можеш да вкусиш. Само ще живееш с преживяванията на миналото. Речеш да вдигнеш лъжицата, не можеш. Трябват ти няколко хиляди души да вдигнат една лъжица и да я турят в устата. Докато я вдигнат, ще се минат три-четири седмици, яденето ще се развали. Някои мислят, че душите са много силни. Силни са в едно отношение, но крайно слаби в друго отношение. Те не могат да вдигнат една човешка лъжица. Понеже ако рекат да вдигнат човешката лъжица, те ще се вплетат в кармичния закон за причина и последствие. Някой се чуди как един дух да не може да вдигне една лъжица. Как ще вдигнеш, има един водовъртеж,

ако речеш да го прескочиш, ще идеш в дупката, няма нищо да остане от тебе; този водовъртеж не можеш да го прескочиш. Та някои не разбират този закон. Не само една душа, но и хиляди души да се съберат, пак не могат да вдишат една лъжица. А един човек вдига не една, но колкото иска. В друго отношение душите са силни. Една душа може да те вдигне и да те пренесе от едно място на друго. Лъжица не може да вдигне, но тебе може да вдигне, къщата може да вдигне. Казвам: Това са противоречия. Защо и за какво, те са математически отношения. Математическите работи са явления, които има тепърва да се разрешават.

Дадат ви една такава задача: какво представлява точката от само себе си. Съществуваше една култура в света, която смяташе, че движение не трябва да има, - Бог създаде точката да седи на едно място. След туй съществуваше друга култура, която мислеше, че точката не трябва да стои на едно място, и не може ли малко да се подвижи. Тогава Господ създаде правата линия - направи точките да се движат. Но точката не може да се движи в една посока. Нищо не може вечно да се движи в една права посока, такова движение в света не съществува. Съществува движение в права линия, но движение в една и съща посока без никакво отклонение, не съществува.

Сега, мисълта е толкова тънка, не съжалявайте, че не разбирате това, защото от вас по-учени хора има, и те не го разбират. Ако вие го разбирате, ще стане упрек; ако и вие не можете да го разберете, ще минете с учените. Пък ако го разберете, много прости ще бъдете. Ако вие го разберете, ще мязате на онзи прочут адвокат в Европа, който водил едно дело, протакал го 30 години. Възпитал дъщерите си и най-после, като оженил по-голямата дъщеря, дал го наследство на зет си, който също бил адвокат. Зетят още първата година разрешил делото и казал на бащата: "Туй, което ти не можа 30 години да разрешиш, аз за една година го свърших." Казва му старият адвокат: "Много си будала, аз цели 30 години се прехранвах от това дело, ти сега с какво ще се прехранваш?" При сегашните условия, ако грехът изчезне, -

както едно адвокатско дело, ако го разрешат - всичките проповедници, всичките съдии, адвокати, какво ще правят? Те гладни ще умрат. Щом се разреши грехът, проповедниците няма да проповядват, грешни хора няма да има, престъпници няма да има, стражари няма да има, това-онова няма да има - ще стане аномалия. Следователно хората като дойдат до разрешението, казват: "Този въпрос не го бутайте, понеже икономически ще ни засегне." Те знаят как се разрешава, но не го разрешават. Умни са, и прави са. Някои от вас казват: "Да се освободим от греха!" Не е във ваш интерес да се освободите.

Те са мои лични разсъждения. Аз разсъждавам обективно, съпоставям нещата, тъй както са, не че хората тъй ги виждат. Има едно разрешение. Има много научни теории сега в света, които са много по-прави от досегашните теории Но ако те се приемат, трябва да стане едно преустройство в науката, пък то е грамадна работа. Даже в православната църква, която беше в Русия, ставаше въпрос да приемат западния календар, но за това трябваше да се изменят празниците. Отказаха в църквата да приемат новото леточисление, понеже трябва да стане едно такова преустройство. Така е и с новите възгледи, с новите теории, с новият морал. Защо се повдига гонение против едно учеше? Защото трябва да стане преустройство. Прави са в туй отношение хората. Но все таки, светът трябва да разреши този въпрос. Частично поне трябва разрешение, за да не дойде тогава друго противоречие. Силната вода тече, някои брегове подкопава, създава противоречие. Ако новото учение мяза на една река, която минава и подкопава брега, изкоренява дървета и много треви, брегът се рони - добре е. Но другата опасност е, ако тази вода остане в застой или съвсем пресъхне. Тогава ще дойдем до онази поговорка: "Ела зло, че без тебе по- зло." Новото е всякога за предпочитане пред старото, при всичките несгоди, понеже то е закон в природата. Вие казвате: "Ако можеше по стария начин, както ние мислим." Това е все едно да казвате: защо слънцето да не изгрява веднъж, защо постоянно

изгрява, залязва, изгрява, залязва, да изгрее веднъж и да седи на едно място.

Въпросът е сега: "Що да сторя?" Аз поставям въпроса: Ти обичаш някого, защо? Не обичаш някого, защо? Любовта и омразата си имай две величини: плюс и минус. Омразата за едного е любов за другиго, и любовта за едного е омраза за другиго. То е смяна на състоянията. Любовта за небето е омраза за ада, и омразата за ада е любов за небето. Дали го разбирате вие, то е друг въпрос, но така си е.

Сега, ако туй учение нямаше известно съотношение към строежа на сегашния наш живот, към сегашното наше състояние, то щеше да е безполезна работа да говориш за нещо, което хората не разбират; но всичко, което се говори, има отношение към сегашния живот. Ти ще разбереш, че злото на ваш език е един превод. Злото, това е неразбрана любов. Неразбраната любов за едни е зло за други. Разбраната любов, то е благото, това е животът. Върху себе си като пренесем закона, то значи, че всякога, когато не разберем известно положение в природата, създаваме си омраза в нас, а всякога, когато разберем известно положение, създаваме си едно благо - ние го наричаме това любов. Когато разберем това благо, явява се в нас светлина, ние сме радостни, разположени; когато не разберем, явяват се тъжни работи. Казва се: човек не е в духа си. Те са обща положения. Не е в духа си значи, че не е разбрал. Като кажем, че не е в духа си, обикновено ние разбираме, че той излиза и влиза, тоест ние разбираме нещата по механичен начин. Всичката погрешка е там. Механически се разрешават само завършените процеси. Но има процеси в света, които не са завършени, има процеси, които едва сега започват. Със завършените процеси разбирам, лесно може да се справиш, но когато един процес е незавършен, когато един процес е в проекции? Сега, вие може да построите един дом върху завършените процеси; аз ви казвам тогава, с изключение едно на сто, че този дом може да успее. Но може да построите един дом върху незавършените процеси - с изключение две на сто мога да ви кажа дали ще успее. Ако

го построите върху процесите в проекция, от този дом нищо няма да стане. Не че съдбата мисли нещо лошо, но основа няма. Ако вие градите една къща с устойчив материал, тя ще устои; но ако материалът не е здрав - тухлите печени-недопечени, гредите слаби, от слаби дърва направени, какво здание може да стане? В един критически свят може да направите туй от паяжина, една къща, каквато паяците правят, но най-малката буря или някакво стълкновение и вашата къща ще се събори. Туй е вярно и по отношение на вашия живот. Туй е вярно и по отношение на вашите идеи, които създавате. Някой път седим и мислим, правим красиви планове, въодушевяваме се. Дойде буря, задигне всичките идеи, остане празно цялото място. Всички твои вярвания, възгледи изчезнат, остане само някоя малка кост и месце. Казвате: Какво ще мисля, и за в бъдеще и за хиляди години ще се намерите в същите процеси. Но това не е насилие. Няма да казваш, че Господ е направил това. Направиха го другите хора. Господ е дал нещо на заем в тази работа.

Ти може да съградиш една теория, някакъв морал. От моето гледище някой път, както разглеждам морала, той е относителен морал. Тогава в какво седи истинския морал в света? Аз наричам истински морална постъпка тази, която едновременно и навсякъде да е еднакво валидна, дето и да я вложиш, да няма изключение, да има хубави последствия. Красивата, морална мисъл има еднаква стойност през всичките векове, през които мине. Тя остава еднаква в невидимия свят, или в Божествения свят, тя не губи своята стойност. Такива мисли съществуват, те са от Божествен произход у нас. Но ние много пъти се заблуждаваме с второстепенни мисли. Има второстепенни, третостепенни мисли, които имат прилика с тях и ние някой път на тях приписваме Божествен произход. Там е всичката драма на нашия живот. Аз имам писмо на една англичанка, още като видях нейния почерк отдалече, казвам: ето една добра жена. Каква е на години не е важно, но по почерка, тъй както виждам, че е написано

писмото, определям една вътрешна доброта, нейният ум определям, на каква възраст е тя. Защото всички Божествени процеси, те са завършени. При тях няма треперене; трепеpенето, неустановеният почерк показва, че има едновременно много мисли и желания, които не са в хармония. На някой човек трепери ръката - седнал той, ще подписва документ за пари, пък мисли сега, бори се, колко да пише - хиляда, две хиляди, три хиляди; ред разсъждения се мотаят в главата му. В едно такова положение неговият почерк е неустановен, капилярните съдове са сбити, ритмусът на сърцето е неправилен. Скъперникът по това ще го познаеш, - ако туриш ръката си на сърцето му и чуеш как неравномерно удря. На скъперника пулсът е неравномерен, той няма нормален пулс. Онзи човек, който е разрушителен, неговият пулс след 10 редовни удара в експлозия има 9-10 нередовни. Всички възможности в характера на човека се изразяват с различни числа в пулса. Пулсът не е установен. С различни числа се определя колко удара има. Някой път лекарите забелязват, че пулсът не е равномерен, но не знаят произхода, причината за това. На различните болести по пулса може да се определи причината. Това се отнася за онзи, който има знания, който разбира.

Да допуснем, че някой човек се е простудил. Може преди десет години той да е намразил някого. Тази негова болест сега се дължи на някогашната омраза. Преди десет години! Той дори е забравил за това, но последствията сега се проявяват. Може една-две години да се мъчи с тази болест, тя сега е последствие, резултат. Не всяко простудяване се дължи на омразата. Но казвам, че в основата си тези заболявания имат омразата и мрачните мисли.

Сега аз правя тези обяснения, за да ви дам общия закон: какво отношение има между човешките мисли вътре в строежа на чувствата, във волевите действия. Защото ако няма тия отношения, другото е забавление. Човек има една нормална топлина. За себе си зная каква е моята топлина. Измервам топлината с градуси, имам

термометър, с който измервам топлината на тялото на три места. Аз деля топлината на човека: първо, топлина на главата, то е Божествена топлина; после топлина на дробовете, тя е чисто ангелският свят и най-после третата топлина - под бедрата отдолу, то е човешкият свят. Три температури взимам предвид - X, Y и Z, тогава заключавам за отношенията. Всеки от вас може да измери своята топлина. Аз ще ви дам един метод, вие сами да си правите своите наблюдения. Когато някой ден имате най-хубави, светли мисли, може би за половин час, за един час се проясни умът ви, та сте радостни, направете едно измерване. Турете един термометър на слепите очи и вижте каква е топлината. Отбележете я. След няколко дни имате хубаво разположение отвътре, не горе в главата, но в чувствата, тук под лъжичката усещате една приятност, като че живеете в небето. Измерете топлината на гърдите си, но не туряйте термометъра под мишниците, а в тази хлътнина, която има на гърдите - турете там термометъра и пак отбележете. Друг ден разположението идва от друго чувство: Яли сте нещо и казвате: "Славна работа, цяла седмица сънувах това ядене, много ми е приятно." Турете термометъра на пъпа, измерете, пак отбележете. През годината направете три-четири научни изследвания. Ако дойдат тия състояния, вижте тази температура каква ще бъде. Те са научни данни. Това ще хвърли по-голяма светлина върху вашето здравословно състояние, и което е по-важно, отколкото да знаете какво е състоянието на слънцето. Защото за температурата на слънцето учените хора на слънцето може да имат думата. Ние знаем за него дотолкова, доколкото неговата светлина и топлина се отнасят до нас. Има светлина и топлина, която не достига до земята, тя е толкова интензивна, че минава някой път през земята транзит. Обикновените учени хора мислят, че слънцето изпраща всичката светлина и топлина, и тя се задържа. Слънцето праща, но някъде мрежата на земята не е толкова гъста, и част от енергията изтича. И за тази енергия ние даже понятие нямаме. Може би в бъдеще тази мрежа ще бъде по-ситна, земята като се сгъстява,

образува нова мрежа, ще има тогава някакви радиоактивни сили, които сега се проявяват, но не ги знаем.

Сега, по закона на аналогията, както земята се формира, така се формира и човешкият мозък. Ако ти в твоя мозък не можеш да направиш една мрежа по-ситна от тази, която имаш, ти не разбираш закона. Всяка година човек трябва да построява по една мрежа, в която да се разбива слънчевата енергия. Един светия, след като живее 20 години в пустинята, създава нещо такова в ума си, той долавя неща, за които обикновеният човек няма хабер, и има известни сили, понеже с тази мрежа хваща енергията и може да я тури в работа. Сегашните учени хора имат клетки да хващат енергията, но те търсят нови пътища и начини да схванат скритата енергия, която е в природата. Някъде схващат, някъде не могат да схванат, но в сравнение с миналото има едно подобрение. Но вътре в нас, в нашия личен живот всеки трябва да прави усилие да открие тази светлина и топлина. Когато намери законите на своя ум, тогава ще изследва и други умове, които са в хармония с неговия. Ще ги изследва не само тук, на земята, но ще проследи всичките звезди. На всяка звезда, според туй учение, има едно същество, което е в съгласие с тебе. На месечината има едно такова същество, на Марс, на Венера, на Меркурий, на Нептун, на Сатурн, на Уран, на Плутон, на Слънцето има, на Сириус, на всичките слънца, планети, звезди и съзвездия има. Това са сто милиона слънца само в нашата галактика и на всяко слънце има по една душа, свързана с теб. Значи сто милиона души има, които си хармонират с теб, само от Слънчевата система. Всеки ден те по радиото те викат и чакат да се обадиш. Всеки ден пращат на станцията блага за теб и чакат да се обадиш. Ти седиш и казваш: "Какво ли мислят за мен?" Ти само мислиш и сам не знаеш какво. Мислиш да се жениш, или да те назначат професор някъде, да ти дадат някаква важна работа или да вземеш някаква служба, или се приготвяш да погребеш някого. Мислиш такива второстепенни работи. Женитбата в този смисъл е едно забавление. Защото ако беше

много сериозна работа, хората никога не трябваше да се развеждат. Види се, не е сериозна, щом се развеждат. Ако тази работа - животът - беше сериозна, трябваше хората да не умират. Защото като се ожени жената, направи мъжа си за Господ и започне да му се кланя. Но друг Господ дойде един ден, изпрати го. Или мъжът направил жена си за Господ, дойде Господ, духне, той остане сам. Естествено, там по звездите го викат, какво се разправя с жена си! Жената има толкова право на него, колкото и те. Някой казва: аз имам симпатия. Ти на земята може да имаш само една симпатия, според тая теория. Двама души не може да те обичат. Един има на земята, който може да те обича, но във вселената сто милиона има, които те обичат. Питам: колко души има, които ви обичат? На земята има само един. Кой е той? Ще го намерите. - Ама аз толкова хора обичам. - Лъжеш се. Всеки има само по един, когото обича. Това е основен закон. Така трябва да се мисли. Някой казва: "Аз всекиго мога да обичам." Ти може да си мислиш така. Всичките банки по улицата не са за теб. Всичкият въздух на земята не е за теб. В дадения случай приемеш от едно място въздух. Всичката светлина не е за теб; всичкият хляб не е за теб; всичката вода не е за теб. Едно място има, от дето в даден случай може да почерпиш. Аз не искам да ви турям в противоречие, но ви изнасям една истина, с която аз работя и досега не съм намерил противоречие. Работи отлично тая теория. Казваш: как само един да ме обича? Не само един, още сто милиона същества. Сто милиона слънца има, около слънцата има най-малко по 120 планети, те са един милиард и 200 хиляди. А пък всяка планета има сателити, както месечината. Тъй щото намират се десет, петнадесет милиарда същества, които мислят за тебе. Тези същества отвсякъде мислят, пък ти си се обезсърчил, мислиш да се самоубиеш.

Тези, които разбират онзи свят, казват: да вярваме в Господа. Какво разбират те под думите "да вярваме в Бога". - Да вярваме в Бога разбираме вечно единство. Не, то е криво разбиране. Има две начала: вечно множество и вечно единство. Законите за единството са едни и

законите за множеството са други. Следователно, ние от Бога искаме Той постоянно да мисли и да урежда нашите работи. Така всички мислят. Тогава туй схващане, че Бог трябва да мисли постоянно за нас е несъобразно. Кога Господ ще мисли за себе си. Една слугиня, която слугува на сто души, ако за всичките мисли, какво ще стане с нея? Не й дават почивка, тя ден и нощ все мисли, колко дни може да издържи? Тя може 10,15, 20, 40, 50 часа да изкара, след туй ще се изгуби нейното съзнание, ще заспи. Има войници, така уморени, по пътя като вървят, заспиват. Даже в строя клекне някъде малко да дремне. Друг върви и заспи.

"Що да сторя?" Ние искаме от Бога закона на единството. Същевременно и Бог иска от нас. Бог спрямо нас има само едно отношение. Отношението на всички тия милиарди същества, това е отношението в множеството на Бога към нас в своето разнообразие. Пък спрямо нас от времето, когато се проявява, има само едно специфично отношение към нас. Вътре във вечното битие туй отношение към нас никой не може да го знае, между нас и Бога никой не може да бъде. Изнесеш ли го, ти ще умреш. Ако ти може да изкажеш туй, което Бог има спрямо теб, то ще бъде същото да вземеш да разрежеш сърцето и да го покажеш, да вземеш дробовете да ги покажеш на хората. Или да вземеш да разрежеш мозъка да го покажеш. Ако ти вземеш главата и я разрежеш и покажеш на хората, какво ще остане от тебе? Ако ти отвориш главата, ако ти отвориш сърцето, ако ти отвориш дробовете, какво ще стане с тебе? В туй единство на Бога, главата всякога седи на място. Значи, главата ми е за Бога, сърцето ми е за Бога, душата ми е за Бога, а пък моят проявен живот то е множество за резултатите, които излизат, за моята глава, за моята душа, за онова множество, в което се изяснява на нас. Тогава има закон за преплитане на нещата: ако ти нямаш право отношение към Бога, ти не може да имаш право отношение към вечното множество; ако ти нямаш право отношение към вечното множество, не може да имаш право отношение към вечното единство. Те са две

неща, които са в отношение в тясна зависимост. Ако не разбираш свойствата на онази точка, която се движи, ти не може да имаш понятие за правата линия; ако нямаш разбиране за правата линия, ти не може да имаш понятие за точката.

Казвам: Ако ние вземем старите кабалисти те са развивали закона за сефиротите, една наука, която по своему са разбирали, но преведена в един модерен език, то е един свят само една степен на едно измерение. Представете си един свят от едно измерение, аз говоря за първичния свят, който има едно отношение, свят на вечно успокоение. Това е законът на единицата. Двойката това показва движение вече. Двойката в дадения случай показва закона на правата линия с една проекция в плоскостта. Раждането на тройката. Тройката същевременно показва закона на плоскостта с нейното движение извън тази плоскост на трето измерение. Следователно, 1, 2, 3, това са числа от света на трите измерения. След туй имаме друг един свят, който започва. Каквото е отношението на точката към правата линия, на правата линия към плоскостта, на плоскостта към тялото, такова е четвъртото измерение, петото, шестото измерение. Защото четвъртото измерение е пак точка в един свят. Значи всичко е концентрирано, има отношение към четвъртото, петото, шестото измерение. Имаме втори свят. Има друг свят, който започва със седем - свят на седем измерения, на осем, на девет. Влизаме на една граница, на онзи Божествен свят, в който само Бог се проявява. Тъй както е спрямо себе си, спрямо ангелите, спрямо човеците. Защото светът на трите измерения е свят на хората, светът на четирите измерения е свят на духовете. Това е гледане отдолу, първият свят. Ако гледаме на живота отгоре от едно до три е Божественият свят, от четири, пет, шест - това е ангелският свят, а от седем, осем, девет - то е нашият свят. Ако гледаме обратно от земята нагоре към небето, там имаме обратния процес. Едно, две, три, то е човешкият свят. Четири, пет, шест, това е духовният свят; седем, осем, девет е Божественият свят.

Тази работа е неразбрана, нали? Тя е неразбрана за всичките учени хора на земята. Ако вие не разбирате, радвайте се, че сте учени. Не трябва да се мисли, че всяко нещо, за което говорим, трябва да го разбираме. Може да се мисли само за неразбраните работи, за разбраните работи никой не може да мисли. Радвайте се, когато мислите за неразбрани работи. Мислите за небето. Вие знаете ли небето какво е и къде е? Вие мислите за ангелите, но и тях не сте виждали. За Бога мислите, но и Него не сте виждали. Щом знаете едно нещо, вие преставате да мислите за него. Малко разбрани работи трябва да имаме. Да имаме само едно разбрано нещо, всичкото друго, 15 милиарда горе да бъдат неразбрани. Даже не знаете името на слънцето. И другите звезди не ги знаете, неразбрани работи са. Вие казвате: дали е вярно или не. То е друг въпрос. Дали е вярно или не. Една мома носи едно писмо, държи го, не го чете, какво пише вътре не я интересува, но казва, че има писмо от еди-кого си и го държи. Само го показва писмото. Казвам: Тази мома не разсъждава. След като прочете писмото, критикува, казва: такива прости писма пишат ли се? Хвърля писмото. Тази мома има известни разбирания, но разбиранията на момата не може да бъдат разбирания на момъка. Ако момъкът пише едно писмо на момата точно това, което иска, тя никога не би го чела. Ако той пише в писмото точно това, което иска, не биха го чела. Той трябва да напише едно неразбрано писмо, че като го чете тя, нищо да не разбере. Щом го разбере, тази работа няма да иде на добре. Нека остане нещо неразбрано, такъв е законът в природата. Ние искаме всичките работи да бъдат разбрани, да бъдем наредени светийски като ангели. Такъв живот е въображаем, той не може да съществува. Аз изхождам от нашето гледище. Може такъв живот да съществува някъде, но на земята не може да съществува. Няма неща, за които ти може да помислиш и то да не съществува. Съществува, но не тук. А пък за нас с това разбиране, което имаме, има реални неща, които съществуват тук. То е много дребен свят. В един свят на микробите на една игла отгоре милиони микроби може

да ги туриш. Техните учени хора и философи ще измерват, че има километри. Ще говорят за грандиозен свят, а за нас той е толкова дребен, милиони същества може да се турят на една игла. Даже тия милиони микроби те са празна работа за нас.

От гледището на тия същества, за които съзнанието е така повдигнато, всичките хора са като микроби. Ние за тях имаме толкова важност, колкото микробите. От Божествено гледище важни сме, но не представляваме чак толкова голяма важност. Казват: трябва да турим микроскопа да ги видим. Ние мислим за себе си грандиозни работи, как тъй. Обаче ако тия микроби се поставят вътре в нашето тяло, веднага ще се покажат, че те имат грамадна сила.

Сега: Що да сторя? Ще работиш, ще мислиш, ще чувстваш, няма да искаш да уреждаш живота си. Щом ти искаш да уреждаш живота си, ти се поставяш на лъжлива основа, значи животът не е уреден, че ти ще го уреждаш. Може би относително да е вярно. Но по отношение на природата, всичката наша погрешка е там, че ние искаме да уредим живота, да го подобрим. Няма защо, нито да го уреждаме, нито да го подобряваме.

Що да сторя? - Ще ядеш, ще пиеш, ще спиш, ще казваш: всичко е добро. Или просто казано: ще учиш. Ще станеш сутрин, няма да кажеш, че животът е лош, ще се учиш и ще считаш, че всичко е на мястото си. Ако има някой да мисли, нека му мисли Господ, какво ще му мисля аз? Защо да мисля за Божествения свят. Както Господ го е направил, е добър. Този свят Господ го е направил. Той мисли съвсем другояче за работите, не както ние мислим. Ако за мене Божественият свят е неразбран, то е друг въпрос. Но ако аз считам, че светът е неуреден, неразбран, това не е така. Светът е неразбран за мене. Светът ни най-малко не е неуреден и неразбран. Този свят е уреден. Вие забележете този път, по който вървят всички животни. От милиони години, пчелите почти никакъв прогрес не са направила в килийките на своите пити. Защото те казват: светът е уреден, няма какво да го уреждаме. Те си правят килийки, събират мед. Казват: ако

ние искаме да го уредим, трябва да напуснем своята форма. Щом искаме да го уредим, можем. Ако пчелата иска да уреди своя живот, трябва да напусне кошера; ако човек иска да уреди своя живот, трябва да напусне човешката форма. Но като човек трябва да седи в тези граници, в които е поставен. Не да не мисли, да не разсъждава, да каже: дотегна ми този живот. Няма какво да му дотяга. Казва: много съм мислил. В мисълта не е нещастието. Мисълта е привилегия. Даже най-нещастната мисъл е едно голямо богатство. Страданията на човека, това са капитали от няколко милиарда. Когато някой път му дотегне животът, тогава отива при Господа, други същества купуват тялото му. Щом ти не работиш дойдат други същества и купят тялото. Смъртта не е нищо друго, освен продаване тялото. Защото щом не работиш, не уреждаш живота. Има същества, търговци във вселената, дойдат и те купят нещо, един ден те изпъждат навън, вземат всичкия материал, ти ще останеш търговец без дюкян, без стока, без пари. Ти ще ходиш, ще въздишаш, казваш: кажи, как беше едно време. Вие искате да станете ангели, нали? Знаете ли какви са задълженията на ангелите? При сегашното състояние на ангелите, можете да търсите един ангел, колкото си искате, но той е човек на длъжност, не се намира лесно. Не само да казвате: да ида на работа. Той като схване една Божествена мисъл, напуска веднага своето място, отива да изпълни Волята Божия. Щом Бог го изпраща, напуска грандиозната си работа във вселената и отива дето и да е, в слънчевата система. Може да е долу на земята, без значение, където го изпратят. Свърши си работата, върне се при своята работа. Схване пак Божествената мисъл, пак напусне работата. Няма нужда да му казват, че трябва да отива на еди-кое си място. Като схване Божествената мисъл, веднага я изпълнява. Един ангел, мислите вие, едва ли ще се занимава с вас, да си напусне неговата работа, да дойде за вашите дребни работи. Дребните работи са велики работи. В една дребна работа се крие цяла една слънчева система. Една човешка душа по някой път става образец за цяла вселена. Върху нея един ден ще се построи цяла

вселена. Сега ние отидохме надалече, те са неразбрани работи. Аз се радвам, че са неразбрани.

За днес стои въпросът: що да сторя? Блажени невежите, защото на тях се падат страданията. Блажени невежите, защото те имат преимущество да страдат. От страданията ще извадите хубавите работи. Вие не считайте, че всичко е излязло от Бога. Ако е както разбирате, че всичко е излязло от Бога, де е лошото в света? Вземете падналите духове, грешните хора, где е лошото? Лошото е в неразбирането. Но в най-лошите духове, в падналите души има друга вътрешна възможност. Бог другояче гледа на нещата. Но по отношение на сегашния процес има разногласие, дето тия разумни същества за тяхно собствено добро, трябва да изменят начина на своята мисъл, понеже тия същества искат да наложат своето вето на Бога, да мисли и Той като тях. Най-първо великите духове се опитаха да наложат своята мисъл и Той да мисли като тях. Ние се опитахме да наложим нашата мисъл на духовете и това не става. Духовете слязоха на земята, ние слязохме под духовете надолу. Всеки един от вас се стреми да наложи своето вето. Виждам някой приятел минава покрай мене неразположен духом. Аз му се радвам, казвам: този е от блажените. Той ми се сърди сега, как да не влизам в положението му. Аз казвам: ами аз кому да се сърдя? Този недоволният казва: Учителят не трябва тъй да говори. Че как трябва да говоря. Аз както говоря съм прав и ти както мислиш, си прав. Ти трябва да се сърдиш, пък аз трябва да се посмея. Утре аз ще се сърдя, пък ти ще се посмееш. Туй е разнообразие. Ти си недоволен. Пък аз съм доволен. Утре аз ще бъда недоволен, пък ти ще бъдеш доволен. Какво има в това, че той е недоволен. Казва: той не ме разбира. Радвай се, че не те разбира. Ако те разбира, съвсем ще изчезне от света. Докато момата е неразбрана, тя е богиня; като се разбере, става слугиня. И въпреки голата истина, ние искаме всички да се разбираме.

Що да сторя? - Аз Отговарям неопределено: да се обичаме. То е неразбрано вещо. Любовта е най-неразбраното нещо в света, но и най-

щастливото нещо. Това е едно противоречие. Искате да направите любовта разбрана. Вие искате да създадете ад за себе си. Щом стане любовта разбрана, ще създадете ада. Онези духове, които разбраха любовта, създадоха ада, онези духове, които не разбраха любовта, създадоха рая.

Що да сторя? Аз изнасям тия неща пред вас, но не ви казвам: Вярвайте. Това са факти. За мене не е вярата, вие може да вярвате в каквото искате, за мене то е друг въпрос. Това, което ви говоря, е едно учение истинно. Има един закон: винаги ли когато се мисли една мисъл е права? Аз изнасям неща, които някога са преувеличени, има някои неща, които са намалени. Има неща, които не са тъй верни, за да ви изпитам. Аз ви изпитвам, но и вие ще ме изпитате. Не че нещата не са верни, има неща, които ги засягам и са абсолютно верни, но перспективно не са верни, буквално може да са верни. Слънцето го виждаме, каквото не е. Имате ли представа за едно слънце, което има осемстотин хиляди километра в диаметър? Може ли да си го представите, да го обхванете? Вие си представяте слънцето един малък диск. Трябва да се радвате, че не разбирате слънцето, туй неразбраното слънце ни радва, понеже ако беше голямо, колкото е в действителност, то щеше да ни изплаши. Слънцето, за да бъде обичано, то знае психологията, че като го видим, казваме; да го хванем, да го помилваме. Малко станало, затова е обичано. Ако стане много малко, пак няма да ни е обично. Най-хармоничният диск, който съществува в природата, това е дискът на слънцето, формата на слънцето представлява един от най-хармоничните дискове, които съществуват в природата. По-хармоничен диск няма. За в бъдеще като расте нашето съзнание, слънцето ще изменя своята форма. Засега най-хармоничната крива линия е тая на слънцето. Вземете тая линия както е в съзнанието, не както се явява, не както виждаме слънцето на хоризонта. Ние не виждаме кръга правилен. Аз говоря за този кръг, който се явява в съзнанието. Когато искате да внесете хармония в себе си, може да предизвикате формата на слънцето в съзнанието си, за да

се образува и в съзнанието хармония. Някой път след слънцето иде втора луната, след луната иде Венера, после иде Юпитер по форма. От звездите най-хармоничен диск има Сириус, после всичките тия от първа величина деветнадесет звезди. И те, са хармонични. Ако вие ги изучавате, ще придобиете хубави неща. Някои хора са меланхолични, ако сте свързани с тези звезди от първа величина, меланхолията ще изчезне. Всеки от вас трябва да знае по нещо за деветнадесетте звезди. Вие не сте ги изучавали. Та казвам: небето, това е една книга разтворена от хиляди години и тия жители на вселената чакат жителите на земята да се занимаят с главните черти на небето. Вие не знаете какво има на Сириус. Да се занимавате със Сириус, значи да внесете нещо ново във вашата душа. Сега аз бих отишъл много далече, да ви запозная с тези светове, но много работи спъват основната идея. Ако дойдете до материалния свят, вие казвате: какво трябва да мислим най-после за Бога. За Бога ще мислите тъй, както когато прочетете съчинението на някой философ, според съчинението му ще мислите за него. За Бога ще мислите тъй, както за един художник от картините му. За един музикант ще мислите по онова, което е написал или от неговото свирене. За шивача, за учителя, за професора ще мислите по онова, което е направил. Или за човека ще си съставите понятие от онова, което сам върши. Човек е едно от най-великите произведения. Ако вземете само тялото на човека в дадения случай какво чудо представлява? Ако бихте се заели да наблюдавате 365 дни себе си, или по някакъв начин да можехте да се фотографирате всеки ден, ще получите 365 образци - колко интересна колекция ще имате. Ако всеки ден се фотографирате и снимките ги нареждате под система, какво познание щяхте да имате. Та не само това, аз не искам да говоря за някои научни работи, защото при сегашните условия да се говори за наука, може да се дойде до суеверие. Суеверието произтича от онези факти, когато не разбираме нещата. Ние мислим, че нещата може да станат произволни. Нещата може да станат разумно. Има един закон, който определя. Аз зная

идущата година какво ще стане. Но един закон има само в годината; има само един начин, когато мислим нещо, може да стане тъй, както мислим. Само един ден има, когато нещата може да станат, както ние мислим, другите 364 дни ще станат нещата, както не мислим. Туй не е противоречие, ще стане, както другите са мислили. Но този ден, единият ден има или поне една секунда във всеки ден на годината, когато нещата няма да станат. Във всеки един час има една секунда, едно време, което на мене принадлежи и нещата ще станат точно тъй, както аз искам. Във всяка минута има една частица за мене от времето. Във всеки час, във всеки ден, във всяка седмица, във всяка година има време, което принадлежи на мене. Тъй щото и в големите, и в малките работи има малка част, която е определена само за мен. Колко внимателно е небето към човешката душа, че е предвидило това време, освен всичките други работи. От тебе се изисква най-първо да намериш в деня кой е часът, който е за тебе. Цял час не е за тебе. В този час ще намериш минутата, в минутата ще намериш секундата. Когато вече можеш да се справиш с тия, ти ще бъдеш човек, който предвижда бъдещето. Сега ще кажеш: какво стана с мене? - Казвам: нищо няма да стане. Казва: аз ще умра. Не, ще ти продадат къщата, после ще ходиш под кирия. После ще ти направят друга къща, после пак ще те кредитират, ще станеш виден търговец. След това пак ще фалираш, пак ще ти продадат къщата, после пак ще ходиш по разходки. Тъй някои хора се мислят за много учени, но все питат: после какво ще стане? Един негърски проповедник, след като му задавали разни въпроси учените негри, най-после казват: Ти си проповедник. Какво правеше Господ преди да беше създал света? Той им казва: Имаше една брадва и сечеше пръти. Докато създаде земята, тези пръти ги приготовляваше за хора като вас, които не разбирате. Той доста умно им е казал. Така е, когато човек дойде в противоречие с онези творчески сили на природата, много пръти ще се стоварят на гърба му. Пък ако разбираш, тогава с пръти няма да те бият. Ти тогава ще замязаш на онзи българин, който влязъл в една турска баня,

съблякъл се, тялото му мазно, не сухо, мие се и се тупа, казва: ръка не го е бутала. Един турски бей седи, мие се на един чучур, става, отива да седне на мястото на българина. Българинът казва: Ефенди, заповядай! - и отива на друго място. Пак казва: Ръка не го е бутала. Беят му казва: Ха да се махаш и от тука. Българинът рекъл пак: заповядай, ефенди. Така обикалят банята три-четири пъти. Най-после беят му казва: Умен човек си, досега не са те бутали, няма и да те бутат. Земята е пълна с извори, отвсякъде може да пиеш. Не ти позволяват от едно място, иди на второ, трето, четвърто, широк е светът. Какво си седнал и си навел глава, че Господ ще оставил да страдаш. Запей тогава: "Заплакала е гората." Ама заплакала гората, мислиш, че преводът не е пълен. Плакала тя от мъжа си, тя казва: ходил ми е по друмове, по клисури, пък ми е донесъл кървава кошуля. Плакала тя, понеже не постъпвал, както трябва. Заплакала е гората и планината. Гората и планината не плачат, гората то сме ние. Под думата "гора" се разбират всичките хора по земята. Ти ходиш между хората, но всеки е погълнат със своята работа. Хората са като дърветата. Ти ходиш с високо съзнание, вдъхновен си нещо, но хората около тебе нищо не мислят. Защо минаваш от тук хич не искат ида знаят. И благодари, че не се интересуват, иначе ще започнат да ти казват отде трябва да минеш. Защо минаваш оттук, от друго място трябва да минеш. Ти може да минаваш отдето искаш, само тук-там някой стражар ще те срещне и може да ти каже по-точно от къде да минеш. Благодарение, че на хиляда души един стражар те среща. Ако всеки, който те среща, ти казва: не оттук, но оттам мини, ти през града не може да минеш.

Що да сторя? Казвам: В новата философия на живота не мисли за старото, никак не мисли за него! Старите хора отиват при старите хора, старите листа отиват при старите листа. Старите отгоре надолу слизат, младите се качват нагоре. Младият човек е цвят, който цъфти; този цвят ще завърже, ще даде плод. Старият кой е? Старият е узрелият плод; ще го турят в коша, ще го изядат. Благодарете, че

старите хора хранят света. Младите ходят, разхождат се, старите опъват каиша. Всеки плод, който е в коша, той е стар плод. Така старите хора умират, заравят ги в земята, а младите ходят навсякъде. Тогава законът, за да не остарява човек е - както в Писанието се казва - че онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се обнови. Преведено: Онези, които разсъждават и възприемат нещата, както са наредени, и в съгласие с вечното множество и вечното единство, всякога ще бъдат щастливи.

Тъй седи онази наука в света, върху която трябва да се преустрои дома. Не се стремете да приведете хората под вашия знаменател. Нагласете се вие себе си да подведете под този знаменател, под който трябва. Но не се стремете да подведете хората под вашия знаменател, понеже над вас има други същества, които са турени, и те искат да изменят вашия знаменател, да ви подведат точно под този знаменател, който ви подхожда. Вие няма да намерите вашия знаменател именно защото не сте само вие факторите в света, но има и други фактори, те ще се намесят. От това, което ти си направил, нищо няма да остане. От най-великите хора кои са останали? Не е за обезсърчение, но след 10-15 хиляди години къде ще бъдете? Тази култура съвсем ще изчезне, тя ще се пренесе на друго място. Тази книжнина къде ще остане? Тя ще остане за онези, които ще дойдат да наследят Земята. Тогава великите имена на нашите хора къде са? Планините създадоха великите души в миналото. Учените хора още не знаят как се е създал планинският връх Еверест, или как се е създал Мусала, или как се е създал Монблан. Създадени са, но кой именно ги е създал? Имената са записани. Монблан кой го е създал? Братството на Европа създаде Монблан. Кой създаде Еверест? Братството в Индия създаде Еверест. А пък египтяните, като нямаха връх създадоха пирамиди, по-високи места, понеже е забелязано, че в една равнина, в която няма издигнато място, човек не може да мисли. Следователно за да може да мисли човек, непременно трябва да има височина. Ако мислиш еднообразно, ти си на плоскост. Трябва да имаш планински

връх. Египтяните най-после създадоха няколко пирамиди нависоко - създадоха само един идеал да си осмислят живота. Най-малко един идеал трябва да имаш в себе си. Сега, не искам да привеждам най-оптимистичната страна на живота Ако ме разберете, ще знаете колко същества има в света, които мислят за вас, постоянно ви хлопат. Казвате: "Мислим сега, много сме заети." Те са живи същества, които хлопат в твоето съзнание, но ти не знаеш, толкова си оплетен, че питаш: "Какво да правя?"

Що да сторя? - Ще се разговаряш с тях любовно, писма ще им пишеш на всичките от сутрин, като станеш, до вечер, все ще пишеш. Ти намериш един възлюблен на земята и изгубиш всичкото си време по него. Този човек не може да те обича, понеже него го обичат 15 милиарда същества. Ти казваш: "Аз имам един мъж." - Чудни сте. Петнадесет милиона същества има приблизително, които имат дял в него. Каква част от твоята жена е твоя? Каква част от деня тя е заета с теб? Тя едва ли мисли толкова за теб. Не че не мисли, но някои са ми казвали: "Аз постоянно мисля за теб." Пък аз зная колко мисли. Вие мислите за мен, колкото аз мисля за вас. Аз не искам от хората нищо. Че те мислят за мен, то е отношение към множеството. Някой казва: "Аз съм готов всичко да сторя." Аз зная какво значи всичко, то е нещо много определено. А пък аз търся в света дума, която не е определена. Псалмопевецът казва: "Господи, опитай ме, виж в момента което мога да направя, то е." Опитай какво можеш да направиш. Туй, което в даден случай мога да направя, то е силата на човешкия характер. Когато те изпитват и издържиш, това е силата на твоята вяра, на твоето знание. С най-малкото изпитание, на което те поставя, този Разумният, невидимият свят веднага те изпитват докъде си достигнал. Тези разумни същества имат красиво чувство към нас, искат да знаят външната ни форма каква е, интересуват се докъде сме достигнали. Както ние се радваме на едно плодно дърво, че цъфнало, дало плод, така и те ни се радват, че едно същество цъфнало и дало плод. Тях това ги радва. Всяко същество взема участие в процесите на

растенето, цъфтенето и зреенето на дървото и човека, понеже всички участвуват в Дървото на Живота, всеки се ползва от туй Дърво.

Изнасям това за Божествения ден. Нова виделина да имате. Толкова познати имате, на които имената не знаете, които мислят за вас. Вие очаквате да видите само тези, които познавате. Но тези, които вие познавате, от тях произлиза вашето нещастие. Коя храна причинява болка на човешкия стомах - непознатата или познатата? - Познатата. Непознатото в този смисъл е вечното, което никога не умира. То не може да бъде нито отвън, нито отвътре, то си има само отношение към тебе. Може да произведе туй щастие и блаженство.

"Що да сторя?" Ще работите, ще развивате вашия ум, ще образувате тази новата мрежа, за да схванете новата светлина. Някой път вие ще мязате на един рибар; ще си оплетете хубава мрежа, ще идете да се учите от рибарите на тяхното изкуство. Вие не сте ходили да гледате как правят рибарите мрежите. Има два вида мрежи: едните, като се хвърлят в широчина, те се свиват; има и други, които потъват, те са с куршуми отдолу, че като се събере рибата, остава вътре. Каквото остане в мрежата, каквото хване, то е на рибаря. Всеки ден ще излизате като рибаря отвън, ще гледате как хвърля мрежата и как колкото хване, туря в торбата. Два пъти не трябва да хвърляте. Като хванете много, не можете да изтеглите мрежата. Нали знаете, Христос като срещна Петра, Петър му каза: "Господи, цяла нощ се мъчим, нищо не уловихме." Христос му каза: "Хвърлете за мене." Петър погледна недоверчиво, той беше рационалист малко. Като хвърлиха мрежата, толкова много риба се хвана, че трябваше да викат други лодкари да я изнесат. Божественото е: като хвърлиш мрежата, да се хване толкова риба, че да не може да се изтегли мрежата. По човешки ще хвърлите мрежата, но нищо няма да уловите. По човешки нищо не се постига.

Или казвам: разсъждавайте правилно. Вие ще кажете тъй: "Тоя живот дали да го живеем или не, нищо не струва." Вие много обезценявате Онзи, Който ви е създал тялото, Онзи, от Когото сте

излезли, Който е вдъхнал духа ви. Вие обезценявате Бога. Какво може да стане? Бог е вложил в теб една душа, един ум, едно сърце, а ти мислиш по този начин. Значи не мислиш правилно. По-добре се помоли, кажи: "Господи, прости ми, че голямо богатство си ми дал, а аз не съм работил нито ден за Тебе." Че какво искате повече от това, което имате? Несметни богатства имате. Аз намирам изобщо всички хора за непризнателни. Всички искат да бъдат царе и князе. Всички до един са царе и князе - какво от това? То е като зъбците в едно колело. Едно голямо колело има 200, 300, 500,1 000, зъбци, тия зъбци са скачени с други. Когато един зъбец потегли друг, той е цар. Като мине този зъбец, ще дойде друг, всички ще дойдат един път да потеглят те първи. Като завъртят колелото ще царуват, после ще дойдат други. Когато един човек царува в света, никога един не царува, царуват всичките едновременно. То е мое схващане. А туй, че само един царува, то е само ваше схващане. Всички други царуват. Върти се това Божествено колело, животът тече и вие се радвате. Когато някой царува, радвайте му се!

"Що да сторя!" - Царувайте, опъвайте каиша, теглете колелото, можете; но бъдете благодарни за всичко, което имате, мислете за всички петнадесет милиона във вселената. Какво мисли Господ за вас не разправяйте на хората, да остане тайна и за вас дори. "Какво мислите за Бога?" Нищо не мисля. "Какво мислите да направите заради Него?" Нищо не мисля да направя. От какво ще се нуждае Господ, аз да му направя? Да му принеса в жертва агне - то е Негово. Да му направя къща или някой храм - камъните са Негови. Има едно нещо, което можете да направите - това, което не знаете. Това, което не знаете, постарайте се да го разберете. Кажи: "Господи, макар да не Те познавам, искам да Те обичам по своему. Аз не зная как. Искам да те обичам!" Това е най-хубавото, което можеш да направиш. Не питай къде е Господ, дали си Го обичал досега - ти си мисли да обичаш Господа. Никаква друга философия. Тъй мисли само. Не мисли дали е право или не. Ти остави тази любов да излезе, да тече към Бога.

Когато Бог те обича, Той оставя животът да тече. Дали ти го разбираш или не разбираш, хиляди години Неговото благоволение си върви. Той не обръща внимание. Във всички твои недоволства и доволства Той не взима участие, за да не те смути. Той казва: "Пообмисли, всякога, щом си недоволен измени начина на мисленето." Пак си недоволен - причината ще се пише в книгата. Това дадох, недоволен е, онова дадох, недоволен е - хиляда години Господ е писал на тефтера. Тук веднаж ще се покаже, че си бил доволен, че станала работата, както искаш. То става в хилядата години само веднъж. Само веднъж на хиляда години работите стават тъй, както ти мислиш. След като си живял десет хиляди години, десет пъти работите са ставали, както ти си мислил. Това ще бъде такова тържество! Ще оставим дали туй е вярно. Като казвам хиляда години, вие казвате: "Посъкрати ги." Колкото работите се продължават, е по-добре, колкото се съкращават, е по-зле. Ако се съкращава бюджетът лошо е за вас, но ако се увеличава е много добре. На вас да бъде добре, за мен е по-добре да го съкращават. Сега всички съкращават бюджета. Ама пенсиите като се съкращават, заплатите като се съкращават от четири хиляди на две хиляди, от две хиляди на хиляда, после ще ги поделят на четири части, на осем, на десет - тогава не е добре. Когато се продължава животът е по-добре; колкото животът е по-къс, по-зле. Колкото мисълта се продължава е по-добре. Всички работи, които се продължават е по-добре, които са мимолетни е по-зле. Злото иде в късите вълни. Който държи прави работите, иска светия да стане за една година, аз да ви кажа какво ще стане от него: той апаш може да стане, но не светия. За да стане светия, трябват ти тридесет години живот, по 10, 15, 20 часа да работиш, да се молиш. Ако искаш бързо светия да станеш, за една година отгоре, злото ще дойде. В злото творчество няма, то лесно става. Злото задържа, доброто твори.

Сега, това е само за обяснение, бързите и късите работи в света не носят добри резултати. Някои искат някои работи да не са дълги. Онези хора, които по-дълго време страдат, имат по-добър характер.

Онези хора, които не могат да издържат на страданията, за мен те нямат характер. Аз виждам някого, увива се, не може да търпи това, но никога не казва "не мога". Силата на твоя характер ще се определи, когато дойде една болест, да я изкараш. Болестта е жива. Тя трябва да прояви и развие всичката си мощна сила, ако можеш на най-големия пристъп да устоиш, ти си силен. Ако ти още при първите атаки не можеш да издържиш, каква ти е силата? "Ама боли ме главата." Няма нищо! "Боли ме крака". Няма нищо! "Хрема имам." Няма нищо!

Във Варненско имало един случай, 12 души майстори се мъчат да вдигнат един камък, да го турят отгоре като плоча на една чешма. Идва някой българин, пита: "Какво правите?" "Мъчим се да повдигнем тоя камък." "Стойте." "То не е за тебе." Той хваща камъка, вдига го, казва: "Де искате да го турите?" Туря го отгоре на чешмата, качва се на колата и заминава. Той го счита това за играчка. Онези дванадесетте души се пънкат, ще трябва да им платят. 12 души работят, а този човек за половин час го взема, туря го на мястото. Който знае, той свършва работа за 12 души, а пък който не знае, 12 души трябва да работят и пак нищо не могат да свършат. Който мисли много, той има 12 души, който не мисли, той има само един, слиза от колата и свършва работата,

Мощното във вас, то е духът. Туй, което вашият дух може да свърши, 12 души не могат да го свършат. Туй е сега мисълта.

"Що да сторя?" Обичайте Господа. Бъдете благодарни за всичко онова, което Той ви е дал, пък за в бъдеще има толкова хубави работи! Като дойдат, вие ще ги научите.

25-та неделна беседа, държана от Учителя на 20 март 1932 г. София, Изгрев.

ВЕРНИЯТ В МАЛКОТО

Ще взема 16 глава от Евангелието на Лука, 10 стих: "Верният в малкото, и в многото е верен."

Има слово положително и отрицателно. Аз ще говоря върху положителните страни. Можем да поставим и друго едно положение: Състоянието на човека зависи от неговия дух, от неговия живот. То е положителното. Отрицателната страна на живота зависи от неговата материя и силите, с които той е свързан. Следователно постоянните величини в живота са, които произтичат от духа, от живота. Това са величини, в които изменения няма, защото в тях работи животът. Реалността е създадена от тях. Под думата "реалност" ние разбираме изявления на нещата и на телата, които съществуват. Защото, сегашните хора имат едно друго понятие за реалността, те искат да им е приятна къщата, да имат достатъчно за ядене и пиене, да преживеят един спокоен живот. Аз не разбирам, какъв спокоен живот може да има човек, ако се самозаблуждава. Аз бих искал от историята да ми покажете един човек, който да е живял спокойно и да е заминал за другия свят щастлив, или да е оставил в своята биография, че е доволен. Всички хора, без изключение, от 8 хиляди години насам, все са свършили по същия начин; с малки изключения. Вие може да кажете, че ще направите изключение. Същото нещо може да бъде и с вас - в една или друга степен, както и да си мислите, каквото и да ви предсказват гадателите, пророците. Ако се яви един пророк между кокошките, той може да им предскаже, какво ще им се случи на тях и техните деца. Той ще предскаже точно - кога всяка кокошка ще умре; ще предскаже: кое яйце - кога ще бъде изпържено; или опечено; или продадено. Кокошките ще се чудят на този възвишен пророк, на това пророчество.

Ние се намираме в един свят неустойчив. Някой път си правим илюзии, казваме, че някой имал голямо влияние в света. Аз не зная какво разбирате под думата "влияние". Влияние има. Златото и среброто имат сега по-голямо влияние, отколкото един професор, отколкото един знаменит проповедник. Той може да проповядва това и онова, но някой човек може да каже, че това са празни работи; ако извади няколко звонкови, като подрънкат тези златни пари - много красноречива е тяхната реч - и човекът се убеждава. Когато някой те повика, да му служиш с любов, ти казваш: "Ако е за любов, не служа никому". Но ако ти даде 3, 4, 5, 6, 10 хиляди лева, веднага ще отидеш. Колкото повече се увеличава златото, толкова повече си готов да служиш на този господар. Коя е причината? Подбудителната причина за твоето служене е онази, грубата материя, която не подозира, в какво седи твоето щастие и нещастие. Ти като видиш такъв господар, въодушевяваш се от него и си готов да му служиш. Туй важи за безбожния и за набожния, за вярващия и за невярващия, за младия и за стария, за владици и попове, за проповедници - всички вие, каквито и да сте, имате благоговение пред парите. И право казват хората: "не може без парици". "Парице, парице, всесилна царице" - казва Славейков. И действително, голяма царица е тя. Сега, не мислете, че мен ме интересува това. Това не е един подбив, защото аз не разбирам думата "подбив". Никога не може да намериш цената на един предмет. Ти може да мислиш, че нещо си подценил, но нещата каквато цена имат, те не могат да се подценят. Скъпоценните камъни си остават скъпоценни и фалшивите си остават фалшиви, само че, в нашия ум си остава идеята, че можем да направим някъде подбив. Това е лъжа. Но ако лъжата има съдържание в себе си, то онзи, който я е създал, трябваше да обича своето произведение. Но когато дяволът е създал лъжата, научил едно малко дяволче на това изкуство. Това дяволче излъгало учителя си, а дяволът му казал: "Аз те научих да лъжеш другите, а не мене. На мен ще говориш истината". Някой казва: "Без лъжа не може." Без лъжа за другите - да, но за тебе?

Тогава, каква е разликата между една реалност и една нереалност, или между една истина и една лъжа? В истината животът се увеличава, а в лъжата животът се намалява. В истината безсмъртието продължава, а в лъжата се намалява. В истината щастието идва, пък в лъжата нещастието царува. Защо тогава хората обичат лъжата? Ще кажеш: "Без лъжа не може в живота." Че не може, не може - тъй както е устроен сега светът, навсякъде се шири лъжата. "Има и бели лъжи." Тогава, в какво седи една бяла лъжа? Ще ви приведа един анекдот за един американски проповедник. Той обичал да преувеличава нещата. Веднъж държал реч за Самсон, който бил навързал опашките на лисиците и ги пуснал, със запалени свещи, по нивите на филистимците. Проповедникът искал да убеди своите слушатели, че тези лисици имали дълги опашки, по шест метра. Това чувство у него - да преувеличава, било толкова силно, че казал на приятеля си: "Когато се увлека да преувеличавам нещата, направи ми един знак с пръста си." Когато проповедникът казал, че опашките на лисиците били дълги 6 метра, приятелят му направил един знак. Той рекъл: "Предполагам, че 6 метра е много, може би 4 метра са били". Вижда, че приятелят му прави пак знак. - "Намирам, че и това е много, но два метра имаха опашките". Онзи пак му направил знак. Проповедникът казал, че опашките били до половин метър, както на нашите лисици. Онзи дал пак знак, но проповедникът казал: "Не смалявам повече."

Няма какво да смаляваш, като дойдеш до истината. Щом дойдеш до един факт, то този факт няма какво да го смаляваш.

Казва Христос: "Верният в малкото е верен и в многото." Един е законът. Човекът на истината не се блазни, той не се изменя от външните обстоятелства.Когато външните условия могат да произведат един ефект в човека, този човек е материалист. Защото само животът, само духът е независим от условията. Духът и животът използват външните условия за своето развитие и са независими от материалните условия. Когато материалните условия са

неблагоприятни, животът и...[*липсващи фрази*] благоприятни условия. Когато реалността не се проявява вече, казват, че тя е изчезнала. Не, не е изчезнала, но тя е престанала да се проявява. Ако някой човек не може да се прояви, това ни най-малко не показва, че няма възможност да се прояви, но условията са неблагоприятни. Той чака по-добри условия. Та, на нас ни трябват здрави схващания. Онези, които са дошли до постоянни схващания, търсят смисъла на живота. Защото смисълът на живота не седи в сегашните схващания. В сегашните условия седят страдания, мъчения, несгоди. В този живот, тъй както е сега, бъдете уверени, че в него не може да бъдете щастливи. И в цялата история, ако я прегледате от единия край до другия, ще видите, че хората не са били, а и сега не са щастливи. Вземете един от най-щастливите царе - Соломон, най-мъдрият цар; или един от най-силните еврейски царе - Давид; прочетете тяхната история. Соломон е казал: "Суета на суетите, всичко е суета". Тъй е, суета е този живот, който живеят хората. Не че животът е суета, не че животът няма смисъл. Има смисъл животът. Суетността на един човек не е суетност на другиго. Когато един предмет се изменя, това не показва, че всички предмети се изменят. Когато един човек умира, това не показва, че всички хора ще умрат. Това показва, че ако хората вървят по този път, по който върви този човек, който умира, и те ще умрат. Но ако те изменят своя път, веднага ще дойдат други условия. Защото виждам, че смъртта, която сега съществува в света, е едно вметнато явление. Първоначално, човек беше създаден да живее вечно, значи - да живее един щастлив живот. Но, понеже човек не можа да разбере тези закони - Адам не беше верен в малкото - Бог му каза: "Бъди доволен от този живот, който има в Райската градина." Когато му казаха, че има един по-велик живот, той се реши да престъпи условията на договора, който имаше с Бога. Той погледна звездите и каза: "Аз не се задоволявам да бъда в Райската градина прост градинар и да гледам животните, аз мога да бъда господар на вселената." Затова и той прати жена си при този адепт, да се учи. Аз

сега турям друга една повест, не такава, каквато има в Библията. Той чете тази книжнина, чете тези книги и прати жена си да се учи, да направи един експеримент при Дървото за познаване доброто и злото, да направи един опит, както правят сега опити по физика и химия. Тя направи опит при Дървото за познаване доброто и злото, но той излезе много несполучлив, ретортата се пръсна и Ева се върна с изгорели дрехи, едва се спаси. Сега вие казвате: "Как да разберем въпроса, буквално или не?"

Най-първо, вие не сте виждали, какво нещо е човекът. Няма човек на Земята, който да е видял, всъщност, какво нещо е човекът. Това, което виждате, това не е човекът. Това е неговата къща. Той има две очи, това са органи, с които приема светлината; има един нос, който приема като станция въздуха и му служи за обонянието; ръцете, краката, това са все органи, сетива, с които си служи. Де е човекът? Какво нещо е мозъкът? Той е един орган, една станция, която оперира; когато се умори човек някой път, затвори тази станция като един чиновник, излиза, ходи насам-натам и сутринта се върне. Остави някой слуга да работи там. Казвате за някого: "Видяхме Стояна, беше малко весел." В какво седи веселостта? Че устата се повдигне малко нагоре. За друг казват: "Тъжен е." - Ъглите на устата му са малко надолу; или потъмнели очите му. Казват за някого: "Болен е този човек". Дойде лекарят, иска да стане болният - кракът му е болен, но човекът не е болен. Крака си счупил, куца - човек ли се е счупил? Когато колата скърца, господарят не скърца. Но щом скърца едно колело, господарят туря друго колело. И на човека може да се счупи оста някой път - господарят на това човешко тяло прави същото. Вие имате една представа за вашето тяло, както вашите баби и деди някога са ви учили: "Синко, ти гледай да си уредиш работите, да си направиш къща, да си туриш пари в банката, да имаш жена, дечица, да живееш, както Господ е дал." Как е дал Господ? Като заживее, както Господ е дал, ще има кокошки, говеда, овце; те ще блеят, ще крякат, той ще ги дои, ще им взема вълната. Ще кажете, че

той, по образ и подобие на Бога, живее благочестиво, има резултат. Аз питам: Де е самоличният подпис на Бога, че е подписал тези закони? Всички закони, които съществуват на Земята, са човешки закони, временни закони. Една държава живее с известни закони сто-двеста години, после се изменят. Мойсей създаде закони, които бяха валидни за времето си, но сега не са валидни.

Казвам: В света на духа, в света на живота има други закони, които отначало съществуват и за в бъдеще ще съществуват. Върху тях ние трябва да си изградим бъдещия живот. Сега ще кажете: "Каква е разликата между тези закони и сегашните?" Сегашните закони умъртвяват човека. Сегашните закони всякога произвеждат една тревога у вас. А пък онези, Божествените закони, всякога внасят мир, спокойствие, доволство, радост, веселие. Божественият закон внася прогрес. Ако вие боледувате, не сте във връзка с Божиите закони, а сте във връзка с човешките закони, защото човешките закони имат отражение върху природата като последствие. И в храната, например: някое растение може да е отровно; някоя крава яла от тази трева и млякото се заразява, който го пие, ще пострада; някой фурнаджия е болен от заразна болест, пипа хляба, който ти ще ядеш, и според закона, ти ще се разболееш. Някой лекар те лекува, направи погрешка, може да ти даде едно лекарство, с което може да се отровиш. Пък някой път, може да се отровиш като онзи манаф* - в Мала Азия. Предписва му един лекар лекарство и му казал, в малки дози да го взима - по една лъжичка за няколко дена. Манафът започнал да разсъждава: "Ако това шише изпия за 3-4 дена и оздравея, поне да го изпия изведнъж и изведнъж ще оздравея." Изпива изведнъж цялото шише и умира.

Колкото повече, толкова по-зле; колкото по-малко, толкова по-добре. Колкото по-малко дългове имаш, толкова по-добре; колкото повече дългове имаш, толкова по-зле. Колкото по-малко богатство имаш, по-добре; колкото по-голямо имаш, толкова по-зле. Къде ще бъде злото? Ще те преследват апаши; както в Америка сега задигнали

детето на един американец, искат милиони в откуп. Сега цяла Америка е в тревога. Къде е неговото дете? Пари искат тези разбойници. Човек не е свободен - днес детето е задигнато, утре ще задигнат жена ти, децата ти, брата ти; ти ще трябва да плащаш. Сега, това е външната страна на богатството. Богатство аз наричам това, което никой не може да ти го вземе. Богатството седи в ума, в сърцето, в душата, в духа. Или с две думи: твое богатство е това, което винаги носиш със себе си. В духа и живота на човека седи богатството му. Представете си сега един човек, който разбира законите на духа и живота. По какъв закон той ще се води? Сегашните хора си позволяват да пробият земята на хиляда метра, на 1500 метра, за да извадят черни въглища, да извадят сребро, да извадят злато, и не питат никого, казват: "Туй злато е наше." Казвам: Може ли да действа така този човек, който разбира закона на духа? Духът не съществува вън от човека, или човек не съществува вън от духа, от живота. Живот, човек и дух, това са едно и също нещо. Ще кажеш, че животът е нещо външно, че душата е нещо външно, че духът е нещо външно, че това са неща материални. Душата е нещо нематериално. Духът е нещо, което стои по-високо в своето развитие от материята. Материята всякога хвърля една сянка върху битието. Материалният живот хвърля сянка върху битието. По това се отличава материята. Тя има и ред други качества, които ще намерите в коя да е физика. Аз казвам: материята хвърля сянка върху битието и вследствие на тази сянка се явяват всичките нещастия и несгоди в живота. Там, дето има сянка, има страдания, недоразумения, нещастия и всички отрицателни черти. Духът никаква сянка не хвърля.

Ако отворите пета глава от Посланието на апостол Павел към Галатяните, ще видите, кои са тези отрицателни качества на материалния живот, които човек ги е създал. Защото и злото човек постепенно го е складирал. Ако отидете при някой френолог в Америка или в Лондон, той по главата ви ще познае, дали има някои наслоявания от тази материя, или не. Ако материята е натрупана

близо до слепите очи, имате чувство на стяженолюбие**. Всички хора, които обичат да бъдат богати, туй чувство у тях е крайно развито. Богатството за тях е цел, смисъл на живота. Не само хората са роби на това чувство. Има животни, у които това чувство е много силно развито; има други, у които е много слабо развито. Вземете кокошката - след като й хвърлите царевица да яде, тя ще кълве и ще разрови; ако дадете на катерицата, тя, след като яде, ще го скъта някъде. Цял шиник да турите на една кокошка, тя ще се качи отгоре, ще се наяде, а другото с краката си ще разхвърли и ще си замине. Кокошката за утре не мисли, тя казва: "Добър е Господ за днес"; каквото може да изяде, ще го изяде, каквото не може да изяде, ще го разхвърли. Аз не препоръчвам кокошката, защото е много разточителна, тя всякога рита крината. Катерицата е демократ, тя събира. Богатите хора са разточителни - кокошки; сиромасите хора са катерици, които само събират.

Не е в събирането щастието на човека, но щастието е положено в самия дух на човека. Ако този човек не седи по-високо от условията, в които е поставен, ако той не разбира добре тези условия, той не може да бъде щастлив. Мощният човек, онзи, който има мощна мисъл и сила на духа, може да остави къщата си отворена и нито един разбойник няма да влезе в нея. Той ще има пред вратата си електрически токове, никой не ще може да влезе. Неговата каса е оградена с такива токове, такива невидими жици има, че който се приближи и ги бутне, веднага ще се намери в голямо противоречие. Казвате: "Господ да ни пази." Как пази Господ хората? Господ те пази, като ти казва: "Развивай своя ум, развивай своя дух." Сегашните хора защо страдат? Те вярват в човешкия ум и сърце. В човешкия дух едва сега се учат да вярват. В сърцето и ума вярват, но дали има душа или дух, за тях това е въпрос.

Та казват, че душата е сбор на мозъчни функции. Научно ето как седи въпросът. Реалността няма нужда от защита, нито да я утвърждавам, нито да я отричам. Реалността не се нуждае от никаква

защита от никого. Ето де е погрешката. Казват, че в света нищо не се губи, нищо не се създава. Значи количеството на материята и количеството на силата не се губи. Питам тогава, ако един човек умре, къде ще отиде? Казвате, изгуби се. Никъде не се е изгубил той. Какво нещо е смъртта? Нима една фабрика като престане да работи, тя е умряла? Спряла фабриката, спрели котлите. Но на утрешния ден видиш, че котлите отново работят и колелата се въртят. Или може да се премести на друго място. Онзи, който е създал фабриката, той е фактор; не е важно дали тя върви, но важно е, дали тя има господар, който може да я кара. Материята, сама по себе си, не може да върви.

Сега се казва, че човек щом умре, всичко се свършва с него. Нищо няма да се свърши. Човек, след като умре, или като престане да работи тази работа, той ще се убеди, че неговите възгледи за живота са били лъжливи. В туй ще се убеди. Какво прави човек, след като умре? Хората, след като умрат, коригират своите погрешки. Аз виждам в онзи свят. Не казвам, вие да го видите, нито да вярвате в това, което аз виждам. Даже, ако вярвате в това, в което аз вярвам, вие може да напакостите на себе си. Защо? Защото, вие не можете да гледате, както аз гледам. Двама учени хора разрешават една и съща задача; по някой път един гледа на решението по един начин, друг път по друг начин. За пример: учените хора казват, че между две точки може да се прекара само една права. Но учените хора също казват, че точката е непространствена. Значи, между две непространствени точки може да се прекара една права линия, за която казват, че няма никаква дебелина. Две прави не могат да се прекарат между две точки. Относително е вярно това. Питам, ако правата линия е път от една точка до друга, през този път колко точки могат да минат, други точки не могат ли да минат? Следователно, ако една точка се движи към друга, тя образува права линия; ако друга точка се движи след нея, не може ли да образува пак също права линия? Следователно между две точки може да теглим много прави линии. Тия линии не са такива, каквито ние си ги

представяме. Отчасти е така. За материалния свят, това е вярно. За света на духа - нещата трябва да се коригират. През две точки могат да се прекарат много прави линии. Разбира се, за това не може да има доказателство. Така както е писано в математиката, това е вярно, но по отношение на духовния свят законите са други. Има учени хора, които твърдят същото, не го твърдя само аз. Но това нищо не значи.

Вие не може да теглите една права линия между две мъртви точки. Само между две разумни същества може да теглите една права линия. Всяка една сила е в зависимост от една разумност. В дадения случай, материята е, от която се образуват формите, а пък силата се образува от движението. Причината на туй движение е разумността. Ако една точка се движи към друга точка и се образува права линия, това е защото правата линия е отношение между две същества, или аз казвам: Правата линия е правото отношение между две разумни същества. Идейно е това. Щом се измени това отношение, тази линия вече не е права линия, но е крива линия. Следователно, по този закон, две същества, които се обичат, се приближават; две същества, които си приличат, се отблъскват. Тогава двама души, като ги оставите свободни, по външната им обхода аз мога да определя - обичат ли се или не се обичат. Ако турите двама души в един салон, ще видя кой къде сяда; ако взема геометрическата линия между тях; аз ще определя колко се обичат. Колкото повече се обичат, толкова са по-близо, колкото по-малко се обичат, са по-далече. Ако не се обичат, единият е на единия край, другият е на другия край. Защо са седнали така? Любов няма там. В този смисъл, геометрията е наука, която може да покаже разумните отношения между хората. Ако двама души се намират в отношение на права линия, или в отношение на квадрат, или на куб, това показва, какви са техните взаимни отношения. Това е по отношение на идейния свят, върху тази база е основано гаданието по лицето. Сегашните изследователи, американски и английски учени хора, проектират един ъгъл - от ухото към носа и по него определят, на каква степен на развитие човек се намира. По моите

изследвания, аз проектирам три ъгъла, които имат еднакви граници. И трите ъгъла излизат от ухото. Единият ъгъл е за челото, другият е за носа, третият е за брадата. По съотношението на тези три ъгли и по съотношенията на линиите, които се проектират като прави линии, се съди, в кой свят човек спада. Те определят разумността му, интелигентността му и физически - човек на каква степен е. Физическият човек е брадата, носът е умственият човек, интелигентността, а челото е Божественият свят.

Някои хора, в Божествения свят едва сега са започнали да работят. Едно ниско чело показва, че този човек сега е влязъл в Божествения свят. Някои имат два-три сантиметра високо чело, някои имат 7-8 см високо чело. Най-малко 10-12 см широчина трябва да има челото. Ако е така, този човек е живял в Божествения свят. Колкото носът е по-къс, толкова човек е по-любопитен, като малко дете, и е още в едно нисше, недоразвито състояние. Колкото носът е по-дълъг, по-дълго време той е живял в умствения свят. Дължината на брадата показва, колко е живял в материалния свят. Ако вземете човека, колкото е по-масивен, толкова повече е живял във физическия живот. Но това не е човекът, това е материалният живот и резултатите, набрани от миналото. В лицето на всеки човек са отпечатани хиляди поколения, деди и прадеди, които са живели, строили. Някой път казваш: "Чакай да видя как е живял дядо ми, да направя нещо като него. Той е бил механик." И ти започваш да се занимаваш с механика. Дойде ти някоя друга мисъл, че дядо ти е бил музикант, и ти решаваш да се позанимаваш малко с музика. Баба ти се е занимавала с поезия и ти казваш: "Чакай да видя какво е писала в книгите"; и започваш да описваш живота, занимаваш се с поезия, започваш да пишеш стихове. По някой път аз чета поетите, виждам реалността, която описват, усмихвам се, защото те описват това, което не е никакъв живот. Те описват една мома: че очите ѝ били светли, че устните ѝ червенички, че тя била стройна, или тантуреста, че гримаси правела, че обходата ѝ нещо лъкатуши. Това лъкатушене не е

животът. Че кой не лъкатуши? Движението е израз на живота, но не е само това животът. Животът е съвсем друга реалност. Казвате: "Нещо отлично е тази мома." Но това, отличното, после се замрачава. Не се минават 4-5 месеца и казваш: "Аз съм се излъгал." Момата, дето си описвал, я няма там. Никой не се е докосвал до тази мома. Вие казвате за някого, че ограничава жена си. Не приказвайте така. Какви ли не въпроси засягате. Сега, наскоро, идва един приятел, разправя ми, че дошъл един ясновидец при него и му казва: "Жена ти има любовни отношения с един млад момък." Той ще полудее. Ти се безпокоиш, но ти не познаваш още жена си. Оттам насетне, той си създаде една болест и го лекуваха. Казвам: Ти извади тази мисъл от ума си, не се занимавай с жена си. Ако е по любов, то е Божия работа, не се занимавай. Зле пише за тебе, ако така правиш. Но той я подозира в какви ли не работи, казва: "Близо до ума е това" - бил намерил някакви доказателства. Казвам: Това не е никакво доказателство и за мен не е имало никакво доказателство. Откак онзи човек тури тоя бръмбар в главата ти, от тогава ти се разболя. Най-после ми казаха, че той заминал за другия свят, да научи тази истина. Отгоре ще я види.

Истинският човек не живее на земята, живее в Божествения свят. Тук живее неговата сянка. Растението със своите корени живее, но животът му се проявява в клонищата, цветовете и плодовете. Така трябва да разбирате цялото битие. Човек е последната фаза на това Дърво на живота. Аз гледам, нещата съвсем другояче. Между растенията и хората не намирам голямо различие. Има различие, но в духовно отношение човек е продължение на растенията. Той е последната фаза на растенията. Ние го виждаме, че е отделно нещо, но той е последна фаза. И тогава Христос казва: "Аз съм лозата, вие пръчките." Как ще обясните това? "Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, отсича се."

Сега, няма какво да ви говоря на вас, вие знаете истината. Всеки един от вас има една вътрешна интуиция и знае истината. Аз поддържам, че всеки човек знае истината, но той не иска да приложи

тази истина, понеже деди и прадеди не му позволяват да я приложи. При мен са идвали много мъже - герои и са ми казвали: "Много хубаво е това учение, но ако научи жена ми, че ходя в него, цял скандал ще направи." Не е въпросът за моето учение, но това е въпросът за истината, върху която се гради целият живот. Всеки един човек, който говори, стъпвайки върху това, върху което се гради животът, говори истината. Ако ти обичаш истината и жена ти вдига скандал, нека вдига скандал, колкото иска. Но ти искаш да се наживееш на земята и се оправдаваш с жена си. Жена ти не е виновна. Тя даже не подозира, тя ще се радва, ако тръгнеш по този път, но на теб не ти оттърва, защото, ако се решиш да вървиш в този път, ти трябва да уредиш всичките си въпроси със своите ближни. Този си оплел, онзи си оплел, на този имаш да даваш, на онзи имаш да даваш, и като дадеш последните си пари, ще останеш последен голтак. Аз не съм от тези, които ще те учат да се молиш. След като останеш последен голтак, тогава сам, щеш-нещеш, ще се научиш как да се молиш. След като останеш последен голтак, тогава аз ще те науча, как да се обличаш по новия начин.

Една сестра разправяше - вестниците били писали, че един индус подарил на папата едно оризено зърно, на което написал цяла поема. Как е станало това, не знаем. После друг му подарил един плат, изтъкан от самите буби, които той отхранвал. Те сами изтъкали този плат. Разбирам, ако хората тъкат платно, но бубите, без участието на човека, плат не могат да направят.

Ако разглеждате сегашния човек, ще видите, че това не е истинският човек. Този човек е красив отвътре, но ако го разглеждате от всяка гледна точка, ще видите, че той е една грозотия. Вие имате едно много криво понятие за човека. Ако търсите поета в книгата, която той е написал, вие ще се лъжете. Четете книгата, но там не е поетът. Мислите, че човекът е вътре в това тяло, което виждате. Колкото поетът е в книгата, толкова и човекът е тук. Само че тази книга, която човекът е писал, е по-жива. Жива е тази книга, тялото на

човека е жива книга, постоянно функционират силите, постоянно дава. Този поет, който е "издал" тая жива книга, постоянно прави реклами за себе си, движи се, отваря си очите, той постоянно рекламира човека. Казва: "Учен човек е този." Но той не е господарят, това са слугите, които рекламират. Господарят седи надалече. Когато светът ще повярва напълно в него, тогава той ще дойде. А вие мислите, че той е тук. Някой казва: "Фалирах, не ме почитат хората." Ти сам себе си не почиташ, как ще те почитат хората? Ако ти сам лъжеш, как ще те почитат хората? Ако ти сам не обичаш истината, ако в теб няма тази разумност, какво уважение ще имаш и на какво отгоре ще разчиташ? В нашия свят трябва да има нещо, което да представя човека, да се не лъже. Някой път, като ме срещне някой, като говори, започне да си стиска краката, ръцете, мисли да се представи пред мен по-друг, страхува се да не го разгадая. Той преди да е дошъл при мен, аз го зная какъв е. За мен не е необходимо да срещна човека, за мен е достатъчно да пипна една хартия, която той е пипал, за да го нарисувам този човек такъв, какъвто е. Като минавам по един път, аз зная, дали по този път е минал вълк, мечка, дали са изяли някого или не. За мен това не е голямо знание. Да предскажат бъдещето на един човек, с това се занимават децата на онзи свят, които нямат работа. Пък в този свят туй се счита за голяма работа, за голямо откритие.

Когато един учен човек твърди, че на слънцето има кислород, водород, това се счита за голямо откритие. Всички елементи, които ги има на земята, има ги и на слънцето, понеже земята е излязла от слънцето. Всички планети, които излязоха от слънцето, имат същите елементи, както и то. А учените сега доказват чрез дедукция, чрез индукция, че това било, че онова било.

Този, Който е създал цялата вселена, Той е турил известни закони. Ние не трябва да се заблуждаваме. Няма нужда да знаем цялото битие, но понеже животът върви по особен път, от материално гледище, постепенно се събужда нашето съзнание. Вие може би

искате да знаете, какво има на слънцето. Какво ще ви ползва това и да го знаете? Животът на слънцето е най-идеалният живот в цялата слънчева система. Ако някои жители на планетите искат да копират идейния живот, трябва да отидат на слънцето, да го видят. Аз вярвам, че на повърхнината на слънцето, в неговата фотосфера има 10-15-20 милиона градуса топлина, а някъде достига да 50 милиона и повече. Понеже има опасност едно слънце да нападне друго слънце, вследствие на това има тази топлина, за да се защищава от нападения. Понеже съществата на слънцето са много напреднали, някой път може да стане нашествие, да нападнат слънцето, вследствие на това те турят такива големи укрепления, за да отблъснат тези неприятели. Някой път може и от земята да ги нападнат. Това засега са предположения. Казвам, че на слънцето има една област, толкова благоприятна, има една област, дето има идеален живот. Нашата земя е представена там. Цяла една земя има в слънцето, която живее и там, и е подобна на нашия земен идеал. И Венера е представена там, и Марс е представен, и Юпитер е представен, всички планети в слънцето имат отличен живот. Ако искате, може да проверите това, само че, дали ще ви пуснат сега от земята до слънцето, понеже границите са затворени, а и много пари трябват. Ако нямате пари да отидете до Франция или Германия, където са нужни 4-5 хиляди лева, знаете ли колко милиарда ще ви трябват, до слънцето да отидете? При това, като отидете, там има една граница, ще ви питат - какво е вашето верую, в какво вярвате. Вие ще кажете: "В нищо не вярвам." Тогава казват: "Обратно, върнете го назад, да отиде там, дето в нищо не вярват." Ще кажете, че сте православен, че сте евангелист - "Върнете го при православните"; казват: "Върнете го при евангелистите." На слънцето няма православни, няма и евангелисти, има подобни само. Казвате: "Аз съм анархист". - Върнете го при анархистите. "Ама болшевик съм." - Върнете го при болшевиките. Ако кажете: "Българин съм, французин, англичанин, те ще кажат: "Върнете го при българите, при французите,

при англичаните." Като отидете в Америка, ще ви питат, какво мислите за Америка. И като отидете на слънцето - и там ще ви питат - какво мислите за слънцето. Ако вие сте готови да приемете гражданството на слънцето, да се отречете от целия земен живот, ще ви приемат. Иначе ще ви върнат назад. Те не искат да имат такива анархисти, каквито тук съществуват. Там не може да има анархия. Там има толкова много земя за обработване, пари има толкова много, че може да ги носите с магарета. На слънцето няма многоженство, моногамия съществува там, ако имате идеята за много жени, веднага ще ви изпъдят навън. Ако на слънцето носите някаква икона или идол, ще ви върнат назад. Никакви вестници, никакви икони, никакви фотографии. Ако искате на слънцето да фотографирате някого, той ще ви дойде на гости и ще каже: "Вижте ме сам", но нямате право да го фотографирате; ако фотографирате, ще ви изгонят на общо основание. После, на слънцето няма клозети като нашите. Там има висока температура, при която, изверженията веднага се пречистват и няма никаква миризма. Ти ще отидеш най-малко на сто километра и ще се върнеш чист. В тази орбита всичко се очиства.

Някои учени хора пишат в своите бележки какво има на слънцето. Аз още не говоря какво има в онзи свят, аз говоря за един физически свят, който е напреднал и е близо до духовния свят. След като преминете през всички слънчеви системи на материалния свят, ще влезете в слънцето и оттам-насетне може да бъдете кандидати за Божествения свят. След като научите всичките науки на слънцето, може да се върнете на земята и да живеете, както трябва. Тогава ще имате един образец. Вие казвате, че трябва да живеете по любов, по мъдрост и истина. Но в какво седят любовта, мъдростта и истината - не знаете. Всеки си има свой образец. Когато отидете някога на слънцето, ще ви станат ясни тези понятия. Това е за сведение само. Не искам да вярвате. Един ден, когато някой от вас отиде на слънцето, вие ще си спомните, че съм ви говорил, ще кажете: "Вярно е." Когато видите, тогава да вярвате, сега е за сведение. Много неща сте чели,

чели сте "Хиляда и една нощ". Чели сте Шекспир, чели сте Кант, чели сте някои стари класици, но хубаво е да знаете и това, че на слънцето няма клозети, няма боклуци, няма торене по нивите. Там е всичко чисто, там всички хора са идеални. Там няма гробища; и като нашите църкви няма. Всички имат едно убеждение.

Има друго нещо, което там съществува. Те представят някой път, как хората живеят на земята, представят - как живеят на Венера и на Марс, и на Юпитер. После, в тях се зарежда една мисъл, как да помогнат на хората. Идея имат тези хора на слънцето. Те изнасят нещата точно, както са и няма лъжливи неща и факти, които да ги преувеличават. Там героинята от някой роман никога няма да припадне, да умре на колената на своя възлюблен. Един автор иска да ме убеди, че героят му умрял от голяма любов. Това не може да бъде. От любов човек не умира, от любов човек оживява, а от безлюбие умира. Когато някоя възлюблена е умряла, тя е умряла от безлюбие. Когато някоя мома се влюби в някой момък и докаже любовта си, постигнала е най-високо положение на любовта. Ако след това каже: "Ако аз го изгубя?", в този момент тя припада и умира. В нейната душа става едно раздвояване, в нейните чувства се явява едно раздвояване; момата може да умре, да полудее. От къде се пръкна тази мисъл, че този, който я обича, ще й измени? То е идея от една баба от миналото. Тази идея се явява като един микроб, който при известни условия се съживява, почва да се разплодява и внася тази отрова. Как е възможно да обичам някого и след това да му изменя? Да изменя на някого, значи да изменя на Бога. Да изменя на другаря си, значи да изменя на себе си. И обратното е вярно: щом изменя на себе си, и на ближния си, аз изменям и на Бога. Аз съм свързал тези три неща в едно. Следователно, не допущам в себе си никакво изменение, никаква измяна. Любовта не може да се измени. Понеже, ако аз изменя на моето убеждение, на любовта, смъртта ще дойде в мен, нищо повече. Дали на себе си изменям или на ближния си, непременно смъртта ще бъде един резултат, или едно нещастие.

Такъв е законът в живата природа. Дали го приемаш, е друг въпрос, но всичките нещастия в света произтичат от двата фактора: от несъгласието на постъпките с нашия дух и от несъгласието с живота. Аз взимам онзи истински живот, в който смъртта не царува. Това е разумното в света. Духът и животът са, които създават всичките материални блага, които хората имат.

Следователно, каква е целта на един човек, който говори? Той, казвате, иска да заблуждава хората. Ако аз искам да ги заблуждавам умишлено, или ако неумишлено ги заблуждавам, то това води смърт за мене. Питам тогава: Какво се ползвам аз, който изневерявам на онзи велик закон в битието? Нищо. Или какво се ползвам аз, ако заблуждавам хората да вярват в това, в което аз вярвам? Най-първо, ако вярвам в едно учение, аз го прилагам в себе си, гледам какви резултати може да произведе в мене. Аз съм минал през една дисциплина. В младини бях толкова слаб, че очаквах вече денят, когато ще дойде да ме опее свещеник, и да ме заровят. Борил съм се със смъртта. Казваха: "Скоро ще свърши той". Аз вярвах в едно: Щом престана да живея, както Бог изисква, ще свърша веднага. Та когато казвам някому, че, за да е здрав, трябва да повдигне мислите си, съзнанието си, аз съм опитал това. Здравето на човека зависи от един момент. Ако повдигнете мисълта си към онази велика мисъл, която прониква в целия живот, в съзнанието на хората, във всички растения, във всички животни, в съзнанието на камъните, на светлината, вие ще оздравеете. Светлината има съзнание. Светлината е толкова реална, колкото аз съм реален. Казвате: "Светлината е механическа." Ако светлината носи живот за мен, ако топлината носи живот за мен, ако всяка една мисъл носи живот, значи животът е скрит в тази форма - в светлината, в топлината, в мисълта. И дотолкова, доколкото аз разбирам хората, дотолкова мога да взема този живот, да се свържа със света. Защото всеки един човек е проекция на Бога. Всеки от вас е проекция на Бога. Дотолкова, доколкото разбирам тези хора, дотолкова Бог се е проектирал. Да не спъвам Бога, който работи в

човека. Щом аз обичам Бога, аз му съдействам. Дойде един човек, за да не го спъвам, отнасям се с уважение, защото виждам проекцията на Бога. Ако някой вижда проекция на Бога в мен, и той не трябва да ме спъва. Ако всеки човек остави Бог да се проектира, ако нещата дойдат като един съзнателен закон, тогава ще разполагате с всичкото богатство на земята.

Какво заставя тези жители на слънцето, които, от сутрин до вечер, се занимават със своята цивилизация и култура, да намират време да изпращат богатство, блага на хората от земята? Цял бюджет има слънцето за земятя. Там се събира едно събрание, което определя бюджета на цялата земя. На всички други се изпраща грамадно количество светлина, топлина, после храна, енергия. Всичките храни все от слънцето идат. Казват хората: "Господ създаде света." Аз не зная какво хората разбират под Господ. Господ е създал света, но къде е той? По неговите външни изявления не знаем къде е Бог. За пример, някой човек говори; казват: Много сладко говори. Това са други вибрации, които измъчват ухото. Това е мое схващане. Мърда си устата. Дам му малко хлебец. Казвам: Много хубав е хлябът. Има нещо в хляба, което е музикално, чрез него влизам във връзка с Божествената реалност. Трябва, обаче, дълго време да го дъвча. По някой път ние виждаме хубавото в човека. Има един момент - 1/10, 1/5, 1/20 от секундата или 1/50 от секундата, аз съм забелязал - това е един момент много кратък - има нещо много хубаво у човека, и после премине. Гледам, че се отвори нещо, и после се изгуби. В очите му гледаш, че се разкрие една реалност, и после се изгуби. Чудиш се след това, вярно ли е било. Някой път очите са като врата, екран, виждаш една реалност, после тя изчезне. Това е човекът там. Този човек го виждаш честен, справедлив, благороден. Този човек, у когото ние забелязваме тези качества, всякога след време ще се измени тук-там. Някой казва: "Ти какъв човек си?" Наблюдавайте ме някой път. Ако може да видите, че моите очи се отварят, може да разчитате. Наблюдавайте, за това не се изисква много. Достатъчно е да

погледнеш човека само за 1/5 от секундата и да знаеш вече, дали горните качества ги има или не. За 1/5 от секундата може да видиш нещо, което за сто години не може да научиш. За 1/5 от секундата ще видиш този човек как е вървял, как е живял, ще видиш цяла една история. Казвам: В това време виждам всичко за него, нищо не го питам. След това, като един обикновен човек, той ще започне да се движи, ще си почесва главата. Това са актьорски представления. Аз се усмихна, и той се усмихне. Аз говоря, а той ще се почеше. Какво изразява човек, когато се почесва по главата? Когато не може да мисли правилно, той се почесва. Когато мъчнотията седи в неговите чувства, той се почесва отзад; когато мъчнотията седи в неговото користолюбие, той се почесва над ухото; когато мъчнотията седи в неговите религиозни убеждения, той се почесва отгоре на главата; когато мъчнотиите са в ума му, той се почесва по челото, търси някакъв ключ - да се отвори, да може да разреши този въпрос. Почесването не е нищо друго, освен търсене на ключа, на едно разрешение. Следователно, като се почесва отзад, той иска да завърже приятелство и не знае как. Отзад на главата има един център, той търси там ключа, как да си намери партньора. Някой иска да се моли, но не знае как и се почесва горе, най-високо на главата, за да види - дядо му, баба му как са се молили; не може да го намери. Това е фигуративно казано. Научно мога да ви представя тези неща, но нищо няма да ви ползва. Понеже, ако човек знае много, много бели си създава на главата. Ако сте физиогномисти или френолози, вие бихте си турили шапката на главата и бихте бягали из горите.

Представете си, че сам сте се оплел в една неприятност, но изучавате някоя от тези окултни науки; как бихте си помогнали? Или имате един събрат, толкова упорит, че не можете да го поправите по никакъв начин; тогава, с тези науки, бихте ли могли да му помогнете, или пък на себе си да помогнете? Какво ще правите тогава? Ще опъвате каиша до второ разпореждане. Ако сте военен и имате началник, упорит генерал, вие сте подчинен, какво ще правите? На

този генерал ще му изучавате слабостите. Ако той е тщеславен, ще обичате да го хвалите, ако той е много тщеславен и горделив, ще гледате да не го обидите. Много внимателни ще бъдете с генералите. Някои обичат да бъдат генерали, но добре, че има и такива, които не обичат да бъдат генерали. На тях им се е втръснало генералството. Които се отричат от генералството, те са го имали и им е втръснало от него, и искат да се освободят. Други, които нямат, искат да бъдат генерали. Малкото дете иска да бъде като дядо си, но като стане като дядо си, втръсне му се. Малкото дете казва: "Да имам бяла брада като дядо си!" Гледа големите само, но като стане дядо, разбира, че нищо не допринася бялата брада. Казват: "Изкуфял е този дядо, остарял е, не е способен за никаква работа." Детето се разочарова в дядо си. Но ние имаме едно криво разбиране за дядото. Дядото, след като остарее, стане на 120 години, трябва да прилича на едно малко дете, да знае туй изкуство, да става като малко дете. Като дойдат децата, да си смъкне брадата и да си поиграе с тях, като излязат те, да си тури пак брадата - за пред възрастните. Такъв дядо виждали ли сте? Ако имате такъв дядо, ако бихте намерили този дядо, той може да ви даде всички съвети и да разчитате на него. Той може да бъде като малките деца. Така и бабата да поиграе с малките деца. Защо се срамува старата баба да играе като малките деца? Значи, да лежи тази баба, да измъчва децата с философия, не я е срам, а да стане като малките и да поиграе с тях, я е срам. Каква философия е това? Тя казва: "Аз съм поживяла." Какво е видяла тя? Че десет момци я обичали, това знание ли е? Че един грънчар направил десет грънци и ги счупил, това занаят ли е? Че един търговец е спечелил десет милиона и после ги изгубил, това търговия ли е? Че един професор учил десет години, направил такава теория, която за нищо не е, това професорство ли е? Във всичките ни теории трябва да има една положителна страна, трябва да има един положителен резултат. Ако всичките ни резултати са все отрицателни, това не е професорство. Поне най-малко половината на това, което имаме, да е положително.

Най-после, какъв ще бъде резултатът на сегашния живот? Казвате: "Сега ако умрем, ще отидем в другия свят." Че може да отидете в онзи свят, това го знаем; че ще научите много неща, като отидете в онзи свят, и това го знаем. Но, че сега не учите, на този свят, и това го знаем. Защо не посвещавате свободното време, което ви остава, за онзи свят, за разумния свят, от който зависи сегашният ви живот? Онзи свят е тясно свързан със сегашния живот: "Верният в малкото е верен и в многото." Малкото вяра, която се отнася до Реалното, ако нея разработвате, вие, като влезете в другия свят, ще бъдете готови работници. Ако този свят, физическия, не разбирате както трябва, като влезете в другия свят, ще срещнете други препятствия. Законът е един и същ. Вие и там като влезете, ще намерите един свят, който е създаден по подобие на земния живот.

Ако запитате един дух, какво има в онзи свят, той ще ви изясни последната теория. Той казва, че всеки един предмет си има един етерен двойник. Все едно, че вие имате един стол на земята, на който седите. От невидимия свят виждат етерния двойник, който не се разрушава. Докато ние обичаме един предмет, той седи в невидимия свят, но ако сме развалили този предмет с омраза, той изчезва и в небето. Значи двойник има столът, и по този двойник съдят, какъв е столът на земята. Когато вашият стол в небето изчезне, това показва, че вие сте фалирали на земята. Тогава, ето как познават от невидимия свят, какво става с вас тук. Когато образът на вашия син в небето изчезне, когато образът на вашата жена в небето изчезне, когато образът на вашия приятел в небето изчезне, те знаят, че вие съвършено сте фалирали. Всеки един човек, когото вие обичате на земята, етерният му двойник седи там; ако намразите един човек, един ваш приятел, той не съществува за вас - не съществува вече и там. По него те съдят за вашето състояние. Затова казва Писанието: "Делата ти подир тебе ходят." Каквото правите, в небето е живо. Когото вие обичате, той е там, когото не обичате, няма го там. Имате приятели, мъже и жени, те са проектирани на небето - и там има

мъже и жени. Този, земният живот, е създаден по прилика на онзи Божествен свят. Не е тъй в туй, кривото разбиране, както ние мислим. Защото под "мъж" и "жена", положителна и отрицателна енергия, в природата се разбира друго. Женственото в природата е туй, което съгражда, което събира нещата около себе си. Жените създават земите, жените създават слънцата, жените създават слънчевите системи, планетите. Пространството го владеят мъжете. Пространството между земята и слънцето го владеят мъжете. Във всички празни пространства между планетите живеят мъжете. Всичкият материален свят е на жените, които само градят. Материалният свят принадлежи на жените. Когато те минават от един дом в друг, тогава мъжете ги допущат. Когато жените не обичат мъжете, тогава те не допущат жените да си ходят на гости. Това е един от старите изводи, и сегашните изводи са същите. Това е отношение.

Разумни същества живеят и в междупланетното пространство, дето материята е съвършено прозрачна. Най-разумните същества живеят в най-прозрачната материя, каквато е светлината, пък в гъстата материя на Земята живеят по-нисши същества. Най-разумните, най-напредналите същества, които са завършили своето развитие, живеят в етера, в "празното" пространство. То е така населено! Трябва да идете там, за да видите какво нещо е. Един ден вие всички ще бъдете там, може след 10 хиляди години, след сто хиляди, след един милион, два милиона, сто милиона години, или като турите едно число с 50 нули - все ще бъдете там. Туй е един Велик простор. Едва сега реалността е пред вас.

"Верният в малкото". Малкото е духовното, което имаме. Цялото небе, не само слънцата, които светят, това са все реалности. Видимото в света, това е жената. Невидимото, това е Божествената разумност. Казват: "Празно пространство." Пространството не е празно. Това е живот, в който живеят такива напреднали същества, за които, едва ли хората имат някакво понятие, но един ден ще имат. Както мравите

нямат понятие за този свят, както мравите нямат понятие за нас, така и ние нямаме понятие за тия разумни същества. Ние сме като мравите, които живеем в такива малки съжителства и мислим, че като нашия свят няма друг. Като света на мравите няма друг - за тях, и като света на хората няма друг, и като света на ангелите няма друг. Сега аз ви въведох в една област, което е само външната страна. Все едно, че ви описвам една мома как е облечена: с накитите, с копринените дрехи, с диаманти, с пръстени, с автомобил, със слугите си - това е външната страна. Има една страна, в която вие може да имате почитанието на всичките хора. Всеки от вас може да стане виден в един момент, в един момент може да стане гениален на земята. Ако човек има едно чувство на любов, едно радио, в което да проникнат енергиите на любовта, дето и да минава, всички хора ще се стичат около него, ще бъдат на негово разположение, и от него, и от тях ще изтича любвеобилност и разположение. В един момент може да стане това. Ще ме запитате: "Възможно ли е това?" За свещеното невежество - не е възможно. Никога един учен човек не може да го заровите в гроба. Той не е толкова прост, че да се зарови. Там се заравят техните дрехи, които са турени. Оплакват ги, но няма ги там. Животът, духът, не може да ги туриш в гроба. Духът не е нещо материално. И човек не е нещо материално. Казвате: "Как така, в Орландовци е пълно със заровени." Магарето може да заровят в Орландовци. Тогава каква разлика има между магарето и човека, щом и двамата ги заравят в земята? Аз наричам човек това, което не се заравя в земята. Всяко нещо, което се заравя в земята, не е човек. Това е духът. Свещена книга е духът, една велика, истинска наука. Туй, което не умира, не се заравя. Свобода трябва да се даде на хората! Защото, ако хората са свободни, те са хора, ако не са свободни, те са животни. В най-големите мъчнотии на живота да си свободен! Казваш: "Гладен съм, ще умра от глад." Ти си човек, как ще умреш гладен? Най-първо ти не трябва да вярваш, че гладен ще умреш. Ти казваш: "Ще ме уморят хората." Никога хората не може да те уморят.

Ти сам в себе си трябва да умреш. Не трябва да вярваш, че има някой, който може да те умори. Ще застанеш на този принцип: Където и да си, може да заемаш най-долното положение, където и да си, от това положение може да се издигнеш. Имаш приятели, които могат да ти помогнат.

В Дъблин свири Крайслер като малко момче. Минава един и чува свиренето, мисли, че е някой виден цигулар. Иска да види този цигулар, но вижда едно малко момче на 15-16 години. Той го взима при себе си, кара го да свири едно парче и казва: "Ето един талант." Той дава съдействието си на туй момче. Талант има то! Ако във вашата душа действа Божествената Любов, то който и да ви види, ще каже: "Има нещо в този човек." Това е спасението в света. Така е за напредналите души, но не се отнася това и за ненапредналите души. Изходният път е този, няма друга свобода. Вие чакате Христос да дойде отвън. Никога няма да дойде Христос, ако тъй вие го очаквате. Ще дойде да ви се усмихне, или да ви каже: "Елате вие, благословени". Много се заблуждавате в това вярване. Христос така, както го очаквате, отвън да дойде, няма да дойде. Тогава, защо да не вярвате в мене, ако е така? Или ще кажете, че аз съм антихрист?

Разумността се отличава с едно нещо: онзи, който иде, той носи свобода и живот за всички хора, нищо повече. А онзи, който носи свобода в Името Божие, той трябва така да живее, той трябва да има една любов, която да не се поколебава в нищо. Неговият живот да бъде живот за другите. В който и народ да дойде Христос и да се прояви по този начин, вие можете да станете проводници на Христа. Както едно огледало може да стане отражение на слънчевата светлина, така умът и сърцето на човека могат да станат отражение на Словото Божие. Ние трябва да бъдем отражение. Колкото по-скоро схванете тази идея, толкова по-добре. Вие може да кажете: "Възможно ли е това, аз достоен ли съм?" Вие петните Името Божие. Ако вие не бяхте достоен, Бог нямаше да ви изпрати на земята. Щом сте изпратени, достойни сте. Кой ви даде право да се съмнявате? Казвате:

"Аз съм много грешен." Какво от това? Че кой дявол ти тури в ума мисълта, че си много грешен? Ти като имаш грехове, може и да ги изправиш. В това седи твоето достойнство! Понеже те са грехове на твоите деди и прадеди, които трябва да носиш с хиляди векове, и ти трябва, като някой юнак, да изчистиш онази смет, онзи боклук на хилядите поколения, че като те види дядо ти, да каже: "Много се радвам, че ти ни освободи от това робство." Нямате право да се съмнявате в себе си! С това позорите Името Божие.

Аз ви говоря като на приятели. Аз считам за унижение, за позор да ви говоря това, което не е истина. Аз не искам да позоря Името Божие, да позоря Онзи, Който ми е дал живота. Искам и вие да бъдете свободни. Аз искам да бъдете такива, каквито Господ ви е пратил на Земята. Както аз познавам Бога, искам и вие така да Го познавате. Другояче не може да Го познаете. Искам да минете по същия път, по който аз съм минал. Може да проверявате, колкото време искате, колкото дни и часове искате, но да минете по друг път е невъзможно. Свобода имате в минаването, но ще минете по същия път, по който аз съм минал. Бог е казал: Един е пътят. Той е пътят за въздигането на човешката душа. Този път аз го наричам свещеният път на Любовта, свещеният път на Мъдростта, свещеният път на Истината. Той е свещеният път, по който всички души, всички хора на земята стават свободни.

26 неделна беседа, държана от Учителя на 27 март 1932 г., 10 ч.с. София, Изгрев.

НАКЛАЛИ ОГЪН

Ще взема само две думи от 18-та глава, 18-ти стих от Евангелието на Йоана: "Наклали огън".

Ученият човек се познава по това, че той се занимава с неизвестни работи; простият, неученият човек се познава по това, че той се занимава с известни, с понятни работи. Простият търговец който продава на бит-пазар, се занимава с вехтории. Ученият човек е един шивач, който шие все нови дрехи; като дойде някой при него, той му взима мярка, скроява дрехата и я ушива. Някои хора много обичат бит-пазара; те казват: "дайте ни един катехизис на живота"! Ако искате катехизис, идете на бит- пазар. Ако светът можеше да се оправи с катехизис, тогава вземете един будически, един католически, един православен или друг някакъв - навсякъде има катехизиси, няма защо да търсим нови - и вижте доколко светът може да се оправи с тях.

Сега, от това не трябва да разбирате, че не трябва да се мисли правилно. Мисълта е един прогресивен процес. Ние едва сме започнали да мислим. Човек едва е преминал в границите на човешкото състояние. Той едва сега преминава от животинското в човешкото състояние - това е авангардът. Човек едва е преминал от животинското в човешкото царство. Тялото на цялото човечество е почти в животинското царство. Това е един преходен период, вследствие на което ние виждаме толкова много разправии. Разправиите, спорът, те са достояние на животните. От тях е започнал спорът. Виждате два петела в някой двор, спорят, бият се. Защо? Имат стотина кокошки, делят ги помежду си. Защо му са на един петел толкова кокошки. Ще кажете, че му трябват. Питам: как ще ги храни толкова кокошки? Ако петелът рече да храни всяка кокошка, как ще ги изхрани? Ако кокошката очаква петелът да я храни, какво ще стане

с нея? Някой път вие се произнасяте, мислите, че животът не е нещо идеално. Да, сегашният живот е чергарски, той е преходен живот. Сегашната култура е чергарска, така е поне в моите очи. Това е мое мнение. Вие не трябва да се обиждате от това. Чергарски е този живот по отношение на едно състояние особено, което е толкова велико, че ако вие бихте били в новата култура, ще се съгласите напълно, че този живот и тази култура са чергарски. Но понеже вие мислите, че сегашната култура е последната дума на човечеството, казвате: отлична е тази култура. Какво ще ми кажете за тази култура която в 1914 година избиха само в продължение на четири години около 25 милиона хора, направиха ги на пастърма и то най-културните хора - учените, философи, управници, владици, генерали, музиканти, поети, писатели и т.н. - всички отидоха. Защо? Какво допринесоха с тези убийства? Ще кажете, че войната допринасяла нещо. Аз не отричам това: допринася и войната нещо, но тя не е един метод, който трябва да се прилага. Войната е един изключителен метод. Тъй щото в природата има постоянни методи, има и изключителни методи. Войната е един от изключителните методи. Когато двама души не могат правилно да разрешат един въпрос, те прибягват до война. Следователно, във всяка война силният има правото, а не умният или добрият. Който има сила, той има правото, а може да е крив. Когато има сила той може да хване онзи, който има пари и да го набие, да му вземе парите, а той нищо не трябва да казва. Напротив, той ще каже: както кажеш, така ще направя. Слаб е човекът. И след всичко това хората говорят за законност. Хората трябва да направят разлика между власт и права в света. Според мене, властта е Божествен атрибут, а управата е човешки атрибут. Някъде управата може да бъде съгласна с властта, а някъде тя е минус, никак не върви с властта. Следователно, мнозина смесват тези две неща, казват, че управлението е власт и намират, че така трябва да бъде. Не,не е така. Да управляваш, това не е Божествено, това е човешко. Според Божествената власт на всеки човек е дадено право сам да се управлява,

а властта е обща за всички - всички трябва да властвуват. Всеки пък сам трябва да управлява себе си. В сегашния живот, според човешките разбирания, всеки има власт над себе си, управата има власт над всички. Точно обратно е изменен законът. Казвам: как ще се оправи светът? Турете властта върху всички, а всеки сам да се управлява, както той си знае. Някои ще кажат: как е възможно това, как ще се управляват сами? Казвам: ако имате едно неразумно същество, което не е надарено с разум, което не е надарено със сърце, с воля, то има нужда други да го управляват, но един учен професор, има ли нужда да му казвате как да разреши задачата си? Дайте му задачата и го оставете той сам да я разрешава по какъвто начин си иска. Достатъчно е задачата да е правилно решена, а после той ще изпита и нейните резултати.

Сега всички хора искат да имат свобода. Свобода може да има само онзи човек, който има три Божествени атрибути: когато неговата буква „Л“ е в трета степен; когато неговата буква „М“ е в четвърта степен и когато неговата буква „И“ е в пета степен. Това значи абсолютна свобода. Ако вие наредите човешката азбука според великия Божествен закон, според който тя действително е наредена, като следват знаците плюс и минус, плюс и минус, после минус и плюс, минус и плюс, да дадете на всяка буква нейното определено място, вие ще имате един процес. Такъв процес имате и в аритметиката, дето има различните знаци. Когато се турят тези знаци, трябва да знаете с какъв процес ще работите, дали с изваждане или събиране, дали с умножение или деление, и после има известни правила за събиране на числата. Числата имат известни свойства, които трябва да знаете: трябва да знаете, дали дадено число е положително или отрицателно. При това, трябва да знаете, че всяко число има и посока на движение. Всяко число е резултат на известни разумни сили. Следователно, от резултатите на числата вие ще знаете интелигентността на това същество, което е зад този резултат. Вземете, за пример, много от съвременните учени казват, че

окултните науки били отвлечени. Не, ни най-малко те не са отвлечени. Те са обективни науки, които съществуват за онези, които ги разбират, а за онези, които не ги разбират, те наистина са отвлечени. Всяка наука, която не разбираме, е отвлечена, а всяка наука, която разбираме, е обективна, положителна. Сега всички хора са физиогномисти. За пример, щом видят един човек, те веднага се произнасят, казват, че даден човек не ви харесва или по лицето, по светлината му, или по неговия ход, движение и т.н. Вие имате един инстинкт, като някое животно, с който познавате човека. Защо е добър, защо не е добър, защо и за какво не ви харесва, не знаете, но като някое животно, намирате си пътя и нищо повече. Така е за вас, но за един учен физиогномист не е така. Един учен, като види човека, той най-първо ще тури различни знаци по тялото му, плюс, минус, ще извърши ред процеси и като постави всички знаци на своето място, тогава ще може да се произнесе. Например, ако човек на челото си има минус, той не разполага с всички сили на своята мисъл. Ако неговият нос има минус, този човек не разполага с всичката си енергия на своята интелигентност. И ако на неговата брада седи минус, и той не разполага с всичката сила на своята воля. Следователно, този човек е един от тези, в които според химиците, металоидните, имат преодоляващо влияние. Той няма никаква активност, всичко в него е в застой. Този човек се нарича флегматик. Той е едно блато, в което не приижда прясна вода, и целият ден жабите крякат в него. Ние наричаме този човек блато на жабите. И той има известна култура, но тя е жабешка. Обаче това може да се смени. Ако дясната страна на челото има плюс, а лявата има минус, вие имате един правилен процес. Ако дясната страна на скулите има минус, а лявата плюс, пак ще имате правилен процес. И най-после, ако дясната страна на брадата има плюс а лявата минус, вие пак ще имате правилен процес. Плюс и минус плюс и минус това е един естествен ход на нещата. Ако навсякъде имате плюсове, каквото са плюсовете, това са и минусите. В минусите жабите вдигат врява,

култура има там. И в плюсовете може да се вдига шум, навсякъде има пожар. Следователно, там има революция. Този закон е верен и в света. Когато навсякъде има плюсове, там революцията е неизбежен процес в живота. Когато минусите взимат надмощие, там е смъртта вече. Минусите показват, че всичко е изгоряло вече. И като няма какво повече да гори, навсякъде виждаме само пепел. Казвате; да сме активни. Питам: в каква посока ще се движите? Някой казва: трябва да осигурим живота си! Знаете ли какво нещо е осигуровката? В каква посока трябва човек да се осигурява? В Америка всички американци имаха тъй наречените спасителни банки, в които се осигуряваха бедните хора. Бедните влагаха парите си все в такива банки, но в тази криза и банките се спасиха, и хората отидоха. Де отидоха и парите, и бедните хора, не се знае, но всички казват: криза има сега. Да, криза има, но де отидоха парите на бедните? Пари поне не се ядат. Парите не се явяват, казват само: банката е пропаднала. Добре, банката пропаднала, но де отидоха парите? Умният човек ще извади следното заключение: хората не могат да спасяват. Де са онези, които спасяват хората? Те са спасителите на човечеството. Те умират на кръста, за да ги спасят. Тогава, аз си представям въпроса така. Един индиец минавал за голям адепт на окултните науки. Той отишъл в Париж, в Севил; дето попаднал между най-висшето общество и след като им проповядвал много от учението на йогите, един ден казал: всичката теория мога да ви покажа много лесно. Аз имам голяма сила в себе си: И най-големият и бърз влак мога да го спра, дето искате. Най-видните парижани по това време били заинтересувани да видят това чудо. Той им казал: това чудо може да стане само при условие, ако вие ми дадете вашите скъпоценни огърлици, скъпоценни камъни и диаманти. Те дали своите огърлици, и се спрели пред трена да наблюдават, какво ще направи този маг. За голямо тяхно учудване, експресът не спрял, но и адептът изчезнал с него. Той им казал, че щял да се хвърли от трена и той моментално щял да спре. Какво е станало после с този адепт, не се знае - може да са го хванали, а може

и да са го прибрали мъртав. Доколко е вярно това, не се знае, предават го като анекдот. По такъв начин, именно, се спасяват хората, като им се проповядват .чудесиите на света. Това не показва, че тези хора мислят лошо, но какво ще кажете за едно шише, на което направите няколко дупки, отдето да изтича водата. Всички други части на шишето не са съгласни да изтича водата от шишето. В такъв случай можете ли да обвините шишето, че водата изтича от него? Не, всички останали части на шишето не са виновни, че водата изтича от него. Следователно, всички кризи в света произтичат от факта, че все някъде има дупки. Кризите стават, дето има дупки в живота.

Казваме: сегашното общество, сегашната култура е едно такова шише, от което изтича всичкото злато навън. Обаче, то не е загубено, то пак остава на земята. И хубаво, че е така, защото всички хора досега вярваха, че са спасени. Та всички до сега имаха надежда в тези спасителни банки, че във време на мъчнотия, във време на глад и на сиромашия ще има от де да си помогнат. Обаче, те сега се убедиха в истината, че това е било една лъжлива надежда. И тези бедни хора почнаха да вярват другояче, а именно: че не е този пътят, че не са хората, които спасяват, а Бог спасява хората. Не са лекарите, които лекуват болните, не са проповедниците, които обръщат хората към Бога, не са управляващите, които управляват света. Ние можем да мислим, че е така, но в края на краищата ще се убедим в истината. Всеки баща може да каже на сина си, че е негов баща, обаче той трябва да каже: синко, аз на земята съм ти само възпитател. Твоят истински баща е на друго място. Каже ли бащата на сина си така, той ще помисли нещо съвсем лошо, ще си помисли най-малкото, че е техен храненик. Ако майката каже на сина си: синко, аз не съм ти майка, тук на земята аз съм само твоя възпитателка, твоята истинска майка е на друго място. Какво ще си помисли този син? Той ще си помисли, че е взет за техен храненик отнякъде. Когато един човек влезе през някоя врата в един дом, вратата ли го създаде? Не, вратата е само едно условие, да може този човек да влезе вътре. И когато този

човек излезе от вратата навън, вратата ли го създаде? Когато светлината влиза през очите и отива в мозъка, дето се разлага, очите ли я създадоха? Не, те само я трансформираха. И когато тази светлина се връща назад, като една идея, пак по същия път, от мозъка през очите, те ли я създадоха? В приемането и връщането на светлината има два процеса. Единият процес е външен, възприемане на светлината от вън навътре и разлагането й в мозъка, а другият процес е вътрешен, отвътре навън, то е това, което ние виждаме външно. Тогава светлината излиза отвътре навън. Сега, аз няма да се спирам върху зрението. Зрението е един сложен процес. Когато светлината влиза през очите в човешкия мозък и създава мисълта, едновременно с това мисли и цялата природа. Как мислят учените, как мислите вие, то е ваша работа, но аз предпочитам моята теория пред теорията на учените хора. Аз предпочитам моята теория, защото ми дава повече светлина. Когато аз виждам тази светлина, зная, че едновременно с мен и всички планети, като слънцето, луната и останалите, както и всички същества по цялата вселена виждат светлината по един и същ закон. Законите за възприемането на светлината са едни и същи. Когато светлината влиза в мозъка на една муха, и тя вижда по същия начин, както и аз. Обаче, нейното разбиране за светлината е съвсем друго от моето.

Съвременните хора или всеки човек отделно, за да мине в по-високо състояние, трябва съзнанието му да се пробуди. Ние трябва да знаем върху какво почива щастието на човека. Щастието на човека зависи от известни числа. В някои отношения щастието зависи от бащата, а в някои отношения - от майката. Аз взимам бащата като едно условие. В някои отношения щастието на сина зависи от бащата. В някои отношения то зависи от майката. Някога бащата и майката не вървят по една и съща линия. Има една положителна страна на щастието, както има една отрицателна страна на щастието. Значи, има положително-отрицателна страна, както и отрицателно-положителна. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако баща ти не е бил

щастлив. Ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майка ти не е била нещастна.- И обратното е вярно. Ако ти вървиш по линията на майка си, ти не можеш да бъдеш щастлив, ако майка ти не е била щастлива; или ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майка ти не е била нещастна. Този закон е законът за вътрешното съчетание на семейството. В това отношение семейството трябва да се постави на съвсем друга основа. Ако ти търсиш щастието, това показва, че си нещастен. Ако мъжът търси една жена, значи той е нещастен, той е гладен. Следователно, жената трябва да върви по линията на щастието. И обратно: ако една жена търси един мъж, тя е нещастна. Следователно, мъжът трябва да върви по линията на щастието. Като не разбирате закона, вие казвате: да оженим тази мома! Като ожените двама нещастни, какво ще стане? Ще имате минус и минус, които дават плюс под нулата. Ако имате минус и плюс, пак ще имате минус. Но аз предпочитам минус и плюс, отколкото два минуса. В някои отношения аз предпочитам изваждането пред събирането. Ако събера минус две хиляди лева и минус десет хиляди лева, ще получа минус 12 хиляди. В този случай предпочитам едно изваждане, пред това събиране. Например, предпочитам да имам плюс десет хиляди лева и минус пет хиляди. В първия случай онзи човек е по-богат от втория, само че той има да дава тия пари, а във втория случай ще има да взима поне пет хиляди лева. Следователно, отрицателните процеси в природата всякога ограничават човека, а положителните го освобождават. Някой казва: и без добродетели може в живота. Не, всички добродетели в природата, в Божествения свят са все положителни знаци: плюс минус, плюс минус и т.н. Те вървят по този начин. Щом имате два плюса, тогава ще се заемете да разрешите въпроса. От страна ще турите по един минус. И тогава, понеже двата плюса ще се отблъснат, те ще отидат към минусите и ще имате едно съчетание. Аз лесно мога да примиря двама момци или две животни. Всяко животно си има свой вътрешен стремеж. Аз ще ги примиря, като зная посоката на техните стремежи, както и силите, които са

впрегнати в тях. За пример, някой човек обича да се гневи и казва: аз обичам да се гневя. Причината за това е, че у този човек се е събрала известна енергия в мозъка, която търси изходен път. Като наблюдавате този човек, как се готви да избухне, ще забележите, че в един от ъглите на устата се вижда едно трептение. Ако не можете да отпуснете крана, да изтече тази енергия навън, той веднага ще избухне и ще започне да движи ръцете си, да отваря и затваря устата си и т.н. Като маха ръцете си на една и на друга страна и удря с тях, той иска да каже: кажи ми на коя посока да вървя, назад или напред, в тази или в друга посока? Ако той рече да те удари, ти му кажи: надясно от тебе, на четири крачки разстояние има едно гърне със злато, заровено в земята. Той веднага ще спре и ще отклони вниманието си. Или можеш да му кажеш: на еди-кое си място, под еди-кой си камък има заровено гърне с десет килограма злато. Той веднага ще спре да се гневи, ще отправи погледа си към посоката, която му определяш. Който не разбира закона казва: Какво право имаш да ме биеш? Обаче, той ще го удари. След това този благочестив човек, който е пострадал, ще напише едно заявление до съдилището, с което ще се оплаче пред съда и ще се започне процес. Ти ще вземеш адвокат, който да защитава делото. Ще се съберат хора, които ще разрешават въпроса, как станало това, че еди - кой си вдигнал дясната ръка и ударил някого по лицето. И след това съдът ще се произнесе, че този човек контузил втория и го осъжда на няколко месеца затвор, като му казват, че той няма право да бие хората. Това са външни резултати, но те стават тайно в душата на човека и спират неговия прогрес. Много такива процеси спират мисълта, спират чувствата, спират волевата енергия. Ние сме хора, които често себе си самоубиваме. Аз гледам как млади хора се самоубиват. Виждам по лицето му, как се самоубива.

Сега казвате: да спасим младото поколение! За да се подобри и спаси младото поколение, най-първо трябва да му се покаже пътя на любовта, посоката, в която трябва да върви, дали наляво или надясно.

При това, в този път на възпитание, възпитатели на младите момци могат да бъдат само младите моми учителки. И обратно: при възпитанието на младите моми, възпитатели могат да бъдат само младите момци учители. Според мене, при новото възпитание на младите момичета бих поставил учители само мъже, а на младите момци бих поставил за учители само моми. И в едната, и в другата гимназия за изключение може да има само една учителка или един учител. Значи, ще прехвърля учителите в женската гимназии, а учителките в мъжката гимназия. Ще кажете: ами учителите нали са мъже, как могат в девически гимназии? Така ще бъде по-добре и за учителите, и за техните ученици. Учителите при младите момичета ще се възпитават, пък и учителките при младите момци ще се възпитават. Същевременно и самите момичета и момчетата ще се възпитават. Хората не разбират това нещо, те гледат само на отрицателната страна. Жената е един минус, мъжът е един плюс, те са живи процеси. Два минуса правят едно равенство. Като събереш две жени на едно място, те образуват едно равенство. Ако искаш да разбереш какъв е резултатът в един дом, ти трябва да събереш две жени на едно място. Ти двама мъже не можеш да туриш за резултат. Ако пък искаш да намериш една посока, в която човек може да се избави, ти трябва да туриш двама мъже на едно място. Та когато в математиката се поставят знаковете плюс и плюс при събирането, това показва едновременно посоката на новото движение. Ти искаш да вършиш работа с един човек. Преди всичко ти не знаеш дали той е плюс или минус. Ако търсиш един другар, който е плюс, ти трябва да бъдеш минус. Ако той е плюс, тогава ти ще намериш посоката на мисълта в твоя живот. Това е практическо правило. Вие можете да не знаете това нещо, но те са правила. Например, един учител обяснява с плюс и минус числата 1, 2, 3, 4, и т.н., как може да се работи с тях.

Както сега живеем, ние нямаме ясна представа за самия живот. Гостилничарят не прави изложение, но той храни хората. Хлебарят не прави изложение, но той пече хляб. Дрехарят не прави изложение, но

той шие дрехи на хората и ги облича. Художникът, музикантът, всичко това не е изложение на техните произведения, но те хранят хората. Има изложения в света. В едно музикално произведение има храна. В една дреха, във всичко това, до което се докосваш, има нещо, което или може да вземе от теб или може да ти даде. Разправяше ми една млада сестра следния случай: един техен роднина заболява от апоплексия и умира. Неговите роднини намират, че новите му дрехи, които облякъл само веднъж или няколко пъти, може да се продадат по-евтино, и ако иска някой, може да ги купи. Бащата на тази сестра, като видял, че продават доста евтино, купил ги. Сестрата, като се научила за това нещо, казала на баща си: Татко, не трябваше да купуващ тези дрехи. Не е хубаво от болен човек да се купуват дрехи. - Това е суеверие. Обаче, не минава много време и този човек, бащата, заболява почти от същата болест. Той се чуди, отде му е дошла тази болест. Казват: дрехите са причина за това. Ако някоя сифилистична жена или някоя болна от проказа шие дрехи на царската дъщеря, тази проказа или сифилис ще преминат в тялото и на царската дъщеря. Ако един писател пише едно писмо и има проказа в ума си, като пише това писмо, той ще остави тази проказа в думите, които пише, в перото си, в мастилото, в което топи, и който чете неговото писмо, ще заболее от тази проказа.

Днес всички хора проповядват истината, но да им дам аз няколко правила: вярата в лъжата е смърт в истината; вярата в истината е живот в лъжата. Какво ще кажете на това отгоре? Който вярва в истината, той и в лъжата ще има живот. Който вярва в лъжата, той в истината умира. Някой казва: защо да не вярвам в лъжата? - Ще умреш - нищо повече. Вярата в злото е смърт, а вярата в доброто е живот. Вярата в безлюбието е смърт, а вярата в любовта е живот. Всяко нещо, което носи живот в себе си, то е положително. Всяко нещо, което носи смърт в себе си, то е отрицателно. Някой казва: аз искам да умра. Аз не зная какво значи да умре човек. Това е само едно изречение в цялата човешка раса. Всички, които искат да умрат,

подразбират друго нещо. Българинът, който казва, че иска да умре, той има пред вид друго нещо. Изобщо, всеки народ се изразява по различен начин. Българинът, например, казва: нямали да отидеш еди - къде си? Англичанинът казва: ще отидеш ли? Българинът казва: няма ли да дойдеш? Англичанинът казва: ще дойдеш ли? Ние, съвременните хора, търсим истината в онзи, който иска да умре. Аз зная защо той иска да умре. Всички, които имат да дават, искат да умрат; всички, които са съгрешили, искат да умрат. Болният иска да умре, да се освободи от болестта. Това значи, че той иска болестта му да умре, а не той самият. Той казва: болестта 8 мене да умре, а аз да живея. Понякога това изречение излиза лъжливо, понеже като умре болестта, завлича и човека заедно със себе си. Ето защо, човек в такива случаи трябва да тури и една положителна мисъл в даденото изречение.

"И наклали огън". Какво показва това? Щом в една къща се накладе огън, това показва, че отвън има студ, условията вън са много лоши. Щом се накладе в една къща огън и се готви на него, хората се нуждаят от този огън. Дето няма нужда, няма и огън. Сега аз правя едно заключение. Какво показват всички тела, които горят, като слънцето? - Че има нужда от тези тела. Ако нямаше нужда, те нямаше да горят. Ние сме слуги, които се печем на слънцето. Огънят отвън е запален. За кого? За нас. Защо? Защото, ако слънцето не гори, ние сами не бихме били в състояние да издържим на външния студ, който съществува в света. Сега можете да забележите, че слънцето носи щастие. Да, вие очаквате щастието да дойде по един много произволен начин. Ще се спра малко върху този въпрос. Представете си, че вие искате да си купите един лотариен билет, да видите ще спечелите ли нещо. За да спечелите, изискват се няколко условия. Най-напред, онзи, който е устроил лотарията, трябва да е минус; после онзи, който ви е донесъл лотарийния билет, също трябва да е минус; ако денят, в който вземете билета е минус, както и парите, които давате са отрицателно число, тогава и резултатът ще бъде

минус. Затова, преди да купите билета, вие трябва да се информирате, какъв е онзи, положително или отрицателно число, който е устроил лотарията. После трябва да се информирате за лицето, което ще би донесе билета, за деня, в който ще го купите, за парите, които ще дадете и най-после и вие сам трябва да бъдете отрицателно число, ако искате да спечелите. Онзи, който иска да прибере при себе си това богатство, той не трябва да бъде положителен, трябва да бъде минус. Така и онези хора, които се молят на Бога и искат да придобият нещо, те трябва да бъдат отрицателни. Какво става обаче? Те, като се молят на Бога, заповядват Му, а с това стават положителни. И Бог е положителен, и тогава Той им дава точно това, което те искат, т.е. Той им взима и това, което имат. Щом вие ставате положителни, Бог заема вашите места. За да няма спор, Той казва: направих така, както ми казахте. Така могат да се обяснят и страданията на Йова от научно гледище. Това е окултно гледище. Йов беше наистина праведен човек и искаше да покаже на Господа, че като него друг няма. Когато синовете му правеха угощение, Йов принасяше жертва на Господа и казваше: Господи, това да направиш, онова да направиш. Тогава Господ направи, както Йов искаше: взе му овците, добитъка, синовете, лозята, прати вятър, който събори къщата му и го остави без нищо. Тогава Йов започна да спори, да се разправя с Господа. И като се видя в трудно положение, започна да се моли на Господа, да казва: Господи, то няма да бъде така, но моля Те, оправи моята работа! Аз съвсем забърках тази работа. И когато в съзнанието му проникна мисълта, че той сам объркал работата си, тогава започна вътрешно да разсъждава.

Сега ще ви приведа един пример за един болен човек в търновската болница. Той заболява от нещо, но лекарите не могат да му помогнат другояче, освен с операция. Той заболял от нещо, вследствие на което и кракът му се заразил. Събират се на съвет четирима-петима лекари и най-после казват на болния: твоята болест е много опасна. За да не отидеш на онзи свят, кракът ти трябва да се

отреже, да спре заразата, да не се разпространи из цялото тяло. Ако не отрежем десния ти крак, в една седмица ще свършиш. - Не, господин лекарю! Кракът си не давам! Какво ще правя с един крак? Ако Господ иска един крак само, аз съм готов да Му дам цялото си тяло, но само един крак не давам. Ако е да дам нещо, ето, нека вземе цялото ми тяло и да прави с него каквото иска, но единия крак само не давам! Лекарите му казали; ние искаме да ти направим едно добро, но като си толкова твърдоглав, Бог да ти е на помощ. Той излиза от болницата и след пет-шест месеца се връща в болницата, съвършено оздравял. Отива при лекарите. Като го видели, те се учудили, че е здрав и го запитали: как се излекува? - Ходих при Господа да Го питам, защо Му трябва единия ми крак, но Той ми каза: аз казах на лекарите друго нещо, но те криво са ме разбрали. - Как се излекува? - Господ ми каза никому да не казвам това нещо, особено на лекарите, защото те ще вземат това средство като монопол, ще го забранят на другите да се лекуват, те ще разполагат с него.

Ние често казваме: Христос каза това, Христос каза онова. Когато Христос говореше и на мъже и на жени, Той имаше в ума си вложена една идея, според която всеки човек да бъде на мястото си, т. е. да заема това положение, за което Бог го е изпратил в света. За пример, вие искате любовта да дойде у вас. Прави сте, но за да дойде любовта у вас да работи, затова се изискват ред условия. Вие искате да придобиете знанието, но то може да работи само при известни условия; вие искате да бъдете свободни, но свободата може да работи само при известни условия. Ако вие поставите всеки закон на мястото си, само тогава той може да работи. Човек не трябва да изпада в положението на онзи американец, който един пазарен ден си купил една пуйка и искал да я занесе до дома си, но нямало кой да му я занесе. Извиква едно момче, то иска много; вика друго, и то иска много, всички искат по пет-шест долара, а този богат човек бил много скръндза, не му се плащало толкова много. Ходил насам-натам, не може да намери някой да му занесе пуйката. Вижда го един господин,

хубаво облечен, чува, че търси някой да му занесе пуйката и го запитва: какво обичате, господине? - От толкова време търся някое момче да ми занесе пуйката до дома, но не мога, всички искат много скъпо. - Аз мога да ви услужа. Тръгва богатият търговец напред, а господинът, който бил председателят на Съединените щати, върви след него. Дохожда до дома си и спира. Изважда от джоба си един долар и го подава на господина. - Той се отказва да вземе парите: благодаря, не искам. - Защо? И ти ли искаш толкоз много, като другите? - Не, аз без париви донесох пуйката. Изважда от джоба си една визитна картичка и му я подава. Сбогом - казва, и си заминава.

Някои седят, като този богат човек в света и си казват: аз да отида да работя на този, на онзи, да се унижавам?! Господ се е унижил като е слязъл между хората да им помага, да ги спасява, а ти само седиш и плачеш. Да, но все ще получиш такава една картичка. Ние, съвременните хора, сме от тези великите, на гробовете на които има велики надписи: Тук почива еди-кой си велик цар или княз, или владика, или проповедник, поет, писател, философ и т.н.. И това са все велики хора на минуса. За тези хора Христос казва за в бъдеще, че които чуят гласа Му, ще оживеят. Как ще дойде спасението на света? Кой ще го спаси? Ще се тури един плюс. Онези хора, които трябва да спасят света, те непременно трябва да бъдат живи. Ако някой е умрял даже и преди хиляди години, ние можем да го извикаме още сега. Като бях в Англия, дето правих своите научни изследвания с медиуми, явява се един умрял, който отдавна вече е в задгробния свят, и съобщава някои неща, но не можаха англичаните да повярват в задгробния живот. Той даже беше фотографиран, но и това не можа да ги убеди. И досега се явяват ред учени, които казват: как можем да повярваме в задгробния живот? Ние трябва да убеждаваме учените хора, че наистина има задгробен живот. То е все едно да убеждавате учените хора, че има жени в света, или че има мъже в света, или че има деца в света. Ще кажете, че затова няма нужда от убеждаване, понеже ние сме виждали жени. Питам: кой досега е виждал жена?

Нима сянката на жената е самата жена? Ако е така, аз мога да ви направя жени от восък, колкото искате. Кой досега е видял мъж? Ако е така, аз мога да ви направя от восък, колкото мъже искате. Когато една жена види един мъж, а е мъртва, тя ще оживее. И ако един мъж види една жена, ако той е умрял, ще възкръсне. Жена, която не може да възкреси мъжа, тя не е жена; и мъж, който не може да възкреси жената, той не е мъж Това е мое разбиране. Господар, който не може да възкреси своя слуга, той не е господар; и слуга, който не може да възкреси своя господар, той не е слуга. Какво ще кажете на това отгоре? Слугата е слуга само ако може да възкреси своя господар. Ако ви оставят да правите избор между двете положения, коя сила бихте предпочели, тази на господаря, който възкресява своя слуга, или силата на слугата, който възкресява своя господар? Де е плюсът? Слугата всякога е по-силен и по ум от господаря си. И Христос казва: Син Човечески не дойде да Му послужат, но да послужи. Слугата всякога е по-силен от онзи, който господарува.

Сега ние виждаме, че всички хора искат да господаруват. Това показва, че те нямат ясна представа за господарството. Те търсят силата в отрицателното. Аз не отричам това. И отрицателни величини трябват, трябват и минуси в света. Без господари в света не може, но без слуги съвсем не може. Без жени не може, но без мъже съвсем не може, така седи въпросът. Това са същини, които трябва да легнат в основата на новата култура на човечеството, да се преобрази човек, да започне право да мисли. Казвате: толкова изчисления са направени. Не, важно е аз да зная какво положение трябва да вземам всеки ден по отношение на слънцето. Всеки ден не трябва и не мога да заемам едно и също положение спрямо слънцето. Ако вие не знаете всеки ден какво положение да заемате спрямо слънцето, вие нищо не можете да получите от него. Ако вие не знаете какво положение да заемате всеки ден спрямо Бога, вие нищо не можете да вземете от Него. И ако всеки ден не знаете какво положение да имате спрямо хората, вие нищо не можете да вземете от тях. Кога една жена

може да обича един мъж? Ако той разбира нейното .сърце, тя ще го обича; ако той не разбира сърцето й, тя не може да го обича. И обратното е вярно: както е за мъжа, така е и за жената. Мъжът и жената са два елемента, братът и сестрата са също два елемента, слугата и господарят са пак два елемента - това е закон на поляризиране. После, като дойдете до физическия свят, там ще срещнете елементи, които са еднородни. Плюс и минус, обаче образуват равенства. Изобщо, има различни методи, чрез които вие можете да достигнете великата цел в живота си, която търсите. Който не разбира закона, той гони щастието, което никога не може да го постигне. С онова, което ще може да достигне за в бъдеще, той трябва да направи поне един малък опит. Постижимото за в бъдеще съществува като една малка реалност. Това, което искаме да постигнем, то вече е постигнато. Ние се стремим към идеал, който е постигнат. Той няма защо сега да се създава, той съществува в света. Има същества, които живеят според този идеал, а за нас той трябва да се доказва. Аз мога да ви докажа цялата формула за това. Колкото един въпрос е по-неразбран, толкова повече знаци и формули трябва да се употребят за него. В математиката при решението на един въпрос могат да се поставят толкова знаци, че да се уплашите. Като видите буквата v, при една формула, тя вече означава силата на движението на светлината. Ако пък срещнете буквата H, тя означава силата на частиците на материята, които действуват в даден случай в известна посока. Изобщо, правят се изчисления за бързината и силата на движението на светлината, с каква скорост пътува светлината. Определя се енергията на светлината и силата, с която се движат частиците на материята. После учените определят масата и палето, през което ще минават силите, които действуват в окръжаващите тела. След това взимат пред вид и самите тела, които ще действуват, както виждате, това е един сложен въпрос. Ако вие сте един честен човек, но който се е заблудил в пътя си, и аз излеза да ви светна с една свещ, тази свещ непременно ще предизвика голяма радост за

вас, и очите ви доволно ще се усмихнат. Обаче, ако вие сте апаш, който сте влезли някъде да крадете и аз отворя вратата и пусна малко от тази светлина, тя непременно ще предизвика неприятно трепване и чувство в сърцето ви. Питам: защо в единия случай светлината предизвиква радост в очите ви, а в другия случай тя предизвиква неприятност за очите ви? Защото, който има някаква користолюбива мисъл, светлината у него се пречупва по особен начин от тази, у когото няма користолюбива мисъл. При двата случая става различно пречупване на светлината, което произвежда два вида съединение. Може да се определи даже, какво съединение е станало в мозъка на единия и на другия човек от светлината на моята свещ. Апашът ще се уплаши от тази светлина и ще каже: този човек ни развали работата със своята свещ. Ако изгася свещта си, този апаш ще се зарадва. Обаче, ако аз изгася свещта си за онзи, който се е заблудил в пътя си, той ще съжалява. Защо изгасването на светлината при апаша предизвиква радост? Защото тогава именно той се намира в своето естествено положение. Изгасването на свещта за онзи, който е изгубил пътя си, предизвиква отчаяние, той изгубва всякаква надежда и потъва надолу. Веднага донасям свещ и кибрит, запалвам свещта, и той се зарадва, защото намира пътя си. Той ще каже: много благодаря за тази светлина, защото намерих пътя си. Апашът, като дойде до мене, който нося запалената свещ, ще каже: кой ти даде право да палиш тази свещ? Ти нали знаещ че имам работа, защо ме смущаваш?

"И запалиха огън". Защо? Въпреки голямото престъпление, което искаха да извършат, трябваше да запалят огън, да имат светлина, да се отпечата един процес на съдба, който ставаше преди две хиляди години. И благодарение на този огън, който беше запален да се греят, слугите имаха тази светлина. Иначе нямаше защо да се пали този огън. Те казваха: този огън не можем да го изгасим. Не може без огън, наистина. Ако го изгасим, всички ще умрем. Този огън показва, че учението на Христа няма да изгасне. Това учение ще гори между

хората, и макар че няма да го приемат всички, обаче хората ще се греят в тази тъмна нощ, тя ще бъде за насърчение в човешкия ум и в човешката душа. Това са изводи, върху които трябва да се разсъждава. За мене е така, а за вас - и вие можете да мислите. Може да е така, може и да не е така за вас. Казвам; аз ще ви дам хиляда лева. Но вие сте материалист и си казвате: може да дойде, може и да не дойде, я даде, я не даде. Щом ви дам, веднага казвате, че сте се надявали. Това не е вяра. Силата на човека седи в неговата вяра. Сега да вземем друг един процес, който става в природата. Ако вие имате десет килограма жито и ги посеете на една нива, вие имате един минус, това жито е изгубено за вас. Знаете ли, обаче, колко милиона зрънца ще се родят от това жито? Вие можете да пресметнете това. Приблизително поне можете, защото това зависи от нивата, от почвата, от самото жито, от светлината, топлината, влагата, от начина, по който сте го обработили и от ред още условия, от пожънването му, от овършаването и т.н. Оттук изваждам един закон: който започва с отрицателните процеси, той завършва с положителните - без изключение. Сега ще ви дам друг пример. Имате десет килограма жито, но отивате с тях на кръчмата и ядете, пиете, докато ги изхарчите. Какво остава в хамбара ви? И хамбарът е празен, и джобът е празен. Придобил ли е този човек нещо? Нищо, той само се е удоволствувал. Ние казваме, че този процес е равен на нула. Този човек е дошъл до едно неестествено положение, изгубил е всичко. Всички онези, които са започнали с положителните процеси, са нещастни, те в края на краищата, винаги свършват нещастно. Такъв е законът на земята. Понякога вие питате, като това жито, което е посадено в земята: защо трябва да страдам? За да свършиш с щастие. Щастието е резултат на онзи процес който човек е започнал. Той е резултат, който никой не може да отнеме. Ако човек е посадил нивата, т.е. ако е започнал с отрицателен процес, никой не може да му вземе, т.е. да го лиши от крайния резултат. Ако човек пие и изпие всичкото жито, а нивата остане не посадена,там ще порастат само тръни и бодили. Нищо не е в състояние да спаси този

човек. Ако този човек се надява на добри хора в света, това не може да му помогне. Да вярваме в доброто на хората, това са странични, второстепенни въпроси, те са основани на закона на вероятностите. Знаете ли какво нещо е вероятност? В 999 случаи може да има само един добър случай, например, само един добър човек. Ако добрите хора можеха да оправят света, то досега трябваше да го оправят, както са се надявали. Обаче, светът не е оправен. Засега светът е пълен само с хора, които страдат, по единствената причина, че не вървят по правилния път на развитие. Богатите хора искат да бъдат богати, и сиромасите не искат да бъдат сиромаси. Ето де е спорът. Богатството не се туря като условие да могат хората да живеят, а се поставя като условие на лек, охолен живот. Всеки казва: аз да бъда силен. Сиромахът пък казва: ако имам пари като съм богат, ще съм-щастлив. Казвам: при сегашните условия всички не могат да бъдат богати, но и всички не могат да бъдат сиромаси. Не, такъв закон не съществува. При сегашните условия има повече сиромаси, отколкото богати хора. Защо? Това е един естествен процес, понеже работници трябват повече. Сиромасите са работни сили в света, които ни трябват за работа. Те трябва да работят разумно, да разбират разумно. И когато хората правилно разберат този строй, тогава единственият строй на обществото ще бъде този именно. Общественият строй ще се съгради по този начин. Тогава всеки човек ще се остави свободно да върви в своя път. Това не значи, че няма да има управление. И управление ще има, но такова управление, което ще създаде работа на повече хора. Засега злото седи в чрезмерното разплодяване на хората. В бъдещето, в бъдещия строй разплодяването ще бъде умерено. Това е доказано с ред статистики. Вземете, например, между микробите. В 24 часа една микроба се размножава с милиони. Там е злото, там е нещастието. В това положение нищо не създадоха. Тогава те се превърнаха в риби, и като риби намалиха своето размножение. В един час те снасяха яйца около 300 хиляди. Но с това те създадоха своето най-голямо нещастие. След това си казаха: ще станем на

птици и ще раждаме най-много по 12 пиленца в годината. Но и там се спряха. Те казаха: сега ще станем на млекопитаещи, да раждаме по-малко. Най-после станаха на хора, и като такива раждат по две, три, четири, шест деца, и рядко повече от шест. Обаче, в бъдещата култура няма да се раждат повече от две деца: едно момче и едно момиче. Тъй щото, бъдещето щастие на човечеството зависи от малкото размножаване. Добре, че българите не се размножават много, но ако при тези граници, с които разполагат, станат няколко милиона още от това, което са, тяхното икономическо състояние ще бъде невъзможно. Казвате: да се размножават хората. Не, силата на един народ не е в неговото размножение, но в неговото безсмъртие. Който живее, да не умира. Всички разумни хора, всички хора с благородни чувства и със силна воля, аз наричам хора, които могат да оправят своя свят. Това е закон, според който бъдещето общество може да се преустрои. Затова трябва работа, трябва знание, а не хората да се размножават. Ако днес един баща има четири-пет деца, ще му трябват около четири-пет милиона, за да ги възпита и образова. Какво ще прави, като няма тези пари? Той ще трябва да отиде да краде. Казвате: ако хората не се размножават, те няма да успяват. Питам: като се размножават сега хората много, успяват ли? Статистиката показва, че от сто родени деца днес едва десет доживяват. Голяма е смъртността между децата. Остава да живее само онова, което има условие за живот. Всичко друго заминава, не може да живее. Питам: защо трябва да раждаме хора, за които няма храна?

Сега аз говоря на разбран език, за да се даде възможност на хората да живеят според разумната жива природа, нещата да стават разумно, за да се избегнат ненужните страдания, които сега са създадени в света. И затова този закон от органическия свят трябва да пренесем в човека. Ако в човешкия ум се наплодят чрезмерно мисли и то все фантастични, и ако в човешкото сърце се наплодят чрезмерни желания, и ако в човешката воля се наплодят чрезмерни постъпки, той не може да бъде човек. Вие трябва да имате най-много

четири - пет мисли и то ценни. Имайте две желания, две дъщери, на които, като погледнеш, да разчиташ. Сега вие имате много желания, които постоянно гракат, като гарги: дай, дай, дай! Кой ще им даде толкова? Господ е от тези, които дават и взимат. Той дава живот, и взима живот. И благодарение, че дава, всяка година се раждат приблизително 40 милиона хора, според моите изчисления, може би само с няколко единици разлика, а всяка година заминават около 35 милиона хора. Следователно, всяка година има един придатък от пет милиона. Това, че заминават 35 милиона, това е от нас. Господ не трябва да праща повече от пет милиона хора на земята. Ако ние водехме разумен живот, Господ щеше да изпраща само по пет милиона. Сега взима 35 милиона, а изпраща 40 милиона, за да даде ход на всички същества да се проявят. Сега всеки иска да дойде на земята само за театър, всеки иска да види по едно представление поне за пет-шест години. Работата е, че някой път актьорите плачат в театъра. То е противоположната страна. Майката, която ражда деца, и тя плаче. Защо плаче? - Защото не се е женила, както трябва. Не е раждала, както трябва. Радва ли се майката, казвам: тя се е женила както трябва, раждала е както трябва. Ако боледува, пак не се е женила както трябва; не се е раждала както трябва, не е живяла както трябва. Тези процеси според мен вървят така. Какво да се прави? Изправете знаците на лицето си, както трябва. И след това си попейте малко. Не ти стига ума за нещо, тури плюс. Страх те е от кръста, например. Православните турят кръста дето трябва и не трябва. Кръстът никога не бива да се туря на челото. Кръстът означава посока на движение, а хората днес разбират, че някой ще умре и се страхуват от него. Не, кръстът означава да намериш посоката на своята мисъл: един неразрешен въпрос. И тогава няма да туриш кръста на средата на челото, нито пък с три пръста да се кръстиш, както сега се прави. Кръстът не се прави с три пръста. Такъв кръст направиха евреите на Христа и казаха: такава е задачата на кръста. Кръстът е съществувал и преди християнството, но християните го взеха като символ. Важен е

живият кръст, на който трябва да се разбира смисъла. Той е цяла наука. Кръстът се взима като посока на движение. Ако от страданията влизаш в добродетелта, кръстът си е на мястото, но ако страданията те вмъкнат в престъпление, кръстът не е на мястото си. Ако чрез мъченията вкараме човека в престъпление, това страдание не е на мястото си. Ако разтриваш човека и поставиш крака му на място, това разтриване е на мястото си. Но ако го разтриваш и не наместиш крака му, това разтриване не е на мястото си. Да осакатиш човека, това не е на мястото си. Ако храниш човека и той расте и се развива добре, тази храна е на мястото си, но ако го храниш и му отнемеш живота, това хранене не е на място.

Някой пита: ти кръстиш ли се? Кръстя се. Под думата "кръстене" аз разбирам, че всеки ден мисля, чувствувам, вървя, не се спирам на едно място. Пътник съм. Някой казва: да започнем една работа, но да викаме Господа. На мене ли остана да викам Господа? Значи, Господ трябва да си остави всичката работа и да дойде при мен, защото Го викам с моята молитва. Господ, който е зает с цялото битие, трябва да спре работата си и да обърне внимание на мен, защото аз се моля и Го викам. Та в това време милиони като теб се молят на Господа. Тогава, на кого трябва Той да обърне внимание? На кого учителят обръща внимание? На кого Господ обръща внимание? Когато учителят влезе в клас, той обръща внимание на способния ученик, който решава всичките си задачи, приятно му е, че има такъв ученик. Но като погледна на онзи с празната торба и с неразрешените задачи, такъв ученик не ми трябва. Всяка молитва пред Бога трябва да бъде една разрешена задача. Като отида да се моля на Бога, да съм свършил една работа и да искам да ми даде друга някоя. А така, ти си изпил и изхарчил всичките си пари, а като отиваш при Господа, лъжеш Го и казваш: Господи, аз посях нивата, дай ми още десет килограма жито. Каква молитва е тази? Ядеш и пиеш, всичко изпохарчиш, а после искаш по десет кила жито: житарска мярка, около 80 крини килото. В такъв случай, прави са, които въстават против Господа и казват: Няма

такъв Господ, който само да дава, а вие да ядете, да пиете и да пиянствувате. Няма такъв Господ, наистина. Като отидете да се молите на Господа, ще кажете: Господи, свърших работата, която беше ми определил. Той ще ти даде една светла мисъл и докато я занесеш, ти ще пораснеш с един милиметър. Макар и с една хилядна от милиметъра, но ти ще пораснеш. Няма ли растене, няма никаква добродетел. Има ли растене, макар и с една хилядна от милиметъра, има и добродетели. Казвате: толкова малко растене! Че как могат съвременните учени да измерват големината на такива малки величини като атомите, като йоните, като електроните? Някои от тях са по- малки и от една хилядна от милиметъра, те са около една десетомилионна част от милиметъра. А пък един йон - това е една милиардна част от милиметъра. И тези частици съществуват, движат се, имат направление.

Питам сега: кой е онзи вътрешен закон, който регулира материята в света?

Някой от вас ще попитат: как ще се оправят съвременните социални въпроси? Всички социални въпроси са разрешени. Аз съжалявам, че тези въпроси ги разрешават в камарата. Не! В камарата трябва само да се види как са разрешени, а те ги създават и разрешават. Те ги разрешават в английската, в българската камара. Тези въпроси са разрешени от памти века. При мене някога са идвали някои български изобретатели, и някой от тях казва: аз измислих еди-какъв си аероплан. Казвам: този аероплан отдавна вече французите го имат. - Ама измислих нещо ново. - Англичаните отдавна вече са го намислили. Ти по-добре иди при тях да усъвършенстваш твоя уред. Ако пък откриеш нещо ново, гледай да не го е открил друг някой преди тебе. Когато Дарвин откри своята теория за еволюцията, същевременно с него и други някои учени работиха по този въпрос, но Дарвин издаде по-рано своята теория, тогава те казаха: Така е, както Дарвин казва. Но не издадоха своите теории. Въпросът за развитието е разрешен. Начинът, по който трябва да мислим, този

въпрос е разрешен. Начинът, по който трябва да чувстваме, този въпрос е разрешен и най-после, начинът, по който трябва да действуваме, този въпрос е разрешен. Сега ти казваш: чакай да помисля малко, да видя как трябва да постъпя. Как ще постъпиш? Ако ти никога не си имал любов, ако ти никога не си имал сърце, ти никога не можеш да имаш ум. Ако ти никога не си имал един ум, никога не можеш да имаш и едно сърце. Какво ще разберете от това? С други думи казано: ако в твоя организъм никога не е било едно сърце, никога не може да има и един мозък. Сърцето е дошло по-напред, като условие за проявяване на мозъка, за разрешение на въпросите.

Сега у мнозина се явява въпросът: какъв трябва да бъде човек - мъж или жена? Най-първо ще бъдеш жена, после ще бъдеш мъж или най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. Най-първо, когато слезеш от Божествения свят, трябва да бъдеш жена, за да станеш после мъж. Когато се качваш нагоре към Бога, ти най-първо ще бъдеш мъж, а после ще бъдеш жена. И най-после, когато мъжът и жената се съединят заедно, те ще образуват това, което се нарича човек - човек в пълния смисъл на думата. Ако няма мъж и жена, не може да има и човек. Затова всеки човек си търси половината. Всяка жена и всеки мъж си търсят половината. Като намерят една половина, те я премерят и като видят, че не им уйдисва, не могат да се оженят за нея. Казвам: ще намериш една половина, ще я премериш и като не ти уйдисва, ще я оставиш. Щом не ти уйдисва, напусни я. Ще я търсиш из целия свят и като я намериш, ще се ожениш за нея. Това е бракът, това е целият човек. Иначе, ако не стане така, тогава в жененето си хората се намират в положението на онзи американец, който дошло му на ум да се жени и казал на един свой познат: отивам да се жега. Този му казва: Господине, не се казва жега - Не, най-важното в света е жеженето. Не се казва жежене, но женене. - Каква разлика има между жежене и женене? Когато ние не разбираме брака, това е жежене, а когато го разбираме, това е съчетание, това е любов, това е свобода,

това е разбиране един за друг, разбран живот. Мъжете, жените съществуват в света, за да се направят щастливи. Те са проводници на Бога. Когато Бог иска да направи един мъж щастлив, той му изпраща една жена като слугиня, която казва: Господ ме изпрати да ти послужа. Когато Господ иска да направи една своя дъщеря много щастлива, Той й изпраща един мъж добър, който казва: Господ ти изпраща чрез мен един подарък. Твоят възлюбен Баща ти изпраща този подарък. Той ще се поклони, ще си свърши работата и ще се върне назад. Защо са жените? За да направят щастливи Божиите синове. Защо са мъжете? - За да направят щастливи Божиите дъщери. Какъв друг смисъл могат да имат мъжете и жените? Това е идейното учение, така трябва да се разбира. Някой казва: аз ще слугувам. - Ако ти слугуваш и си проводник на великата Божия Любов, след това Господ ще те повиши, ще те направи да разбираш вътрешния смисъл на живота. Ако слугуваш, ще ти слугуват; ако не слугуваш, няма и да ти слугуват.

”И накладоха огън". Аз желая този огън да се накладе и у вас. Под този накладен огън аз разбирам любовта и всички онези, които се греят на тази любов. Този огън, това са учениците, които се учат. Всички онези, които треперят това са хората, които търсят свободата. Свободен е човек да трепери, никой не може да му забрани. Като треперя, аз съм свободен. Когато човек е страхлив и бяга, аз го облажавам, той обича истината. Свободен е човекът, бяга. Ако не бягаше, той не щеше да бъде свободен. Щом той види мечка, бяга, свободен е и ще се освободи. Ако не можеше да бяга, тогава?

И тъй, свободата в света зависи от това, което можеш да направиш, да направиш по избор. Доброто, което можеш да направиш, направи го - свободен си тогава. Щом можещ да направиш доброто, това показва, че имащ любов, имаш и знание. Щом не можеш да го направиш, нямаш нито любов, нито мъдрост, нито знание, нито светлина, нито свобода. Затова, именно се изисква ново разбиране на живота. Сега е дошло времето да се повдигнем, понеже

пред нас седи едно велико бъдеще. Сегашното ваше разбиране вие ще оставите на земята. Като умрете, като отидете на онзи свят, ще ви прекарат през една зона, дето ще оставите всичко непотребно придобито, а с вас ще вземете само малкото посято семенце. С тази малка торбичка ще отидете в другия свят. Сега, аз не зная колко семена ще останат, но това, което остане и се прецеди, това сте вие. Като погледнете към това малкото, вие ще кажете: слава Богу, че е останало това малкото вътре.

И тъй, като ставате сутрин, хванете дясната страна на челото си и кажете: аз искам в дясната страна на челото ми да царува мъдростта, а в лявата - любовта. После хванете носа си и кажете: аз искам в дясната страна на носа ми да царува любовта, а в лявата - мъдростта. После хванете брадата си и кажете: аз искам в лявата страна на брадата ми да царува любовта, а в дясната - мъдростта. Ако досега бихте направили това, вие щяхте да бъдете най-малко талантливи хора. Това, което обикновеният човек изкарва за една година, талантливият го изкарва за един месец, това което талантливият изкарва за един месец, гениалният го изкарва за един ден. Светията, като работи един ден, той изкарва работа за една година. Тъй щото, ако сте обикновени хора, ще изкарвате работа за една година, която работа светията ще изкара за един ден. Казано е, че когато жената преде една година, тя може да носи под мишца това, което е изпрела. Ако сте талантливи, това, което изкарвате за един месец, ще се равнява на работа за една година; ако сте гениални, това, което изкарвате за един ден, ще се равнява на работа за един месец. Ако сте светия, работата за една година ще свършите в един ден. И тъй, пожелавам работата за една година да свършите в един ден. Плюс и минус, две противоречия раждат едно равенство. Два плюса раждат едно отблъскване. Два минуса също се отблъскват, но един минус и един плюс се привличат. Следователно, любовта и безлюбието се привличат; злото и доброто се привличат; вярата и безверието се привличат. Щом знаете това, не се обезсърчавайте от противоположните състояния на вашия живот,

понеже те са условия за работа. Това е вашето поле, в което всички вие трябва да работите. За да работите, трябва да накладете огън.

Сега аз ви оставям, огънят е накладен край вас, и вие знаете какво трябва да правите. Както ви виждам, огънят е накладен у вас, всички се греете, сърцата ви туптят, мозъкът ви мисли, и въпреки всичко това, казвате: какво ще стане с нас? Казвам: преди две хиляди години туриха Христа на кръста, а сега се решава въпросът всички кръстове да се изгорят. Този е въпросът, който сега се решава: всички кръстове, на които са страдали учителите на земята, трябва да се изгорят, за да няма никаква спънка в пътя на човечеството. И всички хора да обикнат Бога, да тръгнат напред, да си подадат ръка и да заживеят братски.

27-ма неделна беседа от Учителя, държана на 3-ти април 1932 г. София - Изгрев.

ЖИВОТ, СВЕТЛИНА И СВОБОДА

Ще прочета осма глава от Притчите.

Сега ще ви говоря върху три неща: живот, светлина и свобода. Това са качества, атрибути, от които мъдростта се определя. Аз нямам предвид това разбиране, което вие имате за живота, нито това разбиране, което вие имате за светлината, нито това разбиране, което имате за свободата. Не че това разбиране, което вие имате, е криво, но то е толкова вярно, колкото е вярно знанието на детето в сравнение със знанието на мъдреца. То е толкова вярно, колкото е вярно знанието и изкуството на младия художник който едва сега започва да рисува и знанието на онзи велик изявил се художник. То е толкова вярно, колкото знанието на начинаещия музикант и знанието на онзи даровит, гениален виртуоз.

В сегашния живот има едно отклонение. В това отношение животът е анормален, светлината е анормална и свободата е анормална Това, което хората считат свобода, то е робство; това, което те считат светлина, то е тъмнина и това, което те считат живот, то е живот на болести, мъчения и страдания. Това нещо аз не наричам живот; то е мътна вода, в която се раждат всички вредни микроби. Това, което хората наричат светлина, то е светлина, в която те постоянно се спъват. Това, което хората наричат свобода, то е свобода, в която те постоянно се измъчват. Сега вие ще кажете: какво нещо е животът. Питайте болния, който постоянно боледува, той ще ви каже какво нещо е животът. Какво нещо е светлината? Питайте слепия, който е ослепял, той ще ви каже какво нещо е светлината. Какво нещо е свободата? Питайте онзи, който я е изгубил. Да се доказват нещата, това значи да ги помрачим. В математиката има доказателства, но ако всички математически доказателства не се преведат в геометрически форми, те остават непонятни за човека. Казвате, че между двама души

има любовни отношения. Какво разбирате вие под израза: любовни отношения? Тези хора обичат да си услужват, единия услужва на другия; един без друг не могат, един за друг мислят и във време на мъчнотия и страдания са готови да се притекат един на друг на помощ. Това значи любовни отношения. Ако те не се притекат на помощ, никакви отношения няма между тях.

Някой път хората се запитват, какво е отношението на сегашния човек към бъдещия живот. Бъдещият живот е непроявен живот. Не че животът не се проявил, но този живот в нас не се е проявил. Когато казваме, че слънцето не е изгряло, това е вярно отчасти само, за нас слънцето още не е изгряло, обаче за други хора, в другата част на земята то е изгряло. Когато слънцето за нас залязва, за други то изгрява. Тъй щото, ние не можем да твърдим, че слънцето постоянно изгрява или че постоянно залязва. Така е само на земята. Има места, дето слънцето нито изгрява, нито залязва. Следователно, когато разглеждаме нещата в света, някога идеите са ясни, някога са тъмни, това е по отношение на онази вътрешна светлина, която имаме. Когато определяме характера на човека, имаме пред вид силите, способностите, които се крият в него. Ние имаме пред вид силите на умствените способности, неговите чувства и неговите волеви действия от създаването на мира и досега. Всичкият този сбор от сили, способности, чувства и прояви съставят характера на човека. Ние имаме пред вид всичко това малкото, което човек е придобивал във всяко едно съществуване. Ако на сегашните религиозни хора им се каже, че човек е съществувал много пъти, те ще те направят еретик. И учените хора понякога са съгласни с религиозните. Като им се каже, че човек е съществувал, те ще те вземат за първокласен невежа. Аз съжалявам всички онези учени хора, които не са съществували; аз съжалявам всички религиозни хора, които не са съществували; съжалявам всички хора изобщо, които не са съществували, а облажавам ония, които са съществували. И сега аз говоря само на онези, които са съществували. Онези, които не са съществували, те

нямат думата сега. Те казват: човек само веднъж се ражда. Да, тия хора са прави само в едно отношение: човек само веднъж се ражда от Господа. В това нещо и аз съм съгласен, но ако разбират, че човек само веднъж се ражда на земята, те имат съвсем криво схващане по този въпрос. Ако те казват, че само веднъж са се родили от майка си, тогава казваме: и птиченцата, и пиленцата само веднъж се раждат от майка си. Ако човек мисли, че само веднъж се е родил в този живот, тогава няма никаква разлика между него и една кокошка. Разликата седи само в това, че човек се е родил много по-рано от кокошката, той е съществувал по-рано от нея. Това е твърдението на някои велики хора, които някога са съществували на земята. Това е твърдение на онези, които имат знание. И най-после, казва се, че се е родила кокошката. Обаче, по закона на еволюцията кокошките са дошли по-рано от човека на земята. Обаче да се роди по-рано и да се събуди по-рано, не е едно и също нещо. Който се е събудил по-рано, той се е родил по-рано. Бедните хора се събуждат по-рано от богатите, но са бедни; богатите се събуждат на обяд, но са богати. Значи, събуждането е едно нещо, а ставането, то е онова, което човек съдържа в себе си, то е събуждането.

Казвам сега: мъдростта седи в това, ние да напуснем областта на спора. Ако е въпрос за спор, и той си има мястото. Някой започне да доказва нещо, и ако не приемат неговите аргументи, той удря на масата, или казва на своя събеседник; ще ти ударя един в носа или ще те поваля на земята. Той мисли, че по този начин лесно ще се свърши работата. Така и аз мога да накарам всеки да повярва в каквото искам, но това не е наука. Това е техника. Тъй щото, много хора мислят като клина: забил се един клин в едно дърво и казва: виждате ли колко дълбоко се забих в това дърво, да ме помни. Чукът, като чул какво казва клинът, отговорил: ти влезе надълбоко, но благодарение на мене. Ако не бях аз да те накарам да влезеш вътре, щеше да видиш ти как се влиза. Чула ги ръката и казала: не се хвали, вие и двамата сте хвалковци. Ако не бях аз да вдигна чука, нито клинът щеше да влезе

вътре, нито чукът щеше да има силата да го забие. Най-после човекът се обадил: спрете, не спорете повече, всичко това аз направих. Сега често и съвременните хора казват: Господ направил това, Господ направил онова. Те сами направили много работи и ги приписват на Бога, който даже не е сънувал това, което те му приписват. Като казвам, че Господ не е сънувал даже това, което хората му приписват, имам пред вид глупавите техни работи, които приписват на Бога. Глупавите работи не съществуват за Господа. Има един свят, в който Бог абсолютно не се меси. Аз наричам този свят, свят на човешкото въображение, свят на човешкото преценяване, свят на човешката гордост, свят на човешкото тщеславие, свят на човешкото безумие. Този свят Господ го е изоставил. Кой как влезе в този свят, нито го съдят, нито го укоряват, но човек сам си приема заплатата. Който влезе в този свят, той няма право да се оплаква никому. Той сам си е приел заслуженото, никой не го съди. И като излезе от този свят, пред вратата седи един ангел и му казва: слушай, каквото си видял там и каквото си чул, никому нищо няма да казваш. Кажеш ли някому нещо, пак ще намериш същото място. Сега хората искат да знаят какво нещо е безумието. Ние не.се интересуваме от безумието: Какво нещо е страданието. И от страданието не се интересуваме. Какво нещо е мъчението. И от мъчението не се интересуваме. Какво нещо е грехът. И от греха не се интересуваме. За тия отрицателни неща не се интересуваме. В света има един закон на съвпадение. Съвпадението донякъде изразява истината. Например, в английския език има две думи, които имат точно обратно значение на това в българския език. Дали англичаните взеха тия думи от българите, или българите от англичаните, не се знае. Например, думата син на английски означава грях, а на български означава син. Това, което за англичанина е грях, престъпление, за българина означава неговия възлюбен син. Тези думи се пишат по един и същи начин, само на български език има един Ъ, иначе те се произнасят по един и същи начин. После, на английски език има една дума сън, която означава

слънце, а на български означава сън, да спиш. Произношението и на двете думи е едно и също. Питам: как е станало това съвпадение, че тия две думи на английски и на български език да имат точно диаметрално противоположно значение. Смисълът им е диаметрално противоположен, а произношението и на двете думи е едно и също.Сега, върху изключенията няма да се спирам, защото има закон за изключенията. Вие трябва да изучавате физиката, с модерните твърдения на учените, да видите кои са причините за изключенията. Съвременните учени казват така: ако едно тяло се движи в пространството върху известна плоскост по-бързо от светлината, то ще се огъне назад, т.е. наместо да се огъне навътре, ще се огъне навън. Ако това тяло се движи по-слабо от светлината, то ще се огъне навътре. Питайте учените защо е така. Не че аз не зная, но няма сега да се спирам да обяснявам, а това си има своите причини. Тъй щото, ако дадено тяло се движи с бързина по-голяма от светлината, то ще се огъне навън, ако се движи с бързина по-малка от светлината, то ще се огъне навътре. Това тяло, което се движи с по-малка бързина, ще придобие едно качество, а това тяло, което се движи с по-голяма бързина, ще придобие друго качество. Ние прилагаме този закон когато изучаваме човешкото тяло. От бързината, с която се движат частиците на човешкото тяло, зависи как ще се сформирува самото тяло на човека. Огънатите и изпъкналите части на човешкото тяло зависят от бързината на човешката мисъл, от интензивността на човешките желания и от интензивността на неговите постъпки. Ако някой човек е крайно енергичен, ръката му ще бъде корава, мускулеста, без никаква мекота. Ако някой човек няма топлина в себе си, няма чувство на състрадание, мускулите му ще станат корави и той ще бъде готов за първокласен пехливанин, вследствие на което у него ще се яви желание да се боксира. Ако питате защо е така, аз мога да го обясня толкова, колкото англичанинът може да ви обясни защо думата син означава на английски престъпление или грях, а на български език означава син. Или защо думата сън на английски

означава слънце, а на български – сън, почивка. Може би, както се изменят цветовете, така се изменят и думите в езика. Може би тези думи преди 200 години да са имали едно значение, а сега имат точно противоположно значение. Сега да се върнем към въпроса за мъдростта. Мъдростта сама по себе си носи живот, или с други думи мъдростта носи всички онези условия, при които животът може да се прояви. Мъдростта носи в себе си всички онези условия на светлината, при които знанието може да се прояви. Тя носи в себе си и всички онези условия, при които свободата може да се прояви, за която днес хората жертвуват и живота си. Тя е идеал за тях. Ако днес хората умират за свободата, те не търсят онази политическа свобода. Те търсят нещо по-идеално. И ако един човек придобие живота, свободата и светлината в пълния смисъл на думата, той ще се освободи от всичките си страдания и мъчения. Той ще се освободи веднъж завинаги и от положението да бъде сиромах. Казвате: как може така? В човека се крият известни сили и способности, които Бог е вложил в неговата душа. В невидимия свят ангелите издават един вестник, тиражът на който е повече от сто милиона. Сега, дали ще вярвате в думите ми, аз от това не се интересувам, защото целта ми не е да ми вярвате. Аз искам да мислите. Вие считате ангелите нещо отделно от хората. Не, ангелите често идват на земята между хората. Понякога аз съм срещал ангели тук на земята, облечени с шопски дрехи, с калпаци големи на главата и ги питам: какво търсите тук? Събираме оттук сведения за нашия вестник. Ние черпим материал за нашия вестник от земята. Може да ви шокира това нещо, как е възможно един ангел или един архангел да слезе на земята? В природата съществува един закон, който тепърва ще го изучавате. Когато на един ангел от небето му се роди син, той го изпраща на земята във форма на круша или ябълка или слива, да се учи. Та всички плодове, които вие ядете, ябълки, круши, сливи, череши и тем подобни, са все ангелски синове и дъщери, изпратени на земята да се учат. Синовете на архангелите пък, това са вашите волове и говеда,

овци, които вие храните и използвате. Питате вярно ли е всичко това? То е по-вярно, отколкото това, че вие сега сте при мене. Ако Бог, който е направил цялата вселена, можа да изпрати своя възлюбен син между хората, да приеме от Божествена, човешка, рабска форма, защо ангелите и архангелите да не изпратят своите синове и дъщери във форма на плодове и животни? Казано е в Писанието, че Бог толкова е възлюбил света, че изпратил своя Единороден Син, да спаси човечеството. Знаете ли какво нещо е човешката форма в сравнение с Божествената? Тя е рабска, най-дребната форма, каквато можете да си представите. Мислите, че тази форма, която сега носим, е някакъв келепир? Не е въпросът да се разсъждава за формата на човека, но казвам: че той се е изправил на двата си крака, това още нищо не значи. Не е някакъв келепир човешката форма. Има нещо хубаво в човека, но то още не е проявено. В него има нещо още непроявено. Казвам, обаче не е външната форма, която унижава човека. Вътрешното унижава човека: неговите нечисти мисли, желания и постъпки – те го унижават. Много животни в света, много волове, крави, коне, много рогат добитък седят десет пъти по-високо от някой учен професор, както и от някой виден проповедник Те са по-високо не по форма, но по интелигентност. Много волове, които днес орат в България, някога са писали много философски съчинения, цели томове, цели трактати са писали по известни въпроси. Та когато се казва, че мъдростта се освещава, ние трябва да различаваме пътищата на тази мъдрост. Всичко, което е създадено в природата, има дълбок смисъл. Понеже всичко това е излязло от Бога, то има цена за разумния човек. Най-малките неща имат цена. Носът на човека, например, има толкова значение, колкото и целият човек Защо? Ако носът на човека се махне, той веднага погрознява. Окото на човека има толкова съдържание и значение, колкото и самият човек. Ухото на човека има толкова значение, колкото и самият човек. Същото може да се каже и за пръстите, и за всички удове на човешкия организъм. Ако се отреже един пръст от човека, той осакатява, обаче,

когато всички удове присъстват на своето място, всичко в човека е хармонично. И понеже хората нямат това високо, благородно и възвишено разбиране за живота, те секат и дърветата, и горите, и после се чудят защо светът не се оправя Те изтезават своя добитък, колят пуйки, кокошки, овци и после се чудят, защо става това безредие, защо идат страданията в света. Не само това, но понякога те изтезават и себе си. Всичко върви диаметрално противоположно в две посоки. Това се дължи на факта, че на земята съществуват две раси, които са диаметрално противоположни в своите разбирания. Едната раса аз наричам каиновци, а другата е създадена от Авела и Сита – авеловци и ситовци. Каиновците се отличават по това, че те казват за хората: да обесим този, да го затворим, да го изключим и т.н. Такъв е техният език. И днес те имат предимството, понеже Каин уби брата си, та докато дойде Сит, Каин се наплоди на земята и взе преимуществото. И днес всички, които управляват света, са все каиновци. Когато дойде Сит, ситовци станаха работници, да работят на земята. Те бяха родени от една майка, но от двама бащи. Окултната наука казва, че когато Адам бил в рая, вън от рая съществувала друга една култура, друга една раса, която е причина за съгрешаването на първите хора в рая. Вие можете да четете тези окултни твърдения, а дали ще вярвате или не, то е друг въпрос. Не само тогавашните учени са казвали това, но и много от сегашните учени поддържат същото, но не смеят да кажат истината. Та Каин се учил при тази външна раса. Тези хора от външната раса са си служили с големи насилия, на които и Каин се научил. И най-после от тях той придобива тщеславието и казва: всичките овци трябва да дойдат в моите ръце, заради което убил брата си Авела, който бил овчар В Писанието се казва, че причината за убийството на Авела била завистта на Каина, че жертвата на брата му била приета от Бога, а тази на Каина не била приета. Може и този мотив да е причината, но и тази причина е мотив за убийството – желанието на Каина да вземе всичките овци на Авела в свои ръце. Сега може да ме питате, защо е така. Така е, за да

се прояви в света нещо по-велико от това, което Каин е разбирал. Ако природата или Бог е допуснал греха в света, не мислете, че това е някаква слабост. Той е допуснат, за да се прояви друга една черта, да се покаже какво може Божията мъдрост, всичкото зло на света да го превърне във висше добро за човечеството. Всички онези, които вървят по пътя на любовта, ще проверят тези неща. Аз говоря истини, които всички ще проверите. Аз говоря на онези, които не сега са се родили, но които са били родени в миналото и сега пак ще се явяват в света. Някой може да каже, че е много казано. Обаче, там в осмата глава на притчите е казано: "веселих се в Неговата обитаема земя и наслаждението ми беше с человеческите синове." Не се говори за тази обитаема земя, която днес хората населяват, те са живели на друго място. Синовете човечески са тези, които постоянно идат на земята. Кои са тези човечески синове? Някои ги наричат ангели. Ако четете Сведенборга, ще видите, че той изкарва ангелите произлезли от една предшествуваща човешка раса. И от сегашната раса има кандидати за ангели. Онези, които стават ангели, придобиват знание и мъдрост. В онзи свят има доста празни места за онези, които ще станат ангели. Ще кажете, че това е много казано. Не, ни най-малко не е много, това е най-малкото, което може да се каже. Питам: ако едно дете, което влиза в първо отделение, мисли да свърши университет и да стане министър председател в България или в Англия, това не е ли много казано? Идеал е това! Защо да е смешно за един човек от земята да се стреми в 20-30 години да стане ангел? Обаче, за да стане ангел, той трябва да има един ум не като сегашния. Той не трябва да има сегашните вярвания в главата си, нито някакви слабости. Тъй като говоря, аз не искам да засегна вашите вярвания, защото аз зная, че в миналите си съществувания вие сте имали съвсем други вярвания, друго верую, а за в бъдеще няма да вярвате в това, което днес вярвате. Не че сегашните вярвания не са прави, но те представят една малка пъпчица. Всяка една пъпчица трябва да цъфне, да даде плод, за да видите съдържанието на вашето верую. Ние говорим за любовта.

Любовта в сегашното човечество е една пъпка. Любовта ви още не е разцъфтяла; животът ви още не се е разцъфтял; светлината ви още не се е разцъфтяла. Те са в зародиш, те са една пъпка, която чака своето време, което ние наричаме идване на царството Божие на земята. Тази земя трябва да мине през огън, да се очисти и всички грешни хора да се изправят. От тези грешни хора няма да остане помен: нито от техните картини, нито от техните произведения, всичко е до време. И болници, и къщи, и църкви, и на младите булки огърлиците, всичко това ще отиде. Казвате: страшно е. Не, аз казвам когато една болница е служила за болни хора около 30 години, дето са минали разни болести, проказа и ред други, тя трябва да се изгори, нищо да не остане от нея и след 20 години на това място да се съгради църква. Казвате: де ще отидат лекарите? Как така? Ще има нужда пак от лекари, но лекари за здрави хора. Лекарят трябва да каже на здравия човек още преди 20 години, че го чака някаква болест, чийто зародиш е в него и той да вземе мярка, да я предотврати. След това той ще си заплати, както, ако беше болен. Лекарят ще му даде един цяр да си го употребява и да се предпази от болестта. Той ще му даде някаква течност, някакъв елексир, от който да употребява сутрин, на обяд и вечер по една капка. Така да продължава десет дни наред и болестта няма да се яви. Кое лекуване е по-хубаво: сегашното или тогавашното? – тогавашното, разбира се. Тогава хората няма да бъдат болни. Всяка болест ще се лекува най-малко 20 години и ще се предотврати явяването ѝ. Съвременните хора, като заболеят, тогава плащат на лекаря. За лекуването, хората преди да заболеят, ще плащат на лекаря да ги предпази от заболяване. Един млад момък се страхувал от мечка и една баба му казала: синко, да ти бая да те не яде мечка. Той ѝ казал: бабо, по-добре ми бай да ме не среща мечка, а не да не ме яде.

Казвам: сега ви трябва един нов начин за разбиране. Ние искаме да подобрим живота си при сегашните условия, както сега съществува. Всяко крайно неразбиране, всяко противоречие

произтича от онези вътрешни материални интереси. Богатият и сиромахът не могат да се спогодят чисто на материални условия. Обаче, богатите могат да се спогодят със сиромасите. Как? Богатите да повикат сиромасите при себе си, и да им кажат: да разделим богатството си. Аз говоря за онези богати, които са съществували в миналото, но онези богати, които сега се раждат, те нямат право. Аз говоря и за онези сиромаси, които са съществували в миналото, а тези, които сега са родени, те нямат право. Та богатият да извика своя беден брат и да каже: Братко, аз имам два милиона, ето на тебе един. Този беден да извика един свой брат, пак беден и да му каже: Братко, аз имам един милион лева, на ти на тебе половината. Двамата от своя страна да извикат по един беден брат и да кажат: братко, ето и на вас половината от това, което имаме. Четиримата да направят същото от своя страна с други свои бедни братя и т.н. Казвате: ако направя така, аз ще осиромашея, ще оголея. Питам: кой богат човек досега не е осиромашал? Кой богат човек не е оголял? Ако някой спори против този нов начин на разсъждение и каже, че тези нови явления са анархия, че не са прави, нека ми покаже един правоверен, или един богат човек, и то от хиляди години насам, който досега не е оголял, главите на всички богати хора са все оголели и са останали само кости. Отивам един ден в един манастир и намирам в една стая много черепи на различни духовни лица. Взимам един от тези черепи и турям вътре една свещ. Гледам, тази глава не мяза на попска. Питам духа на този човек: ти поп ли беше? - Разбира се, че бях поп. – Ами как влезе тази твоя глава в попщината? Тя не е попска глава, тя е глава на един харамия. Казвате: защо да е на харамия7 Казвам: там, дето се намира религиозното чувство на главата у този човек тъкмо на това място главата е дебела около половин сантиметър. На това място няма никаква светлина. Обаче там, дето са разрушителните способности, кражбата, омразата, на това място главата на този човек е тънка, светлината на свещта прониква навън. Казвате: каква трябва да бъде главата на човека? Главата на човека трябва да свети отгоре, а

не отстрана В духовния свят никак не позволяват прозорците да бъдат отстрани, а само отгоре. Който няма прозорци на главата си отстрани, а има прозорци отгоре на главата си, той е набожен човек. Може да има прозорци отзад и отгоре, но не и отстрана. Който иска да си направи прозорци отстрани на главата, може да си направи, но трябва да знае, че през тях ще влизат крадци и разбойници – нищо повече. С това искам да ви покажа, че човек не зависи изключително от главата си, не само тя е, която го определя, но тя играе важна роля в живота на човека. Когато един юнак носи своето оръжие, силата му не седи само в неговото оръжие. Той може да носи патрони, пушки, мечове, но това са само средства. Силата му седи в неговия ум. Като се погледне главата, ръцете на човека, това са все средства. Ние виждаме какъв човек седи зад този нож. Добрият човек и ножа ще употреби на място, той няма да го употреби за зло. Всеки човек все трябва да има един нож. И когато Христос беше с учениците си, Той им каза: вземете един нож, един е достатъчно. И те Взеха един нож. Защо? Някои искат да бъдат миролюбиви. Не, в света не може да има мир, докато грехът царува. Какъв мир може да има сега? Казвате: как трябва да се обичаме7 Не можеш да обичаш един човек на проказата. Не можеш да обичаш един човек на лудостта, не можеш да обичаш един човек на престъпността. Престъплението не може да се обича. То не е човешко. Ти можеш да обичаш само това, което е Възвишено и благородно. Има известни форми у човека, които не можеш да обичаш. Най-първо човек трябва да създаде от себе си една Божествена форма. Лицето на човека, неговото тяло – всичко това трябва да се изправи. От него трябва да лъха онзи Божествен лъх. Той трябва да бъде като някое цвете. Кое ви привлича, да отивате при цветята? Нали тяхното благоухание. Отидете ли при едно кокиче или при една роза, те отдалеч още разнасят своята миризма. Същевременно и тяхната красива форма ви привлича. Ето, скоро ще цъфнат цветята и ще видите кое ви привлича. Вижте, колко са красиви техните форми.

Та казвам: хубавите мисли и хубавите желания и постъпки създават красивите форми у човека. Кривите и правите линии в геометрията имат известно значение. Ако разглеждате линиите в геометрията, ще видите, че известно престъпление може да се извърши само при известни геометрически форми и при известно съчетание на криви, счупени и прави линии. Вземете главата на змията, тя има голяма широчина, но няма височина. Нейните уши почти са свързани, лицето й също е почти свързано с гръбначния стълб. Тя представлява нещо цяло. И затова по-жестоко същество от змията няма. Който е опитал нейните зъби, знае това. Тя като хване жабата, последната може да кряка, колкото иска, змията не се интересува от това. Мислите, че жабата е много благонадеждна. Не, и тя е един материалист, философ. Тя като види един мравуняк, гълта мравите на общо основание. Затова, змията, като я хване, и тя я гълта, като й казва: чакай да видиш, как ти гълташ мравите. Като я хване за крака и я глътне. И жабата гълта, но и змията нея гълта. В природата съществува един закон: не можеш да избегнеш последствията на твоите постъпки. Бог, като направи първия човек, макар да му вдъхна дихание от себе си, като съгреши този първи човек, макар че той казваше, че жената била виновна, това-онова и после се разкая, но Господ ни най-малко не му прости. Той го изпъди вън от рая. Вие казвате: повикайте този син, нека се разкае. Бог изпъди своя син, а днес някой баща не може да изпъди сина си. Бог изпъди и Адама, и Ева от рая, и двамата ги изпъди навън. И след това тури един ангел при вратата, да пази, да не се върнат, като им каза: идете сега в света, там да се учите. Вече осем хиляди години, и ние не сме в рая. Значи не разкаяние, а поправление трябва, изправяне се изисква от съвременните хора. Докато човек не се поправи, той не може да се разкае. Като се поправи, той ще се разкае. И сегашните хора, като направят едно прегрешение, казват: Господи, ще се разкаем. Не, не разкаяние, но изправяне трябва. Човек трябва да изправи своите мисли, своите чувства, своите постъпки и своите желания. Силата на

човека седи в това, да изправи себе си. Страданията, които претърпяваме, показват, че ние сме хора, които не се изправяме. Като правих своите научни изследвания из България, срещам един стар българин, който ми казва: много будала човек съм бил аз! – Защо си бил будала? Едно време бях слуга при един много богат господар, който имаше пари цели торби, хем все злато. Аз ги поглеждах и ги предавах на господаря си. Казвам си, да бях си взимал сегиз-тогиз по малко злато, днес нямаше да опъвам каиша, но тогава исках да бъда набожен, да не правя престъпления. Казвам му: ти си постъпил тогава много добре. Ако беше взел торбите, тогава именно щеше да опъваш. – Как щях да опъвам? – Колко торби щеше да вземеш? – Четири. – Ако беше взел тези торби, Господ щеше да каже да ти ги вържат на врата, да те съблекат гол и да те пуснат в морето. С тези торби щеше да отидеш на дъното на морето и от тебе нищо нямаше да остане. Така прави и Господ в живота. Той казва: вържете откраднатите торби на врата на хората и ги пуснете с тях в морето. Съвременните хора нямат разбирания. Един турски ходжа искал да морализира един младеж, който много пиел, та му казвал: ти не трябва да пиеш, защото лошо те очаква на онзи свят. – Какво ме очаква? – Всички тия бъчви, от които си пил, ще ти ги окачат на врата и постоянно ще ги носиш. – Ама тези бъчви пълни ли ще бъдат? – Пълни, разбира се. – Тогава нека ги окачат, нека окачат колкото бъчви искат на врата ми, ще има поне какво да пия. Те ще си имат канелки, които от време на време ще си отварям и ще си пия. Казвам: и това са разсъждения. Много от съвременните хора разсъждават по този начин – а ла турка. Та привеждам този пример на стария българин и казвам: ти навярно искаш да бъдеш като този млад човек, който обича ракията, та е готов и на онзи свят да окачат бъчвите на врата му. Парите нищо не допринасят. Ти благодари, че не си откраднал тези четири торби със злато, защото, ето на, виждащ, имаш четири деца, всички са здрави, умни, добри. – Да умни са децата ми, добре се учат, но аз зная с какъв зор ги изгледах досега. Съжалявам, че нямах повече пари. – Ти

благодари, че не си откраднал четирите торби. Ако ги беше взел, децата ти щяха да бъдат болни, хилави, за нищо неспособни, пък и бабата ти отдавна щеше да замине за онзи свят, и от вас нищо нямаше да остане. - Не казвай така. Тогава, благодаря на Бога, че така е станало. И наистина, здравето на неговите деца зависи, именно, от този морал, който бащата е имал. Това само го ползува. Тъй щото, не е само да вярваме в Бога, това още не е верую. Изискват се отношения на любовта. Любовта изисква жертви, да направим нещо в света за Бога. Кажете ми, какво е направило съвременното човечество за Бога? И най-после, кажете ми, какво са направили за Бога всички онези, които днес проповядват християнството? Нищо не са направили! За себе си направиха много, но за Бога нищо не са направили. И като дойдем до онези вярвания, ние мислим, че много сме направили. Казвам: и които вярват, и които не вярват, всички вървят по един утъпкан път.

Сега, като ви говоря, аз нищо не печеля, не зная какво вие печелите. Някога, като се говори истината, хората се страхуват, защото ще страдат. Не е въпросът в това, но трябва да знаете, че страхът е внесъл робството в света. Ние не смеем да кажем истината, но не можем и да благодарим на Бога за онова, което имаме. Вие съжалявате, че не сте богати хора, но богат е само онзи, който има знание и който е умен. Земята е пълна със злато, земята е пълна със скъпоценни камъни, но същевременно земята е пълна и с ред блага, които се съдържат в растенията. Ако искам да стана богат, аз имам всички условия за това Аз зная известни растения, които могат да лекуват всички болести. Аз зная известни растения, които съдържат в себе си жизнения елексир, с помощта на който може да се продължи животът. Ако отида в Америка, там има богати американци, които страдат от някаква неизлечима болест, и ако искам да стана богат, ще се условя с някой болен богаташ и ще го излекувам, ако ми даде два-три милиона от своето богатство. Достатъчно е да капна две-три капки от този елексир, и той ще оздравее. Но ако този човек е

престъпен тип и продължа живота му, какво съм направил с това? Добро ли е това? Тъй щото, аз мога да продължа живота на всеки човек, но има друг един по-важен закон, а именно, че трябва да го науча първо да живее добре. Ако продължа живота му, а не съм го научил да живее добре, нищо не съм направил. Не че не мога да го науча да живее добре, но време се изисква за това. Аз мога и на сила да го заставя да живее добре, но това вече е един механически начин. Следователно ако с пари ти искаш да повърнеш живота на един човек, ти ще направиш едно престъпление. Ти ще туриш този човек в престъпление. Казват: "Защо да не се помогне на човечеството?" Ние сме готови да помогнем на човечеството, но то трябва да измени своя начин на живот, без да се изнасилва. Аз съм готов и на лекарите да кажа кои са тези растения, но те веднага ще турят монопол на тях и ще кажат: не се позволява никой да се ползува от тези растения. В такъв случай оставям като дойдат разумните хора, те да ги намерят и да ги използуват. За нас не е толкова важен физическият живот, да живеем дълго време на земята. Има един живот по-красив, и ако ние още седим на Земята, друго нещо ни заставя да направим това. Ако някой седи в затвора, то е само заради затворниците, че му е жал за тях, а не за самия затвор. Той седи там за любимите същества. Казвате: "Там, в онзи свят, има ли нещо като затвор?" Няма затвор, но този свят не може да се сравни с външната природа и с бъдещите условия. Животът, който се проповядва, не е като един затвор. Той е свят, в който няма никакво гниене, в който няма никаква отвратителна миризма, в който владее пълна хармония и чистота. В онзи свят няма въздух, няма прах, няма микроби. Там всичко е напълно хармонично.

Планините не са разхвърляни както тук, на Земята. Реките на земята не текат правилно; моретата също така не са направени както трябва Нашата Земя е грешна, тъй щото и моретата, и реките, които тя има, са подходящи за нея. После, и самата вода, която пием, е много нечиста, много животни са оставили в нея своите изверження.

Във водата на онзи свят не живеят абсолютно никакви животни. Като пийнете от водата на онзи свят, тя има такова свойство, каквото е свойството на винцето, което българинът обича да пие. Както българинът започва да пее като пийне от винцето, така и вие, ако пиете от водата на онзи свят, ще започнете да пеете. В онзи свят всички хора са весели и радостни. Вие не можете да намерите там нито един човек замислен, нито очите му подпухнали, нито главата му сплескана. Лицето, носът струват милиони. И всяка една усмивка също струва милиони. Когато човек на земята се усмихне, той си казва "Дали съм се усмихнал правилно." А у хората очите не са както трябва. Като погледнеш един човек, ще видиш, че или очите са разногледи, или дупчиците на носа са по-малки, или по-големи, или устата някъде хлътнала и изкривена, или мустаците вирнати нагоре, или брадата неправилна и т.н. В онзи свят, обаче, всички хора работят, но ръцете им са като кокони. Те малко работят, но много се благославят. И там има ниви, но там житото не се сее като тук, на земята. И зрънцата на тяхното жито са големи, като нашите праскови, и също така е сочно. Достатъчно е да вземете само няколко зрънца, за да се наядете. Няма нужда да го печете, да го мелите, да се грижите за хляб. За през цялата година винаги има прясно жито. Обаче, на земята не е така, понеже хората не са дошли на тази степен на развитие. Те са хора на отрицанието. Казвате: "Това не може да бъде." Значи можете да правите престъпления, можете да бъдете престъпник, а не можете да правите добро. Казвате: "Какво има на онзи свят само Господ знае." Че само Господ знае, и аз зная това, но и аз мога да науча от Бога това, което Той знае. Питам: "Кой подбужда учените хора към работа, към изследвания? Господ ги подбужда. Ако погледнете един учен човек ще видите, че над главата му седят най-малко десет същества, които всеки ден хлопат отгоре му, и казват: "Ще учиш! Ще работиш!" Тези десет души хлопат, само и само да го събудят. Някой път някой учен седи, мисли, мисли и най-после казва: "Не мога да разреша този въпрос. Не мога да разреша тази задача!" Те

му хлопат, подбуждат го и най-после, като му светне някоя мисъл те разрешат въпроса, а той казва: "Цели 20 години съм се напъвал, докато разреша този въпрос." Но какво са говорили на този учен човек тези същества, той не казва. Той счита за унижение да каже, че се е учил отнякъде. Затова казва: измислих, открих най-после това нещо. И понякога, за да си даде по-голям авторитет, той туря накрая на неговия писмен труд от кои учени и капацитети се е ползувал, като че им благодари, че от тях се е ползвал и т.н. Аз уважавам всички капацитети в света, но казвам: Хората на земята са деца, които тепърва трябва да се учат от Божията мъдрост. И всички вие, които ме слушате, най-първо трябва да разберете по кой начин трябва и може да се продължи животът. Ако носът ти е сплескан долу и къс, и животът ти ще е такъв. Ако гърдите ти са сплескани, ако челото ти е сплескано и ако стомахът ти е сплескан, тогава и от тебе нищо няма да остане. Стомахът съответства на твърдата почва в живота. Човек трябва да има почва, върху която да ходи. Когато мислиш за стомаха си, ще мислиш за земята и нейните съотношения, да разбираш качествата на твърдите вещества. Когато дойдеш до реките, моретата, ще мислиш за своето кръвообращение. Ако мислиш за тези закони и кръвообращението ще бъде в тебе правилно. Когато вятърът духа и мислиш за законите на това дихание, ще разбиращ и законите на твоето дишане. Ако разбираш гръмотевицата, електричеството и магнетизма, ще разбираш и законите на твоя мозък, както и неговото устройство. Сегашните учени хора не могат да направят връзка между стомаха и земята, между реките, водата и кръвообращението, както и биенето на пулса, между духането на вятъра и дихателната система, между електричеството, магнетизма и мозъка. Те считат тия неща външни, а човек, като че е паднал отнякъде. Докато е на земята, човек ще помага на всички растения, ако иска да се ползува от тях.

Сега ще дам няколко правила на онези от вас, които искат да ме слушат. Който има развален стомах, ето какво да направи: да си купи две стомни и всеки ден да носи с тях вода, с която да полива по

десетина-двадесет дръвчета в градината си било или в някоя близка гора. Ако продължава да прави това една-две години, той абсолютно ще излекува стомаха са Това могат и лекарите да препоръчват на своите пациенти. Който пък страда от сърце, има някакво сърцебиене или кръгообращението не става правилно, на него препоръчвам следното: в продължение на една година, като ходи на разходки по планини, да се заема да изчиства изворчета, или някои малки рекички. По този начин и кръвообращението му ще се възстанови. Щом се възстанови кръвообращението, и той ще се излекува. Който пък има слабо дишане и се страхува да не умре от туберкулоза, нека се качи на един висок планински връх и там да поседи известно време, особено когато духа вятър. Понякога вятърът може да ви обърне, да ви търколи на земята, кажете: много хубаво е това. Аз съм доволен, че вятърът ме обърна, вятърът с това иска да ви каже, че ви трябват малко грапавини, падания и ставания, за да придобиете малко ловкост. Да не ви е страх от вятъра. Като ви поогъне малко, вие казвате: страх ме е да не се простудя. Никой досега не се е простудил от вятъра, но от страх се е разболял.

Ще ви приведа един пример, да видите какво нещо е внушението между съвременните хора. То е един анекдот за чумата, която отивала в Багдад. Срещнал я един пътник и я запитва: де отиваш с тази коса? - Отивам в Багдат, да покося хиляда хора. Прати ме Бог да ги взема и заведа на онзи свят, там да ги съдят. Като се върнала чумата, същият пътник я срещнал и я запитал: свърши ли работата си? – Свърших. – Колко души умряха? – 20 хиляди. – Защо, ти нали каза, че ще вземеш само хиляда души? Какво стана, че отидоха толкова много? - Аз взех само хиляда, а останалите 19 хиляди умряха от страх. Казвам: ужасно нещо е страхът, ужасно нещо са впечатленията, които остават в съзнанието на човека. Има ред статистики, които показват какво върши страхът и какво вършат впечатленията. Един господин в Ню-Йорк го заболял нещо единият крак и се лекувал при един, втори лекар, но никой не могъл да му

помогне. Обаче всички лекари виждали, че този човек няма никаква органическа повреда в крака, а той изпитва ужасни болки, като че ли кракът му е счупен. Най-после той извикал един лекар, който се занимавало с новите методи на лечение и му разказал болката си. Като го прегледал, лекарят казал: нямаш никаква органическа повреда, но не си ли видял преди няколко години някой човек, на когото кракът да е бил счупен на това място? Болният веднага си спомнил, че преди шест години, като бил на гарата, видял един работник, който паднал от трена и строшил крака си на същото това място, дето усещал той болка. Тъй щото, той е заболял от самовнушение. Според закона на внушението и доброто, и злото се предава. И добрият човек може да направи една лоша постъпка, както и лошият човек може да направи нещо, което да спаси човека, макар и несъзнателно. Някой човек, например, е престъпник, обаче вижда, че един добър човек прави някакво добро. Тази мисъл за доброто работи в този престъпник и ще видите, че след пет-шест години тази мисъл проработва в него и той желае да постъпи като добрия човек. Следователно, в света ние сме фактори, ние сме проводници на Божествените мисли и енергии. На това се основава създаването на някой университет, или гимназия, или академия, или някаква колегия – тяхното съществуване зависи от учените и добрите хора в тях Църквата зависи от добрите свещеници. И ще ми разправят след това, че един свещеник може да бъде лош човек, но той като проповядва Словото Божие, пак ще може да влияе на своите пасоми. Не, свещеникът трябва да има добър живот. Професорът в университета трябва да бъде знатен, да се въодушевяват от неговото знание. Ако всички професори са глупаци в университета, такива ще бъдат и студентите. Та във всяко училище, каквито са учителите, такива са и учениците. Във всеки дом, каквито са майката и бащата, такива са и децата. Каквито са свещениците, такива са и богомолците. Каквито са управниците, такъв е и народът; какъвто е народът, такива са и управниците.

Сега, аз не ви говоря това за обезсърчение, но казвам: който разбира, това е възможност за него. Ти всякога можеш да изправиш живота си. Няма болест, няма недъг, няма престъпление в света, което да не може да се изправи, или което да не се измие. Обаче, знание трябва на човека. Бог не ни съди, защо сме направили престъплението, но защо не го изправяме. Най-черните престъпления на човека могат да се простят, ако той ги изправи. Как ще се изправи? Ще отиде на мястото, дето е вършил престъплението, и там ще го изправи. И не само там да спре, но оттам насетне той трябва да употреби живота си за повдигане на човечеството, за повдигане на своя живот. Досега вие сте достигнали до степента да обичате майка си, баща си, брата си и сестра си, както и някои ваши приятели, но оттам нататък казвате: не мога да обичам другите хора. Не, вие трябва да обичате другите дара, както майка си и баща си, и както сте готови да се жертвувате за своя приятел, така трябва да се жертвувате и за другите хора. Другото и животните го правят. Даже някои животни го правят по-добре и от хората. Казвам: съвременната цивилизация е турила хората в едно особено положение, вследствие на което от известни икономически съображения те мислят по-добре, но методите им са криви. Вземете, например, православната църква проповядва Христовото учение по един начин, католическата църква по друг начин и в резултат се създават такива противоречия, че като дойде Христос един ден, Той ще се чуди сам как е възможно такова едно учение, от такъв велик Учител, да има диаметрално противоположно разбиране. Католиците изпогориха света, за да поддържат Христовото учение. Защо? - Разбиране. Католиците казват: ние спасихме църквата. Питам: каква нужда има да се спасява една църква? Каква църква е тази, която трябва да се спасява с избиване на хора? Това не е църква. Църквата няма какво да се спасява. Църквата е средство за повдигане на живите хора, за облагородяването им. Свещениците са служители, които са дошли в света именно за това, да помагат на хората в тяхното издигане. Аз не

говоря само за онези свещеници, които са платени, но и за тия, които не са платени. Има свещеници, които са платени. Защото, ако човек направи едно благодеяние без любов, то не е добродетел.

Казвам: Мъдростта в началото се е веселила с човешките синове. И сега, за да имате тази мъдрост, трябват условия. Мнозина от вас искате да бъдете талантливи, но не сте талантливи. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете силни, но не сте силни. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете богати, но не сте богати. Защо? Малко вяра имате. Мнозина от вас искате да бъдете добри, но не сте добри. Защо? – Малко вяра имате. И след това се нареждат ред стихове от Писанието. Защо? Всеки човек, който не разбира великите Божии закони, той не може да бъде добър. Защо? – Понеже добър и лош, това са сили, които функционират в природата. Ти трябва да знаеш как да употребиш доброто, и как да употребиш злото. Понеже Адам преждевременно научи това учение, но не можа да го приложи, не беше в състояние да го употреби, затова Бог казва: понеже Адам е като нас, да разбира и злото, трябва да излезе вън от рая, понеже няма този ум, да го приложи, както трябва. Адам не може да приложи това учение като Бога и ако беше останал в рая, той щеше да направи най-големите пакости. И наистина, като излезе в света, той направи цялата земя на пъкъл. Това е вярно. Ние виждаме днес цялата земя покрита с кръв. Всичките животни, всичките буболечици научиха този занаят все от Адама. Щом той изневери на Бога, животните и по-малките същества от Адама казаха: ако нашият господар изневери на Бога, какво остава за нас? И те удариха нашироко. След това те нападнаха и господаря си. И днес тези животни с милиони се размножават. Като влязат в кръвта и на най-големия юнак, в три вечери те го изпращат на онзи свят, задигат тялото му и го изяждат. И след това казвате: Бог да го прости, така е писано, така е искал Господ. Да, за грешните хора Господ така е искал. Той казва: с този ум и с този престъпен живот ти си от пръст и в пръст ще се превърнеш. И ако ние постъпваме глупаво, ако ние не

постъпваме съобразно законите на светлината, свободата и живота, непременно такъв е нашият дял. Обаче, ако ние постъпваме съобразно законите на живота, свободата и светлината, ще придобием вечния живот, тогава нашата участ ще бъде съвсем друга. Знаете ли какво нещо е силата на вярата? Ако човек повярва без всякакво съмнение, той ще придобие много нещо. Един американски автор издал една книга за лекуване на разни нервни болести с помощта на внушение. Една американка, която била на легло цели 12 години и се лекувала при разни видни лекари, обаче никой от тях не могъл да й помогне. Всички казвали, че нейната болест е неизлечима, науката не познава начин за лекуването на тази болест. Един ден тя прочела книгата на този знаменит американец, който за болест, подобна на нейната, препоръчвал да вземе един стих от Евангелието или от Библията и да го прочете и приложи с пълна вяра. От този момент тя изпълнила това нещо и веднага станала от леглото и започнала да си гледа работата в къщи, като съвсем здрава. Които я видели, почудили се и я запитали: как оздравя? – Повярвах. Действително, вярата е магическа сила. За да опитате вашата вяра, направете следния опит. Като отивате в гората, не трябва да изпитвате никакъв страх. Ако сте страхливи, вяра нямате. Като срещнете някоя мечка в гората, да ви е приятно, че сте видели мечка Като срещнете в гората разбойници, пак да ви е приятно, че сте ги видели. Ако видите, че те са въоръжени с пушки, пак да ви е приятно, и не само да ви е приятно и окото да не ви трепне от страх. Зарадвайте се и кажете: ето, един случай да видя своята сила и тази на Бога. По този начин само ще придобиете една такава опитност, която после ще разправяте на своите близки. Аз съм ви привеждал и друг път този пример, който сега пак ще приведа. Един американски мисионер ходил из България по разни места да събира пари за мисионерското дело. Каквото събирал, турял в дисагите си и продължавал да ходи пак да събира пари. По едно бреме трябвало да мине през една гора, дето един виден разбойник решил да го обере, защото знаел, че носи много пари. Той се

въоръжил добре, взел си пушката и си казал: ще пресрещна този мисионер, ще обера всичките му пари, като задигна дисагите му, а него ще пратя на онзи свят, там да проповядва. По този начин аз ще си осигуря един добър и щастлив живот. Проповедникът, като минал покрай мястото, дето разбойникът го дебнел, усетил тази засада и веднага слязъл от коня си, помолил се на Бога и след това пак се качил на коня си и продължил пътя. Като минал покрай разбойника, вижда, че един човек седи пред него с пушка, но той спокойно минал покрай него, казал му добър ден и продължил да си пее. Разбойникът не могъл да направи нищо на мисионера, и като видял, че той заминал и продължил пътя си, казал: Защо не можах да му тегля един куршум? Най-после си казал: така било определено. След две години викат този мисионер да изповяда един умиращ. Той пита мисионера: познаваш ли кой съм? – Не те познавам. – Аз съм този разбойник, който един ден те чаках в гората да те убия. Знаеш ли защо не те убих? – Не зная. – Ти слезе от коня и направи някаква магия. Като се качи на коня си, с тебе вървеше един още на бял кон, добре облечен и въоръжен. Разбойникът видял, че имало с мисионера още един, но сам мисионерът нито видял, нито знае, че някой невидим го придружавал.

Вие ще кажете: Има ли други същества, освен нас? Ние, съвременните хора, сме дошли до един краен предел да мислим, че единствените разумни същества сме само ние в света и само нашата земя е населена с разумни същества, а другите планети са прости, но един ден жителите от земята ще се пренесат на другите планети, там да живеят и да се наслаждават. Според съвременните хора, земята е един разсадник, насаден с разни екземпляри и чешити, които после ще населяват и останалите слънчеви системи. Това е неразбиране. Нашето разбиране е също както когато искаме да дадем ум на хората. Причината за нашия лош живот седи в чрезмерната амбиция, която е влязла в живота ни. Това става пак от неразбирането на живота. Аз наричам това изневеряване на живота. Това изневеряване ето от какво

произтича. Има една окултна теория, тя е следната: Когато вселената е била създадена първоначално, явила се е само една единица, един център, едно грамадно тяло, от дето се е почнало творчеството. Единицата се е разложила, разделила на множество частици, и понеже тези частици произлезли от единицата, всички били положителни, вследствие на което в цялата вселена се започнала една борба. Това е научна теория, която говори за положителните сили, които действували в природата. След като се разглобява на своите съставни части, този център се поляризира на положителни и отрицателни сили. Всички положителни сили на първото творчество, които попаднали на отрицателните сили, те се поляризирали, т.е. съединили се с първия полюс и са образували живота; положителните пък, които се срещнали с положителните на първото творчество, започнали помежду си да се отблъскват. Та ние хората на земята сме попаднали във второто поляризиране, ние сме в разрез с положителните сили на живота. Ние сме положителни, и те са положителна Сега се изисква второ поляризиране, или както казват окултистите, или мистиците, от нас се изисква възстановяване на женския елемент, на любовта. Значи, женският елемент или любовта е изгубена, тя трябва да се възстанови. Любовта трябва отново да се възвърне в човешката душа, за да се дойде до вътрешно съгласие. Сегашните страдания в света се дължат на преодоляващото влияние на положителните сили в живота. Всеки човек иска да бъде богат – това е положителна сила; всеки човек иска да бъде силен – това е положителна сила; всеки иска да бъде учен – това е положителна сила; всеки иска да бъде добър, това е положителна сила. Обаче всеки иска това положителното да дойде чрез другите хора. Всеки иска да има поне един слуга. И слугите искат свой слуга. Това желание трябва да се неутрализира. Тъй щото, откажи се от желанието да ти слугуват хората, но ти им стани слуга. Някой иска да стане учен човек. Нека стане учен, но да отиде да служи на хората. Това е женският елемент.

Хората седят и мислят за своето нещастие. Майката мисли за своето нещастие, дъщерята мисли за своето нещастие, бащата, синът – всички изобщо мислят за своето нещастие, обаче, има един изходен път от това положение. Това, което любовта може да направи, вековете с хиляди години не могат да го направят. Хиляди години трябва да минат, за да добием това, което любовта може в най-малкото време да направи. И чрез закона на опитите човек пак може да дойде до същите заключения, но по-добре е да възприемем Божията Любов и така да придобием нещата.

И тъй, има няколко правила, които трябва да знаете в живота си. Устните на хората трябва да станат малко по-дебели и равни. При това устата не трябва да бъде толкова малка, но съразмерно голяма да бъде. Изтъняването на устните е един признак за губене на условията, при които любовта може да се прояви. Устните на хората са възприематели на тази любов. Някои хора стискат устните си. Чрез устата си можете да възприемете хубавото от Бога. Устата трябва да се оставят свободни, да не се свиват устните. Когато човек, е на бойното поле, там той трябва да стиска устните си, но щом е свободен, те едва трябва да се докосват. После като гледате слънцето, не си свивайте очите. Вас ви е страх да не ослепеете. Разбира се, човек не трябва да гледа с отворени очи с часове в слънцето, но достатъчно е няколко секунди само около пет-шест секунди да погледа и после да си затвори очите. Като отваря и затваря очите си към слънцето, то ще въздейства на отрицателните мисли в човека. Слънчевата светлина действува добре върху човешкия мозък. Затова най-първо вие ще се заемете да моделирате вашите устни, да ги поглаждате малко, да ги милвате и да им прочетете от време на време по някой стих. Защо умират старите хора? Аз не искам да ви говоря за смъртта, защото всички ще станете болни. По-добре, че не знаете защо умират хората, но казвам: всички съвременни хора умират преждевременно, никой човек не е доживял годините, които Бог му е определил. Бог е определил на всички хора да живеят до 120 години, обаче малцина

доживяват най-много 84 години. Значи, и на тези хора им остават още 40 години за работа. И ако тези хора са готови, в тия 40 години те биха свършили отлична работа. Тъкмо на тия години хората умират, когато станат готови за работа. На 100 години, именно, човек може да работи. Остават му още 20 години до края, когато той ще може да свърши най-хубавата си работа. Тия 20 години вие можете да станете писатели, поети, философи, а вие си взимате тояжката, прегърбвате се и казвате: остаряхме вече, няма да ни бъде. Които преждевременно умират, те трябва да знаят, че няма да отидат направо на небето, там няма да ги приемат, но ще се спрат в една тъмна зона, да дочакат ония години, които им са определени да заминат от този свят. Вследствие на това хората пак дохождат да се прераждат. И прави са те. Има някои, обаче, които ще завършат своето развитие на земята, не ще се прераждат повече. Прераждането е само един метод, а онези, които са завършили развитието си, няма защо да се прераждат. Ако пък някое съвършено същество или някой ангел иска да дойде на земята да свърши някаква работа, те могат в няколко минути, или най-много в половин, един час да си създадат тяло, каквото искат, да си създадат, каквато човешка форма искат. Този ангел ходи натук-натам, докато си свърши работата, след което разглобява тялото си и заминава за невидимия свят, отдето е дошъл. Тези работи са малко отвлечени и вие се запитвате, дали са истинни, или не. Като отидете в невидимия свят, можете да проверите тези неща и ако излязат неверни, там ще ме намерите и ще кажете: не е така, както ни говореше. Докато не сте проверили, не можете да кажете, че е така или не, трябва да мълчите. Докато не сте проверили, ще мълчите, то не е ваша работа. Като проверите, тогава аз отговарям за тези работи, за които сега говоря. Аз не искам да ме разбирате буквално, но казвам: съществува един свят, към който съвременните хора се стремят и ако успеят да го постигнат, те ще станат такива, каквито трябва. Ние трябва да имаме един идеал, към който да се стремим. Ако животните и растенията се стремят към нас, ние хората трябва да

се стремим към по-съвършени същества, които ни служат като образци. Това е една привилегия.

Мнозина казват: какво нещо е Господ? Господ е същество, образ на всички светлини, които съществуват Господ е образ на всички добрини, които съществуват. Той е образ на всичката разумност, която съществува в света. Като погледнете към Бога, Той вечно ще оставя у вас нещо интелигентно, няма да се страхувате от Бога. Видите ли Бога, ще искате да станете като Него. Благодарете, че Господ ви обръща внимание. Сега Той е зает с голяма работа, но един ден, като слезе на земята, всички мъртви ще станат от гробовете си и ще възкръснат. Само че, нещастните и грешните ще възкръснат пак грешни и грешни ще си останат. Праведните пак ще възкръснат праведни и праведни ще си останат.

Искам сега, като ви погледне Господ, праведни да станете. Или искам, като онова семенце, посадено в земята, да изникне оттам и да възприеме слънчевата топлина и светлина. Важно е - като дойде онази светлина, всички зародиши, които са в душата ви, да възкръснат, да се разбият и израснат. И тогава ще кажете: слава Богу, ние оживяхме, мъртви бяхме и възкръснахме. Аз искам да имате истинското знание, което мъдростта носи. Не е достатъчно само да преобразите вашите очи, или вашия нос, или вашите устни, или вашето чело, или вашето обоняние, или вашите скули, или вашата брада и т.н. Човек без брада нищо не струва. Има много учени хора, на които челата са хубави, или очите, или носа, или веждите, или устните, и върху тези черти мнозина са се спирали, обаче има една страна на човешкото лице, дето досега човешкият поглед не е зървал, дето човешкият поглед не се е спирал, не е обръщал внимание. И аз не искам да обърна вниманието ви, не казвам коя е тази страна, но от тази черта на лицето зависи спасението на човека. Всичкото ваше бъдеще, любовта ви, всичко у вас зависи именно от тази малка черта на лицето ви. Тя е крайният предел на човека. Затова, именно, главата на човека горе е широка, а долу е тясна. Това е Божественото у човека.

Не много остра, но не и много тъпа трябва да бъде долната страна на човешкото лице. Брадата трябва да бъде леко заострена. Значи от тази черта зависи спасението на човека, или с други думи казано: от разумната воля на човека зависи неговото спасение. Там е силата му. Не от неговия ум, а от неговата разумна воля. Човек не може да има характер, ако няма тази малка брада. Това е едно предметно учение. Дето съм минавал, било в Америка или в Англия, или в Германия, или във Франция, малко хора съм срещал, на които брадата да е развита както трябва. Повечето хора имат да работят усилено върху тази своя черта. И всинца трябва да имате хубава брада и добра воля. Като казвате, че някой човек е добър, неговата добрина седи именно в брадата. Главно добротата е в брадата. Като погледна един човек и видя, че има хубаво чело, хубав нос и хубава брада, казвам: този човек е добър. Ето защо, когато някой човек закъса в своите работи и иска да ги оправи, той се хваща долу под брадата. Силата на човека седи в неговата брада. И най-отчаяният човек, като се хване за брадата, той намира сила да се справи с положението си. И наистина, само човек има брада, животните нямат брада, те нямат този чукан долу на лицето си. От този чукан зависи какво може да стане от човека.

И тъй, поставете в ума си свещената мисъл, че Бог е вложил у вас сила, която трябва да се развива. Не мислете върху отрицателната страна на живота си, върху отрицателната страна на вашия дядо и вашата баба. Важно е това, което сега човек може да бъде. На вашата вяра отгоре трябва да приложите нещо ново, да можете да се развивате, да развивате силата, която Бог е вложил във вас. Досега колкото художници са рисували отличителните черти на лицето и в целия образ на Христа, но никой не се е спрял там. Даже видни художници са Го рисували, но никой не е обърнал внимание. Всички са рисували Христа с хубаво чело, с хубав нос, уста, но брадата му никой не е нарисувал както трябва. Никой не е схванал отличителната черта в брадата Му. Няма художник, който да е нарисувал Христа с хубава брада. Онзи художник, който може да тури

последната точка на брадата, аз ще го похваля. Аз зная досега 39 видни художници, но нито един от тях не е могъл да нарисува брадата на Христа както трябва Във всички портрети има един дефект, именно, в брадата на Христа. Такава брада, каквато са нарисували на Христа ще намерите и в най-обикновения човек. Брадата на Христа трябва да бъде извънредна. Казвате: не мяза ли на Христа? Мяза на Христа, но брадата не е Неговата.

Живот, светлина и свобода! Търсете онзи живот, в който се разтопяват страданията. Не презирайте страданията. Търсете онази светлина, в която тъмнината се разтопява. Търсете онази свобода, в която робството се разтопява.

28 неделна беседа, държана от Учителя на 10 април 1932 г. София, Изгрев.

ПОКРИВА И ИЗПРАВЯ

„Любовта покрива всичките погрешки.“ (Притчи 10:12)

Любовта покрива всичките погрешки. Ако аз бих превел този стих, бих го превел така: любовта не само покрива, но и изправя. Може би, в старо време, хората да са имали друго понятие, да се покриват погрешките, но с това покриване само половината се покриват, а с изправянето на погрешките всички се покриват. Следователно, всяка любов, която само покрива погрешките, тя е човешка, а всяка любов, която и покрива, и изправя, тя е Божествена. Сега аз няма какво да се спирам върху човешката любов, понеже всички вие сте авторитети. Ако трябва да се спра върху нея, ще трябва да чета всички ония трактати, които вие сте писали, всичко онова най-важно, което досега сте казали, за да се произнеса правилно върху нея. Тъй щото, този въпрос е изчерпан. На учените хора няма какво да им се говори върху онова, което те знаят. Аз ще се спра само върху онази страна на любовта, която сега сте започнали да изучавате. Целият сегашен свят има за цел да тури един нов ред, да изправи миналото, за което се правят хиляди опити, едни от които донякъде са сполучливи, а повечето са несполучливи. Тази несполука я отдавам на това, че между съвременните хора има голямо недоволство. И богати, и бедни – всички са недоволни. Богатият е недоволен, че няма повече богатство, а сиромахът е недоволен, че сиромашията му е повече, отколкото трябва. Богатият е недоволен, иска повече богатство, а сиромахът е недоволен, иска по-малко сиромашия. Така въпросът не се решава: или богат, или беден ще бъдеш. В природата няма среден път. Не можеш да бъдеш повече богат или по-малко сиромах. Това са човешки разбирания. Или богат,

или беден ще бъдеш – среден път няма. Там, дето злото се прекратява, започва доброто; там дето доброто се прекратява, започва злото.

Сега ние се намираме в такова противоречие, в каквото се намирал в древността един от египетските фараони. Този фараон, наречен Венот-Ра, живял още в предисторически времена. Това може да е факт, а може да е някакъв мит, все-таки, съществувал е някакъв фараон, подобен на Венот-Ра. В това време в Египет е живял един прочут адепт, на настоящ език наречен - един мъдрец или философ, на име Сет Менот Сет-Ру. Един ден фараонът извикал този мъдрец и го запитал - да му обясни причините, за дето смъртта е дошла в света. Философът казал, че смъртта е дошла, по причина на живота. След като дошъл животът в света, дошла и смъртта. – Как се явиха тия причини, отде се проявиха вътрешните причини за смъртта? Тогава философът му разказва един разказ. Когато великият Бог създаде света, името на когото аз не мога да изрека, един от неговите синове – Бог Ра, бог на слънцето, поискал да дойде на земята, да види това, което Баща му направил. Като дошъл на земята, затворил тялото му в една диамантена черупка, като Божествена душа, да не се цапа. По някакво нещастие, обаче, като дошъл на земята, тялото му започнало да се увеличава и толкова се увеличило, че пукнало диамантената черупка. От тогава нататък и смъртта дошла в света. Докато бил горе, тялото му било малко, но тук се увеличило. Той трябвало да се върне в невидимия свят с тази черупка. След него вече всички, като пукнали диамантената черупка, дошла смъртта и те започнали да умират. И действително, има право този философ. Вземете, например, една пъпка, като напъпи, тя се разпуква, цъфне, и после окапва и умира. Дърветата, които растат, в първо време имат гладка кожа, но отпосле кожата им започва да се разпуква, и те цъфтят, развиват се, дават плод и най-после умират. Следователно всички растения, дървета и животни умират по единствената причина, че разчупват диамантената черупка, в която са поставени, но като се увеличават, не могат да останат в тази черупка, разчупват я, излизат навън и след

време умират. И затова, всеки живот, който не може да остане в тази черупка, умира. Казвате: де отива животът? Нито знаем отде е дошъл, нито знаем де отива. Ние виждаме, че светът в нас има известен усет, известен образ, известни свои вътрешни съждения, и ние мислим, че светът е такъв и такъв. Обаче, какъв е външният, обективният свят, това е една велика загадка. И в този смисъл, който философ и да пише, той е субективен, от свое гледище разглежда света. Съвременните учени разглеждат планините, вулканите, но това са все субективни схващания. Ние нямаме нищо положително. Никой не е обхванал земята в нейната същина. Макар че от толкова хиляди и милиони години живеем на земята, какво има в земята, ние не знаем. Всичко, което знаем за земята, не е съществено.

Казвам: също така ние предполагаме много неща и за духовния свят, но где е, не го знаем. Аз говоря за физическия свят. Ние виждаме нещо, което наричаме небе, но това, което ние считаме за небе, учените наричат вселена. Това небе е населено с милиарди тела, които се движат по него. И за това небе се казва, че в него съществува някаква невидима материя. От наше гледище нашата земя е непроницаема. Между слънцето и нашата земя тази материя е проницаема. Питам: къде могат да живеят в този прозрачен свят същества? Човек не може да живее в прозрачен свят. Нашият организъм е така създаден, че човек може да живее само в един прозрачен свят.

Щом стане непрозрачен, той повече не може да живее. Докато човек има плътност, той може да живее, но щом започне да става прозрачен, той постепенно олеква, съвсем се просветява, става светия, олеква извънредно много и става напълно прозрачен. След това той заминава: прозрачният отива при прозрачните. Значи, това невидимото е, което е прозрачно и не може да се види. Който е прозрачен, той не може да се види, защото не хвърля сянка, а видимото, което всички виждат то остава на земята, прави постоянно упражнения.

Животът трябва да се разбира в неговата вътрешна същина. Всички хора на земята са недоволни, но от какво произтича това недоволство, не знаем. В известен момент ти си недоволен и после настава друг един момент, в който си доволен. Вземете сега тези републики в Америка, най-големите житници; дето хората бяха щастливи, сега цяла местност наоколо - 1200–1600 км., цялата засипана с пепел от изригване на няколко вулкана. Ако отидете там, ще видите, че всичките техни най-хубави пасбища и най-хубави девствени гори, всичко това е покрито с пепел. Хората казват, че това е начатък на някаква вътрешна деятелност, образуване на нов континент. Та като се строи този нов континент, тези хора там ще си платят данъка. Питам: каква нужда имаше тези осем или девет вулкана да изригнат, да изхвърлят толкова много пепел, с която да засипят такива грамадни местности? Не можеше ли без изригвания? Не можеше. Кои са причините за това? Не знаем кои са причините. Религиозните хора ще кажат, че това е Волята Божия. Учените хора ще кажат, че това се дължи на някакви тектонически разместявания на пластовете, вследствие на което почвата се подвижила. Питам: каква нужда има почвата да се движи? Вижда се, че и тя трябва да се движи, събужда се. Това са все опити на философа, с които да обясни произхода на смъртта. Възможно е да е станало някакво тектоническо раздвижване на пластовете. Възможно е да има пепел, да е станало затрупване и т.н. Защо и за какво, това е наша работа, ние трябва да се учим, да разрешим тази загадка. Вие не можете да си представите, какво нещо е това. Тези вулкани са изригнали пепел - пет кубически километра на хиляда метра височина и широчина. Това е пепел, която можем да очакваме да дойде и в България, и вие ще имате малко от пепелта на американските Анди и Кордилери. Разбира се, тук ще падне малко от нея, само за изследване, на дебелина - една десета от милиметъра. Но там е паднала богато, на места има до 80 см., някъде до един метър, а някъде и до два-три метра на височина. Питам, ако Европа беше се засипала с такава пепел, какво щеше да стане със

сегашната криза, какво щеше да стане с обществото на народите? Представете си, че някъде в Алпите, в Швейцария, изригнат четири-пет вулкана, какво ще стане с Европа? Паричната криза ще изчезне, ще се превърне в криза на пепелта. Та сега, за предпочитане е да съществува кризата на парите, както у нас, отколкото криза на пепелта, както в Южна Америка. Пишат във вестниците, че тези хора там с дни стоят затворени. Сега в Европа се учат да си служат със задушливите газове, а в Буенос Айрес са изложени на такива задушливи газове. Там въздухът бил толкова наситен от такива отровни и задушливи газове, че хората били принудени да ходят с чадъри, да се пазят от тях. Дошло е време да правят опити със задушливите газове. Казват някои, че нямало много жертви. Не, много жертви са дадени, много хора са заровени там, под пясъка, под тази пепел.

Съвременните хора, като този фараон Венот-Ра, запитваме философа: защо хората не вярват в бог Ра? Коя е причината за това? И той им отговорил: има две категории хора. Едните от тях искат да вземат нещо от него и затова вярват, а пък другата категория са ония, които са ходили вече при Него, взели са каквото им трябва и сега го отричат, понеже нямат нужда от него. Следователно, всички ония, които не вярват в Бога, те са взели вече дажбата си. Пък онези, които още не са си взели дажбата, те вярват в Него. Така е решен този въпрос. Но сега се пита: повече набожни ли има или повече безверници? Трябва да се изброят, да се направи статистическо преброяване и тогава да се отговори. И тогава, ако безбожниците са повече, повече хора са ходили и са се върнали от Бога. Ако пък набожните са повече, повече хора има да отиват при Бога, да си вземат нещо от него. Те вярват, че има за какво да ходят при Бога, все има да им даде нещо. Питам: ако ти вярваш в Бога, какво ще ти донесе това? – Някаква надежда, че Той ще ти даде нещо. Ако не вярваш в Бога, ти казваш: аз, слава Богу, имам си ум, сърце, имам си здраво тяло, да си хапна и пийна, какво ще вярвам в Бога? Той да седи

на своето място и аз на моето. Така казват безверниците, а онези, които са изгладнели, които бедстват, те току се обръщат към Бога: Господи, дай ни по-скоро, защото, ако не ни дадеш, ние ще измрем и повече няма да има смисъл за нас животът.

Вярата на съвременните хора е поставена на икономическа основа. Такава вяра аз я наричам човешка вяра. Тя не търпи критика, понеже Божиите блага в света са дадени даром. Въздухът, който ние употребяваме, е навсякъде, той е даден даром. И всеки жив човек го възприема. Светлината също ни е дадена даром. Почвата, върху която седим, също ни е дадена даром - всичко това е на разположението на човека. Обаче има известни блага, върху които почива човешкото знание. Те трябва да се придобият в този живот. И човек трябва да изучава законите, законите на яденето и на пиенето. И животът на земята осмисля живота ни дотолкова, доколкото като живеем, ние трябва да знаем защо ядем, защо пием, защо дишаме, защо мислим и т.н. Това не са само процеси, това са малки придобивки, към които човек трябва да се стреми. Защото, ако ние казваме, че човек ще се роди и ще умре, това е едно философско разрешение на въпроса. Че човек ще се роди, това е факт, че ще умре и това е факт, но колкото е реално умирането, толкова е реално и раждането, само че в две противоположни направления. В живота има разширение, в смъртта има свиване. Всеки човек, който умира, той умира от свиване, от втвърдяване на вените, на артериите, на мускулите. Целият организъм се втвърдява и най-после човек умира. Човек не знае отношенията между твърдите и течните тела, не знае как да ги размесва, вследствие на което той е забравил основния закон, чрез който може да ремонтира своето тяло. В това отношение, хората трябва да изучават растенията. Растенията са по-големи майстори от хората в превръщането на слънчевата енергия в органическа материя. Затова има растения, които живеят по няколко хиляди години, а не като Матусал, син Енохов, живял 969 години, четири-пет-шест и повече пъти от него. Казвате: възможно ли е? Възможно е, разбира се.

Това, което растенията могат да направят и човек може да го направи. Когато човек е излязъл от растителното царство, от този Божествен свят, дето енергиите се превръщат, той е забравил онзи основен закон - превръщането на енергиите в жива материя. Сега тук-там само, в някои окултни книги от средните векове ще срещнете, че хората са знаели някакъв еликсир на живота, от който като се вземат само няколко капчици, животът може да се продължи. Има някакво твърдение по този въпрос, но казвам: дълъг живот без съзнание не е живот. Дълъг живот може да съществува само при едно възвишено съзнание, да бъдеш във връзка с природата, да съзнаваш, че природата, в която живееш, е жива и разумна. Защото и в древността, както и сега, по отношение на природата, хората имат два различни възгледа. Материалистите поддържат, че ние трябвало да подчиним природата, тя да ни стане слуга. Вън от това, тя всякога ни е била слугиня, тя всякога ни е служила, няма какво сега да я заставяме. Но същевременно, тази слугиня е толкова по-умна от нас! Следователно, невъзможно е глупавият човек да завладее умния. Колкото е възможно слабият да завладее силния, толкова е възможно глупавия да завладее умния. Та, когато съвременните хора искат да подчинят природата на себе си, тогава изпъква една задача – перпетуум мобиле – да направят невъзможното в света. Не е въпрос за подчинение на природата. Ако под думата - да подчиним природата - те разбират: да я ограбим, да я изнудим – това е невъзможно. И без това ние всеки ден я крадем. Всички растения, животни и хора сме първокласни крадци и разбойници. Затова идат религиите, тепърва да просвещават хората, да ги учат на морален живот. Казвам: това са изостанали понятия, които хората имат. Всеки човек има за себе си високо мнение.Обаче човек не може самостоятелно да съществува в природата.

Когато някой мисли, че има големи права, той трябва да си зададе въпроса: създал ли е той света? Всеки от вас трябва да се запита, какво е създал и какво е допринесъл? Вземете един писател,

който е написал няколко книги, нека си отговори, какво особено е допринесъл на света? Да допуснем, че някой поет е възпял цветята, описал ги е хубаво, но питам: какво са придобили с това самите цветя? Ако този поет, със своята книга е успял да направи една връзка между съзнанието на цветята и нашето съзнание, той все пак е допринесъл нещо. Обаче, ако този поет е описал само външната страна на цветята, описал е техните костюми, техните дрехи, той е направил само едно представление, само един театър, с които ние се забавляваме. Питам: след като присъствате на едно представление, какво сте добили? Какво сте научили? Все сте научили нещо, но то е едно представление, то е само едно забавление. Като излезете от театъра, вие сте човек пак със същите инстинкти, със същите стремежи. Влизате в една църква, слушате проповедта, забавлявате се и като излезете от там, вие постъпвате пак по старому, както и животните постъпват. В такъв случай аз намирам, че между човека и вълка има сходство. Когато вълкът обикаля около една кошара, какво мисли той? Той мисли да задигне една от най-охранените овци, интерес има той. И когато овчарят пасе овцете си, защо ги пази? Интерес има той от тях.

Аз намирам, че човек е по-малко вълк от вълка. Защото човек е по-миролюбив от вълка: той ще изкара овцете на паша, ще им даде трева, ще ги нагледа и когато стане нужда, той ще влезе в кошарата, ще си вземе само една от овцете и ще я заколи. Той ще им каже: както аз жертвам за вас, така и вие трябва да направите една жертва за мене. Пуснете ли обаче вълкът в кошарата, той ще издави всичките овце. Сега ще си зададете въпроса: кой е научил вълка да дави овцете по този начин? На този въпрос индусите отговарят; те казват, че според една теория, вълците са ненапреднали човешки души, т.е. изостанали души в развитието си; най-големите крадци и разбойници. Като нямат какво да правят, те се занимават постоянно само с кражби. Тази теория един европейски ум не може да я приеме. Той ще каже: вълкът е животно. Че е животно, не отричам, животно е вълкът. Индусите са

създали тази теория за обяснение на нещата. Доколко е вярна, всеки сам може да я изследва. Верни са само онези положения в природата, които съществуват, които могат да се проверят. Неверни са всички онези положения, които не съществуват в природата. Защото и при твърдението, и при отричането, то трябва да отговаря на една реалност. Ти не може да отречеш една реалност, ако тя съществува. Да кажем, че известен предмет съществува на известно място, а не съществува тук. Може ли тогава този предмет да се отрича? Човек може да отрича светлината, която е в стаята, но той не може да отрече цялата светлина. Ти можеш да отречеш съществуването на Бога, като едно понятие в умовете на хората, но не можеш да отречеш Бога, който прониква целокупния живот. Щом вземеш тази идея, ти не можеш да отречеш целия живот, който съществува, ти не можеш да отречеш живота, който ти имаш, ти не можеш да отречеш и своето съществуване. Аз бих желал някой да напише една книга, да отрече своето съществуване и да го докаже фактически. Въпреки това, да отрече човек себе си е по-възможно, отколкото да отрече целокупния живот. Да отречеш една част, това е по-възможно, но невъзможно е да отречеш цялото. Никога цялото не може да се отрече. Защото цялото без една своя част може да съществува, но частта без цялото – никога. Това е логическо заключение. Тялото може да съществува без един пръст, който е отсечен, но пръстът, сам по себе си, без цялото тяло, не може да съществува. Това е логически извод на нещата. И сега казвам, че смъртта в живота се е проявила, вследствие отричането на целокупния живот. А отричането на живота всякога е подразбирало един механически процес. Когато ние отричаме нещата, подразбираме един вътрешен резултат, който може да се спре. Индусите, които считат живота за най-голямо нещастие, препоръчват, всеки да знае как да се освободи от живота. Всеки трябва да се стреми да се освободи от сегашния живот. Такава е тяхната философия, но тази философия е създадена на чисто икономически основания. Тази теория аз наричам теория на богатите, които я

създадоха. Те поддържат, че живота е нещастен. Следователно, кои трябва да измират? Бедните трябва да измират, а богатите трябва да живеят. Кои трябва да измират в света? – Хилавите. Кои са хилавите? – Бедните хора. Кои трябва да живеят? Според теорията на Дарвина, според еволюцията, най-здравите организми трябва да останат, а хилавите, бедните, като естествено положение, те трябва да измират. В природата беднотия не съществува. Беднотията е измислено положение. Всеки организъм, създаден от природата, тя го е наградила с достатъчно богатство, за да живее. Ако човек знае как да спазва законите на природата, нито един нямаше да бъде беден. Но понеже това богатство е изпродадено и изпито, хората ще носят последствията на своя неестествен живот. За това са отговорни не само съвременните хора, но и ония, на миналото. Обаче ние сме дошли и по наследство носим техните недъзи, затова трябва да знаем как да изправим техните погрешки. Ако не знаем как да ги изправим, ще носим последствията на тия погрешки. Ние всички знаем, че трябва да се обичаме, но как и защо, това още не е приложено. Христос като дойде, проповядваше любовта на хората, но християнската църква и до днес още не е приложила Неговия метод и учението му. "Да обичаш ближния си като себе си" - това значи: да обичаш онова същество, което е разумно като тебе, което е близко до тебе и съставлява част от твоя организъм. Ти трябва да го обичаш като себе си, понеже ще ти бъде полезно в твоя живот. Той е твой ближен, защото без него ти не можеш да живееш. В това отношение ближен на човека е неговият ум, защото без него той ще се намери в голямо противоречие. Ближен е сърцето на човека, защото без него не може да живее. Ближен е тялото на човека като един вътрешен резултат. Без това тяло ти не можеш да живееш. Според някои, християнската философия поддържа, че човек трябва да се освободи от това тяло. Всички считат тялото като един затвор, от който трябва да се освободят. Когато живееш един нехигиеничен живот в една къща и навсякъде настане смрад, ти искаш да се освободиш от тази къща, но

къщата не е виновна за това, а ти си виновен, че си живял един нехигиеничен живот. Вината не е в нашето тяло, но в неразбирането. Когато дойдем до едно противоречие, питаме: защо Господ създаде света така? Болестите, които съществуват, както в нашия умствен свят, така и в нашия сърдечен свят, това са все наши резултати. Например, някой е търговец, недоволен е от печалбата си; учиш се, недоволен си от учението си; имаш вяра, съмняваш се в своята вяра. Ти имаш един Господ, когото считаш подобен на себе си; да се мени по 20 пъти на ден: един ден мислиш, че Господ те обича, на другия ден мислиш, че Господ те е забравил – чисто по човешки. Когато дава, Господ е добър; когато не дава, не е добър. Според това вярване, всички в Аржентина трябва да мислят сега, че Господ им се е разгневил нещо. Старото вярване беше такова: щом ни сполети някакво нещастие казваме, че Господ ни е наказал. Питам: каква нужда имаше този, Всемъдрият Бог, да създаде един свят и после да ги предизвиква, да ги наказва? Това е едно неправилно обяснение.

Трябва да се спрем върху това, което съществува в природата. Всеки от вас, който иска да поддържа един нормален живот, той трябва да се свърже с разумната природа, с Бога. Дали вярвате в това или не, то е ваша работа. Мнозина казват, че за в бъдеще могат да подобрят живота си. Казвам: ако всеки ден животът ви не се подобрява, тогава и за в бъдеще няма да се подобри. От къде ще дойде това подобрение? Това е логически вярно. Внесете едно животно между просветени хора, то пак животно ще си остане. Ако пуснете една котка в европейски университет, както и да се отнасят професорите с нея, тя все котка ще си остане. И вие, в това отношение, сте много лековерни; мислите, че ако отидете в ангелския свят, между ангелите, ще станете като тях. Колкото котката може да стане учена между професорите, толкова и вие можете да станете ангели между ангелите. Ако безверието може да подобри живота ви, то е за предпочитане; ако безверието влошава живота ви, тогава изхвърлете го навън. Ако вярата може да подобри живота ви и въздейства за

изправянето ви, оставете я, тя е за предпочитане; ако вярата влошава живота ви, изхвърлете я навън. Това е практическо приложение. Сегашните вярващи хора аз ги наричам безбожници на миналото. За всички безбожници, от времето на Менот Ра, за тях философът е предсказал, че след една култура, след няколко години, всички ще станат набожни. Те били тогава безбожници, защото и те имали една теория; не вярвали в идолите, в езическите богове, затова били еретици. В Библията има един разказ за Вавилонския цар, който, на даденото време, изсякъл от камък един идол и издал заповед към своите поданици, както и към евреите, че като чуят гласа на тръбата, всички да се поклонят и да се помолят. Обаче трима евреи, младите момци Седрах, Месах и Авденаго не искали да се поклонят, за което била издадена заповед - да ги хвърлят в силно нагорещена пещ, загдето не искат да се поклонят на образа, направен от вавилонския цар.

Те минавали за безбожници. Остане ли хората да ни създават богове, ние сме закъсали вече. Остане ли философите, проповедниците и свещениците да ни упътват към Бога, ние сме закъсали. Този философ още в древността е казал: човек трябва да носи знанието за Бога само в себе си. Не го ли носи, той е закъсал съвсем. И съвременните учени научно, открито доказват, че в мозъка на човека има един център, само за Бога. Когато този център е добре развит в човека, вие имате едно от най-благородните същества; когато този център не е развит, вие имате едно от най-грубите същества. И всичката дивещина в човека произтича от факта, че този център не е добре развит в него. Като погледнете на този център, как е в човека, вие ще познаете дали имате животно, човек, разбойник, или човек с високо благородство. Ламброзо, който изучаваше престъпните типове, дойде до заключението, че доброто в света се изразява само в правилни геометрични форми. Доброто в света върви по един научен път. Не може да съществува морал вън от геометрията. Следователно, за да се изправи животът на човека, той трябва да приложи навсякъде

в живота си правилните геометрични форми. Трябва да знаете, че моралът в живота върви само по известни прави или криви линии, по известни ъгли и т.н. Нарушат ли се тези линии и ъгли, явяват се престъпниците в света. Онези, които се занимават с техниката, знаят устройството на парните котли, на разните динамо-машини и взимат в съображение естеството на ония енергии, които ще функционират в тях, и оттам вадят заключение, доколко могат да издържат. И ако не дадат съответно противодействие на тези енергии, веднага ще се произведе взрив, експлозия. Ще ви приведа един пример, как новите, модерни лекари обясняват разните болезнени случаи на бодежи и сърдечни припадъци в хората. Когато се яви някакъв сърдечен припадък или някакво пробождане в гръбначния стълб, това е признак на някакво пропукване. Често става събиране на грамадно количество енергии на повърхността на тялото, които едва чакат най-малкото съприкосновение. Това се забелязва особено често, когато се събира голямо количество енергии в атмосферата, което предизвиква бодежи по разните части на тялото. Външното електричество се съединява с вътрешното и стават ред експлозии или малки пропуквалия и вие казвате: сърцето ме боде. Това не са бодежи, но влияние на външното електричество. Благодарение, че става промяна на времето; иначе човек постоянно би изсъхвал. Хора, които имат голямо количество електричество, у тях космите стават твърди, също и ноктите, тялото им изсъхва, кожата им изсъхва и се забелязват най-после големи пропуквания. Тогава трябва да дойде обратният процес, да се намери магнетичен човек, който, под влиянието на закона на магнетизма, може да внася известна мекота в нервната система и в мускулите. Тъй щото, всяка промяна в природата има за цел да регулира силите, енергиите. Космите и порите на кожата имат свойството да приемат влагата от въздуха и затова, когато атмосферата е пълна с влага, с магнетизъм, те използват тия сили от нея. Ако човек се остави спокойно на въздействието им, това привличане на магнетични сили става много лесно. Обаче докато

стане обмяната между електричеството и магнетизма, човек усеща едно напрежение в себе си, като че нещо се пука. Щом отвън почне да вали, да гърми, у вас настава едно облекчение, което показва, че космите ви са възприели достатъчно влага, която дава възможност на тези магнетични сили да влязат в организма ви. Тогава тялото дохожда в своето нормално състояние.

Щом се заоблачи, хората казват: пак ще вали, заоблачи се! И са недоволни. Казвам: ако не се заоблачи и не вали, от сушата вие ще умрете. Духането на ветровете се дължи на събирането на електричеството, а влагата е процес на магнетизма. Когато дойдат облаците, това показва, че в природата работят магнетическите сили. Електричеството и магнетизмът са два разумни процеса, две разумни същества, които с енергиите си влияят върху растителното и животинското царство, както и върху хората. Те наблюдават, каква нужда имат тия живи същества и веднага изменят външните условия, за да подобрят тяхното състояние. Хората, със своята отрицателна мисъл, могат да спрат облаците, могат да изменят посоката им, могат да спрат ветровете, както и изригването на вулканите и по този начин да създадат по-голяма катастрофа за себе си от тази, която природата е определила. Човешката мисъл е затворила вулканите на земята, да не димят, но като се спре тази деятелност, всичката пепел се събира и след сто или двеста години, всичко събрано ще се изхвърли навън изведнъж. И тогава катастрофата е много по-голяма. По-добре е комините на вулканите да бъдат отворени, да не става неестествено подпушване. Ако ние спрем ветровете, тогава ще дойде циклон. Ако спрем дъжда, тогава ще дойде потоп. Със своята мисъл хората предизвикаха едно време потопа. Това показва, че хората искат да се месят в работите на природата. Те не знаят какво искат; те искат да няма много валежи, да няма много вулкани, земята да не се тресе, да няма влага, а само да ядат и да пият, като че са дошли гости на земята. Всеки иска да бъде богат. В това отношение, хората мязат на онзи богат американец, който цял живот трупал пари, но в 75-а

година, когато Чикаго се запалил, всички взели да бягат от този голям пожар и той изнесъл от кантората си своята каса, но не могъл да я помести по-нататък, защото била тежка, препълнена с пари. Американецът видял един беден работник да минава покрай него и го помолил, да пренесе касата му само на половин километър от кантората, за което му обещал сума от 250 хиляди лева. Работникът му отговорил: носи си сам касата. Не виждаш ли, че отзад иде голям огън? Та и съвременните хора искат да бъдат богати, но огън иде отзад. В света сега иде едно коренно очистване. Аз не искам да ви плаша, но казвам, че голям огън иде. Вие ще бъдете свидетели на това нещо, ще го проверите. Сегашните хора ги е страх от революция, опасността обаче не е в революцията. Те се страхуват от болшевиките; опасността не е нито в болшевиките; опасността не е нито от богатите, нито от войните, нито от безверниците. Това са играчки. Иде едно раздвижване на земята, от което и богати, и бедни ще хвърчат из въздуха. Иде едно положение, при което и богати, и сиромаси ще бъдат затрупани под пепелта. Не сега, но може би след 10,20,30,40,50 или повече години, но ще дойде това положение. Аз не ви плаша, но казвам това, което ще дойде и което вие сами ще проверите. Защото, ако ви казвам неща, които няма да дойдат, това е лъжа. Ние се плашим сега от това, от което не трябва да се плашим. Разбиране на живота трябва! Всеки разумен човек трябва да разбира живота и да бъде честен. Аз наричам честен този, който е честен пред себе си. Човек трябва да бъде абсолютно честен и справедлив спрямо себе си. Защото, ако е честен, и спрямо него хората ще бъдат честни. Ако той е справедлив спрямо себе си и хората ще бъдат справедливи спрямо него. Съществува един закон на подобие в природата. Ако любиш, ще те любят; ако мразиш, ще те мразят; ако си умен и хората ще бъдат спрямо тебе умни. Има една българска поговорка: "Направи добро, да намериш зло". Аз тълкувам тази поговорка по следния начин: направи добро, за да разкриеш злото. Защото доброто е господар в света. Казва се, че на земята няма да останат да живеят

лошите хора, но добрите ще останат да живеят. Всички добри хора, каквито и да са – сиромаси или богати, в края на краищата, те ще останат един ден на земята като господари.

При тази неестествена деятелност на хората, при положението, в което се намират, те са поставени в такова направление, че сами подготвят пътя за своите страдания. Америка, тази благодатна страна, в нея Аржентина, която изкарваше милиони тонове жито, когато имаха обилно плодородие, хвърляха голяма част от житото в океана или го изгаряха, за да го продадат по-скъпо. Така те повишаваха цената на житото. Но онези разумни същества, от Невидимия свят, следяха това нещо и те им казваха – щом не ви трябва толкова много жито, ще дойде ден, когато гладни ще останете. Ще кажете, че това е едно съвпадение. Може и така да е. Но казвам: Когато Бог дава известно богатство и благо на хората, те ще го топят в океаните, ще го горят, само за да повдигнат, може би с един лев, крината жито; това морал ли е? След това ще го търсят това жито. Крайни философи са хората там. Сега и ние в Европа седим, страх ни е от паричната криза, гледаме как по-добре да се осигурим. Сигурността седи в това, всички хора да си подадат ръка и да се обичат, да знаят, че има един общ закон, че животът е живот за всички, благото е благо за всички. Любов, която не разтопява омразата, това не е любов. Мъдрост, която не премахва всички мъчнотии и не разтопява невежеството, тя не е мъдрост. И свобода, която не разтопява робството, това не е свобода. За да бъдем свободни, това не подразбира да бъдем богати. Един турски дервиш среща един бей, покланя му се и казва: моля ви се, господине, имам нужда от една малка помощ, направете ми тази услуга. Турският бей веднага си изважда кесията, в която имало златни турски лири, меджидиета и чейречета и му казва: заповядай, вземи си. Дервишът поглежда в кесията и си взима само десет стотинки. – Защо не си вземеш една златна монета? - Нямам нужда от повече. Засега имам нужда само от толкова. Питам: ако вие поставите кесията пред един съвременен културен българин или

европеец, ще вземе ли той само десет стотинки? Той непременно ще си вземе една златна монета. Друг един пример, за един бозаджия в Добрич, който продавал салеп. Вървял из улицата и викал: – Салеп! По едно време, вижда на улицата една кесия, навежда се, взима я, туря я в джоба си и продължава да вика: Салеп! След малко дотичва подир него един турчин и го пита: – Моля, видяхте ли случайно една кесия, паднала на пътя? Той му подава кесията и пак продължава да вика: Салеп! В кесията имало най-малко десетина хиляди лева. Какво щеше да направи един европеец, ако би намерил тази кесия? Най-малкото той би престанал да пее, да вика "салеп". Питам: каква идеалност има в това, ако един свещеник проповядва за Бога с пари? Аз не съм против проповядването с пари. Всеки човек трябва да бъде възнаграден за своя труд, но казвам: какво проповядване е това, когато парите се загнездили в ума на някой проповедник и той говори на хората за Бога? Аз бих похвалил онзи проповедник, който проповядва за Бога от убеждение, без пари; ако пък дойдат парите и това е добре, но той не мисли за тях. Питам: колко хора има днес, които не са заинтересувани от материалните облаги? Ако поддържате известна идея за пари, това не е идея, това всеки може да направи. Има една поговорка, според която, англичаните казват: каквото хората могат да направят, това и аз мога да направя.

Щастието на хората сега почива върху любовта.

Любовта не само покрива грешките на хората, но ги и изправя. Онези хора, които трябва да дойдат, да работят със закона на любовта, те трябва да бъдат най-благородните души. Любовта не е една сила за бедните хора; любовта не е и за децата. Казвате, че любовта е за децата. Деца са тия, които отиват при Бога. Детето вярва в майка си, понеже ще му даде нещо. Аз мога да кажа, че децата са емблема на вярата, но не и на любовта. То вярва тъй откровено в майка си. Но можем да кажем, че майката е емблема на любовта. Сега ние казваме: да обичаме! Не, да имаме вяра като децата. Съвременните хора са се обезверили, те са изгубили вярата си и сега, като им говоря,

например, те си казват: какво ни говориш тези работи? Ние ги знаем тях. Аз не искам да ви проповядвам за един нов Господ. Нов Господ не съществува. Ако този Господ, за Когото сега ви проповядвам, трябва отсега нататък да вярвате в Него, вашата работа е изгубена. Аз говоря за едно същество, което е създало целия космос и което дава блага, не само за съществата на земята, но и за цялата вселена. Всички блага се дължат на Него. Той е толкова великодушен, че постоянно излива своите благословения, без да обръща внимание на хорските погрешки. Някои страдат от това, че яли и преяли – не е виновен Бог за това. Някой пил и препил – не е виновен за това Господ. Някой си направил по-голям товар и го носи на гърба си, оплаква се – не е виновен за това Господ. Някой си направил къща и се съборила; не е виновен за това Господ. Всички съвременни хора страдат от излишни неща, които им са дадени. Всеки иска повече, отколкото му трябва. Ученият иска да стане по-учен. В какво иска да стане по-учен? Аз наричам учен онзи, който може да хване в ръката си една керемида и като я стисне, да пусне вода. Аз наричам учен онзи, който, като отиде със своето шишенце при един болен, да капне само няколко капки от него и да каже на болния: Стани и ходи! Учените хора вървят към този път. И всички трябва да вървят в този път. Всеки човек може да придобие тази сила. В света съществува един закон на съотношение. Ако дойде някакво нещастие, то се дължи на безверието на хората. Всяко безверие е в състояние да прекъсне връзката между разумния и неразумния свят, между видимия и невидимия. Следователно, със своето безверие ние прекъсваме пътищата и съобщенията си с разумния, с невидимия свят. Следователно, ние сами създаваме нещастията за себе си. И смъртта в света произтича пак по същата причина. Много хора умират по същия закон, прекъсват пътищата и съобщенията си с невидимия свят. В света има едно племе, някъде в островите живее, което може да си създава смъртта, когато иска. Легнат си и умрат, когато искат. Засега някои хора са научили изкуството да умират, когато искат, но още не са научили изкуството

да се съживяват, когато искат. Едва сега индусите правят опити, като умре някой, да му правят разни масажи, да го върнат в първото положение на живот. Сега ще дойдем до онова понятие на Менетот. Мога да сведа учението на Христа към две точки. Когато Христос е говорил за любовта към Бога, Той е имал предвид онази вътрешна, съзнателна връзка с Бога, който живее у нас. Човек трябва да се свърже с Бога, ако иска да бъде господар на себе си. Щом е господар на себе си, той има достойнство, неговата дума има мощ и сила. Не се ли свърже с Бога, всички неща в него търпят крушение. Вторият закон е любов към ближния, разумна връзка с всички хора по цялото земно кълбо. Има един общ език, на който всички хора могат да си говорят. Когато се говори за обща религия, тази религия не може да съществува без този общ език. Изисква се общност между тези разумни души, на които е дадена земята. Един ден земята ще бъде тяхно наследство. И когато тези хора дойдат да управляват света, ще има разумност и законност. Тогава на земята няма да има толкова затвори, както сега. Аз не зная защо, европейските народи имат толкова много затвори. Наместо да държат тези затворници в затворите, дето милиони харчат да ги хранят, да им турят букаи и да ги разхождат из улиците, по-добре нека ги турят в някои острови, да им дадат рала и мотики и да работят, да бъдат полезни и за себе си, и за държавата. Дайте на тези хора разумна работа. Най-после, управляващите не са питали Господа, дали Той е доволен от затворите, които съществуват на земята. Тогава как ще разберете думите в Писанието, дето се казва, че Христос е дошъл на земята, да отвори всички затвори; а сега, хиляди години след Него, освен че затворите не са отворени, но и още много затвори са направени. Тогава, где е прогресът на Християнството? Где е прогресът на християните, които проповядват, че хората трябва да живеят в любов? Сега между хората и народите има крайна омраза. Ето българите и сърбите, от толкова години насам, не могат да се спогодят. Каква нужда има, сърбите да взимат Цариброд от българите? Не е ли по-

добре тези хора да се разпределят по езици? И тогава те ще си дадат нужната свобода. Какво им коства да направят това? Нищо не им коства, но разбиране трябва. Умни, добри хора трябва. Сега, като говоря по този начин, казват: той иска да събори настоящия строй. Никакъв строй не искам да събарям. Този строй ще се събори сам по себе си. Казвам: силният човек сам по себе си ще отслабне. Онзи, силният герой, ще го видите след 30-40 години с тояжка в ръка, отслабнал, подпира се на нея, има нужда от тебе, да му помогнеш. И най-силните хора в света ще отслабнат, щом вървят по този път, в който днес ги виждаме.

Ние, със своето верую, сме отслабнали във вярата; ние сме хора само на временното. И сме дошли дотам, да казваме, че не може без ядене и пиене. И аз съм съгласен с вас, не може без разумно ядене и пиене. Верую трябва! Верую, което ще внесе мощ и ще отвори сърцата на хората. То ще отвори сърцата не само на някои, но и на бедни, и на богати, да дойдат до едно вътрешно споразумение. Тази сила трябва да влезе и в мъже, и в жени, и в проповедници, и в учители – навсякъде трябва да влезе. Като дойде Христос, какво ще направите? Наполеон какво направи? Германският император, който имаше една велика идея в ума си, какво направи в 1914-та година? И българският народ има една велика идея, но какво направиха досега? Нищо не можаха да направят и няма да направят. Защо? Начините и методите, които те избират, нищо не могат да направят с тях. Те са палеативни методи. Ако в половината от учените хора в Европа, и половината от проповедниците, половината от учителите, половината от съдиите, както и половината от цялото културно човечество, се събудеше съзнанието да работят по новия начин, те можеха да направят чудеса. Питам: кой ще убеди тези хора, когато те не вярват? Мислите ли, че у тези хора има вяра? Няма вяра. Сега има дипломация, но дипломацията седи в парите. Турците казват: който има пари, той свири на свирката. Аз не изнасям тия неща за упрек, понеже, каквото хората вършат днес, те ще понесат своите последствия. Ако

съвременната култура не се опомни, тя ще има същите резултати, каквито са имали досегашните култури, които са съществували преди нея. Но сега има едно опомняне и някои писатели съзнават, че тази криза ще мине. Сега много писатели вярват, че процесът на новата култура ще почне от процеса на съзнанието, всички ще минат съзнателно. Това значи: майката ще роди в съзнание, а не както сега, майката може да умре, а да остане детето да живее. В миналото е било така: майката умира, а оставало детето да живее. В новата култура, даже и сегашните писатели вярват, че и майката ще остане да живее, и детето ще живее. Това е естествен процес. Защото, ако майката умре, чужди хора не могат да гледат нейното дете. Само майката е в състояние да отгледа своето дете. Сега аз не искам да вярвате в моите думи, но да вярвате в това, което е вложено у вас още от памтивека. Ако вярвате в това, вие ще вярвате и в мене; ако не вярвате в това, вие няма да вярвате и в моите думи. Защото това, което аз ви говоря, то трябва да бъде в съгласие с това, което е вложено у вас. То не е благо само за един човек. Ако аз ви говоря неща, които не са вложени у вас и само ви забавлявам, какво можете да направите? С това, което ви говоря, мога само да ви дам един вътрешен подтик, да развивате това, което е вложено у вас, но не мога да ви предам неща, които не са вложени у вас. Кризата ще си бъде криза, вулканите ще си бъдат вулкани, но всичко това ще бъде изпитателно средство за хората. Сега няма да се спирам върху научната страна, но казвам: всички страдания в света носят едно общо благо за човечеството. Когато един човек развали старата си къща, за да направи нова, какво зло има в това? Де е злото? Че умрели няколко милиона хора, какво от това? Може да умрат и десет милиона хора при една катастрофа, какво от това? И без тия катастрофи, всяка година, по целия свят умират около 35 милиона хора. Почти всяка секунда умира по един човек. Ние не можем да освободим човечеството от страданията, но казвам: в невидимия свят разумните същества имат желание да намалят страданията на хората. Те имат желание до минимум да намалят

страданията, които са непоносими за човешкия ум и спират неговото развитие. Тъкмо дойдеш до едно хубаво положение, до едно решение, но дойде някаква криза, ти паднеш долу и после пак започваш да пъплиш нагоре. Положението на съвременните хора аз уподобявам на положението на една мравя, която пада в конуса на мравчения лъв. Той обича да си прави фунийки от пясък и се скрие в дъното на тази фунийка. Като падне някоя мравка вътре, той я дебне и хваща за крачето. Тя като рече да излезе, събаря пясъка и той я хваща и изяжда Тя по никой начин не може да излезе от тая фунийка. Та и ние, хората от съвременната култура, често падаме в такава фуния. Чуваш този, онзи, паднали в дъното и пъшкат. Всички тия мравешки лъвове трябва да се вдигнат и дупките им да се запушат. Единствената сила, която може да премахне тези противоречия, е любовта. Затова именно всяка сутрин, като ставате, мислете за нея, не за човешката любов. Имате едно голямо неразположение на духа, готови сте да хвърлите една бомба върху човека и да го убиете, или имате желание да направите едно престъпление, затова седнете, помислете за любовта, направете един малък опит. Опитайте, може ли тази любов да премахне това лошо разположение у вас. Ако може, оттогава нататък дръжте се за опита, който сте направили. Да кажем, че не сте яли три дни, гладен сте, обръщате се тук-таме, никой не ви дава нищо. Седнете на стола, свържете се с тази любов и чакайте. Няма да мине много време и самунът ще дойде, тъй ще капне, отгоре, от невидимия свят. Ако аз бих направил този опит в София, около мене щяха да се съберат всички учени, да ме питат как съм направил този опит, какъв фокус се крие в него. Ако не ми повярват, те ще кажат: все има някакъв фокус, този човек ни заблуждава; някъде от долапа е дошъл този хляб. Знаете ли, колко години са нужни, докато убедя софийските учени хора, че това не е никакъв фокус, но опит, който почива на научна основа. Едва ли след сто години бих ги убедил. То е изгубено време. Питам: какво ще спечеля, ако след сто години успея да убедя софийските учени, че един самун може да дойде тъй, от

невиделица. Да допуснем, че те повярват най-после, но какво печеля аз? Аз, който мога да докарам самуна при себе си, каква нужда имам от учените хора? Отивам в гората, помислям си само за самуна и той дохожда при мене. Влизам вкъщи, помисля си за самуна и самунът иде. Ако убеждавам учените хора, то е тщеславие. Трябва ли да казвам, че един фурнаджия ми донесе този самун? Никога няма да кажа това, защото само Един фурнаджия може да опече такъв самун. Този самун се отличава от обикновените. Аз да ви кажа по какво се отличава. Самунът, който вие ядете, трябва да го дъвчите дълго време, но този самун, който аз направих, още като го туря в устата, той се схумва, стопява се като захар в устата. Един ден, когато хората станат умни, те ще ядат такъв хубав хляб, но сега, понеже още са глупави, те ще ядат от този хляб, който трябва дълго време да се дъвче. До това време, те ще садят, ще жънат, ще орат, ще се раждат и умират, ще се бият и убиват, и това ще продължава още около сто години. След сто години ни помен няма да остане от сегашния ред на нещата. Друг ред ще има. След сто години, като дойдете, вие ще намерите Европа съвсем друга, другояче построена, границите ще бъдат махнати и вие ще пътувате без паспорт. Ще пътувате през океаните с намалени цени. Ще пътувате из въздуха с големи аероплани. Според учението на индусите, след сто години пак ще дойдете, затова, гледайте сега да работите съзнателно, та като дойдете, да намерите света изправен. Ако не го поправите сега, още за 900 години ще се продължи наказанието. Значи, вместо след сто години, светът ще се оправи след 1000 години. Това ще бъде наказанието на съвременните културни хора, ако не се решат да изпълнят волята Божия. Страданията ще се продължат с 900 години, а пък, ако рекат да изпълнят волята Божия, страданията ще продъжат още сто години само и тогава светът ще придобие съвсем друг образ. За вас не е важно, дали светът ще се поправи, но вие да се поправите; да внесете във вашия ум, във вашия мозък, във вашите дробове, във вашия стомах, във вашето тяло новите елементи, за да се отворят очите ви и да видите, че около вас, около

вашия свят, в който живеете, има друг свят, много по-красив, с по-напреднали същества – ще видите нещо, което не сте сънували. И тогава да замязате като слугата на пророк Елисея, който преживял следното. Един от езическите царе се разгневил на Елисея и изпратил своята армия, да обсади града. Дошъл слугата и казал на Елисея: Господарю, на тясно сме, целият град е обсаден. Той му казал: Не бой се, онези които са с нас, са повече от онези, които са против нас. Той се помолил и след това слугата видял - цяла армия небесна войска. След това той излязъл срещу неприятеля си и казал: аз ще ви кажа кой е този, когото вие търсите. Той поразил неприятелската войска със слепота и ги завел при еврейския цар. Като ги видял слепи, той казал: - Отче, да ги поразя ли? – Не, дайте им да ядат и пият. След това им казал: няма нужда да ходите да убивате и да гоните един Божествен пратеник. Онези, които са с нас, са повече от онези, които са против нас. Онези, които са с нас, които ще оправят света, това са разумните сили в света, които работят за благото на всички; не за благото на богатите, не за благото на учените, но за благото на всички – за благото и на богатите, и на сиромасите, за благото на учени и на прости. Те работят за благото на цялото човечество. Всеки човек трябва да живее един сносен живот, понеже във всеки живее Божествена душа. В това отношение и богати, и сиромаси, и каквито да са те, имат еднаква ценност пред очите на Бога. Това е веруюто, което трябва да имате. Всички хора, пред лицето на Бога, са еднакво ценни. Следователно, богатият трябва да вижда в лицето на сиромаха един свой брат. Сиромахът трябва да вижда в лицето на богатия един свой брат, който е забогатял и да не си завиждат, но да живеят в любов и да си помагат едни други. Това е Волята Божия, това е любовта, която поправя света.

29 неделна беседа, държана от Учителя на 17 април 1932 г. София, Изгрев.

ЗАПЕЧАТАНАТА КНИГА

Ще прочета 13-та глава от Иезекил. „И ще съборя стената, измазана с кал и ще я съсипя. И ще се открият основанията ѝ.“

Всички ония лъжливи учения, всички онези голи надежди, с които лъжат хората, това е все кал. "Възглавниците" - това е охолният живот. Кой не използва охолния живот? Една възглавница от 40–50 хиляди на месец – на такава възглавница спокойно може да спиш. На богатите хора им подават възглавници.

Думите, които ще взема, се намират в 5-та глава на Откровението. Аз я наричам "Запечатаната книга със седем печата". Запечатана книга със седем печата. Преведено, това е омега на цялото битие. Начало е животът, а Откровението е омега – край. Начало и край на нещата. Всичките нещастия всякога се дължат на края на нещата. Трагедията на живота всякога е в края, не в началото.

Ние ще разгледаме живота малко обективно. Животът е една запечатана книга, която трябва да се изучава. Някой път учените хора, пък и религиозните, мислят, че тази книга е лесна за четене. Не е, и е. Тя не е мъчна за учения човек, но тя е много трудна за невежия. Онези, които се занимават с обществените въпроси, политиците, държавниците, философите, всички искат да отворят тази книга. Ако знаеха как да я отворят, те щяха да уредят живота. Понеже животът не е уреден, те не са отворили книгата и не знаят какво е писано. Понеже не знаят какво е писано, те правят само преводи, предположения. Всички предполагат. Всички ние живеем все по писани закони, писани от хората. Всички поддържат: Тъй казал дядо ми, тъй казала баба ми. Туй е наследствено, онова е наследствено. Не са Божии черти, те са човешки черти. Наследствеността е творение на човешкия гений, на човешкия дух. Прераждането не е едно учение, написано от Бога. Прераждане има, защото хората са заставени да се прераждат.

Онзи търговец, който има падежи на полиците си, той ще се преroди, инак ще го турят в затвора. Индусите наричат това карма. Ако си плати полиците навреме, това наричат дихарма. В сегашното европейско разбиране, в християнството, ако го турите в затвора, казват: Той бил грешен. Ако си плати навреме полиците, наричат го праведен. Какво нещо е праведен човек7 – Човек, който си изплаща дълговете. Какво нещо е грешен човек? - Който само отсрочва дълговете си.

Някой път представят някой човек, казват: Той е грешен човек. Че ако ние съдим с Божията правда, не зная дали ще намерите един праведен човек в света. Ако дойде един учен човек и да подложи всичката съвременна цивилизация на опит – аз няма да кажа своята статистика – не зная колко праведни хора ще има. Не че няма праведни, има, но ще забележите, че на всяко лице има нещо оцапано, навсякъде има нещо, което не достига. И съдията е праведен, и свещеникът е праведен, и майката, и бащата са праведни, но резултатите са грешни. Една непоследователност. Не може бащата и майката да бъдат праведни и свети хора, а детето да бъде един грешник. Не може майката да е грешница, а детето да е светия. Тъй не може. Те са две неща несъвместими. Може да се докаже. Човек всичко може да докаже. Когато Колумб тръгнал да открие Америка, тогавашните учени хора, за да го опровергаят, казали: Ако можеш да заставиш това яйце да застане, тогава ще повярваме. Той ударил яйцето и то застанало. Казали, че така и те могат. Че умният човек ще го спити малко. Какво значи спитност? И досега учените хора говорят за долини, за спитяване, за слабости. Какво е слабост7 Долината е посока, към която се стремят природните сили. Вдлъбнатината, сплеснатината е част, към която природните сили се стремят. Щом си сплеснат, хората ще обръщат внимание на тебе. Че върховете ли обръщат внимание на хората на земята или полетата? Полетата, това са сплеснатите места. Кое е онова, което храни света7 Върховете ли? - Не. Не че върховете не са важни, но онова, към което всички хора се

стремят, това са полетата, това са сплеснатите места. Някой казва: Спитиха ме вече, сплеснаха ме, фасона ми развалиха. Много добре стана, че ти развалиха фасона. Аз те уважавам, че ти развалиха фасона. Какво нещастие има, че ти сплеснали фасона? Ти си едно поле, което може да се оре и сее. Ако не ти е сплеснат фасона, ти ще бъдеш един връх като Монблан или Монт Еверест. И това е хубаво, не са лоши работи високите върхове. Ако мислиш да живееш на високите върхове, то Господ би направил цялата земя само с високи върхове, а той е направил един висок връх Монт Еверест, а другото е полета. Полета и долини, колкото искате. Следователно, сплеснатите фасони са повече, несплеснатите фасони са десетина в света, а другото е сплеснато.

Как ще се поправи светът? – Пари ни трябват. Парите не поправят света. – Хляб ни трябва. – Хлябът не поправя света. Може да имаш пари и да бъдеш престъпник, може да ядеш хляб и да бъдеш престъпник. Може да имаш пари и да бъдеш свят човек; може да ядеш хляб и пак да бъдеш свят човек. От тебе зависи. Съвременните хора искат да турят всичко в движение, но парите си не може да ги търкалят. Кой как хване парите, ги крие. Парите трябва свободно да ходят, да се разхождат, както дамите. А сега ги турят в такива джуздани, в джобове, крият ги, поглеждат ги скрито от другите. Казват на тези дами да не излизат от джобовете навън, само него – собственика да гледат. Голяма ревност има, докато тази почтена дама е в джоба. Щом дамите излязат из джобовете, казват: Осиромашах. Едно време бяхме богати, всичко вървеше, сега нямаме нито пет пари. Това е разбиране. Съгласен съм с това да имаш пари. Аз разбирам от това, но питам: Какво те ползва тебе, ако имаш един хамбар с жито, а стомахът ти е развален и не може да ядеш? Хората ядат туй жито, а ти гладуваш. Питам сега: Не е ли по-добре да имаш здрав стомах, а тези хамбари да ги няма. Казваш: Хамбарът е пълен, а аз не мога да ям. Пълните хамбари да са чужди, а ти да имаш здрав стомах. Някой път и да попостиш, какво от това. Че нима като си богат не постиш? Ще

викаш лекар. Да постиш здрав. Че и учените хора, и те постят. Разболее се царят, предпишат му лекарство. Той казва: От лекаря здраве искам. Лекарят му казва: На всеки час по една лъжичка. Командва го. Като дойде царят, парад му правят, но на втория час - друга лъжичка и целия ден този цар, който заповядва, и на него заповядват. Той заповядва на цялото царство, но и на него има лъжичка на всеки час. Той я намери здраве, я не.

Тогава, прави се възражение. Казвате: Онова, което вие говорите, не е право. Съгласен съм, и аз търся правото в света. Тогава, ако вашето учение е право, аз съм готов да напусна моето и да поддържам вашето. Аз искам да поддържам едно учение, да няма гробища, да няма затвори, да няма бесилки, да няма нито богати, нито сиромаси, нито болни; най-после искам да поддържам едно учение, дето да няма никакви църкви, поддържам едно учение, дето да няма никакви безбожници. Ще кажете сега, че много искам. Аз казвам: Аз се съгласявам с учението, дето няма гробища да се лъже човек, да не умира. Според мене, на хиляда години един човек да се роди и никога да не умира. Вие сега се раждате, измъчвате се, след 60-70 години умирате. Какъв смисъл има хората да се раждат и умират. Това е без смисъл. От сегашното наше гледище, една майка да роди едно дете и след 20 години да умре, после да я утешават, че тъй искал Господ, че отишло на онзи свят при Господа. Ако туй е вярно, защо е този плач? Всички плачат, при Господа отиват, при най-хубавото, най-доброто. Песента е много тъжна с разни бемоли. Аз другояче виждам: В затвора го носят, не при Бога. Ако вие бихте изпратили един праведен със сълзи и плач в небето, десет пъти трябва да се измие, да се очисти, няма да го приемат, най-малко десет бани трябва да направи, да се измие от калта.

Сега хората търсят едно верую, по-философско верую, по-духовно верую, каква религия да има? Съгласен съм, но каква религия? Такава религия, която може да направи всички хора щастливи. Аз изключвам земното щастие. Аз съм за онази религия,

която може да внесе щастие в един народ. Аз поддържам думата щастие - това са условията за един човек. Тогава, да се оставят хората свободни да използват условията според мощността, която имат. Туй е философия на живота, говоря за избраните души. Сега, ние ни най-малко не отричаме сегашния живот, но за да се осмисли сегашният живот, ние трябва да разберем вътрешните възможности, които лежат скрити у нас. Ако един човек не знае как да развива своята мускулна сила, ако човек не знае как да развива своето знание, ако не знае как да развива своя слух и да го ползва, или всички свои сетива, питам какво би останало от този човек след време?

На съвременните хора, на най-учените, трябва да се проповядва една права мисъл, една мощна мисъл. Засега, на съвременната култура ѝ трябва права мисъл. Под права мисъл аз разбирам мисъл, която строи всичко. Ако една мисъл се тури в действие, тя е като едно житно зърно. Тя се посява и расте. Тя е като ябълчната семка. Тя е като едно стъкло, остави стъклото чисто, да мине светлината. Не трябва да каниш светлината, тя сама ще дойде, няма защо да я каниш. Дарбите в човека няма какво да ги каниш, те си идат. Някой казва: Да развия своите дарби. Ако остане сега да бъде развита дарбата, тя никога няма да дойде. Има в света дарби, аз съм съгласен. Ето в какво седи дарбата според моето схващане. Вие може да направите опит. Учените хора са правили и вие може да направите. Вземете едно момче, невежо, разпуснато в своите възгледи за живота. Може да го преобразите. Обаче нека се съберат десет души, които да концентрират своята мисъл и за една година да държат своята светла мисъл към неговия ум, да видят какво могат да направят. За една година то ще направи прогрес, какъвто за 20 години няма да направи. То да не знае. В него ще се зароди един вътрешен импулс. Сегашните хора са хора на отрицанието. Вземете вестниците, постоянно разправят еди кой си какво направил. Този ученик, тази ученичка, еди кой си слуга това направили, онова направили, този осъдили, всички тези войни, само престъпления, милиони. Най-после казват:

Всички са престъпници. Тогава питам: кои са праведните хора в света7 Ако това е вярно, тогава ние не може да очакваме никакво щастие в света. Законът е верен. Ако всичките органи на тялото заболеят, смъртта е неизбежна, ние не може да очакваме здраве. Ако един, два, три органи заболеят, понеже има повече органи, повечето други са здрави, здравите може да помогнат на болните.

Не че хората по естество са лоши, но в тях има един лош метод, изостанал. Не зная откъде са го взели, отпреди няколко хиляди години. От 8 хиляди години този метод е влязъл. Има един мит. Когато Бог изпрати първия човек на земята, тури го в благоприятни условия. Пратил един ангел Рафаил да пита човека, дали е доволен. Човекът казал: Всичко хубаво е създадено, но с тия животни около мене не мога да се споразумявам. Потърся рибата, тя е във водата. Потърся кита, влязъл във водата. Потърся птицата, хвръкнала нагоре. Потърся коня, той само припка. Потърся вола, той си навел рогата, търси нещо, не можеш да размениш две думи. Мене ми дотегна, по този начин не се живее. Върнал се ангелът, разправил на Господа. – Много добре. Изпратил му Господ от небето една другарка. Ангелът я довел с кабриолет. Като я погледнал човекът, тя му се усмихнала и той рекъл: Животът ми сега има смисъл. Кажи на Господа, че съм Му благодарен за тази другарка. Заминава ангелът. По едно време пак се връща. Пита тази избраница дали тя харесва другаря си. Тя казва: Не го харесвам. Жената не го харесва, струвал ѝ се малко прост. Кажи на Господа, ако не измени неговия характер, може да съгреша, но ще го напусна. Питам, защо човекът беше недоволен? Той не разбра животните. Понеже той имаше една отрицателна мисъл към животните, жената имаше същата мисъл спрямо него. Ангелът го пита: Как си? - Добре е, само по някой път има нещо особено. – Че как, тя е една от най-добрите дъщери. Кажи на Господа, че е много добра, но има нещо особено. Откак е дошла тук, в градината, особена е станала. Не се живее, почнах да не мога да живея с нея. Тогава Господ ги извикал и двамата, и Адама, и Ева в небето и ги променил:

Адама направил жена, Ева направил мъж и ги изпратил пак на земята. Ной-първо жената се оплакала от Адама. Сега мъжът започнал да се оплаква от жена си. Той казва: Не струва, много проста е тази жена, да не дава Господ такава жена. Питам, другото разрешение на задачата какво е? Размениха си ролите. Най-първо тази жена беше недоволна от мъжа си, сега мъжът е недоволен от жената. Тогава, де е разрешението на въпроса? Ние всички сме недоволни от нещо. Ти може да влезеш в положението на една жена. Тя е недоволна от мъжа и той е недоволен от жената. Де е тогава разрешението? Най-после Господ решил да изпрати децата на земята. Тия хора, за да станат доволни, пратил им деца на земята. За едно време въпросът се уредил, но сега децата станали недоволни от бащата и майката. Това дете, като дошъл ангелът, казало: Баща ми е малко груб, а майка ми не струва. В сегашния живот нито мъжът е доволен от жена си, нито жената е доволна от мъжа си, нито децата са доволни от баща си и майка си. Туй произтича от онази основна идея, че ни липсва същественото, ние не сме се разбрали един друг. Животът не седи в женитбата, да имаш другар. Туй е второстепенното. Ако човек сам себе си не може да разбере, той не може да разбере и другите.

Та, първото нещо: ние искаме да устроим съвременния ред и порядък. Даже сме отишли по-далече – искаме да подчиним природата. Онова, което искаме, не можем да го постигнем, защото не сме станали толкова силни, занемарили сме се. Във всеки едного от нас има йерархия от мисли. Но запитайте кой да е човек, откъде е дошъл и къде отива, той не знае. Попитайте го има ли Господ в света или не и това не знае. Съвременните хора мязат на руските ескимоси, които и до сега не знаят, че русите нямат монархия, даже те не знаят, че болшевизъм има в Русия. А реалността в света, в какво се състои? Това, което е реално, то е най-право, то е същественото за самия живот, без което животът не може да се прояви. Например, често се говори за човешкия интелект, говори се за човешкия ум, за човешката

душа, за човешкия дух, за човешката воля. Но трябва да се определят качествата, в какво точно те се изразяват. Човешкият ум се проявява геометрически, човешкият ум първо се проявява в прави линии, а после в криви линии. В какво се проявява сърцето? Сърцето у човека най-първо се проявява в криви линии, а после в прави. Следователно, когато вие изучавате съвременната окултна наука, ако искате да имате една правилна наука, най-първо трябва да знаете отношението на правите линии, да покажете умствените способности как се проявяват. Трябва да знаете закона за успоредните линии. Ако у един човек няма успоредни прави линии, този човек не върви в прав път. Ако у един човек няма успоредни линии, този човек е загазил в материалния свят. Ако правите и кривите линии не вървят успоредно в своето развитие, този човек няма воля. Това е една дефиниция. Вие правете наблюдения върху добрите хора, изучавайте техните лица, изучавайте строежа на техните вежди, на техния нос. Светията има един нос. Един праведник има съвсем друг нос. Друг нос има скръжавият човек. Скръжавият човек е стиснат или, както казват, скъперник. Скъперничеството, користолюбието, гордостта, тщеславието, злобата – всичко е означено на техния нос. У мнозина носът е обезобразен от лошите прояви, които имат. След това обезобразяването иде в очите, после в устата, оттам в стомаха, в дробовете, в мозъка. След това човек заминава за другия свят, да го ремонтират наново. Той не отива на небето за друго, за ремонт отива.

Така трябва да разбирате великия закон Божи. Раждането на хората става по един вътрешен закон на природата. Не тъй, както някои казват; както Господ е наредил. Най-първо хората трябва да определят, какво Господ е наредил. Нека определят Божествените наредби и човешките наредби. Човешките наредби не са лоши, но те имат валидност само когато са свързани с Божиите наредби. Или, малката капка е валидна само когато е свързана с милионите капки. Тя трябва да е начатък на другите капки, които идат. Ако тя сама иде и след нея няма други капки, е като човек, който сам по себе си нищо

не може да направи. Човек сам по себе си е една капка в целия космичен свят. Ако след него не иде друга интелигентност, която да подкрепи неговата деятелност, той нищо не може да направи. Целият свят е съвкупност от ред интелигентни разумни същества. Дали вие ги знаете или не, резултатът, който сега съществува в света – цялата слънчева система, цялата вселена, това е строеж на разумни същества, които са строили с милиарди години преди светът да е съществувал и са създали този свят, който ние сега виждаме. Ние всички искаме да бъдем независими от тяхната деятелност и казваме: Ще уредим света, както ние искаме. Всичко може да стане, но да уредим света, както ние искаме, това е невъзможно. Всяка храна, която приемем в себе си, съдържа една динамична сила. Щом възприемем тази храна, каквото и да става, ние сме под чуждо влияние. Може да направите опит: Ако вие храните един човек със свинско месо, той ще е под влиянието на свинете, нищо повече. Не че той ще стане свиня, но неговият характер ще се измени тъй, че той ще почне да рови, да търси оттук-оттам. На туй основание не трябва да се яде свинско месо, за да се избавиш от едно глупаво любопитство. Любопитството на свинското месо е глупаво. Ако храниш праведния само с кокошки, кокошката не е като свинята, тя е по-умна, тя не иска да разваля клюна си, тя рови с краката си. Така ще мълчиш. Един учен човек вземе една истина, къшне я. Аз съм гледал много кокошки, като видят житото, ритат, ритат. Казват: Напълнете тази крина, че е празна. Аз съм гледал много критици, казват: Това не струва, онова не струва, рови, рови, мисли, че е някаква философия, не знае че е кокоша философия.

Та, някой иска да бъде богат. Не е ли кокоша философия? След като стане богат, къшне едно зрънце, влезне в една търговия и после казва: Я напълни тази крина.

Един съвременен любител музикант инцидентно влиза при един богат търговец, намира една цигулка, иска да я опита. Търговецът му казва: Тази цигулка може да я има само този, който може да свири първокласно. Тя не е за търговия. – Ама ще ви дам, колкото искате,

пет милиона ще ви дам. – Аз съм решил тази цигулка да я дам само на онзи, който свири първокласно, без пари ще му я дам. И в природата е същото. Хубавите работи Бог ги дава само на способните деца. Някой път ние мислим, че сме способни. Ти, още като теглиш първия лък, казва: Остави цигулката, ще ти дам друга. Тази цигулка не е за тебе. Ако искаш друга цигулка, може да ти дам за 50-60 хиляди лева, но на тази цигулка само майстор може да свири. Всеки от вас хвърля око на хубавата цигулка, но като те накарат да свириш на нея, нищо не излиза.

Вие казвате, че трябва да бъдете добри. Какво е доброто. Доброто, това е изкуство. Добрият човек като пипне нещо, то ще стане златно. Добрият човек като пипне лупата, тя ще стане чешма, ще почне да тече, ще стане на земя, ще стане на хляб, ще стане на свещ, ще стане на къща, най-после стисне я, тури я в джоба и си тръгне. Туй значи да бъдеш добър човек. Че ако аз търся по това правило, колко добри хора ще има в света? Христос имаше 12 души ученици, значи дванадесет и той един – тринадесет, а 13 е фатално число в света. Има само 13 души в света, които могат каквото стиснат, то да стане каквото искат. Само 13 души има, които сега трябва да извикате да оправят света. Индусите ги наричат богове, вие ги наричате ангели. Кръщавайте ги както искате, нас имена не ни трябват, но да дойдат хората, които могат да направят от една лупа изведнъж златна да стане, възможно е вода да стане, възможно е къща да стане и живот да излиза от нея.

Доброто е една сила, с която светът трябва да работи. Ти, като бъдеш добър, няма да умираш, като бъдеш добър, няма да бъдеш беден, от глад няма да умреш, криза за тебе няма да има, ще бъдеш свободен човек. Сега ние търсим свободата в света по един механически начин. Хубаво е това, но механиката отпосле трябва да се прояви. Не да има едно състезание. Един изобретател, след като намери едно изобретение, да го предаде, какво ни ползва. Във вестниците в Англия, в Америка пише, че жените се упражняват да носят маски, цял народ, цели полкове има жени, които носят маски.

Една война се готви и навсякъде и жените влизат и се упражняват да стрелят, с пушки се учат да стрелят. Ние искаме светът да се подобри, а хората се готвят за война. Добре, защото в тази, последната война, ще се види кои са добри и кои лоши. След като се бият хората, които останат, не могат да умрат, те са добри. Тъй ще се оправи светът. Онези, които умират, те са лоши хора, нека си отиват, откъдето са дошли. Следователно, войните са потребни, за да пратят непотребните хора от този свят в онзи, за да ги изменят и научат великия закон на битието. Защото сегашните хора минават за праведни. Попитайте кой да е религиозен човек, ще каже: Аз вярвам в Бога. Знаете ли къде съм учил аз? – И аз съм учил, но нито аз, нито ти можем да направим лупата да светне. И двамата сме учени хора, но лупата си е винаги лупа, козата си е винаги коза, вълкът си е винаги вълк, жената си е винаги жена. Знаете ли когато един мъж иска да бие жена си, какво иска да каже този мъж? Или, когато един мъж бие жена си, може би от туй е произлязло биенето в света. То е едно вътрешно неразбиране. Ако ти се поставиш на мястото на жена си, тя да те бие както трябва, ти човек може да станеш. Но понеже ти се опъваш, тя не може да те удари на място. Застани, стой тъй и кажи: Бий, то е хубаво. И като те бие жена ти, ако си мъж, иди при Господа и кажи: Господи, много хубаво ме бие жена ми. Такъв масаж ми направи. Жената, като я бие мъжът ѝ, да каже: Много хубаво. А сега какво казва: Представи си, би ме той. Представям си. Няма по-хубаво нещо от боя, ако се бие на място, но няма по-лошо, ако се бие не на място. Казвам на жените: Ще биете, както трябва. И на мъжете казвам: Бийте както трябва. И на учителите казвам: Бийте както трябва. И на учениците казвам, когато бият учителите си: Бийте както трябва. Същият закон е. Учениците, като срещнат учителите си, да благодарят на Бога, че са ги били ... Сега вие ще кажете: На какво ще замяза живота с такива възгледи. Ами на какво мяза сега? По този начин може би ще бъде сто пъти по-добре, отколкото сега както е. Сега, вследствие на това криво разбиране, ние очакваме резултати,

които никога няма да дойдат. Никога бащата не може да очаква от сина си да прояви тези качества, които той не е заложил в сина си. Майката не може да очаква от дъщеря си тези качества, които тя не е вложила в нея. Ние очакваме от децата си това, което никога не сме вложили. Учителят не може да очаква от ученика това знание, което не е вложил. И ученикът не може никога да очаква това знание, ако не е вложил любов. Едно семе може да има своето качество, но и почва трябва да има, да има тези условия, които семето изисква.

Говоря ви не на лична почва. Засягам онова, които вие имате. Човек трябва да има ясна представа за себе си. Той е направен като рохко яйце. Трябва да съзнава закона, че колкото е яко яйцето, толкова е як и той. Ти любиш и мислиш, че като махнеш с ръка, всичко може да стане. Може, ако имаш знание; ако нямаш знание и ако махнеш, може да ти коства живота. Следователно, в туй положение има едно съвпадение. Човек трябва да изучава закона на човешката мисъл. Най-първо, като започне една работа, той трябва същевременно да изчисти мисълта си, да има концентрирана мисъл. Аз наричам силен човек, който може да застане за пет минути, да не позволи да влезе нито една крива мисъл, нито едно криво чувство, нито да е в състояние някой да го обиди, ако ще земята да се разруши, той да остане тих и спокоен. Хората край него умират, разрушава се земята, а той е тих и гледа тъй, както Господ гледа. Ако и всичките градове да се разрушат, този човек, като дойде в своето спокойно състояние и само като махне с ръката си, всичко се ражда и ще почне отново да се гради. Сега това е невъзможно. Защо? Защото аз съм проучвал хората, няма у хората чиста мисъл.

Сега, например, като ви говоря, казвате: Какво иска да каже? Едно от двете неща: аз мисля, че или сте много умни или сте много глупави. Едно от двете: или че сте много добри, или че сте много лоши. И двете неща в света са възможни, понеже в мисълта няма скрито-покрито. Ако към вас аз имам истинска мисъл, когато вие сте глупав човек, не мога аз да мисля, че сте умен. Едно мога да направя –

един среден път – да кажа: Вие имате възможност да бъдете умен, имате заложби в себе си. При дадените условия, тези сили, които са недоразвити, може да се развият. Туй положение, при което сега се намирате, може да го измените. Следователно, глупавият човек е глупав по единствената причина, че е забравил закона, по който мисълта се проявява.

Сега, по някой път вие искате всички да ви гадая. Най-добрият гадател в света е човек сам за себе си. Туй, което мога аз да си гадая, никой друг не може да ми го гадае. След това може да дойдат други гадатели. Може да дойде един пророк от Бога, от Онзи, който ме е създал. Единствен човекът, който е почерпил познанието от живата природа, той може да познае, да гадае на човека, да вижда какво може да стане от него.

Ще ви приведа един пример. Не обичам да привеждам примери от моя живот, но един ден в София се занимавах с много мъчен въпрос. Казвам: Днес не приемам никого, ще ме извините, много важна работа имам. По едно време казват ми, че дошла една млада госпожица на 25-26 години и казала, че от срещата ѝ с мене зависи животът ѝ. Аз виждам, че въпросът не е толкова важен, но човещина, поседях, помислих и казвам: Нека дойде. Тази млада госпожица идва, добре облечена, красива, с едно изразително усмихнато лице. Тя ми казва: – Кажи ми, ще бъда ли щастлива? Това беше в 1914 година. Казвам ѝ: Сестра, аз се чудя, как можеш да бъдеш щастлива в такава война. За да бъдеш щастлива, трябва да има един, който да те направи щастлива. Там е въпросът. Вторият въпрос: Кажи ми, ще го намеря или не? Аз ѝ казвам: Започвам сериозно. Аз не обичам да се занимавам с хората, но на тебе ще ти кажа истината. Готова ли си да я носиш7 – Как не, аз за това съм дошла. Казвам ѝ: Ти има да живееш само две години на земята. Онзи, когото търсиш, няма да го намериш. Казвам ѝ: Ти ще вземеш Евангелието да четеш, понеже отиваш в другия свят, свършва се животът ти, затова с всичко трябва да ликвидираш в своето положение. Едва ще ти дам една малка надежда.

В такъв случай ти само едва на 9999 случая имаш възможност да бъдеш щастлива. Казвам: Може да има едно изключение, възможно е да стане едно изключение, но ти казвам: Чети Евангелието, ела да ми кажеш какво е положението. Ще ти дам и други наставления. И досега не се е вестила. Друг пример: Бях в един малък град, явява се един учител и ми казва: Аз не искам да ми говориш бабини деветини, искам да ми говориш истината, да ме залъгваш с туй-онуй, не искам. Казвам: Имаш ли достатъчно широк гръб? – Че ти какво мислиш, аз съм свободен. Оставаме двамата, започвам аз да му говоря. След като му говорих половин час, той си наведе главата и излезе. На излизане му казвам: ако се оправят работите ти, ела. Той и досега не се е върнал. Някой път човек иска да знае какво е неговото бъдеще. По-добре да не знае. Има неща, които човек не трябва да знае. Има неща, върху които природата е турила було. Като се случи нещо, ще тури една тъмнина. Когато ще се случи нещо опасно, дойде една тъмнина, ти изгубиш съзнание, минаваш през едно място на тъмнина. Опасно е, ти се страхуваш. Може да се събори света, може да не се събори. Не е потребно да знаем всичко в света. Важно е човек да има нерви да издържи. Някой път ние искаме всичко да знаем. Не е нужно всичко да знаем, но онова което знаем да е съществено. Трябва да знаем пътя, по който иде любовта в света. И когато дойде тази любов, да не изгубваме ония условия, при които любовта може да работи. Защо? Защото деятелността, развитието, щастието в света, в дома, в един народ се наследява колективно от цялото човечество. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако поне един от възвишените ангели на небето не мисли за тебе, ако един от архангелите, един от светиите не мисли за тебе, ако Бог не мисли за тебе. Като слезеш на земята, във всичките народи, поне един човек да мисли за тебе. Другояче е невъзможно щастието в света. Пък ако всички мислят за тебе, ти си онзи щастливец, който има щастието в света. Вие искате да кажете, той разправя за такива ангели, но ние не ги виждаме. Зад всеки професор има много ангели, които работят в лабораториите тук, в Европа.

Много ангели има като философи – цели трактати пишат като християни. Чудни са тия хора, които мислят за ангели с крила в небето. Ангелът може да е във форма на прост човек, но разумен човек. Той всичко знае, но е много скромен, никога не се показва, че много знае. Той ще те изслуша спокойно и ще ти каже: Всичко ще направя, което мога. Той не говори много, не обещава, но винаги услужва с любов. И лекари има ангели. Като отидеш при него, казваш: Болен съм. Той те бутне с пръст и ти каже: Иди си. Ти си отидеш, няма я болестта. Как те излекува? – Не зная, бутна ме с пръст и всичко изчезна. Ако в медицината нямаше ангели, изгубена работа щеше да е медицината. Ако във философията нямаше ангели, изгубена е философията. Ако в науката нямаше ангели, изгубена работа е. Много ангели работят във всички клонове на науката. Те са, които дават подтик, прогрес. Те са най-разумните същества, които подтикват човешката култура в онази посока, в която и човек е създаден. Тъй седи великата истина в света. Казвате: Как е направен светът. Тъй е създаден светът, че достатъчно е хората да отидат между тези ангели и да ги попитат. И между духовните хора има ангели, навсякъде има ангели. Засега жалко е, че до тези авторитети никой не се допитва, допитват се до техните слуги. В Стария завет има един такъв пример. Когато отиде един високопоставен велможа със своите камили при Елисея, за да го изцери от проказата, той прати слугата си при него и му каза: Кажете на този господин да се потопи седем пъти в Йордан и ще се изцели. Като му каза това, той се докачи и каза: Ами че реките в нашето царство също са лечебни и си тръгна разгневен. Слугите му обаче му казаха: Господарю, какво ти коства да се потопиш седем пъти в Йордан? Той ги послушва, потопява се и оздравява. От благодарност се връща и носи дарове. Елисей му казва: Аз не искам нищо, вземете всичкото си богатство. Но слугата на Елисея се изхитрил, догонва велможата и му казва: Дойдоха ни гости, дай ни седем премени и той му дава. Вика го след това Елисей и му казва: –

Защо лъжеш този човек? Затова проказата ще дойде на тебе и на рода ти, защото си користолюбив.

Има една проказа в съвременното човечество, проказата на богатството. Всички искат да бъдат богати, това е проказа. Човек, който иска да бъде богат, той е прост и невежа. Аз ще ви кажа защо: Когато човек иска повече, отколкото му трябва, този човек е прост. Разбирам да стане богат, но толкова колкото му е нужно. Богатият иска всичкото богатство, че да подчини всички. Какво го ползва това богатство? Ти не може да имаш по-голямо богатство от сто милиарда, защото всичкото богатство е сто милиарда злато. Аз наричам богат човек онзи, който може да вкара живото злато в кръвта си, да го направи по-умен. Туй наричам богат. Следователно, богатите хора трябва от своя капитал да дават, да дават даром от златото си. Затова са богати. Златото съществува в света по единствената причина да държи в равновесие живота. Вън от златото има едно друго равновесие. Златото е елемент, който пази равновесието на живота.

Една криза има в света от 8 хиляди години в човешкия живот. Хората умират по 35 милиона на година. Сега всичките хора искате един нов строй. Казвате: Какъв ще бъде бъдещият строй? Бъдещият строй с такива индивиди може да бъде точно като сегашния. В бъдеще, ако искате хората да се различават от сегашните, трябва да слязат да работят: най-добрите хора, най-учените хора, най-умните хора, проповедници, владици, царе, князе и барони, и контове, и лордове. Писателите трябва да бъдат най-първите по нивите, навсякъде във всички учреждения и стражарите да са учени и благородни. Стражарят трябва да е свършил четири факултета. А пък началниците да са завършили повече от четири факултета. Тогава, като го срещнеш, ще му се поклониш и той като те срещне, ще се поклони. Всичките стражари само веднаж ще обиколят града и той ще бъде тих и спокоен. Тези учените хора знаят кои са онези, които ще направят скандал някъде, знаят и причините. Някой нямал пари. Този стражар е тръгнал с 10-20 хиляди лева, ще го намери и ще каже:

Братко, на ти на тебе пари, никакъв скандал да не правите. После други десет-двадесет души ще направят скандал, че хляб нямали. Стражарят ще натовари 3-4 коли с брашно и ще отиде и ще им даде. Тогава какъв скандал ще правят? Или някой ще направи скандал, че няма дрехи, обуща. Всичките стражари ще носят дрехи, обуща, хляб. Казвате: Много добре ще бъде тогава. Най-после стражарят ще дойде и ще каже: Ти яде, но сега ще отидеш да работиш, за да бъдеш доволен. При сегашните условия такава система не може да се приложи. Ти болния човек не може да го заставиш да тури един чувал на гърба си, че като здравия да носи.

Всеки човек е отворена книга. Най-първо трябва да се интересувате за това, което у вас не е проявено. Досега сте проявявали неща, които хиляди пъти сте проявявали. Аз по някой път се чудя на еднообразието на хората. Стремете се да проявите това, което никога не сте проявявала. Например, колцина от вас сте правили опит, колкото пари имате, да ги раздадете на сиромасите? Не сега като ви казвам да го направите. Тогава ще е насилие. Но у колцина от вас е дошла идеята да раздадете на бедните всичкото си имане и после никой да не знае за това. Да го раздадеш и след това да направиш едно научно изследване, какво влияние ще окаже върху твоя характер. За бъдеще само онези хора ще имат право да се женят, да бъдат благословени, които всичко са раздали. Преди всичко да е много богат и след това да раздаде всичкото богатство и да остане сам, без нищичко, тогава ще има право да се жени. Само сиромасите ще имат право да се женят. На богатите хора ще бъде забранено. В бъдещата култура ще има един закон: Богатият човек няма право да се жени, сиромахът ще има право да се жени. Тогава ако каже някой: Искам да се женя. – Сиромах стани. Искам да живея добре. – Не се жени. Питам тогава: Кой ще се ражда. Законът в природата е такъв: само бедните се раждат, само богатите умират. Искаш да живееш, беден бъди; искаш ли да умреш, богат стани. Туй може да ви го докажа. Почнете да теглите един човек. Като почне да натежава един човек, той скоро ще

замине за онзи свят. Ако почне да олеква, той ще оздравее. Като почне един човек да пости 1, 2, 3, 4, 5, 20 дни, той оздравява, след като почне да отпоства, ще му трябват няколко дни, докато почне да яде както обикновено. Ако е постил 40 дни и започне веднага да яде както е ял преди, ще си замине. Първия ден ще вземе едно зрънце, втория ден две, три, четири, ще увеличава постепенно, докато соковете на тези зрънца внесат нов живот и почне да се подмладява тялото и то стане пластично. Този нов живот започва да се увеличава, да обновява тялото. Сега природата налага кризи, глад и продължава живота на хората, за да ги научи да мислят идейно, да дойде една нова мисъл. Всичките методи на природата заставят хората да живеят така, както тя иска, а хората си живеят, както те искат. Всичките големи животни, мамути, които създадоха гигантски тела, измряха. Останаха малките същества с голяма интелигентност, които могат да живеят с малко. Всеки човек е мамут, когато има непреодолимо желание да притежава всичко. Има един самун хляб, но той за утре мисли, за вдругиден мисли, за десет 20 дни напред мисли да се осигури и не само за този живот, но той мисли да осигури и децата си, и внуците си. Това е било, когато не е имало друга интелигентност в света. Та аз ли се грижа за българските войници или държавата? – Държавата, разбира се. Та в природата аз ли трябва да се грижа за хората или тя? Щом природата е произвела тия хора, тя трябва да мисли за тях. Да мислим другояче, то е неразбиране на законите на природата.

Тези положения изнасям, за да не се безпокоите. Вие се безпокоите за работи, които не се отнасят до вас. Вие сте осигурени. Аз ви чета по лицата. Най-много 10, 20, 30, 40, 50 години ще живеете, всички които сте тук. Повече от 120 години не може да живеете. Няма нито един от вас, който може да живее до 100 години, а да не говорим за 120 години. След 120 години ще бъдете в друг свят. Тези 120 години ще дойдат сега. То е малък живот. То не е умиране. Всеки един ученик е в училището, той учи година, две, три, четири години. На съвременния учен човек му трябват най-малко 16 години, за да

свърши образованието си. Да кажем, че след 120 години вие свършите този земен университет. След това ви назначават в друго едно училище да проповядвате. Ако не можете да издържите тезата, след 120 години пак ще се върнете на земята, за да кандидатствате в някоя болница на живите хора, да може да изучавате еликсира на живота, как да се съживяват и възкресяват хората. Ако не знаете как да слугувате, ще ви викат пак на земята. Сега може да попитате, колко пъти ще ви връщат. Докато се уморите. Казвате: Трябва да се учи. Докато научите всичко, неизбежно е. Защото ако не научите, ще изчезнете съвършено. Природата си има един определен срок. Ако до този определен срок не възприемете нещата, не че съвсем ще изчезнете, но ще очаквате далечното бъдеще, за да дойдете след милиони и милиони години. Ще дойде време, в туй мълчание, в туй вътрешно съзерцание, вие ще научите какво е животът. Сега вие мислите, че живеете. Този въпрос ще се разреши като умрете. Ще видите, че всякога живеете. Само ще промените условията за живота. Да кажем, ти си философ, но като умреш и те погребат, ще видиш, че ти четат молитви. Ти не можеш да съобщиш на хората. Няма ли да вярваш, че и след смъртта човек живее? – Ще вярваш. Но какво те ползва? Аз наричам знание, когато може да се ползваш от него, но когато не може да се ползваш?

Да оставим тези въпроси, те са тежки. Туй, възможното, пред вас стои. Вие сте хора, родени в една епоха при най-големи възможности. Най-големи късметлии сте вие, но и най-големи нещастия ви очакват. По-късметлии хора от сегашните не е имало в света, но и по-нещастна епоха от тази няма. Защото онзи, който се качва на най-високия планински връх, той ще се качи нависоко да види, но ако оттам се откачи и падне долу, по-лошо падане от това няма.

Та, казвам: Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговата душа. Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговия ум. Всеки от вас трябва да види какво се крие в неговия дух. Не какво са писали другите хора. Всички, които са писали, пишат прекрасно, отлично, но

има нещо, което тия философи пишат от памтивека. Но не сте се спирали да мислите вие какво ще пишете за това. Вие ще мислите за това, за което никой досега не е мислил. Ще мислите какво се крие във вашата душа. Именно в това, скритото във вашата душа, почива вашето щастие. Казано на религиозен език: Щастието се крие там, дето е Бог. Де е Бог? Бог е там дето е разумността, дето е мъдростта, но Бог не е там, където са глупавите хора. По човешки говоря. Защото, ако не беше така, нали някои казват: Няма Господ. И прави са тези хора, няма Го. Господ Го няма при глупавите, при престъпниците. Ако си умен, благодарен, Господ е там. Понеже Го няма Господ, вие страдате, всички нещастия идат. Питате, защо има нещастия? Няма Го Господ при вас. – Какво да правим? – Намерете Го. – Де е Той? – Идете при щастливите. – Къде е Господ? - Идете при разумните да ви научат.

Безверието в света аз го разглеждам другояче. Всички глупави хора са безверници. Сега, аз не разбирам тази вяра в църквите. Църквите са място за много глупавите хора. Според мене всеки, който умира, е много глупав човек, защото, който умира, насила го вземат. Защо умира този човек? Учат го. Насила го обрали разбойници, защото нищо не е давал. Онзи човек, който дава, никой няма него да обере. Той не само че не очаква, но като намери разбойническа банда, като го видят, казват: Братко, колкото искаш ни дай. Разрешават му сам да определи. Такъв всички разбойнически банди го знаят. Кой ще го насилва? Слагат си оръжието. И той, като дойде при тях, изправи се и казва: Ето, заповядайте от мен това. Кого обират разбойниците? - Скръжавите, богати хора. Аз ви говоря на преносен език, защото това са противоречия в света. Сега може да ме запитате: Каква е задната ти цел? За мене има само предна цел, задна цел няма. В живота абсолютно няма никакви задни цели. Има глупави хора. Предни цели имат само живите, само праведните. Ако съм от глупавите, ще имам задна цел. Каква е твоята задна цел? Виж какво, ако съм от глупавите, ще знаеш, задна е предната цел. - Как да организираме хората? –

Хората няма какво да се организират. Не че организирането е лошо, но туй организиране трябва да бъде по свобода. В туй организиране трябва да се гони една цел – свободата. Да се организират хората за свобода, за истина, за доброто на човечеството, но да се организират другояче, туй организиране няма никакъв смисъл.

"И видях в десницата на седналия на престола книга, написана отвътре и отвън, запечатана със седем печата. И видях ангел крепък, че проповядваше с глас голям: Кой е достоен да разгърне книгата и да развърже печатите ѝ? И никой не можеше, нито на небето, нито на земята, нито под земята, да разгъне книгата. И аз плаках много, защото не се намери никой достоен да разгъне и прочете книгата... И видях ето, всред престола Агне стоеше като заклано и имаше 7 рога и 7 очи, които са седемте духове Божии, разпроводени по всичката земя, и дойде, и взе книгата от десницата на седящия на престола...". Агнето е Божията мъдрост, която е в сърцата на всички добри хора, които работят. Когато вземам числото 13, аз го взимам като едно статистическо число. То е най-прогресивното число. Туй число има сила да се увеличава в света, да направи чудеса, то е числото 13. Сега всички хора могат да боравят с него. Христос боравеше с числото 13. Всеки, който борави с числото 13, винаги ще го сполети една катастрофа на физическото поле. В духовния свят този закон не работи. Европейските народи се пазят от числото 13. Ако отидете на Запад в хотелите, няма да намерите числото 13. Ще намерите 12 и 1/2, но не и 13. Тия хора много работи не вярват, но вярват в числото 13. Има един фатализъм. Числото 13 мяза на отрова. Като дойде туй число в ума ти, ти мислиш, че ще те сполети нещастие, че нещастието ще дойде. Някои хора казват, че числото 13 работи. За личния живот числото 13 е фатално, за общия живот числото 13 някой път е щастливо. Евреите в леточислението имаха 13 луни, годината им се състоеше от 13 луни, имаха 13 месеца в годината. Сега европейските народи не искат да изменят 12-те месеца да ги направят

13. И те ще завършат като евреите. Има много данни, които трябва да се обяснят. Те си имат своите обяснения в живота.

Трябва един нов елемент да се внесе в човешкото сърце – любовта, която не се променя. Любов, при която чувствата да останат постоянни, да не стават резки промени в чувствата. Сега при най-доброто настроение, което имаме, при най-малкото противоречие, ние не може да спазим равновесие, изгубваме любовта си. Например, един мъж, който обича жена си, ако му каже тя: колкото пари имаме, да ги раздадем на бедните - сърцето му ще се свие, той няма да я похвали.

Сега, наскоро една сестра ми разправяше един пример, на който аз ще дам коментар. Един дървар, като ходил из гората, намира едно мече. Решил да намери майката на мечето. Ходил из гората натук-натам, намира майката и го занася в леговището на мечката. Мечката тръгва и казва: Много съм ти благодарна, че ми донесе мечето, искам да ти се отплатя. Той остава сериозен. – Не бой се, не бой се. Вдига се мечката и го целува. Казва: Доволен ли си от моята целувка? – Хубава е целувката ти, но ти миришат устата. Мечката казала: Слушай, много ми е тъжно, че ми каза тъй. Ще те поставя на един опит: ти с брадвата ще ме удариш. Ако не ме удариш, ще те изям. Ако желаеш да живееш, само ме удари, ако пък не, ще влезеш в корема ми. Той задига брадвата и я удря. Тя казала: Благодаря и си тръгва. След една година той отишъл пак в гората и срещнал мечката. Тя питала: Познаваш ли ме? Аз съм онази мечка, която ти удари. Раната ми оздравя и я забравих, но още ми тежи на сърцето лошата дума, която ми каза, че ми мирише устата. Сега, защо каза той, че ѝ мирише устата. Защо трябваше да ѝ каже това. Тя яде месо. Някой човек ти направи добро, а ти казваш: Много си добър, но си много груб. Ти си човекът, той е мечката. Тази мечка ти благодареше за едно направено добро, че ѝ занесе мечето. Тя ти направи едно добро, целуна те. Ти казваш: Много добре целуваш, но ти мирише устата. Сега кое е важното: целувката или миризмата на устата. Онзи, който е направил

тази басня, турил нещо повече. Друг път ще изменя баснята. Сега няма да я изменя, но ще я туря в друга форма: Не се произнасяй върху едно незавършено действие. Кажи на мечката: Много добре ти мирише устата, нищо повече. Защото неприятното де е? Че как аз да ви докажа. Лекарят като те тури на хирургическата маса и прекарва ножа върху тебе и ти причини болка, но после има отлични резултати, спасява живота ти. Ти казваш, че този нож е лош. Не, добър е този нож. Мечката искаше да каже на този човек: Устата ми мирише, понеже месо ям по някой път, но и твоята мисъл мирише понякога и ти ядеш нещо, което не трябва. Човек е казал на мечката: Твоята уста мирише, но твоята мисъл каква е? Но като се предполага, че това е благороден човек, малко повече любов му трябва. Когато човек не обича, той по някой път е груб. Миризмата, това е неговата грубост. Но казвам: Ние съвременните хора, които не можем да обичаме своите жени както трябва, които не можем да обичаме Бога както трябва, ние, които не обичаме и себе си както трябва, тогава де е нашата човещина7 Да обичаш себе си както трябва, значи всякога да си радостен, че никога не си направил престъпление, аз туй наричам обич. Да не си опетнил себе си, нито ума си, нито сърцето си, нито съзнанието си. Ако някой те оцапа отвън, то е друг въпрос. Цапането отвън, това не трябва да споменаваме съзнателно. Човек да се не цапа, да знае в своето съзнание, че не е допуснал нечистота. За посторонните неща е друг въпрос. За своите ближни да не сме внесли нито една лоша мисъл за когото и да е. Да е съзнателен. Най-после, да не сме проявили към Бога ни една неблагодарност. Ти седиш и си недоволен от живота си, казваш: Защо Господ ме създаде такъв? – Тъй, както си сега създаден, не е причина Бог. Че кой те създаде?

Та, първото нещо е силата на вашата мисъл. Знайте, че спасението ви седи в силата на вашата мисъл. Ако вие може да измените вашата мисъл, вие ще бъдете пак същия човек, но мисълта ви ще бъде като водата, която извира, изтича от дълбоко. Ако тя е светлина, да е като свещ, която гори и не оставя никакъв кадеж, най-

чистата светлина да бъде. Ако е живот, най-чистият живот да бъде. Да допуснем сега, че някой от вас би имал тази запалка на любовта, новата запалка. Вие искате по старому да си живеете и да имате постижения. Кое учение е най-хубаво? Дали старите учения на езичниците или учението на християнството? Нито учението на авторитетите на миналото, нито сегашните учения, както учат, са прави.

Сега няма да се спирам върху този въпрос. Смъртта е като един фактор, като една временна неизбежност да приравни и да очисти хората. Всяка една смърт е чистилище. Хората умират по единствената причина, че трябва да се чистят. Ако не са грешни, няма да има смърт. Това е чистене. Като минеш през гроба, ще минеш през един такъв силен огън, че няма да остане никаква нечиста материя. Всеки един от вас се оплаква от страдание. Всички човеци трябва да се пречистят, затова трябва да минат през страдания. По-благословено нещо от страданията няма. Когато човек страда като човек, то е привилегия. Страда не само човек, и Бог страда първоначално, но туй страдание се ражда у Бога като дълготърпение, а у нас като нетърпение. Туй страдание у Бога се ражда като любов, а у нас като безлюбие. У Бога се ражда като живот, а у нас като смърт. Човек, който не участва в страданието, той не може да участва и в радостите, и в благата. Сега, туй не е механически процес. Той изведнъж не може да стане. Има начини, има школа, в която трябва да се упражнявате и може да имате постижения, нито да сте прекалено весели, нито да сте прекалено тъжни.

Нищо в света не може да ви спъне. Човек е оставен съвършено свободно в света. Няма ничия сила в света, която може да ви препятства, понеже Бог е в света. Бог е единствен, който застава за свободата. Не тази свобода, която сега се проповядва, то не е свобода, то е робство. В България всеки може да се изказва свободно, всеки може да постъпва свободно, както иска, но ако един ден ти скимне да излезеш само по бели гащи, да излезеш само по риза и да минеш

през София, то де може да те държат? – Ще те арестуват. Прави са тези хора. Има известен порядък, да се не съблазняват. Прави са. Не, няма свобода. Но ще кажат: Защо този е по бели гащи? Че ако отидете на изток, ще видите с една бяла мантия, свързана с един колан през чреслата – това е облеклото. Там ако някой е облечен по европейски, ще го гледат малко особено. Де седи свободата. Всякога, когато изказвам една мисъл, която не е меродавна, хората ме считат за чудак. Ако аз ще говоря туй, което вие говорите, няма смисъл да се говори. Та, свободата седи в новото. Всеки от вас трябва да внесе нещо ново в душата си, в действията си. Като направите нещо за някого, то да дойде като един плод, който е узрял. Трябва да има известни качества, към които трябва да се стремим. Всеки да носи нещо ново. Бог по що се познава? Там дето е Бог, има едно вечно изобилие в света, вечно подмладяване. То е знанието, в това се показва присъствието на Бога.

"Агнето", освен Божията Мъдрост, означава и Любовта в света. Любовта е в сила да отвори запечатаната със седем печата книга. Докато хората не възприемат любовта еднакво в общия живот, докато не възприемат любовта като един вътрешен импулс, тази книга ще бъде запечатана. Които я възприемат, ще бъдат свободни, които не я възприемат, всякога ще страдат. И богати да са, пак ще осиромашеят, а когато възприемат учението на любовта, и сиромаси да са, богати ще станат. Вие ще кажете: Друго си е човек да има парици. Слабият човек очаква помощ от другите, силният човек очаква помощ от себе си. От себе си разбирам, от Бога, който живее в тебе. Всякога може да очакваш благото от Бога, който живее в тебе. Ако го очакваш отвън, ти си от слабите хора. Туй благо няма да дойде, както ти го искаш. Ако е отвътре, то ще дойде, както ти го искаш. Два начина има, ако искате да бъдете щастливи. Външно светът може да ви направи щастливи, когато той иска. Ако пък искате да бъдете щастливи отвътре, може да бъдете щастливи всякога.

Кажете ми колко пари ви трябват. Повече не ви трябва от една златна монета. Вие ако искате пари, ето аз ви давам. Вадя и давам на един, на двама, трима, четирима, петима. От единия джоб отива в другия. Това е един фокус, нали?

Благородство е човек да вярва! Благородство е човек да люби! Благородство е човек да мисли! Благородство е човек да има истината в себе си. Благородство е човек да има свободата. Туй наричам човещина.

30-та неделна беседа, държана от Учителя на 24 април 1932 г., София, Изгрев.

КОГАТО БЕШЕ ПО-МЛАД

Ще прочета 21 глава от Евангелието на Йоана. Ще взема само думите: „Когато беше по-млад.“

За да се разбере каквато и да е истина в света, трябва да се тури един контраст. Знание без контраст остава неразбрано. Има твърдения, че страданията на земята произтичат от неспазване, от несъпоставяне на законите на земния живот, който хората прекарват тук на земята. Запример сиромахът иска да живее като богатия, без да взима в съображение силния контраст, че той няма ума на богатия. Като говоря за богат човек, не разбирам богат крадец. Такъв богат човек не е богат. Богат човек в правия смисъл на думата е онзи, който е работил, който е умен. Ако не е умен, ако не е добил богатството си с работа, той не е богат човек. Една изопачена идея, не е идея. Това е съвременния свят разгледан от патологическо гледище. Аз обаче оставям патологията настрана. Ако аз бих изучавал медицина, никога не бих се занимавал с патология. Патологията не е наука. Медицината трябва да се основава на естественото, на здравословното състояние на организма. Всяко отклонение от това състояние, не е полезно за човека. Няма какво да се изучават болезнените признаци на болестите. С болезнените признаци нищо не се постига. Запример от лекарско гледище, ако очите на човека са жълти, те казват, че организмът е болен, има някакво анормално състояние. Жълтият цвят на очите показва, че чувствата са в анормално състояние, вследствие на това тия нисши чувства влияят на черния дроб и той не функционира правилно. Те изпращат тази жълтина по цялото тяло, с което искат да кажат на господаря: Господарю, твоите чувства не са нормални. Ако този цвят се разпространи по цялото тяло, зле ще бъде на господаря на тялото. Ти като видиш тази жълтина, казваш: да вземем мерки. Това е едно субективно схващане на лекаря. Туй не е

наука. Сега по някой път учените хора, лекарите изучават човека за това, че очите му са жълти. Ако попитате един окултист, той ще ви каже, че жълтият цвят е признак на интелигентност. Значи, ако на този човек очите му са станали жълти, той е интелигентен, докато не са жълти той ходи, играе, забавлява се. Като пожълтеят очите му, той почва да мисли: Откъде е дошъл този жълт цвят? Индусите в едно свое посвещение обличат жълта дреха. Туй значи голямо достойнство. У нас на запад, като си тури човек жълт цвят на тялото казват, че това е болезнено състояние. Никой няма право да се приближава до него. Това е едно схващане. Обаче цветовете в природата имат точно определено значение. Цветовете са образувани от разумния свят, от разумни същества. Цветът е една разумна проява за този, който може да чете и разбира. Според степента на цветовете, колкото червеният цвят е по-ясен, по-червен, толкова животът, любовта, жизнеността са от по-висока степен. Колкото този цвят е по-мътен, по-неопределен, толкова горните качества са в по-слаба и по-нисша проява. Туй може да се определи от свойствата на химическите съединения. Съединенията не образуват живота, те дават възможност животът да се прояви. Например вие може да проектирате слънчевите лъчи през една призма и да се образуват цветовете. Призмата не образува цветовете, тя само разлага светлината. Може да се употреби една призма, тя дава възможност да се прояви светлината. Когато един човек се разлага и проявява своя характер, разлага ли се той? Само мъртвото се разлага. Значи аз тълкувам: щом светлината се разлага, тя е умряла. Тогава ние имаме тези умрелите цветове. Когато светлината се разлага, тя оживява. Аз казвам: когато светлината минава през призмата, тя се ражда. Аз употребявам думата раждане, вместо разлагане. Това е психологическо схващане. Следователно, всеки един цвят в туй новото раждане на светлината, тази светлина взема обем в себе си. Най-първо тя има един лъч, като се ражда, тя придобива широчина, цялата гама цветове се разпределят и тогава тя е като един цвят, който се разцъфтял и показва какво е скрито в него.

Следователно изложете болния човек на светлината и той ще оздравее. Всеки от вас да има една голяма призма и всеки ден да гледате през тази призма. Болният човек е неразположен, или неврастеник, или страда от каквато и да е болест, всеки от вас, като има един такъв лъч, по който слънчевият спектър отгоре му да минава, иска не иска, ще оздравее на общо основание. И без да иска, ще оздравее.

Има един нов метод – пишат вестниците сега, за изучаване на езици Ще турят плочата, ще ти преподават всеки ден и като ти говорят на езика всеки ден, ще научиш езика. Ти правиш нещо, туриш плочата, тя ти говори на френски или на английски, или на немски, или испански, на който и да е език, ти седиш но първо не обръщаш внимание, но тя като ти говори, най-после започваш да заучаваш езика, оживява. И след четири-пет месеца започваш да говориш езика. Така и най-учените хора в Америка, в Англия, Франция, по този лесен начин изучават езика.

"Когато ти беше по-млад." Младостта и старостта, това са две страни на човешкия живот. Младостта значи, че човек се явява в света, за да разбере нещо. Младостта всякога значи свобода, която трябва да се прояви. Старостта всякога значи ограничение. Ти имаш знание, но си ограничен. Остаряваш, но ти трябва да минеш през страдание. Като умреш и възкръснеш, ще станеш млад, ще минеш през друга гама Старият трябва да умре. Защо трябва да умре старият? – За да се подмлади. Казвате: Не може ли да не умираме? – Може, не остарявайте – това е логическото заключение. Остаряваш ли, смъртта е неизбежна, т.е. ще минеш от едно състояние на ограничения живот, в живота на свободата Христос трябваше да умре, защото много беше остарял. Онези, които Го описват, когато Той е бил на 30 години, е друго, но на кръста е изглеждал на 90 години. Че как няма да остарееш, да носиш греховете, скърбите, несгодите, престъпленията на хората, правени от хиляди години! Не е чул нито една сладка дума. Казват, всякога Го виждали много тъжен, никой не Го е виждал весел.

Че как ще бъде весел? Кой от вас ще бъде весел да го натоварят с толкова страдания. Следователно, беше остарял много и Той трябваше да умре, за да се освободи, да влезе в свободата. Защо трябваше да умре Христос? – Защото беше остарял. Или на ваш език казано, защото носеше греховете на света, трябваше да умре, за да се освободи от тях. Разправят за Буда, когато достигнал до едно особено състояние и помислил, че е най-силният, че е открил тайната на живота, че не го е страх от нищо, че е свободен, легнал под едно дърво да си почине и заспал. Световната змия, която го търсела, намерила го там, обвила се около тялото му, ще му счупи ребрата. Какво да прави, да се бори, не може.Той почнал да се смалява, смалява, смалява, и така се изплъзнал, освободил се от нейните прегръдки. Това смаляване е умирането. Това значи да се освободиш, да станеш свободен. Другояче ако не се смалиш, ще те смалят. По-добре е сам да се смалиш, отколкото да те смалят: по-добре е сам да се претеглиш, отколкото други да те теглят; по-добре е сам да се обезвериш, отколкото други да те обезверят; по-добре е сам да се познаеш, отколкото други да те познаят. Не можеш да познаваш един човек, с когото нямаш допирни точки. За да познаеш един човек, трябва да имаш най-малко три допирни точки с него. Трябва да имаш една допирна точка с неговия ум, трябва да имаш една допирна точка с неговото сърце, трябва да имаш една допирна точка на физическия свят. Нямаш ли ги, всичко друго е само писана работа. Защото характерът на човека често от физическо гледище се определя. Казвате: Аз го познавам по очите. Какъв е онзи признак, по който по очите можеш да го познаеш? Очите му са жълти, значи разстроен му е черният дроб. Мътни му са очите. Разстроена е пищеварителната система. После има изгубване на жизнения кръг на окото. То е значи в дисхармония със слънчевия възел. Жизненият кръг е свързан със слънчевия възел, астрологически е свързан и с кръга на слънцето.

Та при изучаването си човек трябва много добре да е запознат с ония отношения, които съществуват между числата. В геометрията

например, вие казвате: 1/5, 1/6, 1/8, 1/9. Една пета от грама на най-силната отрова, или пет шести от един разтвор сладко. Тогава казвате, че всички дроби са еднакви, привеждате ги към еднакъв знаменател. Не можеш да ги привеждаш. Някой път казвате: Колко ти дадоха? Ти може да вземеш 2/5, 3/5, може да Вземеш 1/5. Ако Вземеш 1/5, ти си в пътя на спасението. Ако вземеш 3/5, ти си в тази отрова, ще заминеш там, дето никога не си очаквал да отидеш. Вие не цените времето. Какво е една секунда от времето? В една секунда ти човек можеш да станеш. Ако ти бодърстваш една секунда, ти може да схванеш една идея, която никога иначе не може да схванеш. Един сиромах минавал през един мост, и се окайвал, няма ли да се свършат тия страдания най-после, пет, десет, петнадесет години минава през този мост, омръзнал му и мостът и сиромашията. Един ден го слушал един европейски княз и решил да види колко е интелигентен. Турил ,една торба с пари до моста, та като минава по моста, да я намери. Този работник като наближил моста, казал: Толкоз години минавам през този мост, чакай, мога ли да мина сега със затворени очи? Минал и заминал торбата. Този княз си взел торбата. Когато Бог ти поставя условия за твоето издигане, ти си затваряш очите и след туй Господ си взима торбата. Ти пак си отваряш очите. Казваш: Няма ли да се свърши това нещо? Дойде един умен човек, даде ти умен съвет, казваш: Съвет мене не ми трябва, пари ми дай. Ти си затворил очите, богат няма да станеш. Аз съм толкова щедър, но едва ли бих си позволил да дам някому хиляда английски стерлинги, тогава съм скържав много. Но ако ме слуша и вярва, мога да го науча на едно изкуство как да си спечели пари. Той няма търпение, казва: Аз туй го зная, пари търся, това не ми разправяй, кажи ми нещо по-сериозно, с детински работи не ме занимавай. Тогава му казвам как се сади лук, чесън. Ти ако знаеш как да хванеш тази пръчка за двата края, богатството само ще дойде при тебе. В живота човек трябва да бъде смел. Страхливият човек никога не може да очаква да бъде богат. То е изключено. Страхливият човек по никой начин не може да постигне

нещо в света. После второто положение: човек, който се съмнява, по никой начин не може да постигне туй, което иска. Човек, който мрази, човек, който мисли зле за другите, не може да постигне това, което желае. Туй трябва да го знаете. Туй е абсолютна истина. Може да опитате, няма никакво изключение. Ако ти искаш да постигнеш нещо, трябва да имаш вяра, която има отношение към законите на живота. Ако ти любиш някого и имаш вяра в него, то е за тебе, с тази вяра ти себе си повдигаш. Ти ще вярваш в известни сили, които Бог положил. Ти вярваш в един учен човек, не за неговото учение, но за онова, което Бог е вложил в него. Аз вярвам в една свещ, не заради нейната светлина, но за светлината, която излиза от нея и която ми услужва в тази нощ. Аз не вярвам в златото и в парите, но вярвам в услугата, която те могат да ми направят. Щом може да ми услужи, вярвам в тази услуга; щом не може да ми услужи, не вярвам. Може да ти дадат един чек от 20 хиляди долара, отиваш в банката, но тази банка е фалирала. Защо ти е този чек в дадения случай? Една английска лира може да ти услужи повече, отколкото тия 20 хиляди долара. Една сладка дума, казана в лош момент, струва повече, отколкото бъдещата слава, че ще те вдигат и слагат хората. Единственото нещо, което хората могат да направят в света, е следното: като умреш, да ти изваят лицето от камък и го сложат на видно място и с това да те подложат на едно вековно страдание. Като минавам някъде, гледам една статуя. Велик човек! Казвам: ето ги сегашните мъченици. Аз съм виждал тези мъченици и в Англия, и в Германия, и в Америка. Казват: Блазе им, обезсмъртени са. Те мязат на онзи габровски богаташ, който дал 20 хиляди лева за направата на театъра, с условие, като го направят, да му поставят бюста там. Като минавал отпосле и виждал бюста казвал: Иване, Иване, колко боб изяде, докато дойде на туй място. 20 хиляди той ще даде, да му направят един бюст, да се изпъчва. Заблуждението седи и в обществото, това може да е и едно възпитание за онзи, на когото турят бюста. Заблуждение е, защото безсмъртието и достойнството

седят в други неща, а не в бюстовете. Всеки човек, който има бюст, то е една спънка за него. Природата не обича да се фотографират нейните образи и вследствие на това вие никога не може да фотографирате един човек за вечни времена. Човек се изменя. Човек на ден поне двадесет пъти ще се измени. И обществото не е същото. Няма човек, който да има един и същ образ винаги. Някой казва, в детството съм бил един. Това са фази, ти трябва да имаш ясни схващания за себе си, за да схванеш външните промени. Има един образ, който ти може да схванеш. В природата има една фотография, и в невидимия свят познават фотографията, държат изпити и то по закона на любовта. За да можеш да фотографираш някого от невидимия свят ти трябва да държиш изпит, да си готов да се жертваш и то по закона на любовта. Всеки, който люби, той може да фотографира, а който не люби, никаква фотография не може да стане. А тука на земята всеки става фотограф. Значи има наука. Ако любиш, ти си фотограф, почетно изкуство е. Ако обичаш един човек, ти за него ще имаш един образ. Приблизително туй е вярно. Тогава ако искате да фотографирате един човек, направете един жив образ. Ние се отдалечаваме от въпроса, фотографията трябва да бъде само като един подтик. Ти трябва да имаш един вътрешен образ. След като се даде този подтик, то тази фотография трябва да отделиш от ума си. Не може да я държиш дълго. Защото ако дълго време я държиш в ума си, ти правиш пакост за себе си и за другото лице. Много пъти когато за един човек постоянно мислиш, мислиш, почва вече да те безпокои тази мисъл. Мисленето за един човек е хлопане на вратата. Ако на вратата ти хлопнат три пъти, то е приятно, но ако цяла нощ ти хлопат, то е неприятно. Един човек има право три пъти да мисли за мене. Не съм аз единственият човек, за когото той трябва да мисли. Той трябва да мисли за всички хора на земята, да мисли за Бога, за ангелите, за светиите, за всички същества, за звездите, за бръмбарите, за животните, за млекопитающите, за дърветата. Това аз наричам една права мисъл. Някой казва: Аз само за тебе мисля. Така мислят

малките деца, които имат куклички. Докога мислят за тях? До 15 годишна възраст най-много. От 15 години хвърлят куклите и започват да мислят за друго. Следователно, в природата има един закон, според който тя изменя положението си. Сегашните хора не могат да разберат туй, което става в света. Природата иска да ни застави да излезем от едно пасивно положение, или положение на голяма опасност. Всичките хора искат да живеят един охолен ленив живот. Лятно време когато човек трябва да стане в четири часа, той лежи в леглото си, върти се и мисли откъде да вземе пари, или мисли как да се облече. Това е второстепенно. Най-първо ще станеш и ще почнеш да дишаш чист въздух, ще излезеш да погледаш изгрева, да погледаш цветенцата как са цъфнали. Този въздух няма да го намериш вкъщи. Отровен е въздухът в стаята дето си спал. Трябва да знаете, че всичкото богатство на човека е във въздуха. Ако туй богатство от въздуха не може да го вземеш, ти отникъде не може да го вземеш. Та казвам: младият трябва да бъде млад. Ако днес на Великден ти може да отидеш на Витоша, през целия си живот може да бъдеш щастлив. Казваш: На Великден ходи ли се на Витоша? Казвам: Ако на Великден не отидеш на Витоша, ти ще загубиш нещо за себе си. Като дойде Великден, какво правят хората7 Че Христос пострадал, хората се събират, за да ядат и пият, че Христос се е освободил и възкръснал, за това не мислят. Христос се освободи и възкръсна, но ние, които сме в затвора, казваме: Дай ни едно агне да ядем. Че тъй по-мъчно ще се освободиш. Ти като си в затвора, почни да просиш, да се молиш, че ти като имаш една смъртна присъда и ако те намерят, че ядеш агнета, непременно ще те обесят. Ако ядеш прасета, непременно ще те обесят. Законът е много верен: каквото правиш, ще ти го направят. Ние казваме, така е казал Господ, че трябва да ядем агнета. Съгласен съм с вас, че така е казал Господ, но като съгрешихте, затова ще умирате и ще страдате. Казвате, че така е казал Господ. Защо е казал Господ да ядем кокошки? Като ти е казал да изядеш тази кокошка, Той те изпитва. Щом дойде наказанието, ще

знаеш защо е дошло, че каквото правиш, ще дойде до тебе. Законът е много добър, не е лош. На този закон ние трябва да благодарим, че е така. Ако направиш добро, добро ще намериш; ако направиш зло, зло ще намериш. Защо е така? Така е, той е най-добрият закон в света Злото като дойде, ще се поправиш.

Та младият човек, умният човек е, който прави каквото иска. Тогава има два начина за постъпване: да постъпим ние както искаме и което природата иска. Да заменим думата Бог. Като говорим за Бога ние мислим, че Той е човек като нас. Не е така. Бог е едно същество разумно, което има в сърцето си добрата мисъл, благото на всички същества. Когато страдате, Той влиза в положението, но вижда последствията и причината защо страдате. Казва: Изправи погрешката, да не страдаш. Изправи я и ще престанат страданията. Ти искаш да бъдеш богат. Той ти показва пътя, по който можеш да бъдеш богат. Искаш да бъдеш учен, имаш възможност да бъдеш учен. Ти искаш да бъдеш добър, имаш възможност да бъдеш добър. Няма нещо, което човек да пожелае в правия смисъл и да не го постигне. То е въпрос само на време. Но трябва да спазваш правилото.

Когато Христос дойде на земята, не дойде само да спасява хората. Това беше задачата, която Той имаше да разреши, но Той дойде, за да научи нещо. Като син Той имаше нещо, което не знаеше, трябваше да го научи. Апостол Павел казва: Макар, че беше син, и Той научи нещо. Христос като дойде на земята, научи се как да обича, не само любовни писма да пише. Защото Христос като беше на небето, пишеше любовни писма, но като дойде на земята, онези, на които пишеше любовни писма, хванаха Го, разпънаха Го. Той каза: Господи, прости им, онези, които аз обичах, не ме разбраха. Няма по-голямо страдание от това да те разпънат онези, които обичаш. Да те измъчват твоите неприятели, разбирам, това има резон, но да те разпънат твоите приятели, които ти обичаш и за които се жертваш, това е именно страданието. И изобщо целият сегашен свят страда от същото положение. Тогава има едно разрешение: всички хора трябва

да имат една обща мярка, с която да мерят. Те трябва да обичат Едного в света. Ти трябва да обичаш този, от когото си излязъл. Водата трябва да обича морето, от което е излязла и да се върне и като се върне тя, там се очиства от всички нечистотии. Като се съберат едно-две морета, усилва се тяхната деятелност. Следователно, дето се събере целият наш живот, там е и нашият стремеж.

Сега да се върнем към същинската мисъл. Някои неща ние ги считаме за маловажни. Има един анекдот, той е следният: През един топъл ден Христос пътувал със своите ученици. По пътя Той видял едно петало и казал на апостол Петър: Вземи това петало. Господи, защо ни е, ние нямаме кон, пък и четири петала трябват. Христос се навел, взел петалото и Го носил. То се отковало от един израилски кон. Срещат човека, търси петалото. Христос му го дал. Той носел череши и дал череши за петалото. Христос вървял напред и пущал по една череша, Петър се навеждал и така изял цяло едно кило, все се навеждал, а веднъж не искал да се наведе за петалото. Сега се навел 50-60 пъти. Наведи се, вземи това петало, то има смисъл. Една разумна постъпка навреме, ако не я направиш, после сто пъти ще се навеждаш, за да постигнеш известно благо. После анекдотът продължава. Вървят те и стигат до едно място, където видели на улицата умряло куче. Апостол Петър минава за доста умен човек и казал: Учителю, колко смърди това умряло куче. Но Христос казал хубави зъби има това куче. В живота когато човек изпитва най-големите горчивини, да каже: че горчивините имат бели зъби, да каже, че горчивините са хубави. Ако знаете тези бели зъби как да ги употребите, ако вие намерите един умрял слон и му вземете зъбите, ще уредите доста ваши работи. Доста скъпи са слоновите кости. Двата зъба на слона знаете ли колко струват? Два големи зъба има слонът. Те са една доста почетна сума. Тъй щото и лошото нещо в света си има своя добра страна.

Сега да се върнем към човека както е устроен. Както е устроен човек сега за себе си той е една задача. Той е един организъм с

всички негови апартаменти. Човек постоянно не живее в своето тяло и трябва да разбира как функционира тялото му. Най-първо трябва да разбира своята глава. Ако разгледате човешкия мозък, вие ще видите, че от общия център излизат известни бели криви линии към повърхността на човешката коруба Тези бели жички постоянно се нагърчват. Бялото вещество изхожда от сивото вещество. Тия бели жички са енергията, през които минава тя. А сивото вещество, то е като зрънца, там се развива деятелността на тази енергия. Сега от съразмерното развиване на тези нишки зависи каква е дължината. Ако вие удължавате или съкращавате една жичка, ще имате два различни резултата. За пример, човешката интелигентност и способностите се определят от тези нишки, от тези мозъчни зрънца. Човешката мисъл идва вън от физическия свят, от друг един свят. Ако разбирате закона, вие трябва да знаете как да оперирате с късите и дългите вълни, защото в мозъка има два вида жички: едните са къси, а другите – дълги. Между късите и дългите има известно отношение, когато се предават мислите. Не само това, по-възвишените нишки имат специфични нишки. Те са същевременно различни, образуват се в предната част. В тези най-добрите типове се образуват същевременно много такива красиви бели нишки и у тях се заражда такова висше съзнание. Тези хора са крайно интелигентни, разбират нещата. Тия, които нямат тези бели нишки, постъпват през просото на нещата. И тогава ако вие имате несрета, ако вашите дълги и къси нишки са тъй пропорционално направени, вие ще бъдете един музикант. Ако са къси, вие ще бъдете един обикновен човек, няма с какво да се занимавате. Следователно, когато се измерва човешката глава, щом се измери окръжността на главата, ние имаме предвид да измерим радиуса, тази е само една привидна окръжност, но в тази привидна окръжност вие взимате един малък ъгъл, а с този ъгъл вземате едно далечно пространство на няколко хиляди, дори и милиони километра. Тази глава е само една малка форма, да се измери една форма, която седи далече, но поставена на физическото

поле ти трябва да съпоставиш какви са нишките на твоя мозък, каква е силата в дадения случай, с която ти разполагаш. Вие може да ми кажете: тия работи са тъмни, не са ясни. За изяснение на нещата трябва светлина, трябва знание. То не може с една лекция, тъй както сега ви разправям, да се разберат изведнъж нещата. Туй, което ви разправям сега, трябва най-малко десет години да го изучавате. Аз, който разбирам работите, съм правил десет години наблюдения на една солидна работа. Един европейски учен човек като Дарвин, десетки години усилено е работил и въпросът, който го вълнувал, пак не го разрешил. От десет години само един верен факт съм намерил, на който аз разчитам. Другите неща са относителни, един факт, който обяснява много други явления. Ще кажете: Има ли условия и ние също да наблюдаваме. Всеки един от вас не трябва да изпуща нещата. Вие сте дошли на земята да се учите, а очаквате един живот само да остареете, да умрете и да идете в онзи свят. Помнете: в онзи свят имат крайно лошо отношение към невежите. Там не искат невежи хора. На невежия кракът не може да стъпи там. Вие ще останете тук на земята като един прост човек. А за онзи свят, още повече при Господа, за да отидете, трябва да Го обичате. Но ако не Го обичате, кракът ви няма да припари. Ти може ли да влезеш в един дом на една мома, която ти не обичаш и която не те обича. Ще ти покажат пътя. Но ако ти обичаш момата и тя те обича, може да влезеш. Най-първо вие казвате: аз като ида в небето. Сега аз сериозно ви говоря, нямам предвид да апострофирам никого. Казвам: Ти уверен ли си, че обичаш Господа и че Бог те обича. Не само да го казваме така на думи, но да го знаем абсолютно. Например, друго е да кажеш, ще изгрее слънцето и изгря слънцето. Да кажеш и да го видиш. Не да кажеш, че е изгряло, но да кажеш изгря слънцето и виждам го. Всеки може да каже изгря слънцето. Но като казвам изгря слънцето, виждам го и чувствам неговите лъчи.

Та казвам сега: религията и науката, това са системи за облагородяване и развиване на човешките чувства. Ако религията

това не прави, не е никаква религия. Човешката наука е наука за развиване на ума. Не развива ли тази наука ума, да се оформи човешкият череп, за да стане човек щастлив в живота си, да има едно високо съзнание, ако това не прави науката, тя не е истинска. Сега питат ти религиозен човек ли си? Човек не може да бъде религиозен. За да бъде религиозен, то е вече един придобит резултат. – Но той е учен човек. Може само относително да мисли, че той е учен човек. Казва: Познавам хората, имам понятие от физиогномия, определял съм физиогномически какви функции изпълнява носът в чувствено отношение и какви функции изпълнява в умствено отношение. В органическо отношение носът служи за развиване на дихателната система, в чувствено отношение, ако крилата на носа не са развити, той ще осакати чувствата си. И ако твоят нос не се продължава, ти ще осакатиш ума си. Съотношение има с цялото тяло. Геометрически носът може да бъде 3 см, 4,5,6,7, но никога не може да бъде 10 см. До 7 см може да бъде, но 10 см, то е анормално. В слона е по-дълъг. Ако е за дължина на носа, по-дълъг от слонския няма. И действително, слонът минава за много учен. Между млекопитаещите по-умен от слона няма. Но и много е внимателен слонът. Да вземем човешкото ухо. Гънките, по които ухото е направено, показват, природата когато е искала да покаже, че един човек е добродетелен, тя направила ухото му отгоре широко, пък когато той става хитър и лукав като лисицата, заострила го отгоре. А когато той върви правилно в живота, тя му разширява ухото отдолу. На ред поколения ушите са отдолу като изядени. От чисто физиологическо гледище такива хора имат малък жизнен капитал. Те намерят ли се в големи кризи, отиват в онзи свят. Когато човек продължи ухото си и го разшири, много болести могат да го сполетят и той пак да остане. Казват: толкова ли е важно едно ухо. Че от ухото зависи как ще се стимулира твоят мозък. Колкото по-хармонични гънки има ухото, толкова е по-добре за твоя мозък, за твоята интелигентност. Да се изгуби едно ухо е голяма загуба; да си изгубиш окото, е голяма загуба; да си изгубиш носа, е голяма загуба.

Най-първо главата е капиталът, който е даден от Бога първоначално. Лицето е капиталът, който е даден от Бога в обръщение. Човешката ръка е капиталът, който вече дава приход. Като погледнеш човешката ръка, по нея познаваш какъв приход има този човек. Като погледнеш лицето му, ти казваш: аз познавам лицето му. Като погледнеш главата му, ти познаваш с какъв капитал разполага от Бога. От ръката познаваш какъв е капиталът и какъв приход дава. Следователно, от три места човек трябва да се разгледа: неговата глава, неговото лице и ръка, и неговия мозък, дробове и стомах. Когато разглеждаш човешката ръка, едновременно ще гледаш и лицето и главата. Мнозина от вас сте нещастни по причина, че не знаете как да движите вашия палец. Всички вие сте се научили да си вдигате първия пръст, от който произтича всичкото нещастие. Детето вдига този пръст, майката вдига този пръст, стражарят вдига този пръст и работите не вървят. Всичкото нещастие на хората иде оттам, че свиват палеца си, а сочат с показалеца. И уж Бога показват. Казват: да му покажем пътя. Не, така път не се показва. Ти най-първо ще се научиш да движиш палеца си. Движиш ли палеца си, това е божественото у тебе, ти си човек. Не движиш ли палеца си, ти си едно животно. У животните няма никакъв палец. Палец има само човек. По три неща човек се отличава, че има нос, че има брада и че има палец. Това е човешко. Отрежи палеца, премахни брадата, премахни носа и вие имате едно оформено животно. И затова, когато човек си пипне носа, трябва да вижда, че той е един резултат. Вие ще кажете, че това е нищо. Този нос е един резултат. Носът е резултат не само на едно усилие на човека, но резултат от усилията на множество същества, които са работили хиляди и милиони години. Вие някой път се питате как е вашият нос. После тия същества там са минали, които са работили брадата. Казвате: Виж с какви работи ни занимава, дали е вярно или не всичко това. Това е една от , великите истини в света. Хиляди същества са работили разумно, за да създадат нещо велико и хубаво в израза. Аз наричам това израз на човешката любов. Човек,

който няма брада, не може да прояви Божията любов. Само един човек с оформена брада може да прояви любовта. Той може да има чувство на любов. Тъй седи истината. Дали вярвате или не, за мен това са голите факти. Проверете. Посетете всички семейства, ако искате да се уверите. Мъже и жени, които живеят един идеен живот, разгледайте брадите им, палците им, разгледайте носовете им и ще видите и ще се уверите. После посетете всички ония, които не живеят добре, разгледайте носовете им и ще видите верни ли са моите твърдения или не. Този закон ние не може да го изменим. Ти като станеш християнин, ако не може да обърнеш своя нос да вярва в твоето учение, ти си изгубен човек. Ти ако станеш християнин и не можеш да обърнеш своята брада да върви по същия път, ти си изгубен човек. И моят палец като кажеш, и той трябва да каже: да правим така. Ти трябва да вдигнеш палеца си. Не свивай палеца си, но го вдигай. Палецът казва: Следвайте ме. Онези, които крият палеца си, това е един патологичен признак. Когато змията те дебне, тя си крие главата. Палецът отвънка трябва да бъде. Никога не крий палеца си. Като речеш да го криеш, въздействуваш на себе си, кажи: аз не съм змия да си крия главата. Или туй е признак на един вътрешен страх, ти нямаш убеждение в себе си. Казваш: какво да правя, не зная. Ако не знаеш, иди попитай един учен човек, да не те е срам. Ако си невежа, иди попитай някой учен човек. Щом ти се скриеш, нищо не се разрешава. Лалугерите като видят едно дете, се крият в дупките си и мислят, че всичко разрешават. Но тия деца наливат вода в дупките им и те излизат. И на хората ако не наливат вода, може да се крият, но ако дойде водата, какво ще правят? Мислите ли, че един лалугер, който се скрива в дупката, е много умен? Не е много умен. Как му дойде на ума да се скрива в дупката? Аз ще ви кажа Когато хората започнаха войните, на тях им дойде на ума да се крият в дупки и да живеят там. Биеха се хората, а лалугерите останаха в дупките. Въпросът с криене не се разрешава. На мястото на лалугерите дойдоха хората.

Но да се върнем. Аз взимам сега другата мисъл. Не се ограничавайте в едни възгледи, които ще ви турят в дупка като лалугерите. Не обвинявайте нито себе си, нито природата. Помнете, една истина ви казвам: Всеки от вас е един важен елемент в природата Той е толкова важен, колкото и другите. Едно дърво е важно като един елемент, не го сечи преди време. Една малка муха една малка мравка, една малка риба всичко това е на своето място. Ние мислим, че една рибка и без нея може. Туй, което природата е предвидяла не нарушавай нейната хармония. Природата ги е определила за нещо велико в света. Ти казваш: Тази работа няма да я бъде. Ти нарушаваш вярата, която природата е турила. Ако ти й противодействаш, тогава ти напакостяваш на себе си. Влез в това, което тя е предвидяла и не искай да стане туй, което тя не е имала предвид. Тя не те е пратила да станеш цар, владика философ, не те е пратила да станеш поет, не те е пратила да станеш музикант, не те е пратила да станеш роб, но те е пратила да се учиш. Природата казва Като се учиш хубаво, ще дойдеш при мене, ще държиш изпит и като издържиш, ще те пратя втори път на земята и тогава ще ти кажа какво трябва да правиш. Ти дойдеш на земята, разбъркаш целия ред на природата и казваш. Аз искам да стана философ. Че най-първо глава нямаш да станеш философ, философите имат особени глави, царете имат особени глави, князете, владиците, професорите, всички, които нямат такива глави, те са самозванци. Някой иска да играе ролята на цар, и си мисли, че е такъв. Но не може да играе ролята на един цар и го осмиват, освиркват го на сцената. Онзи, роденият за това, му ръкоплескат и прогресира Който не е за това роден, той слиза от сцената Лошото не е в това. Не му казвай, че твоето място не е там, че не е актьор или писател. Всичките хора писатели не могат да бъдат; всичките хора философи не могат да бъдат; всичките хора доктори не могат да бъдат. Ако всички са лекари, кого ще лекуват? Преди всичко, всеки трябва да лекува себе си. Но лекар да лекува другите хора, то е трудна работа. Да бъдеш проводник и да обръщаш

хората към Бога, то е една от най-трудните работи. Но питам сега, ако вие разгледате съвременния свят, колко от съвременните проповедници имат една реална опитност за Бога. Тъй реална, както когато кажа, че слънцето ще изгрее, да го зная, както 2 и 2 прави 4, тъй да го зная. Или както с Питагоровата теорема можем да решим някоя задача, или както с химията можем да определим едно вещество какви елементи има. Колко от тези проповедници постоянно цитират туй, което Христос казал: "Аз съм пътят, истината и животът." Ние какво сме? Ако Той е пътят, по този път мнозина ли ходят? Ако ние сме пътят, тогава каква е нашата задача? Ние трябва да ходим по този път. "Аз съм истината." Ако ние сме истината, трябва да сме умни и свободни. Ако не сме истината, трябва да търсим истината. Истината, това е светлината, това е свободата. По този път свободно трябва да ходим. После, в този път трябва да има цел. Целта е животът. Целта, към която ти се стремиш, това е животът. Ти имаш живот, път и свобода. Животът е целта, към която се стремим. Този живот, към който ние се стремим, той е временен, за да дойдем до този вечния живот, трябва да дойдем до онова положение, дето Христос казва "Аз съм пътя, истината и живота" Ако ти влезеш в този път, ти ще знаеш да се справиш лесно с всичко.

Сега както ви виждам, аз да ви кажа една истина. Мнозина от вас сте недоволни, макар че сте възрастни. Мнозина от вас се мъчите, мнозина от вас скърбите, но не виждам нито един да страда. Според мене, според моето разбиране, страданието е най-великото, което човек може да придобие на земята. След страданието той придобива дълбочина. След страданието идат Божиите блага. Ти си недоволен, не разбираш Божиите работи, скърбиш. Който е недоволен, да се мъчи, който се мъчи, да скърби, а който скърби, да страда. Това е един път. Недоволният да влезе в мъчението, мъчението – в скръбта, а който скърби, да влезе в страданието. Това може изведнъж да стане в една секунда. Не мислете, че се изискват години. Природата е много внимателна. Скръбта не може да бъде повече от една секунда най-

много една минута. Недоволството също така може да бъде само една секунда. Мъчението също така може да бъде една секунда. Само че отражението продължава Вие казвате: Как така? Вие сте на бойното поле, минава един патрон, удря ви ръката. То е само една секунда, но последствията са дълги – 2, 3, 4 месеца вашата ръка страда. Страданието е временно, но впечатленията, оставени във вашето тяло, са дълги. Ако вие имахте познанията на индуските йоги, след като е минал куршумът, вие ще намажете мястото с малко плюнка и в 5-6 минути ще ви мине болката. Те взимат цял нож, прокарват го през ръката, става 4-5 пръста рана, след туй понамажат я, държат другата ръка отгоре и гледаш след 5-10 минути няма рана. Сега това е една наука, да знаете как да лекувате временните си рани. Аз говоря сега за външните рани, вие ще викате лекар. Но като имате една рана вътре в сърцето, кой лекар ще викате. Или ако имате една рана в ума си, кой лекар ще викате? Ще кажете: Той е смахнат, той е неврастеник. Това не е определение. На този човек раната трябва да се превърже.

"Когато беше по-млад." Тогава казва: Симоне Йонин, любиш ли ме? Преводът не зная как е там. На едно място употребяват "любиш ли ме", а после два пъти употребяват "обичаш ли ме". Петър казва: "Господи, Ти знаеш, че те обичам." После пак го пита: "Обичаш ли ме?" Той се опечали. Защо? Сторило му се, че Христос няма доверие в него, а в другите има. Христос искаше да му каже: "Симоне Йонин, любиш ли ме? Ти забрави ли, че за мене щеше да положиш живота си?" Защо го пита Христос три пъти? Защото той три пъти се отрече от Него. Христос за всяко едно отричане каза: "Ти любиш ли ме?" За да заличи греха му, го попита. На Петра не му дойде на ум. Той ако се беше сетил, щеше да каже: Господи, имаш право да ме питаш, защото се отрекох. Ако някой ваш приятел ви пита: Ти обичаш ли ме7 Какво ще отговориш? Имаш някакво прегрешение. Направил си някаква погрешка. Аз зная, ако два пъти е станало отричането, той два пъти пита "обичаш ли ме". – Знаеш, че те обичам. Значи, заличено е вече. Ако веднъж се е отрекъл, веднъж ще го питаш "обичаш ли ме". Но

щом не се е отрекъл, никога не го питай "обичаш ли ме". Вие това не го знаехте досега. Понякой път идва някой и ме пита:

Ти, Учителю, обичаш ли ме? Поставен съм на мястото на Петър. Значи той е Христос, пък аз съм Петър, който съм се отрекъл. Аз седя и мисля какво да му кажа, и нищо не казвам. Казва: Ти нищо не искаш да кажеш. Казвам: Аз никак не разбирам любовта. Ако искате на думи да ви кажа, колкото искате любов на думи имам, цял океан, но ако ме питате за тази любов на дело, аз нищо не зная. Ти трябва да увиснеш на кръста, да те прободат, да изтече кръвта, да викаш на Бога, защо си ме оставил. Не е лесна тази работа. То е труден въпрос.

Христос, след като пита Петра, казва: "Паси овцете ми." Христос пита: "Любиш ли ме?" – Любя те. Може да бъдеш на същото място, дето аз бях, но ти ще бъдеш там, за да те опитам ти обичаш ли ме. Защото по-напред той не беше готов.

Та като дойдат страданията, вие не се отричайте. Не може да страдате, без да има някакъв обект. Може да страдате за своето отечество, може да страдате за дома си, може да страдате за приятеля си, най-после страдате за себе си. Ако не искате да страдате, не разбирате живота си и ще направите вреда. Ако не искате да страдате, ще причините вреда на своето отечество, ще причините вреда на своя дом, ще причините вреда и на себе си. Следователно, вие като страдате, разрешавате една от най-важните задачи на света. Чрез тия страдания, чрез недоволството, мъчението, скръбта ще дойде страданието, ще дойде след това радостта, ще дойде онзи изблик на любов, чрез който животът на земята ще се разбере. Следващият живот, към който човек се стреми, в него ще се осмислят нещата. Сега туй знание, което имате, вие сте достигнали до едно положение, дето сте в състояние да разберете нещата. Сега аз ви говоря върху един въпрос, който трябва да разберете. Може да ме питате, как е страдал Христос. Той е друг въпрос. Аз не искам да разправям за страданията на Христа, но аз да ви кажа как ще страдате – както Христос е страдал. За страданията на Христа аз няма какво да разправям. Страданията на

Христа, Той си ги знае. Не правя въпрос, защото Той е минал през страдания. Той е авторитет, няма защо да описвам това, което не зная. От човешко гледище не ви казвам как ще страдате. Вие при страданията ще се освободите от всички ваши заблуждения. Най-първо ще мислите, че всички хора ви обичат. В страданието ще познаете, че никой не ви обича. Най-първо ще мислите, че всичко знаете, а в страданието ще познаете, че нищо не знаете. Най-първо мислите, че Бог мисли за вас, но в страданието ще дойдете до мисълта, че Бог не мисли за вас. Когато останете сам, без любовта на хората, без любовта на духовете, без любовта на Бога, но останете верен, ще се изправите и ще кажете: Мога да страдам, моята сила идва от Бога. Това е човек, това е гений, това е великото. Ще кажете: Мога да страдам. Щом можете да страдате, като мине страданието, тогава само във вашия вътрешен живот ще се яви едно знание на сърцето, такова каквото никога не сте виждали и ще кажете: Всичко това, което аз претърпях, не може да се сравни с онова, което придобих. То е онази вечна младост, вечната красота, вечната сила, вечното знание, ще видите всичките онези радостни лица, които ще ви поздравят и ще кажат: Добре дошъл! Ние се радваме, че имаме един такъв брат, който е бил толкова силен, да носи страданието, без да се бои. Сега желаем ти да бъдеш учен, герой, безстрашен. Това е пътят, това е светлият път за бъдещите ваши постижения, да бъдете герои във вашите страдания.

"Когато беше млад, ходеше дето искаше, но когато остарееш, ще ходиш дето другите те водят." След това ще те изведат в светлината, в която ще намериш смисъла на живота.

Желая вие като страдате, да възкръснете!

31 неделна беседа, държана от Учителя на 1 май 1932 година, София – Изгрев.

АКО ВСИЧКИЯ СВЯТ СПЕЧЕЛИ

„Понеже що се ползува човек, ако всичкия свят спечели, а душата си ощети?“ (Евангелие от Матея, 16:26)

Какво ще се ползва човек, ако всичкия свят спечели, а душата си ощети? Ние туряме само мисълта: какво се ползваме? Кое е онова, което принася полза? Радостите принасят полза, а страданията не принасят. Косвено може, но направо никоя скръб не носи полза. В скръбта ти си в такова състояние, като че имаш една полица, която трябва да плащаш. В радостта има известна продобивка. Някои дават тълкувания, че радостният човек, който печели много, и харчи много. Това е друг въпрос; той зависи от развитието на човека, от неговия манталитет.

Животът за нас има трояко разбираме. Най-разбраният живот е този, който сега живеем, по-разбран живот от него няма. Най-разбран живот е физическият, материалният, за който философите пишат ред трактати, за да изяснят, какво представлява той. Аз наричам материалното един завършен акт на Природата. Материалното представя всички онези завършени, определени форми, които имат конкретен израз. Ти можеш да напишеш, че една къща струва 30, 40, 50 или повече хиляди лева, но тези пари още не са вложени, те не са материално нещо. Обаче, внесени ли са тези пари, направена ли е къщата, тя вече представя външната форма, материалната страна на парите. При това, колкото по-ценни са къщите, толкова по-ценно нещо седи зад тях. Значи, има едно правило, един закон, който определя нещата. Някой може да си е направил къща за сто, двеста, триста хиляди лева или дворец за няколко милиона лева, и този мраморен палат ще бъде много ценен. Защо е толкова ценен? Защото зад него седи едно разумно същество. Ако всички хора бяха в

положението на животни, каква цена щеше да има този дворец? Нямаше да струва нито пет пари. Скъпоценните камъни се ценят, защо? Защото зад тях има нещо ценно. И онзи, който ги оценява, той знае, че зад тях има нещо ценно. Всеки скъпоценен камък е един завършен материален акт на Природата. Можем да кажем, че те представят една кондензирана мисъл, едно кондензирано чувство. Природата сама си ги кондензира. Тя има толкова изобилни мисли, че някога ги прави материални като ги кондензира. Мнозина могат да изпаднат в противоречие и да кажат: как е възможно, мисли да се кондензират? Учените хора от нематериалните работи изваждат материални. В математиката например, като умножите едно въображаемо число четири пъти само на себе си, то се превръща в материална единица. Значи, едно число, което няма в себе си нищо съществено, се превръща в материална единица. Казано на ваш език, като помислиш четири пъти върху една златна лира, и лирата ще бъде пред теб. Всеки от вас, като умножи четири пъти в ума си една мисъл за една лира, и ще има една златна лира. Но турците казват: "колкото пъти и да умножавате, усул си има това нещо", значи, модуси има тази работа. Това за обикновените математици не е достъпно, но онези от тях, които си служат с по-висшите прояви на математиката, които разбират нейните закони, знаят това нещо. Те умножават и знаят какво значи това. Обаче има нещо материално, което трябва добре да се разбере. Например, вие имате тяло. То е един завършен акт, една завършена форма в Природата. В този си живот, вие от тялото си не можете да изкарате нещо повече. Може да направите един малък кърпеж или една мазилка, но да измените формата на вашето тяло, това е невъзможно. Може и да се измени, но трябва човек да се занимава с някаква велика, отвлечена идея. Например жените, които се борят за равноправие, откакто са започнали да се занимават с въпроса за женското право, са станали четири сантиметра по-високи и два сантиметра по-широки. Преди да се занимават с въпроса за равноправието, те са били по-ниски, но сега

са пораснали. Има ред статистики, които потвърждават това. То е женското право. Значи, според закона на развитието, онези жени, които са израснали повече на височина, те имат по-благоприятни условия за развитие. Идеите хранят хората. И човек с една възвишена идея може да израсте повече, отколкото с една дребнава идея. За тези случаи турците си служат със следната поговорка: Късите хора са беля на Господа. Значи, дребните, малките работи, са беля за Бога. Това се отнася не само до човека, но и до най-малките, микроскопически същества, каквито са микробите. Те са най-опасните същества в света. Съществуват около 15-20 хиляди вида микроби. Когато едно от тези дребни същества влезе в човека, то продължава да се развива извънредно много. Такава е например, бубоническата чума. Това се отнася не само до човешкото тяло, но и до човешкия ум, в който понякога има множество микробни, дребни мисли, толкова дребни, че нищо не могат да допринесат на човека. Някой казва: "Да си уредим живота." Много хубаво е да си уредим живота, и аз съм съгласен с това. Няма по-хубаво нещо от това, да си направим къща; няма по-хубаво нещо от това, да станем богати. Богатството е цел. На Земята човек непременно трябва да бъде богат. Де седи злото тогава? Казвате: "Но Христос е казал, че не трябва да бъдем богати." Казвам: никъде Христос не е проповядвал сиромашия. Той е препоръчвал човек да бъде сиромах от грехове, но богат по щедрост. На всички се препоръчва любов – богатство. Чудни са хората, когато проповядват някому, че човек, за да влезе в Царството Божие, трябва да бъде сиромах. Не, това е крайно неразбиране. Бедният, сиромахът не може да припари в Царството Божие. Само богатият по любов, богатият по знание, богатият по постъпки, богатият в истина, той може да влезе в Царството Божие. Светлина се изисква за човешката воля, за човешкия ум, за човешкото сърце. Богатство се изисква от човека. Теорията, че едни трябва да бъдат богати, а други бедни е нещо, което хората сами са създали. Тази теория не е в съгласие с великия Божий закон. Ако ние поддържаме факта, че всички неща са създадени от

Бога, тогава как може Бог да влезе в противоречие със своите деца, които е създал? Щом всички хора са чеда Божии, защо тогава Бог ще направи едни от тях свинари, говедари, слуги, а други ще направи поети, философи, учени, музиканти? Защо едни ще тури в затвора, а други ще остави свободно да се разхождат? Това е човешки порядък. Затова именно, когато говорим за Бога, ние трябва да отстраним човешките работи, трябва да имаме всичкото уважение и почитание към Него, да не Му приписваме човешки работи. Приписваме ли на Бога човешки работи, с това правим пакост на себе си. Всички духовници, проповедници, философи и съдии трябва да отделят Божественото от човешкото.

Божественото е идеален свят. Когато се възмущавате от нещо и се мъчите, това е човешкият свят. Къщите, които сте създали, редът и порядъкът, който сте въвели, стражарите, съдиите, поповете, проповедниците, владиците, министрите – това са все човешки работи, не са Божии; не се сърдете на Бога за тези неща. Ако питате Бога нещо за министрите, Той ще каже: "Аз даже хабер нямам за вашите министри, кой ги е турил и защо ги е турил, нищо не зная." И Бог казва, че министрите са принесли повече вреда, отколкото полза на човечеството. Като ви говоря истината, вие от човешко гледище ще кажете: "Може ли без ред и порядък в света?" Съгласен съм, без ред и порядък не може! И без закон не може, но в какво седи този закон, в какво седи редът и порядъкът на нещата? Един министър-председател или един съдия израз ли е на закона? Ако аз напиша на дъската цифра 2 хиляди лева злато, вие представяте ли си тази сума? Аз мога да напиша на дъската няколко милиона лева и да кажа, че на всинца ви давам по десет, двайсет или трийсет милиона лева, по колкото искате. В това отношение аз съм щедър. Но в действителност, тия пари ще ги имате ли? В Америка има една секта от религиозни хора, които в своите вярвания са дошли дотам, да казват, че всичко, което човек помисли, става. И действително, всичко, каквото човек помисли, става – но само при известни условия. Майката ражда при

известни условия; слънцето изгрява при известни условия; въздухът се движи при известни условия; светлината се движи при известни условия – закони има, по които тя може да се движи. Вън от тези закони светлината не може да се прояви. Ако хората са слепи, какво отношение може да има светлината към тях? Или ако хората нямат дробове, какво отношение може да има въздухът към тях? Или ако човек няма стомах, какво отношение ще имат към него всички плодове, които съществуват на земята? Значи, когато говорим за разумността на нещата, ние подразбираме една разумна вътрешна връзка, която ние имаме с тях. В такъв случай, в първо време аз настоявам, не да доказваме, че Природата е разумна, но хората трябва да се убедят, че те са разумни. В това отношение аз заставам на друго становище: докато човек сам не се убеди, че той е разумен и може да направи всичко, той не може да има никакво понятие за Природата. Тъй щото, първо човек сам трябва да стане разумен, за да разбере Природата, Разумното в света. Разумното се намира като семе, като зародиш във всяко живо същество, но на това семе трябва да се дадат благоприятни условия, да се развие – за да се прояви. За пример, вие взимате една ябълчна семка и казвате, че тя не е разумна. Питам: как може тази неразумна семка, като се посади в земята, да израсте и да даде голямо дърво? Как е възможно след това туй дърво да даде такива плодове, каквито и най-ученият химик не може да направи? Той не може да направи това, което ябълката прави. Как ще примирите тези противоречия? Вие казвате, че ябълката е едно просто дърво и нищо повече. Не е така! Такива разсъждения аз наричам дървени. В тях няма никаква логика и от тях страда целият съвременен свят. Хората казват например: законно е престъпникът да се обеси. Казвам: ако с обесване светът може да се поправи, тогава да обесим всички хора. Ако с бесене престъпниците не се изправят, тогава по-добре да не ги бесим. Казвате: "Да затворим престъпниците." Хубаво, ако със затваряне можем да ги поправим, да ги затворим. Обаче, ако след като затворим всички престъпници,

светът пак не се изправи, тогава да ги пуснем на свобода. Казвате: "И без богатство не може." Ако богатството е едно благо, тогава да го имаме всички, всички да станем богати. Кои всички? Аз взимам конкретно думата богатство. Всички добри и разумни хора трябва да бъдат богати.

Разумният и добър човек не трябва да бъде беден. Той не трябва да проси. Сократ едно време се подигравал на богатите хора. Когато го запитали неговите ученици, защо богатите хора не са склонни да дават подаяния на философите, да им помагат, а са готови да дават подаяния на бедните, той им отговорил: "Богатите не дават на философите, защото знаят, че никога не могат да станат философи, но знаят, че някога могат да станат бедни, та и на тях да им помагат." Обаче, богатството не е произволен акт, то е разумен акт в Природата. Ябълката, която е забогатяла, и тя съдържа в себе си известна разумност, и в нея има известно съдържание. Ябълката, която е направила своя сок сладък, с това показва, че тя има известна цел. Дали ние съзнаваме това или не, то е друг въпрос. Онези, които не са изследвали растителното царство, не познават отношенията между растенията. И между растенията има любовни отношения, както и между хората, и те имат привързаност помежду си. В любовта си растенията са много по-устойчиви, отколкото хората. И после, растенията са много по-чисти, отколкото хората. Тук-там между тях се среща малка ревност, колкото за попара, но изобщо, между тях ревност няма. И когато две дървета се женят, между тях има официална женитба. Ще кажете: кой ги е венчал? И те си имат свещеници, които ги венчават. Светлината и топлината са свещениците, които ги венчават, а въздухът, това е техния сват, който ходи натук-натам, разнася сватовщината. Това може да ви се види малко чудно, как така две дървета могат да се венчават. За мен е по-естествено две дървета да се женят, отколкото двама души да се женят. Последното за мен е по-чудно. Защо? Защото женитбата не е един официален акт, тя е един разумен акт. Какво ще кажете за това?

Днешният свят е материалистически. Ако мъжът вярва в Бога, а жената не вярва, какъв брак може да има тогава? Или обратното може да се случи: жената вярва в Бога, а мъжът не вярва. Между такива хора никакъв брак не съществува. Питам: ако ти отидеш при един банкер, да искаш пари, а нямаш нищо да заложиш, той ще ти даде ли пари? Аз се чудя на онази жена, която вярва в Бога, а се жени за един просяк; или на онзи мъж, царски син, като се жени за последната беднячка. От това гледище, богатият мъж трябва да се жени за богата жена и бедният мъж трябва да се жени за бедна жена. Казвате: "Какво трябва да направим тогава?" Какви са резултатите при сегашния порядък на нещата? Вие можете да кажете, че аз съм против сегашния ред. Не, аз само изнасям нещата. Аз не съм против сегашния ред и порядък, но казвам: че от него нищо няма да остане. Аз само констатирам нещата. Гледам на улицата един пиян човек и казвам: този човек си прави упражненията. Казвате, защо разсъждаваш така? Ако ме съдите, че разсъждавам по този начин, тогава дайте ми своите изводи: кое е накарало съвременното законодателство, да издаде разрешение и право на кръчмарите, да правят и да продават вино? Казвам, че пияният човек си прави своите упражнения; казвате, че разсъждавам криво. Не, аз съм прав, защото досега не съм виждал пияни хора, едва сега ги виждам. Съвременните хора правят ред престъпления и държат отговорни за това други лица като им казват, че или техните прадеди са виновни, или Господ, Който е създал света така. Вие трябва да се откажете от тази крива философия. Срамота е хора от 20-тия век да мислят и разсъждават по този начин. Този ред на нещата сам ще рухне върху нас и ще ни остави Бог. Вие не вярвате в много неща, но ще понесете последствията на своето верую. Всеки ще понесе своя товар. Не, че природата има някакво лошо разположение за това.

Съвременните хора често постъпват като онзи млад момък, който дал обещание на своята възлюбена да извади желязо от кръвта си и да й направи от него пръстен. Той пущал кръв, вадил желязо,

докато най-после заминал за онзи свят, без да може да направи пръстен на своята любима. Съвременните хора постоянно си пущат кръв, т.е. изпущат всичко онова, което е възвишено и благородно, с което можем за в бъдеще да направим нещо. По този начин, ние сами се самоунищожаваме. Ако се направи статистика за положението на съвременния свят, ще се види, колко хора са болни и то от най-опасни болести. Може да се направи цял списък от лоши болести в съвременното човечество, които масово го унищожават. Повечето от съвременното поколение са болни – мъже, жени и деца, почти 75 на сто. И след всичко това, тия хора трябва да се женят, да раждат, да имат поколение. Какво може да се очаква от едно болно поколение? Даже и сегашната култура още не знае, кога човек е нормален. Нормален човек е онзи, който всякога яде умерено, без да му става тежко. Нормален човек е онзи, който диша така, че никога не усеща никакво задушаване. Нормален човек е онзи, който никога не изпитва никакво главоболие, от нищо не се смущава и трезво мисли. Нормалният човек трябва да има такова самообладание, каквото е показал един англичанин от Лондон. Той пътува с кабриолета си и се среща в една тясна улица с един руски княз, обаче нито англичанинът слиза от кабриолета си, нито руският княз. Тогава англичанинът изважда от джоба си един голям вестник "Таймс", с 16 листа и започва да го чете. В това време, руският княз праща кочияша си при английския лорд със следната молба: "Князът ви моли, като прочетете вестника, да го дадете и той да го прочете." Питам: колко хора има днес, които могат да покажат такова голямо търпение, да прочетат един такъв голям вестник, с всичките му подробности и дреболии? В такъв вестник има много неща "ни в клин, ни в ръкав", както казват българите, но лордът прочел всичко.

Този пример говори за английското хладнокръвие, но говори и за хладнокръвието на руснака, който казва: "Ничево!" Англичанинът е практичен, той има известна практика, известна интуиция, пък и умее да се приспособи, а славяните са народ, който сега се учи от

своите опитности. Сега, разбира се, моята задача не е да се занимавам с разните народности. Според мен, народността е един завършен акт. В Природата съществува само един народ, и той е назван Народ на Добрите Хора. Те имат една идея – че са носители на онзи велик Принцип, който съществува в Природата. Те управляват света. Тези хора живеят на земята, те си имат къщи, градове, те имат установен ред и порядък, по който се ръководят. Земята за тях е много по-голяма, отколкото ние я виждаме. Какво ще кажете вие на това? Ще кажете, че земята е точно измерена. Не, земята още не е измерена точно, колко е голяма. Това, което съвременните учени знаят за Земята, не е точно. Това, което съвременните учени знаят за земята, е само онази твърда част от нея, която те виждат. Тъй щото, на пръв поглед може да се окаже, че е точно измерена големината на земята, като се знае и нейната твърдост. Според сегашното съзнание на хората, това е приблизително така, но за в бъдеще, когато тяхното съзнание се развие, те ще разберат, че земята, на която живеят, е много по-голяма от тази, която те днес познават. Сега ние живеем на онази част от земята, дето стават постоянни промени. Тъй щото, каквото и да говорим, всичко е подложено на промени. Къде е египетската култура? Много култури и цивилизации са умрели и изчезнали. Много религии, много понятия за Бога, за вселената са изчезнали и са се сменили с нови. Сегашната наука открива, че още в атлантската раса е имало аероплани, хората са летели във въздуха, и след изчезването на тая раса са останали понятията за хвърчащи змейове, а те не са нищо друго, освен тия аероплани, които тогава са съществували. Големи бомби са хвърчали отгоре ни, а ние мислим, че днес за пръв път се заговаря за аеропланите. И сега ние минаваме през същата онази култура, която някога е съществувала. Питам: ако човек владее всичкото знание, с което може да разрушава, какво придобива той? Да допуснем, че някой има цялото знание, с което може да унищожава, и ако унищожи цялото човечество, какво е придобил той? Или да допуснем, че един човек има знание да обере

всички хора. Какво ще придобие той, ако обере цялото човечество? Обаче, има един свят, който ти по никой начин не можеш да обереш. Той е тъй относителен! Ако е въпрос за конкретните, за определените неща в природата, така е, могат да бъдат унищожени и обрани, но ако се отнася за неопределените неща, не е така. Даже и за определените неща не може да се говори с положителност. Вземете например един богат човек; когато умре, той не може да занесе своето богатство със себе си. Като умре човек, той оставя всичките си богатства на Земята. Значи, има един закон, който охранява всички богатства, придобити на земята. Аз наричам богати хора ония, които, след като си заминат от Земята, могат да пренесат своите богатства на друга някаква планета, било с параход, било с трен и т.н. Как ще си обясните думите Христови, дето казва: "Не събирайте богатства на Земята, но събирайте богатства на Небето." Значи има начин, по който богатствата могат да се пренесат от Земята на Небето. Как ще препращате богатствата си на Небето?

Сега, аз не искам да бъда много отвлечен, понеже ще кажете, че това няма нищо общо със сегашния ви живот. Ще ви дам едно изяснение. Ако аз вляза в един модерен затвор, какъвто е централният затвор в София, и почнат там да ме учат на порядките в този затвор, трябва ли аз да мисля, че това са порядки на самата държава? Питам: хората, които сега живеят на Земята, живеят ли в Божествената държава или живеят в затвор? И в затворите ходят свещеници, които им проповядват, опяват ги, погребват ги и т.н. Там им проповядват учението, че затворниците трябва да понасят всичко, каквото им е определено. Право ли е тогава, като съдим и прилагаме Божествения закон, че всеки е отговорен за своите постъпки? А ако в България съдят по този закон, тогава колко българи ще останат вън от затвора? И в Писанието даже е казано, че няма нито един праведен. И как е възможно сега, тези неправедните, грешните хора в света, които са взели мястото на праведните, да съдят хората и да ги турят в затвор? Право е, че трябва да има затвори, и аз съм съгласен с това, но

въпросът е, по какъв начин ще се затворят хората. В Америка сега има два вида наказания за престъпниците. Единият вид се състои в следното: в особени тъмни стаи, дето има някакви особени помпи, вкарват престъпника сам, бутнат го и там го оставят. Стаите са съвършено тъмни и страшни, затова престъпникът силно се противи, докато го бутнат да влезе. Едва 12 души успяват да го бутнат там. И престъпникът умира там в големи мъки, конвулсии и страдания. Казват, че и най-закоравелите престъпници полудяват в тия тъмни стаи. Какво се постига с тези наказания? Нищо особено. Най-многото е, че ще измъчват човека. Съвременната култура, съвременните християни, хора на 20-ти век, не намериха друг начин, по който да постъпят с престъпниците. Днес всички европейски народи разполагат с толкова хиляди острови, където биха могли да ги изпращат. Нека определят един или няколко от тия острови от Великия океан за престъпниците, да им дадат рала и мотики, да ги накарат да орат и да копаят. Ако се боят да не избягат, нека да ги пазят, но поне ще ги използват, а и те ще имат възможност да се поправят. Къде ще бягат? Защо и Англия, и Франция, и България, и всички страни не постъпят по този начин със своите престъпници? Досега нито една държава не е взела инициативата да постъпи по този начин с престъпниците. Всеки мисли, че престъпниците трябва съвършено да изчезнат от лицето на Земята и затова търсят ред начини, да ги премахнат. От друга страна, съвременната материалистическа култура насърчава хората да се разплодяват. Мнозина даже съжаляват Франция, че не се разплодява много. Най-много се разплодяват китайците и славяните, понеже имат много земя, където могат да живеят. Техният прираст е с три милиона повече, отколкото на всички европейски народи. Ако размножаването се насърчава безразборно, какво ще правим ние, българите? Ако прирастът ни беше така висок, както на славяните, какво щеше да бъде нашето положение, при тази малка територия, с която разполагаме? Не е въпросът в безразборното разплодяване. Един

майстор трябва да изкара нещо завършено. Един художник ще нарисува 50-100 картини. Не е въпросът в многото, разумно разплодяване трябва. Ако ще рисува, нека нарисува само една картина, но на свят да бъде тя. Преди няколко дни дойде при мен един български художник, носи една голяма папка с картини и казва: "Господине, искам да купиш нещо от мен." Питам го: "Защо продаваш своите деца?" "Ако не ги продавам, гладен ще умра." Той извади папката с картините – разни картини, пейзажи и други. Казвам му: "Съжалявам децата ти, нямам къде да ги поставя, не мога да ги изпратя на училище. Ако купя едно от тях, ще го туря на тавана някъде." Дадох му най-после нещо, да не го връщам така. Казвам му след това: "Ти трябва да работиш хубаво и да не продаваш децата си. Ако съм на твое място, ще рисувам с четката от любов; ако пък искам да си изкарам хляба, тогава ще взема мотиката." Той ми каза, че щял да умре гладен. Не е вярно това. В теб има едно изкуство! Какво от това, че си погладувал десет дни? В теб трябва да има едно благо лице, което да покаже, че си доволен от живота. Пък че ще мреш гладен, какво от това? Всички умираме и без това гладни. Кой досега не е умрял гладен? Всички хора все гладни умират. Богат е един човек, но стомахът му не приема храна; и той гледа, гледа, и най-после умре гладен. И сиромахът умира гладен. Сиромахът казва: "Ако имам, добре ще е, но като нямам нищо, гладен умирам." Нека се съберат заедно сиромахът и богатият, и ще видят, че и като богат, гладен ли е - умира, и като сиромах, гладен ли е – умира. Защо сиромахът и богатият умират гладни? Никъде в Божествената книга не е писано човек да умира гладен. Ако хората днес умират гладни, това се дължи на тяхното престъпление – на тяхното безлюбие. В света съществува следният закон. Ти не можеш да заставиш онзи, който люби, да умре гладен. Той и на онзи свят да е, ако има любов в себе си, на най-малката въздишка от негова страна, ще му се притекат на помощ и ще му помогнат. Ако съвременните хора умират от глад, коя е причината за това? Бащата казва: "По-малко да ядат децата,

защото времената са тежки, криза има." Днес по-малко да ядат, утре по-малко да ядат, докато Природата им тури спирачка. И наистина, бащата не може много да яде, майката не може много да яде, децата не могат много да ядат и от тази спирачка един ден те отиват при Бога; като гледа Бог как се изтезават на Земята, Той казва: "Като не могат тия хора да ядат, пратете ги при мене." Мислите ли, че Бог иска болни хора при себе си? Болестите не ги създаде Бог, те са наше дело. Който иска да отиде в онзи свят, той трябва да бъде напълно здрав, и там да работи. Онзи свят е реален, това и вие ще проверите, като влезете един ден в него. Онзи свят е много голям, той е по-голям от нашата Земя и е много красив. Като влезете в него, вие ще се чудите на красотата му и ще си кажете: за такъв свят и ние сме мислили. И действително, като влезете в онзи свят, ще имате каквото искате, ще носите дрехи, каквито искате, ще имате къщи, каквито искате; ще ядете, каквото искате; ще лягате и ще ставате, когато искате; ще спите, колкото искате. Ако искате къщи от стъкло, или от сребро, или от злато – ще имате, каквито искате, стига да имате такъв ум.

Ще ми възразите: "Кой е ходил в онзи свят, да знае всичко това?" Казвам: Нито един не е ходил, нито един от софиянци не е ходил. Все-таки може да е ходил някой, но аз наричам ходене само тогава, когато човек е запомнил, че е ходил. Който е ходил, и нищо не помни, той все едно, че не е ходил. Който е ходил и носи в себе си известни възпоменания, и може и на другите да разправи, това показва, че той е наистина ходил на онзи свят. Ако някой е ходил и казва "бях там, но нищо не помня", той не е ходил в онзи свят, той е бил в света на тъмнината. До моите уши са дохождали разни примери за отиване на хора в онзи свят, но всъщност, приемам като истински случай на отиване в онзи свят само един от тях. Не е въпросът, какво светиите разправят за отиването в онзи свят, но важно е какви действителни случаи имаме, които сами да сме слушали и проверили. Случаят, за който ще ви говоря, е станал някъде в Северна България с една стара жена, около 60-годишна. Този

случай ми разправяше нейният син преди 20 години. Тя се разболяла и се пренесла някак в онзи свят. До това време, тя минавала пред хората за много устата жена, но аз я наричам умна жена. Както и да е, тя се пренесла и като се върнала от онзи свят, тя казала на сина си: "Както живеем тука на земята, не се живее така. В онзи свят не се живее както в този свят. Ние, хората, не живеем както трябва." В продължение на един месец тя си уредила всичките работи и заминала след това за онзи свят. След смъртта й, синът много плакал за нея, но една вечер тя се материализирала, явила му се и му казала: "Синко, не искам да ме смущаваш със своя плач. Аз тук съм много добре, но на тебе казвам, че трябва да се откажеш от партизанството, защото с него главата ти ще отиде." Тази е единствената стара българка, която аз зная, че е ходила в онзи свят, върнала се е и след това е изправила живота си. Може да има и други, които са ходили, но тази е, която е могла да се реформира. Иначе, да отидеш на онзи свят и да не се реформираш, това според мен не е никакво отиване. Невъзможно е да отидеш на онзи свят и да не се реформираш, както невъзможно е да влезеш в огъня и да не се нагорещиш. Онзи свят е резултат на този свят. Там е същината на човечеството. Защо е формата на човека? Дето е формата, там е и неговото съдържание; дето е съдържанието, там е и смисълът му. Следователно, този свят се поддържа от това съзнание, както един камък се поддържа от пръстта, която го пази. Ако това съзнание го няма, този камък може да се изгуби. Значи съзнанието е хубавото, красивото. Това нещо вие го чувствате. Някой път вие се запитвате, дали ви говорят истината или не. Не е въпросът, дали говорите хубаво или не, не е въпросът дали ви говорят истината, или не. Важно е, вие сами да определите това. Всеки човек сам може да определи, дали му говорят истината, или не. Той сам я чувства. Има един непосредствен начин, по който човек сам чувства истината. Няма човек на Земята, у когото съзнанието да се е пробудило и да не съзнава, дали му говорят истината, или не. Съзнанието е поставило един отпечатък върху хората. В която къща и

да влезете, вие ще познаете как живеят тези хора, според външната обстановка и според връзката между тях. Ако влезете в едно училище и видите едно бедно дете, вие веднага на лицето му ще видите очертана беднотията; тя е оставила своите черти. И тогава вие казвате: това дете е бедно, родено е от бедни родители. Ако някое дете е богато, и богатството му ще бъде очертано на неговото лице. Според мен, богатството - това са всички онези красиви възможности, които Бог е дал първоначално на човека. Това са всички онези възможности, по които човешките ум, сърце, душа, дух и воля могат да се развиват. Това е богатството. Ако човек използва правилно това богатство, той носи правилни черти, има възможност правилно да се развива, в неговите черти има голяма съразмерност. Очите, например, трябва да бъдат поставени на определена дистанция едно от друго, също така и на определена дистанция от носа. Ако очите на човека са поставени наблизо едно до друго, човек приема по-малко впечатления, но ги задържа за по-дълго време. Ако пък очите са далече едно от друго, човек приема повече впечатления, но не може да ги задържа за много време, не може добре да ги обработва. Това са две противоположности. И тъй, в какво отношение се намират възможностите в човека? Сега човек живее и се изявява в две крайности: някой е голям материалист, а друг е голям идеалист. В какво се заключава материализмът? Не е лошо, човек да е материалист. Някой човек иска да има къща – какво лошо в това? Друг някой не иска да има само една къща, но иска да има две къщи, даже си казва: "Да бих имал две къщи, щях да давам едната под наем, а другата щях сам да използвам." Тази мисъл го спъва. Не се минава много време, по някакъв начин той придобива две къщи. И обратното става в живота. На някой богат човек му дотяга богатството и казва: "Не ми трябват тези къщи, да мога по някакъв начин да се освободя от тях." Не се минава много време, той изгубва всичкото си богатство, продават къщите му и той остава последен сиромах, тръгва само с тояжката си. Това е съдбата в света. В какво седи съдбата? От чисто

Божествено гледище, чрез съдбата Бог изпитва хората. Някой човек е благороден по душа, Бог му дава голяма сиромашия. В какво ще се прояви сега неговото благородство? Той трябва да носи сиромашията си с радост, с усмивка, и като срещне един богат човек, да се зарадва, че има кой да носи товара в света. Богатите хора в съвременния свят са натоварени с най-лошите мисли, от страна на бедните. Кой как мине покрай тях, все казва: "Този е краднал, обрал е света." Даже и да не е крал, всички му изпращат такива мисли: че богатството му не е спечелено с честен труд, че майка му, баща му са крали и т.н. Никой няма да каже, че този богат човек е спечелил богатството си с честен труд. Всички казват: възможно ли е един чиновник, с тази малка заплата, да спечели такова богатство? Колко трябва да получава месечно, за да може да спечели толкова пари? Тъй ли се печелят лесно милионите?

Казвам: Сегашното положение на съвременните културни хора, които говорят за истината, е като положението на един човек, който е паднал някъде и дето и да го бутнеш, можеш да му причиниш известна болка. Значи, този болен човек, най-първо трябва да бъде внимателен, да гледа да забрави своята болка, а не да осъжда хората. Да осъждате хората, в това няма никакво разрешение. Досега и богати, и сиромаси са бивали избивани, ред методи са били употребени, но се е видяло, че няма закон, който да оправи света. И най-после, в невидимия свят са намерили един метод за спасението на човечеството, който е бил донесен от Христа. Той е методът на човешкото съзнание, методът на Любовта. Христос е казал, че само Любовта може да внесе онова ново просветление между хората. Казвате: "Какво ще се ползва светът, ако внесе Любовта като основен закон при възпитанието?" Човек може да се ползва много, ако внесе Любовта като фактор в света, но преди всичко - като фактор в себе си. Обаче, той трябва да има тил, да има вяра в неизменното Начало. Казвате: Де е Господ? Светлината е външната страна на това, което ние не виждаме. Това, което виждаме, представлява външната,

материалната страна на Божествения свят. И когато някой влезе в Божествения свят, той може да участва в него, може да вземе толкова, колкото му трябва. Светлината например, никой не може да я ограничи и всеки може да си вземе толкова светлина, колкото му е нужна. Никой не може да ти забрани, никой не може да ти отнеме правото да се грееш на слънцето, можеш да се грееш, колкото искаш. Божественото е това, което еднакво се дава и на животни, и на растения, и на буболечици; но дойдем ли до конкретните неща в света, законът вече се изменя. Казвам: Без любов ние ще имаме една държава като сегашната; ще забогатеем, ще остареем, ще оглупеем, ще затлъстеем, ще умрем и най-после ще ни турят един паметник и ще пишат отгоре: "Тук живее един герой от миналото, който е бил полезен за своето отечество." Един ден, когато неговото отечество, като всички хора, изчезне, всичко това ще се забрави. Питам: С какво сме помогнали на народа? Казвате: "Трябва да се жертваме за народа." Съгласен съм с вас. Всеки човек, в лицето на всяка жена, трябва да вижда своя сестра и трябва да й помогне. Един мъж, в лицето на жената, трябва да вижда своята сестра. И жената, в лицето на мъжа, трябва да вижда свой брат и да е готова да му помогне. Какво е положението на мъжете и на жените в сегашната култура? Те излизат с ножове. Досега правото беше в ръцете на мъжете, обаче един ден, правото ще бъде в ръцете на жените. Скоро ще дойде времето, когато жените ще управляват света. И тогава, ако и жените управляват като мъжете, ще имат същата култура. Какво са постигнали мъжете до днес? И ако и жените получат власт и внесат същите наредби: саби, пушки, затвори, войни, революции, питам: какво е това равноправие, за което жените днес работят? Тъй щото, бъдещето сега е на жените. Както гледам, мъжете ще се превърнат на жени, и жените ще се превърнат на мъже. Това не е чудно. Гъсениците се превръщат на пеперуди – това е много естествено нещо. Това е закон. Дали го вярвате или не, то е друг въпрос. Не е въпросът как ще вярваш. Вярата е за подкрепа на човешкия ум.

И ние конкретно трябва да изучаваме Природата. Не е въпросът да вярваме в яденето. Първо ще ядем от това ядене и после ще вярваме в него. Казвам: Яденето трябва първо да се опита. След като ям, моят стомах ще ми каже право, дали то говори истината или не. След половин час моят стомах ще ми каже, дали готвачът ми е казал истината, или ми е казал една квадратна лъжа. Ако готвачът ме е нахранил с развалено масло, стомахът ми ще каже, че маслото, с което се нахраних, е развалено. Втори път в неговата гостилница няма да вляза. Стомахът, това е разбирането на Божията Любов. Аз засягам въпроса принципиално. Вие не можете да имате никакво разбиране, вие не можете да имате една възвишена любов, докато не разбирате смисъла на яденето. Ако не разбирате Любовта в нейния най-нисш израз – яденето, вие нищо не разбирате. Забележете, най-интелигентните същества в света знаят как да ядат, как да се хранят. Най-некултурните същества, които почти не прогресират, яденето при тях е поставено на най-нисша степен и те не знаят как да се хранят, те нямат понятие за яденето. Само напредналите същества знаят как да се хранят. Птиците, млекопитаещите, които донякъде са разбрали смисъла на яденето, имат по-висока култура. За в бъдеще обаче, хората ще знаят, че преди още да се е родило детето, то може да се възпитава. От това гледище, всяка майка, която иска да възпитава правилно децата си, не трябва да е заклала през целия си живот нито едно животно, било то птица, било млекопитаещо, нито да е късала цветя и т.н. Тя никога не трябва да се е гневила, да е изгаряла шапката си от гняв, или да е хвърляла обущата си. Тя трябва да е чела най-хубавите книги, да се е занимавала с най-възвишените идеи. Тя не трябва да е гледала отвратителни неща в живота си, а даже и да е виждала такива, не трябва да ги тълкува лошо. Всичко, каквото е виждала в живота си, тя трябва да го е тълкувала добре. Като срещне един човек, тя никога не трябва да вижда нещо лошо в него. Такава една мома, с такъв силен дух, като се ожени, тя може да има син или дъщеря, каквито иска. Ако не е живяла по този начин, тя ще

има синове и дъщери, каквито днес се раждат. Първото е по Божествен начин. Бог казва: "Аз създадох мечката. Ако я обичаш, тя няма да те яде. Аз създадох дървото. Ако го обичаш, то ще ти дава много плодове." Ако обичаш всичко, както Бог го е създал, ти ще имаш отношение към нещата, и Бог ще те благослови. Ако пък ти си поставиш един закон, какъвто Бог не е поставил, тогава ще имаш обратни резултати. Питам: Кое тогава е онова в света, което може да ни весели? Бог ще ни развесели. Той ще ни развесели чрез хората. Понеже Бог живее в сърцата на хората, сърцата ще разберат Неговия закон, те ще обикнат всички хора. Значи, чрез сърцата на хората Бог ще ги обикне, и дето отиват, с тях ще бъде и Той.

Аз не искам да ви проповядвам за един Господ, за когото пророците навремето са проповядвали. Нито искам да вярвате в този Господ. Аз ви проповядвам, за един Господ, който сега се проявява. Как се е проявявал по-рано Господ за пророците, това не зная. Аз зная, как те са го схващали и имам най-доброто мнение за този Господ. Аз ви говоря за един Бог, който носи всичкото щастие. И този Господ има всичкото най-добро разположение спрямо хората. И ако някой казва, че всички престъпления, които се вършат на земята, са от Бога, той се лъже. Казано е: На ум не е идвало на хората това, което Бог е приготвил за онези, които любят Господа.

Сега, от това, което виждам, аз мога да ви кажа, че вашата култура е много добра, но с това само ще ви утешавам. Затова аз ще ви кажа: Вашата култура е много добра, но ни най-малко не е съгласна с Бога. Тъй щото, вашата култура може да е за вас много добра, но не и за Бога. Та, когато един човек умре, не мислете, че Бог тъжи или скърби за това. Не, ни най-малко Бог не тъжи, нито скърби за умрелия човек. Когато убият някого, той отива при Господа и се оплаква, като казва: "Господи, убиха ме." Господ тогава казва на своите помощници: "Направете една хубава дреха на този човек и го изпратете с нея, да отиде отново на земята, да работи." И при това, той ще има дреха по-хубава от тази, която е имал по-рано. Ако по-

рано е бил апаш, Господ казва: "Направете една много хубава дреха на този човек и го изпратете като министър да управлява България." Някои от вас искате да бъдете министри. Изпълнявайте волята Божия и когато и да е, ще бъдете министри. Българският народ има още около три хиляди години да съществува на земята. В тези три хиляди години всеки ще има шанс някой ден да стане министър на България. С това аз не правя упрек, не казвам, че хората са лоши, но казвам, че постъпват лошо, понеже те съизволяват в злото. И те са прави, но не от Божествено гледище. Когато първо човек реши да направи едно престъпление, второто, което предстои, е да носи страданията, които се явяват като последствие на престъпленията.

Христос се обръща към учениците си и ги запитва: "Какво се ползва човек, ако спечели целия свят, а ощети душата си?" Човек се ползва, само когато тури в действие Божествената Любов. Не съм аз, който мога да оправя света. Единственият, който може да оправи света, това е живият Бог. Ако вярваме в Бога, всички ние можем да бъдем проводници на Божията любов. Всички заедно можем да оправим света, защото всеки човек е изпратен за една специфична работа. Всеки човек на земята е изпратен за една велика специфична работа, но ако си казва "какво мога да направя аз", той се заблуждава, той не знае своето истинско предназначение. Всяка вечер човек трябва да изпраща поне по една хубава мисъл из целия свят. Изпраща ли по този начин по една хубава и силна мисъл, той ще успее. Например една хубава мисъл, изпратена навреме до някой министър или до някой цар, е в състояние да предотврати една война, или да спре най-малко извършването на хиляди престъпления, или избиването на хиляди души. Добрата, силната мисъл може да твори чудеса. Вие можете да изпратите своята мисъл в затвора и да кажете: "Да се оправдаят затворниците!" Няма да мине много време, и всички тия затворници ще бъдат оправдани.

Мнозина казват: "Да дойде Христос!" Няма какво да дохожда Христос, Той вече е дошъл. Вие, обаче, трябва да кажете като Христа:

"Ако опазите моите заповеди, ще опазите моя закон." Какво ви коства да си кажете така? Сега, като чета всички български вестници, виждам, че те се занимават само с престъпления и убийства, кой какво направил. Питам: Кой е виновен за това? Ще ви приведа един пример, с един гръцки свещеник, който не знаел да служи. Веднъж, на Великден, дошъл един гражданин да го слуша в църква, но понеже свещеникът не знаел как да служи и какво да чете, той продължил дълго време службата и все не свършвал. Гражданинът тогава си казал: "Вижда се, че в тази църква няма да дойде Великден, докато все този свещеник служи." Ние туряме вината там, дето я няма. Безлюбието, което съществува в света, е причина за много неща. Та често и вие казвате: "Какво мога да направя аз?" Ако не вярваш, нищо не можеш да направиш в света, но ако вярваш, всичко може да направиш. Ако любиш Бога и вярваш в Него, всичко можеш да направиш! Аз не говоря за любовта на обикновените хора. Не е в многото даване. Ти можеш да направиш добро на някой беден, който дойде при теб, като твой брат, и така трябва да го приемеш, и да му дадеш едно угощение. Да направите едно добро, да изпратите един беден на училище, да го издържате. Способният, даровитият човек, носи своето щастие в света. Наскоро се случило нещо подобно в Дъблин. Някой си богат човек върви със своя автомобил по улицата и чува някакво свирене. Спира, слиза от колата и слуша едно младо момиче да свири, но така хубаво, че му направило впечатление. Той го взима със себе си, завежда го вкъщи и му казва да свири още. И след това направил на това момиче една услуга – пратил го да следва, понеже било бедно. Следователно, на талантливия човек, никой не може да препятства. Тъй щото, на бедния ще кажеш: "Братко, ти си се заблудил, хванал си крив път. Затова ще трябва да хванеш своята дарба и няма да се страхуваш нито от труд, нито от сиромашия. За сиромашията и богатството няма да мислиш, ще мислиш само да имаш толкова, колкото да можеш правилно да се развиваш."

Научните изследвания показват, че ако вземем сегашното знание, което съществува в света, то може да се събере в 90 книги, големи като Библията; и ако то се напечата в човешкия мозък, ще остане празно място още за 999 такива книги. Това показва, какъв голям простор има в човешкия мозък за развитието на човешките дарби.

Като ме слушате, казвате: "Тези работи са много хубави, лесни работи са." Така е, в завършените работи всичко е лесно, но в незавършените трябва да учите. Сега, аз искам да се внесе у вас онази възможност, да вярвате. Ако вярвате, вие ще постъпите като онази американка, която страдала цели 12 години от кръвотечение. Ходила при ред лекари и всички ѝ казвали, че болестта ѝ е неизлечима. Един ден тя прочела една книга, в която се говорело как могат хората да се лекуват с вяра. Тогава се обърнала към Бога с молитва и казала: "Господи, аз искам да оздравея!" Веднага скочила от леглото си и започнала да шета из къщи. Които я виждали, все я питали как се е излекувала. Тя им отговаряла: "Излекувах се с Вяра!" От същия автор е издадена една книга на английски език, дето се разправя за някой си Милер, който в продължение на 20 години поддържал едно сиропиталище. Той се молил за всеки, който трябва да дойде, и затова, който дохождал, приемал го в сиропиталището. Ако четете тази книга, може да се отегчите от доказателства, но има и друг начин, по който човек може да прояви своята вяра. Казвам: Живата вяра, вярата в Живия Господ е динамична сила. Ако я употребите, вие можете сами да измените целия си сегашен живот.

Сега аз ще завърша с още два примера, като направя известни коментари върху тях. В единия пример се говори за един млад българин, който отишъл да се учи да прави грънци при един опитен грънчар. Самият момък бил способен и работил цели три години. Като свършил тия години, той се помолил на господаря си да го направи майстор, да може вече самостоятелно да пече грънци. Господарят го оставил известно време да работи сам, но всичките му

грънци се пукнали. Той запитал господаря си: "Защо моите грънци се пукат? Кажи ми тайната, с която си служиш." Господарят му казал: "За да станеш майстор, трябва да работиш още три години." И наистина, като работил още три години, той видял как господарят му, като поставял грънците да се пекат, казвал "ху" и вдъхвал във всяко гърне. Тогава момъкът си казал: "Чудно нещо! За едно "ху" аз трябваше да служа още три години." Това е внушението, което работи; това е Божествената мисъл. За всяка своя мисъл ти трябва да кажеш "ху", за да проработи. Не кажеш ли "ху", отиде гърнето. Кажеш ли "ху", гърнето не се пука вече. Не мислете, че Бог обича повече вярващите от безверниците. Понякога, когато някое учено дете правят безверник, Бог го погали, помилва малко и казва "Моето безверниче дете." И след като го помилва Господ, той става вярващ. Всички казват "Този учен повярва в Бога" Един българин участвал във войната с гърците. След като гърците разбили българите, той избягал и, за да се спаси, трябвало три-четири дена да се крие в една пещера. Тук той огладнял много и от никъде нямало възможност да получи хляб. Тогава му дошло на ум да се обърне към Бога със следната молитва: "Господи, аз съм слушал от майка си и баща си за Тебе, че съществуваш. Ако е вярно това, докажи ми по някакъв начин своето съществуване. Осъден съм сега на смърт, и само Ти си в сила да ми помогнеш, да не умра от глад. Ти си силен, ще намериш начин да ми помогнеш. Ако ми помогнеш, това ще бъде най-голямото доказателство за Твоето съществуване." До това време този човек бил учител някъде в България и голям безбожник. Навсякъде той проповядвал, че Бог не съществува. Както се молил, не минали четири-пет часа, той вижда, че иде една костенурка, която носи парче хляб около половин-един килограм и се отправила точно срещу входа на пещерата, оставила хляба и се върнала назад. Сега вече човекът напълно се убедил в съществуването на Бога. Взел хляба, подкрепил силите си и продължил пътя за родното си място. Като се върнал дома си, когото срещнал, на всички разправял: "Четох много философски

книги, от Канта и от други философи, но нито един от тях не можа да ме убеди в съществуването на Бога. Една костенурка можа да ми докаже, че Бог съществува." След това той събрал учениците си, на които преди говорил, че Бог не съществува и им разказал своята опитност и вярата си в Бога. Сега и вие, като този българин, ще се убедите, че Бог съществува, когато костенурката дойде и ви донесе малко хлебец в момента, в който сте осъдени да умрете от глад. Тогава идете и проповядвайте в света, че вярвате в Бога и Неговото съществуване. А вие ще искате да живеете, според както жабите доказват.

"Какво се ползва човек, ако спечели целият свят, а душата си изгуби?" Човек се ползва, ако служи на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Така ще може да се въдвори онова братство и сестринство, при което, всеки от вас да може да работи. И тогава ще повярвате, не да имате сляпата вяра, но живата вяра, в живия Господ. И онова, което Бог е вложил във всеки човек, трябва да се събуди. И ако ние бихме живели, както Бог е изисквал, Царството Божие щеше да дойде на Земята и Земята, животът на Земята, би се преобразил. Сегашните страдания ще се премахнат, и след тях ще дойдат големите благословения. Мнозина от вас ще бъдат свидетели. Той ще се яви и ще освободи света от злото, ще внесе нова светлина. И тогава хората ще видят – иде костенурката. Тогава всички хора ще забравят войната, ще влязат в новата епоха, дето човек за човека няма да бъде вълк, но ще бъде брат, а Любовта ще бъде общ закон за всички.

32 неделна беседа, държана от Учителя на 22 май 1932 г. София, Изгрев.

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

Трябва да имате предвид, че Давид е бил поет, писал е с вдъхновение. Ще гледате нещата от духовно гледище, а не от сегашно гледище.

Светът трябва да се изучава от близката, от видимата му страна. За това, което е далече, можете да имате само догадки и предположения, но близкия свят можете да го проучвате.

В света има няколко царства – минерално, растително, животинско и човешко царство. Но съществува едно царство, един ред в Природата, на които ние нищо не можем да придадем и нищо не можем да му отнемем. То е един вечен порядък на нещата. Това е една аксиома или едно твърдение. Дали я приемате или не, то е друг въпрос. Това е твърдение за всички откак светът съществува, от памтивека, и не само на земята, но и по всички слънчеви системи. Всички имат едно и също мнение. Ако не вярвате, посетете слънчевата система и като се върнете, ще видите, че моето твърдение е вярно. Това е аксиома. На този ред ние нищо нито предаваме, нито отнемаме. Обаче има един ред, който хората следват, то е човешкото царство. Има едно животинско царство, което животните създават. Има едно царство, което растенията създават. Туй, което растенията създават ти не можеш да го създадеш. Туй, което животните създават, ти не можеш да го създадеш. Туй, което човек създава, никой друг не може да го създаде. Например посаждаш едно растение, но ти не си го създал, ти само си допринесъл, дал си му едно условие. Едно време, когато нямаше хора, никакви ли растения не растяха? Тогава кой ги посаждаше? Казвате: "Ако ние не сме, плодни дървета няма да има". Било е време, когато растенията са расли по-добре без хората. Сега градинарите ще кажат, че трябва да се подкастря едно дърво, да му се даде корона. Философите и учените в растителното царство считат

тия хора, които кастрят дърветата за големи простаци. Клоните на дърветата са тяхната дихателна система. Ако режеш клоните, ти осакатяваш дихателната система и дървото не може да даде сладки плодове. Сегашните хора са направили плодовете много сочни; вземете ягодите, големи са но не са сладки, има нещо блудкаво в тях. Ние сега сме за обема, а не за качеството. Казвате: "Какво хубаво дърво е това". Хубаво, но осакатено. Всеки, който дойде, вземе ножицата и реже. На мен са ми държали много лекции по лозарство. Дойде лозарят и казва: "На две очи, на три очи трябва да се реже." Казвам: Аз зная, че едно време преди лозарите да почнат да режат лозите, те повече грозде раждаха. И зърната бяха едри като кокоши яйца. След като почнаха да режат лозите, гроздето стана дребно; и не само че зърната се смалиха, но и сладчината им не е толкова голяма. Сега това е мое твърдение. Защо плачат тези лози: "Хората не разбират, знаят само да ни режат, да ни разплакват." Има един такъв анекдот: Един свещеник имал един слуга Стоян. Свещеникът бил много скържав, не обичал да дава пари и за да не вика майстор лозар, един ден пита слугата си: "Ти знаеш ли да режеш лозе?" "А, на мен разчитай, аз да ти изрежа лозето!" Стоян взима ножиците, отива на лозето и го изрязва. Като се върнал, пита го свещеникът: "Плаче ли лозето?" "Плаче. И ти да го видиш и ти ще заплачеш." Изобщо, всички ние се мислим за авторитети. И действително, има авторитет в света. Авторитетът в света, това е Истината. Единственият авторитет това е Истината. Истината аз определям от моето гледище и от гледището на всички учени хора така: Истина наричам туй, което спомага за развитието на човешкия ум, на човешкото сърце и за заякване на човешката воля; туй, което спомага за развиване на човешкия организъм и на всички отношения, които хората имат да уреждат – тази сила в света аз наричам Истина. Тя не е един дисхармоничен процес, но е нещо разумно. Това не е такава разумност като нашата. Ако ти търсиш Истината, всеки ден можеш да я срещаш, и по десет пъти на ден. Истината може да те срещне в едно

малко дете на пет години, което си играе; Истината може да те срещне в едно малко момиче на десет години; или може да те срещне като един професор, или като един свещеник, като съдия, като стражар, като адвокат – във всички положения ти можеш да я срещнеш. Дето и да я срещнеш, Истината има една такава усмивка, която никога не се забравя. Ти може да си изправен на съд – съдия, който носи Истината, след като те погледне, ще познае прав ли си или не; няма нужда никакъв адвокат да те защитава, той само като те погледне, вече знае, че си невинен. Тогава ти казва: "Не бой се, каквото и да ти говорят, аз ще ти дам резолюцията." На теб ти трепне сърцето, породи се едно съмнение: ти вярваш и не вярваш, казваш: "Виж как ми се усмихна, това показва, че работата ще се оправи." В края на краищата съдията те оправдава: "Този човек не е виновен, на основание еди-кой си член. Твърдението на свидетелите, които казват, че са го видели вечерно време да извършва това престъпление, не може да се приеме за основателно. Вечерно време не се довижда, не са го видели, в мрачината какво ще видиш?" И прав е съдията. Всичките свидетели все в тъмнината видели. "Престъплението е направено след обед, а вие твърдите, че сте го видели вечерно време; следователно вашите показания не важат. Нека дойдат свидетелите, които денем са го видели." Тогава съдът се произнася: "Не е виновен" – и ви оправдават.

Ще ви приведа и друг един анекдот. Съдят един беден турчин; отива той при съдията, дава му една турска лира и му казва: "Господин съдия, давам ти я, което значи: лице с лице ме гледай. Като ме погледнеш, трябва да знаеш, че съм честен, праведен човек. Като почне делото, да си спомниш, че съм ти дал една лира." Но в същото време онзи, който го обвинявал, дал две лири на съдията. Първият казва - "Господин съдия, ще ме гледаш на лице." Съдията отговаря: "Какво да правя с онзи, с двете лица? Виждам, че ти си прав, но онзи ми даде две лири, да гледам и на неговото лице. Затова трябва да отложа делото." Та всякога, когато едно дело се отлага, има нещо

особено, има за какво да се отлага. Някои ще се венчават, но сватбата се отлага; някой умрял, но и погребението се отлага. Някоя смъртна присъда е произнесена, но изпълнението й се отлага. Хубаво е някой път да стане отлагане. Защото, например ако първият турчин не беше отишъл да даде на съдията една лира и ако вторият не беше отишъл да му даде две лири, откъде ще взема аз този пример? А аз ви дадох този пример за изяснение. Съдията знае кой е прав, но какво да прави, и той се бори как да реши, дали да ги върне. Най-после вика втория и му казва: "Синко, жално ми е, и двамата ви съжалявам, но този бедният човеке праведен." Отказва се и му връща двете лири: "На твоето лице няма да гледам." Защо ще каже съдията: "Ти не си на правата страна, затова ти връщам двете монети?"

Казвам: На всички научни системи какъв е смисълът? Ние изучаваме Природата. Защо е необходимо да я изучаваме? За да дойдем до вътрешния смисъл, да дойдем до връзка с нея, Природата е най-красивото, с което ние можем да разговаряме. Тя е най-красивият свят, в който можем да живеем. Сега казвате: "Какво нещо е Природата?" Туй, в което сега живеем, то е Природата. Красив Божествен свят! Ние страдаме, когато се прекъсва връзката ни с нея. Понеже не разбираме нейния порядък, вследствие на това се заражда една вътрешна дисхармония, от която ние страдаме. Страдаме, защото не спазваме законите: в спането не ги спазваме, в мисълта не ги спазваме, в граденето на една къща ще се случи някое голямо нещастие и т.н.

Сега хората питат как ще се оправи светът. Светът е оправен. Остава едно нещо: хората да се оправят те самите. Защото един закон нищо не допринася, ограничението само ограничава. Да кажем, един престъпник го затварят в затвора, но това нищо не допринася. Една змия може да я ограничат, но това нищо не допринася; един сокол може да го ограничат, но това нищо не допринася; един лъв може да го ограничат, но това нищо не допринася. Един вълк можеш да го ограничиш, но това нищо не допринася, с ограничението ти не

можеш да поправиш неговото естество. С това ни най-малко не разрешаваш въпроса. Има един нов начин за гледане на нещата. Младите имат претенция да разбират живота, да запазят своята младост. Здрав трябва да бъде младият. Старият трябва да запази своето знание; той трябва да се пази да не умира. Старият не трябва да умира, а младият не трябва да остарява. Ако остарява, да се пази да не умира. Защото по-лошо нещо в света от смъртта няма. Сега някой казва: "Да умра." Тези, които говорят за смъртта, че я желаят, те не говорят истината. Когато една мома казва, че иска да умре, тя иска да се Влюби, нищо повече. Когато момъкът иска да умре, той иска да се влюби. Когато майката иска да умре, същото е. Когато бащата, свещеникът искат да умрат, същото е. Всички тия хора искат да се влюбят, нищо повече. Ни най-малко не искат да умрат.

Ще ви приведа един анекдот. В Америка една деветдесетгодишна негърка постоянно искала да умре. Всяка вечер се молела за това. Наблизо имало един американски колеж. Американците много обичат шегите. Няколко младежи от колежа я чули как се молела да умре: "Господи, дотегна ми вече животът." Една вечер трима души от учениците в колежа се преоблекли с мантии, с ножове и тропат на вратата на негърката. Тя пита: "Кой е там?" "Архангел Михаил със своя адютант иде да те вземе. Чу се молбата ти." Тя казва: "Кажете му, че бабата я няма." Ни най-малко хората не искат да умират. Човек никога не иска да умре. Хората не знаят какво нещо е смъртта. Единственото нещо, което не знаем какво е точно, то е смъртта. Единствената Велика тайна в живота, това е смъртта. Ние не знаем какво представлява смъртта. Животът е известен, ние живеем, но не знаем какво нещо е смъртта. Всички ги е страх от смъртта. В самото предположение, че ще умреш има нещо страшно.

Единствената тайна в света, която е неразрешена, тя е тайната на смъртта. Единственото нещо, което Бог забрани на човека: "Не разрешавай тайната на смъртта. В който ден ядеш от това дърво, ще умреш, ще опиташ съвсем друг живот." Сегашните учени хора казват,

че детето още с първия плач вкусва отровата, която е във въздуха и вятъра, и най-после с тази отрова човек си заминава, умира. Сегашните учени хора казват кое е това, отровното. Нито един човек в света не взема достатъчно количество въздух. Съществува една дисхармония в дишането. В Индия йогите са създали цяла школа за дишането, в която изучават ритмичния закон за дишането. Те търсят ключа на дишането, защото е изгубен. Но и досега не могат да намерят ритмуса на дишането и на сърцето. Туй дишане, което индусите правят, не е ритмично. Западните хора умират по единствената причина, че не дишат хармонично и правилно. Заражда се един спор между дихателната и нервната система, зараждат се две противоположни сили, които се отблъскват. Мозъчната система, с която човек мисли, и неговата симпатична нервна система, и двете са положителни, щом стане сблъскване между тях, човек умира. Ако симпатичната нервна система вземе надмощие, човек има голям корем като буре, вратът му надебелява; такъв човек може да умре от апоплексия. Ако мозъчната система вземе надмощие, човек изсъхва, остават само мускулите и кожата; погледнеш, един ден умре от сухота. Казвате: "Господ да го прости." Няма какво да го прощава Господ. Ти ще намериш ритмуса на дишането. Ако се разгневиш на жена си, ти ще изгубиш ритмуса на дишането. Ако се разгневиш на сина си, на дъщеря си, ти ще изгубиш ритмуса на дишането си. На когото и да се разгневиш, ти ще изгубиш дихателната сила и ще нарушиш дейността на дихателната система. На когото и да се разгневиш, ти ще направиш пакост на себе си. Защото стрелката на гнева ще те отбие от правия път и твоята кола ще се блъсне някъде. Всеки гняв те отклонява от правия път на разумността на живота. Какво ще се разгневяваш, че се е счупила колата.

Питам тогава – От какво умира човек? – Преял е той. Преяждането от какво произтича? Щом човек не диша правилно, и дъвкането не става правилно, нито храносмилането, нито кръвообръщението, нито мисленето, нито чувстването стават

правилно. Всичко е в дисхармония. Променен е ритъмът на живота, на органическия живот. Тогава ти се усещаш в едно стеснително положение, при това мъчно ти е, криво ти е, плачеш, въртиш ръцете си, ходиш при този, при онзи. Ще ти турят 10, 20, 30 инжекции, но болката не минава. То е като да се запушиш съвсем, да не дишаш правилно. Може да е един момент. Най-първо, за да отпушите дишането, ще се научите да задържате въздуха. Ще дойдете до един момент да задържите въздуха най-малко две минути. Ако сега някой от вас би се опитал да задържи въздуха две минути, той ще припадне. Но ще правите опити. Ще дойдете до едно състояние, като че ще се пръснете. После, не изведнъж, но постепенно, бавно ще изпущате въздуха. Ще дойде една вътрешна светлина и ще запазите ритмуса. Тогава каквато и болест да дойде, ще изчезне всичко. Ще погледнете на света другояче. Ще кажете: "Колко глупав човек съм бил, лекарството ми било безплатно и ефикасно." Дишането, това е ключът. Като завъртите ключа, ще се отвори вратата и ще излезете навън. А какво означава в дишането да хвалите Господа? За да хвалите Господа, трябва да излезе нещо от вас. Да хвалите Господа, то е законът на дишането. Онзи, който не може да диша, нито Господа хвали, нито себе си, нито добро може да направи, той е стара баба на 120 години, която иска всичко да й се даде. Питам сега, един човек, който не знае да диша, мислите ли, че към него Господ има благоволение? Не. Онзи, който не знае да диша добре, той пише лошо писмо на Господа. Мислите ли, че след като пращате пари на сина си да учи, но той не ви пише писмо и не ви благодари, ще ви е леко? Кой баща би се радвал на такъв син? Сега вие казвате, че в света има вярващи и невярващи. Вярващият човек е онзи, който пише писмо на баща си, невярващият е онзи, който не пише писмо. Вярващ е онзи, който диша правилно. В дишането е всичко. Ако ти можеш да възприемеш въздуха, тогава ще дойде разумният живот, истинският живот. Ти ще го почувстваш - Това е правилно дишане.

Сега да ви приведа един пример. Имате една приятелка, но сте казали една дума, с която сте я обидили. Някой път езикът ви не е деликатен. Тя се е затворила, нищо не казва, но вие усещате, че има нещо против вас. Правите един опит, втори, трети, но ако ѝ кажете само една дума да ви разбере, веднага тя ще се отпуши, ще потече онова, което е спотаила в себе си. Тя е същата, но е затворила в един канал онова, което крие от другите. Тъй хубавото, което има твоята приятелка към тебе, не излиза навън и ти се мъчиш. Тя ти казва "Нямам нищо против теб." Тя казва, че няма нищо против теб и онова, което по-напред го имаше, няма го сега. Когато човек съгреши против Бога, тогава Господ заключва дишането му. Тогава ти дишаш студен въздух, неприятно ти е, нервен си; в къщи всички са лоши, приятелите ти са лоши, търговията ти не върви, учителите са глупави, уроците ти не вървят, ставаш, късаш, хвърляш, ходиш, казваш: "Всичко е глупаво в света".

Един млад момък, който дойде при мен, преди 10-15 години, ми каза: "Слушай, аз не вярвам в нищо, всичко е празна работа". Казвам: Ти вярваш в едно. Като не вярваш в нищо, ти пак вярваш в нещо: ти вярваш, че светът няма смисъл. Казва: "Всичко е празна работа, нито в Бога вярвам." Като погледнах физиономията му, виждам слабата му страна, виждам, че Венера има голямо влияние. Той търси един приятелски поглед, или мекия поглед на майка си. Казвам му: "Ако Господ ти даде една красива мома, която да те обикне, ще повярваш ли?" Казва: "Ако Го направи, ще вярвам вече в Господа."

Та всичките вярвания, които хората имат, на какво се основават? Ти вярваш, че ще отидеш в рая. Някои хора ги е страх да станат безверници, да не би да отидат в пъкъла. Не са лоши работи. Има и рай, има и ад. Но раят не е такъв, какъвто го описва Милтон, и пъкълът не е такъв, какъвто го описва Дайте. Вие ходили ли сте в рая? Данте ходил ли е в ада? Той само е надникнал в ада, Милтон само е надникнал в рая. В рая живеят най-разумните същества. За да влезеш там, трябва да знаеш техния език, да се разговаряш с тях, да влезеш в

техните заведения, да слушаш техните сказки, да виждаш общественото положение, и като се върнеш, да кажеш: "Много хубаво нещо е раят!"

Настрадин Ходжа минавал за авторитет, за много учен човек. Един ден, понеже времето не е било топло, отива да сече дърва. Казва си: "Много лесна работа е." Взема брадвата, качва се на едно дърво и почва да сече клона на който стои. Минава един селянин и му казва: "Настрадин Ходжа, ще паднеш." "Това не е твоя работа. Настрадин Ходжа си знае работата." Отсича клона и бухва долу. Тогава казва на селянина: "Отде знаеше, че ще падна? Ако знаеш това, кажи ми кога ще умра?" "След три дни ще умреш. Иди да се помириш с жена си." Отива Настрадин Ходжа при жена си и казва: "Паднах от едно дърво. В съдбата ми е решено, викат ме в онзи свят. След три дни ще умра." Прощава се с жена си и отива в полето, при една круша, да чака смъртта си. Ляга в един трап под крушата – чака ангелите да го вземат. Круши падали отгоре и той си хапвал. Три дена вече минали, Настрадин Ходжа все чака да дойдат да го вземат. По едно време чува шум, звънци. Надига глава и гледа – минават камили, натоварени с грънци. Но като се надигнал от трапа, подплашил камилите. Хванали го камиларите и му ударили един бой. Връща се при жена си и тя го пита: "Какво има на онзи свят?" "Много хубаво е, круши падат от небето, но като подплашиш камилите, бой има." - отговорил той философски.

Сега може да се смеем на рая на Настрадин Ходжа, но всеки от нас все плаши камилите. Всички нещастия в света произтичат от уплашването на камилите. Лошите условия, това са камилите, неразбирането на положителната наука. Положителната наука според мен трябва да започне с децата, с дишането. Първото нещо като станеш сутрин е да знаеш, че трябва да имаш едно правилно дишане, да имаш един правилен ритмус. Онзи, който има правилно дишане, той като легне да спи, мъркане няма, хъркане няма, запушване няма, отваряне на устата няма, при него има една плавност в дишането,

един ритъм. Като видиш такъв човек да спи, като че един ангел спи, тих и спокоен като дете, пълно спокойствие, напълно влиза и излиза въздухът. От него можеш да се научиш на правилно дишане и спане. Аз в живота си съм срещал само в два-три случая хора, които имат правилно дишане. При йогите дишането е цяла доктрина, цяла наука. Най-първо те с години дресират ума си, после чувствата и волята. След това йогата ще се учи как да диша правилно. Като се научите да дишате правилно, знаете ли каква мощна сила ще се развие у вас? Природата вече ще ви слуша. Ако дишате ритмично, природата ще ви слуша и каквото желаете ще ви го даде. Дето и да минавате с този ритмус на дишане никаква опасност няма да има за вас. Змиите няма да ви хапят. Ако дишате правилно, вие сте ограден от Божието благословение.

Като ме слушате, ще кажете като турците: "Ако това е вярно, голяма лъжа е." Вероятно е това нещо. И действително, че не е вярно. Ще кажете тогава: "Ами ние, които вярваме?" Мислите ли, че вашето вярване е пълно? Мислите ли, че онзи ученик, който свири "Цвете мило, цвете красно" е добър музикант или като свири сонати, че е кой знае какъв майстор? Аз наричам майстор, който знае да свири на четири струни, а пък един пианист бих счел за майстор, ако може не само да направи пианото да пее, но като прекръстосва ръцете си нагоре надолу, да накара цялата публика да настръхне от вълнение. Добър пианист считам този, който като свири да подражава на природата. Аз гледам съвременните музиканти, не искам да се произнасям върху музиката, но тъй както сега свирят, тъй както започват цигуларите хубаво, нека докрай да изведат цялото произведение хубаво. Свирил съм 20 години, доста сериозно, правил съм своите изследвания само по цигулка и върху влиянието на музиката. Имам само един опит за силата на музиката. Само веднаж съм правил опит, то беше във Варна. Друг път не сам го правил, понеже е опасен метод. Имах квартира, попаднах на много хубава къща, но в съседство с нея имаше кръчма. Цяла олелия: гайди,

цигулки, тъпани. Да ида да им кажа "идете си", да кажа на кръчмаря нещо не върви; да мълча не мога; мисля какво да правя. Да изляза не мога. Една вечер към десет часа взех цигулката и изсвирих една соната. Всичката кръчма утихна. От тази вечер кръчмата пропадна, никой не остана и кръчмарят напусна. Само веднаж се прави такъв опит. Казвам: Опасно нещо е музиката. Интересно е, че когато започнах да свиря всички тия хора утихнаха. Гледам – насядали, турили си калпаците на масите, почват да мислят, гледат оканиците, клатят глави, нещо ново влиза в тях. Един по един си вземат шапките, "сбогом", и излизат. Други седят, погледнат, идат до масата и те излязат навън. Кръчмарят и той казва: "И аз няма да остана тук. Този занаят не струва." Дойде хазяйката при мене и казва: "Напуснаха кръчмата." Казвам: "Много добре, че я напуснаха. Защото за в бъдеще, ако си позволиш да дадеш това здание под наем за кръчма, ти имаш един син – синът ти ще замине, ще те сполети най-голямото нещастие. Направи бакалница, друго нещо, кръчма не прави." Тя се усмихна и каза: "Какво да се прави, условията на живота са такива, от две злини избираш по-малката".

Аз изнасям този факт пред вас, без да правите вие опит. Защото човешката мисъл върви по закона на дишането. Ако ти не знаеш как да дишаш ритмично, нищо не можеш да направиш в света.

Сегашните европейски народи, всички са нервни. Единствената причина е, че между симпатичната нервна система и мозъчната нервна система няма равновесие. Първото нещо е равновесието. Всички хора търсят това равновесие. Ето един начин за възпитанието на децата, за който трябва да се обръща внимание на майките. Децата трябва да се заченат навреме. Любовта трябва да дойде навреме. Аз предупреждавам младите в едно: Ако ти когато се празни месечината, напишеш едно любовно писмо и речеш да се ожениш, твоята работа ще мяза на празна месечина. Любовно писмо ще пишеш, когато месечината започва да се пълни. И ще избереш ден, не е безразлично кой ден – понеделник, вторник, сряда или друг ден. Според

устройството на твоя организъм ще избереш ден. Кой ден? Господ си почина не в шестия, но в седмия ден. Той знае, че този ден е ден за почивка. Защо Господ не почина в петия ден? В Русия правят опит почивката да е в петък, но не върви. Философия има във всичко това. Трябва да се почива навреме, трябва да се работи навреме. Трябва да знаеш какво можеш да свършиш в понеделник, какво можеш да свършиш във вторник. За в бъдеще програмите в училищата, в гимназиите трябва да бъдат наредени според дните: Един предмет трябва да се учи в понеделник, друг – във вторник, трети – в сряда, в събота – почивка, а в неделя – увеселение. Като дойде неделята всички да се облекат хубаво, да има ядене, пиене, екскурзии, да благодарят на Бога. Съботата е ден за размишление, да си починат; неделята трябва да бъде ден за веселие, не трябва да има скарани хора никъде. Сега в неделя станат сутрин и всички сериозни, намусени, само чакат нещо за да стане скандал. Дойде ли неделя, всички по братски трябва да живеят – и богати, и сиромаси, всички на обща трапеза. Да няма съд, да няма провинени в неделя. Дойде ли понеделник, всеки да се заеме да работи. Дойде ли неделя – равенство и братство. Никъде да няма неразположение, нито между ученици и учители. Туй е Божественото. Казвате: "То не е естествено, не може да бъде така." Питам: Професорът професор ли се ражда? Той отпосле е станал професор. Докторът доктор ли се ражда? Той отпосле е станал доктор. Всички хора първоначално се раждат еднакви, но отпосле зависи кой от тях какво направление ще вземе. Разнообразието в живота седи именно в това. Сега, аз не искам да изнеса за вас една система на противоречие, но казвам: Съвременната раса не трябва да върви по пътя на индусите, понеже те вървят по инволюционен път, път на слизане. Когато европейските народи са употребили индуските методи за дишането, всякога са имали пакости. В еволюционното дишане трябва да има дишане нагоре и надолу, докато симпатичната и мозъчната система се приспособят към новите условия на въздуха. Защото във въздуха има един нов

елемент, който сега навлиза. Той е толкова лек, че навсякъде навлиза и не може да остане. В новото дищане ние ще възприемем този елемент. Туй научно се нарича жизнена прана или енергия. Чрез новото дишане алхимиците са търсили начин за постигане на дългия живот. При новото дишане трябва дълго да задържаш въздуха и дълго да издишаш.

Всичките социални въпроси, които съществуват сами по себе си трябва да се разрешат. Умният човек няма какво да се безпокои. Богатите хора не спъват света, умните хора не спъват света. Единственото нещо е неразбирането на нещата. Тази борба, която съществува при ежбите, тя е, която спъва. Сиромасите мислят, че ако станат богати, ще станат щастливи. Ако ти се научиш да дишаш правилно, ще станеш богат човек, ще задържиш богатството за себе си, но ако не дишаш правилно и да си богат, пак ще осиромашееш. Един ден твоето богатство ще изчезне от ръцете ти както в сегашната криза. Богатството минава от едни ръце в други. Знаете ли колко хора са станали жертва на тази криза? В Европа двама милиардери са си теглили куршума. И в Америка има толкова и даже не тъй богати, много посредствени. Чувстват, че всичкото им богатство отива на вятъра.

Проповядват ни един бъдещ строй, проповядват ни бъдещо щастие, което никога няма да дойде на земята. По този начин туй щастие няма да дойде. Ако ти си болен, ако твоят стомах е разстроен, ако условията при които си роден са неблагоприятни, какво ще ти донесе богатството? Ако между хората любовта не може да се роди, по закон никакво учение в света не е в състояние да я внесе, никакво знание, каквото и да стане, никакво проповядване, никаква религия не е в състояние да внесе любовта. Защото любовта сама по себе си е основа на религията, на науката. Ако ние постъпваме по нейните закони, тя ще създаде една нова религия. Религията ни трябва за да създаде един нов път, по който спасението може да дойде в света.

Това разглеждане на въпроса е едностранчиво, ние хората не сме единствените фактори на земята. Светът от хиляди години все се оправя, и все не е оправен. След хиляда години ако дойдете, вие ще видите съвършено променен реда и порядъка, и ще имате свободен билет да вървите по целия свят. Може да учите музика и каквото изкуство искате, ще пътувате свободно от Земята до Месечината, до Слънцето. Сега не можете да отивате на Месечината, но след хиляди години някои от вас ще отидете на Месечината и там ще завършите образованието си, ще видите каква култура има. Засега Месечината я считат за мъртво тяло. В това отношение учените хора на Изтока не са съгласни с тези твърдения. Тези учени хора на Изтока си имат начини и знания, и ходят до Месечината и се връщат. Много от тях ходят и завършват своето образование там. Какво ще кажете на това? Аз не искам нищо да казвам. Това може да бъде като една басня, като една приказка от "Хиляда и една нощ". Всички неща, които са писани в "Хиляда и една нощ" верни ли са? Не са. Аз ви ги давам като една възможност. Най-после, питам: ако месечината е твърдо тяло – аз правя своите логически разсъждения – ако в нея няма никакъв живот, няма хора, няма вода, ако там има една температура, която денем се увеличава от 120 до 150 градуса студ, студът е по-голям от топлината, какъв живот ще има там? Но е мощна Месечината. Тя повдига водата на Земята 60 стъпки, прави приливите и отливите. Тази сила не е механическа. Учените хора на Месечината по механичен начин ли предизвикват приливите и отливите на Земята? Те организират земните течения, те са много заинтересовани, те са допуснали този голям студ. Защото подразбират, че Земята за в бъдеще може да направи едно разширение, да се получи едно нарастване на топлината и те виждат, че няма да могат да издържат. Та това е една предпазна мярка по отношение на топлината.

Като говоря какво отношение може да има между Земята и Месечината след хиляда години, питам, какво ви интересува вас дали има топлина или не на Месечината? Щастието на хората зависи от

щастието на Месечината. Старите астролози, които са проучвали Месечината, са турили среброто за нейна емблема. То има много лечебни свойства. То убива много вредни микроби. Ако някого боли глава, да си окачи някаква сребърна пендара или верижка. Среброто е проводник на очистителни сили и очистителни действия. Всичките тези влияния на Месечината действат благотворно. Когато човек е нервен, да погледне малко Месечината, тя действа благотворно, защото притегля отровите, отрицателните сили. Старите астролози са турили на Слънцето златото като емблема. Тия учени хора са знаели вътрешното свойство на златото. В златото е скрито условието на новия живот. Туй злато трябва никогага да не е попадало в ръката на престъпник, да не е попадало в ръката на банкер. Всеки един от вас да гледа да намери едно парче самородно злато и да го държи на себе си. То може да ви причини много по-голяма полза, отколкото друго. Сега, така като ви говоря, то мяза на онази баба, която казвала на онзи момък: "Да ти бае баба да не те яде мечка". Той казал: "Бабо, по-добре ми бай никак да ме не среща мечка."

В новите разбирания ще оставим старите наши възгледи. Те всички са били хубави на времето си. За сегашното поколение се изискват съвсем нови възгледи. Старите да служат като условие, като почва за новите растения. При растенията старата материя те я преорганизират, изваждат от нея нови сокове. Казвам това на онези от вас, които искате да се занимавате с наука. Вие казвате: "Бог дава, но в кошара не вкарва." Питам: Ако Бог е дал нещо, каква нужда има да го вкарва в кошарата? Щом са дадени нещата няма нужда да се вкарват в кошарата. И Христос казва: "Добрият пастир е, който изкарва стадото от кошарата навън и го води при бистрите потоци и зелените пасбища." Не който го вкарва в кошарата, но който го изкарва от кошарата. Значи кой е умният пастир: който води хората в църквата, или който ги изкарва навън и ги води към простора на живота?

За пример някой ще седне да гадае. Ако е за гадание, аз мога лесно да гадая. В Персия имало един ходжа, който не могъл да си намери занаят. Търсил човекът, правил, струвал, но не му върви. Най-после жена му казала: "Стани гадател." "Как?" Дала му тя един охлюв и почнал да гадае. Казал той нещо, случило се. Един ден иде един турчин и носи нещо в потурите и му казва: "Познай какво има в потурите." Гадателят като гледал охлюва, казал на себе си: "Веднъж ще идеш на пазар, два пъти, но и ти като лисицата ще влезеш в гащите." И наистина в потурите имало лисица. Турчинът казал: "Добре, позна." Прочул се гадателят. В Персия обрали шаха. Шахът чул за този гадател, вика го и му казва да намери крадците. Гадателят казал на жена си: "Ето, създаде ми беля на главата. Ако не намеря крадците до 30 деня ще ме обесят." Той си взел 30 зрънца и почнал да брои дните: първия ден гледал слънцето да изгрява, хвърля едното зърно и казва: "Ето, единият мина." В това време минавал единият от разбойниците и си казал: "Той ме позна." Втория ден пак чака ходжата да изгрее слънцето и хвърля второто зърно, казва: "И вторият ден мина." Него ден друг от разбойниците бил там. Като чул какво казал ходжата, казал си: "И мене позна!" Така всеки ден гадателят чакал слънцето да изгрява и хвърлял по едно зрънце, а разбойниците, които минавали покрай него, чували да казва: "И този мина." На 29-я ден дошли всички разбойници при него и казали: "Много ти се молим, не ни издавай, ето всичките откраднати неща, дай ги на шаха". Той отива, занася нещата на шаха и минава за голям гадател.

Но хубавото в тази приказка ето къде е: в това присъствие на духа. Той си казва: "Като не знаеш това изкуство, защо ли се залавяш?" Най-после невидимият свят му помага. След това той става един от знаменитите гадатели в света. От случая с потурите, като познал какво има вътре, той разбрал че му помагат. Тогава дошъл при него един Учител и му казал: "Ти мина през един изпит. Това е случаен начин, но има и правилен начин, по който може да се познават нещата." И му дал правила как да познава.

Ще ви кажа: В Природата има случайни неща, които ние изучаваме чрез страданията, но има и един правилен, разумен начин, по който учим нещата на истинската природа. Сега аз препоръчвам на всички ви да намерите добрата страна на когото и да е, не да наблюдавате неговата отрицателна страна, но наблюдавайте го от неговата положителна страна и вижте кои са причините, за да постъпва той така или иначе. Един човек яде, вижте причината защо той яде. Той яде, защото иска красив да стане. Някой иска да учи, много учен да стане. Учил, учил, докато се разстрои нервната му система. Всичките ни слабости, които имаме, се дължат все на нервите. Ние искаме да направим нещо някой път. Казваме нещо, искаме да се проявим. Станал някой човек щестлавен. Явило се едно хубаво чувство. Не е лошо да бъде човек тщеславен и методът не е лош. Методът е лош само когато стане като едно болезнено състояние, не като достойнство. Човек, който няма благородно чувство, на него не може да разчиташ. У англичаните личните чувства са в много благородна форма. Той като те срещне, казва: Аз съм англичанин. И като си даде думата и на парчета да го режат, не се отказва от нея. Сегашните англичани мъчно обещават, но дадат ли дума, държат на нея. Особени са англичаните.

Един английски лорд гледал през прозореца в един хотел в Италия, как един италианец искал да се самоубие – не зная доколко е верен този случай. Вика го и го пита, защо иска да се самоубие. Онзи му разказал всичките си страдания. Лордът го пита: "Колко пари ти трябват?" Дава му един чек от 20 хиляди английски лири. Казва му: "Ти си от страхливите, от тебе човек не може да стане. Като мен ще живееш, няма да живееш като баба. Туй е престъпление. Не прави в света борчове!" И му оставя своето завещание. Изважда си револвера и му казва: "Ето как трябва да се самоубиеш." – Самоубива се.

Така не бива да се действа, в такава крива посока. Ако тълкувате всичко буквално, ще извадите крива мярка. Човек се самоубива, когато се отказва от своите криви разбирания, от престъплението. А

когато извадя парабела, аз няма да се самоубия, аз ще убия своето достойнство.

Един американец ми разправяше този случай. Аз наричам това морал. Този американец имал познат. Той удрял по две плесници на всеки, който влезе при него. Американецът повикал този човек и му казал: Ти чел ли си тази книга? – сочи му Библията – Не съм я чел. - Прочети тази книга. След време неговият познат му казал: Ако аз не бях чел тази книга, щях да те просна на земята. Благодари, че съм я чел. Човек, който може в даден случай да се въздържи, да си обуздае чувствата, който може да си обуздае гласа, който може да обуздае една мисъл, той е силен човек.

Отива един български ясновидец при един човек и му казва: "Да знаеш, че твоята жена ти изневерява, тя не ти е вярна. Има работа с друг мъж." Убива човека, като бомба действат тия думи. Оттам насетне заболява човекът и в скоро време заминава за другия свят.

Друг случай. Един млад човек ми казваше: "Много добре си живеехме с моята жена, много добре се разбирахме. Но един ден един познат ми казва, че жена ми му е казала една дума. Целият ми живот се измени!" От това, че жена му е казала една дума на другия, иде му да полудее. Казвам му: Не слушай, това са съвпадения. Важно е какви са отношенията на твоята жена с теб, но важно е какви са и твоите отношения спрямо жена ти. Ако твоята любов е искрена, и любовта на жена ти не може да бъде друга, освен като твоята. От мое гледище, ако ти подозираш жена си в нещо, грешката е в теб. Той казва: "Подозирам я." Казвам му: "Не така, и да виждаш, пак не вярвай."

В света съществува един закон: Човек, в когото Любовта царува, не може да го сполети нещастие. А ако е за драма или трагедия, аз не намирам по-голяма трагедия в света от Христовата трагедия. Христос имаше сила да вдрази Римската империя, но Го хулиха, подиграваха Му се, дадоха Му кръст да носи, разпънаха Го на кръста, присмиваха Му се, казваха: "Слез от кръста!" Какво ще кажете вие, ако вие бяхте един Учител, поставен на този позорен стълб, с тази вътрешна

трагедия в живота? Сила на характера аз виждам! Христос носеше един огън. Той казва: "Аз виждам, светът може да се измени, но Любовта е неизменна. Аз съм едно с Любовта. Аз съм едно с Тебе, да става каквото ще! Аз зная, че крайният предел на нещата е Любовта. Злото е временно в света. То е едно неразбиране." Тогава излиза нещо от Неговата душа и казва: "Туй, което аз разбрах, те не го разбират. Един ден ще го разберат." Ето това е истинска драма. Един ден, когато дойде любовта – силата на Христа е там. Възкресението Му показва, че Той е на правия път. Тогава Той казва: "Даде ми се всяка власт на Небето и на Земята." Намери се един човек, който при най-големите изпитания не се огъва, не живее за себе си, готов е да се пожертва за цялото човечество. Даде Му се власт да оправи света, да внесе ред и порядък по един морален начин.

В света аз правя една аналогия. Държавниците аз ги наричам твърдата почва. Те са смели. Това са учебни заведения. Държавната религия, това е нервен темперамент, а търговците, това е флегматичният темперамент. Тогава питам: Какви трябва да бъдат държавниците? Те казват: "Тук трябва да има ред и порядък." Те са твърдата почва. После да дойдат търговците – това е водата, която трябва да полее всичко. След това трябва да дойде въздухът, да разнесе тази влага навсякъде. Най-после трябва да дойде нервният темперамент – трябва да дойде светлината и топлината, да озари всичко наоколо и да внесе ред и порядък. Всички тези хора са носители на разни енергии. Държавниците са носители на земните енергии, търговците са носители на водните енергии, учените хора са носители на въздухообразните сили. Най-после, това, което носи културата, възвишеният живот, религиозният живот – това е вече светлината и топлината, които идват да строят.

Какво нещо е религията? Религията не е това човек да влиза в църква да се моли. Религия има човек, който знае да борави със светлината, че като влиза светлината в него, да живее, той да може да я превръща. Всички хора за в бъдеще ни най-малко няма да носят

лампи вечерно време. Всеки от вас ще свети. Като дойде, цялата му глава ще свети. Той като говори, от устата му, от езика му ще излиза пламък. То е сега една надежда. Най-малкото, което можете да направите е да се обезверите в сегашните ваши вярвания. Да станете всички безверници в едно нещо: да не вярвате, че ще умрете. Да не вярвате, че лоши хора ще станете. Да се обезверите, че може да остареете. Не вярвайте в остаряването! Побелее ви главата – не вярвайте. Не вярвайте в сиромашията, и в богатството не вярвайте. В какво трябва да вярвате? Сега не ви казвам в какво трябва да вярвате. То е един малък метод.

Аз по някой път опитвам доколко е право моето учение. Гледам някои хора отчаяни, обезсърчени, нещастни, виждам някой отива да се беси, или да се хвърли от някоя канара. Това за мен е забавление, развлечение. Напущам си работата, вечерно време туря си раницата, срещам една мома, тя отива към планината с намерение да се хвърли от някоя скала. "Къде отиваш?" "Отивам да се хвърля от канарите." "Че и аз там отивам." "Тъй ли?" "Защо искаш да се самоубиеш?" Тя почва да се окайва: "Няма кой да ме обича. Имах един на когото се уповавах, но той ме излъга." Представи ми го много хубаво.

Имам друг един случай с една млада мома, българка. Тя пише любовно писмо от един писмовник. За пръв път пише: "Откак те видях, трепна нещо в сърцето ми, без теб не мога да живея." Гледа в писмовника й пише: "За тебе съм готова да умра." Тя казва: "Не искам да пиша това че, кой ще го обича, аз като умра?" Другото пише, но като дойде до това изречение, не иска да го пише. Казва: "Не искам да умирам, нищо повече. Ще му кажа, че не искам да умирам. Тук в писмовника не е право, писано е, че искала да умре, но аз не искам да умра, а ще живея. Защото няма кой да те обича, затова именно няма да умирам за теб, но ще живея за теб. Ако така ме обичаш, добре, но ако искаш да умра за теб, тогава търси си друга." Ето един здрав ум. Не искам да умирам, аз съм готова да живея за теб, да ти слугувам, да те обичам; ако искаш аз да умра за теб, търси си друга. Вие често

казвате, че искате да умрете. Не, като дойдете до това, не пишете такива работи. Често съм срещал християни, които казват, че са готови да умрат за Исуса Христа. Ако вие пишете на Господа една писмо, кажете: "Господи, аз съм готов да изпълня волята Ти, аз съм готов да живея за Теб." За умиране и въпрос да не става! Сега вие искате да ме убедите, че всички ще умрете. Апостол Павел казва: "Всички няма да умрете, но всички ще се измените." Няма да умрете! Аз искам коригиране в схващането ви за смъртта. Смъртта ще я схващате като промяна. Ако е за промяна, аз съм съгласен, готов съм на всяка промяна, но, както това момиче, не искам да умра. Вие да се измените всички бих пожелал, но да умрете – не. Ако аз бих ви написал едно любовно писмо, като дойда до умирането ще се спра. Ако съм една мома и пиша, там ще се спра; ако съм момък, ще се спра също там. Готов съм да живея за вас, да правя добро на вас, да ви обичам, но да умра – не. Да живея съм се научил, но да умирам не е разумно според мен. В Писанието е казано: Да умрем значи да се изменим – съзнателно да минем от едно съетояние в друго. Това разбирам, но да умрем недоволни от живота, това не разбирам.

Всичко онова, което Бог е създал, в основата си е добро. В основата си Божественото у нас е добро. Лошото у нас е само онова неразбраното, човешкото. Когато на богатия сърцето е станало скържаво, когато на сиромаха сърцето е станало скържаво, това е човешкото. Еднакво и богатият и сиромахът трябва да имат широко сърце. Преди години бях на екскурзия в Южна България, горе на Домузалан, с приятели. Дойдохме до едно турче-говедарче, гледам го, вари си в едно гърне боб. Казвам му: "Може ли да ми дадеш малко боб?" "На драго сърце, готов съм да ти услужа. Но бобът ми не е солен, турил съм малко лук само." След като ядохме хубаво от боба, казвам: "Сега ние ще ти дадем от нашето." Дадохме му сладкиши, маслини. Казва: "Много ми дадохте, моят боб не отговаря на това, което вие ми давате, малко боб и лук ви дадох. Туй е много!" Казвам: "Така става, за твоето добро сърце е." Той можеше да каже: "Този боб е за мен."

Сегашните хора не са готови да споделят своето благо с готовност. Споделете вашето благо, което Бог ви е дал, с вашите ближни. Аз наричам ближни онези, които ви обичат. Да кажете: "Свободно го правя, имам всичката добра воля." Туй значи да се хвали Бог.

Господ е онази велика Любов, която въздига човека. Аз наричам Господ онази велика Любов, велика Мъдрост и велика Истина, която дава свобода на всички хора. Тези велики принципи владеят ли света, сегашният ред и порядък сам по себе си ще се измени. Всички ще се измените. Съдиите ще се изменят, адвокатите ще се изменят, свещениците ще се изменят, учителите ще се изменят. Ако всички пожелаем, какво ни спира? Ако един свещеник реши да живее за Бога, не външно само, ако един съдия реши да живее по Бога, не по форма само, то целият ред трябва да се измени, отношенията ни трябва да се изменят. Иначе ще имаме съдии, учители, свещеници, адвокати, само по форма; а като се измени всичко, длъжниците ще бъдат свободни и всички блага ще бъдат свободни. Каквото придобием, всичко това ще бъде складирано в хамбари. Всички тогава ще работим общо за всички. Всички ще работят само по два часа най-много. И тогава, в тази епоха, ще съдят само праведните. Като няма какво да правят, ще викнат: "Иван или Драган е направил едно добро." В какво ще седи наказанието? Да приготви един обяд за сто души и да прислужва на всичките. Туй ще бъде наказанието. Някоя сестра направила престъпление – направила добро, ще я осъдят да измие един салон, да тури столовете за събранието, за една лекция; всички гости, които дойдат, тя ще ги посрещне любезно. Тъй ще съдят един ден съдиите. И протоколи ще има, и съдии ще има, и секретари. Това сега е приказка от "Хиляда и една нощ". Но като дойде, то ще бъде по-чудно, отколкото аз ви го казвам. Като се намерите в един такъв свят след хиляди години, и вие ще кажете като Савската царица, след като видя Соломон: "Това, което видях и чух, е повече от онова, което дойде до моите уши."

Та за в бъдеще не се обезсърчавайте. Идат за вас хубави времена. Няма да съжалявате, че сте били млади, няма да съжалявате, че сте били сиромаси, няма да съжалявате, че сте били богати, няма да съжалявате, че сте били учени, няма да съжалявате, че сте били невежи – каквито и да сте били досега, страдащи или радостни, нито един от вас няма да съжалява! Всеки ще се радва, че е минал през туй възпитателно училище, за да намери тази велика Истина, която човешката реч не може да изкаже.

33-та неделна беседа, държана от Учителя на 29-ти май, 1932 г., София, Изгрев.

ДОБРОТО СЕМЕ

Ще прочета 13 глава от Евангелието на Матея от 10-ти стих до края. Ще взема само едно изречение на 24 стих:„Пося добро семе на нивата си.“

Има една красива страна на човешкия живот. И за в бъдеще тази страна трябва да се разглежда. Това е законът на светлината, то е законът на радостта. Това е бъдещата наука. Тя ще бъде не една наука на чувството, на афекта, понеже науката на чувството е нещо преходно, афектът, това е преходно положение. Казвам: тази бъдеща наука е наука на истината. Това е човешкото в човека. Това е областта на човешкия ум. Истината трябва да се изучава. Казано е: Истината ще освободи човечеството от съвременните несгоди. Цялата борба, която съществува – в науката, в политическия и в обществения живот, в семейството, навсякъде е борба за свобода. Жените се борят за свобода, учителите се борят за свобода, мъжете се борят за свобода, свещениците се борят за свобода, господарите се борят за свобода, слугите се борят за свобода. И кой от кого я търси, не се знае. Слугите считат, че са заробени от господарите; господарите считат, че са заробени от слугите; слушателите считат, че са заробени от своите проповедници; проповедниците считат, че са заробени от своите слушатели, и т.н. Сега не искам да ви описвам положителната страна. Защото вие може да кажете за един човек че е много красив, но това е нещо относително. Какво нещо е красотата? Този човек отвън е красив, но стомахът му е развален, дробовете му са развалени; лицето му е красиво, очите светли, но дробовете не са здрави. Питам: колко струва тази красота? Казваш на някого: "Ти си отличен човек гениален." Гениален, но лекарите констатират, че той е неврастеник или че е малокръвен. Казвате: "Това са малокръвни гениални хора." Това е отрицателната страна на истината. Истината може да се

разгледа от две страни: относителната истина, истината, на която сенките са отвън, и истината, на която сенките са отвътре. Когато аз говоря за Истината, разбирам живи разумни същества, които мислят. Истината има отношение към човека. Вън от човека тази Истина не съществува като нещо материално, отделно от него. И човек не може да съществува без Истината. Нито пък истината може да се прояви без човека. Така се полага в бъдещата наука. Онези хора, които не разбират живота, хвърлят сенките отвън. Всички сенки, които съществуват в света, произтичат от същества, които не са разбрали смисъла на живота. Следователно те сгъстяват материята и хвърлят сянка, както Земята хвърля сянка върху Месечината. Тази сянка, която Земята хвърля върху Месечината, произтича от земните същества; ако тези същества престанат да живеят, няма да има никаква сянка. Следователно сянката е израз на онези същества, които живеят тук. Онези пък, които са разбрали живота, те хвърлят сянка отвътре. Някой път вие сте богати, учени, свършили сте няколко факултета, някой съдия сте, председател на Апелативния съд, или на Касационния съд, или министър председател, или председател на Народното събрание, но тъмнина има вътре във вас, недоволен сте, кисел сте. Защо е така, аз няма да обяснявам. Обяснения няма да ви дам, защото се изисква обширна наука за всяка една страна на живота. Вие оставете вашата киселина настрана, оставете вашите недоразумения настрана, скърби и страдания, ревност, маловерие, всичко оставете настрана. Това е дадено от миналото на хората, според сегашната философия на Ремке. Туй е така. Ремке си има една философия, с която иска да обясни цялата философия върху една научна база. Ако сполучи, добре е, опитът е хубав, но всички учени хора, които работят, ние ги разглеждаме от научната страна така: учени хора и глашатаи на учените. Има учени хора, които работят, и неучени банкери, които вземат наготово трудовете на някой учен човек, на друг учен човек и стават учени хора. Аз ги наричам банкери, както един банкер на жито, събира житото на хиляди

земеделци и става богаташ. Ако го питаш, той даже една бразда не е изорал, но е богат търговец, благодарение на труда на земеделеца. Аз оставям въпроса защо един е земеделец, друг търговец настрана. Не че е лошо да бъдеш търговец. Земеделецът е един светия, търговецът е друг светия, може да ги турите в църквата Това не е подигравка, но и търговеца Бог го е направил, и земеделеца Бог го е направил, само че трябва да турите на земеделеца една светийска дреха, и на търговеца трябва да турите една светийска дреха. Под думата "дреха" разбирам, че научно трябва да се определи светията какво е. Аз под думата "светия" разбирам човек, който разбира основните закони на живата Природа, който разбира човешката душа, разбира и човешкия дух. Той не задава въпроса дали съществува душата или не, това е въпрос за обикновените хора, а за гениалните това не представя никакъв предмет за разсъждения. Хората може да вярват, да създават друго верую, то е друг въпрос. Но казвам, светии са ония хора, които разбират основно този велик закон, защото под думата Бог всички тези учени хора разбират туй, от което те са излезли, туй без което те не могат. Това, в което човек живее, без което не може да живее, и това в което Бог живее и без което не може да живее, то е реалност. Туй, в което човек живее и туй, в което Бог живее, туй аз наричам реалност. Ако не можете да разберете, вие ще запитате: какво е туй, в което аз живея? Така пита обикновеният човек. Така не се пита. Туй, в което аз живея, аз го зная. Туй, което в мен живее и аз живея в него, аз го зная, и няма защо да питам. Единственото нещо, което аз зная, е това, което в мен живее и в което аз живея. То е неизменяемо. Следователно, това не изучавам. Туй, което се променя, можете да изучавате. Един предмет, който се изменя, може да изучавате. Едно дете, как расте, как се увеличава всяка година – това е интересно за изучаване. Палеца му, веждите му, колко са дебели, или носа му или устата му, може да четете космите му какви са, черни или руси, дебели или тънки. Туй представя предмет за изучаване. Не мислете, че човешките косми не са важни. Ако вие знаехте на всичките ваши

роднини колко косми е имал всеки един от тях на главата си, ако знаехте какъв е цветът на техните косми, ако знаехте какви са математическите отношения на космите, вие щяхте да бъдете един гениален човек. Защото в реалната природа няма нищо произволно. Първоначално, когато човек е създаден, неговата уста е била съвършена, но в сегашната уста на хората има нещо, което се е изопачило. Сегашната уста, сегашните очи, сегашният нос на човека, изобщо сегашният човек е деформиран. Следователно може да се изучава това от чисто патологично гледище. Но това не е наука. Патологията не е наука. То е едно вметнато състояние вътре, не е здравословно състояние. Най-първо трябва да намерим в какво седи здравословното състояние на човека. Здравият човек е онзи у когото има отношение между неговият дух, неговата душа, неговото сърце и неговият ум. Тия четири положения няма какво да ги оспорва човек, той трябва да ги разбира. Дух, душа, ум и сърце – той трябва да разбира тези отношения. Вие може да напишете върху тях научни трактати, аз няма какво да ги оспорвам. Според мене туй, което аз зная, няма какво да го обяснявам. Или казано в научна форма: не знаете, кое ще ви обясня. Защото ще кажете: как той ще говори на нас за туй, което той не знае, пък иска нас да осветли. Аз, например, искам да ви убедя в някои неща, научно говоря, защото може да кажа: туй, което не знаете, него ще обясня. Пък аз казвам: туй, което аз зная, него ще обясня. Каква разлика има тогава?

Питам: чешмата, която се влива в коритото, знае ли къде се влива? Не знае. Коритото, което приема водата от чешмата, знае ли къде се влива? Не. При това без да знае, коритото приема водата, и чучурът на чешмата я излива. С какво се занимава чучурът? Този чучур е само сянка. Живият чучур ще го намерите на друго място. Който е турил чучура, той ще го намери. Всякога ходя да гледам дали чучура е на място. Следователно докато чучурът е на място, ние знаем, че онзи, който го е турил, е умен човек. Тогава ние разсъждаваме така. Тази вода докато тече, Разумното, което е

направило водата да тече, то е някъде, то се грижи за нея. Следователно водата не знае, че тече, но онова същество, което е направило водата за тебе, то се грижи за нея. Водата е един резултат, чучурът е един резултат, коритото е един резултат, нашето тяло е резултат, нашият нос е резултат, нашата уста е резултат, нашите очи са резултат, нашето чело е резултат, нашите ръце са резултат. Всичко е резултат. Тогава къде е човекът. Къде е умът на човека?

Сега всеки иска да бъде реален. Дайте ми реалното. Досега кой от вас е попипал човешкия ум? Никой. Кой от вас е попипал човешкото сърце? Никой. Казвате: Де е човешката душа? Никъде не е. Никой не я е попипал. Нито духът, нито душата, нито умът, нито сърцето са на земята. Къде са? На друго място. Говоря на вашите умове, да разсъждавате. Какво нещо са чувствата? Аз не искам да се смущавате, а да бъдете много спокойни, защото след като ви държа тази лекция, ще ви дам един банкет. И действително ще ви дам един банкет, но за този банкет трябва да ме слушате. Този банкет ще бъде само един резултат.

Та всеки един от вас трябва да направи опит, да си представи като какво представлява той в материалния свят. Някой път някой казва: "Аз нищо не съм." Нали тяло имаш, как нищо не си? Тежиш 90 килограма, как нищо не си? Един от учените математици изчислил, че в атома има толкова енергия скрита, че може цялата Земя да я подвижи на няколко хиляди километра. Тази материя на вашето тяло, колко милиарда атома има, колко скрита енергия има у вас? Вие чудеса бихте извършили, ако разбирахте каква сила се крие у вас. Вие се спъвате вътре в едно отношение, като казвате: "Знаете ли, еди кой си учен човек е казал това и това." Много хубаво е казал, но той не се е доизказал. Например теорията на Айнщайн - той дава едно ново мировъзрение, което постепенно разширява. Неговата теория е права, а другите учени се страхуват, че като влезе тази теория, ще направи на пух и прах досегашната наука. Цялата наука претърпява реформация. Те оставят настрана тази теория, понеже труд се изисква,

усилия да я проучат. Под "Природа" аз разбирам едно общество от възвишени същества, които са завършили своето развитие. Под тяхната директива учените хора на земята работят от хиляди години във всички направления. Това не е произволно. Вземете за пример съвременната музика. Като изучавате хармония, знаете какво нещо е хармония. Тя е наука за човешкия ум, за външната страна. Човек, който иска да прогресира без хармония, той не може да направи нито крачка напред. Например един човек, който не може да пее, той не може да мисли правилно. Един човек, който няма обич към музиката, неговата мисъл не може да бъде вярна. Понеже музиката е поле, през което човешката мисъл трябва да мине и да се уравновеси, филтриране е то. Не човек да си изкарва прехраната от музиката, то е изкуство вече. Но аз говоря за музиката като условие за развитието на човешкия дух. В Природата съществува една абсолютна хармония. Ако днешните хора не могат да живеят добре, то е, защото този закон на хармонията не е разрешен. Вследствие на това хората страдат. Нашият Изгрев е пълен с музиканти. Когато говоря за нашите "щурци", отлични свирци са, те са взели много нещо от онези щурци, които свирят по ливадите. Е, разбира се, че малко са по-напреднали, отишли са по-напред от тях. Ще каже някой с пренебрежение: "Щурец е." Какви класически парчета изпълняват те! Но дух се изисква, за да ги чуе. Някой ще каже, че щурецът само църка. Не е никакво църкане. Ако дойде някой гениален музикант, би изкарал много хубави парчета от техните песни, би дал ново направление на сегашната музика. Но щурците казват: "Съжаляваме, че нямаме удобствата на хората, докъдето сме дошли – това е, по-нататък не можем да отидем. На нашата музика разчитат хората." Тъй казват щурците. Сега, аз туй го казвам за едно малко обяснение. Разбира се, у щурците няма това съзнание, което има у човека. Но при това малкото съзнание, което имат, при тази степен на своето развитие, щурецът е един гениален музикант. Едно разбиране е това. У тях има отлични маниери на уважение и почитание. Аз съм забелязал всякога, когато минавам

покрай дупките на щурците, излизат от дупките и се покланят. Казвам: "Свободно е, свободно минете." Но те влизат в дупката. Щурецът не се крие както другите, да си обърне главата пред вас временно, но поотгегля се малко назад, както една млада булка се оттегля пред старец и му сторва път да мине. Тъй и щурецът се оттегля назад – съзнание има. Някой път вие можете да правите своите наблюдения над щурците, да изследвате психологически техния живот, техния език, защото другояче има един език, който е спорен. Ако кажа, че говоря с щурците, ще попитате: човек може ли да говори с щурците? За да говоря с щурците, трябва да зная езика им.

Един американец, професор, отива в Африка да изучава езика на маймуните. Той си направил един голям кафез с железа наоколо. В процеса на проучванията донякъде сполучил да се разговаря с маймуните. Той разчленява около 15-20 думи най-малко, с които маймуните си служат. Като произнесе тези думи, маймуните идват, разбират го. Цяло съчинение е написал за езика на маймуните. Той е допринесъл нещо на човечеството. От негово гледище и от мое маймуните са хора изостанали в своето развитие, хора, които са изгубили условията и сега чакат по-добри условия. Целият маймунски свят според него, чака една нова вълна да ги подеме в еволюцията. Като погледнете ръцете на маймуните, ще видите много линии има на тях. После, всички маймуни са вегетарианци, няма маймуни месоядци, В това отношение те седят по-горе от сегашният човек. Маймуните подражават на човека.

Само в някои отношения те са лоши. Сега аз няма да се спирам да обяснявам този въпрос, кои са били причините, защо са изостанали. Аз взимам само фактите.

Например, някой осиромашал; и много богатият може да стане сиромах, а сиромахът може да забогатее. Констатирам само фактите: ако претеглиш един богат и един сиромах, ще намериш разлика. Богаташът всякога тежи повече, по-тежък е. Доволният сиромах тежи

повече от недоволният сиромах. Та обяснявам: ако сиромахът е недоволен, тежи по-малко. Разбирам, че безразличието го прави да тежи по-малко. Но богатият защо е недоволен? Богатият е всякога недоволен, защото в подсъзнанието му седи идеята: ако аз бях сиромах човек нямаше да страдам. Недоволният сиромах казва: ако бях богат човек, нямаше да страдам. Следователно, те имат две философски разбирания. Така го обясняват някои психолози. Аз го обяснявам като подчертавам това мнение: човек все трябва да е недоволен от нещо.

Човек трябва да обърне специфично внимание на своя мозък. Единственото възпитание за в бъдеще трябва да започне от главата на човека. Ако главата на човека не можеш да възпиташ, целият човек ще остане невъзпитан. Много лесно се предава едно възпитание на човешката глава. Всички други удове много мъчно се възпитават. Природата е заставила един да оре, друг да пише, друг да работи – това е възпитание на ръката. Или е заставила човека да ходи – това е възпитание на краката. Заставила е човека да диша – възпитава дробовете. Ядеш – възпитаваш стомаха си. Но от научно гледище главата, мозъкът на човека най-лесно се възпитава. Обясняват го с това, че мозъкът е най-неизменчивото вещество. Един болен човек може да изгуби 20-30 килограма от теглото си, но мозъкът много малко губи от своята тежест. Френологията е свързана с човешката глава. Астрологията вън от човешката глава няма никакво приложение. Хиромантията – също, физиогномията вън от човешката глава, и тя няма никакво приложение.

Например има известни отношения между широчината на ръката и широчината на мозъка. Има известни отношения между първия пръст и втория пръст. Първият и вторият пръст показват какво е умственото развитие на човека. Линията изтеглена от носа до ухото, показва степента на развитие на човешкия ум, пътят, по който човек е минал в своето развитие. Как е поставено ухото на човека, близо или далеч от носа, и това е в зависимост от интелигентността на човека.

Някой казва, че не е важно де е поставено ухото. Много важно е де е поставено. Тъй както ние мислим, че Бог е създал света, не е така, не е създаден света така както учените хора мислят. Не искам сега да споря. И то е право, както те обясняват. Някой път алегорически може да го определим. Но как е създаден светът хората още хиляди години няма да знаят. Какво ви очаква, то е външната страна, но светът си има и вътрешна страна. Ще се научим да проучваме себе си. Много философи са казали: "Познай себе си!" Или проучвай себе си, или проучвай своята глава. Имате някое неразположение. Някой път може да направите при такъв случай един опит. За да премине неразположението, почнете да пипате главата си навсякъде, целият ден пипайте главата си и туй неразположение ще изчезне от вас. Аз няма да ви кажа къде да пипате. Като пипате главата си, все ще дойдете до онова място, което е станало причина за неразположението. Защото има известно място, което е станало причина; има известни места в мозъка, с които той възприема различни енергии от природата - положителни и отрицателни енергии. Някой път неразположението може да се дължи на далечни причини: някой американец не е разположен и ти по радиото възприемаш неговата отрицателна мисъл, и целият ден си неразположен. Като пипнеш съответното място на главата си, ти ще затвориш този ключ, ще освободиш главата си от този крясък. Защото неразположението на мозъка е една дисхармония, тия вълни, които идат там са дисхармонични. Няма да се занимавам с тези отрицателни мисли.

Един философ е написал цял трактат, че няма Господ. Ти като вярваш, че има Господ, къса ти се сърцето като четеш, че така може да се пише, че няма Господ. Мислиш, че като докаже това, ще стане нещо. Как ще докажеш, че Господ не съществува, когато Той е? Или как ще докаже този, ученият човек, че Слънцето не съществува? Аз, който имам очи, как ще ми докаже този ученият човек, че Слънцето не съществува?

Не че заставам на едната или на другата страна. Ние сме за истината. Туй Същество, което ние наричаме Бог, съществува ли То в света, има ли към нас отношение, имаме ли ние отношение към Него – това е въпросът. Туй отношение трябва да бъде разумно. Сега хората имат отношение към Бога само когато се намират в голяма трудност, само тогава Го търсят. После, когато забогатеят, хич не Го търсят. То прилича на положението на онзи българин, който имал един сляп кон, пък отишъл да го продава. Казват му: "Вижда ми се, че конят е сляп." "Вярвай в Бога, не е сляп. Окото му е такова." "Че и другото му око е същото." Пък като отишъл този българин в онзи свят, казва на Господа: "Аз проповядвах, че Ти съществуваш." "Да, казва Господ, ти проповядваше за мене, за да продадеш слепия си кон." Това не е наука. Това е едно унижение, да продаваме едно същество и да лъжем хората. То не е наука. Учените хора аз ги харесвам в едно отношение: в учените хора лъжа няма.

Един учен човек като разглежда произхода на видовете, като се спира на изказванията и теорията на Дарвин, счита, че Дарвин е безверник, безбожник. Той разглежда нещата както са в природата. Като дойде до някои неща, които не може да обясни, казва: "Туй не го зная." Много пъти обяснява нещата, но много пъти казва: "Това аз не го зная, оставям на по-учените хора да го обяснят." Във всяка теория има крайности, има отклонения. Във всяко едно вярване има крайности. Ние хората страдаме от една патология, не сме в състояние да кажем истината, както е – не от незнание, от нежелание. Някой път преувеличаваме нещата, а някой път ги намаляваме. Когато обичаме някого, казваме: той е много добър човек; когато не обичаме някого, казваме:- той е много лош човек. Когато го обичаме, казваме: много учен човек е; когато не го обичаме – много лош е. Но туй не е в ума. Когато аз разглеждам един човек, трябва да видя първо как той гледа на въпроса. Ако един учен човек пише, или не пише съобразно с това аз както вярвам, ни най-малко няма да му вменя това в грях, да кажа, че той не пише вярно. Той казва известни факти общо.

Аз не съм дошъл да третирам въпроса дали Бог съществува или не в света. Това е последен въпрос, с който хората трябва да се занимават. За пример трябва да се подложи на опит въпроса има ли човек душа или не. За ума няма да питаме. Дали човек има сърце, и това не е въпрос. Мозъкът е орган на ума, дробовете и сърцето са органи на чувствителността, но като дойдем до човешката душа, не знаем къде да я локализираме, няма орган. Като дойдем до човешкия дух, не знаем къде да го локализираме, няма орган и за него. Спор има за душата.

Помнете едно нещо: всички вие сте въплътени души. Ти си човек, който чувстваш, който работиш, ти си душа, не може да мислиш за себе си, ти не познаваш себе си. Казваш някой път: "Аз ще умра." Ти не познаваш себе си. Ти и десет пъти да умреш, пак няма да умреш. В Англия се правят свободно разни научни изследвания, имат психологическо дружество, което прави своите изследвания върху душата, събира хиляди факти. Аз взимам от тези факти най-малко едно на стоте за верно. Както и да ги обяснявам тези работи, мъчно се приемат. Може да се обяснят с телепатия, с туй-онуй, с предаване на мислите. Но откъде се предава тази мисъл? Сега се правят тия опити в Париж, в Лондон, учени хора ги правят. Човекът не е това, което се вижда само отвън. Вътре в човека има и друго същество, което е по-дълбоко от неговото тяло, което не се вижда. Тия учени хора са намерили, че това същество може да се извади навън от тялото и го наричат негов двойник. Има една велика истина, има един велик начин, по който този двойник може да се извади навън. Индусите преди хиляди години са го намерили. Но верующите не го виждат. Като го извадят, турят го на стола, този двойник прилича на човека, уста има, очи има, ухо има, той е от една неосезаема материя, но която е чувствителна, може да го пипнете малко. Понякога изваждат двойника от тялото на човека, когато той е заспал, хърка. Започнали са да правят опити по следния начин. Вземат една бучка захар, турят я на устата на спящия – никакъв отзвук няма; турят я на устата на

двойника – този на леглото казва, че е захар. После вземат една научна книга и я турят пред очите на спящия – не чете. Турят я пред очите на двойника – този на леглото чете книгата. Как ще си го обясните? Казвате: "Може ли да бъде това?" Идете в Лондон, в Париж, там има цели дружества, които се занимават много с астралното тяло на човека. Те ще ви обяснят. Сега, ако аз кажа, че ние тук в България сме правили и по-големи опити, може да не вярвате. Но във Франция, в Лондон, в Ню Йорк или в Берлин учени хора са правили тия опити – на тях може да вярвате, авторитети. Имат известни методи. Те са дошли до още по-големи научни обяснения, те могат не само да излязат из тялото навън. А то не е само това тяло. Има още тела, по-висши. Седем тела има човек. А според мен в далечно бъдеще ще се развият още пет тела.

Сега ще ви приведа следния пример, няма да ви кажа името. Преди 15 години дойде един литератор, издал ред книги, учен човек, интересува се от окултните науки, и ми казва: "Искам да Ви поверя една тайна. Ще Ви моля да я пазите." Казвам: Може би тази Ваша тайна да сте я разправяли и на друг някой, преди да сте я разправили на мен. Ако сега ми я разправите и се разчуе ще обвините мен. Казва: "Никому не съм я разправил. Страхувам се да ида на лекар, мене ми се струва, че ми е мръднала дъската. Страхувам се, че скоро ще ликвидирам с живота си." Казвам: Какво Ви дава повод да мислите така? "Връщам се един ден от гостилницата и си лягам да си почина, за да мога да работя после. По едно време виждам, че съм се изправил в стаята си, гледам – тялото ми на леглото, а пък аз съм по-голям, гледам го, някой отзад ми казва: "Това си ти." Аз мисля, че онзи е с мене, пък аз не го виждам, но го питам: "Ами аз кой съм?" Като зададох този въпрос, буден съм, у мене се зароди особено състояние, ще се пръсна, не мога да разбера тази работа, ще полудея, не зная ако той съм аз, то аз кой съм? Той или аз? Този, който ме държи отподире, аз не го виждам, казва: "Ще ти покажа кой си." И с очите ме постави върху онзи на леглото. Почнах да потъвам, не зная колко

време и се събудих. Да не мислите, че ми хлопа дъската? Цяла седмица не мога да спя. Страх ме е да ида да спя, защото като легна ще усетя същото. Как ще обясните това, дайте ми един цяр!" Казвам: Ти си в нормално състояние, но си имал едно извънредно състояние, което втори път няма да ти се случи в живота. Това е, за да ти покажат невидими за теб същества, че има нещо, което може да се отдели от човека. Ти си излязъл от тялото навън. "Как така?" Но аз ти гарантирам, че втори път няма да ти се случи. И ето, 15 години оттогава, не му се е случвало. Той оттам насетне се заинтересува да учи старателно тези неща.

Та казвам: има един друг свят, и този свят един ден ще се разкрие пред нас. Невидимият свят е реален, но понеже ние нямаме органи още, той е за нас още непознат, неразбран. Ние го считаме като телепатия, интуиция, нещо отвлечено, туряме му разни имена. Но съществува един по-широк свят отколкото съвременните хора разбират. Сега аз няма да ви навеждам известни факти. Има хора, които предчувстват онова, което има да става. Отде го знаят? Има други, които никак не могат да предчувстват. Но онези хора, които предчувстват нещата, те имат известни белези. Ако разглеждате човешката култура, онези хора, у които интуицията е развита, имат известни белези в очите си. Ако разгледате човешкото око, ще видите, има известни петна в него. Такива петна, както при слънцето. Ще ги видите в окото на всички онези хора, които са надарени с ясновиждане, които имат туй зрение, защото има хора, които виждат зад стената. Има издадени книги за това, виждат зад себе си, виждат и отпред и отзад, навсякъде виждат и знаят какво става Та има едно съвпадение.Тия хора у които това чувство е развито, имат известни петна в очите. Някои лекари казват, че това са болезнени състояния. Болезнените състояния се различават. Ако езикът побелее, това е болезнено състояние. Ако окото пожълтее, това е болезнено състояние. Жълтият цвят показва разстройство на черния дроб, на жлъчката, храносмилането не става правилно, кръвообращението не

става правилно. Казвам: Черният дроб може да дойде в анормално състояние от голямо безпокойство. Затова първото нещо е: няма защо човек да се безпокои. Изгубил си 1000 лева, защо ще се безпокоиш? Ако безпокойството може да ти върне парите назад – добре. Трябва да работиш, няма защо да се безпокоиш.

Срещам един българин от Варна, търговец, който прави търговски операции. Изгубил 8000 лева. Това преди 20 години беше голям капитал. Казва: "Каквото спечелих, всичко изгубих, но имам вяра в себе си. Аз предчувствам, че в две години пак ще спечеля тези пари". След две години го срещам и казва: "Онези пари, които изгубих, пак ги спечелих". Казвам: ето един човек, който няма защо да се безпокои. Този човек има едно знание за живота. Сиромашията се обуславя от известни закони. Ти не може да избегнеш сиромашията, не може да избегнеш и богатството. Ти не може да избегнеш последствията на сиромашията, както и на богатството. Защото сиромашията и богатството са две сили, които работят за човешкия ум. Да ви приведа един пример: богатият става богат, защото има специфични чувства. Ако поставите една кокошка при крина жито, тя е щедра – разрови житото наляво-надясно, изхвърля го, но няма да ѝ дойде на ума да събере житото на място. Ако на катерицата дадете жито, ако го оставите разпиляно, тя ще го тури на едно място. Питам: защо кокошката рови, а катерицата събира? Онези, които изучават главите на животните, казват че у катерицата е развито чувството за пестеливост, тя събира. Тя казва: "Тази царевица ще ми дотрябва". Кокошката е като турците. У мравката също ,туй чувство е силно развито. Който е много разпуснат и сиромах, да се сприятели с мравките, за да стане богат. Те трябва да му дадат пример. Българите вярват, че мравките като дойдат в една къща, носят богатство. И действително това е така, понеже дават импулс да работиш като тях. А онзи, който е много стиснат, мравките ще му попречат.

Човек, за да се развие, трябва да му се даде нещо, с което той да работи. Имайте пред вид, че сиромашията е само едно състояние на човека. Но в човека има вложен един капитал, който трябва да се разработи. Неговият капитал седи в неговия ум, в неговото сърце, в неговата воля. Следователно онзи човек, който има воля, който има сърце, който има ум, той не е беден човек Той трябва да впрегне ума си и за сиромашия въпрос не трябва да прави. Никога да не казва аз съм сиромах, защото това не е истината. Аз на мнозина, които са ми казвали, че са сиромаси, съм казвал: аз ще ти дам 200 хиляди лева за твоите очи, да ти ги извадят. Зъбите на човека струват повече от 200 хиляди. Човек би ли дал да му ги извадят? Ами ушите? Направени са от една специална материя, знаете ли колко струват? Ами човешкият език, с който трябва да опитвате природата? Ами човешкият нос,човешките ръце – тези пипала? Знаете ли защо обичате да целунете една ръка, а друга не? Като пипнете някоя ръка, усещате нещо приятно се предава по нея. Какво е то, не знаете, но като я пипнете, остава нещо приятно. А друга ръка не желаете дори да я пипнете. Значи предава се нещо чрез тези пипалца.

Сега аз не искам у вас да остане мисълта, че вие не сте способни. Казвате: "Толкоз години, какво сме направили? – Много сте направили. Не трябва да се спирате върху това положение. Не се спирайте върху положението "докъде сте дошли". Казвате: "Ние вярваме". Вярата нищо не определя. Само онази вяра, която е подтик към науката, знанието, изучаването на живата природа, изучаването на човека, тази вяра има смисъл. Но вярата, която отклонява човека от правия път да учи, това е лековерие и суеверие. За пример ние търсим някой път Бога вън в природата. В природата не зная къде може да намерим Бога, но в себе си вие може да намерите тази истина. Но ако едновременно у човека няма едно съзнание по-високо от него самия, нищо не може да разбере. Нали някой път човек се разговаря със себе си? Може ли човек сам със себе си да се разговаря? Може ли .да извършите събиране със себе си? Имате в математиката

две действия: умножение и събиране. Ако умножавате една единица с друга не се увеличава - едно по едно е равно на едно. Но аз да ви обясня какво значи единицата. Две реки, които са единици, се вливат и образуват една река. Но тази река е по-голяма. Когато събереш едно плюс едно равно е на две. Питам може ли да събереш единиците на едно място? Събирането е само като идея за обяснение. Събирането е един разумен акт. Трябва да знаете какво нещо е събирането. Защото може ли да съберете две свои мисли на едно място и тези мисли да ги впрегнете на работа? Да съберете това значи да впрегнете две свои мисли на работа. Две реки като се вливат в една, образуват една голяма река, която трябва да принесе полза. Събирането не е един установен механичен процес. В природата установени механични процеси няма. Тялото ви постоянно се изменя. Вие не сте такива, каквито сте били преди 20 или преди 15 години. След 20 години няма да бъдете това, което сте сега. Питам: кое е онова, което изменя човека? Онзи великият закон, който изменя човешките тела е реалността. Реалността е, която изменя нашия живот, за да ни застави да я познаем.

Един от израилските пророци казва "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови." Или казано от друго гледище: онези, които разбират реалния закон на живата Природа, няма да остареят. От това гледище сегашната икономическа борба и духовната борба, която съществува, какво представляват? Всеки един да се ползва от външните врагове. Това е право донякъде. Но има нещо излишно в съвременния строй. Не сме ние единствените фактори за човешката култура.

Питам: откъде сме дошли ние, съвременните хора? Ние, ако сме фактори, не го знаем. Онези, които са ни поставили на Земята, нека да ги попитаме, а те са по-разумни от нас. Следователно те, които създадоха Земята, създадоха тези сили за нас, туриха ни да се развиваме. Създадоха ни глава, създадоха ни дробове, създадоха ни стомах, ръце, крака; мислите ли, че те не се грижат за подема на

света? Понеже ние сме присвоили едно право, което не ни се пада, мислим че ние сме, които създаваме. Създаваме един закон, втори за възпитанието на децата. В училище едно дете може ли да се научи да вярва в Бога?

Няма какво да го учиш да вярва в Бога. Туй чувство за вярата е всадено в него, само не му препятствай. Остави го, дай му ход и Божественото, благородното ще се прояви. У човека съществува една разумност, съществува памет, съществува реч, ред способности съществуват. Тези способности искат условия, при които да се развиват. Ако някои хора са закъсали, причината за това е, че техните способности не се развиват. Трябва да се създадат условия за развитие. Под социални условия разбирам разумни условия не както сега механически условия. Казвате, пари. Парите човешкият ум ги е създал, той ги е турил в банките.

Съществува един разумен закон в света, той е следният: щом се родите, може да се предскаже богат ли ще бъдете или не. Туй богатство се обуславя от златото, което е във вашата кръв. Във всяка кръв има злато. То е само за поддържане на живота. То не е излишно злато. Дължината на живота зависи от златото. Когато се поквари златото като елемент, животът се съкратява. Сега учените разложиха елементите на техните атоми. Но все таки, съществува един елемент в света, в който живота се предава. Значи от количеството на органическото злато в кръвта на човека зависи дължината на живота. Ако вие имате едно малко количество злато излишно, което не служи за продължение на живота, то ще послужи за привличането на външно богатство или то ще създаде условия да бъдете богати. То дава тенденция да станете богат човек. След като станете богат човек, то ще ви научи как да живеете, няма да се разхождате само с автомобил и да ходите на бани, но ще бъдете богат човек, който е вложил капитала си за благоденствието на народа, за облагородяването на хората. Тогава всички ще видят, че този човек съдейства на обществото. Сега в света има много богати хора. В тази

криза пак наскоро се убил в Америка един голям богаташ, от милиардерите, на който не му вървяло.

Иде време, когато хората, които имат, трябва да знаят, че богатството, поверено в техните ръце, трябва да го употребят за общото благо на обществото, в което живеят. Такъв е законът в Природата. Следователно всички ония хора които така използват силите си за доброто, техният живот се продължава, а ония, които не използват богатството си за благото на народа техният живот се съкращава.

Във всяко едно отношение под думата "ближен" аз разбирам същество, което те обича. Ти трябва да бъдеш крайно справедлив към него. И най-голямото зло е да използвате и да сте несправедливи спрямо онзи, който ви обича. Никога не използвайте онова същество, което ви обича! Вашето богатство се дължи на такива същества които ви обичат. Ако не ви обичат разумни същества, не може да имате богатство, любов. Ако майка ви не беше едно разумно същество, ако баща ви не беше разумен човек, също дядо ви, баба ви, ако 10,15 поколения не се интересуваха от вас, какво щеше да стане? Дали са ви условия да растете и се развивате. Те като заминат за другия свят, казват: "В нашия път ще вървиш." Затова ти ставаш богат.

Тъй както аз представям въпроса, някои от вас, които разглеждат нещата материалистически, казват: "Вън от нашата среда няма друга" Вие имате право да мислите така, но спрямо себе си вие сте несправедливи. Тогава питам: Ако вие сте единственият фактор – аз задавам въпроса от мое гледище – щом вие така мислите, каква нужда имаше да имате майка, баща, сам трябваше да се родите. Значи щом се раждате от баща и майка, вие не сте свободни в своите възгледи. Значи баща ви и майка ви ви дадоха самостоятелен живот. Казвате, че не вярвате в нищо. Най-малко вярвате в това, което баща ви е вложил у вас; не вярвате в това, което майка ви е вложила. Като правех своите научни изследвания, един ми каза: "Аз съм голям безверник." Казвам му: Аз те намирам за голям вярващ. "Как, аз в

нищо не вярвам." Дойде друг при мене, казва: "Аз съм много религиозен човек." Ходел по три пъти на ден на църква. Аз правя своите изследвания и казвам: Ти не си толкова набожен. В България правех своите изследвания и на една българска ясновидка, много напреднала, казвам: В теб религиозното чувство е много слабо разбито, в теб любов към Бога няма. Казва: "Прав си." Казвам: В теб има една хубава съвест развита, умна си, практична си, много си нервна, сприхава си, нямаш туй широко сърце да търпиш. "Прав си. А пък колко много съм плакала, да знаеш!" И това е една от най-добрите ясновидки, които съм срещал в България. Тя казва: "Какво става? Аз се намирам в три състояния. Едното състояние – каквото кажа, ще стане. виждам го. Другото състояние средно – каквото кажа, наполовина е вярно. А има й трето състояние, че каквото кажа, не става. Тогава трябва да мълча, пък аз не мълча. Дойде някой, ще му кажа една лъжа." Съзнаваше тя. Не всякога човек може да предвижда нещата.

За да бъде човек добър в правия смисъл, според мен той трябва да има свещения огън на Любовта, той трябва да има една непреодолима любов спрямо всичко. Не само към хората, но и към животните, не само към животните, но и към растенията. Че растенията са много важни! Те ни дават плодове, те са много важни същества, съзнание има в тях. Те и радост имат, и скръб имат. И растенията се привързват. Има случаи, когато някой дядо е садил някоя ябълка или круша, или слива, той като умре, и крушата си отива с него заедно. Туй растение обича. Ако някоя круша ражда повече, тя ражда повече, защото обича повече. Когато някоя круша не обича някого в къщата, много малко круши ражда или никак не ражда. Някой иде при крушата и каже: "Или ще раждаш, или ще те отсека!" И тогава казват, че тя раждала повече. Това сега не го вярвате, може да е вярно, но вие го отричате.

Казвам: има една реалност, върху която всички трябва да се спрете. Най-учената реалност аз я наричам. Казвам: вън от нашето верую, което сега имаме, всеки човек трябва да има едно верую, което

да не зависи от сегашното му верую, нито от миналото му верую – едно верую, с което той е роден. Има едно такова верую в човека, то е едно чувство, може да го проверите. Болен сте на умиране. Лекарят е казал след 24 часа ще свършите. Викате един лекар, втори, трети, четвърти, пети, консулт правите. Всички казват: "Това казва науката, той ще умре." Но вътре в този човек едно чувство му казва: "Ти ще живееш!" И не се минават няколко дена, той претърпява една голяма криза и се спасява. Аз ще ви приведа един пример. В цариградската болница на един човек кракът се заразил и лекарите казват, че непременно трябва да се отреже, защото иначе човекът ще умре. Болният казва: "Докторе, аз не искам да ми отрежете крака." "Ама ще умреш." "Ако Господ иска един крак, аз ще му дам цялото си тяло. Защо му е моят крак?" Изпратили го от болницата. След шест месеца той се връща от болницата здрав, отива при лекаря и казва: "Аз съм онзи пациент, на когото искахте да отрежете крака. Както виждате, оздравях."

Има едно чувство в човека, което му нашепва. Когато то ти каже: "Ще бъдеш здрав." – ще бъдеш здрав; когато то ти казва:"Ще спечелиш." – ще спечелиш; когато то ти казва: "Учен ще станеш." – ще станеш учен; когато то ти казва: "Музикант ще станеш." – ще станеш музикант. Каквото ти каже, то ще стане. То е вярно. Питам: ако в това чувство в човека не вярвате, в какво ще вярвате? Това е вяра, върху която трябва да обосновете бъдещото възпитание. Та като влезе един учител между учениците, да зачита онова, което децата говорят. Тогава като говори на децата, и те ще го оценят. Щом той ги оценява и децата ще го оценят.

Та казвам: зачитайте в себе си Божественото. И светът да се обърне, ще кажеш: "Не може да бъде другояче!" Тъй както сега ви говоря, то не е научно. Аз не искам да ви наложа това, нека вие да си го наложите. Аз ще се радвам да опитате и да се убедите, че е така. Моите Възгледи ни най-малко не искам на вас да ви ги наложа. Мене ме интересуват вашите възгледи. Искам хубавото във вас да се

развива. Някои от вас сте много даровити, но чакате някой късмет да ви дойде. Късметът от главата трябва да излиза. Аз ще ви приведа един пример какво може да направи човек. В Америка един от знаменитите проповедници бил обущар преди. В него туй чувство да говори за Бога било много разбито. То му казвало: "Ти ще станеш виден проповедник." Един ден отива и става член на църквата. Иска той да говори, но му казват: "Седни си, като не знаеш да говориш. Твоето е бръщолевене." Но нещо в него му казва: "Ти ще станеш виден проповедник. Малко се иска да говориш." Но все не му позволяват. Минават две, три, четири, десет години упражнения и после този човек го слушаха повече от 20 хиляди души. Той ходи и в Англия, и там го слушаха англичаните, и там има същия успех Но той слуша това чувство вътре: "Ще станеш проповедник!" Преодолява мъчнотиите. Големи мъчнотии срещал в работата. Той се самообразоваше,.по 20 часа на ден, чете книги, изучава хората, събира факти, постепенно обработва своята реч и стана един от най-красноречивите проповедници. Казваше се Муди. Сега той не е на този свят.

Когато всички престанат да ти говорят, нещо в тебе казва: "Не бой се, в тази работа ще успееш!" Никой не те насърчава, другите те мразят тъпчат те оттук-оттам, но то ти казва: "Не бой се, тази работа ще се оправи!" Така може да се обясни подвига на българските революционери като Ботев, като Левски, които казваха: "Ще успеем, ще освободим България! Това ще стане!" Има нещо Божествено в това. И така стана, както мислеха. Ако бяха се обезсърчили, и досега България, щеше да бъде под иго. Сега вие живеете в по-добри условия. Сега във вас кой говори? Какво трябва вие да направите? Какво ще направите, то не е моя работа, но аз един приятелски съвет искам да ви дам. Онова, с което вие сте родени, което всякога ви е подкрепвало, бъдете верни на него. Вярват ли в това хората, става едно побратимяване в света Може да има едно общо побратимяване. Всички недоразумения, които сега съществуват, те са от един

обществен характер. Всички други въпроси са второстепенни. Всичко това може да се поправи. Това е въпросът за отношението между бедни и богати, между учени и прости, между добри и зли, всички други въпроси са второстепенни. Всичко това може да се поправи. Един богат човек и един беден човек преспокойно могат да вървят заедно. Бедният може да е по-учен, по-силен – той ни най-малко не е беден.

Силата седи в това верую, което е вътре в човека.

То е човекът. То е мощното. Туй, което в човека никога не престава да съществува, то е човешката душа. То е човекът, който не умира. Следователно, има нещо в човека, което ще умре, но има и друго, което не умира. Тялото ще умре, ще го заровят. След като ви вземат тялото, ще остане нещо, което никой не може да вземе. Сега аз не искам да ви убеждавам, понеже като идете в другия свят, вие ще проверите. Онези от вас, които не вярвате, идете в другия свят да проверите и елате да ми кажете. Аз ще ви срещна в другия свят и там ще ви проповядвам. Туй вече не е научно.

Аз искам да ви кажа, че има една обща връзка. Този и онзи свят са тясно свързана. Някои разделят единия свят от другия. Този свят съществува по причина на духовния. Първо духовният свят съществува, после физическия човек. Следователно, трябва да бъдете клони. Като говорим с корените, листата казват: "Ние всичко свършихме." А корените казват: "Ако ние не бяхме да пращаме соковете" Сега корените на човешкия живот са горе. Човек е двойно дърво, корените на неговата мисъл са в неговия мозък, клонищата са спуснати долу. Човек е едно обърнато растение. Неговите добри мисли и дела, това са плодовете на туй дърво. Когато ти мислиш добре, когато си благороден, всички тия красиви мисли, те са плодовете. Тия плодове остават за храна на твоя бъдещ живот. Всяка една мисъл, която ти създаваш, тя е храна, тя е мощна сила. Подкрепяйте хората с мислите си. Никога не допущайте отрицателни мисли! Те ще дойдат, но всякога да седи положителното. И като

плачете, пак вярвайте. Като се обезсърчите, пак вярвайте. Като ви тъпчат, пак вярвайте. Като стенете, обършете праха си, после се усмихнете. Според мен комедия и трагедия, това са полюси на живота. И драми има в света. Драмата е същественото за мене. Нали имате трагедия в театъра? Този, който умира на сцената, умира ли? Не умира. Онзи, който играе комедия, и той не умира. Той си изкарва прехраната с това. Казвате: трагичен е животът. То е една опитност. Ти играеш само една роля трагична. А има и драма. Твоята работа за да се осмисли, трябва да дойдат страданията. Страданията в живота са мощна сила в природата на човека. Страданията, които ние минаваме, са изключителни за сегашните хора. Растенията не страдат тъй, както ние страдаме. Понеже само при тези вътрешни страдания, когато научим законите, които ръководят страданията, ние ще имаме един нов живот. Човек ще се освободи от вътрешното робство. Понеже ние страдаме. Някой казва: Аз ще умра гладен. – Бъди уверен, че гладен няма да умреш. Ако вярваш, гладен няма да умреш; ако не вярваш, гладен ще умреш. Ако работиш, гладен няма да умреш; ако не работиш, гладен ще умреш.

"Доброто семе." Казва Христос: Онзи, който е посял доброто семе, то е Божественото, то е същественото у човека. Туй добро семе да расте. Някой път може да се посеят плевели. Те са лошите условия, които са посели лоша мисъл, лошо чувство. Това са посторонни работи. Онова, същественото у вас е доброто семе. Та и тази мисъл, в това чувство, в тази интуиция, която във всеки човек я има, ще сполучите да съградите вашия бъдещ живот. Туй нека бъде вашата вяра!

34 неделна беседа, държана от Учителя на 5 юни 1932 г. София, Изгрев.

И ВИДЯ ТАМ ЧОВЕК

Ще прочета част от 22 глава на Матея, от 10-ти стих. Ще взема само няколко думи от 11 стих: „И видя там човек."

Глаголът "видя" в дадения случай е важен. Виждането това е закон. Това е процес на човешкото съзнание. "Видя". По два начина може да се види: виждаш нещо, което е хубаво, благородно, светло; а може да видиш и нещо грозно. Правиш едно вътрешно различаване. Виждането в живота носи радост и веселие, то всякога върви по великия закон на Битието. Жадният, когато види извора, радва се. Гладният, като види хляба, радва се. Давещият се като види въжето, което му се хвърля за спасение, се радва. Бедният, когато се изменят условията му, се радва. Зависи в дадения случай какво вижда човек. Но какъв е светът всъщност?

Някои хора искат да разберат смисъла на живота. Какъв е смисълът на живота никой не може да го разбере, нито сега, нито след хиляди години, нито след милиони, нито след десет вечности хората ще го разберат. Туй ни най-малко не подразбира, че не трябва да се мисли за него. Може да мислим за непостижимите неща. За постижимото никой не мисли. Постижимото е зад нас, непостижимото е пред нас. Великата идея на живота е вечно непостижима. Някои разбират много механически постигането на нещата. Всяко постижение подразбира една възможност, която трябва да се постига. Всяка постигната възможност дава една нова сила в човека, едно ново чувство, с което ще постигне онова, което е пред него.

Казвам: когато този цар влязъл и видял човека, не е бил от глупавите, той го държи отговорен, че не е облечен. Не може да държиш един камък отговорен, че е влязъл в къщата, но може да държиш отговорна една мечка, която е влязла в къщата и

изпоплашила всички деца. Даже най-благородният човек как би се справил с една мечка, която е влязла в дома му и изпоплашила децата? Веднага ще вържe предните и задните крака на мечката и ще я изведат из къщата В дадения случай се вижда че царят е пристрастен. Някой ще каже: Да му е дал някаква сватбена дреха. Има неща, които не може да се дадат на човека. Не може на сила да облечеш един човек в добродетели, не може да облечеш насила един човек в любов, не може да облечеш насила един човек в знание. Сам човек трябва да се облече в тях. Има неща за които човек е отговорен, понеже те са негова длъжност, сам трябва да се облече. И най-хубавата сватбена дреха в дадения случай, намирам, е дрехата на доброто, с която човек трябва сам да се облече. Тогава той е облечен в сватбена дреха. Всеки, който сам не се е облякъл в сватбена дреха се намира в затвор. Ако търговецът не е облечен в сватбена дреха, е затворен. Ако църковният служител не е облечен в сватбена дреха, е затворен. Ако неврастеникът не е облечен в сватбена дреха, е затворен. Всички, които нямат сватбена дреха, се намират в затвора Това е вътрешният смисъл. Следователно, придобиването на сватбената дреха, това съставя един идеал, но трябва да е изтъкана. Всяка дреха е изтъкана от нишки, някои от вълна някои от памук, някои от коприна и т.н. Има дрехи, които са изтъкани от стъкло, има дрехи, изтъкани от злато, от сребро. Следователно, в дадения случай най-ценни са златните дрехи. По съдържание те никога не губят своята цена и като остареят, след като ги износи човек, пак ще ги продаде човек толкова, колкото в началото. За другите дрехи не е така. И тогава от едно гледище, в пълния смисъл на думата, дрехата, в която човек е облечен, това е животът. Животът носи в себе си най-почтената дреха, която дава ценност на неговия израз. Животът става ценен само при доброто. Качеството на доброто е, което е вложено в неговия ум и в неговото сърце. Може да разисквате разни политически въпроси, обществени, социални, семейни, индивидуални, може да разисквате, дали има

бъдещ живот или не, какъв ще бъде той, какъв ще бъде строят. Но доброто в живота, то е ценното.

Един американец напоследък превежда египетски ръкописи от преди пет хиляди години. Той казва, че като превеждал ръкописите, намерил, че хората преди пет хиляди години и те са имали такива кризи, такива несгоди както хората сега имат, само в друга форма Значи в тези пет хиляди години светът не се е изменил много. Даже е толкоз малко, че трябват светли умове да обяснят и се забележи в какво седи промяната. Има промяна. Антрополози и физиолози, ако разгледат черепа на допотопния човек или пещерния човек, има голяма разлика. Колкото една раса е по-благородна, по-морална, по-добра, черепът е по-правилен. Има известни линии, плоскости, с които се мери черепа, устройството, външната фигура на черепа В предпотопните времена имало хора. Съвременните учени казват, че имало диви племена. Всякога е имало диви племена, както в нашите времена има диви племена. Съществува един закон: Един вид никога не може да се подобри. Туй дето казват, че видът може да се подобри, не е точно така. Едно растение не може да се подобри. Вложеното в едно растение не може да се подобри. Може да измениш някои качества, но вложеното в едно растение не може да подобриш. Растенията при лошите условия са изгубили онези възможности, които са имали първоначално. Следователно, сега като ги развиваме, няма да ги докараме до онези първични възможности, които са имали преди хиляди години. Растенията са изгубили от външните условия.

Целта ни не е да се занимаваме с растенията. Те съставляват част от човешкото царство. В строежа на земята ние виждаме, че със създаването на растенията идат ред големи прояви в природата. Най-после се явява човекът. Същото сега е със създаването на човечеството. Сегашното човечество не може да се подобри. Сегашната бяла раса е дошла до края на всички свои възможности. Туй, което се изисква от нея, не може да роди нищо повече. Бялата раса е дошла до своите крайни възможности. Вие от бялата раса не

може да направите гении, светии, учени хора, талантливи хора. В бялата раса не може да намерите гениални хора. Ако се роди в бялата раса някой гениален човек, той не е от бялата раса. Следователно, когато говорим за бъдещото човечество, разбираме, че трябва да се яви нов тип в света, за да вложи природата в него повече възможности, нови възможности. Това виждам в процеса на нейното развитие. Тя е започнала с най-малките форми, започнала е с най-малките възможности и постепенно този процес на развитие е расъл. Трябва да имате предвид: вие ако искате да направите промяна във вашия живот в тази форма, в която сега се намирате, по никой начин не може да стане едно подобрение. Ще имате туй, което е вложено. Например, ако имате един череп от 3 сантиметра чело височина, 7 сантиметра широчина, вие ще имате един много обикновен човек. Вие даже не може да имате един талантлив човек. Ако имате едно лице с устройство от 65 градуса камперов ъгъл, той е един човек, който може да се приближи до маймунското разбиране. Маймуните имат 65 градуса, у някои животни този ъгъл е 45 градуса. Като теглите една отвесна линия от челото до основата на носа и друга линия от основата на носа до основата на ухото, получава се един прав ъгъл. Простият човек не може да разбере, какво отношение има между този прав ъгъл и неговата интелигентност. Ако вие имате едно гениално писмо и го дадете на невежия, мислите ли, че може да схване съдържанието, онова, което е скрито в писмото? Той ще опише външната страна: хубава ли е хартията, на която е написано, луксозна ли е, после с какво мастило е писано – черно, червено или синьо. Може да каже дали е красиво написано или не, и ще каже: "Това е писмото." Ученият човек ще намери съдържанието не само във външната форма, но и съдържанието, което е вложено в текста. Силата не седи само в думата "любов". На български тази дума е написана с 6 букви, на английски се пише с четири букви. Защо българинът е турил 6, а англичанинът 4? Защото англичанинът е практичен и казва: "Времето е пари!" Той няма време. Англичаните се

отличават с това, че съкращават думите, когато германците имат доста време, те имат доста дълги думи с по 50,60 букви. Защото английското владичество е по цялата земя, има с какво да се занимават. Германецът е стегнат в една малка земя, има много народ, 75 милиона, като няма какво да прави, продължава думите. Това са изводи. Този закон е верен. Онези хора, които са при лоши условия, в тях се създава един вътрешен морал, за доброто говорят. А пък онези, на които условията са уредени, които са богати, имат всички възможности, те уреждат преди всичко външния живот. Те казват, че външният живот е важен, не толкова вътрешният. Бедните хора се занимават с вътрешния живот, богатите се занимават с външния живот. Но питам, ако ние от гледището на богатите разглеждаме живота, какво ще добием? Ще разгледаме само едната страна на живота Богатият човек, въпреки всичките условия на живот, не е щастлив. Бедният човек, който няма тези условия, въпреки всичко той е по-щастлив. Богатият има някакво щастие, както и бедният има, само че щастието на богатия се различава от щастието на бедния.

Главно и необходимо е човек да изучава Природата с онази вещина, с онази виделина, които могат да осветлят живота му, за да бъде доволен, за да бъде щастлив. Природата е дала възможност и всеки един човек може да бъде щастлив. Всеки човек може да създаде форма, в която са вложени всичките възможности, които Природата е дала. Съвременните хора са онези души, които преди милиони години са схванали важните задачи на Природата, схванали са важните условия на Природата, сега те минават за човеци, защото са създали повидимому най-благородните черепи, най-благородните тела – те са построени от бялата раса. Ако направим сравнение с всички раси, най-добре е устроено тялото и черепът на бялата раса. Нито една раса няма такива заложби в себе си, както бялата раса, но въпреки това на бялата раса й липсват много неща От бялата раса гениални не може да излязат, светии също. Ще кажете, че има светии. Има светии, но тия светии не могат да оправят света. Гениалните хора

не можаха да подобрят живота. Гениален човек е този, който може да измени и подобри живота и светия е този, който може да подобри целия външен и вътрешен строй на живота. Тъй както Слънцето може да направи една промяна на Земята, така и светията трябва да направи същото. Слънцето не вдига шум, само се проявява. Но най-големите промени на Земята стават под Слънцето. Понеже вятърът, водата, земята не служат на Слънцето, те се карат помежду си и развалят неговите работи. Ако вятърът се примири с водата и земята, животът на хората щеше да се измени. Вятърът е, който раздухва всичко. Като задуха той, всички занася. И като дойде водата, и тя завлича всичко, каквото се посее. Като се разтърси земята, и тя разрушава всичко, каквото са направили хората. Един ден като ѝ дотегне много, ще се разтърси като един вол и ще ѝ олекне. Учените хора, геолозите доказват как стават земетресенията. Простите казват, дотежало на Земята. Както и да се обяснява, важното е, че къщите се срутват. Тогава може да питаме, кои са причините, дето вятърът, водата и земята не се спогаждат? На това отговарям: причините са хората. Ще ви приведа един пример, който не обяснява изцяло нещата но е един научен пример, който може да докаже нещо. Преди повече от 20 години в Новопазарско настанала голяма суша. Всичката трева изгоряла. Събират се около 20 турски села и се молят на Бога за дъжд. Казали на българите: "Помолете се и вие." Но те си казали: "Господ като даде дъжд на турците, ще даде и на нас." Случва се така че Господ на турците дава дъжд, а на българите не дава Как ще го обясните? Някои го обясняват: Плащаш на един човек, който е работил, но на който не е работил, не плащаш. Турците работят, Господ плаща; българите не работят, нищо не плаща. Човек трябва да работи съзнателно, да обръща внимание на външните условия. Действително, единството оказва голямо влияние: вятър, вода земя, слънце – всичко това оказва влияние на човека. Но човешкият дух седи над всичко това отгоре. Човешкият дух – в него има знание, той може да използва всичките тези условия, да ги впрегне, да ги

примири. Ние сега се трудим да примирим въздуха водата и твърдата почва и тогава аз казвам: Как ще примиря човека? Според моето определение казвам: човешките тела се огъват, течностите се накланят, а въздухообразните тела се повдигат. Как ще познаеш известна твоя идея? Ако твоята мисъл, ако твоето желание се накланят, върху тях преобладава влиянието на течната материя. Ти не може да имаш никакъв морал. Водата няма морал – дето намери най-малкия наклон, готова е да иде в този път. Следователно от морално гледище, водата не може да ходи нагоре, а надолу. Някой път се чудим, защо хората вървят в този път, а не в друг. Въздухообразните тела отиват нагоре; следователно в морално отношение въздухът може да ни помогне, понеже отива нагоре. Под морален разбираме човек, който се катери по височините. Най-първо чистата мисъл се вижда недостъпна, защото в дадения случай нашата мисъл има характер подобен на въздуха. Мислещите хора са крайно подвижни. Следователно човек трябва да изучава закона на човешката мисъл тъй както изучава въздуха, неговото естество и неговите свойства. После нашите чувства имат свойствата на течните тела, никакъв морал нямат, те се накланят. Нашите постъпки аз ги уподобявам на твърдите тела, те се огъват. Тогава казвам: ако една мисъл не се повдига, ако една мисъл не се наклонява, ако не се огъва, какво има в себе си. Тази мисъл значи няма никакви условия за развиване. За да се развива една мисъл, трябва да ѝ се дадат условия или да се огъва, или да се наклонява, или да се повдига. Ако едно твое желание не се огъва, ако едно твое желание не се наклонява, ако едно твое желание не се повдига нагоре, то няма условия за развитие. Законът на твърдите тела е да се огъват. Законът на въздухообразните тела е да се повдигат нагоре. Ако разбираш закона, ти трябва мисълта да я прекараш от едно твърдо състояние в течно, после във въздухообразно и тогава ще ѝ дадеш едно правилно направление.

По аналогия можем да разглеждаме водата. През зимата водата замръзва, тя е в твърдо състояние. Пролетно време водата е течна. В големите горещини водата се изпарява, отива нагоре, става въздухообразна. Естественото състояние на водата е течното, а парата и леда т.е. въздухообразното и течното ѝ състояние, аз ги наричам видоизменения на водата при известни условия. Животът в своето проявление е подобен на водата. Естественото проявление на живота е да бъде наклонен. Животът има известен наклон до материалния свят, да се захване някъде и да използва материята. Неговото тежнение не е да ходи по небето да търси рая. Той после търси рая. Кой търси рая? Търсят го бедните хора, а богатите не го търсят – те живеят като в рай.

Някой проповядва онзи свят. Всички, които фалират на земята, търсят онзи свят, а онзи свят са добрите условия. Всички искат да забогатеят. Учените хора казват че онзи свят прониква и в нашия свят. Под думите "онзи свят" ние разбираме възвишена дейност. Ако някой философ от мравешкия свят би определил какво нещо е човешкия живот, той би казал, че нищо не е. Действително, една мравя не може да види целият човек и не може да го схване, тя може да види само пръстта му. Даже и една муха не може да види целия човек. Ако отидеш към нея тя не може да те познае. Ако си покажеш пръста ще го види. Тя не може да схване целия човек като външност, а пък да не говорим за характера. По някой път човек разваля техните мравуняци. Тогава за мравките настава цял катаклизъм, земетресение. Но ако гледате на това от човешка гледна точка, ще кажете само, че оттам е преминало едно рало. По аналогия могат да се разглеждат всички тези пертурбации, които стават в човечеството - минал е някой плуг през човешката област и е развалил техните работи. Защото ако животът зависи само от нас, тогава ние щяхме да го поправим. Какво ни препятства? Ако никой не се меси в работата на мъжа и на жената на земята, двамата ще живеят ангелски живот. Ако са сами на земята, няма да се карат, те ще живеят щастлив живот, докато се народят децата. Турете една жена и двама мъже, непременно ще има

караница. Турете един мъж и две жени, непременно ще има караница. Как мислите вие светът да стане щастлив, когато има толкова мъже и жени! Следователно, от това гледище, в ума на жената трябва да съществува един мъж и в ума на мъжа трябва да съществува абсолютно само една жена. Туй е правило! Щом в ума му съществуват две жени, светът ще бъде като сегашният.

Някои искат да знаят какво нещо е моралът. Ако ти се бориш между две жени, никакъв морал нямаш. Ако жената се колебае между двама мъже, няма морал. Трябва да има един идеал.

Съвременното човечество разглежда идеята за Бога, разглежда живота на църквата, на държавата, това е много хубаво. Но държавата трябва да има един произход – Божествен, семейството също. Човек, както е писано, е създаден по образ и подобие на Бога. Раждането на децата – пак е същият закон. Отношенията между хората – всичко това си има Божествено Начало в себе си. Но в това Начало трябва да се разбира вътрешната страна, с която животът постоянно трябва да се свързва. Има една вътрешна връзка между всички същества. Когато тази връзка изчезне, тогава става едно вътрешно нарушение в нашата мисъл и ние се смущаваме. Богатият щом изгуби тази вътрешна връзка и той е смутен. Бедният като изгуби тази вътрешна връзка и той се смущава. Майката като изгуби тази вътрешна връзка и тя се смущава. Който и да е, като изгуби тази вътрешна връзка на живота, той се смущава.

Има един такъв мит. Когато Господ създал света, пратил един от великите ангели да донесе всичките Божии благословения, да ги раздаде на хората. Малко хора имало тогава. Всичките хора тогава били 12 мъже и 12 жени. Това било цялото човечество. Носел ангелът една голяма торба с благословения. Дошъл на земята и тъкмо искал да раздава, видял едно дете, намирало се в трудно положение, което казало: "Помогни ми." Ангелът сложил торбата на земята и помогнал на детето. Но нещата в онзи свят като ги обърнеш надолу с главата не падат, а на земята падат. Ангелът като сложил торбата, тя се обърнала

и нещата изпадали, тези благословения се изгубили и останала празната торба. Всичко се било изгубило и ангелът не могъл да намери благословенията. Сега всички търсят тези изгубени подаръци, които Небето му дало. Младата мома търси подаръка, младият момък търси подаръка, майката търси подаръка, бащата търси подаръка. Всички търсят изгубените вещи, които излезли от торбата. Ангелът се върнал и казал на Господа: "Като помогнах на детето, всички подаръци се изгубиха." Та Господ наново праща този ангел да изправи погрешката си. Сега той се намира в голямо затруднение. Цели кервани са минали, с автомобили идат да носят подаръците. Тогава хората били 24 души, сега са два милиарда. Та не зная колко хиляди години трябва да минат, та да намери всеки едного, да му даде по един подарък. Тъй разправя тази легенда. Вие се пригответе, като похлопа ангелът, да сте готови.

Великото, разумното, това е човешкият ум. Този цар е онова, което нас ни отличава. Туй, което хората наричат цар, то е Бог, който живее в нас. Когато ние изпълняваме волята Му, както Той иска, Той ни благославя. Когато не изпълняваме Неговата воля, Той ни изпраща тук, за да се изправим. Затворът не е нищо друго, освен изправление в Божествения свят. Този човек, когото затворят, той не е изпълнил волята Божия, той не е употребил всичките условия. Ако онзи касиер, който е изпратен да раздава парите, ги вземе за себе си, за своя полза, какво ще направи банкерът, онзи който управлява банката? Ще фалира.

Та при сегашния живот разумните хора трябва да разберат, че не е религията, която може да ни спаси. Нито бялата раса ще ни спаси. Нищо! Казвам: канили са те на сватба. Тази сватба ще те спаси. Всеки трябва да е облечен, всеки трябва да е готов за новата раса, за новата форма, да има дрехата, с която трябва да е облечен, както Христос казва: "Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Което е родено от плът, плът е, а което е родено от дух, дух е. Под думата "дух" разбираме онова разумното, възвишеното,

благородното. Не да царува всеки сам, но Братство да царува. В неговия ум, в неговата душа, в неговия дух да няма туй противоречие, което сега съществува. В него ще има такъв стремеж както в една квачка, която е излюпила пиленцата си – само си отваря крилата, води ги, дава им храна. Такова ще бъде бъдещото положение. Сегашните условия не са лоши. Туй е едно училище, в което може да се приготвим за бъдещите условия. Възкресение ще има в шестата раса. Ще възкръснат хората, не както сегашните хора. Ако сега би дошъл един човек от шестата раса в един град и влезе в един дом, той ще донесе всичките благословения. Ако хората са болни, ще станат здрави; ако са сиромаси, ще станат богати; ако са невежи, ще станат учени. Той няма да обърне внимание на техните недъзи. Ще внесе онова което има в себе си. Той влиза както светлината. Когато светлината влиза в един дом, тя не обръща внимание на нищо. Светлината еднакво огрява и тревите и сухите клечки, всички тела еднакво се огряват от светлината; но не всички еднакво използват тази светлина.

Ако се спра върху думата добродетел, колко хора има, които разбират добродетелта? В дадения случай наричам наука да знае човек. В едно село във Варненско се случило така, че седем години наред заколвали агнето на една овца. Като дошло осмото агне да го заколят, тя се затичала и започнала да блее и да боде стопанина. Той затваря овцата в кошарата, взема агнето и го заколва. До вечерта умряло детето му.

Всички социални нещастия, които ни сполетяват, на какво се дължат? Всички носят отговорности, не е само един и сиромаси, и богати, и попове, и владици - всички вие носите отговорности. В света трябва да се проповядва, че всички ще имаме еднакви придобивки, ако еднакво носим отговорността. Въпросът не е да се създадат страдания за хората. Страданието е вметнато в живота, смъртта е вметната в живота, скръбта е вметната в живота. Целта е животът. Целта е щастието. Целта е знанието. Целта е разумността в света.

Целта е добродетелта в света. Целта е любовта. Любовта която ние трябва да разбираме, не тази идейна любов без тяло, защото любовта без тяло не съществува. Каквото и да говорим, за да има любов в света, човек трябва да има тяло, трябва да има къща. Не трябва да бъдем без къща. Ще имаме много хубаво тяло, ще имаме много хубава къща. Под думата " любов" разбирам да имаме един отличен ум, едно отлично сърце. Затуй учените хора ще дойдат на помощ на бъдещите майки и бащи. По какъв начин ще дойдат бъдещите хора в света? Че при сегашните стеснени условия могат ли да се родят гениални хора в света? Никога. При сегашните стеснени условия могат ли да се родят светии? Никога. Мислите ли, че на Северния полюс могат да растат тропически растения? Един гениален човек е велико тропическо растение, което расте при най-благоприятни условия. Съществува една раса, която сега направлява съдбините на цялото човечество в света. Наричат я Предците на човечеството. Преди да е съществувал човекът на Земята е била тази раса. И следователно, тази раса е, която приготовлява новите условия. Учените хора виждат, че всички тези кризи, всички тези пертурбации, които стават сега в природата, се дължат на тях. Цялата Земя се преустройва, цялото вещество на Земята се преустройва. Те имат знание. Те изменят човешките мозъци. Един ден вие ще се събудите и вашите мозъци ще бъдат изменени. В шестата раса българинът няма да бъде българин, англичанинът няма да бъде англичанин, евреинът няма да бъде евреин, французинът няма да бъде французин, германецът няма да бъде германец, негърът няма да бъде негър. Българинът ще съблече своята българска дреха и ще я остави вън. Всички ще оставят дрехите си и ще бъдат едно семейство, ще се наричат братя на човечеството и Бог ще им бъде баща. Казал е един от еврейските пророци преди хиляди години: "Казва Бог: ще се заселя между тях, и Аз ще им бъда баща, и те ще Ми бъдат синове, и ще напиша закона в сърцата им, и ще Ме познаят от малък до голям." Ще имат общ тип, ще имат една любов, ще живеят в мир и съгласие,

И тъй като влезе Царят да се види с гостите, видя там човек не облечен със сватбена дреха и рече му: "Приятелю, ти как си влязъл тука, като нямаш сватбена дреха? И понеже гостът замълчал, царят заповядал да го вържат и затворят в тъмница. Значи за в бъдеще всички, добри и лоши, ще влязат в царския дом, но онези, които не са живели както трябва, мислите ли, че ще останат там? Понеже във времето на Христа израилтяните казваха, че са синове на Бога, Христос им каза: "Не казвайте така, защото Бог и от тези камъни може да произведе израилтяни." Казвате: "Ние сме православни." Бог и от камъните може да произведе православни, и от растенията може да произведе православни, от всичко може да произведе. Бог е създал всичко в света. Казвате, как така? Пътят на еволюцията е човешкият път, пътят на човешкия прогрес, пътя на човешкия дух. Всички тези животни, които ние наричаме животни, това са изостанали човешки души. Пък ние, които минаваме за хора, мислим, че сме напреднали души. И следователно, онези ненапреднали души и те ще имат условия за развитие. Когато и да е, и те ще минат този път, ще го извървят.

Та казвам: вие сте напред, които сте изминали този път. Пред вас седи друг велик път, пред вас седи едно велико бъдеще. И ако вие сега се занимавате с вашите стари възгледи и неща, които сте наследили, нищо няма да придобиете, ще имате вашия сегашен живот. Трябва да бъдете вече готови за най-добрите условия, които вашите Предци ще доведат.

"Роденото от дух, дух е." Този цар като ви повика да отидете на угощение, вие трябва да бъдете готови с вашите сватбени дрехи, или вашият ум да бъде в състояние да възприеме новото. За пример някои хора вярват, че ако дойде клерикализмът като верую на обществото, ще внесе нещо ново. Една мома вярва, че ако се ожени за момъка, когото обича, ще я направи щастлива. Когато ме питат как ще се оправи светът, казвам: ако всички хора вярваха в Бога, както младата мома вярва в своя възлюбен, в една седмица ще се оправи, но нямат

хората тази вяра. Защо се разваля семейството? Защото момата изгубва първата вяра. Вярата е необходима, но тя не може да седи на тази висота. Казвам: има едни заложби у вас. Всички имате вътрешен стремеж в душата. Аз ще говоря за неща, които са вам известни. Много научни неща има, които вие знаете, но пак имате един необясним стремеж към придобиване на още знания. Стремите се към много неща, без да ви говори някой, без да ви проповядва. Отвътре има един стремеж. Ако изворът намира своя път, по който да изтича, ако вятърът намира своя път, откъдето да се движи, мислите ли, че човек, който има разумност, той не ще може да намери своя път? Аз вярвам, че и без да ви говоря, вие ще намерите своя път, може да го постигнете. Аз допущам това. В света съществува един закон, че хората взаимно трябва да си помагат, понеже те са носители отчасти на Божествени сили, понеже човек не може да носи всичко Божествено в себе си. Следователно между хората става едно брожение, една обмяна на човека с други. Следователно ние хората като се запознаваме един с друг, ние се изменяме и с това познаваме Великото, Божественото. Ти като обичаш ближния си, ближния си няма да познаеш, ти познаваш Бога в себе си. Като обикнеш един човек, ти обичаш Бога в него. Един ден тази форма ще изчезне. Ако обикнеш тази форма, тя като изчезне, ти оставаш разочарован. Ако в тази форма обикнеш Бога, Той всякога ще бъде там. Онзи, който разчита на Божественото, той не умира. Онзи, който разчита на Божественото, той ще възкръсне. При най-благоприятните условия човек ако е, дори ако е болен – може да направите един опит – ако вярвате в Божественото, ще оздравее. Може да осиромашеете, но ако вярвате в Божественото, тази сиромашия ще ви напусне. Ако един народ вярва в Божественото, лошите условия ще изчезнат в него. Доброто дава възможности всичкото богатство да произведеш, но трябва да има кой да работи. В нас няма една вътрешна разпоредителност. Благата, които ни дава Природата, ние мислим, че не са разпределени както трябва. Понеже всички имаме различни

възгледи за живота. Най-първо ще те попитат ти в какво вярваш. Или ще те попитат: Ти българин ли си? Ако си англичанин може да пътуваш по целия свят, но ако си българин, не може. Ако си англичанин, имаш едни права, ако си американец, имаш други права. Ако си българин, ще се свиваш в черупката си. Англичанинът има преимущество в този свят. Хубаво е човек да бъде англичанин, но казвам: още по-хубаво е човек да бъде син Божи, понеже ще има привилегия да пътува по всички светове.

Когато заставам за тези неща, някои казват: "Тези неща не са възможни." В даден случай нещата могат да бъдат възможни и невъзможни. Един философ, който разрешавал един труден въпрос, казва: "Не мога да разреша този въпрос." Един ден минава покрай морето и гледа едно дете си направило една малка дупчица, черпи водата от морето с една чашка и я излива в дупчицата. Пита го философът: "Какво правиш?" "Искам да събера всичката вода от океана в тази дупчица." "Не може!" "И аз виждам, че не може, но засега искам да запълня тази дупчица с вода" Казва детето: "Виждам, че ти си умен човек, ако ти можеш да направиш една вода за друг някой свят, аз мога всичката вода да я прелея в каквото да е." Във времето всичко се постига. Няма нещо в света, което да не е възможно. Невъзможните неща за настоящето, са възможни за бъдещето. За малкото дете е възможно да стане възрастен човек, за младия човек е възможно да остарее. Какво е възможно за стария? За стария е възможно да се подмлади. Тогава защо човек трябва да остарее? Защото в старостта човек може да придобие знание. Защо трябва да придобием знание? Защото само в знанието може да придобием безсмъртие. Следователно ако младият остарява, той остарява с цел да придобие знание, да остане безсмъртен. За стари хора в света няма място. Ние знаем, че има само 24 души старци в целия свят. Казвам: ако всички вие, два милиарда хора, искате да станете старци, няма място за вас. 24 души старци има само. Да станете старци се изисква цяла вечност, не се изисква година, но

милиони години се изискват. Та сегашните хора казват, че са стари. В театъра, на сцената, си станал стар, но знание се изисква. И в действителния живот мъчно се остарява.

Та великият закон, който трябва да имате пред вид е: всеки от вас трябва да се заинтересува за онези възможности, които се крият в неговия организъм, в неговия мозък, в неговото сърце, в неговите мускули, в неговите кости. Ако човек разбираше всичко онова, което има, щеше да види, че то е свещено. Някои не отдават голямо значение на човешкото тяло. То не е правилно. Бъдещото тяло ще се построи като се вземе материала, който човек има. Всички ваши мисли, които сте произвели, всички ваши чувства, които сте произвели, и всички ваши постъпки, които сте направили, те се съхраняват в Природата и в бъдеще от вашите мисли, от вашите чувства и от вашите постъпки ще се създаде едно тяло. Следователно всеки един от вас крои своята съдба. Ти можеш да бъдеш за в бъдеще точно такъв, каквото си мислил, каквото си чувствал и както си постъпвал. За в бъдеще ти ще носиш облика на своята мисъл. Всеки от вас носи облика на това, което е мислил в миналото. И за в бъдеще ще бъдеш това, което сега мислиш.

Та като казвам, че човек трябва да живее един абсолютно чист и свят живот, разбирам това, което е възможно в света. Да бъдеш човек гениален, това е естествено положение на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум. Това е възможно. Да грешим в света, това е невъзможно. Ние сега вършим най-мъчното. Ако ние сме в сила да вършим невъзможното, как да не може да вършим най-лесното? Казвате, че е лесно човек да греши. Най-мъчното нещо е! Лесно е човек да прави добро. Най-мъчно е човек да върши зло. Вашето положение знаете ли на какво прилича? Един богат човек си счупил крака, костта на крака му на две места се счупила. Един хирург му казва: "Ще търпиш, аз ще ти наместя крака." Той отговаря: "Докато ми наместиш крака, много има да плача." Лекарят казва: "Ще

търпиш." "Не съм се научил да търпя." "Сега трябва търпение." "Не мога да търпя!" "Ще търпиш!"

По някой път Провидението или Природата ни прави крака, нямества костите една след друга, но ние усещаме всичката болка. Когато аз страдам вътре в себе си, то е все едно, че е счупен кракът ми и някой хирург намества костите. Човек, който страда, не се намира в естествено положение. Туй трябва да знаем. Ние мислим, че Бог е, който ни измъчва. Не, ни най-малко. Онзи хирург какво печели да те измъчва? Нищо не печели. Измъчва те, малко ще платиш. Онзи богатият казва: "Аз бих дал половината от богатството си, ако можете да ми наместите крака без болка" И цялото богатство да дадеш, пак не може. Всякога човек за всяка една повреда на своя организъм ще търпи, ще страда, за да стане по-внимателен и разумен. За в бъдеще на хората от шестата раса костите им няма да се трошат, няма да викат хирурзи, хляб няма да си пекат, очите, ушите няма да ги болят, главата няма да ги боли, стомах няма да ги боли, ще бъдат здрави, абсолютно здрави хора.

Три неща сега са потребни на човека. Той трябва да има вяра в своя ум, трябва да има вяра в своите чувства, трябва да има вяра в своите постъпки. И най-после той трябва да има вяра в себе си. Който вярва, няма да умре. Като умира, човек трябва да казва: "Аз съм по-силен от смъртта! Смъртта, макар да забие десет свои ножа в мен, аз няма да умра! Мога да пострадам малко, но смъртта не може да ме умори." Няма сила в света, която може да умъртви човешкия дух. Туй е правилото, което трябва да имате предвид. Безсмъртието е вложено като една вътрешна възможност в самия човек, който живее. Ако вие сами в себе си не чувствате своето безсмъртие, не може да имате живот в себе си. Ще имате един живот на страдания. Няма да търсите вашето щастие отвън, нито да кажете: "Защо този е богат?" Радвайте се на богатия човек, радвайте се на здравия човек. Щом видите здрав човек, вижте хубавата страна. Този човек живее съобразно закона. Като видите един богат човек, вижте хубавото, че този човек живее

съобразно закона, затова е богат. Казвате, че той е краднал. Крадените пари не правят човека богат. Крадените пари не правят човека здрав. Аз говоря за естественото богатство, което е придобивка на човешкия ум, на човешкото сърце, на човешките постъпки. Следователно на всеки един човек, какъвто организъм той има, какъвто мозък той има, такива са и външните блага, които са му дадени. Тъй както чиновниците в света прогресират външно. Един прост войник според неговите способности, може да стане ефрейтор, фелдфебел, подпоручик, поручик, капитан, подполковник, полковник, може да стане и генерал, може да стане с една, с две, с три звезди, а след това го уволнят, защото остарял. Както прогресираш външно, ако можеш и умствено така да прогресираш да запазиш своето здраве.

Всяка една майка не трябва да се спира върху едно само положение, тя трябва да се спира върху всичките положения в света. Една майка може да роди колко деца? Най-много може да роди четири деца. Щом роди повече от четири деца, тя е друга майка. Щом родиш повече от четири деца, ти влизаш в животинското царство. За Бога, който е толкова велик, казват, че има само един син, не двама синове, философски разсъждавайте. Казвам: в бъдещото семейство ще има само две деца: едно момче и едно момиче. В себе си ще родите една свещена мисъл – мъж и едно свещено чувство – жена. Като родите една свещена мисъл и едно свещено чувство, то е достатъчно. В бъдещата раса мъжът и жената еднакво ще раждат. Следователно няма да има нужда да се женят. Писанието казва: "Ако се сподобят с този век, нито се женят, нито за мъж отиват." Вие ще започнете да се смущавате, какво ще става с този ред на нещата. Тогава ако на една риба вие кажете, че за в бъдеще ще ражда само четири деца, тя казва: "Ами какво ще стане с другите ми деца, аз сега раждам триста хиляди. После какво ще стане?" По рибешки мисли. Благословението не е в многото в света, то е в малкото. Човек се благославя в онази велика свещена мисъл.

Когато ние говорим за деца, ние разбираме да имате син, който да обича баща си, синът да трепери за баща си като за себе си. Баща му ще бъде един идеал за него: Ако майката има една дъщеря, майката да бъде идеал за нея. Тогава ще има една вътрешна връзка. Туй наричам семейство – когато дъщерята е готова за всички жертви, както майката и когато синът е готов за всички жертви, както бащата. Ако едно общество или един народ биха имали такъв морал, питам, в света щеше ли да има престъпление? Сега онази вътрешната връзка е изчезнала по единствената причина, че ние сме изгубили връзката на любовта, която съществува между нас и Бога. Ние се съмняваме дали има Господ или не. Аз съм срещал много синове да казват: "Не съм уверен, дали този ми е баща, съмнявам се." Съвременните дара не знаят кой е баща им. Дъщерите не знаят коя е майка им. Така са се заплели хората, че синът се съмнява в баща си, в неговата честност, съмнява се в неговата чистота. Казвам: изисква се за бъдеще голям идеал. Когато един мъж срещне една жена и погледне на нея, тя трябва да мисли, че той е културен човек. Когато един мъж срещне една жена той трябва да види израза на онази велика Божия Любов. Тя трябва да му създаде една вътрешна радост, да живее вътре в него, но не вън от него. Аз наричам жена, като срещне един обезсърчен мъж, да му даде една идея. Ако мъжът отива да се убие, тя да го срещне, да му се усмихне и той да не се самоубива, ами да се стегне, да работи. Тази жена му е повлияла. Ако един мъж срещне една жена, така да я погледне, по такъв начин, че тя да се зарадва, че е срещнала честен мъж. Мъж или жена по същия начин да се повдигат един друг. По същия закон синът и дъщерята да повдигнат своите родители. Когато дъщерята влезе, да внесе нещо ново, чисто и светло в ума на майка си, синът да внесе нещо чисто и свято в ума на баща си, и майката и бащата да кажат: благодарни сме за всички онези жертви, които сме дали.

"Затова този цар покани гости." Сега всички вие сте поканени на това угощение. Гледайте всички да имате сватбена дреха. Ангелът,

който иде със своя автомобил, днес или утре ще похлопа на вашата врата и туй, от което сте мислили, че имате нужда, ще го оставите вкъщи.

35 неделна беседа, държана от Учителя на 12 юни 1932 г., София, Изгрев.

ЖИВЕЙТЕ РАЗУМНО

[*Липсва една машинописна страница от дешифрираната стенограма*]

Защо има безверие, защо хората вярват и защо хората не вярват? Това е тяхно лично право. Нямам право да се занимавам с вярата и безверието на хората. Това е семейна работа, че някой бил жена си, то е негово право. Че аз мисля по един начин, то е мое право. Че той мисли по друг начин, то е негово право. Няма какво да се меся във вашите мисли, но когато вие искате да ми продадете една калпава стока на мене, аз няма да се меся в онова, което искате да ми продадете, но аз имам право да не я взема. Наука има за ония реални работи, които трябва да приложим и да възприемем. Сега съвременните хора мислят за едно. Сегашната култура в известни отношения прилича на себе си. Всеки един прилича на себе си. Германците мислят по един начин, французите – по друг, русите мислят по трети, англичаните – по четвърти, американците – по друг, всички се различават. Особени, специфични разбирания имат, които ги отделят един от друг. От гледището на някои религиозни пък съвсем другояче седят нещата. Преди години всички българи, които бяха евангелисти, считаха Америка за образец, и Англия също. Щом дойдеше въпрос за нещо, казват: "Както е в Америка." Образец я считаха. Сега вече Америка не може за всичко да служи за образец. Един приятел пише, че има толкова бандити в Чикаго, че посред бял ден, по средата на чаршията може да те претрепят, не си сигурен за живота си. Това е едно социално разбиране на нещата. Бандитите и те имат едно верую, затова са станали бандити. Един бандит счита управлението за насилие върху себе си. Следователно, за да извоюва своята свобода, става бандит. Че вземете Левски, Ботев нали бяха "бандити" в турско време, против турската държава. Търсеха да ги

хванат, да ги обесят. Сега, след освобождението се наричат герои на българския народ и казват, че Ботев и Левски, и други подобни на тях, са освободили българите. Може да е така, то е верую вече. Много вярват хората. По някой път аз разсъждавам по следния начин. Когато някое дърво е изгнило, само да го пипне някое дете, и то пада. Детето казва: "Трябва да знаете, че аз помогнах за падането на дървото." Казвам: Ако и детето не беше бутнало, то вятърът щеше да събори дървото. Вятърът има своя работа, детето има право да бута дърветата и някои дървета може да падат от неговото бутане, а някои още повече ще се засилят. Често и ние мислим като тези деца. Ние мислим, че сме направили нещо. В събарянето на света не може да има наука. Наука има там, дето има градеж. Когато хората едни други се изнасилват, или когато хората не говорят истината, в това няма никаква наука. В това може да има верую. Управляващите едно обещаят, второ, трето, всичко обещават и в края на краищата какво остава на съвременното човечество? Толкова религии има в света? Ако само четете, толкова спасители са се явявали в света, и човечеството на Земята още не е спасено. Има известни социални недъзи и от наше гледище, но такива недъзи съществуват. Навсякъде в природата съществува неравенство. Вие не може да намерите нито две частици равни една на друга, нито две тела в пространството ще намерите, които да са равни. Земята няма тази сила, която Слънцето има, Земята няма тази сила, която Юпитер има. И Меркурий е по-силен от Земята, по-малко сила има в Земята. Според нашето разбиране, ние искаме да внесем в света братство, равенство и любов, всички хора да са равни – нещо невъзможно. Равенството, това е една отвлечена научна идея, трябва да се разбира какво нещо е равенство и братство. Материално равенство и братство не може да има. Всички хора не може да бъдат богати. Всички хора не може да бъдат сиромаси. Всички хора не може да живеят едновременно на Земята, но и всички не може да умират. Част от тях ще умират, част от тях ще се раждат, както сега става. Защо умират хората? Защото няма място

за тях. Научно говоря. Следователно от научно гледище хората умират по единствената причина, че няма място за тях. Трябва да има място, за да живеят някъде. Туй е разбиране на идеята. Мене на земята нищо не ми трябва. Ни къща, нито общество, нито народ, нито човечество. Мене ми трябва да вярвам в Бога. Питам: как ще примирите вие тази идея с вашите постоянни желания? Силата Божия е във вашите частици, в природата вътре. Вие ще направите една къща и не знаете как да я направите, и не знаете колко голяма трябва да бъде къщата. Когато се строи една къща, трябва да знаете колко дебели трябва да бъдат стените, после, каква височина трябва да има, туй непременно трябва да знаете. Във физическия свят всичкото нещастие на съвременните хора произтича от техните идеи, които не са в съгласие с ония закони, на които Земята се подчинява, а човек не иска да им се подчини. Има закони, на които Слънцето се подчинява, а някой философства и казва: "Слънцето може да се подчини, но аз не мога да се подчиня." Слънцето още не е придобило свободата, а човек казва: "Аз съм свободен, мисля каквото искам." Свободен си да мислиш, че си болен, свободен си да мислиш, че си сиромах, свободен си да мислиш че си невежа, свободен си да мислиш, че си слаб, свободен си да мислиш че имаш нужда от хората. И пак свободен си да мислиш, че трябва да мислиш, че трябва да ти се народят деца. Свободен си да мислиш че трябва да имаш няколко милиона в джоба си. Свободен си да мислиш че трябва да идеш на разходка. Но само си свободен, но питам какво те ползва такава една свобода? Казваш: Да имам няколко милиона. Свободен си да мислиш. Ще мислиш за два, три, четири, пет милиона. Това е закон на вярата. Ти мисли, тъй и ще стане. Тогава съвременните учени и религиозни хора се намират в положението на онези двама светии. Единият от тях поддържал, че Господ всичко може да направи, а другият поддържал че по някой път и човек трябва да направи нещо. Те и двамата обичали боб, макар че светии много рядко ядат боб. Един ден светията, който поддържал, че и човек трябва да направи нещо, сварил боб без сол. Като почнали да

ядат, правоверният светия казал бобът е безсолен. Другият казва: Господ го е осолил – Как го е осолил? Трябваше да му туриш сол. Другият казал: То е друг въпрос. То е моя работа. Но и ти можеш да осолиш боба, тури сол, колкото искаш. Сега изводът. Всеки човек има нещо съществено, което трябва да внесе в своя живот. Това зависи от него. Всичкото нещастие произтича от факта, че на нас всичко ни е дадено. Но ние не сме внесли достатъчно количество сол във варенето на боба. Всичкото нещастие произтича все от нас, от нашата голяма ученост, от голяма вяра страдаме. Например момъкът вярва в момата. Питам: вие може ли да се доверите на богатството, може ли да се доверите на два милиона? Ако се осланяте само на парите, на вашето богатство, не зная дали можете да станете щастливи. Колко кандидати ще се явят за една богата мома? – Може много да се явят, но тя ще пристане някъде непредвидено и тези кандидати остават само с вярата си в богатата и красива мома. Вие вярвате там, дето няма никаква възможност човек да бъде щастлив. Някой се жени и той иска да бъде щастлив. Всичките нещастия в света се раждат все от женитбата. Туй е научно твърдение. Не е вяра вече това. Да ви докажа. Докато Адам не беше женен, той беше в рая. Но щом се ожени, изпъдиха го от рая навън. Аз засягам въпроси принципно. Не съм против женитбата, но казвам резултатът е такъв. Едно съвпадение е: Адам искаше да се ожени и като се ожени, Господ му каза: Хайде сега навънка. Женени хора в рая не се търпят. Онзи, който е скроил преданието за Адама, казва едно – то е по закона на вярата. Аз научно го развивам. Той като се оженил, Господ казал: В рая има място за един мъж, няма място и за една жена. Жената, тя още е пълна с тщеславие. Раят е малък за нея. Тя като погледнала на външния свят, дошъл при нея един кавалер, рицар и заради това, което са направили, Господ трябваше да ги изпъди навън от рая. Аз не засягам сегашния живот, говоря за Ева. Човек е женен, оженен е за тялото. Щом си в тялото, ти вече си едно противоречие, особено ако отделиш човешкия дух, човешката душа, човешкия ум и човешкото

сърце от живота на тялото. Сам по себе си техният живот се различава, но щом са свързани с материята, започва един живот на постоянни промени и човек постоянно чувства разочарования в себе си. По някой път, когато е сиромах се оплаква, но понякога и богатият се оплаква. Ако е вярно оплакването на сиромаха, че условията са тежки, питам: Богатият, който има най-хубавите условия, той защо се оплаква? Най-после ние живеем добре, защо се оплакваме? Някои вярват, че съществува едно същество толкова разумно, че по-разумно от него няма в света. Как е възможно тогава в този разумен свят и в присъствието на туй разумно същество да сме нещастни, да имаме такива противоречия, които съществуват. Онези, които не разбират смисъла ще кажат: Господ така направил света. Или някой казва: Аз така искам. Човек всякога иска да направи най-леките работи. Човек е много практичен. Никой досега не се е опитал да разреши най-мъчните въпроси. Всичките хора, доколкото знаем, са се опитали да решат въпроса на вземането, но нито един човек не се е опитал да реши един въпрос на даването. Ще кажете: нали има благодетели. Но те развалят чуждото имане. Кой е онзи човек, който е раздал своето? Ти си одрал кожите на няколко животни, продал си ги и раздаваш парите. С чуждото много лесно се прави добро. Ако аз одера кожите на десет живи хора, пък направя на двама добро, тогава на двамата е добре, но не и на десетте души одрани. Казвам: Докато човек не засегне въпроса на даването, докато той се занимава с въпроса на вземането, нещастията всякога ще бъдат на неговата врата. Ще ви приведа сега един пример. Примерът не е за обяснение. Този пример научно няма да обясня. Науката иска конкретно определение, конкретно обяснение. Един богат американец се влюбил в една богата и красива американка. На тази мома баща ѝ по една случайност заборчлява, фалира, обеднява. Той като се научава, че тя е обедняла, казва: Бедна жена не ми трябва, макар да е красива, щом е бедна не мога да я взема Трябва ми богата мома. Тя от голяма скръб умира. Той забравя това. Става виден американски проповедник, оженва се,

ражда му се едно дете, толкоз лошо дете, капризно, по-късно това дете става пияница, крадец, разбойник и баща му трябвало постоянно да ходи и да търси своя син из кръчмите. Как ще си обясните този факт. Защо се ражда лошият син в дома на този проповедник? Авторът, който съчинил този разказ, казва: Онази, бедната мома, която умряла от скръб, Господ я изпратил в дома му, като едно негово дете да я възпита. За този, който вярва в кармата, това може да бъде обяснение. Но за един човек, който не вярва, на него трябва да му доказвате дали е така или не. Може да ви приведа и друг пример – едно съвпадение на нещата. Едно дете от Габровско, отрязало езичетата на пет лястовички. Като пораства, оженва се и петте деца, които му се родили били все неми. Друг пример: Във Варненско в село Четмак две лястовички си правят гнездо на тавана на една кръчма. Други две лястовички отиват и задигат калта. Първите лястовички две седмици работили и един ден намират крадците, скарват се и падналите долу котката ги изяла. Те били именно крадците. Целият живот е пълен с такива факти. Сега казвате: Аз да стана богат, че каквото ще да става. Когато аз умра, с мене да става каквото-ще. Случи се така, че ти станеш богат и ако туй богатство ти донесе най-голямото нещастие в живота, питам какво си спечелил? Едно богатство, което носи щастие разбирам, но едно богатство, което носи нещастие в себе си, каква полза има от него? Не че човек не трябва да бъде богат. Има случаи когато природата не може да търпи бедните хора. В друг случай природата не може да търпи богатите хора. Бедният е алчен човек. Всички ненаситни хора са бедни. Бедният човек прилича на празнина, която трябва да се попълни. Богатите хора не можем да ги осъдим в алчност, богатите хора може да ги осъдим в коравосърдечие. Онова, което имат, те не го употребяват. Излишно им е, но не го дават никому. Питам тогава, как човек може да се спаси? Като паднеш във вода или като паднеш в някоя яма, дето няма вода, кое е за предпочитане? Ако ямата е пълна с вода, по-лесно може да се спасиш. Ако няма никаква вода, може да

загинеш. Ако богатството е водата в ямата, а сиромашията е празна яма, питам тогава, кое е за предпочитане? Казано е в Евангелието: "По-лесно е камила да мине през иглени уши, нежели богат да влезе в Царството Божие." Ако аз кажа тъй: По-лесно е овца да влезе в Царството Божие, отколкото вълкът, тогава какво ще разберете? Човек, със склонностите на вълка, никога не може да влезе в Царството Божие. Царството Божие е един велик и разумен живот. Туй, което човек направи на другите хора то ще се върне отгоре му, добро или зло. Ученият човек изчислява, мери, уточнява, той прави наука, а вашата наука се основава на вярата. Ученият човек изчислява и казва че обемът на слънцето е един милион и триста хиляди пъти по-голям от обема на земята. Вие вярвате, че туй изчисление е вярно. Някой проповядва за оня свят, вие казвате: Това не е научно. Едва сега вече хората почнаха да правят опити има ли друг свят или не. И сега в цивилизования свят аз зная, че има хора, които са ходили в оня свят и са се върнали. Това са учени, капацитети. Не искам да споменавам имената. От България няма такива случаи. Има учени хора от Германия, които са яздили в оня свят. Има учени хора в Русия, които са ходили в оня свят. Има учени хора от Англия, от Америка, От Япония, от Индия, които са яздили в онзи свят и цели трактати има писани и фотографии има на пътищата, по които трябва да се мине, какви са условията. На митницата между този и онзи свят, никакъв багаж не се позволява. Ще минеш без багаж. Пари няма да носиш. Най-напред нашето понятие за живота е много повърхностно. Сегашните учени хора казват, че докато човешкото сърце туптяло, биело, човек живее. Има същества в света, които нямат сърце и те живеят. Как живеят без сърце? Питам, къде е сърцето на една глистя и при това тя живее и се размножава. Сърцето има няколко пулса. Толстой разказва за един пример. В Русия един руски княз, който така припаднал и лекарите констатирали, че е умрял. Събрали се всички наоколо и като чели молитви, после самият този умрелият човек описва, че той се е измъчвал за това, че всички мислели, че е

умрял. Всички, казват: Горкият човек умря. Но как стана, кои са причините за това? – Такива и такива. Лекарите констатирали, че е станало спиране на сърцето, че трябва да го заровят: Разправя този княз как се е молил, какви обещания е давал в случай, че оживее, какво би направил и оттам насетне решил да посвети живота си на богоугоден живот, да стане калугер. Значи това не е единственото условие. Смъртта произтича от друга, съвсем друга причина. Няма условие да живее човека. Щом има условия, той живее, въпреки че сърцето може да е спряло. То може да пулсира, съвършено не може да спре човешкото сърце. Защото във Вселената има общ пулс. Може да кажем, че цялата Слънчева система има общ пулс, който бие във всички същества. Съществува само един ритъм в кръвоносната система. От туй сърце се регулира пулса на всички живи същества. Някой път с нашата мисъл може да спрем пулса на нашето сърце. Индусите имат начини за спиране на сърцето. Има индуски факири и адепти, които могат да спрат сърцето си със своята мисъл. В Индия са правили опити да спрат сърцето и след 1-2 дни чрез силата на своята воля да накарат сърцето си наново да пулсира. Това ви се вижда невъзможно. Невъзможните неща за нас са възможни за други. Ние имаме специфично разбиране за нещата. Ние считаме, че в природата има закон, който нарежда. Законът не е причина Зад закона седи един принцип. Чрез, закона се регулират тия сили. Но зад всяка сила съществува нещо разумно, което функционира в дадения случай. Това е принципът. Законът функционира чрез други сили и ги туря в действие. Тогава се образува животът. Животът от един общ център се предава в тия малките центрове, в които ние се индивидуализираме. Мене ми е чудно, когато чуя, че религиозните хора и философите искат да докажат, че има Господ, или това, че Го търсят, когато ние живеем и съществуваме в Бога. Живееш в Бога и доказваш, че той съществува някъде. Туй, в което ти съществуваш, защо ще го доказваш. За да докажеш, че нещата съществуват, трябва да има контраст. Онзи, който иска да докаже, че Бог съществува, трябва да го

съпостави с друго същество. Щом няма друго същество, туй е нещо, което не може да се докаже. Реалността седи в това, че ние живеем и съществуваме в туй същество вътре, понеже то живее и ние живеем, понеже то мисли и ние мислим, понеже то чувства, и ние чувстваме. Тъй седи законът. Ти си радостен, разбрал си Бога, скръбен си, отделил си се от Него в своето съзнание. Ти го търсиш някъде. Ти, ако имаш един приятел най-малкото съмнение у тебе относно неговия характер, веднага ще внесе една пертурбация вътре у тебе, и ти ще започнеш да страдаш. Най-малкото подозрение, което имаш към своя приятел, веднага ще внесе известни страдания. Най-малката вяра в него внася една вътрешна радост. Да кажем, някой от вас вярва в каквото и да е. Сегашните хора се стремят да направят външния живот щастлив. Искат едно идеално знание, искат да турят едно равенство между богати и сиромаси, нещо, което е невъзможно. Искат да турят ред и порядък в света. Отде ще вземете модел? Ако накараме богатите хора, ако им вземем богатството, а сиромасите да ги турим на тяхно място, каква полза? Хубаво е, ако богатият е напълнена кофа на едно колело, ще излея водата, а бедният е празна кофа на това колело. Богатият не е богат винаги. Богатият е богат, докато изсипе водата е богат. Щом престане да изсипва, е сиромах. Щом нагребе отдолу, пак става богат. Заблуждението седи в това, когато казваш: Виж, той богат станал. Ти си на същото колело отгоре. Ти сега мислиш, че си сиромах, затова си сиромах. Зная сиромаси хора, които преди 10 години са били сиромаси, сега са милионери. Преди 10 години им казвах, ще бъдете богати. Турците казват: На 50-те не било, че на 100-те. Онзи от вас, който иска да разбира природата, той трябва да я разбира в нейната целокупност. Ако вие разглеждате планинските върхове, долините, реките, тревите, растенията, животните, всевъзможните форми, това голямото различие и голямото разнообразие, което съществува в природата, вие ще си съставите едно понятие. Възможно ли е равенство на земята при сегашния строй на нещата? Невъзможно е. Абсолютно е невъзможно

да има материално равенство. За да бъдат нещата равни, те трябва да имат общ знаменател. На физическото поле нямаме такъв знаменател. Богатият човек се мисли силен, по причина на своето богатство. Ученият си мисли, че е силен по причина на своето знание. Невежият си мисли, че е слаб, защото му липсва знанието. Болният мисли, че е болен, защото няма здраве. Здравият мисли, че е здрав, силен. Питам: Здравето у човека сила ли е? То е един резултат. Богатството сила ли е? То е един резултат. И учението е един резултат. Тогава защо ние поставяме всичката наша вяра върху резултати. Ти разчиташ на своето знание, на своята сила, на богатството си, но те може да изчезнат един ден. Ти разчиташ на своето здраве, но то е преходно, то днес съществува, но утре може да го изгубиш. От сегашната криза много от американските милионери станаха бедняци. Те са били хора с по един, с по два, с по десет, с по 20 милиона, 100 милиона. Някои от тези милионери, останаха бедняци, без пет пари. Вестниците бяха съобщили, че един банкет се е дал в град Ню Йорк и там са се събрали най-големите бивши богаташи със скъсани дрехи, с всичките си титли, те там се разговаряли, шегували се със своето положение. Казват: Сега ще търсим нашето богатство. Тия, които станаха наши наследници, пък ние сега ще си почиваме. Радваме се, че се освободихме от богатството, за да бъдем малко по-свободни. Но кажете: Кой беден човек се радва на своята беднотия. Тук преди малко дойде един човек при мене, оплаква ми се с крак болен, върви с един бастун, има 4 деца, плаче, че децата му искали хляб. Плаче човекът. Казвам: Ти при мене като плачеш, ще вземеш нещо, 10,15, 20,100 лева. Утре пак ще плачеш. Плачи, ако плачът е изкуство, ще получиш нещо. Аз разсъждавам за небето, за своята беседа, която ще държа, а той мисли с мене заедно за своите деца как ще ги изхрани. С философия децата няма да ги храни. Този, който ги е пратил от небето, той ще ги храни. За колко време една птица е длъжна да изхрани децата си? Докато израснат крилцата им. Като израснат крилцата им, тя е свободна. Сега той станал голям

момък, чака баща му да плаща 300-400 хиляди лева. Ти отиваш да копаеш лозето и той тръгнал с ръкавици. Бащата и майката работят, а синът и дъщерята с ръкавици, напарфюмирани, за да не им се развали кожата. Кожата на бащата и майката няма да се развали. Утре техните деца се разболеят. След това казват: Бедните деца да не страдат. Децата нека кажат: Бедните наши родители да не страдат. Трябва една философия. В хората има нещо добро и нещо изкривено, те не разбират принципите и последствията. Че онзи богатият човек, щом е недоволен и все мърмори, ще осиромашее. Сиромахът, който е недоволен от сиромашията си, няма да се раздели от сиромашията. Сиромахът не само да е недоволен, но да се радва на сиромашията. Такъв е законът. Строг е законът в природата. Щом стане доволен от сиромашията, той ще стане богат. Богатият, който е скържав, трепери над богатството, туй богатство ще му се вземе. Тогава законът е следният. Силният не трябва да бъде силен за себе си. Силният за слабите е силен. Богатият за сиромасите е пратен да помага. Добрият е пратен да помага. От него зависи, не насила да го карат, но той сам трябва да съзнава къде и как да помогне. Днес всеки живее за себе си. Виждаме как е създадена природата. Милиарди клетки има и всички живеят заедно, от тях е създадено човешкото тяло. Ако отделим главата от тялото, най-учените клетки какво ще стане? Учени са клетките и на сърцето. Когато дойдем до мозъка там йерархията е друга. Най-глупавите клетки и най-упоритите са клетките на черния дроб. Затуй, когато те стачкуват, те мязат малко на българите. Всички лекари признават един факт, че много мъчно се лекува черния дроб. Те знаят, че човек като хване жълтеница, мъчно се лекува затова причина е черният дроб. Развали се стомахът, черният дроб е причина. Разстрои се малко нервната система, черният дроб е причина. Сприхав си, сърдит си, черният дроб е причина. Караш се, черният дроб е причина. Оправи черния дроб, веднага ставаш светия. Някои светии, учени хора, 20 години са прекарали в пустинята за да се справят със своя черен дроб. Зная, че така като ви говоря, все чакате

научно да докажа това, да се обоснова. Иде при мене един господин и ми казва: Слушай, ще взема един лотариен билет, но този билет да спечели 200 хиляди лева. Обещай ми това и 100-те хиляди лева ще дам на тебе и най-после ми казва: Не си ли доволен? Казвам: Защо аз да не взема целия билет, да взема всичките пари, ами ще ти казвам номер, за да печеля половината? Защо ще те товаря с една идея да разправяш, че 100-те хиляди лева си ми дал. Ако аз искам да ти направя едно добро, аз ще ти кажа: да си вземеш един билет и ако спечели – не искам нито 5 пари. Ако съм намислил да си взема билет, защо ми трябват пари, хич няма да ти дам билета, щом на мен ми трябват пари. Затова няма да ти кажа кой билет ще спечели. Може да докажеш, но то в предсказанието влиза. Един закон има, едно изключение. На сто случая 99 е вероятността да не спечелиш и една вероятност има да спечелиш. В най-добрия случай е така. Има само една вероятност, която трябва да изчисля, за да е сигурна печалбата. Следователно, за да спечели той 200 хиляди лева, то трябва друг да е на страдание. Щом проектирам моята разумна мисъл в природата, съществува известна разумна сила, която помага на моята разумна мисъл. Ония, разумните същества, които се занимават с лотария, понеже знаят абсолютно кой ще спечели, са доловили моята проектирана мисъл към някакъв номер, значи гарантирана е печалбата. Казвам: еди кой си номер за еди коя си година. Ще го дадат и като дойде времето, ще теглят този билет. Този билет ще привлекат, както магнитът привлича железните стърготини. Ако изгубите една игла на Витоша и не може да я намерите, ако имате силен магнит, той ще привлече иглата. Тази игла ще се закачи на него. Следователно, умният човек има най-големият магнит – разумната мисъл. С магнита ти ще хванеш иглата и ще кажеш: Тази игла намерих, но магнитът всъщност ще намери иглата. Аз констатирам, че иглата е намерена. Тогава ще кажете: Кой е този магнетизъм? Ако вашето сърце не е магнетично, иглата не може да намерите. Това е закон. Магнетично да е вашето чувство,

магнетизмът е свързан с човешките чувства. Ако вашето сърце не се намагнетизира, не е така пригодено да привлечете чувствата на хората, вие иглата не може да намерите. Оплаквате се от вашето сърце. Съвременните хора излагат сърцето си на показ, но не за наука. Вие ако имате една красива жена, не я показвайте на чуждите мъже. Не ходете да разказвате колко е красива жената. Ако имате една красива жена, заведете я при най-благочестивия светия, който е прекарал в пустинята десетки години. Заведете я при 10-20 души светии, да има тя тяхното благоразположение. Те могат да устоят на нейната красота. Обикновените хора се намират в постоянни изкушения. Защото всяко изкушение показва невежество. Съвременните хора страдат от голямо лековерие. Една мома за да е толкоз лековерна, майката е лековерна, бащата е лековерен. Пуснете една лековерна идея и веднага ще обиколи София. Пускам една лековерна идея, че еди-кой си българин намерил една голяма жилка злато. Веднага вестниците ще разтръбят, после ще се разбере, че е лъжа. Но най-напред всички ще заприказват. Има неща, в които хората вярват, има неща, в които не вярват. Ако влезете в един театър, дето благородните слушат една такава пиеса като Крали Марко и вие кажете: Любов! – ще ви погледнат и ще кажат: Този шашкънин, но ако кажете: вътре беше много прашно – всички ще кажат: Къде е прашно? - Навънка. Следователно, думата любов вече се е обезсмислила, обезсолила. Не говорете за нея, не говорете за любовта, щом не я разбирате. Някой казва: Милиони да имам, това е важно. И милиони да имате, все това, нито милионите разбирате, нито любовта, затова се обезсърчавате. Вашата вяра не издържа и най-малкото изпитание. Вие сте крайно лековерни. Искате да заставите невидимия свят да ви слуша. Както мислите вие за Господа, всички така мислят. Михалаки Георгиев привежда един пример: Един българин от Цариград дошъл на гости на един шоп за 40 дни. Той работил при един паша в Цариград, който му казал: Ако не дойдеш навреме, ще те обеся. Той се позабравил в София повече и оставил 5-6

дни само за път. Молил се той на Господа да му помогне, кон да му изпрати, та да стигне навреме. Към Пловдивско гледа един турчин, който вървял с един кон и едно малко конче. Турчинът му казал: Гяур, я поноси това конче. Той си помислил този благодетел ще ме качи на кобилата, та да стигна навреме, а той му казва: Гяур, я поноси кончето. И така върви той напред, носи кончето на гърба си и казва: Господи, аз ли не можах да се моля или ти не ме разбра. Той трябваше да разчита на своите свещени крака, на никакъв кон в света да не разчита и на никого да не разчита, освен на себе си. Да разчита и на онази основна причина, която му е дала живота. Като отиде в училището да не разчита на професора, че той е добър и снизходителен, а да разчита на своите способности и да разбере добре предмета. Вие искате да живеете по един начин, по който не може да се живее. Всеки казва: Аз трябва да бъда богат, за да живея добре. Според мене добрият живот е това: Щом ти може да дишаш правилно, щом ти може да мислиш правилно, щом твоята храна се смила правилно, ти може да живееш добре. Развали ти се стомахът, развалят ли ти се гърдите, развали ли ти се мозъкът, ти по никой начин не може да живееш добър живот. Туй неразположение, което хората имат, неврастенията, която имат, това са все дисхармонии. То е защото са влезли в стълкновение с живата природа. Хората от природата изискват това, което отдавна вече им е дала. Всеки седи и бълнува за един охолен живот, който никога няма да го има. Всеки казва: Ще бъда ли щастлив? Казвам: Всинца ви очаква една много лоша съдба. Ако прочетете онзи роман на Фламарион за свършека на света, ще видите какво ви очаква. Научно е вярно. Хубавото е извън земята. На земята щом си дошъл и когато се давиш във водата, нищо добро не те очаква. Когато те пуснат в кладенеца, нищо добро не те очаква. Когато те извадят от кладенеца, доброто е там. Когато те измъкнат из водата, доброто е там.

На земята смъртта ни дебне на всяка стъпка. Движим се по улиците и не знаем какво ни очаква. Всеки ден има по някакви засади

от някъде. Казвате: Господ ще ни пази. Тук имаме една наша приятелка, на която детето ѝ трамваят го прегази, замина за другия свят. Пита ме тази сестра: Учителю, защо Господ не направи така, че трамваят да не прегази детето ми? – Ами ти защо не запази детето си, а го заведе да го прегази трамвая? Ти го изведе, за да му покажеш какъв живот има навън. Не извеждай детето си на развлечение. Не му трябва развлечение. Не му трябва да вижда мечки, лисици, разведи го из гората дето няма автомобили и трамваи да премазват. Или другояче казано: Не туряй в ума си мисъл, която катастрофално може да се отрази на живота.

Съвременната наша вяра трябва да мине през горивото на онази наука, да се пресее всичко и да остане само онова чистото злато, онова, на което може да се разчита. Всеки един от вас трябва да опита себе си, докъде е достигнал. Ако някой мисли, че е много учен или че има много силна вяра, нека да мине посред някаква банда от разбойници и ако може да мине между тях невредим, той има постижение. Ако го срещнат 10-тина мечки в гората и с тях се разговаря приятелски, той има постижение. Настигне ли го най-голямата стихия и той стои спокоен сред природата, може да каже, че е постигнал нещо. Онзи ученият човек знае, когато се зададе дъждът, как да махне с ръка и да спре дъжда. Ако се зададе буря и махне с ръката, спре бурята, и след като той си замине, пак дойде бурята. Сега учените хора изкуствен дъжд правят във въздуха. Човек може да образува изкуствен дъжд. Учените хора могат да превръщат и желязото й оловото в злато. Учените хора могат да превърнат и въглищата в скъпоценни камъни. Един ден ще получат такива скъпоценни камъни, всичко туй ще бъде. Това е външната страна на една култура, на една цивилизация. Трябва да дойдат онези учените хора, които може да внесат хубавите чисти чувства в сърцата, хубавите възвишени мисли, които трябва да се създадат тепърва, трябва да се пратят в света, за да помогнат на съвременното човечество. Всички трябва да имате такива мисли. Вие се опасвате

какво ще стане със света. Ще стане точно това, което не чакате. Всеки, който се е родил, мисли, че няма да умре и умира. Всеки, който е умрял, вярва, че няма да оживее, но ще оживее. Следователно, случва се това, което никога не са мислили. С живите се случва туй, което никога не са мислили, но живите ще умрат, а мъртвите ще оживеят. Сиромах си умрял, оживял си богат. Сиромахът след като умре става богат и богатият след като умре става сиромах. Сиромасите във всичките религиозни книги ги смятат за кандидати за богатство. Човек като осиромашее има условия да стане богат. Под думата сиромашия в света ние разбираме възможност, при която човешкият дух може да работи. Богатият човек вече има резултатите на хилядите векове, които са минали преди него, онова придобитото богатство на цялото човечество. Богатството не е достояние само на един човек. Цялата природа работи за богатство. Някои казват, че богатството е негово. Богатството е общ капитал на цялата природа. Тя го дава, туря го в някоя банка и поставя касиер. Някой касиер не го е пратила тя, затова го уволняват от длъжността. Ако този касиер не се справя разумно с богатството, банката го уволнява. Същият закон съществува и в природата Природата е велико учреждение. Всеки от вас е чиновник в това учреждение. Сегашните хора в това не вярват. Те създават един ред, но сегашният обществен ред не е съгласен с природата, защото ако направят сегашния ред съгласен с природата, тези недъзи, които сега съществуват, ще изчезнат, не че в природата има недоимък. Съществува вътрешен недоимък. Следователно, хората трябва да станат разумни. Ако хората станат по-разумни, тогава работите ще се уредят по-лесно, но ако не станат по-разумни, тогава ще има спорове, войни, докато поумнеят. Казвате, трябва да се воюва в света. Съгласен съм, но какво са допринесли войните? От войните хиляди години светът от единия край до другия е покрит с кръв и колко малко е прогресирало човечеството, но войната трябва да стане съзнателна. Досега хората са воювали за своя личен егоизъм. Едва сега хората започват да воюват за своите ближни. Трябва да

настане един момент, когато всичките хора трябва да воюват за свободата на човечеството, да станат свободни всички същества, които живеят на земята, да бъдат свободни и в границите, които природата изисква. Това е велика задача. Бъдещата култура с това ще се занимава – освобождението на цялото човечество. Тогава мъже и жени, учени и професори, проповедници, няма да казват, че вярват в това и онова. Мен не ме интересува тяхната вяра. Мене ме интересува това което трябва да направим. Какво ще му разправям сега за Господа, че съществува. Ще му кажа: Я дай от онова богатство, което имаш, знание имаш, дай от знанието, жертвай, нищо повече. Богатство имаш, жертвай, то не е твое. Онова което в дадения момент си длъжен да направиш като чиновник, направи го. Тия осем часа, които посвещаваш на общото благо, от тях искам, а останалите часове, които са на негово разположение, той е свободен да употреби както иска. Следователно, в живота има време, което трябва да посветим на живата природа. Ако не посветим, тя ни държи отговорни и вследствие на това идат всичките кризи и нещастия в света. Четете във вестниците всеки ден този се убил, онзи се убил. Този убил майка си, онзи убил баща си. Тази мома се отровила, еди-кой си се обесил, еди-коя си църква е обрана, от еди-кое си съдилище изчезнали папките, еди-кой си съдия осъден и казваме: Ние сме много културни хора. Туй показва недъзите, които съществуват в обществото. Тия недъзи ние може да ги изхвърлим. Всички трябва да вземем участие в разрешението на този въпрос. Вие имате един кол, трябва да го забиете в земята. Този кол сам не може да се забие. То не е голяма трудност да забиете кола, трябва да ударите един-два пъти, за да го набиете. Трябва да има една преса отгоре.

Та казвам: че светът сам по себе си ще се спаси. В света иде едно спасение от огъня. Бъдещата култура ще дойде с един огън, който ще опожари цялата земя и всичко ще префини, бедни и богати ще минат през огън. Той ще ги изглади, всички ще ги направи равни братя. Богатият ще престане да бъде богат при огъня, сиромахът ще

престане да е сиромах при огъня, попът ще престане да е поп, философът ще престане да е философ. Всичките хора ще си приличат, чисти ще бъдат, и след като минат всички през този свещен огън, тъй като те ще си подадат ръка и природата ще им каже: Живейте разумно, за да не дойде наново пак моят огън отгоре ви.

36 неделна беседа, държана от Учителя на 19 юни 1932 г., София – Изгрев.

МАЛЦИНА ИЗБРАНИ

Ще прочета 20 глава от Евангелието на Матея, от 1-ви до 16-ти стих.

Туй, върху което ще говоря, е от съдържанието на първите 16 стиха. Само няколко думи от последния стих отговарят: "Мнозина са звани, малцина са избрани." Аз превеждам: "Всички са звани." "Всички са звани", това е един акт на Природата. "Малцина избрани", това е наш акт. Защото онези, които влизат в известно училище, зависи от тях, да ги приемат или не. А да свърши училището, зависи от самия ученик. Трябва да бъдете свободни, за да разберете смисъла на вашия индивидуален живот и на вашия съзнателен живот. Човек първо трябва да разбира смисъла на своя съзнателен живот. Коя е първата причина, която го е заставила да дойде на Земята. Защо е дошъл? Той може да зададе въпроса без да отговори нещо. Но трябва най-първо да зададе този въпрос. Дали ще отговори, това е друг въпрос. Като зададе въпроса, той започва да живее. А за отговора, той за един, за два дни не може да отговори. Някой ще каже: "Не искам да задам този въпрос." Казвам: Не искаш да зададеш въпроса, но ще умреш. Защо? Защото всеки, който дойде на Земята и не си зададе този въпрос, той умира. Сега някои обясняват, какво нещо е смъртта. Никой не е обяснил точно какво нещо е смъртта. Смъртта съществува, но какво представлява тя, няма научни данни. Кой досега е срещнал смъртта някъде? Представят смъртта като един скелет. Но това не е смъртта. Казват, че смъртта е допусната от Бога. Това са философски твърдения. Смъртта не е допусната от Бога. Човек я е допуснал. Следователно туй, което човек е допуснал, той трябва да си го обясни. Човек трябва да си обясни, защо е допуснал смъртта. А вие искате да разрешите, защо Господ е допуснал смъртта. Според вас, Господ е учен човек, но човек е учител на Господа. Господ никога не взема

положението на един ученик, както и една част никога не може да вземе мястото на цялото. Много пъти, всички вие заставате на положението на цялото и казвате: Защо аз страдам? Това е ваш въпрос. Вие сами задавате въпроса, вие сами трябва да си отговорите. Досега Природата никому не е отговорила на зададените въпроси. Йов задаваше много въпроси. Той беше учен човек – адепт. Не беше прост човек, но адепт от първо качество. Тия изпитания той трябваше да мине, трябваше да свърши училището, трябваше да свърши стария университет. Трябваше да изпита всичко на гърба си и като го поставиха на тясно, на изпит, по указание на онзи професор там, така го пресяха, че той окряска орталъка; малко остана да го скъсат. Четирима души професори имаше, които го изпитваха и един невидим – пети. Господ наблюдаваше. Най-първо Йов искаше да измени програмата и каза: "Туй не спада в програмата. Аз никакъв грях не съм направил. Защо да ме изпитват?" Не, предметът, върху който те изпитват, ти трябва да го знаеш. На въпросите, които задава професорът, дали си ги учил или не, ти трябва да отговаряш. Много пъти той може да ти даде една задача, която можеш да разрешиш, въпреки че много-много не си подготвен, по същите начини, по които решават задачите, дадени в някой сборник. И ти, като Йова, можеш да се държиш по буквата на закона и да кажеш, че тази задача не била вложена в сборника. Ти ще намериш в живота много въпроси, които не са турени в сборника. Когато една къща ще се гради, инженерът разрешава един сериозен въпрос. Тази къща намира ли се в сборника? Не, архитектът по дадените закони ще направи плана. Ако не може той да направи този план, да остави способните да го направят. Защо човек е доволен и защо недоволен? Този господар, сутринта вика работници и се спазарява да им даде по един пеняз. Един пеняз, в дадения случай, колко е - около 75 стотинки. Тогавашната цена зная, но сегашната не зная. Сега оперират с книжни пари. Казват: Пет лева. Какви, книжни ли или златни? Когато човек говори на математичен език, той трябва да бъде точен.

Всяка една мисъл, която се заражда у вас, трябва да й дадете едно определено място. Не й ли дадете място, ще се намерите в трудно положение. Човек с много идеи прилича на човек, който е народил много деца, че не може да ги отглежда. Представете си сегашното положение. Един баща има 20 деца, трябва да ги праща в университет, 500 хиляди лева ще му коства, да свърши едното, 20 деца по 500 хиляди - 10 милиона, а той в годината взема всичко 100 хиляди. Някой е чиновник в някоя банка, може ли с неговата заплата да възпита 20-те деца, всички да завършат университет? Ако той трябва да възпита децата си, мислите ли, че той с труда си ще ги издържа? Не. Господ ще ги издържа или пък благодетели, други хора. Сега казвате, това е една кражба. Кражба наричат чуждия труд, в смисъл, че някой ще живее на гърба на друг човек, който се труди. Кражбата съществува в този свят, но в един духовен живот няма кражба. Пък и в материалния свят кражба няма. Че каква кражба е това, че някой пренесъл от едно място на друго парите. Изнесъл ги на друго място. Кражбата ето къде е: Ако човек извади един винт от един организъм и го тури в друг, това е престъпление, понеже, организмът ще куца. Следователно, когато казваме за нещо, че е вредно, то е, когато според общите процеси в Природата е вредно. Всичките процеси, които спират естествените процеси на живата Природа, ние ги наричаме вредни. Туй е морал. В туй отношение ти може да напакостиш на себе си. И в даден случай, когато Небето изпраща някого на Земята, то го осигурява с един капитал. На всеки едного от вас Природата и Небето са му дали толкова злато, колкото е потребно, дали са му толкова сребро, колкото му е потребно. И сребро, и злато, и желязо, и цинк, и олово, всичките елементи са му дадени. Имате толкова, колкото ви трябва. Ако вземете повече, отколкото ви трябва, тогава сте престъпници по отношение на Природата. Правите престъпление по отношение общия ход на нещата. Ще се получи един нечист човек. Ще бъдете богати, но мозъкът ви ще бъде развален. Нервите ще бъдат разстроени. Ще кажете, че сте неврастеник, че има много млечна

киселина, насъбрана в мозъка ви и т.н. Млечната киселина, това е резултат на един неестествен процес, който съществува.

Когато правих своите изследвания, когато изучавах болестите, според моята научна диагностика намерих, че всяка болест води началото си от задната част на мозъка. Причината е в малкия мозък. Сърце, стомах, дробове – всички тези причини са второстепенни. Причината е в мозъка вътре. Всъщност, причината е още по-далечна. Но обективната причина е там, туй е вярно. Всякога, когато аз съм ликвидирал с една причина, мозъкът се лекува. При мен са идвали хора, на които стомахът е разстроен, според моята диагноза. Аз имам инструмент, с който измервам температурата на мозъка. И целият свят да ми дадат, не му казвам какво е състоянието му. Измервам повишаването на температурата, с една десетхилядна от градуса може да има повишение на температурата на мозъка. От разстройството на стомаха е. Това изменение, 5 милионна част от градуса – туй деление какво изменя? Туй изчисление като направя, веднага се поправя стомахът. Как го изменям? – Много лесно. Стомахът е разстроен. Аз му казвам: Препоръчвам ти един цяр, един нов начин за лекуване на стомаха, който вие не може да приложите. На този, на когото стомахът не може да се лекува, казвам: Ще посееш половин декар място с жито и ще го обработиш. Ще го посееш, ще го ожънеш, ще го очукаш и от туй жито ще свариш или ще направиш хляб, ще направиш трахана и по три пъти на ден ще ядеш; в 10 деня отгоре, стомахът ти ще оздравее. Само трахана без никакъв хляб. Сега някои от вас може да ми кажат, че това не е научно. Ненаучните работи за вас са научни за мене. В моите научни работи има на хилядата едно ненаучно. А в ненаучните работи на хората, на десет деветте не са верни, а едно е вярно.

Казвам: Ако в болницата държаха една обективна статистика, да видят, колко на стоте оздравяват, но не само временно. Да се вземе един период от 10 години и да се види, колко души са умрели и колко са оздравели. И според тази статистика, един цяр, ако излекува 99

души, а един умре, той е ефикасен, но ако 99 умрат, а един живее, туй лекарство е изключено.

Казвам сега, не е толкоз въпрос до знанието в света. Онова усилие на учените хора е на място. Туй, което заблуждава учените хора, е посторонна причина. Някой път ученият човек, по причина на някои външни условия, не е господар на научните си открития; той е заставен да измени тогава някои свои становища. Той иска да изнамери нещо, да забогатее, да подобри положението и вследствие на това, влиза в един крив път. По тази причина, онзи химик, който получи някой задушлив газ, или някоя отрова, каква полза ще допринесе? Той с този газ или с тази отрова може да унищожи света. Нищо няма да допринесе. Или, ако някой казва, че еди-кой си орган на тялото трябва да се отреже, за да оздравее човек. Питам: Каква наука е, която реже краката на хората. Човек с отрязан крак, той е наполовина умрял. Ако му отрежат двата крака, питам, защо ще живее? Аз считам наука това, да създаде човешките крака. Когато човек изгуби крак, да не му го режат, но да му създадат нов и по-здрав крак, това е вече наука. Бъдещата наука в туй направление трябва да върви. Човек има известни способности и чудеса може да прави. Известни клетки може да се изработят. Ако сегашните хора може да пренасят кожата от едно място на друго, да поправят човешкия нос, да поправят човешката уста, по същия начин ще могат да поправят и човешките крака. Сега както става присаждането на кожата, това още не е наука. Вземат клетките от гърба и ги присаждат на носа. Не, тия клетки трябва да се развъждат извън организма. Първо кожата да се образува, че тогава да се поправя, където е необходимо. Това е наука. Но да вземат от гърба и да поправят носа, благодарим от такава наука. То е пак наука, но не може да я наречем съвършена наука. Това прилича на сегашните наши присаждания на дървета. Природата не търпи никакво присаждане. Сегашните хора с присаждане на плодните дръвчета, много злини са направили. Не съм против присаждането, но присаждането е разумен акт в природата.

Само разумните хора в природата имат право да присаждат. Ти искаш да морализираш един човек, това е присаждане.

Искаш да му наложиш нов морал. Ако ти си умен човек, не ходи да го поучаваш, да го морализираш. Ще туриш една пъпка, но ще отиде клонът. Казваш: Хората да вярват в Бога. От толкоз хиляди години са вярвали в Бога, но тази вяра не е спасила хората. Питам: Тази вяра има ли място? – Няма място. Ние нямаме една ясна представа за Бога. То е все едно, нас да ни поставят в някое подземие, на хиляда метра под земята и да ни говорят, какво нещо е слънцето. На лампа да се греем. Голяма разлика има между една лампа и слънцето, от което излиза животът. Когато казвате: Аз вярвам в Бога, това ни най-малко не значи нещо. Че вярваш в Бога, това е една човешка идея. Ти вярваш в една идея, но ти да вярваш в Бога, то значи да бъдеш в право отношение със самата реалност. Ти знаеш ли езика на Бога, като вярваш 20 години? Как вярваш? – Ти може ли да идеш при някой земен цар и да не знаеш езика му? Искаш от него нещо и той трябва да те изслуша. Но ти трябва да знаеш езика му, за да те изслуша. Сегашните хора трябва да знаят езика на Бога. Не го ли знаят, каква полза, че по три пъти на ден се молят. Сега аз разглеждам въпроса така. Това е сегашното положение в света, което е допринесло вреда. Ядеш една развалена храна; това не е ядене. Яденето е, да ядеш най-хубавата, здравословна храна. Мозъкът, стомахът, цялото тяло трябва да се развиват правилно. Сега, когато аз ви говоря, нямам намерение да ви налагам нов порядък. Според мене, настоящият порядък произтича от известни причини. Сегашният човешки порядък е в стълкновение с порядъка на живата природа и вследствие на това, се раждат социалните страдания, които имаме. Ние търсим причините там, където не са. Единствената причина за социалните противоречия е, че ние сме в стълкновение с живата природа. Ако мене питат, какво трябва да се прави, ще кажа, че трябва да знаем, какво иска природата от нас. Какво изисква "човещината". Или, ако кажем "Какво иска Бог от нас?", или религията какво изисква,

нека имаме нещо определено. Ние казваме, че това не е право. Да се убие един човек право ли е? Не е право. Ние нямаме право да убиваме един човек, когото не сме създали. Никой не ни е упълномощил. Никой не може да те застави да убиеш. Да говорим истината. Някой наруши някакво държавно нареждане и след туй го убиват. Стражарят казва: Има закон и законът ме упълномощи да те убия. Хубаво, когато един разбойник убие един човек, държавата го преследва. Защо го преследва? Питам: Ако държавата преследва един човек, който е извършил нещо, несъобразно с нейните закони, мислите ли, че природата няма да ви преследва, когато нарушите нейните закони? Тя ще ви преследва. Ако мислите, че в света може да правите каквото искате, това е първото заблуждение. Може да правите всичко онова, което е разумно. В онзи момент, в който нарушите някакъв закон, ред, порядък, вие сте веднага в едно вътрешно стълкновение. Не говоря за общия порядък, но частно някой път не вървят на човека работите. Как вървят хората, то е един индивидуален въпрос, който всеки човек е в състояние да разреши. Казвате: Ако една овца разрешава въпроса за своето съществуване, ако си намира храна да се храни, аз, разумният човек, ще бъда ли толкоз глупав, да не осигуря своя живот? Да, щом човек престане да се храни, той изсъхва и пада, отива под земята, става плячка на разни сили и най-после изгнива. И тази материя, от която той е направен, се разваля.

Казвам сега: Всеки човек, които е пратен на земята, е пратен с известна мисия, при това, неговата мисия, колкото и да е малка, е от значение. Онази причина, която го е турила в света, е имала нещо предвид. Ако беше непотребен, той нямаше да се яви. Тогава, щом се явява, какво трябва да направи? Казва се, че едни са били повикани сутринта, а последните са били повикани вечерта. И на едните, и на другите без разлика, кой работил през деня, кой пръв и кой последен, господарят заплатил по равно. Това на първо място показва, че трябва да се работи. Човек на земята най-първо е дошъл да се учи. На какво именно да се учи? – Най-първата наука, с която човек започва, е

дишането. Втората наука, с която човек започва, е яденето. Дишането и яденето; и третото е мисленето. Ако дишането не е започнало навреме, ако един човек не е роден навреме, ако не е започнал ядене навреме, няма да мисли и от него нищо не може да се очаква. Аз като гледам статистиката, наблюдавам женитбите, виждам, че хората се женят ненавреме. Като гледам порядъка, кога са родени децата, виждам, че всичките хора не са родени навреме и едва на хиляда души намирам един, който приблизително е роден навреме. Ненавреме са родени. Някой път разместват точността на времето. Има една причина, вследствие на която има ненавременно раждане. Дисонансите, които съществуват в обществото, се дължат също на ненавреме сторени неща. После хората мислят, че може да поправят света. Светът може да се поправи, само когато женитбата е станала навреме, когато децата се раждат навреме и се отглеждат навреме. Това е велик закон. После, между разните хора има известно съотношение. Двама души, които вие ги жените, най-първо трябва да ги претеглите. Чудни са хората, ако един мъж тежи 90 килограма, една жена 50 килограма, да се не женят. Ако един мъж е 190 см висок, а жената 150, да се не женят, нищо повече. Всякога би трябвало да има известно съотношение между височината на мъжа и жената, както и между теглото. Мъжът и жената приблизително трябва да бъдат равни. Жената трябва да бъде с половин сантиметър по-ниска от него. Щом е по-висока от мъжа си, тя ще обича да му заповядва. Щом мъжът е по-висок от жената, той ще й заповядва. При туй, не само височината, но аз гледам широчината на техните рамене. Тази широчина не е нещо произволно; и то е един разумен акт. Ако жената има по-широки рамене, тя ще заповядва на мъжа, ако на мъжа раменете са по-широки, той ще заповядва. Вие сега сте родени с тесни рамене, а имате желание да заповядвате. Вие сте болен, искате да работите. Сега, аз искам да говоря на здрави хора, на болните хора ще говорим за лекар, за лекарства, за пухени възглавници, за памука, за това, за онова, за хубаво ядене, за слуги и слугини, за

прислужници. Но когато тия хора излязат из болницата, за какво ще говорим? Срещам някой познат, който казва: Здрав съм, а говори за лекарства. Не, той е болен, в болницата е. Ако каже: "служба нямам", значи, болен е. – Няма никакви убеждения. – Болен е. – Не мога де се уча. – Болен е. – Не мога да работя. – Болен е. – Животът за мене няма смисъл. - Болен е този човек, на здравия човек животът е осмислен. Той е господар и на парите, и на условията, той е господар на всичко в света. Той не е човек на насилието, но е човек на реда и на порядъка. Той разбира откъде трябва да започне. За да бъде господар някой, той трябва да знае, откъде да започне – да възпитава първо себе си. Дори и учените хора не знаят това. Те не знаят откъде да започнат. В старо време са започвали от сърцето, в по-новите времена започват от главата. Това е много общо казано. От коя страна на главата трябва да се започне? На челото има три етажа. В най-горния етаж живеят най-възвишените същества. В средния живеят ангелите, а в третия етаж живеят хората. Под третия етаж живеят животните. Ако хората започнат да заповядват на втория и първия етаж, питам: Какъв ще бъде този свят? Питам, ако един професор чака учениците да го ръководят, каква лекция ще държи? Питам: Той професор ли е?

Тогава има три неща, които трябва да знаете. Ангелският свят седи в паметта, седи във времето, седи в пространството, седи в тона. Ако ти не си музикален, ако ти не познаваш времето, ако ти нямаш памет, ти нямаш никакво съобщение с този свят, никаква светлина не може да имаш. Когато наблюдаваш живота и простите, обективни работи те занимават, това са човешките работи; долния етаж, до веждите. Всички усилия, които човек прави, за да живее в материалния свят, идват от тези центрове на обективния ум. Човешките работи никога не може да оправят света. След туй иде вече ангелският, духовният етаж – да сравняваш нещата и да разсъждаваш върху тях. Да умееш да сравняваш и оценяваш нещата. Да мислиш и да запаметяваш, да знаеш всяко нещо, защо е създадено. Развити ли са центровете на духовното поле, тогава ще

знаеш причините на нещата – защо това става така, а не иначе. Божествен свят, ангелски и човешки свят - това са сили, без които не може да говорим за човешки ум. И ако ти не познаваш съотношенията, които съществуват между тези сили, които функционират, твоят ум ще се обърка. Някой казва: Паметта ми е слаба. - Отслабнал е ангелският свят. Някой казва: Не мога да помня формите. - Човешкият свят е отслабнал. Не познаваш цветовете. - Объркан е човешкият свят. Тежестта не мога да определям. – Човешкият свят не е в ред. Нямам ред, не съм точен, не мога да смятам. – Човешкият свят е причината; обективният ум не е развит. Щом е въпрос за музикалността, ще минеш в по-горна фаза. Аз не малко наблюдения съм правил върху човешкия мозък. Има известни нерви, на които учените хора не обръщат внимание. Това са тъй наречените "бели нишки". Когато те отсъстват, съзнанието на такива хора е по-слабо. В предната част на челото, те са възприематели на разумната страна на природата. Природата има разумна страна. Само по това, как е устроено едно чело, може да познаеш - умен ли е или не даден човек. Ще видиш как възприема нещата от природата. Челата не са еднакво построени. Някои не възприемат почти нищо, а някои възприемат почти всичко и го обработват. Някои хора са математици, знаят да смятат, но не могат да направят една аналогия. Може механически да смятат, но какво отношение има едно число в живата природа, какъв смисъл и значение има, нищо не разбират и казват: този въпрос не е наша работа. Човек, който мисли, в него едновременно трябва да функционират и трите свята. Човешкият свят е най-ниското състояние на съзнанието. Ангелският свят е свят на ония напреднали, разумни същества, които са близко до Бога – причина на всички неща в света. Човек е свързан в даден момент с всички светове, значи не трябва да мисли за Бога, че е нещо непостижимо. Бог е нещо постижимо, в едно отношение. Щом ти си във връзка с Бога, даже да не знаеш това, ще усетиш една светлина. Ти никога няма да го знаеш, но ще усетиш една светлина в себе си,

ще си радостен, спокоен, самостоятелен, нищо отвън не ще е в състояние да те раздразни. Ще знаеш, че нещата стават така, както са определени. Но, за да мисли така, човек непременно трябва да има знание и вяра. В това отношение, Божественото знание предшества нашата вяра. Ние вярваме в знанието, в онова което е определено, преди да сме го повярвали. Не нашето знание ще определи вярата. Следователно, ние ще базираме вярата си върху знанието на съществата, които са живели преди нас и разбират тия закони. Виждаме, детето вярва в майка си. Ученикът вярва в учителя си. Ако се съмняваме, ще се уплашим и няма да разбираме природата. Ако стане земетресение и не разбираме как е устроен светът или пък, ако дойде дъжд, вятър и ние се уплашим. Че какво от това. Най-хубавото нещо на света е вятъра. Вие благодарете, че има вятър. – Ама много пече слънцето. - Много добре, от печенето иде животът. Има някъде земетресение. Земетресението е от грамадна полза за земята. При земетресението се развива такава голяма енергия, че ако хората можеха да я използват, щяха за хиляди години да имат складирана енергия в огромни количества. Сега тази енергия отива в пространството. Разумният свят иска да накара хората да мислят, а те се плашат. Сега ще обясня как стават земетресенията. Отдолу, в центъра на земята, има учени хора, те пращат енергията. – В центъра на земята няма ли огън? – Има учени хора, които живеят в огъня, както ние живеем във въздуха и колкото по-голям е огънят, по-добре. Сега какво ще кажете вие, според вашите схващания? Вие се учите да живеете в малък огън. Ако престане вашият огън, ще сте мъртви. Вие живеете, докато вашият огън е в тялото. Онези, които живеят в центъра на земята казват, че там са при 4-5 хиляди градуса топлина. Научно, засега не може да се измери, не може и да се твърди, но се допуска. Аз казах преди време, че на слънцето има 10 хиляди градуса, а на места има 35 милиона градуса, а някои учени хора сега доказват, че в центъра на слънцето има 400 милиона градуса. Това значи, че материята там е рядка. Има цяла теория за създаването на света. Може

да четете за първоначалния етер, от който е създаден света. Има центрове на този етер, към които се стремят известни течения и от всеки център отгоре се образува светлината, образува се и топлината. Тези неща са мъчни за обяснение и за разбиране. Този етер не съществува вън от нас. Целият човек е направен само от етер. Ако човек разбира строежа на своето тяло, той ще разбере строежа и на цялата вселена.

Ако вие искате да знаете, всички тези тела, които съществуват във вселената, у човека ги има в миниатюр. Всичките звезди ги има в човешкия организъм. Същите орбити, същите разстояния спазват. Не само това, но и всички мъглявини; и те съществуват в организма. Съотношение има. Затуй наричат човека "микрокосмос". Цяла една система, която вие трябва да изучавате. Ако вие не разберете малката вселена в себе си, не може да имате разбиране за големия макрокосмос, дето телата се развиват в своя естествен и нормален път. Човек, някой път като не може да разбере някои работи, се обезверява, а въпросът е, само да разбере своята вселена. Туй, разумното в света, има отношение към нас. То има желание да осмисли нашия живот, да ни направи да бъдем ученици и да бъдем сработници в живота, да живеем, да се ползваме от благата, които то ни дава. Туй същество, което ни е пратило на земята, то не иска ние да страдаме, то не иска ние да боледуваме, то не иска ние да умираме, то не иска да ни затварят. Това не е в неговата програма. Тия работи са посторонни. Те отпосле са дошли и ние сами се мъчим. Ние се мъчим от сегашния порядък. Какво трябва да правим? Преди години, дойде една жена при мене, оплаква се от мъжа си. Казвам: Защо се оплакваш, нали го взе по любов? – Взех го, но сега той не живее по любов. – Тогава напусни го. – Няма кой да ме гледа. Ако няма кой да те гледа, тогава слугувай му. Ако искаш свобода, тогава дай свобода на мъжа си. Кажи му: Понеже аз не мога да ти слугувам, както трябва, правя те нещастен, ти ще си намериш друга жена, по-хубава от мене, моля, освободи ме. Тя казва: Не може ли да се помолиш да се измени положението? Чудни

са хората! Защо иска да ме застави тя да се моля за него. Казвам: Хубаво, какво ще ми дадеш? Ти обещаваш ли, че като родиш децата, ще ги посветиш на Бога? Мъжът ти и ти, да предадете богатството си, и да тръгнете по Бога? – Защо Господ иска такива работи от мене? Не ги иска Господ, аз ги искам. Ти намираш, че моето искане е неестествено. Права си. Но и аз намирам, че твоето искане е неестествено. Откъде-накъде аз ще се моля за тебе? Тебе ти скимнало да се жениш, а аз сега да се моля за тебе, да изменя този мъж. То е все едно, овцете да ме молят, да направя вълкът да се измени, да не е вълк. И десет пъти да се моля, вълкът ще остане пак вълк. По-лесно бих научил овцата да бяга повече, отколкото да направя вълка да не яде овце. Аз мога да я забавлявам, да кажа, че имам такава наука, че като духна само, ще стане всичко така, както желая, но туй в живота няма да стане, то е лъжа. Казвам: Краката ти да са дълги или да имаш силни рога, че като дойде вълкът, като го мушнеш да познае, че има пред себе си герой, готов да се бори.

Сега казвате, че Христос е дошъл в света и искате Той да спаси човечеството. Той дойде да открие един велик закон, отношението на хората към Бога. Христос казва: Ти трябва да знаеш като човек какъв си. Каква е твоята длъжност. После трябва да знаеш средата, в която се движиш, каква е. Тази среда какво иска? Трябва да знаеш, че не си господар на средата. Средата за нас са ангелите. Те са господари на положението и после трябва да знаеш, че господар на тази среда е Бог. Външните условия се регулират от ангелите. Чудни са съвременните учени хора. Цялото растително царство е под контрола на ангелите. Цялото животинско царство е под контрола на още по-висши същества. Питам: Щом нашият живот напълно зависи от растенията, въздухът, водата, а те също са под контрола на разумни същества, защо някои искат да бъдат господари? Този въздух, който дишаш, той е резултат на разумни същества; ако ти не си в съгласие, те ще те изхвърлят и ти не можеш да дишаш. Ако съгрешиш против техния закон, ти ше умреш от белодробна туберкулоза, от охтика. Ако

ти не разбираш свойствата на течните вещества, ти ще умреш от глад. Ако ти не знаеш правилно да мислиш, ще стане втвърдяване на мозъка и ти ще страдаш от неврастения. Целият съвременен свят е в пълна дисхармония. Ние имаме едно учение и не сме в съгласие с него, нито помежду си. Най-първо трябва да турим в своя мозък правите мисли. Никакви отрицателни мисли не трябва да функционират. В дълбочината на нашия ум трябва да функционират правите мисли, а в сърцето ни трябва да функционират най-хубавите желания. Когато ти дишаш, трябва да имаш най-хубавото разположение. Ако твоята душа е изпълнена със съмнения, подозрения, омраза към този, към онзи, ти се тровиш, ти не може да дишаш правилно. Кръвообращението няма да става правилно. Ако ти не постъпваш правилно, яденето няма да бъде на място. Сега има много пособия, дадени за хигиена, какво трябва да се яде. Не е в многото ядене. Преди потопа имаше много големи животни, мамути, имаше много учени, философи, адепти, но всички измряха все от глад и от студ. Не можаха да се справят със своята прехрана, от студ и глад измряха. Много грамадни растения имаше тогава, сегашните растения не са нищо в сравнение с онова, което са били. Но те не можаха да се справят с климатичните условия. От сегашните хора ще останат само онези, които могат да се справят със сегашните условия, а другите, по същия закон, както грамадните растения и мамутите, ще трябва да напуснат земята. Тогава вие ще запитате - къде ще бъдат те? В природата има един закон. Големите хора, тя ги е турила да слугуват на малките. Та сега, големите животни, които измряха, са учители на животните. Учат ги на хигиена. Малко да ядат, да спазват условията, да не би да остане някакъв излишък. И при това казват: Приспособявайте се, че като стане някаква пертурбация, да може лесно да се нагаждате. Като говоря за животните, разбирам човека, във всевъзможните състояния на своето съзнание. Човек някой път се намира в съзнанието на животно, по животински разсъждава. Не по човешки и по Бога. Той трябва да разбира причините и последствията

в света. Той не е дошъл за удоволствия на земята, а е дошъл да се учи. После, той не е дошъл да прави къщи грамадни. Той е дошъл да създаде едно тяло, да има мускули, че като го погледнеш, да ти е приятно. Човек е една красива архитектура. Тялото е една хубава къща. Не трябва да бъде хилаво. Аз бих предпочел едно хубаво здраво тяло, добре устроено, една глава добре устроена. Рядко има хубави глави. Ще ме извините. С тия глави нищо не можете да направите. Природата какво иска от нас? Природата много иска. И това е важно, не аз какво искам. Какъв трябва да бъде размерът на човешката глава? Дробовете какви трябва да бъдат. Стомахът какъв трябва да бъде. Всичко туй си има мерки. При момата, която се жени, се явяват 10 кандидати. Казвам: Ти проучи ли физиономията им, тяхното тяло, техния ум? Тя казва - проучих. После се ожени, роди дете и то умре. Тя плаче. – Защо плачеш? Нали казваше, че много знаеш. Като дойдат тия, учените хора, малко отложете женитбата. Научете се първо как да раждате деца; а сега всяка млада мома ще каже: Момъкът беше много красив и аз, да не го изпусна, ожених се. Лъжете се. Момъкът е огън. Като се ожени за една мома, ще изгори момата. И момата е огън. Като се ожени за нея, момъкът ще изгори. Хората са огън един за друг. Ако моите думи не са верни, кажете ми, кои хора не са горели в огъня на любовта? Че двама души да живеят по любов, то е най-красивото нещо. Тук онзи ден дойде един млад момък, оженил се и има две деца. Уволнили го от служба и казва: Какво да правя? Тия деца ще умрат гладни, работа не мога да намеря, един месец търся, да ме назначат на служба. Какво да правя? Казвам: По-напред трябваше да ме питаш. Сега ще вземеш мотиката и ще идеш да работиш. Каквато и работа да намериш, дръж.

Той искаше да ми каже тъй: не може ли да се помолиш за мене. Аз обичам да се моля за хората, преди да са се оженили. Аз се моля за хората, преди да са умрели. Като умрат, никак не се моля за тях. В църквата сега се молят за умрелите, но аз никак не се моля за тях. Онзи Бог, в когото аз вярвам, не е Бог на умрелите, но Бог на живите.

Казвам: Преди да ми кажеш, много пъти се молих за тебе, но понеже не ме слушаш, затова сега страдаш. Той мисли, че сега трябва да се моля за него.

Да дойдем до въпроса: Не, че не трябва женене. Трябва женене, но не за всеки. Вие казвате, при сегашните социални кризи, при тази беднотия, какво ще стане с нас? Ако разбирате законите, те не трябва да ви смущават. Богатият човек, който прави едно здание, той има една добра мисъл. Той иска да го покрие, да го завърши, друго не го интересува. Този човек ще направи една къща, много разумно. Ако в света стават промени, това е за добро. От нашето неразбиране, по някой път може да се уплашим, някой път може да страдаме, да боледуваме. Болестта не е лош предвестник, тя показва, че разумните същества са дошли със своите чукове и ти трябва да бъдеш готов, и каквото съборят, да не правиш въпрос. Те казват: Тази страна трябва да се събори. Ти казваш: Отложете туй събаряне за идущата година. Друг пък ще каже: започни още днес, тогава господарят ще те наеме, да работиш на лозето и като се върнеш вечерта, ще приемеш своята заплата. Ние седим и заповядваме на Господа: "Господи, да ми пратиш добър мъж" – казва жената- "Господи, да ми пратиш добра жена" - казва мъжът. Майката казва: Господи, да ми пратиш добри деца. Чиновникът казва: Господи, да ме назначат на хубава служба. Ние заповядваме - Господ да свърши това, онова. Това е старото вярване. Нищо не се постига така. Така не се говори на Господа. Господ не те е пратил за министър-председател на България. Господ не те е пратил, да бъдеш владика в света. Господ не те е пратил нито за професор, нито за чиновник. Това са човешки работи. В реда на човешките работи е това. Но те не са Божествени работи. Те са неща, които разединяват. Като човешки порядък са на място. Но не считайте, че са Божествени, узаконени работи. Ти, като останеш в този порядък, ще нарушиш Божията любов. Двама братя във Варна – единият полковник, другият редови; един ден минава редовият и не отдава чест на брата си - полковник. Той му казва: – Войник, как

смееш да не ми отдаваш чест? Другият отговаря: Нали си ми брат. – Няма брат! И полковникът го арестувал, че не му козирувал. Какво ще стане, ако братът вдигне ръка? Сега единият брат криво разбира и другият криво разбира. Единият мисли, че е полковник, другия мисли, че е брат. Прав е, по човешки е прав. А пък другият мисли, че той е брат и братът всичко трябва да отстъпи. И той е прав, но два порядъка се събрали на едно място. Полковникът казва - Ела, войник! Защо не отдаваш чест? Войникът отдава чест, а братът не отдава чест. Какво отдава братът? Братът отдава любов. Войникът козирува, а братът, когато се давиш в реката, ще те извади. Така козирува той. Казва: Радвам се, че ти си жив и здрав.

Казвам сега, трябва един нов начин за прочистване. Вие сте достигнали до една фаза. У вас, които ме слушате, желая да се образува една чиста среда, дето да става едно отражение на Божествените мисли; защото, ако не влезете във връзка с Божествения свят, става прекъсване, капакът ту се отваря, ту се затваря и светлината ту се прекъсва, ту идва. Питам: Какво ще бъде положението? Не ви трябват капаци, нека светлината постоянно тече. Първото нещо, щом вие се съмнявате, вашият живот се обезсмисля. Питам: Онези от вас, които се съмнявате, каква причина има за съмнението? Например, ако в моето говорене има нещо, което да ви заблуди, или имам личен обект, тогава никаква философия няма в моето говорене. Или искам да спечеля повече пари, или искам да взема нещо от вас. Казвам на един болен: Ако ми дадеш 4-5 хиляди лева, в една седмица ще те излекувам. Болните са твърде лековерни. Даде парите, мине седмица, две, три, четири – не оздравява. Тогава казвам: Слушай, ти не си спазвал моите правила - по колко лъжички вземаше на ден? – По три. – Криво си ме разбрал, аз казвам по 5 лъжички. Ще дадеш още две хиляди лева. Вторият път пак го питам: По колко лъжички вземаш? – По пет. Не, по 9 лъжички ще вземаш. И затова, аз ще туря латински думи, да не разбират. Т.В.С. Трябва човек да разбира. Питам: След като взема 10 или 20 хиляди лева, какво ще

стане? Аз ще забогатея, но пред себе си, в своето съзнание като лекар, аз губя своето достойнство. Всяка погрешка има отрицателно въздействие върху човека. Щом човек започне да губи вяра в себе си, спира се неговият прогрес. До тогава, докато имаш вяра в себе си, на тебе ти е приятно. В деня, в които започнеш да се съмняваш, изгубваш мирът си. Не трябва да допущаш никакви погрешки в себе си, не по буква, но всяка погрешка трябва да коригираш, да бъдеш изправен пред себе си. Ти казваш, това не трябва да се поправя. Аз не съм за онзи порядък на нещата, хората да бъдат като овце, но според мене, трябва да бъдат смели и решителни. Ще говориш, речта ти трябва да бъде пламенна, от цяло сърце и душа да говориш. Пламенно, но не и грубо. Отива един просяк при един проповедник, който бил сприхав. Иска му 10 хиляди долара и му казва: Трябват ми 10 хиляди. – Това са много пари. – Ти си богат човек. Казва му и една обидна дума. Проповедникът го удря в носа, поваля го на земята, разкървява носът му. След туй му помага да се измие, поканва го в дома си, на обяд и му дава една банкнота от 10 долара. Като излиза, просякът казва: Наби ме, но и пари ми даде. Защо го бие? Защото не знае как да приказва. Защо му даде парите? – Той поиска тези пари от мене и за да не изгуби вяра в Бога, че съм богат човек, давам му. Той не иска да изгуби вярата в себе си. Ако му кажа, че не мога да дам 10 долара, ще се усъмни. Но такива проповедници, на 9 хиляди се среща един. Вие казвате: Да попаднете на такъв проповедник, да ви набие и повече, но да ви даде 10 долара.

В природата, където и да сте, трябва да знаете как да приказвате. Тя ще ви набие, ако не знаете как да говорите и пак ще ви даде това, което искате. И тогава ще се запиташ: Защо ме би? Защото не знаете как да приказвате. – Защо ми даде всичко туй? – Защото е добра и богата. В Бога има едно качество. Каквото искате от Него, ще ви го даде. Казваш: Ами ако поискам целия свят? – И целия свят ще ви даде. Но ще го тури на гърба ви. Каквото искате ще ви даде, ще го тури на гърба ви и ако може да го носите, ще ви го даде. Това е

пробният камък. Бог е в състояние, всичко, което искате, да ви даде, но трябва да го носите на гърба си. Ако можете да го носите, искайте каквото искате. Някой казва, защо Господ постъпва спрямо нас така, спрямо други – друго яче. Към всеки човек Господ постъпва според неговите разбирания, според неговото съзнание. Условията, които Той дава на един богаташ са, за да го изпита. Едни ще бъдат богати, а други сиромаси; да имат понятие за сиромашията, но всичко се дава за урок. Вие сте мъже и жени, имате деца, от Негово гледище, каквато и служба да заемате, все ще ви изпита. Като жена, знае ли да ражда деца. Като мъж, как ще се отнася с жена си, ще я обича ли. Даденият изпит не го ли решите както трябва, ще изгубите своето сегашно положение. Сегашните жени, ако не изпълнят службата, тогава няма да бъдат ни жени, ни мъже. Какво ще бъдат? Един глас мъжки ли е или женски? Ами първата клетка - мъжка ли е или женска? Клетката се дели на две. После се дели на 4, на 8. Ние имаме специфично понятие за мъжа. Под думата "мъж" разбираме човек, който иска да се жени за жена си. Той е един страхливец. Онзи е мъж, който мисли. Че ти се жениш, Господ те опитва, как ще се отнасяш с жена си. Жената е човек, който има утроба, който знае да ражда. Всеки, който знае да ражда, е жена. Който е забравил да ражда, е мъж сега. Който знае да заповядва, е мъж. Който знае да се подчинява, е жена. Мъжът трябва да мисли, жената трябва да чувства. И тогава ще си разменят: каквото мисли жената, това да са чувствата на мъжа. И така, мъжът да мисли с чувствата на жената, тогава ще има съотношение. Мъжът и жената не може да мислят едно и също нещо. Тогава, за Бога, ние трябва да имаме едно правилно понятие. Ние трябва да мислим за Бога като за същество, което всичко дава и от което всичко зависи в света. Всичкото настояще, всичкото бъдеще зависи от Него. Каквото е настоящето ви отношение към Бога, такова ще бъде и за в бъдеще. Някой казва: Аз не вярвам в Бога. Или друг казва, че никакъв Господ не познава. Някого от Господа не го е страх, а от куче го е страх, от мечка го е страх. Това са все професори, от които се страхувате.

Благородството на човека е да вярва в онова, разумното Същество. Когато дойде у вас благоразумното, старият ред и порядък ще си отидат. И Божественият ред и порядък трябва да се внесе в нас. Аз казвам тогава: И обществената безопасност е в нас. Моята обществена безопасност каква е? В главата ми - цяла камара. Българската камара колко души има? – 400 души. – 400 души са и в Съединените щати. Партии има в човека. Човек е представител, за него гласуват. Ти се бориш за нещо. В тебе работи известна мисъл, гласува камарата. Направят един закон, работата се урежда, ти казваш: Аз се убедих в това. Твоето убеждение е прекрасно, но не си само ти, който мислиш. Много фактори има в тебе, които са "за", но докато твоята мисъл се реализира, трябва да се подпишат всички същества, свързани с тебе, плюс всичките хора по лицето на земята. Мисълта трябва да мине през съзнанията на много разумни същества и най-после се прокарва на земята. В 15-ти стих на посочената глава от Матея, Христос казва, да не се месим в чужди работи, нито в неговите работи. Ако те онеправдават, може да си недоволен, но от моето благоволение към другите, какво ти става на тебе? Кой от вас е доволен от настоящия порядък на нещата? Ти казваш: Този човек нито е работил, нито се е молил, а къща има, деца има. Аз съм един религиозен човек – нищо повече нямам. Ти не си роден религиозен, отпосле си станал религиозен. Проповядваха ти, че от това трябва да се отречеш, от онова.

Та, правата мисъл, която остава в ума, е следната: Стремете се към онова чисто знание, което имате за себе си. Направете и един опит, да имате доверие в знанието си. Имате едно малко разстройство на стомаха - употребете вашето знание. Вашият крак ви боли - употребете знанието си. И след туй, ако вашето знание не помогне, употребете знанието на ангелите. Ако знанието на ангелите не помогне, употребете знанието на Бога. Ако и то не помогне, трябва да знаете, че нямате връзка с тях. Защото в Писанието се казва: "Потърсете ме в ден скръбен." Също – "Отхвърлете греховете,

заблуждението, всички тия работи и когато ме потърсите с всичкото си сърце, ще ме намерите." Подразбира се, човек да остави всички стари възгледи настрана и да приеме новото. Сега сте в света и трябва да имате постижения. Аз не съм за това, да идете в манастир. Не съм и за специфичното влияние. Не съм да напуснете мъжа си. Не съм да не раждате деца. Аз съм против да раждате деца, които ще умрат. Не се жени за мъж, който ще те остави. Не се захващай за служба, от която ще те уволнят. Не се моли за човек, който няма да те послуша. Не ходи на извор, дето няма да пиеш вода. Не отивай да шеташ, дето може да те изпъдят. Иди там, дето ще те приемат добре. Когато започнеш една работа, свърши я както трябва.

Та казвам на вас, имайте една по-благородна, възвишена идея за Бога, да го опитате. Да можете да живеете по нов начин, да кажете: Да бъдем едно с Тебе. Да работим тъй, както Ти работиш. Да бъдем носители на онова учение, което Ти си проектирал в света. Тогава животът има смисъл, тогава думите ще бъдат благословени. Понеже всичко в живата природа работи за постижението на Божествения план. И той ще се постигне, когато и да е. При сегашните условия, щом се качите на парахода, аз ще ви кажа да си вземете спасителен пояс. Ако параходът не потъне, спечелен е поясът. Американските хотели са на по 10-20 етажа. Като ви покажат леглото, ще ви покажат след това едно дебело въже, обвито, с което да си послужите, при случай на пожар. След туй, ще ви покажат някой изходен пункт, от дето да бягате. Ако сте страхливи, едва ли ще спите дълбоко. Цялата нощ въжето ще се върти в ума ви. На мнозина съм казвал, в такъв висок хотел да не спят. На първия етаж може, лесно ще изскочиш. Щом имаш висока идея, съградена като американския хотел, въже има. Ако не успее идеята, въже имаш, ще излезеш. Имаше един българин, от Еленско, много набожен човек, мислеше, че Господ го слуша, искаше да мине през Търново с кандилница. Мислеше, че има оригинална идея. Един ден минава село Беброво, там имало една голяма биволица. Хваща той биволицата за рогата и й казва: "В името

на Господа Исуса Христа, да мълчиш!" Като я хванал за рогата, биволицата излязла по-силна от него и го поваля на земята. Едвам го спасили. Ако лошите условия вас ви тъпчат, биволицата е по-силна от вас. Това казвам на младите ученици, на тях им приведох една слаба страна. Мечката, като я хванеш за пъпа, ляга на гърба си. Лошите условия имат гръб. Лошите условия дръжте за пъпа и ще се уреди работата. "Всички са звани, малцина са избрани." Всеки, който е призван и се учи добре, той е избран. Който разбира, носи Божието благословение, такъв е вътрешният закон.

37 беседа, държана от Учителя, на 26 юни 1932 г., София – Изгрев.

ТВОРИТЕЛИ НА СЛОВОТО

Ще прочета първата глава на Съборното послание на Яков. Първите стихове ще оставя вие да прочетете у дома си. Аз ще взема част от 22-ри стих: „Бъдете творители на Словото."

Има една склонност в човешката душа да разрешава всички въпроси по лесния път. От хиляди години, от самото начало до сега хората все бързат да разрешават по един много лесен път въпросите си, но се случва точно обратното. Лесният път е мъчен и мъчният път е лесен път. Съвременният живот в своята целокупност, както сега се изявява е една задача с много противоречия, с добро и зло. Всичко това е една задача, която трябва да се разреши. Уж всяко нещо е на мястото си. Но всичко произтича от факта,че нещата не са турени както трябва. Там е злото. Вие може да си дадете друго, трето разрешение, вие може един въпрос да го разрешавате по един начин, а хората по съвсем друг начин да го разрешават. Войните, които са ставали са един социален акт за разрешаване, една социална задача. Споровете в един дом са задачи за разрешаване. В учения свят споровете, това са методи и начини за разрешаване. Хората имат право да избират какъвто и да е метод за разрешаването на съвременните Въпроси. Но за методите, които употребяват, същевременно ще платят.

Сега някой пита, защо светът е така създаден. Това не е умен въпрос. Така не се пита. На учения човек, ако му напишете едно число от 1 до 10, той знае какво нещо е числото. От 1 до 10 това е цяла една философия, цяла наука на числата. Учени са били кабалистите от древността. И индуските йоги са били кабалисти. За тях са достатъчни 10 числа, с тях работят, с тях обясняват всичко. Не че всичко успяват да обяснят, но туй което може да се обясни със символите, с числата и буквите го обясняват. Появяването на света

може така да се обясни. Според древните философи светът е създаден така. И според теорията на Питагора, светът е създаден от нашите числа. Числата са живи единици. Всички разумни същества в света съставят единици на творческата природа. Следователно всеки човек е като единица, която играе Важна роля и затова трябва да разбирате Вътрешния смисъл на единицата. Една единица е човекът, съставен от милиарди малки частици; между тези малки частици, които също са разумни, има известни отношения. Туй се нарича дроб, проста или сложна дроб. Когато се каже, една десета, една хилядна, една милионна, една милиардна част от човека, да знаеш от коя част на организма е Взета тази частица. Сега разбира се, това са гимнастически упражнения за ума. Когато някой гимнастик се упражнява, той иска да направи едно упражнение, да учуди зрителите. След като си видял едно отлично упражнение, какво си придобил? Разправяше ми един познат, бил на цирк с някой господин и там друг господин правил номер. Турил една жена до една черна дъска и от 10 метра разстояние започнал да хвърля ножове, до едното й ухо, до другото, отгоре над главата, 12 ножа хвърлил около главата. На всички сърцата се свили, а той с голямо спокойствие хвърля ножовете. И моят познат ми казваше: " Оттам насетне реших да не ходя на цирк. Реших втори път да не гледам такова нещо. Сви ми се сърцето. Като че този нож може да се забие някъде в мене."

Всички ние искаме да живеем в едно общество на ангели, на хора светии. Това е едната страна. Не е въпросът всичките хора да бъдат добри, а ние какви трябва да бъдем, това е въпросът. Този въпрос ние го изключваме. Ние мислим, като че ние сме последните добри хора, като че светът има да се оправя, а не ние. Понеже светът е създаден от единици от живи същества, доброто общество зависи от ония единици, които съставят света. Каквито са живите единици, такова е и обществото, такъв е и народът. Всеки един човек включва качествата на цялото човечество в себе си. Туй, което цялото човечество може да допринесе, един ден трябва да стане достояние на всяка личност, на

всеки един човек. Това е велика задача. Някой иска блаженство в света. Блаженство! Физическо блаженство не съществува. Блаженството, това е разбиране, това е отношение на разумните души. Онова което те радва, кое е? Онзи, който те обича е който те радва. Но щом ти пожелаеш в душата си, че трябва само тебе да обича този човек или Бог, ти туряш един облак, едно ограничение на своя ум.

Сега, за изяснение давам един малък разказ как Господ създал пчелите и как създал мравите. Решил Господ да създаде света и видял, че мравите и пчелите са един важен фактор в него. Мислил какво да им даде, къде да ги постави, за да даде един образец на хората, за своего рода културен народ. Вика Той пчелите, дал им всичките свои блага със задача да идат и да ги раздадат на света;Тъй да ги раздадат, че всичките хора да бъдат доволни. Тия блага били в течно състояние. Те ги носили на главите си. Хората гледали – някои влизали, други излизали. Питат, какво носите? – Трябва да изнесем благата. А като се върнали пчелите при Господа едва половината от благата били раздадени. Господ решава, че пчелите не са в състояние да раздадат благата. Не са били много умни. Пчелите имат едно разбиране, едно учение – да събират, не са се научили да раздават. Тогава Господ им дал друга служба. Направил прашец и го напрашил на цветята. Благата, които някога пчелите носили, сега били напрашени и те събират по малко прашец от всяко цвете, пречистват го и го правят на мед. Колко години ще минат докато пречистят всичките блага, които са били напрашени, не знаем. След като свършат тази работа те няма да бъдат вече пчели.

След това Господ повикал мравите, казал така: "На всяка врата ще ходите, ще хлопате, няма да оставите нито една врата неотворена и ще раздавате." Мравите отишли, похлопали веднъж, дваж, никой не излиза, върнали се вечерта и казали, че едва една трета раздали от всичките блага. Много трудна работа, казват, хлопаш, хлопаш, чуваш един глас "кой хлопа? ", после никой не отваря." Тогава Господ казал

на мравите: "Не знаете да раздавате Божиите блага." Затуй и на тях дал да събират. Да се научат на изкуството как да се отварят пред тях вратите. Затова сега мравите ходят дето не ги караш, и всичко задигат. И така, хлопат по веднъж, по дваж пъти, изпъждат ги, те пак хлопат. Сто пъти да похлопат, ще ги изпъдят и те пак ще влязат, ще задигнат нещичко и ще го носят със себе си. Те за себе си знаят много добре как да се уреждат. Казвам: това се случва и с човека. Аз виждам пчелите в сърдечния живот на човека, а мравите, това е физическият живот. Два фактора, които са останали неразрешени в човека, той не знае как да ги разреши. Бог по същия начин го е пратил в света да оценява благата, да разбере онзи велик закон. който е вложен в живота – даването. Човек не е още това, което трябва да бъде. Ако човек трябва да се задоволи само със сегашния живот, неговото съществуване е жалко. Ако той като една мравя или една пчела се задоволи със своя обикновен живот, няма никакъв смисъл. Растенето, развитието – това е смисълът на живота, това е реализирането на живота. Не само да се изучава живота от книги и картини, но той трябва да се опита, да се реализира. Всеки един човек трябва да расте, да приеме пълния живот в себе си. Единственото благо, единственото най-велико благо, което съществува, то е животът. Сега този живот е представен под много форми. Учените хора го представят в науката. Религиозните хора го представят в лицето на Бога, в неговите хиляди форми. Но нито един от тях не е дал метод, по който ние можем да намерим тази велика Истина. Няма човек в света, който може да ни покаже как можем да намерим истината. Обаче всеки един човек може да покаже пътя, дори някой може да ви заведе до някой планински извор. Но за да опитате извора, за да имате истинско понятие за водата, вие сами трябва да я вкусите. Този, който пие, може да ви каже, че тя е кристална, лечебна. Но ако вие сами не опитате, няма да имате реално понятие за сладчината на водата. Следователно, ние можем да разглеждаме живота и казваме какъв е животът на другите хора. Животът на другите хора е реален за нас

дотолкова, доколкото ние сме опитали нашия живот. Животът на другите хора е реален за мен дотолкова, доколкото аз съм опитал моя живот. Понеже животът има едно и също произхождение, казвам: онова което сега смущава хората е, че те искат да се осигурят. Всеки иска да се осигури. Осигуровката е едно отлично качество. Този стремеж не е лош, да се осигури човек. Как? Човек иска да бъде умен, но трябва да знае как да придобива ума и как се развиват способностите. Способностите растат и се развиват. Условията се дават, а способностите трябва да се развиват. Човек може да е даровит музикант може да е даровит земеделец или даровит философ, но ако той не работи над себе си, всички тия дарби ще останат в едно затворено положение. Казвам: съществува една философия в живота. Някой се спира и казва тъй: какво ни ползва нас, ако ние изучаваме известна страна на живота, а нямаме резултати. Но аз задавам другия въпрос: какво ще придобием, ако не използваме условията? Аз ви давам едно обяснение. Онази малката мома, която е куца, грозна и навсякъде е подритвана, никъде не я приемат, ходи, скита, среща някого на пътя и той и казва: Вярваш ли, че аз мога да направя твоя живот щастлив, да ти дам това, за което твоето сърце копнее? И в какво именно седи това? Да ѝ възвърне красотата, да ѝ възвърне здравето от което се нуждае. Ако ѝ създаде отлично тяло, отличен образ, даде ѝ подтик на ума, на сърцето, тогава тази мома ще се издигне и животът ѝ ще се подобри. Ако тази млада мома, на която дам тези качества, един ден забрави туй, което съм ѝ дал, питам: какво ще постигне? Тя ще постигне само страдание, защото животът има друга една страна, друга една тайна се крие в живота. Зад всяка форма, зад всяко живо същество седи онова Разумно Същество, което ви опитва как вие ще постъпите. Ако дойдете при една грозна форма, и там Бог ви изпитва. С вашата брадва отсечете едно дърво и окото ви не мига – Господ ви опитва. Виждате малка птичка, вдигнете прашката и я убиете – Бог и тук ви опитва. Бог навсякъде ви опитва. И Той само отбелязва. Всичко туй, което сте правили, ще го правят и

на вас. А вие един ден ще се попитате защо са всичките тия страдания в живота ви, откъде дойдоха. Чудни са съвременните хора, когато питат откъде идват страданията. Всички питат и светски и религиозни хора: "Ние ли сме най-големите грешници в света?" Не е въпросът за най-големите грешници. Страданието в света не произтича от големите грехове. Страданието в света произтича от неизпълнението Волята Божия. Когато не обичаш някого и не изпълняваш неговата воля в душата има страдание. Тогава в човека се ражда едно противоречие. Той казва: аз искам да бъда свободен. Но в какво седи свободата на човека? Ако Бог не беше създал света, той нямаше да бъде свободен. Бог създаде света за да покаже, че е свободен. Ако вие ме попитате – по човешки говоря – защо Бог създаде света, ще кажа: за да бъде свободен. Понеже Бог обича света, създаде го за да бъде свободен. Ако не разбирате защо светът е създаден, не сте свободни. Следователно и обратния процес сега. Вие за да бъдете свободни, трябва да изучавате защо Бог създаде света. В разбирането на тази свобода, Бог като създаде света включи и вашата Свобода. Защото всичко онова, което вие търсите, се намира в онова, което Бог е създал. Сега не ме разбирайте механически. Но искам да ме разберете правилно. Може да се направи една златна гарафа или стъкло от скъпоценни камъни, но най-важното е какво човек ще вложи в гарафата. Може да е скъпоценна, но важното е умният човек какво е вложил вътре. Важно е съдържанието да съответства на тази скъпоценност. Тялото само по себе си е външната форма. Онова съдържание, което трябва да е вложено в тялото, то е важно. То определя човешкия организъм: какви мисли трябва да седят в човешката глава, какви чувства трябва да обитават в човешкото сърце и какви постъпки трябва да има в човешката воля. Онзи, който иска да носи името човек, той в своя ум трябва да носи една възвишена мисъл. Трябва да знае силата на една мисъл в какво седи. Всяка една мисъл е силна, когато може да се облече в едно чувство. Всяко едно чувство е силно, когато може да се облече в един волев акт. И всеки

един волев акт е силен, когато дойде в съприкосновение с духа на човека. Ако вие не разбирате този вътрешен закон, каквото и богатство да имате, ще го изгубите. Единственото нещо, от което страдат сегашните хора, то е че не владеят своите мисли, не владеят своите чувства, своите постъпки и вследствие на това стават всичките нещастия, които сега съществуват. Хората само се заблуждават. Те не искат да разрешат въпросите в света тъй както трябва. Всички ония палещи въпроси, които сега озадачават цялото човечество, може да се разрешат само по закона на любовта, не на чувствената любов, но на онази любов, която носи живота и разумността в себе си. Достатъчен е един разумен човек, за да спаси света и този човек се яви преди 2000 години. Христос вече е спасил света. Светът е спасен, но сега хората трябва да ги убеждаваме във факта, че светът е спасен, че светът е оправен. В света има всичко, от което ние се нуждаем, а трябва да убеждаваме хората в това. Някои казват: "Няма нищо. Хляб няма. Хората са лоши." Трябва да убеждаваме света, че хората са добри. Казват: вълк е този човек, но вълкът познава само вълците, мечката познава само мечките, овцата познава само овцете. Един закон съществува в света. Онова, което трябва да спаси света, то познава всичко. Вълкът е вълк, понеже е забравил защо е създаден. Той е изгубил своето предназначение. Ако една майка изгуби своето предназначение, какво ще стане от нея? Аз да ви кажа. Тя ще се облича по три пъти на ден с най-хубави дрехи, ще сяда да свири на пианото, от сутрин до вечер ще фантазира за някой свой възлюблен, ще се пудри, ще се белосва, ще ходи с хубави чепичета, ще премигва с очите си, ще гледа през прозорците. Ще ходи на бал, на концерт и най-после този я лъже, онзи я лъже, докато стане една стара бабуша и каже, че животът няма смисъл. Туй, което е вярно за един, е вярно и за другите. След туй ще каже, че е поостаряла и мисли, че е разрешила нещо. Като кажеш че си стар човек значи, че наближава да умреш. Хубаво, ще умреш, но какво ще разрешиш със своето умиране? И в самата смърт има задачи за разрешаване. Като кажеш "да умра", ти

вземаш билет за онзи свят, но като идеш в онзи свят трябва да го опознаеш. Ти искаш да отидеш в Америка, но за да живееш там трябва да я опознаеш. Мнозина отиват в онзи свят, както един българин отишъл в Америка. Един учител, Цеко Грънчарски, не този нашият Цеко, ми разправяше своята опитност: "Не искам да работя, ще ида в Америка. Оттук ще отида във Франция, ще науча френски език, че като отида в Америка ще преподавам на американците френски, за да изкарвам хляба си." Отишъл той в Париж, изучавал малко езика, заминал за Америка и търси работа. Един ден си намира работа в една църква. Един голям орган имало в църквата и той трябвало да върти ръчката на органа, да вкарва въздух, и така да си изкарва прехраната. "Ето до какъв хал дойдох, аз, един български учител, да въртя ръчката на този орган." Както размишлявал така забравил да върти ръчката, дошъл един французин и му казва "Господине, ръчката!" И сега вие сте се хванали за ръчката и искате да напуснете, но ще ви кажат: "Господине, вие сте се хванали вече тук на работа, пари вземате, ще си гледате работата както трябва."

Та казвам: всеки един човек, който е дошъл в света, той се е ангажирал с известна работа. Той може да казва, че животът няма смисъл, че не иска да живее, че иска да напусне, но това са празни работи. Животът, това е една красива задача, която трябва да се разреши. Разрешите ли така всички социални въпроси, всички научни въпроси, всички духовни въпроси на цялото битие, ще ви станат ясни много неща и вие ще усетите в себе си една мощ. Съвременните хора са слаби и затова се групират на едно място, но силата не седи в множеството. Множеството, това е един баласт. Човек е създаден от много клетки, милиарди клетки има, но неговата сила седи в неговата глава, в това как е организиран неговият мозък. Там седи силата на човека. От това как са организирани неговите мускули и дали знае как да ги употреби – там седи също неговата сила.

Човек трябва да бъде творител на Словото. Да се постави на онова положение да разбира вътрешния дълбок смисъл, да се

интересува от живота. Има едно правилно разрешение. Туй правилно разрешение е, както когато подквасвате млякото – малко подкваса се изисква; то е както земеделецът, който сее житото, както градинарят, който поставя семената – и разумният човек трябва да знае как да посее семената на мислите. Не трябва да се смущава какви ще бъдат резултатите. Посей семето и не мисли за последствията. Великият Закон, който съществува в света, е следният: не щади труда си да посееш една хубава мисъл в ума си. Когато говоря за посяването на мислите, не разбирам тия мисли, които сега съществуват. Всички социални въпроси, така както сега ги разискват хората, нямат никакво разрешение. Всичката вода, която е събрана от хиляди години и запушена 6 шишета, не разрешава въпроса. Не съм ходил да отварям тия бутилки, да опитвам тази вода. Аз ще ида при онзи извор, от дето е налята тази вода преди хиляди години. Тази вода в бутилките няма преснетата на изворната вода. Влезе една мисъл в главата на някой човек и той казва: "Стара истина." Старата истина не разрешава въпроса. Истината, която остарява, нищо не разрешава. Така не се говори. Истината не може да бъде нито млада, нито стара. Туй, което е младо, то претърпява известни изменения. А туй, което е старо, то се е проявило, изгубило се е. За Истината вие трябва да имате съвсем друго понятие. Истината е онази вечна, разумна сила, която освобождава хората. Трябва да я доловите. Има една велика сила в света и като влезете във връзка с нея, тя ще ви освободи. Където и да сте, и на планината да сте, и в ада да слезете, вие като призовете тази сила, тя може да ви избави. И оттам ще познаете, че има нещо. И псалмопевецът е казал за тази сила: "И В ада да съм, и оттам ти ще ме избавиш и ще ме спасиш." Такова дълбоко разбиране ви е нужно. Вие седите някои път и се обезсърчавате. Някоя млада мома се е обезсърчила, че не я обичат; младият момък се обезсърчил, че не го обичат; студентът се обезсърчил, че не е завършил; търговецът се обезсърчил, че няма пари; жената се обезсърчила, че няма деца. Някой се обезсърчил, че няма разбиране. Всички хора искат да имат

знание. Трябва да имате друго понятие за знанието. Ако аз натоваря една камила със знание, учена ли става тя? Ако аз натоваря една камила с най-хубави икони и кръстове, светия ли ще стане? Някои искат да им дам формула. Някой път формулите не хващат. В последната беседа ви казах за този човек от село Беброво, който като хванал една биволица за рогата, решил да направи опит, да използва една хубава формула и казал: ."В името на Господа Исуса Христа да не мучиш!" Но формулата не хванала място и биволицата го поваля на земята. Добре, че дошъл говедарят, че едва го спасил. Той ми разправяше своята опитност, как биволицата излязла по-силна от него. Ти, когато искаш да хванеш една биволица, сила трябва да имаш, че като я хванеш, тя да познае, че сила има в тебе. Сега да ви приведа едно сравнение. Ако ти не упражняваш своя ум, хванеш един въпрос, но този въпрос те поваля на земята. Освен, че нищо няма да спечелиш, но ще те охлузи. Искаш да четеш някой нов философ. Този философ ти казва, че животът няма смисъл. Питам тогава, как ще се оправиш с този въпрос? Има ли смисъл или няма смисъл живота? За разрешаването на този въпрос философията няма да ти помогне. Аз ако съм на твоето място, ето как ще се оправя: аз ще кажа, че този философ е много по-прост от мене, той нищо не знае. Ако този философ пие от ония бутилки, напълнени с вода, а аз съм пил от самия извор, може ли някой да ми доказва, че животът няма смисъл? После, аз ще попитам този философ: ако животът няма смисъл, какви бяха подбудителните причини, които ви заставиха да пишете тази книга? Той се е домогнал до една слабост на хората, иска да спечели пари, да си продаде книгата, за да си осмисли живота. Ако един човек ви проповядва едно учение, било религиозно, било философско, за да преживее, той не говори истината. Ученият човек трябва да изявява, да бъде носител на истината. Тази истина да не се задържа, но всички хора да бъдат нейни носители в науката, в обществения живот хората трябва да бъдат носители на тази истина. Сами трябва да се учат. Казвате: трябва да се защити истината. Тя е толкова силна, че няма

нужда от защита. Най-силното нещо, което съществува в света, това е истината. Най-силното нещо, което съществува в живота, това е любовта. Не защитавайте любовта. Тя може по някой път да ви се вижда слаба, нищожна. Аз съм виждал толкоз герои, които са се били геройски на бойното поле, които не са преклонили коляно пред никого, а пред едно малко момиче коленичил, моли й се: ти си, която можеш да ме спасиш. Този генерал паднал и се моли, коленичил. Това са факти. Това е любов. Това е онази велика сила, която действа в душата на това момиче. Всеки един от нас се самозаблуждава като мисли, че той е много силен, или много умен. Щом помисли така, ще загуби всичката сила. Реката има смисъл, когато води началото си от извора. Изворът е над нея. Реката може да помисли, че тя е, която урежда всичките работи, но ако изворът престане, и реката ще престане. Ти в живота си една река, която тече благодарение на Божествения извор, през теб тече великият Живот. Ти си излязъл из Бога. Животът ти има смисъл. Тялото ти е велико. Туй трябва да го съзнаваш. Ако ти мислиш, че нямаш хубаво тяло, обезсърчаваш себе си, скъсваш връзките си с Извора. Тогава ще приличаш на млад човек, който влиза в един кладенец. Ако ти изгубиш вярата в живота, питам, какво ще спечелиш? Ти ще останеш на дъното на тия страдания. Всички хора, които страдат, са дошли в това отчаяние, изгубвали са своята вяра. Аз съм дотолкова човек, доколкото изразявам Божественото начало, което се проявява в мене. Онзи прозорец, който е турен на някоя къща, колкото е по-голям, по-голяма светлина влиза. Когато светлината влиза във вашата къща, не давайте разпореждане какво трябва да прави. Има едно нещо, на което вие не трябва да заповядвате. Когато любовта дойде във вашата душа, не заповядвайте. Оставете да се разпорежда както тя знае. Когато истината дойде във вашата душа, оставете свободата да се разпорежда както тя знае. И когато Божествената светлина дойде, оставете светлината тя да се разпорежда. Животът ви ще се уреди, както никога не сте го виждали. Сега не искам туй да го приемете и да го

вярвате, но опитайте го." Като го опитате, ще кажете дали думите ми са верни. Запример, ако вие повярвате, какво печеля аз? Аз печеля, че няма да бъдете недоволни и ще кажете, че думите ми са верни. Ще се радвам, че вие сте приложили туй учение и сте носители на Божественото в света. Аз бих желал всичките хора да са носители на Божественото. Между нас още няма любов. Между нас съществува само чувството, кой да бъде пръв и кой да бъде последен. Има положение в живота, когато трябва да бъдеш пръв и когато трябва да бъдеш последен. Как ще разберете този стих, дето казва Бог: "Аз съм пръв и последен." Ако си пръв, бъди с Бога, или бъди пръв с Христа. Този Христос, когото считаха, че е Син Божи, хванаха го римските закони, биха го, плюха го, натовариха му един кръст и тръгна Той. Разпънаха Го на него и каза: Свърши се тази работа. Разбягаха се Неговите ученици, един остави дрехата си и гол избяга. Христос остана сам. И най-после Той почувства, че е и от Бога изоставен. Имаше нещо велико в Христа. Великото е в безграничното Му търпение, в безпримерната Му любов. Той каза: Зная едно нещо, което не може да се измени. Всички може да ме изоставят. Римляните може да ме турят на кръста. Може да платя всичко туй, но има нещо в света, което не може да се измени. Онзи, в когото вярвам, онази любов, която е в моята душа, онази истина, която е в моя ум, онази светлина, която е в мене, не може да се измени. Те са живи. Сега ние проповядваме един Христос, който е умрял преди 2000 години, ние проповядваме един Христос, който е минал през страданията и е устоял, минал е туй, великото изпитание в света. Може да ти вземат богатството, може да ти вземат здравето, всичко може да ти вземат в света, но има нещо, което не може да се вземе от човешката душа.

Имайте онова правилно разбиране за живота -разглеждайте го в неговото цялостно и възходящо състояние. Когато един философ или поет вземе своето перо, той пише с всичките букви, а не само с няколко. Той може ли да се спре само на една буква? Не, вика всичките букви върху белия лист. Той обича всичките и започва с

перото една след друга да ги ниже. Минават те и заминават. Какво ли би станало, ако всички букви имаха навик да се докачат, че поетът пише с някои букви повече, с други по-малко, с трети в много редки случаи? Или ако всяка се гневи, че е затисната; какво щеше да бъде? Щом ти си турен като една буква в началото на Любовта, радвай се, че носиш първата-буква на Любовта, след теб ще дойде втората, третата, четвъртата. Нужни са най-малко пет живи същества, и то от най-разумните, които нашият свят може да създаде и с които можете да напишете "любов". За да разберете думата "любов", трябва да намерите пет разумни същества, ако сте българин. Ако сте англичанин ще намерите четири души – love. Англичанинът е по-практичен. Тия четири души трябва да бъдат най-разумните. Тия разумни хора трябва да бъдат човеци, да говорят за любовта. Ще намерите един момък, който никога не се е опетнявал в живота си, който като мине през всички изпитания чист остава. Ще намерите една мома, която минава през всички изпитания и чиста остава. Ще намерите един философ, който като минава през всички противоречия чист остава, умът му не се е покварил. Ще намерите един религиозен човек, който е минал през всички религиозни форми и сърцето му не се е опетнило. И тия четирима души като намерите, най-после ще намерите Христа, ще ги повикате заедно да ви говорят всички за любовта. Нали искате да знаете какво нещо е любовта? Тогава ще трепне нещо в душата ви и когато ви трепне, ще имате онази магическа сила, онази тояжка, с която като тропнете само, можете да се движите с бързината на слънцето, навсякъде из вселената можете да пътувате. Сега аз Ви пренасям В един свят, дето не можете да имате никаква сила. Като опитате Всичко на земята и няма повече какво да правите, като проучите Всички науки тук на земята, тогава ще имате право да пътувате за другите светове. Но засега има с какво да се занимавате. Че кой ще е онзи, когато наближи последният момент на заминаването Ви от този свят, след като преминете реката на смъртта, кой ще е онзи, който ще би

придружава? Когато минете от една планета в друга, ще има един капитан, който ръководи кораба. Питам: Кой ще бъде капитанът на онзи кораб, на който вие сте се качили? Ако вие се качите на един съвременен параход, все трябва да имате един билет. Тогава кой ще бъде вашият билет? Разправяше ми един българин: "Като нямах пари в Америка, останал бях без пари, веднъж се бях скрил под един вагон на една гара. Намериха ме, смъкнаха ме, оставиха ме насред пътя тия американци и трябваше да чакам няколко дни, докато една вечер мина друг трен, скрих се в него и ме заведе на местоназначението ми." Това е сегашното пътуване. Всички вие пътувате по същия начин. Като казвам "всички", разбирам онези, които нямат правилно разбиране.

Вие търсите смисъл в живота. Говорите за любов. Ще обичате само Онзи, който не помрачава нито своята светлина, нито вашата светлина. Той има една вътрешна мярка. Сега казвате: "Какво трябва да правим с нашия живот?" Оставете всички сегашни заключения настрана. Не се вплитайте. Оставете греховете настрана, слабостите, не мислете за порочността, която вие имате. Нима аз трябва да се спра да мисля, че съм един грешен човек? Аз казвам: много добри са моите възгледи. Казвам: Аз съм излязъл от Бога, трябва да мисля както Той мисли, трябва да живея както Той живее, трябва да действувам, както Той действа – тъй трябва да бъде! Моите отношения трябва да бъдат прави. Дето е Той, да бъда и аз. Ако е в началото, да бъда с Него. Когато някой път аз ви говоря за някое растение или за някоя малка мушица, разбирам присъствието на Бога в тях. Аз гледам и се радвам, че туй малкото същество е разумно. Аз седя горе един ден, на едно малко балконче. Заваля дъжд. Седя и си мисля за дъжда. По едно време дойде една красива пеперуда, кацна на керемидите, сви крилцата си. Излага се на голяма опасност – дъждът ще накваси крилцата ѝ. Казвам: "Ще умре." Такава мисъл ми мина. Засили се дъжда, накваси всички керемиди, но пеперудата остана суха, нито една капка не падна на крилцата ѝ. Петнадесет минути

неподвижна стоя и след като премина дъждът хвръкна. Казвам: тази глупава пеперуда избра онова място, дето нито една капка от дъжда не можа да я засегне. Мога ли и аз да бъда толкоз умен, като нея? Мога ли да взема едно място, дето всичките страдания, всичките противоречия в света, които съществуват, да минат край мене и аз да остана неуязвим? Това е една философия в живота. Радвайте се. това са изпитания. Ето пеперудата има смелостта да не се скрие в стаята – един от прозорците беше отворен, но тя кацна на керемидите и казва: "Господи и тук можеш да ме защитиш." Тя можеше да влезе от страх, но не се уплаши. Казвам: ето един герой. Тази пеперуда в моите очи остана като герой. Колко бих желал хората да бъдат като тази пеперуда!

В стиха се казва: "Бъдете творители на Словото." Когато говорим за Бога който живее в нас, подразбираме, че Бог живее в нас във всяко време. В един момент дойде един импулс – Бог те е докоснал, проявил се е. Казва ти: "Остави аз да се проявя в тебе. " Ако ти в даден момент отвориш своята душа, да проявиш Неговата мисъл, Неговите чувства и Неговия волев акт, Бог се е проявил в тебе. Казваш: "Не му е времето сега". Затвори ли душата си, човек постепенно започва да се втвърдява. Настава състоянието на .недоволство. Когато ние говорим за Бога тия моменти са малки. Може да си слугиня, може-да си слуга, може да си орач, може да си в затвора – Господ ще те посети навсякъде. Ще посети банкера и ще му каже: "Дай малко от това, което имаш." На затворения ще каже: "Имай вяра, не бой се, аз ще те извадя от затвора." Ще го утеши. На младата мома, на която 10 души кандидати са се насъбрали, ще й каже: "Не бой се, аз ще избера един, ще стане тази работа." Господ навсякъде казва по нещо. Ти седиш и мислиш: "Я дойде, я не." Заблуждение е това. Има заблуждения в света, но има и една велика истина. Аз ви говоря за истината, в която нещата са 100% верни.

Преди няколко дни дойде един германец, богат търговец, иска да ме види. Човекът интелигентен, едно лице хубаво. Иска да му кажа

нещо. След като говорихме, онзи българин който го придружаваше казва: "Негова милост се интересува от този бюст" .Показва го. Германецът казва: "Интересува ме нещо лично за мене да ми кажете." След като му говорих много работи казвам му: Макар да си богат човек, но си много мързелив и много немарлив. Този мързел, тази немарливост много пакост ще ти направят. Ти обичаш охолния живот. Обичаш да си похапваш повече, отколкото трябва. Той казва: "Вярно е, много съм мързелив." В човека има едно инертно естество. И когато Провидението ви тури на работа, казвате: "Убедих се вече, че трябва да се работи." Ако е за работа, онзи кърт цял ден оре земята и казва: "Аз свърших тази работа." Онзи червей и той целият ден рови. Това е неразбиране на живота. Ние се качваме, слизаме, без идея. Аз никога не бих отишъл при един извор да почерпя вода, ако нямам любов. Аз не бих отишъл да работя на нивата, ако нямам любов. Всяко нещо трябва да се извърши с любов. Като се върна от нивата да почувствам, че съм спечелил нещо. Да предам нещо на нивата и тя да ми предаде нещо. Същият закон – когато вие излезете в живота, да приемете Божието благословение. Вярвате ли, ще го получите. Дай от себе си и вземи, защото трябва да има една обмяна. Тогава аз казвам: онзи който дава е всякога по-силен от онзи, който взема. Ако ти искаш да бъдеш силен човек, дай най-първо. Най-първо се научи да даваш, после да вземаш. А големите търговци казват: днес с пари, утре без пари. Аз харесвам търговците. Едно качество имат те. Най-напред търговецът ще ти вземе парите и после ще ти даде стоката. А някой има, най-първо дават стоката, а някои искат даже на кредит. Някои лекари има, като ги извикат да лекуват казват: "Първо трябва да платиш таксата." Аз не бих наел да ме лекува лекар, който иска преди да ме е лекувал да му платя таксата. По-добре лекува онзи лекар, който лекува, а после иска такса. В душата на лекаря трябва да има сила да лекува, а не да събира пари. Той не е станал лекар, за да печели пари. Свещеникът не е станал свещеник да ръси, да кръщава, да взема пари. Той се оправдава, че иначе ще се събори църквата.

Църквата не може да се събори. Живата църква това са разумните същества. Чудя се, като чувам да казвате: учението пропада. Не може един народ да пропадне, човек не може да пропадне. Само умрелите работи пропадат в света. Ако къщата пропада, нека пропада, но живата църква не може да пропадне, една жива истина не може да пропадне. Такъв е великият закон. Казвате: "Какво ще стане с нас? " По-хубави времена от тия никога не са наставали за разумните. Но и по-лоши времена не са наставали за глупавите. Който е глупав, на ръжен ще го пекат, пък който е умен, пеш ще ходи, без такси. В моя ум седи една идея. Всеки човек, който иска да се качи на такси, той е инвалид. За мене файтони, таксита са изключения. Да се качиш на кон може, но и то е изключение. Аз не искам да туря в ума си един кон и да уповавам на него. Ако дойде един кон, добре дошъл, но всякога уповавам на себе си. Уповавам повече на своите крака. Мога да ходя тъй бързо, както едно такси може да ходи. Мога да ходя тъй полека, както една мравка върви. Пък ако някой път дойде таксито, добре дошло. За да е свободен вашият ум, считайте всички условия за нещо странично, не влагайте в ума си много пари, понеже ще ви спънат. Нещо излишно са парите, такситата, файтоните. В човешкия ум трябва да има нещо, което е най-свещено. Никога не задавайте въпроса: какво ще стане с мен. Светът е пълен с разумни същества, които са завършили своето развитие на земята. Влезте във връзка с тях, да ви помогнат. Не мислете, че на тази земя само грешници живеят. Има разумни същества, на които сърцата им трептят от любов към нас. Има същества, които имат знания и те изпращат своето благопожелание. Ако имате радио, ще слушате. Те казват: "Братя ние сме с вас." Сега вие може да ме запитате: "Туй което казваш, вярно ли е?" Ако вярвате – вярно е, ако не вярвате – не е вярно. За мене 101 на сто е вярно. Може би за някои 90 на сто, за някои 80, 70, за някои 60 на сто, а за някои може да е квадратна лъжа. То е ваша работа сега. Ние не можем да живеем в света, ако нямаше тия разумни същества, които не умират. Благодарение на тях ние живеем. Благодарение на Христа

ние живеем в света. Благодарение че Христос живее и вие живеете. Ако Христос не беше умрял, досега и вие не щяхте да съществувате. Животът, който имате, вашата мисъл, вашите чувства, всичко се дължи на Христа, който е дал всичко от себе си. Какво казва Христос днес за вас? Христос казва: "Братя, използвайте ония блага, които моят Отец ви е дал. Вървете по моя път, както аз ходих. Бъдете смели и решителни, понасяйте всичко с любов, с истина, със светлина, за да победите." Този е истинският път. Всички хора, бедни и богати, трябва да си подадат ръка. Това е сегашното разбиране на социалния въпрос. Богатите трябва да излязат от къщите, сиромасите също, да си подадат ръка и да кажат: съществува в света братство! Щом съществува братство, тогава ще дойде равенство и при това положение въпросите много лесно се разрешават.

И тъй бъдете творители на Словото, носители на Живото Слово, носители на Живата Мисъл в душите си и бъдете силни!

38-а неделна беседа държана от Учителя, на 3-ти юли 1932 година, София – Изгрев.

ПРИЕ ГО С РАДОСТ

Ще прочета 19 глава от Евангелието на Лука. Ще взема думите от 6 стих: „Прибърза да слезе и прие го с радост."

Човек се радва само тогава, когато придобива. На земята радостта е всякога последствие на придобивка. Скръбта е резултат всякога, когато човек изгубва нещо. Скръбта е загуба, радостта е печалба, от гледището на човешкия живот. Може човек да бъде радостен само когато възприеме истината, понеже тя ще внесе онова, което той желае. Може някой път да приемете Исус, но какво разбирате вие под името Исус, и какво под името Христос? Исус или Христос е важен дотолкова, доколкото Той изразява вечното Начало, изразява Бога в себе си, доколкото Той е въплъщение на Бога. Другото положение: казвате, като Исус човек няма, но казвам ви, като Бога няма. Най-първо Бог е, после е проявлението на Бога. После, и като нас няма, понеже ако нямаше хора на земята като нас, къде щеше да проповядва Христос? Израз на учението Христово са хората. За да се прояви Бог, трябваше един Христос, а за да се прояви Христос, трябва да има хора като нас.

Сега ще оставим вашите стари възгледи каквито имате, защото когато слугинята отива на хорото, трябва да свали своите готварски дрехи, своята мазна шамия*, обуща, всичко туй трябва да напусне и да се облече чисто, да е спретната, както трябва. Само тогава може да иде на хорото. Мнозина от хората може да кажат, че вярват в Бога. Няма съмнение. Не съм срещал същество в света, което да не вярва. Аз съм забелязал, че и растенията вярват, и мушиците вярват, всички бръмбарчета вярват, но това са степени на вяра. При тази вяра ние страдаме и умираме. Някой път се съмняваме в това в което вярваме. Питам: ако ние се съмняваме във вярата, която имаме, това вяра ли е? Не е. Вяра е само това, в което не може да се съмняваме. Съмняваме

ли се, това не е вяра. Съмняваме ли се в Бога, това не е никакъв Бог. Божественото не търпи абсолютно никакво съмнение. Ако има един Христос, в който може да се съмняваме, той не е никакъв Христос, той е някаква измислица на нашия ум. Може ли аз да се съмнявам в хубавата вода, която носи живот на човека? Може да се съмнявам във водата, която има примеси.

Сега аз искам да изнеса само една истина, понеже истината има за цел обновяването на човека, въздигането на човека, растенето на човека. Да се спаси човек, това значи, че той нещо е закъсал, та иска спасение. Спасението е избавление от болезненото състояние, в което човек е попаднал. Да се спаси човек, значи болен е. Здравият човек трябва ли да се спасява? Болният трябва да се спасява. Здравият трябва да се учи да работи, да служи на Бога. Здравият човек трябва да служи на Бога. Аз няма защо тогава да проповядвам. Аз мога да кажа три думи, да затворя Библията и да си изляза, но искам да се поразговарям малко, да се намеря на работа. Ако искам да ви говоря кратко, ще ви кажа тъй: "Живейте като Христа, проявявайте Бога, както Той Го прояви." И ще се свърши работата. "В коя църква да бъдем?" В коя църква беше Христос, бъдете и вие в същата църква. "Кое вярване да имаме?" Което вярване имаше и Христос. В Православната църква или в Евангелската, или в друга църква?" В каквато църква е бил Христос, бъдете и вие в същата църква. Има една църква в света, на която всички хора са членове. Най-умният проповедник на една Евангелска църква дал следното изяснение на всичките противоречия, които съществуват. Когато Израилският народ пътувал из пустинята, при онези свещени скитания, които Моисей направил, 12-те колена били задължени да носят по една част от цялата скиния*. И щом пристигали някъде, установявали се и там всичките колена донасяли всяко своята част и сглобявали скинията. Щом тръгвали, пак я разглобявали и всяко коляно взимало своята си част. Сега всички верующи в света носят по нещо, по една част от скинията носят – част от Истината носят, част от Учението носят.

Обаче щом дойде време да се сглоби цялата скиния, всеки дава частта, която носи и така се сглобява цялата скиния. Когато Христос дойде, ще повика всичките колена и ще каже: "Дайте частите на скинията да я съградим тук!" Тази скиния ще бъде тъй нареченото Братство. Ако на земята не се образува братство и сестринство между хората никаква скиния, никакво служение не може да бъде. Изразът на една скиния, това е братството, това е сестринството. Успехът на един народ седи в тази идея, да има братство и сестринство. В човечеството е пак същата идея.

Под думата "църква" разбирайте разумните хора, които имат истинско понятие за света или които познават Бога. Познават, че живеят в Него.

Сега, много пъти съм говорил, че философски искат да ни убедят, цели трактати има писани върху това какво нещо е Господ. Като че Господ е нещо вън от нас, и може да се проучва. Бога ние никога не може да проучим. Той е недостъпен за каквато и да е философия. Ако някой философ каже, че Бог може да се проучи, това е заблуждение. Делата Божии може, онова, което Бог е създал, може да проучим, но да проучим Бога, то е заблуждение. Всеки, който се е занимавал или се е опитал да проучи какво нещо е Бог, е свършвал катастрофално. Ангелите се опитаха и паднаха. Адам се опита и съгреши. И сегашните църкви дето са отпаднали за това, че са искали да ни покажат какво нещо е Господ. Всички трябва да престанат да доказват какво нещо е Господ, а да изучават делата Му, да имат Любовта, Той да живее в сърцата им и да се проявява. Сега туй всеки може да ви го каже. Нали всеки лекар може да ви лекува, когато сте болен? Благодарим за лекуването, но лекар е този, който може да внесе здраве у вас. Всеки може да се моли за вас когато сте умрели, но не оживявате, молитвата му не е чута. Онзи, който се моли за вас и вие възкръснете, неговата молитва е чута. Ние казваме, че трябва да се помолим на Бога. Отлично е да се помолим. Молитвата е средство човек да стане проводник на ония сили, които работят за благото на

човека. Защото всичко в природата е живо, не е механическо. По някой път ние се спрем и казваме: "Отче наш, Който си на Небето, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя...." – то е по форма; но когато човек дойде до положение да разбира какво е онова отношение към Бога като Баща, какво отношение има Неговата Воля спрямо мене, какво отношение има Неговото Царство спрямо мене, и когато всичките тия положения в Господнята молитва се заемем да приложим, само тогава сме разбрали какво нещо е Господнята молитва. Светът не е създаден, за да бъдем ние религиозни. Религията е едно положение. Да бъде човек религиозен, това е едно съотношение; или да бъде човек умен, това е едно съотношение; или да бъде човек добър, това е едно съотношение. Има нещо повече от това, което човек трябва да бъде. Всеки един трябва да намери своето отношение, което има към Бога, какво място заема и да знае защо е изпратен и какво трябва да върши на земята. Не сега да го учат, но които го учат, трябва да знаят това. Непременно като отива в училището, това трябва да знае. Има нещо, което трябва да знае, има нещо, което той отпосле трябва да учи.

Сега аз искам само да ви припомня някои работи, които знаете, но не сте ги приложили. Защото всички знаете да обичате тези, които ви обичат. Няма някой от вас, не съм срещал някой да не знае какво е обичта. Даже това и животните го знаят. Казвате, каква е целта, какво е предназначението на едно животно? Окажете му малко внимание и веднага туй животно е разположено спрямо вас. Не само животните, но и растенията: направете каква и да е услуга на някое растение, и то се привързва. Но хората не са се научили още да обичат тези, които не ги обичат. Питам тогава, как ще примирим с нас този стих "Бог е Любов." А после казваме, че хората не се обичат. Може ли едновременно Любовта да произтича от два източника? Може ли Бог да ни люби и хората да ни любят? Ако ние приемем, че хората ни любят, тогава ние от Любовта на Бога нямаме нужда, а пък ако Бог ни люби, тогава ние нямаме нужда от любовта на хората. Не само да

мислим, че някой ни обича, но онзи, който ни обича, трябва да допринесе нещо за нашето развитие. Христос казва: "Това е Живот Вечен" – Любовта на Бога внася Вечния Живот като едно благо. Да те люби Бог, това е да притежаваш най-голямото благо в живота, а щом имаш най-голямото благо, ти имаш всичките блага, които Вечността съдържа в себе си. Щом имаш тия блага, ще бъдат изключени всичките тревоги, които сега имаме. Сега всички хора сме поставени на големи тревоги. И богатите, и бедните, и учените хора, всички са подложени на една вътрешна коренна промяна, на едно терзание; даже и светиите на земята, и те са подложени на големи изпитания. И светията може да бъде изложен на изпитания. Но във всяко едно изпитание има нещо, една задача, която човек трябва да разреши. Един умен баща дал своята тояга на сина си и казал: "Синко, докато държиш тази тояга в ръцете си, всичко може да спечелиш. Тази тояга да пазиш като очите си!" Синът носил тоягата, но не му вървяло и той осиромашал, че му останала само тоягата; и няколко пъти той мислел да я зареже или продаде, но за една тояга колко ще му дадат? От баща му му е дадена. Един ден го напада един бик и той, за да се спаси от бика, счупил тоягата, но се избавил. На две счупил тоягата и казва: "Отиде всичкото щастие!" Обаче като разгледал счупената тояга, видял, че тя била пълна със злато и си казал: "Защо бикът не дойде малко по-рано, защо толкоз късно дойде?"

Казвам: Вие носите тояга, вие носите вашето щастие, и трябва да дойде някое голямо нещастие, за да се счупи тоягата, за да видите, че има нещо голямо скрито в нея. Сега някой може да каже: "Да бих имал такава тояга!" Всички носите такава тояга. Само че трябва да дойде бикът, да счупите тоягата. Казва се в Евангелието на Лука, че Закхей искал много да види Исус, и понеже имало много народ в Еридан, а той бил нисък, затова се покачил на една черница, за да Го види. "И като дойде до това място, Исус му рече: "Закхее, слез скоро, защото днес трябва да остана в твоята къща" И прибърза Закхей та слезе и прие Го с радост." Когато ние приемем Великото в света Бога, Той по

който и да е начин ще ни се изяви. Добрите хора в света, това са проводници или образи на туй Велико Същество. Когато ние говорим за Бога, някой път тази идея ни се вижда смешна. Казваме: Като какво нещо е Бог? Хората всякога са склонни да почитат туй, което прилича на тях. Всичките божества, които хората имат на света от памти века досега, все приличат на тях. Но всяко божество, ако прилича на тебе, пък ти не приличаш на него, това е едно противоречие. Казвате: "Христос е Божественото, ние като Христа не можем да бъдем." Ако ти като Христа не можеш да бъдеш, какво отношение може да има между теб и Христа? Ти отиваш при някой учен професор и казваш: "Аз като този учен професор не мога да бъда." След време, като се учиш, може да станеш. Не точно така като него, но знанието, което този професор има, и ти може да го имаш. Тогава Христовите думи как ще ги изтълкуваш? Той казва: "Ще дойде време, когато вие по-големи чудеса ще правите от тия, които аз правя." В Христа не е имало такива дребнави разбирания за живота, да кажем, че ще Го засенчат. Той казва тъй: "Отец ми е, Който живее в мене, аз изпълнявам Неговата воля." Всеки един човек на земята, който иска да изпълни делата тъй както Христа, той не може да ги изпълни, ако Бог не живее в него. Ако Бог не живее в него, нищо не може да направи. Може да има временен успех, но временните успехи вие ще ги намерите в гробищата, временните успехи ще ги намерите в паметниците, в книгите; временните успехи ще ги намерите в пръстените, накитите; временните успехи ще ги намерите в обущата, шапките, дрехите, в някоя реликва изостанала, в някаква кост. Ако ти обичаш някого, ти ще почувстваш и неговата любов вътре в душата си. Има неща в света, които при известни условия са невъзможни, при други условия са възможни. Няма да ви разправям. Има една история, за някой си стар цар. Един от неговите учени, мъдреци, се провинил и царят го осъдил на вечен затвор. Ходил той, молил се, но царят казва: "Не, според законите на държавата, трябва да претърпиш наказанието. Така трябва да се упражниш, нищо повече." Всички се

опитали да повлияят на царя, но той останал непреклонен. Той имал дъщеря, която обичал от сърце, единствена дъщеря. Тогава един мъдрец, който искал да помогне на осъдения, се помолил на Бога и дъщерята на царя се разболяла, и била на умиране. Викали всички лекари на царството да лекуват дъщерята, но те казват: "По никой начин не може да оздравее, тя е осъдена на смърт." Явява се тогава този мъдрец, който казва: "Аз ще я излекувам, ще й възвърна живота, само при едно условие – ако вие пуснете затворения на свобода" Царят казва: "Възможно е сега." Невъзможните неща в едно отношение стават възможни само при любовта, която може в дадения случай да се прояви. Само при Божествената любов невъзможните неща стават възможни. Думата "любов" не означава някакво чувство, афект. Под думата "любов" аз разбирам безсмъртие, аз разбирам веселието на човека, което носи здравето на човешкия ум. Онзи човек, който има любовта, пред него цялата перспектива на живота е ясно определена, той не язди в тъмнина, той не разсъждава както разсъждават хората Ние може да кажем, че Хималаите са най-големите планини, но питам какво струват Хималаите пред Слънцето? Ако има жители на Слънцето, те ще се интересуват ли от Хималайските планини? Даже Земята, която е толкова малка по отношение на Слънцето, какво значение може да има тя ако е по големина като него, тя никаква ценност не може да има. Може да съществува друго едно разумно отношение в света. Равенство и братство съществуват само в закона на Любовта. Единственото братство е в Любовта. В знанието равенство не съществува и в свободата не съществува. Равенство съществува само в свободата, която е проникната от Любовта. Само в знание, което е проникнато от Любов, равенство съществува. Но знанието и мъдростта сами по себе си, като светлина,различно осветяват разните предмети, няма еднаквост. Но в закона на Любовта има еднакви отношения. Любовта е най-голямата хармония, която съществува. Когато казваме, че Бог е Любов, разбираме същината на живота, от дето всеки човек трябва да

почне. Може да проучваме живота от положението на Мъдростта, но той ще остане само една тайна. Ние може да проучваме живота от гледището на Истината, но той ще остане една тайна. Ако проучваме живота от гледището на Любовта нашият живот ще се осмисли.

Когато Христос е казал, че ще "остане в къщата" на Закхея, той с радост го е приел, защото Той носеше Истината, в която Любовта се проявява. Може да сте богат човек, но нито знанието ви може да ви накара да раздадете имането си, нито свободата която имате. Като влиза Христос, който носи Любовта, Закхей казва: "Господи, половината от имането го давам на сиромасите. Ако съм обидил някого, въздавам четирикратно." А Христос казва "Днес стана спасението на този дом." Всички социални промени, които трябва да станат в света ще станат именно по този път. Всички хора без разлика от каквото верую да са всички общественици, философи, учени, религиозни, майки и бащи – ако всички те не приложат тази любов, която носи братство и сестринство в себе си, Царството Божие на земята не може да дойде. Когато Христос казва "Търсете Царството Божие и Неговата Правда и всичко друго ще ви се приложи", Той е разбирал този велик закон на Любовта.

Ние се натъкваме на една мъчнотия: Може ли да обичаме всички? Как не, разбира се, че можем. Аз мога да ви накарам да се обичате. Когото и да е може да обичате. В туй отношение съм майстор. Ще кажете, как тъй? Ако ви накарам да ядете мляно брашно, ще кажете: "Не съм животно, какво мисли за мен, че ще ми дава да ям брашно?" Но ако туй брашно го направя точено със сиренце, с масълце на баница, така ядвате. Каква е разликата сега, защо не искате да ядете брашното? Не може да обичаш при известни условия. Един учител не може да обича своя ученик, ако той не учи, но щом в него има разположение да учи, учителят има вече възможност да обича. Щом учителят има разположение да обича, той предава знанието и на ученика, който го приема. Проявява се същият закон, да обичаш учителя си. Казвам на сегашните хора: Новото в света е да

разбирате новото положение на любовта. Всички хора трябва да се изпразнят от всички свои стари вярвания, без разлика, от всичко, което са натрупали, като започнете от излизането на Адам от Райската градина досега; да се изпразнят съвършено, да измият тия шишета и да внесат в себе си новото. Онова, което имате, ще го турите навън. Пък ако искате, дръжте го, но ако искате новото, новото вие не можете да турите при старото. Това, което Бог ще ви даде, по никой начин не може да го турите при старото. Христос е казал в старите мехове ново вино да не се налива. В старите вярвания нови вярвания не се влагат. Защото новото, което иде в света, то не иде да разруши, то иде да обнови, да даде смисъл на живота. Ако туй новото го турите в старото, старото не може да издържи на този напор, на тази интензивност, която има в новото. Вземете кой и да е светски човек; ако внесете идеята за Бога в него, той веднага ще се раздвои в себе си, нервите му няма да могат да издържат, ще се прокъсат. Много хора полудяват – напукват се нервните влакънца, не могат да издържат на вътрешния напор. Някой като стане християнин, като прочете нещо от Христовото учение, че трябва да се отрече от себе си, от имането си, се уплаши и казва: "Загазих." Ни напред, ни назад. Човекът мисли, мисли, жената го тегли на една страна, децата на друга, най-после се обърка умът му и другите казват: "Откак влезе в тоя път, му кръшна умът." Човек трябва да има една основна идея, трябва да има едно верую, да не се заблуждава. Има нещо, в което не трябва да вярва. Той не трябва да вярва, нито че е сиромах, нито че е богат; той не трябва да вярва нито че е здрав, нито че е болен. Той не трябва да вярва, нито че е глупав, нито че е умен. Как ще ме разберете вие? Щом вярваш, че си умен човек, може да бъдеш и глупав. Щом вярваш, че си здрав, може да бъдеш и болен. Ще вярваш, че здравето и болестта са твои слуги. Ще вярваш, че умът и глупостта са твои слуги, ще вярваш, че доброто и злото са твои слуги. Ще кажете: "Може ли туй да се вярва?" Питам: Като вярвате по старому, какво сте постигнали? Онези християни, които разбраха Христовото учение, са

при Христа в Небето. Онези, които не са го разбрали, още киснат на Земята. И дълги години ще киснат. Христос казва: "Хора, които вярват по старому, при мене не може да дойдат."

Дойде една майка и искаше и двамата й сина да седнат до Христа – единият отдясно, а другият отляво, защото много ги обичала, та отсега решила да им подготви място. От друга страна тя искаше да изпита какво може да направи Христос. А Той й.рече: "Всичко може да ви дам, но да туря единият отляво, а другият отдясно, това не е дадено на мене. Комуто е дадено, които са достойни, те ще заемат тези места." Достойнството седи във вътрешното разбиране. Аз не искам да ви кажа, че не разбирате, но вие всички сте под чуждо влияние, нито един от вас не е свободен. Аз наричам свободен онзи, който е свободен от заблуждения. Казва някой: "Имам желание да слушам." Радвам се. Тогава се освободи от всичките заблуждения. Ти си чел някой философ; който и да е философ, той е заблуден. Ако четеш Моисей, чети го в оригинал, а не да се заблуждаваш с онова, което учениците му отпосле са говорили в името на Моисей. Моисей ще се чуди на онова, което отпосле са притурили към неговото учение. И Христос сега се чуди на онова, което верующите са притурили към всичко това, което някога е казал. Христос и да дойде, Той вече ще проповядва не както някога, ни най-малко, но ще проповядва по нов начин, понеже Той ще бъде носител на онази велика Божия Мъдрост, в която се твори новото.

Новият човек се създава сега. Не е въпрос за спасяване на човечеството. Сега Господ създава нов Рай. Създава се един нов Адам и нова Ева. Ако вие искате да бъдете деца на този новия човек, то ще трябва да се родите по нов начин. "Ако не се родите изново." От кого? Христос казва: "От вода и дух." Аз ви казвам тъй: Ако не се родите от новия Адам и новата Ева, в Царството Божие не можете да влезете. Какво ще ми кажете вие? От вода и дух? Вие мислите, че знаете какво значи това. Щом го знаете, тогава тайната е разрешена, няма какво да проповядвам. На онзи, който знае, аз няма какво да проповядвам.

Сега, чели сте, че от вода и дух трябва да се роди човек, но не го разбирате. Аз ви казвам: От новия Адам и от Новата Ева. Трябва да се родите, това е по човешки, ще го разберете по човешки. Как ще разберете вие стиха: "Родени от Бога?" Човек, който е роден от Бога, той обича всички. Роденият от Бога обича всички, това е едно от качествата му. Не само, че пакост и зло не прави, но той обича всички живи същества. Там, дето вижда диханието на Бога, той над всичко трепери. Ако вие не покажете вашата любов към някое растение, ако вие не покажете вашата любов към животните, как ще сте родени от Бога? Не говоря за изопачените животни, които сега съществуват, не говоря и за тия деградиралите растения, които сега съществуват, но за растенията и животните в тяхното първоначално състояние. Според окултната наука растенията са говорели едно време тъй разумно, както хората сега говорят, а пък животните са били философи. Но като е паднал човек, толкова ниско е паднал, че дошъл до положението на растенията. Човек днес говори с езика на растенията, а растенията онемели. Те като слезли по този закон на саможертвата, съвсем забравили своя език. И благодарение, че растенията са говорили, човекът носи тяхната философия, а пък те са онемели. Всички хора днес са под влиянието и на философията на животните. Казвате: "Аз няма да бъда баба, я." Че то е животинско състояние. Да остаряваш, това е едно животинско състояние. Да се чувстваш, че си богат, това е животинско състояние. Да се чувстваш, че си сиромах, това е животинско състояние. Да чувстваш, че боледуваш, това е животинско състояние. Да чувстваш, че умираш, това е животинско състояние. Казано е, че в който ден ядеш от забраненото дърво, като животно ще умреш.

Сега, това са ред твърдения, в които не искам да вярвате, нито искам да ви убеждавам. Аз ни най-малко не искам да вярвате, сам не съм човек на вярата. То е привилегия. Аз съм човек на Любовта. Проповядвам Любовта, нищо повече. Разбрал ли съм Любовта в нейната основа? То е подтик, то е извор. От този извор ние ще

създадем една основа, върху която можем да градим сегашния социален строй. Всички сегашни хора, които са способни да работят, ще им дадем място. Всеки надарен човек ще му дадем възможност да се прояви, ще дадем възможност на всички хора да се проявят. Никому няма да казвате "недей". Ще дадем пълна свобода да се проявят хората. И всички може да имат тази свобода, само ако имат тази Любов в себе си. Правили ли сте в себе си опита доколко можете да обичате хората? Аз съм ви привеждал пример. Може да обичате ето какъв човек. Срещнал един дервиш един турски бей и му казва: "Услужи ми." Беят бръква, изважда кесията си, отваря я, а там има наредени златни и сребърни монети. И беят му казва: "Вземи си." Дервишът си взима 20 турски пари. "Защо не си взимаш повече?" "Не ми трябват." Това е човекът, когото може да обичаш. Един човек, който може да те излъже, казва "Ти нали в Христа вярваш, я ми дай 1 000 лева на заем." Не. Ако той иде със закона на Любовта, аз ще зная неговите нужди и преди той да ми поиска. Няма да чакам да ми иска 1 000 лева, аз ще му ги пратя. Писанието казва, че Бог предвижда неговите нужди. Когато обичаме Бога, Той ни изпраща Своите благословения. Той изпраща благословение и на тия грешните хора. Аз като не изпълнявам Неговата воля, Неговия закон, съществува друг закон в света. Това е закон за болните хора. Ще идват лекари, ще идват милосърдни сестри, служители, и работата няма да става лесно. На всяка стъпка ще имаш нужда все от хората. При такова положение ти не може да обичаш. Някой ти притисне крака, причини ти болка. При здравословното състояние, за в бъдеще, хората няма да се ръкуват, никакви целувания няма да има няма да има прислужници, слуги и господари. Сега това е една теория. Не вярвайте в това. Питат някои какво ще бъде бъдещето. Ти ще носиш тоягата и дето седнеш, ще хлопнеш, и каквото пожелаеш, ще бъде. Ако искаш да имаш един приятел, той ще бъде при тебе. Ако искаш сам да бъдеш, ще бъдеш сам. Ако искаш да ядеш, ще хлопнеш, ще се наядеш, пак ще хлопнеш и всичко ще се вдигне. Вие казвате: "Да бъде сегашният живот такъв!"

Този начин сега не може да бъде, понеже туй положение е възможно само при здравите хора, в които Любовта е една велика основа на живота.

Сега, да кажем, вие седите, наблюдавате ме и казвате: "Какво ли мисли този човек?" Аз да ви кажа какво мисля. Единственото нещо, върху което аз съм мислил досега, то е Любовта, във всичките нейни прояви. За мене са чужди другите работи, второстепенни са. Аз съм правил опити и виждам, че хората си приличат навсякъде. Ако речеш да привлечеш човека с добрини, той всякога остава един и същ. Даже колкото повече добрини правиш, ти ще си намериш беля на главата. Ако искаш да правиш добрини на хората, по-добре да те не знаят. Щом те знаят, те веднага ще кажат: "Той има някаква задна цел." Сега, аз съм избрал един метод на проповядване. Не е много практичен. Този метод е за бедните хора, от немай къде го вземам. Считам ви за болни, затова ви проповядвам. Аз като лекар идвам. Сега живея между болните, пък някой път е възможно и аз да се разболея. Вие, пък и други, се питате: "Ако той замине, ако той умре, кой ще ни ръководи?" Чудни са тия хора! Слепи ли са? Ръководството е вътрешно! Аз проповядвам Божията Любов. Има един свят, който ръководи. Аз съм, който нося новата вест и казвам: Забравили сте Баща си! В болницата, в която сте дошли от дълго време как минавате, имате ли нужди? Той донякъде се интересува от тази болница, пита какво ще стане. Баща ви е намислил да изгори болницата. Вие ще бъдете последният, който ще я напусне. За болницата – един кибрит! Няма да има нужда от болници. Мислите ли, че ако в света нямаше болници, не щеше да бъде по-добре? Мислите ли, че ако в света нямаше затвори, нямаше да бъде по-добре? Нека се превърнат болниците в училища. Нека се превърнат затворите в църкви, нека се превърнат казармите в работилници, да работят хората. Преди няколко дни дойде при мене един военен, от големите чинове, иска да ме изпитва. Казвам: За в бъдеще пак ще се бият хората, но по един нов начин ще се бият. И куршумите ще бъдат

така направени, че като ударят някой престъпник, той ще се свести и ще каже: "Разбрах какво нещо е животът!" Като го засегнат куршумите, той ще поумнее. 500-600 хиляди души като се набият, ще поумнеят, тогава ще се върнат в обществото, ще ви подадат ръка и ще кажат: "Ние научихме нещо ново." Така че, ще се бият и ще поумняват, и кръв ще се пуска, но ще благодарят, че е изтекла нечистата кръв. Счупване на ръце и на крака няма да има. Казвате: "Може ли да бъде това?" Скоро ще бъде. Дай Боже така да стане! Ще дойде време, когато така ще се биете, и аз като вдигна своето шишане и като му тегля един куршум, той ще поумнее. Тъй както ме слушате, ще кажете: "Не е правоверно. Това Христос не е проповядвал и църквата не ни учи така. После, какво ще стане с обществото, със сегашния строй?" Питам: Старият човек, който се безпокои за своето положение, какво му допринася това безпокойствие? С безпокойствието няма ли да остарее, няма ли да умре? След като умре, какво ще спечели? Тогава ние не се ли намираме в положението на Настрадин Ходжа, който като го питали за живота, казал: Като умре жена ми, половината свят умира, а аз като умра, целият свят ще умре. Питам: ако ти умреш, и жена ти умре, каква философия има в това? Дотолкова, доколкото ти можеш да живееш и да участваш в благата на света, дотолкова и всичките хора ще живеят, и може да се обичат и да си съдействат едни на други. Това е смисълът. В какво отношение? Всеки може да си има свои възгледи за живота, той има право, но тия възгледи не трябва да препятстват на хората да бъдат братя. Не българско братство, американско братство, руско братство, немско братство, но братство, което да обедини хората. Като се срещнат двама души, да бъдат като братя, да бъдат готови да си помагат, нито един от тях да не иска да излъже другия. Всеки да има желание да допринесе нещо. Аз не съжалявам, когато някой път идват при мене, искат услуги. Досега съм съжалявал само като гледам, че някой иска от мене повече, отколкото му трябва. Например, не иска да го нахраня, но иска да го осигуря, да го пратя в странство, да свърши

училище, да стане проповедник някъде. Аз седя и му гледам ума. Ако ти си роден за проповедник, нищо в света не е в състояние да те спре да стенеш проповедник Ако ти си роден за философ, нищо в света не е в състояние да те спре да станеш философ, и поет. Ако ти си роден за музикант, за каквото и да е, нищо в света не е в състояние да те спре. Щом мислиш, че нещо е в състояние да те спре, ти се намираш в един свят на условия. Аз наричам този свят, свят на болни хора. Ти тръгнеш, искаш да знаеш какво мислят хората. Сегашното общество не е готово, това не е философия. Болестта е едно изключение, здравето е едно правило; глупостта е едно изключение, разумността е естествено условие на нещата. Доброто е едно естествено положение, злото е едно изключение в света.

Казвам: Когато Христос влезе при Закхея, този малкият човек имаше нещо, което го измъчваше. Всички имате желание за постижения. Туй, за което вие говорите на другите хора, наполовина ще го постигнете. Казваш ли на хората за работата, която искаш да вършиш, наполовина ще стане. За да станат нещата нацяло, никому не трябва да ги казваш, освен на Бога. Когато тия работи, като се реализират, целият свят ще знае. Тъй ще бъде. Някой казва: "Няма вода." Седя тук и се моля на извора да излезе вода. Когато излезе изворът, всичките хора ще узнаят. Или, ще имате философията на Настрадин Ходжа, който като се намерил в едно затруднено положение, намерил една пила, отишъл пред дюкяна на богат търговец и започнал да пили ключа. Минава един човек и го пита: "Ходжа, какво правиш?" "Свиря на кемане." "Къде му е гласът?" "Гласът утре ще се чуе." Гласът на онова, което ние вършим, все ще излезе. Сега ще кажете, има ли право Настрадин Ходжа да реже ключа и да обере дюкяна? Няма право от морално гледище. Има ли право господарят да отреже главата на кокошката, на пуйката, на агнето? Казвате, че Настрадин Ходжа няма право да реже един ключ, а пък господарят има право да отреже главата на едно агне. Ако Настрадин Ходжа няма право да краде един богат, и онзи няма право да реже

главата на агнето. Тогава ще си цитирате свещените книги. Не, с нищо не можете да се оправдаваше. Настрадин Ходжа прави това за интерес. Ние в света също вършим много работи, които не са позволени. Не че Бог ги е утвърдил. Когато зададоха на Христа въпрос защо Моисей заповяда да даде мъжът разводно писмо на жена си, отговорът беше: "Заради вашето жестокосърдечие." Отначало не беше така, отначало съществуваше законът на Любовта между мъжа и жената, а отпосле условията са се изменили, хората сами внесли разводното писмо. Те се съчетават, женят и разженват, но това не е Божествено. Правят си каквото искат, това не е Божествено. В Божествените неща туй, което Отгоре е съчетано, онези, които трябва да се оженят, никой не може да ги спре. Никой не може да венчава когото Бог венчае, той е венчан от вечността. Христос казва: "В края на Възкресението нито се женят, нито за мъж отиват." Понеже човек няма да се жени, любовта е, която ще образува онази връзка, която няма да се опетнява. Човек в лицето на една жена ще вижда повече от жена, повече отколкото майка, повече отколкото дева, в жена си той ще вижда едно Божество. И жената ще вижда в мъжа не само един мъж, тя ще вижда нещо Божествено. Само така е възможно да се създадат условия за новия живот. Всички ония души, които са будни, така трябва да започнат да живеят, вътрешно. Да кажем на света: Трябва да почувствате новите хора, които носят новото учение. Казвате: "Какво трябва да правим?" Живейте както Христос е живял. Обичайте както Христа: "Бог толкоз възлюби света, щото изпрати своя Единороден Син да пострада, за да не погине нито един, който вярва в Него, за да не погине никой, който Го люби." Под думата "вяра" се разбира живот вътре в човека. Много от промените са изменили нашата вяра и сега тя не може да издържа. Затова Любовта трябва да влезе като основа на сегашния социален строй. Вие се готвите да идете в небето. Аз съжалявам онези, които се готвят да ги погребат няколко свещеници, владици, да ги опяват. Аз облажавам онези, които ще отидат някъде, никой да не ги знае къде са, там да си

издъхнат, да няма никакъв гроб. Да го не знаят. Сега в гроба ще яздят, ще го търсят. Ще ви приведа един пример. Тук преди 20 години на една софиянка ѝ умира детето, на шест години, момиче. След време ѝ се ражда друго момиче, но тя все плаче. И момиченцето ѝ казва веднаж: "Мамо, не плачи! Онази дето мислиш, че е в гроба съм аз, дойдох отново на земята." Сега тя завърши гимназия. Казвам ви само, не ви доказвам, че се прераждат хората. Душите се прераждат, създават своите форми. Любовта е мощна сила, душата може да дойде колкото пъти иска на земята. Тя е свободна, тя е Божия дъщеря. Душата това е най-великото и мощното. Не туряйте никаква граница на вашата душа. Душата – това е човекът. За душата си не може да мислите лошо. Ти ще бъдеш едно със своята душа. Ако вярваш, че имаш душа ти разбираш какво нещо е душата. Ако не вярваш в своята душа ти си изгубен човек. Ти ще вярваш в своя ум, ще вярваш в своето своето сърце, а не вярваш в туй, в което трябва да вярваш. Умът и сърцето са слуги на човека. А Божественото, това е дихането на Бога, него наричат дух. Душата и духът са от Божествен произход. Ние трябва да вярваме в Божественото начало, което е душата вътре в нас. Следователно ти трябва да се радваш, че си срещнал един човек, когото можеш да обичаш, защото имаш възможност да видиш Бога в него. Във всеки човек ще видиш личността на Бога. Ако обичаш всички хора, само тогава ще познаеш своя Бог. Тогава ще познаеш своя Баща. Когато изучаваш едно растение, виждаш Божествения живот в него. Когато вкусваш един плод, вкусваш любовта на Бога. Във всичко виждаш живота на Този, Който те люби и по хиляди начини се проявява.

Сега ние сме оставили този истинския живот и вземаме един живот, които не е Негово изявление. Вземем едно животно и без то да иска, отнемаме му живота. Не го питаме съгласно ли е. То иска да живее, пък ние го изяждаме. Не така не се живее. Големите нещастия, големите болести, неврастенията, охтиката, които се явяват в света се дължат отчасти на избиването на млекопитаещите и изсичането на

горите. Всички болести се дължат на неестественото положение, което си позволяваме в света. Ние си позволяваме това, което не трябва да си позволим, защото нямаме свещено чувство. Ние си позволяваме да отсечем едно дърво, едно растение ей така, само от каприз. Има растения, които са живели 100-150-200 години, а в Америка има растения, които са живели 1500-2000 години. И американците ги изсичат. Но от безразборното изсичане на горите, от безразборното избиване на млекопитаещите, няма страна в света с толкова неврастения и толкова нервни болести, колкото Америка, и няма хора, на които зъбите да са изпадали така. Ще кажете, това е една случайност. Навсякъде законът е същия. Нямаме право да правим това, което си искаме. Трябва да вършим онова, което е в съгласие със законите на живата природа.

"И прибърза та слезе, и прие го с радост". В един стих от Писанието Христос казва така: "Когато дойде Син человечески ще намери ли Вяра? Или когато Син человечески дойде, ще има ли достатъчно любов, за да приложат новото Божественото учение? От 2 000 години християните вярват в Неговото Име. Какво ли не е извършено в Името на Христа, но това още не е животът на Христа. Проповядвал се е живият Христос, но не се живее така. Ние искаме един Христос да възкръсне. Не само да възкръсне, но този Христос да възкръсне във всички души и тогава всеки да каже: "В нас живее възкръсналият живот." Долу всички насилия в света! Туй разбирам под думите да обичаш Христа, да бъдеш готов да носиш туй знаме. Така навсякъде трябва да се проповядва Божественото учение. Това не е против българската държава. Това не е против българския народ. Ако българския народ възприеме това, което му говоря, народ може да бъде. Ако германският народ го възприеме – народ може да бъде. Ако английският народ може да го възприеме, народ може да бъде. А пък сега ги очаква едно заличаване, както много народи са изчезнали. Ако те не възприемат любовта, очакват ги страдания, лишения, очакват ги болести. Не че ние искаме тия страдания, но се заражда

едно течение на миролюбие и на туй миролюбие трябва да се тури една основа. Всички миролюбци трябва да сложат основата на Братството, а не да говорим едно, а да разбираме друго.

Казваме, че Господ е всесилен. Ако вашите очи биха се отворили, ще видите, че цялата земя се намира в друго положение. Когато стане каквото и да е престъпление, милиони души има, които го наблюдават, както наблюдават и онова, което сега става изобщо на земята. Земята се пече на огън, те седят и чакат, и когато цялата земя пламне, ще дойде онзи огън, при който в 24 часа цялото човечество ще мине от смърт в живот. И отгоре, и отвътре тази ангелска тръба ще протръби. Тя е тръбата на Любовта и хората като я чуят всички ще се стекат и всичкият този строй, порядък, всички вярвания, всички религии, всичко ще се стопи, всички хора ще се хванат братски, ще се разцелуват, свободата ще бъде пълна, всеки ще вземе свещен жезъл в ръката си, тогава ще вдигнат очите си към Бога и ще кажат: "Благодарим ти, Отче, че си ни дал тази светлина, ние сме готови да изпълним Твоята Воля.!"

39 неделна беседа, държана он Учителя на 10 юли 1932 год. София – Изгрев.

ЦЕННИ МИСЛИ

Ще прочета част от 5 глава от Матея, от 3 до 13 стих.

Ще прочета няколко изречения, които наричам ценни мисли за постижението на един красив живот.

(Учителят чете и обяснява свои мисли от беседи, изнесени на Рила през същото лято и отпечатани в книгата "Ценното из Книгата на Великия Живот " (изд. София, 1932 г.)

Има две неща в света непостижими. Те са великото голямо и великото малко. Всички хора се намират в стълкновение с тези две противоречия в живота. Някои хора искат да станат големи, не може да станат. Някои хора искат да станат малки, и това не може да стане. Нито малък можеш да станеш както трябва, нито голям може да станеш както трябва. Всички хора имат стремеж. Здравият човек има стремеж да бъде здрав, ученият човек има стремеж да бъде учен. Добрият човек иска да бъде добър. Святият иска да бъде свят. Силният иска да бъде силен. Но никой не е могъл да реализира туй което иска. Защото силният след като реализира силата, задържа ли я? Зад безсилието е силата. Какво седи зад силата? – Зад силата седи безсилието. Какво седи зад доброто? Злото. А зад злото? Доброто. Какво седи зад омразата? Зад омразата седи любовта. Какво седи зад любовта? Омразата. Питате, какво искам да кажа с това? Туй именно, че зад доброто седи злото. Ако ти не разбираш доброто, ще дойде злото, ако не разбираш злото, ще дойде доброто. Всеки, който не разбира доброто, идва до злото, и всеки който не разбира злото идва до доброто. Щом ти разбираш доброто, до злото не идваш. И щом разбираш злото, ти до доброто не идваш. Значи в неразбирането на нещата има един прогрес възходящ, а в разбирането на нещата има един низходящ прогрес. Може да се доказва това. Един математик може да ви докаже, че като умножите една въображаема единица 4

пъти сама на себе си, ще получите едно реално число. Един въздушен газ, който е невидим, като го сгъстите 4 пъти, той ще стане чрез налягането видим, той ще се сгъсти. Невидимите неща може да станат видими. Кога? Всички онези предмети, които вървят по права линия, са невидими. Защо? За да видиш какъв да е предмет, той трябва да се отклони от правата линия, или казано с езика на геометрията, да направи едно пречупване, да се образува какъв и да е микроскопически ъгъл. Следователно ще имате една малка рефракция, една сянка се хвърля. Ако няма никакво пречупване, вие не можете да видите нещата. Следователно, всички онези предмети, които имат коефициент единица, са невидими. А всички други предмети с коефициент 2 са видими. Тези, които имат коефициент 3, също са видими. Колкото повече се увеличава коефициентът, нещата стават по-видими. Следователно, първата причина, която е невидима сама по себе си, след като направи едно малко пречупване, тя е образувала закона. Законът, това е едно малко пречупване на правата линия. Следователно, ти виждаш известно ограничение, в което ти вървиш. Законът, след като се е пречупил, той е станал видим – образувал е резултати. Всеки един закон има свои последствия. Сега, това са общи твърдения, но важно е да приложиш един закон. Нали и в моралния свят има закон – закон, който хората могат да изпълнят. Говори се за закон на живота, но и него хората не могат да изпълнят, и вследствие на това, като не могат да приложат закона на живота, хората умират. От неразбирането на закона на живота хората умират. Когато разберат този закон, ще оживеят. От неразбирането условията на живота хората осиромашават. Като разберат условията, те забогатяват. Богатият, когато не разбира условията на богатството, той осиромашава. Сиромахът когато разбира условията на сиромашията, той забогатява.

Сега ще ви прочета изреченията, които някой някога е казал и аз съм ги преповторил. Ще направя една малка корекция тук-там, понеже виждам, че или времето е било развълнувано, или

фотографията не е станала правилно, както когато някой фотограф не е избрал добра поза, че светлината не е падала добре и снимката трябва да се коригира, да се ретушира. Сега аз ще ретуширам. Без ретуширане не може.

Тук се казва: "Постигнатият път, изгряващата истина и постигнатия живот са за мъдреца радост, веселие и мир, щастие, блаженство и доброта." Аз ще го коригирам и ще кажа тъй: Пътят по който изгрява Истината, пътят, в който се постига животът, носи радост веселие, мир, щастие, блаженство, доброта за разумния човек. Туй е моята корекция.

Следващото изречение е: Мисли върху водата, която тече надолу, върху вятъра, който вее горе, и върху светлината, която свети навсякъде.

В четвъртото изречение е казал: "Мисли върху изворите на живота, на знанието и на свободата." Да го коригираме: Изворите на живота, изворите на знанието, изворите на свободата, извират от най-високото място. И затова, като няма по-високо място, туй знание никой не може да го коригира. То си остава същото.

"Туй, което не остарява, е дрехата на Любовта. Туй, което не се мени, е дрехата на Мъдростта. Туй, което не се губи, е дрехата на Истината." Тук е казано нещо, което не може да се коригира.

"Изгряващата звезда показва красотата на нощта, изгряващото слънце показва славата на деня."

Туй, което носи съблазън и радост, поле се казва.

Туй, което носи опасност и чистота, планина се казват.

Туй, което задоволява душата, е Любовта.

Туй, което задоволява духа, е Мъдростта.

Туй, което осмисля всичко, е Истината.

Път без прах, Истина без съмнение, и Живот без изпитание, това е безсмъртието, което човек търси." И така казвам: как може да бъде безсмъртен човек? Ще намериш път без прах, после ще намериш истина без съмнение, живот без страдание, и тогава ще станеш

безсмъртен. Следователно, този закон вие може да го приложите в живота. Всякога прахът разваля работата на Любовта, съмнението разваля работата на Любовта, страданието и то разваля.

"Тури силния на тъмно, тури слабия в светлина. Тури силния да скърби, тури слабия да се радва. Дай здраве на болния, болест на здравия, за да се радват и двамата. Младостта е дреха на живота. Светлината е дреха на знанието. Свободата е дреха на здравето." Значи, ако искаш да имаш живот, трябва да бъдеш млад, да имаш тази дреха на младостта, и да я пазиш. Не смятай като дреха да я хвърлиш. Някой път идва някой при мене и ми разправя: "Малко са ми поокаляли дрехата. Може ли да ми дадеш малко пари да си купя един нов костюм?" Виждам, зад този новия костюм седи една мисъл – ще го съсипе. Докато носеше стария костюм, той е бил радостен, но като облече този новия костюм, той ще иде да се продава на младите моми.

"Живот без добродетели е подобен на градина без цветя, на дървета без плод, на майстор без чук, на военен без сабя, на писател без перо, на художник без бои.

Не търсете това, което не ви трябва, не носете това, което не ви задоволява.

Бъди всякога буден и никога не се впрягай.

Тури хомота на почивка, а силата си на работа. Постави страха за страж на силните.

Постави милосърдието страж за слабите, да ги утешава.

Дружи с това, което не остарява – то е Любовта.

Дружи с това, което не потъмнява – то е Мъдростта.

Дружи с това, което не се ограничава – то е Истината.

Началото на всички неща е Духът.

Началото на всяка проява е Любовта.

Краят, зенитът на всички неща, това е Мъдростта. Истината ги осмисля всичките в едно.

Край има само там, дето престават всички противоречия.

Начало има там, дето всичко е в съгласие. Дето има начало, трябва да няма противоречие.

Светът е място, дето всичко се проверява.

Търси произхода на всички неща, за да намериш Вечния в себе си. Той се нарича силният в силните и слабият в слабите. Безсмъртният в безсмъртните и безсмъртният в смъртните. Любещият в любещите и любещият в нелюбещите. Той прониква всичко. Дето е Той, има живот, там е знанието, там е свободата. То е великата безопасност на всичко.

Посрещни този, който слиза, понеже той носи нещо в кесията си.

Изпращай този, който възлиза, понеже той се е наял и няма какво да ти плаща.

Търси това, което не губи сладчината си.

Търси това, което не губи светлината си.

Не уповавай на безсилието.

Търси мощното, разумното.

Приеми този, който никога не е канен.

Нахрани този, който никога не е нахранван.

На гнило дърво поздравления не давай, нито ортак ставай.

Търси нива, която не е орана, градина, която не е копана и лозе, което никога не е брано.

На път врата не поставяй.

На лед къща не съграждай.

Три неща помни и никога не ги забравяй: Не яж хляб, когато си болен; не вземай пари, когато имаш да даваш, не се закачай с хората, когато си слаб.

Туй, което не се забравя, е вярно.

Туй, което се забравя, е преходно.

Глад без хляб се помни, а с хляб се забравя.

Когато бягаш, носи страха на гърба си; когато се спираш носи Любовта в сърцето си.

Храни обезсърчения, повдигай падналия.

Обичай житните зърна и всякога ще бъдеш доволен.

Три неща в живота си не избягвай: вода, която тече, вятър, който вее, светлина, която грее.

Три неща дръж в живота си: мир, който почива в сърцето, светлина, която обитава в ума, и радост, която обитава в живота.

Когато изгубиш смисъла на живота си, търси това, което свети; търси това, което гори, търси това, което не се спира.

Ставай рано, когато сиромашията хлопа.

Слушай един съвет: лягай рано, когато богатството тръгва.

Яж, когато пресищането си е заминало.

Почивай, когато гладът е дошъл. Хората не знаят, че гладът в света, това е една почивка.

Не прави надгробни плочи над погрешките си.

Не връзвай звънци на добродетелите си.

В пукната паница ястия не туряй.

С пробита стомна за вода не ходи.

На кон без гем не се качвай.

В къща без покрив не живей.

В мокро огнище хляб не печи.

Учи се при този, който носи светлината.

Възпитавай се при този, който носи топлината.

Слушай само този, който всякога помага. – Не се мий на река, която глава няма.

Не качвай на връх, който ръце няма.

Туй, което не се уморява, живот е.

Там където нищо не потъмнява, там където никога нищо не изгасва и там където всякога всички се радват, само там е животът.

Отвори очите си, когато Добродетелта се усмихва.

Слушай, когато Истината говори.

Работи, когато Духът на Мъдростта бъднини чертае.

Път без светлина, къща без врата, река без вода празни работи са.

Светли мисли, чисто сърце, възвишена душа, силен дух приятели за човека са.

Вслушвай се в наставленията на духа си и в упътванията на душата си, за да ти бъде всякога добре. Най-великото, което човек може да направи, е когато власт има – тук ще го коригирам – най-великото е да даде свобода на другите. Най-великото нещо, което човек може да направи когато любов има, е да даде хляб на хората. Има два пътя, по които ходят всички живи същества на Земята: пътят на хляба и пътят на водата. Първият път се казва глад, а вторият път се казва жажда. Първият път се казва път на хляба. Хлябът никога не минава по друг път, само по пътя на глада върви. Хлябът посещава само гладните. Водата посещава само жадните. Същият закон е: животът посещава само умрелите дара. Хлябът, водата, представят реалната страна на живота. Когато животът иска да се прояви, той се проявява като хляб и вода. Когато животът отива на гости, той се облича в дрехата на Любовта, която се казва хляб и вода. Когато гладният види дрехата на живота – Любовта, той я съблича и облича, и когато жадният види живота, дрехата на Любовта, той я съблича и облича. Това се нарича жажда. Хлябът и водата, това са проявления на живота, реалната страна на живота. Без тях животът не може да се прояви, или другояче казано, той не може да стане достъпен за живите същества. Живее само този, при когото хлябът и водата ходят. Значи, расте и се развива само този, при когото присъства животът.

Затова казва Христос: "Аз съм живият хляб, слязъл от Небето и живата вода, която извира от човешките сърца." Когато Христос беше на кръста, каза: "Жаден съм." Поиска вода. Той поиска това, в което животът се проявява. Има стих, дето се казва: "Там имаше съд, пълен с оцет." Защо не му дадоха вода? Всичко е безсмислено за живота, който си заминава. Защо тази тежка драма стана вечер? За да покаже, че светлината си отива. Защо става ден? За да покаже, че светлината иде. Туй, което става в Природата, то става навсякъде. При сегашните условия хората искат да бъдат щастливи. Невъзможно е, по

единствената причина, че ти не може да направиш едновременно цялата Земя да се осветява отвсякъде. Понеже е валчеста, трябва да се върти и като се върти, половината ще бъде осветена, а половината ще бъде неосветена. Затуй половината хора са щастливи, а половината нещастни. Но тъй като се върти Земята, за всички има условия да бъдат щастливи. Сега някои от вас може да възразите, че досега не сте били щастливи. Аз отговарям: спали сте. Нищо повече. Всеки човек, който не спи, в 24 часа има условия 12 часа да бъде щастлив и 12 часа да бъде нещастен. Всички добри мисли, всички добри желания са лъчи на светлината. Когато листата на Дървото на Живота слизат, зимата идва. Когато листата на Дървото на Живота се качват, пролетта идва. Казано другояче: когато ставаш умен, пролетта на живота идва, а когато ставаш глупав, зимата идва. Когато ставаш умен, листата на дървото израстват, когато ставаш глупав, листата падат от дървото.

Когато сиромашията хлопа на вратата студът се показва.

Когато богатството хлопа на вратата, топлината се показва.

Когато простият царува прах се вдига.

Когато умният царува, мирът изгрява.

Там дето мравката се дави, човек се забавлява.

Там дето мравката се забавлява човек спи.

Глупавият слуша с едното си ухо, умният – с двете, а глухият и от двете не се интересува.

Детето лази, младият се издига, старият сяда, а уморeният почива.

Домът е за детето, нивата – за младия, перото – за стария, а леглото – за уморения. Ако ти си в дома – дете си, ако си на нивата – млад си, ако държиш перото – стар си, ако си на леглото – уморен си.

Търси Любовта, която не се придружава от омраза.

Търси правдата, която не се придружава от безправието.

Търси истината която не се придружава от лъжата

Търси мъдростта, която не се придружава от заблудата.

Търси доброто, което не се придружава от злото.

Това е правият път за човека, за ученика, за вярващия и за посветения.

Тези изречения са храна, която трябва да се сдъвче. Съвременният свят страда от три разбирания. Ние искаме всичко да си уясним, да ни стане ясно. Но виждаме, че цялата Природа прилича на една затворена книга. Всичко в Природата е само твърда храна. Има жидка храна, вода и мляко, но те са за децата. Щом напусне детската храна, всеки трябва да има здрави зъби, здрав ум и здраво сърце. Болният човек е мекушав и иска всичко да му е приятно; това е защото не разбира живота. Болестта е която продължава живота. Всеки здрав човек и той боледува, само че здравият човек сменя процесите, болният не може да ги смени; и в здравия човек болестта си съществува. Умният човек може да смени процесите. Не че е лошо човек да бъде глупав. Хубаво е, то е едно голямо забавление. Няма по-голямо нещастие от това да мислиш, че си умен човек и да виждаш, че другите хора не те оценяват.

Представете си един голям философ, който разбира всички тайни на природата, отива между говедата, но те не дават пет пари за него. Той ще се обиди най-първо: как тези говеда да не знаят, че той е учен човек? Питам, какво ще ни допринесат говедата, ако знаят, че сме учени? Дали го познават или не, то е безразлично. Или какво ме ползва да знаят хората дали съм добър или не7 За мен нищо не допринася. Ако знаят, че съм добър, допринася за тях. Защото, ако аз съзнавам, че слънцето свети, то е за мен, не е за него. Аз трябва да изляза, да ида и да видя, че слънцето свети и за мен, там е философията.

Ако влезем в живота на страданията ще разберем, че страданията не са това, което ние мислим. Сега, разбира се, аз не искам да ви утешавам. Казвам: всичко онова, което съществува в природата, вие не може да го измените. Може да измените само онова, което вие сте създали. Някой път вие си създавате някои радости. Има ваши си

радости. Например, турили сте 1 000 лева в банката и вече се радвате като мислите, че сте осигурени. Изгубите ли ги тези 1 000 лева, ще скърбите. Вие създадохте радостта, създадохте и скръбта. Какво ще ви допринесат, какво ще ви помогнат хилядата лева? В голямата германска криза с 45 милиарда хората не можеха да вземат един обяд. С 45 милиарда не могат да се нахранят! Смешно беше. Един българин, който внесъл 60 000 марки в банката и казва: "Осигурих се вече, не му мисля много." След 4-5 години му пишат едно писмо: "Господине, да дойдете да си изтеглите парите, защото не можем да държим специално перо. Тези пари не струват даже и 10 стотинки." Като отива той пита: "Какво да правя?" Касиерът на банката извадил, че му дал два милиона марки, за да може да му запазят сметката.

Всички наши разбирания в света днес приличат на туй осигуряване. Всички все се осигуряваме, като съм ходил по земята, навсякъде виждам все осигурени хора. Царе осигурени, князе осигурени, владици осигурени, попове, философи се осигуряват, проповедници, все осигурени с големи надгробни плочи, на които пише: тук почива един благочестив брат в Христа. Всички са родолюбци. Велики хора, пък все в земята лежат. Не зная каква е тази философия. Онзи човек, който може да остане в земята, той не е никакъв свят човек, нито родолюбец, никаква сила няма. Това е забавление. Това е една дреха, която е оставена вътре в забравените изби на Бога. Ние търсим умрелите в гробищата. Тази вътрешна мисъл която имаме в живота, тя ни причинява страдание.

Някои питат какъв е изходът. Изходът е да се върнем към ония постановления, които природата е турила в свое разпореждане. Вън от тия разпореждания какво седи? Страдания, мъчнотии, нищо повече. Вътре в едно разпореждане на природата е благото на човека. Вън от тези разпореждания са всички мъчнотии, които сега имаме. Хиляди години да живеем на земята, ще имаме все същия ред на нещата: мъчнотии, страдания и в индивидуалния, и в семейния, и в обществения живот, и между народите. Този закон е неизменен. Като

гледаме цялата човешка природа виждаме, че индивидът умира, обществата умират народите умират и расите умират, всичко туй изчезва. У нас хората има една вяра, че по този път, все таки, един ден ще победим и ще станем господари на природата. Господар може да стане само онзи, който може да възлюби Природата, да види нейните пътища. Тя не е от глупавите. Съвременните хора говорят за резултатите на Природата. Резултатът, туй което виждате, то не е Природа. Природата тя е произвела всичките тия резултати. Тя е произвела и хората на Земята. Не може едно гърне да стане господар на грънчаря. Чудни са хората, които искат да станат господари на Природата! Доколкото едно гърне може да стане господар на грънчаря, доколкото една сабя може да стане господар на военния, дотолкова и човек може да стане господар на Природата. Едно перо може ли да стане господар на философа? То е условие, при което мисълта може да се прояви. Но то не ражда мисълта. Още повече, че всеки момент може да се повреди. Ако туй перо го повредиш, има скъпи пера. Има и скъпи погледи. Казвате: "Какво има в един поглед?" Има погледи, които струват милиони. Ти си болен, срещне те някой и като те погледне само, ти ставаш здрав. Има поглед, с който само като те погледне някой, и много здрав да си, изгубваш здравето си, разболееш се. Някой ученик е толкова беден, глупав, като го погледне учителят внесе нещо ново в него и оттам насетне ученикът е способен. Има поглед, с който като те погледнат, оттам нататък човек ставащ. Казваш, какво има толкова в един поглед? Много нещо има.

Всяка една мисъл, изказана навреме, всяко едно желание, изказано навреме, носят живот в себе си. И всички неща, които са проявени ненавреме, те носят смърт. Затуй има един закон: всяка добра мисъл, която дойде в ума ти, не я отлагай. Каквото дойде, направи го! Туй малкото, микроскопическо може да е, и посред нощ да е, стани да го направиш. Да приведа един пример. Един беден човек се молел на Бога за пари, след три дни един глас му казва да

стане и да тръгне по улицата. Той вървял до едно място, препънал се и паднал на пътя. Казва му гласът: "Туй, на което се препъваш, вземи го на гърба си, занеси го вкъщи." Занася го. Това е неговото богатство. Намира туй, което искаше. Тъй щото, може да го събудят посред нощ, да се препъне, да го вземе на гърба си и да го занесе вкъщи.

Казвам: Старите възгледи в света, това са забавления, които ние вече сме минали. Никой човек отсега нататък не може да бъде щастлив със своите стари възгледи. Ти не въздишай за старата любов, която си е заминала, не мисли за нея. Ти дръж новата любов, която сега иде. За старото слънце, което е светело преди милиони години, не прави въпрос, но за слънцето, което сега свети, мисли. Идеята, която трябва да имаш за великото, за човешкия дух, всички тия философски възгледи, които хората може да имат са хубави, но за мен в света няма противоречия. Ако някой ми каже, че еди-кой си е безверник, казвам: Зад него седи вярващият. Зад безверниците седят вярващите, а зад вярващите седят безверниците. Вярващите хора раждат безверниците, и безверниците раждат вярващите. Всеки вярващ има шанс да се обезвери; всеки обезверен има шанс да стане вярващ. Всеки, който се е озлобил, има шанс да се яви любовта в него; и всеки, който е любил, има шанс да се прояви омразата в него. Туй се повтаря в историята по един и същи начин. Тя е една органическа обстановка за нещата. За мен е ясно. Ако аз на един човек, при най-добрите си желания, му дам едно хубаво ядене, но той има язва в стомаха си, ще му причиня болка. Той ще каже: "Откъде се намери туй ядене?" При всичкото добро желание, аз ще му причиня известни страдания. Казвам: Да не беше му дал. Не давай на този човек от хубавото ядене, да седи гладен, а пък онзи, който има здрав стомах, нахрани го тъй както трябва, да благодари. Всички хора са добри хора, гладният човек е лош човек. Не храни ситият, нахрани гладния. Като казвам "лоши хора", аз не го вземам в смисъл, че те самите са лоши, но някой път се изменя състоянието на човека. Ние искаме да направим хората добри, което е невъзможно. Ние искаме някой път

да направим хората лоши, и то е невъзможно. Нито е възможно да направиш човека добър, нито е възможно да направиш човека лош. Невъзможно е по единствената причина, че ти не знаеш законите на природата. Какви са тия закони? Нашите заключения, които сега имаме за живота, това са детински възгледи. За всеки човек ти може да станеш лош, щом не изпълниш неговото желание, и за всеки един човек ти може да станеш добър като изпълниш неговото желание. Но то е пак временно. Ти като наготвиш днес си добър, а като не наготвиш утре си лош. Затуй, на това основание никой никого не може да обиди. При всичкото му добро желание да угоди някому, не може. Когато дойде любовта, как ще му угодя? Ако можех да бъда буден през целия си живот, да изпълнявам неговите желания, и един ден съм заспал, недоволен е. "Как си посмял ти да спиш, когато аз дойдох?"По някой път аз се чудя на тези разбирания. Някой човек без да ми е дал нещо, изисква от мене. "Ти, казва, трябва да ме слушаш." Онзи, когото трябва да слушам, то е Природата. Тя ни е дала нещо, нея трябва да слушаме.

Не зная кой кому е дал. Никой нищо не ми е дал. При сегашния живот, всички искат. Например ние говорим за морал. В какво седи моралът? При едно морално общество, ако хората вярват в Бога и имат истинска вяра, те не трябва да умират. Щом умират хората в един народ има нещо криво. Щом правят престъпления има нещо, което куца в морала. Ако има болести, има нещо, което куца в морала. Ние може да го извиняваме, че причина са условията. Не, няма причина. Тия условия ние ги създадохме. Ако не искам някому да дам хляб, макар да има милиони, казвам: нямам разположение към него. Не че нямам разположение, аз зная коя е причината, защо не искам да му услужа. Той човекът се е влюбил в една мома, дал й среща, трепти да я види, аз съм дошъл в това време и той казва "нямам време". Не че няма време, но той е ангажиран със своята възлюблена. Ако той разбираше щастието на живота, той трябваше да услужи. Аз съм, който нося тяхното щастие. Защото ако те не ме угостят, не може

да имат моето благословение. На тия двамата млади, аз нося бъдещата им съдба. Ако те ме нагостят, всичкото мое благословение ще бъде с тях. Аз ще бъда беден, а те ще бъдат щастливи. Ако не ме нахранят, аз ще бъда богат, а те сиромаси. Такъв е Божият закон. В дадения случай аз наричам всеки един човек светия. Ето какво разбирам под думата "светия", ето какво е моето обяснение. Всеки човек влюбен в някоя мома, е светия. Всички влюбени момци и всички влюбени моми са все светии. Но ако не нахранят бедния, който иде при тях, работата им се забърква. Ако го нахранят, светии остават. Ако не го нахранят, съвсем се забърква кашата и изгубват своето светийство.

Много мъчно днес се възпитават хората. Моисей учи евреите, учи ги: така рече Господ, иначе рече Господ, но евреите не го и чуваха. Когато дойде Христос – така рече Господ, иначе рече – но Го разпънаха. Сегашните християни казват, тъй казал Господ, но ако дойде Христос те отново ще Го разпънат. Войната в 1914 година беше едно разпятие на Христа, нищо повече. Сега иде Христос и казва: "Всички онези, които са разпъвали, ще бъдат разпънати. Нито един няма да остане, който няма да бъде разпънат." И тогава, като бъдат всички разпънати, кой кого ще разпъва? Няма да има кой да ги смъкне от кръста. Те ще предадат дух на Бога и ще се оправи целият свят. Всички ще кажат: "В Твоите ръце предавам духа си." И тогава ще се свърши. Вие казвате: "Страшна е тази работа!" Не, не е страшна за мене. Тя е благословение. Страшна е сегашната безпътица, в която живеем. Имаш един приятел, който те обича, а утре те намрази и не иска да те види. Не иска да те срещне! Омразата, това е страшното! В името на Бога, онзи, който обича Бога, онзи, който обича Христа казва: "Ти си еретик, ти не обичаш Бога." А той обича Бога и с Господа се разговаря! Често много хора ми казват "Не си прав, когато проповядваш." Казвам: Искам да се поуча от вас. Какво е последното известие от Небето? Какво пишат последните вестници горе? "Че вестници в онзи свят има ли?" Има, но не такива, които лъжат. Четете

вестниците там. Чудни са хората. Там имат вестници, университети имат, училища имат, църкви имат - такива, каквито хората не са сънували Казвате: "Тия неща са въображаеми." Не, онова, което умира, не е реално. Реално е да влезеш в една църква, дето хората не се карат никога, дето проповедниците без пари служат; тя е реална църква, която кара болните да бъдат здрави, сиромахът да бъде богат, глупавият да стане умен. И за училищата е същият закон. Няма ли такива училища, ние сме в един преходен свят. Туй е правото. Аз не мога да си изменя мислите. Когато някой ми говори за оня свят, казвам: Аз съм във вашия свят на реалността. Православният ме пита: "Какво мислиш?" Един ден, когато залезе Слънцето и изчезнат сенките, аз ще се върна в реалното. В сенките ще почивате. Като се яви реалността, те пак ще се проявят. Вие, като не разбирате законите, не мислете, че сега може да намерите реалността в света. Реалността отдавна е във вас. Вие играете роля на онази съвременна жена, която се оженила за един мъж и не го харесва, сравнява го с другите мъже и казва, че на мъж не прилича. Щом не е мъж, тя няма право да се жени. Щом се е оженила, тогава да не говори. Ние допускаме в себе си известни заключения. Казваш: празен е животът. Че каква логика има в това? На какво основание е празен животът? Аз мога да направя живота пълен, на всекиго. Преди няколко години един набожен човек идва при мене и казва: "Обезверих се, то е празна работа да се молиш. Работа не ми дават. Нещастен съм. Намразил съм попове, проповедници, всички съм намразил. Загубих вяра в църквата, в поповете, във всички." След като му дадох една почетна сума, нахраних го хубаво, и той казва: "Ще ме извиниш, не зная в какво настроение на духа бях, но има нещо красиво, хубаво в живота, приятно ми е. Ти ме погледна някак тъй." Как съм го погледнал? "Ти ме посрещна, услужи ми." Казвам: Утре може да се изменя. Втори път като дойдеш, ще те набия. Аз съм от тези, първият път – приятелски, после не давам нищо, после пак приятелски. Какво ще мислиш тогава за мене? В началото не е така, както после. Ти тъй ще си кажеш:

Хубавото е в живота! Ти мислиш сега с каква цел съм ти помогнал. Аз ни най-малко не искам да повярваш в Бога. Аз се радвам, че ти си се обезверил в своите лъжи. Аз се радвам, че ти си се обезверил в своите лъжливи приятели. Ти ще намериш приятелите си в себе си. Казвам: Не мисли само за това на теб да ти правят добро. Иди и ти да правиш добро. Намери по-нещастен от тебе, помогни му, да видиш как ще се измени твоят живот. Туй е философия. Това, да ти говорят, че има някъде някакъв друг свят, туй го остави. Като идеш там ще провериш. Туй, което не виждаш, не вярвай. Такова изречение е твърда храна. Човек е длъжен да бъде верен на себе си. Никога не трябва да измени на себе си. Външните условия не са толкова силни, че да изменя на себе си. Аз трябва да бъда над условията отгоре. Хората не трябва да бъдат в сила да изменят моя характер.Това е тяхно мнение. Нито са длъжни, нито имат право да ме хвалят. То е тяхна работа. Ако ме хвалят, то е за тях ако ме корят, пак е за тях. Разбира се, не е така лесна работа човек да посреща мъчнотиите в живота. Съществува една философия, един вътрешен смисъл в мъчнотиите, защото страданията са за силните натури в света. Страданието, когато ти го превъзмогнеш, то ще ти донесе едно велико благо. Най-великата радост, която имаш, ако не си я разбрал, тя ще ти донесе най-голямото страдание. Защото в най-голямата любов, ако ти имаш някой, който да те обича, след туй те очаква най-голямото страдание, което може да те сполети. Една жена разчита на мъжа си; утре той ще намери друга и ще я напусне. Ще ви дам един пример, едно разрешение, което аз съм изследвал. Тук преди години имаше един господин, той беше евангелист; оженва се за една жена, която свършила американско училище. Оженват се, но не могат да живеят двамата. Различават се в своите възгледи. Той биел жена си и тя ми разправя своята опитност. Съблича я, изпъжда я вън, тя се моли, а той казва: "Не те искам, да се махнеш оттук!" Един ден, казва тя, в мен стана промяна, като че се превърна сърцето ми, намразих този мъж и му казах: "Отсега нататък аз ще ти покажа коя съм. Аз не те искам!" И

този непреклонен юнак оттам насетне започнал да плаче, коленичил пред жена си, молил се пред нея, той плаче, тя го изпъжда. Той станал като дете. Тази слабата жена, която мъжът изпъжда, после тя го изпъжда. Как ще си обясните туй? Това е един факт. Тя искаше да го обясни. Аз й казвам: Не го обяснявай. И да го обясняваш, не може да се обясни. Човек, който прави зло на другите дара, той все едно прорязва своите артерии и изтича кръвта му, а щом изтече кръвта, той ще отслабне. Стават такива процеси, и в духовния свят става един физиологичен процес. Пущат ти кръвта и изтича твоята сила – обезсмисля се животът ти, не ти стига ума за нищо. И най-силният човек, който така постъпва, ще се обезсили. Един фатален закон е, никой не може да избегне от него. Затуй казвам: Силен е онзи, който помни в ума си, че всякога трябва да бъде абсолютно справедлив, любещ, съзнание да има. Не да удовлетворява желанията на хората, но да бъде справедлив спрямо другите хора, както към себе си.

Като дойде някой при мен, аз държа едно правило: което правя за себе се, правя го и за другите. Той иска да му дам печена кокошка. Казвам: Не мога да ти дам печена кокошка, понеже и на себе си не съм направил. Туй, което съм направил за себе си, мога да направя и за другите. Туй, което на себе си не правя, не го правя и за другите. "Може да ми дадеш малко винце." На себе си винце не съм дал. "Ами лачени обуща?" На себе си не съм турил лачени обуща, и на тебе не мога да дам.Туй, което за себе си съм направил, съм готов да го направя и за тебе. Но туй за себе си никога не го правя. "Ти си фанатик." Покажи ми твоята свобода. Я ми дай 20 лева. Ти, който не си фанатик, аз ти казвам: Извини моята погрешка. "Ти не разбираш." Много добре, аз съм готов да приема това. Но какво е твоето разбиране? Аз съм готов да тръгна с тебе. Аз съм човек, който търси истината.

Казвам: Тази истина аз отвсякъде я събирам, както златните зрънца. Аз считам, че човек може да намери истината. Истината иде от всички хора. Във всеки човек може да намериш една истина. Във

всички хора има една малка истина. Готов съм да я изследвам. Ако искаш да ме забавляваш, готов съм да те изслушам. При всичките противоречия, които ще кажеш, готов съм да те изслушам. След туй питам: ти можеш ли да търпиш моите противоречия? След като ми кажеш всичките твои злини, аз може да те набия тъй хубаво, че ще излезеш с разкървавен нос. Аз ти казвам моите възгледи. Правилни ли са? Ти казваш: "Не!" Някой изведнъж те ритне, няколко тояги ти слага, простре те на земята. Той си казва своето мнение. Казва: "Аз имам особено мнение." Той прави критически разбор на своята мисъл, с критика те поваля на земята. Трябва да знаем, че ние се намираме в един относителен свят. Съдбата има две остриета – едното острие е за нас, а другото за хората. Тя еднакво засяга без разлика всички. Трябва да се пазим от двете остриета на съдбата. Тя е безпощадна, но не е груба. Ако ти си умен, някой път ще туриш нещо на тия остриета, че като замахне съдбата, да не те засяга. Аз мога да им туря един калъф както на нож. Някой път ще отида при нея и ще я позалъжа малко, ще й кажа: "Много си добра. Аз съм слушал за тебе много добри работи. Бих ли могъл да видя твоя нож, колко хубаво е направен? Отличен е! Сега желая да ти туря едно възнаграждение за ножа, вземи го за един спомен" – и ще туря калъфа. И след туй съдбата като маха, не може да реже. Това е фигуративно казано, може да се отнесе до езика Човешкият език е съдба на човека. Ти със своя език определяш своята бъдеща съдба, нищо повече.

Сега е топло времето. Вие се изпотявате и казвате: "Искаме да ни извините." Няма да ви извиня. Аз не искам да ме извинявате, понеже без пари слушахте. Не взех нищо. Пък и вие като ме слушате, и вие даром давайте. Аз даром, и вие даром. Вие без пари ме слушате, и аз без пари ви проповядвам. Аз ви похвалявам, че без пари ме слушате. Вие трябва да ме хвалите, че и аз без пари ви говоря.

40 неделна беседа, държана от Учителя на 4 септември 1932 г. София, Изгрев.

ИСТИННАТА ЛОЗА

Ще прочета част от 15-та глава от Евангелието на Йоана.

В онова, което ще прочета, аз внасям нещо и искам да знаете кое е съществено и кое е вмъкнатото. "Аз съм истинната лоза, " на която сме насадени. Всички добри пръчки са, които дават добър плод. Отец ми е земеделецът, който обработва по нов начин. Всяка пръчка в мене, която е насадена, която принася плод, Той я отрязва, Той я наглежда, а всяка, която не дава плод, очиства я съвършено, изхвърля я навън. Вие сега сте добре очистени, отрязани сте добре. Пребъдете в мене, тъй както лозовите пръчки пребъдват на лозата. Но тъй както лозовата пръчка не може да принесе плод от себе си, ако не пребъде на лозата, така и вие, ако не пребъдете в Мене, не може да дадете плод. "Аз съм лозата, вие – пръчките. Който пребъдва в Мене и Аз в него, той принася плод много. Защото без Мене не може нищо да сторите."

Днес вашата работа стои като тая на добрия гостилничар, който една сутрин бил уморен и писал на вратата; "Днес съм уморен, неразположен съм, клиентите да си търсят храна на друго място"; обаче към 10 часа поправила му се работата, решил се пак да готви.

Има една черта в живота, аз я наричам най-красивата черта. Няма да ви кажа коя е. Но ще говоря за нея. Ще говоря по единствената причина, че тя е, както казвам, най-красивата черта. Не може да ви кажа коя е, защото за да ви я кажа, трябва да ви обясня, трябва да ви кажа истината. В дадения момент не може да ви се каже истината. Казвате: "Как, не можеш да кажеш истината?" Не мога да кажа истината. Сега, я ми кажете вие колко тежи Слънцето? За да ви кажа истината, трябва да претегля едного и да кажа толкоз тежи. Сега може ли да ми кажете Слънцето колко тежи. Може 10 години да го теглите и след 10 години да кажете: вие искате да кажете истината, но

не може да се каже истината за слънцето. Няма учени хора. После друг въпрос. Аз като говоря, те може да са казали нещо невярно и почнат да ги бесят. Защо и аз, да мина с тях? Днес ми дойде една нова мисъл. Искам да я сготвя. Човек трябва да се научи да мисли. Не че не мислят хората, но те имат един лесен начин за готвене. Когато готвачът не е добре разположен, той гледа набързо да сготви. Трябва да знаете, че всички клиенти, които ядат са професори. Веднага си дават мнението. Казват: така не се готви, това е буламач. Ако ти продължаваш да готвиш така, няма да стъпим в гостилницата втори път. Готвачът, макар да е един авторитет, вие казвате, че той трябва да бъде като някой професор. Какво място заема професорът в един университет? Той е един готвач. Студентите, които го слушат, те са клиенти. Ако професорът говори умно, те ще дойдат да го слушат и казват: хубаво говори професорът, ще дойдем и друг път. Но щом не е наготвил, казват: този професор не го бива. Дават си мнението. Всички говорят за професора, никой не говори за клиентите. Питам, колко пари струва професорът без клиентите, пък и колко струват клиентите без професора. Това е едно математическо съотношение. Казвате: пет пари не струваш. Но и ти без него пет пари не струваш. Водата пет пари не струва в дадения случай без тебе, но и ти без нея пет пари не струваш. Много пъти вие задавате въпроси и казвате: нека ми се каже истината. Има известна истина, за която 10 години, 20 години трябва да чакате да ви се каже. Казвате: сега какво още излезе от мене. Много сложна работа. Най-първо трябва да взема в съображение колко тежи тялото ти. Колко хляб има в тялото? Какво мнение имат за човека клетките на това тяло, "какви съображения имат. После трябва да взема в съображение какъв е обема на стомаха ти. Какви са неговите разположения. Какво е неговото обществено мнение, богат ли е, сиромах ли е, силен ли е, слаб ли е. След това трябва да взема във внимание неговите съседни държави. Какви са белите дробове, имат ли пари, нямат ли пари, могат ли да гарантират. След туй другата държава трябва да взема във внимание каква е

главата на човека, какви са дробовете, какъв е стомахът. След туй ще взема външните условия. И след 1000 години като изследвам всичко, ще се произнеса. Един сложен въпрос. Вие казвате, еди кой си е гадател. Той може да е гадател. Той може да гадае по този начин. Но когато ги бесят, аз не искам на бесилката с тях заедно. Някой път казвате: отличен човек ще излезе. Вярно е, ще излезе, но ако работи, ако не работи, нищо няма да излезе. Казва: ти и без да работиш ще излезе нещо. Пак ще излезе нещо, но воня ще излезе, нищо повече. Преди няколко дни, запушил се нашият канал на миялника. Водата вместо да тече навън, връща се. Назад и навън мирише. Минавам аз. Един казва: запушил се е каналът. Друг казва: напълнила се е с вода долу ямата и мирише. Бъркат вътре, още повече мирише. Каналът не се поправя. Каналът нищо не иска да знае и казва: днес съм решил да не пущам нищо. Обаче, онези, които са мили, турили са економия, турили пепел, всичко туй. Казват: каналът носи, а каналът от економията и пепелта, от всички тези утайки се задръстил още повече, кюнците нищо не пущат. Всичко навън, ние сме господари на положението. Един брат казва: ако се е напълнил и на мястото, дето отива водата, трябва да се направи нов кладенец. Казвам: сериозна работа, пет-шест метра да се копае, ще мине цяла седмица. Разровихме канала оттук-оттам, и най-после намерихме че економията била виновна за задръстването, направихме дупка и тръгна водата. Това показва че онези, които са мили, не са били умни, трябвало да пущат само чиста вода. Аналогията: всеки си има по един миялник. Някой път с водата минава пепел, минава и економия, задръства се каналът. Вие не знаете де се е задръстил каналът, долу или не.

Сега трябва да се правят разумни изводи в света. За пример, вие искате един човек да има добро отношение към вас. Питаме един учител как трябва да се поддържа духът в училището, че то е неразбрана работа. Какво иска да каже – духът на училището? Казвам: тази е нова идея. Самото училище няма никакъв дух, аз не

виждам никакъв дух. Училището за мене е една ограда. Там са учителите и учениците, никакъв дух не виждам. Виждам хора, които се движат. Сега в преносен смисъл, ако се каже как трябва да се поддържа доброто здраве на организма. Там вече имаме една теория, която е вярна в следното отношение. В туй отношение най-малките същества знаят на земята как да поддържат своя организъм. Ще трябва светлина въздух, храна, дрехи. Те са, които поддържат доброто здраве. Сега ако вземете училището като един организъм, клетките, това са учениците. Учителите – външното общество, държавата, всички тия неща са свързани с училището. Следователно, за да извадиш едно правило, как трябва да поддържаш духа в училището, трябва да си правил опит, как да се поддържа доброто здраве в тялото. Ако знаеш как да го поддържаш, по същия начин ще знаеш как да поддържаш духа на училището. Най-първо трябва да поддържаш духа на своята глава. Главата ти не трябва да бъде болна. После трябва да поддържаш добро положение на дробовете, те не трябва да те болят. Не трябва да усещаш никаква тежина. И най-после стомахът не трябва да те боли. Някой път човек в живота се е обезверил. Той иска да знае има ли Господ в света или няма Господ. То е една теория. Има право да пита този човек. Господ е много обикновено дума. Това значи туй първично същество няма господар. Има ли Господ тук в света или няма? Когато се говори за Господа, ни най-малко не се разбира Първичната Причина, която е създала всичко. Може да е същество второстепенно, третостепенно, четвъртостепенно, и то да минава за Господ. Та главата не е ли един Господ за човека? Дробовете не са ли един господар, стомахът не е ли един господар. Нека се откаже стомахът да работи, да видиш какъв авторитет има. Ти си професор, ти си цар, но ако стомахът откаже да те поддържа, ти скоро ще дадеш царството си. Ако главата ти се откаже да те поддържа, ти скоро ще дадеш професорството си. Четири-пет пъти като те боли главата, не може да мислиш, ти не може да преподаваш никакви лекции. Сега да приведем. Главата, дробовете, стомахът, в

математиката това са неизвестни числа. Делите едно на едно, колко дава. -Едно. Две делено на две, колко дава? – Едно. Три делено на три, колко дава? – Едно. Четири делено на четири, колко дава? – Едно. Всяко число разделено на себе си, все по едно дава. Ако делите две на едно, ще даде две. Ако делите три на едно, ще даде три. Въпросът малко се усложнява. Ако делите три на две, колко ще ви даде? – Ще ви даде едно и половина. Питам сега: онези, които разсъждават, математиците, по някой път изказват една тайна. Ако делите две на едно, ще даде две. Ако делите две на две, дава единица. Ако делите две на три, ще даде две трети. Ако делите три на две, ще даде едно и половина. Какво се разбира под думата деление? Какво разбирате под едно и половина? По един механически начин, вие процесите ги обяснявате, но съвсем друг резултат имат. Ако вие построите света на механически правила, вие ще имате каци, бъчви, ще имате един винарник, пълен с вино. Ако построите света от органическо гледище, ще имате растителното царство, но ако го построите от психологическо начало, ще имате разумни същества. Следователно, тия трите процеса – механически процес, органически процес и психически процес, ще имате три различни резултата. Следователно някой казва: как е направен светът? Искам сега да обясня психологическите процеси по механически начин. Такава аналогия не може да се тегли. Понеже между частите в един механически процес няма никаква вътрешна връзка. Единствените връзки са обръчите отвън. Вие имате една държава, имате закони. Държавата е създадена по механически начин. Докато съществуват законите, има ред и порядък, но когато външните обръчи са отмахнати, всички тия части на кацата се разглобяват. На всяка една държава щом обръчите отвън изчезнат, тази държава отвън се разкапва. Какво лошо от това, че се разкапва една каца? Туй показва, че онези, които са били задължени да поддържат този ред и порядък, са били невнимателни, оставили са обръчите да се разпокъсат. Та дохождаме до един органически процес. Ако процесът е правилен, всичките дървета са

зелени. Ако се прекъсне този процес, всички дървета започват да изсъхват. Туй съхнене не е по желанието на природата. Някой друг елемент или някои външни фактори са влезли. Може да е по желанието на някои малки буболечици. Следователно, дърветата съхнат не по желанието на природата. Вие няма какво да обвинявате природата, но ще се разправяте с тези малки буболечици. Трябва да им кажете или да си вървят, или да имате знанието и веднага ще ги изпратите, ще освободите дървото от тях. Вие се интересувате защо по някой път хората се прозяват. То е все същият въпрос. Защото хората боледуват. Защо хората заспиват? Защо вниманието им не е съсредоточено? Който няма съсредоточено внимание, той не може да го съсредоточи. Съсредоточеното внимание всякога остава съсредоточено. Разточеното остава всякога разточено. Между чувствения свят и умствения свят има допирни точки. Но щом чувствения свят се намеси в умствения свят, веднага умът става разсеян. Човек е винаги разсеян, понеже обектите на чувствения свят са по-силни, привличат вниманието, човек се раздвоява и не може да мисли. Казвате за някой човек: нима той мисли? Когато отидете при някой банкер да вземете пари от.него, той мисли, той смята колко пари да ви даде в заем. Това е мисъл. Че не е ли все същото? Когато един вълк хване едно агне и мисли откъде да го започне. Отдето да го започне, той има съображения. Мислите ли, че един вълк, който изтърбушва една овца, няма съображения, нима един касапин като заколи едно животно, не мисли как да го изчисти. Това е преносно. В един процес, дето хората измират, само един живее, какво добро се допринася на света? Представете си такова нещо. Една овца е заразена от чума или от някоя друга болест. Заколят я и един гостилничар я сготви. Вие сте едно общество от хиляда души и се нахранвате, мислите ли, че вашето положение е спасено? Мислите ли сега, че известни идеи ако се внесат у вас няма същата отрова да ви отрови. Под ново разбираме всички онова, което носи живот, което гради, то е ново. А всичко онова, което събаря, всичко онова, което разстройва

живота, то е старо. А пък когато говоря за старото, старите книги и идеи, разбираме доброто, което е преживяно в миналото. То е пак ново. Истината в нашата мисъл не може да бъде стара. Сега съвременните хора искат да подобрят своето икономическо положение. То е най-лесната работа. Много лесно е да подобрите положението на един човек. Във всеки едного от вас се крие тайна сила. Човек може да развие своята чувствителност. Има известни закони, не искам да ви разправям, понеже имам известни задължения. Природата за мене е разумна. Тя ми е поверила известни тайни и аз нямам право да разкривам нейните тайни, нито да давам ключовете на хората да бъркам в нейните каси. Следователно, ако тя ми позволи, може да дам. Казвам: мога ли да дам този ключ? Ако каже, че мога, ще го дам. За касата може ли да говоря? Как се отваря тази каса, мога ли да кажа? Има в човека една тайна сила, и ако вие бихте знаели да боравите с нея, ще знаете къде има злато, сребро, скъпоценни камъни, ще идете там, ще си вземете малко, няма какво да огъвате сухите корички от хляб, нито да носите скъсани обувки, но след като разкриете тези тайни в природата, има закон, всеки който е кредитиран от природата, не му се позволява на такси да се вози. После не му се позволява да има повече от три костюма, от три шапки. Вие сега може да запитате защо е така. Чудни са хората – защо е така? Аз да ви кажа, смешната страна в съвременния живот седи в следното. Сега в странство, в Париж, в Лондон, в Берлин, където и да е, има един обичай, някой човек е беден, не може да си купи, един костюм струва 10 - 15 хиляди лева, а той има 500 - 600 лева, взема си дрехи на заем, облича се с обуща, с цилиндър, види го някоя мома, влюби се в него. Питам, тази мома умна ли е, която се е влюбила в този момък? Тя казва; много представителен. Казвам: много представителен, но всичко е чуждо, утре като съблече дрехите, той пак е сгушен, дрехите турил ги в книгата. Защото ако не е честен, втори път на заем дрехи не се дават. Питам тогава: ако една мома се влюби, туй е лесно. Но за влюбването имаме особено мнение. За мене

всички онези хора, които са се влюбили, вървят в тъмно, без никаква цел, и пътят, по който вървят, има трапища. По един, по два, по три метра, че като се върне влюбеният на сутринта, ще го видиш, че все е охлузен някъде. Или ръката, или кракът изкълчен. И затова влюбеният е все неразположен. Сърцето го боли. Няма по-лошо от влюбването. Друг е въпросът да обичаш. Ако човек вечерно време ходи, без да падне в някой трап, за него казвам: очите му са отворени. Вече съвременните хора са започнали да гледат къде стъпват, особено които са се парили от влюбването. Веднъж в своите изследвания срещнах една жена, тя ми разправяше своя опит. Казвам: мога ли да го кажа на моите ученици? – Може, но не ми казвай името. Тя каза-аз съм отвисоко, благородно произхождение. Но не знаех какво е любов. Такива работи не знаех. Млади момци се явяваха, но пет пари не давах за никого. Ожених се и живях с мъжа си 10 - 15 години. Един ден се влюбих в един хлапак, чудя се на себе си, аз ли съм или не. Защо го обичам и аз не зная. Но постоянно седи в ума ми, безпокои ме. Седна да спя, за него. мисля, стана, за него мисля, непрекъснато ми е в главата. Окъсани му дрехите, ще мисля за окъсаните му дрехи. Скъсани му са обущата, шапката, търся да му купя нова шапка, да му купя нови дрехи. Купувам му нова шапка, пак лошо, турям му нови обуща, пак лошо, наготвя хубаво, все лошо. Чудя се какво да правя, я ми дай един съвет. Още не съм й дал съвет. Не е подигравка, много сложен въпрос. Тя разправя как се е измъчвала с този труден въпрос. Ако аз бях на твоето място, и аз не бих знаел какво да правя, и аз се чудя, и ако бях на мястото на хлапака, пак нямаше да зная какво да направя. Аз вземам нещата тъй: хлапакът това е един стар осиромашал аристократ, който външните условия са го изменили, но вътрешните условия той си ги има запазени в него. Той отвън пет пари няма, но вътре има високо мнение за себе си, от това не се е освободил. Искам да ви наведа на една мисъл, върху която да мислите. Вие обвинявате света, защо така е създаден. Има едно обявление дадено от природата. Всички умни хора в света, които

знаят да дадат своето мнение как да се преустрои светът, понеже тя е намислила да строи един нов свят и иска да има мнението на учените. Всеки да си даде проекта. Всичките несгоди на света, неразбиранията между мъже и жени, учители и ученици, всички да си дадат проекта, съобразен с разбиранията им, всичко туй ще се вземе под внимание. Онези, които не разбират работата, казват: Господ ще оправи света. Това е залъгване. Господ ще оправи света, тъй както онзи, който карал воловете си целия ден и казал: ха днес ще работим, пък довечера, в дама ще си почивате и на другия ден ще си почивате. Но не почива волът. И като умре волът, одере му кожата и я продаде.

Сега в природата ние не трябва да приложим нашите възгледи и да обвиняваме природата за онова, което наум ни е идвало. За съвременните престъпления, отклонения, несгоди и страдания, тя даже не е помисляла, и тя по някой път изследва, изучава сегашните причини. Тя знае причините, но ни най-малко не са били в нейния проект, но понеже тя има един разумен път за самовъзпитание, оставя хората да видят последствията на своите теории, да учат и след туй да каже: ето вашият път. Толкова години страдате, ето моят път, по този път ще вървите.

Та казвам сега: пътят, по който ние искаме да преобразим своя живот, пътят, по който искаме да преобразим съвременното общество, той е крив. Това е един кърпеж, каквото и да правят хората, това е само един кърпеж. Каквато и идеална страна да се внесе, то е все едно да внесат идеалният строй между болните хора. Идеален строй, но кой ще слугува? Хиляда души болни, но десет души, които шетат. Питам тия, здравите хора, и те трябва да почиват. Този вика, онзи вика, дайте това, дайте онова, тия хора не са в състояние на всички да направят услуга, при всичката си добра воля. Друг един въпрос: една идея, която е съгласна със законите на природата, тази идея трябва да се подеме от всички разумни същества. Тя трябва да бъде присърце. Еднакво трябва да любим, и всички трябва да подкрепят тази идея.

После, благото трябва да бъде благо, еднакво за всички, според степента на тяхното развитие. Всички може да участват в тия вътрешни блага. Има някои неща сега, които вие може да проверите. Когато аз говоря за духовния свят, аз имам строго определена идея, не идея която съм създал, но идея, която съществува в природата, която има свое място. За пример, хората не са най-разумните същества в света. Освен нашата земя, има други светове в света, които са населени от същества, които са хиляди пъти по-интелигентни от хората, седят много по-високо от нас. Аз не искам туй да го приемате, то не е въпрос на вяра. Когато видя нещо хубаво, за мене е безразлично дали хората го виждат или не. Аз се радвам. Че мога да ходя също се радвам. Срещам един сляп, той тук се блъсне, там се блъсне и казва: лош е светът. Зная защо е лош. Аз зная причините защо се блъскат тук и там. Като казвам, ходя, значи не съм сляп, виждам. Тъй не се виждам никъде. Между мене и тебе разлика има. Ти се блъскаш, пък аз не се блъскам. Може причините за мъчнотиите да седят в обществото. Може един народ да измъчва друг народ. Цялото човечество е измъчено. Питам: де са мъчнотиите?

Искам да сведа въпроса дотам: как може да си помогнете по един разумен път. Може вие да опитате следното правило: ти си болен, най-първо в тебе се явява желание да повикаш някой доктор. За да дойде един доктор, той трябва да бъде последното лице, което трябва да дойде. При един краен резултат ти викаш лекар. Най-първо нещо, което болният трябва да направи, е да живее между здрави хора. Човек, който живее между здрави хора, болен никога не може да бъде. Всеки, който заболява, той влиза в една болна среда. Туй мога да докажа с факти. Ако вие живеете в една област блатиста, мочурлива, пълна с влага, или дето ветровете имат особено влияние, тия хора постоянно страдат. Условията не са благоприятни. Какво трябва да направите? Най-първо трябва да излезете из тази област, да се аклиматизирате. Най-първо трябва да се аклиматизирате. Тези, лошите условия не може да се отстранят.

Казвам: най-първо трябва да бъдете с хора, които имат здрави тела. Здравият човек се отличава с това, че от него излиза ухание, както от някой плод или като от някое цвете, от роза, като от узряла праскова. От здравия човек лъха голяма свежест. Той като отмине, усещаш подем, приятно ти е. Здравият човек като го срещнеш, усещаш нещо приятно. Като се здрависваш с него, усещаш една хубава идея. А болният човек като го срещнеш, ти си неразположен оттам насетне.

Питам: в един свят между болни хора, какво щастие очаквате? Когато телата не са здрави, или у някои хора сърцата са болни, те се безпокоят за нищо и никакво. При всичките безпокойства отвън, ти трябва да имаш едно прекрасно настроение на ума и на сърцето. Мисълта ти да бъде всякога светла и да кажеш: в света един ден всичко ще се оправи. Някой път се зададе от запад или от юг, или от север, или от изток, откъдето и да е някоя силна буря, ти мислиш, че ще стане някой катаклизъм, катастрофа, някакво премеждие, мислиш, че ще стане. Нещо страшно. Че къщата ще се срути. Но след един-два часа всичко отминава, пречисти се небето. Питам сега: кой оправи небето? За онези облаци, които минават през вашия живот, ти не се безпокой. Това е облак, гръмотевица, тя ще мине, ще замине и ще се оправи. Ще се оправи, понеже има един, който да ги оправя. Ако нямаше кой да ги оправя в света, то самият свят не би съществувал. Питам тогава всички майки и бащи, кой заставя страхливата кокошка, която от сянката си бяга, кой я заставя да мъти яйцата и да излюпва пиленцата? Вие ще кажете, това е инстинкт. Няма никаква разумност там. Тя е най-висшата разумност. Кокошката докато отглежда децата си, тя е умна. Щом ги отгледа, нейната разумност дохожда до първоначалното положение, до обикновено положение. Сега хората са неразумни, когато страдат. Най-богатите хора са най-глупави. При страданията си хората са умни, мислят, сериозно мислят. Особено при сиромашията се явяват известни условия и ти се налага да мислиш.

По този начин ти придобиваш една сериозна мисъл. При сиромашията се явяват големи страдания, които дават мисъл.

Целта ми не е да ви залъгвам. Аз не съм и за това, че страданията човек трябва да ги носи и да се примирява. Аз с болестите не се примирявам, и със сиромашията не искам да се примирявам. Трябва да седя по-горе от богатството, по-горе от сиромашията, аз трябва да седя по-горе от страданието, нищо повече. Туй е човекът. С нищо човек не трябва да се подкупи. С никаква радост не трябва да се подкупим. Ако едно страдание дойде да ме подтикне да мисля, добре дошло е. Ако и една радост дойде да ме подтикне да мисля, добре дошла е. Страданията са пробен камък, за да се покаже колко духът е силен. Пробният камък показва какви са нещата в същината. В себе си какви са. Сега вие не смесвайте това с вашите разсъждения, които сега имате. Всичко, което имате сега, аз да ви дам една картина, на какво мязат съвременните хора. Вие имате една хижа горе в планината, отлично построена, дърва имате, храна имате, покривки, одеяла имате. Имате 35 градуса студ, но онзи, който е направил хижата, забравил да тури една кутия кибрит, с кибритени клечки. Отивате горе в хижата, всичко е на местото си, но най-важното, огън нямате. Вие не носите кибритена кутия. Вие сте недоволни, че в хижата не намирате всичко, кибрит нямате, аз, който идвам, нося кибрит, давам ви една кибритена клечка, не две. Една кибритена клечка е достатъчно.

В съвременната наука, в този живот на индивидуализъм, ние сме в състояние да подигнем своя живот, т. е. да станем сработници на природата вътре. Да бъдем добри чиновници на природата. Тя всекиго точно оценява. След туй всичките хора може да се кооперират, има един вътрешен закон, който ще изучавате тепърва. Любовта, обичта е връзката между хората, да се опознаят, да работят заедно. Когато двама души се обикнат, те трябва да разпределят труда, да си помагат. Ако вие не си помагате, никаква любов няма между вас. Любовта иде да разпредели труда любовта иде да

разпредели благата да направи живота сносен. Любовта не иде само да ни облече отвън, да ни угои. Ако е за угояване, свинете са най-угоени. Ако е за щастие, най-щастливите хора аз ги намирам в кръчмата. Който пие последен, той вдига ръката и казва "да живее" – нищо не се разрешава, туй не е разрешение. Аз не намирам тия неща за лоши, но казвам, по този начин въпросите на живота не се разрешават. Младият момък, който е намерил една красива мома не е намерил своето щастие, и младата мома която е намерила красивия момък, не е намерила своето щастие. Младата мома, която е намерила силния момък, не е намерила своето щастие. Той я налага час по час. Пък и красивият, и той я налага. Ако аз съм една мома, аз бих се оженила за най-слабия момък, който е хилав, за да може аз да го бия. Ако аз мисля да бъда силен, и той да работи за мене, аз да съм силен, аз да работя и ти да гледаш от мене. Щом искаш той да работи заради мене, или щом той гледа от мене как аз работя. Казвам: как хората разрешават въпроса? Право ли е или не е право? Единият въпрос си има поне едно свое разрешение. Защото аз виждам -един мъж, който бие жена си, той е отличен тъпанар. Жената е отличен тъпан и тъпанджията е на място и тъпанът е на място. Сега някой може да направи възражение и да каже: ти мислиш така, но не е на твоя гръб. Дали е на твоя или на моя гръб, безразлично е. Ако е на моя гръб, ще ми причини благо, аз ще позная дали е истина или не.

Всеки човек може да поддържа своето верую и старите възгледи, колкото иска. Защото върху старото се гради новото. Всяко нещо е на мястото си. Обичта е на мястото си. Казвам: туй е право, по простият начин не се говори. Една жена не трябва да бъде бита. При сегашните условия има нужда от биене само върху тъпан, и то при известни условия. Дето няма нужда от тъпан, няма да го бием. В сегашния свят има много инструменти и най-различни. Природата е направила един малък инструмент, ларинкса – малка гласна ципица и ларинкса, но какво ли не прави? Вижте и славеят, какви постижения може да има, а пък човек къде е по-високо от славея.

Та най-първо онова, което ние сме изследвали, не е най-разумното. То дори в известен смисъл е най-глупавата работа. Ние сега се намираме в един пробен свят. Добрият шивач първо ще скрои дрехите от хартия, от тънка хубава хартия, след това ще ги скрои от плат и после ще ги шие. Ние сега се намираме в един пробен свят, дето кроят и шият дрехи от хартия. Отсега нататък, като видим, че пробните дрехи са добри, тогава ще ни ушият истински дрехи. Виждам, че дрехарите са добри хора, те шият истински дрехи. Аз лесно познавам дали едни дрехи са ушити добре или не, добър шивач ли ги е ушил или не. Ако има в дрехата свобода, добра е, ако няма не е добра. Ако кацата има обръчи, добра е, ако няма обръчи, не е добра. За мене кацата, това е една мода

Сега аз може да ви кажа една истина, но колцина от вас могат да я проверят? Знаете ли какво подразбирам под вяра? И като ви кажа, че няма да стане нищо, пак да вярвате. Разправяше ми един българин, който направил един опит в Америка. Аз казвам какво нещо е вяра! Неговият приятел бил "реален философ" – понеже в Америка философия не съществува, там съществува много реален живот. В Америка като идеш, трябва да се опретнеш да работиш, ако работиш, ще изкараш прехраната си, ако не работиш, ще се намериш в едно много трудно положение. Един ден приятелят ми казва така: "Много пъти си ми говорил, че има целесъобразност. Аз съм в тежко положение, съвсем загазих. В едно училище вечерно време ходих, на един имам да давам 20 долара, на друг имам да давам 30 долара. Нямам пари!" "Ще дойдат", му казвам. "Отде ще дойдат? Искам да работя, нямам работа, от небето няма да дойдат. " Аз му давам кураж, но гледам в джоба си. Тия 30 долара аз ги имам. Казвам му: "Ти ще имаш парите! Като ги получиш, пиши ми едно писмо. Всичко ще имаш! Вярвай! Ако не ги получиш, не преставай да вярваш, пиши пак. Пиши едно писмо!" Чакам седмица, две, три, нямам писмо. И си казвам: дали не се отчая, дали не се хвърли отнякъде? След три седмици получавам писмо, в което ми пише: "Вчерашният ден беше

най-щастливият ми ден! Имам пари да платя дълга си и ми остават 20 долара. Като се върна, ще ти разправя, не мисли за мене. " И досега не съм го срещнал. Моите 30 долара останаха в джоба ми. Как стана това и аз не зная."

Вие казвате, че това е едно съвпадение. Да ви разправя друг един пример. Имало едно. момче, което ходило да търси работа по банки, на тук, натам, но никой не го приемал да работи нещо. Един ден минава по една улица и вижда една красива млада мома. Той я поглежда само, нищо не иска. Тя обърнала внимание на погледа, който й отправил този момък и казва: "Като ме погледна, стана ми приятно. Никога не съм виждала такъв поглед. " Без той да знае, тя се заинтересувала от него, и заради този поглед му дава средства, той отива да свърши някое училище. Той казва: "Не знам как я погледнах, и то само веднъж, и оттам насетне ми тръгна, от този час всичко ми върви. " И на момата й провървяло, и на него му провървяло.

Имаш ум,който ти е даден от Бога, ако не можеш да изпратиш една възвишена мисъл, за какво ти е този ум? В дадения случай прати тази мисъл и тя ще те спаси. Прати едно хубаво, благородно чувство, силата е там. Всички други неща са второстепенни. Ако не можеш да направиш една вътрешна връзка, тя няма да ти коства нищо, но там седи пробният камък. Всичките хора се разколебават в това: като дойдат до едно място, до вратата на Любовта, започват да питат дали този ме обича или не. Питаш ли, ти не си на правия път. Престанеш ли да питаш, ти си на правия път. Остане ли да питаш обича ли те или не, въпросът не се разрешава с питане. Онзи, Който те обича, за теб е разрешил въпроса преди ти да питаш. Писанието казва: Преди да попросите, Господ ще ви даде туй, което искате. Преди ние да попросим, Той вече го е направил за нас. Преди ние да потърсим нашето щастие, Бог е предвидил, Той е насочил нашия ум по правия път, по който ние трябва да вървим. Сега хората се отклоняват от пътя на правата мисъл. Ти трябва да мислиш, ти трябва да чувстваш, да вървиш в правата посока. Ти имаш идеал, не се

отклонявай от него. Може да срещнеш сиромашия, може да срещнеш подигравки – не се отклонявай! То е все едно, като отиваш в едно село и кучетата лаят и ти да спреш на средата на пътя, да не продължиш, защото те лаят. Те нямат лошо разположение. Вятър може да духа или слънце може да грее, това са второстепенни работи, ти не обръщай внимание на външните условия. Казвам, ако водата дойде във вашата градина, не си давайте всичката важност че тя прави това от обич към вас. Тя идва по своя наклон. Вие казвате: "Той, вятърът ни охлажда. " Казвам: той не дохожда по вашия ум, и топлината също, и водата, те не дохождат по вашия ум. Ще мине време докато дойдете да разберете онова, което е същинската им причина. Тия неща са посторонни. Ако някой човек се усмихва, не мисли, че той се усмихва на тебе. Ако някой плаче, не мисли, че той плаче за тебе. Ще ви приведа един пример. Един гръцки свещеник, който държал една отлична проповед, гледа един от слушателите плаче и си казва: "Затрогнал се е от моята беседа. " След като свършил проповедта, пита го: "Кой пасаж от моята беседа те заинтересува?" Той му казва: "Господине, -свещеникът имал хубава брада – едно време имах хубав пръч, много го обичах, той умря. Като погледнах вашата брада, спомних си за пръча и ме заболя. " Ти си мислиш едно, а то излиза съвсем друго. Ако аз не съм затрогнат от истината, аз не мога да зная как се затрогват хората. Ти най-първо виж дали си ти затрогнат от тази истина. Другите хора могат да се затрогнат дотолкова, доколкото ти можеш да се затрогнеш. Истината за мен е велик закон, който съществува в света. Той е пробният камък. При всяка несгода, при всяко нещастие, при всяка несрета и мъчение, като помислиш за нея, твоята мъчнотия се разрешава. Казваше ми един студент: "Един професор ме беше нарочил да ме скъса, каквото и да правех, беше ме нарочил този професор, намерих се в чудо. Едно от двете трябваше: или да напусна университета, или да направя една беля, да пребия този професор. Търсех среден път. " Един ден той решава да приложи закона на истината. Отива при професора и казва: "Господине, ако ми

направите услуга, ще ви слушам. Аз съзнавам, че туй, което искате от мене, не мога да го зная. Има нещо, съгласен съм с вас. И вие сте прави. Аз разбирам, че предмета, който преподавате, трябва да го знам, както го изисквате. Но има нещо, което ми пречи. Ако вие сте на моето място, какво ще направите? Искам да бъдете снизходителен към мене. Аз съм готов дави послушам. Ако ми кажете да напусна университета, ще постъпя както вие ми кажете. Ако ми кажете да не държа изпит, каквото ми кажете, ще го направя. Кажете ми един начин. Професорът казва: Слушай, ще се уреди, това не е мъчен въпрос. И оттам насетне неговото отношение към студента се изменя. Казвам: кое изменя? Истината в него го измени. Влезе друго едно същество между професора и студента. Професорът вече мисли другояче за студента. До това време те се гледаха като мишка и котка, а оттам насетне между тях се създаде една вътрешна връзка. Истината е нещо, което може да повдигне реномето на студента в ума на професора и да промени неговото мнение и отношение към студента. Ако туй става в душата ви, вие сте в пътя на Истината. Ако туй става в ума ми, аз съм в пътя на Истината. Ако туй не става във вашия ум; туй е само едно предисловие. Ето едно практическо гледище. Каквото и да мислим, има много въпроси да разрешаваме. Трябва да се радваме, че ние сме едва в предверието. Пробните костюми ние още не сме носили, онези, хубавите костюми да се облечем както трябва. Или казано другояче, да се облечем в онзи живот на безсмъртието, да се облечем във всички хубави възможности, когато човек ще има всичките постижения, които са потребни за неговата душа. Туй за бъдеще трябва да се реализира. Сегашният свят както е нареден, той може постепенно да ни води към желаната цел. Нали ви казах, че няма да ви казвам много. Ключовете не мога да ви ги дам, но ви казах един пример, ако идете при този професор и му кажете: аз искам да постъпя тъй както ти ми кажеш. Ако ми кажеш да напусна университета, ще го напусна. Ето един начин, дето може да разрешите една от великите задачи на вашия живот. Между

професора и вас ще настане едно хубаво отношение, между природата и вас ще настане едно хубаво отношение, вие ще почнете да гледате с друго око на нея, и тя ще гледа с друго око на вас. Природата ще внесе нов елемент в живота ви. Това е човекът, това е новото, което сега иде в света.

41-ва неделна беседа от Учителя, държана на 18 септември 1932 г., неделя, 10 ч. София – Изгрев.

XVIII СЕРИЯ „СИЛА и ЖИВОТ“ (1932-1933)

ПРЕВРЪЩАНЕ НА ЧИСЛАТА

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета част от третата глава от евангелието на Йоана. Значи, казва Христос, че е възможно стар човек да влезе в утробата на майка си и да се роди. А на онези казва: “Роденото от Духа дух е, а роденото от плътта, плът е.” Само като е млад може да се роди от майка си, но като стар не може да се роди изново. Ново раждане значи старият отново да се роди. Стар човек е всеки, който има стари възгледи. За да избегне старостта, той трябва да стане млад и да се роди. Ако старият човек не се роди, той не може да бъде млад.

“Вятърът вее, дето си ще.” Който не разбира какво значи вятърът вее... Значи онзи човек, който мисли. Веенето на вятъра е свързано с чистата мисъл. И който мисли правилно и който не мисли правилно, и той трябва да знае произхода на мисълта. Мисълта иде от едно разумно място. Ако знаеш този източник, дето иде мисълта, ще знаеш и цената на този източник. Знам, че ако не го знаеш, много назад си останал. Небесните - дето се изисква мисъл, обикновените работи са за вятъра. Всеки може да излезе на вятъра и да го подуха. Небесните работи са за мисълта. Мисълта никога не духа, никому шапката не вдига от главата. Само онзи човек възлиза, който мисли, а който не мисли, тоя седи тук на земята.

Някой ще каже: “Защо трябва да бъде човек осъден?” Най-простото обяснение и най-простата елементарна неистина. Някой може да бъде осъден. Пращам едно въже на един човек, за да го извади от кладенеца. Той казва: “Не искам твоята услуга.” Пусни го в кладенеца, отрежи въжето, и той е осъден да седи в кладенеца и да провери своята философия. Ама защо прави така? Причината де е? И

тогава онзи, който е слязъл в кладенеца, понеже е слязъл да намери пари и ги е намерил, че го е страх да възлезе нагоре, да не го оберат. Той ще остане в кладенеца и там ще страда.

"В начало бе Словото"

Аз ще ви говоря върху един въпрос: "Превръщане на числата." За да може животът в какъв и да е смисъл да се осмисли, да се разреши, човек трябва да разбира закона за превръщането на числата. Вие вземате човека като цяло число и искате това число да бъде щастливо. Но щастието е един непреривен процес. Нещастието не е едно цяло число. Вие в дадения момент искате да бъдете щастливи, искате едно цяло число. Щастието никога не иде с едно цяло число. Невъзможно е да му турите едно цяло и да го определите, защото цялото число е прогресивно. Ти искаш да бъдеш здрав. Но и здравето не е цяло число. Искаш да знаеш неговата стойност. Но числата може да се превърнат. Едно може да стане на 2, 2 може да стане на 3, 3 може да стане на 4, 4 може да стане на 5, 5 може да стане на 6, 6 може да стане на 7, 7 може да стане на 8, 8 може да стане на 9, 9 може да стане на 10 - превръщане става, но трябва да разбираш закона на туй превръщане. Следователно единицата, като се превърнала на двойка, нейните първоначални състояния съвършено са се изменили. Тройката, когато стане четворка, и нейните състояния съвършено се изменят. Четворката, като стане пет, и нейните състояния съвършено се изменят.

Сега може туй да ви смущава, съвършено неразбрана работа е. Когато някой път вие намазвате се, поправяте лицето, червите страните си, черните веждите си, червите устните си, какво разбирате, какво учение имате, какво правите? Седите и си казвате да станете по-хубави. Кое ви заставя да станете по-хубави? Коя е причината, която ви заставя да се мажете? Когато една къща отвсякъде я мажат, има си причини, нали така? Когато едно ядене се готви, има си причина. Когато една жена се маже, кое я заставя? Не че се маже - въпросът не е там. Защо и за какво се маже, какво ще допринесе туй

мазане? След като се намаже, какво ще допринесе? Тя иска да превърне лицето си. Тя е малко черничка, иска да направи лицето беличко, иска да направи устните си червенички, иска да направи веждите си试 чернички. Тя иска да се представи за такава, каквато не е. За дадения случай аз вземам жената - едно число. Не мислете, че аз говоря за вас - жените. Жената е един символ в природата, една форма, която съществува. Онова същество, което е у жената, не го знаем какво е. Отде е дошло и как е влязло, не го знаем. Ние му знаем къщата, знаем му прозорците, знаем му телефона, знаем му главния вход и автомобила, с който се движи, и т.н. Всичко знаем, но онзи, който се движи, не знаем кой е, той е чужденец. Той е дошъл, настанил се там инкогнито, живее там под името жена, граф Балкански. Вие седите по някой път и разглеждате живота и казвате, че сте нещастни.

Какво разбирате под думата нещастие? Вижте онази грозната жена как разрешава въпроса. Тя се вижда грозна. Отива и купува за един лев червило, за два лева белило и за един лев помада, и става красива. И на нея ѝ стане приятно. На себе си казва: “Измених се малко.” Сега тя не е мислила това. Туй и природата прави. Че този - първоначалният, който е влязъл, той се боядисва. Който живее в тялото, той се боядисва всеки ден. Ние казваме някой път - човек да се червисва. Има хас боя и такава, която не е хас, която излиза. За пример, ако аз бях дама, щях да се червисвам и белисвам по съвсем друг начин. Ако исках да се белисам, щях да ям грах три-четири месеца, и тогава щях да имам бяло лице. Пък ако искам да бъда малко червеничък, щях да пия малко винце, ама не тъй, както вие го употребявате. Аз казвам какво щях да направя. Как ще го направя, това е моя работа.

Превръщане на числата. Ако вие стоплите вашата къща отвънка, влезе някой и казва: “Кои са причините, които са ви заставили да стоплите стаята вътре?”, ще кажете, че имате право. Не че имате право, някой ви е заставил да стоплите стаята - вънка има 30 градуса

студ. Значи студът ви е заставил. Значи външният студ се превръща във вътрешна топлина. Мога да изменя условията. Ако отвътре е топло, вие ще искате да влезе в стаята ви хладина, туй, което не обичате. Ако вашата топлина иде отвън, вие ще обичате хладината в стаята си. Това са превръщания на известни състояния, на които всичките хора са подложени. Казвам със стоплянето на стаята какво се постига. Този закон се пренася и в обществото. Ако на известни хора външните условия на живота се влошават, вътрешните се подобряват; ако вътрешните условия се влошават, външните се подобряват. Туй съществува като един закон. Ти искаш да бъдеш щастлив. Но за да бъдеш щастлив, нещо трябва да се влоши. Влошаването трябва да се измени. Ако вашите дърва вие не ги превърнете на огън, яденето няма да стане, хлябът няма да се пече. Следователно вие трябва да разбирате закона на превръщането. Ако водата не може да се превърне от твърдо състояние в течно, от течно във въздухообразно, ние няма да имаме дъжд. Дъждът се дължи на превръщането на водата от едно състояние в друго.

Та аз казвам, съвременните хора искат един свят без превръщане, един свят без страдания. Свят без страдание е свят без радости, свят без живот е свят без умиране. Ти искаш никой да не умира. Трябва и никой да се не ражда. Природата може да направи никой да не умира, но каква е придобивката? Тогава и никой няма да се ражда. Казвате: “Не може ли без умиране?”, тъй както веднъж попитали Паганини не може ли да свири без струни. Казва, че може, но той не се е явил на концерта. Всичката публика дошла да види туй чудо, но сцената била празна.

Та казвам, каква трябва да бъде философията, на която трябва да се съгради здраво животът. Ти трябва да бъдеш млад. Това е едно временно състояние. Но туй число ще се превърне, ти ще станеш стар, ще възмъжееш. Туй число ще се превърне. После ще дойдеш на средна възраст, учен човек ще станеш, и най-после ще остарееш. И там няма да се спреш. След като заминеш вън от строя, след старостта

какво иде за човека? Една комета, след като си изгуби опашката, какво става? Престава да плава в пространството. Без опашка какво става? След милиони години ще стане на планета. И по-нататък какво ще стане? На едно слънце. Слънцето може да се превърне и то на планета.

Но питам, при сегашните условия нашата земя като слънцето може ли да стане? Тя няма възможност да стане като слънцето. Тъй както е турена в тази система, невъзможно е. Сега законът, който трябва да извлечем: всеки човек е турен в известна система в Космоса, в Битието - Земята ще си остане Земя, Марс ще си остане тази големина, която има - ни повече, ни по-малко. Може да се увеличи малко, но незабелязано. Земята може да нарасне немного.

Да кажем, една държава се смалява, но тогава привидно може да расте 20, 30, 40, 50,100 километра. Това е нищо. Диаметърът на Земята е 12 хиляди километра, когато на Слънцето е 800 милиона километра. Тогава ти си поставен в една система, гледаш наоколо и казваш: "Аз искам да бъда като него цар." Ти не разбираш съотношенията на този цар. Той принадлежи на друга система, ти като него не може да бъдеш. Някога ти може да мислиш, може да си въобразяваш, че си цар, но да станеш цар... Втори като Наполеон няма да се роди. Може само като актьор да играеш. Наполеон се отличава по това, че като са му изучавали черепа, той имал най-големи размери на обективните си способности. Наполеон имал близо 35 см на дължината на челото. В него са били силно развити математическите чувства и чувството на творчество. Имал една идея, искал да съгради една грамадна империя, но на Наполеона му липсвало нещо. Липсвало му, че не могъл да съгради тази империя. Сега да оставим този въпрос.

На всеки човек липсва по нещо. И когато ти кажеш така: "Защо аз не мога да постигна това и това?" Защото ти липсва нещо. И трябва да ти липсва нещо. Защото, ако не ти липсва, ти не може да живееш в една среда, в която си. Ако не ти липсва нещо като дете, ти не може да станеш като възрастен момък. И тази липса в него му създава

известен стремеж да расте. И на възрастния липсва нещо, и на стария липсва нещо. След като дойде на стари години, казва: "Не искам да живея тъй, искам да замина." Той не казва накъде иска да замине, но тъй скрито, инкогнито. Аз често съм привеждал този пример. Било във Варненско, в село Николаевка, един старец казва: "Викайте свещеник да ме причести, защото аз съм пътник, но дайте ми да се наям. Дайте ми кюфтета да си хапна, последния обед." Чудят се всички. Отива попът да го причести, но като го вижда с кюфтетата, казва му: "Ти има да живееш още 20 години." Той казва: "Слушай, отче, причести ме, защото последен обед ям, ще си замина." Той се смее. "Като тебе такива още много има да живеят, не си заминават." Отива си попа, и още не е отишъл до пътната врата, и този дядо Ради простира се и умира. Това е един същински случай, не е измислен. Много верующи има, които нямат тази опитност на дядо Ради, туй присъствие на духа. Не му задебелява езикът, яде си човекът. Казва: "Ще си задигам багажа, напущам квартирата по всичките правила." Излиза от квартирата, заминава си човекът. Другите плачат. Той казва: "Сбогом!" Маха с ръка. "Ако ме видите втори път, хвалете се."

Няма никога виждане, помнете това. Никога няма да се видите тъй, както сте тук, на земята, отиде вече. Има други начини. Но този начин не. Какво ще искам мене да ме виждат, дето са ме мъчили. Хич няма да им се покажа на тях. Един, който ме плюл, ще ида да му се покажа - ти знаеш ли кой съм аз? Тогава си задавам следния въпрос, заражда се тогава един въпрос. Слънцето се разговаря с човека и Слънцето казва: "Ти знаеш ли аз кой съм?" Човек казва: "Аз зная кой си." Слънцето казва: "Аз кой съм?" Човек казва: "Аз не мога да задам въпроса, кой си. Но на зададения въпрос не може да се отговори. Ти ме питаш: "Ти знаеш ли аз кой съм?" Аз да ти кажа кой съм." После Слънцето казва на човека тъй: "Аз съм Слънцето." Какво трябва да отговори човек на Слънцето. Аз ще ви кажа. Умният човек ще каже: "Опитал съм топлината и светлината на Слънцето, познавам го." Това

е правилен отговор. “О, Слънце на душата ми” - тъй ще каже поетът. То е без смисъл. Опитал съм топлината и светлината - това е отговор.

Та казвам, когато се задава някое противоречие, вие трябва да си отговорите. Вие страдате и вие задавате въпрос, защо страдате. Вие трябва да отговорите. Вие страдате и един ви задава въпроса, защо страдате. “Защото ме горят.” Казваш: “Аз зная защо страдам.” Пита те някой защо страдаш. “За да ме питаш.” Сега аз ще ви отговоря. Сега вие, които ме слушате, всички имате по един лотариен билет и хиляда години чакате. Всеки носи в джоба си по един билет и аз виждам - всички имате по един лотариен билет. Вие всички очаквате да бъдете здрави, да бъдете щастливи, да бъдете богати. Хубаво е желанието, което човек има, право е. Имаш право да носиш лотариен билет и да мислиш за него, и да очакваш печалба. Но дали ще реализираш печалбата, то е въпрос. Следователно не може да заповядаш да спечелиш. Ако за бъдеще дойде тази печалба, защото има 500 хиляди лева печалба, не само това, но има и 10 милиона долара. Само един е кандидат за 500 хиляди. Каква възможност има да се падне на тебе? Ти си един от тези 500 хиляди. Има възможност във вечността. Има само един случай в цялата вечност. От единия до другия край една възможност има да спечелиш 10 милиона долара. Знаете ли тази вечност как я представят индусите? Една единица с 15 нули след нея. Това е половината и като турите още толкова, тогава ще имате цялото число.

Често са ме занимавали, дойде някой и разправя за нещастията си. Аз зная по кой начин може да стане щастлив, но по никой начин не мога да му кажа. Той носи една тояга и аз виждам, че той я носи от дядо си, виждам какво богатство носи той. Казвам, доста тежък му е късметът. “Не съм станал още късметлия.” Това е ключът. Ти ще счупиш тази тояга, ще извадиш - звонкове има вътре, и ще видиш, и ще видиш, че твоето щастие седи в тоягата. Или казано на друг език, щастието на човека седи в неговата воля. Волята има нещо навинтено, трябва да развинтиш. Във волята има нещо скрито. Сега мнозина

търсят лесния път. Има книги написани за щастието. Това са забавления. Щастието е да превърнеш известна сила вътре в себе си. Ти не може да бъдеш щастлив, докато ти не превърнеш нещастието си в горивен материал. Ти не може да имаш любов, докато не превърнеш омразата в горивен материал. Омразата е гориво, отдето ще се прояви любовта, защото, за да се стопли твоята стая, ще си послужиш с тази омраза, тя е горивен материал. Какво трябва да правиш с омразата? Ще я туриш на огнището и ще я запалиш. Трябва да дойде любовта в стаята ти. И като дойде, ще види, че е топличко, приятно. Като дойде, тя ще ти даде първите уроци, какво нещо е любовта.

Казвам, трябва да познавате онзи велик закон за превръщането на енергиите. Ако ти не знаеш как да съпоставиш своя ум спрямо твоето сърце и ако не знаеш в дадения случай как да съпоставиш твоите чувства спрямо твоя ум, и ако нямаш едно съотношение с външния свят, тогава ти всякога ще носиш много разочарования в живота. Една майка може да мисли, че детето ѝ ще стане гениално. Може да бъде гениално, ако условията на гениалността са определени. Майката трябва да създаде гения, преди да го е родила. Защо? И най-добрият грънчар, ако няма хубава пръст, не може да създаде хубаво гърне, колкото и да е майстор той. Той ще създаде просто гърне. Следователно един грънчар, за да създаде хубаво гърне, трябва му хубав материал, хубава кал. Ако искате да създадете у вас един характер или един порочен живот, трябва да имате съответен материал. Ама ще си зададете въпроса: "Защо Господ ме е създал такъв?" Отговорете на въпроса, Господ ви запитва: "Защо ви създадох такива?" Аз отговарям за Господа: "Защото такава кал имахте." "Ама защо сме нещастни?" "Защото калта ви е нещастна." "Ама защо не съм добър?" "Защото злото не сте впрегнали в работа, омразата не сте превърнали в гориво."

Вие сте чели много пъти Писанието, което казва: понеже Адам стана като един от нас - да познава закона за доброто и злото, а не е

станал умен като нас - да ги тури на работа. Да не би да направи втора погрешка, Господ реши да го изпъди навънка. Адам разбра много работи, но едно нещо не научи. Адам, като излезе, разбра, че Господ е прав, даде му голямо знание, но той го тури в лоша посока. Всички хора се оплакват от знанието, което придобиха в рая. Ама дойде сега някой при тебе, поусмихне се малко, погледне те в очите и казва: “Много те обичам. Може ли да ми направиш една малка услуга, да ми дадеш пари назаем.”

Вчерашният брат, с когото се разговарях, казва: “Дойде при мене един от високо произхождение, който казал, че минава от Бялото Братство, казал: “Дай ми 250 лева, аз ще ти ги върна.” И до днес не ги е донесъл. Няма го този бял брат. Не е чудно. На колко банки парите са взети и не са върнати назад. Този човек, като вземе парите, ще те излъже. Аз съм ви привеждал този пример, дето един турски султан повикал един ходжа, много учен, и му казал: “Кажи ми една лъжа.” Той казва: “Не мога да ти кажа лъжата, защото ми трябват такъми, без нищо не мога да кажа лъжа.” “Колко ти трябват за такъми?” “Трябват ми 250 жълтици.” “Дайте му 250 жълтици.” Пратил той адютанта си да ходи с него. Тръгнали от дюкян на дюкян, казва: “Няма такива такъми.” Казва: “Тази е последната лъжа, която ти казах, че нямам такъми. Ако имаше такъми, щях да ти кажа истината, понеже няма такъми.” Тогава защо хората лъжат? Защото такъми нямат. Ако имат такъми? Но да ви преведа, на вас говоря на един строен език. Без такъми значи без пари. Вземал си пари назаем, нямаш такъми, полъгваш. Имаш пари, имаш такъми, веднага плащаш.

Та казвам, разбиране на живота трябва. Ние сме в една епоха, дето трябват знания. Защото ученият човек, който е мислил, външният свят е изисквал от него: от инженера се изисква, от адвоката се изисква, от лекаря се изисква нещо, от свещеника се изисква, от всички се изисква нещо. Ако не може да даде туй, което хората очакват, той ще се намери в трудно положение. Та, най-първо, трябва да се научите да превръщате числата. Освободете се от

илюзията да търсите щастието по стария начин. По стария начин никой не може да намери щастието. За да намериш щастието, ти трябва да се освободиш от всички ограничения. Дотогава, докато ти имаш слабости към парите, дотогава, докато ти имаш слабости към славата, дотогава, докато ти имаш слабости към гордостта, към всички удоволствия на живота, ти щастлив никога не може да бъдеш. Защото парите ще ти ги вземат; славата на земята ще ти вземат; обичаш една жена, ще ти я вземат; имаш един мъж, когато обичаш, ще ти го вземат. Туй трябва да знаеш.

Вие сега имате един мъж, мислите - тапия имате, никой не може да ви го вземе. Тогава ще се намерите в положението на една българка от Варна. Тя имала мъж, който се наричал Пенко, на който казвала: "Ти, ако умреш преди мене, искам да ми се явиш и да ми кажеш какво има в другия свят." Той бил юрганджия и голям майтапчия. Като мине от единия край на чаршията до другия, всички се смеят. Като седне да работи, майстор абаджия. Като ти ушие една дреха, друг като него няма. Той заминава за другия свят. Тя поскърбяла. И една вечер идва той и тя го хваща, казва: "Кажи какво има на оня свят." "На онзи свят е като тук, малко студено е и там юргани трябват. Може ли да ми дадеш?" Тя казва: "Юргана си не давам." По едно време иде една млада красива жена, хубаво облечена, хваща го. Първата казва: "Защо вземаш мъжа ми?" Другата казва: "Той ми е мъж." Вземат го под ръка и си отиват. Онази казва: "Взема мъжа ми." Събужда се. Вие плачете, а той се влюбил в друга. Аз тъй го обяснявам. Който е умрял, другите плачат, а той се е влюбил. Защо се е влюбила в него? Момата се е влюбила, детето се е влюбило, напуща майка си, отива в другия свят.

Ние сега няма да се спираме, оставяме теориите настрани. Аз изучавам теорията. Всеки един от вас има право да създаде каквото иска - теория за превръщането на числата. Вие трябва да разбирате тези закони. Необходим ви е един силен контраст, за да бъдете щастливи. И за да бъдете щастливи, има две възможности. Около вас

в дома ви трябва да дойде един първокласен глупак шегаджия и един умен. Като дойдат тези двамата, вашето щастие ще дойде по два начина. Ако мъжът иска да бъде щастлив, и той може да бъде щастлив по два начина. В единия случай този човек, който е глупав, той ще бъде толкова разбран, че той за всяко нещо ще те успокоява. Той ще каже: "Ще се уреди тази работа, не се смущавай. Аз зная, тази работа ще се уреди утре." И каквото каже, ще стане.

Мене ми разправяше един селски чорбаджия, имал един слуга и не може да му се кара. Чорбаджията казваше: "Той като ме погледне, мене ми става весело." Счупила му се колата, той е готов да бие всички. Слугата казва: "Няма нищо, утре колата ще се оправи." Утре, погледнеш, иде един майстор и казва: "Има ли счупена кола?" Каквото казвал този слуга, ставало.

Та казвам, туй именно е едното състояние, в което хората вярват, наричат го късмет. Късметът са тия двамата души: единият е умен, а другият не е умен. И двамата са умни, само че единият минава за умен, а другият минава за глупав. Но тия, глупавите, дето ги наричат, аз съм ги наблюдавал. Той, като мине, поусмихне се и каже: "Ще мине." Та тези глупавите хора някой път са много умни. Той отива при господаря си и казва: "Изкопах гърне със злато, не ми трябва, вземи го." Той такива гърнета има заровени. Господарят казва: "Будала!" А той иска да каже - изучавай будалата, докато будалата живее при тебе, и тебе ще ти е добре. Ако аз бях от умните, никога няма да ти донеса гърнето. Ти може да бъдеш щастлив, докато аз съм будала. Благодари, докато съм от глупавите. Поумнея ли, ти ще опъваш каиша.

Когато Господ ви даде един глупав мъж, радвайте се. Когато Господ ви даде глупава жена, радвайте се, защото глупавата жена ще ви направи щастлив. И глупавият мъж ще ви направи щастлива. Не говоря за такава жена, която мъжът счита за глупава, а тя е умна. Като я погледнеш, тя е най-разположената в дома. Като остане сама, играе си, тропа си. А като дойде някой, тя е готова да услужи. Като е сама,

си играе. Ще кажете: “Хлопа ѝ дъската.” Тя ще каже: “Моята дъска хлопа, но вашата двайж. Аз с тропането намествам дъската си, а вие като не знаете да играете, дъската ви остава ненаместена.” Туй, дето казвате - дъската хлопа - числата не са поставени на мястото си.

Питам, ако вие поддържате идеята, че вие сте княжески син, а не знаеш името на баща си и майка си, нямате никакви документи, кой ще ви повярва, като кажете, че сте от царско произхождение. За да повярват, трябва да имаш всички документи, със себе си да ги носиш. Щастието ще дойде. Щастието се добива с документи. Без документи, нищо. Около мене има доста князе и царе. Аз имам една теория. Казвам, българският народ е направен от царе и князе, контове, графове, царици, княгини, все такива. Кой и да е българин - и прост, и учен, казва: “Я ми кажи аз да стана цар, веднага ще оправя света.” Но в света не сме ние последните числа, които може да оправим света. Ти си едно число, не си последното число. Там се заблуждаваме ние. Казваме, че от човека няма друго същество по-горно. Туй трябва да се обясни.

Има и други същества. Ако всичките мравки, ако всичките риби, ако всичките млекопитаещи, ако всичките птици искаха да оправят своя живот, биха ли могли. Защо са нещастни птиците? Някоя птица седи, гугуца, дойде някой, дигне своето чифте, и тя падне. Значи има и други същества. Някое млекопитаещо седи, дойде някой, дигне пушката, трак, и то падне. Ти мислиш, че си едно същество, друго същество си дигне пушката, трак. Ти искаш да ме убедиш, че Господ му взел душата. Но друг с пушката е гръмнал. Тъй както сега се обяснява, то е за деца. Тогава как ще си обяснят птиците - гръмне куршумът, и умират. Действително, някой път умират от своя собствена смърт. Ако умират от естествена смърт, коя е причината?

Сега не искам да внеса смут в душата ви. Този смут и без това съществува. Не вярвате в едно нещо. Този живот, който живеете, който е дошъл във вас, който живее във вас, по някой път някои души живеят във вас. В младини живее един, до 7 години живее един, до 14

години живее друг, на 21 години живее трети, на 28 години живее четвърти. Тъй щото, като станете на 120 години, 120 души са живели, все хора от високо произхождение. Вие се чудите някой път, че се изменяте. Вие сте хотелиер, дошли са толкова души, някои са платили, някои не са платили. Какво сте виновни вие, че сте се изменили. "Аз не мога да позная своята промяна." Ако някой се промени отвън, аз не мога да разреша този въпрос по един физичен начин.

Сега да дойдем до онзи въпрос, който разрешава в какво седи щастието. Начинът, по който съвременните хора търсят щастието, е неправилен. Мнозина писатели пишат за щастието. Туй щастие по наследство не иде. То не може да се даде. Щастието е нещо, което трябва да се добие с усилие на човешката воля. Щастлив може да бъде онзи човек, който е свободен от всички свои желания и посторонни мисли. Добро, богатство, сиромашия, смърт, раждане, добро и зло не може да му влияят. Щастието в този случай е по-високо от всички противоречия, които съществуват в човешкия живот. Ти търсиш нещо, което не е казано. Щастието е извън злото. Щастието е извън омразата. Щастието не е в богатството, щастието не седи в доброто, защото ти тогава ще се заблудиш, че си добър. Щастието не отрича нито доброто, нито злото, но това са условия за един добър живот. Когато щастието дойде, ти примиряваш всичко. Ти впрегни положителните и отрицателните черти у човека и ги примири. Този човек е щастлив, който е примирил всичките противоречия, които съществуват в неговата душа. И тогава ние, като разгледаме съвременния живот, ние седим между дърветата и казваме: "Кога тия дървета ще станат хора?" Ако всичките дървета биха станали хора, ако всичките млекопитаещи биха станали хора, ако всичките птици биха станали хора, ако всичките риби биха станали хора, щеше ли да има щастие на земята. Вие се благодарете, че растенията няма да станат хора; благодарете, че животните няма да станат хора; благодарете, че и птиците няма да станат хора и благодарете, че вие

сте станали хора. Защото до известна степен тия растения спират щастието.

Щастието е в туй, което хората постигат. Те го постигат заради растенията, те го постигат заради животните, те го постигат заради птиците, заради цялото Битие. Ако човек се повдига, той изразява вече стремежа, копнежа на всички същества. Те намират израз у него. И тогава, щом си щастлив, ти не може да имаш в природата неприятности, нещастие, защото всичко това се примирява. Та щастието седи по-високо от каквато и да е философия на живота. Ти не трябва да се нервираш за нищо.

Някой път някои учени хора се разговарят. Аз го гледам, още отначалото той иска да постави някой въпрос, че аз не съм поставил въпроса добре. Казвам, някой въпрос може да се постави най-малко в 12 вида. За пример въпросът "Какво нещо е животът?" има 10 отговора, но само един отговор е съществен. Живот има там, дето няма смърт; дето няма смърт, има щастие. Пълният живот носи пълното щастие. Следователно този човек оперира с числа, които постоянно се развиват, неопределени числа, и той има всичко със себе си. Богатият човек, ако има цялото богатство на земята, той не може да бъде завистлив. Завистлив може да бъде един дребнав човек. Омраза може да има само един дребнав човек. Злоба може да има само един дребнав човек. Всички тези качества са на дребнавите хора. Вкисват само дребнавите хора - онези, които лъжат, малодушни, маловерни, всички сприхави хора са дребнави, малки човечета са те. Те някой път минават за големи гении в света. Това е само заблуждение. Сянката нищо не създава в света.

Та ако някой каже - човек трябва да бъде само добър, думите "човек трябва да бъде добър" - значи ти трябва да туриш своята доброта в движение. Нима, ако аз видя един вълк, който е хванал една овца, ще кажа: "Пусни овцата." Ще го хвана за челюстта и ще му кажа: "Ще пуснеш овцата, иначе ще разчекна устата ти втори път." Ако не ме послуша, ще му разчекна устата, нека той страда. Защо? Защото

по-добре ти да страдаш, отколкото да изядеш една овца. Ще ме попитате имам ли право да разчеквам устата. Докато той има желание да изяде овцата, у мене има желание да му разчекна устата. Тази философия права ли е? Права е. Следователно, дотогава, докато в нас има един контраст, следователно, докато ти се занимаваш с дребнави работи в живота и мислиш, че без лъжа не може, твоята уста всякога ще бъде разчекната. То значи - всякога ще бъдеш подложен на страдания. Значи направиш едно престъпление, ти си нарушил един ред и порядък на по-висши същества и те те хванат за устата. Казват: "Ще правиш ли туй престъпление?" "Ще го правя." Хване те, разчекне ти устата, и ти страдаш. Туй е само едно обяснение. Още единайсет обяснения има. Аз не казвам, че туй е положително. То е една фаза.

Казвате: "Защо страдам?" Аз зная защо страдам, аз зная защо съм нещастен, зная и защо хората са нещастни, зная и как хората могат да се излекуват. "Ама защо не ги излекуваш?" Светът сам трябва да се излекува, аз няма да го лекувам, но себе си трябва да излекувам. Бог толкова възлюби света, че всеки, който повярва, дава условия. Който не повярва, ще остави един грях в себе си. Сега хората искат да бъдат спасени без работа, без вяра, без добродетел, без истина - тъй изведнъж, наготово, като писани яйца. Такова нещо не съществува. Не се плашете от вашите погрешки, не се плашете от злото. Вложете в себе си и онова мощното, силното. Вложете живота си във вашия ум, във вашите добродетели, не се спирайте върху въпроса за вашата греховност. Някой път вие може да мислите, че сте много големи грешници. Че сте грешници, то е право, но като сте грешници, как трябва да разрешите въпроса. Какво трябва да се разбира под думата грешник? И най-бедният човек има възможности, може да работи за бъдеще, може да стане богаташ. Той има ум да управлява - най-голямото имане.

Та при личното възпитание на младите не може да турим едно правило. Старите казват, че младите не живеят като старите. Нито

старите живеят като младите, нито като възрастните. Всеки трябва да живее като себе си. Казвате: “Да има едно правило.” Ето едно правило: не яж, докато не ти се яде; не пий, докато не ти се пие. Не вземай тези атавистични склонности, които отпосле са дошли. Пий само това, с което си се родил. Яж, пий, обличай се, но за себе си, не за хората. Ако аз съм говедар и по три пъти на ден меня костюмите си, с говедата като ходя, ако ме видите с цилиндър, с фрак, с бастун, мазан с помада, да мириша... По някой път и говедата имат чутие, те ще се обърнат - мирише им приятно. Но ако се намажа с масло, те ще започнат да ме ближат. Ако се намажа с мед, всички пчели ще дойдат отгоре ми. Ако аз бях един говедар, по три пъти щях да се обличам, щях да нося фрак, всичките си гердани щях да туря пред говедата и щях да ходя да ги обикалям.

Има един език на живота. Ще помните едно нещо: един вол може да те направи щастлив, един кон може да те направи щастлив, една птица може да те направи щастлив, една риба може да те направи щастлив. Но това са числа, които съществуват, и хората може да се ползват. Един скъпоценен камък може да те направи щастлив, един изгрев на слънцето, срещнеш един човек, може да те направи щастлив. Може вие да не вярвате в тия неща. Когато един човек дойде зимно време в къщата ви и донесе един кибрит, драсне и запали огъня, не носи ли ти щастието? Носи. Аз съм срещал мнозина да ми казват, че откак си купил този кон, всичките му работи тръгнали напред. Туй суеверие съществуваше и в миналото, в египтяните, които почитаха Аписа като свещено животно, почитаха и котката като свещено животно. Докато египтяните почитаха Аписа като свещено животно, добре беше, откакто те не го считаха като свещено, те загазиха. Сега нито египтяните, нито китайците го смятат за свещено, но и Египет не е такъв, какъвто беше в древността.

Та в съвременната религия сме паднали толкова долу, че трябва да изучаваме хората. Ти трябва да обичаш хората единствено за твоето щастие. Ти не може да бъдеш щастлив, докато не обичаш

едного безкористно. Туй трябва да знаете. Едно правило: за да бъдеш щастлив, ти трябва да обичаш едного, без той да знае, и да ти е приятно. Като го видиш, ти ще бъдеш щастлив. Знае ли той, ти не може да бъдеш щастлив. Сега аз не искам в туй да вярвате. Ако искате да опитате, обикнете едного, без той да знае, направете опит да проверите истината. Аз не искам да ми разправите на мене, но ще направите опита, да проверите истината.

Затова казва Писанието: обикнете се един друг, за да бъдем щастливи; обикнете се един друг, за да бъдем здрави. Ти трябва да обичаш едного, без той да знае. Ако обичаш едного, без той да знае, ти може да обичаш всички. Такъв е законът. Ако няма едного, когато да обичаш, без той да знае, като един извор, който тече хиляди години, без той да знае, и цялата местност около този извор той ще я направи само заради него. Когато Мойсей вдигна своята тояга в пустинята и каза: “Аз не мога ли да ви извадя вода”, за кого той направи това нещо? Понеже Мойсей каза името на онзи, за когото го прави, той съгреши и не можа да влезе в Обетованата земя. Каза - не мога ли аз да ви дам - не каза, но каза името - и съгреши. Писанието казва - вие станахте причина да се изкаже туй свещено име. Вие не изказвайте за кого правите нещата. И мене мнозина са ми казвали: “Аз това за Бога го правя.” Отиде. “Аз това за баща си го правя. Аз това за учителя си го правя.”

Направи го, никой да не те знае, нищо повече. Всички се явяват и казват: “Аз това за тебе го направих.” Че вие ми носите нещастие, и вие сте нещастни. Аз, като зная, че има един, който ме обича, и аз съм нещастен. Всичкото нещастие иде от факта, когато аз зная, че някои хора ме обичат. Защото всеки, който те обича, очаква нещо от тебе. Ако пък не мога да го направя, аз страдам. Той обикаля около мене, внимателен е, иска да му направя услуга, пък аз, като не мога да му направя, чудя се, усещам се нещастен. Всеки от вас може да бъде нещастен и щастлив. Вие казвате: “Стига той да ме обича, че аз ще бъда нещастен...” Вие разбирате обичта на този незнайния. Вие

усещате, че има нещо, но къде е. Никъде го няма. Незнайният е, който повдига света. Че той е на земята, туй го крият от тях. Ако е на земята, и двамата живеят в едно тяло, не в две тела. Единият е бил горе, другият - долу, и не го знаеш кой е, с какво име се назовава, не знаеш. Казваш: "Кажи му адреса." Той никога нито адреса си дава, нито името си казва. Само по някой път, когато ставаш много тъжен, от време на време ще те поутеши, после пак мълчи.

Сега туй е за онези от вас, които искате да бъдете щастливи. Пък за онези, които искате да бъдете нещастни - понеже всички няма да бъдете щастливи, туй, което ви казвам, няма да бъде за всички. Сега онзи, който е нещастен, може да го направите щастлив, когато обичате. Но когато правите добро, казвате за кого правите, ама кажете. Защото не може едновременно да обичаш и да казваш. Или трябва да обичаш съзнателно, без да казваш, или пък трябва да обичаш и да казваш. И едното е хубаво, и другото е хубаво. Но в дадения случай - онзи, който те обича и ти казва, ти си нещастен, и той е нещастен, но същевременно има трето лице, което е щастливо. В този закон на нещастието третият е щастлив. При незнайното първият е щастлив. Това е отношението на числата. Единицата показва щастието. Трите е закон на равновесието, показва, че когато двама са нещастни, трети е щастлив. Туй е законът на равновесието. Щом си нещастен, ще кажеш: "Аз съм един от двамата, които поддържат щастието на единия." Защо страдаш? "Аз поддържам щастието на един, който е около мене", ще кажете. Този, на когото вие поддържате щастието, един ден той ще слезе на вашето място и ще ви тури на своето. Той ще ви повдигне. Аз мога да ви обясня закона биологически, но сега нямам време, топло е, поизпотихте се, някои от вас позаспаха. Не че заспивате, но се трансформирате. Този идеен свят почва да ви става толкова приятен и вие виждате този красивия свят. Някои от вас излизате, както красивият момък, като види красивата мома, почва да излиза от къщи. Аз не искам да ви говоря повече, за да не излизате.

Та ви остава стихът, върху който да мислите: “Бог толкова възлюби света, че даде своя син единороден, за да не погине никой.” Бог толкова възлюби света, че даде сина си, за да бъдете щастливи. Разбирайте закона на любовта: да обичате едного, без да го знаете кой е. И когато аз говоря за Бога, разбирам тази потайна мисъл да обичаш Бога, на когото не си видял лицето. И като го обичаш, той ще ти донесе щастие в света. А пък искаш да снемеш този Господ на земята, да го видиш в известна форма. Затова Мойсей е казал: “Не произнасяйте напразно името Божие.” Забранено е да се казва това име. Казвате: “Туй, което е знайно.” Знаете ли какво нещо е любовта? Онзи, когото обичаш, още отдалече го познаваш и чакаш да мине, ти се отдалечаваш, да го видиш само. Поне тази опитност сте имали. Няма някой от вас, който да не е имал този свещен трепет, и на пет години като сте били, и на десет, и като студент. Аз веднъж срещнах една стара баба на около 80 години. Влюбила се в един момък. Казва му тя: “Много те обичам.” Показва му се тъй намръщена, като го хване, ще го целуне, ще го постисне. Той се поразхленчи. Тя казва: “Много го обичам. Като не дойде при мене, става ми много мъчно, не мога без него.” Влюбила се в него. Казва: “Ако бях млада - 16 годишна - бих му пристанала.” Не е лошо. Това е свещен трепет. Вие ще кажете: “Тази старата баба!” Млада е тя, обича го. Казвам ѝ: “За тебе е по-добре, ще живееш повече години. И за този младия човек е хубаво, човек ще стане от него, учен човек ще стане.” “Хубаво е учен човек да стане, но да не е далеч от мене.” Учен човек да стане, но да е близо до нея.

Та единственото нещо, което може да направи човека щастлив, е този закон да обичате. Има смисъл. Обичайте, за да бъдете щастливи. За да се реализира животът ви на земята, трябва да се създаде едно общество от хора трезви, като ги видите, да ви е приятно. Като срещнете човека, да знаете, че той има кого да обича. Като погледнете лицето, челото му, да има в него една идея. Срещали ли сте един щастлив човек, да знаете какво нещо е щастлив човек? Вие никога

няма да го забравите, като видите един щастлив човек. А всеки един от вас има нещо, да бъде щастлив. Нито лотариен билет може да ви направи щастлив. Тоягата, която остави дядо ви, развинтете я, това е вашето щастие. Или, аз казвам тъй, вярвайте в непостижимото! Ти го мислиш непостижимо. Защото щастието е непостижимо. Защото непостижимите неща са постижими, а постижимите неща са непостижими. Туй, което в даден случай мислиш, че си постигнал, ти се разправяш, то е непостижимо. Тъй щото непостижимите неща са постижими и постижимите неща са непостижими. Така мислят най-великите философи и мъдреци.

Сега ние имаме една култура. Ако ти вярваш в тази култура, как сега ти ще намериш в нея всичките възможности. Но тази култура ще се измени сама по себе си постепенно. Други сили има в света, които ще изменят света. В света съществува друг закон, както съществува пролет, лято, есен, зима. Питам, дърветата, които израстват, от само себе си ли израстват? Има нещо, което изменя слънцето, което грее, и то изменя тяхното положение. Ако туй слънце не работеше, никакви дървета, никакви риби, никакви цветя не биха съществували. Казвам, съществуват сили извън живота, които ще изменят живота. Тревата не се смущава, тя знае, че като изгрее слънцето, ще порасне. Невъзможното за зимата е възможно за пролетта; невъзможното за пролетта е възможно за лятото; невъзможното за лятото е възможно за есента; невъзможното за есента е възможно за зимата. Това са промени, закони.

Някои неща остават неизяснени, но то е закон. Онзи астроном, който насочва своята тръба, той не насочва да види цялото небе, но само една звезда. Тебе не ти трябва всичко да видиш, едно нещо трябва да знаеш. Ти трябва да знаеш къде е звездата на твоето щастие. И като насочиш тръбата си натам, веднага ще осмислиш живота си, ще имаш сили, ще имаш мощ. Щастливият човек смърт не го закача. Той е господар на живота. Писанието казва: “Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога.” В християнството

трябва да дойдат мнозина, да развиват - вие разглеждате нещата по един механически начин. Господа го делим - турили го в църквата, турили го в Бялото Братство. Това не е никакъв Господ. Той е Господ на човешкото нещастие. Тези господовци, които руската църква имаше, докараха всичкото нещастие на съвременна Русия. Господ с брада, носят икони - Господ с брада. Казват на един професор: "Ето вашия Господ." Професорът казал: "Този Господ заслужава да го носите из Москва, водете го, той заслужава. Това не е моя Господ. Него никой не може да го носи, тъй както тази икона." Докато нашия Господ могат хората да го разхождат някъде, бедите всякога ще бъдат с нас. А когато нашия Господ никой не може да го разхожда в света, това е Господ, на когото може да се разчита. Аз го наричам - това е щастието в света.

Ще имаш една велика възвишена идея за Бога. Дойде ли до него, не говорете. Той е свещен въпрос. Ако е за друго, може да се разисква. Аз бих заменил свещеното нещо в света. Бог е великото щастие, към което човешката душа се стреми. В политическо отношение, в обществено, семейно, индивидуално и каквото и да е отношение, навсякъде човек иска да бъде щастлив. И той има право да бъде щастлив. Еврейският Господ например има брада. Той не трябва да има никакъв образ.

Казвате: "Направи Бог човека по образ и подобие на Бога." Донякъде човек прилича на Бога. По сърце той може да мяза, не по неговото лице, не по неговите очи, не по неговото чело. Лицето на човека има да се изменя. Това е новата светлина, която човек носи в сърцето си. Това е благородството, което носи.

Та искам вие всички да бъдете свободни, да имате едни свободни възгледи, не слободия, не свобода да отричате нещата. Аз не съм за отричането. Аз съм за онази Вечната Истина, която човек, като приеме, той е доволен, и при най-лошите условия може да бъде щастлив.

Щастливият човек, дето другите умират, той живее; дето всички са нещастни, той е щастлив в живота. Той има този велик закон, тази тояжка, която древните алхимици имали. Най-учени хора в Египет или в Асирия, навсякъде всички са се стремели и до днес се стремят - всички искат да бъдат щастливи. Всички хора изучават закона на щастието.

Сега са взели този водител на теософите Кришнамурти, искат да бъде щастлив. Но тъй както искат да намерят щастието, не могат да го намерят. Казват: "Да се освободи човек от ограниченията." Щастието трябва да дойде, първо, да освободи човека. Животът трябва да дойде, първо, да освободи човека. Без живот ние не можем да бъдем свободни. Животът сам по себе си трябва да освободи. Щастието само по себе си трябва да освободи. Когато ние говорим за Бога, за онзи, който е създал света, той иде да освободи света. И като го освободи, всички ще знаят, че светът е свободен. Всички ще познаят неговия закон и ще бъдат щастливи.

"Отче наш"

Първа беседа, държана на 25 септември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

НАМЕРЕНАТА ОВЦА

"Отче наш"

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Лука. Туй, което ще говоря, ще го означа тъй: намерената овца. Има известни положения в живота, които трябва да станат ясни на всеки разумен човек. Знанието, което иде сега, е за разумните. Знанието върви по две посоки: по-нисшите животни се раждат със своето знание и човек се ражда със своето знание, човек придобива част от знанието си. Това знание, с което ние се раждаме, то е придобито, ние го носим. Но туй, което сега придобиваме, с това се отличава човек. Той се отличава с придобитото знание, не с общото знание, не с донесеното, защото животните в туй отношение еднакво са завършили своето образование някъде. Но човек ги е надминал. Човек е следвал в същото училище, при същите професори, обаче какви са били причините, че ги надминал, а те останали назад. Те прогресирали, дошли до една фаза на знание, която те сега придобиват.

Сега някои от вас се интересуват от моята беседа или от лекция, или реферат, може да го кръстите както искате. Някои от вас не се интересувате. Защо, аз зная причините. Онези, които се интересувате, има защо да се интересувате, разбирате. Ако аз съм богат човек, вие се интересувате, вземате нещо. Ако сте търговец, се интересувате. Обаче онези, които не можете да вземете никакви облаги, никак не се интересувате. Не, аз ви казвам, има ред положения, дето всичките хора трябва да се интересуват. Ти не може да не се интересуваш от въздуха. Няма някой, който да не се интересува. И най-малките, и най-големите животни, всичките на земята се интересуват. Когато той говори, всички го слушат. Той има общ достъп, влиза-излиза навън, ходи навсякъде, нищо не разваля. Някой път блъсне ти шапката,

търколи я, събори това-онова, но прощаваме за всичките волности, които може да направи. Някой път някоя дама или някой кавалер, хубаво вчесан, разбърка косата, но прости - няма какво да се прави. Прави някои неща несъобразни, но благата, които прави, надвишават размърдването на косите.

Но истината, която ще ви кажа, вие имате отношение, вие не може да я игнорирате. Ще кажете: “Те са празни работи. Това са обикновени думи.” А само в празното място може да живее човек, а не в пълното. Казва: “Тя е празна работа.” В празната работа има живот, в пълната няма живот. Христос казва, че на небето за един грешник се радват повече, а не за 99 праведни - те не ги интересуват. В небето се интересуват за един невежа повече, отколкото за хиляди учени хора, които имат дипломи. Вие се интересувате от един човек, искате да му помогнете, има вашето съчувствие, готови сте да му помогнете. На някой човек, по-силен, минавате, заминавате, не обръщате внимание. Защо такова ухажване в дома? Всичките услуги сте готови да направите в дома - той е болен човек. А на онзи здравия човек, свършил четири факултета, никакво внимание не указвате. Как ще обясните? Туй е един факт. За да се обърне внимание на един учен философ, той трябва да даде нещо от себе си. Никога хората не могат да обърнат внимание, докато не дадеш нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на човека по единствената причина, че той даде нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на светлината по единствената причина, че тя дава нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на живота, че той дава нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на любовта по единствената причина, че тя дава нещо от себе си. Ние обръщаме внимание на истината по единствената причина, че тя дава нещо от себе си. Любовта дава живот, истината дава свобода. Ние обръщаме внимание на мъдростта, понеже тя дава знание. И светлината дава нещо от себе си.

По някой път разглеждам хората и ми е чудно колко са те, как да ги нарека... Не се чудя на характера им. Психологически аз го

обяснявам за себе си, но аз ще ви приведа един факт. Вземете един млад момък, срещне една млада мома. Аз вземам примера в най-хубав смисъл, за да изясня истината в най-голямото противоречие. Най-първо, той показва, че има най-голямото уважение, почит, че без нея не може да живее, пише ѝ такива хубави писма. Нарича я божество, с благоволение, като я види, възхищава се, поет става - какво не става, гений става. Обаче един ден тази мома му покаже, че тя го обича. Оттам насетне той казва: "Баща си няма да слушаш, майка си няма да слушаш, каквото ти кажа, ти мен ще слушаш. Горко ти, ако погледнеш другите - ще те пребия." Нито живот ѝ е дал, нито ум, нито косъм не е турил - той е господар, да го слуша. Казва: "Ако не слушаш, ще те убия!" На какво основание? Изяснете ми този факт. Станал едно божество, което иска повече, отколкото Господ иска. Питам, сега с такива разбирания каква култура може да имаме и какъв морал може да имаме, и какво семейство може да имаме, какви деца, какви дъщери може да имаме в един свят с такива разбирания. Този момък ще стане баща, ще се народят като него деца, че ще прокопса.

Сега, когато аз говоря за свободата, вие нямате право да искате от един човек това, нищо не сте му дали. Казвате: "Трябва да ме обичаш!" На какво основание трябва да се обичаме? "Ама ти каза, че трябва да се обичаме." Да, казвам, ако дам нещо, ще ме обичате; ако нищо не дам, не ще ме обичате. Пет пари не давам как ще ме обичате. Аз съм задигнал от този, от онзи, как ще ме обичате. Значи любовта е закон. Когато аз казвам, че трябва да се обичаме, подразбирам любящия. Който люби, трябва да даде нещо. Този, който обича, той трябва да дава. Ако ти не даваш, тогава ще кажеш: "Ако хората не ме обичат, не съм дал нищо!" Не че в тях няма възможност да те обичат, но не си дал. Сега туй е положителната страна на онзи духовния живот, или християнски живот. Съвременните хора говорят за Христовата любов, че страдал на кръста, че това станало, че онова станало, много хубаво. Това мяза на един американски проповедник,

който проповядвал в една американска църква, че хората трябва да бъдат щедри, че трябва да се обичат, да вършат Волята Божия. Имало един човек, който бил скържав, винаги казвал: “Разбойникът на кръста, без да е дал нещо, се спаси.” Цитирам този факт - и ние като този разбойник. Но проповедникът му казал: “Той беше един умиращ разбойник, а ти си един жив разбойник, ти нямаш право, ти си жив, не си разпънат. Ти по друг закон трябва да живееш!”

Най-после фактът - другата страна е непризнателността на човека. Човек след като те обича, дал ти е всичкото, и има хора, които не са доволни от любовта му. Аз вземам, както природата, както Бог ни обича. И ние сме недоволни от Божията Любов. Казваме: “Какво ми е дал - толкоз страдания, побеля ми главата. Хич не искам страдания.” Защо му побеля главата на него? Побеля му главата просто от много ум. Сега аз можех да ви кажа една истина, но понеже моята глава е бяла - има два вида бели глави, както има два вида черни - сега моята глава е бяла, но може и да е черна, по-черна. Има бяла и бяла. Защото, ако аз някой път се дегизирам, да ме не хващат в престъпление, с моята глава ще мина за стар. Има бели глави, които са дегизирани, но, казвам, разликата между младия и стария каква трябва да бъде. Ако старият се моли, и младият се моли. Как трябва да се молят? Аз ще ви кажа как трябва да се молят. Младият може да се моли, като падне, да може да стане. Старият трябва да се моли, като никога да не пада и да няма нужда да става. Защото, ако младият падне и си изкълчи крака, лесно се оправя. Старият трябва да се моли да не пада. Когато младият пада, е в реда на нещата, но когато старият пада, не е в реда на нещата. Следователно младият и старият не могат да имат едни и същи желания, невъзможно е. Те са диаметрално противоположни желания. Тогава аз определям: младият човек е за работа - млад е всеки, който отива да работи на нивата; всеки, който се връща от работа, е стар. Следователно под думата стар човек разбираме почивка от работа, а под млад разбираме работа. Младите хора за мене работа вършат, старият човек е, който е свършил

работата си и се връща със своята придобивка в дома си. Онзи блудният син бил остарял - не казва Писанието - като дядо се връща. Вие мислите, че бил млад. Той носил толкоз пари, колко години живял, за да се реши да се върне при баща си - най-малко се върнал на 60 години.

Тогава ми иде на ума за един от турските паши, когато бил в Албания, във войната, която имаше Турция с Черна гора. Идва един стар човек, оплаква се, казва: "Бие ме баща ми." "Как, баща ти?" Той човекът е на 60 години и казва: "Баща ми ме бие." Вижда баща му - на 120 години, работи. Казва: "Защо го биеш?" Казва: "Не работи, хайлазин е, даже колкото моя баща не работи. Баща ми, вкъщи като е, и той работи." Пък неговият баща работи повече, отколкото неговият син хайлазин.

Та казвам, ние имаме в сегашната култура изопачени понятия и религиозни, и обществени, и семейни изопачени отношения за млади, за стари, за моми, за момци, за майки, бащи. Слушам ги хората, като вървят, и аз вървя и разсъждавам много здраво. Казват: "Трябва да се живее един добър и честен живот. Жената не трябва да лъже." Защо не трябва да лъже? "И мъжът не трябва да хвърля." Аз казвам, тия хора в рая бяха, не устояха, не можаха да изпълнят Волята Божия - на честността не устояха, престъпиха Божия закон, че сега на земята ще изпълнят Божия закон, че никой няма да ги види. Тя онази жена, която минава за честна, най-малко десет пъти е хвърлила око на някой красив мъж, казва: "Бива си го." Онзи честен мъж, който десет пъти е хвърлил око на някоя красива жена, казва: "Бива си я." И минават за честни. Сега вие може да отричате. Не искам нито да отричате, нито да утвърждавате. Туй, което зная, зная, че е 100 процента така. Абсолютно праведни хора няма.

В човека има две съзнания, двама души има - има един стар човек и един нов човек; едно разбиране на стар човек и едно разбиране на млад човек; едно старо съзнание и едно ново съзнание. Минава една жена. Старият човек казва: "Хубава е!" Ти искаш да

задигнеш нещо. Младият казва: “Тя е сестра.” “Как сестра?” Казвам, този старият човек създава известни противоречия, големи противоречия. Някои съвременни психолози не са дали никакъв отговор. Съвременните социолози, които разискват божествения живот, те трябва да разбират човешкото естество, за да създадат известни закони, за да се образува семейството, най-първо. Сега съществува едно семейство, но то е фиктивно семейство. От туй семейство след сто години нищо няма да остане. След сто години и баща ти, и майка ти, всичко ще изчезне, нищо няма да остане. Къде отидоха другите? И нас ще ни кажат, че са отишли в друг свят. Казвам, може. Вие били ли сте в другия свят? Вие като отивате в другия свят, вие изучили ли сте го? Казват, че в оня свят нито ядели, нито пиели, само се гледали. Правя едно възражение. Ако хората в оня свят нито ядат, нито пият, защо хората им подават? Българите защо варят жито? Значи българите вярват, че умрелите ядат, и то ядат майсторски. Пък и винце поливат на гроба, а по някой път и ракия. Защо поливат вино и ракия, ако те нямат нужда? Те са мои възражения. Казват - обичай. Не, този обичай, ако е обичай, трябва да има психологическа подкладка. Аз искам да обясня един факт, не външната страна на факта, както е, но вътрешната страна.

Тази - изгубената, овца. Всеки човек, който не може да мисли добре, той е изгубена овца. Да се намери един човек, значи да се научи да мисли. Съвременните хора трябва да се научат правилно да мислят. Всеки ден природата иска да ни покаже, че ние не мислим правилно. Ти мислиш, че си умен, хване те треска, тифус или петнист тиф, или чума. Съберат се при тоя умния човек, който дава ум, съберат се десет души лекари да го спасят. Кой е този учен? Учени хора, но туй учение не може да помогне. Съберат се тия лекари, но и те ни забавляват. Ти сам себе си не можеш да спасиш, че лекарите ще те спасяват. Най-после, след като те лекуват лекарите, ще те изпратят те в оня свят. Всичките спасени са пратени в оня свят. Кажете ми кого са лекували лекарите, че са го излекували. Не казвам, че не трябва да

се лекуват, но казвам, палеативно е това лекуване. Кажете ми да е имало човек да е живял 200-300 години благодарение на тяхното лекуване. Възможно е да е живял някой някъде из архивите на човешкия живот. Сега вземам това за пояснение. Природата е внесла лекуването, не са го създали лекарите. Лекарите не трябва да правят монопол, че са измислили лекарства. Не, така не се говори. Онази котка, която се лекува, кой я е научил? В кой университет е свършила? Че и вълкът се лекува. Вземете слона, като си нарани носа, сам си прави превръзка - намаже носа с кал, докато заздравее. Чак като заздравее, тогава снема превръзката. Кой го е научил? Казват: "Турете му един съгреващ компрес." Слонът си туря един компрес, и оттам насетне не сменя компреса, докато оздравее.

Сега аз искам да изнеса истинските отношения. Ние мислим, че в нашия живот с този ред на нещата ние сме внесли много нещо. В много от нашите нововъведения ние сме внесли нещо много дисхармонично и сме направили нашия живот нещастен. Вие влезете в някой град, по някой път усещате вдъхновение, приятно ви е да седите. В някой град влезете, усещате притеснение. Тия хора със своя живот, със своите мисли са толкоз тежки, че мъчно може да се издържат мислите. И във всяко едно семейство хората се развалят, постоянно развалят семейния си живот. Мъжът постоянно храни лоши мисли за жена си, постоянно я подозира. Колко ли мъже ще нарежда на жена си, най-малко сто мъже ще ѝ нарежда. Тия мисли съществуват в целия дом - този влязъл, онзи влязъл, този му казал, онзи му казал, и ако имате една фотография, ще видите и млади, и стари, и мустакати в къщата му ходят, мазници на жена му. Жената прави същото - тя ще нахвърли лоши мисли, че сто млади жени ходят вкъщи. Питам, като влязат тия развратните мъже - според него развратни са тия мъже, които развращават жена му, като влязат тия развратни жени и като влязат тия развратни мъже, какво ще остане от този дом.

Моята философия изваждам - тя е по-ценна, естествена, неизопачена. Една жена невъзможно е да люби повече от един мъж, тя само един залюбва. Ако тя има много любовници, то е причина неговият образ. Тя си има известен идеал, казва: “Когото аз обичам, той е умен, благороден.” Този види, онзи види казва: “Не е той.” И той си има идеал, и той не може да люби повече от една жена. Като препишат на един мъж престъпление, че той имал повече жени - ние не познаваме мъжкото естество, не познаваме и женското естество - престъплението седи в това, че ние не се съобразяваме със закона на любовта, че те не изявяват любовта там, дето трябва. Престъплението за един мъж - който оставя жена си да умре гладна. Че тя е умряла, той не е отговорен, но че той я е оставил да умре гладна. След като умре, по третини, по деветини, двайсетини подава на този, на онзи. По този начин престъплението не се изправя. Той на жена си приживе трябваше да ѝ дава. Той казва: “Аз съм готов заради нея.” То са наши разсъждения.

Сега идвам към същинския живот. Вие сте млади, остарявате. Значи били сте способни за работа, работили сте, почивате си. След вашата старост какво ще стане? Ще ви произведат. Ще ви повикат в другия свят за вашата дейност и ще ви турят настрана. Защо трябва да има стари? Производство има. Като свърши един ученик осми клас или университет, повикат го професорите, дойде дипломата, излезе от университета, иде да работи. Питам, вашите схващания за оня свят такива ли са, или не? Аз съм гледал хора защо излизат от университета. Казва: “Диплом ми дадоха.” Не иска да излезе. Преждевременно му дадоха диплом, той не е готов за тази работа. Жената казва: “Аз трябваше да ида в оня свят, че той подире ми да дойде.” Сега аз говоря за вътрешните разбирания. При тия разбирания се създава едно анормално състояние. Ти държиш жена си като авторитет в ума си и жената държи мъжа си като авторитет в ума си. Ти остави мъжа си свободен, не мисли за неговите престъпления. Ако съвременните жени се бяха освободили от

престъпленията на своите мъже, деветдесет и девет от всичките злини можеха да изчезнат. Ще остане само едно зло. И то е злото само на дявола.

Има един разказ. Аз ще ви кажа защо дяволът е станал дявол. Един разказ има, не че изразява дълбоката истина, но донякъде е приблизително. Този разказ седи така. Когато израсъл Божият син, тогава трябвало да го въведат в света на ангелите, дето били най-съвършените същества, че изискал Господ от тях само да го поздравят, само да си наведат главата, че поздравяват младия син. Сегашният дявол не си поклатил главата. Казва на Господа - не изпълнява такова нареждане. Ако си поклати главата, ще стане нарушение на света. Господ го изпратил на земята, да покаже, че дяволът не говори истината, говори лъжа. Сега в какво седи лъжата? Като слязъл дяволът на земята, той взел формата на един вълк - седи, почива, овцете страдат, умират. Господ казва: "Защо не помагаш?" "Не можа да си поклатя главата, понеже ще стане нещо с мене." Трябва спокойно да седи, не трябва да клати глава, да не измират. Но вечерно време, като хване овцата, двайсет пъти си клати главата, да яде. Клати си главата, да вземе овцата от кошарата. Значи пак е за неговия интерес, клати си главата. А когато не е за неговия интерес, не си клати главата. Така има хора, когато не е за техния интерес, не си клатят главата, а когато е за техния интерес, и двайсет пъти, и трийсет пъти си поклащат главата. Казва някой: "Аз не си помръдвам крака." Аз вече зная от кои си, за доброто на хората не си помръдва крака, а за неговия интерес и двайсет пъти се помръдва.

Питам сега, с такива разбирания на живота, какъв край може да имаме ние и какво обществено положение може да имаме в света, и какъв народ най-после може да се създаде. Никакви. Тия отношения на народите, които съществуват, които клатят глава и се избиват едни други, и показват, че е в реда на нещата, че дава подтик на човечеството, то е друг въпрос. Убийството не може да бъде подтик, то не е културно произведение. То е аномалия в света, която Бог

използва. Може да кажат, че войната допринесла благо на човечеството. То е факт, който всички учени отричат. От лошите постъпки на миналото се ползваме, но че самата война носи със себе си нещо добро, това никой не може да отрече. Онзи човек, който иска да убие някого, нима това е благородно дело. Силният човек се познава в това, когато той се въздържа. Злото и доброто са допуснати от невидимия свят само за една проба - да се покаже кои са силните хора и кои са слабите. За това е допуснато злото. Онзи, който може при злото да се въздържа, той е силен човек; онзи, който при доброто отстъпва, той е пак силен човек; онзи, който при доброто не отстъпва, той е слаб човек; онзи, който при злото отстъпва, той е слаб човек. Да се въздържаш, когато в тебе бушува злото, бурята, искаш да извършиш добро, казвам си: "Ти си силен, ти си благороден човек, от тебе всичко може да стане." Когато при най-малкия зов ти си готов да помогнеш някому, ти си готов да напуснеш положението си при всяка една работа, ти си един благороден човек. Това е практическата страна на доброто и злото в света. Защото съществуват и други обяснения, те са чисто богословски. Те са възможни, може да са така. Те мязат на ред поговорки, които може да са верни.

Вика един от турските султани, да му казват лъжи. Всеки, който му каже една лъжа, ще го възнагради, ще му плати. Идва един и му казва на султана така: "Баща ми откъсна един косъм от главата си, тури го на Дунава и стана мост." "Ола белир!" Може да е станало от косъма мост. Идва друг и казва: "Майка ми насади едно яйце и от него излезе цяла камила." "Ола белир!" Има неща, които стават. Най-после иде един с двама хамали, които носят един празен кюп, голям, казва: "Да ти кажа една новина. Баща ти води война с московеца. Баща ми даде пари назаем в този кюп. Има да плащаш." "Това е лъжа!" Всичко е право, може да бъде, може да не бъде, но дойде ли едно време, когато се засягат нашите интереси, казваме: "Това е лъжа!" Понеже, ако каже "Ола белир", заключението е да плати. Кюпът трябва да се напълни с пари, със злато, трябва да се даде.

Та сега, намерената овца. Всички вие имате интерес да се интересувате от истината, понеже тя ще ви даде свобода. Вие имате интерес да се интересувате от любовта, понеже тя ще внесе във вас новия живот, безсмъртието. Болестите ще изчезнат. Всички имате интерес да се интересувате от Божията мъдрост, понеже тя ще внесе знанието - новото знание. Светлината, която Бог ще хвърли, ще даде съвсем друг вид на цялата Вселена, ще даде друго обяснение. Аз не съм от онези, които искат да знаят всичко. Човек всичко не може да знае и не е необходимо да знае всичко. Знанието е същият процес, както и яденето. Не е необходимо веднъж да се наядеш, че вече да не ядеш. Не да се наядеш, да туриш много в хамбара. Половин килограм в стомаха е достатъчно. И два, и три, и четири пъти може да ядеш, не е грях. Даже пет пъти да ядеш, не е грях. Грехът не седи в яденето. Грехът седи в лакомията на хората. Ти се нуждаеш от хляб, ти се нуждаеш от храна и малко други прибавки, малко водица. Ти се нуждаеш от много малко количество. Ако хората така биха живели, този икономически въпрос, който сега ги занимава, за един ден ще се уреди. Съвременните учени хора имат нравите на дамите, на високопоставените дами. Че хората умирали, че хората били болни, тя има някой бал, има жур фикс - ще седи пред огледалото, ще се маже. Тя само за себе си мисли. Този учения човек прокарва някаква теория, защо бил грехът в света или пък кои са били причините, как Господ щял да спаси света, какво щяло да стане. Със света, ние знаем, ще стане едно нещо. Със света ще стане следното. Аз имам много хубава свещ, препоръчвам я, от спармацет, но не гори. Казвам, турете я на огъня, стоплете я. Турете нов фитил, ако не гори, пак турете втори, трети фитил, докато започне да гори. Тази свещ ми трябва, когато гори. Щом не гори, нов фитил, ако не гори, пак ще се стопи - дотогава, докато се запали и гори всичката свещ. Запалена свещ наричам човек, който мисли.

Хората трябва да се обичат, понеже Бог обича всичките хора. Ние не разбираме каква е неговата обич. Някои хора обичат Бога, аз зная

защо го обичат. Те не искат да си мърдат главите. Да отричаш Бога, значи да отричаш себе си. Да унищожиш Бога, значи да унищожиш себе си. Да проповядваш безверие, значи да проповядваш анархия в себе си. Всичко в света произтича от скритото безверие. Има два вида безверници: явните не са безверници; има други безверници, които минават за верующи. Туй двояко безверие е донесло всичките страдания и нещастия в света. Някои сега обвиняват религиозния живот. Всичко в света произтича от незачитане на Божия закон, на човещината вътре. Защото имаме условия. Един човек няма защо да се убива - може да се прати на един остров да живее. Това е по-добре - той пак ще живее. Ако четете Писанието, еврейският народ прави престъпления и досега си създава страдания и неправилни изпити. За миналото те и днес страдат. Те са предметно учение за нас. Не че те са най-лошият народ. Господ казва: “Гледайте тях, и вземете урок - ще дойде и до вас тоягата.” Казват: “Проклет народ е еврейският!” Така не се говори. Убийството, лошите мисли, нищо не допринасят. Вие искате да се повдигнете, вие искате да имате един здрав организъм, вие искате да имате социално положение.

Ако искате да станете пръв министър в България, трябва да знаете да си клатите главата. Ако е за себе си, може да не си махаш главата, но като дойде за другите - да я махаш. Тогава изберете едно правило. Който си маха главата, за обществено добро е. И министри, и учители, и професори, които клатят глава, за обществено добро е. Като дойде за себе си, по-добре клати. Мисъл трябва да имаш. Всеки, бил той министър, бил той свещеник, бил той владика, то е самозаблуда. Какво ще се заблуждаваме със своите патерици, със своите корони, със своите дипломи. Утре ще похлопа смъртта, ще задигне всичките дипломи. Турят те на тарга, и после започнат: “Упокой, Господи!” Аз не вярвам в такова успокояване. Аз, когато отивам при Господа, не искам ни най-малко да ме носят на тарга. Не искам нито поп, нито владика да ме придружава, никакъв роднина. Аз ще остана сам. Ще кажа: “Сбогом, заминавам си.” Вие ще останете

на пристанището, само ще махате с ръка. Отподире ми няма да плачат за това, за онова. Няма какво да се плаче, защото отивам там, дето хиляди пъти е по-хубаво. Аз наричам съвременния земен живот затвор. Дошло е време нас да ни изпратят из затвора, казват: “Навън излезте!” “Какво ще правя?” “Сам ще работиш.” В затвора те хранят, има кой да се грижи за тебе. Идват, проверяват те дали си там, дали си избягал. Като ти покажат вратата, нито хляб има, нищо няма. Казват: “Прави каквото искаш!” Казва: “Какво ще правя?” Казваш: “Тогава ще ида да крам, пак да ме турят в затвора, понеже има какво да ям.”

Философията почти е дошла дотам, че всичките хора почти са прекарали това затворничество: да ям, да пия, после кой знае. Не, не, това не е човещина. Това са деветдесет и девет праведни овце. Всяка една изгубена овца, която се е изгубила в гората, тя е умната овца. Изгубените овце са умните овце, защото само една умна овца се губи - глупавите вървят в общото течение. Най-умната се качила тук-там, наблюдава. Умната се губи. Овчарят казва: “Умната овца се загубила.” И започва да я дири. А деветдесет и девет глупави овце нито мислят, само мислят, че са прави. Това са мои заключения, няма да ги изкарвате. Символически са много верни.

Сега това, което е най-важното в света, то е следното. Човек трябва да се откаже от оня живот, който му е допринесъл хиляди злини. Да се откажеш от един неестествен живот, който носи след себе си разрушения, страдания, падения от единия до другия край, нищо няма да научиш. Една опитност ще знаеш. Нищо не може един порочен живот да ти предаде. Ти ще мязаш на една много хубава написана книга, другите ще се учат от тебе. Ти, като погледнеш, ще кажеш: “Какво бях, какво станах!” Една книга, която всеки ще чете, ще отваря, ще се ползва, но ти нищо няма да се ползваш за себе си. А пък трябва човек да се ползва и за себе си. Аз разбирам една свещена книга да бъде в три посоки свещена: пред Бога, свещена пред моя дух, свещена пред моите ближни. Тогава е свещена книга, и пред хората

има уважение. Онзи добрият, почитаният човек трябва да се поддържа. Добрите хора трябва да се въздигат, те ще спасят света.

Сегашното разбиране е точно обратното. С малкото знание, което тъй е придобито, искаме да се създаде новото общество. Аз го намирам много естествено, понеже, ако те изкарат на един много висок връх и те бутнат от един наклон, това не е по твое желание. Аз наричам - със силен характер са тия хора, които могат сами да се качват по високите върхове и сами да слизат. При сегашното разбиране материалистите, от една страна, и религиозните, от друга, като идем при религиозните, казват: "Той не е като нас!" Ако станеш като тях и идеш при светските хора, казват: "Той не е като нас!" Казвам, по какво се отличават светските от религиозните хора? Светските хора нямат никаква съществена разлика. Религиозните хора вземат пари, ядат по три пъти на ден, къщи си имат, легло имат, обуща от кожа носят. Даже най-големият светия не е още светия. Светия, на който хората му носят, не е светия. Светия, разбирам, сам да си изкарва прехраната. Да посее един декар, сам да го копае. Той да даде, а не да му дават. То са бъдещи схващания. Аз говоря какъв трябва да бъде светията. Това не е непостижимо - много възвишен идеал е.

Злото не седи в мене, но в любовта към мене; злото не седи в яденето, но в лакомията. Че трябва да бъдеш богат, не е лошо, но богат в знание, богат в добродетели и като си богат, ти ще бъдеш един човек, полезен за ближните си. Богатият трябва да бъде полезен за своите ближни. Богатият човек, това е един орган в организма. Сиромахът е пак един орган. Със сиромаха приятелство може да образуваш, а при богатия слуга може да станеш. Ако искаш да станеш слуга, при богатия ще отидеш; ако искаш приятел, при сиромаха ще отидеш. Вие сега търсите приятели при богатия и отивате да слугувате при сиромаха. Тези богатите хора ще кажат: "Това и това ще направиш!" Тогава какво трябва да правите? Вие ще кажете: "Как, аз да се подчиня, да слугувам?" Че тогава не разсъждаваме. Аз хвана

един кон, иска-не иска, карам го да работи. Ти туриш юзда на коня, караш го да работи, казваш: "За това Господ те създал - да работиш. Че дал ми е и тапия за туй." Богатите хора казват: "Господ те е направил да ни работиш!" Той има толкова право, колкото право имаш ти - да яздиш един кон. Ти, като яздиш, мислиш едно, а тебе като яздят, казваш: "Не е право!" Затова Господ е позволил богатите да яздят сиромасите. Аз, ако съм един сиромах, ето как бих постъпил с един мой кон. Като ми работи три часа, ще кажа: "Стига, братко, днес колкото камъни пренесе, стига!" Ще го потупам и ще го оставя да си почине. Ще кажа: "Когато пренесеш, ще бъда благодарен." Сега вземат коня, трупат го, и след туй ще ми говорят за култура. Сега, казват, Господ създал коня да тегли. Затова стават земетресения, хората стават жертви, къщи отиват. Това не е никаква философия. Причина за земетресенията не е Господ. Причината за всички земетресения са хората.

Да ви докажа това косвено. Вие хващате един архитект, да ви направи къща на два етажа. Туря той гнили греди, съгражда къщата за очи, казва: "Къщата е много хубаво направена." Дойде един малък вятър, и къщата се събори. Питам, Господ ли направи това, или вашият архитект със своята лакомия. Ако беше турил здрави греди, тази къща нямаше да се събори. Та казвам, когато хорските мисли станат...

В епохата на хората - когато между млекопитаещите се явява такава борба, голяма вражда, че дойде земетресение, да унищожи част от тия хора - такова земетресение, ако сега стане, то можеше десетина, петнайсет километра във въздуха да хвръкнат. След това дойде такъв голям студ, който ги замрази, че и до днес се намират замръзнали, и се очисти светът с тези предпотопни животни. След туй дойдоха хората. И за тях е едно и също нещо. Сега има земетресения и ако не се оправят хората, ще дойде мразът, ще ги замрази. След това ще дойде друга култура. Дали учените хора оспорват това, или не, то е друг въпрос - няма какво да се доказва.

Когато дойде и стане, ще се докаже само по себе си. По този ред на нещата ние отиваме. Ние отиваме по този път. Туй, което е ставало, пак ще става. Сега може да се попита защо Господ допуща тия работи. Друг път бих ви занимал защо Господ е допуснал тия работи. Някои неща може научно да ви обусловя.

От всичките несгоди, от всичките грехове на хората Бог е допуснал греха в света по единствената причина, не че те го искат, но на Господа не трябва тор. Той си има много ниви, които са поосиромашели, и грехът на хората става за тор - да си натори нивите, да дадат плод. Туй е на ваш език разбрано, може да се обуслови. Икономия е това в природата. Злото и грехът е икономия в природата. То произтича от общия факт. Онзи, който не люби, той ще мрази; онзи, който мрази, ще умре. Или ще любиш, или ще мразиш и ще умреш. Ще избереш едно от двете. Любовта е за предпочитане пред омразата. Сега някой казва: "Не искам да любя." Ще дойде омразата. Ако не искаш да любиш, не искаш и да мразиш, ще дойдеш до злото, до смъртта. Онези стари хора, които не могат нито да любят, нито да мразят, те умират. Стария човек не го интересуват тия работи. Нито люби, нито мрази, нито ревнува. Той не ревнува своята баба, той е спокоен и бабата, която е на 120 години, той ѝ казва: "Бабо, може да имаш работа, с който мъж искаш." Старият не се движи, не вижда. Една стара баба на 120 години един млад дядо я води. Но старият дядо не казва: "Виж моята баба какъв млад момък я води." Радва се той. Момъкът я тупа по гърба, дядото се радва, иначе той би ревнувал. Дядото знае, че младият момък от своята жизнена енергия е придал нещо на бабата и като се върне при него, ще го прегърне и целуне, казва: "Господ живот и здраве да му дава!" Но по-рано не би казал. Че кой от младите би казал за жена си друг да я посрещне.

Тази е философията, така трябва да се мисли за Бога. Ето това е чистият човек, там трябва да дойдем. Младият мъж, който види, че един мъж придружава жена му, да го потупа и да му каже: "Господ живот и здраве да ти дава." И жената да го прегърне. Така трябва да

бъде. Това е свободното разбиране и към този възвишен идеал трябва да се стремим. Това, в което сега сме възпитани от толкоз хиляди години, не е лошо.

Новият начин, то е намерената овца. Аз искам всички вие да бъдете от тия намерените овце и да започнете да мислите по тоя новия начин. И тогава, ви казвам, всичките ваши противоречия, които съществуват - ако държите туй, което ви говоря - всичките ви работи ще се оправят. Всичките ви работи само по този начин ще се оправят. Аз не съм намерил друг начин и не съм намерил едно изключение. Че в това седи бъдещето. Ако вървите по този път, велик е животът. Ако не се върви по този път, има съвсем друга перспектива, която не е никак за тебе. Сега не искам туй да ви се наложи да считате, че вие ще идете в ада, но във вас туй да е естествено. Да се освободите от неестествения живот, както болният иска да се освободи от болестите си. Така у вас да има едно желание за добрия живот. Във вас трябва да има желание към добрия живот, да няма мисъл, че като станете добри, ще имате хиляди блага от него. Сега онзи, който ви обича, ще знаете, че той ви обича. Вие сега не знаете дали ви обича, или не. Че има мнозина, които ви обичат, тогава ще знаете. Ще усещате въодушевление, сила, енергия; няма да имате никакви лоши сънища; всякога ще имате най-хубавата храна, жилища, дрехи; дето влезете, ще носите мир и радост. Това е нашето учение, това е божественото, това е желанието на божествения дух, който работи в света във всички посоки, като започнете от най-ниското положение. За мене няма разлика между светските хора, духовните и религиозните. Това са степени, това са разбирания. Едно време сегашният религиозен живот е бил социален, а сегашният социален живот ще бъде религиозен. Едно време сегашният религиозен живот е бил обществен. И сегашните наши вярвания за политическите народи ще станат религиозни.

Сега искат да обяснят как се е появила религията. Казват, че страхът е бил причина за образуването на религията. Много голямо

значение давате на страха. Аз да ви докажа тогава, че най-великата разумност в живота се родила от страха и най-голямата святост се родила от страха. И децата се раждат от страх, и хората забогатяват от страх, и учените хора стават учени от страх. Че този страх е, който всичко ражда. Страхът е най-великият импулс в света. Казвам, работа е това на човешката душа. Защото, ако не работиш, ще изгубиш един велик момент на живота. Това е страхът. Това е достойнство, това е преимущество, но страхът е един дребнав живот, защото Писанието казва: "Страхливите няма да наследят Царството Божие." Туй, което хората наричат страх, то е страх, който е създал. Който създал всичко това, е страх на велик импулс на човешкия дух, който работи във всичките направления, подтиквал всичките хора към нещо възвишено и благородно. Това са изгубените овце на света.

Втора беседа, държана на 2 октомври 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ВЪЗВЕДЕН БИДЕ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета четвърта глава от евангелието на Матея.

“В начало бе Словото”

Спирам се върху първия стих на прочетената глава: “Тогаз възведен биде Исус от Духа в пустинята, да бъде изкушаван от дявола.” Има двояко разбиране в света. Имало един обикновен човек и един скулптор, когото пита: “Какво правиш?” “Чукам камъни.” И чука с чука си, троши. Няма си работа, чука малки парченца от камъка, играе си. Минава един разумен човек, един учен човек и казва: “Вае нещо.” Онзи, който не разбира природата, казва, че тя чука. И всякога чукът отчуква нещо - днес едно отчуква, утре друго. Всички са все очукани. То е едно обикновено разбиране. Има неща в света, които никога няма да останат на своето място, дето са. Онзи ваятел, който е хвърлил око на един камък, има известни камъчета от този камък, от които нито помен няма да остане, всичко това ще изхвръкне. Все ще остане нещо. Но какво ще остане, но кое ще остане, не се знае. Само когато цялата статуя се извая, тя остава помен, паметник остава. Та когато виждате промените, които стават в света, като този скулптор, който вае с чука си, казвате: “Докога ще бъде това?” Докато свърши своята статуя. Тази аналогия може да преведете в живота.

Противоречията, които съществуват навсякъде досега, редът и порядъкът в света, който може да влезе, той е онзи скулптор, той със своя чук налага чертите - от този неразумен камък извае нещо хубаво и красиво. Не е ли още по-чудно, че от онази мъртва материя

природата е взела и е направила едно тяло. Вие се радвате на това тяло, вас ви е приятно да видите. Един химик може да ви разложи водата и да ви каже колко кислород и колко водород се съдържа. Та даже - какво чудно нещо има в очите. Или да разреже вашите дробове, да разреже вашия стомах или вашите уши - даже много евтино струва човек, тъй както химиците разгадават. Те изучават и са изчислили колко фосфор се намира в човека, колко желязо - даже едно ножче не може да направиш. Злато има толкова малко, че не може да направиш... много малко злато има, други вещества има, доста голямо количество вода съдържа. Обаче човекът не е това, не е тялото, което подразбира човекът. То е едно жилище за човека, то е една лаборатория, то е един свят, в който човек работи. Работи, ще кажат, функционират. Функцията не разбира, че работи. Работата е нещо друго, а функцията е нещо необходимо. Ти трябва да ядеш. Трябва да се върти колелото, но като се върти колелото, то не е разумно, то отнемай-къде се върти. Изходило колелото хиляди километри, но какво е научило. Нищо. Краката са извървели хиляди километри, какво са научили. Следователно извървяла колата, каруцата, конете, даже онзи, който ги кара, какво е добил. Казвам, онзи, който не разбира значението и смисъла на живота, той е като онзи, който минава край скулптора и казва: "Чука той." Отиде, развали се каруцата. Каруцата трябва да се развали, конете трябва да си заминат, и юзда един ден няма да има. Но все-таки каруцата е дяволско нещо.

Същественото, което остава, на ваш език същественото, е доброто. Доброто е в света в резултат на вековете, на милионите години. Когато хората говорят за доброто, доброто е определено. В съвременния свят има достатъчно добро. Доброто, това е храната, от която се поддържа животът. Ако едни хора страдат, страдат по единствената причина, че няма достатъчно добро. Доброто расте, тъй както житото расте - нищо повече, както ябълките по дърветата. Ако сеете, ще имате добро, ако не ги сеете, няма да има добро. Сега

говорят, че доброто е наследствено. Възможно е, това са научни теории. Прави са, аз не отричам туй. Но аз превеждам думата наследственост. Тя за мене има съвсем друго значение от онова, което научно разбират. Наследственост е една ябълка да ражда ябълки, наследствена черта е да ражда ябълки.

Та казвам, най-първо, човек, който е на земята, трябва да разбира, да си зададе един въпрос: какво иска той. Трябва да зададе този въпрос, и да си отговори разумно. Щом си дошъл, какво е неговото предназначение? Детето, когато се яви в света, какво е предназначението? Дете ли да си остане? Старец ли да си остане? Нито дете да е, нито възрастен, нито, в края на краищата, старец да е. Какво е предназначението му? Никой не знае какво трябва да бъде човек. Казват, че ангел трябва да бъде. Ангел значи служител. Когато се научиш да работиш, ти ще станеш ангел. Сега ние разбираме ангел като онзи, който чука нещо. Казват: "Чука нещо с чука."

Всеки човек трябва да бъде възведен. И ценността на човека е там, когато духът го възвежда. Сега някой път вие се чудите защо идат тези страдания. Изкушаване, възвел го е духът някъде. Духът те е възвел, когато майка ти и баща ти те пращат в училище. Те ви дават едно предназначение, което вие не може да си обясните. Някой път децата бягат от училището. Бащата трябва да настоява. Случва се детето да настоява. Майката и бащата нямат средства. Та казвам, разбиране трябва. Еднообразни мисли има, а някой път мислите се повтарят. Трябва да живеем. Но кой живот да живеем? Живота на птиците, живота на рибите, живота на млекопитаещите, живота на обикновените хора, живота на философа, живота на мъдреца, живота на светията - кой живот да живеем? В дадения момент ти трябва да знаеш кой живот да живееш. Всичко, което съществува в света, човек трябва да го преживее. Старите философи са поддържали, че човек се преражда. Египтяните са поддържали философията за странстването на човешката душа, преминаването от една форма в друга. Индусите са преработили туй учение в закона на прераждането. Християните са

преработили туй учение. Христос казва - в новораждането всички са прави.

Но казвам, човек, след като се роди, докато замине от този свят, той ще премине всичките форми. Няма да остане ни най-малката буболечица, в която ти да не влезеш да живееш. Ама ще кажеш: “Как е възможно?” Че как ти се усещаш някой ден тъй малък, тъй дребнав и тъй нещастен - като някоя малка буболечица. Животът ти се обезсмисли, че ти даже като буболечица не си. Някой път стенеш толкова слаб, че ти даже не си червей. Някой път червеят е толкова силен, че може да пробие земята. Някой път големият юнак легне на леглото, стане толкова слаб, че трябва да го обръщат, а глистата пробива земята, за да излезе на белия свят. Глистите са по-умни от хората. Когато умират, умират при светлината, а когато живеят, живеят при тъмнината. А хората, когато живеят, живеят при светлината, а когато умират, умират при тъмнината. Питам, тогава кой е по-умен?

В света всичко е допустимо. Всичко човек може да мисли. И всичко е полезно само за един момент. Парите може да ти бъдат полезни само един момент, а не всякога в живота ти да ти бъдат полезни. Аз обяснявам един закон. Парите някой път може да ти избавят живота, а парите някой път може да ти изгубят живота. Храната може да ти бъде полезна само в един даден случай, когато си гладен, но ако ти не знаеш как да вземеш тази храна, тя може да стане една отрова за тебе. Ако твоят стомах не започне да работи навреме и ако тази храна би седяла няколко часа, ще започне едно разлагане, веднага ще се роди един противоположен процес.

Та казвам, в сегашното общество, в сегашния развой хората се намират в един замотан кръг - една от най-големите илюзии, които съществуват в света. Никой не познава себе си тъй, както трябва да познава. Всеки мисли за себе си туй, което не е. И тогава хората мязат на онзи калугер, който се явил при руския цар, при един от руските царе - няма да ви разправям приказката, може да сте я чели.

Императорът го попитал, казва: "Ти минаваш за един от много сведущите хора, за много учен човек. Може ли да ми кажеш какво аз мисля сега?" "Ваше величество, ти мислиш, че аз съм този, когото ти си видял. Ти се лъжеш, аз не съм този." Той за това мислил. Той представил другиго. Ако днес ни попитат същото, ние мислим точно за това, за което ние не сме. Ние всички искаме да бъдем щастливи. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем щастливи. Всички искаме да бъдем умни. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем. Всички искаме да бъдем млади. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем млади. Всички искаме да бъдем силни. Не знаем пътя и начина, по който може да бъдем силни. И всички чакаме щастието ни да капне отнякъде. Всеки иска богат да е, но някой дядо да остави богатството му. Всеки иска да бъде силен, да бъде умен - но майка му и баща му не са го родили така - тъй да е роден. Всеки иска да бъде свят, но трябва да дойде някой учител отнякъде. Туй си има своите причини. Вие може да мислите, че това е естествено.

Кои са били причините, които са заставили природата да тури главата горе, а краката долу. Вие ще ми кажете, че това е в реда на нещата. Аз ви казвам обратното. Тогава кои са били причините, които са заставили природата да тури главата на растенията в почвата, а краката нагоре - различно от човека. На човека главата е горе, а на растенията - долу. Какви са нейните намерения? Аз съм чел много теории на учени, но не съм срещал нито един философ, който да е обяснил, нито пък аз искам да обяснявам. Ако вие ме питате защо ти си добър, аз никога няма да ви кажа защо съм добър. Ако ме питате защо съм лош, и това не мога да обясня. Това е ваше понятие - добро и лошо - в дадения случай. Аз мога да бъда за едного добър, а лош за другиго. Аз може да бъда добър спрямо сина си, а може да бъда лош спрямо една овца, която съм заклал, за да се нахраня. Питам тогава, в света може ли да намерите един светия, на когото ръцете да не са оцапани в кръв. Защото истински светия е онзи, който не прави никаква разлика. Всъщност вие ще извадите едно криво заключение.

Той не прави разлика между един добър и лош човек. Да ви кажа сега какво разбира светията - да не прави разлика. Защото един светия е една свещ, която гори. Една свещ, която не гори, няма никаква стойност. Но при дадени условия горещата свещ на светията има по-голяма стойност, понеже принася по-голяма полза. А онази, която не гори, тя е в запас. Тази горящата свещ днес може да се стопи и да причини една вреда. Запалената свещ може да причини голяма пакост. Мислите ли, че един светия, като запали една свещ, и ако дойде и ви нареди да палите свещите, и с тази свещ запалите плевните на хората, как мислите тогава, кой е виновен? Светията, който е запалил свещта, с тази свещ се случи, че се запалят всичките плевни и изгорят. Туй е едно зло.

Добрата страна коя е? Иде зима, когато температурата е 40-45 градуса под нулата. Ако хората нямат запалена свещ, ще измрат. Кое е по-хубаво, да изгорят плевните или да измрат хората? Мислите сега. Злото се ражда, когато трябва да изгорят плевните. Доброто се ражда, когато трябва да се спасят плевните. Следователно, щом злото дойде в света, то е вашата плевня, която трябва да изгори, подразбира се силата, която гори вашата плевня, тя ще спаси твоя живот. Туй е закон. И Писанието казва: "Всичко онова, което се случва на онези, които обичат Господа, ще им съдейства за добро." Който разбира закона... Тогава, ако ние не можем така разумно да обясним временния живот, ние ще се намерим в едно противоречие. Ние искаме да оправим живота по един механически начин. Живота по механически начин никой не е в състояние да го оправи. Аз съм чел много книги, които казват, че някои хора са така родени. И понеже били бедни, затова крадели. Право е донякъде. Тогава богатите защо крадат? Мнозина казват, че причината е, че са болни, понеже от майка и баща са наследили. Казвам, много добре, но здравите защо се разболяват? Когато някой е болен, много добре, но противоречието е, когато онзи здравият се разболява - на когото баща му и майка му са здрави. Когато той се разболее, де е причината? Майка му била болна,

баща му бил болен, добре, съгласен съм. Но ако онзи, на когото баща му е здрав и майка му е здрава, как той се разболява?

Един въпрос, който не е обяснен и за бъдеще не може да се обясни, нито пък аз искам да го обяснявам. Тогава ние ще изкараме - ако ние, съвременните хора, сме лоши в своите постъпки - Бог ли е виновен за това? Не, виновни сме ние. Ако у Бога има една вина, тя е, че той ни е създал. Затова Писанието казва в един стих: “Разкаял се Господ, че направил човека.” Господ създал човека и като видял, че човек живее толкова лошо - сега не мислете, че аз го измислям, това в книгите е писано - като видял, че човек направил всичките престъпления и не живее както трябва, разкаял се. Тогава намислил да очисти земята от всичките тези престъпления и допуснал потопа. Като дошъл потопът, Господ се разкаял и казал: “Тези хора отидоха напразно.” И като се разкаял, решил да остави поне един човек - Ной, да го тури в кораб и след това, за да не прави погрешки, дал му завета на светлината. Казва: “Тази дъга като видиш, по нея ще ходиш.” Дъгата е най-добрият завет. И хората още не ходят по Новия завет. Те живеят допреди потопа, те живеят още преди дъгата да е съществувала. Не е съществувала, понеже водните капки не били диференцирани, не са могли да отклоняват тази дъга. Защото дъгата се явява при известни условия, известно пречупване става. Явяването на дъгата, то е едно качество, когато спектърът е дошъл на земята. Ние сега имаме половината дъга, още не виждаме цялата истина. Един ден, когато завършим своята еволюция, ще я виждаме цялата дъга.

Сега аз нагазвам в едни философски области, които нямат нищо общо с вашия живот. Но питам, коя от науките, която ви се преподава в университета, в колежите, има отношение към живота? Някои имат. Аритметиката има, геометрията в малък размер и тя има отношение, биологията едва сега ще има значение, другите все имат някое отношение. Но много от теориите, много от ученията почти нямат никакво практическо приложение. Туй ни най-малко не показва, че

тази наука не е дошла навреме. Този материал е потребен за бъдеще. Аз тогава вадя едно заключение. Ако водата тече и е образувала океани, какво е направила водата? Ако тя се събере в един океан, какво е постигнала? Ако се събере на едно място? Тя е едно условие да се явят рибите в живота. Но тази вода с живеенето на рибите в нея, тя се е опетнила и тя е изгубила едно от своите качества. Следствие на това природата, ние виждаме природата, за да се избегне известно голямо противоречие, тя е допуснала голямо количество сол във водата. Да не би от тези нечистотии, които изхвърлили във водата, да се яви една ужасна зараза. Дава се солта като едно предохранително средство.

Тогава вие питате защо са страданията в света. Страданията, това са солта на астралния свят. В астралния свят, ако идете, вие всички ще мязате на риби - с люспи сте. Човек е една риба, която ходи във водата. Човек - със своите желания непостижими, той мяза на риба: слиза, качва се. Но когато говоря за рибите, вие виждате само външната страна и казвате: "Как! Аз да бъда риба?" Че тогава питам, какво лошо има да бъдеш в рибите? Аз да ви покажа една страна на рибите. Те са винаги мълчаливи и досега една риба не е казала една обидна дума на никого. Ето една похвална черта. А в морето съществуват такива престъпления, дето и престъпленията на земята са нищо. Тук е рай в сравнение с това, което става между рибите. Там е цял ад. Но никога една риба досега не е казала една лоша дума и всички мълчат. Казват: "Мълчи като риба." Да мълчиш като жива риба, а не като умряла, защото умрелите риби като умрелите хора мълчат. Следователно похвална черта на рибите е тази, че и при всичките големи злини, които съществуват, нито една не е казала една горчива дума. Всички са благородни. Не че Господ ги е направил риби. А при хората нито един човек не е благодарен, че е направен човек. Всеки казва: "Защо Господ не ме направи такъв?" Че какъв да го направи Господ. Ако те направи Господ цар, ще те претрепат, ако те направи Господ княз, ще те претрепат, ако те направи философ, ако

те направи учен, жена, мъж, никъде няма никаква сигурност. "Ама цар - да управлявам." Ама ти ще имаш генерали, подчинени, карал си се. Един ден в ума на тия генерали, в ума на тия офицери дойде идеята, защо някой между тях да не стане цар, и започне една интрига. Ти си изложен на опасност, царят е в опасност. Това е една възможност, която съществува в света. Ако ти си богат, има голяма опасност - всеки ще пожелае твоето богатство. Ще кажете: "Защо Господ създаде света такъв?" Може. То е толкова смешно.

Пък понеже зная, сега говоря за възвеждането на човека от духа. Всичко в природата е една азбука. То е един резултат. Всичко в природата е тъй разумно - никога не сте били в един свят, по-разумен от този, в който сега живеете. И вие го смятате като онзи простак, който казва: "Чук." Не е така. Природата извършва нещо велико и сложно. Един ден, когато видите нейната работа, ще кажете: "Много съм се заблуждавал." Един ден зад сегашната смърт вие ще видите, че хората ще възкръснат. Тия, които сега умират, след време ще възкръснат от смъртта. Ще дойде безсмъртието в живота. Ако старите умират, ще дойдат младите - млади, които никога не остаряват. Защото в природата прогресът се дължи само на младите, а старите - подразбира се един завършен резултат, който не може да се измени. Много малко стари имаме, то е един резултат. Тази земя, която ние виждаме, тя е един резултат на милиони години, които са работили в нашата земя. Туй е един разумен резултат вътре. Тази почва, на която ние ходим, тия камъни, между които ние се движим, въздухът над нас, слънцето над нас, всичко това показва една висша разумност, която е работила, преди ние да сме дошли на земята. За нас светлината е едно обикновено явление; за нас водата е едно обикновено явление; за нас камъните са едно обикновено явление; ние не може да видим никаква разумност. Едва сега учените хора показват - по нагъването на пластовете или по изпращането на слънчевата енергия, може би ни показват, че има някаква разумност. Ние тепърва изучаваме елементарните работи на разумността, но

искаме ние да си направим един бог, подобен на нас. И ние го туряме в такова тяло, в каквото сме ние, и да мисли, както ние мислим.

Тогава, ако ние по този начин разсъждаваме, представете си в нашата Вселена, в която има повече от сто милиона слънца и около всяко слънце има най-малко по 12 други планети - те са повече от един милиард и двеста милиона, представете си, че всички тия слънца живеят като живи същества тук, на земята, и туй същество, което ги е създало, то мисли за всички, всички има в ума си и то помислюва и за вас. Как ще си обясните вие каква глава ще има то? Каква глава ще му турите, я ми кажете? Какво тяло ще му турите? Някои искат да представят Господа някакси. Как да го представят? Той не може да има някаква глава, както вие мислите. Не само ние, но и най-възвишените същества не може да представят Бога. Той е нещо непонятно за човешкия ум. Ние приличаме на Бога в едно отношение, но той в нищо не прилича на нас. Ние сме направени донякъде по образ и подобие на Бога. Бог в нищо не прилича на нас. Там е разликата. Ние тепърва трябва да заприличаме. Казвате: "Как да не прилича Бог на нас?" Ние тепърва трябва да изразим този образ, който е заложен у нас, тази склонност, тези божествени сили, че тогава да имаме представа. Тъй както сме сега, ние нямаме право да кажем, че сме направени по образ и подобие на Бога.

За Бога е казано, че той е жалостив и милостив. При него всички нещастни, които отиват, щом отиде някой умрял, той му връща живота и го праща назад. Иде един, на когото изяли всичкото богатство, той му връща богатството и го праща назад. Иде някой философ, на когото развалили ума, той му поправя ума и го връща назад. Все отиват, които са изгубили нещо: майката изгубила дъщеря си; детето се оплаква, че загубило майка си; някой цар изгубил трона си; някой княз - княжеството си. Всички тези царе, князе, бащи, майки, наредени от хиляди години, цяла върволица, и Господ казва: "Върнете му, дайте му." Всички се връщат назад. А като дойдат, пак се бият, и тогава търсят виновния. Кой е виновният на земята? Има един

виновен на земята, когото никога не може да хванете. Да се съберат всички детективи, които днес съществуват в целия културен свят от Англия, Франция, Съветска Русия, не могат да го хванат. Той е п`о майстор. И досега всички детективи не могат да го хванат, в затвор не може да отиде. Знаете ли защо? Понеже всички детективи са все негови служещи. Той им плаща, как ще го хванат? И всички управляващи, които управляват, той ги е турил. Щом той им плаща, как ще го осъдят? Всичките деца на бащите и майките той им ги дава, как ще го осъдят?

Чудни сте вие. Има един юнак, който никой не може да хване и да осъди. Защото всичко в света са все негови чиновници. Какво ще правиш? Някои от вас искате да си дадете вид, искате този Господ да даде много голямо внимание на вас. Той ви дава внимание, но толкова, колкото вие заслужавате. Ако Господ ви даде в сегашното си състояние повече внимание, вие ще изчезнете от земята. Вие всички въздишате, че не сте обичани. Благодарете, че не сте повече обичани, отколкото сега. Че каква по-голяма обич, когато някого турят в затвора - каква обич е тази, каква грижовност на всички онези братя, които пазят затвора, да не би да се случи нещо, да не би прозорецът да му задухал, да не би железата да са излезли, внимават за храната - по три пъти на ден проверяват. Казват: “Тук е нашият брат.” По три пъти на ден го извеждат навънка като някой повереник. После го въвеждат пак вътре. Какво по-хубаво от това. Де е лошото сега? Има едно въображаемо зло, но къде е злото?

Казвам, великото в света седи на друго място, тези братя са на друго място. Ако искате вие да видите доброто в един затвор, ще го намерите. Много от затворниците братски живеят, всички споделят, много добре живеят. Вънка свободните хора не се обичат, а затворниците се обичат. Пък най-после и онези братя, които ги държат затворени, техните братя и те ги обичат. Всички се обичат. При това ние казваме, че не е хубаво човек да е затворен. Нима ние самите не сме затворени в това тяло. Свободни ли сме? Паднеш,

строшиш си крака. Ти отдаваш причината отвън, не може да обясниш. Страшно е, кракът те боли. Ще дойде някой да ти направи крака. Ние искаме не да обясним, не да направим живота щастлив - то е немислимо. Аз не искам да ви обезсърчавам, ние сме хора - поне тъй трябва да разберем живота. Като затворници ние сме много добре. Аз считам сегашния живот като затвор. На много добро място сме сега. Ако един ден ние добием онзи вътрешен усет, аз съм ви казвал, човек преспокойно трябва да израсте, че гувернантката да не ходи отподире му. Защото някой път и тя се уморява и казва: "Кога ще израстат тези деца, да престана да ходя подире им", защото ѝ става зле. Но много хубаво е тези малките деца и те да нямат гувернантка, за да си изкарат хляба.

Та казвам сега, Христос бил заведен от Духа. Може да се завежда само един разумен човек. Сега аз се абстрахирам от сегашното положение на света. Туй, което сега съществува, за мене важи толкова, когато аз вляза в един параход и пътувам от едно пристанище, да отпътувам от една държава в друга или от Европа за Америка. Туй е едно случайно явление, в което ще вляза в този свят. То си има ред и порядък. Ще вляза вътре, ще взема първа, втора или трета класа - и храната се различава, и леглото се различава. Няма какво да давам уроци на тия хора, ще бъда зрител и ще взема нещата, тъй както са на парахода, ни най-малко няма да ги отграничавам. След пет-шест дни, като премина границата, като изляза от парахода навън, тогава ще живеем не както в парахода. В парахода има ограничения. Тия ограничения, които ние имаме сега, те са временни. Те са както когато пътуваме с парахода. Сегашните хора са ограничени в друго отношение. Сегашните хора не знаят да ходят. Сегашните хора работят повече с ръцете си, отколкото с краката. Ние се намираме като в една лодка, дето повече с ръцете работим, а с краката постоянно седим в бездействие. И когато хората казват, че не са добре, те се намират в една лодка, работят само с ръцете си и всички говорят за ходене, всички говорят, че трябва да излезем от

лодката, да почнем да упражняваме нашите крака, да излезем и на суша. Ние, съвременните хора, още не сме на суша, ние сме във вода и търсим нашата прехрана във водата. Хващате една риба, втора... Хората казват тъй: "Хвана ли някоя риба?" Адвокати съм слушал да казват: "Да, хванах една доста тлъстичка."

Та казвам, тази аномалия донякъде е подобна на разумния живот в света. Сегашният мислещ човек е създаден по особени закони. Той е едно средно звено. Човек е крайното създание в природата. Зад човека нищо не съществува вече. Ако попитате що е човек, човек е това, зад което нищо не съществува. Той е пределът на деятелността на природата. Ако вие питате зад човешкия живот какво има, нищо няма. И ако разбираш умирането, че търсиш за човека нещо, нищо няма да намериш. Обаче ако ти търсиш във формата на човека, зад духа на човека, зад душата на човека, зад ума на човека, зад сърцето на човека търсиш нещо друго, богат смисъл има тогава. Но извън човешкия дух, извън човешката душа, извън човешкия живот нищо няма. Ще кажеш: "Аз искам да стана един ангел." Ангелът е нещо извън човека. Той е в областта на човешкия дух. Това е областта, в която човек се развива. Следователно ти говориш за човечеството. Но ако искате да се развивате, какво нещо е човекът сам по себе си? Дето всичките неща на Битието се осмислят. В човека живеят и боговете. Вие като разглеждате гръцката митология, всичките тия богове, величия, ангели, архангели са слезли, взели са човешка форма и са дошли да опитат благостите, които човек опитва. Всички те намерили израз в човешката форма.

Зад човешката форма ние не знаем каква друга форма съществува. Вие ще кажете - ангелска форма. Ангелската форма е по-съвършена човешка форма. Ще кажете божествена форма. Божествената форма е най-разумната, съвършената човешка форма. Ако един художник би ми рисувал нещо, което е божествено, което е ангелско, той винаги ще нарисува нещо, което е човешко. Следователно човек е една форма, в която ти може да постигнеш

копнежите, които човешката душа има. Формата, в която човек може да постигне, то е само човешката форма. В животинската форма ти не може да постигнеш нищо, понеже тази животинската форма е включена в човешката. Растителната форма е включена в човешката, всички други форми, които съществуват в света, те са включени в човека. Какво значи човек? Човек, това е последната дума на природата. Значи човек е последната дума на природата не в този смисъл - последното завършено дело на природата. В целокупността на тази творческа деятелност не само човекът, който населява земята, но човекът, който населява цялата Вселена. Той не е само тук, на земята. Тук има хора. Но ако днес кажеш, че и по другите светове има хора, може да те направят еретик. Искат да бъдат тълкуватели. Бог е свободен да насели световете. Той не се нуждае от хората. Той навсякъде е вложил живота или най-малко всички светове са жилища, приготвени за хората. Бог иска да ги направи свободни. Толкова много светове има, за да не съществува за бъдеще.

Защо е толкова грамадна Вселената? За да няма случай човек да греши. Та за бъдеще на всеки човек ще му дадат по една цяла земя и той ще седи сам. Ако вие ме попитате: "Кога ще престане злото?" Когато ти дадат цяла една земя и никой няма да се явява - ти сам ще бъдеш в тази земя, ще се разхождаш нашироко. При сегашното разбиране животът няма смисъл. Ако ти дадат сега, ти ще бъдеш най-нещастният човек. Аз да ви дам сега месечината. Хората казват, че имала 150 градуса студ, няма никаква растителност, няма вода, няма ядене, няма пиене. Какво ще имате тогава? Казват, че имала много парици, злато. Но пари без хляб какво ще правите. Туй сега са разсъждения. Вие ще кажете защо ли са потребни тези разсъждения. Питам, ти ще дойдеш един ден да разсъждаваш, че те хванала една болест и лекарите казват, че ти остава да живееш половин час. Ти казваш: "Ще се мре." Знаете ли какво е смъртта? Ще се свърши. Знаете ли какво нещо е да се свърши? Ще усетите една голяма скръб, едно голямо страдание, като че цялата Вселена се руши. Казвате:

“Отиде.” След като преминете през тези страдания, вие ще се намерите в една голяма светлина. Ще кажете: “Много добре стана, че се освободих от тези заблуждения, в които досега живях.” Този смисъл е даден в една индуска повест, повест за един от индуските богове, който се вселил не в човешка форма, за да научи нещо, а се въплътил в една свинска форма, въплътил се в едно прасе. Разказът казва, че се народили прасенца и така го чакали, чакали неговите другари да дойде на небето. Най-после казват: “Кажете му, че той за малко време отиде.” Той казва: “Не искам небето, мене много ми е добре тука с моите деца и моята жена. Ходим си по земята, ровим си.” Взели да мислят как да му помогнат. Поразяват прасенцата - той не се свестява; поразяват другарката му - той не се свестява; най-после и него самия продупчват. Той казва: “Чудно нещо, увлякъл съм се в този кошмар на живота.”

И заведен биде Исус от Духа и той даде три разумни отговора, че не само с хляб може да се живее, но и с всяко разумно Слово, което излиза от устата Божии; че не е нужно на човека да се хвърли от високите места долу и да остане ангели да му служат и третият, че не трябва да се покланя никому, за да има живот на земята. И Христос казва: “Аз се радвам на това, което имам, и повече от това нищо не желая.” Разправя Елифас Леви - като взема този разказ, той представя друг един разказ - че в XIX век пропаднал дяволът, фалирала всичката негова философия, та той се оттеглил на едно място като отшелник и казва: “Загазихме, никой не ме слуша. Аз дадох знанието на хората да го знаят, но никой не ми обръща внимание на мене.” По едно време вижда, че Христос иде към него, клати си главата и казва: “Много късно идеш. Защото едно време - преди две хиляди години, аз бях господар и аз можех да ти дам всичките царства. Сега е много късно, тогава да беше дошъл.” “Аз не идвам за тези царства, но идвам да ти покажа един път, по който може да се избавиш от сегашните си страдания.” Той му показва пътя и Елифас Леви вижда, че две змии го хапят със своите уста. Христос по закона на любовта хвърля тези

змии и остава дявола пред Учителя на цялото човечество на земята, който може да учи хората как да работят и как да не се изкушават, да се не боят. Той казва: “Няма да се боите. Беше едно време, докато змиите мене хапеха, и вие можехте да се боите, но сега и мене престанаха да ме хапят, сега вече ще живеете по братски.” Навсякъде се проповядва братство, проповядва го дяволът. Братство ще има отсега нататък.

И заведен бе Исус в пустинята, за да не иде да учи онази велика истина на живота. Така и вие ще бъдете заведени, за да не учите великата истина на живота. А това е: да се избавите от онези змии, които сега вас хапят. Във всеки дом има по две змии. Аз бих ви казал, но мълча една истина, която не искам да разкрия. Във всяка една църква, във всяко едно управление, навсякъде у човека има отвънка по две змии и тези змии внасят всичката отрова в света. И когато дойде Христос на земята, той, най-първо, ще положи ръцете си и ще отстрани змиите. И тогава всичко ще тръгне наред и в порядък.

“Благословен Господ, Бог наш”
“Добрата молитва”

Трета беседа, държана на 9 октомври 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЧУВАШ ЛИ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета двайсет и първа глава от евангелието на Матея до двайсет и трети стих.

“Изгрява слънцето”

Ще взема само думите: “Чуваш ли що казват тия?” Един въпрос - не на възрастните, на малките деца. Казва: “Що казват тия?” Въпросът не е какво умните хора говорят, но децата какво говорят. Какво им дошло наум да говорят. Тези най-умните първосвещеници поставят въпроса: не чуваш ли какво говорят, с такива поколения как може да живееш, какво може да излезе от тях.

Животът има две страни. Аз сега говоря върху един въпрос, който е теоретически и практически верен - и в своите положителни, и отрицателни страни е верен. Ние в живота искаме това, което никога не може да бъде. Добрият иска туй, което никога не може да бъде, и злият иска туй, което никога не може да бъде, защото аз говоря за живота, който е на земята. Сега вие можете да философствате и да казвате: “Случва се някой път.” (В салона има течение и Учителят казва: “Туй, което за вас е опасно, за мене е приятно.”) Има два вида разочарования в света. Разочарованието на добрите и разочарованието на лошите, на злия човек. Думата зъл вземам в такъв смисъл, както понякога вие я употребявате. Лошото аз го вземам безлично. Лошото в света се случва. По някой път и доброто се случва. Как ще обясните? Един светия, който живее един чист и свят живот, случва му се това, което не чака. Някой път на

лошия човек се случва това, което един светия очаква. Как ще обясните това? Случайността е великото в живота. Всяко нещо, което се случва, то е велико. Сега, разбира се, не само да казваме. Има два вида философия, два вида в света, два вида разсъждение. Хората се разделят на две категории. Някой път говорят едно, а се разбира друго. Някой път говорят туй, което се разбира, че е така.

В древността има един разказ, превеждам го. Един от великите учители праща един от своите ученици да обиколи природата, да изследва нещата. Тръгнал той по пътя и вижда - в гората се тели една крава и при нея седи един вълк, както едно овчарско куче чака. Казва: “Какво пазиш?” Той казва: “Пазя я, като роди, да не би да се изгуби телето, да не го задигне някой.” Казвам му: “Много хубава, благородна работа е тази.” Върви по-нататъка и гледа - една квачка седи и мъти пиленца. Една лисица седи до нея и чака, казва: “Какво вардиш?” Тя казва: “Вардя и като се измътят пиленцата, да не би да стане хата с тях.” Казвам: “Много хубава работа. Животът ти е осмислен както трябва.” Най-после среща го един млад момък - взел една мома, повел я. Тя напред, той отзад, облечена хубаво, с вързани очи и с камшик я кара. Пита го: “Защо я караш?” “Не знае как да ходи.” “Много хубаво нещо. Щом не знае да ходи, възпитавай я, разхождай я.” Сега аз ви навеждам неща и вие ще кажете, че тия неща са неверни. Верни са. Аз не искам да отивам по-далече. Аз изнасям неща, които са верни. И мислите ли, че това е една фантазия. Това е действителност, турена в една форма. Приблизително така се случва. Колко млади моми така са карали. Погледнете историята в миналото. Завързват жени, водят ги вързани пленници с въжета. Вървят напред млади моми. Това не е една фикция. Може би в някои детайлности, може в своята разказвателна форма да има преувеличено, но това са неща, които се случват. Човешкият език не е така точен. Българите казват: “Яйце да хвърлиш, няма къде да падне” или “Бяга като куршум”, или казва: “Той е човек като планина”, или “Дигнал целия свят на гърба си”, подразбира целия свят.

Та казвам, сега има две страни в живота, които трябва да се разбират. От неразбирането на тия две страни произтичат всичките тия противоречия на земята. Всички хора очакват на земята един ден да дойде Царството Божие. Че очакват - туй нещо ще дойде. Че тази крава ще роди телето, туй е вярно. Първото положение, че кравата ще роди, е вярно. Но че вълкът ще го пази и ще го отгледа, аз се съмнявам. Първото положение, че кокошката ще измъти пиленцата, вярно е сто на сто. Тъй е, ще ги излюпи. Но че лисицата ще ги отгледа, съмнявам се в това. Първото положение, че тази мома е с вързани очи и я карат да се разхожда, вярно е, но че той я учи да се разхожда, то е въпрос. Той е заинтересован. Аз вземам в иносказателна форма. Но както и да вземете, има известни положения, които са верни и неверни. Не всички твърдения са верни в света. Но не и всички отрицания са верни в света.

Някой път се случва туй, което твърдиш, е вярно, и туй, което отричаш, някой път е вярно. А някой път и едното е невярно, и другото е невярно. Има един закон, който гласи така. Едновременно не може да кажеш две лъжи. Една лъжа може да кажеш, но две - никога. Едновременно можеш да кажеш една истина. Истина е, че кравата се тели. Факт е. Той констатира факта. Но че той има намерение да отгледа детето ѝ, туй е лъжата сега. Второто положение за лисицата. Някой казва: "Той две лъжи казва." Това е пресилено. Две лъжи не може да се кажат. Две лъжи никога не може да се съберат в човешката уста. Лъжата е толкоз голяма, че едва една лъжа може да се събере в човешката уста. Майсторлък се изисква да кажеш една лъжа. При това, за да кажеш една лъжа, ти трябва да я свържеш с една истина. Не я ли свържеш с една истина, твоята работа съвсем я загазила. И обратното е вярно. Онзи човек, който иска да каже истината на земята, той непременно трябва да каже една лъжа. Лъжецът, за да каже лъжата, трябва да каже една истина. Но и онзи, който иска да каже една истина, трябва да каже една лъжа. Сега заключението. Едното е вярно, и другото е вярно. Ако човек истината

може да каже, тогава по-добре да не казва истината. Може, но лъжата ще излезе като последствие на истината.

Ти искаш да спасиш един човек. Сега ще кажете - как е възможно да кажете една лъжа. Представете си един светия, който досега си е пазил очите святи според съвременното разбиране, не според онова разбиране, не тъй както хората разбират. Святият човек е чист и свят. Никога не е погледнал на една жена, да се не оскверни. Всякога държал мислите си чисти. Тъй разбират хората, казва се да не гледа. Да не види голо месо, защото, ако види голо месо, отиде всичкото спасение. Тъй мисли човекът. Представете си, този човек иска да каже истина. Дави се една жена, той иска да я избави, тъмно е. Той само турил светлина и я изважда гола. В какво положение ще бъде той, когато го попитат: “Как беше тази жена - с дрехи или гола?” Ще каже: “Гола.” Как може този светия да хване гола жена.

Сега някой ще каже, това са крайности. Някой път, когато искаш да кажеш истината, ще излезе една привидна лъжа. Но само привидно е така. Но това е буквално разбиране. В какво седи голотата на човека? Външната голота е символ на една вътрешна голота. Сега се говори за богатите хора. Винаги се разбират хора, които имат пари, които имат говеда, които имат къщи, и за този човек казват, че богатите няма да влязат в Царството Божие. Говеда имал, пари имал, къща имал, деца имал. Те са богати. Именно богатството седи в една вътрешна страна, на която външното богатство е един израз. Има едно духовно богатство. Има едно религиозно богатство, което пуща хората в Царството Божие. Има едно научно богатство, което не пуща. Нима мислите, горделивият учен човек не е бил богаташ? Той мисли, че е разрешил всичките задачи. Разрешил една задача и мисли, че всичко е разрешил. Той е богат човек. Нима един, който има социални идеи за разрешаване... Ако разгледате човешката история, колко философски теории са се издигнали. Колко философи са се издигнали за подобрението на човечеството и виждаме, човечеството

с хиляди години прилага тия теории и са излезли толкоз верни, колкото твърдението на вълка, че той чака, за да пази телето.

Сега Христос влиза в града и случва, че целият народ иде. Очаква го. Той вземе един камшик, влиза в храма и на общо основание всички търговци ги изгонва навън. Камшик има тук, не здрависване. Задават му въпроса: “Кой ти дава това право?” Той, за да се оправдае, казва: “Писано е, че е дом на Отца Моего, дом на молитва.” И сега питат какво право има Христос да вземе камшик. Аз не искам да го защитавам - каквото е направил, направил го е. Констатирам факта, както вълкът. Чакам да се роди телето. Изпъжда ги навън всичките. Негова работа е. Защо и за какво, сега може да се дават разни тълкувания. Едните одобряват, другите не одобряват. Казват: “По правилен начин не може ли?” Може. Но когато по правилен начин не може да стане - по неправилен начин. Казвам, без война може ли? Може. Когато по правилен начин не може, тогава става по неправилен начин. Тогава почват пушки, топове, задушливи газове. Казват: “Другояче не може ли?” Може.

Седи един при кладенеца, минава един пътник. Пита го: “Какво ще ми предскажеш? Ако вляза в кладенеца, ще изляза ли пак навън?” “Чакай - казва - малко. Ще ти докажа дали ще излезеш, или не.” Хванал въжето, гледа горе, гледа долу и му казва: “С това въже в кладенеца не влизай. Ако влезеш, няма да излезеш навън. Туй е моето предсказание. Като искаш да знаеш дали моето предсказание е вярно, или не, влез да го опиташ.” Има едно поверие в народа. Когато се ражда някой, явяват се орисници. Не че те му чертаят. Външните условия, при които човекът се ражда - баща му, майка му, общото съчетание на планетите, изгревът на слънцето, залезът на слънцето, ветровете, бурите, теченията на реките - всичко туй определя неговата съдба. Всички вземат участие в дадения момент. Всичко онова, което взема участие в природата, определя съдбините на един човек. Най-първо, най-главните фактори определят. Общо говоря. Казвате, че така Господ определил. То е за религиозните хора, които вярват.

Учените и те вярват, че определят нещата. Казват: “От неговите способности - баща му, майка му, дядо му - даровит човек беше, знатен човек беше. Майка му е от видно семейство, даровити хора са.” Казвам, майка му, баща му, дядо му, прадядо му - всичкият техен живот се определя от външните условия.

Сега да определя какво нещо разбирам под външен свят. Външният свят е разумен резултат. Всичките външни условия, които днес съществуват, които нас ни ограничават, това са резултати на един друг свят, резултати на действителността на друг един свят. Както и да обясняват учените хора, да кажем, духа вятърът. То е резултат на една сила, която работи. В духането на вятъра няма разумност. Ако попитате вятъра какво току духаш, влизаш, излизаш, духовният огън, той нищо няма да каже. Онзи, който духа с прах, той има предназначение. Човек, който не разбира законите на природата, нему се вижда, че има игра в природата, едно съчетание, едно съвпадение. Ще обяснят, че едното течение е топло, а другото е студено. Но туй отчасти е вярно. Зад едно топло течение и зад едно студено течение съществуват две противоположни причини, които действат. Студеното течение в природата се образува от същества, които мислят по един начин. Топлото течение се образува от същества, които мислят по друг начин. Различават се.

Как ще си обясните вие рибите, които са студенокръвни. Млекопитаещите, птиците са топлокръвни. Кои са причините, че рибите са студенокръвни. То е привидно така. Понеже водата е добър проводник на електричеството, и рибите са проводници на електричеството. Има повече електричество в рибите, отколкото магнетизъм. Затова е по-малко подвижна и затова кръвта е студена, понеже туй течение е създало неблагоприятни условия. Тя е лишена от говор, тя и да иска, не може да говори. Ако рибата създаде език за говорене, то при изхвърлянето на водата би имало едно голямо удряне. Всякога щяха да се удрят едни други. Който е насреща, като изхвърли водата от устата, винаги ще усеща едно удряне от страна на

водата. Питам, какво щеше да бъде, ако един човек говори един час, както аз ви говоря тук, и от устата ми да изскача вода. Всички щяхте да бъдете мокри. Кой от вас би устоял на струята? Че вие щяхте да се изпотите до края на беседата. Казваме: “Каква е речта му?” “Само мокрене прави.”

Сега за пример в Америка съществува сух режим. В България съществува мокър режим. И в Англия съществува. Сухият режим искаше да го употреби Русия. Цяла царска Русия отиде със сухия режим. Само Америка почна със сухия режим, но тя се намери на голям зор. Ако попитате защо и сега американците мислят да имат ли сух режим, или не... Нищо не се ражда при сухия режим. При мокрия режим се раждат много повече идеи. Сега американците мислят да имат ли сух режим или мокър. Казват: “Сухият режим коства милиарди загуби.” Сега мимоходом засягам защо нещата са сухи или мокри. Природата поддържа едновременно и сухия, и мокрия режим. Сухият режим в света кой е? Сухият режим, това е злото. Мокрият какво е? Мокрият, това е доброто. Обаче от философско гледище сухият режим е доброто, въздържанието, доброто, да не пиянстват. В божествения свят хората взели точно обратното. Наричат сухия режим в Америка една необходимост - да не пият хората. Искат да се наложи въздържание по един механически начин, със закон. И виждаме, Съединените щати ангажираха всичко за тази цел. Но в Америка със сухия режим развратиха всичките свои чиновници. Защото, според както разправят, къде не прокараха транспорта. По хиляди начини. Има заинтересовани отвън. Значи един сух режим в дадения случай от това гледище, ако се прокара идейно, много повече време ще вземе, но е по-разумно, отколкото начинът, ако доброто в света се наложи, както сухият режим в Съединените щати, ще има същия резултат.

Сега се разрешава въпросът, по кой начин да се подобри човешкият живот - чрез сухия режим или чрез мокрия. Чрез двата, нищо повече. Ако мене питате, аз бих казал - двата режима

употребете. Ще им кажа тъй. Когато употребиш сухия режим отвън, употреби мокрия отвътре. Когато употребиш мокрия режим отвътре, употреби сухия отвън. Сега разгадавайте тия начини. Казвате: “Може ли да бъде?” И в един мокър режим има противоречие, и в един сух режим има по-голямо противоречие. В мокрия режим всичкото се разтопява, хубавите работи се разтопяват. Една картина може да се развали, едно платно може да се развали, но в сухия режим нещата просто няма да станат. Когато се казва - не може ли и без зло в света, казваме - при сегашните условия светът не може да съществува другояче освен тъй, както сега е създаден. Аз изключвам онова, което хората са създали. Каквото хората са създали, то е за тяхна сметка. Но тъй както в природата съществуват ония закони, те не може да действат другояче. Всичките идеи, всичките вярвания, всичките реформи имат дотолкоз възможност да се реализират, дотолкова, доколкото те са в съгласие да се реализират със законите на природата. Защото не само е важно една идея да се разпространи в света. Тази идея какво отношение може да има към хората, какво благо може да носи? Всяка една идея трябва да носи известни блага.

Казвам, по този начин при тези разсъждения, когато ние говорим за тия процеси в природата, аз не искам да се вглъбявам в това положение. Човек, ако се вглъби някой път в процесите на природата, има една опасна страна. Ако вие опитате един отровен газ, колкото и да е малко, вие се излагате на опасност. Даже в тази форма, като се говори за злото, злото е една голяма опасност. Механически за злото даже ако мислиш, ти може да създадеш цяло нещастие. Ако мислиш за доброто, ти можеш да създадеш добро за себе си. Сегашното нещастие в света е, че хората мислят повече за злото, отколкото за доброто.

Казвам, престанете да мислите за злото, престанете да мислите за кражбата, престанете да мислите за престъпленията. Съвсем да не се мисли. Някой казва: “Да живеем сух режим.” Как ще живеете? Опитвали ли сте да живеете сухия режим? Ако живееш на

физическото поле сухия режим, стомахът ти ще хлътне, ти светещ ще станеш. Ако туриш мокрия режим, веднага в тебе ще има една известна промяна, или казано на съвременен език, хората трябва добре да се хранят, но храната, с която се хранят, трябва да произтича от онова знание на човешката мисъл като една необходимост, която е необходима за поддържане на живота. Ако считате храненето едно благо, ако винаги мислиш за храненето, туй хранене за тебе ще принесе благо. Ако мислиш за храненето като удоволствие, непременно то ще ти донесе удоволствие. Никога не считай храненето като удоволствие, но като една приятна необходимост да съградиш живота. Не ходи да се бъркаш как трябва да става готвенето. Ако не искаш да ти готвят хората, готви си сам. Онези умните хора трябва да си готвят сами. Ние се натъкваме на големи противоречия. Може ли всеки човек да си готви храната. На туй противоречие ще се натъкнат всички млекопитаещи, които преди човека са си готвили храната. Тогава някои от птиците вземат жива храната си, не консервирана храна, нагълтат малките мушици, но тия мушици не са добре сготвена храна. Птиците умират често поради това, че гълтат всичките мушици с всичките нечистотии. Много често те са заразени, но от това умират птиците.

Когато вълкът едно време се намери в противоречие - не можа да намери своята храна, той облякъл една овча дреха и отишъл при овцете и казал: “Станах вече като вас - да паса трева.” По този начин не може да се живее. Овцете му направиха един банкет. Радвали се всичките овце. Един техен мъдрец казва: “Гледайте го сега дали е правоверен. Не зная дали е правоверен този вълк, или не.” “Как да го познаем?” Той казва: “Ще го гледате, като ходи със стадото, дали пасе трева, или не, или само мушка муцуната си в тревата. Ако пасе, правоверен е, като нас ще стане. Ако не пасе, пазете се от него, понеже той уж пасе, а с очите си гледа да издере някоя овца и когато овчарят го няма, той може да вземе приготвената храна.” Та казвам,

ако искаш да познаеш вълкът станал ли е овца, виж го пасе ли трева, или не. Пасе ли, ще стане овца. Не пасе ли, няма да стане.

Питам, туй, което е вярно за вълка, вярно ли е за човека. Кое е онова, което облагородява човека? Казваме, човек е гениално същество. Още по-силна дума се изисква. Според мене човек е израз на целия Космос. Той е последно дело на природата. Той е един от най-великите резултати, до които природата е дошла. Значи всичко онова, което става в Космоса, се отразява вътре в човека, в обратен смисъл за и против. Противоречията, които някой път съществуват на земята, показват добрите страни, които съществуват в природата. Не злото, което се показва, е всякога зло. Но и доброто, което се показва в човека, не всякога е добро, ако вземем доброто, което има отношение към нас на земята. Сега аз изнасям този факт, понеже всички вие имате за живота особени разбирания. Мислите, че разбирате живота. Дядо ви как е живял, баба ви как е живяла. Как са живели хората, но всичките хора, аз ги виждам, все са заровени някъде. Аз съм разпитвал мнозина. Казвам: "Ти ходил ли си в оня свят?" "Не съм. Сега мисля да ида." Казвам: "Като се върнеш, ще ми кажеш." Мнозина, които са заминали за другия сят, не са се вестили в онзи свят. И досега не са дошли да ми кажат. Казвам, какво има в оня свят? И чудното е, че мнозина са останали на гарата. Казвам, защо не заминат те? "Не можахме да се качим." Казват: "На следующия трен ще заминем." Аз зная, че следующият трен е след 45 години. Те го мислят, че от 45 години е заминал за другия свят, пък той 45 години подсмърча на гарата. Изнасям един факт, който не искам да ви доказвам. Може да го разберете както искате. В него има и лъжа, и истина.

Аз се намирам в същото противоречие, както светията с жената. Каже ми някой: "Ти ми кажи майка ми - скоро умря, къде е." Казвам: "Майка ти при тебе я виждам." "Че как тъй. Заровихме я на гробищата." "Но аз я виждам тук." "Ти - казва - искаш да ме смяташ..." "Аз разглеждам нещата много реалистично. Аз виждам майка ти и ти

- живеете в едно и също тяло. Ти като говориш, и твоя, и нейния глас чувам. Майка ти се смее в очите, и те се смеят. Виждам твоя раздвоен поглед." "Ама може ли да бъде това?" Дали това може да бъде, не го зная. Приемете го като една мисъл. Тогава как ще ви обясня факта. Ще ви приведа един пример за един адвокат във Варна. Един адвокат, краен рационалист, той само разправя за своята опитност. "Мене никой - казва - не можеше да ме накара да повярвам, че има задгробен живот, че човек съществува. Чел съм всички съвременни модерни и стари философи, но чудното е, че откак умря майка ми, повярвах. Не мога да се освободя. Казвам, какъв голям будала съм. Досега не си вярвал, защо да не се съмняваш?" И той казва: "Обясни ми как става това нещо." Не искам да му кажа, че майка му живее в него. И цялото му внимание му е насочено към онзи свят, и той почва да вярва вече.

Та казвам сега, ние трябва да мислим отвлечено, като че всяка една наша мисъл, като че всяко едно положение, което завземаме, като че няма отношение. От човека зависи дали ще бъде в дадения момент щастлив, или нещастен. Щастието или нещастието, всички ония, които са писали върху този въпрос, донякъде зависи от самия човек. Да бъдеш обичан или да не те обичат хората, зависи напълно от тебе. За пример вие искате да бъдете щастливи, искате да ви обичат, но за да ви обичат, трябва да има вътрешен повод. Казвате: "Човек трябва да бъде богат." Ти може да бъдеш богат, без да бъдеш обичан. Може да си красив, без да бъдеш обичан. Може да си сиромах, без да бъдеш обичан. Тогава любовта, която изискваш, някой път богатството идва да спомага. Или най-малко богатството не е причина за любовта. Тогава как ще ми обясните психологически - онази жена от царско произхождение, която избягала с един циганин. Тя отиде с един циганин, цигулар. Напусна мъжа си. Остави всичкото богатство. Казва: "Не искам нищо."

В закона на любовта има нещо по-високо, отколкото царизма. Ако любовта е един израз, това е най-висшето благо в света. Ако може

да намериш любовта, ти си намерил вече смисъла на живота. Но работата е, че човек не може да попадне в туй течение на любовта. Всеки пита дали ще успеем, или не, в любовта. Понеже любовта е акт само на великото в света. Само едно същество има в света, което може да люби. То е един акт на великата природа. Акт на Цялото. Аз казвам, Бог е единственото същество, което може да люби и от което никога да не се отдалечаваш. Единственото същество, което люби, то е само Бог. Другите хора са носители на великата идея, те са носители на Божията Любов. Всеки един от вас може да провери, че това е вярно. Дотогава, докато считаш, че хората са носители на Божията Любов, ти никога няма да бъдеш разочарован. Когато поискаш един човек да те обича, непременно ще бъдеш разочарован. Разочарованието иде много скоро. Няма да закъснее. Ще се разочароваш и в себе си, и във всички. Ще се разочароваш във всичко: в баща си, в майка си, в брата си, в приятелите си, във всички познати.

Сега аз искам да ви изнеса един пример. Един приятел искаше да ми изясни един факт. Минавам през едно поле, един овчар пасе 50-100 овце. Овчарят идва при мене, остави стадото си. Цялото стадо тича подир овчаря. Защо блеят? Този човек, който има тази сила, той може да отвлече цялото стадо на този овчар. Всичките овце са се влюбили в него. Този, който се намира в положението на тези овце, овчарят отиде и казва: “Мене ми е чудно. Подир мене тия овце така никога не са тичали, никога не са ходили. Казва - опасен човек е той. Можеш да отвлечеш което и да е стадо в гората.” Казвам, няма нужда да отвлека тия овце в гората. Ти може да отвлечеш тия овце, но трябва да ги водиш на паша. Ако трябва да ги водиш на паша, с тебе е свършено. Тези овце, които блеят, те храна искат, подобрение на живота. Ако някой човек се притече при тебе и иска помощ, той само блее, това е една овца, която блее. Вие казвате, той Господ ще ни помогне. Изводът, който аз правя, е следният.

Мислете по-малко за злото, мислете повече за доброто в света. Ако искате да търсите вашето щастие, мислете повече за здравето, отколкото за болестите. Мислете повече за вътрешното богатство, за реалното. Аз бих предпочел да имам един приятел, отколкото да имам милиони. Десет души приятели, които имам, струват повече, отколкото 10 милиона, които мога да спечеля. Тия 10 души приятели ще донесат всичкото щастие. Ако единият е музикант, другият писател, третият художник, четвъртият вярующ, петият маг, те ще произведат всичкото материално благо. Какво ще те интересува богатството. Благото в този вид ще ти създаде най-голямото щастие. Сегашната статистика показва в Америка, че които са разчитали на милионите, всички са изгубили - един изгубил един милион, друг - два милиона, три, четири... до сто милиона долара - в една криза. И ако кризата продължи, те съвсем ще загазят. Не сме ли ние всички тия милиардери. Млад си - имаш един замах, остарееш - не е ли изгубване на милионите. Старостта не е ли изгубване на милионите. Докато си здрав, имаш един замах, готов си да издигнеш ножа, да освободиш цялото човечество. Но като остарееш и заболееш, изгубваш всичките тези идеали и казваш: "Оставям всичко на бъдещите поколения."

Бъдещото поколение е за себе си. Хората идват да оправят света. Но това е идея на Великия, който седи. Как ще стане на дело? Кога ще се оправи светът, това е въпрос. Човек трябва да знае, след като е дошъл в света, какво е неговото предназначение - за себе си ли живее той, или за човечеството. И за себе си трябва да живее, но да не станеш роб на силния. Социалните условия те заставят да работиш за общото добро. Моето разбиране е, че има един разумен център в света. Това е център на разумните същества, които съществуват и които всякога мислят благото на хората. Никой не знае къде е мястото на този център - близо или далеч. Близо или далеч, то се различава с какви идеи е човек. Ако го измерваш с човешките идеи, този център е

далеч. А ако го измерваме с идеите на напредналите същества, то е близо, колкото човешкият живот е близко до мравките.

Ако вие разправяте на някоя мравка, че съществува един свят, че има хора, които са писали книги, имат църкви, училища, университети, свещеници, владици, които проповядват едно учение. За всичко това, те даже не подозират. Казват: "Целия свят обиколихме, не сме видели никакъв университет." Качвали са тия големите хора, слизали са, нищо не са намерили. С идеите на мравките ние сме далеч от този център. Човек знае, че е близо до мравките, но мравките не знаят, че са близо до човека. Сега може да ми зададете един въпрос. Какво ни ползва нас, ако съществува един такъв център в света? Представете си, че аз имам способността да говоря с мравките и на техния език им кажа: "Слушайте, настанало е Царството Божие на земята. Ако останете на туй място, на което стоите, ще стане една голяма катастрофа. Ако всички ме послушате и възприемете туй знание, ще се освободите и ще вземете туй благословение. Ако не ме послушате, всичко ще се разруши и ще бъдете вън от мравуняка."

Този катаклизъм иде в света, не катаклизъм, но едно коренно преобразование иде в света. Онези, които създадоха земята, онези, които създадоха Слънчевата система, са решили - цялата Слънчева система минава в една нова фаза. Старият живот на земята е несъвместим с новия. Всичките хора ще участвате, няма да остане нито един. Всички същества ги организират. Иде една коренна промяна. Не е лошо това. Ако иде зимата, трябват по-дебели дрехи. Ако иде лятото, трябват по-тънки дрехи. Ако духа вятър, подслон трябва да имате. Иде една промяна в света в този порядък на нещата. Онези, които устройват земята, не са тук на земята. Не мислете, че онези, които са тук, на земята, те ще преустроят света. Ако те можеха, досега щяха да го преустроят. Ние, хората в света, не сме в състояние. Какво не са правили, и пак светът е в същото положение. Ако се намерим в туй здание и то се затвори за 4-5 години, ние, хората, ще

се намерим в трудно положение. Вие казвате, спасението зависи от вас. Спасението иде отвън, то зависи от светлината, от топлината. Вие досега не сте се възпитавали. Кой е онзи Първият, който е запалил вашата свещ в живота? Не помните и кога се е пробудило вашето съзнание в този живот. Помните ли кога вашето съзнание се е пробудило? Мислите, че това съзнание от само себе си се е запалило. Мислите ли, че тази светлина се е запалила изведнъж, както в един град - електрическото осветление. Сега ли се е създала тази светлина? Има ред същества, които са работили. Всеки има инсталация, завърти ключа, и всички лампи се запалят, светнат. Някъде е така направено, че един завърти ключа на всичките лампи, и светнат. Завърти ключа, и изгасват. Най-сетне мислите ли, че вашите мисли и чувства, които ви занимават много пъти - вие желаете велики работи, мислите ли, че тия работи са ваши. Не.

Там четете историята на онзи израилски патриарх Яков, на когото неговият дядо Лаван даде старата дъщеря, не тази, в която беше се влюбил. И трябваше цели 14 години да служи за тия двете жени. И после той казва: "Ти знаеш да експлоатираш, но и аз знам." Направил едно условие с дядо си. "Ако искаш да ти услужа, ще се условим кои овце ще бъдат твои - сивите или пръчкавите овце. Ако ти избереш сивите, другите остават за мене. Ако избереш пръчкавите, сивите остават за мене." Този синко майчин разбираше закона, знаеше едно изкуство. Когато поеше овцете, ще тури пръчица, и после овцете се раждали пръчкави. Дядото гледа, че овцете се раждат все пръчкави, чуди се какво да направи и казва: "Нека пръчкавите бъдат за мене." И после започнали да се раждат сиви повече. Най-после Яков, като забогатя, взе всичко туй. И казва Яков: "Баща ви предаде ви на мене. Да бягаме с туй, което спечелихме." Задигнал и децата, и камилите, и овцете - голямо стадо. Настига го Лаван Яков, казва: "Аз съм ти направил едно зло, но тази вечер ми се яви твоят Господ и ми каза да не те бутам." Явил се Господ на Якова и казва: "Няма да буташ Якова. Главата ти ще се снеме, ако го бутнеш."

“Тогава да се примирим, да направим един договор.” Мнозина от вас ви е страх от бъдещето. Има един, който се застъпва за праведните хора, когато уповаваш и устояваш. В този случай аз похвалявам характера на Якова. Казвате, че е користолюбив. Яков научи един урок, излъга брата си и 14 години му трябваше да работи да изкупи една лъжа. Четиринайсет години го изтезава Лаван, и той научи как да се примири и действително, като се върна, се примири с брата си.

Казвам, трябва да се разбира животът на Якова. Не е до Якова, но казвам, че трябва да се примирим със света. Не знаеш кога ще има пръчкави и кога сиви овце. Не знаеш кога ще спечелиш, кога ще загубиш. Не знаеш кога всички ще те обичат и кога няма да те обичат. По някой път вие обичате някой да ви гадае, нали. Всички съвременни гадатели, това са изпъдени ученици от тази школа за едно непослушание. Те носят от своето изкуство. Но те са все цигани. Който гадае, той не гледа на восъка, той не гледа на картите, той не гледа на кафето, на боба, или пък някой чете молитви, казва: “Да се помолим на Господа и работата ще се уреди.” Истинският гадател, той вижда живо нещата. Той ги вижда и нищо не взема за своето гледане. Казва истината. Казвам, засега нищо не мога да ви кажа. Иди, не греши и следната година да дойдеш пак.

Живели две слугини в един богат дом. Господарят бил добър, едната обичала господаря си, другата, която не обичала, отивала нощно време и опапвала хубавото грозде и казвала, че онази го е изяла. Онази, която никак не е бутала, била наклеветявана от другата. Пита господарят сега кой изял гроздето. Аз, като минавам из нашето лозе, зная кой изял гроздето. Започнали да го ядат и го оставили. Някой път виждам, че са го изяли пчелите, но някой път виждам, че хората го изядат. Пчелите, като изядат, не оставят нито една черупка. Нашите мислят, че ще се прикрият. Аз казвам, нека ядат, тази година гроздето е евтино. Пчелите, ако го ядат, те го преработват на мед. Ако човек го възприеме, какво ще излезе. Нищо няма да излезе. Човек каквото е ял, той не го е преработил.

Като влезе Христос в храма - подразбираме онова разумното, когато влезе в нас - той взема камшика. Аз разбирам онова разумното в човека - когато се събуди от неразумния живот, тогава всичките тези стари идеи и преживелици изпъжда навън и казва: “Туй място, дето сте, е свято. Това е дом на молитва, няма да го правиш разбойнически дом. Разбираш ли това?” И тогава показва камшика. Ако не го слушаш, ще питаш: “Кой ти даде тази власт?” Той казва: “Аз съм властта. Понеже аз ти дадох властта, не престъпвай закона, ще пострадаш.” Всички вие живеете в един дом, който не е ваш. Този дом е едно светилище. Вие се намирате в един храм в себе си и трябва да го употребите свещено. Този храм не е даден за ядене и пиене, не е и за удоволствие, но да го употребите за известен идеал. Целият ви живот, всички ваши мисли и желания ви са дадени не да се удоволствате и да правите каквото искате. Да обичаш хората, разбирам.

Когато говоря за любовта, разбирам следното. Бог се отличава с едно качество - той винаги дава, а човек се отличава с това, че винаги взема. Онзи, който постоянно дава, и онзи, който постоянно взема, и двата са едно и също. Ти, щом възприемеш Божествената любов, хич няма да питаш. Грехът не седи във физическите прояви на хората. То е в онази мисъл, която осакатява. Ако тебе те лишат от слънчевата светлина, тебе те осакатяват. Ако един човек може да те лиши от въздуха, какви са всичките твои съобщения с живота. Човек трябва хубаво да чувства, хубаво да мисли, злото е там. Аз не съм за привидното добро в света. Защото ти днес направиш едно зло, утре друг ще направи по същия начин на тебе. Не от страх, но по Божествения Дух.

Изисква се ние да бъдем носители на тази великата идея. Този център, туй разумното в света иска всички същества да живеят разумно. Всеки един от нас трябва да мяза на Бога. По това се отличава доброто от лошото. Лошият човек постоянно взема и никога не дава. Добрият човек постоянно дава. Аз така определям. Добрият

човек, той постоянно дава от себе си. Туй качество е на Бога. Аз не съм за физическото даване. Като се говори за земния живот, казвате, че трябва да станем калугери. Ако е въпрос за калугери, мислите ли, че човек, ако е религиозен, той живее порядъчен живот. Даже и калугерите не живеят порядъчен живот. Даже и светиите. Аз не говоря, че той води един порядъчен живот. Ако аз се приближа при този човек, аз виждам образа на онова същество, което го е създало. Ако залича божественото в него, един ден ще ме питат: "Кой ти позволи да заличаваш свещените работи?"

На кое основание искаме ние да градим? Има много хора в света, които имат идеи. Най-първо, трябва да се зароди едно желание, да изпълняваме волята на онзи, който ни е създал. Има един, на когото всички трябва да изпълним неговата воля. Тя е Волята на Бога, тя е свещена. Нашето благо, нашето щастие зависи от нея - не механически, но органически, психически, по самата необходимост на нещата зависи от него. Докато сме свързани с него, за нас има всичките възможности да имаме един красив и възвишен живот. Но помнете, когато не сте съвършени, ще дойдат всичките злини и всичките нещастия върху нас. Аз по някой път съм виждал хора, когато скърбят за своите заминали за другия свят. Виждал съм много мъже и много жени, които плачат за своите възлюблени. А не плачат, че те са скъсали връзката с туй Начало. Ако те плачат, трябва да плачат за това. Един свещен плач има. Този свещен плач е, че са скъсали своята връзка с Бога, а не че са скъсали връзката със своя близък. Казвате: "Къде са заминали?" Те никъде не са заминали, на гарата са. Ако искате да знаете, всичките, които са заминали, са като тия семена, които са насадени в земята и чакат да излязат от низините. Тия, амнистираните, ще ги посрещнете. Тази амнистия се казва възкресение. Всички очаквате да възкръснете.

Някои чакат из земята да излязат. Амнистията им ще дойде. Едни вече са амнистирани, а другите вече сега са амнистирани. Много ме питат, казват: "Има ли виждане в оня свят?" Щом се

обичате, има виждане; щом не се обичате, няма виждане в света. Щом сте умни, има виждане; щом не сте умни, никакво виждане няма. Вижданeто е свойствено само на онези разумните хора. Ще дойде един ден, и вие ще се видите с всички ония, за които даже не сте сънували. Един ден ще разберете, че вие сте имали толкова приятели в света, които са ви обичали и са треперили за вас, вие нищо не сте дали. Вие чувствате, че сте изолирани, че никой не мисли заради вас. Това е голяма лъжа. Това е голямо заблуждение. Ако никой не мисли заради вас, вие не бихте имали никакво съществуване. Веднъж живеете, вие не сте изолирани. Че каква е тази привилегия - да бъдете един цар, който умира, или да бъдете един овчар - млад, красив, който сега се ражда. Кое бихте искали - един военачалник с всичките ордени, но на умиране или едно дете, което сега се ражда и има своето бъдеще?

Бъдещето е на децата, които се раждат с идеята за любовта. Бъдещето е за младите, които се раждат със своя кривак, разбирам, вечната правда - да се не съблазнявате да крадете овцете на другите. Който не е отишъл да краде овцете, а се грижи за овцете, те го познават, и по име ги зове. Като минат край него, казва той, тази е... тази е. Че какво по-хубаво от това, овчарят да познае своите овце. Понеже не кара овцете нито да крадат, нито да му работят, а само ги пасе. Когато ги пасат, нему е приятно. Като ме питате какво занятие да захванете, казвам, бъдете овчари. Когато дойде едно стълкновение във вашата душа, ще се роди нещо божествено. Когато дойде този с камшика, когато викат отвънка, лесно благославяте в името Господне. Да знаете, че е дошло време да тръгнете. Не питайте защо ви се даде тази власт. Но като дойде това време, то извади камшика както Христа.

Казвам, съжалявам, че всички свещеници не извадиха камшика. Те оставиха само един човек да извади и затуй всичките евреи не можаха да се оправят. Всичките любещи, всичките добри хора трябва да извадят камшиците. Има нещо по-силно от парабелите. Ако вас

може да ви убедят в един добър човек, това е един парабел. Ако бих ви убедил в това, то, като мушнете някого, той трябва да светне. Онзи, който иде от онзи свят, те са въоръжени, те носят едно ново оръжие, едно ново изобретение - един нож с две острия, с една особена отрова. Като те срещне, след като ти говори, ще извади ножа си и ще те мушне, и ти кажеш: "Чакай, вече ще служа на Господа." Три пъти като те мушне, ще те пипне с ръката, ще извади ножа, и ти ще кажеш: "Чакай, аз ще служа на Господа." Три пъти като те мушне в ръката, той ще каже: "Ти виждал ли си този мъж?"

Казвам, всинца насила ще влезете в Царството Божие. Няма никой, който да остане да не влезе. Всичките ще станат верующи, не да вярвате, но един факт е. Този начин, по който вървите, не може да живеете вече. Следователно остава само един път. То е пътят само на Братството, само на Любовта. Хората да мислят добре един за друг, да имате хубави мисли. Много пъти казвате, че не може да мислиш добре за хората. Вярвай в това, което не може. Вярвай в това, което не може да постигнеш в света. Ти трябва да вярваш, че може да живееш за в бъдеще. Ти сам ще се убедиш, като заминеш от този свят за другия, то ще се убедиш. След 50-60 години ще знаеш истината. На гарата ли ще бъдеш, или не. Ако заспиш и нищо не виждаш, е едно, но ако се пробудиш и видиш една реалност, която никак не си сънувал, какво ще кажеш.

Така американският проповедник Муди казва: "Двайсет години проповядвам, но като наближи да умирам, виждам, че земята се плъзга, отивам някъде нагоре. Много пъти проповядвам за оня свят, че като се молил човек на Господа, чува му се молбата. Аз - казва - не зная колко е далеч небето, но едно нещо зная, че е близо. Колкото пъти се помоля, чува се, отговарят ми. Колкото пъти съм се помолил, не съм чакал много. Молитвата ми се изпълва. Някой път даже след половин час ни се е отговаряло." Той имал опитност. Отива в Англия да проповядва. Един богат англичанин му обещал да му даде пари за салон, да му услужи да му приготви условия за проповед. Отива в

Ливърпул, но когато отива, от Америка вижда, че този му приятел умрял. Той се намерил в чудо. Той се е помолил, но след като умрял неговият приятел, той имал най-големия успех. Ходил и английският крал да го слуша. Цели чудеса е правил. Много смел човек бил в проповедта. Има нещо теоретическо. Какво ще ми разправят на мене, какво ще ми казват има ли Господ, или не. Аз казвам на този, който ме пита, - за умните хора има Господ, а за глупавите никакъв Господ не съществува. Камъните нямат никакъв Господ, хората имат Господ.

Ето какво разбирам под думата Бог. Да имаш едно Същество, което те е обичало през цялата вечност. Никога да не ви е обидило. Разбирате ли вие това. Да имаш едно Същество, което през цялата вечност те е обичало и никога не те е оставило. Това наричам Бог, на когото трябва да гледаш свещено, и неговото име да пазиш свещено. Може да мислиш, че той е всесилен, то е второстепенно. Че той може всичко да направи, второстепенно е. Любовта е по-силна от силата. Любовта е по-силна от знанието. Любовта е по-силна от всичко, каквото имаш. Любовта носи живот в себе си. Любовта носи свобода. Любовта носи знанието, тя носи всичкия смисъл. Ако ти разбираш любовта, тогава ти си същество, което е безсмъртно, от нищо няма да се оплакваш.

Казвам, тази е идеята за Бога, която трябва да имате. Бог е страшен за онези, които не го познават, но е любящ за онези, които го познават. За онези, които дават ход на неговите мисли и чувства да се проявяват, по-добър от него няма, но за онези, които противодействат, по-страшен от него няма. Ни най-малко не мислете, че туй божественото ще даде хората да се подиграват с неговата любов. Любовта в света не може да бъде подигравана. Страшно нещо е да се подиграва човек с любовта. Страшно нещо е. Ти не може да се подиграваш. Аз искам да изнеса истината. С любовта не може да се подиграваш, понеже е смисълът на живота. Щом речеш да се подиграеш, ще опиташ едно страдание в живота. Като отричаш любовта, ти ще отречеш страданията в живота. Ти можеш да бъдеш

цар, ти може да бъдеш княз, ти може да бъдеш философ. В момента, в който речеш, може да бъдеш ангел, може да бъдеш божество, но ако отречеш любовта, ще слезеш от великия трон, дето се намираш. Долу в дъното ще отидеш.

Следователно има един закон, който не се изменя. Не може ние да изменяме естеството на Бога, т.е. не може да изменим в него туй чувство на любовта, което той проявява към всички същества. Безразлично е, ако ние сме нещастни. Нещастието зависи от нас. А пък щастието ще зависи, когато ние изпълняваме неговата воля, за която ние сме пратени. Казваме, сега бъдете такива, каквито сте били. Сега ви виждам - всички сте герои. Досега всички сте били герои в злото и както ви виждам, имате ордени дадени, герои сте били, безстрашни хора - да влезете в стълкновение с Бога. Яков се бори и казва: "Няма да изпълня волята."

Казвам, ако вие сте били герои в злото, бъдете герои и в доброто. Обърнете една страна, за да имате две страни. Казвам, ако вие не бъдете герои в доброто, аз ви наричам крайни страхливци сте. Герои сте в злото, похвалявам ви, но страхливци в доброто, ако сте, пет пари не давам. За злото ви давам милиони, но за доброто нито пет пари не давам. Ако и в доброто сте тъй смели, както и в злото, имате моите почитания към вас. Да сте смели в доброто и в злото.

Сега ви желая да бъдете смели в доброто и в злото.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Четвърта беседа, държана на16 октомври 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

КАТО ДЕТЕ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета част от осемнайсета глава от евангелието на Лука до осемнайсети стих.

"Духът Божи"

"Който не приеме Царството Божие като дете, няма да влезе в него." Някой път, когато хората изгубят естественото богатство, естествената храна, мъчно може да им се угоди. Ние виждаме - съвременните хора, в която и гостилница да влязат, малко клиенти ще намерите, които да са доволни от яденето. Ако виждахте как готвят това ядене, вие щяхте да се откажете да го ядете, благодарение че не виждате. Ако бихте надникнали в мисълта на един писател, ако бихте надникнали в мисълта на един философ, на един държавник, на един свещеник какви са условията, при които той е създал своята мисъл, вие и от нея щяхте да се откажете. Той, да кажем, пише едно писмо. Ако е поет, от зор пише. Деца има, това, онова, иска да напише нещо. В туй мъчение все ще каже нещо. Философа след като го сполетят големите нещастия, той става философ, търси причините, защо и за какво. Един философ ще разгледа известни обществени събития или ново събитие в природата, иска да ги обясни. Някой път изводите са верни, а някой път изводите не обясняват големите факти, понеже има достатъчно изключения. Но както и да е, в целокупността на Битието всичките въпроси едновременно се разрешават. Всеки един въпрос, какъвто и да е, едновременно се разрешава. Туй, което на земята е непостижимо, на небето е постижимо. Тъй както е - на ваш

разбран език - туй, което е непостижимо за сиромаха, е постижимо за богатия. Туй, което е непостижимо за неучения, е постижимо за учения. Туй е нещо относително. Като кажем непостижимо, то е материално. За някои хора е непостижимо, за други е постижимо.

Та когато някой път казвате: "Тези неща за мене са непостижими", вие си туряте една преграда. При дадените условия за мене са непостижими. Ти не може да бъдеш спокоен човек, да носиш един философски ум, ако имаш една красива жена и пет дъщери и синове хубави. Каквото и да философстваш, твоето сърце ще трепне за синовете и за дъщерите, за жена ти. Ти може да проповядваш, да философстваш, че те живеят за Бога, но всъщност може да се натъкнете на мисълта, защо е така. Този въпрос аз съм го задавал и съм си давал едно разрешение на въпроса, защо е така. Защото не може да бъде другояче. Не може да бъде другояче. Задали една тема на Паганини. Като давал концерт, го запитали: "На три струни може ли да свириш?" "Мога." Явява се и дава концерт на три струни. Разправят, че като свирил, едната струна се скъсала и той продължил на две струни. Питат го: "На две струни можеш ли да свириш?" "Мога." Направил така, че скъсва му се едната струна и той продължава на едната, като че нищо не се е случило. Казали му: "Можеш ли да свириш на една струна?" "Мога." Но като останала едната струна, той не се явява на концерта.

Има въпроси в света, които всякога ще останат неразрешени по отношение на Битието. Казваме, че нещата се разрешават по отношение на Битието и за Бога. Всичките неща Бог ги разрешава, но за нас всякога нещата ще останат неразрешени. Като живееш на земята, каквото и да правиш, някои неща трябва да примириш с фактите, тъй както са. После ние разглеждаме съвременния живот от наше гледище. Ако човека вие разглеждате, тъй както е построен от Божие гледище, ще видите, че всичко, каквото става в света, е на мястото си. Даже при най-лошата обстановка при обществения живот пак си има дълбока причина, за която нещата стават така, не

другояче. Но за нас нещата изобщо може да бъдат приятни, може да ни съдействат или да ни спъват в нашето развитие. Ние може да разглеждаме всичките онези процеси, които спъват нашето развитие. За пример всички вие искате да бъдете щастливи. Щастието е един стремеж. Всеки един човек иска да бъде силен, богат. Това са естествени стремежи на човека. Казвате, че човек трябва да бъде богат. Туй е специфично богатство. Според системата на Куне, ако ти си богат, ако ти отидеш при него, той ще те направи сиромах, за да оздравееш. Кои са богати според Куне? Тези, на които лицето е пълно, вратът задебелен, коремът задебелен. Куне казва - ти си много богат човек, в Царството Божие не може да влезеш, в царството на здравето не може да влезеш. Всички тези мазнини трябва да се снемат от тебе, че да се яви линията на врата, на лицето, най-малко 40 килограма трябва да се смъкне от тебе. Туй богатство трябва да го раздадеш, сиромах да станеш, коремчето ти да спадне, непременно трябва да станеш сиромах. Ние даваме на богатството една възможност, ние го оприличаваме на неговото първично състояние. Богатството в пълния смисъл не е нещо физическо. Богатството седи в неговия ум, в неговото сърце и воля, богатството седи в неговата душа и в неговия дух. Ако туй го съзнаваш, ти всякога можеш да бъдеш богат; ако не го съзнаваш, ще бъдеш сиромах. Ако съзнаваш богатството на своя ум, учен човек ще бъдеш; ако съзнаваш богатството на своята душа, любвеобилен може да бъдеш; ако съзнаваш богатството на духа, ще познаваш какво нещо е божествената сила.

Та казвам, по някой път някои хора много се интересуват за тайните на природата. Преди няколко дена иде при мене една млада българка. Тя има една своя опитност. Може да ви приведа този пример. Тя казва: “Виждам насън, който е толкова ясен, виждам две големи красиви дървета, но като се приближавам до тях, виждам, че едното дърво е много поливано и от поливане е изсъхнало.” Казвам, защо поливаното дърво, за което хората са били толкова внимателни,

изсъхнало, а за другото никой не се е грижил, е добре. Казвам, туй сухото дърво е богатият човек, а сиромахът, понеже никой не се е грижил, не го е поливал, останало живо. Сега ми се отвлече вниманието, гледам, не мога да разреша въпроса, защо едното дърво е изсъхнало. Тя казва: "Гледам по едно време - едно голямо корито, приковано. Казвам си - трябва да има някакво съкровище скрито, обикалям около него. Погледнах да видя какво има под коритото - една голяма дупка. Като се вмъкнах под коритото, не може да изляза навън. Казвам си - що ми трябваше да влизам под това корито. Като се вмъкнах под коритото, не може да изляза навън. Мисля си какво да правя. Та се молих и по едно време дигнаха коритото, казах си: слава Богу, освободих се. Но гледам, не е пътят, по който аз дойдох. Виждам едно здание при мене. Виждам един стар човек, който казва: "Има за тебе много писано, трябва да го четеш." Тези писани неща обясняват какво е скрито под коритото.

Когато ние влезем в известни условия, мязаме на туй корито. Ние не можем да разрешим някои въпроси - индивидуални, вътрешни, някои въпроси има семейни, някои има народни, някои общочовешки, но все таки човек тези въпроси трябва да ги разреши по който и да е начин, да си даде един отговор, най-доброто разрешение. Човек трябва да определи своето отношение в света. Като сте дошли, трябва да се определи. Често се задава въпросът, човек откъде е дошъл и къде ще иде. Малко хора може да знаят откъде идат. Идат отнякъде. Водата откъде иде в София? Иде от Витоша, тя е дошла отнякъде и ние сме дошли. Сега ни трябва едно знание, за да можем да поправим живота си или да живеем, тъй както трябва. За пример аз съм изследвал българина. Той за философия не се интересува, за поезия не се интересува, но българинът е крайно любознателен. Като му кажеш за късмет, той се интересува, почти не съм срещал изключения. Даже аз съм срещал един от българските философи - студен, хладнокръвен, като че не се интересува от нищо. Дойде ли въпрос за щастието, за гаданието, и той се интересува. Като

се гадае по ръката, и той си поглежда ръката, но тъй - да не го видят. Казва: "Трябва да има нещо." Щастието на човека, това е наука. Човек носи своето щастие със себе си. Той е забравил къде се крие неговото щастие.

Мене ми разправяше един българин, взема 2500 лева и ги туря в джоба си, излиза по работа. Минават четири-пет часа и по едно време търси парите в джоба. Няма ги, бърка тук-там, няма ги. Минават два-три дни, казва: "Откраднаха ми ги - казва - прежалих ги. Или съм ги изгубил." По едно време бърка в джоба си, гледа - в една книжка 2500 лева.

Та често нашето щастие е скрито в ръката на човека. В човешката ръка се крие една особена сила. Човек трябва да знае - някой път човек трябва да се ръкува, някой път не трябва да се ръкува. Като отиваш при някой банкер да се ръкуваш, ръката не трябва да бъде много гореща, трябва да бъде малко влажна, не трябва да бъде много влажна, не трябва да бъде и много суха. Този банкер, като хване ръката ти, да му е приятно. Като хване ръката ти, той ще има разположение да ти услужи. Ако усети, че ръката ти е корава, суха, не може да ти даде нищо. Ще кажете, че нямате сродство с него. Вие ще попитате от какво произтича човешката ръка. Тя е инструмент на човешката воля. Във всяка една ръка вземат участие не само разумните същества. И ако ти разбираш закона на твоите ръце, ако считаш, че те са едно благо от Бога за тебе и не спъваш теченията на своята мисъл, не спъваш своите чувства, то ръцете ти ще извършат всичко онова, което е постижимо. Соломон е казал: "Каквото ръката ти намери, направи го." Това подразбира не само на физическото поле. Може да напишеш едно писмо, да предадеш съдържанието и човек да ти отговори и услужи. А може да напишеш писмо, че като го прочете, да скъса писмото и да го захвърли, така може да напишеш писмо, че да изпита едно отвращение. Всички от вас имате опитност. Кой от вас не би носил една отлична роза или един отличен карамфил, или отлична ябълка. Ако тази ябълка не е узряла, не е

хубава и от този цвят не е, който обичате, ни най-малко няма да обърнете внимание.

Та и човешкият ум си има свое благоухание. В съвременното възпитание нищо не е говорено за качествата на светлината. За мисълта знаем, че е силна. Нищо не е говорено за качествата на човешката мисъл - как може да се приложи, и за качествата на човешките чувства. Като хванеш ръката на човека, ти може да чувстваш дали той е интелигентен, или не. Ти, като хванеш за ръката, ти може да знаеш дали той има добро сърце, или не. Ако го хванеш за ръката, ти може да знаеш дали това, което говори, може да го изпълни, или не. И не само това. На себе си, дясната ръка като хване лявата, може да знаеш дали туй, което чувстваш, ще го постигнеш, или не. Че тогава как ще си обясните онзи процес - когато човек се намери в едно утеснено положение, той си хваща ръцете, стиска ги. Какво иска да каже с това? Той търси нещо. Като не знае, освен че не разрешава въпроса, още повече забатачва работите си. Тогава, след като сме забравили онова божествено знание, с което човек е бил първоначално създаден, ние сме дошли сега до механическия процес за щастието, очакваме туй щастие да дойде отвън. Истинското щастие на човека не може да дойде отвън. Истинското щастие на човека иде отвътре. Онези са само притоци на щастието, когато щастието потече.

Разправяха ми един пример преди години. Един беден български чиновник се оженва. Той се оженва, няма нищо, всичко му върви назад. Като му се ражда първото дете, той върви по пътя и мисли какво да прави, като пет пари няма. Гледа, на пътя една банкнота от сто лева. Кръщава детето си, купува каквото трябва. От идването на това дете всичко тръгва вкъщи. Същия ден, като се ражда детето, бащата го повишават в службата. Всичко върви добре десет години. Но умира детето. В който ден умира детето, уволняват бащата от службата, и пак му тръгва назад. Намира се в същото положение, отдето е започнал.

Та казвам, туй щастливото дете е човешката воля, когато тази воля се роди у човека, свещената воля. Какво нещо е волята? Не да изпълняваш волята си. Ако у вас се зароди желание да изпълняваш Волята Божия, Бог ви е дал един капитал и всички блага е създал заради вас. За този, който е създал всичко за вас, вие не искате да направите нещо за него. Най-после питате: “Де е Господ, на кое място е той?” Във Видинско един обичал да говори по адрес на Христа, да говори много нецензурни работи. Една сутрин този, който обича да говори нецензурни работи, отива при майка си и плаче: “Сънувах, че съм в църквата. Христос излезе от олтара и като ми уши две плесници, ми се замая главата.” След две седмици той заминава. То не е въпрос да питаш кой е Господ и къде е Господ. Като ти ушие две плесници, ще свършиш с науката. И цар да си, и княз да си, и философ, и поет, ще слезеш от положението си и ще учиш новата наука. Та казвам, ние, съвременните хора, сме дошли до едно положение, аз го наричам нахалство. Незачитане от памтивека съществува. Туй незачитане сега е влязло вътре. Като погледнеш, кажеш - нищо не струва. Тебе като те погледне някой, казва - нищо не струва. Като се гледаме всички, казваме - нищо не струваме. Тогава питам, този, който отрича, че нищо не струва, какво ще излезе от него. Той е първокласен невежа. Тъй на живота не се гледа. Ние сме забравили много работи. Нарочно казваме, че аз не помня, аз не зная. Много неща знаеш, много неща помниш. Аз съм правил много изследвания на хората и съм дошъл до заключение. Един господин ме пита: “Вярваш ли?” Какво аз вярвам, то остава за мене. Моето верую не може да бъде достояние за тебе. То е специфично само за мене. Аз имам едно верую, един Господ, който е само за мене. Аз не го проповядвам никому другиму. Този Господ, на когото аз служа, той се изявява, аз не ходя да питам. Но туй, което аз вярвам, е само за мене.

Казвам, всичките работи са празни в света. Човек като умре, всичко се свършва и животът няма никакъв смисъл. Виждам аз слабата му страна къде е. Казвам, сега както те виждам, има нещо, от

което си недоволен в живота. Аз виждам къде е болката. Казвам, ако Господ ти даде една другарка - най-разумна, най-богата, да те уважава, да те почита, да те направи като божество - "И аз съм готов да му служа вече." Всички в света са недоволни, понеже става някаква криза, случило се е нещо. Те отдават всичките случайности, всичките несрети те отдават на Господа, че причината е Господ. Възможно е в това да има известна вероятност и така да е - Господ се занимава с хората. Когато някой човек не знае как да живее, Господ му създава условия да живее. Та сега Христос казва: "На такива е Царството Божие." Онези, които разбират закона, върху който е построен светът, имат друго разбиране. Ти имаш един, който искаш да те обича и да го обичаш. Тази обич е основана на един закон. Ти не може да бъдеш обичан, ако си един глупак, т.е. ако нямаш способност, ти не можеш да бъдеш обичан. Ако си хилав, ако имаш заразителна болест, ти не може да бъдеш обичан от хората. Ако постоянно ги безпокоиш, ти не може да бъдеш обичан от хората. Ти може да бъдеш обичан, ако внасяш нещо. Кои деца са обичани? Които са весели. Туй дете внася нещо. От душата на туй дете излиза нещо. И то казва: "Както аз давам, така и бащата, и майката, и братът, и сестрата да дават." Всички трябва да се стремим към туй вътрешно богатство. Трябва да бъдем богати. Трябва да заменим физическото богатство с духовно богатство или умствено, или сърдечно богатство. Физическото богатство само по себе си ще дойде. Умният човек всякога може да бъде богат.

Та учените хора на Запад, химици има, които са превърнали някои метали в злато. В света има туй изкуство. Тези хора знаят туй изкуство, крият се. Трябват му пари, човек вземе малко мед, желязо, превърне го в злато. Пари трябват, създаде си. Или, да допуснем, някой човек развие в себе си дарбата, че може да предвижда бъдещето на хората. Той става гадател, предсказва. В Америка има астролози, на които трябва да дадеш 10-15-20 английски лири, за да ти направят един хороскоп. В тази карта ще ти покаже за 20-30 години какъв ще

бъде животът ти и какъв човек трябва да бъдеш. Ако си учен човек, ако искаш да се жениш, каква жена да вземеш. Но ще платиш 20 лири. Англичаните, които са толкова обективни, преди да започне работа, някоя търговска операция, ще отиде при някой астролог, да каже дали звездите и планетите ще му помагат. Ще плати. Тези астролози предсказват. Някои млади в България ми казват, че не им върви. Казвам, станете астролози. Не, туй е външната, леката страна.

Най-първо, у човек има едно чувство, което подтиква човека. Ние всички в съвременната култура се намираме в едно чувство на потисничество, на вътрешен песимизъм, даже в най-напредналите индивиди, в най-учените се заражда едно съмнение. Когато си на върха на твоето щастие, пак ще се яви някой червей да те гложди. Непременно съмнението ще дойде. У праведния ще се яви мисълта, дали той ще стане праведен; у богатия ще се яви мисълта, дали ще стане богат. Аз зная как бихте обяснили следното. Един от най-големите английски богаташи, който се връщал в Англия за коронацията на един от английските крале, имал 300 милиона английски лири, се хвърлил в морето от борда на парахода, понеже мислел, че парите няма да му стигнат. Учените хора ще кажат, че е някаква психоза. Има едно чувство на потисничество. Някой мъж ще види, че жена му не го обича, че му изневерява. Знанието ще го изкуси. Той ще се хвърли от третия етаж, че жена му не го обича. Всички ние страдаме от едно болезнено чувство. Страдат не само светските хора, но и религиозните хора. У някой религиозен влезе това чувство, той мисли, че го лъжат, потъмнее умът му. Той мисли, че всички религиозни хора не го поглеждат. Той иска в тази тъмнина да разреши въпроса на обходата, да намери отношение към Бога. По този начин не може да отиде при Бога. Ако искаш да отидеш при Бога, трябва да знаеш, че той е Всеблаг, Всемъдър. Ще напуснеш всички празни тълкувания като едно малко дете, ще отидеш да учиш изкуството. Някои казват, че той мяза на децата. Аз говоря за такива

разумни хора. Някои казват, че той е своенравен. Те не са деца, те са стари хора.

Та казвам, има едно състояние, което е великолепно, хубаво. Когато туй състояние дойде, тогава умът се прояснява, паметта се прояснява, всички онези чувства в човека се проясняват, умът му работи, в него се заражда туй чувство на досещане. Той може да намери много леко пътя в живота какво да прави. Когато туй чувство се зароди, веднага се зароди една външна връзка между хората. Ако в тебе туй чувство се събуди, всички хора, които са така създадени, те ще дойдат на помощ. Много пъти някое бедно дете, види го някой професор по музика и казва - има нещо. Като го види, вижда нещо в лицето, в очите и казва - има дарби. Веднага в него се зароди едно съчувствие. Той иска да даде всичките възможности на това дете. Питам, кой го е заставил. Но в това дете има събудено онова свещено чувство. Следователно и в професора се събужда същото чувство.

Аз ще ви приведа примера за Крайслер. Той минава в Англия с автомобила си и казва на шофьора: “Спри.” Слуша, че някой свири. Едно малко дете свири. Казва: “Да се запознаем.” Подтиква го, дава му всичките условия и оттам насетне се прочул в Англия. Не спира в Англия. Мнозина са ходили при Крайслер да искат неговото съдействие. Той ги изпраща за студена вода. А тук той сам се приближава и се спира. Туй момче има събудено туй свещено чувство на живота. Не да бъдеш един песимист - да роптаеш, но да знаеш, че страданията в живота са велика привилегия, която е дадена на земята, нищо повече. Понеже страданията, това са пелените, с които за бъдеще радостите ще бъдат увити. Ако ти не страдаш, в тебе радостта и веселието няма да влязат. Пелени са това. Туй, от което ти страдаш в дадения случай, твоето страдание ще бъде щастие за другите. Ти може, като работиш, да си недоволен, но твоята работа може да ги задоволи толкова, че един ден те ще бъдат толкова доволни и заради това, което си направил, един ден те ще искат да ти се отплатят.

Та християнството не е само една наука за спасение на душата, но е една наука за подобряване на живота. В християнството ако две хиляди години бяха се приложили християнските методи, които Христос е прокарал, сегашното поколение щеше да бъде възпитано по съвсем друг начин. Вас ви трябва вътрешно самовъзпитание. Те са изгубили вяра едни в други. Сега съществува онзи насилнически закон. Навсякъде в света ти слушаш - човек трябва да бъде силен, той трябва да наложи своята мисъл. Ти може да наложиш своята мисъл, то е възможно. Един генерал може да наложи своята мисъл, един цар може да наложи своята мисъл, един стражар, но туй е временно налагане. Един хипнотизатор може да наложи своята мисъл, да изкаже хипнотизирания точно туй, което иска. Тази мисъл на хипнотизатора се крепи дотам, додето той е жив. Щом той умре, тази мисъл се разрушава и изчезва. Тогава ще се зароди обратният закон. Един ден, като влезе в другия свят, всички тези, на които си влиял лошо, които са били потиснати, като се освобождават от тебе, ще почнат да ти пращат лоши мисли, и тогава около тебе ще се създаде един ад.

Тогава ще ви преведа онзи разказ. Един съвременен европейски писател, че като ходил в ада долу, видял една пиростия, под нея - малък огън, и на пиростията един човек седи и чака. Казва си: “Какво ли чака?” След като обиколил целия ад и се връща, видял, че около тази пиростия има голям огън и този човек гори в огъня. Казват, този човек беше писател, учен човек и докато книгата му беше непечатана, не беше причинил големи злини, но сега, след като излезе книгата му, такъв огън произвежда, в който сам той гори. Та каквото човек работи, този закон е верен не само в другия свят, но той е верен на земята. Щом се освободят всички онези, които са били потиснати от тебе, ще се нахвърлят върху тебе.

Та казвам, кое е онова, което може да ви освободи. За пример хората може да вярват в това. Онези, които са тръгнали в новите разбирания, трябва да имат трезва мисъл и да постъпват, тъй както

Бог постъпва. И тогава Христос казва: “Обичайте враговете си.” Опитано е това. Невъзможно е, казвате. Не, възможно е да любиш врага. После казва: “Благославяйте, молете се за тези, които ви гонят.” Казвате - туй е невъзможно. При сегашното разбиране на нещата ти казваш: “Не мога да го направя.” Ако ти не може да го направиш, защо искаш за тебе да го направят. Ако за тебе е невъзможно, тогава невъзможно е и за другите. Не туряйте една крива философия. Тогава младите мислят по един начин, старите - по друг начин. В живота има място и за младите, и за старите. И младият трябва да живее. Не е лошо онова, което мисли младият. Не е лошо и онова, което мисли и старият. Лошото у стария е, че той не мисли като стар човек. Младият понякога не мисли като млад човек. Младият човек се отличава с една черта, която той всякога трябва да я има. Младият човек мяза на един извор, който постоянно извира и който не трябва да пресъхва. Младият трябва да бъде извор, който блика, а пък старият трябва да бъде като запалена свещ, която да гори. Всеки ще отиде при извора. Ще утоли жаждата си. Всеки ще отиде при светлината, да намери своя път в нощта. Като казваме, че обичаме старите хора, ние ги обичаме по единствената причина за светлината. Не ме интересува старият човек с неговото тяло, с неговата брада. Тази брада един ден, като влезе в гроба, нищо няма да остане от нея, и от лицето му нищо няма да остане. Благородието му де ще намериш. Аз разбирам тази светла мисъл на младия, която не умира и мяза на жива вода. Когато правих своите изследвания, опити, аз съм срещал някои млади, като те погледне, внася живот, като те погледне, нещо благородно излиза. Някой път погледна някое дете, преждевременно остаряло. Много деца има остарели. Те имат лица не на млади деца. То отсега е замислено как ще живее. Още е малко, и казва: “Ти, мамо, ще ме ожениш ли?” То е на десет години и казва: "Ожени ме.”

Та казвам, тепърва трябва да се явят спасители, да обяснят какво нещо е да се постави онова положение на жената и на мъжа, каквото са имали първоначално. Христос казва: “Първоначално не беше така и

двамата живееха в една плът, в едно възвишено състояние. Отпосле- казва - Мойсей създаде един закон и досега жената търси правото." Нито мъжът е повдигнат, нито жената. Но туй е само на земята. Благодарете, че има жени, които са повдигнати там, и мъже, които са повдигнати. Повдигнатите жени ще повдигнат и мъжете. Повдигнатите мъже ще повдигнат и жените. Тогава съвременното човечество ще се обнови. Не мислете, че с попове светът ще се оправи. Светът ще се оправи със светлината, която иде отвънка. Светът ще се оправи с въздуха, който иде отвънка. Светът ще се оправи с водата, която иде отвънка. Светът ще се оправи с хляба, който идва. Ако ние не можем да променим нашата мисъл в светлина, ако ние не можем да променим нашата мисъл във въздух, ако ние не можем да променим нашата мисъл във вода, ако ние не можем да променим нашата мисъл в хляб, нищо не можем да направим. Обработвайте мисълта. Тя е мощна сила. Само въздухът, когато се проектира чрез светлина, и тази мисъл, като се пренесе, тя вече допринася нещо за човешкото възпитание. Туй е всичката наука, да възприемеш онази светла мисъл. Всичките страдания в света имат за цел да събудят човека към тази възможност. Всичките велики хора, докато станат велики, са имали големи изпитания, големи разочарования, големи опитности. Мога да ви приведа ред примери. Най-голямото разочарование, което имал човек, то е бил Христос. Той казва - наближило е Царството Божие. Той реши да спаси света. След това, освен че царството не дойде, освен че нищо не можа да направи, но като го хванаха, го поругаха, разпънаха го. Но след неговата смърт, възкресението дойде, дойде онова, което реализира.

Та казвам, кое е целта. Човек не може да постигне желаното, докато той не умре и възкръсне. И тогава, казвам, вие ще постигнете нещата, ако имате, както Христа, възкресение, оттам насетне, от две хиляди години 500 милиона хора приеха Христа. Христос казва: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Всичките богатства са в ръцете на Христа. Казвате, защо не ми даде пари. Като умрете и

възкръснете, ще ви даде, но сега, когато сте живи, никакви пари не дава. Туй е на човешки език казано.

Та в небето желанието, когато се развие, светът трябва да върви неизменно и правилно. Тъй както животните разглеждат своя живот, те са прави; тъй както растенията разглеждат своя живот, и те са прави, не както хората. но това е достатъчен живот; тъй както съвременните народи мислят, и те са прави. Туй е достатъчно. Човек не може да постигне това, което желае. Има неща, от които човек всякога остава недоволен. Ако ти му дадеш всичко онова, което желае, той ще стане още по-недоволен. В света това е важно. Нас ни се показва, че ние може да бъдем доволни. Великата наука в света седи в онази разбраната вяра, разумната вяра аз я наричам. Всеки един от вас трябва да се научи. Неспокоен си, има нещо в дадения случай, може да премахнеш каквото иде. Оставям въпросите, които не са разрешени, настрана, не ги разрешавам. Има въпроси, които не са за вас. Аз съм забелязал един закон. Много хора съм лекувал, и не са се излекували, аз зная причината. Мнозина са се излекували. Дойде някой при мене, и му казвам - учи се. Забрави това. Той след няколко години ме намира и казва: “Аз много ти благодаря.” Аз не зная, че се е излекувал. Аз му казвам: “Иди си сега, твоята работа ще се оправи.” Случи се, че се оправи работата. Онова, което оправя в дадения случай, то е разумното. Хората, които са разумни, за мен не се изисква дълго време да им се оправят работите. Съществува един закон. Някои хора с голяма философия се лишават от благото си.

Преди години отивам в Сливен, завеждат ме в едно богато семейство, идват дъщерята и зетят. Тъщата - една пълна жена, заболяла. Зетят и дъщерята казват: “Помогни да я излекуваш.” Аз казвам: “Аз съм много зает, аз не мога да я излекувам.” Гледам, зетят и той пълничък човек. Казвам: “Може чрез тебе да излекувам бабата. Ти готов ли си да дадеш нещо?” Казва: “Излекувай я ти.” Казвам: “Ако ти може да ѝ дадеш нещо, аз може да скача бабата с тебе, и тя ще се излекува.” Няма да мине много време - половин-един час, докато го

скача. Казвам: “Не мислете, че аз искам да се шегувам с тебе. Ти имаш достатъчно излишна енергия, такъв магнетизъм имаш. Тоз час от таз енергия ще взема и тя ще се излекува, и на тебе ще олекне. Дай си - казвам - ръката. На бабата казвам - дръж го ти.” След два часа отивам, бабата оздравяла. Трябва да има някой да даде. Викат лекар, този, онзи. Онзи, който те обича, трябва да даде нещо от своята сила. Казвам, в дадения случай аз не мога да го излекувам, понеже нямам излишна енергия, но може да взема от тебе тази енергия, тя не ти е нужна на тебе, и бабата се излекува.

Та вие трябва да се скачите. Вие седите и казвате, че сте нещастен. Няма защо да мислите, че сте нещастен. Вие имате за себе си едно превзето понятие. Вие мислите като онзи княз, който измръзнал вече, казва: “Аз съм княз, не може да отида да работя, това не мога да направя, онова не мога да направя.” Седиш и се ограничаваш. Ти ще забравиш, че си княз. Най-първо, ще помниш, че си човек, който може да работи. Каквото направиш, в тебе трябва да се роди мисълта, кое е онова, което разумният свят, невидимият свят може да направи в тебе. Няма никому да се сърдиш в дадения случай, ти ще се примириш с всичките хора. Тези лошите мисли ще дойдат, ще ги изхвърлиш. За да се примириш, ти трябва да бъдеш като едно дете. И ако може да го направиш, няма да се минат два-три дни, всичката тази работа, всичките тези мъчнотии, в които се намираш, те ще се изгладят.

Та казвам сега, в дадения случай, когато се решите вие така да направите, вие ще предизвикате добрата воля, понеже има разумни същества на земята, които се интересуват от вас. Когато видят, че у вас се зароди едно благородно чувство, един импулс, те са готови да ви помагат в каквото и да е направление. Ако вие вървите като малките деца, те са готови да ви помагат. Но щом се съмнявате и държите на положението, непременно вашите пътища претърпяват крах, след крах идват невидими врагове. Когато вие напуснете онези, които ви обичат, които се грижат заради вас, и като дойдат онези,

които не ви обичат, те ще ви причинят всичките страдания, които даже вие не подозирате. Казва на едно място апостол Павел, че старото ни направи големи препятствия. Много болести се дължат на съвсем разумни причини.

Та сега новите веяния при сегашните условия, при трудните условия. Всички трябва да изучавате възможността онова, което вярата може да постигне, не користолюбиво, но да подобрите вашето отношение към Бога. Досега ние сме имали едни отношения, такива неопределени. Ние искаме да знаем какво нещо е Бог. По този начин не се изучава. Ние Бога по никой начин не можем да го определим. Когато един ваш приятел ви помогне, в какво седи вашият приятел. В неговата мисъл. Може да го знаете или не, но той навсякъде се застъпва заради вас и виждате, че цялото ваше положение се подобрява. Та казвам, любовта на туй великото същество седи в подобряването. Някой път туй същество, за да ни накара да мислим малко по-трезво, понеже благата, които Бог ни ги е дал, ние сме ги изхарчили там, дето не трябва... Ако всичките християни биха пожертвали живота си, половината от тях ако биха живели така... Представете си един работник, който е влизал под земята цели осем часа, да копае въглища долу за няколко лева, ако и ние, като дойде да проповядваме истината, ние не може да направим самопожертване. По някой път аз виждам гениални хора в политиката. Някой политик десет години ще го бият, ще му пукат главата, той седи, чака да дойде неговата партия на власт, и него да го турят на власт. Похвалявам го този човек. Този човек чака да дойде неговата партия на власт.

Та ако сега между верующите благата ги очакваме отвън, хубаво, туй благо ще дойде у народа. Ако този народ няма доброто желание да оре и да сее, ако този народ не иска да изпълнява своята длъжност, ако всички удове се откажат да служат на тялото, де е човекът. Докато всичките хора работят, ако в нас нашата мисъл, нашите чувства и нашият волев акт се откажат да работят, то е свършено. Ние не трябва да обезсърчаваме нашия народ. Аз наричам този народ клетките, тези

души, от които човек е създаден. Всеки човек има милиони души, с които е свързан в неговото тяло. От благосъстоянието на тези души зависи неговият живот. Ако той повиши тяхното щастие, неговият живот е свързан с тях. Всяко управление трябва да се грижи за народа. Докато народът е здрав, и управлението е здраво. Когато народът започне да изпада, и държавата е изгубена. Каквото е управлението, какъвто е редът и порядъкът му, заедно всичко туй е свързано. Тогава се заражда онази аномалия - почнат да се раждат неблагородни хора, много престъпници. Писанието казва - когато се раждат престъпници, иде нещастието, когато се раждат добрите хора, иде щастието. Та ние сме призвани от невидимия свят всички да управлявате себе си. Казвате, какво може да стане от него, от вас. Много може да стане. Ама, ако едно време, когато повикаха пророк Данаила и кажеше: “Какво мога да направя”, когато повикаха пророк Исая, кажеше: “Какво мога да направя”, ако Иезекиил, ако пророците, ако апостолите откажеха и кажеха: “Какво ще ходим да проповядваме, то е безполезно”, каква култура може да имаме.

Бъдещият резултат зависи от целокупната деятелност на хората отпреди две хиляди години. Ако ти постъпиш така, както Бог иска, ти много може да направиш. Ти си направил нещо. Защото сегашният живот, твоят живот и бъдещето се определят от думите, които си казал, от мислите, които си проектирал. Сега може да нямат никакво значение, но за бъдеще тези мисли ще вземат общ ход в умовете на хората. Има думи, които поддържат мислите.

Та казва сега Христос: “Ако не станете като малките деца.” Именно децата са ония възвишени души, които са пратени от небето. Когато тези души в децата остареят, ангелът, който е слязъл, той се връща в небето. Всички деца са ангели до известна възраст. След това тези ангели, които са работили, те се връщат в небето и остават обикновените. Виждате, изгубвате онова благородното, хубавото, остава нещо грубо, с просташко, с животинско, няма го туй дете. Някой път този ангел до стари години остава. И у човека някой път

този ангел се заменя с плътския човек. Казва: “Да ядем и пием, туй ще ни остане. Именно да ядем и пием, друго няма да ни остане.”

Та сегашният живот има смисъл дотогава, докато този ангел е с тебе. Той ще уреди твоя личен живот и твоето семейство, той ще уреди и твоето обществено положение, той ще уреди и положението ти за бъдеще. Ти ще бъдеш член на онова велико царство, което сега съществува. Един ден на земята ще бъдеш забравен. Хиляди хора са забравени. Между онези разумните същества няма да бъдеш забравен. След като минеш от този свят в другия, ти ще бъдеш от тях приет. Някои казват: “Като умрем, всичко ще се свърши.” Така може да мислят обикновените хора. Ще каже някой - как си се домогнал до тия понятия за Бога - да имаш тия схващания? Чудна работа. Аз не съм се домогнал. Чудни сте, когато казвате как съм се домогнал. Домогване в света няма. В Бога има един вътрешен импулс за проявление. Всеки един човек може да бъде носител за онова великото, божественото. Ако в един живот, във втори, в трети - в него има едно усилие постоянно, но само непрекъснато усилие да проявява, той ще се събуди, ще се повдигне и като дойде туй божественото, то тече у него, и тогава ще се явят всичките дарби, ще се явят всичките възможности, когато божествената воля дойде. Всичките хора ще работят с тебе. Докато хората усещат, че ти работиш за себе си, никой не се интересува за тебе. Щом се убедят, че ние работим за другите, те ще ни помогнат. Когато Бог се научи, че ти работиш за себе си, и той ще те остави. Казва, нека си гледа работата. И тогава ние искаме от Бога той да оправи нашите работи. Той няма какво да оправя нашите работи. Ние трябва да работим, да се оправят Божиите работи. Като се оправят Божиите работи, щастието на народа и на личността ще бъде добре. Но когато на народа е зле, тогава и богати хора да сме, пак не е добре.

Тогава при новите условия, при които живеем, аз гледам другояче. По някой път имаме песимистичните си чувства, казваме: “Няма да постигна нищо.” Друг казва: “Няма да постигна нищо.”

Привидно е така в живота. И апостол Павел казва: “Нито наум е идвало на човека, нито на сърцето е идвало за онова, което Бог е приготвил за онези, които го обичат.” Следователно в човека седи една възможност на живота. Питам, в този живот какво може да постигнете. Даже да постигнете много, малко може да постигнете. Понеже у всички има желание за постижение. Каквото и да е благо, то ще се раздели. Вземете онази артистка, която излиза на сцената. Най-първо, с букета я посрещат. Дойде друга, която я засенчи, и тя със скръб и плач слиза от сцената. Едно време Кубелик го носеха със специален трен, след това напусна сцената, направи фабрика, тръгна по света, но никой не го погледна. Други имаше, които свирят. Значи на земята ние, като дойдем до щастието, го прекланяме като публика. Кубелик беше роден за музикант, не за търговец. Той трябваше с цигулката да ходи да свири по света, не да се занимава с търговия. Той си направил фабрика и си заложил цигулката за един милион. Не само Кубелик заложил своята цигулка. И ние сме заложили нашите сърца. Мнозина са заложили своите умове, мнозина са заложили своите души за известни блага. Те мязат на онзи разказ от Максим Горки. За да придобие той щастието... Може ли да го придобием? Никой досега не е сполучил да придобие своето щастие. Щастието в света седи в онази връзка, която човек може да свърже с живата природа, с разумната природа - туй колективното съзнание на онези възвишени същества. Като влезете между тях, само тогава ще почувствате какво нещо е възвишеното, хубавото - хубавото, не което с умовете са достигнали и със сърцата са достигнали. Като влезеш, няма да бъдеш неспокоен. Тогава цялата Вселена ще бъде училище, място за радост и веселие. Ученикът няма да търпи никакво разочарование. Сега на всяка стъпка ние търпим разочарование. Ако сега дойде един човек в България, който тръгнал по новото учение, ако е учител, него го е страх да не го уволнят. Ако го уволнят, питам, какво трябва да прави? Ще го прославят. Така е било в миналото, така

е и сега. За бъдеще туй ще изчезне. Питам тогава, трябва ли да отстъпим, когато идват изпитанията в живота. Не.

Сега другата страна. Ние не трябва да мислим, че чрез своите страдания ние ще прекараме в царството. Не е така. Трябва да имаме страдания в света, за да се смекчат коравите хора в света. Страданията в света са само една възможност в природата за лекуване. Нещата, които по никой друг начин не могат да се лекуват, се лекуват чрез страдания. Когато човек пострада, се явява нещо благородно. Туй, което не е разбирал, ще го разбере. Псалмопевецът казва: "Добре ми стана, че се наскърбих." Че минал през една опитност.

Сега искам да ви оставя мисълта, не да ви продавам билет като от някоя лотария, че ако вземете билет, ще спечелите нещо. В нашата лотария всичките билети печелят. Ако дадеш 100, ще вземеш толкова - всичките билети печелят. Когато в светската лотария не е така, само един печели, другите пият една студена вода. Та сега казвам, онези от вас, които са готови, обърнете внимание върху вашата мисъл. Защото, най-първо, не съдете себе си и не съдете другите в себе си. Разсъждавайте, но не се критикувайте, докато не разберете нещо. Гледайте, каквото и да ви кажат, да спазите едно спокойствие всякога, когато вашето сърце е засегнато. При най-големите несгоди вие да имате спокойствие. Аз считам идеално следното. В древността това е станало в една от школите. Богат човек, който е облечен с ланец, със златни часовници, пръстени, с ризата му, с дрехата му, с обущата, най-модно облечен. Друг един, който е облечен с най-скъсани дрехи, чистичък, но скъсан, разчорлена косата. Тръгнат двамата, приказват братски, разхождат се, да не обръщат внимание на своето облекло. Да не каже богатият: "Искаш ли да ти подаря един костюм." То е най-голямата обида. Този богатият да каже: "Аз бих желал да имам един костюм като твоя." И бедният да каже: "И аз бих желал да имам един костюм като твоя." Тогава той ще съблече своята дреха и ще я облече бедният и бедният ще съблече своята дреха и ще я облече богатият. Тогава пак излизат двамата да се разхождат. Богатият, така облечен,

да каже: “Бих желал да имам един костюм като твоя.” Че туй е разбиране на живота. Ако така не разбирате тази философия, животът не може да има разрешение никога. Това е законът на любовта. Онзи, който разбира нещата вътрешно, не го спъват, той вижда други неща, които обикновените хора не виждат.

Та казвам, да благодарим за онзи живот, който имаме. Туй, което сега имаме, да го ценим, да не мислим за бъдеще. Бъдещият живот ще зависи от сегашния живот. Сегашният живот ще се подобри. Ние се намираме сега в тия дрипели облечени, но един ден тия дрипели ще се сменят. Нашето естество няма да се измени, ние ще останем пак такива, каквито сме, но за бъдеще ние ще се облечем със съвсем други дрехи. Тогава можем да бъдем по-добри. Някой път може да считаме, че ако не е хубаво, ако е студено, хладно, ако е мълчаливо... При добрия човек ти като седиш, от него лъха нещо, излиза нещо приятно. При лошия човек като си, ти виждаш, че нищо не излиза. Доброто у човека е всякога добро. Затова Писанието казва: “Възлюбил си истината в човека.” Има нещо у човека, то е неговата душа, то е неговият дух, който Бог е възлюбил. Туй е във всеки един от вас. Той гради своето щастие. Пък за вашите вярвания, каквито и да са те, то е друг въпрос. Може да вярвате каквото искате, може да учите каквото искате, може да се обличате както искате, у нас не е въпрос за обличането. Не е въпрос какво ние вярваме. Едно верую е право за нас, ако божествената светлина, чрез която човешката мисъл се предава... Едно верую е право, ако чрез въздуха се предават човешките мисли. Едно верую е право, ако чрез водата човешките мисли се предават. Едно верую е право, ако чрез храната човешките мисли се предават. Вън от това аз нищо не виждам. Какво друго верую. Ако човек сега изчезне, къде ще го намерите. Ще кажете, че този човек е отишъл в другия свят. Но аз го виждам този човек, като една сянка минава той. Бутам го, навсякъде минава съвсем погълнат със своята мисъл. Да го претеглиш, един грам не тежи. Ходи той и усеща, че има една промяна. Какво е станало и как е станало, не знае. Има желание

да направи нещо. Някои идат при мене деликатно, иска да ме раздруса. Аз се чудя как едно време говорил правото, сега не може да го направи.

Та разправя един господин - умряла жена му, защо умира. Той се оженва за втора. Та първата, като гледа - той е ясновидец - всякога, когато ще дойде, първата я бие, налага я и се чуди как не може да є пукне главата. Отишла в онзи свят и още мисли, че е оженена. Казва: "Защо е дошла?" Кой ѝ позволил? И я налага. Вижда, че нищо не може да ѝ направи. Това са неща от "Хиляда и една нощ", само за забавление. Може да има такива неща, но от скептическо гледище хората казват - всеки, който би вярвал в това, е смахнат. Ако един човек, който минава за шашав, предсказва и всички неща стават, а друг, който не е смахнат, каквото предсказва, не става, кой е смахнат. Онова, което става в даден случай, то е реалното. Аз виждам шашавите работи и аз държа сметка. Всичко онова, което в моя живот съм мислил, е станало, е реално. Най-после, аз държа само ония неща, които стават. Всякога, каквото съм мислил и не става, казвам си - не вървя по Божия начин. Същият закон е за вас. Само това, което става във вашия живот, то е реалното. Дръжте се за него. То е божественото. Не за онези неща, които не стават, те никога няма да станат. Дръжте се за това, което става в живота, и него искайте мислено. Съединете всички ваши мисли, чувства и постъпки, то е реалното, то ще ви доведе близо до истината. Земният ви живот ще се реализира на земята. Щом се реализира земният ви живот, ще се реализира и духовният живот. Вие не мислете, че духовните хора трябва да бъдат прости. И Давид, и Данаил беше запознат с всичката мъдрост на времето на фараоните. Когато всичките тези знаменити хора, учени хора трябваше да изтълкуват този сън и беше дадена заповед да се избият, той казва: "Не трябва да се направи туй насилие, по-добре да се изтълкува сънят." И избави главите на тези учени хора.

Казвам, и днес нас ни трябва един Данаил да се яви и да освободи главите на учените хора на Вавилонската империя. Намери

се един учен човек Хермес в Египет, който спаси главите на египтяните учени. Намери се един учен човек, който в Израиля, който спаси главите на евреите. В съвременния европейски свят трябва да дойде един учен сега да спаси главите на учените европейци. Трябва да дойде. Това са хората на бъдещето. Тогава онзи вавилонски цар издаде заповед, че отсега нататък, който не се поклони на истинския Бог на Данаила, който може да раздава тази мъдрост, която разреши всичко, ще бъде хвърлен.

Та казвам, всички трябва да бъдете готови за новите времена, трябва да бъдете готови за работа сега. Вие сте заняти повече със себе си, мислите какво ще стане с вас в другия свят. Като идете, ще видите ще бъдете ли с Христа, ще има ли ядене и пиене и там. Това са хубави работи, но то не е важно. Можем ли ние да убедим съвременния свят да се отворят банките, касите да си отворят, да пожертват всичко. Може ли всичките - свещените, от каквото верую и да са, да напуснат своите стари възгледи и да дойдат в новото. Може ли всички съвременни управници, които мислят по този начин, да напуснат своите стари методи, своите стари възгледи и да възприемат новото за спасението на света. Може ли всички майки и бащи да възприемат новия начин. Може ли всички учители да възприемат новите начини. Това е светът на бъдещето. Ще имаме училища, ще имаме домове, ще се женят хората пак и за мъже ще отиват до скончанието на века. А след като се свърши векът, казано е - нито се женят, нито за мъж отиват, но ще бъдат равноапостоли. А то значи, ще се обединят, ще стане едно цяло. Туй ще бъде за бъдеще.

Засега днешната вест е да бъдете всички радостни, да бъдете весели, да бъдете смели, да бъдете всички работливи и да не се потривате.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Пета беседа, държана на 23 октомври 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета петнайсета глава от Първото послание към коринтяните. Тази глава е мъчна за разбиране. Става спор за възкресението, смесва се възкресението с човешката свобода. За да възкръсне човек, той трябва да е свободен. Понеже сега той не е свободен, затова той умира. Всичките хора умират по единствената причина, че не са свободни. Дотогава, докато човек умира, той не е свободен. (Учителят прочете първия и втория стих.) Повярване значи разбиране. (Прочете трети и четвърти стих.) Думата умря разбира посаждане. Туй, което е посадено - и умира. Хора, които се посаждат, те умират, но се посаждат, за да дадат живот на другите. (Учителят прочете главата.) Ако в света не може да се даде никаква свобода, тогава каквото и учение да се проявява, е празно; какъвто и да е живот е временен. Пък ако има известна свобода, каквато и да е, ако има основа в живата природа, каквото и да е учение, в каквато и да е степен, то се базира на нещо. Защо ще страда човек, когато няма свобода. Щом няма никаква свобода, нека яде и пие, да си поживее, тогава страданията са безсмислени. Под думата кръщение не се разбира обикновено кръщение.

“В начало бе Словото”

Въпросът се свежда към възкресението на човека. Възкресението на човека е истинският живот, към който човек се стреми. Може би мнозина се интересуват да ви се говори върху разни други въпроси. Може да ви интересува социалният въпрос, общественият, моралният,

духовният и т.н. Всички тия въпроси може да намерите разгадани. Има писано, говорено върху тях. Те не съставят тема на моите разсъждения. За мене главен е животът. Животът разрешава всичко. Те са последствия на живота. Аз вземам живота не като механическо движение. Защото движението е като едно последствие в живота. Сега върху този въпрос няма да се спирам. Има разни научни теории. Всяка една научна теория е отчасти вярна. Отчасти са верни, понеже всичките теории не са създадени. Ако живеем във времето на Аристотел, теорията за създаването на света, за светлината тия философи Аристотел, Платон и други учени мъже в тяхното време разсъждаваха според своите разбирания, според степента на съзнанието на тяхното общество. Сегашните учени хора обясняват п`о другояче. Има по-голяма светлина. Туй, което сега е обект на учените хора, Аристотел и Платон не подозираха, в туй отношение те са деца. Нашите деца сега са по-учени от Платона и Аристотела, но в друго отношение Аристотел и Платон са по-учени.

Ние мислим, че сме свободни. Но, казвам, трябва да имаме ясна представа, свободни ли сме. Ние мислим, че сме свободни, но всъщност не сме. Ние сме зависими от храната, която ядем; ние сме зависими от водата, която пием; ние сме зависими от въздуха, който дишаме; ние сме зависими от светлината, която възприемаме. Ние сме зависими от всяка мисъл, ние сме зависими от всяко чувство, от всяка постъпка, а при това говорим за свобода. Свобода извън хляба, извън водата, извън въздуха, извън светлината, извън мисълта, извън чувствата и извън постъпките как ще я разберем? Ако съществува една свобода, как ще я разберем извън тия неща? Тъй както сега сте поставени, относително сме свободни, понеже пресиляме закона на свободата. Някой път казваме, искаме да направим това, онова и виждаме, че не може да го направим. Един философ хиляди неща иска да ги обясни. Пише трактати. Иска да обясни всичките тайни на природата. След като разгадал известни тайни, други се явяват на тяхно място. След него се явяват втори, трети, четвърти, пети. Тия

учени хора аз ги намирам като някои, които копаят кладенци. Един изкопал на 10 метра, на 5, друг - на 15, друг - на 20, на 50, на 100, на 1000, 1500, 2000. Сега със сонди достигнали 700-800 хиляди метра дълбочина. Рудници има, които са на километри надолу. И още по-надолу може да се отиде и колко по-дълбоко ще иде човек, не се знае, т.е. той не може да иде от огнения пояс. Значи има един огнен пояс. Като наближи огнения пояс, ще престане всичкото копане. Има един огнен пояс, който ще ограничи всяко копане. Земята, види се, като умна, турила един огнен пояс, да се пази от обирачите. Тя е скрила, тъй предполагам, някои грамадни богатства и вследствие на това е турила огнения пояс, че никой да не може да проникне.

Сега това е хипотеза, трябва да се докаже с ред формули, че е така. Може да го докажа, пък може и никак да не го доказвам. Аз мисля, че може да го докажа, пък мога и да не го докажа, мога да мисля, че е доказано. Някой учен мисли, че е доказал, а друг мисли, че не е доказано. Но както и да е, всеки учен човек все е доказал нещо. Нещата в света все са верни. И най-голямата лъжа има известна доза истина. Никой не може да каже една същинска лъжа. Аз бих дал 1000 лева, ако някой може да ми каже една същинска лъжа - без истина, чиста лъжа. Не е малко 1000 лева. В тези оскъдни времена все ще има известна истина. Възможно е, понеже не съм вещ в тази област. Аз считам от свое заключение - възможно е някой да ни каже същинска лъжа. И туй е възможно. Но идваме - животът е същността. Онова, което занимава нашето съзнание, онова, което занимава нашия ум, нашето сърце, нашата душа или нашия дух, то е животът във всички свои разни форми. Ние го туряме като добродетел, като любов. Ние го туряме за благото на народа, кръщаваме този живот с разни имена. Но туй, което ние мислим за Бога... По някой път мислим за Бога, понеже са говорили хората и ние вярваме, понякой път ние вярваме, че има Господ, понеже учените хора са говорили. Други учени хора са говорили, че няма Господ. Има и няма. Аз казвам тъй, онези, които живеят, имат Господ, а онези, които умират, нямат Господ. Онези,

които забогатяват, имат Господ, а онези, които осиромашават, нямат Господ. Онези, които изгубват силата си, нямат Господ, а онези, които имат сила, имат Господ. Онези, които изгубват ума, нямат Господ, онези, които имат ум, има Господ за тях. Не е сега за механическо вярване отвън. Трябва да вярва човек в себе си, право е. Вярва някой в някаква сила. Вярва някой в Господа, ще преодолеем идеята, ще превъзмогнем. Даже хора невежи казват: "Ще сполучим след 100 години." Отгде знаят? Туй не е вяра, но вярване. Вярват в карти, вярват във врачуване, вярват в това, в онова. Вярват, че ще сполучат, но не вярват в Бога - какво той е казал. На какво основание?

Това са новите пророци. Новите пророци, като не вярват в никакво гадание, вярват в своето гадание. Аз ги наричам нови гадатели. Те казват: "Туй, което аз зная, то е вярно. Онова, което аз зная, е най-важно. Аз зная и вярвам, че ще успея." Тази вяра е потребна, тя е естествена у човека. Той не трябва да се лишава от нея. Пророците, които са предсказали нещо от миналото, те са вярвали. В себе си те не са вярвали в другите пророци. В техните времена имало лъжливи пророци. Ако сега не вярват в съвременните гадатели, считат ги за лъжливи пророци. Например някой гледа на боб. Взема боба, прекръстоса го и казва - такова и такова ще ти се случи. Мене ми разправяха един анекдот. След като му врачувала една врачка, той казва: "Я да ти поврачувам. Ти, като излезеш отвън, ще се подхлъзнеш, ще паднеш и ще си навехнеш крака." Тя ме погледна и казва: "Откъде го знаеш?" Казвам: "Ще опиташ и ще видиш." Излиза, действително се подхлъзва и пада и си навяхва крака. Иде да ме пита откъде го знаеш. Той ѝ казва: "Това е моя тайна." Аз го наричам - туй е съвпадение на нещата. Тя мисли, че той знае нещо. Той казва: "Аз нищо не зная, нито гадая. Дойде ми една мисъл, аз не го зная, но стана. Втори път, като кажа, не зная дали ще стане и затова аз мълча. Втори път не съм предсказал."

Казвам, този импулс, който живата природа е вложила, има нещо, което ние трябва да вярваме. Не е до външната страна, не е до

формата, която хората са създали, но до същината, която съществува в света. Същина, аз наричам, има там, дето има растене и разширение. Там, дето има растеж, дето има разширение на човешката мисъл, облагородяване на човешките чувства, има продължаване и подобряване на човешкия живот, аз наричам, това е същина. Там, дето сиромашията изчезва и хората стават богати, богатството вече се употребява за всичките хора. И тогава всичките хора очакват едно подобрение. Хората добиват едно положение - такова, както сега се случва. В Америка преди години имало богати хора, които искали постоянно да изнудват работниците. Идва на този фабрикант една идея, правили са много опити. Работили 1000-2000 работници. Той ги вика и казва: "Братя, имам един капитал от толкоз милиона, сега виждам - вие искате заплата, ще работите при тези условия. Тъй както вие искате да живеете, в пет-шест години ние ще фалираме. Тогава ще идете при друг фабрикант. Аз ви давам всичко на ваше разположение, започнете работа според печалбите. Тогава съгласни ли сте заплатите да се увеличат според приходите, които имаме." "Съгласни сме." Започват хората работата и успяват добре. Този има една нова идея, която прониква в ума на този човек, прониква и в другите работници.

Казвам, тия идеи ще проникват в умовете на другите хора. Ако има приложение в мене, ще има приложение и в общия живот. Целият живот се дължи на такива малки опити. Ако вие проследите психологическия произход на думата, вие ще видите как се е устроил от този опит. Най-първо, домът създаде майката, бащата. Те са създали държавата. Държавата е зародиш. Докато са дошли до семейството, хората са минали през ред изпити. Докато са дошли до това състояние, хиляди години се събирали, туряли един ред и порядък и според придобитата тяхна опитност постоянно се нагласяват. Колкото са по-умни, по-добри, толкоз държавата е по-добре наредена. Колкото са по-слабо културни или по-малко светлина имат, толкоз и законите съответстват на техните познания.

Та казвам, важно е за вас, за нас не външното подобрение на света. Доколкото аз виждам в своите изследвания, външните отношения на света са хармонични. Привидно има известна дисхармония в света, която се дължи на човешката дисхармония. Човек е внесъл едно малко объркване на природата. Туй объркване го считат, че природата има нещо анормално. В природата няма абсолютно никаква анормалност. В моите изследвания анормалността намирам в органическия свят. Дето съм намерил - в растения, в животни, в птици, в човека, има известна анормалност. На какво се дължи? Има ред причини. Дължи се някой път на храната, която човек употребява. Дължи се някой път на въздуха, който диша. Дължи се някой път на водата, която употребява, дължи се някой път на светлината, която възприема човек. А отчасти тия неща се дължат на хиляди други причини. Тя е изключителна, но онзи, който иска да разбере тази анормалност, той трябва да се заеме да чете от природата. Защото от пространството учените хора намират следното.

Учените хора правили наблюдения, че там, дето почвата е глинеста, отдолу има по-голямо задебеляване на реката, отколкото, когато почвата е песъчлива. Той обяснява, че космическите лъчи, които идват през нея, задържат отровните космически лъчи и те стават причина да се развива рак. Като вземете тази аналогия, тя е вярна. Ако в един дом има глинеста почва, ако жената е глинеста, тя ще запира космическите лъчи. Тогава или тя, или мъжът ще заболеят от рак. Това са ред заключения. Следователно учените хора искат да намерят едно средство на набирането на тази космическа енергия и да я отправят нанякъде. Тя се събира, както се зараждат някъде отровните микроби. Има известни малки, микроскопически същества, които образуват маларичната треска. Те съществуват най-често в тропическите места. Но да оставим този въпрос настрана.

Има ред мисли у нас, които зараждат една проказа. Ракът или проказата се дължат, най-първо, на дисхармоничното състояние на

човешката мисъл, на човешките чувства и на човешките постъпки. Когато човек дойде в едно крайно противоречие със себе си, в едно крайно противоречие с окръжаващата среда, в която се намира, непременно този човек или умствено ще се побърка, или нервността ще го хване, или рак, или някаква органическа болест ще дойде. Че туй е вярно, ние виждаме в живота - раждането на една проказа в рая. Когато влезе в дисхармония с великата причина, наруши един от великите закони в света, първият човек внесе в света лъжата и кражбата. В небето имаше едно дърво, посадено от боговете. Има една легенда, в която се казва, че имало едно дърво, посадено от боговете, дето никой човек нямал право да яде от него дърво. То се наричало дърво на познанието на доброто и злото. Само боговете имали право да ядат от това дърво. Понеже Бог може би от любов към него - човека в рая, Бог му позволил да яде от всички дървета, а само от това дърво да не яде. Казва му: “Няма да ядеш, защото, ако ядеш, ще влезеш в стълкновение с тях и ще умреш.” Човекът му казал: “Аз няма да бутам.” Но Адам изпратил жена си да отиде и да вземе. Казал ѝ: “Ще минеш оттам и когато няма никой, ще вземеш и ще донесеш. И аз ще ям.” И понеже тя имаше известен ум, тя можеше туй да го направи. Онзи, който пазеше това дърво, черният адепт беше той. Казват, че змията дошла отвън. Самото дърво си имаше свой пазач. Жената, като дойде до него, и казва: “Не може ли да ни дадеш от този плод?” Тя го измами малко, око му хвърли. Той помисли, погледна дървото и казва: “Не може, мене ще ме изгонят от рая.” Казва: “Не бой се.” Излъга го. Но и той я излъга, и тя го излъга. Тя казва: “Ще ми дадеш един плод. Моят мъж обича науката, иска ми се да разгледаме плода и ще го върнем.” Той повярва. Обаче тя като го взе, изядоха го с мъжа си. И след туй изгубиха рая. Понеже той отиде да се оплаче на Господа и каза: “Излъга ме, уж за наука го взема, интересува се научно, че ще го гледат само и ще го върне.” Тогава Господ отиде в рая - да разгледа в рая какъв е този въпрос. Тогава и двамата се скрили.

От туй ядене става преврат в тях и не могли да се познаят. Дотогава били смели и решителни. И като яли от това дърво, станали страхливи като зайци. Като чули гласа на Господа, всички се скрили под шубраките и казват оттам на Господа: "Чухме гласа ти, но сме голи." "Кой ви каза, че сте оголели, за да се страхувате? Да не би да сте яли от забраненото дърво?" И започнаха тогава Господа да лъжат. Най-първо, се ухитри Адам, казва: "Господи, нали знаеш, тази жена, която ми даде, тя ме излъга." Като хванал жената, тя пак лъже. Казва: "Онази змия ме излъга." Не я излъгала змията, но тя излъга змията. Понеже и двамата излъгаха и понеже лъжата не се прощава в невидимия свят, Господ казва: "Хайде навън. Понеже ти лъжеш, послуша жена си и жена ти лъже, хайде извън рая. Тук такива ученици не искам." Отиват при змията на земята, понеже те не устояха на думата да пазят туй дърво на боговете. "Ще носиш голямото проклятие и ти навън." И тогава змията и човекът излязоха навън. Дотогава и дяволът беше в рая. Той беше пазач на това дърво. Оттам насетне и жена му, и Адам, и дяволът, всички излязоха. Доколко е вярно, не гарантирам. Ако за това бесят хората, аз ще се откажа. Не искам да ви кажа, че съм готов да умра за това. Ще дойдат онези капацитети, умни хора, които ще тълкуват колкото искат. Има нещо вътре, казвам, аз вземам основата. Има нещо в храната, тази ябълка съдържаше нещо, което измени естеството на човека, и човек оттам насетне се промени, и хората, които се родиха оттам насетне, отпечатък имат. И децата, които се родиха от тях, единият се роди престъпник и уби брата си и туй са днешните времена. И евреите се увеличават. Ние казваме, че дяволът е причината.

Казвам, змията беше, която пазеше дървото. Ние искаме да изчистим ръцете и казваме, че дяволът е причината. Но дяволът никога не може да наложи нещо на човека, без той да иска. Дяволът е като търговеца. Той може само да го предложи. Според мене аз намирам, че дяволът няма нито рога, нито копита, нито пък е черен. Всеки човек, който защитава своето право в света, той е на страната

на дявола - своето право или правото на другите като защитаваш. Ти трябва да защитаваш правото, трябва да живееш един порядъчен живот. Щом дойдеш да защитаваш живота отвън, неговата форма, ти си вече на един крив път. Онзи интензивен огън от 35 милиона градуса няма какво да се защитава. Самата топлина, която е вътре в него, тя се защитава, той няма какво да носи сабя, топове, оръжия. В него са те. Ние, сегашните хора, защитаваме своето право. Казваме, аз съм обиден. В какво? Идете кажете някому една нецензурна дума, веднага ще ви тегли под съд. Нямате право да обиждате никого. Отлична идея. Но казвам, ако ние нямаме право да обиждаме в света никого, какво право имаме да обиждаме природата. Не е ли по-голямо престъпление. Следователно, като нарушим целия ред на нещата, за пример хората отварят война и казват - хората, които отварят война, нарушават реда на природата. Например сегашните народи ще опитат един закон. Вече учените хора го поддържат. Ако се роди една война, както войната в 1914 година, такава война ще бъде по-силна. Тези експлозивни вещества, които ще станат, ще раздрусат тогава света, и тогава ще стане такава катастрофа, земетресение, каквото хората не са видели. Дали е вярно това, хората ще го опитат. Всичките наши фабрики, с които искаме да направим целия свят като една инсталация, има една опасна страна. Всичките железници трябва да вървят по един естествен път на природата и в хармония със законите на природата. Не е тъй. Един трен, когато ще пътува известно време, когато треновете трябва да пътуват, треновете не да се пращат всяка минута. Такава безразборност в природата няма. Всичките почти движения, които хората употребяват, са в разрез с хармоничните движения на природата.

Следователно ние започваме да чувстваме лошата страна на съвременната култура, която има цел да повдигне съвременното човечество, но формата, в която е облечена, тази форма създава злото. За пример, ако вие облечете един човек с два кожуха лятно време, че не може да диша, и казвате - това е, за да запази своята топлина. Но

вие ще му предадете по-голяма топлина, отколкото трябва. Той ще се спари. Онези хора, които живеят в тропическите страни, носят много тънки дрехи - да се запазят, да има дишане, да става изпотяване, да се намали чрез порите потенето, топлината. Да не се принесе някакво зло. В тропическите места тия народи, те са останали от старата култура, която не е спазвала правилата. Черната раса е остатък на една раса, която не е спазвала законите на природата. Жълтата раса е останала от една раса, когато някога е била в цветущо състояние. И бялата раса, която е в цветущо състояние сега, и тя, ако не пазим нейния ред, и тя ще завземе такова място, както и жълтата, и черната, и червената, след нея ще дойде друга раса, както жълтата се е сменила с бялата. Така и на бялата раса ще дойде друг на мястото.

В природата съществува един разумен закон, който сменя формата, освобождава съзнанието на хората или умовете на хората от вътрешно робство. Представете си сега онзи антагонизъм, който съществува между богатите и сиромасите. Представете си онзи антагонизъм, който съществува между мъже и жени, онзи антагонизъм, който съществува днес между господари и слуги, между управляващи и управлявани. Как ще се справим с тия противоречия? Най-после имаме ред други противоречия, които се явяват вътре в самите нас. Разумно как ще се справим с тия противоречия? Например минаваш за един благороден човек, за един почтен човек. Оставил си някой човек торбата с придобитото богатство и той те пита: “Някаква торба не си ли виждал?” Ти скриеш торбата, и казваш: “Не съм виждал.” Питам, кое те заставя да бъдеш неверен на себе си, какво ще ти допринесе тази торба.

Тогава ще ви приведа един пример за онзи американски евангелист. Един човек - много усърден, връща се една вечер от съживително събрание. Хората се събрали, той бил беден човек, минава покрай един беден банкер, който, като броил парите си, оставил една торба на прозореца. Той, като вижда торбата, казва: “Господ оставил тази торба за мене.” Задига торбата и казва: “Господ

я оставил за мене.” Задига торбата, радва се. Казва: “Господ ми даде, що ми трябва този банкер.” Седнал да се моли. Рече да се моли, торбата остава между него и Бога. Туй хубавото чувство, хубавите мисли, които имал, изгубил. Молил се на другия ден, пак същото. И след седмица отива при банкера и казва: “Ще ме извиниш - взех тази торба. Не бих ти я върнал, но едно нещо ме застави да ти я върна. Изгубих си вярата, не мога да се моля. Твоята торба ми развали връзката между мене и Бога. Ако не беше ме развалила, тя при мене щеше да седи. Но благодарение че ми развали връзката, вземи твоята торба. Грижи се ти, аз не искам да се грижа.”

Много хора днес минават за бедняци, някаква торба има там, задигнат я. Мене ми е чудно, ако синът се отрече от баща си, туй здравословно състояние ли е. Да се отречеш от един идеал, от едно божество, което не съществува, разбирам, но да се отречеш от едно същество, което тебе те е родило, което ти е дало всичко, което се грижи за всичките векове за тебе, от него да се отречеш, аз това не мога да си представя. Казвате: “Това съм аз. Всичко това съм аз.” Ако ние сме тия същества, които можем да оправим света, защо не сме оправили света досега? Вие казвате - еди-кой си министър ще оправи. Никой не може да оправи света. И царе имало, и велики царе, никой не може да оправи. Проповедници, учители идваха, светът седи и не е оправен. Значи в света не е дошъл онзи, който може да оправи света. Значи ще дойде един, който може да оправи света. Този, който ще дойде, той ще мяза на слънцето и ще каже - как, много лесна работа е. Като слънцето ще бъде. Вие можете да палите огниво, свещ, нищо няма да допринесе. Вие ще бъдете в зависимост. Тази светлина ще проявяват, и огън ще проявяват. Тъй щото богатите могат да живеят като сиромаси, пък какво ще бъде положението на сиромасите, не може да си представите. Но когато дойде слънцето, как всичко в живота отоплява, как всичко в живота разраства. Туй слънце казва: “Вземете, яжте.” Туй, разумното слънце ще оправи сега света. Туй слънце казва: “Яжте, всичко яжте, идущата пак посейте, пак ще ви

дам, още повече.” Ние, умните, каквото даде слънцето, туряме го в хамбара и казваме: “Идущата година я даде, я не.” И ние трупаме, трупаме, разваляме реда. Тогава мязаме на онзи англичанин в Лондон, един от най-големите проповедници на миналия век Спържен. В една от най-видните църкви проповядвал. Явяват се при него богатите хора и му казват: “Да се помолим на Господа, еди-каква си сума да ми даде.” Той казва: “Братя, да не изкушаваме Господа. Ние всички сме богати. Аз, ето, давам толкоз. Ти, братко, си богат, ти колко можеш да дадеш? Всичките тука сме богати, ето, да изпълним Волята Божия.” Всички дават и събират определената сума. След като дават, молят се, благодарят на Бога, че изпълнил Волята Божия.

Сега се молите всеки да даде. След като дадете, след като направите едно добро, тогава се молете. Туй поддържа новото учение в света. Когато ти умираш, молиш се на Господа, на смъртта се молиш, молиш се за живот: “Господи, ако ми продължиш живота, аз ще живея както искаш.” Аз съм слушал всичките болни хора. Аз слушах веднъж един умиращ, викнаха ме да го посетя. Жена му казва: “Отива си.” Аз го слушам, той се моли усърдно. Казва ми той - няма да си замине още, не бой се. Дотогава, докато човек върши Волята Божия в света, Господ ще го държи. А пък щом свърши работата, Господ ще го вземе. На земята дали сме, или в другия свят, ние не трябва да правим въпрос. Умрял наричам този, който, като умре, не отива в другия свят. Ако един умре, ще отиде в другия свят, той не е умрял.

Сега думата възкресение. Аз не искам да внасям едно смущение. Вие трябва да се радвате, да имате един нов начин за разглеждане на нещата. Вие трябва да бъдете като малките деца всякога, и след хиляди години трябва да имате разположението на едно дете. Както детето, като иде в училище и се върне вкъщи, се радва на знанието, което придобива, разправя на майка си какво е научило. Ние вечно ще имаме нужда да се приложи нещо добро, ще растем в знание, мъдрост ще придобиваме. Казвате: “Аз това го зная.” Хубаво, много

работи ние знаем, но много работи ние не знаем. Ние не знаем идущата година дали тук ще бъдем всички. Може ли някой да ни предскаже, че това събрание, всички не можете да бъдете в този салон. По никой начин. То е невъзможно. Някои може да бъдат. Най-малко 3-4-5 души, които ще отсъстват. Някой може да замине за Америка или в някоя друга държава. Някой може да замине на Луната, на Слънцето. Някой може да замине за другия свят.

Сега, щом се говори за оня свят, всички ги е страх. Всички говорят за оня свят, но ги е страх. Най-хубавото нещо е човек да иде на разходка из оня свят. Но никога на оня свят не се позволява да отидеш с празен джоб. Трябва да ти е пълен джобът, да имаш достатъчно средства. Ако отидеш там без средства, лошо. В оня свят да отидеш без средства, е по-лошо, отколкото да отидеш във Франция без средства. Те са отвлечени работи. Аз разбирам идеята. Разбирането на нещата може да стане дотолкоз, доколкото на мене са ясни нещата. Защо аз трябва да ви казвам, че има оня свят? Да направя едно разсъждение. Ако аз бих намерил на Витоша едно голямо богатство, представете си, една златна мина с милиарди злато складирано, мислите ли, че аз бих дошъл да ви говоря за това богатство. Щях да мълча. Ще държа ръцете си в джоба и казвам, думата ми на две не става. Казвам, колко искате. Толкоз. Утре може да дойдете. Най-после ще питат откъде е туй богатство. Ако ви кажа къде е мястото, вие ще го намерите, аз вече не бих влязъл. На мене не бихте оставили да вляза. Аз ще бъда последният, който ще влезе. Като ви говоря за оня свят, не мислете, че ви се говори много ясно. Никой проповедник не е говорил за оня свят. Той нищо не е казал. Аз казвам: “Господине, аз вярвам във вас. Вие сте един благороден човек. Вие сте това - онова.” Казва: “Даваш ли ми ключа на твоята каса?” “Ще си помисля.” Аз зная колко вяра имам. Той може да ви задоволи. И аз може да ви задоволя. Казвам ви, вие сте благороден. Но като дойде до ключа, до онова богатство, аз не давам ключа. Аз от други съображения правя това.

Един американски говедар получил едно наследство от 5 милиона долара. Това са 25 милиона златни лева. Като получил това богатство, напуска говедарлъка. Ходил из Америка, стига в Сан Франциско. Давал угощение - с дни бедняците да ядат и да пият. След шест месеца похарчил всичко и се връща пак говедар. Казвам, ако аз бих ви дал това богатство, то щеше да се случи същото в София. Щеше да има гуляй и пиене, веселие. Но всичко вече е свършено. Хубави работи са те, но нищо добро няма да допринесат. След като се свършат парите, аз ще ида да бъда говедар и вие ще идете пак на работа. Не се разрешава въпросът. Друго нещо се изисква в света. Има едно място, на което аз съм много щедър, да ви кажа. Складирано е едно голямо богатство. Ще идете - бих ви дал препоръчително писмо, да идете дотам. Не е лошо някой път да отидете. Няма някой от вас, който да не е хлопал на тази врата. Всички хора от памтивека все са хлопали. И доста време са хлопали на банкерската врата. Някой дава нещо, а някой казва - само ще ви приема, но няма нито едно живо същество, което да не е хлопало на тази банкерска врата. Който знае езика, той си има специфичен език, казва: "Заповядайте, господине, какво обичате, аз съм на ваше разположение." Който не знае езика, казва: "Ще видя." Всички онези, които сте ходили до този банкер, ще мязате на... Един анекдот има, той е следният.

Един богат американец, който никога не е правил добро, един ден тръгва, и една вдовица отподире му казва: "Господине, моля ви се, помогнете ми." "Остави ме, че бързам." Но тя го моли да ѝ даде нещо. Най-после бърка в джоба си и ѝ дава един долар. Казва: "Махни се оттука. Ще загубя работата си." Това било единственото добро, което направил. Умира този богаташ американец и иска да отиде в рая. Казва: "Направих една църква." Апостол Петър казва: "Църквата не минава. Нещо по-съществено." "Направих едно училище в еди-кой си щат." "И училището не минава." И разправя той какви добрини е правил. Но тия работи не минават горе. Казал му: "Някое добро да си направил, помисли си." Той казва: "Направих едно малко добро,

съвсем малко, което помня, на една вдовица. Когато бях на земята, тя ме хванала и не мога да се отърва, извадих един долар, че ѝ дадох." "Виж, казва, за това може да се помисли. Върху туй добро може да се спрем, но не зная как да го разреша. Ще ида при Господа. Той ще ми каже." Отива при Господа и той разправя своята история. Казал на Господа, че е дал един долар и Господ казва на Свети Петър: "Дай му два долара да си върви на земята."

Ние правим доброто. Всички тия работи са хубави, но в края на краищата ще имаме двата долара. И с всичките наши усилия в края на краищата ние не можем да постигнем онова, което желаем. Аз наричам този свят свят на пълно разочарование. Разочароваш се като стар, насърчаваш се като млад. Разочароваш се като млад, насърчаваш се като млад. Разочароваш се като задомен, насърчаваш се като задомен. Разочароваш се като служещ някъде, насърчаваш се като служещ. Най-после насърчаваш се като стар и разочароваш се като стар. И там какво е казала онази поговорка? Когато човек се ражда, той се ражда със стиснати юмруци. А когато умира, е с отворени ръце. Аз не съм виждал как се раждат децата. Всичките деца се раждат със стиснати ръце. А всички умрели хора отпускат ръцете си. Като се раждат, всички деца в този свят, казват - всичко е мое, ще спечеля, а като умират, казват - не е тъй, както мислят.

Сега имаме идея, хубави са тези идеи, може да се придобие, не че не може. Нашите стремежи в основата си са верни. Стремежът за богатство, за знание, стремежът за правда, всички тия неща, каквито и да са, те са хубави, но пътищата, методите, по които ние вървим, не са прави тия пътища, вследствие това ние нямаме едно постижение, а частични постижения имаме. Следователно новото, което иде в света, трябва да даде нови присадки, които трябва да се присадят на старото. Онзи нов зародиш, който се намира в почвата, може да изкара. Набралата се енергия може да се трансформира и да се образува нещо хубаво за бъдеще. Отде ще дойдат добрите хора? Те ще дойдат. Онази мома трябва четири поколения да живее един чист и възвишен живот.

Бащата, майката, дъщерята и нейната дъщеря - четири поколения, трябва да живеят чист живот, за да може да родят един гений, един човек, който може да роди туй нормално състояние, където да няма никакви атавистически склонности, да не злоупотреби. Неговото тяло трябва да бъде пречистено, и тогава той ще живее за благото на ближните си в света.

Та казвам, в бъдещата държава или бъдещото човечество трябва да се създадат тия условия именно, трябва да дойдат тия учители, велики учители трябва да дойдат в света, да се научат хората как да жертват. Не един човек, на който краката са строшени, че да го учим да живее добре. Най-първо, трябва да научим един човек да бъде здрав, да му кажем да бъде не богат, а да знае как да употреби богатството, да знае как да употреби учението. Не да бъде учен. Не да бъде добър, но да знае как да употреби своята доброта. Не да бъде силен, но да знае как да употреби силата си. Във всяка област на живота да постигнем това, което желаем, но всичко да употребим тъй, да се ползват всички от тия блага. Това е новото в света. С тази идея човек трябва да ходи и с тази идея да замине оттука. Сега казваме, да живеем временно на земята. Временното разбиране на земята не носи щастие. Когато някой каже "ще видим", няма какво да видим. Не ще видим, нещата трябва да бъдат точно определени. В природата процесите са точно определени. Слънцето изгрява точно навреме, то не закъснява нито с минута. Годишните времена навреме идват. Увеличаването на деня навреме става. Плодородието и всичките блага, с които природата работи, идват навреме. Само ние навреме не отиваме. Навреме не работим. Навреме не лягаме. Навреме не се учим. Навреме не се молим. Навреме не правим добро. Навсякъде страдаме, че нещата не ги правим както трябва, а ги правим, когато не трябва. Та закъснението аз считам единственото, което може да освободи хората, което ще им даде онази свобода. Сега не човек да се отрече от обикновения живот. Но той трябва да приложи. Аз считам новото следното. След като си съградил своята къща от тухли,

камъни, вар, гвоздеи, след като си направил къщата, донесъл си дърва, направил си красиво огнище, турил си дърва, трябва ти една кибритена клечка. Имаш светилници, свещи, трябва ти само кибритена клечка - да цъкнеш, да запалиш огъня. Огънят осмисля нещата. Къща без огън, тя не е къща. Домът трябва да има огън. Питам тогава, ако нямаш огън в сърцето си, ако нямаше огън в сърцето на стопанката, ако нямаше огън в сърцето на стопанката, на този домакин, къщата би ли просъществувала. Огън е потребен в сърцето, стопляне в къщата е потребно, светлина е потребна. Следователно последното нещо, което трябва на къщата, то е кибритената клечка, понеже всичко е готово.

Нас сега ни трябва само една кибритена клечка. Светът ще се оправи само с една кибритена клечка, но да се драсне навреме. Тази кибритена клечка не може да драснете два пъти. Ако драснете два пъти, отиде. Веднъж като драснеш, клечката ще се запали. Клечка, която трябва два пъти да я цъкаш, туря я настрана. Онази клечка произвежда магическо влияние. Когато бутнеш веднъж, да се запали, това е клечка. Когато се говори, че някой трябва да бъде милостив, благороден човек, още от първата ми дума да се запали - това е говор. Той е правил опит, говоря ли истината. Аз ще говоря, а той разбира ли истината? Аз съм говорил истината, той ще придобие хиляди пъти повече, отколкото е дал. Аз ако кажа истината, аз ще придобия толкоз пъти повече, отколкото аз съм направил. И онзи, който слуша, и онзи, който говори, и двамата трябва да придобием. Ако вие от една моя беседа нищо не може да придобиете и ако аз от една моя беседа нищо не мога да придобия, то е напразно, за мене животът няма смисъл. Ако вие не излезете с една нова идея, с един нов импулс, ако във вашия ум не проникне по-голяма светлина, в сърцето - по-голяма топлина и ако не станете по-решителни, по-съобразителни, по-добри, аз считам, че това е на място. Ако в моята душа се зароди идеята да дам втори път нещо повече, тогава ние вървим по нормален път. Както посаждането на плодните дървета. Има една обмяна между

мисълта на господаря и дърветата. След като постъпи правилно, заради грижите за дървото дървото казва: "Господарю, ти ми направи голяма услуга, може да вземеш моите плодове и да разполагаш с тях както обичаш."

Казвам, това е, когато хората възкръснат, омразата ще си дигне чергите. Колкото черги имаш, ще ги дигне. Когато човек възкръсне, неверието ще си дигне партушините. Когато човек възкръсне, злото ще иде на хаджилък. Когато човек възкръсне, военните ще отидат да пируват, няма да воюват, ще идат да ядат и пият, да се веселят. В правата мисъл турям - да пируват хората. Има в света за какво да воюваме. Да бъдат хората носители, да воюват за доброто в света, да воюват за любовта в света, да воюват за знанието в света, да воюват за свободата в света, да воюват за всичките блага. Туй трябва да бъде един импулс навсякъде. Най-първо, трябва да започнем от най-високите върхове. Считайте, както планинският връх, когато започнат да се стопяват снеговете, изпраща водата към долините. Аз считам учените хора, богатите хора високи върхове и оттам те трябва да започнат да се топят. Каквото има в тях, да слиза към долината, да даде плод, че един ден между високите върхове и долината има известно съотношение. Нищо не се губи в природата. Водата излиза нагоре, качва се на планините, и пак трябва да слезе в долините. Един оборот прави водата в света.

Казвам, последното нещо, което трябва да знаете в света, то е: трябва да възкръснете, да живеете като свободен гражданин на тази земя. Тогава да разберете, да направите сравнение какво нещо е свободният човек. Някой мисли, че никаква грижа като няма, какъв ще бъде животът. Чудни са. Значи, ако влезете в болницата, идват лекарите със своите губерки, направят ви инжекции, после правят с бинтове превръзки, пък носят ви на тарга от едно място на друго, пък вивисекции, операции и след това мислите, че това е животът. Не. Аз знам, че външният живот, най-красивият живот е много красив. Няма нужда от инжекции. Сега казвате - да турим една инжекция. Най-

хубавата инжекция, то е яденето. Щом искаш инжекция, то е яденето. Това е първата инжекция. Пий една хубава вода. Най-хубавата инжекция е да поемеш въздуха. Това е третата инжекция. Най-хубавата инжекция, която знаеше, е, като отвориш очите и възприемеш светлината. Това е четвъртата инжекция. Като искаш повече, като дойдат музикалните трептения във въздуха. Ето друга инжекция, много приятна инжекция и много по-хубава от тия съвременни инжекции, с които мъчат хората. Тук преди години един виден адвокат, след като му направиха един разрез, направиха му две инжекции по 8 хиляди лева и човекът си замина с двете инжекции в оня свят. Благодарим за такива инжекции.

Аз казвам, инжекция е светлината. Това е онази възвишена светла мисъл, която дава образ, красота на човека. Онова красиво чувство, което дава израз на човешката мисъл, сила на човешката воля, туй наричам аз инжекция. И последната инжекция, която трябва да приеме, то е новият живот. Да възприемем възкресението и да се освободим от ненужните инжекции на смъртта, които тя внася в нас.

“Благословен Господ, Бог наш”
Тайна молитва

Шеста беседа, държана на 30 октомври 1932 г., неделя 10 часа, София - Изгрев.

ЕТО ОТРОКА

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета дванайсета глава от евангелието на Матея. Има неща еднообразни в живота. Войникът, като излезе от къщи, всякога ще си тури пушката и ножа; писателят ще си вземе перото и книгата. Навсякъде има еднообразие, има еднообразни работи в света. Еднообразни работи сте чували много пъти. Пак вадите ножа, пушката - същия нож, същата пушка. (Учителят прочете отначало дванайсета глава до седми стих.) От храма значи от еврейския храм, защото храмът се съгражда от хората. Туй, което хората някой път съграждат, мислят, че то е нещо по-голямо. Майката и бащата раждат син или дъщеря, които мислят, че са по-умни от тях. Това е само вътрешно, субективно схващане. (Прочете до двайсет и втори стих.) Ще говоря върху осемнайсети стих. “Ето отрока ми, когото избрах, възлюбления ми, на когото благоволи моята душа; ще положа духа си на него и ще възвести съд на народите.”

В живота има две условия. Едното условие е благоприятно за човешкото развитие. И в умствено отношение тия две условия съществуват. Мъчно е на един болен човек да му говориш за какъвто и да е въпрос освен за неговата болест. Мъчно е на сиромаха да говориш освен за неговата сиромашия. Мъчно е на адвоката да му говориш освен за неговата професия. Мъчно е да говориш на някой съдия освен за неговата служба. Мъчно е да говориш на един учител освен за неговото учителство, на свещеника, на младата мома, на младия момък, на майката, на бащата. Всеки човек в живота се интересува от своята специалност. Щом нещата са от общ характер, не се интересува. Специалистите в живота зависят от един общ закон.

Благосъстоянието на което и да е листо, на цвета и на което и да е клонче зависи от благосъстоянието на цялото дърво - какви са жизнените сокове. Може листото да няма никакво понятие за онези процеси, които стават, дълбоките причини в природата, но все таки той по един или по друг начин е в зависимост.

Та казвам, тези неща са направени непонятни. Нищо от това, че са непонятни, че те са неизвестни, нищо от това. Известното не е знание, неизвестното е, което стимулира човешкия дух. Ако е за известното, всички го знаете, няма защо да се говори за него. Интересно е онова, за което човек не знае. В природата ние сме дошли да учим онова, което не знаем, не това, което знаем. Всичкото ни нещастие седи в това, че ние искаме да повторим онова, което знаем. Това е нашето нещастие.

Значи пророкът тъй казва: "Ето отрока ми." Значи не е хубаво преведено. Не казва - ето мъдреца или ето силния юнак, или ето учения философ, но казва: "Ето отрока ми, ето възлюбления ми, на когото положих духа си, който ще изнесе съд на народите." Съвременните хора се нуждаят да научат как да живеят. Те разрешават много въпроси, които са на втори план. Най-важното в света е това, хората да се научат да живеят. За мене най-важно е да дишам, да пия вода, да ям, като си легна, да спя спокойно, да мисля, да чувствам правилно, да работя. Туй е най-важното. Ще ме пита някой: "Ти българин ли си?" "Не съм." "Ти англичанин ли си?" "Англичанин съм." Ти може да си англичанин, и пак да си нещастен. Нима няма англичани болни, нима няма англичани бедни. Сега цяла редица англичани вървят на една гладна процесия към Лондон, хиляди англичани отиват и казват: "Какво правите, ние ще измрем гладни. Мислете за нас." Те са от обществен характер. От какво произтича? От нямане храна ли? Не, съвременните хора гладуват от изобилие, нищо повече. Богатите хора умират от пресищане, сиромасите умират от страх - от нищо друго. Страхът скъсява живота. Той казва: "От глад ще умра." И като си внушава, че от глад ще умре,

най-после умира. И богатият, като мисли как да си угоди, не е станало хубаво - онова не е станало хубаво, този апартамент не е бил хубав, костюмът не бил хубав, от последната мода, и най-после от много грижи и той умира.

Всяка една мисъл тежи. Хиляди килограми може да тежи една мисъл. Вие мислите, че мислите нямат тежест. Един цар като произнесе една дума, като каже една мисъл - натоварете тия хора. Войниците турят раниците по 50 килограма. Една дума - и милиони килограма турят на гърба си. Тежи тази мисъл. Каже ли да се снемат раниците, и веднага олеква. Тежи всяка една мисъл. Една мисъл толкова може да тежи, че да не може да станеш. Казват, празна работа била човешката мисъл. Че всичките нещастия в света излизат все от човешките мисли. Една мисъл каже някой, и цял процес се води 3-4 години. Всичките адвокати, закони, дневници, какво искал да каже, дълбоките причини, че го обидил. Че какво обидил в него? Че някъде накърнил неговата чест. Ако хората, тъй както защитават своята чест, ако биха приложили този закон, че навсякъде да има чест, то светът би се подобрил.

Сега ние говорим в света тъй отвлечено. Кой е виновен за онова, което става в света? Виновен аз вземам в двояк смисъл. Казвате - той е виновник, защото има хора виновни за доброто и злото в света. Но единственото виновно нещо в света е доброто, нищо повече. Ако ти го нямаш - дето няма добро, то влече и злото със себе си. Казвате: “Кой е виноват?” От философско гледище сега и аз ви казвам - нито един от вас не е виновен. Доброто, то е виновно. Защо? Че влече злото. Кой е виновен за доброто? Злото е виновно. Защото, дето има зло, влече доброто подир себе си. Този закон е верен. На най-високите планински върхове съответстват дълбоки долини и на дълбоките долини съответстват най-високи върхове. Та философски ние казваме, че човек не трябва да греши. Грехът е друго нещо. Грехът е човешко произведение. Злото е нещо, което съществува. То е една реалност, съществува. С тази реалност ние засега не сме в съгласие. Тази

реалност е извън границите на нашето битие. Ние нямаме съответствие с нея. Всяко наше докосване до тази реалност, тя ни руши. Човек няма знанието да се справи със злото. И грехът е едно човешко произведение. “В който ден сгрешиш, ще умреш.”

Не смесвайте сега вашето прегрешаване със злото. И не разрешавайте въпроса за злото в света. Този въпрос още никой не е разрешил. Върху него още хиляди години има да се мисли. Пък нито се сърдете на злото, понеже, ако се сърдите на злото, вие го накичите с девет бъклици. Тогава какво трябва да правите? Не се сърдете на злото. Вие трябва да разбирате злото, не да му се сърдите. И на доброто не се сърдете, макар че то е причина. Обаче за доброто има един закон. Доброто отнемай-къде прави зло, отнемай-къде влече злото подир себе си. На ваш език казвам, отнемай-къде. Или да ви кажа по-ясно, всеки предмет влече сянката подир себе си. Казвате: “Без сянка не може ли?” Не може. Не може ли да се освободиш? Не може никога. Дето отидеш ти, то все ще дойде. Вкъщи те чака сянката, след тебе върви. Та, най-първо, ще поставите едно положение. В живота човек не може да се избави от влиянието на злото. Туй трябва да го знаете. Аз говоря за земния живот. То е немислимо по никой начин. Някой казва, да се освободим от злото. Ти, най-първо, трябва да се освободиш от доброто, после от злото. Щом искаш да бъдеш добър, злото ще дойде след тебе. Тогава да ви приведа един пример, един пример, който донякъде ще обясни. Той е из съвременния живот.

Един млад студент, който свършил два факултета - по математика и философия, но в живота не може да си намери място. Как ще си намери място, когато в град Париж за една служба се явили 15 хиляди кандидати. Какъв шанс има за един студент, който сега е свършил училище, да вземе тази служба, когато имало толкова хиляди души със способности, работили. Най-после, като се представил, кандидатурата не върви, не върви. Мисли си да се самоубие. Не струва - толкова години аз да свърша, само 8 години ми

взе в гимназията, 4 години в отделенията, 4 години в университета - това са 20 години - сега да се самоубия. Защо? Не разбира защо и за какво, но взема револвера си. Да стана разбойник, свършил съм два факултета, да се занимавам с такива работи. Чел във вестника за един благодетел, за един банкер и казва: “Ще ида да го помоля да ми помогне и аз, като спечеля, ще му ги върна.” Казва: “Ти като човек нали си вярващ?” Казва: “Вярвам в Господа.” “Човещина нали имаш?” “Имам.” “Може да ми дадеш такава сума, с която да започна една работа.” Той го погледнал, поусмихнал се малко и казал: “Ще ти дам тази сума, но сега ти мислиш да минеш през гората и ще те оберат разбойници, нищо не може да направиш. Сега мога да ти дам само един хляб.” А той гладувал, три дена не е ял. Туря хляба в торбата. Върви и разсъждава философски. “Виждаш ли този философ, маниак, не иска да ми даде парите, уж в гората имало разбойници, които щели да ме оберат, а ми даде само един хляб, да ме залъже. Не се лъжа.” Върви през гората и действително разбойници насреща му. Казват: “Горе ръцете! Дай парите!” “Нямам никакви пари, беден човек съм.” “Дай парите!” “Нямам, един хляб нося.” “Дай хляба и си върви по работата.” Чуди се той. Пише той на банкера: “Нито парите ти опитах какви са, нито хляба ти опитах, защото разбойници имаше. Хляб ми даде, и него ми взеха.”

Питам сега, как ще се разрешат тези противоречия в живота. Писал му този банкер после: “Ела при мене, аз ще уредя този въпрос.” Той му дава една торба. Казва: “Ще намериш тези разбойници и ще им дадеш от тези пари колкото искат и ще си вземеш хляба и ще го донесеш.” Отива в гората, среща тези разбойници и казва: “Дайте ми хляба, ето тези пари ви ги давам.” “Няма го, изядохме го.” Казва: “Опита ли моите пари?” Парите му не можаха да върнат хляба, изяден е от другите. “Ти трябваше да изядеш хляба, и тогава да тръгнеш по пътя.” Това е философия. Вие разсъждавате философски. Парите не сте опитали и хляба вземат ви го хората. Дадат ли ви хляба, седнете, наяжте се, че да бъде турен във вътрешната торба, не във външната.

Във външната торба всеки може да го вземе, а във вътрешната той има сила вече.

Та сегашното човечество, ние се намираме в това противоречие. Ако имаме пари, ще ни ги вземат; ако имаме хляб, ще ни го вземат. Защо? Защото не знаем нито парите как да употребим, нито хляба как да употребим. По-нататъка вие ще разсъждавате. Обаче в света има една сигурност, която хората са забравили - на какво основание сте дошли на земята. Как сте дошли и защо сте дошли, кажете ми сега всеки от вас. Щом българинът каже, че е българин, той има език български, граматика българска, правопис български. Щом е англичанин, той има английски език, английски правопис, английска граматика. Сега попитайте вие българина, англичанина, като са дошли, откъде са дошли, кой ги е пратил, как са дошли. Българите, преди да дойдат на земята, не бяха българи, те отпосле станаха българи. Англичаните, преди да дойдат на земята, не бяха англичани, те отпосле станаха англичани. Ще кажете: “Как е възможно това?” Сега учените хора мислят да направят злато това, което не е било злато. Те искат среброто да превърнат на злато, искат живака да превърнат в злато. Следователно англичанинът какъв е бил по-напред? Бил е нещо и съвременният човек бил е нещо. Сега туй, което минава за човек, едно време не е било човек.

Тогава ще ви приведа онази легенда за лотоса, индуска повест, даже и тя не знае защо е създадена. Казва: “Защо ме създаде Господ в света? Моето сърце все трепка от страх. Дойде вятър, плаша се; дойде дъжд, плаша се; от водата се плаша. Някое животно минало, аз съм най-страхливото същество. Защо ли ме създаде Господ такова страхливо същество? Каквото мръдне, аз се плаша.” Дотук ще спра. Човек е създаден за нещо. Каквито възгледи и да имате вие, дали е вашата вяра? Защото има два възгледа за Битието. Едни, които вярват, че имат Господ. Тази вяра се дължи на тяхното съзнание и самосъзнание. Туй е наполовина вярно. Всеки, който няма тази вяра на съзнанието и на самосъзнанието, те го считат за безверник. Но

има хора, които в подсъзнанието и в съзнанието имат вяра, имат в подсъзнанието и свръхсъзнанието, но те не мислят за нея ни най-малко. Тогава разликата между тези две вярвания е тази. Има хора, които всеки ден мислят за своята красота, по 20 пъти на ден се оглеждат и се радват. А има някои, които не се оглеждат и неглиже ходят и им е чудно защо трябва да се оглеждат. А те даже не подозират, че са красиви. Други пък само питат хората: “Мислите ли, че малко съм красив?” Тази красота изчезва. Аз наричам - тази е относителна красота. Има добродетели на съзнанието и самосъзнанието, те са относителни добродетели, относително безверие, относително добро, относителна народност, относително гражданство, относително учение и на съзнанието и самосъзнанието. Именно там - в съзнанието и самосъзнанието, седят всичките погрешки на сегашния живот. Било е време, когато човек със своята божествена интуиция е предвиждал нещата отдалече, от хиляди години какво ще се случи, той е знаел. Когато той е дошъл и не потопил неговия ум на съзнанието и самосъзнанието, той е напуснал този принцип. Мислел, че може и без него. Започнал да живее по неговия си ум, по неговото разбиране. Тогаз загази. И целият строй, всички наши сегашни вярвания, всички наши обичаи, всички наши спорове, всичко това се дължи на самосъзнанието и съзнанието, а онова божественото, великото, което носи всичкото щастие, сме го изгубили.

Та кога ще се поправи светът? Когато отидем напред, защото подсъзнанието е минало, а свръхсъзнанието е бъдеще. Ние напред трябва да идем. Щом отидем напред или назад, тия два процеса са в съприкосновение, ние ще намерим нашето настояще. Има едно настояще, дето се съприкосновават съзнанието и самосъзнанието - ние го наричаме настояще на човешкия живот. Ние трябва да дойдем до настоящето на великия живот - туй великото, което сега хората отричат. Някои искат да възстановят авторитета на Бога, че има Господ. Как? Чрез закона на съзнанието и самосъзнанието. Нищо

няма да постигнат. Защото онзи, който проповядва учението, че има някакъв Господ, той ще живее съобразно него. Тогава, ако Господ е създал всичко в света, тези хора са негови касиери. Защо тогава не постъпват съобразно? Ако един дом, ако един народ, ако една държава, ако една църква, ако едно общество проповядват, че има Господ, а не постъпват съобразно с него. Бащата вземе една тояга, налага и казва: “Тъй е казал Господ.” Той не се е срещал с Господа, нито е говорил с него, но той казва на сина си, че тази тояга е излязла от рая. Той не е бил в рая, нищо не знае за него. Вие ще кажете, че някъде в Мала Азия е бил раят. Ако там е бил раят, къде са другите две реки, там има само две: Тигър и Ефрат. Ако разказът е верен, де са другите реки? В Писанието се казва, че имало злато, скъпоценни камъни. За тях няма нито помен. Някъде са текли те. Там се описва накъде са текли.

В Америка има едни американски професор в Бостънския университет, който е писал една книга с ред доказателства, преди, исторически доказателства, че раят е бил на Северния полюс. Доказва човекът. Казва, че като изпъдили човека от рая, от Северния полюс - тогава тропическо място било, и тогава дошла ледената епоха. Излезли хората тогава и направили друг рай в Мала Азия. Това е тяхно гледище. Сега не искам да опровергавам. От професорско гледище е така. Раят и сега съществува. Тези четири реки и сега съществуват у него. Не искам да доказвам. Трябва специална лекция, да ви доказвам, че тези реки са у човека. Мога да ви докажа как точно описва Писанието, така реките се сливат. Както се доказва, че едната река имала злато и сребро, от нея зависят всичките мисли и чувства у човека. В него е тази река. А сега хората извадили този вътрешен рай и го проектирали някъде вънка, турили го в Мала Азия.

Когато Мойсей писал този разказ, той разбираше този закон, той беше посветен във всичките тайни на древната мъдрост. Той знаеше къде е раят. Но евреите бяха един народ крайно религиозен, у тях той искаше да събуди някакво подсъзнание и свръхсъзнанието. Той като

им говореше за Бога, че е Любов в подсъзнанието, и най-после той ги научи закона на подсъзнанието и свръхсъзнанието и едва се пробуди у тях самосъзнанието и съзнанието. Ако четете цялата еврейска история, крайни материалисти бяха те. Те представят цялото човечество. И когато Яков бягаше, видя една голяма стълба от небето до земята. Казва: "Господи, аз бягам от брата си, отивам в странство, ако ти ме благословиш да забогатея, да имам дом, деца, имот, като се върна, ще ти дам една десета от богатството си." Какво му е отговорил Господ, нищо не е писано, но той си е помислил, че Господ му е отговорил на това и тръгнал. Отива той при един свой роднина - Лаван, един краен финансист, човек търговец, тъй щото знаеше и дъщеря си да продава. Яков беше около 60 години близо, когато бягаше. Когато се женеше, той беше на 62 години. Колко беше първата жена на Яков Лия? Той я видя, и се влюби в нея. Както и да е тази работа, но като отиде при Лавана, той му каза: "Аз ще ти дам дъщеря си само ако 7 години ми пасеш овцете." И горкият 7 години ги паса. Той очакваше все Рахил седем години, обаче видя не Рахил, но той му даде онази със слабите очи. Казва: "Защо ме излъга?" "Няма нищо, сега за тази пак ще ми работиш. Ще ти дам и другата, но още 7 години ще ми служиш за нея, 14 години." Че дядо му го накара да има две жени. Питам, как ще оправдаете вие?

Евреите в едно отношение са много справедливи хора, описват нещата, тъй както са. Те имат много хубава черта. Когато изнасят една погрешка или една добродетел, описват я много правдоподобно. За пример в Библията те не скриват как братята продават Йосифа, описват какво се случва на Якова, описват работата точно както е. Та когато описват греховете на един от личните царе - Давид, описват го както е фактът, нищо не покриват, изнасят истината. Тази е една от похвалните черти на евреите. Изнасят един факт, показват причините, защо е съгрешил техният цар, направил една несправедливост. И за тази несправедливост според Писанието през

целия си живот беше нещастен. Соломон направи една погрешка, и през целия си живот той - със своята мъдрост, беше нещастен човек.

Питам, какво беше престъплението на Йосифа? Той беше много щастлив човек. Той беше много учен човек, но имаше едно потайно, скрито тщеславие в себе си. Разправя на баща си как видял слънцето и дванайсет звезди, че му се поклонили. То е тщеславие у него. После разправя друг един сън, че братята му на нивата жънели и направили дванайсет снопа и сноповете на братята му се поклонили. Братята казват: "О, синко майчин, ти искаш да ни станеш господар. Не се е родил този." Колко време трябваше, за да се възпита тщеславието на Йосифа. Евреите нищо не говорят за неговото тщеславие. Той имаше нещо, с което се бореше. Той не го съзнаваше. Аз наричам - туй тщеславие е в съзнанието и в самосъзнанието. Усеща човекът, че е най-способен, но не го съзнава. Та трябваше да се опита тщеславието, да се види идеалът. Щом жената на Пентифрий го опита, той трябваше да иде в затвора, да лежи две години. Най-после трябваше да стане един от знатните големци на Египет. Сбъдна се всичко туй, което казваше. Провидението искаше той да издържи страданията, да възпита божественото, на което може да се разчита.

Защото не е външната сила, която може да спаси света. Туй е едно велико разбиране на живота. Сегашните хора имат желание да властват. Какво се ползваш, ако властваш. Ако се качиш на един кон, туриш му гема, мушнеш го с шпорите, какво се ползваш. Или какво се ползваш, ако имаш десет слуги, всички ти слугуват, и ти си несправедлив към тях. Те имат една преценка за твоя характер, за твоята несправедливост. Ти се жениш, имаш една жена - мислиш ли, че тя е толкова глупава, че тя няма преценка за тебе. Или жената се жени за един мъж, и той има преценка за нея. Раждат се синове и дъщери, и те имат една преценка. А при това има едно нахалство от нас. Майката иска пред децата да бъде като светица, бащата пред децата иска да бъде като светец. Обаче така ли е, аз не зная. Досега аз и не съм виждал баща светия или майка светица. Малко срещал съм,

дето близо е до светийството. Синът благоговее пред майката. Какво нещо съм чул - нашата стара не е от съвременната култура, малко изкуфяла. Старата изкуфяла, а младите няма да изкуфеят. Тогава как ще обясните вие, дето българите казват: "Търсите от стара коза яре." Закон е. Майката не може да роди по-умна дъщеря от себе си. Бащата не може да роди син, по-силен от себе си по характер. И ако бащата мисли така, той е на крива посока. Достатъчно е един син да бъде като баща си; достатъчно е една дъщеря да бъде като майка си. Каже ли, че е повече, така не се възпитава. Защото хората не се възпитават по този начин. Когато една майка иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя е пак на крива посока. Майка, която иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя иска да бъде по-горе и от майка си. Защото тази нейната дъщеря според закона на прераждането на индуското учение, тази нейната дъщеря, която сега се е родила, тя е била нейна майка. Следователно тя не може да бъде по-учена от дъщеря си. Коя е дъщеря ви? Вашата минала майка. Тогава какво ще ми кажете? Или имате син. Той е вашият минал баща. Ама туй може ли да бъде? То е друг въпрос, дали може да бъде, или не може да бъде. То е теория, аз само ви изнасям. Мога да ви докажа туй, ако е на учени хора, но не догматици.

Съществува ли туй като закон в природата, или не? Ако съществува като закон, мога да ви го докажа не само с математически доказателства, но нагледно мога да ви докажа. Пък ако не е вярно, ще кажа - туй е само едно предположение, една хипотеза, теория. След хиляди години ще се докаже. След хиляди години се доказват само неверните работи, верните работи се доказват само сега. За бъдеще учените хора ще докажат има ли Господ, или не. Въпроса на самосъзнанието и съзнанието, Господа никога няма да го доказват на хората. Самосъзнанието и съзнанието на хората мязат да имаш идеите, писани на морския бряг. Като дойде вълната, ще го заличи. Следователно всичко онова, което е написано на самосъзнанието и съзнанието, всичко това се заличава. Остава туй, което се пренася в

подсъзнанието и свръхсъзнанието. След като заминете за другия свят, след като се освободите от тялото, ще познаете. Вие ни най-малко няма да мислите, че сте мъж или жена. Вие ще почувствате друго нещо. Ще забравите, че сте били мъж или жена, или сте били женени. Сега аз говоря извън съзнанието и самосъзнанието на човека, какъвто съществува. Това е един преходен живот - съзнанието и самосъзнанието, но той е потребен за нашето развитие. Но ние там няма да спорим. Защото, ако съзнанието и самосъзнанието можеха да спасят хората, досега светът би се спасил. Но с тях не може да се спаси светът. Значи трябва да идем до един свят, дето формите са вече установени.

Вие ще кажете, че може да ме смущава какви ще бъдат нашите бъдещи отношения. Аз задавам въпроса, какви са били нашите отношения в началото. Защото вие имате две отношения. Знаете ли откога датира вашето познанство. Вие се жените за някого или сте слуга. За мене е маловажно дали сте професор, или слуга, или учител - навсякъде каквото положение и да завземате, казвам, откога датира вашето познанство. Казваш: “Аз отвчера се запознах.” Лъжеш се ти. То е само излъгване на вашето самосъзнание. Че ти вчера си прочел нещата, затвориш книгата, казваш: “Аз я прочетох, запознат съм с нея.” Тази книга съществува от хиляди години, хората са я писали и са я създали, тази книга не се създава сега. Тези мисли, които са писани в Библията, преди пророците още са съществували. Всичко това вадят от друг един свят. Много пъти, като ви говоря, някои примери не се вземат оттук, от земята, но от друга епоха, преди да се яви съзнанието и самосъзнанието, когато хората са живели в своето подсъзнание, когато грехът не е имал място в човешкия живот. За пример казвам едно изречение. Път без прах. Път без прах има само в далечния живот. В този живот не може да има път без прах. Следователно - в един живот идеен, божествен. Някой може да каже - какво искам да кажа. Искам да кажа път без прах.

Та ако искаме ние да обясним някоя далечна работа в природата, ние казваме - говорете ни за настоящето. Да ти говоря за настоящето, значи, като отиваш при онзи банкер за пари, 20 хиляди лева той няма да ти даде, хиляда, които ти дава, ще ти ги вземе. Този пример съставя нашето положение на нашето съзнание и самосъзнание. И двете неща в дадения случай не може да ни помогнат. Всички вие искате да си помогнете. Защо? Вие работите с вашето съзнание и самосъзнание. Колкото вие п`о устоявате - забележете един пример, всеки може да го наблюдава - вие вървите по пътя, срещате ваш познат и казвате: "Аз ще го поздравя, ще говоря с него." Но щом проектирате вашата мисъл, той си обърне гърба, взема съвсем друго направление. Вие се чудите какво е станало. Или ще мине покрай вас и няма да ви обърне внимание, ще си замине. Как ще си обясните?

Съзнанието и самосъзнанието произвеждат противоположни фактори. Всякога, когато една мома почувства, че един момък я обича, тя го избягва. Всички сте опитали. Този закон го знаете. Всяка мома или момък, който иде в света, щом се появи любовта в съзнанието и самосъзнанието, той избягва любовта вече, той не иска да те срещне. Той знае, че ти си един търговец, който ще го засегнеш много дълбоко. Момата знае, че онзи момък, който ѝ казва - ти си божество, ти си това - онова, това са празни работи. Това божество един ден ще се превърне на готвач в кухнята. Той ѝ казва - ти си ангел, и този ангел ще остане без крила. Че какъв ангел е това - я прочетете писмата. Аз съм чел тези любовни писма. "О, възлюбена моя! Откак те видях, като трепна сърцето ми, животът потъмня. Само ти си за мен едно божество, което може да ме спаси. Без тебе аз вече не мога да живея." Туй е съзнанието, вашето самосъзнание. Вие не казвате една истина. Туй, което вие казвате, не може да го издържите. Аз ни най-малко не се смея, много сериозно гледам. Ако този момък, тъй както пише, както е казал тия думи, ако през целия живот ги поддържа, раят е на земята. Ако той поддържа тази идея тъй чиста, както е казал, Господ е там. Но щом се прояви съзнанието, дойде на едно

място, той си поклати главата, не пише писма, но философски гледа, тъй под око я гледа. Като излезе вънка, пита я къде е ходила, с кого се срещала, защо се облече. Рече да свири на пиано, той я пита - за кого свириш. Пише писмо, пита - на кого пишеш. Той вече ревизира. В съзнанието ни има един процес, който измъчва човека. Много хора казват: “Какъв е този дявол, който ме измъчва.” Казва: “Виждам жена ми много добра, но отде дойдоха тези дяволски мисли. Да намеря този дявол, ще го строша. Някъде позакъснее, така изведнъж дойде нещо в мене и ме измъчва и казва - еди-къде е с този и ми изневерява. Направя проверка, тя е била при някой беден, болен, при майка си, при брата си. Туй, което ми говори, нито веднъж не е излязло вярно.”

Щом дойдем до ония велики духовни принципи, ние не може да ги разрешаваме с нашето съзнание и самосъзнание. Нашето съзнание и самосъзнание е извън тях. Когато хората казват - човещина е туй, висшето съзнание на човека, то е извън човещината. Човек трябва да се издигне извън условията на живота. Аз наричам човек онзи, когато му дойдат най-големите страдания, пак да е радостен. Аз съм срещал само един пример и ще ви го приведа. Един господин, който бил скържав в живота си, милиони имал и постоянно треперел, искал да забогатее. Но изпаднал и му останали само сто лева. Казва: “Досега толкоз пари имах, не можах да се повеселя.” Извикал гайдарджия да му посвири. Казва: “Ще ми свирите.” Казват си: “Спечелил нещо.” Свирене, викане, весели се човекът, че се е освободил от милионите. За пръв път в живота си прекарва без пари. Весело му е. Аз това наричам характер: да погледне весело на страданията си. Че си се освободил от милионите, да кажеш: “Благодаря, че се освободих от този товар.” Но кой от вас би казал тъй?

Някои от вас ме питат: “Как мислите, как мислите, как ще влезе човек в Царството Божие?” На мнозина съм привеждал този пример. Казвам, когато изгубиш всичките си пари, които имаш, когато жена ти те напусне, когато всичките ти приятели те напуснат, ти извикаш

свирци да ти свирят, тогава ще влезеш в Царството Божие. Смешна е моята идея. Туй е свръхсъзнанието. Защо да не мога аз при страданието да се веселя? Защо ще скърбя за моето богатство? В дадения случай може да съблазни мнозина, може да съблазни и мене. Сиромашията няма да ме съблазни, тя може да внесе в душата ми страх. Но казвам, защо някой път сиромашията е за предпочитане в едно отношение. Тя поне подтиква хората да работят. Сиромашията в света иде, критическите въпроси в народите идат, за да се събуди свръхсъзнанието. Страданията в кризата, която светът изживява и раздрусва всички европейски народи, не е едно нещастие. За цел има да събуди в тях свръхсъзнанието. Че в света има и други разумни сили, има и други разумни същества, които ръководят съдбините на човечеството, на народите. Тогава те тълкуват по друг начин, че има да произведе това-онова. Но туй не е изяснение на въпроса, защото съществува един закон на производство. Казват - трябва да бъдем индустриални. Индустрията не спасява. Защо съвременните народи се плашат от Русия? Че тя иска да тури цялата страна и да я направи индустриална. Ако ѝ дадат 10-15 години, ще учуди цяла Европа с нейните произведения и икономически ще я тури в затруднение. Туй предвиждат те. Ако всичките народи увеличат своето производство, къде ще го продават? Всяко нещо си има своя краен предел. Значи дотолкоз, доколкото народите имат един контраст у тях, когато едни произвеждат едни произведения, други произвеждат други произведения, да се допълват, само тогава между народите може да има единство. Когато те произвеждат еднообразни работи, тогава непременно ще имат нещастия. Или другояче казано - дотогава, докато всичките народи работят в областта на своето съзнание и самосъзнание, те ще имат съвременните нещастия, противоречия, нещастия, кризи, болести, войни и няма да се отдалечат от тях. Ако те очакват някакъв си бъдещ строй, той трябва да дойде от онова божествено подсъзнание и свръхсъзнание, то трябва да бъде вече закон.

Сега ми разправят, че в Германия вече се създава някакъв си закон, за да се подобри бъдещото поколение. Но за да се подобри бъдещото поколение в света, в държавата... Аз подразбирам под държава друго. Моето схващане и схващанията във всичките векове, това са най-разумните хора в света, които са готови да се жертват, те съставят една държава, да създадат закони, които да обемат доброто на всичките народи. Тогава да се създаде чрез тия закони право да се облагодетелстват даже и най-затънтените кътове. Следователно, ако те искат едно здраво поколение, те трябва да подобрят положението на бедните, на майките. Онази майка, която ще роди едно дете в страх и трепет за утрешния ден, какво дете ще роди? Онази майка на фанатизъм какъв син ще роди? Един фанатик ще роди, да убива хората утре. Онази майка аристократка с грандомания какъв син ще роди? Един грандоман като нея.

При сегашните условия ние виждаме хора, които не са потребни в живота - с големи претенции, всеки иска да стане милионер, богаташ, да разполага, да има милиони, да ходи. Туй е желанието на всички хора. Какво ще стане? Сегашната криза. Възможно е у бедната маса да се пробужда туй желание. Казват: "Не само богатите, но и ние, бедните, искаме да ядем и пием, ние със сила ще придобием туй." Ако теченията на една река се увеличат, как ще я спрете вие? Та казвам, онези умните държавници трябва да се заемат с тази работа за възпитанието на човечеството. Сега аз ви представям човешката страна. Тъй както хората мислят, може да им предскажа след десет години какво ще стане. Тъй както вървят, може да им предскажа, както един инженер, като види една къща, може да предскаже какво ще стане с къщата, като види материала, приблизително, ако не точно. Сега този строеж... не очаквайте всичко от държавата, не очаквайте всичко от обществото.

Единственият силен фактор в света, това е човекът, това е човешкият дух, човешката душа, човешкият ум, човешкото сърце. Това са най-силните фактори сега, които действат в обществото. Това

не са организирани закони, не са организирани армии. Държави ще се разкапят, армии ще се разкапят, университети ще се разкапят, всичко това ще се разкапе, ще премине, но човешкият дух, човешката душа, човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля - всичко това ще остане да функционира. Съвременната система, съвременните мисли, съвременният начин на управление е произлязъл от човешкия дух. Следователно човек е господар да видоизмени онова, което той е създал. Ние не трябва да бъдем идолопоклонници на онова, което сме създали - то не е единствен път - както един художник никога не се заблуждава от първата си картина, че не може да нарисува нещо по-хубаво. Той ще направи втора, трета през целия си живот, докато най-после нарисува една картина, от която приблизително е доволен.

Сега мнозина от вас очакват да дойде нещо хубаво. И еврейските пророци са писали, че ще дойде време, когато хората ще живеем добре. Кога? Ние сега сме по-близо до това време, отколкото пророците бяха едно време. Преди 2500 години те са го предсказали, те са били по-напред от нас. Ние сме по-близо до това време. Според мене до тази епоха нас ни остават 2100 години - да ви предскажа и аз. За тази епоха, за която аз ви говоря, ни остават точно 2100 години. Туй, което хората са предсказали, туй, което пророците са предсказали, точно след 2100 години ще стане. Европа ще бъде изменена. Там, на Средиземно море, Гърция, ниските места ще бъдат под морето. Ниските места на Западна Европа ще бъдат под морето. И българинът тогава няма да носи калпак, англичанинът няма да бъде англичанин. Ще имате една нова раса, едни хора не като сегашните, но като ги погледнете, светли ще бъдат при сегашните. Но тогава какво трябва да се прави? То е един път, който трябва да се изяви сегашното човечество. То е един път от 2100 години. Те са два дни и няколко часа. В съзнанието на тези велики същества, които управляват сегашните събития в света, тези 2100 години са като два дни и няколко часа, около два часа или около час и нещо. Два дни и

един час, това не е много нещо. Писанието казва: “Тисящи години пред Бога са като ден.”

Та и вие искате да знаете кога ще се оправи светът. След 2100 години. Така го кажете. Аз разбирам всякога, когато съм говорил, че след десет години, под десет аз разбирам едно божествено число, което включва подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ако ние искаме, още сега Царството Божие може да дойде. За някои хора, които искат, може да дойде. Но след 2100 години на земята ще има ред и порядък, земята ще се измени и във всяко едно отношение, климатическо, органическо. Земята в пространството наближава вече да дойде в съприкосновение с една нова Слънчева система, която ще упражни грамадно влияние върху цялата наша Слънчева система. Може би след 2100 години светлината на месечината ще се измени, няма да бъде светла като сега, но малко синкава. След 2100 години на месечината ще има растителност. Това са пророчески работи сега. Ако стане, ще знаете, че съм говорил в моето подсъзнание и моето свръхсъзнание; ако не стане, ще знаете, че съм говорил в моето съзнание и самосъзнание.

Но сега практическата страна. Ако искате да оправите вашия живот, престанете да съзнавате, да се безпокоите какво ще стане с мене. Какво ще стане с тебе? Ако си дете, ще израстеш, след като израстеш, ще умреш. След като умреш, ще те погребат, ще ти надпишат надгробна плоча и ще се свърши. По-лошо от умиралка няма. Ако смъртта е най-лошото, защо именно всеки, като му дотегне животът, иска да се самоубие? Даже и вярващи искат да се самоубият. Значи смъртта не е толкова страшна. Когато един иска да се самоубие, казва: “Ще се самоубия, но не зная - той бил религиозен - но не зная дали има живот в другия свят, или не. Ако няма живот, като се самоубия, да не страдам; ако има живот, да не би да вляза в по-лоши условия. Казва - вчера сънувах един сън.” Идва един господин, дава му един часовник, туря го в една копринена торбичка, взема един чук и направя часовника на прах. Казва: “Тури си ухото.”

Чува, че часовникът бие. Та и човекът, като умре, пак върви. Събужда се сутринта и казва: “Не, няма да се самоубия. Щом и там върви, и тук ще върви. По-добре тук да вървя нечукан, отколкото там чукан.” Казваш: “Ще се самоубия.” Чукан ще бъдеш. По-добре нечукан тук, на земята, отколкото чукан в другия свят.

Така не се говори. То е онова възмущение на нашето самосъзнание. Има нещо по-велико. Природата дава. Като употребявам думата Бог, аз я употребявам не тъй, както хората я употребяват. Аз вземам думата Бог - толкова години съм мислил и не съм намислил друга дума да употребявам - аз за нея имам друга дума, но не може да ви я кажа, аз я държа за себе си. Думата Бог на български искам да я обмисля, като старинна дума да я обмисля. Много окаляна е тази дума, защото в името на Бога са вършени всички престъпления. В името на Христа са вършени всички престъпления. Сега и името Христос трябва да очистя. Казвате - тъй е писано в Евангелието. То е по Стария завет. Мойсей не е писал. Евреите писаха някои закони, които ги преписаха на Мойсея. Мойсей е писал: “Не убивай, не кради, не лъжесвидетелствай, да обичаш Бога.” На тяхното свръхсъзнание говореше. А те, като не можаха да достигнат висотата на тези думи, те казаха: “Око за око, зъб за зъб; ако те ударят от едната страна, ти удари две.” Сегашните религиозни хора отварят книгата и казват: “Ето какво е писано.” Мойсей е авторитет, ще го повикаш и ще кажеш: “Уважаеми Мойсей, има нещо, което ти си писал, ще бъдеш тъй добър да ни обясниш, да не се заблуждаваме. Искам да зная туй нещо написал ли си го, или друг някой го е писал.” В твоя ум Мойсей ще се яви.

Но вие не трябва да имате слабостта на Елифас Леви, един френски окултист, който е написал много хубави книги, та се запознал той с бялата магия. Дошло му наум да извика един от древните мъдреци, да му каже върху един въпрос тъй ли е, или не, въпрос, върху който не е писано в никоя книга. Отишъл в Англия, приготовлявал се 40 дни, всичко, каквото трябва да направи, направил.

Елифас Леви сам разправя своя опит. Като се явил, той паднал на гърба си. Като се събудил, казва, искаше да ми каже нещо, но аз не можах да издържа. Сега ще кажете, че това е халюцинация. То е друг въпрос. Халюцинацията се отличава с едно нещо. Тя се отличава с една крайна неверност, в нея няма нищо вероятно. Това е сянката на нещата. А когато един човек расте правилно, онова учение, което влиза в човека, въздига човека, облагородява човека, разширява неговия ум, в ред поколения внася живот. Мислите ли, че някой може да каже, че туй е заблуждение. Онова, което носи живот, то е истината в света. То не е заблуждение. Онова, което носи смърт, то е заблуждение. Онова, което носи раздор, то е заблуждение. Онова, което носи мир не така, както ние го разбираме, то е живот.

Сега в света вие казвате - богатите хора имат. Че кой е богат? Аз виждам целия свят богат. Това не е нещастие. Бедните са по-богати от богатите, пълни с гордост, пълни с честолюбие, пълни с позор. Казва: "Ще го убия, ще му тегля един куршум." Този човек не е ли богат? Той в себе си има един съд. Едно дело за някой престъпник се продължава цяла година, има прокурор, има защитник, най-после четат резолюция - или ще го оправдаят, или ще го осъдят. А този е сам съдия, веднага казва: "Аз ще го претрепя, аз ще му тегля куршума."

Казвате, да си дадат богатите парите. Но парите няма да оправят света. Разбиране трябва. Сега богатите и бедните загазили. Аз вземам бедни онези разумни хора в света, отрекли са се, хора на жертвата. Те са бедни хора. Всичкото богатство в света се дължи на тях. Те са го отстъпили, те са го дали на банкерите. Те имат сила да вземат туй богатство, но те не искат да произвеждат един скандал. Те имат сила да приспят цялото човечество, че да настанят когото искат на тяхно място. Един банкер ще се намери в положението на един цар в древността, който бил толкова жесток, че писнали всички поданици от него. Казват: "Няма спасение отникъде." Обърнали се към Господа да им прати спасение. Най-после Господ изпратил един голям ангел и

той намерил царя, когато отивал на баня. Царят влиза, съблича дрехите си. По едно време царят излиза: “Де ми са дрехите?” Банаджията взема пищимала, че започва - удря веднъж, дваж, изтиква от банята, казва, че той бил царят. Никой не му вярва. Вика го ангелът: “Ти ще управляваш ли разумно? Помни, втори път ще бъде десет пъти по-лошо, отколкото сега. Туй не е само за тебе, за всички ще бъде.” Един ден ти ще излезеш от банята, и ще ядеш камшика. Ще кажете - не са само царете виновни.

Ние всички сме виновни, че не прилагаме онази справедливост, онази добродетел, онова благородство. Казвате - да се помолим на Бога. Такова молене като сегашното! Аз съм привеждал много примери - ни най-малко не са насърчителни - да се направи една лотария и да се помага на делото Божие. В Америка американците са много практични, какви ли не работи правят. Ще направят вечеринки, дето младите моми дават целувки по за 500 лева или 1000 долара. За да целуне една красива мома, ще плати хиляда долара. Питам, туй може ли да повдигне човечеството напред. Питам, по този начин ли трябва да служим на Бога. По някой път и - ора хопата - с хиляда долара целуват. Както и да се говори, ако слуша някой, ще каже, че той говори против еди-коя си църква. Нямам предвид никаква църква. Аз говоря против заблужденията на хората.

Казвам, докато вие живеете във вашето съзнание и самосъзнание, грехът няма да се отдалечи от вашата врата. Всичкият позор и безчестие ще върви подире ви. Когато вие влезете в подсъзнанието и свръхсъзнанието, ще имате общение с Първоначалната Причина, с всички разумни души на света, ще живеете за общото, както един лист и един цвят. Тогава вие ще се намерите в една съвсем друга област, в съвсем друго разбиране. В най-дребните ви пожелания ще се притекат вашите приятели да ви помагат. Вие няма да бъдете най-големият бедняк в света, няма да бъдете изгнаник. Имаме примери. Когато хванаха апостол Петра и го туриха в тъмница, събраха се 100-120 души братя да се молят. Очакват

на другия ден да го екзекутират, дойде ангел, отключи веригите, побутна го и му каза: "Стани, опаши се." Бутна вратата, отвори се, стражарите спяха и му казва: "Върви и назад не се връщай." Това е една реална опитност в света, всички трябва да имате.

Когато съзнавате в душите си, че има един да затъне заради вас, да вземе вашата страна, там е силата. Не само за едного, но за всички. Туй е дадено като назидание в света. Ако хората вярваха в това, даже крайните елементи, както ги наричат, аз намирам, че са прави. Те искат да помогнат на бедните. Защо да не съзнаваме, че в това отношение тяхната постъпка е права. В някои отношения не са прави, но дето са прави, трябва да съзнаваме. Левицата е по-права, отколкото десницата. Това не е едно пристрастие, това е един закон. Трябва да се помогне на бедните, и ще се помогне на държавата. А в десните има едно пристрастие. Има една добра страна, че те искат да запазят ценното. Кое трябва да се запази? Има неценни работи, които трябва да се изхвърлят.

Та казвам, левите и десните течения в света трябва да заемат мястото на лявата и дясната ръка в човешкия организъм, да си помагат. Лявата и дясната страна трябва да имат добродетелна и разумна глава - да мисли, да има едно сърце и един стомах. Тъй разбирам леви и десни. Сега левите имат отделна глава и десните имат друга глава. Следователно ние имаме старовременната хидра, ние имаме многоглавата хидра. Та казвам, какво трябва да правим. Да обърнем тия левите. Ами утре тия левите ще вземат надмощие. Закон има в природата: лявото и дясното се сменят. Природата сменя левите и десните, служи си еднакво с левите и десните. Тогава какво ще правите? Ако бащата е несправедлив спрямо сина си, когато бащата остарее и синът стане възрастен, и той ще постъпи също като баща си. Сега не е разрешението там. Това не е разумно и благородно така да постъпваме. Бащата трябва да бъде благороден в душата си. И синът трябва да бъде благороден. В държавата управляващите трябва да бъдат благородни. Умните трябва да бъдат благородни. Сега ще

кажете, какъв трябва да бъде великият закон. Аз отнасям туй към човешкия дух. За мене държавата е резултат на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум, на човешкото сърце и на човешката воля. Следователно активността на всички разумни хора в света трябва да преобрази всичкия строй. Един човек няма да преобрази. Ако не по този начин, тогава ще дойдат разни работи, които донасят големите неприятности, които са неизбежни. Страданието е неизбежно сега.

Та казва евангелистът, който е писал: "Ето отрока ми. Ето онова дете, което ще възприеме новото, възлюбения ми, който носи новите идеи." Онзи, който живее в подсъзнанието и свръхсъзнанието, който говори за великото човешко любовно единство, и цялото разумно човечество за него ще живее. Пък всичките народи може да бъдат като удове на това човечество. Това не значи, че народите трябва да изчезнат. Илюзиите трябва да изчезнат, да се асимилират, но всичко това да се организира и всеки да намери своето място. Сега, тъй като се говори, дохождаме до днешното, до физическия живот, само до тия изгоди на хората. Ами ако нямаш способност да градиш, да ореш, да разбираш от земята, ако нямаш способност да бъдеш учен, да бъдеш държавник - навсякъде се изисква разумност, какво би станало със света? То не е нещо произволно. Откъде ще дойдат умните хора в света? Че вие ще вземете едно здраво дърво от гората. То от само себе си няма да дойде. Казвате: "Ще направим една желязна греда." За да направите една желязна греда, трябва разумни хора да споят желязото. Една греда говори за разумен човек. Една отлично свършена работа говори за разумните хора. Не е въпрос за глупавите.

Та казвам, трябва разумните хора да бъдат носители на онова възвишеното и благородното. Аз съм казал много пъти. Ако всичките жени се решат да поддържат за 5 години само една идея, да кажат - отсега нататък ние искаме нашите мъже да бъдат справедливи, абсолютно справедливи; никой да не убива; никой да не изнасилва; никой да не краде; всеки да почита баща си и майка си - до 25 години

ще се съкратят тези 2100 години. Как ще накараш тези жени, които обичат да се мажат с масло, как ще накараш тези жени, които искат отвън да се представят, да бъдат възлюбени на мъжете, които утре ще ги захвърлят. Един мъж си играе с една жена, докато е млада. Като остарее, казва: "Стара баба не искам." И жената, като остарее мъжът, казва: "Стар дядо не искам." Че ние сме станали подигравка един на друг. Апостол Павел казва - като остареем, ставаме подигравка на хората и на ангелите.

Не е разрешение само да сте млади. Вие мислите, че всичко може да постигнете. Човек, който вечно живее в истината, човек, който вечно живее в любовта, който вечно живее в знанието, той вечно може да остане млад. Млад трябва да бъде човек, той не трябва да остарява. Там е разрешението на въпроса. Щом има борба помежду ни, ние сме стари хора. Само старите се бият. Малките деца се бият по единствената причина на бащата и майката. Понеже бащата е бил майката, ако се роди по-малко братче, по-голямото е силно и казва на братчето или на сестричето: "Да ти кажа как баща ми бие майка ми." После хване я за главата, раздруса я. Детето прави точно това, което бащата е правил на своята възлюбена. И майката казва: "Отде се яви това?" От вас.

Та казвам, престъпленията не дойдоха отвън, те се родиха в нас. Ние предаваме престъпленията един на друг. Тогава кой е виноват? Виновато е доброто, по него върви и злото. Кой е виноват? Богатството е виновато за престъпленията. Ако нямаше богатство, нямаше да има престъпления. Кой е виноват? Здравите са виновати. Вълкът не яде болни овце. Като мине покрай болната, побутне я и замине. Като мине покрай здравата, изяжда я. Ако всички хора в света бяха болни, щеше ли да има зло? Всички щяха да бъдат крайно бедни, изпустели като светии, едва се мърдат. Щеше ли да има престъпления? Престъпления има сега, понеже всички ядат и пият.

Казвам, има само един начин на проявление в света. Трябва един велик извор, като онази река, да се използва добре в градините и в

нивите, за да дадат плодове. Човешката мисъл, човешките чувства, човешките действия в човешките ниви трябва да се прекарат. Ако хората не мислят добре, ако хората не чувстват добре, доброто няма да дойде. То ще дойде само от ония велики души. Ние не сме за потисничеството. Ние казваме, че никакво потисничество, никакво насилие няма да подобри света. Хората може да се борят, това е тяхно право. Но аз говоря за вътрешното. Не да поддържаш в ума си една мисъл - да убиеш човека. Ти може да имаш желание да го ограничиш, да го затвориш, не да го убиеш. Туй никой не ти е дал право. Никой не ти е дал туй свещено право в света. Само единствено в света, който има право да вземе живота, то е онова същество, което е създало живота. То има право да вземе живота. Сега сами хората си позволяват.

Но сега да дойдем до заключението. След 2100 години хората ще говорят другояче. След 2100 години ще има един общ език в света, с който хората ще се разбират. След 2100 години хората ще пътуват по цялата земя - от единия край до другия, но не със сегашните средства. Земята ще мяза на една райска градина. Който от вас дойде след 2100 години, той ще каже: "Око не е видяло и ухо не е чуло туй, което виждам сега." Тъй ще бъде след 2100 години.

"Благословен Господ, Бог наш"
"Добрата молитва"

Седма беседа, държана на 6 ноември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

СЛЯП ОТ РОЖДЕНИЕ

"Отче наш"

Ще прочета част от девета глава от евангелието на Йоана.

"Ще се развеселя"

Ще взема само първия стих: "Като заминаваше, видя едного човек, сляп от рождението си." Не че това, което ще ви говоря, има връзка. От слепия човек какъв извод може да се извади, че го видял Христос. Каква наука може да има в това? Но известен ред разсъждения имат последствия. Когато се запали една свещ, простият ще загаси свещта и ще заспи, а онзи работливият ще си свърши работата, и после ще изгаси свещта. Ученикът седне пред книгата и почне да чете. Онзи, който е прост, ще я запали малко за себе си.

Видели един сляп човек. Тогава се заражда въпросът, защо се е родил сляп, кои са причините. Питам, защо се запаля една свещ, дали тия хора са богати, или са сиромаси, какви са причините? Щом има свещ в къщата, хората са богати, не са сиромаси. Сиромасите хора нямат свещ. Този човек се е родил сляп, сиромах е бил, нямал пет пари в джоба си. Христос казва: "Този човек се е родил сляп, защото е сиромах. Аз съм богат човек. Ще му дам малко пари, да се порадва." Така разглеждам аз. Някои ще запитат: "Възможно ли е да се отворят очите? Защо и за какво?" От гледището на старата индуска философия и от гледището на западната философия цял спор има и въпросът остава неразрешен. Дълго време ще го разрешават.

Проповядвал един евангелски проповедник върху стиха, че рибата е погълнала Йона. Два часа доказвал, че рибата могла да глътне Йона. Казват - много хубава беше беседата му, но измъчи

Йона. Два часа държа Йона този пророк, докато влезе в утробата на рибата. Два часа го измъчи. Защо доказва, че рибата може да го глътне? Ако го е глътната, глътнала го; ако не го е глътнала, не го е глътнала. Ако се е родил сляп, сляп се е родил; ако не се е родил сляп, не е роден сляп. Обаче има нещо, което спъва хората. В света има неща, които физически спъват хората; има нещо, което духовно ги спъва; има нещо, което спъва тяхната мисъл. Само че физическите неща ние ги наричаме воля. Накарайте един човек, който има ставен ревматизъм, да ходи правилно. Той ще си върти краката. Който има ишиас, той ще ходи наведен, който го боли кракът, той малко разкривено ще ходи и т.н.

Тази сутрин излязох рано. Гледам - ясно небе. Минавам покрай едно дърво, гледам, един петел с единия си крак се държи за дървото, другият - надолу пуснат. С левия крак се държи за дървото, десният отгоре седи. Не съм видял друг път петел с единия си крак да се държи. Разсъждавам дали не е някаква мода у птиците - петел с един крак да се държи. Аз разсъждавам. Не е мода, модата е в това, че този петел го боли кракът. И при това пак пее. Боли го кракът, ударен е нещо, седи с единия си крак. Казвам, боли го кракът, но пак пее. Длъжност му е да кукурига. Когато хората се разболеят или ги ударят, никога не кукуригат. Съвременните хора, културните хора на двайсети век мислят, че ние сме като езичниците, като хората преди две хиляди години. Като влезеш в един град, ще ти покажат високите здания на 40-50 етажа. В Америка като идеш, ще те питат харесваш ли Америка. Ти казваш някоя любезна дума, че е една страна културна, богата. Тъй е - богата е, културна е, добро има, но и зло има. Не са виновни американците, че зло има. Ако хората се раждат слепи, не е виновен слепият, защото слепият не иска да се роди сляп. Нито той е виновен, нито майка му е виновна, нито баща му, те не са искали да родят сляп син. Има следователно въпроси в живота, за които не може да дадем никакъв отговор, не може да се разреши разумно. Може да ви наведа: между двама приятели става една малка случка или някой

инцидент. Веднага в любовта става един разрив, изчезва любовта. Къде е отишла любовта? Значи любовта може ли да идва и се изгубва. Значи в дадения случай ония възвишени благородни чувства, тази мисъл, която прониква, тегли веднага хората, и веднага в умовете и сърцата им се зараждат антагонистически чувства. Религиозните хора, които вярват в Бога, вярват в Христа, но за някои малки работи - единият, че обичал да има тайнства в църквата, другият поддържа като дете да се кръсти с вода, единият иска да се кръсти като възрастен. За такива въпроси или други подобни - как трябва да се освети и да се вземе Господнята вечеря - хората се разделят, не се срещат вече, разделят се пътищата. Малки временни въпроси ги правят толкова важни, че разрушават любовта. Казват, че този човек не може да влезе в Царството Божие, той няма никаква религия.

Не, религията според мен не седи в кръщението, нито в тайнствата. Това са външни потреби. Никой човек не седи във външните дрехи. Не може да нося някое бомбе или цилиндър. Разправят, че на мода били в Русия цилиндрите. Руският император искал да отучи аристократите да носят цилиндри. Но какво да прави - със закон ще произведе една реакция. След като мислил дълго време как да застави руската аристокрация да не носи цилиндри, накарал да купят цилиндри на всички каруцари, които носили боклуците. Като ги погледнали, всички тези - с цилиндри. Оттам насетне всичката аристокрация се отказала да носи цилиндрите, понеже и те може да минат за простаци.

Един ден, мисля, Бог ще направи всичките хора богати. Не зная тогава как ще се спогодят хората. Всички ще имат цилиндри, всеки ще нахлупи по един цилиндър на главата си. Не само цилиндър, но и фракове са носили, тъй хубаво облечени. Значи имате една идея, която не почива на никаква основа. Това е мода, която може да се измени, като че в цилиндъра или в дрехата се крие някакво достойнство. Като че дрехите имат някакво достойнство. Достойнството не седи в дрехите. Човек може да има отворени очи, а

при това с очите си да не вижда туй, което трябва. Някой път може да бъде сляп. За много хора, които имаха отворени очи във времето на Христа, не видяха Христа. Този човек, който беше сляп, но като му се отвориха очите, той разбра повече от онези, които имаха очи да виждат.

Под думата очи разбирам онзи човек, който може да мисли в дадения случай за истината и какво нещо е животът. За това не може да се даде една дефиниция на живота. Всеки един човек сам отстрани трябва да определи защо трябва да живее. Туй е неговата задача. Всеки, който си даде едно определение защо трябва да живее, туй е неговата задача. Всеки, който си даде едно разрешение за живота, той е намерил смисъла на живота. Всеки, който чете философски книги на живота, те са общи положения. Какво нещо е светлината, защо е светлината, с какви трептения, туй не ме ползва. Доколкото аз мога да възприемам светлината и да ми служи в моя живот, дотолкоз тя ме ползва. Трептенията на светлината са дотолкова важни, доколкото може да влезат в моя ум и да произведат моята мисъл. Моята мисъл - туй, което ме води към всички добродетели, към чисти мисли, към чисти чувства и към здраве. Отрицателните страни на живота аз ги считам като дългове. Всеки един порок, малък или голям, той е дълг на живота, а знайте, в практическия живот онзи, който има да взема от тебе, ще се яви и ще отнеме твоето достойнство. Трябва да дойде онзи, който няма никакви дългове. Тогава казваме - добър е онзи човек или богат е онзи човек, който няма никакви дългове. Под думата добър човек аз разбирам богат човек. Под думата разумен човек аз разбирам любещ човек, а заробения човек разбираме един сиромах човек. Човек, който е верен, е богат човек, който е безверен, е сиромах човек. Ако някой сиромах човек може да минава за вярващ, туй не е право.

Тогава в сегашния живот ние сме се отклонили от онези положения, които съществуват. Съществуват два порядъка в света. Ние живеем и виждаме, че водата тече и мислим, че водата е

неразумна. Чудното е, че тази неразумната вода утолява жаждата. Ние мислим житото глупаво растение, което няма никаква интелигентност в себе си. Чудното е, че туй глупавото растение ни дава живот. Чудното е, че светлината, която считаме за механичен процес, ни дава радост и веселие. Туй глупавото нещо в света ни носи голяма радост. Тогава едни искат да унищожат един ред на нещата, да покажат, че искат да турят един авторитет, да докажат нещата. Ние не доказваме. Авторитетът на всеки човек не е някаква реалност. Авторитетът на една къща са нейните основи. Ако няма здрави основи, каквото и да говорят, тази къща ще се срути. Следователно вярата на човека, свободата, истината на човека, любовта, мъдростта на човека, това са основите на човека, които ще му дадат онова велико разбиране. В съвременния социален живот ние ограничаваме и казваме: социално как ще се подобри животът. Със сегашните разбирания социално животът може ли да се подобри? Не може.

Аз разбирам подобрението в съвсем друг смисъл - не да се задоволи частично само една част от хората. Всички хора, които са дошли на земята, всеки да намери туй, за което е дошъл. Всеки човек, който е дошъл на земята, е дошъл за нещо. Ако ти не намериш туй, за което си дошъл, питам, какъв смисъл има животът? Някой казва: “Аз съм дошъл на земята да живея.” Много добре, ти си дошъл да живееш, да спечелиш нещо. И ако, след като си живял 50-60 години, си добил знание, богатство, дъщери, синове, слава и чест, един ден те оберат и ти вземат и славата, и богатството, и дъщерите, и синовете, и знанието ти, оберат те, какво сте придобили, питам. Вие си отговорете. Човек изведнъж ще умре, ще се свърши всичко. Това е една игра в света. Ще умрем, умирането нищо не разрешава. Смъртта, това е най-силното в света, което съществува, най-голямото насилие, което съществува, това е смъртта. И ние се утешаваме, че човек като умре, всичко ще се свърши. Че нищо няма да се свърши…

Сократ казва: “След като ме екзекутирате, принесете ми жертвоприношение един петел.” Питам, защо гърците изнасилиха

Сократа. Защото не вярваше в техните богове. Защо сега се изнасилват хората? Защото не вярват в сегашните богове. Но питаме тогава, де са онези богове, в които ние трябва да вярваме в света. Ако е един, трябва да е един както трябва. Ако са много, пак трябва да са такива, каквито трябва да бъдат. Но ако е един, единият трябва да бъде както трябва. Ако са много, пък не са такива, каквито трябва, какво трябва да правим тогава. Сега вярата не е нещо произволно в света. Не мислете сега, че аз искам да ви убедя. Аз искам само да ви припомня. Едно нещо сега сте забравили, нищо повече. Ако си го спомните - добре, ако не си го спомните - пак е добре. Но за това припомняне се изисква една наука. Нека да ви дам едно малко обяснение.

Онези, които изучават човешкото лице, казват, че носът е символ или емблема на човешката интелигентност и донякъде туй се е сляло в закона на неговата дължина и широчина. Казват, колкото носът е по-дълъг, той е по-интелигентен, колкото носът му отдолу е по-широк, толкова той има по-добро сърце. Туй е общо казано. Колко може да бъде широк човешкият нос? Два, три, четири, пет, шест, седем, осем сантиметра. Повече може ли да бъде? Десет сантиметра дълъг нос едва ли ще намерите? Изобщо за носа това не е правилно. Носът на слона е дълъг един метър, той е неговият хобот. Той е толкова проточен надолу. И слонът минава за най-интелигентното същество между млекопитаещите. До човека няма по-интелигентно същество от слона. Казвам, ако изучавате носа, той е дълъг, но той е проекция. Вие не може да изучавате носа в една аритметическа проекция. Аритметиката се занимава с мъртви величини. Но носът може да се разгледа от алгебрическо гледище или органическо алгебрическо гледище. Този нос, като постигне до известно място, той после се изкривява, после пак слиза надолу, да дойде до под корема, че носът да дойде чак до краката на човека. За да ви обясня, това са ред проекции. Най-първо, вие имате първата проекция на носа. Другите са проекции. Аз разглеждам кое е заставило носа да се

изкриви надолу. Има известни причини. После кое го е заставило да се отдели, и пак да се подкриви под човешката брада. После, като дойде под пъпа, раздвоява се, дойде до краката, до големите пръсти. Носът е дълъг до големите пръсти на краката. Но засега функционира само тази малка част, другата е проектирала носа. Там е всичката интелигентност на човека.

За бъдеще ще се изяви широчината на носа. Носът е голям на широчина. Широчината на носа се раздвоява в рамената, после се стеснява, като влезе в краката, пак е по-голяма тази широчина, която сегашният нос има. Ще дойде някой при мене, ще ми казва, че е много интелигентен или че той е човек с много широко сърце. Човек, който има такава широчина, той не може да бъде толкова интелигентен или с много широко сърце. Човек, който има тесен нос, неговите чувства са толкова ограничени, че неговата любов е толкова малка, че може да издържи до половин ден в любовта си. Че това е доказано. Вземете един момък, който се влюбва в някоя мома и се кълне, че до живот ще бъде верен. Като види друга една мома, по-красива, по-привлекателна, веднага забрави първата. Не е лошото, че е забравил първата. Турците имат една поговорка и казват: "Да гледаш красивото в света, това е Божие благоволение." Не е лошо, че един момък може да гледа една красива мома, но аз обръщам внимание на факта, че човешките чувства не са устойчиви. Ние нямаме една норма да ограничаваме хората в живота. Ние още се заблуждаваме от външното. Една мома може да бъде външно красива, но тази външна красота още не отговаря на вътрешната красота. Някоя мома може да бъде не толкова красива - вътрешна красота, на която външната не отговаря.

Та казвам, сегашното положение, за да може да работи, ние трябва да познаваме себе си. Онези, които изследват човека, правят такива измервания, астрологически измервания. Ако вземете една мярка, ако вземете окръжността на една глава, 55 см в окръжност, ако вземете един полукръг от долната част на черепа до ушите за пример,

тука има 34, 35, 36 см, горната част на короната около 36-37 см. Вие може да съставите известно отношение на живите числа по един прогресивен начин. Вие искате да съставите едно понятие за човека. Вие имате дадени сили, с които функционирате. Защото мозъкът е една органическа сила на човека и зависи в какво се намира човешкият мозък. За да може неговата мисъл напълно да функционира, най-първо, мозъкът трябва да бъде в едно изправно състояние, за да може да функционира неговата мисъл, но не целият мозък. Ако предната част е нормална, може мисълта да функционира правилно, но някой път се случва една анормалност в задната част - неговите чувства са в анормално състояние. Той мисли право, а постъпва зле. Някой път този човек мисли право, а постъпва криво. Някой път за някой човек казваме, че е безбожник, то е едно анормално състояние. Чрезмерната набожност е друго анормално състояние. Ако тази набожност е подтик да пожертва всичко за човечеството, но ако тази набожност е само за негово благо? Ако обичаш един човек, за да се ползваш от неговото богатство, то е едно нещо, а ако искаш да го пазиш за цялото човечество, то е друг въпрос, или когато мислиш за него, без да се ползваш от това, то е съвсем друго нещо.

Без да хвърлям какъв и да е упрек на хората, има известни архаически наклонности, изостанали от рибите, от млекопитаещите, наследство от птиците и от ред раси, които са, които са живели преди тази раса, наследствени черти. И тия наследствени черти са изостанали в човешките тела и се изискват само малки известни условия, за да се произведе известен атавизъм. Вземете за пример у човека туй чувство на гордост. Гордостта е едно болезнено чувство. Самоуважението е едно естествено чувство у човека, за да се пази чувството достойнство, а гордостта е едно анормално състояние и показва, че като говори, друг човек няма, само той има право. Каквото той каже, то трябва да стане, а каквото другите казват, то е на втори план. То е гордост. Човекът на самоуважението казва: “Туй е така. Ако

моите мисли не са прави, няма да ме следвате." Той дава право на всеки човек, но има известни отношения в развитието на личните чувства у човека. Всичките докачения на човека, туй, с което може да се терзае, показва, че личните му чувства се намират в едно болезнено състояние. Мозъкът може да заболее, има разни психологически заболявания. Тъй както човек може да прехване хремата тъй често, така и хората от честолюбие само страдат от хрема. Ти всяко нещо може да превземеш отгоре си. Каквото кажат, все отгоре си може да го вземеш. Казал нещо или усмихнал се нещо, ти мислиш, че е за тебе, и веднага се докачиш. Тия хора се пошегували, и ти го вземеш отгоре си. Или влезеш някъде, хората не искат да видиш нещо, и ти мислиш, че хората крият нещо от тебе, дойде подозрението.

Та казвам, ние, най-първо, трябва да се освободим от анормалностите, които съществуват в живота. Когато човек е религиозен, има голяма опасност. По-горделиви хора от религиозните няма. Най-горделивите хора, това са религиозните. И по-добри от тях няма, но и по-лоши от тях няма. Защото те казват: "Ние сме синове Божии. Казва - знаеш ли кой съм аз?" Хубаво, ти си син Божи, като не вършиш Волята Божия, какъв син си? Ти си позор тогава за баща си. Ти обичаш да лъжеш, да крадеш, да живееш лош живот, какъв син Божи си? Някой казва: "Аз имам свобода." Че нима свободата седи да вършиш престъпления? "Аз съм човек, имам право да върша каквото искам." Че да правим каквото искаме, това е човешка свобода. Но да си човек, това значи да живееш за цялото човечество. В цялото човечество има нещо възвишено, благородно. Но в развитието на човека има нещо анормално, което произтича от сегашните физически условия, в които се намираме. Някой път ние съжаляваме хората, които са родени при лоши условия. Обществото трябва да подобри тия условия, за да се помогне. То трябва да разбира тия закони. За пример аз бих препоръчал следното.

Сегашните затворници ги бият с камшик, налагат ги в участъците и в затворите. Това е един стар обичай. Боят е навсякъде приложен. Казват - боят е излязъл от рая. Бият не само в България, бият и в Америка, в Англия, навсякъде бият. И майката бие, и бащата бие, и учениците се бият. Няма царство, дето хората да не бият другите. Някой път даже светиите се бият. Не говоря за тия светии на земята. Но според мене, за да възпитате затворниците, не трябва да ги бият ни най-малко, но да не им дават печен хляб. Да им дадат по сто грама жито да го дъвчат - сутрин на закуска по 30 грама, на обед по 30 грама, вечер по 30 грама, три месеца да ядат жито. След три месеца те ще замязат. Онзи затворник престъпник ще почне да мисли много здраво, той ще почне да придобива качествата на житото. А сега, като го бият, се зароди едно желание за отмъщение. Казва: “Аз да дойда на власт, аз ще постъпя, тъй както те постъпват.” А така ще каже: “Аз като дойда, аз ще ти дам жито.” От училището няма защо да изпъждат учениците - три месеца жито. Някой ученик съгреши - жито, някой студент сгреши - жито. Едно възпитателно средство. Да видят възпитателното средство. Сгреши вашето дете, давайте му седем дена жито, десет дена жито. И на вас може да го прилагате. Казвате, малко е 30 грама. Изчисти хубаво житото, няма готвачка, няма баници. Житото ще го дъвчиш хубаво. Туй сега е практическа страна.

Но питам, ще приложите ли сега този метод? Може някой път да го приложите. Засега ще приложите старите методи, понеже са по-износни. Защото тогава, който бият, ще остане в службата. От икономическо гледище понеже те ще протестират, трябва да има бой, защото, ако няма бой, няма да има и служба. Ако вие речете днес да гласувате, че да няма престъпления, ако в света няма да има никакво престъпление, тогава всички съдии, адвокати, учители, проповедници трябва да се откажат от своята длъжност. Всичките хора ако са праведни, кого ще защитават, кого ще съдят, всичките хора са добри, кого ще съдят? Но един ден отгоре ще го защитаваш и

съдиш. Ами ако тогава няма престъпления, няма да има и болести, няма да има и лекари. Тогава всичките лекари, адвокати, съдии, проповедници, ще кажат: "Тъй малко да сгрешат, без грях не може. Трябва да има малко прегрешения и малко болести, да има работа и за нас." Тъй разглеждам икономически въпроса. Но ние разглеждаме другояче въпроса. Не че светът ще бъде без лекари, ще имаме и тогава лекари за здравите, ще имаме и тогава адвокати за добрите. Някой направил добро, ще го съдят за доброто. Адвокати, свещеници, майки, бащи, всички за доброто ще ги съдят. Ще има един ред, положително по-добър от сегашния. На този ред ще му турим само един полюс. Сега, като направи някой добро, никой не го съди. Хората на доброто живеят без закон, а хората на престъпленията живеят със закон. Вследствие на това се създават длъжности. Но тогава ще се създадат положителни длъжности само като се съдят добрите хора в света. Тогава светът ще се оправи.

Че един добър човек като го съдите... Христос като дойде, съдиха един праведен човек и го осъдиха, и такъв прогрес има в света. На тази съдба има 500 милиона християни в света. Ако не бяха съдили Христа, никакви християни нямаше да има. Пилат казва: "Не намирам никакво престъпление в този човек, но ще го накажа според римските закони както вие искате, но всички да знаят, че наказват един праведен човек." И го направиха. И какво стана с този праведен човек? Този праведен човек Бог го възкреси, той възкръсна. След като го затвориха в най-големия затвор, заковаха го, дойде ангел, разкрива гроба и казва: "Излез, праведните хора не могат да стоят в гроба." Той излезе и оттам се яви силата на християните. Когато всичките християни повярват, че праведните ще почнат да умират и да възкръсват, спасението на света е дошло. Туй сега е едно вметнато предложение. При сегашните положения на живота вие ще кажете: "Защо трябва ние да страдаме?" Не че аз поддържам страданието. Страданието е един период, вметнат в човешкото развитие. Временно е страданието. Писанието казва - ще дойде ден, когато страданието

ще замине от света, сълзите ще изчезнат, и ще остане нещо положително на мястото на страданията. Но докато дойде този ден, ние трябва да се подготвим за Новата епоха.

Новите разбирания какви ще бъдат на новото човечество? Сега казваме, който има пари, да ги държи в своята кесия. Е, добре тогава. Според новото учение всеки човек сам ще си оре нивата, сам ще я сее и което ти сееш, от него ще ядеш. Не само това. Казвате, дали ще взема чуждия хляб. Не, само ще посееш нивата си, но сам ще я пожънеш, сам ще я овършееш и каквото изкараш, ако ти остане нещо, може да дадеш. То ще бъде като един подарък от това, което ти си изработил. Сега ние ядем чуждия хляб, ядем хляб, който другите хора са изработили. Онзи земеделец казва: "На мене ли се даде тази работа, по 12 часа да ора земята, че да го продавам на онези търтеи." И ти, като ядеш този хляб, се ограничаваш. После ще го смелят другите, смелят брашно от боб, от това - онова, турят го в житото и го продават. Питам, при такова ядене на хляб какво се очаква? Там е недоволството. Като се мели на камъните, недоволен е; който го пече, е недоволен и който го продава, е недоволен. Хлябът, който ядем ние, от единия до другия край е опетнен.

Казвам, има някои възражения, които са престъпления. За бъдеще хлебарите трябва да бъдат светии, нищо повече. Човек, който меси хляба на земята, трябва да бъде един светия, да е живял двадесет години в пустинята, да е чист в мислите си. Който меси и работи този хляб, да каже: "Господи, здраве да дойде на този, който го яде." Сега този хлебар, като го меси, гледа да изкара от тебе колкото се може повече. Някой път, като ми донесат гевреци, аз давам на моята котка като на специалист и проверявам. Ако тя яде, и аз го ям; ако тя не го яде, и аз не го ям. Чудно нещо е, много пъти ѝ давам, гладна е, и не яде. Някой хляб ѝ дам, яде, друг не яде. Казвам, тази котка, тя е специалист, умна е. Тя разбира кой хляб е хубаво направен и кой не е хубаво направен. Аз следя нея: щом не го яде, и аз не го ям, давам го

на другите. Вие казвате, Учителят е много щедър. Не съм от щедрите, искам да се освободя.

Та казвам, при такъв един строй туй е вътрешната страна, при която органически се развалят телата, се развалят нашите чисти мисли, се развалят нашите чисти желания, най-после се разваля мозъкът. Като се развали стомахът ти, черният дроб, като се развалят белите дробове, ще те хване туберкулоза, разваля се и мозъкът, ти вече не може да мислиш. Най-първо, всичко трябва да бъде в изправно състояние. Тогава религията е дошла в света като една наука да изправя. Задачата на религията в света е в светлината на тези факти, които сега ви изнасям, нека да се изправи органически човек, или туй е целта, туй е задачата, не да научи хората да вярват в Бога, туй не е задачата. Религията ще даде формите и начините за изправление, за облагородяване на чувствата.

Въпросът за Бога е съвсем друго нещо. Друго нещо трябва да дойде, за да ни покаже в какво ние трябва да вярваме. Туй е вече един опитан въпрос. Въпросът за Бога не е въпрос за вяра, той е въпрос на опит. За да се убедим в съществуването на Бога, животът ще ни убеди, нашата любов ще ни убеди, нашето знание ще ни убеди, нашата мъдрост ще ни убеди, истината, свободата, добродетелта, те ще ни убедят. Не е религията, религията е спомагателно средство само за облагородяване. Чувствата органически да внесат тези благородни условия. Религиозните хора са изоставили предназначението, което им е дадено, и отишли да учат хората, че има Господ. Господ има, но нашето сърце не е такова каквото трябва. Че, най-първо, човешкото сърце, то е цял свят, то трябва да се приготви това сърце да даде понятие за Бога. Какво разбирате вие под думата Бог? Бога вие може да опитате. Туй, което може да ви внесе у вас висшето щастие и благо в света, да внесе живот, здраве в дома ви, да внесе съгласие в една държава, да даде право, свобода, да се отворят затворите, да призове свещеници, адвокати, учители, военни да изпъдят насилието вън от света. Туй е Бог. Когато Бог дойде в света,

всяко престъпление и насилие трябва да се премахне, да знаем, че Бог живее между нас. Всички вярвате в Бога, а при това на всяка стъпка убиваме. Които вярват и които не вярват, едните и другите си мязат.

Сега, за да се свърши въпросът, какво трябва да правим? Може да убиваме, то е наше право, но и ще носим последствията. Може да мислим и да живеем както искаме, но и ще носим последствията. Има един неумолим закон в света. Бог определя и доброто, и злото еднакво между хората, еднакво го разпределя. Ако правим добро, припадащата ни се част от доброто, дава ни го; ако правим зло, припадащата ни се част от злото, дава ни го. Един органически закон е туй. Както се определят данъците или глобите, така и природата има един закон, който ни дава в наследство онова, което ние сме извършили или нашите деди и прадеди. Всичко туй равномерно се разпределя. Туй се разпределя не с цел, за да ни измъчват, но в природата съществува един закон, който иска да повдигне съзнанието на хората, да им покаже, че е по-добре за тях и по-износно е да вършат доброто, отколкото злото. Понеже ние не може да внесем доброто с насилие, ако ти внесеш каквото и да е добро с насилие, ти ще родиш злото. И злото в света е дошло по единствената причина, че ние искаме доброто с насилие. Че мохамеданството е внесло доброто с насилие. Казва: “Който прави зло, ще се убие.” Мохамеданството е дошло до крайния предел. Християнството е внесло насилието. В тази форма, както е сега християнството, то не може да спаси света. И всеки един строй, какъвто и да е, който поддържа насилието, той не може да спаси света. Може да даде известен ред, но онова благо, което ние чакаме в света, то ще дойде не чрез насилие.

Има и други начини за избавление на хората. И аз свеждам въпроса към вас, които ме слушате, и не искам сега да се връщам към обществения живот, защото ние не разрешаваме обществените въпроси. Този въпрос за обществения строй и благото на народите, той не зависи от нас, той зависи от законите на природата. И

съвременните народи ще пожънат точно това, което са посели в миналото. Никой не може да ги избави от тази съдба. Сега може да се спрат само спирачките. Те ще пожънат точно това, което природата е определила. Ние не може да се месим в нейната работа. И да се месим, ние не може да вземем участие. Какво участие може да вземем в движението на Земята. Или какво участие може да вземем в движението на Слънцето. Или колко светлина и топлина да изпраща Слънцето. Слънцето ще изпрати толкова светлина и топлина, колкото то иска. И земята дава толкоз плодородие, колкото тя иска, а не колкото ние искаме. Някои от хората мислят, че могат да я направят плодородна. Даже сега земята е доста изтощена. Онази част от почвата, която трябва да произвежда блага, е почти изтощена. Трябва да я оставим няколко години да си почива. После ние вървим по обратен път на своето развитие. Някой път ние изтощаваме своя мозък. Например ти не трябва постоянно да живееш само в предната част на мозъка. Само с мисъл всичко не се свършва. Не трябва да живееш само с религиозните си чувства. Само в стомаха си не трябва да живееш. И в гърдите си само не трябва да живееш. Навсякъде трябва да живееш. Почивка се изисква, едно равновесие в тялото. Смяна трябва да стане. Човек трябва да разбира. Трябва да има една програма, най-първо, с какво трябва да се занимава. Най-първо, като станем, с какви чувства, с какви мисли трябва да започнем. Трябва да знаете, като стане мъжът, с какво трябва да започне; детето, като стане, с какво трябва да започне; свещеникът, като стане, с какво трябва да започне; учителят, като стане, с какво трябва да започне; или младата мома, или младият момък с какво трябва да започне. Това е една емблема. Аз наричам младите хора, това са емблема. Ако ти не съзнаваш своята младост, която е възможност, която е движение... Като казвам, че младият трябва да играе, аз разбирам живота. В живота има движение, в живота има игра. Много хора казват, че с нас Господ си играе. Под думата игра разбираме - има животи, има движение. Какво е животът? Престане ли играта, има и

смърт. Казват, че Господ си играе с нас. Но какво е това животът? Той ни дава свободата, остава ни да играем както искаме. Даже при всичките пакости, които правим, изправя ни грешките и казва, че не трябва да играем така безразборно. Има известни игри, които са извинителни, но има известни игри, които не са извинителни.

Та сега хората, които са дошли в света, трябва да имат една ясна представа за себе си. Като станеш, най-първо, сутрин, какво трябва да помислиш? Пет неща има, за които човек трябва да помисли. Пет канала има, по които иде мисълта във физическото поле. Някой човек казва: "Аз, най-първо, искам да пипна нещо." Но пипането не е само един метод, той е един канал, през който ние напипваме твърдата материя. След това идваме да вкусим нещата, които са сладки, с езика си. Водните опитваме с езика си, въздухообразните - с носа си. Трептенията на въздуха опитваме с ушите си, трептенията на светлината - с очите си. Това са канали, чрез които разумната природа ни говори. Следователно туй, което виждаме, е толкова реално, както това, което опитваме с езика си. Което вкусваме е толкова реално нещо, както което опитваме чрез петте си сетива, ако са нормални. Даже може да се каже, че възприятията с очите са най-добре видени, най-голям простор имат очите. Затова българите казват: "Видях го с очите си." Ние не се спираме само там. Туй е физическият човек. След като сте събрали всички тези понятия със своите пет сетива, иде вече неговата интуиция, неговият ум.

Вътре има едно вътрешно схващане на нещата, чрез които ние ги виждаме при наблюдението. Аз мога да видя един човек и като го изследвам, виждам, че е добър. По закона на една вътрешна интуиция, аз виждам един човек отсега в течение на десет години какъв ще бъде, всичко това се представя ясно пред мене. Научно не може да докажа, но след десет години това нещо ще стане. "Отде го знаеш?" В мене има едно чувство, което ми пошушва. Сега тези изводи може да направи човек, който има научни наблюдения. За пример, ако трябва да измеря човешката глава и намеря, че темето не

е сплескано, но широко; горната част на короната е добре развита; носът е правилен; челото - добре развито; ако намеря устата нормална - не са много тънки и не са и много дебели; после брадата има една малка издутина и ако пръстите са добре развити, то може да се направи едно научно заключение, че на този човек може да се разчита, 99 процента да имате доверие, може да му дадете пари без никакъв запис. А за друг ще кажете, че на този човек не може да поверите пари. Не че е лош човек. Той органически не е в състояние да извърши това, което обещава.

Та казва Христос, че видели този слепия човек. Сега може да се направи извод. Почти всички сегашни хора са слепи. Та слепите сега искат да оправят света. Как ще го оправят? Някои мислят - с война. Войни от памтивека имало, толкова войни, че от човешката кръв може да се направи цяло едно море като Черно море. И още хиляди години да се върви по същия начин, с убийства нищо не може да се допринесе. Ще дойде един ден, когато хората ще се изтощят. Има един начин, хората ще се изтощят. Хората досега вършеха престъпление. Ще дойде ден, когато не може да се върши престъпление, ще бъде невъзможно за човека, и то по следния принцип. Един човек вземе нещо и го носи отгоре, слиза, не иска да даде нищо. Но ако трябва да мине през един планински връх, няма да се мине много време и половината товар хвърля, ти вървиш след него да го вземеш и носиш.

Сегашната епоха е дошла до своя край. Повече оттук надолу не може да слезе в гъстата материя. И сега има вече един подем нагоре. Следващата раса, като дойде, тя вече няма, не може по-надолу да слезе, няма вече кой да носи. Сега кой колкото може да изнесе горе на върха, а всичко друго долу ще остане. За бъдеще ще има един подем. Като казваме ние, че всички богати хора трябва да се откажат от богатството, всеки само ще носи толкова, колкото може да изнесе на върха. То е негово. Всичко друго ще остане. Ама няма и да има слуги. Слуги в природата не се позволяват. Каквото другите хора носят, то е

за тях. Сега вие казвате - ако това учение се приложи с туй разбиране, няма да има резултат, понеже са користолюбиви чувствата на хората. Когато хората станат умни, когато любовта ще ги свързва в света, когато между хората ще има едно коопериране или едно съгласие между тях да си помагат, тъй както клетките в един организъм, тогава може да има друг резултат. Когато понятието за Бога няма да бъде като сегашното, ние ще имаме понятието, че Бог живее между хората и всички ще го познават - от малък до голям. Богатият няма да си държи парите затворени в касата, както сега. Проповедникът няма да иска да те убеди в някое верую, а ще те остави с онова, с което ти си роден. Какво ще убеждаваме една патка как да хвърка, тя се е родила с това. Ако не е патка и я учиш как да хвърка, нищо няма да направи. Какво трябва да учиш един кон как да бяга. Той и без това знае как да бяга.

Та сега ние казваме, трябва да възпитаваме хората. Но възпитание има само за хора, които са родени добре, те могат да се възпитават. Веднъж човек, роден в едно анормално състояние, само смъртта може да го изправи. Сега не е за обезсърчение. Има известни отношения, които, за да се изменят, трябва да има начин. Някои от вас трябва да проучат теорията на Ламарк - изменение на най-нисшите форми в най-висши. Пияницата, като види виното, веднага трепне, каква сила може да го отучи. Казваш му: “Вредно е.” Казва: “Зная всичко това, но не мога да се въздържам.” Коя е онази сила, която може да накара един пияница да се въздържа? Един човек, като се разгневи, изважда ножа, пробожда другия. Коя е онази сила, която може да го въздържи в дадения случай? Казвам, тези работи трябва да се предвидят от много по-рано. Всяко едно убийство, всяко едно престъпление е родено най-малко сто години, преди то да се създаде. Бащата е намислил да убие някого в младините си. Като момък не е убил, но тази мисъл е останала вложена в ума му. Този момък като се ожени, туй в неговото подсъзнание седи, той като баща, като вложи всичките дарби в сина си, ще вложи и мисълта, че трябва да убие

някого. В сина ще има тази мисъл по-силно от бащата. Ако синът не извърши туй, неговият син, в третото поколение тази мисъл ще се изрази сега в някого. Всичките грехове се зараждат в далечното минало и ние трябва да станем канал. Тия престъпления не се зараждат сега.

Сега ние трябва да бъдем умни, да създадем широки условия, да се дадат възможности на младите поколения. На сегашните хора трябва да се дадат нови мисли, нови чувства, за да може да се реагира на това зло. Казвам, в нашия век се изисква най-умни хора, държавници се изискват. Ако някой слуша, ще каже - какви анархически идеи, да се не подчинява човек на нищо. Тези идеи, които сега народите носят, те ще съсипят човечеството. Този кран трябва да се обърне в друго направление. Англосаксонската раса, която е толкова практична, пита какво трябва да правим, за да спасим младото поколение от онзи път, по който вървим. Че в България престъпления, убийства, убийства - баща убил сина си, свещеници се убиват, жени се убиват, всеки ден убийства, убийства. Ще дойдем ние да кажем, да се помолим на Бога. Не всички ние се молим. В България има три хиляди църкви и тези три хиляди църкви не са в състояние да спасят българския народ от престъпления. Не само това, аз казвам, всеки български дом трябва да има църква, не три хиляди свещеници, но майката и бащата трябва да станат свещеници в дома. Тогава само ще се поправи, ако искате да знаете. Докато ние имаме тези официални църкви, нищо няма да направим. Във всеки дом бащата да служи на тази идея и на сина си да каже: “Синко." Бащата ще намери сина още преди да е роден, и да му каже. Той ще избере онзи момент да се роди син му, когато няма да вземе дял в неговите престъпления. Туй, което астролозите наричат, е едно хармонично съчетание, когато злото в света не може да се предаде. Именно човек не трябва да има лошите влияния на Сатурн, лошите влияния на Месечината или лошите влияния на Венера, отчасти, както казват астролозите, или лошите влияния на Марс, а всички трябва да се намерим под

възвишените влияния на Слънцето, под възвишените влияния на Венера, на Юпитер. Те са задачи, които могат да се предадат в един модерен език. Аз нямам време да се спирам какво аз разбирам и какво разбират астролозите. Всичко онова възвишено, разумно, благородно в човека, което повдига човешкия дух, туй го означават с планетата Юпитер. Тези са разумни влияния, които оправят цялата земя. Най-силните влияния са на Слънцето, животворни влияния. Аз го наричам източник на любовта, слънчево влияние. Ако един човек е в хармония със Слънцето, ако той познава, че Слънцето е една животворна сила, от него и най-лошият човек ще почувства, че този животворен магнетизъм влиза в неговия организъм и той ще се обнови.

Та казвам, трябва да дойдат разумните хора, които да станат проводници в света и да изяснят. Сега казвате - това е заблуждение, онова е заблуждение. Много добре, съгласен съм, нека навсякъде има заблуждение. Но в науката има заблуждение. Тя се отличава с разнообразие. Науката е прогресивна, в нея постоянно се менят нещата. Хората търсят истината. В религията нещата са постоянни. Казват, има един Господ, има един Спасител. Ако ти не приемеш този Господ, тъй както те го разбират, веднага казват - ти не може да имаш нищо общо с тях. Ти не може да вървиш напред. Щом отида в една държава като Англия, аз трябва да разбирам езика им много добре. Ако говоря отлично английски, всякога може да имам достъп, но ако разбирам криво, англичаните затварят своя достъп.

Мислите ли, че ако не разбирате езика на природата, ще имате достъп с нея? Сегашните хора имат идеята да наложат своята воля върху природата и да я заставят да направи това, което тя не иска. Природата е разумна, тя е позволила на хората, и те са намерили задушливите газове. Колко блага има, които тя е скрила от хората. Тя има една опасна зона и които са се опитали да проникнат там, са намерили смъртта си. Всеки, който се е опитал да се докосне до природата, той е намерил смъртта си. Тези хора, които са намерили задушливите газове, задушливите пушки, какво са допринесли. Себе

си ще унищожат. И те искат да станат господари. Освен че не са станали господари, но са станали роби. Сегашните хора се безпокоят всички и казват: "Какво ще направим за утрешния ден?" Казвам, ако хората умрат в своето пресищане, в своите престъпления, защо ние да не умрем от глад. Ако ще умрем, нека да умрем гладни. Ако ще умрем на трапезата, нека да умрем гладни. Та нима онзи богатият, като умира, не се мъчи. Мъчи се пак. И аз ще зная, че ще се мъча, но зная, че на никой човек не съм направил зло. Има разлика между мене и него. Аз, като умра с това съзнание, ще оживея, а той, като умре с това съзнание, там остава.

Сега имаме един факт в природата, че един праведен човек възкръсва, а нямаме досега нито един пример, един грешен човек да е възкръснал. Но праведен човек е възкръснал в света, оживял е значи, върнал се в живота пак наново. Но нямаме нито един пример, един грешен да е възкръснал, да се е върнал в света. Ако знаете, в света всичките блага и добрини са резултат само на добрите хора. Лошият човек богат не може да стане, той е богат временно. Лошият човек богат не може да бъде; лошият човек учен не може да бъде; лошият човек философ не може да бъде; лошият човек поет не може да бъде; може само временно. Временно има учени хора, хора, на които името да преживее всичките векове, не сто, но хиляда години, пет - десет хиляди години. Вземете името на египетския мъдрец Хермес. И досега изучават неговото учение. Този учен човек е казал такива свещени мисли, че сегашните учени хора едва сега засягат туй, което Хермес е казал преди четири хиляди години. Творчески ум е имал. Сега ние казваме - защо е казал тези неща преди четири хиляди години, като едва сега хората ги разбират. Египтяните ни най-малко не разбираха тези неща. Учените хора, жреците разбираха, но не бяха в състояние да проповядват това и мъдростта се свършваше с невежество. Казваха, че боговете ги екзекутираха с гръмове. Това е въпрос. Как сега ги поразяват боговете? Сега ти теглят един куршум, гръмне те. Някъде падне една бомба. Това не е един гръм на Бога, това

е гръм на хората, това е гръм на греха. При Божия гръм има живот, в човешкия гръм има смърт. Когато Бог умъртви един човек, той го умъртвява, за да го съживи.

Сега да се върнем - защо се родил сляп. Той ли съгреши, или баща му, или майка му. Аз ви казвам, нито той, нито баща му, нито майка му, но за да се изяви славата Божия, за да се изяви силата на Бога. Казвам, тогава не съжалявайте за вашата слепота, не съжалявайте за вашите грехове, не съжалявайте за вашите престъпления. Всичко това, което имате, стегнете се и кажете: "Като този сляп бях едно време, но сега виждам. Като сляп досега се препъвах тук-там, но сега другояче виждам и постъпвам." В това отношение ние сме силни. Сега срещна някой, и казва: "Не може да направим това." Сега аз не говоря да бъдете тези големите светии, всички може да бъдете малки светии. В света малките светии са допринесли много по-голямо добро, отколкото големите светии. Та призовавам ви всички като кандидати за малките светии. Тогава някой иде при вас и ви казва: "Ти какво си тръгнал в новото учение!" Само по новия път вие ще постигнете вашите копнежи. Ако ти искаш да се жениш, ще намериш една другарка, каквато искаш, само по новото учение. Ще държиш учението, и ще вземеш каквото искаш; ще държиш учението, и ще вземеш служба, каквато искаш; ще държиш учението, и ще спиш спокойно; ще държиш учението, и ще ходиш на разходка. Всичко - само с новото учение. Без новото учение хората са в ада. Сега хората са в ада. И от този ад с новото учение ще се излезе. Та казвам, настава време, когато се срещат, хората ще знаят брат ти прогледнал ли е, или не. Да знаеш, че нито ти си съгрешил, нито баща ти е съгрешил, нито майка ти е съгрешила, но за да се прояви славата Божия. Срещнеш една сестра, която много обича да приказва, кажи: "Сестра, ти си много красноречива, езикът ти е много хубав." Срещнеш един брат, който много обича с ръката да пипа, кажи: "Ела, братко, при мене, ръката ти е много дълга, обича да работи, ела да помогнеш." Всичките хора имате обич да крадете

много хубави работи. Всичките хора, които имат недъзи, всички недъзи могат да се превърнат в нещо добро.

Та сега всичките хора са поканени на една деятелност, поканени са всичките хора при мене. Аз не обичам да говоря, понеже някой път, ако кажа истината, не може да я използвате. Дойде някой, ако му кажа, че носът му е дълъг, но той не знае какво е дългият нос. В лицето, в носа има нещо красиво. Трябва да знаете къде е красотата на носа и после каква форма трябва да има. Носът трябва да бъде в изправно състояние. Сега хората много безразборно са третирали носа. Вие всеки ден по три пъти трябва да се молите за носа. Ще кажеш: “Господи, поправи носа ми.” Господ да поправи дължината на носа и широчината на носа. Ще кажеш: “Господи, да разшириш дупките на носа, защото дупките са тесни.” Широки дупки трябва да има. Ако са стеснени, трябва да се разширят. После този нос не трябва да бъде сраснат. По три пъти трябва да се молиш за носа; по три пъти трябва да се молиш за очите си; по три пъти трябва да се молиш за устата си; по три пъти трябва да се молиш за ушите си; по три пъти трябва да се молиш за ръцете си; по три пъти трябва да се молиш за краката си. И след като се молиш така по три пъти, тогава ще можеш да направиш едно добро. А сега, без да се молиш за носа си; без да се молиш за устата си; без да се молиш за очите си; без да се молиш за ушите си; без да се молиш за ръцете си; без да се молиш за краката си, и ако ти в света мислиш, че всичко може да направиш. Ето аз на какво основавам. Казвате - как тъй. Че, най-първо, ако аз не взема едно хубаво ядене и не го пратя в стомаха си и ако не взема достатъчно количество въздух в носа си, да пречистя дробовете си, и ако не изпратя достатъчно количество светлина, да функционира умът правилно, какво може да направя. Ако приема чиста храна, ако приема чист въздух, чисти желания и чисти мисли в себе си, веднага ще имам външен резултат в нашата мисъл от храната. И тогава ще бъдем много внимателни. Ще дойдете до хляба. Даже вие, които сте много вярващи, спри се пред една фурна и попитай: “Да взема ли

хляб оттук, или не?” Ако нещо ти каже: “Не вземай” - не вземай. Спри се пред друга фурна и кажи: “Да взема ли хляб, или не?” Ще кажете: “Нямаме време.” Като дойдете до десетата фурна, нещо ти каже: “Вземи от този фурнаджия.” Вземи хляба, тури го и тръгни вкъщи. В света има една хигиена.

Аз не обичам да говоря за онзи свят. За мене е много смешно. Аз по-мъчно може да се убедя, че има този свят, отколкото че има онзи свят. Аз и досега съм малко безверник за този свят, отколкото, че има онзи свят. Ще ме извините, аз съм безверник за този свят. Онзи свят за мене е толкова реален, че този свят трябва да го доказвате, за да се убедя, че действително той съществува. Вие имате право и аз имам право. Та сега се различаваме в мненията си. Та казвам, един човек от онзи свят, понеже ние, сегашните хора, сме от онзи свят - тъй както ние виждаме, чувстваме и пипаме реалното, то не е този свят, то е онзи свят. От онзи свят индивидуално не може да се явяват. Всяко едно същество от онзи свят, за да се яви на земята, трима души приятели трябва да дойдат. Трима души съставят един човек. Когато те посетят трима души, вие вече имате един от онзи свят. Трима души - били те моми, момци или старци. Щом имате трима, вие вече имате един от онзи свят, който ви посещава. Разговорете се, много хубави работи ще чуете. Посмеят се, и пак ще си заминат. Че трима души посетиха Авраама като един човек. Трима души отидоха в Содом и Гомор. Когато ви посети един, той е от този свят, трима, когато ви посетят, те са от онзи свят.

Аз казвам, когато двама души се оженят, те са от този свят. Щом се роди детето, то е от онзи свят. Затова всички се радват на детето. Защото то е от онзи свят вече. Трима души не са от този свят, но са от онзи свят. Та когато хората се оженят и нямат деца, казват: “Закъсахме я, не сме от онзи свят, от този свят сме.” Не трябва да сме от този свят. Дето са трима, от онзи свят са, дето е един, от този свят е. Дето са двама, те са кандидати за онзи свят. Някой казва: “Да умра.” Няма какво да умреш. Ще дойдат трима от онзи свят, и тогава бащата

и майката се молят и казват: “Господ да поживи това дете, да остане, да ни слуша.” Умре детето, останат двамата, всички са скръбни. Нашият свят е скръб, страдание, мъчение. Дойде онзи свят - радост, веселие. Всяко веселие е от онзи свят, всяка скръб е от този свят. Всяко престъпление е от този свят. Всяка добродетел е от онзи свят. Като дойде добродетелта, онзи свят е у вас. Трябва да разбираме. Този свят е свят на престъпление. Онзи свят е свят на добродетел.

Затова нека бъдем всички от онзи свят на добродетелта, на човешката мисъл, на човешката свобода, на човешката добродетел, на човешката истина, на правдата, на реда, на порядъка. Туй е онзи свят.

Тайна молитва

Осма беседа, държана на13 ноември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ТИ ЛИ СИ

“Добрата молитва”
“Отче наш”
“Пътят на живота”
“Псалом 91”
“Молитва на Царството”
“В начало бе Словото”

Ще прочета първа глава от евангелието на Йоана.

В дадения момент най-важният въпрос е, който човек може да разбере, на който неговото съзнание може да се спре, или това, което може да има отражение в съзнанието му. Сега всички, които казват, имат отвлечени понятия за съзнанието, отражения, имате понятие за отраженията в огледалото. Огледалото показва само отражението. Онова, което се отражава в огледалото, има почти същия характер. Разумният човек си има особен начин за разбиране. Различават се хората по онова разбиране на способността, която имат да възприемат. Те може да съзнават големината на земята; може да съзнават изобилието на водата; може да съзнават изобилието на дъжда, който пада; може да мислиш за богатствата, които са скрити; може да съзнаваш живота на ангелите; може да мислиш за Бога. Но в дадения случай онова, което може да възприемеш, е най-важното за тебе. Малкото, което може да възприемеш, едната капка вода, която възприемаш, струва повече от милионите, които може да съзнаваш, че съществуват отвън. Та онова знание е полезно в дадения случай. Туй знание няма прямо отношение към мене, защото, когато аз съзнавам слънчевата светлина, тя има отношение към други същества. Туй, към което аз нямам отношение, други същества имат отношение. Срещна един човек, който за мене няма никакво

отношение, не го познавам. Този човек има други познати, други има, които се интересуват от него. А познатия на мене, друг не се интересува. Тъй щото в правата философия туй, което мене интересува, другите не се интересуват от него; туй, от което аз не се интересувам, другите се интересуват. Но изобщо хората се интересуват от едно и също нещо, те се интересуват от онова, което може да възприемат.

Та казвам, дотолкоз, доколкото вие може да възприемете и онова, което сте възприели, да се образува едно вътрешно разбиране и приложение за самите вас, то е полезно и косвено вие може да бъдете полезни за окръжаващите. Представете си сега, за пример говори се да живееш в другите хора. Значи да живееш в другите хора едновременно, какво означава? Да може да опиташ тяхната реалност, тъй както опитваш своята реалност в самия себе си. Щом дойдат хората до това съзнание, само тогава може да се оправи светът или само тогава може да съществува обич и любов между хората. Когато всичките хора могат да живеят едновременно в тебе и когато ти може да живееш едновременно в тях. Това е една мисъл отвлечена и малцина имат опит. Малцина са, които са въплътени на земята, които имат този опит. За пример някой замине за онзи свят, вие плачете за него, скърбите. Защото, ако вие пребъдвате в него и той пребъдва във вас, няма да плачете, но понеже не пребъдвате в него, изгубили сте го като един цвят, като един лист, който пада от дървото, като едно дърво, което изсъхва. Вие казвате: "Де е той?" Изчезнал е. Но има един, който го обича и който живее в него. Кой е той? Като умре човек, той отива при този, който го обича. Той е живял в тебе, ти не го обичаш, не го познаваш. Че не го познаваш и не го обичаш се познава по това, че през целия си живот си му казал много горчиви думи и някой път си задавал въпроса, какви ли космически връзки имам с него. Мислите, че то е една философия дълбока. Тя е една от плътните философии. Кармата, това е една връзка от миналото, която хората са образували. Възли, възли и казвате: "Какво ли е възел?"

Човешки възел - ще го вържеш и ще го развържеш. Да познаеш една душа, която е излязла от Бога. Това, за което скърбим, е, че всяка душа, която излязла от Бога, дошла, а ние не сме я познали и ние скърбим. Той се връща при Бога, той е излязал от Бога и се връща. При един свещеник във Варненско идва един странник, калугерин - скитник, малко джубето му окъсано, килимявката не е като владишка, опрашена. Пита го: "Синко, откъде си?" Казва си - един скитник калугер, ще му дам нещо, да се махне, зная попските долапи, и той е като мене долапчия. Този калугер, след като се наял, казва: "Искам да отида във Варна, нямам пари, може ли да ми заемеш малко?" "Синко, нямам." "Като нямаш ти, пеш ще ходя. Аз съм научен да ходя пеш." Веднага синът на свещеника казва на баща си: "Ти знаеш ли кой е този странник? Христос е." Бащата казва: "Не казвай. Ако зная, че е Христос, ще го стигна, аз имам пари."

Та казвам, в сегашното състояние на хората липсва нещо. Има един вътрешен усет. Ние не може да познаем Бога. Поне доколкото аз зная, мнозина са ми разправяли - вярват в Бога, познават го. Вярвам, че е така. Но в моите познания, доколкото аз съм срещал хората на земята, не съм намерил човек, който да е видял Бога, по моето мнение. Аз не съм срещал човек да е видял Бога, да го познава. Аз турям в тази дума - познанието на Бога - носи сила в себе си. Да познаваш Бога, ти не може да бъдеш един обикновен човек, да те блазнят дребнавостите в живота. Ти може да живееш в каквато и да е среда, но като се качиш на камъните, тези камъни ще оживеят; като стъпиш във водата, тази вода ще те носи, ще те одържа, няма да потъваш; дето минаваш, всички ще те познават. От тебе ще лъха живот. Туй е познание на Бога. Сега може да се блазни нашето съзнание, някой ще каже - да имам това нещо. Това е вече едно механическо разбиране. Значи да го вземеш назаем като пари от някой банкер. Тия неща са много обикновени. Не може да съществува истинска любов между хората, докато те нямат разбиране. Досега не съм срещал нито един, който да е видял Бога. Как са го видели

другите, аз не зная. Аз трябва да съм в тях, да видя как те са го видели. Мнозина са ми разправяли. Веднъж един господин ми донесе един шарен камък - като скъпоценност останал от деди и прадеди, трепери на него, счита го нещо ценно, скъпоценен камък. Аз, без да го гледам, чувствам, че е обикновен камък. Виждам го, че той иска да ми каже: "Като моя камък няма друг." Какво да му кажа? Ако му кажа истината, ще му пореже сърцето. Казвам: "Не мога да се произнеса, трябва да го видя много пъти." Виждам го, че в моето съзнание е много прост. После виждам, че в този камък му липсва нещо, не е така чист в кристализирането. А той казва: "Особен е - като него втори няма." Няма. И сега вадя заключение. Много от идеите на хората мязат на този, който има скъпоценния камък. Аз го чувствам в себе си.

Имаше един евангелист в Русенско. Той ми разправяше своята опитност. Той познавал Бога, видял Бога. Но един ден той набил жена си, бил я на общо основание, и тя повярва. Но след като я набил хубаво - разправя ми една опитност - не може да иде на нивата. "Пресякоха ми се краката, ръцете, обезсмисли се животът." Набил жена си и целия ден седи, седи, моли се да му прости тя, и тя не му прощава. "Как така, ти, който познаваш Господа и си го видял, твоят Господ ли те накара да ме набиеш." "Какъв дявол влезе в мене?" Той се извинява. "Човек, който е видял Бога, как ще влезе дявол. Господ и дяволът може ли да бъдат заедно?" Казва: "Не зная, аз започнах да се колебая дали съм го видял." Има една свещена идея в познаването. Човек да се не лъже. Аз зная едно нещо, тъй го изразявам. Аз оставям виждането и познаването на Бога. Има един свещен трепет. Най-първо, познаването е далечна работа, виждането е още по-далечна. Но първото нещо е да имаш един свещен трепет. Ако той не дойде, нищо друго няма да придобиеш. Аз го наричам: има един свещен трепет, с него започва. Нещо поникне в човешката душа, изменя се. Този свещен трепет всички сте имали в душата си, случва се. Но като дойде, имаш нещо, хубаво настроение, не настроение, но такова разположение имаш, че си готов в дадения случай да направиш доста

голяма жертва, че се чудиш на себе си. Имаш един жест в себе си, във вярването, в познаването на този свещен трепет някой път, но зная, има нещо, което предшества. Като престане свещеният трепет, престава и да трепери. Този свещен трепет някой път го наричам трепетлика. От най-лекия лъх - всичките дървета седят тихи, спокойни, а тази трепетлика, като че е някоя игрива мома - трепти.

Та казвам, има нещо в човешкото съзнание, един свещен трепет. Когато другите хора не схващат нещо, ти го схващаш нещо хубаво в света, или аз го наричам една малка светлинка, която окото схваща, че се ориентираш, не че ти е светло, но може да се ориентираш. Някой казва, че в тъмното вижда. Не че вижда в тъмнината, аз разбирам - да няма никаква светлинка, в тъмното да виждаш, като че е светло, но не е светлината - като че са оправени пътищата и не са оправени. Та казвам, дайте през тази година място на свещения трепет във вашето сърце, понеже в този свещен трепет се изявява силата. Яснота трябва на човека. Та казвам, правилното разсъждение не може да мисли. Когато си сиромах, не мисли да бъдеш богат. Когато си богат, искай да бъдеш умен, но тъй - да разбираш. Умния човек, разумния човек богатството го предпочита. Умният човек не може да бъде сиромах. На умния човек богатството никой не може да го вземе. Умния човек съм уподобявал, давал съм примери на онзи индуски светия, дето един махараджа искал да си купи една крава, но той не я продавал. Казва: “Не продавам тази крава, тази крава е за мене.” “Насила ще я взема.” “Опитай се, казва.” Отива, но по никой начин не може да му вземе кравата. Хваща войници, връща се, но по никой начин не може да я вземе, кравата седи при него.

Разумният човек е силен, той е силен човек. Слабите хора са все глупави. Някои искат да ги освобождавам. Как ще ги освобождавам? Умните хора са силни, глупавите хора се избиват, глупавите хора се мразят, глупавите хора вършат всички престъпления. Като казвам, че са глупави, не мислете, че не знаят, знаят го и нарочно го правят. Глупав го наричам, защото туй състояние ще се върне върху него.

Глупавият човек заробва, но и него заробват, той изнасилва, но и него изнасилват. Там е трагедията. Казвате: “Не съм ли аз свободен?” Свобода, която може да ти се вземе, не е още свобода. Знание, което може да ти се вземе, не е още знание. Значи не си още силен, не си от умните хора.

Казвам сега, този свещен трепет, той е потребен, той е пътят, по който ще дойде великото в света, по който ще станете силни. Аз ви желая всички да станете силни в този смисъл - богатството да не може да го вземе никой. Какво наричам богатство? Твоята добродетел, която имаш, никой друг не може да ти я вземе. Любовта, която имаш, никое същество да не ти я взема. Не да се уплашиш, не обикновено схващане. Тогава ще кажете: “Кога ще дойде времето?” Ще дойде времето, когато всички станем разумни. Кога ще бъде? Днес може да бъде. Щом го оставиш за утре, утре може да бъде. Щом го оставиш за след една година, след една година може да бъде. Щом го оставиш след един месец, след един месец може да бъде. Ако го оставиш след една година, след една година може да бъде. Ако го оставиш след милиони години, след милиони години ще бъде. От тебе зависи. Но в природата има един закон, има едно съответствие между Бога и нас. Щом ти отложиш една божествена мисъл, второто положение - и Бог ще отложи. Отложиш втори път, и Бог отлага. Следователно, когато дълго време върху тебе е действал Божият дух и ти все отказваш, и той се отказва. Ще дойде време, когато ти желаеш, но Бог няма да действа. Бог прави същото, отлага, отлага, ще дойде изпитанието. Казвам, разумният човек никога не отлага. Отлагаш ли, ти туряш преграда на твоите бъдещи възможности. Че туй нали го знаете в живота. Сега иде светлината и казва да не говоря повече. Да идем на упражненията.

6 часа без 8 минути

(След гимнастическите упражнения, 7 ч.)

В живота има две състояния. Едното състояние, което е инертно, неподвижно състояние, което причинява страдания на хората. Има

друго едно състояние - крайно подвижно. Значи човек не е господар, да може от едно инертно състояние да мине в подвижно състояние, но и другото положение има, когато от подвижното състояние не може да мине в инертно. Сега в общи схоластични знания, когато се отправя една мисъл, за пример в теорията на музиката може да разправят, да знаят - престанал този човек да пее, той ще се намери в чудо. За доброто всеки може да говори, за любовта всеки може да говори, то е теория, но турете човек да даде един образец, не може. Сега не е толкова важна теорията, колкото приложението. Какво означава? Кой е основният тон на любовта? В музиката има основен тон, отдето започва, седмият тон, те знаят. Всеки един тон го знае музикантът. Сега всички теоретически говорите. От много теории ние сме остарели и знанието се превръща в тежест. Знанието тежи, превръща се в една тежест. Човек не трябва да обременява мозъка си с излишни трептения, които нямат никакво отношение към неговия живот. Знанието в света служи за подкрепа, то е за храна на ума. Със знание трябва да храниш ума - за храна на ума, трябва да учи, за да се храни. То е една потреба. Не е нужно да носиш един товар, не е нужно да носиш десет торби с хляб. Онова, което ще изядеш, то е важното. Знанието, което може да служи като подкрепа на ума, то е най-доброто, което ти може да носиш. Но доброто е, което храни живота.

Аз казвам, туй, което може да храни живота, то е добро; туй, което не може да храни живота, то е зло. Туй трябва да знаете. Казвате: “Какво отношение има доброто към живота?” Следователно доброто може да се превърне в сила на живота и след това доброто пък от живота излиза като плод. Та казвам, в сегашния живот вие трябва да приложите доброто, да бъдете силни. За пример седиш в своята мисъл и мислиш защо идат болестите, за да видиш колко си силен. Болестта не е нищо друго освен инертна материя, застояла някъде - или в нервната система, или в някой орган, или препятства някъде. Имаш ревматизъм. Инертна материя имаш някъде. Трябва да

туриш ума си там, да разкараш тази инертна материя. Сега лекарите изкарват тази материя чрез окисляване, чрез разширение. Ще пиеш топла вода, ще вземеш очистително или ще постиш, разни начини има.

Та казвам, онази материя, която служи за основа, която образува човешкото естество, понеже човек трябва да бъде силен, той сам да се радва, като съзнава своята сила, той всякога може да бъде полезен на себе си. Мнозина не могат да пеят, но трябва да пеят. Казва: "Как пях? Аз искам да зная мнението на хората." Той никак не може да пее, когато иска да се хареса на хората. Певец е този, който, като пее, приятно му е, че е изразил тона. Не да казва: "Как мислите, пях ли хубаво?" Щом питаш, това е една обикновена идея. В мисълта си, като мислиш, да имаш едно обективно схващане, да ти е приятно, сам да се радваш на своята мисъл, сам да се радваш на своите постъпки, не какво мислят другите хора. Защото другите хора са като тебе. Има една философия, която обяснява какво е отношението на всичките хора в Космоса вътре. То е една отвлечена философия, много отвлечена. Там трябва вътрешна школа, да се говори. Някои казвате: "Кажете една истина."

Сто на стотна степен какво означава, кажете ми сега. С колко цифри ще бъде? Сега философствате, кажете сега някои, които сте най-големите философи толкова години, колко е на стотна степен, ами на хилядна степен. Туй сега не е, за да се объркваме. Сега аз не искам да ви туря един товар, да ви смачка, защото има мисли, които може да ви смачкат. За пример някой човек каже: "Няма Господ, няма любов, няма добро." Туря ви един товар на гърба, може да ви смачка, вие се обезсърчавате. Тази идея - че няма Господ - само когато станеш най-ученото голямо божество, само тогава разисквай. Да ти кажа, че няма Господ, това е много тежка мисъл. Мисълта, че няма Господ е най-тежката мисъл, изисква се юнак на гърба си да я носи. По аналогия, ти имаш нужда от баща си, казваш "Без баща си не мога да живея." Но един ден баща ти умре, и ти без баща си живееш. Ти

мислиш, че баща ти умрял. Не, баща ти, след като умре, скрие се в тебе. Че ти и баща ти заедно живеете. А ти постоянно мислиш за баща си и се безпокоиш, и питаш: "Къде е баща ми?" Вие делите едно богатство. Той е в тебе. Пък баща ти пита: "Къде е синът ми?" Сега всичките умрели са все у вас. Аз ги виждам, че са у вас всичките, пък вие ги търсите.

Сега да оставим това, вие дали ще вярвате, или не, да оставим този въпрос. Когато аз напиша едно число на дъската, например 10 хиляди, туй число на дъската ли е? Казвам, десет милиона на дъската са написани, оттам четеш, но тези десет милиона на дъската ли са? Туй число, ако е реално число, тези десет милиона са в касата на някой банкер. Числото е написано на дъската, но парите са в някоя банка. Но когато напишете думата любов, де е любовта, трябва да потърсите де е любовта. Тя е в някоя банка тази любов. Тогава ще намериш банката, много банки има. Ще отидеш в банката, ще представиш чека. Това са материални обяснения. Ако онзи не разбере вътрешния смисъл, тогава, ако влезе в една банка, но ако няма светлина, няма да види златото, кипне. Ако ви дам в тъмното злато, не зная дали ще го познаете, че е злато. Разпознаване трябва.

Трябва разпознаване, но важи и какво носиш. Светлината има голямо разпознаване. За пример вие мислите, че гъската е голям глупак. Дайте ѝ кафе, тя ще го бутне с човката, тя е много умна и ще го тури настрана. Дайте ѝ нещо друго, ще го познае. Тя знае какво трябва да възприема и какво да не възприема. Дайте на свинята боб, тя даже няма да го вземе, колкото и да е лакома. Често ние вземаме мислите, които човек има, не може да ги възприемем. Ти искаш да разрешиш един въпрос, има ли Вселената край. Нещата, които са без край, не могат да имат край. Туй, което има край, не може да бъде безкрайно. Сега онези философи математици, той разбира толкова, колкото и аз разбирам. Аз съм ги слушал, слушал да говорят и виждам, че и той е толкова будала, колкото и аз. Но той се представя за учен човек. Той доказва, доказва, и нищо не може да докаже. Аз

мога да докажа. Той доказва, че Вселената има край. Предполага, че има край и доказва, че може да е така, на толкова и толкова милиона - прави логическо заключение. Тогава, ако така - по логическо заключение, аз казвам, почвам да изчислявам, че след 365 дни ще имаш 365 милиона лева. Възможно е, вярно е, доказвам ти. Дойде 365-ият ден, ти нямаш толкова милиони. Колкото е вярно, че след 365 дни ще имаш 365 милиона лева, толкова е вярно, че Вселената имала някакви мъглявости, че Вселената имала край. Това е голяма презумпция. Той трябва да каже: "Не зная дали Вселената има край, не зная дали няма край." За две неща не зная, аз не разисквам крайните неща и безкрайните неща. Край на една афера, и безкрайна афера. Защото някой път защо ти е краят на живота. Защо търсите края на нещата. За пример ти имаш една любовна афера, искаш да престане, да дойде краят. Следователно какъв е краят на любовната афера? Заведе се дело. Какъв е краят на делото? Осъдят те или те оправдаят, или те турят в затвора.

Сега това са ред разсъждения. Ние казваме, че светът ще се оправи. Тъй е писано. Нито едното може да се докаже, нито другото. Аз, като говоря, че светът ще се оправи, разбирам, от себе си. Аз непременно може да видя какъв е краят, какво ще се случи. Аз нямам предвид, че състоянието може да се поправи, не мисля, че всички хора в грях са родени. Хубаво, тия хора, които са на Земята, но всички други, които са по другите светове. Значи всичките хора, които са по материалните светове, все в грях ли са родени. То е наша философия, наше разбиране. Сега няма да оставим тези неща да ви смущават, защото някои от вас не могат да издържат. Някой казва: "Аз съм много търпелив." Относително търпение. Да ви представя един пример.

Един мъж, който е много търпелив, да има жена, която да обича, но да види, че друг мъж я целуне. Той не може да изтърпи, той ще кипне. Защо, какво му стана? Че целуват жена му. Другите жени, като ги целуват, ни пет пари не дава, а когато неговата жена целуват, не

може да търпи. Аз разсъждавам обективно, за вас не говоря и за себе си, поставям въпроса, какво му е станало, че друг мъж целунал жена му. Казва: "Всичко мога да търпя, но да целуне друг жена ми, не мога." Хубаво, но един ден, като намрази жена си, тогава обича да я целуват. Питам, защо, коя е причината? Защо в единия случай е нетърпелив, а в другия е търпелив? Във втория случай в негов интерес е да я целуват, той пари дава, ходи. В ума си съзнава. Ние сами си създаваме своите нещастия. Защо не може да търпи да я целуват? Коя е причината? Онзи, който иска да я целува, той е нетърпелив. Онзи, когато другите я целуват, и той е нетърпелив в друго отношение. Отвън те минават за търпеливи.

Питам, отде се родила тази философия у хората? Аз дохождам с нещо обективно, за да се разбере тази скритата идея. Някой път мене ми е приятно да ми бутнат ръката - неговата ръка е топла, моята ръка е студена, приятно ми е. Но представете си, моята ръка е охлузена, който и да ме бутне, казвам: "Не ме бутай, защото ръката ми е охлузена." Всяко негово допиране нищо не може да ми донесе. Следователно всеки човек, който не може да ми предаде нещо, мене ми е неприятно. Та когато в живота си не може да търпим, има си някаква причина. Ние трябва да разкрием същинската причина. Ама ти чакай, ти си много нетърпелив. Нищо не значи. То е цяла наука. То е като музиката. Дойдеш дотам, трябва да пееш. Ти още нотите не може да пееш, че като дойдат диези и бемоли, как ще ги пееш. Аз гледам, уж певци, които пеят, колко фалшиво пеят. Много пъти не вземат вярно ни диези, ни бемоли, изяждат ги, заменят ги, правят си далавери тези музиканти. Изяде нещо, после пее. Но певец е този, който не прави нито една погрешка.

И в живота си някой направи една погрешка и току я закрива. Аз съм гледал в някоя къща - майката с очите си прави ишерети на дъщеря си как трябва да постъпи. Тя се усмихне, после стане сериозна, и дъщерята стане сериозна. Аз съм наблюдавал - с очите дава ишерети. Това не е никаква наука. Ако трябва да се смееш, ще се

смееш, ако трябва да бъдеш сериозен, ще бъдеш сериозен. Как не, ако ми забият едно голямо шило, ще бъда сериозен, ще плача даже. Ако мене ми се падне едно голямо наследство, ще се радвам, ще се смея. Всякога една усмивка излиза от някаква идея, някакъв контраст се образува в съзнанието ви. Казвате - усмихна се. Този човек е видял нещо, може да вижда цял един свят, усмихва се. Не казвам, че тази работа е глупава. Много е умна. Гледам, че някой човек е сериозен, плаче. Казвам: "Случило се е нещо." Не казвам: "Не плачи." Ето какво разбирам под думата не плачи. Когато трябва да се радваш, не плачи. Не че не трябва да плачеш, но когато трябва да се радваш, не плачи, не заменяй радостта с плач. Когато няма радост, плачи колкото искаш. Туй е на място. Че скърбите, плачът за хората са едно благословение, то е дъжд в астралния свят. Че без плач земята би се превърнала в пустиня. Ако сега ви доказвам математически, че плодородието зависи от плача на хората - когато навреме се плаче, много плод ще има, кога не се плаче навреме, ще цъфне и няма да завърже - ще повярвате ли? Това е един въпрос до вярата.

Мислите на хората имат отношение към външната природа. Мислите на хората може да образуват слана. Защото колективната мисъл на хората създава външното време. Ако дойде един учен човек, всички би ви изкарал от салона. Ако той има едно малко шишенце със сгъстени газове и ако пусне няколко капки, всички вие ще почнете да треперите, ще стане веднага цяла промяна. Този човек ще направи такъв един опит. Едисон отива при свои приятели да ги гощава. Казва на келнера: "Ще донесете хубаво наготвена супа." Всички насядат на масата - 4-5 души, все учени хора. Донасят супата. Той капва по една капка и супата замръзва. Донасят една паница, втора, пара се вдига. Той все капва. Супата замръзва. Казва: "Господине, какво си играете с нас." Гледа той, супата замръзнала. Донасят други, и те замръзват. Казва: "Остави. Всичко у вас е замръзнало." Донасят им бифтек, и той пак капва - и той замръзва. "Вие - казва - господа, си играете с нас." Объркали се всички. Почва да

се смее, но след като гостилничарят разбрал, че той си играл, много скъпо му коствал обедът. Счел за един обед да се компрометира неговата гостилница, да замръзва яденето.

Та казвам, във вас може би някой учен човек е направил нещо. Казвате: "Замръзна сърцето ми." Турил някаква капка. "Като ме погледне - казва - омрази ме." За да не ви смразяват хората, вие трябва да разбирате живота в истинското негово проявление. Такъв учен човек, като го видите, трябва да го познаете и да му кажете: "Извинете, господине, идете в друга гостилница да правите опита." Злото в човека не е нищо друго освен един такъв като Едисон, който прави опити. Ще дойде у вас, ще направи опит. Някой мъж може да целуне някоя друга жена. Пък може да няма никакво целуване, но той може да направи така, да ти създаде една пълна илюзия. И тогава ти ще замязаш на примера на един момък, който имал любовни отношения с една мома, но не се решавал да се годи за нея. Тя искала да го принуди. Направила в къщата си един восъчен момък, турила го на стола, тъй хубаво направен. Той иде отвън и още като дошъл, като видял този момък на стола, казал: "Моля, моля, не допущам друг, аз вече съм решил този въпрос, давам си кандидатурата." Та всички ние в живота често с доста такива восъчни хора ни заставят и ние решаваме да направим нещо, да не би този восъчен тъпак да не ни изпревари. Няма опасност. Туй, което ви навеждам, то се отнася към новия живот. За стария живот аз не правя и дума. Аз не осъждам живота на гъсеницата, той е на място. Казвам на гъсеницата - новият живот, при който сега ще бъдете, той ще подобри условията. Колкото по-добра храна вземаш, толкова по-добри крила ще имаш, по-добри условия за всичко.

Туй, което сега ви навеждам, то е за бъдещия живот, който иде сега, не за утре, за днес. Туй състояние не може да се измени. Не е достатъчно само да имаме едно малко разположение. Аз наричам туй разположение, което може да измени нашето вътрешно органическо битие, да обнови тялото, да обнови чувствата, да обнови мислите.

Туй, което обновява, то е новото. Туй, което не носи този живот, то е забавление в живота.

Тази сутрин аз ви говорих за свещения трепет. Ако искате да бъдете в света силни в правата смисъл, пазете един момент, когато свещеният трепет иде у човешкия живот, и го възприемете. Той иде, тъй както слънцето иде, отворете всичките прозорци, нека влезе свещеният трепет. Не се пазете, че може да слънчасате. Някой път ги е страх от свещения трепет, казват: "Ще се заблудим." Няма да се заблудиш, то е най-голямото благо, което иде в света, което може да освободи човека. Не да се освободи от дома си, не да се освободи от брата си, но да се освободи от кривите отношения. Ще се оценяваме по-добре. Отношения може да има, когато ние се оценяваме и се считаме една необходимост един за друг. В света всяка една душа, която е излязла от Бога, е ценна, понеже е нещо хубаво за цялото човечество. И всеки от вас, всяка една душа, която е излязла от Бога, носи нещо хубаво за цялото човечество. Всяка една душа носи благо за цялото човечество. Всички души, които ви познават, те ви ценят. Казвам, има в света един, който ви цени, или казано на друг език, има в света души, които ви знаят, познават. Нищо от това, че тук, на земята, не ви познават. Вие живеете в един тесен кръг. Ако тук не ви познават, други ще ви познават. В обикновения живот ние очакваме, като идем в другия свят, да научим. В другия свят, като идете, нищо няма да научите. Ако детето, което е заченато в утробата на майка си, не се организирало и се роди анормално в света, то нищо няма да научи. Туй дете трябва да се роди здраво, всичките му органи, сетива, способности трябва да бъдат развити, всичките му сили трябва да бъдат на място, та като дойдат всичките живи сили, да функционират правилно. Ако туй дете не се е организирало правилно, вие нищо не може да го научите. Ако отидете в онзи свят, без да сте готови, нищо няма да научите. Там ще намерите много слепи хора. В небето, в другия свят някои още с патерици ходят. Някои не знаят, че са умрели, те си живеят в пълна илюзия. Като ред хора ние сме ги

виждали, той забърка отношенията на нещата. Казвате, че виждал нещо. Нищо не вижда. Премрежили се очите ви, вие виждате, казвате - видях някаква област. Туй не е нещо реално. Реалните неща говорят. Туй, което не ти говори, туй, което не ти придава нищо, това е една сянка, една илюзия. Видях един ангел. Туй нищо не значи. Ама корона имаше на главата. То е друга илюзия. Аз мога да ви направя корони колкото искате. Но реалността е, когато един ангел ви посети, вие няма да забравите неговото посещение, то е нещо извънредно, цяла епоха във вашия живот. Вие ще придобиете една сила. Оттам насетне във вашия ум, във вашето сърце, във вашия дух ще настане промяна. Ще считате, че е най-важното събитие, което е могло да се случи.

Та казвам, най-важното събитие у вас е, когато един ден дойде този истински свещен трепет. То е вече едно предисловие на познанието за Бога, виждането на Бога. За това именно ние се стремим. Знанието в живота, страданието, всичко това има смисъл само ако дойде свещеният трепет. Тогава ще кажем като апостол Павел - днешните страдания не може да се сравнят с бъдещата слава, с бъдещите възможности, които ще се открият. Значи заслужава ние да страдаме, за да видим великото благо, което вечният живот носи. Аз наричам вечен живот, дето няма болест, дето няма съмнение, дето няма сиромашия, дето няма кавги, зависти. Това е вечният живот заради мене.

Сега на вас ви пожелавам през тази година... Какво да ви пожелая? Който има много дългове, да ги изплати; който има недовършени работи, да ги довърши; който има изпити, да ги издържи; който има рани, да му заздравеят; на когото главата е гола, да му израснат косите; на когото дрехите са скъсани, да си ушие нов костюм; на когото обущата са скъсани, да си купи нови; на когото шапката е скъсана, да си купи нова; който е ял мухлясал хляб, да яде пресен; после пожелавам, който има на къщата си тесни прозорци, да има големи. Не зная де да ви турна - в горния етаж на апартамента

или в долния. Пожелавам ви да имате един апартамент на третия етаж. Третият етаж е на хората. Аз разделям човешкия живот на три етажа - първият етаж е долу, третият е най-хубав. Ако всичко това развиете, то е достатъчно.

Тогава довечера ще си донесете торбите. Каня ви довечера на вечеря. Вие ще видите ние какво ще ви дадем и ще видим вие какво ще дадете. Защото ние обичаме хора, които не само обичат да вземат, но и обичат да дават. Защото, след като ти подарят една цигулка, ти ще теглиш лъка, казваш: "Да видим цигулката каква е." Вие, като свирите, ще видим вие какво ще кажете. Но всякога дръжте две идеи в ума си: да вземате и да давате. Милосърдието у човека не може да се развие, ако той не дава. Умът на човека не може да се развие, ако той не дава. Учителят преподава, ученикът взема, когато учителят изпитва, ученикът дава това, което е взел. Той ще разправи какво е вземал. Ученикът повече ще му даде. Та не само да давате, но и да вземате. Едновременно ще вземате и ще давате. Туй е правилният ред на нещата. Туй трябва да бъде едно правило, ако искате да бъдете щедри. Както давате, тъй Бог ще ви даде. Бог постъпва в това отношение право. Радвайте се на всеки човек, който проявява една добродетел, за да се даде добродетелта и на вас. Радвайте се на ума на всеки човек, понеже тази дарба е дадена от Бога на него. Щом се радвате на него, Бог ще даде и на вас. Ако човек е добър, радвайте се, това добро ще дойде и у вас. Ако човек е на любовта, тази любов ще дойде и у вас. Всичкото добро, което хората имат, ще дойде и у тебе, но и всичкото зло, което имат, ще дойде до тебе. Ако хората са заробени, ще дойде до тебе. Туй помнете, това са практически правила.

Разбира се, на един англичанин трябва да му говоря на правилен английски език. Ако не зная езика му, как ще ме разбере. Така и в природата тепърва трябва да учите Божия език. Отсега нататък ви остава вие да учите езика на небето. Ти казваш за пример: "Аз тебе те обичам." Туй е един земен език. Кажете ми на небесен език една

дума. Аз бих желал от вас да чуя една небесна дума. “Много ви обичам, сърцето ми гори, трепери, не мога да живея без вас” - това са все обикновени работи, земни работи. Не е право. Казваш: “Не мога без тебе, умирам за тебе.” Онзи, който казва, че не може без този, умира, а се вижда, че могат без този. Помнете, в божествения свят, там в любовта всичко може. Там, дето всичко може, там противоречия няма. Понеже, като влезете в духовния свят, там е толкова голямо разнообразие, че ако имаш един приятел в небето, щом се отдалечи една крачка, не може да го намерите между другите. А щом се раздели, ти никога не може да го питаш: “Ти ли си онзи?” И той няма да ти каже. Ти вече го забравяш. Те всички тъй си мязат, че ти по никой начин не може да го намериш. В небето, като целунеш едного, всички се целуват изведнъж - на ваш език ви говоря. Ти не може да видиш никакво противоречие там. А тук, на земята, не е така. На земята един целува, друг не целува, един се смущава, един е богат, друг е сиромах. Тъй е наредено, тъй е животът. Защо и за какво е така, може да възразите. Както и да се свърши, знаем, че добре ще свърши. Онези, които са го позволили, те имат една добра черта. Каквото и да казват, аз вярвам в едно нещо: онези, които са допуснали да влезе злото в света, имат едно съображение. Злото и доброто функционират в света. Не може да мислим, не може ли без зло. Може да имаме мисли за и против, но същевременно аз зная едно нещо, че ако аз искам да бъда добър, никой не може да ме направи лош. Пък ако аз искам да бъда лош, никой не може да ме направи добър. Та всичко от вас зависи. Ако искате да станете умни, ще станете умни; ако искате да станете добри, ще станете добри. Да желаете един свещен трепет да имате. Онзи, който желае нещата, той отива при тях. Който не ги желае, казва: “Ако дойде и ако не дойде, и без него може.” Така не се мисли.

Сега тези са общи работи. Общите работи, те носят идеята за бъдещето. Всеки от вас иска да бъде щастлив. И всичкото ви щастие аз зная в какво седи. Всеки от вас има една скрита идея, тя е тази. Ще

ви кажа сега скритото на земята. Вие искате да имате един, който да ви обича. Вие сте хвърлили око на един, който да ви обича, не който и да е, искате той да ви обича, никой друг. Ако някой си позволи да ви хване ръката, когото не искате, той ще види. Тъй щото, ако този, на когото вие сте хвърлили око, ви обича, вие сте щастливи, но ако изгубите в любовта, вие ще бъдете нещастни. Ако някой друг си позволи да ви обича, на когото вие не сте хвърлили око, вие не го поглеждате. Има една възможност да загубите любовта, на когото вие сте хвърлили око, а може и да спечелите неговата любов. Туй е, което желаете. Дето сте хвърлили око, то е право, дръжте си окото там. Прави сте и на едната, и на другата страна. Но не опорочавайте любовта, не говорете за любовта много. Ама ще кажете, че аз много съм говорил за любовта. Не, аз не съм говорил нито една дума за любовта. Аз за любовта не съм обелил, още дума не съм казал. Ако аз произнеса за любовта само една дума, целият свят ще изчезне, няма да остане от него нищо, на дим и прах ще стане. Понеже тази дума е толкова силна. Ще кажете: “Как така?” Има известни бомби, които, като експлодират с такъв трясък, че от трясъка хората умират. Не го удря никакво парче, от трясъка умира, не може да издържи. И мечката, като падне, и тигърът, и лъвът от трясъка падат. Та ако и вие, които търсите любовта, някой произнесе думата, веднага ще се прострете на мястото. Вие ще мязате на онзи евангелски проповедник, който се молил десет години и казвал: “Господи, искам да опитам твоята любов.” Казва, дойде веднъж и се прострях по корем и казах: “Стига, Господи!” Простряx се на земята, ритам и казвам: “Втори път не искам да ми говориш за любовта. Не можах да се държа на краката си, търкалях се по земята, ритам.”

Ако тази истинската любов дойде, всички вие ще се убедите, нищо повече. Защото ние, съвременните хора, още не сме готови за онова великото в света, което трябва да издържите. Любовта като дойде в света, тя взема всичко и казва: “Ти ще дадеш всичко, което имаш.” Няма да остане нищо. Всичко ще дадеш. След като дадеш

всичко, ще се отпуснеш, ще кажеш: "Отиде всичко." Тогава тя ще вземе всичко и ще даде всичко. Ще стане една обмяна. Тогава, като стане тази обмяна, ти ще разбереш вътрешния смисъл на живота, тъй както сега ходят да учат новото пение. Има сега един нов метод. Този, който никак не пее, взел си е пръчица на стълбицата и без да пее той, децата научават тоновете. Този човек мисли, той мислено пее, той мислено произнася тона, концентрира се и децата, като се мъчат, мъчат, пеят. Така човек се научава да пее.

Та казвам, туй, върху което човешкият ум не може да се концентрира, ако ти държиш мисълта си правилно, ти може да предадеш своята мисъл, може да сполучиш, но трябва да имаш голямо търпение. Може да му кажеш веднъж, два пъти, три пъти, но може да не му кажеш нищо, и той да възприеме. Питам, какъв е езикът на светлината? Говори ли нещо? Нищо не говори, но като дойде, предава нещо. Преди да е дошла тя, ти се страхуваш; като дойде тя, ти се обнадеждваш, виждаш, че ти е предала нещо. Тази светлина като дойде, не се изменя мисълта. Та казвам, разумното, което излиза от нас, не се смущавайте за него. Туй разумното, дето и да влиза, в който и да е човек, той добре ще се прояви. Та ако добре сега се държите в едно възприемателно състояние, невидимият свят, разумните, от вас по-напредналите души, ваши братя ще ви предадат своята мисъл. Те са невидими, те имат тяло ето тук. Ако вие си отворите очите, ще видите - те минават, но не са с такива тела като човешките - и те гледат. Като мине един, те се взират и като видят един, че е готов, веднага му обръщат внимание, те го обикват и те имат същата светлина, както хората, те правят разлика, както хората. Като те обикне някой от тях, посещава те по-често, почва да работи върху тебе и ставаш по-здрав, мисълта ти почва да работи, въодушевяваш се, хората отвън почват да ти обръщат внимание, има някой да мисли за тебе. Има такива братя. Тези братя ги наричат ангели хранители. Както щете ги наричайте, те идат. Без тях човек е изгубен, без тях човек е като сираче, оставено на пътя. А когато имаш

такъв ангел хранител, ти имаш една майка, която се грижи за тебе. Като заплачеш, тя дойде. Имаш нужди, задоволява ги. Имаш ли ти майка?

Под думата майка аз разбирам всички онези разумни отношения, които имаме ние. Баща, майка, братя, сестри, които вземат участие в нашия живот и всичките наши копнежи може да ги задоволят. То не е да се разправя на другите, да разправяме на външните хора за интуицията, за разумния свят. Но този разумния свят, щом го съзнаем, той ще се проектира на земята. Всичките хора на земята, на каквато степен да са, са под тяхното влияние. И растения, и животни, и водата, и въздухът, светлината, топлината, всички те са господари на положението. Когато господарите дойдат на земята, тогава съвременните хора, които са деца, ще се подобри положението им. Та един ден, когато се поправи светът, вие ще го видите как той ще се поправи. Нали сте виждали едно състояние на човека - дойде до умиране, после дойде една фаза, претърпява голяма криза, после той съзнава, дойде една мисъл и казва: "Няма да умра, ще оздравея." От този момент започва едно повдигане, повдигане. Ако го попитате по кой начин е оздравял, той ще каже: "Не зная." Почувствал, че той оздравява, но как е, не знае. Та казвам, ще дойде един ден, у вас едно чувство ще се зароди, че ще стане нещо у вас. Като дойде тази сила, ще почувстваш една голяма промяна, едно голямо подобрение.

Та сега ще носите малките си страдания. Някой път ще ви скъсат, някой път паметта отслабва, някой път парици си нямате, къщица си нямате, това не разбирате, онова не разбирате, изменил се човек. Това са общи работи, които са не само до вас, но в цялата природа има и подмладяване, и остаряване. Никой не може да избегне от закона на промените. Но зад промените седи един по-хубав живот. Зад промяната на гъсеницата седи пеперудата, а пеперудата носи нов живот. Зад старостта, зад младостта седи безсмъртието. Зад безсмъртието седи друг красив живот, който очакваме. Ние може да

имаме този живот още сега в себе си, да предчувстваме това благо в себе си, което иде. То е реалното. Аз съм виждал някои хора - гледам, и виждам нещо. Майката вижда в детето си нещо гениално. Аз гледам с моите очи и не виждам нищо гениално. Майката, като гледа, казва: "Гениално е." Като се поставя от гледището на майката, и аз виждам същото. Та именно трябва да станеш една майка, за да видиш в твоето дете какво се крие. Трябва да станеш майка на себе си, за да видиш това, което се крие в тебе, или да вземеш майчиното чувство за всеки един твой брат или сестра. Само по този начин може да имаш правилно разбиране.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост, проявената Истина носят пълния живот.

Девета беседа, държана на 20 ноември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ИМАШЕ НЯКОЙ ЧЕЛОВЕК

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета част от третата глава от евангелието на Йоана. “Имаше някой човек от фарисеите на име Никодим, началник юдейски.

“Духът Божи”

Имаше някой човек от фарисеите, който се наричаше Никодим. В математиката има задачи с неизвестни, които трябва да се разрешат, за да станат известни. Ние живеем в един свят, който е колкото известен, толкова и неизвестен. Повидимому ние мислим, че разбираме света. Обаче в живота има всякога неща неразбрани. Когото и да попиташ, той мисли, че разбира живота, но в края на краищата той остава с впечатлението, че не е разбрал живота. Старият мисли, че има много знания, но в края на краищата и той умира с впечатлението, че не е разбрал работите.

Преди няколко време говорих за Шопен, роден в Полша, във Варшава, на 22 февруари 1809 година. Той е бил талантлив музикант, обаче някои го изкарват гений. Според моето мнение обаче той е бил първостепенен талант, който е писал дребни работи. Баща му бил французин, майка му била полячка. В 1829 г. той отива във Виена, а в 1831 г. тръгва за Лондон, но остава в Париж, дето се запознал с една госпожа писателка - Жорж Санд. След време обаче между тях става някакъв разрив, за което говорят неговите тъжни песни в живота му. Тази любовна драма в живота му се отразила на неговите тъжни песни. След това той заболял. Шопен бил силно поетическа натура

със силно музикално въображение, но и със силно развити лични чувства. Той бил влюбчива натура и жените се влюбвали, привързвали се много към него. Навремето си много говорили за него. Той имал силно разработен музикален стил. Той имал голям изблик в чувствата си, но останало в него едно голямо неудовлетворение. Че имало нещо незадоволено в неговото сърце, се вижда от това, че той не мислел много дълбоко върху живота. Това не значи, че той имал лоши стремежи, но дълбоко вътре имало нещо незадоволено в него, вследствие на което даже и в най-веселите му песни имало някаква тъга. Тъгата прониква навсякъде в неговите песни. И наистина, когато французката и славянската кръв се смесят, те създават голямо различие. Преди всичко французите са стар народ, а славяните са млад народ.

Та понякога, когато старият дойде да живее с младия, той всякога става тъжен. И когато младият дойде да живее със стария, и той става тъжен, защото има нещо неразбрано в живота. Старият има съвсем други възгледи за живота и младият има съвсем други възгледи за живота. И единият е прав, и другият е прав. Както и да е, но има две течения в живота: едното е радостно, другото - тъжно. Тъжното, или скръбното, състояние произхожда винаги от сърцето, а не от ума на човека. Всичките нещастия в живота произхождат все от сърцето - значи има нещо неразбрано в него. И онзи, който скърби, и той не знае защо скърби. Изобщо хората нито в радостите си знаят защо се радват, нито в скърбите си знаят защо скърбят. Защото, ако майката би знаяла историята на своето дете, тя не би се радвала, когато то се ражда. Или ако тя би знаела какво може скръбта да ѝ донесе, тя не би скърбяла. Защото винаги в живота всяка една скръб се последва от една радост и обратно, всяка радост се последва от една скръб. Това е като закон, като правило в живота. Човек в първо време се радва, но после ще свърши със скръб. Той се ражда, но ще умре. Като се ражда детето, всички го посрещат с почести, с угощения, с радости и веселби. Майката го обвива в пелени, дава му ядене, хранят, учат го,

но един ден този човек умира, погребват го, всички го изпращат със сълзи и плач. Като те занесат на гробищата, там ще се четат надгробни речи и ако си българин, ще те заровят, ще хвърлят малко пръст отгоре ти. Ако пък си англичанин или друг някой, ще има паметник, хубави надписи на гроба ти, венци и т.н. Сега, като ви говоря за Шопена, аз не искам да ви оставя тъжни впечатления, но казвам, че музиката на Шопен е за здрави хора. Който е здрав, не с разклатено здраве, и с издръжливи нерви, нека слуша музиката на Шопена. Който иска да се предпази от заболявания, той не трябва да слуша музиката на Шопена. Шопен не е за болни хора.

Имаше някой человек. Человек е само онзи, който мисли, но не и който чувства. Онзи, който само чувства, той е животното, той не е човекът. Някой казва: "Аз тъй чувствам." Щом чувстваш, ти си животно. Щом мислиш, ти си човек. Следователно, който чувства и не мисли, той не е даже и животно, той е звяр. Това, което върши престъпления, то не е човекът, то е звярът. Звярът върши престъпления, а това, което мисли, то е човекът. Така трябва да се определят тези понятия. Що е човекът? Същество, което мисли право и не върши престъпления. Така познават човека на небето, или в онзи свят, между съществата, които мислят право и не вършат престъпления. Следователно всички онези, които мислят и не вършат престъпления, те са хора, човеци са те. Всички онези, които не мислят и вършат престъпления, те са или животни, или зверове. Под думата звяр аз разбирам същество, което не знае и не разбира защо му е даден животът. Всеки човек, който не разбира живота и не мисли, а счита, че само той, като е роден, има право да живее и използва всички блага, той е звяр. Той мисли, че всички други хора са родени да се мъчат. Всеки човек, който разбира живота и иска всички да живеят, както и той живее, той мисли право. Той е човек. Този е идеалът, към който бъдещото поколение трябва да се стреми. Каквито и да са хората, те трябва да живеят.

Мнозина разглеждат, че някои хора са светски, а други са религиозни. Това обаче не оправдава хората. Защо? Защото често религиозни хора вършат престъпления, а светски хора не вършат. Какво изисква набожността? Каква религия е тази, която върши престъпления? При това положение за религия не може да се говори. Под думата религиозни хора трябва да се разбират такива, които мислят, които вършат добро и които не правят престъпления. Това не са слабите хора, те са най-силните хора в света. Хора, които се видоизменят, т.е. не умират, за тях е бъдещият живот. Мнозина питат може ли човек да не умира. Може. Мислите ли, че гъсеницата, която излиза от своя пашкул, умира. Не, тя не умира, но тя е изхвръкнала. Нима мислите, че ако гъсеницата е престанала да живее като гъсеница, че тя е извън тялото си?

Сега няма да се спирам подробно върху този въпрос, защото има обширна наука, според която може да се познае кога човек е умрял и кога живее. Между живота и смъртта има едно разграничение. Аз определям смъртта и живота по следния начин. Смъртта е най-голямото ограничение, в което може да се постави едно разумно същество. Животът пък е най-голямата свобода, в която може да се постави човешкият ум. Следователно човек се намира между тези два полюса. Значи смъртта се определя като най-голямо ограничение. Това ограничение е необходимо за човека животно и за човека звяр. Човекът животно и човекът звяр ще минат през смъртта, през най-тънката цев, която съществува в живата природа. Тя е посаждане. Следователно, когато природата иска да се избави от такива типове, тя ги прекарва през най-тънката цев, дето и злото се спира. Когато злото дойде дотам, и то спира. Злото не може да мине от другата страна на тази цев, т.е. от другата страна на смъртта, защото от другата страна на смъртта, там е вече животът, животът на безсмъртието.

Какво се крие зад смъртта? Какво се крие, преди да е умрял човек? Ние знаем, че зад смъртта се крие животът на безсмъртието и

който може да мине там, той оживява, но който не може да мине там, той остава в областта на промените, на ограниченията. Сега някой ще каже, че човек ще изчезне. Не изчезва човек. Нищо в света не изчезва. Въпросът не е в изчезването, но питам, какво се ползва, ако има много сетива и не може да ги упражнява. Ти имаш крака, ръце, но не си в състояние да ги движиш; имаш глава, но не можеш да мислиш; имаш очи, но не можеш да виждаш; имаш уши, но не можеш да слушаш - нищо не можеш да използваш. Какво те ползват тогава? Нищо не те ползва. Човек е само онова, което той може да тури в действие. Това е негативната мисъл. Под мисъл аз разбирам това, което е храна на човешката душа. Аз разглеждам душата в съвсем друг смисъл от този, който обикновено разбират. Под думата душа аз разбирам най-възвишеното, най-благородното в света, видимото, което съществува в света. Умът пък е нещо невидимо, но единственото реално нещо за човека, това е неговият ум. Единственото безсмъртно нещо у човека, това е неговият ум. В смъртта чувствата на човека се прекратяват, и той не чувства вече. Той не чувства нещата като жив човек, но у него остават само известни впечатления от неговите желания, известна интензивност. Отвън този човек е пасивен, но може да се събуди. Отвън седи като един зародиш, пасивен е. Обаче, ако този умрелият човек го турите в едно тяло и дойде в съприкосновение с този жив човек, в него веднага ще се проявят известни инстинкти. След като грешният умре, той си остава пак същият. Ни най-малко смъртта не го е изменила. Той се изменя, когато мине само от другата страна на смъртта, а именно, в живота. Докато е в смъртта, той си е същият. Следователно, докато умът не дойде в човека и той не почне да мисли, той не може да се измени. Единственото нещо, което може да измени човешката натура, това е неговият ум.

Следователно умът е от нов произход, той отскоро е дошъл. Във времето на Мойсея, когато са писали тия неща, хората още не са ходили по своя ум. Какво нещо е умът, тайната на ума, това знаяха

само египтяните, посветените. И Мойсей знаеше какво нещо е умът. Единствен той знаеше тайната за ума, а всички останали от израилския народ ходеха по своето сърце, по своите чувства. И Мойсей каза на израилския народ. В този ден Бог не ви даде един просветен ум, нито едно разумно сърце, да разбирате кои неща са постижими и кои са непостижими. И всички страдания на съвременните народи се дължат именно на стремежите на тяхното сърце. И всички французи, германци, китайци, японци и другите народи, всички имат желание да станат нещо велико, да направят знамения, но тези им желания не се дължат на ума. Това не е човекът, който мисли. Всички тия народи, които днес минават за културни, всички говорят за съвременната култура, за другите култури, но те не знаят в какво се различава нашата култура от другите култури. Като погледнете на всички ония култури на Персия, на Асирия, на Египет, които отдавна са изчезнали, обаче те са оставили своите недъзи и в съвременните народи. Техните недъзи и до днес съществуват като задачи за разрешение. Религиозните хора казват, че Господ ще оправи света. Думата Бог в български език няма глагол, от който да е произлязла, от което се вижда, че тя не е от български произход. Нашият Господ е английският Бог. Ние казваме: "Господи, Боже наш." Бог има два принципа. Бог и Господ. И в двата принципа се крият две различни идеи. Господ е нещо, което съдържа в себе си любовта. Бог е онова, което съдържа в себе си мъдростта. Това са два принципа. Единият носи абсолютната любов в себе си, а другият носи абсолютната мъдрост в себе си. И двете се съединяват в едно и дават абсолютното понятие.

Сега хората застават и казват: "Няма Господ в света, няма никакъв Бог в света." Всеки, който отрича Бога в себе си, той е безумен. И животните нямат никакъв Бог, и те не вярват в Бога. Те вярват в човека, който ги впряга и ги бие. Като видят това божество, те бягат от него. Единственият Господ за животните, това е човекът. Но какво понятие имат те за своето божество? Те казват: "Да те пази

Господ от това божество. То знае само да те вряга, да те гони, да те бие.” Ужасно е това божество за животните. Та понякога и ние имаме такова понятие за Бога - като за същество, което само измъчва хората. То е друг въпрос вече. За да разбере човек дали има Господ, или няма, той трябва да има ум. Умът съдържа всичко в себе си. Той е безсмъртно начало. Това е човекът, който мисли. Ние отричаме Бога по единствената причина на нашето сърце. Всякога, когато ние се огорчим от нещо, ние сме готови да се нахвърляме върху нашите приятели, върху нашите братя и сестри, върху нашите майки и бащи, че били несправедливи спрямо нас, че не се отнесли спрямо нас както трябва. Ние идваме в света с големи претенции. И интересното е, че всеки, който страда, казва: “Защо ме е оставил Господ да страдам? Все аз ли трябва да страдам? Защо ме е оставил Господ без пари, без къща, куц, сляп? Защо ме е оставил така на произвола на съдбата?”

Разправят за един български овчар, някъде от Котленско - имал в сегашна румънска Добруджа около две хиляди овце. Той един ден си казал: “Де е Господ? Никакъв Господ няма в света.” Изважда пищова си и започва: дан, дан, дан, иска да улучи Господа, да го гръмне. На другия ден се явява някаква болест между овцете му и всички до една измрели. Той изкопава един голям трап и там заравя всички измрели овце. След това напуща България и забягва някъде по чужбина. Десет години прекарал в чужбина, и пак се върнал в дома си, в родното си село. Селяните го запитали: “Умери ли най-после Бога?” Казвам, това са детински схващания.

Питам, какво може да има Бог спрямо нас, щом той е създал целия свят. Той е създал цялата Вселена с един замах. Велик е Бог. Питам тогава, какво може да го подбужда да измъчва хората. Ако Бог има същите слабости като човека, тогава той никакъв Бог не е. Какви психологически причини ще заставят Бога да измъчва човека? Какво ще му допринесе това? Смешна работа е тази. Казва някой: “Мъчи ме Господ.” Не, Господ не мъчи никого. Хората едни други се мъчат и след това хвърлят всички свои погрешки на Господа. С това аз не

защитавам тази идея, защото тя не се нуждае от защита, но казвам - всички учени хора не вярват в Бога. Каквото и да им се говори, те все не вярват. И религиозните хора не вярват в Бога. Неверието, съмнението, като че е наследено у хората. И макар религиозните хора да се молят на Бога по три пъти на ден, но те се молят по навик само. И за тях Бог не съществува. Щом религиозният човек се постави на някакъв изпит, той вече не може да издържи изпита си. Ако човек издържи изпита си докрай, тогава той остава верен на идеята си.

Какво нещо е вярата в Господа? Като те поставят и на най-големите изпитания, ти да не реагираш, да не искаш да умираш. И днес всички се чудят на мъчениците защо те не са реагирали. Че кой не може да убие няколко души? Днес всеки може да убие един, двама, трима, четирима и десетина души даже, но какво ще се ползва от това, когато и те, и той ще умрат в края на краищата. Нищо не се допринася. Затова именно умните хора са дошли до заключението: не отговаряй на безверието с безверие; не отговаряй на омразата с омраза; не отговаряй на неправдата с неправда; не отговаряй на насилието с насилие. Някой казва: "Ами не трябва ли да се браним?" Има начин за бранене. Днес например, когато хората искат да се запазят от известни болести, те впръскват в кръвта си известен серум против тази болест. Съществуват известни версии, които поддържат този начин на предпазване от болести. Така именно ваксинират малките деца против шарка, особено във времето на епидемия. Вие може да разгледате теориите на учените хора, да видите какви са техните заключения по въпроса за болестите.

Казвам, и без ваксиниране може да се посрещне всякаква болест. Ако човек има абсолютно чиста кръв, без никакви чужди примеси, каквито и микроби да влязат в нея, те ще умрат, не могат там да се развиват. Когато един микроб влезе в една такава чиста кръв, той ще обиколи тук-там, ще ходи на едно и на друго място и като не намери храна, той ще умре от глад. В тялото на човека има цяла система на предпазване. Там има полиция, има обществена безопасност, има

червена армия. В тялото на човека има скорострелни оръдия, картечници, пушки, саби, топове, а освен това те разполагат и със задушливи газове. Те имат ред предпазителни средства. Когато някой човек заболее от глава, веднага червените клетки обявяват война, те се поставят неприятелски спрямо всеки отвън дошъл гост ненавреме и нена място.

Днес всеки човек си има свои възгледи за живота, всеки си има свои понятия за нещата, свои традиции. Например едно време хората са вярвали в идолите, те са имали известни традиции, които никой не е смеел да наруши. И всеки човек, който не се кланял на идолите, го подлагали на наказания. Имаме такъв пример за трите момци евреи, които не искали да се поклонят на онзи идол, който вавилонският цар направил, вследствие на което ги хвърлили в огнената пещ. Като ги запитали защо не искат да се поклонят на този идол, те казали: "Ние вярваме в нашия Бог, един Бог само признаваме и на други богове не се кланяме. Нашият Бог е в сила да ни избави. Пък и да не ни избави, ние пак няма да се поклоним на идола. Ние не сме дошли на земята, да се кланяме на идоли. Ние сме дошли на земята да се кланяме на Единия Бог и да служим на човечеството."

Сега всички хора на земята все са дошли отнякъде, но няма какво да доказвам това нещо. Има някои хора, които знаят отде са дошли. Христос например казваше на учениците си: "Както аз не съм от този свят, така и вие не сте от този свят. Моето царство не е от този свят. Ако аз бях от този свят, моите слуги щяха да се състезават с вас по правилата на този свят, по законите, които вие имате, но затова аз съм готов да претърпя всичките мъчнотии и страдания."

Сега да се върнем към онова, което е реално. Нито един от вас не иска да страда. Всички искате да бъдете радостни, да бъдете весели, а при това не може да бъдете здрави и весели. Защо? Има един начин, по който човек всякога може да бъде радостен и весел. Ако вие имате прозорци на стаята си и всяка сутрин изчиствате праха от тях, тогава светлината и топлината ще могат да влизат в стаята ви много

правилно. Но ако вие занемарите прозорците си, тогава ще кажете: "Коя е причината, че светлината не влиза толкова много, както това ставаше едно време?" Причината за това е, че вашият ум не работи. Понякога нашите прозорци на съзнанието са запрашени. Има един сърдечен прах, вследствие на което токовете, силите на живота не прииждат. В човека постоянно трябва да прииждa нещо от външния свят. Следователно умът е онази велика сила в природата, която възприема силите и ги обработва в себе си, при което част от тях задържа в своя живот, а останалите изпраща навън. Между природата и човека има отношения, които трябва да бъдат правилни. Човек е работник на живата природа. Дали това хората съзнават, или не, дали вярват, или не, то е безразлично.

Едно трябва да знаете всички. Даже и най-лошите хора природата ги е впрегнала да работят заради нея. Понякога вие се чудите как Господ търпи лошите хора на земята. Те работят за него. Вие как търпите фабриките, леярниците или работилниците около домовете ви и в градовете ви? Търпите ги, защото, макар и те да развалят въздуха, макар и да го опрашясват, но те изкарват нещо заради вас. Те работят изключително за вас. Сегашният живот се е скъсил по причина на фабриките, на праха, който се гълта, но въпреки това ние ги търпим, защото те работят за нас. Въздухът щеше да бъде много по-чист, ако всички фабрики и работилници се осветяваха и отопляваха с електричество. Но да оставим този въпрос настрана. В това отношение хората имат лоши мисли и чувства, наслоени са у тях, вследствие на което те мразят тези фабрики, които, освен че нищо не изкарват, но отделят от себе си един постоянен дим. Например някой човек казва, че е намислил да се самоубие. Не, човек не може да намисли да се самоубие. Само човешкото сърце е в сила да направи това нещо. Когато човек се самоубива, това е неговото сърце, което постоянно му нашепва, че животът се свършва тук, на земята, че той няма никакъв смисъл и т.н. Ако човек сам не се самоубие, смъртта ще дойде по един естествен начин.

Природата е предпочела смъртта за страдащите хора. Тя е внесла смъртта като едно средство да освободи хората от робство. И действително смъртта освобождава хората от робство по най-правилен път, по естествен начин. Когато човек умира преждевременно, тя го е турила в рамките на онези условия, да се освободи от ограниченията и да живее свободно. За да проверите това нещо, трябва цяла една статистика от хиляди примери на хилядите години. После трябва да ви се покажат свидетелствата на същества, които са ходили на онзи свят и са се върнали. Има хора, които разправят какво има в онзи свят. Има същества и в другите светове, на които трябва да се доказва, че съществуват хора на Земята. Тези същества са много учени, но мъчно може да им се докаже, че има живот и на Земята. Те даже и не подозират това нещо и трябва да им се представят ред примери, ред доказателства, а някога сами трябва да дойдат на Земята, да проверят тази истина. По някой път от невидимия свят вземат някои екземпляри от Земята и ги занасят при съществата от невидимия свят, за да ги убедят в съществуването на хората. И всички хора, които умират, умират по причина на това, че съществата от невидимия свят, за да се уверят, че живеят хора на Земята, ги вадят оттам с въдици и като се уверят в истинността на този факт, те отново ги връщат на Земята. Хората не могат да водят един правилен, редовен живот между съществата на невидимия свят, затова ги връщат обратно на Земята.

Със смъртта човек не еволюира. Смъртта, това е един прелом на еволюцията и следователно, за да почне човек отново да еволюира, той трябва отново да се роди на земята и да започне оттам, отдето е прекъснал. Де е отишла водата от стомната, като се е обърнала тя и разсипала? Де е отишла стомната, като е паднала на земята и се е разчупила? Грънчарят трябва отново да направи каша, която да работи, да създаде отново една стомна, която пак да функционира. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, те ще почнат отново да се развиват. Не, това е тяхно мнение. Като умре човек, той не

еволюира, но като мине в другия свят, тогава той еволюира. Ако отидете в онзи свят, вие ще видите, че той представлява продължение на този.

Засега хората имат пет чувства, но ако у тях се развие шестото чувство, те ще видят много нови неща. Те ще видят земята много по-широка, отколкото е сега, а на небето ще видят повече звезди, отколкото сега виждат. Вие казвате, че земята е много голяма. Не, тя е много по-голяма, вие даже и милионната част не виждате. Никой от вас не може да обхване земята с всичките населени и ненаселени места. Само един първостепенен гениален човек може да обхване земята в нейната естествена големина. А при това положение, при което днес хората се намират, те не могат да я обхванат в нейните истински размери. И след това един философ ще дойде да пише, че няма задгробен живот. Значи този човек, който отива едва на 50-60 километра разстояние, със своя ум детински ще вземе да доказва на хората, че всичко било празна работа. Ами че учените хора доказват, че ако разглеждаш една капка вода, в нея ще видиш милиони същества, но тя трябва да се постави под микроскоп. Ако не я гледаш под микроскоп, нищо не виждаш, обаче гледаш ли я под микроскоп, ще видиш цял свят, милиони същества се движат и всяко от тях върши своята работа. Какво правят тези същества там? И тези същества мислят, борят се, всички се избиват помежду си - все за храна. Между тях съществува голяма борба за живот. Каквото съществува между хората, съществува и между тия малки същества, между микробите.

Сега аз не искам да вляза в стълкновение с вашите вярвания. Вие ще кажете: “Не сме ли толкова достойни? Не сме ли напреднали?” или “Не обичаме ли Господа? Не вярваме ли в него?” и т.н. Аз вярвам, че сте напреднали, вярвам, че имате опитности, че обичате Бога, но казвам, днешното слънце няма да ни топли и за утре. След днешния ден ще настане една фаза на потъмняване и трябва да се минат най-малко 12 часа, докато се възстанови първото положение. Вярването в

Бога показва само присъствието на нашия ум, но когато ти почнеш да живееш, да функционираш според законите на своя ум, тогава ще почнеш да служиш на Бога. Според мене думата Бог не е толкова съдържателна. Най-силната, най-съдържателната дума днес за всички народи е думата ум. Индусите имат думата ум, или ом, която считат като свещена дума и само посветените я произнасят по няколко пъти на ден. Българите са нарекли своя ум със същата дума, но тя е най-силната дума, която днес, в днешни времена съществува. Ако хората биха разбрали само какво нещо е тази дума, какво нещо е умът, цялата култура щеше да се измени. Като произнесеш тази дума както трябва, тя произвежда светлина в човека.

Един американец разправял своята опитност пред цяло едно събрание за ефекта, който произвело в него явяването на ума. Той казал: "До 30-ата си годишна възраст аз живях един неопределен живот, люшках се натук и натам." Един ден обаче изгряла в него мисълта, че той има ум, не толкова сърце, но ум има. "Веднага аз забелязах в себе си, като че целият ми живот се измени и в мене настана голяма радост. Нещо красиво се събуди в мене и мъчнотиите, които до това време не можех да разрешавам, сега ги разрешавам с радост, защото разбрах, че имам ум." А сега хората чакат да дойде отнякъде някой ангел или някой учител, или Духът Божи да ги спаси. Когато един велик учител дойде в света, той ще запали свещите на хората, ще събуди техния ум и ще ги застави да мислят. Щом всички умове се запалят и се съединят в едно, това е учителят в света. Когато всеки човек каже в себе си: "Долу всички престъпления, долу убийствата!" - това е умът. Когато хората съзнаят пороците си и кажат: "Долу всички пороци!" - това е умът.

По какво се познават пороците? Когато един порок дойде в човека, той всякога ще даде малко, ще вземе много. Какво те ползва един човек, като дойде при тебе и каже, че те обича? Когато един човек отхранва едно агънце, милва го, целува го и дойде някой и му каже: "Продаваш ли това агне?" и той отговори, че го продава, любов

ли е това? И тия, които ще купят агънцето, ще го заколят, ще го опекат и после ще кажат: “Слава Богу, хубаво се нахранихме, вкусно беше това агънце.” Питам, любов ли е това? Питам, какво се ползва агънцето от тази любов? Или какво се ползвам аз от тази любов, в която хората могат да ме принесат жертвоприношение? Едно време хората принасяха жертви. Казано е в Писанието: “Имаше някой човек на име Никодим, който каза на Христа какво да сторя, за да наследя живот вечен? Христос му каза: “Ако се не роди човек изново, няма да влезе в Царството Божие.”

Аз пък казвам, ако у вас не се роди умът, да почнете да работите, вие не можете да влезете в Царството Божие. Това значи, ако не се родите от дух и вода или ако вашият ум не почне да функционира на мястото на вашето сърце, и после ако умът ви не почне да функционира заедно с вашето сърце, вие не можете да влезете в Царството Божие. Защото само умът е в състояние да видоизмени противоречията на сърцето. Умът и сърцето представят две течения. Сърцето е гъстото течение, а умът е по-рядкото течение. Умът е артериалната кръв, а сърцето е венозната кръв. Що е сърцето? Това е венозната кръв, която отива да се пречисти. Ако венозната кръв не се пречисти в свещения огън на ума, тя не може да влезе на определеното си място. При това пречистване именно става и кръвообращението. При пречистването на кръвта работят най-разумни, най-интелигентни същества. И ако ние, хората, не грешим, те щяха да ни покажат пътя за безсмъртието. Те щяха да ни покажат по какъв начин можем да изхвърлим нечистотията от своята кръв. Вие не може да си представите какво нещо внася съмнението или подозрението в човешкия организъм. Вземете например мъж, който подозира жена си, или жена, която подозира мъжа си; вземете слуга, който подозира господаря си, или господар, който подозира слугата си; или пък учител, който подозира ученика си, или ученик, който подозира учителя си. Няма по-страшно нещо от подозрението. Дето и да отидете, на който и ъгъл да спрете, навсякъде ще видите детектив,

който следи. Той винаги ще ти каже: “Дай си личната карта.” Ако не му дадеш личната си карта, той не ти вярва. Днес хората вярват на личната карта повече, отколкото на личността на човека. Това са хората, които не разбират. Дойде някой при вас и веднага ви представи свидетелството си, че е член на еди-коя си църква, и всички вярват в него. Това е глупава работа. Той трябва да носи свидетелството си на своя мозък, на своя ум.

Ако умът на човека е събуден, той има написани вече първите букви от божествената азбука. Който е добил ума, той мяза на човек, който знае де са скрити всичките богатства. Той знае де може да се получи най-хубавото жито, най-хубавата царевица, най-хубавите ябълки и круши. Не само това, но човекът на ума знае де се намира еликсирът на живота. Аз исках да направя едно добро на българите, да им покажа как да намерят еликсира на живота, но сега вече нищо няма да им дам. По-рано бях доста снизходителен към тях, бях готов да им покажа еликсира на живота, затова им говорих за слънцето, за посрещането на слънцето, но те дигнаха от това цял въпрос и затова да правят каквото искат - повече не се интересувам от тях. Аз употребих цели 12 години да изследвам българската глава, но я намерих много дебела. В дебелата глава няма много ум. Това не е за докачение, то е един факт. Аз исках да напиша нещо за българите, от което и те да се ползват, но като намерих колко е дебела българската глава, отказах се, това ще си остане за мене. И затова колкото научни данни съм събрал, аз ще ги взема за себе си, ще ги дам на някои посветени, те да ги използват. Понеже българинът не иска да възприеме, затова още 2000 години ще траска главата си, докато узрее. Светът не е така неразумен, както хората си го представят. Българите си въобразяват нещата. Не, няма въображение в света. Преди всичко аз виждам нещата, както никой не ги вижда. Аз съм голям реалист, аз виждам нещата ясно. И аз зная за всеки даден случай това, което е добро за мене. Ако това, което зная аз, е добро за мене, то е добро и за другите. Всяко нещо, което опитвам и виждам,

че е добро за мене, то е добро и за другите хора. Ако ти вървиш по този път, и ти ще имаш същите резултати.

Казвам, като вървите по този път, всеки един от вас може да направи една проверка. Аз не искам да ви убеждавам в нищо. Какво ще се ползвам от една реалност, която не съществува. За пример някои от вас не вярват в Бога. Какво ще се ползват от това, ако ви убеждавам, че съществува някакъв Бог? Не че не мога да ви убедя. Мога да ви убедя. Досега няма нито едно изключение, в което да не съм убедил някого в съществуването на Бога, но аз считам това за губене на време. И без да доказвам това нещо, всеки пак ще дойде до това убеждение. Досега аз съм направил само един опит да убедя едного в съществуването на Бога. Ще ви приведа този пример, ще видите как аз убедих този човек. Сега той е в другия свят. Той беше един от прочутите адвокати във Варна. Той не вярваше в нищо и не искаше да спори по въпроса за съществуването на Бога. Казвам му: "Няма какво да спорим сега няма ли Господ, или има. Няма какво и да ти доказвам това нещо. Ти ще вярваш в това, в което сам си се убедил, а аз ще вярвам в това, в което аз съм се убедил. Обаче, ако косвено ти докажа, че съществува един свят вън от този, който виждаш, този външен свят зависи именно от този, който ти не виждаш и не признаваш. На основание на този закон аз ще ти предскажа точно това, което ще ти се случи. Ето запиши си сега: "След пет години точно, еди-коя си година, в този и този ден в тебе ще стане един преврат и ти ще започнеш да вярваш в това, което днес отричаш. Твоите възгледи коренно ще се изменят и ти на всеослушание ще изповядаш своите възгледи." Той каза: "Това значи да бъде човек луд." "Да, ти си запиши това и ако не стане, тогава аз съм луд, а ти си с ума си; ако пък стане, тогава ти ще бъдеш луд, а аз с ума си." След три години той се оженва и му се ражда едно момиченце. Той ходил в разни дружества и една вечер отишъл на едно заседание. В това време жена му искала да направи нещо. Запалила лампата, но по невнимание лампата се обърнала, паднала на земята, заляла роклята

на жената, която веднага се запалила. Докато успее да се изгаси, цяла пламнала и изгоряла. Това стана точно пет години, откакто бяхме се срещнали. Тогава той писа на гроба на жена си, която много обичаше: "Ти стана жертва за мене, защото сега аз повярвах в това, в което порано не вярвах." След това той ме срещна и първата му дума беше: "Ти си прав. Стана точно така, както ми беше предсказал. Аз повярвах в Бога. Повярвах аз, но жена ми отиде." Да, жената влезе в него, затова той повярва. Наскоро след това за новите му убеждения го извадиха от служба, понеже го считаха за ретроград. Чудно нещо.

Ако някой човек влезе в един свят между святи хора, които виждат много повече от тях, които са слепи, трябва ли да не им се вярва? Тия хора виждат, те имат нещо повече от другите. За пример аз ходя като вас, гледам като вас, но виждам нещо повече от вас. Вие не виждате това, което аз виждам. Та у всеки човек има едно шесто чувство, което, като се развие, то ще внесе в него нещо повече, отколкото у другите хора. То ще премахне страданията у човека. Това силното, което може да премахне страданията у човека не само за един момент, но за през целия му живот, това е новото положение, това е зрението, или това е още тъй нареченият ум, който ще дойде да се прояви. Той е в сила да премахне всички мъчнотии. И ако вие знаете, че някъде има заровени богатства, той ще дойде да ги разкопае. Вие ще си вземете колкото пари ви трябват и с тях ще си поправите къщата, ще си платите дълговете и ще помогнете на бедните. И ако някой заболее, ще можете да се лекувате.

Питам, в какво седи истинското знание? Ако болният извика един виден лекар да го лекува, трябва ли лекарят да се облече с найхубавите си дрехи, да обуе най-хубавите си обуща, да си тури найновата шапка и да пита болния дали го харесва. Болният веднага ще му каже: "Господин лекаре, аз не се интересувам нито от твоите нови дрехи, нито от твоята шапка или обуща, аз се интересувам от знанието, което имаш и с което можеш да ми помогнеш." Ако лекарят изпълни задачата си както трябва, тогава ето какво ще стане. Болният

е милионер и затова, като се излекува, в знак на благодарност той ще даде на лекаря около половин милион долара, които ще бъдат достатъчни, за да уреди той работите си, защото лекарят има знание, вещина, но той е беден. Тъй щото парите ще му дойдат точно на място. Следователно, когато ти се яви умът, той няма да те пита дали ме харесваш с дрехите и с новата ми шапка, но ще ти даде цяр за твоята болест. Затова пък ти на своя лекар ще повериш всичко, каквото имаш. Това е, което Христос е разбрал - да се отречеш от себе си и да повериш всичко на своя ум. Това е, което религиозните казват - да повери човек съдбата си на духа си, който го ръководи. Тъй щото да повериш всичко не на своята съдба, но на своя ум, който е божествен. Това е, което може да ни спаси. Човек ще повери съдбата си не на своето сърце, но на божествения ум в себе си.

Та казвам, има един човек у нас, когото ние не познаваме. Този човек е наречен мълчаливият. В окултната наука поддържат, че човек има едно място, дето този мълчаливият живее. Между веждите на човека има една малка празнина, в която нищо не може да влезе, и човек се задоволява да живее в това малко кюшенце, в тази малка дупчица. Този духовен, мълчалив човек влиза в това малко кюшенце и оттам през очите на човека наблюдава какво той върши. Този човек наричат мълчаливия наблюдател на живота. Човек на сърцето само въздиша, обикаля нагоре-надолу и само казва: "Няма ли кой да ме избави от това положение?" Мълчаливият казва: "Има." "Къде е той?" Мълчаливият пак си мълчи. Човекът на сърцето пак казва: "Дотегна ми вече сиромашията. Няма ли някой да ме избави от нея." "Има." "Де е той?" Пак мълчание. Този мълчалив наблюдател е влязъл в човека вътре, в една малка дупчица и само мълчи и наблюдава като едно косерче. Ако кажеш на човека, че спасението му е вътре в него, между веждите, в една малка дупчица, те ще почнат да се смеят. Този човек е умен, той седи в това кюшенце и оттам с помощта на радиото си постоянно препраща и изпраща новини, съобщава за човека как прогресира и какво върши.

Имаше някой си човек. Някой казва: “Аз съм този.” Питам, ако ти си човекът, кажи ми, ще умираш ли? Тогава ти не си човекът. Аз наричам човек онзи, който мисли и който не умира. Значи човекът животно или по-право животното човек ще умре, а онзи човек на бъдещето, човекът в зародиш, който има безсмъртието, той е истинският човек. Всички хора на миналите векове са поддържали чувствата. Чувствата трябва да се поддържат като основа, като основа, върху която умът трябва тепърва да дойде и да работи. Христос казва: “Когато Духът на Истината дойде, той ще ви научи и припомни всичко.” Или казано е в Писанието: “У когото няма Дух Христов.” Христос подразбира под духа най-силното в човека. Това е неговият ум, който ще научи човека на всичко.

Казвам, сега трябва да се изучава човешкият организъм, човешката кръв, човешкият нос, очи, уши и цялата структура - как е построен изобщо човекът. Трябва да се изучава човешкото лице, брада, ръка, трябва да се изучава долната и горната страна на ръката, като две страни на Битието. С горната страна на ръката вие може да знаете само едната страна на живота, а от долната страна на ръката вие ще знаете само отрицателната страна. Даже и хиромантиците, като четат по ръката, от едната страна на ръката се четат наследените черти, а от другата страна се чете онова, което човек е придобил в живота си. Но има известни неща, които хиромантиците не могат да четат. Има известни черти, известни линии по ръката, които хиромантиците не знаят как да съпоставят. Едва сега са започнали да ги разпознават. Онези пък, които се занимават с изучаване престъпните типове, като Ломброзо, който е правил ред наблюдения върху такива отрицателни типове, те са забелязали, че у такива хора главата при ушите е широка, а горе - тясна. Това показва, че при широката част, дето се намират разрушителните способности у тия хора, се складирва повече енергия, която те изразходват по един неправилен начин. Ако тази енергия не се използва правилно, такъв човек е в състояние да убие някого. Тази енергия произвежда големи

експлозии в човека. Трябва по някакъв начин тази енергия да се изразходва, и тогава в този човек може да стане един вътрешен преврат.

Сега в окултната наука другояче се обясняват нещата. Как може например да се обясни научно въпросът за възпитанието на децата? Майките трябва да знаят как да възпитават децата си. Това трябва да се учи в училищата. Например майката трябва да знае как и де трябва да прекара ръката си върху детето - дали отпред на главата, или отзад на главата му. Според това дали на място, или нена място майката прекарва ръката си върху главата на детето, това може да се отрази благоприятно върху него или пък да създаде в него цял такъв катаклизъм. Майката оставя детето си на бабата и тя го бута по главата, дето ѝ попадне и както намери. Все бабите се заемат с тези работи, да оправят главата на детето. Но виждаме в края на краищата какво излиза от това бутане. Главата на детето остава все неоправена. Питам, защо се женят бащата или майката, като не знаят как да бутат главите на децата си? Отлична работа е жененето, но като се роди детето, нито майката, нито бащата знаят как да бутнат главата му. Тогава защо се женят те? Някога майката взема детето, подхвърля го нагоре и го бутне по задницата. Така правят съвременните майки. Не, не бутайте детето по задницата. С това вие създавате много лош импулс в детето. Тази част от животинската част в човека и тя трябва да се бута най-после. Аз съм наблюдавал, че майките се занимават най-много със задницата на детето си. Сега, като наблюдавам какво са писали всички педагози, писали са много хубави работи, но де е този добър свят? Хората се женят, но не по Бога, вследствие се създават деца, каквито те не искат. Коя е причината за това? Аз зная коя е причината. Майките не знаят как да къпят децата си. Те ги къпят както не трябва. Те не знаят как и де да ги пипат и след като ги пипат както им падне, те ги развалят. Когато имам време, ще отворя един курс, в който ще преподавам на майките как да къпят децата си и как и де да ги пипат по главите, за да станат както трябва, а вие може да

се посмеете малко, но ще имате резултат. Всяка майка ще плати по 10 хиляди лева за този курс. Ако има резултат, ще взема парите им, ако няма никакъв резултат, ще им върна парите. До това време ще държа парите в банката и ако имат резултат, ще взема тия пари с лихвите им.

Засега още ви давам всичко даром, понеже нищо още съществено не съм ви дал. Сега само ви забавлявам. Обаче ония от вас, които са умни, те ще работят и ще правят своите изводи, ще придобият много нещо. Сега, като говоря така, мнозина се спират и гледат де не съм направил мостове. Че аз не искам да направя всичките мостове изведнъж. Аз ходя само да видя де хората не са направили мостове. Мене мостове не ми трябват. Когато аз дойда до една река и видя, че тя няма мостове, тогава аз прилагам един от своите методи за преминаването ѝ. Аз не се нуждая от мостове. Защо? Защото или прехвръквам над реката, или пък гледам да не види някой, и тогава прескачам от единия бряг на другия без мост. Който мине след мене, той нека чака да направят мост, и тогава да мине. Или друго нещо правя. Като видя, че наоколо ми няма никой, тогава аз изваждам от джоба си една гумена лодка на тежина два килограма минимум и влизам с нея във водата. Като премина на другия край, пак свивам лодката, прибирам я в джоба си и продължавам нататък пътя. Казвате: “Как премина реката? Да не си прехвръкнал някак?”

Казвам, обективният ум е в сила да ни прекара през всички мъчнотии, да ни покаже един изходен път. Съвременните хора вървят по един съвсем крив път. И богатите хора вървят по един крив път, и сиромасите вървят по един крив път. Аз зная какво ще стане в края на краищата. На богатите ще пукнат главите, ще има много ръце и крака на богати счупени, ще има много къщи на богати изгорени, но и бедните няма да бъдат по-добре. И в края на краищата кой ял и кой пил, не се знае, все някой ще плаща.

Българите в 1912 и 1914 година се биха, но и досега плащат. И французите се биха, и англичаните се биха, и русите се биха, и цяла Европа се би, но спечелиха ли нещо. Нищо не спечелиха. Някой ще каже, че все е било за полза. Съгласен съм, за полза е било, но този въпрос имаше и друго разрешение. Хората можеха да разрешат тия въпроси и по друг начин. Сега ще дойде друга една война, и хората пак ще поумнеят. Възможно е тази война да се избегне, но ако хората вървят и в бъдеще така, както и сега, войната ще стане и страданията ще се увеличат. Това показва, че човешкото сърце работи, личните чувства действат. Съвременните хора живеят в задната част на главата си, а не в предната част. Великите хора не се интересуват от положението на българина. Но и българинът да е на тяхно място, и той не би се интересувал от тях. Вие ще кажете тогава: "Защо Господ е създал света така?" Но в света ще стане една промяна, няма да ви кажа кога.

Когато тази промяна стане, вие сами ще я видите. Тази промяна ще стане внезапно. Хората ще заспят и като се събудят, те ще видят, че не са такива, каквито са били. Всички ще намерят, че са олекнали. Тогава страданията ще изчезнат и ще разберат това, което сега ви говоря. Вие ще станете спокойни и тихи. Лицето на цялата земя ще се измени. Това ще бъде присъствието на човешкия ум. И тогава всеки човек в лицето на своя брат ще види брата си, ще види човека. Във всеки човек ще виждаме божественото начало, което гори в него. Това начало, както и стремежите на всички хора, ще бъдат едни и същи. И тогава ще се даде възможност на всички талантливи хора, писатели, поети, музиканти, художници, всички да се проявят. Днес не им се дава тази възможност, никой не им влиза в положението. Никой не влиза и в положението на една майка. Какви преживявания има майката със своите синове и дъщери! Никой не влиза в положението на един баща, който има 4-5 дъщери за женене. Това е едно благо за него, но същевременно никой не вижда и каква съблазън, какво крушение, какво падение изживява той с тях. Аз виждам положението

на онази майка, която има един син, който тръгва по крив път, и от нейните мечти и надежди нищо не остава - всичко пред нея се руши, пропада. Дойде дъщерята при майка си и започва да ѝ казва: “Колко си глупава, колко си невежа, нищо не разбираш. Защо си ме родила?” Майката мълчи, въздъхне и си каже: “Да, по-добре е да не бях я раждала, но родих я вече. Глупава бях, че направих това нещо.”

Е, днес ние се хвалим с някаква цивилизация. Питам, де е почитанието на мъжа към жената? Погледнете, днес в цялата културна Европа зачита ли се жената? Ами мъжът зачетен ли е днес? Посетете всички съвременни фабрики и вижте какво е положението на работника там? Зачетен ли е там мъжът? Де е човещината? При това ние минаваме за културни християнски народи, вярваме в Бога, в Христа, проповядваме това-онова, но де е нашето съзнание? Казваме, този е еретик, онзи е безбожник, да се преследват. Ние гледаме престъпленията, които се вършат пред нас, и казваме: “Ще се разреши животът.” Гледаме с усмивка на всичко, което става днес. Има наистина едно разрешение на въпросите в живота, но то не е това, което проявяват днес. Умният човек ще разреши мъчнотиите, и то по следния начин. Как?

Един човек, който има този свещен ум в себе си, влиза в едно семейство и какво вижда? Всички седят, вкаменили се от студ, не могат и не знаят как да се стоплят. Той вижда, че те имат дърва, имат кибрити, всичко имат, но не знаят как да си запалят огъня. Той им казва: “Излезте сега всички навън.” Той ги изпъжда вън и затваря след тях вратата. Той изважда клечка кибрит, драсва клечката, запалва огъня и след 15 минути той се разгаря. Вика ги всички, казва им: “Елате сега в стаята.” Те влизат, нареждат се около огъня и казват: “Сега е много хубаво при огъня.” След това те поседят известно време, но забелязват, че гладът ги мъчи. Чудят се какво да правят, за да задоволят глада си. Не знаят как да си направят хляб. Той им казва да влязат в другата стая, затваря се сам и започва работа. Вижда, че те имат и брашно, и вода, и нощви. Запретва ръкавите си, сипва водата

и брашното на едно място, замесва го добре и прави от него една прясна пита. Туря я в огъня да се опече и след половин час и питата е готова. Туря я той в един месал да поизстине и отваря вратата, като им казва: “Заповядайте!” Всички се чудят отде е капнала тази пита. Той разчупва питата и дава на всички да ядат от нея. Те ядат и намират, че е много хубава. Този учен човек носи изкуството в себе си, но го крие. Като пали огъня, той не иска никой да го види. Като прави питата, пак не иска никой да го види. А когато съвременните хора вършат нещо, те искат всичко да се знае. Обаче, когато всички неща се знаят, те същевременно и с това се опетняват.

Те казват - спасението съществува в света. Ако умните искат да се спасят, те трябва да знаят, че спасението е в тях. Ако има хиляди души умни, те могат да спрат директивата на хората от едно направление в друго. И тогава няма защо да се бият. Трябват хиляда души с ум, за да разрешат въпроса без война. В Израил имаше само един човек с ум, а всички други се водеха по сърцето си. В Израил този именно казваше на израилския цар де се намират неговите неприятели. И тогава главнокомандващият на тази неприятелска войска, като се научи, че плановете им се издават, той намисли да хване този пророк, загдето смее да издава плановете им. Слугата на пророка, като се връщаше, каза на господаря си: “Господарю, заобиколени сме отвсякъде.” “Не бойте се, тези, които са с нас, са повече от тези, които са против нас.” Той отвори очите на слугата си да види, че цялата планина е пълна с войска, с коне, със светли ножове. И тогава пророкът се помоли на Господа и каза: “Господи, поради нашите неприятели.” И всички неприятелски войски ослепели. Тогава пророкът им казва: “Аз сега ще ви покажа де е човекът, когото вие търсите.” Той ги завел в центъра на израилското царство. И като ги видял царят им, той се почудил. Пророкът се обърнал към Бога: “Отче, да ги поразя ли тези?” “Не, не ги поразявай. Дай им хляб да ядат и си вървят при господаря си, като му кажат, че не е време сега да се бият с един умен човек.”

Аз се чудя на съвременните хора. Днес има толкова правоверни в света, но как не се намери един като Елисея, да влезе в църквата и да каже на хората какво трябва да правят. Всички днес разискват върху въпроса, коя църква е най-права. Така да дойде днес един Елисей и да се помоли, да спаси всички хора. Той може да бъде православен, евангелист, будист, окултист или от каква и да е партия - комунист, демократ или какъв и да е - това не е важно. Важното е да се намери такъв един човек, който има свещен ум в себе си и който може да помогне на всички, не само на ближните си, но и на цялото човечество и да му покаже изворите на живота. В природата има такива извори, от които ние можем да черпим. Обаче природата дава само на умния. Тя дава богатствата си само на умните. България е една богата страна. И аз се чудя, че при това голямо богатство тя страда. България е една културна страна и аз се чудя, че при тая голяма култура българите живеят в невежество. Всички онези сили, които са вложени в тази страна, сили за култура и за прогрес, са били спъвани. Богомилите дойдоха в България с цел да проповядват канализацията, да покажат пътя на хората, но ги прогониха. Само истинските поети, писатели, философи, талантливи и гениални хора са в сила да отворят пътя, да се канализира човешката енергия. И всичко това ще се постигне с малко работа и усилие, не се изисква много работа, не се изискват големи усилия. Българинът, той е роб на труда, той е роб на своите чувства. Когато в него се фиксира една идея, той не може да се освободи от нея. Той е повече твърд, отколкото трябва. Твърдостта е чувство, то не е способност. Българинът е толкова твърд, че той по-скоро ще счупи черепа си от напрежение, отколкото да се склони да възприеме нещо, в което той не вярва. Твърдостта не е добра черта, тя трябва да се култивира. Тя е чувство, което трябва да се смени с някое морално чувство. Тя е основа на моралните чувства. Та казвам сега на сестрите и на братята, които искат да служат на Бога, които искат да служат на човечеството, те се нуждаят от ум, от знания. С това знание, което сега имате, вие

ще отидете дотам, додето са отишли баба ви и дядо ви, вие ще имате същите постижения, каквито са имали те, и не можете да отидете по-далеч от тях.

Имаше някой човек, който дойде при Христа и му казваше, че иска да влезе в Царството Божие. Христос му отговори: "Ако не се роди някой изново, той не може да влезе в Царството Божие. Който няма ум, той не може да влезе в Царството Божие." Казвам, запознаването с Бога, това е новата култура, това е новото условие на живота. Но тогава ще имаме за Бога едно понятие такова, каквото не сме имали досега. Мнозина от вас може да са националисти и да кажат: "Как може той да говори така за българите?!" Това е ваше лично чувство. Аз не съм против българите. Ако има някой човек, който желае доброто на българите, това съм аз. Ако българите поумнеят, аз нищо няма да спечеля от това. И ако българите страдат, аз нищо няма да изгубя от това. В двата случая аз нито печеля, нито губя. Радостите и скърбите за хората представят забавления за мене. Те са и техни забавления. Гледам, някой човек не иска да се избави от страданията. Той иска да има красива богата жена. Но красивата богата жена е изложена на толкова страдания, че и ти ще страдаш покрай нея. Около десетина любовници ще я обикалят, писма ще ѝ пишат, и ти само ще страдаш от това. Красива е жената. Обаче, ако тя е някоя грозотия, няма да има нито едно писмо. Ти си богат милионер, затова ще те обикалят най-малко десет апаши. Този милионер е красивата жена, която обикалят апашите. Откажи се от богатството си, облечи скъсани дрехи, обуй скъсани обуща, никой няма да те обикаля. Бедният никой не го поглежда. Като бръкнат в джоба му и не намерят нищо, ще кажат: "Ти си бедняк, не ни трябваш." Вие търсите спасението и казвате: "Какво е учил Христос, какво е писано в Евангелието." Вие само размествате нещата. Това е само анатомическо Евангелие, от което са останали само стаите, скелетът на умрелия човек. Тепърва вие трябва да го облечете в мускули, да му турите жилите, артериите, вените, кръвоносните

съдове, мозъка и най-после в него да влезе Духът, за когото се казва в Писанието: “Когато Духът на Истината дойде, той ще ви припомни всичко, което съм ви казал.”

Та съвременните хора са хора на смъртта. Каквото и да разправят, те са хора на смъртта. Когато вървя по улицата, аз чувствам онези хора, които ще умрат. От тях излиза една неприятна миризма. Ако някой е осъден на убиване, и това се познава. Този човек още не е умрял, но от него излиза лоша миризма. Когато отида при някой болен, който ще оздравее, аз усещам, че от него излиза една приятна миризма. По това се познава, че този човек ще оздравее. Като ме викат при човек, който ще умре, аз казвам: “Викайте някой лекар при него.” Аз виждам вече, че в него е настанал процесът на смъртта. Ако ме питат дали ще оздравее този човек, казвам: “Питайте лекарите, те ще ви кажат.” Мислите ли, че когато питате нещо някой човек, който ви обича, че той няма да ви отговори. В Писанието е казано: “Преди да ми поискате нещо, ако ме обичате, аз ще ви отговоря и ще ви дам живот. Ще отговоря на желанията ви. И като ме потърсите със сърцето си, което е тръгнало да го намери в пътя, ще ме намерите. Тогава ще изпратя у вас Духа си, и ще ме познават от малък до голям.” Духът ще внесе в нас безсмъртието, началото на живота и ще бъдете синове и дъщери. Това е тълкуването на един нов език.

Среща ме един православен и ме пита: “Ти православен ли си?” Казвам, ето един човек без ум. Среща ме един евангелист и ме пита: “Ти евангелист ли си?” Ето един евангелист без ум. Среща ме трети и ме пита: “Ти принадлежиш ли към еди-коя си партия?” Ето друг човек без ум. Аз съм готов да стана член на вашата партия, било тя демократическа или комунистическа, или пък готов съм да стана православен, евангелист, будист или какъв да е, ако това верую ми даде онова, което душата ми копнее. Но не искам такова верую, което да ме учи да убивам хората. Те и без това убиват. Убийството не е изкуство. Няма някой от вас, който да не е убивал. Няма някой, който

да не е убивал поне една муха или стъпкал няколко мравки, или да не е откъснал крилцето на някоя пеперудка, или да не е отсякъл поне едно дърво. Че това са все престъпления. Как мислите вие? Де е вашият морал тогава? Ще кажете, че така не се живее. Че ние и сега не живеем още. С тези резултати, които имате, вие не трябва да оперирате. За пример аз не съдя хората, но казвам, че всеки ще носи своите последствия, последствията на своя живот.

Сега нас ни съдят, ние сме на подсъдимата скамейка. Ние сме във второто пришествие. Следната война ще ни съдят със своите бомби, със своите картечници, със своите аероплани, със своите задушливи газове и т.н. Какво ще ни ползва това, че ще ни съдят? Ще ни съдят за онези неправилни мисли, чувства и постъпки, които сме проявявали и които и досега проявяваме. И днес всички учени хора казват: "Кой е изходният път в света?" Всичко е умът. Нека високопоставените хора: владици, свещеници, всички управници, които ръководят държавите, нека снемат сегашните си дрехи. Нека всички владици и свещеници снемат черните си раса и се облекат с бели шопски дрехи. Нека турят на краката си опинците или чехлите. Нека богатите слязат от висотата на своето богатство, а сиромасите нека напуснат своята сиромашия. Нека сиромасите се простят с желанието си да крадат и убиват богатите, за да станат и те богати. Когато богатите отворят кесиите си, нека сиромасите не отиват да бъркат в тях. Когато богатите отворят кесиите си, нека кажат на сиромасите: "Ето тук има пари, вземете си колкото искате." Желанието на сиромасите сега е да изрежат главите на богатите - око за око, зъб за зъб. Но има и друг стих от Евангелието: "Който нож вади, от нож умира." Това не е разрешението на въпроса сега. Ако човек убие някого, с това той нищо не разрешава.

Ето какво трябва да направят богатите според новото учение. Те трябва да повикат сиромасите, да им дадат най-хубави дрехи да се облекат, да им дадат едно голямо угощение за 10 дена най-малко и след това да им се изповядат. Те трябва да кажат: "Ние сме виновни

пред вас. Ние сме вашите по-стари братя. Дадоха ни се средства, но не се обходихме спрямо вас, както бащите ни заповядаха. Ето защо ние сме готови сега, каквото имаме, по братски да го разделим; ще работим заедно и братски ще делим. И между нас няма да има господари, а най-способните, най-умните, най-добрите ще турим на местата им." Като заеме всеки своето място, така ще се разреши въпросът на живота. Казвате: "Кой може да направи това?" Огънят. Ако отидете в една леярна, дето топят железа, и видите, че всяка една отделна частица от желязото в първо време не иска да се подчини, да се слее с другите и казвате: "Аз не искам да си дам свободата." Но като го турите на температура около хиляда градуса, тогава желязото се слива в едно и от него вече можеш да правиш каквото искаш. На съвременните хора трябва огън - Огънят на Любовта. Тогава всеки ще напусне своето детинство, ще се прости с нещастията и страданията и ще мине в нова фаза на живот.

Имаше човек, който дойде при Христа и му казва: "Учителю, какво да правя?" И на вас казвам: намерете Христа, за да ви каже как да намерите вашия ум. Като дойде умът, той ще ви каже как ще се роди човек изново. Аз наричам ново раждане, да се събуди божественото в човека, да се намери в положението на онзи англичанин, който разправял, че в него се родило нещо ново и оттогава целият му живот се изменил. И всички хора трябва да очакват това зазоряване. Казвате: "Ще бъдем ли щастливи?" Сега вие живеете в един свят на щастие и нещастие. Какво ви ползва, че някой ви обича, даже с най-свещената любов, когато вашият крак или ръката ви е счупена, и дето ви пипне този човек, най-леко даже, вие ще викате, ще кряскате. Как ще познаете неговата любов? Вие трябва да оздравеете, за да познаете любовта на този човек. Това е едно състояние, при което не можете да познаете кой ви обича и кой не. Ние не можем да познаем кой ни обича и ходим по пътя на залъгването. Казвам, истинският живот седи в това, да намериш безсмъртието, да намериш своя ум, да се освободиш от сегашните

страдания и робство, от сегашния фанатизъм, от всичко, на което хората сега са станали роби.

Казвам, вижте сега, като ви говоря, че и днешният ден е съгласен с мене. Хубавото време, топлото слънце показва, че ако вие приложите думите ми, и животът ви ще бъде така ясен, така светъл, както е днешният ден. Ако моите думи не бяха верни, и отвън щеше да бъде мрачно, облачно. Но всички онези, които споделят тази идея, казват: "Кажете им, че е така." И потвърждават думите ми с времето. Кои са те? Онези, които ви обичат, които мислят за вас, онези, които ви лекуват от болестите, които ви утешават при всички случаи, когато сте отхвърлени и изоставени от живота, и които ви спасяват от всички страдания и нещастия.

Разправят за един индус, който бил хванат от англичаните и хвърлен в една изба, а отгоре затворен с голям, тежък капак. Той прекарал там известно време и усилено се молил да го спаси някой. Една вечер посреднощ някой идва, отваря капака на тази яма, спуща едно здраво въже и му казва: "Хвани се здраво за въжето." Това се случва в Тибет. Той изпълзял от тази изба и на другия ден онзи гладиатор, който го турил в тази изба, като го вижда пред очите си, казва: "Силен е неговият Бог, защото можа да го избави от тази яма."

Вие още не сте опитали онзи велик Бог на Любовта; не сте опитали още великия Бог на Мъдростта; вие още не сте опитали онзи велик Бог на Знанието и на Свободата; вие още не сте опитали онзи велик Бог на Всички Добродетели; не сте опитали онзи велик Бог на Вечния Живот; вие още не сте опитали онзи Бог на Вечното Благо, което съществува за всички онези, които се обръщат към него. Този Бог ви призовава днес. Той е създал света за себе си, но едновременно с това той го е създал и за нас. Всичко това, което той притежава, и вие можете да участвате в него, в неговите блага. Светът не може да стане ваш, това не е право, но всичко онова, което той е създал, и вие може да участвате в него като ваше. Следователно станете деца на

Този Великия. Станете деца на Този Великия, на когото името не може да се каже.

Станете деца на Този Великия в света, който се проявява отчасти в Любовта, отчасти в Свободата и в тази непрерывна Мъдрост и във всичките нейни наредби. Станете деца на Великия, който се проявява във всички области на Неговото Царство.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Десета беседа, държана на 27 ноември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЯВИ ИМ СЕ

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета част от девета глава от евангелието на Марка - отначало до двайсет и седми стих.

“Духът Божи”

Четвъртият стих. Яви им се Илия, Мойсей и разговаряха с Исуса. Един разговор между двама заминали за другия свят и единият е на земята, и то разговор не с един от простите, но с един от висшестоящите хора, които са се явили някой път на земята. Ние ще засегнем този въпрос обективно, няма да го разглеждаме от гледището на глухите; няма да го разглеждаме от гледището на слепите; няма да го разглеждаме от гледището на немите.

Обективният свят е реалният свят, който съществува физически отвън. Духовният, и той е една реалност, а субективният свят е онзи, който ние схващаме и разбираме. Той е вътрешен, на нашето схващане, а обективният свят е външното, което съществува. Следователно от разбирането на този външен свят се явява едно схващане, по което хората се различават. Във всички времена хората се различават по своето разбиране. Има разни разбирания, има разни философски системи за обяснението на света. Но това са само обяснения. В каквото и да е отношение за реалността на нещата ние знаем - каквото говорят учените хора, хубаво е, красиво е. Но каквото и да говорят учените хора, когато аз ям онова хубавото ядене, онзи пресния хляб, аз разбирам в дадения случай много повече, отколкото ученият човек разбира. И онези клетки в моя стомах, които се

занимават с тези химически процеси, са много повече учени от най-учените химици. Защо? Защото са поставени от самата природа, от Бога, тази храна така хубаво обработват. Има една тайна в яденето.

Представете си, че човек представя една държава в света, каквато светът не е виждал. Ние в света сега имаме два милиарда хора, при това може да се изчисли колко милиарда растения има, колко милиарда животни има, а у човека в стомаха му има десет милиона готвачи. Представете си десет милиона готвачи, ако една държава би ги издържала и би им плащала по сто лева на ден на един готвач, колко би струвала издръжката на тези готвачи. Представете си, една държава като Америка издържа една армия от 30-40 хиляди души или Русия има една армия от един милион и половина, а човешкият стомах поддържа една армия от сто милиона, и то само готвачи, една армия само за охрана на организма, колко го предхожда всяка друга. Войниците имат и оръжие, има прости войници, полковници и генерали. А хората по някой път искат светът да бъде миролюбив, да няма никакви войни. В една армия, в която има само сто милиона готвачи, помислете колко войници ще има. Ако на всеки готвач има десет души войници, то са сто милиона войници само да пазят реда и порядъка, а пък капацитети колко има в държавата, да разрешават всичките социални въпроси, то са безброй. Изчисляват ги на три билиона и шестстотин милиона - все учени хора. И те съставят човешката глава, в която се крие възвишеното, божественото. Всичката наука, която ние имаме, все през ума минава, те си дават мнението.

Сега ние имаме простото схващане. Един свещеник или един проповедник ще каже: “Туй от Господа става тъй.” Право е, но то е една работа, която не е обяснена. Като кажете: “Тази къща кой я направи?” ще кажете: “Иван или Драган.” Но други хора я направиха, той е платил на работниците, които са направили къщата. Той даже не е направил едно камъче, а минава за майстор. Ние ще се намерим в едно противоречие, но важно е някой път да разберем работите

основно - не как е направен светът, но как го разбираме и как го прилагаме. Казвам, за щастливия живот в света има само едно правило, което може да почерпим, то в самите нас се крие в една написана книга. Ако можем оттам да почерпим, да видим тези закони, че да ги предадем. Всичкият кодекс, какви ли не закони има написани там. Тук нашите земни закони са нещо друго, освен които са написани на небето. Там има закони в колко часа да си легнеш, не само в колко часа, но и в колко минути и колко секунди. Ако точно не си легнеш, цялата нощ не може да спиш. Определено е кога да ядеш. И ако не седнеш навреме да ядеш, яденето остава. После има закон кога да постиш, не става тъй, без закон. В тялото не може да вършиш, когато искаш. Нещата стават по един строго разумен начин. Всякога умните хора, гениалните хора се съобразяват с този ред и порядък. Които не разбират, те изнасилват тялото си и вследствие на това се явяват тези анормалности, които сега забелязваме: разните болести, отслабване и т.н. И се задава въпросът, какъв ще бъде краят на света. Краят на света е започнал много добре. Бог си е намислил и направил света. Казвам, началото на света е било много добро. Господ всичко на място е турил. Защо светът е лош, то е наша работа. Светът е лош, понеже ние не разбираме този свят и не вървим според законите и се намираме в стълкновение.

Та казвам, при сегашния културен век вземете един възглед за поправянето на човечеството - възгледи, теории, теории. Прави са, но в света съществува един план, по който хората трябва да вървят. Той е задължителен за всички хора без изключение, за цялото органическо царство - то е наредено планините на кое място да бъдат поставени; реките къде да текат; моретата къде да бъдат; гори къде да има; разните видове животни; какви раси трябва да се явят на земята; колко мъже, колко жени и колко деца трябва да се родят; колко слуги, колко господари - всичко туй е определено. Ако хората биха следвали този ред на земята, земята щеше да бъде рай, но понеже някой път господарите се увеличават, а слугите се намаляват, има един

недоимък на слугите. Някой път слугите се увеличават, господарите се намаляват. Във вашия ум господар звучи като нещо страшно. Или кажете слуга. Това са почтени служби. Слугата е нещо необходимо в света, той е един човек потребен. Господарят на какво трябва да бъде господар или слугата на какво трябва да бъде слуга. За да бъде господар, той трябва да бъде един стълб, да седи там и да подкрепя нещо съществено. Всичките господари са стълбове, а слугата трябва да влиза и да излиза и да принася нещо. Сега това е иносказателно. Вие считате един човек, който е богат, има пари, че е щастлив. Но щастието не седи в яденето, но седи в изпълнението на неговата длъжност. Ако този господар е поставен не от своята воля, но други разумни същества са го поставили, горко му, ако той не господарува както те искат. Този господар е един слуга. Че днес в държавата избират един председател за 4 или за 6 години. Вземете, както е в Америка, избират един председател за 4 години и ако този председател не управлява както те искат, американският народ няма да го избере втори път; пък ако те са доволни от неговото управление, ще го изберат втори път за председател на Съединените щати, и пак ще го поддържат.

В съвременния живот се изисква едно разумно обяснение на сегашния живот. Ние сме дошли до едно положение на отричане на всички неща. Имаме право да отричаме някои работи. Аз имам право да отричам калната, мътната вода, но нямам право да отричам чистата вода. Тогава какво трябва да правим с мътната вода, с нечистата вода? Ще я прецедим, през един филтър ще я прекараме, а чистата вода ще я употребим за нуждите, които имаме. Следователно, когато ние казваме, че трябва да мислим, че трябва да разсъждаваме, под разсъждение аз разбирам, че всяка мисъл, всяка теория трябва да се тури на филтър. Каквато и да е теория или учение, ние трябва да видим туй учение съгласно ли е с тази разумна природа в нас, не с наследствените качества. Наследствените качества не са още качества на природата. Човек може да наследи от баща си пиянство, например.

Дядо му, прадядо му са обичали да послъгват, и синът е наследил това. В съвременната наука учените хора забелязват, че тези, които обичат да крадат, известни области на мозъка са чрезмерно развити. После те знаят, че не всички хора са еднакво съвестни и справедливи. Дават ни разни типове: който е съвестен, какъв е и който не е съвестен, какъв е. Тези хора са имали голямо търпение. Гледали са всякакви глави на млекопитаещи, на месоядни и правят сравнения, че в устройството на техния мозък има неща вметнати, които първоначално не са били. За пример интересно е този характер у вълка, то е една наследствена черта. Било е време, когато вълкът е ходил така.

Ще ви приведа един пример. Аз направих една малка разходка в местността Домуз-алан и ми разправяше един говедар. Мисля, преди 40 години е било. Говедарят с говедата излиза и една мечка целия ден с говедата ходи и говедата свикнали с нея. Говедата се връщат вечер, мечката остава в гората. Говедата излизат, и мечката излиза с тях. Как ще обясните, какви са били подбудителните причини. Дали това е вярно, или не? И аз не зная, но аз вярвам на този говедар турчин. Било е време, когато вълкът не е бил вълк. Той е развил тези условия, както пияницата. По някои причини някои хора се отдават на пиянство. Преди няколко поколения прадедите не са били пияници, а трезви. Не трябва да казваме на пияницата: "Не трябва да пиеш." Така не се лекува. Ще му кажа: "Пий тази вода." Ще туря водата вместо виното. Ще му кажа: "Пий вино, което Бог е създал", а не да му кажа: "Не пий." Някои въздържатели казват - Христос направи вино в големи кюпове. Христос направи вино в тези кюпове, за да изтрезнеят хората. Онези, които схващат буквално, казват, че в този случай Христос е насърчил пиянството. Христос е показал един начин, че хората може да се отучат от пиянството, като пият вино, направено от вода.

Мимоходом аз засягам наследствената черта. Някой казва: "Трябва да пием ние." Като дойдем до вегетарианството, аз съм чел

много научни книги, които казват защо не трябва да се яде месо. Месната храна е нечиста храна и с тази нечиста храна човек морално и интелектуално не може да се повдигне. Някой ще каже: “Виж вълка и лисицата колко са умни.” Но какъв е слонът? Нито тигърът, нито вълкът, нито лисицата могат да се сравнят с интелигентността на слона. Всичките вълци да се съберат на едно място, те не могат да имат ума на един слон, а слонът се храни с растителна храна, с ориз - най-хубавата храна. Според мене човек трябва да се храни с най-чиста храна. В месото има нечистотии, които остават в него. Ти като ядеш някой бульон, той на какво прилича? Ти ще ядеш тази месна храна, децата ти ще бъдат ли умни? Не. Съвременната неврастения се дължи на съвременната месна храна. Въз основа на това се препоръчва растителна храна.

Та казвам, двама от другия свят - Илия и Мойсей, представят старата култура. Христос е един новатор, който носи новото, божественото в света, една божествена идея. Той иска да я приложи по най-добрия начин за благото на човечеството. Ако в света стават някои страдания, ако един човек умира, това умиране не зависи от самата природа. Природата няма интерес ние да умираме. Писанието казва - Господ не намира удоволствие в смъртта на грешника. Като умира някой грешник, той пак трябва да се роди. Човек трябва да се роди и трябва да умре. При сегашните условия така е. Но първоначално, както е създаден светът, човек не е създаден, за да умре, но той произведе сам своята смърт сега. Този въпрос не е научно разгледан. В света Бог, като е създал света, дал е абсолютна свобода на хората. Сега Господ ни е оставил да вършим ние каквото искаме. Той ходи по нашето щение. Ние не служим на Господа, а той служи на нас. Той е готов и казва: “Това, което искате, обмислихте ли го хубаво? После ще му носите последствията. Каквото искате, аз ще ви го дам, но вие ще носите последствията.” Казвате: “Защо са тези страдания?” Защото всеки иска това, което мисли. Затуй идат тези чрезмерни страдания в света.

Та казвам, от наше гледище ние мислим, че онези, които са заминали за другия свят, нямат никакъв интерес, а виждаме, че един Мойсей се интересува от новото, което иде в света. И Илия, и той говори, значи те участват в туй новото, което иде в света. Питам тогава, откъде идат новите идеи в нас? Казвате - в мене дойде една нова идея, както в твоята стая въздухът е нечист. Каква е целта на природата? Да изяви Волята Божия, иска един прогрес в света. Божествената идея не е да се разрушават хората, да умират, не е да се разрушават държавите, домовете, не да се съсипват. Туй е случайно. Защото виждаме, че самата държава е една държава уредена. Слънцето е цяла една държава и тази държава върви по един ред и порядък в света. Земята е една отлична държава. Ние сме дошли и присъстваме на този ред и порядък, който съществува в света. Първото нещо: не трябва да се престъпва Волята Божия. При всяко престъпление ние носим известни отговорности. Смъртта иде като едно последствие - не общо, но частично. Ти имаш син или дъщеря, и тя умира. Лекарят казва - дишането му постепенно утихва, докато изчезне. Питате: "Къде е дъщеря ми?" Или твоят мъж, или твоят син знае, казват: "Господ да го прости." Питам сега, дали Господ трябва да ни прощава, или да ни обича, или ние да го обичаме. Аз мисля - ние дължим живота си на Божията Любов. Та казвам, сега, при сегашните условия, при които живеем, под онзи свят аз разбирам същества, които са много по-умни и по-добри, отколкото сме ние. То е онзи свят. Такива същества живеят и ходят по земята, тъпчат, навсякъде ги има.

Имаме един пример с Исус Навин. Когато отиваше в Ханаанската земя, той с меча си си служи и казват: "Ти от кои си, от нашите или не?" Той казва: "Аз съм от Господните." Тогава Исус Навин му отдаде всичките почести, сложи меча си. Значи той е от по-високо, отколкото воинството на Израиля, от Господните. Някои от вас сте рационалисти и казвате: "Това са човешки басни, това са бабини деветини." Не го отричам, може да са бабини деветини, но от

това гледище на рационализма щастливият живот не е ли една басня? Вземете тези царе, които светът с хиляди е имал, имало ли е един цар както трябва? Никой не е бил щастлив. Вземете един от най-видните царе на Израиля - Давид, най-големите нещастия имаше в неговия дом. Няма какво да ви разправям, четете историята какви големи нещастия се родиха в неговия дом само от нарушението на една божествена заповед. Тогава законът и за вас е: ако вие нарушите един божествен закон, оттам насетне нещастията няма да излязат от вашия дом. Някой път питате: "Защо са тия нещастия?" Сега аз не искам да ви обръщам лошата страна, защото според мене лошият живот е вметнат в света. То е едно наследство. И както е дошло, така ще си замине. А пред човека седи едно велико бъдеще.

Аз да ви приведа един пример. Един от древните философи на Китай, един от най-учените на времето преминавал през голяма мизерия, голяма беднотия, че едва ли имало по-беден човек, в по-мизерно състояние. Той се оженил за една красива китайка. Тя му казала: "Моля ти се, дотегна ми беднотията. Намерих си един богат човек да се оженя за него, та да видя бял ден. Та ще ми простиш." Той се усмихнал и казал: "Може да доведеш твоя избраник, аз ще ви дам моето благословение. Не искам ни най-малко да носиш моята мизерия и беднотия." Тя го довежда и той я благославя. Не се минава дълго време и съзнават в Китай, че той е единственият човек, който може да уреди работите, да тури ред и порядък. Той станал първият човек в Китай. Тя се връща при него и му казва: "Аз много се радвам, че ти си цар. Аз съм готова да нося всичката съдба с тебе." "Моме, може - казал той - но аз ще ти дам един изпит." Взема той една чаша с нектар, излива я на земята и казва: "Ако можеш да събереш този нектар и да бъде той чист, както първоначално, може и ти да живееш при мене."

Ако вие не сте герои да носите страданията, как ще носите радостите? Аз привеждам още един пример. Ако някой носи един кош хляб и каже: "Изпотих се", кой ти е крив тогаз? Носи един хляб

под мишницата. Казва: “С един хляб може да бъда гладен.” Тогава носи коша. “Ама дотегна ми.” Тогава едно от двете. Ние имаме чрезмерни желания, ние искаме да се осигурим за сто години. Че колко души се осигуряват. Щом имаш ум и сърце, ти си осигурен. Защото две неща са необходими: необходима е земята, необходимо е и слънцето. Щом има тия двете условия - въздухът и влагата, всички други работи ще дойдат. Ти на слънцето си може да сееш. Чувствата на човек, те представят човешкото слънце на земята, а човешкият ум представя неговото слънце. Защо е необходимо слънцето? Необходимо е слънцето да изпраща, да оплодотворява човешките желания. Желанията са растителното царство, което дава своите плодове. Човек не може да участва без сърце. В сърцето ще израснат всичките плодове, а от ума ще се оплодотворят. Ако умът го няма, всичко ще остане вътре в земята.

При самото възпитание на хората трябва да се даде една нова насока. Най-първо, вие ще запитате това, което учите, не че учите нещо ново. По отношение на човешките желания то е абсолютно ново, но по отношение на природата, то е старо учение. То е в реда на нещата, които съществуват. Казвате: “Дали тия същества съществуват, или не?” Чудна работа. Мравите и досега още не са се убедили в мравешкия свят, че съществуват философи на земята, не са се убедили дали съществува човек, или не. Те казват: “Съществуват само мравки, но човек ние никъде не сме го видели, даже не сме в състояние да го фотографираме.” Мравите нямат фотографии. Сега вие ще ми зададете въпроса, вие ще ми кажете: “Кажете ни как да излезем от това лошо положение, в което се намираме. Знаете ли, че криза е, пари нямаме, ние сме гладни, къща ни трябва, обуща, дрехи, трябват ни въглища.” Съгласен съм, но ако държите старото учение, няма ли да ви трябват въглища. Казвате: “Ако ние придобием новото учение, какво ще придобием?” Съгласен съм, нищо няма да придобиете. Но ако държите новото учение, пак нищо няма да придобиете и в единия, и в другия случай.

Тогава казвам, по-добре моят минус, отколкото старият минус. По-добре учението на Исуса, отколкото учението на Илия и Мойсея. Ако искате да сечете горите, Мойсей трябва да ви дойде на помощ, да ви каже как да направите вашите бъчви. Но ако искате да възпитате вашите деца, потребен ви е Исус. Ако искате жена ви да се подчинява, да ви готви хубаво, потребен ви е Илия и Мойсей. Там е законът, ще ви накара. Но ако трябва да се роди син или дъщеря, потребно ви е учението на Исуса. Ако искате да станете един генерал на войната, да побеждавате света, трябва ви Илия и Мойсей, но ако искате да разберете защо е създаден светът, потребно е учението на Исуса. Как ще завладееш цялата Вселена, как ще завладееш Месечината, Слънцето и другите звезди, с какви превозни средства? Гледаш някой път и казваш: "Какво ли има на Месечината?" Сега наскоро са открили една малка планета и предполагат, че е направена от злато, казват, че е много близо и се приближава до Земята. Онези банкерите ще кажат: "Дано някак си падне." Учените казват, че имала 10-15 километра в диаметър и ако падне, тъй ще се забие дълбоко, че ще се забие в огнената ос на Земята. Ако може да остане на кората отгоре, биха се решили да дойде; ако ще пробие Земята, тогава по-добре да не пада, това злато не може да го използват.

Та казвам, в нас има такива желания, които, като паднат в нашата система, достигат до нашия огнен пояс. Та туй злато ние не може да го използваме. Това е обективната страна на щастието. Може да употребите закон. Щастието на всеки един човек е поставено в неговия ум, в неговото сърце и във вашата воля. Ще каже някой: "Ти в Бога няма ли да вярваш?" Чудна работа. Щом ти имаш един ум, Бог се проявява в твоя ум; щом имаш едно сърце, Бог се проявява в твоето сърце; щом имаш една воля, Бог се проявява в твоята воля. Бог извън твоя ум, твоето сърце и твоята воля, той е непонятен. Сега при дълбоките разбирания на живота, за които сме засегнати, ние не трябва да правим онази погрешка, която едно време направил един човек в един параход, който е пътувал в Атлантическия океан. Този

човек преследвал един богат човек, който носел една голяма сума в една торба. Той сполучил да вземе парите от богатия, като го приспал. Но тогава го среща капитанът и му казва: “Параходът потъва.” Той слага тази торба. Капитанът казва: “След половин час потъваме, който може да се спаси, да се спаси.”

Потъва нашият параход. Ти си задигнал торбата с парите, но след половин час параходът потъва. Каква идея ще оставиш на човечеството? Какво ще оставиш на човечеството? Ако ти можеш да предадеш на човечеството живот, ако можеш да оставиш една свещена идея, един свещен подтик, ако ти можеш да освободиш човечеството от всичките тези болести, от глада... Като се яви един учител, в първо отделение преподава едно учение, като се съберат студенти, преподава друго учение. Няма противоречие. Христос имаше по-високо разбиране, Мойсей учеше децата, а Христос - възрастните. Тук няма спор. Рационализмът седи в следното. Всичките хора ние ги приемаме като души в света, които са дошли да се развиват. Приемаме, че всичките души имат еднакви права. По законите на природата имат еднакви права, но всичките души не могат еднакво да се проявяват, невъзможно е. Да ви приведа един закон, който съществува. Човек е направен от клетки, едни от които поддържат неговите крака, други поддържат неговата глава, трети поддържат стомаха му. Питам, тия клетки, които поддържат краката, имат ли свободата на клетките на човешкия мозък? Ще попитате защо е така. Но един ден клетките на мозъка ще слязат в краката и клетките на краката ще се качат в мозъка. Следователно има една обмяна. Постепенно клетките на мозъка ще слязат в краката и когато те научат този закон, клетките на краката ще се качат в мозъка. Няма никакво противоречие. Бедният човек има условия да стане по-умен. Той ще добие нещо в своята беднотия. Като стане богат, не само да стане богат, той трябва да бъде богат и по ум, и по добродетели. Доколкото той може да помогне на цялото човечество, той може да бъде добър. Неговата добрина се оценява според заслугата, която е

принесъл на Цялото, защото всичките души, които съществуват на земята, съставят едно цяло. Има една тясна връзка, която съществува между всичките хора. Това те не съзнават сега. Засега ние съзнаваме, че всеки човек живее отделно, че се радва и страда. Но това е половината път. Тогава каква е връзката между един човек и друг?

Когато се явили Мойсей и Илия, какъв е бил разговорът? Разговорът е бил, как може да се приложи любовта като разумна, за да се повдигне човечеството и как може да се избегнат по един разумен начин противоречията на бъдещето. И не само в една епоха, защото християнството вече две хиляди години как се прилага. Има нещо, което зависи от човешката свобода. И онези, които са го прилагали, не са го прилагали както трябва. Затова в християнството има един дефект. Едно учение, каквото и да е, зависи от онези, които го прилагат, проповядват и които го прилагат. Ако се приложи добре, ще има резултати, ако не, ще претърпи едно видоизменение.

Ние се връщаме към онзи велик закон. В природата няма недоимък. Целта на природата не е хората да страдат. Страданието е едно временно учение. Ще дойде време, когато от страданията ни помен няма да остане. Но то ще бъде, когато хората станат крайно разумни и прилагат туй разбиране. Те трябва да схванат духовния смисъл, не външния смисъл на това учение. Сега някой е българин. Питам, като умре, какъв ще бъде. Ако кажем, че съществува задгробен живот, българи в другия свят има ли? Англичанинът, след като умре, какъв ще бъде? Католикът, православният, всички, като умрат, в другия свят какви ще бъдат? Има две възрения в този свят. Едни казват, че след смъртта всичко ще се свърши, а други казват, че няма да се свърши. Едни казват, че след смъртта ще живеят, други - няма, че няма живот. Онези, които отричат, че човек няма да живее, прави са в едно отношение, че в другия свят няма живот, както тук. В другия свят, в който ще влезете, няма живот на насилие. В онзи свят няма никакви затвори, няма никакви съдилища, никакви бесилки, всички са абсолютно свободни, ядат и пият, никой не върши никакво

престъпление, всеки е зает с работа, няма никакви господари, които да заповядват. Всеки е господар на себе си. Това е онзи свят. Така аз твърдя. Дали вие ще вярвате, или не, то е друг въпрос.

Аз ви казвам, а някои от вас вярвате, а някои не вярвате. Но ако не вярвате, печелите ли нещо? Нищо не печелите. И ако вярвате, пак нищо няма да печелите. Ако влезете в онзи свят, ако той съществува, ако той е една реалност, ако влезете в него, веднага ще се изменят вашите възгледи. Ако няма онзи свят, ти като умреш, ще се свърши въпросът. Но като умреш, ако продължава животът ти в една възходяща степен, а не в низходяща, тогава какво ще кажеш? Ние имаме и други доказателства, но ние не се силим да доказваме по логически начин дали Господ съществува. Ние се базираме на една научна истина, не туряме никакво съмнение дали съществува другият свят. То е една реалност, както виждаме слънцето, както приемаме храната. Ако ти храниш с илюзии един човек, той губи от теглото си. Ако той тежи 5 кила, и след това той ще олекне толкова, че той ще хвръкне. Но ако го храниш с нещо реално, той нищо няма да изгуби от своята първоначална тежест. Ако той нищо не е изгубил от своята първоначална тежест, той нищо не е изгубил.

Другият живот не е отделен от този. Този живот влиза като една част от него. Онзи свят е целокупният живот. Ние на земята съставяме част от онзи живот. Не е животът само тук на земята. Има толкова милиарди слънца с техните планети и спътници. Мислите ли, че те са само пустини. Даже органически живот има в някои от небесните тела. Даже в Марс има същества, другаде има много напреднали същества, нали има канали. Във Венера има същества. Даже една рускиня е написала един разказ за жителите на Венера. Това не е само твърдение, това е една реалност, но съобразно с условията, които са, там съществува едно разнообразие във външните форми на живота. Някои отиват още по-далече и казват, че в центъра на Слънцето има живот. Топлината на Слънцето е отвънка, а вътре в Слънцето съществува една отлична атмосфера - пролет, градини. Там живеят

разкошен живот. Най-хубавият живот в Слънчевата система е на Слънцето. Това са твърдения сега. Вие може да питате дали е така. Някои даже си позволяват да кажат, че са ходили на Слънцето и са се връщали, но те не са от България. От България още не са ходили, но има индуси, които твърдят, че са ходили на Слънцето. Индуските учени адепти твърдят, че човек, за да отиде на Слънцето, трябва пулсът му съвършено да спре и после, като се върне, да го събудят.

В Европа има само един ясновидец - Сведенборг, който е ходил на Слънцето. Той е бил един много учен човек във всяко отношение. Според него той е ходил на Слънцето, на Венера, на Юпитер, навсякъде е ходил и описва живота там. Много трезво пише този човек. Аз оставям тези въпроси, не искам да ги вярвате. Един ден, като дойде време, да ги проверите. За да вярвате, трябва да имате тези способности, тези чувства. За мене сега е безразлично дали вярвате, или не. Всеки не може да стане музикант. Идете при един френолог, той може да ви каже кой може да стане музикант. Бетовен, Бах са имали чело и глави музикални. Всеки не може да бъде Бетовен, Бах. Може да направиш нещо, но не като Бетовен и Бах. Навремето само един Бетовен се ражда, друг не може да бъде като Бетовен - или трябва да го надмине, или да бъде по-долу, точно като него не може да бъде.

Хората в света се раждат със свои особености, които означават, че всяка човешка енергия е различна. Ако вашите деди са живели разумно, ако пет, десет поколения са живели един разумен живот, гениален живот, и ти като техен наследник ще носиш техните дарби. Някои от тези дарби ще се проявят. Ще бъдеш скулптор, философ, учен, художник, генерал. Да бъде човек генерал не е лошо нещо. Защото всяко нещо си има своята добра и лоша страна. На земята е така. Всички тези имена трябва да се почистят от онези посторонни мисли, които са се напластили у хората. Кое е онова, което е влязло между господари и слуги? Аз съм виждал някой път слуга да налага господаря си на общо основание и онзи вика и се моли. Отивам,

потупвам го по гърба и му казвам: "Защо го биеш?" Слугата казва: "Изяде ме, не ми плаща цял месец." Отивам при богатия и му казвам: "Този човек ще те добие, ти имаш пари, плати му. Плати му повече и му прости, кажи му: "Трябваше да ти платя навреме." Някой път виждам, че господарят налага слугата. Питам го: "Защо го налагаш?" Той казва: "Изяде ми парите, не ми свърши работа." Казвам на слугата: "Свърши му работата. Свърши я, за да бъде доволен от тебе." Той може да каже - ние трябва да бъдем свободни.

Свободата седи в разумното изпълнение на нашата длъжност. Аз имам предвид разумните господари и разумните слуги, гениалните господари и гениалните слуги, тия двата рода, а другите, то е друг въпрос. Ако ти си един гениален господар, който и да е той, какво трябва да се прави. На слугата казвам: "Ти си гениален, ти си талантлив, споразумейте се двамата." Всеки да изпълни своята длъжност в света. При такова едно разбиране на нещата, животът ще се подобри, понеже, каквато и служба да имаш, тя има отношение към живота. Ако имате един учител, който преподава математика, тази математика има отношение към живота. Геометрията има отношение към живота. Ако преподава музика, и музиката има отношение към живота. Изкуството има отношение към живота, архитектурата - също. Всички науки имат отношение към живота. Ако вие може да приложите тези науки в живота, добре. Някой път вие си играете с числата. Седите и пишете числата. Ако седите и си играете с числата, трябва да знаете, че има някои числа опасни. Ако ги напишете, веднага ще стане една експлозия във вас.

Ако вие произнасяте думите: ще умра, ще умра, ще умра, един месец, какво ще стане с вас? Ако някой е болен и казва на ден сто пъти: ще живея, ще живея, ще оздравея, след десет дена той ще бъде здрав. Ти казваш: "Няма да я бъде; няма да свърша работата; от мене човек няма да стане; аз не мога да вярвам." Тогава за какво си роден? Ти си роден за нещо в света. Трябва да знаеш кое е. Трябва да знаеш защо си роден. Съветвай се с най-разумните хора защо си роден.

Попитай едного, втори, трети, четвърти за какво си роден. Питай едно дете: “Малко момченце, кажи ми за какво съм аз роден?” То казва: “Роден си, за да помагаш на малките деца, да учиш малките деца.” Като погледнеш, усмихнеш се. Роден си, за да помагаш. Ние сме дошли до една епоха, дето само в разумната вяра в реалността на природата, която съществува и която ръководи съдбините индивидуално на всеки човек, в това седи нашето щастие. Ние сме дошли до един кръстопът. Къде е моето щастие? Твоето щастие е в онова разумното вярване в реалната природа, която ръководи твоите съдбини, която действа в твоя ум, сърце и воля. Интересите на природата трябва да бъдат твои интереси. След това, като разрешиш този въпрос, иде твоето отношение към окръжаващите, към народа. Ако това разбиране е вярно, то ти ще можеш да изпълниш добре и другите твои отношения.

Та според мене Мойсей представя човешкото сърце, Илия представя човешката воля, а Исус - човешкия ум. Илия и Мойсей се занимават с материалните работи, а умът - с отвлечените работи. Той е единствената мощна сила в света, която движи цялата Вселена. Умът движи цялата Вселена. Всички неща в света се движат поради един велик ум. Умът движи света. Закономерността в света е образувана от този велик ум. И нашият ум е клон от този велик ум на Космоса. За мене това е една математическа аксиома, която има свое приложение. Всеки, който почне да постъпва така, веднага целият ход на неговия живот ще се измени. Аз съм влизал в някои нещастни домове. Които са слушали моя съвет и са постъпвали така, всякога положението им се е подобрявало: болните са оздравявали; ако са били бедни, положението им се подобрявало; децата им са по-добри. Но не само трябва да се вярва, но трябва да се работи. Ако аз бях възпитавал едно малко дете, ето какво възпитание бих дал. Ако стана един свободен учител в първо отделение, във второ отделение, едно дете иска да бие другото и вдига ръка, аз изваждам две семки от джоба си и казвам на детето, което иска да се бие: “Посади ги. Като поникнат, набий го

колкото искаш.” Той като посади динените семки, идущата година ще поникнат и ще ядат узрялата диня, която ще бъде червена. Ще му мине желанието да бие. Виждам - един мъж иска да бие жена си. Ще кажа на мъжа: “Вземи тези динени семки, посей ги и като узреят, бий жена си.” Навсякъде може да приложиш това. Ти ще кажеш: “Това са детински работи.” Ако го набиеш, геройство ли е това? Това е още по-детинско според мене. Природата постъпва по същия начин. Трябва ни начин на възпитание.

Ние, съвременните хора, реагираме на природата, реагираме и на себе си. Никога не реагирай на доброто в себе си. Защото, като реагираш на доброто в себе си, тогава ще създадеш злото в себе си. Ако ти не пропущаш благородните енергии да минат през твоя ум, през благородните чувства и благородните идеи, тази енергия ще мине през отрицателните ти черти и ще ти причини пакост. Не реагирай и против себе си. Ако си гладен, наяж се. Ти казваш: “Аз няма да ям.” Ако си бос, обуй се. Не отричай. Някой ще каже - и без дрехи може. Не, не отричай това съществено, към което твоят дух се стреми. Искаш да пишеш, пиши, макар и да не станеш поет. Искаш да философстваш, философствай, макар и да не станеш философ. Каквото желание и да имаш, направи го, за да станеш човек. Всичко е за тебе. Този свят, както е създаден, ако ти един ден го разбереш, ще имаш нужда от всичко: и от музика, философия, архитектура, и те ще бъдат на място, но ти трябва да работиш в себе си и не бързай.

Но може да имаш желание да станеш министър-председател. В България колко души имат шанс да станат министър-председатели за десет години? Най-много десет души. Това са пет-шест милиона българи. Ако кандидатите са един милион или 500 хиляди души, тогава след колко години те ще имат шанс да станат министър-председатели. Но ти може да заемеш една длъжност много по-високо от министър-председател. В света не са управляващите, които движат света. Има хора, които са затънтени някъде, но тяхната мисъл е толкова силна, че тя има силно действие. Бах е писал и след

заминаването му са намерили, че е писал гениални съчинения. Този човек е писал, и малцина са подозирали неговата гениалност. Който свири Бах, изпитва трудност. Бах е пробният камък, много мъчни са позициите, преплитането на ръцете при пианото. Този пример вземам в музиката само като разяснение. Ако ти добиеш това чувство на ясновидство - каква ще бъде съдбата на всички европейски народи, каква ще бъде съдбата на английския, да ти е ясно и знаеш съдбата на Америка, на Франция, каква ще бъде съдбата на България, на твоя дом, ако знаеш това - тогава ти не седиш ли по-горе от министър-председател. Ако ти знаеш какви геологически промени ще станат, веднага ще кажеш на тези хора да се изселят, защото след десет години това място ще хлътне. Или пък ще кажеш за друго място: тук се заселете, понеже след десет години на това място всичко ще потече.

Природата е турила пръста си по цяла Европа и чертае. Пръстът ѝ върви, чертае цяла една карта. Хората усещат това и всички се безпокоят. Този пръст чертае и засяга всичко, и се чудят хората какво е влязло в света. Нещо ново е влязло в света, влязла е една разумна сила в света, която казва на хората: “Така, както сте живели досега, не трябва да живеете.” Пита един слаб човек: “Как да търпя? Онзи човек ме обиди.” Казвам му: “Ти си слаб, какво ще правиш? Не е ли по-добре той да ти стане приятел?” По-добре е да спечелиш един човек, отколкото да го убиеш. Защото днес ще убиеш едного, утре тебе ще убият, тогава какво се добива от това.

Има едно учение в света, което казва, че лошите хора трябва да се премахнат от света. Туй е написано, така е писала и природата, тя вече е ангажирала и параходи и от България, и от всички европейски държави, десетина милиона хора ще се преселят на едно ново място на изгнание, за да се поправят. Ще се изселят в цяла планета, а пък има друга планета за добрите хора, там ще се пренесат те. Някои от вашите роднини, които умират, няма да се върнат на земята вече.

Роднините ви ще се върнат на земята, когато се оправят и забогатеят на онзи свят.

Но да се върнем към съществената мисъл. Кое е онова, което трябва да придаде една ценност на живота? Ние казваме: "Нека живеем, за бъдеще да живеят нашите мисли и нашите дела." Но какво подразбираме ние под нашите мисли и нашите дела? Истинският живот е в ума. Ако има ум, той ще живее, ако няма ум, ще е ограничен, животът му ще бъде ограничен, както на затворника. Ако има книги да чете, тогава има смисъл, но представете си, малко хляб му дават, пък го поставят на мъчение, и той изпада. Ако той има хубави книги, той ще спечели. Ако дойде един добър човек само да насочи ума му и да каже - от този затвор има нещо по-хубаво, той може да се освободи от затвора един ден. Ние виждаме в Евангелието апостол Петър, като го хванаха и го туриха в затвора, можеха да му отрежат главата, но 120 души се молиха за него да го избави Бог и една нощ ангелът го бутна и паднаха веригите, и му каза: "Ставай, облечи се." Бутна вратата и се отвори. Каза му: "Върви си и не се връщай тук." На сутринта става стражата и вижда, че няма Петра. Вярващите ще кажат, че някой ангел слязъл, а пък рационалистите ще кажат, че са подкупили стражата. По който и да е начин, Петър излезе от затвора. Кое е вярното? Ако са подкупили стражата, е едно, ако ангел е дошъл да го избави, е друго.

Съществува едно учение в света, което предава на хората живот, което задоволява всички копнежи на човешката душа и дава възможност на човека да се изявят всички негови способности. Тогава и в най-ниско положение да се намира, той е доволен от себе си и счита, че е господар на положението си, че не е роб на условията. Ако ние сме роби на условията, тогава ние не сме свободни. Но ако условията зависят от нас, тогава ние не може да се откажем от тях, ние създаваме условията.

В сегашния свят се изисква следното. В сегашния свят има нужда от повече музиканти, поети, философи, бащи и майки, които, ако

биха провели една разумна работа - да покажат на съвременния свят пътя, по който трябва да вървят, щяха да имат една сполука. Те казват, че хората трябва да живеят добре, но нямат база. Те искат да направят добро, но ако от Англия излезе нещо добро, ще кажат, че Англия е заинтересована. Ако от Франция излезе нещо добро, ще кажат същото. Но откъде трябва да излезе? Трябва да излезе от душата, от сърцето на цялото човечество. Народите в света съществуват като удове на цялото човечество. И българите, и англичаните, и французите по същество, по мисъл, хората по нищо не се различават. По външния строеж на тялото има известни различия, има различие в черепа. Черепът на българина се различава от черепа на англичанина, на французина и черепа на германеца се различава. Онзи, който изучава черепите, може да каже - тази глава е българска, французка, английска, германска. Даже в Америка има хора, които са изучавали черепите, могат да кажат от коя секта е човек.

Казвам, човек живее в един век на светлина, трябва да си създаде малко по-друга глава, по-друго разбиране. Умните хора не трябва да вървят по ума на миналото. Ще ви приведа един смешен разказ. В турско време отива един аянин при един български чорбаджия - местния свещеник, зимно време на гости. Домакинът вижда свинята и казва на този аянин: "Слушай ефенди, времето ще се развали, ще има голям сняг, и то за цяла седмица, не ще може да се мръднеш. Виждам, че моята свиня пренася сламки от едно място на друго. Това показва, че времето ще се развали." Аянинът го послушал, качил се на коня и си заминал. Така и станало. Като отишъл в своето село, повикал ходжата и му казал: "Кога ще се развали времето?" Ходжата казал: "Това е на Бога работа." "Как на Бога? На попа свинята знае кога ще се развали времето." И гаргите знаят кога ще се развали времето. Когато ще се развали времето, гаргите се качват нагоре, а пък когато гаргите слизат надолу, времето се подобрява. В света има една наука, от която ние всички може да се ползваме.

Та казвам, трябва да имаме главите на нашите предци, трябва да се сравняват главите на българите отпреди хиляди години с днешните, за да се види дали има някакъв прогрес. Също така трябва да се сравнят главите на англичаните. Ако сравним предипотопните глави и сегашните, има голяма разлика. От времето на Христа досега ще намерим голямо изменение. Един автор твърди, че откак англичанките започнали да се борят за своите права, са с два сантиметра по-високи. Значи мозъкът на английската жена е придобил нещо повече. Когато някой човек стане духовен, той придобива нещо. Да не мислите, че като стане човек духовен, то е напразно. Той придобива една разумна материя, която съществува в природата. Той трябва да преустрои мозъка си. От количеството на тази материя той трябва да внесе нещо в себе си. Тази материя трябва да приеме в себе си чрез храната, въздуха и светлината. От три източника ще приеме. Когато ние сме културни хора, тази благородна материя трябва да я приемем чрез храната, въздуха и светлината, и тя ще стане плът от плътта ни, кост от костта ни.

Българинът много вярва в мерене. Той казва: "Мери човека." И сега почнаха да мерят хората. Има известни мерки, които показват здравословното състояние. Има известни числа на главата, които показват хубаво нещо - от този човек ще излезе нещо. При друг човек друга мярка има, показва, че няма нищо хубаво. И точно така е. Има хора, които си служат с тия мерки, и са цели ясновидци. Те гледат на ръката на един човек и казват: "Ти ще имаш две деца, едното дете ще умре, и другото ще остане." И така става. На ръката е написано. Как така става? Но не всеки, което казва, става. Човекът ти казва и кога ще умреш - ще свършиш на 35 години. Ако и двете ти животни линии се прекъсват, той ти казва да се приготвиш, отсега започни да се приготвяш. Има други от тях, които ще ти покажат начина да измениш нещата. То не е фатално, може да измениш тази линия. Значи дядо ти, прадядо ти са живели един неестествен живот и ако измениш живота си, тези линии ще се съединят и ти ще избегнеш

кризата, която очакваш. Ако ти измениш начина на живота си, ти веднага ще измениш и съдбата си. В това отношение, които сега минават за поругани, ще се оценят. Бъдещето е с тях. Имаш едно дете, ще повикаш един учен човек да ти каже здраво ли е детето, как трябва да се възпитава, какви лоши и добри черти има, на каква възраст трябва да се ожени, каква професия трябва да вземе. Всичко това трябва да го знаеш. А пък сега казваш: "Каквото Господ даде." То е сегашното учение. А пък в живата природа не е така. В разумната природа там се знаят нещата. Всеки човек знае какво ще стане с него и му създава съответно възпитание. И този човек става точно такъв, какъвто е създаден.

Та казвам сега, вие, които ме слушате, които сте стари или млади, ще кажете: "От нас какво ще стане?" На старите казвам, вие може да се подмладите. Старият човек да се подмлади не е мъчна работа. То е работа на алхимиците. Може да се подмлади човек. Сега учените хора чрез присаждане на някои жлези се подмладяват. Но ние знаем други методи за подмладяване, не с жлези. Може човек да се подмлади не както сега. Може човек да се подмлади. Най-първо, ще развиеш волята си, да освободиш волята си вечерно време от всички тягостни мисли. Ще мислиш, че работите ти са уредени, че си министър-председател, че заповядваш на целия свят, че имаш милиони в банката. Но ще кажеш, че това е илюзия. Не е илюзия. Твоите очи, които имаш, струват десет милиона английски лири. Твоите уши, които имаш струват пет милиона английски лири. Езикът ти струва седем милиона английски лири. Носът струва петнайсет милиона английски лири. Стомахът ти струва два милиона английски лири. Белите ти дробове - един и половина милиона английски лири. Такава грамадна сума. Тогава беден човек ли си? После имаш човешкия ум. Ти оперираш с най-великите неща в света - ума и сърцето, а ти минаваш за беден човек. Не ходи да лъжеш себе си и хората. Аз не говоря за онези от вас, които имаме това съзнание.

И когато Мойсей и Илия и Исус се разговаряха, те се разговаряха за най-възвишените въпроси, за онзи порядък, който трябва да дойде. Искаха да приравнят земния порядък с онзи горния порядък. Ако нямаше слънцето, тогава земята какво ще ражда. Земята ражда това, което отгоре от слънцето идва. Ако възвишените мисли не идват отгоре, тогава земята не може да се развива. Сега не засягам обществените въпроси. Хората могат да поправят живота както искат, те са свободни. Растенията поправят както искат и животните - също. Но казвам, разумните хора в света как трябва да поправят живота си? Тогава, ако аз мога да поправя своя живот, също така, ако окръжаващите могат да поправят своя живот, тогава хората са разумни. Но нас ни предстои много трудна работа в света, както на онзи студент му предстои грамаден труд. Професорите няма да бъдат към него снизходителни. Трябва ви едно верую в света, съобразно това, както сме родени. Раждането съставя този капитал, тази мощна сила, която е вложена в човека.

Всеки човек има момент, когато е доволен от себе си. Има моменти, когато човек е доволен от положението, което заема. Той може да бъде богат, беден, може да си даде правилен отчет, защо е станал такъв. И като разумен той по-лесно може да изправи погрешките си. Ако са негови, той може да ги изправи, а ако те се дължат на окръжаващата среда, и това може да изправи. Например вземете един техник. Ако знае погрешките на едно здание, може да ги изправи, ако не знае, друг ще повика да ги поправи. Всички научни области ни допринасят как трябва да се поправят нещата, но се изисква хора с прогресивни идеи. Има два метода. Единият метод е активен, а другият е еволюционен. Единият казва, че по еволюционен път ще се поправят нещата, а пък другият, активният, казва - да ускорим. Но трябва да знаем начина на ускоряването. Ако ти ускоряваш едно движение и ако не знаеш закона на ускоряването, то пътят може да не издържи, може да стане катастрофа. Ако параходът потъне и всички хора се издавят, тогава какво благо е това. Ако една

война избухне и 50-60 милиона хора загинат, какво добро това ще донесе на човечеството. Ако един човек затлъстее и стане богат на тлъстини, това нищо не допринася, но ако измършавееш съвсем, и това пак нищо не допринася. Капиталът трябва да отиде не само за една способност. Някой човек може да посвети живота си само за ядене и пиене или само за наука, или само за художество. Но това са едностранчиви развития. Но на човек трябва да се развие целокупната му природа. Трябва да се съединят материалните усилия, духовните му усилия и умствените му усилия в едно, за да може да се произведе нещо добро.

Някои искат да бъдат общественици. То не е лесна работа да бъдат общественици. За да бъдат общественици, те трябва да бъдат най-умните хора, най-силните хора и най-енергичните хора. Казва се: "Каквато му е главата, такъв ще му бъде и домът." В тази беседа аз не разрешавам проблемите на света, какво ще стане сега. И без да говоря, животът си върви по определен път. Той няма да се измени. Те няма да изменят своя път. Сегашната култура няма да измени пътя си, но ще се върви до крайните резултати. Но все таки ще стане едно уравновесяване на хората. От големите страдания хората ще се сближат и предполагам, че един ден те ще намерят пътя. Пътят, който Христос е показал, е пътят на човечеството. Будистите показват пътя, по който Буда е вървял за времето си.

Сега човечеството трябва да хване един нов път. Предполага се, че в света иде една нова раса, съвсем нови разбирания ще има. Всичко ще се измени. Малкото дете става голямо. То не се подчинява вече и не може да вярва, така както е вярвало едно време, и ще разговаря вече доста умно с баща си. И ние вече сме доста израснали и много разумно трябва да се разговаряме с живата природа. Аз не искам да поддържам ничия страна. Всеки е свободен да има каквито възгледи иска, но никой не трябва да налага своите възгледи на другите. Аз ще ям и пия както искам и вие ще пиете и ядете както искате. Ако ядем разумно, за нас е добре, ако не ядем разумно, ще носим

последствията. У някои от вас може би се заражда желание да попитате, за да се уяснят някои въпроси. Никакви въпроси не могат да ви уяснят същественото. Има неща, които не могат да се уяснят в света. Какви ще бъдат крайните резултати, това не може да се уясни. Един учител преподава по музика. Едно дете трябва да следва 5-6 години най-малко, за да може учителят да уясни някои неща. Ако е даровито, може след 1-2 години.

Трябва разбиране на разумните закони на природата. Природата не представя един механически процес. И механизмът действа в нея, но природата е крайно разумна. Часовникът следва механически, но зад него седи една разумна сила и часовникът ще покаже разумно време. Машината ще покаже времето, ако има разумна сила зад нея. Ти може да кажеш: "От мене ще стане музикант." И след десет години ще стане музикант само ако знаеш кога да кажеш тези думи. Ако туриш мисълта, че няма да станеш, ти ще се спънеш. Знаем, че не трябва да кажеш, че утре ще отида на Витоша, ако има препятствия. Ако времето не е хубаво и има препятствия, аз ще отложа екскурзията за по-благоприятно време. Разумността в света изисква това. Ако пред нас имаме непреодолими мъчнотии, тогава трябва да чакаме тези мъчнотии да се премахнат. Ако слънцето дойде, да отидем, а ако не е дошло, да чакаме - и тогаз. Това е разумното.

Възгледите на старото и новото трябва да ги примирим. Ние например не можем да отхвърлим един стар възглед на яденето, на дишането. Ще ядеш и ще дишаш, но има един нов начин на мислене. Мога да ви кажа по кой начин може да се мисли. Единственото нещо, което може да се внесе в нас, то е благородната, възвишената мисъл. Всеки трябва да остави тези мисли да дойдат в него. Старото и новото да действат в човека разумно. Трябва да се примириш със своите деди, които живеят в тебе. Ще притуриш един глас на това, което деди и прадеди са турили в тебе. В това седи развитието на човешкия ум, сърце, душа и дух.

Казва се там, че учениците са били заведени на висока планина и явил им се Мойсей, Илия. Значи в света на разумните хора няма смърт. Смъртта съществува само там, дето няма разумност. Човек може да бъде видим или невидим. Става въпрос за умиране, за гниене на тялото. Казва се в Писанието: “Няма да оставя преподобния си да види изтление.” Ти ще кажеш: “Кой досега не е умрял?” Всички могат да умрат, но всички няма да изгният. Семето, което изгнива и изниква, не е умряло, но онова семе, което не е изникнало, то животът в него продължава. Сега онези, които вярвате, приемете го според вашата вяра, а онези, които мислите, приемете го според вашата мисъл и го нагодете според вашето разбиране. Изследвайте нещата. Ако може да отидете по-далече от това, което сме казали, ако можете да приложите тези идеи, аз ще се радвам. Аз се радвам, когато човек приложи едно учение, което да внесе здраве, свобода. Това е целта на нашия живот на земята. Под думата свобода се разбира всички хора да живеят един сносен разумен живот. За да дойде този разумен живот, се изисква по-дълго време. На света предстоят още големи изпитания. Светът има още много да страда. Ако всяка година умират по 35 милиона хора, в десет години ще умрат 350 милиона хора. Трябва да умрат, за да дойде едно колко-годе подобрение. Каква жертва трябва да се даде? В света идат на година 40 милиона хора, а 35 милиона заминават. Тези, които идат, носят новото в света. Това го носи Христос. Това са идеите на новото човечество. Христос подразбира човек, който победи всички противоречия на земята. Това не подразбира един индивид, на който хората трябва да слугуват, но един индивид, който представя идеала, как трябва да се живее. Както той е победил, така и хората трябва да победят.

“Благословен Господ, Бог наш”
Тайна молитва

Да допуснем, че някой посегне до моята ръка и целува само нея. Но представете си, че той се запознае и с другата ръка и се чуди коя ръка да обича повече. За него това е едно противоречие, но за мене няма противоречие. Представете си, че той вижда ухото на човека. После вижда косите и трябва да ги брои. И най-после, като види тялото, после ще дойде до сърцето му, душата му, до неговия дух, до неговата обширна реалност. Също така всички хора са части от едно цяло. Човек ще види единството. Това противоречие, което сега съществува, ще изчезне. Той ще види, че всички тези живи души съставят едно цяло, че това са части от едно живо същество, което трябва да бъде обичано. Ще дойде от любовта към частите до любовта към Цялото. Значи да обичаш Цялото. Всеки един човек става един повод да обичаш Бога.

Сега ние се сърдим, че някой обича някого повече, а другиго по-малко. Това е противоречие за нас, а не за Бога. За Бога не е противоречие. Когото и да обичаш, за Бога е все едно. Сега не знаем кого обичаме повече. Аз меря любовта така. Ако обичаш някого, той се приближава до Бога, тогаз моята любов към него е правилна. Но ако при моята любов той загубва възвишените възгледи, тогава аз съм препятствие за него. Тогава няма да седя пред него, а ще го подтиквам да върви напред. Когато някой ме обича, неговата любов трябва да ме подтиква да се приближавам към Бога. Хората един друг трябва да се подтикват напред. Сега така се говори, но колко е мъчно да се намери един начин, за да се изяви любовта. Ако направиш нещо на един човек, ще го съблазниш; ако му дадеш дрехи, ще го съблазниш; каквото и да му дадеш на земята, ще го съблазниш. Тогава направи му нещо, без да те знае той. Идеалното е това.

Ние какво трябва да правим, които сме тук на земята? Като обичаш някого, намери най-хубавите, най-възвишените качества в него. И като си спомниш за него, да имаш едно високо мнение. Сега го държиш в ума си и си казваш: "Той си има една слабост." Остави слабостта настрана. Бог е във всички хора, но не присъства в една

степен във всички хора. В чешмите тече вода, но в една тече повече, в друга - по-малко. В морето има вода много повече. То е един мъчен въпрос. Не мислете, че е лесен. Аз съм се натъквал на тези мъчнотии, по някой път на големи мъчнотии съм се натъквал. Някой път може да ви дам задачи, които са почти нерешими. За пример аз не искам да ме приемат на гости и да оставят на мене своята топла стая, а те да останат на студено на 30 градуса под нулата. Аз бих предпочел да стоя в студената стая. Аз си нося в джоба печката и ще си стопля стаята. Ето де е съблазънта. А пък всички ние искаме другите да се жертват за нас.

Аз се питам, защо другите хора да се жертват за мене, какво съм направил за тях. Това е прерогатив само на Бога. Бог е създал целия свят. И ако те изявят Божествената Любов, аз съм съгласен. За да оценя Божествената Любов, аз съм съгласен да вляза у тях. Но ако искат да ме приемат, за да покажат колко те ме обичат, тогава аз няма да приема това. Ако те го направят, те непременно ще ми дойдат на гости, и пак ще бъде студено времето. И ако не отстъпя топлата стая, тогава ще мислят отрицателно. Тогава трябва и аз да отстъпя топлата стая на тях. Ето едно ръководно правило, можем да го приложим.

Като направиш добро някому, това добро остава за вечността. Ние сега имаме калугерски разбирания за любовта. Сега не знаем кое е право и кое е криво. Душата е толкова чиста, че е облечена със седем облекла. Досега човешката душа никой не я е целувал. Като целунат физическото тяло, само долните четири облекла са му близо, те вземат участие в целувката. Щом обичаш някого, той веднага иска жертва, казва: "Ще напуснеш баща си и майка си." Като дойде законът на любовта, все по същия начин се разрешава въпросът. Обаче сега ние трябва да разрешим въпроса по друг начин. Толстой, като мина 80 години, едва тогава му дойде наум да отиде в манастир, и тогава го взеха горе, да няма нужда да отива в манастир. Той се намираше в много трудно положение вкъщи. Жена му му казваше: "Нашият реформатор иска да спаси света." Той не може да я убеди.

В сегашния живот има нещо трудно, което трябва да се направи. Минаването във висшия живот трябва да бъде последователно. Няма кланости. Калугерството не е разрешение на въпроса. Бягането в горите, това чувство е допринесло нещо, но не е разрешение на въпроса. Тепърва трябва да се разреши въпросът.

Всички мислят за нас, че ние постоянно се молим. И право е. Умът ни - постоянно съсредоточен. Много е тесен пътят.

"Отче наш"

Единадесета беседа, държана на 4 декември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев

ДУМИ НА ПРАВДА

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета осма глава от Притчите. Думата облаци разбира тия мъгливости, за които сегашните учени хора говорят. Двайсет и девети стих: "Когато полагаше закона си на морето, да не престъпят водите повелението му, тогаз нареждаше основанията на земята." Има друга една земя. И казва апостол Павел: "Радвайте се на Обетованата земя", а това е само един символ. Учителят прочете докрая главата.

Съвременните хора искат да знаят къде е истината, искат да знаят дали животът сега ще продължи, или ще изчезне. Искат да изчислят колко милиони години е живяла Земята, ще умре ли Слънчевата система. Те са догадки. Дали Земята ще остарее, това е в реда на нещата. Логическо е. По аналогия като съдим, ще остарее, но дали ще умре, въпросът е, дали Слънцето ще остарее, възможно е. Всяко материално тяло остарява, но дали ще умре и дали Слънцето ще умре, то е въпрос. Следователно човек ще остарее, но дали ще умре, то е въпрос. Същият въпрос е. Хората не знаят какво нещо е смъртта. Това, което съвременната наука дава за смъртта, това е много повърхностно заключение. Умирал човек, понеже сърцето преставало да тупти, започнал да се разлага. Тогава, ако по същия начин разсъждаваме, когато посадите една ябълка, тя започва да се разлага. Най-първо, като гледате, тя се сплува. След туй от тази смърт излезе нещо нагоре, което расте, тогава как ще обясните вие. Ако в гроба вие посаждате един човек и казвате: "Отиде." Но от гроба ще излезе нещо. Това са разсъждения за хората, които може да гледат. Когато на някой човек казваме: "Виж там далечното пространство. Виждаш ли нещо?", казва: "Виждам." На слепия мога ли да кажа.

Всичко е тъмно около него. Няма какво да му казвам - гледай в пространството. Сега всички вие, които не можете да гледате в пространството, само слушайте. То не се отнася до вас. Какво се вижда далече, то е празна работа. Пък онези, които виждат, ще проверят. Казвам, идете на това място и проверете работата. Казвам, там, на толкоз и толкоз километра, такава и такава планина, такива върхове има, такива скъпоценности, такива съкровища, такива скъпоценни камъни има там, в миналото въглища има, ще вземете един периметър и ако сте учен човек, вие, ако сте учен човек, ще забогатееете, ще си уредите работата материално, и тогава ще има и пиано вкъщи, ще има и музика, ще има пеене. Всички хубаво ще бъдете облечени, въглища ще имате, ще имате един термометър да показва топлината каква е. Ако сте от бедните, нито термометър, нито соба ще имате, и тогава собата ще бъде отвътре, ще се свивате, ще треперите.

Сега учените хора ни утешават, че в трепеperенето имало триене на частиците, че човек, като трепери, не умира. В треперенето се образува топлина и човек се съживява, но вие ще предпочетете да вярвате на собата, на тропането, на онази соба, без тропане, която образува топлина, то е най-външното предисловие. Казвате: “Всякога речта трябва да бъде логична, осмислена.” Съгласен съм с вас. При едно ядене хлябът, който изяждаш, трябва да бъде вкусен, при това този хляб трябва да придаде сила на тялото. Това е логическо заключение, извод. Щом хлябът не е вкусен, не може да се придаде тази сила, нито яденето е вкусно, напразно, или както казват някои източни народи, труфа.

Ако ще трябва да ви говоря за неща, които знаете, няма какво да ви говоря. Ако трябва да ви говоря за готвачество, това вие го знаете. Ако трябва да ви говоря как трябва да мебелирате къщата си, това го знаете. Ако трябва да ви говоря как трябва да копаете лозето, това вие го знаете. Или ако трябва да ви уча как да предете, да тъчете, тия неща ги знаете. Хиляди работи знаете, но има нещо ново, което човек

всеки ден трябва да учи. Един малък придатък. Хубавото в едно растящо растение е това, че то расте и като го наблюдаваш, ти нямаш едно пълно знание за растенето на дървото. Най-първо, го виждаш малко, показва се от земята и ти казваш: "Аз го зная, поникнало е." Но това е първия ден, втория ден израсте повече, след десетина години ти вече разправяш на хората: "Аз го видях малко." След 10 години дойде друг човек и на него казваш, че е порасналo и казваш, че го знаеш малко.

В прогресивното знание ти постоянно учиш. Аз го наричам еднократно знание, има нещо, което мяза на фотографията, фотографията на един човек на млади години, казваш - еди-какъв си е бил. То не е вярно, най-първо. Този Стоян като бил млад такъв е бил, но това е един костюм. Човек може да се фотографира, най-първо. Даже един духовен човек, като рисува, никога не може да го фотографира. Ако фотографирва един гений, ще излезе един глупак на портрета - гениалността не може да се фотографира, нашата съвременна светлина не може да схване. Не се познаваме. Като се виждаме в огледалото, виждаме нещо интелигентно, красиво. Като видим един обикновен човек, трезвен, казвам на себе си - сега аз ли не виждам, или фотографията ни фотографирва. Питам, живият човек вижда по-хубаво, отколкото фотографията. Казва се, че фотографията действително някои неща отпечатва, но фотографията много лъже. Сега фотографирайте някой човек, но всичките портрети са много лъжливи. Някога фотографията на един човек, ония линии, които природата е турила, той ще ги фотографира, той ще ги ретушира. За пример на някои веждите са тънки, той като направи фотографията, като са много тънки веждите, ще им придаде малка дебелина, но ще измени някои черти, ще направи лицето гладичко, че това е най-глупавото лице. Под думата глупаво лице какво разбирам? Лице, в което няма никакво съдържание. Ти може да имаш една хубава кесия, направена много хубаво от злато, може да струва 1000 лева или 10 000 лева, кесията струва, но в кесията няма нищо. Ти казваш, че кесията е

скъпа, мене не ме интересува скъпата кесия, мене ме интересува съдържанието на кесията. Мене не ме интересува кесията, която човек има.

Кесията на човека е тялото. Щом го видя, че има хубаво направена кесия, зная че е богат човек, но вътрешно какъв е, това е въпрос. Ако зачеркнем линиите на челото, някои хубави линии има около носа и фотографът иска да ги заглади. За пример има едни линии на лицето, които показват, че стомахът е здрав. Фотографът ще зачеркне тези линии. Значи, че стомахът не е здрав. Ще зачеркне една линия, че този човек е благороден, че е честен, значи човек, не е обществен. После има линии, които показват, че е много умен. Той ще зачеркне тия линии и ще покаже, че няма никакъв ум и след туй казва: "Ето един портрет на много хубав човек, гладко е лицето." За вас може да бъде отличен художник, отличен скулптор. Да взема един камък, да го огладя, да го изтъркам, да го направя навсякъде гладък, може ли да го туря някъде за някоя велика статуя. За да стане хубава статуя, трябва да нанеса хиляди и милиони малки черти, за да стане хубава, за да стане на някой гениален човек.

Гладкостта не е която дава ценност на нещата. Но и на другата страна, ние сме в крайност. Когато говорим истината и когато обвиняваме, когато осъждаме злото, и в двете посоки сме крайни. Нищо добро не се допринася. Някой като иска да пренесе на хората, съгласен съм да не се осъждаме, но като заглядя всичко, че няма в него погрешки, някой път толкоз дълбоко ще се сложат, че трябва да преувеличавам истината. В дадения случай всеки един порок в човека, даже отрицателен, зад всеки порок седи една добродетел. Зад всеки порок седи една велика добродетел в света. А когато тази добродетел не е развита както трябва или не може да намери своя път, тя ще се изрази в дисхармонична форма, която ние наричаме в света зло. За пример вземете най-голямото добро. Може един човек да е събрал парата в някой голям котел, както сегашните наши машини. Събрано е голямо количество енергия, трябва да има една мярка,

която да определя вътрешното налягане на парата и ако не внимава, ако спира тази пара и казва - трябва да имаме много пара, отколкото той събере, повече пара, отколкото може да издържи котелът, той ще се пръсне. И тогава всичките хора, които са навън, могат да пострадат. Преди няколко години в Америка беше се пръснал на гарата един голям котел, че задигнал цяло здание, всички покриви съсипал.

Та казвам, у човека има известна енергия. Ако тази енергия и ако тази енергия човек подпушва, той трябва да изразходва тази енергия. Умният човек трябва да дава насока на своята умствена енергия. Умът трябва да поправя своите пътища и може да излязат много добри, и много злини могат да станат, когато спира онова истинско развитие, в което човек трябва да върви. Даже един щедър човек вкъщи той иска да се прояви, в него има желание, той иска да даде от себе си, да има деца, да ги издържа, някой праща в странство, домашните му се противопоставят, казват, че не трябва да дава на този, но след време забелязват, че в него се зароди едно обикновено качество. Много пъти тази добродетел на човека ще вземе друга крайност. Този човек, ако вие го спънете в неговото добро, тази енергия ще слезе по-долу. И туй милосърдие ще се качи на най-високото място в живота. Но и там широко гледа на всичко. Ако тази енергия започнете да я спирате, тя ще се прояви на друго място. Като слезе малко по-надолу, вие ще видите опакото на този човек. Вие не искате - или той ще започне да пие, ще започне да яде много, да се разхожда, другото зло, там вече няма да го слушате. Вие казвате - лош човек е, но вие го заставяте да ви покаже опакото на доброто. Казва: “Аз туй, което имам, трябва да го дам някому.” Той казва: “Аз на себе си го давам. Аз ще ям, ще пия, ще живея както аз си разбирам. Вие какво разбирате от живота, то е ваша работа. Аз ще живея както разбирам. Вие какво разбирате от живота, това е ваша работа. Аз ще живея както аз искам.” Казвате, че този човек не живее добре.

Как трябва да живеете? Ние правим един общ кодекс. Всяко семейство има правило как да живее в дома синът. Но това е

относително право. Ако туй право беше относително, тогава защо съвременните домове не живеят, тъй както трябва. В кой дом този кодекс, който е написан, е изпълнен. Никъде не се изпълнява, с много малки изключения. Има неща неверни, неща относителни, неща егоистични, повърхностни, неща глупави. В нас съществува и искаме да внесем доброто от страх. Казваш: "Ще осиромашее човек. Гладни ще умрем." Чудна работа, най-първо, това е криво заключение. Докато има въздух в света, не може да умреш. Докато има вода в света, от жажда не може да умреш. Докато има хляб, ти от глад няма да умреш, а при това природата е приготвила, ти имаш най-хубавите чорапи. Всичките животни, какви кундури имат? Чудна работа, къде са кундурите на животните? Трябва логическо разсъждение. Тия наши кундурджии трябва да отидат и да се научат от природата, да видят тя как прави кундурите. Аз зная - преди 30 години, най-първо, правеха обущата остри като волски рога. Мнозина ми са се оплаквали от мазоли, от осакатели крака. След туй ги правеха широки - американска мода.

Казвам, кой е онзи истинският път за правене на обуща? По едно време носеха корсети, стягаха се, всяка мязаше на една оса, а след туй дойде една мода, аз помня, туриха си възглавнички, седала и аз помня, веднъж видях една дама - облякла половин метър - около нея нея имаше възглавничка. Преспокойно може да се седне на това седло. Сега тия седла изчезнаха, намериха, че не са практични. Корсетите ги прогониха, след това дойде друга мода. Значи няма нещо установено. Каква трябва да бъде, не зная. Това не е лошо, виждам добрата страна, виждам, че трябва да се направи в света нещо, да се подобри, но как, още хората не знаят. Че трябва да има хубави обуща, съгласен съм, но трябва да се намери онази подходящата форма на краката, трябва да се намери онази подходяща форма на тялото, но трябва тази форма да е класическа, да не спъва развитието на тялото, да съответства или според тялото, или според законите на природата. Облеклото, което носиш, трябва да е направено така -

тялото да е свободно, да има достатъчно количество въздух, за да може енергията на тялото да функционира от краката по тялото. Това е здравословно облекло. Когато дрехата е много прилепнала, не е свободно тялото. Вижте костюма на животните. Много хубави са животинските костюми. Погледнете костюма на лъва, на тигъра, погледнете костюма на елените, сърните, на заека, погледнете, всичките костюми са спретнати, отлични костюми са, има достатъчно количество въздух. Вижте костюмите на птиците. При това птиците постоянно повдигат перата си. Турят клюна си, повдигат ги, да влиза въздух. Те разбират, имат голяма оценка за дрехата си, която носят, оценяват ги, или онези, които оценяват, имаме повърхностно познание за живота.

Мислите, че човек е най-умното същество, което съществува на земята. С това съм съгласен, така е. Ние считаме, че всички други същества, които Бог е направил, са глупаци. Това е неразбиране на онзи процес на творчество. Не може Бог да направи нещо - аз изхождам от високо гледище. Ако Бог чрез Словото е казал да станат тия животни птици, туй разумното същество не може да го направим глупаво. Бог е направил тези неща, то е Божия работа. Ти се произнасяш много зле за Господа, в който ти вярваш, и като дойдеш при едно дърво, ще благославяш Бога, защото Бог ги е направил, понеже е работено при Господа. Мине някой религиозен човек, който по три пъти на ден се моли, ако дойде до дървото, ритне го с крак и казва: “Ти дърво няма да бъдеш.” Казвам, ти дърво трябва да бъдеш. Казвате: “Дърво не бъди, но човек.” Днес аз бих предпочел да бъда дърво, отколкото човек, такъв човек да прави затвори, да беси, да създава войни. Това не е никаква човещина. Това показва, че във всичките престъпления, които днес съществуват в света, аз намирам противоречие, но аз във всички виждам доброто.

Аз във всички престъпления виждам къде доброто е спъвано и защо именно злото се е родило в света. Зная му произхода. Казвам, туй било адът, дето се е родило. Понеже преди толкова години

каналите и изворите на доброто са запушени, злото се ражда. Трябва да се отпушат, и тогава злото ще изчезне. Щом не обичаш своите ближни, в тебе ще се роди човешкият егоизъм; щом ти не обичаш Бога, в тебе ще се яви дяволът. Сега ще дойдат някои да ме убеждават, да ми доказват с причина и последствия, че има Господ. С причина и последствия ти нищо не може да докажеш, защото причина и последствия има човешкият живот. В божествения живот няма причини и последствия. Там има начало, но причина всякога значи - на източен език - карма. Щом направиш престъплението, отклонението от правия път, има приСега казвате на дълбоката наука да види последствията. Последствията на нещата, това е един второстепенен свят, второстепенни причини са, причината на отклонението. Щом си философ, причината и последствията изучаваш. Но причината и последствията трябва да изучаваш, но само опакото на човешкия живот или опакото на цялото Битие. Ти ще виждаш все лоши работи. Като влезеш в животинското царство, в рибите, то е цял ужас. Тия риби се гълтат едни други - никакво престъпление няма, никакъв съд няма, никакъв кодекс, никакви стражари, няма ред и порядък. Силата седи в това, да бягаш, да се скриеш някъде, да бъдеш умен. Тия глупавите риби учените хора, като слизат в дъното на океана, виждат. Цяла култура, украсени със светлина, електрически лампи имат, и то не една, не две, но 100-200 лампи носят в устата си, някои носят по 20-30 лампи. Питат се учените хора, защо им са. Има догадки - да привличат жертвите. Най-бедните рибки, не само големите, имат такива малки, микроскопически от наше гледище, и тя има електрическо фенерче, и тя ходи с фенер. Тук всички не разполагат с лампи, а малките рибки носят електрически фенерчета - не както нашите, да цъкат и след 5 минути да изгорят, но постоянно ходят с лампите: ден и нощ, и при това малки същества.

Питам, кога се направиха тия лампи. Учените хора има тепърва да изучават. Аз зная защо имат лампички, но да седна да ви

разправям, трябва да ви опиша един роман, за да бъде интересен за вас. Ако така ви описвам, няма да бъде интересно. Но ако го опиша в един роман, ще стане "Хиляда и една нощ". Който иска да се занимава с животните във водите, той трябва да тури, че има духове, които живеят, че имат палати, имат легла, всичко туй имат в морето. Тогава ще се чудите как е възможно във водата легла да има - много хубави, такива водни юргани. Сега искам да отнеса, сега искам да сформирам мисълта, не искам да отвлека ума ви. Ние не трябва да се заблуждаваме със сегашния живот.

Сегашният живот е само фаза от онзи красивия живот, към който отиваме. Ние сме пътници във Вселената, всички същества на Земята. Всичките планети, това са туристи, които са тръгнали, отиват по екскурзии по този път. Всички туристи са свободни всеки да се яви кой когато иска. Има определен срок, но срокът е такъв: след три милиарда и 600 милиона години ти трябва да пристигнеш на първата гара на Битието. Туй го вземате като забавление. Едно такова забавление, както, когато се казва, че една слънчева година е пътят, който светлината е изминала за една година. Това са милиони и милиони километри, които тя ще измине за една година, като вземете - за една секунда светлината изминава триста хиляди километра, тогава ще пресметнете в една година колко секунди има и ще умножите по 300 хиляди. Туй наричат една слънчева година, пътуване на светлината, светлината се взема, с която се мери. Тия работи ги знаете. Тия работи ги знаят учениците от първи, втори, трети клас.

Казвам, сегашният живот е една фаза, тъй както рибите са фаза, както птиците са друга фаза, тъй както млекопитаещите са друга фаза. Човек в сегашното положение и той е една фаза, една преходна форма, една неустановена форма. Че е така, ще видите, като изучаваме антропологията на човека, външната форма. Ще видите разни черепи, създадени отпреди 100 милиона години. Може би милиони години да няма, но има черепи, които 100 хиляди години са,

това не съответства на библейското леточисление. Учените, като дойдат дотам, мънкат. Туриха едва 10 000 години. Пък сегашните учени хора станаха по-смели, туриха 100 хиляди години. Тогава казваме, до Адама имало други хора. Имало, разбира се. Адам, това беше първият човек, в когото се роди самосъзнанието. Адам аз го наричам Отец на самосъзнанието, което сега имаме. До момента, докато не беше се родило самосъзнанието в тях - неговата жена Ева и в него, те бяха щастливи в рая. Но когато се родиха, но когато родиха първото дете - туй самосъзнание, излязоха из рая и станаха най-нещастните хора. Като излязоха от рая, като научиха туй голямото изкуство, те създадоха Каина, техният първи син, който уби брата си. На неговото място се роди вторият син. Сега учените хора, богословите дават известни тълкувания, имат право, но вземам: фактически, когато се роди самосъзнанието, се е родило по причина на едно голямо отклонение на онзи великия божествен закон в света. Следователно, за да го оправи, Провидението вложило в неговото съзнание, внесло скръб и радост, мъчение и спасение, сиромашия и богатство, здраве и болест. Това е законът на самосъзнанието.

Всякога в закона на самосъзнанието ти не може да разчиташ на щастлив живот на земята, щом живееш в самосъзнанието. Ако днес си щастлив, трябва да очакваш след един, два часа или след два дена или повече дни - това периодически става, да те сполети някакво страдание. Сега в този закон вървят нещата по този начин. Ако първият син, който се е родил, мяза на баща си, както е у Адама - сега се спрях, че Каин беше негов син - ако първият син мяза на бащата, непременно ще убие брата си. Ако първият син мяза на майката, той непременно ще спаси брата си. Следователно всеки убиец в света мяза на баща си и Христос дава сега кой е този първият баща. Този първият баща, на който мязате, той казва - вие сте чада на дявола. Той отначало беше човекоубийца. Евреите бяха Божи народ, избран, но вие не сте чада на Аврама.

Принципално туй съзнание, което имате, този който отстъпи от Божия закон, защото онези, които твърдят, че Господ не е създал света както трябва, ако тогава, ако аз съм по умен от него, трябва да създам нещо по-добро. Какво създадоха хората в света? Създадоха сегашното състояние. Роди се в нас самосъзнанието. Великото го видя, не го спира. Това показва, че Бог е безсмъртен, той иска да използва туй съзнание, от което ние се мъчим. Христос дойде на земята да ни освободи от съзнанието на греха. Ти съзнаваш, че не те обичат, това е самосъзнание; ти съзнаваш, че си сиромах; ти съзнаваш, че си невежа; ти съзнаваш, че си безсилен; ти съзнаваш, че си безделен, че за нищо не си годен, това е самосъзнание. В какво седи спасението? Да се освободиш от този стария баща и да кажеш: "Татко, аз се отказвам от твоето учение, аз се отказвам от тебе, не искам да се наричам твой син." Като дойде майка му, казва: "Синко, причини ми голяма скръб." Той казва: "Кой е баща ми? Тук никакъв баща няма. Не, не, такъв баща нямам. Моят баща е на друго място. Аз не дойдох да служа на самосъзнанието. Че вие се безпокоите, не ме интересува вашето безпокойство. Да покажете любов, много се безпокоите. Не ме интересува вашето безпокойство."

Че когато апашите търсят правия път, казват: "Много те обичам, понеже те търсим." Защо се интересува? Казва: "Треперя за тебе." Аз зная каква е тяхната любов: съзнават онова, което е в тебе, то е заради богатството ти. Иска да завърже приятелство, за да ги осигуря. Аз имам 10-20 милиона, искат и на тях да им оставя нещо. При сегашния ред в самосъзнанието ние сме хора, които пишем надгробни плочи, правим паметници и казваме, че тук живя един добър човек. Може ли човек, който има паметник, да бъде добър? Може да бъде добър човекът, който живее. Мъртвите не може да бъдат добри. Казва: "Тук главата, които не ме обичат." Неразумните желаят смъртта. Ако един човек умира, какъв добродетелен човек може да бъде. Той няма никакво добро. Следователно всички наши заключения не почиват на една здрава основа, от която трябва да изхождаме. Ние мислим, че

като умрем, трябва да станем добри. Не, като сменим нашето съзнание, като минем от самосъзнанието в онова велико божествено съзнание, както го наричат, космическо съзнание, да минеш в него, и тогава ти ще имаш това, което източните народи наричат нирвана, място на щастието.

Нирвана е място на новото съзнание в човека. Ти всякога ще чувстваш вечната радост, простор, сила, мощ, ще живееш един вечен живот. Ще бъдеш във връзка с всичките закони, които съществуват в света, ще знаеш всичките противоречия. Ще видиш добрата страна, която може да излезе. Няма да виждаш злото в неговия преходен етап, няма да гледаш доброто в неговия преходен етап, но ще гледаш доброто в неговото вечно проявление. Следователно ти може да минеш един процес на беднотия, това не е зло. Ти може да минеш един процес на богатство, това не е щастие. Защото в богатството може да си създадеш своето нещастие; в сиромашията, може да си създадеш щастие. Следователно умен човек е, който, като види сиромашията, да не се уплаши от нея, поканва я дома, вика я, живеят с нея, ходят на разходка, гощава я, разговаря си с нея. Каквото ядеш ти, ще яде и сиромашията. Казвам, много се радвам, че съм сиромах. Най-голямото благо в света, за да приемеш нещо в света, за да научиш нещо в света, ти трябва да бъдеш сиромах. Ако вие разбирате сиромашията, че нямаш пари, то не е нещастие. Сиромашията ни най-малко не разбира липса на пари. Ако си беден в туй отношение, подразбира липса на твоя ум. Ако ти имаш най-хубавото брашно, пък не може да опечеш най-хубавата пита в огъня, това не показва, че си сиромах. Какво да го оприлича. Ако кажа будала, не е идейна дума. Не си един умен човек, който може да използва едно божествено благо, да опечеш една пита, че като я опечеш, да кажеш: “Слава Богу, отлично е това брашно. И Господ, който го даде, хубаво го даде, доволен съм от питата.” Той не е умен човек. Тогава аз представям една приказка, тя е следната.

В едно такова богатство, дето седели хората и всички били нещастни, понеже не знаели да си пекат хляба - богати хора, но нещастни - пекат хляба, но той е суров, не е опечен. Най-после идва един майстор, който почнал да им пече хляба. Когато месил и пекъл хляба, той го пекъл - да не виждат, и те му благодарили, казвали: "Без тебе не може да живеем." Сегашните хора сме дошли до положението, казваме: "Без хлебар не може." Ние сме в същото положение, ако няма кой да ни донася, ако земеделците не работят заради нас, да ни дават житото. В божествения свят всеки човек сам си изкарва. На всеки един човек трябва един декар земя да посее и да изкара за цяла година прехраната си. Кой от вас не би обработил един декар земя? Но сега хората, като не са умни, понеже земята не е разпределена, ние сме се събрали в градовете да учим занаяти. Какви занаяти? Занаят, който прехраната не може да ти даде. Най-първо, трябва да се тури онзи занаят, който може да прехрани човека, и след време постепенно всичките ще дойдат. Всяко едно занятие ще дойде на своето място. Занятието да бъдем религиозни, то ще бъде последното занятие, след като опитаме всички други изкуства.

Някои минават за много религиозни. То е най-голямото занятие. Човек трябва да свърши 4 факултета, после да е доктор, да е професор, да е доктор по философия, доктор по медицина, после да стане доктор по международно право, да стане доктор по френски, и тогава да стане да бъде всичко от злато, че тогава да повярва в Бога, че нямал милиони. Най-малко да има 10 хиляди коне, 15 хиляди овце, той трябва да има 20 хиляди кокошки да му носят достатъчно яйца: на този 10 яйца, на онзи 10 яйца. Сега аз използвам нещата, но за мене една кокошка не е глупаво същество. Аз тука изучавам петлите, много добър барометър са и моя барометър го регулирам с петлите. Аз имам няколко барометъра, но петелът е много по-учен, най-малко 2-3 дни по-напред, като кукурига, показва. И когато петелът кукурига, регулирам барометрите. Ако наблюдавате петлите, може да бъдете отличен метеоролог. Когато петлите пеят по обед, когато петлите пеят

в 2 часа следобед, в 3, 4, 6, когато залязва слънцето, или в 9, в 10, в 11 часа, щом пеят в 12 часа, какво ще бъде времето, зная го. Щом пеят в 12, времето се поправя, а до 12 като стоят, времето се разваля. Туй в ума на петела, турено ли е? Те знаят ли, че предсказват времето? На този въпрос сега няма да отговарям. То е въпросът, знае ли кокошката кой я е създал. Най-малко кокошките и петлите знаят кой ги е създал и затова те пеят, понеже като закрякат кокошките, като снесат едно яйце, казват: "Взеха ми яйцето." Тя казва: "Колят ме, изяждат ме." Петелът излезе и кукурига. Казва: "Ще се оправи всичко."

В кукуригането на петела всякога има нещо много хубаво, красиво. В къща, в която петлите кукуригат, да знаете, че щом кукуригат петлите, вашите работи ще се оправят. Ако престанат петлите да кукуригат, работите са свършени. Вие казвате - това е един петел, това е будала, който нищо не знае. Ти тамън минаваш, закъсал си някъде, мислиш че няма да бъде някоя работа, той казва: "Ку-ку-ри-гу, ще се оправят работите. Не бой се, Господ е с тебе. Ти си човек умен." Ти, като го чуеш да кукурига, вземеш един камък и казваш: "Какво си седнал да кукуригаш, не знаеш ли, че днес съм изгубил 100 хиляди лева."

Тогава - онази приказка за онзи, който знаел езиците на животните. На него му дали това знание като условие, ако той изкаже тайната, непременно ще умре. Един ден той слушал едно магаре и един вол как се разговарят. Волът казва тъй: "Трудни времена настанаха за воловете. Цял ден ни карат да орем, яремът на врата. Вратът ми колко е задебелял, пък и остен има." "Глупави сте - казва магарето, - че се подчинявате." Волът казва: "Аз ще се престоря, че съм болен, няма да ям слама." Господарят разбирал езика на животните, слушал само. Идва слугата и му казва, че волът се е разболял, не иска да стане. Господарят казва: "Впрегни магарето." Целият ден магарето орало, ходило, вечерта се връща и казва: "Много ти благодаря за прекрасния съвет. Много добре прекарах днес." Въздъхнало магарето и казало: "Ти прекара много добре действително

- магарето искало да поизлъже - ти знаеш, желая ти доброто, както виждаш дадох ти един съвет. Но днес, като орах, слушам господарят казва на слугата: “Утре волът ако не иска да стане, ще го заколиш, ще го продадеш.” Та затова за твое добро те съветвам хич да не се безпокоиш, че си болен.” На другия ден волът пак отишъл да работи. Като слушал този разговор, господарят влязъл вкъщи и започнал да се смее. Жена му го гледала и никога не го виждала да се смее, тя го запитала: “Защо се смееш?” Той казва: “Не е твоя работа.” Тя казва: “Аз искам да зная.” Той казва: “Слушах магарето и вола да се разговарят.” “Как досега да не ми кажеш тази тайна, аз искам да разбирам техния език.” Той казва: “Не може.” “Не, непременно да ми кажеш тази работа.” И така той се умислил, голяма тъга изпитвал. Петелът дошъл и започнал да пее и да кукурига. Кучето казва: “Ти си безобразник, не те ли е срам да пееш. На нашия господар огън гори на главата, пък ти пееш.” “Глупав е нашият господар, че иска да слуша една глупава жена.” Той, като ги слушал, пак почнал да се смее.

Та казвам, сега и ние се намираме в положението, след като разрешим една тайна, намираме се в противоречие с друга една тайна на Битието - с нашия социален строй. Дойде сиромашия, не знаеш защо иде тя. Тамън си осигуриш живота, разболееш се, не знаеш защо, или заминеш за другия свят, не знаеш какво трябва да правиш. И най-после слушаш една философия, че животът сам по себе си няма смисъл. Това са частични заключения. Ние още не знаем какво нещо е смъртта. Че страдаме, зависи от нашето първоначално съзнание. Трябва да минем в новата фаза, дето човек трябва да бъде винаги щастлив. Тогава трябва да изменим този лозунг - човек за човека е вълк, но човек за човека е брат. Човек за човека не е нито господар, нито слуга, но е брат. Той може да бъде господар, за да помага, може да бъде слуга, за да помага. Но в едното и в другото отношение то е определена работа, не труд.

Главата е господарка на човека, но вътре работи. Ръката са двама слуги, но има известни отношения между главата и краката. Ако тази глава започне ден и нощ да не дава почивка на краката и на ръцете, тия крака ще откажат да носят главата. Докато носят главата, главата казва: "Седнете, починете." Ще даде храна на тялото, ще даде обуща на краката. Главата е, която е господар на човека. Тя служи на цялото тяло. Следователно ние имаме една система, която показва какъв трябва да бъде животът, който имаме, на земята. И оттам всичките наши общественици, в която и да е държава, може да си извадят правила от законите на природата. Те са умни, как не. Нима една Англия не е в състояние да внесе известна реформа; нима една Франция не е в състояние да внесе известни реформи; нима една България не може да внесе известни реформи. Може, може. Относително могат. Ако не внесат един закон, който да засяга доброто на всички хора, всичките хора са готови да го възприемат. Не съм намерил човек, който да противодейства. Даже най-отпадналите, като им представиш истината както трябва, казват: "Съгласен съм. Ти как мислиш? За нашето добро е." Ако ние някой път се отказваме за нещо в света да го извършим, то е по единствената причина, че туй добро не засяга нашето благо в света.

Та казвам сега думите на осмия стих от тази глава: "Всичките думи на устата ми са с правда. Няма в тях нищо лъстиво или строптиво." Фактическата страна ние разбираме външната, материалната страна. Но това е само една трета от живота. Материалният живот е само една трета от живота. Туй трябва да се регулира. Другата една трета, това е животът на чувстванията. Човек трябва да постигне някои неща, които ще му дадат радост, а другата трета, това е неговият ум, до известно време умът не се е проявявал преди Христа. Явяването на човешкия ум в сегашната фаза то е от скорошната епоха до неговото време. Когато Христос е говорил, умът не е бил в тази фаза, както е днес. Умът действал само в една фаза. В миналото само божествените гении на човечеството са мислили.

Обикновената маса са ходили по влечение, не са мислили. В нашия век туй го наричат век на скептицизма. В нас е действал умът. Казват - трябва един нов път да се начертае, по който умът, тялото и сърцето да се проявяват. В тия промени, които стават, промените в обществения строй, нали става промяна в детството. Детето живее в едни илюзии. Малкото дете има ли кончета, много от неговите кончета умират. Аз зная, много кончета, след като умрат, погребват ги, и децата са платили за тях. Докато било момиченце, от неговите кукли са умирали и след туй бащата донесъл други кукли, които са оживявали. Всъщност куклата може ли да умре?

Ние, сегашните хора, мислим, че някои от нашите деца са умрели. Може ли да умре детето? Тогава каква е вашата вяра. Вие вярвате, че туй дете дошло от Бога. Казвате: "Слава Богу, че изпрати това дете." Като замине детето, казвате: "Умря това дете." Че каква е тази логика? Ако туй дете е умряло, то не е дошло от Бога, то е кукла. Ако пък е дошло от Бога и е заминало, радвайте се, че е отишло при Бога. Туй дете отива в един свят, който е 100 пъти по-добър от сегашния свят. Свят на наука, на спокойствие, на развиване на дарби. Сегашните хора вярват, че в онзи свят, като идат, хората нищо не учат. Не, не учат наука, но след като прекарат 40-50-100 години, пак искат да мислят, и тогава ще намерят някой баща и майка, и пак ще се родят на земята.

Ако вие идете в Индия, има един народ от 8 милиона, които помнят своите прераждания. Децата им, като се родят, помнят в миналите съществувания какви са били и проверяват. Казват: "Ние живяхме там." Ако някой от вас чете, четете, че има един англичанин - пише цяла една такава книга, една книга върху брамините, за прераждането. Западните народи отричат по единствената причина, че не е в съгласие с християнството. Нима всичките вярвания, които християните имат, са в хармония, в съгласие с Христа? Че те имат затвори. Затворите трябва да бъдат място, където да се изправят престъпниците. Трябва да има наказателен институт, но трябва да

бъде както в болниците. В един институт ще седи, докато е болен. Щом оздравее, той ще излезе из болницата. Такива институти трябва да има навсякъде. Туй не може да откажем. Този човек не е свободен, да не му се казва, че не е разположен. Ако не му се покаже един истински път, той ще остане винаги неразположен.

Та сегашните учени хора, според учението на древността има известни хора, които вече са прогресирали. В нашия век има души, които са дошли като на курорт. Не са полезни за едно по-възвишено разбиране, за един по-възвишен социален строй. Не че ще го създадем, но този строй съществува. Някой път аз казвам, че има същества на земята, по-напреднали от сегашните хора, съществува една раса, която ще дойде на земята. Всички окултисти сега проповядва, че шестата раса е онази, която ще дойде на земята. Откъде ще дойде? Питам сега, тези преселници, които отидоха в Америка, откъде дойдоха? Казвате: “От Европа.” Ами тия преселници от Европа къде отидоха? Окултистите казват, че дойдоха от Атлантида, в Атлантическия океан. Казват, че те образуват сегашната раса. Преди атлантската раса е била лемурийската. И те откъде дойдоха? Най-после казват от полярната раса. Ами полярната раса откъде дойде? На полюсите се е явила. Сега аз не поддържам, но само констатирам известна теория. Констатирам едно твърдение, което за в бъдеще трябва да се изследва. Ние сме за онази истина, която съществува в природата. Не за онова, което не съществува. Ние сме за реалността в живота, която можем да констатираме. Тази реалност трябва да има отношение към сегашния живот. Ако изучаваме една реалност, която няма връзка със сегашния живот, това не е реалност. Какво да изучаваме мъртвите кости.

Всякога една култура се движи към планинските места, не може в една равна земя да има култура. Непременно едно място, за да бъде културно, за да бъде огнище на една култура, непременно трябва да има високи планини. Планините имат отношение към човешкия живот. Защо европейците избират Щвейцария да идат? Защото там

са най-високите планини в Европа. Защо индусите са избрали това място? Там се намират най-високите планини - Хималаите, и братствата, които са в Индия, са в Хималаите, на най-високите планини, с връх Монт Еверест. В туй място турят най-ценните личности, хора облечени в плът, с гениален ум, които помагат на човечеството. Те се намират там, защото в планините се съдържат ония сили, които поддържат благородното, възвишеното в човешката душа. Равните неща обезличават човека. Високите места, планините са възприематели на най-хубавата част от слънчевата енергия, тя се складира там. От милиони години най-хубавото, което слънцето е изпратило на земята, всичко е складирано в планините. Следователно планините съдържат грамадни енергии, които могат да помогнат на човечеството за божествена енергия, за една разумна работа. Следователно, така като разбират хората туй нещо, те ще използват планинските места не както сега, но малко по-добре ще използват.

Сега ние отиваме в друга една крайност. Ние искаме да докажем има ли Господ в света, или не. Това е външна страна. В света съществува едно съзнание, което запълва цялото Битие. Цялата Вселена е проникната от едно съзнание. Следователно ние живеем с едно съзнание и следователно ние живеем в това съзнание. Туй съзнание е Бог. Няма място в природата. Няма празно пространство, не мислете, че това е празно пространство. Това е един резултат. То не завзема никакво пространство, защото в това има други частици, които завземат пространство. Тук има голямо празно пространство, говоря за първичната материя, което запълва туй пространство. Сегашните учени хора мислеха досега, че светлината не е материя, а сега мислят, че светлината има известна тежест, която не може да се измери, но светлината има тежест. Казват, че топлината се отличава с едно свойство, което разширява телата, а светлината все осветява, че където проникне, всякога има движение. Движението се дължи на светлината. Следователно началото на всяко движение, каквото и да е, всяко движение, дали в пространството, или в небесните тела, или в

човешкия организъм, туй желание да се движи, то е импулс на тази първична светлина.

Искаш да бъдеш голям, то се дължи на топлината, благодарение че тази светлина дава един пропуск. Тази светлина е, която движи нашата кръв. Нашето кръвообращение има един ритъм, импулс на тази космическа електрическа енергия. Електричеството е една форма на светлината. Светлината е импулс на тази Първична причина в света. Тя не е нещо материално, което запълва цялото пространство. Тази светлина е, която дава ритъм на нашето кръвообращение. Човек, който иска да бъде здрав, непременно светлината трябва да бъде ритъм на неговото кръвообращение, на изпращането на кръвта и връщането на кръвта. Това става по закона на светлината.

Ти може да се намираш в тягостно, мъчно състояние. Че тия хора, между които живееш, те не са зверове. Привидно те може да се покажат такива, но ако знаеш как да постъпиш, ти ще видиш добрата страна на хората даже в такива същества. Казано е тук. Мене ми разправяха един пример от Карнобатско. Една жена подувала едно малко мече. Тя го вземала на гърдите си и го подувала, както детето си. Платили ѝ нещо за това, но тя забравила, че го подувала. Един ден, гледа, в селото идва един мечкар, води една мечка, тя седи и нищо не знае. Мечката се изтръгва от мечкаря и започнала да се търкаля при нейните нозе, да лиже краката ѝ. Оказало се, че тази мечка е била същата, която тя е подувала като малко дете. Тази мечка познала и тя, като лиже краката ѝ, тя е признателна мечката. Мечкарят със синджир трябвало да я държи, но тя се протяга, води мечкаря при жената, отива и се търкаля при нея, лиже краката на тази жена. Ако ние имаме методите на мечкаря, мечките със синджир трябва да ги водим. Ако имаме методите на тази българка, която подувала мечето, ще имаме резултатите на нея. Тя ще дойде без синджир при краката ни. При лошите условия трябва да имаме мечкарски синджир. Мечкарският синджир, това е законът, който сега

съществува. Потребен е този закон, но за кого? При туй разбиране потребен е закон.

Сега, ако ние искаме да ни убедят, че Господ така създаде света, то е неразбиране в законите на еволюцията. То не е прогресивно. Едно отклонение има от дълго време, от дълъг период хората са се отклонили от разбирането законите на живата природа. Хората страдат и не могат да си дадат отчет за своите страдания. Те го отдават на материалните условия, на икономическите условия. Религиозните хора казват, че вярата изчезнала. Учените хора казват, че хората не са умни. Пък има известни причини. Питам тогава, онези, които ще дойдат сега, които ще създадат бъдещия строй, могат ли да излязат от самите нас? Ние - такива, каквито сме - ние сме в състояние да поправим нашия живот. Мътната вода сама себе си не може да поправи. Трябва да дойде чиста вода, да се филтрира. Следователно поддържат, че ония хора трябва да дойдат от по-възвишен свят. Някои напреднали същества, които да се въплътят на земята с тази широка душа, с туй самоотричане, да пожертват всичкия си живот за благото на човечеството, а не да го използват.

Христос казва: "Аз не дойдох да взема живота, но да дам живота си заради тях." Това е неговото учение. Казва: "Между вас няма да бъдете господари, ще бъдете слуги, да се обичате." Сега туй не е социално, но във всеки дом трябва да се приложи туй учение, защото, ако не се приложи в дома, общо не може да се приложи. Защото в обществения живот онези служители трябва да имат това съзнание, защото, ако ти речеш със закон да го приложиш, със закон те заставят да изпълниш волята, това е един мечкарски начин. Ако тебе със стражар те заставят да служиш на народа си, това е мечкарски начин. Казвате, трябва да има ред, трябва да се боят хората. Разумен страх - да, но не насила. Онези, които изпълняват закона за в бъдеще, стражари няма да ходят с пушки. Той ще дойде при тебе като приятел и ще тръгнете двамата да ходите. Като идеш при съдията, той няма да бъде като чиновник, като сега, няма да има съд, няма да има кого да

съди, няма да има и стражари. Най-после ще дойде време без стражари. Ти ще станеш и съдия, и стражар, и адвокат, и свещеник, и баща, и майка, и като станеш всичко, тогава няма да имаш нужда от нищо. Стражарят ще бъде в тебе, и тогава ще имаме идеалният живот. И тогава всеки човек ще има стражар.

Разправяше ми един българин, минава покрай един бостан, поглежда един, казвам му: “Защо не си откъснеш?” “Не мога, подир мене стражар има, един стражар навсякъде ме следи, с мене ходи. Вътре в мене има един стражар и не ми позволява да късам тия дини.” “Той не бие, какво те е страх?” Казвам, туй е съзнанието. Като минаваме покрай някой бостан, заради благото на онзи човек, който е посял бостана, да не нарушим любовта. Ако той е там и ако той има дини, да ме повика. Ако е като мене, ще ме повика, ще ме нагости. Ако не е като мене, аз няма да му дам съблазън. Работил е човекът, аз не съм работил, нямам право да изисквам от него да ми даде. Ако днес минат покрай бостана 100 души и всеки откъсне по една диня - 100 дини. Питам, колко дини може да изкара бостанджията? Ако всеки ден минават по 100 души и всеки ден изяждат всички, той не може да си покрие разноските. Сега това са посторонни въпроси. Някой казва: “Аз имам едно верую.” Друг казва: “Аз съм много млад.” Старите мислят по един начин, старите мислят, че вярват в Бога. Младите мислят, че не вярват в Бога. И едните, и другите не вярват. Аз ако кажа, че един човек не вярва, аз считам един човек безверник или вярващ, или невярващ - трябва да се отличават по следующето качество. Ако човек се обезвери от старото вярване и ако вярва в новото, той трябва да се откаже от яденето, трябва да се откаже от дишането, трябва да се откаже от всичкия стар живот. Какво ще остане в него? Ама да туриш едно верую на мястото на друго верую? В света съществува само едно верую, ние вярваме в една реалност, която е обща. Ти не може да вярваш във въздуха. Както ти дишаш въздуха, както ти го възприемаш, така и аз го възприемам. И аз, и ти вярваме във водата. Кой не вярва в хляба? Всички еднакво вярват в

светлината; всички еднакво вярват във водата; всички еднакво вярват във въздуха, в хляба, следователно всички имаме общо верую.

Аз казвам, сега проповядвам едно верую, което е верую на светлината, което съответства на нашия ум; едно верую на въздуха, което съответства на нашите чувства; верую на водата, което съответства на нашата воля. И кое верую остава? На хляба. Да вярваме във всички тези удобства за къща, тия неща са маловажни. Ето, това е веруюто, в което трябва да вярваме. Ще каже някой, че светлината е нещо материално. Съгласен съм, тази книга е материална, написана е с материални работи, но като четеш, това, което четеш, материално ли е? Ти се пренасяш хиляди години назад. Писал нещо Мойсей или Исус. Преди 2000 години говорил. Неговото учение в ума ти произвежда. Този човек, който преди 2000 години е говорил, някъде е или го няма никъде? Щом ти мислиш, той е с тебе, нищо повече. Ти мислиш за Кант, Кант е с тебе. Ти мислиш за кой и да е учен човек, той е с тебе. Ти не може да мислиш за него, ако той не е с тебе. Ти не може да мислиш за слънцето, ако не е с тебе. Дойде някой и казва: “Дойде ми на ум за еди-кой си учен човек.” Той е при тебе, говори ти. Мислиш за Мойсей, Мойсей е при тебе. Мислиш за Христа, Христос е при тебе. Мислиш за жена си, и тя е при тебе. Вие сега мислите, че вашите жени седят в телата. На ваш език бих казал: жена ти хойка, дето ти не знаеш. Тогава да ви приведа следния пример.

Онази топлина, която е скрита психологически в умовете на хората. Господарят подозира слугата си. Аз ще му туря името Иван. Това е обикновено Иван. Вика го господарят и му казва: “Слушай, Иване. Толкоз пари има изгубени, ти си ги откраднал.” “Господарю - казва - признавам се, откраднах ги.” “Ти - казва - еди-къде си дал тия пари.” “Признавам се.” Той признава всичко, каквото господарят казва, и той му казва: “Не те ли е срам. Аз никога не мислех, че ти това може да направиш, че ти може да крадеш.” “Ако ти кажа, че не съм откраднал парите, ако ти кажа, че не съм аз, ще възразиш, ще кажеш: “Как смееш да ме лъжеш в очите.” Той му казва истината, че

аз никога не допущам в ума си, аз имах високо мнение за тебе. Казва: "Признавам, че си ги откраднал." Това е съвременното наше общество. Най-после тук в България имаше към Видинско един син. Хванали го, че убил баща си, дело завели и като го били, той казва, че го убил и казва как го убил, че го е хвърлил в Дунава. Осъждат сина на смърт. Явява се бащата и оправдава сина. Че как няма да признае - бият го. Казват: "Признай си." И той си признава. Признал, че е станал грешник. После казват: "Аз никога не очаквах от тебе." Та сега ще обясня онзи факт.

Причината на всички противоречия в света произтичат от неща, в които няма абсолютно никакъв грях. Не грехът произтича от любовта, не че грехът ражда любовта, но едно неразбиране на любовта може да роди в тебе едно престъпно желание. На първите хора се каза да не бутат онова дърво. Туй желание, което имаха, да идат, искаха да вкусят от дървото за познание на доброто и злото. Обаче трябваше да идат да питат. Туй дърво имаше свой господар, трябваше него да питат. Онзи, който минаваше за господар, той не беше господар на дървото, той не беше никакъв господар, понеже Господ в началото казва: "Вие от това дърво няма да ядете, понеже - аз ви казвам - последствията на сегашното ваше развитие са опасни и няма да бутате. Ще ги оставите свободни." Другите казват: "Защо Господ им позволи, защо е допуснато в света?" Тогава аз мога да дам същото възражение. Защо Господ е допуснал: защо водата не седи по планините, но слиза в долината. Казвате - тече, това е закон. Следователно не може водата да тече, дето минава наклон. Човек трябва да канализира тази вода, защото ще направи много пакости. Когато прави пакости, човек е виновен, той не трябва да бъде близо до водата. Остане ли близо, ще му направи пакост. Вземете - огън носи един човек, едно благо е огънят, но той може да направи пакост. Детето може да падне в огъня и да се изгори. Огънят ли е виноват? Ти, умният човек, след като си служи с огъня, загради го, тури един връщник, затвори вратата, че твоето дете да не се изгори. Ти, човек,

трябва да направиш това, а не да чакаш да дойде някой слуга да го направи.

Казвам, аз правя своите заключения. В нас има възвишени пориви, благородни стремежи на мисли и желания, вложени от природата. На туй се дължи благородството у човека. Те не са лоши, те очакват своето време. Многото желания не е лошо, но тия желания да се явят на място. Престъплението, прегрешението седи в това, че ние проявяваме известни желания преждевременно. Всяко едно желание трябва да дойде на своето място и време. Ако ти като малко дете се научиш да направиш работата както възрастния, това, което възрастните правят, ти ще направиш едно престъпление. Ако го направиш, когато си възрастен, ще бъде едно добро, че то е закон в природата. Ако вие вземете малкото дете, което сега е родено - още на 4-5 месеца, и му дадете твърда храна, какво ще направите? Ще го уморите. Неговият стомах не е в състояние да се справи с твърдата храна, но когато стане възрастно, изникват неговите зъби, то ще сдъвче тази храна хубаво, и тя ще съответства на неговия стомах. Следователно, ако вие дадете известно учение или желания, и те са твърда храна на някой човек, преждевременно, тя ще създаде у човека една психическа дисторсия или напрежение на нервната система. Много пъти хората подлудяват, изгубват своето равновесие. За пример някоя мома се влюби в някой момък, утре дойде някой, пошушне ѝ: “Този, когото ти обичаш, той си има друга.” Веднага хвръкне умът ѝ, изгубва равновесието си и тя подлудява. Турил ѝ някой фитил, той я обича, но тя вече подлудява. Сега всичките хора сте дошли и вярвате като тази мома. Срещна някого и той казва: “Мене Господ вече ме е забравил.” Казвам, ето момата, която възлюбеният ѝ я е изоставил. Друг казва: “Мене съдбата ме гони.” Да, твоето неразбиране в света е твоята ужасна съдба. Човешкият краен егоизъм, човешкото невежество, човешкото тесногръдие, това са твоите неприятели. Съдбата има нещо, което преследва, направлява заради него.

Казвам сега, великите хора в света не са онези най-богатите хора. Великите хора не са, които имат милиони в касата си. Имали са един мозък, хубаво построен. Всички велики хора и учители са имали здраво тяло, здрава нервна система, чувства отлични, те не са били хилави. Даже гениалните хора не може да бъдат болни. Човек с хилаво тяло не може да бъде гений. Един гений трябва, непременно трябва да бъде здрав - и тялото, и волята, и чувствата, всичко туй трябва да бъде в хармония.

Та казвам, най-първо, като дойде една мъчнотия в нас, едно желание, вие си казвате, че вие в света не сте пратени да страдате. Нито един от вас не е изпратен да страда. Вие сте пратени да се учите. Във всички ви има определена награда за всяко учение. Благо има, но ако не се учите, наградите няма да дойдат. Наградата как ще дойде, ако не знаеш нищо. Едно благо, като не знаеш как да го използваш, как ще дойде това благо. Сега, тъй както вие се поставяте в сегашното положение, казвате: "Какво трябва да се прави?" Аз не считам, че сегашното ви положение е много лошо. Сегашното ви положение е толкоз хубаво, че милиони същества има, които биха разменили всичкото си богатство. Аз да направя опит, всичките горе като един са съгласни да разменят всичкото богатство само за един човек, който се счита нещастен да има туй, което човекът има. Че той в себе си има безсмъртен ум, с който може да разбере Вселената, да черпи блага отвсякъде. Този човек седи със скръстени ръце, казва: "Нищо не може да направя." Тогава, след като дойде някой да му разправя, разправя, като направи един малък опит, веднага се обезсърчава.

Казвам, ако ние се обезсърчаваме, погледнете на онзи заек - понякой пък аз считам заека в едно отношение голям герой. При тия най-лошите условия, след като гони цял ден лисици, вълци и соколи, и хора, гледаш го - седнал някъде - пасе трева. Той седи свободен, няма да е изпусталял. Казвам, табан кувет. Като го гонят, започва той да обикаля, върти се. Казвам, герой е този заек. Нему ни най-малко не

е дошло наум да се самоубие или да се обеси с някое въже, или да се отрови. Вие казвате: “Будала е заекът.” Казва: “Аз като заек, за да стана човек, минавам първото посвещение на надбягване.” Разправяше ми един българин, той ме пита и ми казва: “Не мога да си обясня. Един ден пътувам, излизам в една горичка, по едно време заекът се сгушил на земята и ме гледа, ушите назад. Аз мисля, че той ще побегне, дохождам до него, той се вцепенил. Хващам го за ушите, той така се разритва.” Погладил го, пуснал го. Като го пуснал, мислил че е скрит, а той бяга като куршум. Питаме: “Защо ме гледа заекът, че не бяга?” Казвам, той искал да те пита доколко си човек. Като го хванеш, видял в тебе нещо благородно. “Като ме хвана този човек, той ще ме разкъса ли? Какво ще направи?” Ти като си го хванал за ушите, той казва: “Много умен човек е, пусна ме.” Той казва: “Не обичам да ям зайци.” Той е искал да те опита доколко си човек. Направило му впечатление,

че си го погалил. Той можеше да го хване, да го предаде и да го занесе в село и да вземе най-малко 10-20 лева, но заекът щеше да има лошо мнение за човека. Човек, който яде заешко месо, човек не става. Ако искаш да станеш човек, всички онези от вас, които сте крайно страхливи, заешко месо сте яли. Защото от заека по-страхлива е жабата. Има една басня за заека, който се обезсърчил, отчаял се и направил опит да се удави във водата. Дотегнало му все него да гонят, но като дошъл до езерото, и всичките жаби се нахвърлили във водата, като го видели. Той си казва: “Има и по-страхливи, аз трябва да бъда герой.” И той се върнал.

Ако искаш геройство, хвани заека. Ако искаш да научиш щедрост, заекът е крайно щедро същество. Големите уши показват щедрост. Ти го хвани за ушите, за главата и погледни го три пъти отгоре, все ще вземеш нещо. Че като го пуснеш и като се върнеш у дома си, ти ще бъдеш разширен, ще бъдеш готов да дадеш нещо. На жена си, на децата си, ще дадеш нещо на бедните. Като побутнеш заека, че има много нещо. Имаш едно упорито дете. Бащата да хване

един заек и да накара детето да хване заека за ухото, да го погали. И деца, които са упорити, своенравни, да погладят ухото на заека, той ще му предаде благоразумно. После бащата да хване този заек и след това да го пусне. Сега ще кажете: "Това оставало, нас зайци да ни възпитават." Докато заекът не влезе като елемент във възпитанието; докато мечката не влезе като елемент на възпитанието; докато вълкът не влезе като елемент на възпитанието; докато лисицата не влезе като елемент; докато рибите не влязат като елемент на възпитанието, всичко това трябва да бъде като елемент на вашето възпитание. Ние не може да излезем от едно висше разбиране на природата.

Земята е велик университет и всичко туй, което съществува, това са пособия на този университет за нашето възпитание. Всичко е на място. Ако ти може да прочетеш, във всяка една форма е скрита една велика божествена идея и като прочетеш, туй същество е на място. Ако разбираш, да знаеш, че то съставя пособие, част от твоето възпитание, което ще предаде нещо. Вълкът не е толкова глупав, в него има просто съзнание. Вълкът няма философия в него. Когато възприемеш характера на един вълк, самостоятелност има в него. Този самостоятелен характер, ако обработиш вълчия характер, като човек ти ще бъдеш смел, с един мирис, а не грубостта на вълка да имаш. Ако някой иска да развие в себе си интензивност на чувствата, устойчивост, по-злопаметно същество от мечката няма. Обида, извършена върху нея, тя не забравя и 20 години. Всички укротители на животни всякога са се намирали в притеснение с мечката. Крайно са внимателни да не я обидят, тя ще те изненада. Ако влезеш при нея, трябва да бъдеш крайно внимателен, благороден, мек в обходата, за да не би един ден да усетиш нейната мъст. Следователно, когато искаш да добиеш един характер, вие казвате - мечка. Мечката има устойчивост в чувствата. Ще прекараш дясната ръка и лявата ръка върху гърба на мечката, ще я погладиш по главата, ще почувстваш в себе си една магнетическа сила. Ако ти си от страхливите и искаш да

придобиеш геройство, трябва да идеш в някоя зоологическа градина и да погледнеш някой вълк.

Сега нас ни проповядват, някой казва, те са отвлечени работи, все са фантазии. Аз установявам нещо вътре, една положителна страна в живата природа. За мене живата природа, това е сбор от живи разумни същества, най-разумните живи същества, които съществуват от незапомнени времена, които работят, туй е природата за мене. Сбор на живи и разумни същества - не глупави. Господарят на природата, това е най-разумното същество, а онези, които не са господари, има други същества, които обичат да правят пакости. В природата има тъй наречени тъмни сили, или същества, които нямат прозорливост, интелигентност. Някой път човек може да попадне под тяхното влияние. Казвате - той така е роден. Как може да бъде роден. Може да се турят, ти знаеш, ти имаш в себе си известни елементи на престъпления. Ако един химик, който събрал един газ, поставил го е компресиран, и този газ сам по себе си не е престъпник. При известни условия може да направи известна експлозия и да убие някого.

В твоя мозък може да се набере енергия, която да убие някого. Ако ти не знаеш - днес събираш, утре събираш, и не знаеш как да се справиш с тази енергия - един ден в тебе ще се разбуди едно престъпно желание и при това престъпно желание онези, които изучават човешката природа, забелязват, че главата започва да расте повече в широчина, отколкото във височина. Когато отношението на широчината и на дължината се измени, непременно престъпността ще дойде. Когато пропорцията се измени, има известна пропорция, математическо отношение между дължината на мозъка и широчината на мозъка, и когато се измени това отношение, когато мозъкът стане по-широк, отколкото дълъг, престъпността иде и като последствие на широчината на главата стават експлозиите.

Доброто на човека зависи от височината на мозъка, туй разширение дава енергия, устойчивост на характера. Дължината дава

пластичност, подвижност. Моралът зависи от височината на мозъка. Тук има едно отношение - трета линия, ако теглите, една хоризонтална плоскост, един перпендикуляр - двете линии, които се прекръстосват: широчината показва енергията на човека, а височината на мозъка показва онзи морален и умствен устой, който има човек за постижения - перпендикулярът на човешкия мозък показва възможност, която човек има за постижение. Следователно, ако този перпендикуляр няма правилно отношение към плоскостта на самите линии, към дължината и широчината на мозъка, няма нови отношения. Тогава нищо в света не може да се постигне, а за да се постигне, имаше известни закони, които трябваше да се спазват отначало между хората. В цялото общество, в начина на мисленето, в обществения живот, в духовния живот, навсякъде трябва да се спазват тия правила. Сега имаме хора с асиметрични глави. Разместени са диаметрите, разместени са перпендикулярите и вследствие на това имаме всичките противоречия. Тогава какво се изисква? Да се оправи този перпендикуляр на човека, този перпендикуляр трябва да съответства с центъра на Слънцето и трябва да съответства и с центъра на Земята, и тогава отношението между двете линии трябва да съответства на онази площ, в която цялата Слънчева система се движи. Широчината и дължината съставят диаметъра на тази Слънчева система, това е орбитата на Земята и на всичките планети. Ще имате тогава едно съотношение.

Имаме гениален човек, имаме светия, един Махатма или може да турите каквото и да е име. Ако тия линии нямат тия, тогава имате обикновени хора, които се приближават към правата линия. Мъдростта като говори, слушат. Значи дълбоко знание, което трябва да имаме за своя произход. Човек има велик произход, той е забравил, той е забравил, трябва да си спомни. Той иде от едно място на светлината, той влиза в тъмнината, но тази тъмнина е преходна, и човек пак ще се върне към светлината - оттам, отдето е дошъл, че светът не е илюзия. Той не е въздухообразен свят, той не е един воден

свят, един свят, който не може да го опишем, но един свят, в който съществува вечното щастие, вечната радост. Свят, в който няма абсолютно никакво противоречие и всичко онова, което желае душата ти, може да го постигне, няма да бъдеш тъй ограничен. Те са перспективи за бъдеще, те са бъдещи перспективи. Аз говоря за неща, които след милиони години, хиляда, сто, двеста милиона години... Това са няколко дни. Сто милиона години тебе да ти е приятно. Те са сто - двеста милиона години като двайсет години.

Сега туй има отношение към сегашния ваш живот. Най-лошите условия, при които сега живеете, ако разбирате тази наука, вие може да подобрите вашето органическо положение, може да подобрите вашето умствено състояние. Човек може да се освободи. Вие ще мязате на онзи, който ходил в Индия да изучава тайните науки. Научил от индусите, те му показали начин на една малка торбичка, един свещен огън, който казва: “С този огън и малката торбичка, като сламка на огъня, всякога, когато се намериш в най-голямата опасност, тогава ще употребиш.” И когато се връща тук, в Европа, хващат го разбойниците, свързват го, завързват го на едно дърво, задигат всичко, каквото има, и го оставят. Той изважда тази сламчица из джоба си и като туря на железата, всички железа започнали да се топят и той се освобождава. Туря си в джоба своето масурче, и пак тръгва. Ако нямаше туй масурче, какво ще прави? Туй да ви кажа. Възелът, това е съдбата, или дяволът. Тогава да ви приведа, то ще ви се види много странен въпрос. Туй станало в Лондон. Един от големите апаши го хваща лондонската полиция. Затварят го, занасят го в една стая, завързват му ръцете и краката, оставят го на едно легло, но при него оставят една свещ на един свещник. Остава вързан да стои до сутринта. Като заминал полицаят, той гледа оттук-оттам, вдигнал си ръцете, турил на пламъка връзката на ръцете си и си освободил ръцете. След туй турил си краката, освободил си и краката. Взел един чаршаф, направил въже от него и избягал през прозореца. Сутринта отиват, няма го.

Когато дяволът ви върже, той все ще ви остави една свещ да се спасите. Тази свещ е твоят ум. При най-лошите условия използвай ума и не мисли трябва ли да изгориш връзките. Изгори ги и ще излезеш из прозореца. Ако съдбата те е вързала на стол, щом си излязъл, да знаеш, че има един умен противник, че и ти умно постъпваш. Следователно Бог изисква ние да бъдем умни. Той ни опитва доколко ние сме поумнели в света. Можем ли ние да се избавим от противоречието, или не, и тогава според мене иде най-малкото добро.

Аз ви казвам, в света хората още не знаят кое е най-малкото добро. В света всичките имат желание. Няма човек, който да няма желание - и най-ученият човек. Казват: “Някои обичат да бъркат.” Който не знае времето на своите желания, той бърка. Когато знае времето на своите желания, той ги взема като семенца. Ти като не знаеш, бъркаш. Който знае, трябва да вземе семенцето, да го посади в земята и да го зарови, и то ще израсне и след това ще има плод. Тази е разликата. Онзи, който знае Божия закон, посажда, не яде плода, посажда и яде плода, а онзи, който не разбира Божия закон, той бърка.

Сега тази сутрин ви казах, че и аз бъркам меда. Не, да се коригирам, обичам всякога да посаждам. Туй го наричам бъркане. Бъркна, ще разровя пръстта и тази пръст ще я заровя. Аз посявам и заравям пръстта. След като минат една, две, три години, дето съм бъркал, оттам опитвам плода на моята работа. Бих желал и вие да сте така умни, да посеете и да опитате своя плод.

“Благословен Господ, Бог наш”
“Добрата молитва”

Дванадесета беседа, държана на 11 декември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЖИВИЯТ ХЛЯБ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета част от шеста глава от евангелието на Йоана. “Защото Божият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на света.” Един важен стих. Като се пита кое е най-важното - туй, което дава живот. Животът има свои пътища, свои начини, по които идва. Той има свои методи, по които трябва да се прояви. Без метод не може. Той върви по строги, определени пътища.

Сега като разглеждаме съвременната наука, тя е един израз. Нека се разберем. Има обикновено разбиране в науката. Съвременното човечество още не е видяло учител на науката. Те тепърва има да дойдат на земята. Не са виждали хората учител на науката. Засега всички са запознати само с учениците и слугите, но учителите на науката малцина са ги виждали. Сега казват - учени хора. Това са само ученици, някои са слуги даже. Защото много от тези слуги знаят повече от професорите. Даже някои слуги от тази наука знаят повече от учениците. Няма да се спирам, но мога да ви приведа много примери от европейските университети. Има прислужници на някоя специалност, знаят повече от студентите. Например по физика, по химия, по биология знаят някой път повече и студентите се допитват до разсилните. Много пъти те улесняват студентите как да си вземат изпита. Сега ние имаме едно положение в науката и казваме - туй не е важно, онуй не е важно. Но същественото в живота кое е? Кое е реалното? Туй видимото ли е реалното? Тогава сянката е видима, реална ли е? Тази сянка се увеличава и намалява, реална ли е? Защото, ако кажем, че туй, което виждаме, е реално, ние виждаме снега, който се увеличава зимно време, а лете се стопява. Дойде

зимата, увеличава се, пролет се стопява. Всичко това реално ли е? После настава суша, реална ли е? Те са общи положения.

Сега туй, което става в природата, става и вътре в нас. Ние говорим за вътрешен и външен живот. Нямаме ясна представа за вътрешния и външния живот. При тези условия онези елементи, които представят живота външно, това е външният живот. Другите елементи, които действат вътрешно, за да се прояви животът, това е вътрешният живот. Ние казваме нашият живот. Не че самият живот е наш. Защото не живеем само ние. Тогава ние се намираме в положението на един комар. Представете си, един комар, у който се пробуди съзнанието. Комарът не може да има човешко съзнание. Може да се даде човешко съзнание, но никога комарът не може да има човешко съзнание. Има промяна в неговата глава, но няма такива органи, няма такива сили. Комарът ще каже: "Всички са като мене комари." Той винаги ще си остане комар. И човек е минал някога, но той в своето благоволение оставил едно малко прозорче и днес мисли, че е голямо същество. Туй е само едно малко прозорче от човека там, дето е стъпил, малкото пръстче на човека. От чисто психологическо гледище туй значи онзи търговец базиргянин. На прост език казано, той използва всичките условия. Той евтино ще купи, скъпо ще продаде и памучния плат ще продаде за вълнен.

Ние сега се отдалечаваме от въпроса. Каквото направи този търговец, това са слабости. Аз не искам да се спирам да говоря върху някои слабости, понеже това е психологична патология, за която аз не искам да говоря, понеже тя не влиза в живота. Животът не е едно патологично явление, той е здравословно проявление във всяко едно отношение. Всички други патологични проявления, това са неща извън живота. Тепърва ние трябва да отделим живота. Докато хората се карат на земята, то е патологично състояние. Докато хората завиждат, ревнуват, докато не се разбират, докато хората се убиват, това не е животът. В живота виждаме - един става слуга, а друг - господар, едни - свещеници, други - проповедници, професори, някои

учени, химици. Какво знаят те? Той идва да научи азбуката на тези елементи. Ако кажете, че той е учен човек, ще кажеш - ето един човек, на когото кръвообращението е спряло. Ще кажете, че кръвообращението се смразило. Че какво от това? Зимно време нали се смразява водата. Аз мога да взема замръзналата вода и да я стопля и тя става течна. Замразила се кръвта, тя не е изгубена и тя може да се стопли, да стане течна. По тази кръв има известна специфична топлина, при която може да се движи.

Вие имате повърхностни понятия за топлината. Този, който знае качествата и свойствата на топлината, той може да върши чудеса. При сто градуса ти може да възвариш водата, но при сто градуса ти не може да възвариш желязото. А желязото може да се свари, тъй както една краставица. Малко смешно е. Може да го свариш. Може да го направиш отлична храна, която може да ядеш прекрасно. Сега не искам да се спираме върху това. Ще кажете - това е много казано. Мнозина са казвали неща, които не са разбрани. Когато са разбрани, точно на място са казани. Та, ако в кръвообращението няма достатъчно желязо, животът не може да функционира правилно. Ако в кръвта няма достатъчно злато, човек не може да прояви характера си. Ако в кръвта няма достатъчно количество сребро, човек не може да прояви своята чистота. Може да ви наредя тези елементи. Всеки елемент се представя с известна категория сила. Не е само да мислим, че е известен елемент, но трябва да разбираме тези елементи. Под елементи ние разбираме центровете, в които могат да се проявят силите. Значи съществува един свят по-широк, отколкото в нас. Защото нашият свят се дължи на нашето съзнание. Сега зад другото съзнание има едно съзнание, което обгръща целия материален свят. Материалният свят е един резултат на туй съзнание. Зад това съзнание има друго съзнание, което обхваща в един кръг цялото туй съзнание и действа в него. Следователно от това съзнание, което ние наричаме духовно, произтичат някои явления.

Казва Христос: "Хлябът, който слиза от небето." Значи от онова място, дето иде запасът на живота. Истинският живот оттам иде. Казват някои, че за бъдеще ще дойде време, когато хората ще се хранят чрез светлина. Всичко е в светлината. Ако ти може да сгъстиш светлината, ти ще имаш храна. Учените хора казват, че може да се хранят със светлина. Хиляди години може да минат. Ако след хиляди години хората може да се хранят със светлина, то е един успех. Но аз мисля, че едва след 2100-ата година може да се постигнат някакви условия, да се храни човек със светлина. Ако ви кажат, че Син Човечески ще дойде, не вярвате. Защото той ще дойде в светлината. Когато хората започнат да се хранят със светлина, тогава ще дойде Син Човечески на земята, защото той е казал, че Син Човечески ще живее с хляб, който слиза от небето.

На друго място казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Значи светлината, виделината и т.н. Сега хората са се заблудили, защото вземат личността на Христа. След това, когато някой човек говори, казват: "Ти ще се поставиш по-горе от Христа." Въпросът не е да се поставим по-горе от Христа или по-долу от Христа. Въпросът е да се изрази една истина. Ти може да си проводник на истината, поставен на мястото на Христа. Христос имаше една мисия много трудна. Всеки, който иска да бъде като Христа, той трябва да заеме такова място като него, но без да вземаш мястото на Христа. Да искаш да имаш привилегията на Христа, малко смешно е. Един професор, за да има мястото на професор, той трябва да има знанията на професор. Всеки, който иска да бъде като Христа, всеки, който иска да бъде като професора, трябва да има знания. Който иска да бъде художник, артист, трябва да има изкуство. Не е лесна работа. Сега ще ви утеша, че за бъдеще ще бъдем такива.

Нека разберем що е бъдеще и що е минало. Миналото съдържа законите на страданието според мене, според моето схващане, или според новите веяния. А пък бъдещето съдържа законите на радостта и щастието. Това ние трябва да знаем, понеже излизаме от

страданието. Нашата цел е радостта и щастието. Следователно ние се стремим към бъдещето. Някой казва: "Ами настоящето?" Има един народ, който няма настояще време. Това са евреите. Те имат две времена: минало и бъдеще. Те казват, че всяко бъдещо проявление, щом е станало, то е минало вече. Значи има само една преходна линия на бъдещето към миналото. Тази преходна линия наричат настояще. И следователно, ако ние живеем в бъдещето, ние казваме, че може да бъдем щастливи, може да бъдем радостни. А вие казвате, че бъдещето е една илюзия, то е една илюзия. Вие казвате: "Мене ми дотегна животът." Че в какво може да ти дотегне? Не ти е дотегнал животът, но ти може да кажеш по-право: "Дотегна ми да живея без живота." Защото, като дойде животът, няма да ти дотегне никога, не може да има страдание. Така трябва да се говори. Но ние подразбираме истината. Имаме думи, които не изразяват точните идеи.

Та казвам: "Хлябът, който слязъл от небето." Може да се говори в общи думи. Общите думи някой път ползват само онези хора, които разбират предметите, но онези, които не разбират, нищо не ги ползват общите думи. Сега ние казваме - има бъдещ живот. Аз разсъждавам по следния начин. Има в Европа университет, има учени хора. Какво ме интересуват те? За мене е важно мога ли аз да следвам университета и да добия туй знание, което се добива в университета. Имаме изкуство. Изкуството може да ме интересува дотолкова, доколкото аз мога да вляза в университета да уча. Но външно само да ми се говори за изкуство, няма живот, който да ме стимулира. Тогава ние казваме, че имаме криви разбирания. Когато се говори за изкуството, казваме, че нямаме условия за учене, но когато в природата се изисква от човека да извърши някоя работа, той има условия.

Няма нито един от вас, който да е толкова беден - да няма парченце земя, да направи един опит. Най-първо, за всеки предмет, за който може да се говори, вие може да направите един опит във вашия

мозък. Там има място. Следователно, когато се говори за ниви, за богатство, аз разбирам - нивата ви е в главата. Там е областта, там са твоите волове, кончетата ще ги впрегнеш, колкото искаш, и твоите овчици са там. Всичкото, каквото искаш, каквото пожелаеш, е вътре в главата. Ти, като не разбираш тези закони, ходиш да търсиш нивите вън, да се караш, ще ти пукнат главата за една нива. Не ходи да търсиш ниви отвън, ще ти пукнат главата. Защо? Защото търсиш тези ниви отвън. Следователно този език, който употребявам, трябва да се разбира. Пукнали ти главата. То е закон на невежество. Защо хората се карат в света? Защото не разбират Божиите закони. Ако употребявам често думата Бог, ще кажете: "Той петни името Божие." Ако не употребявам името Божие, ще кажете: "Той е безверник." Чудно, като говоря за Бога, извеян съм, като не говоря за Бога, безверник съм. Туй е неразбиране.

Аз не говоря за човешките богове, които хората са измислили. За мене думата Бог малко е обезсоляла. Тя и на български, и на английски, и в другите езици е неразбрана. Затуй най-хубавото име, което евреите са имали, най-хубавото име българите са го турили - Йова, нашата Йова, а в еврейски език Йехова никога не са го произнасяли. Те са казвали Йот, Ха, Вей, Хе. Българите казват нашата Йова. Толкова Йови имат, а работите им не са се оправили. Когато евреите са се намирали в големи мъчнотии, целият народ започваше да пости, обръщаше се към Господа, и тогава този Йехова им помагаше. Сега, ако ви се каже името на Йехова, да се молите да ви спаси, всички ще почнете да се смеете. Името е там, но този Йехова го няма. Написаната свещ и реалната свещ, това са две различни реалности. Онази на картината гори и която е, всъщност гори. И двете горят, но онази, която истински гори, е друго нещо.

Сега аз навеждам онова същественото, което е като встъпление за онази наука, която трябва да дойде. Аз ви говоря за един живот, дето няма да има остаряване, ще има раждане и заминаване за другия свят, но ще бъде изключена онази патологична страна на живота:

боледуване, умиране, страдание. Няма да има болници, клиники, лекари. Ще има майки, но не такива както сегашните. Децата няма да се явяват в пелени. Как да ви разправя тогава. Аз трябва да си разваля цялата беседа, за да ви разправям как ще се явяват децата. Тогава трябва да изучавате изкуствата. Когато една гъсеница се увива на пашкул, с какво се увива вътре? Ще видиш, най-първо - гъсеница ходи, лази с много крака, яде и най-после тази глупачка, която нищо не разбира, по едно време застава и си дига главата, казва: "Стига вече, няма да ядеш." Разсъждава като инженер, който ходи и измерва разстоянията, туря триъгълници, прави своите пресмятания. Като прави своите пресмятания, туря своя колец и в центъра образува пашкул. Какво прави вътре, никой не знае. После излиза цяла една пеперуда - нейното детенце. Тя лазеше по земята, сега хвърка из въздуха. Направила си едно аеропланче, каца от цвят на цвят. Казвате: "Туй е пеперуда." Но тази пеперуда знание има. По същия начин и ти трябва да направиш своя пашкул. Сега човек, който не е толкова умен и колкото пеперудата, той оставя да му правят пашкули. Ще му изкопаят един пашкул в земята, ще му направят един сандък, ще го заровят и ще му кажат: "Ще излезеш ти като пеперудата." Но моля ви се, колко от вашите пашкули са дошли като пеперуди. Този сандък той сам трябва да си го направи, не да му помагат хората. Той не трябва да чака хората да го заравят. Този даровитият никога не чака да му направят този сандък и най-после излиза на пеперуда. Помага Господ. На умните Господ помага, а глупавите вървят по друг път. След като го заровят в гроба, държат му надгробни речи. Ще ме турят в земята, ще ми турят отгоре пръст и после ще ми държат речи, че съм бил много добър човек. Да, много добър бях, но ще ме заровят в земята - възнаграждение за всичките добрини.

Сега, като разсъждавам по този начин, на някои от вас може да стане съблазън да кажат, че бащата умрял, майката умряла, говоря без никакво уважение. Тъй говори ли се?! Аз ни най-малко нямам за цел да подигравам. Всичкото ми почитание към вашите бащи и майки.

Аз констатирам един факт. Казва: “Тъй както ние разбираме.” То е едно патологично състояние в цялото човечество, но казвам истината, че не трябва да умираме, нищо повече. Всеки един, като се роди, да каже: “Няма да умирам.” Ама умираш. “Не трябва да умирам.” Разправяше ми една българка. На две българки се раждат две деца. Разболява се детето на едната. Тя казва: “Господ да не ми го вземе.” Това-онова, но детето умира. Казва: “Взе ми го Господ. Защо ми го даде, защо ми го взе?” Плаче, нарежда. На другата се разболяло детето, тя казва: “Господи, не ти давам туй дете. Аз туй дете си го искам. Аз искам да отглеждам туй дете, не го давам по никой начин. Каквото и да правиш, не си давам детето.” Чудо, че останало детето ѝ. Сега вие ще кажете, че това е насилие. Тази майка любов има. Казва на смъртта: “Няма да ми буташ детето ми, че пръскам ти главата.” Ще го бутнеш ли? Ходил съм при много българи, казват: “Каквото даде Господ.” Казвам, ти сега не разсъждаваш правилно. Защото сега, като лежиш на кревата, не че Господ е определил, но ти си позволяваш. Сега искаш да кажеш, че туй доброто е писано на главата ти. Като съгреши човек, е писано да лежи болен и да умира. Друг, като живее праведен живот, писано е за него да живее без страдание и да не умира.

Казвате: “Може ли да не грешим?” Ако тръгнеш по един път, дето няма нито една кръчма, но има хубави чешми, ще направиш ли някакво престъпление. Никакво престъпление няма да направиш. Но ако тръгнеш в един път, дето на всяка крачка ще минеш през кръчма, ти ще направиш хиляди грехове. Сега ние сме турили съблазни навсякъде и себе си да съблазняваме. След като си похапнем, казваме: “Защо животът е такъв, защо Господ го е направил тъй?” Ние сами сме направили нещата. Цялото човечество, и най-добрите хора, които добре разсъждават, те, за да угодят на окръжаващите, и те по някой път поддържат истината както тях.

Та казвам сега, най-важното е знанието. Най-първо, ще съчетаеш да имаш всичките условия да живееш, да имаш всичките условия да

подобриш живота си. Ние се стремим, най-първо, към външните резултати, защото в природата съществува един закон. Ти ще започнеш с най-малките величини. Детето изведнъж не изниква като една гъба, но постепенно расте, малко по малко. Този закон трябва да спазвате навсякъде. И в знанието - пак същия закон. Ти изведнъж не се стремиш да придобиеш всичките знания, защото твоят мозък не е в състояние да издържи. Знанието си има своя предел. Ти, като знаеш нещо, ще извлечеш от природата онези сили, които напрягат в мозъка, и ще си създадеш ненужни страдания.

За пример ти не си имал опитността. Ти си тих и спокоен, ходиш си щастлив, радостен и весел. Един ден виждаш по пътя едно красиво същество, което Бог е създал. У тебе се заражда желание да вземеш този образ, да го туриш в главата си, да го направиш като идеал, както в старо време, и да му се кланяш. Оттам насетне ти ставаш нещастен. Аз бих попитал хората как желаят да живеят - вечно в тяхната светлина или да имат външна светлина, да имат електрически лампи или да се ползват от слънцето. От слънцето, разбира се. Следователно някои казват: "Ние трябва да имаме своя вътрешна светлина."

Под думата вътрешна светлина ние разбираме знанието, което иде отвътре, но не от това положение, но онова място, онзи възел, с който ние сме свързани с онзи реален свят, отдето тази светлина може да дойде. Защото всички хора си помагат едни други. Някой път дойде една светлина. Събереш се, говориш с един човек, дойде една светлина. Но ако ти не се събереш с един човек, никаква светлина не може да проникне в твоя ум. Когато ти мислиш, че е дошла някаква идея в тебе, в колко хора тази идея е проникнала вече. Тази идея е проникнала в няколко хиляди други умове. Не само ти участваш в този предмет, не си само ти, който мислиш върху предмета. Казвам, в нашия век и във всички векове вземете религията, която е била разсадник за култивиране, за възпитание на човешките чувства. Религията се явила като един научен модел за възпитание на

чувствата и начините, по които тия чувства да се възпитат. Този начин след това се е превърнал на религия и хората са изгубили сериозното знание и са дошли да вярват, че Господ ще ги спаси. И при всичката вяра виждаме, че нещата не стават, както хората мислят. Виждаме, че най-праведните хора, най-добрите са страдали най-много и някой път лошите хора не страдат толкова повидимому. Праведните като страдат, другите се съблазняват. И за да изяснят, те създават друга теория, че този човек в миналото е грешник и сега със страданията той си изкупува греховете. Сега, ако попитат този праведник, той казва: "Господ знае."

Когато попитаха Христа за онзи сляпо родения, той ли е съгрешил, или майка му, или баща му са съгрешили, че сляп се е родил, Христос казва: "Нито майка му е съгрешила, нито баща му, нито той е съгрешил, но да се яви славата Божия в света." Какво разбираме под думата славата Божия? Да се яви онзи божествен начин, по който човек може да се избави от своите страдания. В този човек се е зародило желание, той казва: "Аз трябва да прогледам, по който и да е начин. Бог, който ме създаде, по който и да е начин, каквото и да става, трябва да прогледам." Тази идея той я носеше и не се мина дълго време, мина Христос, който трябваше да му отвори очите. И му отвори очите. Следователно у вас трябва да се роди една идея непреодолима. Аз наричам непреодолима тази идея, че никоя мъчнотия, никое страдание, нищо да не е в състояние да препятства на идеята. Може да ви нарежат на парчета, от нея да се не откажете. Така са мислили мъчениците, така са мислили учените хора - онези, които в научно отношение са страдали. Човек навсякъде все трябва да носи своя характер, той трябва да бъде готов да издържа страданията си, не трябва да си става спънка. Защото, ако човек има едно неправилно схващане, той трябва да го коригира. Защото аз искам да ви наведа. Не трябва вие да мислите, че нямате знание, ни най-малко моята цел не е тази. Защото, щом аз избирам една идея, да сея нивата с жито или ечемик, не че нивата не е богата, но виждам, че при тези

условия, както е създадена нивата, трябва да видя какво може да се сади. Та в това отношение човек съставя едно голямо поле за насаждане, но трябва да се види какво може да расте. Не посаждане на нивите - че те съществуват, те сега не се създават. Аз говоря за посаждане, не че тази идея сега трябва да я посадим.

Идеята за Бога сега не се създава. Идеите съществуват. Под думите съществуват ето какво трябва да разбираме. Ние трябва да проповядваме нещо, в което вярваме. Религиозните хора поддържат нещо, в което не вярват. В тяхното съзнание, в тяхното самосъзнание, не в тяхното подсъзнание и свръхсъзнание, те не вярват в туй, което проповядват. Има учени хора, които проповядват нещо, в което те не вярват вътрешно, външно вярват. За пример един учен човек казва, че има закони, има ред и порядък в природата, но не признава, че има някакви разумни същества зад тези закони. Той признава разумността на законите, но не признава, че има и някакви разумни сили, които ги регулират. Да мислите, че има някакви сили извън нас или вътре в нас, ние трябва да изучаваме законите на природата, тъй както всеки се проявява. Ако ти не си едно с онова същество, което ръководи природата, ти нищо не може да измислиш. Въздуха ти може да разбереш дотолкова, доколкото ти го възприемаш; светлината ти може да я разбереш дотолкова, доколкото ти я възприемаш; топлината ти може да разбереш дотолкова, доколкото ти я възприемаш; храната може да разбереш дотолкова, доколкото ти я възприемаш. Щом престанеш да се храниш с тази храна, тя няма да те интересува, нямаш никакво отношение към нея.

Та казвам, има един вътрешен глад. Голямото нещастие в света, скръбта се дължи на един вътрешен глад в нас. Душата има един вътрешен глад. Всеки усеща, че има един вътрешен глад, нещо силно, нещо съществено липсва вътре. Може да ви хвали обществото, може да ви подражават, да ви пишат най-хубави работи, но има нещо във вас дълбоко незадоволено. Питам сега, ако аз съм един комар и всички писатели на комарите ме хвалят, всички комарски вестници

пишат за мене съчинения, всички комарски авторитети ги четат и аз минавам за един авторитет, какво ще струва моята комарска наука при човешката наука. Кажете ми. Когато дойде един много учен комар, някой професор, кацнал на човешката ръка, и прави своите научни изследвания, човек го блъсне с пръста си, тогава комарът се връща и казва: "Претърпях такова сътресение, че не помня откъде дойде. Аз не можах да го видя, но магическа сила, нещо ме удари." След това всички комари разискват откъде дойде това сътресение. Пишат вестниците. Човекът го знае, че е турил средния си пръст на Сатурн и му казал, че по комарски мисли. Ако дойде и каже: "Моля господине, може ли да кацна на ръката ви." А той голям господин, без да пита, като господар кацне - без позволение. И тогава човекът казва на този комар: "Навън, без позволение не може!"

Тук преди години, мисля, че в кафене "Македония" са дошли двама души, разправят се за свободата, как за бъдеще ще се уреди светът. Всички, въодушевени около една маса, гледат един селянин - пънка се да тури багажа. Казват: "Видиш ли, не може да си тури багажа, не знае как да си дигне багажа." И те пак разискват. Един силен човек, който не говори за новите идеи, помага на селянина. Питам, кой е разбрал новото. Аз ще ви оставя сега вие да си правите своите заключения.

В света ние може да говорим за бъдещия живот, ние може да говорим за благото на човечеството, а в някое отношение някой човек се пънка. Аз мога да говоря на някои от вас, че живот имало, че някой човек останал лош. Този човек се нуждае от някаква помощ, но трябва да знаем. Пък сега аз не искам да дам туй. Аз предвиждам нещата да станат. Ще ви дам някои неща, някои правила, преди да е дошла болестта, вие да се пазите от нея. Аз ви говоря, както една баба, при която отишъл един и казал: "Бабо, я ме благослови." Бабата казала: "Ела, баба, да ти побая." Той - голям юнак, отива в гората, тя му казва: "Синко, да ти побая малко, мечка да не те яде, като те срещне." Той казва: "Бабо, бай ми никак да ме не среща мечката. По-добре е, бабо,

по-хубаво е никак да ме не среща. Не зная дали мога да издържа на срещата на мечката. По-добре ми бай да ме не среща."

Да се върнем на онзи въпрос, който донякъде общо ни интересува. Аз не искам вие да поддържате вашите възгледи, защото само ще преминете един реален живот, ще имате мъчнотии, ще имате страдания, някои от вас ще боледувате, бедни ще бъдете, пари няма да имате, ще ви пъдят от къщи, ще ви затварят, автомобилът ще се катурва. Някои от вас, които ме слушате, не мислете, че няма да имате много мъчнотии в живота. Но ако сте умни, много от тези страдания вие ще ги избегнете. И ще ги избегнете. Ако вие пътувате вечерно време и ако вие пътувате денем, вие ще имате два различни резултата. Ако пътувате вечерно време, много спъване ще имате; ако пътувате денем, пътят ви ще бъде по-лек. Казвам, по-добре да пътуваме денем, отколкото вечерно време. Тогава вечерно време вие ще се намерите в положението на онази Султана, която беше тука. Тръгва тя от Македония за България и една вечер я захваща през Рилските планини дъжд. Изгубва се, върви и гласът ѝ казва: "Спри се, не върви повече." Тя остава, вали я дъждът. Сутринта вижда, че е пред пропаст, на две крачки е дошла. Тя казва: "Благодаря на Бога, че се избавих." За предпочитане е да те вали дъждът. Та и вие някой път като тази Султана...

Казвате - да си проправим път в света. Спри някъде, вали дъждът отгоре. Страданията са за предпочитане, отколкото онази яма. Дойде съмнението, съмняваш се, че работите няма да станат, както аз мисля. Работите ще станат тъй, както всички онези разумни същества, които са създали света, мислят. Този свят ще върви тъй, както те са го създали, не тъй, както вие мислите. Една машина върви по релсите, както онзи машинист я създал, не както ние мислим. Ако ние спазваме законите, по които онзи инженер я създал, тя ще върви; ако не го спазваме, ще се зароди една дисхармония между нас и онзи, който е създал тази машина. Ние се намираме в едно тяло, което е толкова богато. Човешкото тяло е толкова богато. Като погледна на

човека, казвам, какви богатства има, какъв замах имал в миналото. Гледам, този човек е заспал и казва: “Колко съм нещастен.” Той си носи богатство на главата и не подозира, че има богатство. Той има едно отлично тяло, а при това казва: “Защо ми е това голо здраве.”

Във Варненско имаше един пехливанин, казваше се Стоян - ще ме извините, ако тук има някой Стоян - той казва на майка си: “Дотегна ми вече, не искам туй голо здраве, макар че съм юнак, дотегна ми.” Разболява се този Стоян, лежи три години. След това се моли и казва: “Господи, Господи, върни ми здравето. С камъни да ме товарят, но здрав да съм.” Какво правим от здравето на човека? Ние работим повече, отколкото трябва, защото не знаем. Аз гледам - един работи десет часа, и тази работа е за един час. Който знае, за един час е, а който не знае, за десет часа е работа. Казва: “Целия ден свърших тази работа.” Ние тук имахме един наш приятел. Гледам - той копае. Казвам: “Не се ли уморяваш?” “Не, който не знае, той се уморява, който знае, не се уморява.” Аз гледам как копае. Той ми дава първата лекция. Казва: “Аз като ударя веднъж с едната ръка, после с другата ръка, ту едната, ту другата. Който не знае туй изкуство, той с едната ръка копае. Той трябва да даде на мотиката един подтик, че тя сама да падне.” Той има една голяма мотика и като копае, не се уморява, върти се мотиката. Някой, като ме гледа, ще каже: “Този отишъл там.” Аз вадя своите заключения. Аз гледам мотиката му каква е, гледам ръчката му каква е. Мотиката и ръчката са много хубаво направени. Мотиката не е така сбутана, красива мотика е. После му гледам дрехите: скромно, но хубаво е облечен. Скромен, умен човек е. Гледам му чертите на лицето, носа, челото, ръцете, очите. Казва: “Няма какво да гледаш, ръцете ми са груби.” “Няма нищо.” Но хареса ми, добър човек. Той казва: “Като не съм се учил, Господ сега ме учи на мотиката.” Казвам му: “Човек, който знае да копае на туй лозе, като ти узрее гроздето, може да спестиш, купи си хубави книги, пък вземи да четеш. Ти, който може да копаеш, можеш и да учиш хубаво.” “Мога ли?” “Можеш, ти имаш хубав ум.” Казва: “Ти искаш да ме

накараш да напусна.” “Не, ни най-малко, ти си силен човек, копай лозето, но научи се да учиш.”

В този човек остана идеята в ума му, че трябва да си купи хубави книги. Кое е по-хубаво: да седне в кафенето или в някоя кръчма с червено вино с някои другари: хайде за здравето на България, за здравето на нашите министри. Днес за здравето на този, на онзи, за България, и България никак не е здрава, пък и неговото здраве се разколебава. Турците имат такова разбиране. Във Варна един ми разправяше, казва: “Слушах - хамалите се разговарят, казва главатарят на хамалите: “Или хубаво носи, или ако не носиш хубаво, ще те направя чобанин.” Той счита хамалъка по-горе от чобанлъка - овчарството. Овчарството седи по-горе. В овчарството има чист въздух, има природа, а онзи хамалин носи на гърба си, той мисли, че върши някаква грандиозна работа.

Сега аз искам да остане един образ: правилно мислене. Хамалъка ние трябва да оставим, да предпочетем овчарството.

“Хлябът, който слиза от небето.” Под думата небе разбираме онова великото, разумното в света. Туй разумното, както Маркони сега ходи със своята яхта на 10-12 хиляди километра с онова знание, което има, той запалва свещите навсякъде. Онези старовременните светии, на които ние се смеехме, те имаха това знание. По някой път в областта, в която е живял някой светия, в тази местност никога не е имало град и дъждът е идвал навреме. Царевицата е зреела навреме, гроздето, всичко е ставало навреме. Там, дето не е имало светия, хората винаги са гладували. Та казвам, във всяка глава, дето няма един светия, главата много тегли. Дето има светия, който живее в главата, там всичко е добро. Ако в твоята глава не може да има един светия, какъв човек ще бъдеш? Аз казвам, ако в твоята глава не може да живее една светла идея, която да те направлява в твоя път, да носиш благословението, умът ти ще бъде помрачен, ще бъдеш песимист - че жена ти крива, мъжът ти крив, всичките условия криви. Ако имаш една светла идея, всичко ще бъде приятно.

Сега може да ме запитате: “Как ще бъде тъй?” Туй е най-простата идея. Ще ви обясня, да не ви се вижда съблазън. Аз искам да прибегна до един малък опит, но искам този опит да е следният. Ще ви приведа един опит, който аз съм наблюдавал. На едно младо момиче казва майка му: “Няма да стане млада мома, отчаяна съм от нея. Чисто не се носи, я му виж дрехата: опетнена, оцапана, къса си обущата, нито се чисти, нито се мие, не знам какво да правя.” Един ден аз минавам, изваждам една картичка, нося един хубав портрет на един млад момък - той идеален. Показвам ѝ го. Казвам: “Не би ли желала да имаш един такъв образ като този, виж челото колко му е хубаво, виж очите му колко са хубави, виж устата му.” На другия ден тя е чиста, вчесана, хубаво облечена. У нея се запали една кибритена клечка. Тя сега го търси вече. Тя мисли, че той е някъде. Оттам насетне тя се учи, спретва се - всичко това. Майката казва: “Ама ти я омагьоса нещо, ти ѝ показа нещо, и пак го скри в джоба си.” Казвам, ако тази мома само от един портрет, който създаде в себе си, оттам насетне всичко ѝ провървя, тръгна ѝ. Тази идея я организира. Тя иска да го намери. Казва: “Щом е на картината, той е някъде. Ако не е виден, на картина няма да го турят. Тя казва - непременно ще го срещна някъде.”

Ти тури идеята за Бога в твоя ум, почни да го търсиш, но търси Бог. Търси Бога - не както търсиш един човек отвън. Туй разумното в себе си - Бога не търси както един човек. Бога не търси както търсиш храната, нито по пътя на водата, нито по пътя на въздуха го търси, дори по пътя на светлината не го търси. Защото ти трябва да минеш по пътя на хляба; ти трябва да минеш по пътя на водата; ти трябва да минеш по пътя на въздуха; ти трябва да минеш по пътя на светлината; ти трябва да минеш по пътя на живота; ти трябва да минеш по пътя на любовта; ти трябва да минеш по пътя на мъдростта; ти трябва да минеш по пътя на истината. Тогава, като минеш тази последната врата, ще влезеш в един великолепен свят и ще видиш онова свещеното лице, и ще кажеш: “Ето каквото съм

търсил.” След като го видиш веднъж, ти хиляди пъти може да дойдеш на земята, но оттам насетне ти никога не може да го забравиш. Ти не може да бъдеш човек, който може да страда. Онзи, който е видял лицето на Бога, той е силен.

Казва Бог на Мойсея: “Никой не може да види лицето ми и да остане жив.” Какво означава? Онзи, който може да види лицето на Бога и да остане жив, той не го е видял - истинския му образ. Мойсей искаше да го види по един неестествен път. Мойсей не беше минал през всичките врати. Казва Бог: “Лицето ми не може да видиш. Ще видиш само част от полата на дрехата ми.” Тогава той провъзгласи някои от неговите качества, че е милостив, благоутробен, справедлив. След като ти си минал по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, в тебе ще се вселят всичките качества и ти ще бъдеш едно с него. Тогава кой ще ти бъде противник на тебе? Може ли най-силният огън в света да има противници, може ли туй, което разтопява всичко в света, защото всички престъпления в света стават само зад параваните. Може ли да става престъпление там, дето огънят минава. Какво оръжие може да употребят срещу тебе? Всичко ще се разтопи. Каква лоша мисъл може да се прояви? Защото всяка една лоша мисъл трябва да се разтопи. Ти живееш в един свят, дето не може да вършиш престъпление. Следователно престъпленията от тебе ще бягат и ти ще бягаш от престъпленията. Дето влезеш, всички ще се разтопяват пред тебе.

Този свещеният огън хората го наричат огънят на любовта. Учените хора казват, че вие имате свещения огън на любовта. Тогава, ако у вас е дошъл свещеният огън, преди да сте минали през вратата на истината, всеки, който е дошъл до този огън, той умира, защото не е минал по пътя на хляба, по пътя на водата, по пътя на въздуха, по пътя на светлината, по пътя на любовта, по пътя на мъдростта, по пътя на истината, вследствие на това умира. Значи днес хората не са в състояние да вярват в това, което им се проповядва. Аз не искам да вярвате сляпо, но аз казвам - ти не може да гледаш на това, което аз

виждам. Но ако очите ти са здрави, може да гледаш. Туй, което аз гледам, и ти ще виждаш. Ела с мене, иначе ще се появи съмнение. Казваш - това е халюцинация. Има ли халюцинация, реалността я няма. Когато черупката е там, самият охлюв го няма. Черупката на мидата е там, а самата мида я няма.

Питам тогава, може ли в света слънцето да изгрее, без да дойде неговата светлина. Няма да дойде. Щом съществува каквато и да е светлина в света, това подразбира, че има едно тяло, от което светлината идва. Щом ние мислим, тази наша мисъл не се ражда в нашия ум, ние я приемаме от съвсем друго място. По-нисшите същества от нас и те мислят като нас, но те възприемат мисълта от нас. Всички животни под човека възприемат своята мисъл от човека. Техните мисли не идат от природата. Всичките мисли на животните, на растенията, на съществата под човека, те възприемат мислите си от човека. Следователно онези мисли, които са над нас, ние възприемаме от другаде, от същества, които са много по-развити, отколкото ние сме развити. Следователно, ако един човек дойде под влиянието на животните - сегашните хора са под влиянието на животните. Едно животно ще влезе в градината и без да те пита, ще откъсне един плод, ще си замине. Гледаш - един човек влезе в градината, откъсва един плод и си заминава. Човек трябва да попита: “Моля, мога ли да си взема един плод?” Ако влезе и не пита, така мисли волът, така мисли лисицата. Тя, като влезе в курника, взема си една кокошка и си отива.

Сега ще ви приведа един пример от Варненско. Един овчар една вечер късно случило му се да се връща. Казва: “Гледам - насреща ми едно бухлато същество. Казвам си - какво ли е това? Иде ми да бягам, да не е таласъм. После си казвам - ще посрещна това същество. Като се приближавам, гледам - една лисица носи 12 кокошки.” Като влязла в курника, тя извадила 12 кокошки и като ги понесла, не го вижда. Той като я ударил, тя се простряла на земята. Казва: “Лисица кокошки не яде, те са за мене. Нося още една лисича кожа и 12 кокошки.”

Питам, защо тази лисица плати с живота си? Заради нейната лакомия. Тя трябваше да вземе една кокошка, а не 12. Ти като носиш 12 кокошки, някой овчар ще ти стовари кривака си.

Следователно туй разумното, което седи в небето... Небето значи в дадения случай представя нашата глава. Тя е свързана с небето. Ако нашият мозък не функционира правилно, ние не може да имаме и този хляб, слязъл от природата - подразбирам висшата разумна природа. Всичките наши съвременни нещастия ние изкуствено ги създаваме. Че, първо, ние не готвим както трябва, не мелим брашното както трябва, после ние ядем толкова отровни яденета, които не съответстват ни най-малко на нашия организъм, вследствие на това ние страдаме в света.

Та казва Христос: "Аз съм хлябът, който слиза в света и дава живот." При това между разумното и неразумното има една постоянна борба. Едно поколение умира, иде второ, трето, хиляди поколения работят в света, докато дойде една нова насока за целия организъм. Всяка душа в света има своя мисия. Вие седите и казвате: "Защо аз съм роден?" Щом ти си роден в света, ти имаш една малка мисия. Всеки ден ти трябва да извършиш нещо за цялото човечество. Ти си човек, който трябва да изправиш една малка мисъл, едно малко чувство и една малка постъпка, и тази хубава постъпка навсякъде ще се разгласи - не само по цялата земя, но целият разумен свят ще пищи, че ти си извършил едно дело, което никой не видял. То се отпечатва в цялото човечество. Сега у нас седят онези човешките работи. Казвате: "Моето име няма да бъде записано." Даже на най-великите хора няма да бъдат споменати. Даже името на Толстой няма да се спомене - те са псевдоними. Писанието казва - в бъдещия живот на съвършенство всеки ще има едно име, той ще си го знае. Свещено име е то. Едно име, което хората може да произнесат, туй име се опетнява.

Сега ние, съвременните хора, какво разбиране имаме в света? Ти се приближаваш към една жена. Каква е мисълта ти? Една жена се

приближава към един мъж, но каква мисъл има тя? Приближава се един беден човек при един богат, но каква замисъл има? Или един богат се приближава към един беден, каква замисъл има? Майката ражда детето, каква е нейната замисъл? Бащата ражда, какъв е крайният замисъл? Женят се, свещено нещо трябва да има. Той, най-първо, казва: “Без тебе не мога. Ако не живея с тебе, аз ще умра. Без тебе животът ми отиде.” Като се оженят, след 1-2 години може и без нея. Аз разбирам - ти не може да живееш със своята болна жена и болната жена не може да живее с болния си мъж. Падане, грешене. Може да имат допирни точки, но грешене и падане заедно не може да живеят. Безумният и разумният на едно място не може да живеят. Да се махне тази идея. Че умният човек може да помогне на безумния, на грешника - то е друго нещо, но да живеят заедно, туй не може да бъде. Умен с умен човек може да живее, добър с добър човек може да живее. Умният човек трябва да има знания, всички хора да се повдигнат. Че има желание да се повдигнат, тази трябва да бъде великата мисъл, която трябва да възприемат човешките сърца. Вие по някой път, като се намерите в трудно положение, иде ви мисълта, да свършите с живота си. Питам, кое е онова, което ви тласка да свършите с живота си. Но каква самоувереност, ако съвременните хора вярват, че като умрат, техните страдания ще се прекратят. Трябва да умре нещо у човека, невежеството трябва да умре, но не човекът. Ако буквално вземем: буквата умъртвява - казват великите хора, - а духът оживява. Духът е разумното, което мисли.

Та казвам сега, най-първо, трябва да внесеш една мисъл. Когато дойдеш до най-големите страдания, в безизходно положение, спри се и кажи си: “Има изходен път.” В този момент не бързай да мислиш. Ще дойде една мисъл, ще кажеш: “Еди-кой си приятел ще направи нещо за мене.” И онзи ще направи, ти не бързай. Ако искаш да се оправят работите ти, ти не бързай, защото ще се натъкнеш на големи мъчнотии. В Цариград в американския колеж става следното. На един млад християнин дошла му идеята, да отиде при един от професорите

и да поиска от него три хиляди лева. Казва си: "Той е християнин." Отива при професора и казва: "Господин професоре, Духът ме изпрати при вас да ми дадете три хиляди лева." Професорът казва: "Аз не мога да ти дам. Ако Господ те беше проводил, аз трябваше да имам тези пари. Ти не си разбрал. На друго място те е пратил, а ти си дошъл при мене."

Та всеки от вас не хлопа ли там, дето не е пратен... Вие срещате един човек, но се случва следното. На една млада мома ѝ трябват сто лева. Ходи на една врата, на втора, казва: "Няма кой да ми помогне." Вече е обезсърчена. Тамън тръгва по пътя и я настига един, дето хич не е сънувала, и той ѝ дава сто лева, уреждат се работите. Как се уреждат? Не е там, дето ние мислим. Когато трябва да разореш земята хубаво, тази нива ще даде плод. Когато ти си поставен на слънцето, то ще ти даде енергия. В природата има нещо разумно. Природата сама по себе си е нещо разумно, изявява се към всички разумно. Ако ние разбираме нейния език, не опетняваме нейния език, искаме да я разберем. Ако ти влезеш в съприкосновение с тази жива природа, че как ще ти помогне природата. Ти мислиш, че тя е глуха, че не влиза в положението ти. Ти мислиш, че ти си единственият човек. Ако така мислиш, и не мислиш, че в света има нещо красиво и хубаво, ти не си опитал хората какви благородни черти имат. Най-малко ти не разбираш хората. Има нещо в човека, което е още скрито. Вие се много заблуждавате. Някой човек може да не ви помогне. В Бургас имало един грък, богат. Идва някой просяк при него да проси. Той ще го изпъди, ще го напсува, ще му каже: "Махни се." Просякът си тръгне. Той тръгне подире му, взема пари в джоба си, настигне го казва: "Вземи бе!" Ще му тури парите в джоба, никой да не види. Най-първо, ще го изгони, ще му каже махни се, и после ще му даде. Добрите хора, които искат да ви направят добро, първо ще ви смушкат. Вие мислите, че ще ви повикат, ще ви угостят. Туй са добрите хора - моята опитност е такава, все са ме мушкали. Колко повече вас.

Има нещо в света, което се грижи заради нас. Ако ние държим нашето съзнание будно, не тъй разединено, както хората сега са се разединили: на хиляди езици говорят, един говори едно, други говори друго. Има само едно учение в света, а всичките хора са носители на туй правото учение. Така е. Най-първо, ще бъдете спокойни. Ти си болен, спокоен си. Защо? За да живееш. Ти си станал болен по единствената причина, че си прекъснал първоначалното съчетание между твоите приятели. Ако имаше четири души приятели да те обичат, ти нямаше да умреш. Но сега хората умират по единствената причина, че няма кой да ги обича или те са се обезверили в хората.

Ще ви приведа онзи пример, който се случи в Америка. Какво значи, когато човек вярва? На един американец се разболява жена му, красива жена, която той обича. Викат 12 души лекари, които констатирали, че след 24 часа ще си отиде. Той ѝ казва: “Много ми е жалко, но след 24 часа ще си отидеш, ще си заминеш.” Тя казва: “Тъй и тъй аз заминавам, но от тебе искам едно обещание. Искам, аз като си замина за другия свят, ти да не се жениш.” “Туй не може да ти обещая.” Тогава тя казва: “Аз пък няма да умра.” И действително не умира, оживява. “Аз те обичам, ако дойде друга на моето място да ме замести, не умирам.”

Тъй щото, докато ти обичаш нещо и като обичаш, няма да умреш. Когато любовта напусне човешкото сърце, човек е изложен на смърт, той може да умре. Докато любовта функционира в неговото сърце или в неговото висше съзнание, той е свободен. Смъртта го дебне само когато скъса връзката с висшето съзнание. Тогава или ще стане разрив на сърцето, или капилярните съдове се свият. Докато това чувство функционира в човешкото сърце, никаква смърт не може да дойде. Може да минеш през хиляди гранати на бойното поле, смъртта не може да те засегне. Може да дам хиляди примери от живота. Следователно не се обезсърчавайте. Вие казвате: “Той Господ

ме е забравил, но да си умра, да си замина." Така като мислиш, страданията ще дойдат.

Та казвам, ако ние трябва да мислим, няма да си причиняваме страдания. Дойде някой човек обезсърчен, внесете тази идея. Казва: "Няма нито един добър човек." Ти го покани в дома си, нагости този човек, не му купувай нови дрехи, дай му малко вода да се омие, дай му малко хляб, насърчи го, като си замине. По-хубаво да утешиш човека, да му кажеш няколко ободрителни думи, по-добре да му покажем човещина. Казвам, няма нищо, тия страдания ще ги носим. Човек е по-силен от всички страдания. Ние сме хора, които влизаме в положението един на друг.

Значи живият хляб е този, който слиза от небето и дава живот на хората. Казва Христос - Бог се грижи не само за хората, но и за целия свят. Ако Бог се грижи за животните, за растенията, за малките мушици, колко повече ще се грижи за нас, разумните същества. Забележете, на това място, дето Христос нахрани толкова хора, имало трева. Сега учените хора казват, че там, дето нищо не расте, те са опасни места. У германците има учени хора, които казват, че имало такива ужасни села, дето хората измирали или от живеница, удар на сърцето, удар на главата. Следователно има села, дето тревата е хубава, зелена. Там, дето тревата съхне, не ходи. Та казвам, там, дето мислите на хората са изсъхнали, не стой. Аз да ви направя моя превод. Там, дето човешките чувства съхнат, не ходи; там, дето човешките мисли съхнат, не ходи. Стой там, дето човешките чувства виреят и растат хубаво. Стой там, дето човешките постъпки виреят и са зелени. Стой там.

Сега казваме, че човек трябва да има кораво сърце. В коравото сърце е смъртта. В мекото сърце е животът. В коравия ум е смъртта, в мекия ум е животът, в разумния светъл ум е животът. В топлото сърце е животът, а в студеното сърце е смъртта. Какво ще разправяме, че човешкото сърце трябва да бъде студено, хладнокръвен трябва да бъде човек. Не ни трябва. Ние сме станали много хладнокръвни към

всичките страдания; ние сме станали хладнокръвни към нещастията; ние сме станали хладнокръвни към всички престъпления, към всичкия този позор. Виждаме един човек - страда, казваме: “Такава е съдбата му.” Не бивайте такива! Не е такава съдбата му. Едно топло сърце трябва сега, светъл ум трябва, благородни постъпки трябват. Тъй ще се оправи светът. Не с войни. Войната е едно опетняване. Ама ножът е потребен. Ножът е само едно условие.

Онова, което ще поправи живота, това са новите условия, това са новите хора, които ще се родят с такава мисъл. Сега вие мислите, че имате достатъчно пари, за да си уредите работите. Тогава да ви приведа един пример. Той е един мит, вие ще си го преведете. Един богаташ мислил - този анекдот е из американския живот - един голям богаташ, като умира, казва да му турят в гроба малко парици, защото ще му трябват. Турят му една торба. Той отива в онзи свят и носи тази торба със злато. Вижда всичките гостилници отворени, хубави дрехи се продават, обуща, шапки - все по пет стотинки. Казват му: “Господине, тия пари тук не вървят.” “Злато, туй е чисто злато.” “Нас пет стотинки ни трябват.” Пише на сина си в онзи свят, че златните пари не вървят тук, да му прати по пет стотинки. Но и те не вървят. Питам, вие като заминете като този богаташ, какво ще ви помогнат вашите пари. Вие може да сте някой богаташ, някой княз, какво ще ви ползва за онзи свят?

Тогава ще ви приведа друг пример. Аз съм го привеждал, той е пак из американския живот. Те са много духовити. Седи апостол Петър на вратата и Христос седи до него, казват: “Еди-кой си виден адвокат иска да влезе в рая.” Казват: “Тук адвокати не се приемат, защото дела не се водят, но пратете го в еди-кой си апартамент, там трябва.” Изпращат го назад. Иде втори, казват: “Еди-кой си министър.” Казват: “Тук няма място за министри, понеже нашите кабинети не се създават и не се катурват, пратете го в еди-коя си държава.” Започват да се изреждат контове, графове и за всички казват - пратете ги назад. Най-после иде едно малко детенце. Казват:

“Едно малко детенце идва.” То казва: “Искам да се уча.” “Ела вътре.” Онзи свят е за разумните същества, които искат да се учат. Той не е нито за адвокати, нито за министри, нито за философи, нито за богати хора, нито за попове, нито за владици - за никакви не е. Изключително той е за малките деца. Ако не станете като малките деца, няма да ви приемат.

Това е живият хляб, който слиза отгоре, да ви научи на туй разумното учение, да бъдете онези разумни деца, да имате бъдеще.

Аз желая на всинца ви да ви приемат в рая, но не като контове.

“Благословен Господ, Бог наш”
“Добрата молитва”

Тринадесета беседа, държана на 18 декември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЩЕ ВЛЕЗЕ ДУХЪТ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще ви прочета втората глава от книгата на Иезекиил. Когато Иезекиил писал тези работи, човешката мисъл е била друга, направлението на човечеството е вървяло в друга насока. Движението на цялото човечество и цялата култура е вървяла в друга посока. Сега част от човечеството се повдига. Човеците са още в пустинята като израилския народ. Сега някои неща може да ви се виждат странни. Всяко нещо, което хората не разбират, е странно. За пример съвременната наша мода, по която ние се обличаме, е странна на миналите поколения, пък и тяхното обличане е странно. Тяхното обличане навремето е било съобразно с разбирането с века и на съзнанието.

Ще взема само думите: “Ще влезе духът.” За съвременните хора духът е нещо нереално, понеже всички неща, които не се виждат, се считат нереални, а тия, които се виждат, се считат реални. Определението не е пълно, понеже, ако кажем, че всичко, което виждаме, е реално, тогава всичко, което е реално, ние виждаме ли го? За пример кой от вас в даден случай вижда какво става в Северна Америка, какво става в Ню Йорк. За нас невидимо е какво става сега в Ню Йорк. Американците сега тържестват, че ще дойде век на свободата. Сега ще си пийнат, ще се повеселят, защото приблизително десет години имаха сух режим и всичко изсъхна. Американецът казва - не може така, малко влага трябва да дойде. Дъжд иде сега. Разбира се, думите някои ще разберат иронично. Онзи сухият режим се счита въздържателен. Въздържателите обичат сухотата. Които обичат виното, те са винопийци, те поддържат

мокрия режим. Но виждаме, че в земеделието трябва мокрота. Без мокрия процес нищо не може да стане. Ако тази теория за въздържанието се прокара, тъй както ние разбираме, в природата мокър и сух режим не съществува. Временно се проявява едно време, когато е сухо донякъде, после се сменя. Съвсем мокър режим няма.

Казвам, ние в живота считаме, че сухият режим е за предпочитане. Условно е така. Не всякога сухият режим е най-добрият режим. Но и влажният, и мокрият режим не всякога е хубав. Хубав е мокрият режим при един майски ден. Когато вали дъжд, ще намокри житните растения, царевицата, и те ще завържат. Зимно време ти казваш, че си облечен с тънки дрехи, дойде дъждът - мокрият режим - ще те намокри и ти измръзнеш. Каква полза има този мокър режим? Тъй щото човек не може да разсъждава повърхностно и хората забравят един принцип.

Светът е обоснован на един морален закон, на една абсолютна свобода. Праведен или грешен, той трябва да бъде свободен. Да прави добро или да греши, свобода трябва да съществува. Защо е злото? Злото съществува, понеже има свобода в света. Доброто съществува, понеже има свобода в света. Ако нямаше свобода, нито доброто, нито злото можеха да съществуват. При несвободен режим не може да има нито добро, нито зло. Понеже доброто само при абсолютна свобода може да функционира, следователно всички други сили трябва да функционират при едни и същи условия.

Вие казвате: "Защо Господ е направил света така?" Защото той е дал абсолютна свобода. Не мислете, че всичко, каквото може да направите, че това е свобода. Свободата не седи да направиш всичко, каквото искаш. Нима, ако те търкулят от един планински връх и паднеш, това е свобода? Не. Казвам, под думата свобода ще разбирате нещо, което ти в даден случай може да направиш, каквито и да бъдат резултатите - без разлика в дадения случай. Защото ние разбираме при абсолютната свобода - крайните резултати винаги са добри. Не може да има никакво изключение. Вие ще кажете: "Аз ще съгреша, ще

живея лош живот.” Може да грешиш колкото искаш, но твоите грехове ще се превърнат в нещо добро - ако не за тебе, за другите около тебе или за бъдещите поколения, които ще дойдат след тебе. Има хиляди същества, които ще изменят силите, които ти си употребил за зло, и те ще направят нещо добро от тях. Лично за тебе може да няма добро, но в природата - общият закон на цялото, зло не може да има. Злото съществува като единичен закон за индивида. За цялото няма зло в света. За цялото има абсолютна свобода.

Когато ние говорим за доброто и злото, ние подразбираме отношенията, които съществуват между частите и цялото, между нас хората, които сме на земята, и между всички други същества, от каквато степен и на развитие да са. Законът е един и същ според степента на тяхното развитие. Значи духът не е нещо нереално, както някои мислят. Той си има форма, образ, сила. Под думата дух се разбира разумното. Когато влиза разумното във вашата глава, духът го праща да покаже на израилския народ какви ще бъдат последствията за далечното бъдеще за един грешен човек и какви ще бъдат за един разумен човек. Сега да заменим грешен с неразумен и думата праведен с разумен. Защото праведният не може да бъде праведен, ако не е разумен, и грешникът не може да бъде грешен, ако не е невежа. Той мисли, че е много умен човек. Ако той е невежа, той е умен за едни неща, не е умен за бъдещите последствия. Въпросът не е сега да избягваме греха за последствията, които идат. Не е там въпросът. Това е относително право в света. Тебе те е страх да не страдаш. Въпросът не е там. За един разумен човек законът е да не наруши общата хармония на цялото, а не че той ще страда. Обща хармония да има. Понеже всяко едно престъпление, извършено в какъвто и да е смисъл, лошите постъпки се отразяват на цялото. И тогава всички се заемат да поправят, но хармонията не може да се наруши. Онова благоговение, което по-напредналите същества имат към едно същество, което не греши, изгубва се туй благоговение и вече туй същество се излага и на ред страдания. Сега няма какво да ви

доказвам това. Вземете в един народ. Когато някой не изпълни завета на народа, който те имат, всички имат презрение към него - минават се векове. Някой път амнистия може да дойде след 5-10 години, а някой път и след 100 години не идва. За пример воюващите страни каква голяма неприязън имаха. Едва сега Америка прави първите стъпки за примирение. Прекарват онази подводница онези, които останаха живи, анкета правят, онзи капитан, който предизвика туй. Сега американците казват, че този човек доброволно не е искал, но народът го заставил. За благото на народа си, уж за своя си народ той е бил принуден да минира този параход.

Та казвам, когато ние сме така лично ангажирани в своето, ние се заслепяваме. Казваме: "Какво съм аз виновен, баща ми, дядо ми грешили, защо аз да изкупувам техните грехове." Че тогава, и обратното, защо дядо ти и баба ти, като са живели добре, ти ядеш и пиеш на тяхна сметка. Щом не искаш, че дядо ти правил престъпление, да носиш последиците, откажи се. Значи ти се отказваш от лошите последствия, а от доброто, което дядо ти оставил, не се отказваш, наследяваш го. Когато дядо ти оставил наследство от много пари, ти си готов да станеш наследник, а когато дядо ти оставил дългове и трябва да плащаш, казваш: "Аз не съм от неговия род, отказвам се." Последователен трябва да бъдеш, ще кажеш: "Не искам да участвам нито в едното, нито в другото." Тогава ще имаш право.

Та казвам, при сегашното разбиране на живота всеки, който служи на рода, където и да е, хората искат едно разрешение. Общо разрешение за човечеството няма. При сегашните условия, който и да ви каже, че има общо разрешение, лъжете се. Ако имаше, хората щяха да го приложат. Ако биха ви казали, че след десет години ще дойде Царството Божие на земята, не вярвайте. Ако биха ви казали, че след двайсет години ще дойде тук Царството Божие на земята, пак не вярвайте. Ако ви кажат, че след хиляда години, подир 1500, 2000 години - има малка вероятност. Тогава ще кажете: "Какъв е смисълът

на живота?” Ако всичките хора дойдат на един ум, възможно е да внесат Царството Божие, но работата е, че тези хора нямат никакво разбиране. Тези хора не може да се съгласят. Ти не можеш да убедиш един англичанин, един американец, един французин, един италианец, един русин да се съберат и да живеят братски, не може да ги убедиш по никой начин. Те биха яли и пили всичките, всеки ще си бърка в джоба, ще отвори кесията и ще плати, но всички да ядат и пият, и един да плаща, казват: “Туй не го разбираме.”

Всички съвременни хора сме крайно лековерни, по-лековерни хора от нас в света надали има. Общо говоря за цялото човечество - с малки изключения. Даже най-големите скептици, и те са много лековерни. Скептиците, невярващите хора са най-лековерни. Вярващите и набожните са по-малко, те са п`о скептици. Когато ти проповядваш Царството Божие на един беден човек, по-лесно ще повярва, но на един богат, като му разправяш за Царството Божие, той ще каже: “Ти го остави.” Аз наричам невярващите хора милионери, казват: “Царството Божие не може да дойде.” Утре, като осиромашеят, ще станат лековерни. Вземете хора, които са учили, свършили са по няколко факултета, от високо произхождение, казват: “Ние чужди съвет не искаме, ние сме хора, които имаме своя мисъл, свое възрение и т.н.” Виждате - онзи ученият човек, като заболее, вика лекар. Той му хване пулса, сериозно си поклати главата - той е майстор, отвори му устата, гледа му езика, окото, преслушва го. Извади книжка, пише. Вие я занасяте на аптеката, дадат ви лекарство едно шишенце. Казват ви: “На час по една лъжица.” И така вие точно правите. Този болен вземе шишето, той е свършил четири факултета, но гледа часовника, като дойде времето, взема лекарството.

Сега вие може да се смеете, но този човек, като гледа шишето, той гледа да извади здраве от него. Аз виждам хубавата страна. Ако този човек би вярвал във всяка една лъжица, той би оздравял. Сега лекарите има, което не знаят. Те трябва да платят, аз да им кажа друга една формула - лекарствата им да работят. Ако аз съм един лекар, ето

какво ще направя. След като им предпиша всичките тези течности в съединение, те са обосновани на известни вътрешни условия как ще функционират. Като влязат в тялото, те са живи елементи. Но ако болният, след като вземе това лекарство, в което има специфични елементи, не каже: "Аз ще оздравея"... После, ако аз съм един лекар, ето какво ще направя. След като дам туй лекарство на болния, ще отида да ангажирам сто души, които нямат работа, ще им платя по 5 лева - 500 лева, ще им кажа: "В еди-кое си семейство ще похлопате и ще влезете вътре." Болният ще каже: "Свободно." Като влезете при него, ще кажете: "Ти много добре изглеждаш. Ти от това лекарство пи ли?" "Пих." "Много добре изглеждаш, виждам, че си се освежил." След половин час иде друг. "Ти от това лекарство пи ли?" "Пих." "Ти си много добре." Тези сто души като влязат при него, на втория ден този човек ще бъде здрав. Но болният е дал сто лева за лекарството, а аз дадох 500 лева на стоте души само да кажат по една блага дума за помощ.

Тогава няма да има криза. Колкото болни има, ще ги пращам да посещават болните. На сто места по пет лева - ето ще си изкарат прехраната. Тъй щото те се ползват, и болните се ползват, и тези хора, които имат криза. Сега лекарят дава лекарството, не че то не действа, но всяко лекарство има специфични условия, при които то действа. Защото външните условия при болния може да са толкова неблагоприятни и са лоши проводници за силите на природата. Следователно туй лекарство може да дойде само по един начин - по правата линия, а по права линия работите не стават. Ние живеем в един свят на магнетично влияние, туй значи външните условия да съставят дори проводници, за да могат силите на природата да действат.

Та когато вие казвате, че условията са лоши, аз подразбирам, че магнетическото поле, в което вие се намирате в дадения момент, проводниците на вашия живот са лоши проводници. Тогава вашите мисли са стеснени; вашите чувства са стеснени; вашата воля е

стеснена; вашето хранене е стеснено; вашето дишане е стеснено; вашето кръвообращение е стеснено. Не може да спите цялата нощ, навсякъде, където се обърнете, имате лоши условия. Тогава в полето на лекуването имате разни методи. Учените хора са дошли до чудни заключения. Сега няма да се спирам върху системите на лечението, понеже от хиляди години хората се лекуват. Има си закони, по които една болест може да се излекува. Всяка болест се дължи на специфичния живот, който съществува в природата. Следователно, когато един специфичен живот в природата иска своето благо, непременно друг живот трябва да пострада за благото на този живот. Как мислите, ако едно дете съществува, майката е малко слаба, а детето е здраво, то се събужда по десет пъти на вечер, и майката се събужда и то суче от нея, какво ще бъде положението на майката. Майката ще почне да линее, а детето оживява. Някой път детето се поправя, детето остава живо, после го отхранват с биберон. Казват, че животът на майката бил къс. Не че животът е бил къс, но тук са се изменили условията.

Ние изменяме първичните условия, които са поставени в наша власт. Ти раждаш едно дете и градиш върху това дете, градиш предипотопни кули, вавилонски кули искаш да изградиш, въобразяваш си, че то ще стане гений, това, онова. Аз нямам нищо против тази любов. Но ти трябва да бъдеш в реалността, да разбираш от роденото дете какво може да стане от него. Ти със своята мисъл можеш ли да създадеш нещо? Но същевременно детето трябва да съдържа тези качества, тези способности в себе си, за да има какво да работи. Ако туй дете е невъзприемчиво, някой път детето мяза на майка си, някой път мяза на баща си, някой път не мяза нито на баща си, нито на майка си, нито на баба си, нито на дядо си. Защото някой път, като умре това дете, най-много след четири поколения пак туй дете ще се яви на земята. Обикновено такъв е законът. Сега някой може да оспорва туй, нямам време. Аз гледам, като изучавам съвременната физика, съвременната математика, съвременната

химия. Вие може да спорите, но хората изучават онзи реалния свят. Че станало нещастие, изследват какво е.

Докъде е отишла човешката мисъл? Казвате: “Много учени нас не ни трябват.” Че на туй учение се дължат нашите къщи, нашето осветление, образование. На туй учение се дължи храненето, дишането, на туй учение се дължат всичките блага в света. Музиката, изкуството, всичко се дължи на туй учение. Най-после цялата природа е създадена от цифри и числа. Всички тези елементи - храната, като влезе в тебе, има ред процеси. Най-първо, храната, като се смели, има едно отношение на обмяна между молекули с молекули. После, като спре този процес, дойде една обмяна между атом с атом. След това иде една обмяна с протони и йони. Протонът е основа на материята, който сегашните учени хора считат. Той е онази част, която е неизменна, около която функционират другите частици. Според тази теория атомът е създаден като нашата Слънчева система. Който и да е атом, например кислородният, според това твърдение има 16 единици, които се движат около този кислороден протон. А други имат по 100, по 150, по 200, по 300, 400, цели системи се движат. Негативната страна на материята са електроните. Та те казват - когато един атом е неустойчив, атомът не е съединен. Следователно, когато един атом се постави в една среда с добри проводници, този атом може да се разложи. Когато една молекула се постави в добра среда, тя може да се разложи или да се видоизмени. Под думата разлагане не разбирайте, че като умре човек, се разлага. Може да стане едно видоизменение.

Сегашните учени хора вземат етера като материя, която е в покой, няма движение. Има напрежение в себе си, но те поддържат, че етерът няма никакво движение. Той никъде не се движи. Той е в покой, но има едно напрежение. Следователно в този етер става всичкото движение на молекулите, на атомите, на протоните, на йоните. Следователно онези частици, които вземат една сила от външните условия, те са негативни, а тези, които дават нещо от себе

си, те са протони, положителни. Неустойчив е станал, да кажем, един електрон. В дадения случай той трябва да излезе от една система и да влезе в друга система. Сега няма какво да ви развивам по-нататък, трябва да изменя формулата. Но мене ме интересува, че между тези съвременни открития в науката има едно съотношение, което съществува между мислите и чувствата на човека.

Те казват, че магнетическа материя в света няма. Има области магнетически. Там, дето действа електричеството, и магнетизмът се проявява. Електричеството действа по права линия, магнетизмът действа по крива линия. Или туй поставено другояче, те казват, че в природата, в етера винаги, когато се образува едно първично тяло, от него излиза една права линия. От същата част излиза друга една линия, която е успоредна на първата линия. Магнетическата линия е вече перпендикулярна на двете линии. Следователно, дето линиите са перпендикулярни на успоредните линии, туй поле те го наричат магнетическо поле. Следователно там се образува тази крива линия. Следователно само в магнетизма се явява счупената линия. Дето има счупена линия, казват, че полето е магнетическо. Но в счупените линии има всичките възможности за изкуство. Че когато един художник рисува, ако не е магнетичен, той не може да рисува правилно, той трябва да има най-малкото огъване. Ако вземете човешкото лице, тези всичките линии показват през какви условия е минал човек, за да се създаде човешкото лице. Може да се състави цяла наука как е създадено човешкото лице. Това е за учените хора. Цяла една наука от ред формули. После да се изчисли какъв е бил човек преди 100, 200, 300 хиляди години. Учените хора отиват към тази посока и правят своите наблюдения. Сега последните научни данни идат към тази област.

Някой път ти не си харесваш носа. Та, най-първо, носът има три служби. Едната служба - носът служи за дишане, за възприемане въздух. Второ, носът е орган на обонянието - от всички предмети, дали са благоприятни за тебе, за твоя живот, или неблагоприятни, за

да си намериш храната. Третата служба, носът показва каква трябва да бъде мисълта на човека. Следователно носът показва състоянието на дробовете, после до каква степен е развито обонянието у човека и най-после показва до каква степен е развита човешката умствена способност. Ако ти не можеш да разбереш каква служба има носът към дробовете, туй отношение съществува. Защото обонянието съществува по единствената причина на стомаха. Стомахът се нуждае от обонянието. Хубавите работи, като ги помиришеш, ти искаш да ги вкусиш. Обонянието е хубаво да знаеш кои неща са хубави, приятни. Обонянието и вкусът са необходими, за да ги внесеш в себе си.

Най-първо, вкусът и обонянието трябва да бъдат отлични, за да бъдеш здрав. Всички онези, на които обонянието е малко развалено, то е лош признак за тяхното здраве. Понеже ти не усещаш мириса на развалената храна, може да я ядеш. Като е развито обонянието, не може да ядеш, ще се предпазиш. Иначе ще кажеш: “Дайте каквото и да е, аз не усещам никаква миризма.” Та при хигиената се изисква хубаво обоняние за храната. Някой път обонянието е най-добрият специалист по въпроса. Щом имаш хубаво обоняние, усещаш нещо приятно - яж тази храна; има ли нещо неприятно, не яж тази храна. Ако вземеш един плод, не го яж изведнъж. Помириши го, най-първо, и ако неговата миризма е хубава и ти направи едно отлично впечатление, измий го, вкуси го. Ако, като го вкусиш, твоят вкус го одобри, твоят живот се продължава най-малко с 40 години.

Аз разделям човешкия живот на три фази. Някои го делят на седем фази. Ако първата фаза живееш 20 години, може да ги преживееш добре - аз ти предричам, че и във вторите 20 години ще живееш добре. Ако и тях преживееш добре, и другите 20 години, аз може да заключа, ти ще бъдеш възрастен на 60 години на върха на живота. Туй, което сега става на 30 години, така ако живееш неизменно, и на 60 години ще бъде. Щом се качиш на върха, тогава ще слезеш още 60 години добре. Тогава ще бъдеш пълновъзрастен, тогава ще живееш още 60 години. Животът е разделен на три части.

Ако първото деление - 20 години, прекараш добре, горе ще бъдеш на 60 години. Щом дойдеш на върха, ти по никой начин не можеш да живееш 60 години. Но, ако долу си живял 65 години, аз мога да ви предскажа, че ти имаш да живееш само 30 години - 15 години и още 15 години - 30 години. Ако първото деление си живял само 2 години добре, ти ще живееш само 6 години. Но тази наука е опасна, по-добре, че хората не я знаят. Защо? Понеже хората не са живели хармонично, след няколко часа ще свърши. По-добре да не знае кога ще умре.

Нещо преди един месец при мене дойде една госпожа от високото софийско общество, която се интересува да ѝ гадаят гледачки. С мъжа си живее отлично, много хубаво си живее, мъжът ѝ много я обича. По едно време дошло ѝ на ума да ходи да пита врачки какво ще бъде бъдещето ѝ. Казва: "Що ми трябваше да ида!" Ходила тя при гледачка и тя ѝ казала, че след 6 години, еди-кой си месец, еди-кой си ден твоят мъж ще умре. Не казала, че тя ще умре, но че той ще умре, ще остане вдовица. Запалила ѝ се главата. Отива вкъщи, минава се месец, два, мъжът ѝ я утешава, тя не може да спи, станала нервна, заболяла. Викат лекар, казва: "Малко нервно разстройство." Разстроила се, че мъжът ѝ щял да умре. Казвам ѝ аз: "На какво отгоре ти вярваш сега, кое те кара да вярваш, че след 6 години той ще умре. Аз се интересувам на кой аргумент отгоре ти вярваш. Аз ще ти кажа, че мъжът ти няма да умре след 6 години." "Е, може ли?" "Разбира се." "Как е възможно?" "Като ти каза тя, че той ще умре, е възможно, аз като кажа, че няма да умре, невъзможно е. Че как е възможно? Да кажем, че тук държавата решава за някой човек да го обесят. Най-после дойде до ухото на царя - може да не го обесят. Царят каже да не се обеси и човекът остане необесен. Аз като кажа, няма да го обесят." Тя ме гледа, гледа, казва: "Ти искаш да ме направиш лековерна." Казвам: "Сега ти си лековерна. Аз разсъждавам, че ти сега си лековерна, че си повярвала без никакъв аргумент. Но и аз ти казвам, колкото моето е вярно, че няма да умре, толкова и твоето, че може да умре. Тези неща са възможни. Аз предполагам, че след 6 години ще

дойде една война, мъжът ти ще го викнат, ще го убият на войната. Възможно е. Казвам, аз зная нещо друго, че войната няма да бъде след 6 години, но след 7-8 години. Значи не е точно тъй." Математически има някои неща, които може да се отлагат. Не мислете, че нещата, които стават в природата, са абсолютни, че непременно ще станат. Господ каза на грешника, че непременно ще умре. Ако той се разкае, няма да умре. Ако на праведника каже, че няма да умре, а той съгреши, ще умре. Следователно има нещо, което не можеш да видоизмениш.

Сега ще се спра върху онази наука, с която ние може да видоизменим нещата. Не онзи ред, който съществува вече, но онова, с което изменяме нещата в света. На този въпрос се спирам. Ние казваме, че трябва да живеем. Три фактора се изискват в живота. Най-първо, за да живее човек, той трябва да е работил. Човек е дошъл на земята да работи и да гради. Че е така, щом се родим, още от малки започваме да ядем, градим тялото си, формата си. До 21 години строим тялото си. Някой път казвате - поне се възвиши нагоре. Някога има изключение, ти станеш два метра, два метра и десет сантиметра, някой път се случва - до два метра и половина, или метър и десет, и пет, метър и седемдесет, метър и осемдесет, или метър и деветдесет. След това идва работата на нашите дробове, после работим в нашата стомашна система. Тази стомашна система вече става основа за нашата чувствителност. Защото чувствителността на човека е в много голяма зависимост от състоянието на стомаха. Вие не може да имате отлични чувства, ако стомахът не функционира добре. Не говорете за търбуха. Под думата търбух се разбира нещо - неразумно ядене. Ако вие нямате разумно ядене, не може да имате разумни чувства. Вие не сте изучили добре функциите на зъбите. Някои от вас ядат само на едната страна - много голяма погрешка правят, не прекарват храната си от едната и другата страна. Някои ядат повече от лявата страна, други - повече от дясната страна. То е анормалност. С тези зъби се предава само на стомашния мозък една

хармония на слънчевия възел. С това се предават по-хубави чувства, които поддържат енергията към мозъка и вие може да имате една по-висша мисъл. После зъбите трябва да турите на работа. Ако нямате храна, едно време, аз харесвам, момите - дъвчеха сладка дъвка. Бих желал някои от вас да дъвчете сладка дъвка на едната страна, на другата, тогава ще имате здрави зъби, тогава ще имате здрави чувства. Вие ще кажете: "Дъвка сега ще дъвча." По-добре дъвка, отколкото друго да дъвчеш. В дъвката има нещо приятно, при това уякват зъбите, отварят се задните 12 канала, тогава функционират задните сили, които идат отвън чрез вашия гръбнак и се пренасят силите в мозъка. Ще имате един отличен живот.

Някой ще каже така: "Аз като се помоля Богу, всичко става." Не говорете за такива работи. Не може човек да се моли, който не мисли. Когато аз мисля, моята права мисъл е молитва. Молитвата разбира едно разумно общение с разумните сили в природата. Ние считаме всички нейни наредби за свещени. Аз съм в общение с нея, на всяка стъпка се спирам и благоговея пред нея. Като се спра до един извор, мене ми трепне сърцето. Когато видя тия грамадни скали отгоре казвам - това е великото, което е работило. Гледам растенията, животните, на всичко туй с благоговение гледам. Не търся Бога в някоя външна форма. Най-първо, гледам туй, което съществува около мен. Аз гледам да има ясна представа за самия живот, в който живеем. Ти нямаш ясна представа за себе си, нямаш ясна представа за ръката си, да видиш какво богатство се крие в ръката. На някои хора виждаш, че животът изчезва от тях, на други, като пипнеш ръката, виждаш, че животът тече. Аз казвам на този човек: ти много безразборно ядеш, после ти имаш такава голяма амбиция, толкова си се натоварил, че мязаш на натоварен кон. Не ти трябва толкова. Ти искаш да станеш голяма величина. Какво ще допринесеш в света? Нищо няма да допринесеш.

Някой път искаме да станем големи в света. Но голeмината в света, славата на човека не седи от 10-15-20 години. Христос, за да

стане велик едва след две хиляди години - един престъпник, за когото римляните написаха - цар юдейски се провъзгласи. И досега спор има. Не той се провъзгласи. Питам, онези хора, които сега заминат с величие, след две хиляди години какво ще кажат хората за тях? Ние казваме: "Сега да съм." Но вашият живот след две хиляди години едва ще бъде оценен. До две хиляди години може да дойдете пак още колко пъти на земята. Вие казвате: "Още веднъж? Не." Ще дойдеш, дали вярваш, или не, ще дойдеш. Че някой не вярва, то е друг въпрос. Дали вярваш, или не, то е друг въпрос. Дали вярваш, че слънцето ще изгрее и ще залезе, то е друг въпрос, но слънцето ще изгрее и ще залезе. То не се интересува от това, дали ние вярваме, или не. То си изгрява и залязва. То казва: "Това е моя работа - да изгрявам и да залязвам." Пък най-после имаме залязването на туй, както ние мислим.

Има три вида залязване. На полюсите имате един изгрев и един залез. За умерения пояс имаме 365 изгрева и 365 залеза. Как става туй всичко, го доказват. Тогава учените хора казват: "Да направиш едно прозорче, че слънцето постоянно да го огрява. Казва, направи северен прозорец, който слънцето да го огрява." "Де може да направиш такъв прозорец, дето слънцето да го огрява?" "Само на Северния полюс." Тогава слънцето, като се обръща, всичките прозорци ще бъдат северни, южни, източни и западни. Според мене най-възвишеният живот е на полюса. Човек, който иска да стане светия, трябва да отиде на Северния полюс, талантливите - в Русия, обикновените - в нашите места, смахнатите - в тропическите места. Че това е така. Там се явяват най-големите болести. На вас ви се вижда малко шеговито. От неразбирането на живота, ние мислим, са противоречията, които се срещат. Ако дойде някое изпитание в твоя живот - и най-големите изпитания, които идват в живота ни, то е северният полюс. По-малките изпитания, това е умереният пояс. Дето няма изпитание, има ядене и пиене, то е екваторът. Вие искате да живеете без мъчнотии. Еди-кой си живял на екватора 56 години, изял 60 чувала брашно,

изпил десет хиляди килограма вода, хиляда килограма вино, изпушил толкова тютюн. Питам, какво е направил? Най-после казвате: "Господ да го прости, умря." Питам, какво е добил, като ял и пил, какво е останало за него?

Сега искам да остане у вас мисълта, че за нас е реално само това, което остава в нашата мисъл. Само онази мисъл, само ония чувства, само ония постъпки, онази материя, която остава у нас като част от нас и ни държи във връзка с външния свят, тя е реална за нас. В нас съществува едно малко количество злато, което е съществено. Един елемент от злато съществува и всички елементи, от които Космосът е създаден, всичко това го има вътре. Електричество има, магнетизъм има, етер има - това е в реда на материята. Тези малки частици нас ни държат в общение с големия свят, ние постоянно възприемаме. Каквото става в големия свят, става и в нас. Да кажем - става някаква реформа в небесното пространство, в някоя слънчева система, веднага у нас него ден става една пертурбация, понеже вие сте свързани повече с тази система. Вие не може да намерите причината. Ако ви кажат, че еди на кое си място в пространството стават промени, вие казвате: "Какво влияние има туй слънце върху мене - аз, малкият, дребният човек?"

Питам, ако един железен прът, дълъг сто метра, ако вие започнете да го нагорещявате, няма ли да почувствате топлината след време. Като достигне, непременно ще я почувствате. Връзка има. То щеше да бъде голямо нещастие за нас, ако ние не сме свързани с цялата Вселена. А понеже ние сме свързани с всичката вътрешност на земята, с всичките ония промени, които стават на земята, когато стават земетресения, когато стават движения на почвата, изменения на почвата, някои нови елементи, някой нов контакт или едно изключение, всичко това го чувствате. Някой път хората чувстват, но и кучетата, и петлите чувстват. Когато стават големите земетресения, петлите престават да пеят, кучетата бягат, жабите, раците, рибите, всичко, каквото има във водата, бяга. Ако земетресението е голямо, и

в набръчкването на тия пластове те ще пострадат и бягат. Тия същества възприемат, че иде нещо страшно и те гледат да се намерят на свобода. Тези животни чувстват нещо страшно. Някой ти казва: “Не зная защо, но днес ми е стегната душата.” Че днес в Америка става земетресение и всички хора там страдат. Най-после, като стане земетресението, ти казваш: “Какъв дявол беше, че дойде.” Най-първо, никакъв дявол няма. Но с туй те телеграфират, казват: “Става земетресение, вземайте мерки, защото това земетресение ще дойде и у вас.” Защото земетресението върви шахмат в противоположни полюси. Ако става в Америка, то непременно ще дойде в противоположния полюс. Ти виждаш, че един човек страда. Туй страдание е предупреждение, че то ще дойде и у тебе. Ако ти си умен, ти ще го предотвратиш. Ти трябва да бъдеш готов.

Та казвам, в това отношение сегашните хора трябва да вземат поука от миналите векове. Ние всички трябва да вземем пример. Сегашните хора имат един стремеж. Всичките хора живеят добре. Всички искат да бъдат богати, всички хора искат да бъдат учени, всички хора искат да бъдат силни. Отлично е това, но как се става богат на сегашното време. Сега богат не може да станеш. И силен не можеш да станеш тъй лесно, ако не разбираш законите, по които да добиеш силата. Мислите ли, че един човек може да стане силен, който не владее мисълта си, който не може да владее своите чувства и който не може да владее своите постъпки. Никога. Ние може да имаме силата на един лъв, на един тигър, на един слон, който е толкова силен, той служи на човека, впрегнат е на работа. Лъвът, който е толкова силен, седи в менажерията, показват го там. Вземете и тигъра, всички животни човек ги е впрегнал. Тогава, ако ние сме толкова силни, природата може да ни впрегне, както ние впрягаме животните. Ние, съвременните хора, сме изгубили - казваме - това е Божия работа, но това не го вярваме ние - ние сме изгубили нещо хубаво. Мислим, че каквото вършим, никой не ни вижда. Направил си нещо из стаята си, казваш: “Кой знае, кой може да вижда, Господ дали има.”

Господ може да няма, но природа има. Господ може да не е видял, но природата е видяла. Тя дебне, тя си има свои детективи. От този ден тръгват тези детективи стъпка по стъпка. Няма да се мине много време, ти ще попаднеш в ръцете им.

Сега може да се зададе друг въпрос. Какво може да стане от нас? Аз питам, вие какво искахте, като направихте това престъпление? Престъплението ви е много малко, престъплението ви седи в това, че изпихте едно кило вино - въведохте мокрия режим в стаята си. Няма нищо, но пихте вино ненавреме. Вечерно време вино не се пие. У българите има един навик. Те, като вземат вино, казват: "Да има студен извор, че да турим виното във водата." Там е нещастието. При бистрата вода вино не се пие. Има време, когато човек може да пие вино. Има едно състояние, когато ти си възбуден. Умен трябва да бъдеш. В Индия индусите имат един начин за лекуване. Когато някого го ухапе някоя лоша змия, той взема един, два, три килограма спирт, изпива го и спасява живота си. Другояче би умрял за няколко минути. Но като изпие три килограма спирт, спасява се. Тогава три килограма спирт няма ли да изпиеш? Ще изпиеш и оттатъка ще минеш. Но когато змия не те е ухапала, няма никакъв смисъл да пиеш.

Та казвам, мокрият режим е потребен. Когато ще стане суша, растенията имат нужда от влага. Та казвам, сега американците се радват за Рождество Христово - музика, тъпани, мокрият режим е влязъл там. Мимоходом се спирам, то е тяхна работа. Сухият режим го въведоха и русите, царска Русия го въведе. Тя си отиде със сухия режим. Сега Америка е по-умна, тя не чака. Трябва да се внесе влага, внася се мокрият режим. Онзи сухият режим отвътре суши, но отвън хората станаха много мокри. Всички американски чиновници се подкупиха, че не остана честен човек никъде. Сега гледат да коригират. Казват: "Че ние изгубихме толкова пари, с милиарди." Ще покрият своя бюджет. Веднага на първа ръка ще имат 250 милиона долара за тези, които пият. При това казват: "Ние толкова пари

изгубихме, хората ни се развратиха, чиновниците ни се развратиха." Статистиката показва, че в Америка се пие повече скрито, отколкото по-рано. Какъв смисъл има сухият режим, когато хората нариха пиене - влажният режим - навсякъде.

Силата не седи в строгостта на закона, във външните условия. Там, дето има закон, той никога не подобрява човека. Той трябва да стане едно вътрешно условие на онзи разумния живот, който функционира без наложителен закон, когато човек стане закон сам за себе си. Ако въздържанието седи, казваш: "Свободен човек съм, няма да пия, вие може да пиете, но аз няма да пия." При този режим колкото последователи имате, едните и другите ще бъдат свободни, всеки според своето разбиране. Това е морален свят. Те казват: "Ако днес има закон за религиите, всички хора ще станат религиозни." Мислите ли, че те ще станат религиозни? Религията в света трябва да бъде дълбоко убеждение, обосновано на онези неизменни закони, които съществуват в природата. Научно само да се доказва, че Господ съществува. Природата има съвсем други методи, които могат да се въведат. Дали аз вярвам в Бога, или не, не трябва да доказвам туй. Аз наричам вярващ човек, аз съм правил опити. Някой казва: "Ти криеш нещо." Че какво ще крия? След като държа една сказка, казва: "Ти криеш нещо зад туй, което говориш." Казва някой, че е религиозен. Не, ти не си религиозен. Няма какво да доказвам на един човек дали той е религиозен, или не. Ако той е религиозен, той го носи в себе си, той е роден, той не може да се откаже от своята религиозност. Тази религиозност седи в друго нещо.

Най-благородното - когато един човек има религиозно чувство, той има уважение и почитание към всичко. Той има еднакво уважение и почитание и към богатите, и към бедните. Той, като види един беден, ще се зарадва. Бедният е облечен в едни дрехи, но той вижда нещо благородно, като някой цар, който се е скрил. Като види богатия човек, и него счита за цар. И двамата ще ги уважава, ще ги изпрати, като си заминат, и за двамата ще си мисли много хубави

неща. Туй е религиозно чувство. Ако човек няма туй религиозно чувство, той сега трябва да го развива. Но някой минава за религиозен. Не зная по това определение колко религиозни хора има. Но има друго нещо. Религиозният човек е съвестен, справедлив, той има вяра, надежда. Религиозният човек е милосърд, той е човек на човечното. По някой път е фанатик, тесногръд. Но туй вече зависи от ума, че не е тъй широк.

Например между католиците и православните има спор за кръстенето. Православните казват, че с три пръста трябва да се кръстят, това е правилното кръстене. Католиците казват, че с цялата ръка трябва да се кръстят. И досега не е разрешено кое е правилното кръстене - с трите пръста или с цялата ръка. Ако аз бих турил, с единия пръст бих турил и с цялата ръка и щях да кажа - в името на Бога, в името на човешкото благородство, в името на човешката справедливост, в името на човешката разумност, в името на човешкото състрадание и в добродетелта аз се кръстя. Има смисъл тогава. А тъй, с цялата ръка както се кръстят, аз не искам да го тълкувам. Той казва: “Тези трите пръста са за Бога, а двата са за нас.” Православното кръстене е по-правилно, отколкото католическото. Казвам, двата пръста са за нас, този големият е половината за нас, а само двата са за Бога. Хората, като са мислили, това са направили за едно благоприличие. Когато се поставя така кръстът, то си има смисъл. Като ме срещне някой, ще каже, че аз нямам уважение. Не, аз имам по-голямо уважение. Казва: “Ти кръстиш ли се?” “Защо се кръстиш?”, питам този човек. “Турям си трите пръста на главата и казвам - слушай, тази работа, която аз мисля да направя, помагай ми. После турям трите пръста на стомаха и казвам - и ти помагай. После турям трите пръста на раменете си, наляво и надясно, и казвам - елате и вие помагайте.”

Някой ще ми каже, че имало някакво магнетично течение и че човек се магнетизирал. Туй течение по този начин ще донесе страдание, нищо повече. Човек трябва постоянно да се моли и

постоянно да се кръсти. Най-първо, по мисъл, после по чувство и след това - хване си ръцете. Кръсти се не само на едната страна, но и на двете. Ако мене питат, аз казвам, кръстя се с главата си, кръстя се с двете си ръце, с всичко, каквото имам. Кръстът подразбира движение. Движението в тебе не е в една частица. Всеки един орган трябва да има правилно движение в света. Туй е кръст. Правилното движение в света, туй съставя един кръст - свастика - движение, на което обосновата е цялото движение. Земята се движи по този начин. Кръстът значи тази сила, която движи хората, а ние се караме дали с двата пръста, или с трите. Аз няма да споря. Има евангелисти, които не се кръстят. Но аз казвам, няма жив човек, който да не се кръсти. Когато ние подразбираме правата мисъл, тя върви по този закон. Мисълта върви от горе на долу, после вдясно, вляво. Различно го правят, но сега туй течение върви по-хубаво наляво, защото сега теченията в природата вървят от лявото полушарие.

За нас сега моралът... Елементите, които управляват света... Затова казвам, бъдещето не е бъдеще за мъже и жени, то е бъдеще за жените. Аз не застъпвам правата на жените. Казвам, в природата бъдещето е на жените, не на тази жена, която иска да стане мъж, тя е закъсняла. Някога ще се отделят мъжете от разумните жени и светът ще се оправи. Засега аз съм слушал много мъже да казват: "Ти жена да си - да си починеш." Много мъже искат да станат жени. И прави са. Че какво ще направи мъжът? На кого е счупен кракът? На мъжа. Навсякъде страданието е на мъжете, при това жената иска да стане мъж, да страда. Но вие разбирате под думата мъж сила без разумност. Но в света мъжът трябва да представлява мисълта. Когато се говори за мъжа, трябва да изпъкне във вашия ум светлината, а когато се говори за жената, трябва да изпъкне топлината. Туй, което кара нещата в природата да растат, то е топлината. Без топлина нищо не става. Нашият организъм се развива под влиянието на топлината. Този процес, който ни възраства, ние наричаме женски елемент. Когато изгубим този процес, животът ни преждевременно се съкратява. Вие

искате да станете мъж. Щом станете мъж, вие непременно ще умрете. Защо умираха хората.

Аз ще ви наведа на въпроса. Тази змия, която беше при дървото, беше от мъжки принцип. Следователно жената дойде между два мъжки принципа (типа). Вземаме повече от мъжкия принцип, отколкото от женския, и вследствие на това носим лошите последствия на сегашния живот. 2:6, а то трябва да бъде 1:1. Писанието казва - старият човек значи старият мъжки принцип, който Бог не е създал, който ние изкуствено внесохме. Присаденият мъжки принцип, тъй наричат стария човек, от който трябва да се освободите и жени, и мъже, от който се вършат всички престъпления. Има психологичен и биологичен закон, чрез който майките чрез закона на раждането, чрез закона на подбора за бъдеще човечеството ще се избави от туй, което е излишно. И тогава ще остане онзи мъжки принцип, който носи светлината, ще остане женският принцип, който носи топлината.

Там, дето е светлината, там е електричеството; дето е топлината, там е магнетизмът. Дето е светлината, там е електричеството; дето е светлината, там е мъдростта. Дето е любовта, там е топлината; дето е свободата, там е истината в света. Следователно, като се знаят онези - временните, закони, всякога ще знаеш как да видоизмениш положението си. Ти не искай първо да станеш богат. За да станеш богат, ти най-първо трябва да имаш живота. За да имаш живота, трябва да имаш светлината. За да имаш светлината, трябва да имаш свободата. Защото богатството - само при живота, светлината, топлината ти си свободен. Ако ти придобиеш богатство, преди да имаш живота, ти по-скоро ще умреш. Тогава, казва Писанието: “Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго истиннаго Бога” - значи онзи принцип, който Бог е внесъл в нас. Всичко онова чуждо ние трябва да го отхвърлим. Всеки от вас трябва да знае кое е божествено. Туй, което носи радост, е божественото; туй, което носи скръб, не е божествено. Туй, което носи мир, е божествено; туй, което носи размирие, не е

божествено. Туй, което носи милосърдие, е от Бога; туй, което носи коравосърдечие, не е от Бога. Туй, което носи добро, е от Бога; туй, което носи зло, не е от Бога.

Някои казват, че Бог е всемъдър и употребява всички неща. Там Бог казва: “Аз съм Бог, който творя и добро, и зло.” Бог казва, че всички онези, които не изпълняват моя закон, аз ставам враг за тях. Каквото направят, аз им въздавам. Не че Бог ни дава зло, но той ни въздава нашето зло да го опитаме. Щом се обърнем и вършим неговата воля, както е в природата, тогава той веднага го изменя. Тогава, каквото добро вършим, той пак ни го въздава. Като нямаме туй разбиране, казваме: “Бог за мене не мисли.” Че как го разбирате? Че твоята майка, твоят баща, които са настойници от Бога, те ти дадоха условия. След това онзи брат и сестра ги тури около тебе. И ти казваш, че никой не мисли за тебе. Ти имаш ежедневната храна, имаш обществено положение, ти седиш и мислиш за някакви малки работи, мислиш, че не си щастлив. Ако си мъж, гледаш, че жена ти не е толкова красива, че е разногледа, че малко устните ѝ посинели, не са тъй червени. Едно време били червени. Детето малко пожълтяло. Казваш: “Не е хубаво туй дете, едно време беше червеничко. Едно време имаше повече приход, сега няма толкова.” Какво има да те безпокоят тия работи. Сега са се изхитрили. Устните станали сини, турят малко червено отгоре. Лицето жълто, турят червено, но не върви. Ти искаш да бъдеш красив. Това е една свещена идея. Ти трябва да бъдеш красив. Аз не съм за грозотата. Искаш устата ти да бъдат червени. Не туряй краска, която осакаща устата ти. Не я боядисвай.

Имаше тук една Султана, един оригинал, около 45 години беше. Минаваше за много религиозна, ходеше с една македонска премяна, носия, носеше букет цветя. Тя казва: “Кой от вас не си маже къщата?” Понамажеш я, че кой как мине да каже: “Хубава е тази къща.” Тя е права. Но, казвам, да си мажеш къщата по три пъти на седмицата, това показва, че не си много умен. Като намажеш къщата, поне цяла

година да се не измива. Да няма нужда да се измива. По-икономично е, спестява се време. Казвам, ако вие искате да бъдете красиви, и трябва да бъдете красиви, защото човек, като стане красив, по-лесно минава. Повечето искате да бъдете красиви, силни, умни. Тези неща вървят под един знаменател. Ние казваме - здрав, богат, наредим всичко, един поменик от 40-50 неща. Всеки ден ги казвай, тури, което е най-важно, тури всичките, не само едно. Ако желаеш, желай насвят. Ако не, не се захващай. Искам да бъда красив, искам да бъде силен. Но как? Как мога да бъда красив, по кой начин? Искам да бъда красив, здрав, млад, богат, с обществено мнение - това е първата програма. Ще бъдеш в училището на земята. След като научиш туй, ще учиш, по някой път ще бъдеш слаб. Че ако човек едновременно не е учил да бъде силен, слаб, той не е учил цялата наука. Ако цяла планина се срути върху тебе, и ти седиш, и ти седиш насреща да я повдигаш, ти умен човек ли си? Ти силен човек ли си? Ако си умен, ще дадеш ход на планината да се търкаля, да слезе долу. Ти ще отстъпиш. Ти си силен, няма да се бориш. Туй разбирам. Иде една голяма река, не отивай да ѝ направиш бент, да спреш реката, да покажеш, че си силен. Направи един мост над реката отгоре, и тогава мини.

Та ние сме дошли дотам и критикуваме тази Първата Причина. Искаме да разгадаем защо Бог е направил света така. Въпросът не е там. И после някой се спира и казва: “Аз толкова години вече вярвам и никакъв резултат нямам.” Че как нямаш? Ти не говориш истината. Очи имаш, уши имаш, носът ти е много добър, ръцете ти са здрави, стомахът ти е здрав, обществено положение имаш, пенсия имаш от 4-5 хиляди лева, къща имаш с четири-пет стаи. Какво ти липсва? Липсва ти дух - да влезе в тебе и да те прати да кажеш на хората какво трябва да вършат. Вие казвате, сега някои хора мислят, че аз проповядвам. Не, аз не ви проповядвам, ни най-малко не искам да проповядвам, понеже милиони хора са проповядвали. Аз даже на ума си не турям да проповядвам. Ако някои хора виждат, ако искаха да проповядвам, можех да стана проповедник, а аз се разговарям.

Проповедта е цяла наука, голяма работа, аз не се занимавам с нея. Ще мислиш върху един предмет, ще го разделиш на 3-4 части, че ще разглеждаш въпросите и ще стигнеш до най-високата точка, ще слезеш долу и най-после ще дадеш заключение. И тогава проповедникът свършва по следния начин. След като един проповедник държи една проповед, след като държи една реч, казва на слушателите си: "Любезни братя, еди-кой си брат замина за онзи свят, нека да станем сега да славим Бога." Туй на английски е малко смешно - излиза да благодарим на Бога, че се освободихме от него.

Казвам, не желайте вие да се освобождавате от злото, което ви измъчва. Впрегнете злото на работа, използвайте силата, енергията на злото. Злото у човека е естествена сила, която действа. Зависи вие как ще употребите тази сила у вас. Вие може да мислите някой път, че някой човек е ваш враг. То е ваше мнение. Той може да е враг за вас. Най-после човек, който е враг на човека, какъв е? Той е негов слуга. Какъв е дяволът? Той е слуга, който ходи по света и той по закон върши своята работа. Казвате: "Защо Господ му е позволил?" Че в света съществува свобода. Ако Господ е дал свобода на комарите да кацат на ръцете ни, да изсмукват нашата кръв, кой му е дал това право? Той каца, без да пита. Наяде се и замине. Когато аз се оплача на Господа, той казва: "Ще си туриш мрежа на прозорците и на вратата и вечерно време, колкото комари има, ще ги изпъдиш вън. Щом отвориш прозорците, всичките комари ще дойдат."

Дойде една лоша мисъл, тя е комар, който е влязъл отвън. Трябва да имаш сито, да пресяваш твоите лоши мисли. Тази мисъл, която за тебе е лоша, за друг тя е благословение. Представете си - един религиозен човек се е отказал да яде месо. Но някой богаташ яде месо, той си опекъл прасенце и яде, казва: "Колко е хубаво това прасенце." На религиозния човек нещо му казва: "Похапни си, заколи си едно прасенце." Той казва: "Откъде пък дойде тази мисъл, кой дявол?" Той е възприел мисълта на богаташа, никакъв дявол не е. Този брат се наслаждава на това прасенце. Ти кажи: "Да ти е сладко, братко, желая

един ден туй прасенце да ти стане едно дете, един син или дъщеря." Или яде едно агънце, пак му пожелай: "Щастлив си, че ядеш. Желая ти туй агънце да ти стане един син." Яде кокошка, пак му кажи. Ако на сегашните хора станат синове и дъщери тези прасенца и агънца - вие ще кажете: "Може ли да бъде туй?" Този въпрос е за вас, вие да го разрешите. За себе си аз съм го разрешил, но не смея да кажа истината. Има една истина, която аз не искам да я кажа. Знаете ли защо? Не знаете. Ако ви кажа истината, вие ще осиромашееете, всички ще станете нещастни. Като ви съжалявам, затова не искам да кажа истината. Колко съм умен и хитър сега. Тъй седи въпросът.

Някой казва: "Кажи истината." Истината не искам да ви кажа на вас. Казвам ви този закон. Влиза духът, туй разумното в света, да разрешим парещите въпроси, които ни спъват. Светът сега не може да се поправи. Той е проявление. Не че е идеален, обаче има един образец за света. Един ден вие ще влезете в този свят. Дали вярвате, или не, след 40-50 години или 100 години няма някой от вас, който да не провери дали има друг свят, или не. Но като заминете за другия свят, като живеете, ще видите една промяна. Вие пак мислите, че живеете на земята. Тогава ще ви убеждават, че има друг свят, тогава ще ви убеждават, че не сте умрели. Виждате голяма промяна в живота ви, не може да я разрешите. Казвате: "Какво нещо е това, на какво се дължи?" Влизате при другите на гости, не те канят, ни дума не говорят за тебе. Ти седиш, чакаш да те поканят, а то, като че си чужд. Казваш: "Какво е това?" Дали това е така, или не, аз го зная как е, пък и вие ще го проверите. Но вие трябва 45 години да се борите със себе си, докато се убедите, че има друг свят. Защото някои мислят, че като умрат, веднага ще се отвори нещо - не, то е самозаблуждение - на големи промени. Които са готови от този свят за висшата разумност, може да проверят.

В Индия има един учен човек, той е проверил по-напред, преди да е заминал от земята, според едно индуско учение на вътрешната школа. Един индус най-малко три пъти трябва да излезе от тялото си,

да посети онзи свят и да се върне в тялото си, да има ясна представа. Като се върне, той вече знае какво нещо е смъртта. Тук у нас ние казваме - ние като умрем. Ние като умрем, нищо не се разрешава. Смъртта е едно ограничение. Смъртта аз разбирам, в какъв смисъл. Ние умираме за онези заблуждения, които сега съществуват в света; ние умираме за всички онези лъжливи схващания и теории, с които сега живеем; ние умираме за всичкия онзи нещастен живот на мъчения и страдания, които сега ни терзаят. Да умрем за него, да се освободим - това е смъртта. Не да умрем за онзи живот, който носи щастие. Това няма смисъл. Трябва да умрем всички за какво? Ако така умираме, умираме на място, но ако така не умираме, горко ни. Тогава ще има плач и скърцане със зъби.

Та сега няма да ви убеждавам в това. Не е необходимо вие да вярвате във всичко. Необходимо е да имате една вяра. Днешният ден ще го прекарате отлично, от сутринта до вечерта ще го прекарате и ще бъдете щастливи. И да нямате пет пари, но да седите спокойни и да кажете: “Тази работа ще се оправи.” И действително ще се оправи. Идва един ваш приятел, десет години не си го виждал, той се връща от Америка. Казва: “Какво правите, много се радвам.” Той носи подаръци, купува хляб, това-онова. Казвате: “Слава Богу, оправиха се работите.”

Всички вие живеете между приятели, които могат да ви посетят. Сега аз не съм от онези, които поддържат - той трябва да разчита на себе си. Той трябва да знае, че той принадлежи на един възвишен божествен организъм и тук, на земята, може да го знаят. Вие седите и казвате - кой ви знае. Казва Писанието: “Имената ви са написани.” Вашите имена са написани в книгата на живота. Всичкият наш живот е описан, всички главни черти са описани. Четат го там. Всеки ден има написано как живеете на земята, какво е положението, богат ли сте, сиромах ли сте. Вие седите и казвате: “За нас не се грижат.” Грижат се. Цял протокол има написан. Един ден Мойсей, когато той се огорчил, че казва той на Господа: “Зачеркни ме, да ме няма в твоята

книга, да се махна.” Господ казва: “Не е твоя работа. Каквото е написано - написано.” Та не си ти, който ще кажеш на Господа: “Зачеркни ме.” Който е записан, той зачеркнат не може да бъде.

Та някой път и вие като Мойсея искате да бъде зачеркнато името ви. Не, от всичко може да се освободиш, но от тази книга не можеш да излезеш. Ти си един търговец, който е вземал назаем, че искаш да излезеш, без да ликвидираш. Не, ти си търговец, който ще платиш за всичко, каквото си вземал. Като платиш, тогава ще бъдеш свободен. И всички се радвайте, че имате един голям кредит. Считайте, че на земята по-голямо благо от това няма за вас, където и да бъдете. На Слънцето не можете да живеете, на Месечината не можете, на Венера не можете, на Юпитер не можете, на Сатурн не може, на Нептун, на Уран не може. На Земята може. Като са търсили онези, които ви обичат, едва са намерили единственото място за вас. Като намериха празно място, след като обикаляха, обикаляха, туриха ви тук.

За следния път учените хора казват, че за жителите на Земята има една нова планета, приготвена в Слънчевата система. Оттук всичките хора ще ги пренесат. Сега са започнали вече да ги пренасят по един, по двама, по трима, за бъдеще повече ще ги пренасят там. Там ще имат по-хубави условия за живот. Онези, които ще бъдат пионери в тази планета, ще има поща до Земята. Те казват, че няма да бъде много далече. Те казват, че след време тази планета щяла да се намести в Месечината. Че то нямало да бъде много далече - около 300 хиляди километра. Една хубава разходка ще бъде. А когато това щяло да стане, признакът щял да бъде това, че Месечината ще има синкав цвят, не както сегашния. По това ще познаете, че се е изменила. Един ден ще се върнете на тази хубава земя, и тогава ще бъде истинско Царство Божие. Едно царство ще има на земята, но там ще бъде истинското царство.

Та казва Писанието: “Ако грешникът се върне от пътищата си, няма да умре в греховете си.” Ако праведникът, който мисли да сгреши, се откаже, и той ще живее. Та онези от вас, които искат да

вървят по кривия път, върнете се, защото аз не искам да нося отговорност. Защото сега мене ме държат отговорен. Защото, ако не ви кажа истината, Бог, казва, ще потърси сметка от мене. Пък ако се върнете, аз печеля, и вие печелите. Вие казвате: "Няма да бъде така, но да тръгнем като хората." Та сега аз ви казвам - на вас да снема всичката отговорност, да бъдете чисти. Затова днес ви казвам да нямате никаква отговорност нито за онези, които вървят по кривия път, нито за онези, които вървят по правия път.

Казвам, внимавайте, бъдещето е пред вас. Ако послушате, каквото ви казах, няма да изгубите нищо, но ще спечелите и ще се радвате. Ще проверите това.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Четиринадесета беседа, държана на 25 декември 1932 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

НА ДВАМА ГОСПОДАРИ

“Никой слуга не може на двама господари да слугува.”
Лука 16:13

“В начало бе Словото”

Шестнадесета глава от евангелието на Лука.

“Духът Божи”

“Никой слуга не може на двама господари да слугува.” Невъзможното в света. Невъзможно е човек да слугува на двама господари. Невъзможно е човек да живее в две слънчеви системи. Ще кажете: “Как тъй?” Питам, как е възможно ти да живееш в господарството на Слънцето и в господарството на Сириус? Вземете например най-близката звезда до Земята Алфа Центаурус. За да дойде светлината от нея до Земята, изискват се три години време. Това разстояние от нея до Земята е толкова голямо, че в това пространство могат да се вместят три слънчеви системи. Това значи ти да слугуваш на двама господари. Щом казвате как е възможно това, то значи, че вие не разбирате онзи основен принцип, който е вложен вътре. Това показва, че вие не разбирате ония основни принципи, които са вложени в двата принципа. Ако слугувате едновременно на двама господари, вие все ще поизлъжете или единия, или другия.

Такива ваши господари на земята, това са вашите слуги. Ако ти можеш да излъжеш господаря си, той не е господар, той е слуга, той е по-долу от тебе. Господарят е всякога по-учен от слугата си. По това се отличава той от него. Слугата никога не може да излъже господаря

си. Ако може да го излъже само един път, той не е вече господар, той е слуга. Тогава господарят става слуга, а слугата господар. Нито един слуга не може да бъде по-силен от господаря си. Ако слугата е по-силен от господаря си, този господар става вече слуга, а слугата става господар. И господарят не може да излъже слугата си. Ако той излъже слугата си, той вече не е господар, той става слуга. Някой хилав човек минава за господар, това не е никакъв господар. Оставете тия ваши господари.

Вие имате една отлична идея. Когато разсъждавате за живота, вие сте били деца. Хубаво е детството и детството се отличава с една хубава черта - децата вярват на всичко. Но децата вярват в близкото бъдеще. Майката не може да каже на детето си: "Чакай, мама, след десет години ще стане това." То вярва, но иска в най-скоро време да види, че това, в което вярва, се е сбъднало. Ако майката каже на детето си да почака малко, то ще повярва, но в продължение на един час ще я пита най-малко сто пъти кога ще се сбъдне обещаното. Каквото кажете на детето, то все вярва. Хубава е тази черта у детето.

Аз бих желал да бъдете такива деца. Щом детето изгуби вярата си, то престава вече да бъде дете, то става рационалист. Не зная защо така са кръстили човека, когато изгуби вярата си, но така е. Щом човек изгуби вярата си, той става вече рационалист. Това е много гениална работа. То е смешно. Когато един човек изгуби богатството си или вярата си, тогава казват, че той е станал рационалист, т.е. този човек разполага с разумното в света. В какво седи рационализмът? Рационализмът е наука за всички нещастия в света. Тъй щото всички съвременни хора са рационалисти, вследствие на което страдат. И всички ваши страдания произлизат все от този рационализъм. Казвате - той е глупаво дете. Съгласен съм с вас, че той е глупаво дете, защото е суеверен. Някой изгубил имането си, той бил рационалист. Някой ходил някъде, прекатурил се, счупил си крака, и той бил рационалист. Питам, този рационалист, който няма вяра, защо

нямаше поне разбиране на тайните на природата, да знае защо става това нещо.

Та всички онези хора, които създават войните, те не са хора на вярата, те са все рационалисти. Кой днес не е рационалист. Я влезте в съдружията в каквото и да е общество, навсякъде ще срещнете рационализъм. Като вземете първия слуга Амон Ра, значи слънчевата светлина, питам, кой е онзи човек, който, като ходи в светлината, може да се препъне? Вечерно време, разбирам, човек може да се препъне, но денем да ходиш в светлина и да паднеш, и да си счупиш крака? Аз вадя едно от двете заключения. Или че си много слаб човек, че не можеш да се държиш на краката си, или че си слаб човек, че не виждаш де ходиш. Тогава аз тълкувам какво нещо е рационализмът. Рационализмът е най-силната тояга, с която човек може да се подпира. И ако тази тояга на всяко място се счупва и скъсява, питам, каква е тази тояга, която не може да разреши въпросите?

И тъй ние се поставяме в една дилема. Искаме да знаем защо светът е в това положение, в което днес го виждаме. Светът е в сегашното си положение от нашия рационализъм. Първите рационалисти бяха Адам и Ева. Докато те не бяха яли от забраненото дърво, те бяха деца, те вярваха във всичко, но след като ядоха, те казаха: "Тази работа така не става само с вяра, ние трябва да разсъждаваме, да видим кои са дълбоките причини за нещата." Те ядоха и станаха рационалисти. С първия опит, който те направиха по рационализъм, те изгубиха своето място в рая и ги изпъдиха оттам. Господарят ги изпъди и им каза: "Чувам за вашето домостроителство, дайте си сметката." И двамата си дадоха сметката и излязоха вън. Това е една алегория, но алегорията е философия, която вие трябва да разчлените. Алегорията е един скрит план, по който, ако човек знае как да работи, много неща ще научи. Ако човек разбира законите, той би могъл много нещо да работи.

Например вие сте изучавали геометрията, но и досега още не знаете пътя, по който идат нещастията. Дали те идат по правите, по

кривите или по счупените линии, или дали идат по квадратите, по правоъгълниците или по кривите фигури. За пример вие вървите по пътя и ви се случи едно нещастие - кракът ви се счупи. Вие никога не сте наблюдавали да видите коя е причината за това. Дали теренът е причината, или хората, с които сте се срещнали. Счупването на крака никога не може да стане произволно. Ако кракът ти се счупи, това се дължи на обстоятелството, че ти си срещнал хора с абсолютно противоположно електричество и магнетизъм на твоите. Следователно ти си се отбил от правата посока на твоето движение, вследствие на което ти си паднал. Има хора, електричеството на които е толкова силно, че като мине покрай тях някое животно: вол или бивол, достатъчно е само да го погледне, за да падне това животно моментално на земята. И ако в това време не дойде някоя баба и да чукне едно яйце в челото на този вол или на този бивол, той ще повика, ще повика и ще свърши. Научно това се обяснява с жизнените сили на животното.

Значи силите, които тласкат кръвта в своя път, електричеството и магнетизмът в него се разединяват. И понеже електричеството и магнетизмът движат кръвта, щом стане разединение между тях, веднага и процесът на живота спира в тях. Това някои наричат уроки. Аз няма да се спирам върху думата уроки. Не мислете, че това нещо е произволно. Не, човек не може от всекиго да бъде урочасан. Онзи човек, от когото ти можеш да се урочасаш, има в себе си нещо много силно от ред поколения. Има хора, които, като вземат един камък в ръката си и го чукнат с пръста си само, и той се разчупва на парчета. Преди години в Америка имаше едно младо момиче, около 15-годишно, което се отличаваше с необикновена сила. Тя правеше следния опит. Вземаше в ръката си една дебела пръчка, която държаха десет души, и само с едно хващане в ръката си, тя завърташе така силно пръта, че десетте души не можеха да го задържат. Най-после те вземат едно менгеме и стягат дървото толкова силно, като че никаква човешка сила не би могла да го раздвижи. Обаче достатъчно е

момичето да го хване с ръката си, за да стане дървото на прах. Това показва, че в човека има известен ред сили, които той даже и не подозира. Понякога природата употребява тези сили, тя си служи с тях като със склад. Тези сили представят склад от оръжия, които природата понякога употребява срещу самия човек, да се справи с него. Когато природата иска да възпита човека, тя винаги събужда в него най-големите противоречия.

Следователно големите противоречия у нас произтичат от факта, че природата събужда у нас всички онези мощни сили, за да видим какво можем да направим сега. Онзи, който не разбира това нещо, ще каже, че то е уроки, че то е магия, че това са празни работи. Магията, това е мъдрост, това е знание на законите - да знаеш как да съпоставяш нещата. Казват за някого - той е голям магьосник, като махне с ръката си, и всичко става. Не всеки човек може да омагьосва. Имаше един Симеон от Еленско, който много вярваше в Христа и казваше: "В името на Христа аз мога всичко да направя." Един ден този Симеон излиза вън от селото и вижда една голяма селска буга, черна, която мучи и рови нещо по земята. Той казва: "Какво си замучала там? Кой ти позволи това нещо?" Той хваща бугата за рогата и почва да се бори с нея. Но бугата се обръща, хвърля се върху него и започва да го търкаля по земята. Той иска да се освободи от нея, вика: "В името на Христа ти забранявам да се бориш с мене", но бугата не иска да знае. Едва могли да го спасят няколко души от тази голяма буга. Като го видях, питам го: "Какво каза бугата? Изглежда, че тя повече вярва в Христа. Тя ти казва нещо, но ти не я разбираш." Той ми казва: "Втори път не се залавям с такава буга." Казвам му: "Ти по-напред трябваше да се побориш с едно малко бугенце, че тогава с голямата, а ти не си се борил още с малката буга, а си тръгнал направо с голямата."

Та и вие в света, без да сте разрешили малките въпроси, залавяте се за големите, залавяте се за голямата буга, която лесно може да ви повали на земята. Като ви повали на земята, вие се омотаете в нея и

после трябва да дохождат хора отвън, да ви спасяват. В края на краищата вие излизате оттам контузени. И после казваме, че този въпрос не може да се разреши. Той е от свръхестествено произхождение. Това нищо още не значи. Когато един въпрос е от свръхестествено произхождение, той по-лесно се разрешава. Казвам, сега трябва да се спра при положението, в което днес се намирате, да ви покажа, че при вашето научно изследване във вашите резултати, до които дохождате, вие се натъквате само на болезнени, патологически състояния.

Казвам, патологически, болезнени състояния има в тялото, в чувствата, в мислите и в постъпките на човека. Постъпките на човека представят неговата воля и волята на човека може да заболее. Под воля аз разбирам мускулната система на човека. Мускулите, костите на човека са подложени на патологическо влияние. Човешката воля се проявява чрез мускулите, а мускули има и в мозъка на човека. Слънчевият възел, или стомашното сплитане, или стомашния мозък, се занимава с всичките функции на човешкото тяло. Низшите прояви на човека, състоянието му за добро и за зло, за радост и за безсилие, всичко това се дължи на стомашния мозък. С него е свързан черният дроб, който е един от големите слуги, един от асистентите на тоя мозък. Някой път, когато този асистент е болен, цялата стомашна система е в неправилно положение. Храносмилателната системата действа неправилно, вследствие на което се събират неорганически вещества. Също така стават отлагания и в кръвта на организма. Тези, които се занимават с патологията, те знаят това нещо. Такова патологическо състояние се явява и в дробовете. Дробовете са обвити в една ципица, която се нарича имунитет. Когато тази ципица заболее, явяват се разни пропуквания, вследствие на което се явяват абсцеси в дробовете и се явява болестта, която наричат туберкулоза. Значи туберкулозата е един краен процес, който много мъчно се лекува. Тя се лекува много лесно, понеже има чувствен характер.

Аз съм дошъл до убеждението, че по естествен път малко хора има, които могат да се убедят, че могат да оздравеят. Тези хора, които страдат от туберкулоза, те са изгубили вярата си, те са рационалисти. Те казват обаче: “Аз съм здрав, аз нямам никаква болест.” Отвънка той мисли, че е здрав, отвътре обаче мисли и чувства, че е болен. Тази вътрешна вяра именно ще го занесе. Вътрешните му чувства са по-силни в случая от външната мисъл, вследствие на което става разяждане на белодробната ципица и в такъв случай, за да се излекува такъв човек, трябва да се отстрани неговият рационализъм. От опитите, които съм правил, аз съм дошъл до това заключение. Ти трябва да премахнеш този рационализъм от човека и той да дойде и външно, и вътрешно до положението, че не е болен. Той лесно може да се спаси, но понеже външно мисли едно, а вътрешно чувства друго, в него се явява едно противоречие. Между неговите мисли и чувства има едно противоречие, вследствие на което той не може да се лекува. Както и да се лекува този човек, в края на краищата той ще замине.

Досега в моите изследвания аз не съм срещнал нито един такъв човек, който да може да се избави от своите противоречия. Ако човек може да се освободи от това вътрешно противоречие в себе си, и туберкулозен да е, той моментално може да се излекува. Ако можете да свържете чувствителността на един туберкулозен човек с чувствителността на друг - от по-високо развитие, болният в скоро време ще се излекува. Ако можеш да свържеш ума на болния с ума на друг - по-високо умствено развит, болният ще се излекува. Като дойде някой болен при мене и ми каже какво е състоянието му, аз казвам: “Ти си болен.” Той започва да ми доказва, че не е болен. Аз му казвам: “Ти на мене казваш едно, а сам мислиш друго. На кого да вярвам?” Колкото болни са дохождали при мене, всички са ми казвали, че не са болни. Казвам: “Ти външно ми говориш едно, а вътрешно чувстваш друго. Ти мислиш много добре, рационалист си, но вътрешно не си съгласен със своята мисъл. И ако ти ме лъжеш, ти и себе си излъгваш и в края на краищата ще умреш. Аз мога да ти покажа един път, по

който можеш да оздравееш, да се избавиш. Ти трябва да повярваш, че си болен. Ти трябва да изхвърлиш рационализма от себе си, и тогава ще дойде вторият процес. След като си повярвал, че си болен, след това ще дойдеш до положение да мислиш, че си здрав. Ти трябва да дойдеш до единство в твоите чувства и мисли, и тогава да се натъкнеш на разумното в природата. В природата има разумни сили, от които ти ще възприемеш толкова сила, че веднага ще възстановиш имунитета на твоя организъм." Въз основа на този закон ти не можеш да спасиш един човек, докато той не слезе до дъното. По-долу от дъното той не може да слезе. След това, като слезе до дъното, ти вече можеш да го убеждаваш да се качва нагоре.

Сега аз ви навеждам до този закон, който не се отнася само до туберкулозата. В живота има ред противоречия, които създават туберкулоза и в тялото, и в чувствата, и в мислите, и в постъпките на хората. Всяко съмнение не е нищо друго освен туберкулоза. Съмняваш се в него, значи ти си туберкулозен. Ти разсъждаваш върху нещо, но веднага дойде съмнението. Съмнението си има своята основа. Да се съмняваш във всичко, това е едно болезнено състояние. Да се съмняваш в нещо само в себе си, разбирам, но да се съмняваш във всички свои възможности, че от тебе човек не може да стане, това вече е едно туберкулозно, едно болезнено състояние, което не може да заведе човека към добро. Не е възможно да имаш всички отрицателни качества в себе си, и да останеш здрав. В човека способностите и качествата, били те положителни или отрицателни, трябва да се балансират.

В природата съществува следният закон. Колкото си голям грешник, толкова ще бъдеш и голям праведник. Твоята правда и твоята святост ще се обуславят от твоите големи грехове. Ако си голям грешник, ти можеш да станеш и голям светия. Аз мога да ви докажа това нещо. Ако ти си най-слабият човек, ти можеш да станеш и най-силният. Обаче онзи, който не е бил най-слаб, той не може да стане най-силен. Вие можете да вярвате или да не вярвате, но от опитите,

които съм направил, аз съм дошъл до заключението, че само слабите неща могат да станат силни и само силните неща могат да станат слаби. Следователно човек става слаб по единствената причина, че е пропуснал закона.

За пример някой е малко свадлив човек, иска да спечели повече пари, вследствие на което не яде, колкото организмът му изисква, и става слаб. Ако ти отделяш, т.е. съкращаваш две трети от дажбата, която твоят организъм изисква, ти непременно ще отслабнеш. Като не ядеш, ти казваш, че не си разположен. Не, вземи си точно толкова дажба, колкото организмът ти изисква. Ти нямаш право да изменяш законите на природата. Ти ще ядеш толкова, колкото ти е определено. При това природата е точно определила за всеки организъм колко храна трябва да вземе. Всички съвременни хора изобщо са разположени за нарушение програмата на природата. Учените хора ще изнесат ред теории и нито една от теориите на учените, на капацитетите не се е противопоставяла на природата, всички са съгласни с нея. Който не разбира науката в нейния положителен смисъл, казва: "Тази наука!" Не, съществува една наука, която на теория и на опит дава едни и същи резултати. Вие можете да правите опити и ще се уверите в това.

Един наш приятел, доктор, ми разправяше една от своите опитности. Идва един ден при него един болен - доста сериозно заболял от испанската, да се лекува. "Като се доближих до него, казва докторът, усетих, като че ли една голяма тъмнина излезе от него и влезе в мене. До вечерта и аз заболях от същата болест и мене ме хвана същата инфлуенца. Извиках един лекар и той констатира туберкулозен процес. До вечерта и аз станах рационалист, мислех, че мога да разреша всички въпроси. Температурата ми се повдигна на 39-40 градуса. Взех да мисля, че всички въпроси могат да се разрешат научно. Помислих си да се помоля, но веднага си казах - не, тази работа с молитва не става. Намерих се натясно. Дойде друг лекар, намери, че работата е опасна. Казвам си тогава на себе си: "Господи,

загазих, вече не зная какво да правя? Мислех да направя нещо за света! Толкова години учих, но нищо не направих, нищо не съм свършил. Идвам вече в другия свят и него не зная какъв е, какво ще правя там. Тук не можах нищо да свърша, а какво ще правя там - не зная.” По едно време заспах и нещо в съня ми казва: “Ще вземеш една ябълка, ще я обелиш и ще дъвчеш коричките дълго време, след което трицитe от тях ще изплюеш навън.” Веднага ставам, не питам защо и за какво, но вземам една ябълка, обелвам я и започвам дълго време да дъвча коричките и след това ги изплюх навън. По едно време усещам, като че нещо пъпли по тялото ми и веднага усетих едно освежаване, едно ободряване. Дойде ми една светлинка отгоре. Не се мина много време и температурата ми почна да спада. После ме унесе един дълбок сън, и пак нещо ми каза: “Ще смесиш синя тинтява и цветовете на пелина и тия на подбела, ще ги свариш и ще пиеш по една кафяна чашка на ден.” Ставам веднага, вземам синя тинтява, пелин и подбел, смесвам ги, сварявам ги и изпих една чаша. Така правих в продължение на четири-пет дни, след което дохожда лекар и намира едно голямо подобрение, намира, че процесът е преустановен. След това вече съм на крака, усещам се малко слаб, но все таки ликвидирах със стария рационализъм. Видях, че с този рационализъм наникъде не се отива. С него ще ми одерат кожата на общо основание.”

Сега какво ще кажете за психоанализата на Фройд? Думата анализ е отлична дума. Да анализираш нещо, значи да направиш такова действие с него, че да му намериш съставните части, да получиш от него нови части, ще го пречистиш. В природата анализата съществува като процес на анализиране, на пречистване на процесите. Анализата е рафиниране. Когато елементите се съединяват, между тях става едно пречистване. Всеки от вас трябва да прави анализа в себе си. Той трябва да бъде отличен химик, да знае как да съединява и да анализира елементите и съединенията. Той трябва да знае кое чувство с кое да съединява. После той трябва да

разбира качествата и центровете, които са вложени в лявото му полушарие, както и тия в дясното полушарие. В лявото полушарие са вложени положителните сили на човека, а в дясното са вложени отрицателните сили. Така е в мозъка. Обаче в тялото от врата надолу в едната половина функционират положителните сили, а в другата половина функционират отрицателните сили. Следователно, като се знае това нещо, всеки болен или който и да е може лесно да се лекува. Сега аз не искам да ви разкривам тайните на природата, понеже това не е за рационалистите. Аз ги наричам рационалисти. Впрочем аз не съм и за сляпото вярване.

Под думата топло чувство аз разбирам един завършен процес от по-високо съзнание, от по-висок разум, който работи над човека. Когато едно същество седи по-високо от вас със своя разум, със своя живот, винаги неговите трептения са по-силни от вашите. Това същество може да ви помогне - като един банкер, който разполага с 10-15-20 милиона лева, може да помогне на един беден човек, който има десетина хиляди лева борч. Това е в негова власт. Така и всяка майка, която познава законите, тя е силна и затова смъртта не е в сила да отнеме детето ѝ от нейните обятия. Сега много майки ще кажат: "Ами нашите деца като ги е взела смъртта?" Тогава трябва да разсъждавате другояче. Ти си един овчар, имаш сто овце, но дойде един вълк, отнесе една от овцете. Като виждаш това нещо, сега вече трябва да бъдеш внимателен, да се учиш да не би този вълк да дойде пак и да отнесе втора някоя овца. Ти сега вече ще знаеш отде дошъл този вълк и ще туриш на това място кучетата да пазят, да не загине друга овца. Някой казва: "Отиде една овца." Казвам, ти остави сега тази изядената овца, занимавай се с останалите 99 - изядената овца ще дойде заедно с вълка.

Сега това са недоказани твърдения. Всяка загуба, която повидимому става в човешкото тяло, всъщност не е никаква загуба. В природата загуба няма. Всичко в природата е така наредено, че навсякъде има само разумност. Има неща неразумни, но само за нас,

а в природата всичко е разумно и всички тия противоречия, които сега съществуват, след хиляди години ще се разгадаят и ще се разбере дълбокият смисъл, който те съдържат в себе си. Всички наши сегашни страдания, съмнения, безпокойствия един ден ще се разкрият в своя дълбок смисъл и ще се разберат. Един ден вие ще израстете и всичко, което днес не разбирате, ще го разберете. Казвате: "Ще живеем ли и други път?" Ще живеете, но не в тази си форма, която сега имате. Едно време, когато имахте рога и опашка, пак питахте: "Ще живеем ли?" Ще живеете, но не в тази си форма. Без рога и опашка. Сега вие сте без рога и опашка, и пак питате: "Ще живеем ли?" Ще живеете. "Как? Като сега ли?" Не, като ангели ще живеете. "Как е възможно това?" Възможно е. Ще хвърлите тази форма, както едно време сте били с рога и опашка, а днес сте ги хвърлили. Въпросът не е до външната форма, но до съзнанието. Вие не се смущавайте от външния вид. Един може да носи отвън кожена дреха, но вътре той не е опасен. Той не е мечка, не може да те уплаши. Ти можеш външно да носиш дреха на мечка, но ти не си мечка, външно само имаш такъв вид. Той е едно разумно същество, външно само е облечен с меча кожа.

Сега ще ви приведа един разказ за новата година. През тази година човек трябва да има много, за да дава много. За онзи, който има малко и малко дава, годината ще му донесе страдания; за онзи, който много има и много дава, годината ще бъде много добра. Един човек дълго време се е молил да знае всичко в света, за да се предпазва от злото. Най-после у него се събужда чувство да предвижда и да предчувства нещата. Един ден, като вървял в планината, чул един глас от един камък да му казва: "Стой настрана, защото скоро ще падна, ще се търкуля и мога да те убия." Той се махнал и камъкът паднал. Отива на друго място, но пак чува гласа на камъка: "Чакай първо аз да мина, че после ти ще минеш." И той се спрял да чака. По това време минава един човек и го пита: "Какво си се спрял тука?" "Чакам камъкът да мине, че после аз." "Какъв си

будала! Я си върви по пътя!" "Не, аз ще чакам." "Ти чакай, аз ще си мина." Едва направил няколко крачки, камъкът паднал и го смазал. После той минава до един мост и мостът му казва: "Не минавай по мене, аз съм чорудясал, почакай малко!" Той се спрял да чака. В това време го вижда един и му казва: "Какво си се спрял да чакаш?" "Мостът ми каза да не минавам, защото е изгнил." "Глупав човек си ти!" Той минава, но мостът пада и той отива във водата. После дохожда до реката, но тя му казва: "Не минавай през мене, защото съм дълбока!" Той се спрял да чака. Минава един и го пита: "Какво чакаш?" "Седя, не искам да мина през реката, защото е дълбока, ще се удавя." "Глупав си ти!" Той минава и се удавя. Ще кажете, че това е съвпадение. Казвам, какво съвпадение е това, когато, за колкото случаи е предупределено, във всички случаи все става. Разбирам един път да стане, а десет пъти да не стане, но когато десет пъти става на десет пъти, това вече не е съвпадение. В това няма никакво изключение.

Един познат ми разправяше една опитност на бойното поле. Нещо му казало: "Махни се от това място!" Той запитал: "Защо трябва да се махна?" Докато питал защо да се махне, нещо го жегнало. Тогава той се махнал. "Ако не бях питал, нямаше да ме жегне." Във времето на обсадата на Одрин един познат ми разправяше следната своя опитност. Той бил поставен на едно много опасно място. "По едно време при мене идва един стар човек и ми казва: "Да се махнеш от това място ти и всичките войници." Аз без всякаква команда изпълних това нещо. Не се минават и десет минути и изведнъж цялата неприятелска войска се съсредоточава тъкмо към това място, дето бях аз с войниците." Той казваше: "Аз се махнах от първата позиция, като се поддадох на съвета на този стар човек, като не помислих какво ще ми кажат после началствата. Сега някой ще каже, че това е халюцинация. Каквото и да казват, аз разбрах, че съм на прав път."

Има халюцинации в света, но по какво се отличават те? Халюцинациите се отличават по това, че не са реални неща. За пример ти храниш някой човек, като му обещаваш това-онова, но нищо не му даваш. Ти го храниш само с халюцинации. И какво става най-после? Този човек от ден на ден отслабва и като го туриш на теглилките, виждаш, че теглото му се е намалило. Обаче, ако не храниш човека с халюцинации, той от ден на ден все придобива нещо. Когато една усмивка е творческа, когато тя е свежа, винаги придава на лицето на човека една свежест, една усмивка. Погледът на този човек е мек, насочен нагоре, а не към земята. Хубаво нещо има в човека и в неговото лице, когато мисълта му е права и нормална. Изгуби ли човек нормалното си положение, той изпада в едно патологическо състояние. И това, за да се смени патологическото състояние на човека, трябва да се намери един нормален, добре поставен човек, с когото той да се смени. Как е възможно това? Много лесно може да стане.

Ако някой човек е болен на легло, ето какво бих го посъветвал. Нека той си вземе бастунчето и нека излезе навън. Полека-лека, куц-куц да върви и да търси хора, не стари хора, но млади - по на 25-30 години, и на всички да се усмихне и да ги погледне право в лицето. Тия весели, здрави хора с разположено сърце, като го видят да им се усмихне, и те ще му отговорят. Като прави това в продължение на десетина дни, той ще се почувства по-добре - оздравял. Защо? Между тяхното здравословно състояние и неговото болно състояние е станала една правилна обмяна. Не е въпрос този болен да отиде в някоя болница или в някоя клиника и по цял ден да се разправя само за болестта си. Той все това ще им разправя: "Малко съм позакъсал, но утре ще бъда по-добре." Не, болният да търси здрави хора, с които да се разговори. Здравият човек трябва да отговаря на болния, както момъкът отговаря на момата, която е възлюбил. Когато той види един болен, той трябва да трепне, като че ли вижда своята възлюблена. Болният тогава е готов да изпълни всичко, каквото здравият му каже.

Някой път здравият ще те срещне и ще те пита: "Как си?" "Добре съм." "Да, скоро ще оздравееш!" И наистина болният скоро ще се поправи. Сега хората умират. Защо умират? Те легнат на леглото си и започнат да мислят: "Хората са жестоки, не влизат в положението ми и т.н." Ти мислиш така, защото имаш предвид някой богат човек, търговец или някой банкер, или някой адвокат.

Казвам, щом заболееш, не мисли нито за богатите хора, нито за търговците, нито за владиците, нито за професорите, но мисли само за здравите хора - тези хора са специалисти, те са чиновници хора, няма защо да ги безпокоиш. Мисли само за здравите хора, които са свободни и които Бог е изпратил в света само да лекуват болните. Здравият човек няма да ти каже: "Чакай, бързам по работа!" Той непременно ще отдели и няколко минути за тебе, ще се разговори, ще ти даде нещо от себе си. Не мислете, че природата е едно учреждение на хора, които търсят служба. Не, природата е учреждение на свободни хора, на синове и дъщери, които работят само по един и половина часа на ден, а останалото време почиват. В Америка се е създала една партия от хора на възраст от 20-40 години, които, като работят по два часа и половина на ден, да оправят света. Може. Аз пък съм представил друга програма. Моята програма предвижда три часа работа на ден, и то така. Един час сутрин, един час към обед и един час следобед, а останалото време ще се разпредели за някаква умствена и духовна работа, както и за развлечение. Необходими са и развлечения за човек - разходки, екскурзии, да си направи една баня, да си поиграе и т.н. Ако не правите така, значи вие криво разбирате живота. Съвременните хора казват: "Тежък е животът." Животът, който са наредили лошите хора, е много тежък, но животът, който природата е наредила, е много добър. Той е едно развлечение. Като влезеш в този живот, природата ще те пита: "Каква робата можеш да вършиш? Ще копаеш ли, ще пееш ли, ще свириш ли, ще правиш къщи ли и т.н.?" Тук има програма, според която всеки трябва да работи. Когато имаш една къща, ще създадеш един закон. Законът е

поставянето на прозорците в тази къща, за да не влизат хората оттам, а светлината да влиза.

Казвам, в този естествен процес, който съществува в природата и в който вие трябва да вярвате, съществува един абсолютно разумен процес, една разумна среда, една материя, която има в себе си имунитет. На друг закон се подчинява тя. Тя не функционира в природата. Тя не принадлежи на никакви химически разлагания, тя не се разлага. Сама по себе си тя е организирана. Тя организира, без нея да организират, тя разполага, без нея да разполагат. Още от древността всички учени хора са търсили именно тази материя, първична материя, и като я намерят, чрез нея се добива вечният живот. Значи от тази материя зависи дълголетието на човека. Във Франция са направили опит и са доказали, че човек може да се обнови на всеки седем години. Този французин, който правил своите изследвания, казал за себе си, че ще живее до края на този век. Той имал една машинописка - 20-годишна, и казал, че тя ще умре по-рано от него. Той могъл да подмладява не само хората, но и растенията. Той казва, че научил това изкуство от тибетските лами, които са знаели това изкуство и са му го показали. Той си прави своите опити в Париж. Мнозина са му казвали: “Няма ли да ощастливиш човечеството с това откритие!” Той казвал, че нищо не може да му каже. Той казал, че човечеството при сегашното разбиране, при сегашния рационализъм не може да се ощастливи. Казват му: “Докажи това!” “Как ще го докажа? Има неща, които не могат да се доказват.”

Преди години идва при мене една възрастна сестра и ми показва ръката си, на която се явил един абсцес, вследствие на което цялата ѝ ръка се подула, гноясала. Тя ми казва: “Какво да правя сега? Ти не препоръчваш хирургически операции. Аз приложих всички методи, които ти ми даде, но не може да ми мине ръката. Вече взех да се съмнявам.” Казвам ѝ тогава: “Иди да намериш един от най-хубавите хлябове и да туриш от него малко върху ръката на болното място.”

Като излиза от дома, тя закривява покрай една улица, но не забелязва, че пред нея има един трап, пада в трапа и силно удря болната ръка. Веднага отива при един хирург. Той отваря ръката и преглежда раната. Той я пита: "Кой ти направи този разрез?" "Кой ще ми го направи? Паднах в един трап." И най-вещият хирург не би ти направил такъв разрез. Тогава той изстисква раната и я превързва и я праща да си отиде у дома си. Сега вие ще кажете, че това е случайност, съвпадение. Не, това са разумни процеси в природата. Такива разрези прави природата. Не е важно дали те ще станат с нож, или без нож, обаче, когато нещата стават в определено време и имат резултат, те са разумни процеси. Вие може да приказвате дали това е станало от падането, или от друго нещо - не е важно това.

Друг случай. Във Варненско някъде се случило, че жената на един турчин пострадала от изкривяване на челюстите ѝ. Викали един, втори, трети лекар, дано поправят челюстта ѝ, но никой не могъл да ѝ помогне. Чуди се турчинът какво да прави с кадъната си. Като се връщал от лекаря, дето водил кадъната, случило се, че кобилата се разиграла по пътя и хвърлила кадъната от коня. Турчинът си казал: "Това само оставаше!" Обаче така паднала кадъната, че от това падане челюстта се наместила. Кобилата казала: "Щом лекарите не се наемат да я излекуват, аз мога да я излекувам."

Трети пример. Във Варненско, село Гюшемлии, сега наречено Ботево, имало един от варненските чикакчии, прочут в цялата околия. В това време на варненския валия на жена му се изкълчил кракът. Той вика прочутия чикакчия, иска да намести крака ѝ, но без да я пипне. Чуди се чикакчията какво да прави и си казва: "Какво ми дойде до главата - да намествам крака на кадъната, без да я бутна." Най-после, след като се помолил на Бога, дошла му една мисъл. Обръща се тогава към валията и го пита: "Имате ли един ат, хубав арабски кон?" "Имаме." "Тогаз дръжте го три дена гладен и жаден." "Защо?" "Като минат тези три дена, турете кадъната на коня, като я вържете добре. След това започнете да му давате малко вода. Като започне да пие

вода, той ще се разскача, а в това скачане ще се намести кракът ѝ." И така станало, кракът ѝ се изтеглил, а с това заедно се и наместил. Това значи разумното. Тогава валията го запитал: "Как научи това изкуство?" "От Бога ми е дадено." "Не, ще кажеш как научи това изкуство, отде го владееш?" Най-после той казал: "Донесете ми една стомна, аз ще ви покажа как научих това изкуство." Те му донесли една стомна. "Турнете я сега в един чувал. Ударете я на земята." Те ударили стомната в земята и тя се натрошила на множество парченца. След това той взема стомната, както е в чувала, и отвън с напипване могъл така да сглоби частите, че от тях образувал цялата стомна, както е била в първото положение, когато е била здрава. "Както виждате, това съм правил много пъти, докато най-после научих да разпознавам счупените кости, да ги чувствам и да поставям всяка от тях на своето място. По същия начин, като пипна един счупен крак, зная коя част отде е и я поставям на мястото ѝ."

Разумното подразбира опита. Та ако и ние по този начин не правим опити, а чакаме само да дойде Господ, и тогава да се вдъхновим, ние нищо не можем да направим. Разумно ще учиш. Разумно ще работиш. Три дена ще стоиш гладен, но ще начупиш стомната и ще съединиш парченцата ѝ да образуват здрава стомна. Лесно е да извадиш здравата стомна от чувала, но да наместиш парченцата на счупената стомна, за това се изисква изкуство.

"На двама господари." Това значи - ти не можеш да слугуваш едновременно на двама господари - на един разумен и на един неразумен. За предпочитание е да слугуваш на умния господар. Дето има двама господари, единият от тях е непременно глупав. Единият е същинският господар, а другият е отражението на този господар. Хората страдат по единствената причина, че имат в себе си един глупав господар. Често хората мислят, че могат лесно да се повдигнат. Казвате: "Знаеш ли какво аз мога да направя?" Това показва, че ти си един глупав господар, който мислиш, че много нещо можеш да направиш. Има един, който може всичко да направи, но това не си ти.

Какво ще ме убеждаваш. Утре ще те хване една треска или една болест, какъв господар си тогава? Истинският господар не боледува, той не знае какво нещо е безсилие, той не се обезсърчава, той притежава всичките знания. Следователно, ако ти си господар, ти ще научиш другите на много неща. При глупавия господар ти нищо не можеш да научиш.

Казвам, новата година, която иде сега, носи големи съкровища за онези, които слугуват на умния господар, а на онези, които слугуват на глупавия господар, тя носи много страдания и нещастия. Те ще плащат много дългове, ще претърпят много операции, по много клиники ще ходят. Всичко това ще дойде не защото природата го желае, но ние сами сме си създали тия нещастия. Много пъти хората си създават страдания като онзи американец, който се спуснал от Ниагарския водопад с бъчва. Той имал силно желание да се прочуе по някакъв начин и затова решил да направи опит да се спусне от водопада. За тази цел той вземал една голяма бъчва, дал я добре да се осмоли вътре, да не влиза в нея вода и сам влязъл в бъчвата, за да го спуснат с нея във водопада. Като го извадили от бъчвата, едва го спасили. След това го запитали: "Какво беше състоянието ти в бъчвата?" "Оставете се, втори път - и целия свят да ми дават - не влизам в бъчва, с която да преминавам Ниагарския водопад. Сега разбрах смисъла на живота. Втори път не се спущам от водопада."

Някой казва: "Искам да опитам живота." Как ще го опиташ? Като онзи американец, който се опита да се спусне от водопада ли? Ако речеш да го опиташ като този американец, тогава ти само един път трябва да го опиташ. Повече няма нужда. Ако искаш всеки ден да се спущаш от този водопад, това показва, че ти още не си опитал и разбрал живота. Но ако, като се спуснеш веднъж от Ниагарския водопад, и втори път не желаеш да се спущаш, това показва, че ти си опитал живота и си го разбрал. Който иска да научи нещо, нека поне веднъж се спусне от водопада, за да разбере разумните процеси, които ръководят живота. Хората още не са научили законите.

Ние не сме странници на земята и не сме пратени да страдаме и да се жертваме. Това - жертвите, страданията и мъчнотиите, са вметнати неща, те не представят цел в живота. И тези неща имат някаква икономия в природата, но целта на живота за човека е знанието и щастието, което той ще придобие. Човек трябва да бъде щастлив, той не може да стане учен, докато не стане щастлив. Само щастливият човек може да стане учен. Не е наука това, което се придобива със страдание и с грешене. В греха няма никакво знание, нито пък се добива знание с греха. Знание има само в добродетелите, знание има само в любовта, в мъдростта и в истината. Като се облечеш в тях, ще придобиеш знание. Да изучаваш онази мелодия в природата, във Вселената, да изучаваш реда и порядъка в цялата Вселена, както небето и земята, това разбирам, но да изучаваш как умират хората, в това няма никакво знание. Да изучаваш как се раждат хората, как се развива първичната клетка, как минава през всички форми, докато дойде до положението на човека, разбирам, но да изучаваш как умират хората, това не разбирам. Смъртта в окултната наука е наречена малките мистерии, а животът представя големите мистерии. Добре е човек да мине през малките мистерии, но след като мине през тази наука, той трябва да мине през големите мистерии, които сега кръщават с името антропологическа биология, антропология на човека. Когато хората кръщават нещата с научни термини, ние трябва да благодарим за това, защото всяко нещо се нуждае от име. Когато едно дете се роди, то непременно трябва да се кръсти. Ние трябва да благодарим за разумното, което хората са създали. Иначе не ще можем да се разговаряме.

Двамата господари... Лошият е този, който ни води в лошия път. Добрият господар е божественото в човека, висшето съзнание, което и ден, и нощ му нашепва добри мисли, чувства и постъпки. Като нашепва постоянно на човека, той все ще чуе нещо, но и да чуе - не различава - там е лошото. Понякога едва отдалеч чува човек един глас, но си казва: “Възможно е, но може и да се лъжа.” Като се

вслушва в гласа на божественото и изпълнява каквото му казва, той има вече условие да развие ума си. Щом умът в човека се развие, ще дойде и любовта в него да царува. Досега, колкото съм изучавал, не съм срещнал нито един велик човек, който, като е имал любов към Бога, да е страдал от немотия или да е имал страдания. На мнозина, които са изгубили любовта си към Бога, съм разправял. Няма нито един човек в света, който, като е носил в себе си любовта към Бога, да е умрял. Под смърт аз разбирам, когато човек умира и е недоволен, че умира. Някой, като умира, умира с радост, а някой, като умира, вика: "Помагайте." Този човек няма любов в себе си. Този човек мяза на богатия, в дома на който живял Лазар. Той умира, но отива в мястото на мъчението. Това вече не е живот, то е изтезание. Можете ли да кажете, че когато някой е инвалид, сляп и глух, че това е живот.

Думата ми е, когато в човека функционират всичките пет чувства, всичките му способности и чувства и най-после, когато в него функционира и тялото му във всичката си пълнота, може да използва всички блага, които Бог му е дал, това аз наричам живот. Да лягаш и да ставаш с радост, това аз наричам живот. Когато здравият човек чете една книга, например Библията, той я чете с дълбочина, с разбиране. Има три начина, по които може да се чете Библията. Първият начин, човек я чете като обикновена книга, без да се вдълбочава в нея. Вторият начин, човек я чете с вдълбочаване, с мисъл, вследствие на което всички образи в нея му се представят като живи. Те са живи лица за него. И най-после третият начин е, когато човек чете книгата и прилага всичко, което има своята практическа страна. Когато четете за Христа например, вие можете да се свържете с него, с този велик човек и да се разговаряте, като че това е станало не преди две хиляди години, но като че става в тази епоха. Казвате: "Как може да бъде това?" Да, това е възможно, защото Христос и днес живее, и днес е с две хиляди години по-стар, отколкото е бил преди. Той умря на 33 години, следователно сега е на възраст 2033 години.

Обаче ние държим на идеята, че когато човек замине за онзи свят, той не остарява.

Старостта е свойствена само на хората, които живеят на земята. Тя произтича по единствената причина, че няма правилен процес, правилна обмяна между частиците на материята, вследствие на което равновесието се изгубва. Старостта е изгубване на материалните сили в човека. Ако в този процес може да се внесе едно освежаване, едно обновяване на силите, и човек веднага ще се подмлади, ще се освежи. Лесна работа е това подмладяване. Достатъчно е да вземеш подбел, и ти ще се подмладиш. Но кога човек трябва да вземе подбел? Вие трябва да го знаете през кой ден на годината да го вземете - дали, когато цъфти, или през кое време изобщо. Вие трябва да го вземете, когато в него се балансират положителните и отрицателните сили в живота му. Човек трябва да попадне в този момент, когато подбелът е в състояние на самоудоволствие и е готов да дава, да помага. Това е и с всички останали растения. Тогава човек трябва да излезе рано или при изгрева на слънцето, когато на небето няма нито един облак. Има ли най-малкия облак, лекарството се разваля. Ако попаднат тези състояния, тези моменти, тогава ти ще си откъснеш един цвят и ще го затвориш в едно шишенце. Ако знаете това изкуство, кога да откъснете този цвят, вие ще изпитате един голям трепет, когато се приближите към подбела, защото той ще ви подмлади. Знаете ли каква радост ще изпитате тогава, когато се приближавате към цвета на подбела. Вие ще станете рано сутрин, ще излезете вън и тъкмо слънцето предстои да изгрява, ще откъснете един цвят и ще го турите в шишенцето си. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: "Лесно се говори, но мъчно става." Съгласен съм и аз, че мъчно става. Много мъчно е човек да попадне на това съчетание, на този ден. Денят не трябва да бъде мъглив като днешния. Все ще дойде ден, когато ще се достигне до това знание. Обаче това знание се постига само по пътя на любовта. Любовта трябва да влезе в човешкия живот. Подразбирам възвишената любов. Ние не отричаме любовта и всичките ѝ прояви.

Тя извършва своята служба. Дето и да се намира, тя винаги изпълнява известна служба. Възвишената, божествената любов, тя има за цел да възвърне младенческото състояние на цялото човечество. Казва се в Писанието, че Бог в последния ден ще възкреси всичко.

Като се говори за възкресението, има разни теории по него. Каквито и теории да има, аз не искам да ви ги изнеса. Има една абсолютна теория, която е мъчна за разбиране. Има една теория, според която в деня на възкресението гробовете ще се разпукнат и оттам ще излязат всички заминали души. Това е иносказателно. Това са истини обаче. Тия души са обгърнати в една материя, която чака момента, да се преобрази. Те са в положението, в което се намира пилето в черупката на яйцето, и те очакват да дойдат благоприятните условия за тях, да ги турят под една квачка и те да се излюпят. Тогава всички ще излязат от гроба. Казано е в Писанието - вие сте гробища варосани. Щом дойде възкресението, то ще донесе нещо ново, божествено, което може да подмлади човека. Това е наука, която хората са проверили. Възкръсвайки, той ще се подмлади едновременно с това. Но докато дойде това състояние, човек ще изпитва страх, ужас, ще иска да се махне, да излезе от този гроб.

Казвате: "Като идем в онзи свят, ще имаме ли познати?" Онзи свят и този свят съставляват един реален свят. Казано е в Писанието. Когато някой от Земята се обърне към Бога и придобие това знание, на небето между ангелите, светиите и праведните настава голяма радост. Следователно, когато у нас проникне една хубава мисъл за любовта и пожелаете и вие да любите всички, това е състоянието на възкресение, което ще ви подмлади. Тогава във всички съвършени души, които ви любят, се събужда желание да ви помагат. Те имат интерес от вас, искат да ви подмладят. Това се нарича съвършен човек. И ако човечеството дойде до това положение, всички хора тогава ще съзнават защо са дошли на Земята. Те са дошли да служат на Бога.

Сега, като говоря за Бога, аз разбирам Бога като едно възвишено начало, не само външно от нас, нито само вътрешно, но и външно, и вътрешно начало, с което всички ние сме едно. Идеалът у нас е това висше съзнание, което казва, че у хората има нещо божествено. И когато някой човек ви обича, той не е човекът, но той е Бог в него, който ви обича. Когато някой жертва нещо за тебе, това не е човекът, но той е Бог в неговата форма, който ти се усмихва отвън. Той се усмихне малко, и пак си замине. Срещнеш друг човек, пак ти направи добро, и пак си замине. И всички те питат: "Познаваш ли ме?" Никой от вас не си е задавал въпрос, какво да отговорите, когато Господ те пита: "Познаваш ли ме?" Вие казвате: "Не зная." Когато Христос запита апостол Павел: "Познаваш ли ме", той каза: "Кой си ти, Господи?" Христос му каза: "Аз съм този, който бях в Исуса, който беше в Христа." И след това апостол Павел каза: "Всичко считам за измет, да позная Христа, да позная онзи, който беше в Исуса, който беше в Христа!" Оттам насетне апостол Павел имаше сила. Апостол Павел изигра своята роля и много добре я изигра.

Сега вие как ще изиграете вашата роля? Аз нищо не казвам, но питам. Как вие ще завършите вашата роля? Ако останете само като Савла, нищо няма да придобиете, но ако станете Павел, тогава ще придобиете сила. Ако Павел не беше паднал от коня си и не беше питал: "Кой си ти Господи", никой не би знаел досега името му, но като падна от коня, всички го знаят, и тогава той стана апостол Павел. Днес апостол Павел е един от най-силните апостоли и неговите послания всеки ги чете. И всички онези хора, които имат съзнание като на апостола Павла, името им ще бъде записано не само в сегашната история, но в историята на вечността, или в историята на онзи живот, който има толкова познания, които никога не се забравят. Името му ще бъде записано в историята на съвършените души, дето няма никакво забравяне.

Вчера четох за един художник, който ходил из планините и някъде срещнал една княгиня индуска, която започнал да рисува. Тя,

като го гледала, мислила си: “Щастлив човек е този, че знае да рисува.” Вие казвате: “Щастлив човек е той, че може да рисува една такава красива княгиня.” Казвам, ако ти считаш, че един художник, който има условия да ходи из Хималаите и да рисува една красива княгиня, е щастлив, питам, дали твоето щастие не е по-голямо, щом ти имаш условие за безсмъртието.

Твоето щастие не е ли по-голямо, ако имаш възможност да срещнеш всички възвишени и съвършени същества? Кое е по-добре в живота: да рисуваш живата княгиня или да рисуваш умрялата княгиня? Какво ще бъде, ако аз отида пред гроба на умрялата княгиня и кажа: “Стани, стани, стани!” И представете си, че след това тази княгиня излезе от гроба. Кой от двамата художници е по-щастлив? Хубаво е, когато художникът рисува със своята четка всички хора. И това е отлично, но аз отивам пред гроба на умрялата княгиня и казвам: “Стани, стани, стани!” Изказвам формулата без никакво съмнение, и тя излиза от гроба. Казвам тихо в себе си: Стани, стани, стани! Събуди се, събуди се, събуди се! Облечи се във вярата; облечи се в надеждата; облечи се в любовта! Стани, защото Господ ще те прати в света!

12 часа без 15 минути

“Благословен Господ, Бог наш”
“Отче наш”

Учителят даде да му се целува ръка. Всички го поздравиха.

Петнадесета беседа, държана на 1 януари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ДУХЪТ ДАВА ЖИВОТ

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще прочета шеста глава от евангелието на Йоана от четирийсет и първи стих надолу до шейсет и четвърти стих.

“Духът Божи”

Духът е онова, което дава живот. Всичките противоречия произтичат от едно неразбиране, понеже най-великото учение, което съществува в света, това е природата. Няма по-велик инструмент от природата. Следователно всичките инструменти, всичките системи, каквито и да са, всички научни теории, които съществуват в света, вземат своето начало от природата. Тя е първообразът и за религия, и за наука, и за морал, всичко в нея се намира и от нея черпи. Някои, разбира се, проучват второстепенните прояви на природата. Има неща, които са вметнати в природата, от друг произход са. За пример растенията са оставили своя оттенък, рибите са оставили своите оттенъци, млекопитаещите и човекът. Тъй щото, когато говорим за природата, трябва да се освободим от всичките оттенъци.

Има неща, които не принадлежат на природата, които наричат случайност, изключения. Под думата изключения разбирам онзи абсолютния закон. Само божествените неща са изключителни. Ние наричаме случайни работи и еднообразните работи. Считаме всички неща, които са в природата, от втора категория, считаме ги еднообразни работи, няма нищо, което да почерпим. За пример, ако разглеждаш тора на едно животно, какво може да научиш? И когато изучаваш тези кораловите острови, какво може да вземеш - това са

жилищата на някои животни - какво ще забележите? Онова, което е в природата, в него има склад от енергия, които тепърва имат място да се изучават. Сега в човека има един малък свят. Туй, което съществува в природата, съществува и в човешкия организъм. Следователно трябва един начин за проучване на човешкото общество. Например в 2000, 3000, 4000, 5000 години посветените или вещите, учените хора са знаели много по-добре за човешкия организъм. Провиква се псалмопевецът и казва: "Чудно и страшно съм сътворен." Ако днес, както разглеждаме анатомически и физиологически, нищо страшно и чудно няма. Страшното седи на друго място, където учените хора не могат да видят.

Казвате, че известен човек е красив. Тази красота седи на един тънък пласт на човешкото лице, даже един милиметър не завзема. Красотата седи на един такъв пласт, че ако той се охлузи, веднага човешкото око се поврежда. При туй още не се знае човешкият ум на кое място седи. Ние не знаем и човешката душа къде седи. Ние не знаем и мястото на човешкия дух. Човек има сърце, не туй сърце, което кара кръвта. Има ред теории за чувствата, за ума. Говори се за човека, за някакъв морал. Но по какво се отличава един морален човек от един добър човек? Казваме - този човек е добър, а този е лош. По какво се отличава добрият от лошия човек? Отличава се една овца от един вол. Отличава се черепът на овцата от този на вълка. Значи има известни теории и образи, които отличават хубавото от грозното, злото от доброто. Те се отличават в света. Ако речем да се вдълбочим, често хората при дълбоките работи заспиват. И заспиват по единствената причина, както човек, когато при някое страшно място, как се страхува.

Вземете несръчния човек, невежия човек, който постоянно говори за небето, качете го на един аероплан 40-50 километра да лети и той ще каже: "Снемете ме долу!" и "Не искам да живея на небето." И сега учените хора, като дойде до 16 километра, казват: "Стига толкова." Достигнали са някакъв пласт, който не го харесват. Казват,

че култура няма. Имало облаци, после там не могло да се пътува безопасно, но големи страдания имало. После лекари няма, гостилници няма, няма какво да се яде и тази земя, от която се оплакват някои, които я наричат плачевен идол, но там има ядене, има крушки, ябълки, гостилници с ядене, всичко туй се намира в най-лошото място - най-хубавите работи, а горе няма нищо привлекателно.

Та аз сега не искам да изкарам противоречие, но казвам - в човека има създаден образ, който никак не съществува. Тъй както ние схващаме природата, така не съществува. Това е наше заблуждение. За пример детето в първите 7 години има познание за баща си. Следващите 7 години пак друго и най-после, като стане туй дете голямо, като стане като баща си, пусне брада, той започне да се съмнява дали има баща, дали е имало дете, започне да се съмнява, потегли брадата си и казва: "Този брадатият човек, умният човек да имам баща. Това е една илюзия на моя ум." Той, като погледне баща си, казва: "Синко", а той казва: "Старче." Тогава аз имам едно правило, което казва тъй: младият трябва да живее, а старият трябва да мисли. Старият трябва да мисли, а младият трябва да живее. Ако младият не живее добре, старият не може да мисли добре; ако старият не мисли добре, младият не може да живее добре. Съотношение на нещата има. Човек не може да бъде стар, но човек може да влезе в образа на млад и на стар. Това е друг въпрос, че тия хора остаряват. Кажете ми човек, който да е остарял. Че вие виждате едно старо тяло и едно младо тяло, но човекът, истинският човек за този, за който говорим, кой е? Този човек се мени. На някой израства брада. Кои са били причините, които заставили природата да ни окичи с тия косми. Случайно ли е това, или има някаква причина? Каква нужда имало да тури брада на човека и да лиши жената от брада, да тури на мъжа мустаци? Каква цел имала да тури вежди, на носа да тури две дупки, пък да тури една уста? Какви са били нейните задачи? Виждаме, като наблюдаваме, природата е правила милиони опити, но още не е

свършила работата. Тя не е достигнала до оная форма, която е последна. Не е завършила своите опити.

Казвате - човек е последната дума. Ни най-малко не е последната. Кой човек е последната? Този, сегашният човек!? Че това е изложение на човека. Сегашният човек ни най-малко не мяза на първичния човек. Учените хора, геолозите са намерили известни черепи в миналото, в далечното минало, които показват маймуноподобно състояние. Маймуните са произлезли, след като човек е сгрешил. Учените хора, окултистите казват, че маймуните са изостанали, паднали души. След грехопадението на хората някои станаха маймуни. Окултистите поддържат, че маймуните са души, задържани в своята еволюция и те са останали като маймуни. Вие се спрете на постъпките им, те имат доста голяма култура. Те са вегетарианци. Няма нито една маймуна, която е месоядна. При това са много любопитни, от чисто хиромантическо гледище има доста интересни, имат отлични качества, но има нещо, което липсва на маймуната, но на човека липсва два пъти туй, което липсва на маймуните. Маймуните нямат стражари, затвори, те нямат проповедници, съдии. При това пак живеят много добре. Ние сега намираме, че нашият ред на нещата е много щастлив. Не е. Щастието на човека нека да го определим. Какво нещо е щастие?

Съвременните хора се задоволяват, че не е в затвора, че още не са ни осъдили на смъртно наказание. Радваме се, че сме живи, но вътре за всеки едного от нас има произнесена присъда. Няма да се мине много време, след 4-5-6-7-8-9-10 години смъртта, гледаш, ще дойде. Един ден ще дойде ред: наказва се по член еди-кой си за еди-кое си престъпление на смъртно наказание. Вие казвате - защо умря еди-кой си. Наказаха го за престъпление. Един закон има. Като дойде Христос на земята, и него го наказаха за греховете на хората, понеже подстрекавал хората. Като имали да дават, казвал: “Не давайте, аз ще платя, вие не плащайте нищо.” Нарушил един ред и вследствие на това го осъждат.

Сега искам да ви наведа на една здрава мисъл. Аз не разглеждам сегашния ред на нещата, защото то е нещо случайно. От вашето гледище сегашният живот е привиден. Човечеството мимоходом минава през тази фаза, защото вашето щастие, което вие го имате, капиталът, който съществува, здравото тяло, няма да се мине 50-60 години и вие ще се намерите в едно голямо противоречие. Ще повикат лекар, проповедници да ви казват за оня свят. За оня свят като ви учат, пак няма да знаят дали има онзи свят, или не. След като ви увещават, че ще живеете, лекарите не знаят дали ще живеете, или не. Ние, съвременните хора, нямаме голяма сигурност, вследствие на това се казва: "Не му мисли. Напий се малко, нашироко го удари. Ожени се, но роди деца, пък си живей с жена си, както Господ дал. Като дойде да умреш, нека те обесят. Ще те обесят - свършена работа."

Питам сега, какво може да се добие с такава философия в света. После всичките религиозни системи, които има, какво носят в себе си? В никоя религия не трябва да се допуща убийството. Аз наричам религията - да оставим сега външния свят, да оставим държавата - има право да беси. Но тези, които вярват в Бога, поддържат религията, защо допуснаха убийството. Това не е религия, това е светска власт. Всички може да убиват, но не и религиозните хора, принципално ако те подразбират по какво се отличава християнството от юдеизма, от мохамеданството. Че християнските народи бият се с куршуми. Милиони ги изтрепаха с картечен огън. Шест милиона хора тъй ги опушкаха с картечници, на общо основание. Как историята ще определи? Как ще определим ние? Казваме - християнството, друга религия няма. Вие ще кажете - това са условия на живота. Това са наши разбирания. Ние сме така научени. Как ще намерим тогава истината? Не, съвременните хора вървим по пътя на хората. Ние знаем какво е казал Платон, какво е казал Сократ, знаем какво е казал Аристотел. Може да ви наброя ред велики хора в Египет, Асирия, в Индия учителите какво са казали. Но всички тия, които са разбрали истината и са я поддържали, са изключили насилието.

Всички велики хора са изключили насилието. Човек, който иска да прогресира, той трябва да изключи в душата си насилието. Най-първо, човек не трябва да насилва себе си. Защо ти ще се насилваш да приемеш някакво убеждение. Ако въздухът заради мене е нещо естествено, което дишам, аз трябва да го оставя свободно да влиза и да излиза. Ако храната е естествена, трябва да я оставя естествено да влиза и да излиза. От единия край до другия в нас има насилие. Ако храната не обичаш ти, ще я попържиш, ще туриш малко масло, пипер, ще поръсиш със сол, ще туриш това-онова и ще накараш да глътнеш тази храна. След като се нахраниш, ще кажеш: "Тежко ми е нещо." След туй имаме цели книги готварски, колко калории съдържа всяка храна, какви хранителни вещества съдържа, мазнини, белтъчини и т.н. Нямам нищо против туй. Казвам, според мене трябва да дойдем до друго едно положение, то е следното: една храна.

Един човек, който е осъден да живее 30 години според признаците, които има на главата, на ръката - защото според признака на главата тук има два кръста, които може да определят колко години ще живее; като погледнеш кръга на окото, показва колко години ще живее; като попипаш ръката, широчината показва колко години ще живее: това е едно относително положение, понеже човек не е създаден да умира - 30 години е определено да живее. Туй е определение, което ние сме турили. То не е в законите на природата. Бог казва: "Душата ми не благоволява в смъртта на грешника." Казвате - ако храната е естествена. Всяка естествена храна трябва да продължи живота. Щом една храна скъсява живота, животът е неестествен. Щом известен възглед съкратява твоя живот, то е неестествен. Щом една мисъл зле действа, тя е неестествена. Щом тя създава противоречия, е неестествена. Всяко чувство, всяка постъпка, които съкратяват човешкия живот, това са неща неестествени. Сега се заражда въпросът.

Под думата дух ние разбираме - това е най-разумното в света, което направлява света. Разумното, в което сме потопени. Извън туй

разумното ние не можем да излезем. Разумното, духът може да ни търпи с хиляда години и в края на краищата се отличава по това, че винаги ще стане туй, което духът иска, не това, което ние искаме. Ние се самозаблуждаваме, че един ден ще го заставим. Първото нещо туй е духът. Животът, това е другият полюс. Животът, това е един резултат от чисто научно гледище. То е резултат на онова, което духът е извършил. Но животът сам по себе си не е резултат. То е естествена същност, в която ние живеем. Животът не може да бъде животински, не може да бъде човешки, не може да бъде ангелски, не може да бъде божествен. Животът е живот. Щом кажеш божествен, това са други понятия, наши думи. Казваме - животът е божествен. Животът в своята същина, всичкият живот е божествен. Когато божественият живот влезе у нас, с нашето разбиране ние го направим да мяза на човека. Когато умът на човека влезе в животните, направяме го животински. Всеки човек направил живота да мяза такъв, какъвто той си мисли, какъвто той си иска. Жената направя живота женски. Мъжът направя живота мъжки. Детето прави живота детски. Глупавият прави живота глупав. Умният прави живота умен и т.н. Но това са наши разбирания. Така седи истината. Ако животът може да бъде умен и глупав, тогава не знаем как ще се справим. Тогава на какво аз ще уповавам. Ако в света няма разумна сила, на кого може да уповаваме.

Казвате - култура. Че какво нещо е културата? Това са хиляди и милиони души, които разсъждават и мислят. Туй го наричаме култура. Но кое е онова, което свързва хората в едно? Кое е онова, което ги кара в една посока? Кое е онова, което ги обединява? Кое обединява клонищата на едно дърво? Има нещо, което ги обединява. Дървото ги обединява. Кое обединява хората? Туй разумното е, което обединява света. В природата съществува едно абсолютно единство, от което човек никога не може да се освободи. Всичко може да направи. Но да излезе вън от единството на природата, то е абсолютно невъзможно. Не само хората, но никой не е в сила - нито

боговете са в сила да излязат вън от единството. Туй, което наричаме живата природа, единството в живата природа или единството в разумната природа, то е закон, който не ограничава, но показва посоката, в която всички разумни същества трябва да вървят без изключения.

Всички наши страдания произтичат от онзи факт, че ние се намираме в борба с разумното. Ние искаме да изменим законите на разумното и създаваме нашия свят. Може всеки да направи опит. Ние може да направим един свят, какъвто не искаме, но ако сполучим да направим един свят, какъвто искаме, ние ще създадем най-голямото нещастие. Че на един слуга, който господарят му казва: "Няма да противоречиш. Каквото ти казвам, ще го поддържаш." Казва му тъй господарят. Господарят му казва: "Ти си едно магаре." Казва: "Тъй вярно. Магаре съм." Каквото каже господарят, този слуга повтаря. Питам, ти каквото повтаряш, този слуга върви подир тебе, какво ще те радва, кажете ми. Хубавото в света седи в онзи контраст, че се изнася една нова мисъл, която не мяза на твоята. Никой човек не може да бъде доволен от себе си в този смисъл. Ако можеше да бъде, тогава питам, защо първият човек беше недоволен от себе си, какво му липсваше? Липсваше му жената. Къде беше тази жена? Извади ли я от някоя риба, извади ли я от морето от някоя мида, от някой охлюв или от слънцето? Не. Приспа го. Казва се в Писанието там, че взел едно ребро, в еврейски се казва, че взел един чифт ребра и от тези ребра направил едно същество, което човекът нарекъл жена. И казва: "С тия двете ребра аз може да живея." И сега ребрата са 12 чифта. Значи 13-ото число е извадено, а 13 е крайно фатално число. Сега гледам този параход, този французки параход, който е изгорял, данните не знаем. Казвам, този параход е бил пуснат на числото 13. Казват, че той е построен в 30-ата година. 1930 година по 13 и той е изгорял. Ще кажете, че е суеверие.

Какво нещо е суеверието? Суеверията са явления, които стават, без да може да ги обясните, но суеверните неща са истински. Само че

тълкуванието, което даваме, не е истинско, а всички суеверни работи съществуват в света. Ти по някой път вярваш, че ще станеш цар. Това не е ли суеверие. Невъзможно е да станеш цар, но че има възможност, има. Както един Наполеон стана цар, така и ти можеш да станеш цар. Но това са вероятности и то почива на един закон. Кое е онова, което ти дава повод да мислиш, че ти ще станеш цар? Може да мислиш за нещо, което ти никога не си опитал. Аз гледам малките деца. Казва майката: "Откъде му е дошло на ума да лъже?" Че то още като беше в утробата на майка си, прие уроци да лъже. Майката в 365 дена му даде един урок как да лъже. Сега се питаме според закона на преражданията. Туй същество е живяло. Окултистите поддържат - като говоря сега за окултистите, то е наука - окултистите поддържат, че туй дете е живяло. Ще извинявате, може би техните възрения не са съгласни с вашите. Много работи търпим, ще търпим и техните. Те казват, че трябват 777 прераждания кардинални, а другите прераждания са безброй. Тогава човек завършва своето развитие. Значи туй дете, което започва да лъже, е живяло много пъти на земята и се е научило да лъже. То, като се намери натясно, лъже. Казва: "Туй изкуство съм го научило."

Та казвам, предава се, че първата жена е излъгала. Първите хора отде научиха това изкуство? Ако приемем, че преди Адама имало други хора, които са живели, и можем да кажем, че Адам от Бога се е научил. Съществувала е една раса, от която Бог го е извадил и му казва: "Аз ще те въведа в рая, виждам, че от тебе ще стане човек." Той го внесе в рая вътре, но му каза едно нещо: "Няма да лъжеш." И той обеща, но не си устоя на думата. И когато Адам дойде при Бога, казва му: "Жената, която ми даде, ме излъга." Той тури вината на другите. Казва, да опитам, все ще стане нещо и казва още, намерих едно изкуство тук. Ние такива бедни няма да бъдем в рая. Господ да ни лъже не бива, да станем хора в рая. И станаха хора. Ние сме хора, които обичаме да икономисваме истината. Ние сме от тези, които обичат да послъгват. Сега говорим за култура и Господ като дойде

при всекиго, ще каже: "Може ли да се отучиш да лъжеш? Ако не се отучиш..."

Какъв е онзи свят? Онзи свят е тук, на земята. Раят е тука, на земята. Вие не го виждате. Аз бих направил един опит с вас. Един от вас, който би ми обещал, че няма да лъже, ще го въведа в рая. Аз ще си удържа думата, но да не казва лъжа. Ако влезе в рая и не се откаже от лъжата, после, като го изпъдят от рая, и след 10 хиляди години няма да се върне назад. Не е мъчно да се отучат хората да лъжат. Единственото нещо в природата, с което тя сега се занимава, най-трудният въпрос е не убийството, не развратът. От всички други неща най-голяма е лъжата. Оттам започва. Лъжата е началото на всички грехове. За да убиеш един човек, това е крайно користолюбие. Ти убиваш една кокошка и казваш: "Нейното месо мен ми е потребно. Ако тя не умре, аз ще умра. По-добре тя да умре и аз да живея." Така канибалите натиснат един човек и го изяждат. Преди време в царска Русия, в Америка се изгубваха много деца и ставаха на кърначета тези деца. Вие още не сте изучавали онези тънки постъпки, които съществуват в сегашната култура. На човека косите ще побелеят и ще каже - бива, но това са крайните резултати, лошите резултати, в природа има нещо лошо и всички ние страдаме.

Вие срещате една атмосфера, която ви потиска, мъчно вие е. Страдате, няма никакви причини. Това е лъжата вътре, която ви мъчи. Страшно нещо е това. Най-голямата отрова, която в света съществува, това е лъжата. Ти искаш да изневериш на себе си. Ти седиш и казваш: "Не съм доволен от себе си." Искаш да употребиш една лъжа, за да се повдигнеш. Ти ще събереш 10-20 души да ги учиш, да ги повдигнеш. Казваш: "Ако ме слушате, ще направим една фирма, ще облека домовете ви, децата ви." После изяде парите и казва: "Лоши са условията. Имам всичкото добро желание, парите отидоха някъде, те не са се изгубили. Много хора проповядват в света. Сега съм искрен." Питам, защо проповядвам на хората. Каква е моята цел? Две неща седят неразрешени. Всеки, който иска да бъде човек, той трябва да

запита следното. Истината ли търся, или лъжата търся? Онзи, който търси лъжата, той търси своето разрушение. Той ще деградира, никакъв успех не може да има. Та онези хора, които вървят по пътя на лъжата, това се нарича инволюция. Пътят на лъжата е път на слизане, отдалечаване от Бога. Пътят на еволюцията е път към Бога, инволюцията е излизане от Бога. Ние започваме да се извиняваме и казваме: "Тук ни става тясно, искаме да излезем отвън. Аз не съизволявам вече с бащинския деспотизъм. Не мога да изпълнявам това-онова." Излиза бащата и вижда това и казва: "Недоволен е нашият син, той иска да отиде в света, да види хората." Той отиде и ходи. И след като ходи, един ден се връща при баща си. Убедил се, но пак не казва истината на баща си. Сега учените хора са скрили тия работи.

Казвам, човек по закона на еволюцията е излязъл от Бога, да научи нещо. По закона на еволюцията ще се качи пак, ще научи нещо, да покаже, че нещо е научил. Ако вие приложите тия двата метода, ако вие си представите лъжата и истината... Вземете двама души: единия, който е образ на лъжата, и единия, който е образ на истината. Един тип хора има, които никога не може да кажат истината. Такива аз съм ги срещал. Така във Варненско някъде срещнах един, който минава за долапчия, долапи прави, че му казва един приятел: "Няма ли да ми кажеш някой долап?" Протичат сълзи и той казва: "Остави се, не върви с лъжа. Баща ми умре, нямам нито пет пари в джоба, трябва да го погреба." Плаче той. Онзи го съжалява и изважда 500 гроша, дава му и казва: "На, да го погребеш." "Тази е последната лъжа, която казах." Съвременните хора така са свикнали с лъжата, че не ги е срам. Казвате: "Без лъжа не може." Пък аз мога сега. Всеки един от вас, ако иска да познае истината, един човек, за да познае истината, той не трябва да се мери с хората. Ти ще изнесеш пред себе си. В човека има нещо - той обича истината. Човек за себе си знае истината, но по отношение на хората тази истина не я прилага. Лъжата е произтекла от отношенията, които имаме с хората.

Когато човек иска да намери истината, той трябва да дойде до себе си. Туй, което е заради него, трябва да знае, че пред себе си човек трябва да изпъкне, трябва да има ясно понятие за истината. Истината е туй, което освобождава човека. Тя се отличава по следното. Ти си скръбен, да кажем, изгубил си имането, всичко си изгубил, да кажем, изгубил си материалните работи. Ти си се отчаял и казваш най-после - не си струва да се живее. Искаш да се самоубиеш. Тази мисъл изпъква в теб: "Ако се самоубия, какво ще придобия? Ако живея, ще страдам, да, тъй е. Но ако умра, пак ще има страдание." Аз предполагам, че ако аз се убия, ще изгубя съзнанието. Хубаво, ако го изгубя, но ако не го изгубя, заровят ме в гроба, виждам туй разнищване. Десет години разнищват частица по частица. Никой няма да дойде, оголея, само костите останат. Питам, умно ли е да вляза в един такъв затвор. Ако изгубя съзнание, добре, но ако не изгубиш съзнанието, умно ли е да пъшкаш в гроба. Щели да ме погребват. Мене не ми трябват нито свещеници, нито владици. За мене е важен животът, не и смъртта. Казвате - Христос умря. Хванаха го човека, той се моли на Господа да мине тази чаша. Хванаха го и казваха: "Ще умреш." Той не иска да умира и три дена не седя, не можа да изтърпи. Върна се в живота и се яви на учениците. Казва: "Вън от смъртта. Това е новият живот, ако ти умреш и няма да възкръснеш."

Аз съжалявам всички ония, които умират и не могат да възкръснат. Няма по-нещастни хора от ония, които умират и няма да възкръснат. Или другояче казано, съжалявам всички хора, които умират и не може да живеят. Казвам и на вас говоря, които сте разумни. Вие се забавлявате с неща, които не са верни. Вие очаквате да дойде Христос и да ви даде живот, да ви възкреси, но докато дойде Христос, вие трябва да работите. Тоя майстор ще дойде и ще съгради къщата, но вие трябва да нанесете камъните, дърветата, гвоздеите, че като дойде този майстор, да има какво да гради, защото ще ви

задигне Христос от гробовете, не ще лежите наново, ще възкръснете с праведните.

Значи онзи божественият живот у нас има един зародиш и ще бъдем при по-благоприятни условия. Животът, който е в хамбара, съдържа всичките качества. Трябва да се посее на хубава нива, да има кой да се грижи за него. Та от нас, съвременните хора, се изисква един начин, един особен начин на мислене. Ние се заблуждаваме да мислим, че ще дойде някой социален строй, ще дойдат на власт техните нови идеи, но когато дойдат на власт, ще ви измъчват, ще ви изпъдят, нищо повече. Досега, като съм изследвал цялото човечество, не съм намерил досега нито един режим, дето хората да са живели добре и за бъдеще ще бъде пак същото с тия разбирания. Все таки, ако аз съм заставен да ходя като човек на краката си, бъдете уверени, аз ще ви гледам като писано яйце. Мислите ли, че ще бъдете гледани като писано яйце. Слин ще има отдолу и казва, че който иска да яде хляб, трябва слин да има на ръцете си, ще бъде заставен да работи. Ще цитирам думите на Толстоя: "Никой да не яде хляб, който няма слин на ръцете. Ако аз трябва да имам слин на ръцете, и ям хляба, той горчив ще бъде."

Какъв морал е този - една птица, когато яде хляба, копала ли е някъде. Тя иде, задигне някоя череша, изяде я, аз - човекът, трябва да платя с пари, трябва да покопая, да ме видят хората, че имам слин. Казвате: "Трябва да се работи." Трябва да се работи, съгласен съм, но не е физическата работа само. Физическата работа трябва да бъде резултат на една умствена, на една разумна работа. Този резултат е престъпление. Ние правим престъпление, че работим 8 часа на ден от туй гледище. Човек се осъжда. Ти предизвикваш еднообразни способности, еднообразни чувства. Ако си въглищар в една рудница, влизаш ден след ден, година след година, копаеш тия въглища, изваждаш ги навън, изкарваш си прехраната и казваш - това е култура. И тия въглища ще ги изравят и ще ги изхвърлят навън. Това ние наричаме култура. Тази култура трябва да бъде признак на нещо

по-високо и по-възвишено. Учените хора трябва да започнат да мислят, че те не трябва да карат своите братя в земята, но трябва да се намери един друг начин.

Та казвам, вместо да търся тези въглища, трябва да накарат електрическата енергия на работа. Има електричество отгоре и без да снемат хората долу, да си изкарват своята прехрана, без да се мъчат тия хора, може да си изкарат прехраната. Това е една нова идея в света. После другото положение. Ние минаваме за културни хора. Пак ще се оправим. Аз не съдя хората, аз разсъждавам философски или чисто психологически. Виждам докъде е достигнало човешкото съзнание. Всички християнски народи имат с милиони тонове жито, събрано на едно място. Тия хора, които са богати, които вярват в Христа, държат това жито, а други хора умират от глад. Те сеят спокойно и хвърлят житото в морето, за да не спадне цената му, а че умират хората, не искат да знаят. Те мислят да се повиши цената на туй жито. Питам, туй жито защо го изпратиха, да се обогатяват хората ли? Туй жито се изпрати отгоре да го ядат хората и птиците, то не се изпрати ние да забогатяваме от това жито. Ние мислим да бъдем богати, да продаваме житото, то е наше схващане. При това всички намираме, че това е в реда на нещата. Казвате, че това са анархистични идеи.

Когато ние употребяваме нещата, за какво са пратени? Не сме ли ние нарушители на този велик институт в природата. Има един закон, който ви държи отговорни. Аз не съм отговорен само, всинца сме отговорни. Аз нямам право да казвам на един банкер: "Братко, много жито си събрал. Продай го, не печели от него. Стани и ти сиромах като другите хора. Ако е - да покажеш, че имаш любов към Бога." Казвате: "Един ден като забогатея..." Четох във вестниците - имало един българин, който убил един свещеник в Париж. 600 лева намерил всичко. Хваща го полицията и той се самообесва. Защо убива този свещеник? Пък и той, защо трябваха тези пари на свещеника? Сега ние сме изложени на голяма опасност. Всякога може

да те претрепят. Тогава какво трябва да бъде нашето верую? И тогава ще поддържате старото верую: ако Бог е всемъдър, той е всемъдър за всички. Всички трябва да се подчиняват на онзи разумния живот, да бъдат носители на божественото. Ако ние имаме любов, трябва да имаме любов към Бога, да изпълним неговата воля. Но какво ще каже някоя държава, туй още не е важно. Не какво ще каже някой философ, не какво ще каже някой учен, но какво ще каже онзи порив на моята душа, който може да ме повдигне като човек и да ме избави от ноктите на смъртта. Аз трябва да изпълня тази Божия воля, за да се освободя, за да може да се освободят и окръжаващите, които грози същата опасност.

Питам сега, вие, които ме слушате тук, едно време така слушахте Христа. Вярващите подир него водеха народа и всички бяха готови да го направят цар. Учениците казваха: "Няма като нашия Учител, Син Божий е." Като го хваща римската държава, всички се разбягаха, остана само един от най-верните му ученици, който казва: "Не го познавам, неговото учение мене не ме интересува." Един, който минава за възлюблен ученик, той остави дрехата си и гол побягна - загазихме тази работа. И ние, съвременните хора, като не сме готови, като Йоана сме готови дрехата си да оставим и казвахме: "Загазихме я, не трябва нищо." Питам, какво ще добием, кажете ми. Седи сега някой и казва: "Някой виждал ли е Господа?" Аз да ви кажа. Никой никога не е видял Бога. Но има един начин, когато ти може да видиш Бога - когато говориш истината. Ти никога няма да видиш Бога, когато говориш лъжата. Щом говориш истината, Господ дойде. Казва - искаш да кажеш лъжа, знаете ли какви ще бъдат последствията. Като кажеш лъжата, тогава ще дойде истината. Истината ще отсъди, ще ти наложи наказание. Присъдата ще въздаде. Ще ти даде едно благо, понеже лъжата не може да носи туй благо, ти ще страдаш през целия си живот.

Аз съм привеждал този пример. Един слушал сладкия говор на една царска дъщеря, но бил сляп, казва: "Толкоз си добра, гласът ти е

толкова мек. Когато пипам ръката ти, тя дава живот. Отвори очите ми да те видя.” Тя казва: “Да се не разкайваш, ако ме видиш.” Той казва: “Не, не. Това ще бъде най-голямото щастие заради мене.” “Помни, да не съжаляваш.” Отваря очите, той я вижда, но тя се изгубва вече. Той видял тази красота, че съжалявал, пъшкал, казва: “Да бях останал сляп.” Да виждаш истината и да знаеш, че лъжеш, няма по-голямо страдание в света. Да виждаш истината и да си един престъпник, какво ще те радва. Да виждаш истината и да си користолюбив човек, да виждаш истината и да си невежа. В съзнанието вече усещаш, че не знаеш нищо. Какво ще те ползва, кажете. Туй състояние аз може да го уподобя, когато някой човек иска да се намери в една висока температура. Какво ще те ползва, ако те туря на 4-5 хиляди градуса. Аз бих се отрекъл от тази температура. Бих предпочел 39-40 градуса. Повече от 4000 градуса не искам. Казвате - желязото го мъчат, златото го мъчат. Златото го мъчат, като искат да го оберат, най-после чукът вдига шум. Като го турят на огъня, извличат каквото искат. Топлината е страшна, ще изпълняваш закона. Златото ще го турят на този закон, но туй е закон на насилие. Аз говоря за свободния живот.

Когато учените хора говорят за висока температура, високата температура, това е насилие, което съществува в света, то е престъпление. Какво ще кажете на туй? Това е едно възрение. Почти всички учени хора го споделят. Казвам, не е високата температура, която дава живот. Има друга една температура висока в света, която не разрушава - в електричеството. Ако прекарате две хиляди волта, три хиляди волта, който и да е човек може моментално да го убиете, но ако прекарате 50-60 хиляди волта, тия волтове ще минат през човека, без да причинят вреда. Един от физиците - Теслей, той обяснява и казва, че тия високи напрежения на електричеството във високите волтове, частиците на материята са толкоз дребни, че може да минат през порите на човека, без да причинят вреда. Тези от по-ниския волтаж частици са едри и разкъсват тъканите, вследствие на това човек умира, или казано, с високото напрежение на

електричеството имате рафинирана материя, която може да мине. И в бъдещия строй така хората ще се лекуват. Но казвам сега, нашите възгледи, нас ни е страх да направим опит в света. Мнозина може да ми кажат: “Неговите възгледи не са прави.”

Аз не разглеждам дали моите възгледи са прави, или не. Аз поставям един възглед на опит. Издържа ли този опит, аз съм прав. Някой път се разболея, някой път боледувам. Тогава изнасям един мой възглед да го опитам. Кой възглед е прав? Турям един възглед при болестта, тя не си отива. Турям го насрана. Турям втори възглед, трети и най-после турям друг възглед, и тя хвръкне. Казвам: “Как ти е името?” Казва: “Аз съм човекът, който обича истината. Аз съм истината.” На него аз държа. Някои математици правят опити. Аз често се натъквам на някои математически опити, има трудни задачи във висшата математика от петото-шестото измерение. Едва сега учените хора се занимават с четвъртото измерение. Неразбрана работа, ще ти се пръсне главата - или трябва да полудееш, или да напуснеш въпроса. Ще опитам моя възглед. Туря един възглед при тази формула, не върви. Туря друг възглед, веднага задачата стане ясна. Казвам: “Как ти е името?” “Аз съм истината.”

По някой път аз се съмнявам дали има Господ, или не. Тъй от вашето гледище. Възможно е аз да съм се излъгал дали има Господ, или не. Минава ми мисъл. Пак изнасям един свой възглед. Турям го. Нашият спор нищо не разрешава. Дойде друг и казва: “Има Господ, аз видях Господа.” “Кой си ти?” Казва: “Аз съм истината.” Тогава аз слушам една песен от Слънцето, толкоз красива. Онези небесните хора, жителите на Слънцето пеят. Слушам жителите на Венера, те пеят. Слушам жителите на Юпитер да пеят. Слушам жителите на Сатурн да пеят. Слушам жителите на Сириус да пеят. Слушам жителите на Алфа Центаурус да пеят. Казвам, чудно нещо. Учени хора. Казват - дали има живот, или не. Всички пеят на един език много разбрано. Какво може да кажа на съвременните хора? Аз зная какво ще ми кажат, пък и нищо не искам да ми кажат. Считат го -

това е моя халюцинация. Зад тази халюцинация аз виждам мъртвите, че са живи. Толстой го среща един мъртъв жив и казва: "Как си приятелю? Тебе ти държаха много надгробни речи." Казва: "Те са първокласни невежи. Аз още не съм напуснал земята, ходя и проповядвам. Не ме познават. Ходя между тях. Едно време ходех като Толстой, а сега ходя инкогнито. Сега не се казвам Толстой, но само слушам какво говорят за мене."

Идва един гражданин от София, доста интелигентен, казва: "Може ли да ми обясниш един сън." Казвам: "Какъв сън? Аз - казвам - не вярвам в сънища." "Идва Толстой при мене преди войната и казва: "Докога тия хора все ще воюват. Не знаят ли, че това е престъпление?" Вярно ли е това? Нали той е умрял? "Вярно е, разбира се. Как е умрял. Не е умрял Толстой." Каза ми, че това, което правят, не е право." Следователно ние сме хора, които вярваме в реалността, че ние сме само хората, които живеем. Всички, които са умрели, ги няма вече никъде. Вие поддържате вашето неверие. Ние сме хора, които твърдим, че всички, които са умрели, ги няма вече никъде. Тъй като ви говоря, не искам да ви убеждавам да вярвате. Дръжте си вашето невежество.

Вярно, заблуждение е истината. Лъжливата истина е заблуждение. Ако някой ви проповядва известна лъжа в името на истината и иска да ви убеди, че няма живот или че има живот, най-първо, аз гледам, че животът не може да се раздели. Животът е една същина, животът не може да умре. Ние искаме да докажем една същина като Бога, че съществува. Бог е същина, Бог е в живота. Животът, това е Бог. Истината, това е Бог. Бог вън от истината не може да го познаеш. Вън от човешката разумност, от висшата човешка разумност ти Бога не може да го намериш. Само във висшата разумност като погледнеш, тия учените работи, които е казал някой учен човек, ще ми кажете какво е измислил. Казвам, приятелю, ти може да говориш - даже тази работа, която ти си написал, тя е Божия работа. Само Бог може да напише това нещо. От

твоята глава може да излезе, но не и това? Дошло му нему наум, че такива и такива елементи съществуват на слънцето. Никога не може да ти дойде наум нещо, което не съществува. Може да мислиш за това, което съществува. Всяко нещо, за което мислиш, то съществува в известна форма.

Но да се върнем. Духът е онова, което дава живот, и с този дух вие може да се свържете. Той е същината, която съществува в природата. Тази същина съществува в слънчевите лъчи. Тази същина съществува в храната, тази същина съществува във въздуха, тази същина съществува във водата, във всичко онова, което е чисто и неопетнено, тя съществува. Даже когато вие се ръкувате с някой човек, вас ви е приятно, то туй е разумното у вас, то е духът. Някой човек излъчва нещо топло, хубаво. Това е духът. Тази същина, която свързва хората, минава от един човек в друг. Тя е, която свързва хората. Духът свързва хората. Хванеш един човек, той е духът, който носи живота. Като пипнеш тази ръка, казваш - жената има живот, жената няма никакъв живот. Тя е проводник на духа, на онова реалното. Казвате: "Този е мъж." Мъжът е само проводник. Ако вие не сте съставили такова понятие, ще кажете - мъжът е добър или лош. Мъжът може да бъде лош проводник. Туй го приемам. Жената може да бъде лош проводник, но животът да бъде лош и добър, това не може да бъде. Ако не си съставите такова ясно понятие за духа, той мисли, че духът има някаква невидима форма. Целият живот произтича от духа, онази Първичната Причина. Под думата причина разбирам онова, което дава възможност на живота да се прояви, то е духът. Христос казва: "Думите, които аз ви говоря, дух са и живот са." От това гледище всичките научни теории, всички вярвания така се осмислят. Ако аз така не вярвам, ще имам едно желание да ви представя. Сега някой казва: "Той ви заблуждава." Най-първо, аз имам за предмет никога да не заблуждавам себе си.

Зная, че ако аз заблудя когото и да е, то ще се върне върху мене. В света съществува един закон. Всякога, когато заблудя един човек в

моите възгледи, то ще се върне и към мене. Ако имам желание, ако имам користолюбива мисъл скрита... Например хвана една мома, гледам ѝ на ръката и казвам като гадател: "Като твоето сърце не съм виждал. Като твоята линия на сърцето не съм виждал, пък умът ти - гениален. Ти си щастливо същество." Но аз виждам, че не е така. Лъгала 10 пъти, 10 души любовници имала. Ако говоря истината, ето аз как ще ви кажа. При мене са идвали мнозина, ето как аз искам да кажа истината. Няма да кажа нито лошите страни, нито добрите. Ще ви кажа туй, което аз наричам знание. Ще кажа така: "Сестра, в тебе има много заложби, имаш отлично сърце, но не е обработено, имаш отличен ум, но не е обработен, имаш музикални чувства, после домашните чувства не са обработени, но много голям капитал имаш, може да ги обработиш. Ако ги обработиш, гениален човек ще станеш. Ако не ги обработиш, ще останеш такава, каквато си и сега." Тогава тя гледа и пита: "Колко да ви платя?" Казвам: "Колко искаш да ми платиш?" "Сто лева." Аз изваждам сто лева и аз давам. Казвам: "Вземи тези стоте лева." Аз се радвам, че имам възможност да пипна нейната ръка.

Когато искам да се забавлявам, казвам: "Слушай, аз ще ти кажа много хубави работи, но петстотин лева ще платиш." "По-малко не може ли?" "Не може." Лъжата се продава. Аз съм слушал много цигани, много гадатели. Преди години срещнах един румънски гадател и след като ми гледа, аз му казвам: "Нека и аз да ти погадая." И след като му погадах, казвам: "По този начин не се гадае, то не е още наука. Много общи работи са. Има наука точно определена. Аз не съм да кажеш истината на човека. Не му казвай, кажи му, че има дарби - не са развити. Не да му кажеш, че е лош човек, та да се поправи. Тия неща не са възпитателни."

Сега да се върнем. Духът е, който дава живот. Ние се спираме върху личното. Вие искате да знаете какво ли аз искам да ви кажа. Аз не искам да повярвате в това, което ви казвам, нито аз искам да ви кажа какво мисля. То не е меродавно в дадения случай. Аз искам да ви

изнеса един факт, какво нещо е истината в света, какво нещо е природата в света, какво нещо е тя като един инструмент, който обединява всичките хора и изисква от всички един отличен ум - от мене, от вас, от всинца ни изисква. Абсолютно никаква лъжа - нито бяла, нито черна. Ти може да прилагаш бяла или черна лъжа, но природата не позволява ни черната, ни бялата лъжа. Сега не разбирайте така, както вие разбирате за лъжата. Лъжата седи в много малки работи. Аз само на едного съм казал истината. Преди години иде един учен българин да ме изпитва. "Уважаеми господине, имам чест да се запозная с вас. Голяма привилегия е за мене. Слушал съм за вас. Ходили сте в странство - слушам, той отдалече говори много такива въпроси. - Слушал съм за вас, че вие сте чели мислите на хората. Я ми кажи - казва - да се убедя, може ли да се четат човешките мисли, или не. Какво мисля в този момент?" Рекох: "Да ти кажа ти сега мислиш точно следното. Много са ме лъгали досега, този да видим какво ще ме излъже." "Извинете" - казва. "Няма нищо. Туй е човешко." Ръкуваме се и си заминава.

По някой път аз разсъждавам и казвам. Ако аз кажа една лъжа, какво ще добия? Аз съм спрял цялото човечество в неговия развой. Спрял съм и своето развитие. Ако пък кажа една истина, подтикнал съм цялото човечество напред и съм дал възможност цялото човечество да прогресира. Не съм от глупавите хора да лъжа. "Не може ли човек да лъже?" Не може. Ти от лъжата не може да се избавиш. Всякога, като дойдеш до нея, не я казвай. Ако не може да кажеш истината, поне мълчи си. Казвам сега, разумното в света. Ние искаме да се повдигнем. Помнете едно нещо, аз изнасям един факт. Здравето на човека зависи от онази абсолютна истина, която той носи в себе си. Ако искате да бъдете здрави, умни и човек с добри чувства, непременно трябва да обичате истината, да треперите заради нея. Тъй лесно се разправя за всичко в живота. Но допуснеш ли малката лъжа, ще имаш толкова изключения, че ще ти побелее главата. Туй казвам

като правило. Каквото и да ви проповядвам, знайте - може да направите един опит.

Опитайте истината. Онази истина, която е във вас. Не истината, която е написана в книгите. Онова, което вие считате за истина, кое е? Истината ще ви освободи, ще ви даде здраво тяло, благородство на сърцето, на желанията, на мислите. Човек, който говори истината, природата спрямо него е много снизходителна. Този човек, дето и да е, като се обърне, ако е облачно време, ще стане ясно. Този човек, който обича истината, като мине покрай планинска местност, втората година като мине, всичката местност с трева ще се покрие, извори ще излязат, той носи благословение навсякъде. Човекът на истината не знае какво нещо е сиромашия. Сиромашията е достояние, които обичат да послъгват. Сиромашията, болести, страдания, недоволство, това са все от белите лъжи. Свободни не сме ли да си позволите? Свободни сте. Но човек трябва да дойде до онова положение - да изключи лъжата съвършено от себе си. Като дойде, да знае, че е дошъл до едно положение със себе си. Да прекара един честен, весел и радостен живот, че не обича да послъгва. Сега не искам да ме разберете, че искам да ви изкарам грешници, че не говорите истината. Да ви дам един пример. Аз съм забелязал, че у българите децата, които искат да се къпят, няма да намерят някоя чиста вода, ами има локви, дето биволите се къпят, и като излязат, мязат на малачета, окалят се. Този бивол се е научил. Това разбирам, но онова дете, като влезе в мътната вода, майката след една седмица казва: "Не зная какво е станало с нашето дете, урочасано е." Че как няма да урочаса? Порите се запушили, не може да дишат. Простудява се.

Казвам, ние сме потопени в калта, запушват се порите на нашето тяло, на нашия ум и сърце. Трябва да се потопим в онази чистата вода. Трябва да се отворят порите, да можем да дишаме свободно. Докато сме потопени в една много кална атмосфера, не може да се диша, не може да се живее. Какво трябва да правим? Духът е онова, което носи живот. Разумното, възвишеното у нас. Ние трябва да

знаем, че в нас има нещо, което е вложено: туй, което наричаме ум, туй, което наричаме сърце в човека. Тия двете неща, ако ги съединим и приложим Божията воля, ще дойде при нас духът и ние ще придобием всичко онова, към което се стремим. Тогава ще дойдат хората, които ще поправят света. Не се изисква много да се поправи светът. Сега трябват хора, които да обичат истината, сега трябват хора, които да обичат много светлите умове. Сега трябват хора държавници от всичките слоеве, хора, които имат благородни сърца. Не да живеят за себе си, но да живеят за Бога, да имат един Господ, на който да слугуват. Аз съжалявам, когато хората търсят Бога вън от себе си. Нямат Господ. Аз съжалявам онези хора, които нямат един жив Господ в себе си. Всичките хора може да бъдат изявление на Бога. Бог може да се намери само в нашето съзнание, в нашия дух, в нашия ум и сърце. То е единственото място. Когато в тебе настанат светли мисли, онази светла радост, че умът ти с нищо не може да се размъти, ти вече имаш присъствието на това разумното, и тогава ще чуеш, че всичко е разумно.

Хората не са такива, каквито се показват сега. Казвам, сега ще ви гадая. Имате много заложби, които трябва да се развият, трябва да се обработят. Много заложби има умът ви, трябва да се обработят. Много заложби има сърцето ви, трябва да се обработят. Много таланти, но всичко това тепърва очаква благоприятни условия. Ако вие възприемете това ръководство на духа, на онова, което дава живот, животът трябва да дойде. Без истинския живот не може да има никакъв прогрес в света. Еволюцията без човешкия дух ще имаме същите резултати, каквито имаме при инволюцията. Еволюцията разбирам - да дойде разумното в света, тогава именно ще се придобие. Та не се спирайте да кажете - ние сме остарели, нека младите да направят, вече с нас се свършва, но младото поколение... Със старите не се е свършило. Тепърва старите трябва добре да мислят, младите трябва добре да живеят. Казвате: “С нас се е свършило.” Не се е свършило. Досега старите живеят, но остаряват.

Казвам, сега вие ще мислите добре и като дойде един млад, ще му кажете, не да го залъгвате, но ще му кажете и на него тази истина. Пак като дойде младият, и той няма да ви каже лъжа, както Адам я каза на Господа. Той ще каже как е живял. Адам, като го повика Господ, казва: "Чух, Господи, гласа ти, но се убоях." Откъде дойде страхът у него? Казва: "Чух, но се убоях." Този страх той го наследи от онази раса, от която той излезе. Коя беше първата раса, от която Адам излезе, това остава един научен въпрос, който трябва да проучвате.

Но спрете се върху тия елементи: върху духа, върху живота. Имайте като размишление в себе си. После размишлявайте за предназначението на вашия ум, за предназначението на вашето сърце и за предназначението на вашата воля и после за предназначението на вашето съзнание. След туй мислете за вашето вярване, религия, как да живееш, как да преминеш, после мислете, като идете в другия свят, какво ще бъде вашето положение. Вашето положение ще бъде точно такова, каквото е състоянието на вашия ум, каквото е състоянието на вашето сърце, каквото е състоянието на вашата душа. Такова ще бъде вашето положение там. Каквито сте тука, такива ще бъдете и отвъд гроба.

Духът е онова, което дава истинския живот и истинския прогрес. Положете силата си там и в него ще имате една опитност, за която никога няма да съжалявате.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Шестнадесета беседа, държана на 8 януари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

И УКРАСИХА СВЕТИЛНИЦИТЕ СИ

“Тогаз се раздигнаха всички онези девици
и украсиха светилниците си.”

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Двадесет и пета глава от евангелието на Матея - от двадесет и пети до двадесет и седми стих.

“Фир-фюр-фен”

Онова реалното, което може да се разбере в света, то е конкретното, видимото. Под думата видимо се разбира знайното, това, което нашето съзнание може в даден момент да разбере и узнае. Само онези неща са видими, които ние разбираме. Вие може да кажете, че сте видели много работи - това е само една илюзия на вашия ум. Видимо е само онова, което вашето съзнание разбира, и остава впечатление от него. Вие много неща виждате, които остават в съзнанието ви впечатления, но не ги разбирате. Не е необходимо да знаете всичко. Най-голямото нещастие за човека ще бъде да знае всичко. И най-голямото нещастие за човека ще бъде да не знае нищо. Това са две антитези. Първо, да знаеш малко, да не знаеш много, за да има какво да учиш. Разбира се, и най-видните хора на земята - даже поети, писатели и философи, имат свои слаби страни. Всеки човек има нещо да учи. Защо? Липсва му нещо. Когато един писател описва един характер, повидимому той си го представя в неговата светлина, в неговата светла страна и така го изнася, но всеки характер има си една отрицателна страна, която писателите не са описали. Те

не са ги описали, но сами по себе си се разбират. И няма защо да ги описват, нито пък ние ще ги описваме. Все някой ще ги опише. Изобщо, докато хората са живи, описват им все лошите страни; като заминат от земята, започват да описват добрите им страни. И защо и за какво - това е един вътрешен навик.

Казвам, няколко неща има, които всякога трябва да държим в ума си. Една малка стая може да се осветява с едно малко прозорче, но една голяма стая не може да се осветява с малък прозорец. На голямата стая трябва голям прозорец. Едно малко същество като комара може да се задоволи с малко храница, но едно голямо същество като човека не може да се задоволи с храната на комара. Следователно невъзможно е да се препоръчват идеите на комара за човека и невъзможно е да се препоръчват идеите на човека за комара. Следователно разумен човек е онзи, който туря всяко нещо на мястото му. Има писатели, поети, философи, които мислят добре, но те искат да представят цялата истина изведнъж. Немислимо е цялата истина да се представи в една епоха. Докато детето е в утробата на майка си, то не може да разбира живота извън нея. Дотогава то е в едно пасивно състояние и преживява живота точно на майка си. Каквото майката мисли, такова и то мисли. Майката само всажда в него и като свърши всичката работа, която трябва да извърши, тя го пуща на свобода. Тя му отваря вратата и казва: "Хайде, сега да се разходиш свободно, но не много далеч от мене, само на няколко педи разстояние, нито даже на един или два метра разстояние." Тя го туря близо до себе си, в някоя люлка. Ако се отдалечи от нея, очаква го някаква опасност.

Та ние, съвременните хора, сме замязали на някои разгалени деца. Има два вида хора: едните аз наричам изпъкналите хора, а другите - вдлъбнатите хора в света. Едните са с изпъкнали очи, а другите са с вдлъбнати. Едните са с издути устни, а другите са с тънки устни; едните са с големи уши, а другите са с малки; едните са с големи ръце, а другите са с малки. Това са двата вида хора, но това

още не е научно изяснение. На същото основание има и два вида науки: едната е за забавление, за упражнение, а другата е истинската наука, която ни дава директива, посока в живота, как трябва да живеем, как трябва да преустроим живота си. Тази наука едва сега иде на земята. За пример някога ни казват как трябва да се храним, каква храна трябва да употребяваме и коя е по-хигиеничната храна. В това отношение има две мнения: едното мнение е мнението за месната храна, а другото мнение е идеята за растителната храна. И за едната, и за другата храна има поддръжници. Поети, писатели и философи поддържат например месната храна като отлична храна за организма, че който се храни с такава храна ще има добре развити способности и дарби, ще бъде интелигентен човек и т.н. И за другата идея се явяват поети, писатели, доктори и философи, които казват, че който се храни с растителна храна, той ще има добро здраве, висока нравственост, големи способности и т.н. Те привеждат за пример слона. И едните поддръжници на месната храна, и другите - на растителната храна, са заинтересовани. И двата типа хора страдат на общо основание. Съвременната растителна храна е оцапана. Тя е полурастителна. И съвременните плодове според най-новите изследвания не са чисто растителна храна, те имат примеси от месни елементи. Всички плодове, които се хранят от земята, възприемат от елементите на месото, на кръвта, защото самата земя е оросена с кръв. Вижте например онази черница, която е посадена на гроба на някой умрял. С какво се храни тя? Тя се храни с мазнините от умрелия човек, от неговите сокове, които влизат в пръстта и след това хората ядат от плодовете, от бобонките на тази черница и казват: “Много вкусна е тази черница!”

Някой казва: “Аз съм вегетарианец.” Не, ти още никакъв вегетарианец не си. Под вегетарианска храна аз разбирам такава, която няма абсолютно никак месни примеси и сокове още в своето първично състояние. Друг е въпросът, когато човек е бил в рая, когато растенията не са били още покварени, както в нашите времена.

Вегетарианците правят изследвания да видят колко калории топлина съдържа растителната храна и колко месната. Следователно вегетарианската храна трябва да бъде абсолютно чиста. Не само това, но и въздухът, който дишаме днес, не е толкова чист. При такава храна и при такъв въздух и ние не можем да бъдем толкова здрави, както се изисква. Месната храна съдържа такива вещества, които подпушват порите. Това подпушване, което хората наричат запек, често създава смъртта им. Когато половината от порите на клетките на човешкия организъм се подпушат, той вече е кандидат за онзи свят. И ние можем да кажем, че онези животни, които могат да послужат като образци на дълъг живот, не са месоядци, а вегетарианци. Каквото и да говорят учените, аз бих могъл да ви представя ред образци на дълъг живот, и то все от такива, които се хранят с растителна храна. Има много растения, които са представители на дълъг живот, при това те не са месоядци.

Растенията знаят законите на дългия живот и тепърва хората трябва да учат от тях как да живеят дълъг живот. Биологически вие може да разгледате живота на растенията и да кажете, че те не живеят разумно. Как може да не водят разумен живот? В растенията стават цял ред химически процеси. Растенията знаят как да си избират храна от почвата и как да я усвояват. Те знаят какви газове да вземат от въздуха и как да ги преработват, да преустроят целия си организъм. Казват, че растенията се отличават по своя плод. Ако растенията не бяха разумни, ние щяхме да бъдем първите глупци в света. Благодарение на интелигентността на растенията и ние придобиваме разумност. Следователно разумността и нашата интелигентност до известна степен се дължи на растенията. Онези, които не разбират първичния окултен език, те не знаят, че Бог чрез Словото създаде света. Значи Словото предшества човека. Следователно човек отпосле се създаде по образ и подобие на Словото. Човек се храни със Словото. И още хиляди години човек ще се храни със Словото.

Сега ние минаваме покрай растенията и дърветата, поглеждаме малко с присмех към тях и казваме: “Това е дърво, това е растение.” Обаче трябва да знаем, че всяко растение, всяко дърво има интелигентност, която в известно отношение надминава човека. И Христос не се срамува да казва: “Аз съм лозата, вие - пръчките.” Той не казва: аз съм слонът, а вие слончета или аз съм лъвът, а вие лъвчетата, или аз съм сомът, а вие сомчетата, или аз съм големият кит, а вие китчетата, но казва: “Аз съм лозата, а вие - пръчките.” Ще кажете, че Христос не е бил ботаник. Не, Христос имаше много по-пълни понятия по ботаниката, отколкото всеки съвременен ботаник. Това е мое мнение, но аз имам доста доказателства, от които се уверявам, че Христос е бил много по-добър ботаник, от сегашните видни ботаници. Ако Христос би написал една ботаника, аз бих предпочел да уча неговата ботаника, отколкото тази на съвременните, даже и най-видни, ботаници.

Сега аз искам да ви наведа на една мисъл, която често се среща у вас. За пример вие често говорите за светлината, за маслото, което носили петте девици в светилниците си. Под думата светлина се разбира съзнанието на човека. Светлината на петте разумни девици подразбира светлината на човешкото съзнание, т.е. разумното начало у тях. Петте неразумни девици нямали масло в кадилниците си и т.е. нямали достатъчно светлина в съзнанието си. Тъй щото под думата масло ние разбираме онази материя, която може да гори и да дава топлина и светлина. Значи тя поддържа горенето. Неразумните девици, които нямали масло, нямали тези благородни чувства, които дават топлина на човека. Всеки човек, който няма сърце, няма благородни чувства в себе си, минава към страната на глупавите хора. Мнозина казват, че човек трябва да има ум. Ум без сърце не може да се прояви. На същото основание човешкият дух не може да се прояви без любов. Любовта е детето на духа. Ние познаваме духа чрез детето. Апостол Павел, един от видните учени на времето си, казва: “Плодът на духа е любовта.”

Какво разбираме под думата плод? От детето ти ще познаеш каква е майка му, какъв е баща му. Следователно любовта е обективната страна на непонятното. При сегашните условия единственото понятно нещо за нас е любовта. Когато говорим за разумността, даже и за най-голямата разумност, каквато можем да си представим, ние винаги я свързваме с любовта. Дето любовта влиза в живота, и знанието ни е разбрано. За това може да дадем ред примери. За пример онези предмети, които обичаме, ние ги учим по-добре, отколкото онези предмети, които не обичаме. Онези предмети, които ни са любими, те ни са и понятни. Когато обичаме един човек, той ни е повече понятен и ние го изучаваме; когато не го обичаме, той не ни е толкова понятен и ние не го изучаваме. Та често ние казваме, че познаваме нещата. Обаче ние само отчасти ги познаваме. Познаването им зависи от нашата любов към тях. Частично разбираме нещата и затова казваме: "По този въпрос зная малко нещо." Малкото знание е всякога опасно. Онзи, който знае да плува, безопасно е да влезе и до гушата във водата; но онзи, който не знае да плува, за него е опасно да влезе и до колене във водата. Следователно онзи, който иска да влезе в живота, той трябва да има знания, той трябва да разчита на силите, които се намират в него. Сега какво виждаме в света? Едни отричат Бога, а други го приемат.

Сега нека остане у вас конкретната мисъл: единственото реално нещо, което знаем в света, това сме ние самите. Вън от себе си ние нищо друго не познаваме. Понякога например вие говорите за ангел, но в края на краищата вие на този ангел все ще му дадете човешки образ. Ако пък живеехте във времето на египтяните, на този ангел бихте дали образ или на Апис, или на някой бик, или на вол, или на лъв, или на орел и т.н. Някои дават образите на херувимите, и то следните четири образа: единият мязал на човек, вторият на лъв, третият на орел, а четвъртият на вол. Това са херувимите, които имали крила. Това е изобщо цялото творение, което е познато на нас. Но то представя всичките фази, през които сме минали. Някой казва:

"Аз да съм бил орел!" Ами, ако един ангел носи орелско лице и не го е срам, защо тебе да те е срам? Ако един ангел носи лицето на един вол и не го е срам, защо тебе да те е срам? Ти не искаш да носиш лицето на един вол, а като човек правиш престъпления. В някое отношение един вол стои по-високо от един човек. Волът съзнателно няма да направи никакво престъпление, той няма да окраде някого, той няма да убие някого. В какво тогаз волът седи по-ниско от човека? Ама волът няма интелигентността на човека, ще кажете вие. Та в какво се заключава човешката интелигентност? Та ти като човек, който мислиш, че си интелигентен, и правиш престъпления, в какво се проявява твоята интелигентност? Интелигентността се заключава само в това, което човек може да твори, да създава. Ако ти само разрушаваш, това не е никаква интелигентност. Та кой не знае да разрушава? Дойде един заек, обели корите на дърветата и нищо повече. Дойде един молец, нападне дрехите, направи дупки в тях - това знание ли е? Това е една глупост, която някога може да коства живота на хората, както и живота на молеца или на всяко същество, което руши. Ако някой намери молеца в сандъка, веднага го осъжда на смъртно наказание.

Сега ние, хората от този век, се намираме в едно особено положение, разрешаваме един от важните въпроси - да вярваме или да не вярваме. Чудни са хората, които разрешават такъв един въпрос - да вярват или да не вярват. Да вярвам ли, че аз съществувам, или да не вярвам, че аз съществувам? Сега аз оставям идеята за Бога. Някой казва: "Има ли Бог, или няма?" Казвам, малко хора ще се намерят, които да отговорят на този въпрос. Важно е да се постави конкретно въпросът, дали аз съществувам, или не. Всеки за себе си да си постави този въпрос. Щом аз съществувам, има ли друг живот, или няма? Аз зная този живот, в който сега живея. Един ден, като мина в другия живот, оттам, от този живот, ще съобщя какво има там. И ако нищо не ти съобщя, ти ще си въздържаш понятието за онзи свят. Някой казва: "Като умре човек, какво става с него?" Сега аз ще ви поставя в друго

положение. Ще ви поставя същия въпрос от друго гледище. Представете си, че имате две кани или две шишета. Едното шише е пълно с вода, а другото е празно. След това вие преливате водата от пълното в празното шише. Питам, какво стана с водата, която беше в първото шише? Водата изгубила ли се е? Не се е изгубила. Ами шишето изгубило ли се е? Не се е изгубило. Водата само се е преляла от едното в другото шише. Ами човекът де е? Какво представя човекът? Този въпрос си задавате вие. Като ви давам примера с шишетата и водата, казвам, такъв човек, какъвто вие си представлявате, той не съществува в природата. Хиляди шишета съществуват като първите две, направени от грънчаря, и вие мислите, че като затворите малко вода в едно от тия шишета, че тази вода е единствената, която съществува в едно от тия шишета и живее. Това са ваши заблуждения. Следователно разумният живот едновременно живее във всички същества.

И вие питате: "Като умрем, де ще отидем?" Няма да умрете. Ако се излеете от формата, в която сте били поставени, вие ще отидете в истинския живот, отдето сте излезли. И Христос казва: "Излязох от Отца си, от големия извор и се връщам пак при него да живея." Като ме слушат, мнозина ще направят от думите ми цял въпрос и ще кажат - той не вярва в това, не вярва в онова. Питам, в какво да вярвам? Вярвам в единството на живота, вярвам, че всички хора имат един произход. Всички хора имат толкова живот, колкото могат да съберат. Както и всяко шише съдържа толкова вода, колкото то може да събере. В качествено отношение по живот между хората няма абсолютно никаква разлика, но те се различават в количествено отношение. Обаче съвременната философия внася между хората толкова различие, вследствие на което между тях се насаждат чувства на омраза, на неразположение и те започват да спорят помежду си кой в какво вярвал. Един вярвал в Христа, че бил Син Божи, друг вярвал в Бог Отец, в троеличието и т.н. И вследствие на това различие във вярванията им те създават помежду си едно голямо

раздалечаване, едно отчуждаване. Но тия въпроси са толкова отвлечени, че не може да се говори нищо по тях. Колкото философи и писатели съм чел досега, нито един от тях не може да твърди и да каже, че е ходил на онзи свят освен Сведенборг, който с положителност твърди, че се е разговарял с Бога. Той разправя всичко това сериозно и не се съмнява. Що се отнася до другите философи, те правят своите изводи по един логичен път, те казват - ако това е така например, другото ще бъде иначе. Те излизат от причини към последствия.

В света причинност няма. Причинността ние сами я създаваме. В Бога не съществува никаква причинност. За да има някаква причина за нещо, все трябва да бъде човек заставен от нещо друго. Няма причина, която може да застави Бога да създаде един свят. И не е било време, когато светът да не е съществувал. Аз не говоря за нашия свят, но изобщо за Битието. Ако е било време, когато светът да не е съществувал, тогава можем да говорим за причината, поради която не е съществувал, и за причината, която е заставила Бога да създаде света. Това са все наши умозаключения, които не могат да дадат никакви резултати. Пак по причини и последствия индуските философи говорят за кармата. Те казват, че причината за кармата е грехът. А коя е била причината, която заставила човека да греши? Тогава те дохождат до едно заключение: от две добрини винаги се ражда едно зло и от две злини, се ражда едно добро. Как ще разберете това нещо? Разберете го както искате. Или между десет добри хора винаги ще се роди един лош и между десет лоши винаги ще се роди един добър човек. Обаче не съществува закон, според който от десет лоши хора да се родят десет лоши и от десет добри да се родят десет добри. Всякога десет добри хора са в състояние да родят един лош човек. Това значи - единият лош човек представя канал, през който ще минат нечистотиите на добрите хора. А добрият човек между десетте лоши представя отдушник, през който да мине доброто на тия лоши хора. Тъй щото за в бъдеще всички вие сте канали или

отдушници. Значи хората представят кандидати или за канали, или за отдушници. Това е изводът.

Казвате: "Как е възможно това?" Казвам, когато хората умират и ги заравят в земята, дето започват да гният, тогава те не се питат как е възможно това. Ще кажат сега, че е съдено на човека така - да умре. Не е съдено на човека да умре. Нима, когато убиват един човек, че е съдено да го убиват? Не, хората си предполагат така. Нима, когато една майка пометне детето си, че така е съдено? Не, това са наши заблуждения. Ние си мислим така. Вие сте свободни да мислите както искате, но ние не сме свободни от последствията, които могат да дойдат в нашия живот. Та това са философски разсъждения, които няма да ви ползват, понеже вие сте с установени възгледи. Някои от вас са така установени, че казвате: "Повече от това не ни трябва." За изяснение на тази мисъл ще ви приведа един пример от американския живот. Едно десетгодишно дете отива на църква с баща си, дето проповедникът говори за Христовото учение, като казва, че трябва да живеем съобразно него и да бъдем винаги весели и доволни, винаги да пеем. То гледа баща си всякога сериозен, замислен, не пее - установен християнин. Един ден то пита баща си: "Татко, ти защо никога не пееш?" "Е, татковото, аз съм установен, то е за вас, неустановените, вие трябва да пеете." Детето си помислило малко, въздъхва дълбоко в себе си и казва: "Кога ли аз един ден ще стана установен като татко си?" Един ден бащата тръгва на разходка с кабриолета със сина си. По едно време конят спира и не мърда от мястото си. Бащата го удря, но той не се мърда. Тогава синът казва: "Татко, както виждаш, конят се е установил, не иска да върви напред."

Казвам, установените възгледи не са правите възгледи в живота. Те представят един изопачен живот. Изопачен живот на нашите мисли, на нашите чувства. Ние правим разделение на едно от друго и като мразим някого, казваме: "Защо Господ не махне този човек? Как го търпи?" Мислите ли, че Господ, който е направил света, носи вашия ум? Че ако той махне едного, ще махне и тебе. Тогава и

другите ще кажат за тебе: "Как Господ търпи този, че не го махне?" Ако Господ постъпва според както ние искаме, тогава той би трябвало да премахне повече от нас. Тогава какво ще стане със света?

"И украсиха светилниците си." Та ако ние искаме да поправим живота си, трябва да дойдем до това положение, да се пробуди нашето съзнание. Сега не е въпросът за морала в света. Ако вие сте хората, които търсите вашето щастие, ако търсите вашето блаженство тук, на земята, а не на небето, вие трябва да следвате този път. Човек може да бъде на земята блажен и щастлив, но той може да бъде и на небето блажен и щастлив. Щастието и блаженството на един дом, на един човек, на цялото човечество зависи от нас. Ние можем да бъдем щастливи, когато пожелаем. Повечето хора желаят да бъдат щастливи, други не желаят, вследствие на което между тях се явяват раздори. Сега ние туряме закона. Питам, как ще си обясните живота и отношенията между мъжа и жената в един дом, които, преди да се оженят, са си писали приятелски, божествени писма, обичали са се и са си писали, че един без друг не могат да живеят, че тяхното щастие и блаженство зависи от тяхното събиране, а след като се съберат, едва са се изминали две години и те не могат вече да живеят заедно. Как ще си обясните това положение? Кое става причина за този вътрешен раздор? Причината е, че има много мъже и много жени. Слабата страна на мъжа са многото жени и слабата страна на жената са многото мъже. Тъй си представям аз положението - другаде не мога да видя причината. Някой казва, че жената го съблазнява. Казвам, ами като си на масата пред винцето, там кой те съблазнява? Жената го съблазнява, виното го съблазнява, парите го съблазняват, ами къде е тогаз човекът. Кое е онова, което не те съблазнява? Ти се съблазняваш от това-онова, но питам, ами ако и от тебе хората се съблазняват, какво ще кажеш тогава? Кой е виновен тогава? Когато ти се съблазняваш, виновни са тези, които те съблазняват, но когато ти ставаш причина хората да се съблазняват, коя е причината тогава?

Турците имат една поговорка, според която нито един турчин досега не си е дал отговор за това. Ще кажат няколко приказки отгоре на това и нищо повече. Като запитали един от източните видни философи защо Господ е направил така света, той отговорил: “Когато Господ създаде всички умни работи в света, най-после той искал да си има една играчка и затова направил хората, да си играе с тях.” Без хората, без тия играчки не може. Всички разумни същества, които вземали участие в създаването на света, като се отегчавали, трябвало да си поиграят с нещо, вследствие на което Бог им създал хората като играчка, като забавление след трудната и сериозна работа. Те служили като кукли на разумните същества. И като запитали другите турци може ли това, те казали: “Може да е така, може да е прав този философ.” Обаче един от западните философи може да даде съвсем друг отговор на този въпрос.

Всеки човек трябва да има един възглед, който може да бъде най-силен за неговия живот. Аз не говоря за обикновените възгледи, но за онези възгледи, които да представят една сила, на която всеки човек да уповава. Възгледите на човека трябва да бъдат един вътрешен капитал. Както парите, които човек има в банката, му дават едно вътрешно спокойствие, така и знанието, което има за изяснение на живота, така и силата, която има в себе си, трябва да внасят един вътрешен мир в душата му. В миналото столетие, когато излезе на бял свят сегашната френология, до времето на Гала всички вярваха, че човек е само интелект, чувство и воля. Де се намират тия интелект, чувство и воля, никой не знаеше. Обаче този германски учен дойде да докаже на хората, че умът функционира в човешкия мозък и след това той доказа, че в мозъка на човека има много способности, които са локализирани на специални за тях места. И той доказа местата на тия способности и чувства в мозъка. Той доказа точно де се намират точно способностите на разсъдъка, на паметта и на ред още чувства. За тази цел раздели челото на три части, също така и на главата посочи местата на различните способности. Опитният френолог може

със завързани очи само с пипане на челото да покаже какви способности и чувства са развити в човека. Толкова опити се правиха в Америка и в Англия, но нито американците, нито англичаните не повярваха в тази наука. Те и досега още не са поставили тази наука като една обоснована наука в училищата си. В някои частни училища обаче френологията се изучава като отделен предмет. Като изучаваме черепите на по-нисшите същества от човека и стигнем постепенно до човека, ще видим там постепенното прогресиране в това отношение, в това развитие. Всеки от вас може да направи един малък опит в това отношение. Ако вземете един човешки череп или черепа на кое и да е друго животно, и го осветите със свещ вечерно време, ще видите, че ония места от черепа, дето човекът или животното е работило най-много, костта на черепа там е най-тънка. За пример, ако човек е чрезмерно религиозен, горната част на черепа е много тънка. Ако пък този човек е бил философ и е много мислил в живота си, тогаз ще забележите, че черепът му отпред на две места на челото е най-тънък, там светлината прониква най-много. Ако пък някой човек е бил много груб, много жесток, тогава черепът при ушите му ще бъде най-тънък. Значи ония места от черепа, които са най-тънки, показват, че на тия места именно, човекът е функционирал най-много.

Та учените хора с разни опити са доказали, че мозъкът на всички места в човека не е еднакво развит, вследствие на което и черепът не е навсякъде еднакво развит - дебел или тънък. Ние питаме защо някой човек не разбира известни работи. Има хора, които и след сто години, а други и след двеста години, едва биха могли да разберат това, което днес се преподава. За пример има музиканти, които могат да свирят, да създадат нещо, но те не разбират дълбоко музиката. Същото може да се каже и за някои художници. Тези музиканти и художници не могат да се сравнят с гениалните художници и музиканти, които имат гениални черепи. Гениалният череп е гениален сам по себе си: и по устройство, и по структура, и по вещество на мозъка, както и по ръба на черепа. Шевовете на този

череп са много деликатни. Ако се наблюдава черепът на един обикновен и един гениален човек, ще се види грамадната разлика: и във вещество, и в структура на самото вещество, и на самите нишки на мозъка, а също така те се различават и по силите, и по способностите, които функционират в техните черепи. На пръв поглед е така, както наблюдавате един съд, който грънчарят е направил от фина, от хубава кал, и един съд, който е направен от обикновена глина.

Фактът е там, че за да бъде един човек добър в пълния смисъл на думата, той трябва да има един отличен организъм, една отлична глава, или с други думи казано: бащата или майката на този човек, т.е. неговите родители, трябва да имат организми, създадени от най-фина материя, за да могат да предадат своите качества и на децата си, а също така и външните условия, и целият народ, към който той се числи, трябва да бъдат разумни. Забележете всички онези велики хора, които са се раждали било в Египет или във Вавилон, или в Гърция, или в Индия, условията за тях са били много благоприятни. Те са имали добра среда там. По какво се отличават те? Сравнете кавказката раса с другите раси. Като вземете една кавказка глава, да ви е приятно да гледате. Черепът на бъдещата раса ще бъде още по-съвършен. В симпатичната нервна система на сегашната раса има нещо, което е недоразвито, което ѝ липсва. Сегашната бяла раса се отличава от другите раси по това, че по чувство тя седи много по-високо от тях. В бялата раса липсва още нещо благородно. За пример при сегашната раса, особено във време на войната, се забелязва това нещо - те могат да обесят един човек, без да им трепне окото, или могат да поставят един човек на стол, през който минава силен електрически ток, и да го поставят на големи страдания, без да им трепне окото за това. Те не съжаляват и казват - този човек трябва да умре. Китайците в това отношение са още по-жестоки. Белите в сравнение на миналите раси са по-напреднали, но и те имат още недоразвито нещо в това благородното, възвишеното. За пример

колко пъти у вас, които принадлежите на бялата раса, се зараждат лоши, неприятни чувства и мисли. Разправяше ми една млада мома, учителка някъде в България, какво лошо чувство се зараждало в нея, което я поставяло на положението на животно. "Имах - казваше тя - една другарка, която никак не обичах. Някой път, като я гледах, у мене се зараждаше едно неприязнено чувство към нея, че аз бях готова да я пребия, да хвърля нещо върху нея - да я пребия." Казвам, това е едно атавистическо чувство, което се явява в сърцето ѝ като остатък от онова животинско състояние на миналите векове или остатък от миналите раси, с които ние тепърва има да се борим. Това е атавизъм, наследствени черти от миналото, с които ние сега трябва да се борим, да ги облагородим.

Понякога ние мислим, че сме ангели. Не, далеч сме още от да сме ангели. Далеч сме даже да бъдем от разумните хора в света. За пример, ако вие държите една статистика за вашата обхода с хората, ще видите колко на сто сте били деликатни в отношенията си към тях. Аз всяка вечер правя наблюдение в това отношение и съм дошъл до заключение, че българинът на сто случаи едва десет пъти е показал благородна обхода. У жените е 12 на сто, а у мъжете е 10 на сто това благородство. Тази е моята статистика. Това число показва какъв е просторът на жена и какъв на мъжа. Този закон е най-много 25 процента. Това вземам за себе си. Българинът е дошъл едва на половината на 25, а именно - 12 процента. На сто мисли и на сто чувства, които имам в себе си, аз трябва да приложа поне 25 процента. Това аз считам закон, в който няма никакво изключение. Значи 25 процента представят едно урегулирано положение, а 50 процента са изключенията. Това показва какъв грамаден запас има в човека от необработена материя.

Казвате - този човек е лош, онзи човек е лош. Та само хората не са лоши. В какво седи лошавината на хората? Минавам покрай едно дърво и у мен се явява желанието да хвана един клон и да го отчупя. Тази е лошата страна у човека. Какво прави това дърво? Ти трябва да

го съжалиш, да не го повреждаш. Или минаваш покрай един чист планински извор и в тебе се заражда желанието да си измиеш в него краката. Как така? Запитайте се защо е създадена тази вода. Тази вода не е създадена да миеш краката си в нея. Имай предвид, че утре ще мине някой човек и ще се наведе да пие от тази вода. Ти с твоите крака ще окаляш тая вода. Ще си измиеш краката малко по-далече от главата на този извор. Ще кажете, че това е дребнавости в живота. Питам, кои неща са съществените, които създават характера на човека? Истински човек е онзи, който е внимателен в най-малките микроскопически добродетели и ги спазва напълно.

Един ден, като правя своите изследвания, минава покрай мене един господин и ми разправя положението си. Жена му била болна, децата му болни, няма пет пари в джоба си да ги нагледа, да им купи хляб. Аз му вярвам, че е така. Изваждам от джоба си една сума и му давам да си помогне. Аз обичам да наблюдавам. Проследих този човек в публиката де ще отиде. Виждам, че този човек отиде в кръчмата и каза на кръчмаря: "Дай тук сега!" Казвам: "Разбрах сега какви били неговите жена и деца." След няколко часа той пак ме среща на улицата и ми казва: "Господине, дайте ми една помощ." И започна да разправя същата история. Той не ме позна, но аз го познах. Питам го: "Как така, ти досега не си ли си ходил у дома си?" "Какво искате да кажете?" Казвам му: "Ти отиде в кръчмата и там изпи жена си и децата си. Ти ме забрави, но аз съм онзи човек, на когото преди няколко часа разправяше същата история." "Не, вие имате грешка." "Погрешката е моя, а не твоя. В това отношение аз никога не правя погрешки. Сега, като искаш да ме излъжеш още един път, погрешката е в тебе. Хайде, сега аз искам да дойда с тебе до дома ти, искам да помогна на твоите деца и на твоята жена, но не на тези деца твои и на тази ти жена, които са в кръчмата." " Ще ме извините тогава, жена ми умре." "Ами децата ти?" "Тях изпратих на занаят тук-там - няма ги." След това аз си тръгнах по пътя.

Казвам, така не се разрешават социалните въпроси в живота. Ние не трябва да се лъжем. Понякога ние разрешаваме един социален въпрос за народа си и по този начин всеки минава за патриот. Всеки минава за защитник на една религия, за защитник на онзи свят, за защитник на Бога. Каква нужда има Бог да го защитавам? Каква нужда има една религия от мене да я защитавам? Един Господ, който има нужда аз да го защитавам, и една религия, която има нужда аз да я защитавам, аз се отказвам от тях. Аз себе си не мога да защитавам, че Бог ще защитавам. Как ще го защитавам? Да бъда проводник на божественото, това разбирам. Бог сам се защитава. Той е най-силното, най-разумното същество, което няма нужда от абсолютно никого да го защитава. Има нужда само хората да бъдат носители на божествените идеи в света и проводници. Това е единственото нещо, което можем да направим. Вярата ни трябва да се свежда до това отношение: да бъдем носители на божественото. А божественото, като минава в нас, то ще внесе новата култура. Ако през тебе не може да мине една божествена мисъл или едно божествено чувство, или една божествена постъпка, която ти да чувстваш, ти не можеш да бъдеш културен човек. Не е въпросът да защитаваме онова старото, в което хората са вярвали, но въпросът е да дойдем до това, което ние знаем за себе си в този момент.

Христос проповядвал ли е това, което в Стария завет се проповядваше: око за око и зъб за зъб. Не, Христос проповядваше: "Ако някой ви удари по едната страна, обърнете и другата да ви удари." Добре, но ако Христос дойде сега в нашия век, той ще проповядва съвсем друго нещо. Око за око, зъб за зъб, това значи: ако изкорениш едно дърво, посади друго. Но Христос казва така: ако някой пожелае да посади в твоята градина едно дърво, ти му дай място да посади две дървета. Това е казаното в стиха: ако ти ударят една плесница, обърни и другата си страна. В това има смисъл вече. Ако вземете този стих в буквален смисъл, той няма нищо в себе си. Каква нужда ще има най-после един философ да се остави на

невежите да му удрят плесници? Защо учителите бият учениците си? За тяхното невежество. Следователно, ако един философ се остави на този, на онзи да му пляскат по една плесница, това показа, че той е невежа човек. На основание на най-великото в света, ние казваме - няма по-красиво нещо от това, човек да познава себе си. Гръцките философи са казали: "Познай себе си!" Но те са поставили това правило на такава база, че нищо не са могли да научат. Те казаха: "Познай себе си в красотата." Следователно те дадоха място на красотата. Красотата е израз на човешката разумност. Всички съвременни хора се възхищават от гръцката скулптура, но в моите очи липсва нещо в тази скулптура, а главно в нея липсва висшата разумност. Те поставиха правия ъгъл на своите богове добре, но главно те изкривиха ъгъла при ушите. Геометрически те не поставиха ушите на своите богове на мястото си. В цялата скулптура на гърците ушите им не са на мястото си. Те поставиха разумността добре, ъгълът ѝ е на 90 градуса, но на тази разумност те не дадоха импулс, подтик. Ухото дава подтик. И онзи художник, който не може да постави ухото на мястото си, не може да постави на място камперовия ъгъл, той не разбира законите, по които мери нещата.

Ако искате да знаете какво е вашето чело, трябва да разгледате първия си пръст и по една от фалангите да познаете какво е челото ви, на каква степен на развитие се намира. Ако двата ви пръста са еднакви, една несъразмерност във вашето развитие има. То не е лошо, но няма да бъдете слънчев тип, няма да бъдете един прогресивен тип, вие ще ходите тежко, ще мислите слабо. Освен това важно е и как са поставени пръстите ви. Колкото палецът слиза надолу, толкова моралните и умствените чувства в човека са по-силно развити. Значи има известна мярка за това. Когато палецът е горе, пак има известно влияние върху развитието на тия чувства. Не мислете, че тия неща са произволни. Те са мерки, които за в бъдеще ще се изучават и в училищата даже. Те са една архива. Ако хората са учени в този смисъл, когато умре майката или бащата на някой човек, той ще

вземе костите им и ще ги изучава да ги измерва. Те трябва да бъдат за тях свещени кости. Като ги пипаш, ще кажеш: “Татко, колко си бил хубав.” Ако гръдният кош е силно развит, гърдите широки, това показва, че чувствата у тия хора са силно развити - имат дълбочина. Ако пък гърдите са сплеснати, това показва, че чувствата у тия хора не са силно развити. Засега в съвременните хора коремчето е най-добре развито от всичко друго. Не е лошо това, защото, ако коремчето изтънее, ще бъде съвсем лошо за тия хора. Не е лошо човек да има добре развита стомашна система. Когато човек яде сладко, хубаво, това е едно благословение за него. Когато той не яде с приятност и в стомаха му се образува излишък от киселини, това вече е лош признак. Когато в стомаха се отделят повече киселини, трябва да ядете червен лук, пиперки, чесън, да се изпотявате повечко. Тези лютиви български пиперки са за препоръчване. Яденето е най-нисшият живот на мисълта. Не отделяйте процеса на яденето от процеса на мисълта. Не отделяйте процеса на дишането, както и на цялата ви нервна система от мисълта. Тези три процеса: яденето, дишането и мисълта, са свързани тясно. Ако ядете добре, ако дишате добре и ако мислите добре, и умът ви ще се развива добре, както трябва. Ако ти не можеш да се спреш пред едно парче хляб с благоговение, без да го разгледаш малко ли е, или е голямо, и можеш да го вглъбиш с благодарност към това, което природата е създала, и да кажеш: “Господи, благодаря ти за този живот, който си създал и който в момента ще приема в себе си” и в резултат на това - усетиш едно голямо удоволствие, значи, че си приел тази храна както трябва. И ако след това не се спреш с такова благоговение пред въздуха, който приемаш отвън, и не благодариш за него, ти, ти не можеш да се ползваш както трябва от този въздух. Обаче, ако го приемеш с благоговение и с благодарност, и дишането ще стане в тебе правилно. По същия начин трябва да постъпиш и с мисълта, когато трябва да приемеш една мисъл. Но ако, като имаш една глава, и започнеш да я удряш в стената и казваш: “Главо, главо!” кой е виновен за

положението ти - главата или ти сам? Не, като си пипнеш челото, кажи си: "Благодаря на Бога и на природата за това голямо богатство, което ми е дал и което не съм обработил." Като го пипнеш на горната и долната част, пак си кажи: "Благодаря, че имам много работа, имам да обработвам този голям капитал, който ми е даден." Какво правите вие? Седите и мислите за някоя голяма служба или за последната парижка мода, или за някакво ново палто, за нови обуща, за нова шапка, панталони и т.н. И тези работи са хубави, но не са съществени. То е все едно, както някои казват: "Ние трябва да проповядваме на хората религиозност, т.е. да бъдат религиозни." Не, религиозност нас не ни трябва. Най-първо, нас ни трябва свещена наука за разбиране на човешката душа. После ни трябва наука за разбиране на човешкия дух. Аз оставям сега този въпрос настрана. Духът, това е той, а душата, това е тя. Важно е за нас сега, че умът се проявява и сърцето се проявява, а останалите две неща ще дойде в бъдеще време и за тях.

Духът, това е силата на човека. Вие сте силни дотолкова, доколкото съзнавате силата на вашия дух. Вие сте благородни дотолкова, доколкото съзнавате благородството и силата на вашата душа. Силата на вашето сърце зависи от това, доколко вие съзнавате присъствието на вашата душа в себе си. Силата на вашия ум зависи от това, доколко вие съзнавате присъствието на вашия дух. И доколкото вашият дух работи, дотолкова и вашият ум ще работи. Ако се съмнявате и колебаете във вашия дух, и умът ви ще се колебае. Ако се колебаете в душата си, и сърцето ви ще се колебае. Ако сърцето ви е непостоянно, и душата ви непостоянна ще бъде. Вие седите и мислите - я имате душа, я нямате; я имате дух, я нямате. Аз не поддържам неща, които не съществуват. Според мене ние не можем да мислим за неща, които не съществуват в света. Всички неща в природата и в живота ние не можем да ги обясним само с ума и сърцето си. Тези неща ние можем да обясним само с духа и душата в човека, като най-възвишени и благородни прояви. Тези явления са от

естество много по-високо от това, което ние съзнаваме. В животните е проблем дали имат ум, или нямат. Те съзнават само, че имат сърце, имат и тяло, но дали имат ум, по това нищо положително не знаят. Ако запитате един философ от животните дали имат ум, те ще кажат: "Нашите учени досега не са си дали мнението още по този въпрос. За в бъдеще ще проучим този въпрос." Та и ние сега още спорим дали имаме дух, или нямаме. Духът не е нещо материално, което може да се хване. Това, което се хваща, то е резултат на духа. Духът е самият човек. Това, което сте вие във вашето съзнание, това е духът. Това, което вие съзнавате, това, което остава неизменно при всички условия, това наричат съзнание на човека. Обаче съзнанието е само едно огледало, едно отражение на деятелността на човешкия дух. Това неизменното у нас, което вие съзнавате, то е човешкият дух. И вие сте неизменни дотолкова, доколкото чувствате, че у вас присъства едно разумно начало, на което вие всякога можете да се осланяте.

Та сега ние не проповядваме нито само за видимото, нито само за невидимото, но вървим от видимото към невидимото, и обратно. Като погледнете една човешка ръка, вие намирате на нея написано много нещо, по което можете да гадаете. На пръстите на ръката, на носа, на очите, на веждите, на очите на човека са написани много неща, по които може да се чете. Ако вземете един косъм, и по него можете да четете целия характер на човека. Достатъчно е да дадете един косъм на някой чувствителен, силно сензитивен човек, за да ви опише по него характера на този човек. За вас един косъм нищо не значи, а за учения човек, като прекара този косъм по пръстите си, по него той може да чете целия характер на човека. Вие не разбирате значението на космите и затова имате грижата само да се повчешите, да поизгладите малко космите си, да се представите пред хората по-благороден, по-умен и нищо повече. След това ще си изопнете малко мускулите, ще се поусмихнете. Това е философия, наука наистина, но стара философия, стара наука. След това набръчкате малко веждите си, да покажете, че сте дълбоко замислени. Ако всичко това е право,

ако този човек мисли философски, аз го облажавам, но аз виждам, че той взема само поза, че той е актьор на мисълта.

Разправяха ми един интересен случай за двама американски гадатели френолози. Единият от тях си туря ръката върху главата на другия и му разправя, разправя, а той се прави, като че нищо не разбира. След това той му казал: “Много ще ми бъде приятно, ако ми позволите и аз да пипна вашата глава.” “Можете.” Той започнал след това да му разправя такива работи, които само той знаел за себе си. И после му казал: “Слушай, няма какво да разправяш тези неща на другите хора. Нали знаеш - всеки човек си има слабости.” И после и двамата се засмели и казали: “Както виждате, не сме такива, каквито се представяме пред хората, благодарение че космите ни покриват всичко.”

Сега ние трябва да дойдем до онова вътрешно знание, което имаме в себе си. Днес се предава едно знание, което няма никакво приложение. Аз не съм за откриване на цялата азбука изведнъж, нито пък за откриване на цялата азбука на човешкия характер, но поне две букви. Ако се открие цялата азбука изведнъж, това би внесло голям смут в душата на хората. На сегашната раса могат да се открият поне две букви, а именно за тяхното чело и за мозъка им. За човешката брада е още опасно да се говори. Обаче дошло е време за човешкото чело и за носа, а естествениците се занимават и без това с мозъка. Всеки трябва да знае как да уравновеси носа с челото си, за да има едно правилно развитие. При това знание могат да се раждат за в бъдеще такива деца, които да бъдат носители на новите идеи. По този начин, както днес се раждат хората, едва ли след 2500 години ще могат да носят новите идеи. Трябва да стане една коренна промяна в ражданията и женитбите на хората. Сегашната култура трябва съвършено да се измени. Днес, в каквото и да вярвате и каквото и да проповядвате на един човек, вие не можете да внесете в него нещо ново. Той може с тебе заедно да се моли, но това още не е молитва. В тази молитва има нещо скрито, някакво скрито желание има в него.

Аз съм виждал в Америка в някои религиозни общества, събират се на молитва около 400-500 души да се молят и слушат тия хора с най-голямо внимание. Те слушат, защото иначе обед няма да им се даде. Тъй щото, за да има обед, човек трябва да се моли. Осигурете, първо, яденето на човека, за да може и другите работи да си върши искрено.

Съвременната бяла раса трябва да разреши един важен въпрос - въпросът за храненето на човека, въпросът за хляба. Разрешението на този въпрос е социален, но той може да бъде и общочовешки. И ако днес стават толкова престъпления, те стават по единствената причина, че ние не сме се заинтересували да осигурим насъщния хляб на хората. Всяка държава трябва да осигури хляба на своите поданици. И богатите хора трябва да се заемат да работят, за да се осигури насъщният хляб, за да не бъде изложен човек на явна смърт от глад. Днес и младите моми, и момци, и сестри, и братя, всички са изложени на голяма опасност само за хляба. И затворите днес съществуват по единствената причина, че хората крадат за хляб. Всички казват: “Хлябът трябва да се уреди, да се достави.” Хлябът в човека казва: “Вие трябва да уредите въпроса с хляба, тъй както аз съм го дал.” Ние очакваме този въпрос да се уреди отвън. Ние очакваме Господ да дойде отвън и той да уреди този въпрос. Той е дошъл в държавниците, в мъжете, в жените. Казват: “Гладни са тези хора. Да видим какъв е бюджетът.” Бюджетът е даден отгоре. Житото е дадено отгоре. Всичките блага на един народ са дадени отгоре. А при това, когато един човек иска хляб, казвам му, че трябва да търпи. Добре, ако ще търпят, и богати, и сиромаси еднакво да търпят, но ако едните трябва да търпят, а другите да се пресищат, тогава? Каква е разликата между богати и сиромаси? Ако ние проповядваме един Бог, който наистина съществува, трябва да знаем, че неговите отношения към всички човешки същества са еднакви. Поне за насъщния хляб са еднакви. Мислите ли, че Бог ще остане доволен, ако влезе в една богата къща и види какви пищни обеди се слагат, когато в друга къща няма насъщния. Ще бъде ли той доволен от един обед, какъвто един

китайски мандарин дал на един американец? На обеда трябвало да минат 40 най-пищни блюда, когато китайците са един много беден народ. Кой спря китайската култура? Тяхната култура е една от най-старите, но тя пропадна, защото те не уредиха правилно въпроса за яденето. Те са един народ крайно егоистичен. Този егоизъм ги е напълно потиснал. Те откак се родят, докато умрат, мислят само за яденето.

Казвам, ние сега очакваме да дойде Христос на земята. Питам, вие, религиозните, ако очаквате само на Христа, защо сте дошли тогава на земята? Защо са дошли българите на земята? Да развият само национализъм ли? Българите са дошли на земята да уредят работите си. Всеки българин трябва да гледа на другите като на свои братя. Това значи българин. Сега ще съдят някого, че се проявил в нещо. В какво се провинил човекът? Сега, които ме слушат, ще кажат, че това е несъобразно със съвременния строй, със съвременното общество, със законите на държавата. Какви са основните закони на държавата? Ако аз не се храня с подходящата храна на своя организъм или ако не дишам чист въздух, или ако не мисля право, какъв ще бъде моят живот? Аз зная какъв ще бъде. Ако една държава няма разумни закони, ако тя не се погрижи за нуждите на своя народ, какво ще бъде бъдещето на този народ? По статистика днес в България се извършват най-много убийства. Няма друга страна като България, в която да се вършат толкова убийства и престъпления, както в България. След България, може би да иде Америка.

Нека оставим сега мисълта, дали вие сте отговорни за това, но всеки трябва да има в себе си импулс да бъде искрен, а не да дели хората на вярващи и невярващи, или безверници. Най-първо, хората трябва да се делят на такива, които мислят, и такива, които не мислят. Според мене хората трябва да се делят на такива, които мислят, и такива, които не мислят, и на хора със сърце и без сърце. Всеки трябва да влиза в положението, в нуждите на другите хора и да може да им помогне. Изобщо нуждите на всички хора трябва да бъдат

задоволени. Когато има храна в изобилие, нуждите на всички деца трябва да бъдат задоволени. Когато видя един човек бос, гологлав и без дрехи нови, аз не го съжалявам, но го съжалявам, когато го чуя да въздиша, да ходи гладен, да обикаля тук-там за едно парче хляб. Същественото е хлябът. Ако е въпрос за обуща и шапки, и животните ходят боси, и птиците ходят гологлави. И птиците, и гъсениците, и пеперудите си намират храна, а хората често ходят гладни, лишени от насъщния хляб. Ние, културните хора, виждаме един човек да умира от глад, и то не в една езическа страна, но в една християнска страна, каквито са днес повечето държави. При това туй става при голямото изобилие, в което се намираме. Сега хората се делят на вярващи и невярващи, а при една вярваща страна ще видите хора, които умират от глад и казват: "Това е Волята Божия, този човек е грешник и той трябва да умре гладен." Когато Христос е бил на земята, той е проповядвал същия въпрос - за хляба. И един ден, когато народът дошъл да го слуша, Христос казал: "Не искам да ги пусна гладни, да не премалеят по пътя." И той беше принуден по някакъв начин да им даде, да им достави хляб.

Казвам, силата у вас седи да станете проводници на разумното в себе си. Онези, които вярват в Бога, трябва да станат проводници на божественото в себе си. Или пък станете проводници на разумното в себе си, или най-после станете проводници на идеите на вашите ближни. Трябва да се вземат едно от трите тия положения, а не само да се изисква на теория. Ако вярваш в Бога, бъди носител на Божиите идеи. Ако вярваш в себе си, бъди носител на своите идеи, но не на своите изопачени идеи, а разумни идеи. И най-после, ако вярваш в своите ближни, бъди носител на техните идеи. Това не е йерархия, това е ред и порядък. Вие седите и си казвате: "Да, но в света никой не живее за себе си." Ако ние сме в това голямо учреждение, в което засега се намираме, то всеки от вас си има своето предназначение.

Казвам, кой е бил младоженикът, за когото девите се приготовлявали? Той е човещината, той е обществото, човешкото,

непроявеното. Този брат представя общото, човешкото, всички човешки души, които се познават и между които влиза любовта, да ги свързва в едно цяло. И тогава всеки ще поглежда на човека като свой брат, роден от една майка и от един баща. Така всички хора ще се чувстват близки помежду си. Аз не казвам, че трябва да вземете целия товар на човечеството, за това даже не трябва да се безпокоите, но казвам, всеки от вас трябва да бъде запалена свещ. Трябва да изпрати в света по една добра мисъл и по едно силно желание, които да се реализират. Аз мисля, че ако християнският свят би турил в действие своята силна мисъл и силни желания за подобрение на човечеството, досега той би достигнал нещо. Сега вие сте закъсали по единствената причина, че сте оставили всичко на Бога и казвате: "Като дойде Христос, той всичко ще уреди." Че Христос дойде, но какво уреди? Тъй както хората разбират уреждане на нещата, той нищо не уреди. Той дойде и римската империя го разпна. После Христос дойде в 1914 година, но шест хиляди хора измряха. Той им каза: "Не се бийте, а те не го послушаха." Той ще дойде в следващата война. Хората сега се приготовляват и ако се отвори една война, ще измрат около 50 милиона хора. Ако и тогава не проумеят, ще се отвори нова война, още по-ожесточена, в която ще умрат 550 милиона хора.

Това не го искам аз, но казвам, че човешките мисли, чувства и постъпки определят тази война, в която ще измрат не по-малко от 50 милиона хора. Ако и тогава не проумеят, ще дойде по-страшната война. След нея те вече няма да воюват, защото ще стане такова чудо, каквото хората никога не са очаквали. Тогава ще се прекъснат всичките съобщения, железници, телеграфи, телефони и ще трябва да се минат най-малко сто години, за да могат да се възстановят отношенията на един народ с други. До това време те ще бъдат съвършено изолирани. Това не го предсказвам аз, но пророците от целия свят: от Англия, от Америка, от Германия, от Франция, Китай, Япония, отвсякъде предсказват това, което ще стане. Казвате - те са смахнати хора. Възможно е да е така, възможно е тези, които

пророкуват, да са смахнати хора, но възможно е и тези, които слушат, и те да са смахнати. Щом допускам едното, аз допускам и другото. Ако пророкът говори нещо, което става, той не е смахнат, той знае законите и разбира. Но ако някой пророкува неща, които не стават, може да кажете, че е смахнат. Когато някой човек казва, че едно здание ще се събори и се събаря, този човек не е смахнат, той предвижда нещата, той е умен човек. В смахнатостта нещата не стават, а в разумността стават. Сега ние разсъждаваме кои са причините или как ще станат нещата. Казвам, ако ученият намери онази запалка, с която може да запали целия въздух на земята, какво ще стане? Тогава всичко ще се свърши, всичко ще ликвидира. Цялата сегашна култура ще изчезне. Ако днес някои хора знаеха това, те биха запалили земята, без да му мислят много.

Сега, като ви говоря това, мнозина от вас се плашат, представят си нещата страшно. Казвам, не мислете, че това, което ви говоря, ще стане още сега. Не, това са само проекти. В една драма нещата се представят драматически, но те не са действителни. Има известни пророчества, които са предсказани още в старо време, но не са се сбъднали. Има пророчества, предсказани днес, и те не са се сбъднали. Въпросът е как можем да се избавим от тези пророчества, т.е. от това, което има да стане. Това е важно, то е поставено на дневен ред. Сега ние се страхуваме за последствията. И да се страхуваме, и да не се страхуваме, това, което ще стане, ще стане. Разликата е само в това: ако човек умира със страх, ще се мъчи повече; ако умира без страх, няма да се мъчи толкова, ще умре по-спокойно. Това е, което може да се придобие. Та сега трябва да запалите свещицата си - само да мислите. Има неща, които могат да поправят нашия живот. Аз не съм за личния живот, или за личното благо. За мене поправянето на един човек е поправяне на цялото човечество и покварянето на един човек е покваряне на цялото човечество. Такъв е принципът: принципът на цялото е принцип на единичното, и обратното. Защото всеки човек е уд на цялото човечество. Нали вие знаете, ако се охлузи един от

вашите удове, ще ви боли целият организъм. Целият организъм ще страда, докато заздрави мястото. Колко дълго време се изисква, докато понякога се заздрави мястото.

Та ако сегашните хора при сегашните си разбирания мислят като хората отпреди две хиляди години, аз не зная каква култура бихте имали. Сега аз гледам и двете страни на човечеството: и едните, които вярват, и другите, които не вярват, и намирам, че и в едните, и в другите има нещо, което не е право. Ученият човек, в който умът е взел надмощие, е останал горделив, груб, надменен. В него сърцето малко работи. Онзи пък, в когото сърцето е вземало надмощие, той угажда само на себе си и казва: "Каквото ще да става, но аз ще си поживея." И нито едните са полезни, нито другите са полезни. Полезни хора са само онези, които мислят за общото повдигане и в които има съчетание между ума и сърцето. Повдигането на цялото човечество, това е идеалът на тия хора. Повдигне ли се цялото човечество, тогава и народите, и обществата, и отделният човек ще се повдигнат. Това е новата религия, която иде в света. Тя е религия на човешкото братство. Тя трябва да внесе братството между всички народи, на които съзнанието е пробудено. Не е вярата в Бога само, тя е друг въпрос. Ние учихме вярата вече. Братство ни трябва нас. Щом трябва да бъдем братя, една основа ни трябва нас. Щом човек се ражда в света, той трябва да има баща и майка. Неговият баща трябва да бъде най-разумният от всички и неговата майка трябва да бъде най-благородната от всички. Ако аз бих имал един баща, бих желал той да бъде най-разумен. И ако имам една майка, бих желал тя да бъде най-благородна. По-голямо богатство от това не мога да искам. Имам ли това нещо, аз съм в състояние да се справя със своя живот, да си проправя пътя в живота. Мощните сили седят скрити в самия човек. Ако вярвате в това, има един закон в природата, който може да проверите. Ако знаете езика на природата, тя може да ви отговори и да ви задоволи всички нужди. Природата може да покаже пътищата за уреждане на вашия живот, тя може да задоволи нуждите на човека

за насъщния му хляб, изобщо за най-съществените нужди, но никога не задоволява нуждите на човека за пари, за богатство и за ред други второстепенни работи. За всеки човек има само един установен път, по който той трябва да мине. При това за него има един определен бюджет, отпуснат от природата, с който той може да разполага. Още от раждането си той трябва да знае този път и да не се отклонява на една или на друга страна. За каквото е роден човек, в това направление трябва да върви и той не трябва да се отклонява нито на йота от своя път, не трябва да се изкушава от нищо. Онзи, който не се отклонява от своя път на призванието си, той е в положението на онези разумни деви, които имали масло в светилниците си. Онзи пък, който не знае своя път и не върви в него, той е в положението на глупавите деви, които нямали масло в светилниците си. Този човек, като се намери при лошите условия на живота, не знае как да постъпва.

Та единственото нещо, на което сега трябва да се осланяте, то е да имате тил. Тил могат да ни бъдат нашите майки, нашите бащи, нашите братя и сестри, нашият народ, цялото човечество и най-после тил може да ни бъде и цялата природа, или всички ония разумни същества, които са минали по този път. Питам сега, всички тия разумни същества, които от осем хиляди години насам са идвали и са заминавали от земята, де са те сега? Те представят едно грамадно множество, ако направим изчисление на техния брой. Изчезнали ли са те? Не, те не са изчезнали. Те са потопени в този живот, те са между нас, постоянно работят с нас заедно. Изобщо нищо в света не се губи.

Казвам, ние сега сме възприемници на миналото и на сегашното. Сегашната култура зависи от това, какъв ход ще ѝ дадем. Каквото направление ѝ дадем сега, това ще стане. Христос казва: “Ако се сберете двама или трима в мое име и попросите нещо, ще ви се даде.” Каквото разумно вържите на земята, ще бъде вързано и на небето. От разумното зависи дали добро, или зло завържите, това ще стане.

Казвам, сега всички вие трябва да бъдете носители на новото в света, с което хората трябва да се подобряват, за да се премахне онова ожесточение. То не може да се премахне насила. Разумно трябва да се постъпва в света. В разумното няма лицемерие, няма лицеприятие.

Три неща трябва да се застъпят в живота: любов безгранична, разумност, в която няма никаква тъмнина, и свобода без ограничения. Тази любов трябва да бъде застъпена от всички. Също така и разумността и свободата трябва да се застъпят от всички. Това трябва да бъде достояние на всяка култура, която се повдига сега в света. Това е новото начало, което трябва да се постави в живота. При това разбиране на живота ние почти нямаме кредит от природата.

"Благословен Господ, Бог наш" (три пъти)
Тайна молитва

12 часа по обед

Седемнадесета беседа, държана на 15 януари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЗАЩО ВЪЗКРЪСНА

“Отче наш”
“Фир-фюр-фен”

Ще прочета двайсет и осма глава от евангелието на Матея - до единайсети стих.

“Духът Божи”

Ще взема част от шестия стих: “Не е тук, защото възкръсна.” Ако въпросът е сега да анализираме един процес, един процес неанализиран - разлагане на нещата. Когато човек умре, нещата се разлагат. Когато човек се ражда, започва да живее, нещата в него се съграждат, растене има. Когато ние искаме да узнаем какви са елементите в света, ние искаме да знаем ония условия, при които елементите съществуват, защото други елементи, високи планински върхове, възкресението, животът, тези думи тепърва има да ги изучавате, те са непонятни думи. За пример възкръсна - човек трябва да оживее, да стане, за да възкръсне. Онзи, който не разбира, не може да намери никаква връзка между думите оживява, стана и възкръсна. Вие може да ги тълкувате както искате, но има един естествен ред на нещата, защото не е онова, което ние разбираме външно. За пример във вашия ум може да седи идеята, човек да се роди, да израсне, да си направи положение и да поживее малко на земята, но кой не го е постигнал. Това е процес, където най-малките същества го постигат. Кой не се е родил, кой не се е осигурил донякъде, кой не е живял, но малцина са, които са разбрали в какво седи вътрешният живот. Казвате: “Мене това не ме интересува.” Има неща, които трябва да ни интересуват. Това не е философски въпрос. “Мене - казвате - това не

ме интересува.” Нима, като се качите на някой трен, тебе няма да те интересува дали ще иде на предназначението, че може да стане катастрофа. Или някой път, като се качите на някой параход, не се интересуваш какво ще стане с този параход, че може да потъне. Щом ти си се качил на този параход, ти не може да не се интересуваш от него. Щом ти кажеш: “Не се качвам на този параход”, не може да не се интересуваш. Казваш: “Еди-коя си философия мене не ме интересува.” Има два начина за интересуване.

Думата възкръсна, това е най-великото, което човек тепърва трябва да изучава. Той може да каже, че това е нещо невъзможно. Невъзможните неща са само глупавите неща в света. Когато говорим за невъзможно, разбираме глупавото. Умните неща са възможни. Следователно възкресението, това е най-разумното, което съществува на земята. По-висока идея от възкресението няма. Какво нещо е възкресението? То е труден въпрос. То е все таки да ме питате какво нещо е красотата. Но кажете ми, колцина писатели има, които може да определят какво нещо е красотата. Казвате, че очите са хубави, лицето - хубаво, веждите - хубави, устата - хубави, всичко е хубаво и красиво в това лице. Но кое е онова специалното, което те привлича, което ти прави впечатление зад красотата. Тази сила, която седи зад красотата, е неизвестна. Ти може да направиш една статуя красива, може да направиш от восък една красива статуя с тънки вежди, с красиви черти, но зад всички тия красиви черти седи нещо, което в статуята го няма, а в човека го има. Значи красотата има външно облекло. Красивата уста, красивите вежди, очи, чело, нос, лице, това е дреха на красотата. За тази красота има нещо, което те привлича, което е неописуемо. Чувстваш в дадения случай, че има нещо, което те привлича. И ти, като видиш една красива уста, чувстваш в дадения случай, че има нещо, което те привлича. Ти като видиш красотата, веднага ти светва. Има красиви черти и като ги видиш, веднага ти светва, където и да ходиш, ако си бил песимист в живота, обезсмислил се е животът ти, веднага имаш идеал в света и казваш:

“Колко е красив този човек.” И в тебе се заражда желание и ти да бъдеш като него. Следователно под думата възкресение, то е един идеал, който постепенно ще се постига. То е едно състояние, което човек трябва да постигне.

Възкресението е достъпно за човешкото съзнание. Човек трябва да има, най-първо, благородно сърце, чисто сърце, светъл ум, да има една добра воля. Та казвам сега, във възкресението има едно благородство. Мнозина говорят за върха Монт Еверес. Някои казват: “Аз съм виждал този висок планински връх.” Ти си го виждал, но какво се крие зад него. Ние всеки ден виждаме Слънцето, но какво се крие зад него, не знаем. Всеки ден виждаме Месечината, но какво се крие зад нея, не знаем. Ние всеки ден виждаме звездите, но какво се крие зад тях, не знаем. Гледаме, наблюдаваме с големите тръби, правят астрономите изчисления - дълги и широки, и разправят такива небивалици. За пример, ако сегашните хора направят цели свои скачки за небето и ако бяха преди 500-600 години, щяха да ги считат за умопобъркани. Светлината, която иде от Слънцето, и пътят, който тя изминава за една година, като пътува по 300 хиляди километра в секунда, това е една мярка. И може да си представите, че с този телескоп ще започнат да виждат звезди, които са имали своето съществувание преди хиляда и седемстотин години. Туй показва онази безширност, в която ние живеем. Ние сме като създания, като листи на едно голямо дърво. Ти казваш: “Мен не ме интересува голямото дърво.” Как да не те интересува. Твоето съществувание зависи от съществуванието на това дърво. Ако то е добре организирано, ти ще живееш. Ако то не е добре организирано, ти не можеш да живееш.

Казвам сега, трябва да имате една правилна философия. Не че сега вашата философия не е правилна. Тя е правилна. Не че сегашните ваши възгледи са криви. Те са отлични, но те са за този момент. Следващия момент туй, което сега знаете, ще бъде безпредметно. Вчерашното ядене днес е безпредметно. Вчера си ял

много сладко, днес си гладен. Трябва да ядеш. Днешното ядене е за днес, утрешното е за утре. Вие казвате: "Едно време в какво са вярвали хората?" То е било едно време. Оставете какво е било едно време. Сега в какво трябва да вярваме. Сега, настоящето. Не само като българи, защото вие ще заблудите, вие още не знаете какво нещо е българин или какво нещо е англичанин, или французин. Но ако се спрем, то е един въпрос много отвлечен. Тия народи - ето аз как представям народите - това са синове на един богат баща, един цар, който оставил наследство, и сега делба има, братята се грижат кой да вземе повече. Един от братята взел повече, друг - по-малко, и всеки е недоволен, че брат му взел повече и досега още не са се разбрали помежду си. Вие мислите, че баща им умрял. Сега ще се върне бащата и ще намери синовете си, че те се карат. Като се върне, ще повика тия синове и ще ги попита за какво се карат, кое именно делят. Защо именно да не могат да живеят по братски. Казва някой: "Аз малко имам." Че колко ти трябва тебе да живееш? Ти имаш цял хамбар, пълен с жито. Тебе колко ти трябва? Половин килограм хляб на ден и ядене, и едва ли ще изядеш хляба. Някои повече изяждат. И тъй както ви виждам, едва ще изядете триста грама, а вие се безпокоите за 100 килограма. Че се безпокоите, аз се радвам, защо не, защото, като се безпокоиш, то е работа. Някой на мене ми казва: "Аз много страдам." Отлична работа е то, отлична работа е скръбта. "Много се мъча." Отлична работа е това. "Имам сиромашия." Отлична работа е това. "Богат съм." Отлична работа е. "Учен съм." Отлична работа е. "Студент съм." То е само работа. Разни степени. Ако студентът разбираше, той щеше да стане учен човек, ще се радва. Ако студентът мисли, че нищо няма да стане, той се смущава. Ако даже най-учените хора в света мислят, че няма вече да учат, няма място за тях, няма какво да учат.

Някои хора сега - такива религиозни има, казват: "Като идем в небето..." Живееш в небето две-три години, после ти дотегне. Че тебе в небето няма да те оставят две-, три хиляди години да живееш. Щом станеш недоволен, непременно ще те пратят на земята, да се измени

състоянието, да се обогатиш. Ти дойдеш да живееш, ще ти вземат онова богатство, ще те направят сиромах. Ти ще започнеш да мислиш пак за старото място.

Да дойдем до думата възкресение. Възкресението е най-същественото, което изключва всичките възможности на мъчения и вътрешни недоразумения, състояния, в които човек съзнава, че той не може да умира. Човек, който съзнава в дадения случай, че при всичките сегашни противоречия той е господар, той не съзнава, че е сиромах. Този човек на възкресението той е господар навсякъде. Той може да живее на Земята, пък може да иде и на Слънцето, може да иде и на Месечината, може да иде където иска, където поиска душата му, свободен е той. Ако иска, може да стане сиромах; ако иска, може да стане богат; ако иска, може да стане учен; ако иска, може да стане прост, може да стане болен, може да завземе всички положения. Стане болен, за да бъде достъпен за болестите. Той не е болен, но се прави на болен. Само разликата е тази, че този, който е възкръснал, смъртта, като го хване, другояче постъпва. Изпочупва си всичките зъби. Смъртта, като хване един възкръснал човек, казва: "Оставете го, той не е за мене." Смъртта, като сдъвка един възкръснал човек, втори път не го бута. Като го види: "Отдалече" - казва. Даже и най-здравите зъби на смъртта ги е страх от един възкръснал човек. Питам, щом смъртта се уплаши от тебе, от кого ще се плашиш какво ще стане с тебе. Сега във вашия ум ще остане мисълта, туй нещо възможно ли е. Питам сега, ако ти си представиш един човешки зародиш под микроскопа - защото много мъчно е човешкият зародиш да се различи от зародишите на каквото и да е друго животно - и да ви попитат: "Нещо от този зародиш, човек може ли да излезе?", казвате: "Невъзможно е." Но този зародиш, като го туриш при известни условия, може да излезе цял един философ, може да излезе един светия, нещо ще излезе. То, като го гледаш такъв нищожен отвътре, ще кажеш: "Всичко може да стане, но от туй човек не може да стане." Тия чудеса стават всеки ден. Ние търсим други някои чудеса.

Та казвам, съвременната наука ни разкрива - чудесата са скрити вътре в нас. Ти мислиш, въодушевяваш се от великата мисъл, но тази мисъл е у тебе. Но на кое място е мисълта, не знаеш. Учените хора, които сега изследват, милостивите хора, онзи милостивият човек се различава от онзи, който не е милостив. Главите им се различават. На онзи немилостивия човек главата отпреде е спитена, смачкана е. А главата на милостивия човек не е смачкана. Главата на човек, който обича да послъгва, е смачкана, а главата на онзи, който не обича да послъгва, не е смачкана. Човек, който обича да краде, главата му е смачкана, а онзи, който не обича да краде, не е смачкана. Казвате, че някой лъже. Смачкана е главата му. Къде е смачкана, на кое място е смачкана главата? Следователно трябва да се поправи тази глава на туй място, като се повдигне, и този човек ще стане милостив. Един американски френолог дава картина, дето морализират един човек с много недъзи по всичките педагогически правила. Другите го гледат, обстрелват го със стрели, стрелят в челото, главата, навсякъде са надупкали, но повече от 100 стрели, но никой не е ударил на място. Те не знаят причината защо този човек постъпвал така. И тогава тяхната работа мяза на следното.

В Америка в един чифлик един бивол полудял, започнал да гони хората, да скача. И в тази местност имало човек, който се разговарял с животните. Разговорът седял в това: той просто турял ръката си на туй животно и разговарял се е. Как се е разговарял, това не може да се разправя, но ще приемете, че се е разговарял. Туй е факт, който един автор дава. И след като си турил ръката отгоре на главата на бивола, казва му: "Каква е тази работа, защо бодеш? Не те ли хранят?" "Много добре ме хранят, но има нещо в задната част на крака ми, влязло е и страшно ме безпокои. Да се извади. То ме безпокои, затова скачам." Той ритал, за да се намери умен човек, за да го извади. Като гледат, в крака един голям трън се е забил и като извадили тръна, този бивол престанал да боде. Какво ще кажете? "Едно съвпадение." Не е съвпадение. Вие ще попитате този бивол може ли да говори. Чудна

работа, че ние имаме съвсем изопачени понятия. Бог е мислил за животните със своето разумно слово и казва: “Бъдете животни.” Със своето разумно слово вложил в тях нещо разумно. Ние мислим, че не са умни. Много умни са животните. Ние вървим по друга линия, но да отказваме интелигентността на животните, туй значи, че Господ се е занимавал с глупави работи. Природата е свързана разумно. Тя не може да създаде глупави работи. Ако животните са нейно творение, те са разумни. Тя не може да създаде нещо глупаво. Ако един философ е писал една книга, за да разбереш, не трябва да съдиш само по външната форма, трябва да съдиш по съдържанието.

Та някои отнасят въпроса, дали Христос е възкръснал, или не. Те не разрешават въпроса. Дали Христос е възкръснал, само един знае. Кой? Христос. Искат да докажат дали Христос възкръснал, или не. Никой не може да докаже. Христос се явява на своите ученици и казва: “Даде ми се всяка власт на небето и на земята. Идете и проповядвайте учението.” Какво ще доказваме. Онзи, който възкръснал - Христос, от 2000 години убеждава хората, че е възкръснал. Сега ще дойде някой, ще пише един трактат, да доказва, че е възкръснал. Как ще докаже той? Вие ще кажете: “Докажи.” Не може да докаже. Ще повикаме Христа, но вие готови ли сте сега да го повикаме.

Във вас има едно американско любопитство. Вие отивате тук-там. Един виден пианист - виртуоз, който дошъл, французин, един човек на науката - да го слушаш, трябва да платиш 32 лева, а онези, които са на първите редове, трябва да платят 140, 150, 200 лева, за да го слушат. Представете си, че вие сте платили, имате първото място и все ще гледате ръцете му научно, в мърдането на ръцете. Това е музика. Трябва да схванете, да разбирате вътре. Питам сега. Даже да повикаме Христа, то е много казано. В този случай аз не може да го повикам, най-първо. На изложение ли? Пък Христос само веднъж се е показал на изложение. Знаете ли кое беше изложението на Христа. Когато го покачиха на кръста, то беше първото изложение на Христа.

Христос казва: “Втори път не може. Второ изложение не правя.” Туриха го на кръста и като слезе от кръста, казва: “Който иска изложение, той да се качи. Аз свърших моето изложение.” А пък, ако искате и вие друго изложение, ако вашите души са готови, всеки един от вас може да провери този факт. Но аз да го викам, ще бъде светотатство и лъжа. Но казвам, всеки един от вас, ако иска, може да види, да говори. Сега да му кажа възкръснал ли е, или не, може да няма опит. Туй са го опитали хиляди души. Опит може да го направите. То е един опит, не е насилствен. То е опит на вашето съзнание. Защото отвън, макар да се яви Христос на учениците, може да започнеш да се съмняваш дали е възкръснал, или не. Сега да дойдем, това е личен въпрос, дали Христос е възкръснал. Това е важното. Христос е възкръснал, не може да се съмняваме, че е възкръснал Христос и ще ви кажа как аз разсъждавам.

Аз не може да се съмнявам в това, в което Христос не се е съмнявал. Христос е възкръснал, той знае. Какво ще се съмнявам аз, когато слънцето изгрява. Може ли да се съмнявам в него? Не може. Ако слънцето не е изгряло, то е друг въпрос, но при изгрялото слънце мога ли да се съмнявам. Някой може да каже: “Аз може да се съмнявам.” Може да се съмнявате, ако не сте видели, но има неща, в които ние не може да се съмняваме, а има неща, в които ние може да се съмняваме. Ти не може да се съмняваш, че след като те угостят с един хубав обед, ти не може да се съмняваш дали си ял, или не. Ти не може да се съмняваш, след като си бил болен 4-5 години, оздравял си, дигнал си се от леглото, ходиш, чувстваш светлината и топлината, радваш се. Ти не може да се съмняваш дали си здрав, или не, дали това е реално нещо, или не, защото реалността всякога подразбира, че ние сме господари на условията, при които ние живеем. Когато човек изгуби възможността или господарството на условията или изгуби онази хармоничната връзка, тогава идват илюзиите. Илюзия е, че може да мислиш, че нещо го имаш, когато го нямаш. Ти може да мислиш, че си силен или не. Тук преди няколко дена говорих с един

млад момък, че му говоря: “Човек, за да бъде силен - казвам му - както те виждам, ти си много слаб.” Казва: “Не съм слаб. Аз може да нося 150 кила на гърба си.” Породи се съмнение. Казвам: “Да проверя.” Аз нося 3 торби цимент на гърба си, ще купя, 250 лева близо ми трябват за цимента, ще опитам дали може да носи. По 50 кг всяка торба, какво има да се съмнявам. Той казва, че можел да носи по три торби цимент. Три торби, това са 150 кг - да не би да са такива - по 10 торби едната.

Та казвам, ние се съмняваме дали Христос е възкръснал, или не. Христос дали е възкръснал, той знае. Въпросът е сега, може ли ние да възкръснем. Не е въпрос дали Христос е възкръснал, или не. Дали вие може да възкръснете, то е важното сега. Няма какво да доказвам, че Христос е възкръснал. Ако Христос не беше възкръснал, християнството не би го имало в този живот. Ще кажете - онова противоречие, което съществува в християнството. Туй противоречие, което съществува в християнството, съществува в по-голямата част от вярващите - дали Христос е възкръснал, или не. Следователно лошата част на християнството иде от безверниците - дали Христос е възкръснал, или не. Щом вярваме, че Христос е възкръснал, тогава принципът, който ние прилагаме в живота, трябва да бъде друг. Ти не може да говориш за Божията Любов, ако не прилагаш. Как ще говоря за любовта, ако тази любов не е в мене или ако аз не съм съучастник на Божията Любов. Най-малката част от Божията Любов, която може да проникне, тя може да произведе възкресението вътре.

Та казвам, този ангел не е тук и защо Христос не е между нас. Защото е възкръснал. Че, най-първо, ако вие възкръснете, вие ще се опростите със сегашното ваше съзнание, със сегашния ваш живот, с вашето съзнание, в което има вътрешно терзание, вътрешно недоволство: един момент - доволни, друг момент - недоволни, съмнение, завист, ревнуване, какво ли не. Те са хубави неща, но винаги са неразбрани работи. Вие не знаете какво нещо е съмнението, вие не знаете за пример какво нещо е ревността. За Бога се казва, че е

ревнив. Какво нещо е ревността на Бога? Ревнува, за да накара хората да бъдат добри, да направят добро. Ние ревнуваме, защото ги нямаме. Ние ревнуваме, защото ги нямаме да ги владеем. Когато Господ ревнува за един човек, той го прави човек, а когато ние ревнуваме, добрия човек ние го правим лош, не му даваме свобода, ние му приписваме известни престъпления, какво ли не. И сега ги имаме. Вземете един мъж, който има красива жена. Той ѝ натрапва толкоз престъпления. Каквото и да му казвате, той казва: "Тя ме лъже." Докато тя не беше се оженила заради него, беше светица. Сега е голяма грешница. Единственият грях седи в това, че тя се е оженила заради него. Ако има едно престъпление, което тя е направила, престъплението седи в това, че тя е красива и се е оженила за един човек, който няма красив ум, красиво сърце и благородна душа. Нима аз трябва да стана стражар на една красива жена, да я пазя от нейните подхлъзвания. То не е в божествения закон. Бог на земята оставя всинца ви свободни.

Остави човешката душа свободна. Бог има вяра в нас, човешката душа е красива, но Бог ни вярва. Ние като грешим хиляди пъти, той има вяра в нас. Той казва: "Ще се поправят." Дойде ангелът, каже: "Съгреши." И той го погледна. Господ се позасмя малко. Сега ние ще кажем, че това само може Бог да направи. Това, което Бог може да направи, ние може да правим като него, понеже той живее в нас. Това, което слънцето може да направи, и вие може да направите. Вие не може да го направите в голям размер, но всеки от вас е в състояние да запали един огънчец в миниатюр. Сега вече това е закон на съзнанието. Нашето сегашно съзнание трябва да се измени.

Съвременните хора, за да влязат в закона на безсмъртието, непременно трябва да се освободим от закона на самосъзнанието, от тия терзания. Ти лягаш с терзание и ставаш с терзание - все терзания, с едно вътрешно предчувствие, че в бъдеще може да ти се случи нещо лошо. Този ще умре, онзи ще умре, ще станеш нещастен, ще изгубиш имането си, нивата си, какво ли не иде в твоя ум. Като започне да

остаряваш, чувстваш - краката ти отслабват, умът ти отслабва, не знаеш какво нещо е онзи свят, какво ще ми кажеш. И мислиш какво ще се прави. Почваш да определяш ковчега, определяш дрехите, с които да те заровят, кой да те къпе, след като умреш. Как да го опеят, с каква дълга риза да го облекат, после казва да го накичат с цветя. Умрял, пък иска да го накичат. После казва: "Като умра, да дойдете да ме полеете." Умрял, пък иска да му завиват, да му поливат на гроба, казва: "Да не ме забравите." Иска да мислят заради него. Какво разбирате под думата умрял? Тя е една страшна дума, една неразбрана дума е. Но ако ние разбираме в нейния смисъл смъртта, намираме една разбрана страна. Под думата възкресение ние разбираме - това е невъзможно заради нас, ние не може да възкръснем. Христос може да е възкръснал, вярно е.

Под думата Христос разбираме Бог, който ни е създал. Когато Бог взе онази малко пръст в рая, че направил един човек, този човек е бил без съзнание, тогава той му вдъхнал нещо и той станал жива душа. Питам, какъв беше човекът, преди да му вдъхне Господ? Този човек е живял, и тогава се събужда самосъзнанието на човека. И имаше съзнание в човека и като съгреши човек в рая, се събуди самосъзнанието и вече 8000 години този процес на самосъзнанието е влизане в греха. То е процес на самосъзнанието, че ние не живеем както трябва. Има друг един процес, който ние наричаме закона на спасението, възкресение, Царство Божие, Любов.

Всичките тия термини означават една велика истина. Това е последно тъй нареченото свръхсъзнание на човека, което носи безсмъртие на човека. Той трябва да се освободи от сегашното положение. Казвате: "Как ще стане?" Ако във вас влезе свръхсъзнанието, или някои го наричат космическото съзнание, вие ще добиете един вътрешен мир, няма да се безпокоите. Аз го наричам понякой път - вие имате магическата тояжка. Онзи човек, който има космическото съзнание, той върви през гората, за него нищо не значи. Като тропне, и виелицата престава. Като тропне на облаците,

махнат се. Слънцето го огрее. Седне някъде, сняг има, тропне, ще запали огън, ще се наяде. Наоколо хората се безпокоят, а той седи тих и спокоен, гледа радостен и весел. Този човек, който има космическо съзнание, като влезе в бедната къща, ще започнат да му се оплакват. Той само ще тропне и тия забравят, че са бедни. Вече на масата им има изобилно всичко, дрехи облича, няма да има за какво да се оплакват. Ще започне да хвърля своите парцали. Докато той е вкъщи, ще бъдат добре облечени. Той ще се ръкува, ще се усмихнат и ще излезе, и те ще се питат: "Кой ли беше този човек, някой богаташ, милионер, който донесе тези дрехи?"

Онзи богатият човек, на когото сърцето се е отворило, да отиде в някоя бедна къща, свръхсъзнанието в него го е подтикнало, в него божественото говори. Нима, ако вие отидете да жертвате живота си някога, че във вас е обикновено съзнание. Не, у вас божественото е трепнало и благодарение на тия моменти в живота, които ние проявяваме, нашият живот се осмисля и колкото повече се проявяват тия хубавите черти, ние ще станем по-силни. Не да бягаме от живота. Хората, които не разбирали живота, са ходили в горите, ходили са в манастири, какво не правят хората, за да се спасят. Войни правят, избиват се, и всичко туй - за да придобият своята свобода, за придобиването на свободата. Онези, които вярвате, вие казвате: "Да дойде някой отвън, да ни помогне." Може да дойде някой отвън. Когато човек беше готов, Бог го взе в ръцете си, вдъхна Бог от своето дихание в тази пръст, събуди се пръстта, влезе в рая и какво казва Адам. Кажете ми коя беше първата дума, която Адам каза. Адам каза на Господа, след като Бог му вдъхна диханието, той видя Бога и ние знаем, че Бог е вдъхнал и мене. Но какво Адам е казал, ние не знаем.

Ето какво казва Христос, който е представител на рая: "Както Отец има живот в себе си, така е дал и на себе си живот." Тъй е казал Адам на Господа: "Господи, да бъде благословено името ти, че тури твоя живот в мене и аз ще се постарая да оправдая онова, което ти си ми дал." Вие ще кажете, че Адам не е могъл. Че онзи, който дойде на

кръста, кой беше? Пак Адам беше. Той казва: “Да покажа своята любов.” И той казва: “Мислите ли, че може една жена да ме съблазни.” Те се заблуждават хората. Втория път като дойде, Адам никак не търсеше жена. Никога не казваше, че му трябва другарка. В райската градина му трябваше другарка, но втория път като дойде, казва, че син човечески дойде, не да му послужат. Той не дойде като в рая да му послужат, но дойде да служи на хората. Дойде да послужи и на жени, и на мъже. Казва: “Ще ме опитат втория Адам какъв съм.” Казват му: “Ти цар не искаш ли да станеш?” Христос казва: “Не.” Защото да станеш цар, трябва да се ожениш, да народиш деца наследници, ще се карат. Той казва: “Не искам царство, нито наследство искам, нито искам деца да раждам, които да се карат.” Не иска да ражда деца, които да се карат, да го наследят. Ами знаеше ли какви ще бъдат последствията на кръста? “Предпочитам - казва Христос - кръста, отколкото да нося една жена.” Онази жена, която носеше, Господ извади, търси мърморица вън. Аз ви изнасям една истина. Буквално не е вярно, но по дух е вярно. Тя го безпокои, той иска да я види, тази мърморица го безпокои, да излезе вън от него. Господ му казва: “Страдание ще имаш.” “Господи, ти си всемъдър, направи нещо.” Господ го приспа. И направи първата хирургическа операция. Извади едно ребро. То не е лесна работа. Трябваше в дълбок сън да го приспи. И като му направи, олекна му. Той мислеше, че му олекна. Но тази мърморица - аз казвам мърморица, Адам не разбра дълбокия смисъл. Тя не беше мърморица, но не разбираше езика. Казва ѝ мърморица, понеже езика ѝ не разбираше и досега още мъжът не е разбрал жената и жената не е разбрала мъжа. Жената разбира един мъж, на когото да разчита. Той да ѝ бъде верен. Пък мъжът разчита на жената, да има една помощница, която да му помага. Това са вече користолюбиви цели, които влизат вътре в Битието.

Онова, което Бог е създал, никой няма право да господарува на него. За животните е казано, но за човека никъде не е казано, понеже

Бог създаде човека по образ и подобие свое. Не е позволено никому да владее това, което Бог е създал. То е морал. Не се позволява. Ти може да владееш животни със словото, но онова, което е направено по образ и подобие, да заповядваш, да го владееш, не може. И без това го владееш, и без това е слуга, то за тебе е направено, няма какво да владееш. Бог и досега служи на хората, както никой не е служил, отдалече предвижда техните нужди. Какво не им направил: дал сърце, храна и за хиляди години има още да разполага. За всички е помислил. Какво има да заповядваме още на Господа. Българите имат една поговорка. Казват: "Белята си търси." Единственото нещо, което ни очаква, е онова, което Бог е вложил в нас - той е вложил нещо подобно на себе си, да развием ние божественото в нас, туй е пътят на сегашното развитие. Ние говорим за човешка еволюция, но ние говорим за доброто, за любовта.

Каква любов подразбираме? Любов частична. Любовта е обща. Частичната любов сега се ражда в нашето съзнание като една частна собственост. Общата любов някои разбират разпуснатост. Аз разбирам целокупната любов, която примирява всичките противоречия, единство има. Когато се стремим към Бога, ние имаме единната любов. Може да се различаваме. Всеки може да е различен в проявленията на своя характер, понеже целта е еднаква. Онези, които излизат от Бога, всеки си има своя цел. Като излезе от центъра към периферията, всеки човек може да стане център и целият свят да го обича. То е невъзможно. Как ще ме обичат хората? Аз не съм създал света. За да ме обичат, какво ще им дам? Когато ние обичаме Бога, чакаме от него сила, енергия и светлина, и въздух, и храна, и вода, и мисъл, и чувство, всичко иде навреме. Като престанем да мислим за Бога, ние умираме.

Сега вие вярвате, че като ядете хляба, вие вярвате в Бога. Като приемате въздуха, вие вярвате в Бога. Като влиза светлината във вашите очи, вие вярвате в Бога. Не е до човешките понятия, във външното в буквалния смисъл. Но има едно съзнание в нас, което ние

потъпкваме в себе си. Има нещо у тебе, когато ти направиш едно добро и никой не те е видял, има нещо, което те одобрява, чувстваш един дълбок вътрешен мир. Кое е това? Това е божественото, което е скрито в тебе. Господ казва: "Добре си сторил. Аз те похвалявам, продължавай да правиш така, да придобиваш знание, което да те повдига. Не за себе си, но за благото на другите." Ти чувстваш онзи вътрешен глас, който одобрява твоите постъпки. Туй, което в нас поощрява всичко добро в нашите мисли, в чувствата, в постъпките, то е божественото, то е великото, което е създало човека. Докато човек е верен на този вътрешен принцип, той расте. Когато престане да е верен, той започва да остарява, изгубва своята сила, най-после може да се обезвери в своето начало, изгубва смисъла на живота и всички външни условия на живота вече се изменят.

И най-първо, човек трябва да възстанови любовта си към Бога, не към себе си, но да се вгледа вътрешно, да наблюдава онова състояние, което има. Я вижте онзи учения човек, под микроскопа наблюдава, описва, после извади закона и написва цяло съчинение. Онзи геолог, който наблюдава пластовете, пречупванията, огъванията, тяхната дебелина, с години като е наблюдавал и като е мислил, мислил, той дохожда до едно разрешение. Човек, който иска да разреши въпроса, той трябва да разреши въпроса, възможно ли е да възкръсне, или не. Най-първо, той трябва да живее. После да стане, и в ставането трябва да мисли. Ставането разбираме мислене. Възкресението е по-висок процес от мисленето. Следователно, като влезем във възкресението, ние ще влезем в един свят, тъй както една гъсеница е минала в пеперуда. Невъзможното за гъсеницата е възможно за пеперудата. Туй, което за нас е невъзможно сега, в новото съзнание, което вече се заражда в нас, за божественото съзнание то е възможно. Това съзнание е в зародиш в нас. И ако по някой път се обезсърчавате, вие се радвайте, защото обезсърченият, страданията, мъчнотиите в живота, които идат, те са признак, че вие имате възможност да добиете онова - най-великото в света, към което вие се стремите.

Някой казва: “Мене наука не ми трябва.” Не. Тебе ти трябва наука, изкуство, музика ти трябва, знанието ти трябва, всичко ти трябва. Един човек, придобил закона на възкресението, той ще знае как да оправи своите работи, ще знае как да оправи работите на своите ближни. Мислите сега, че ако имаме пари всичките европейски държави, ако имате едного, който е възкръснал, работите другояче щяха да бъдат. Ако във всяка държава имаше по 12 души, които са възкръснали, те са най-умните хора, които знаят ония закони, по които се строи животът. Защото да се победи едно съмнение в човека, съмнението всякога се ражда от закона на невежеството. Там, дето има знание, там има стремеж, разрешение, а дето има невежество, съзнание има. Аз виждам нещо, което не е вярно. Същевременно аз вярвам, че туй, което търся, ще го постигна. Казвам, ние, от това гледище ние сме в гроба - вътре с една надписана плоча. Ходиш, ходиш, и в края на краищата какво те очаква. Ще направят паметник, че тук лежи един, който живял толкоз и толкоз години, умрял от такава болест, Господ да го прости. Това са обикновени украшения.

Ангелът казва: “Възкръсна. Идете и кажете на вашите братя и ще ви срещна в Галилея.” Думата Галилея означава възвишения живот. За да разберем какво значи Христовото възкресение, то е достояние, то е една отворена врата, през която всички напреднали души може да минат. Всеки един може да мине през тази врата. Казва Христос: “В последния ден аз ще възкреся всички, които вярват в него.” Какво подразбираме ние под думата възкресение. Всички, които вярват, ще възкръснат. Питам, кое е онова, което ни въздържа? Някои вече са възкръснали. Аз доста възкръснали хора срещам. Доста хора съм срещал, които са възкръснали. Може да кажете кои са възкръснали. Когато Христос е възкръснал, дошли са в Йерусалим заедно с него много. Те ходят, приказват, ядат и пият с другите хора, даже имат и къщи, живеят, но техните къщи са приюти, дето се спират отрудените хора, на които помагат. Ще кажете: “Вярно ли е?” Вярно е. За мене

това е вярно. Туй, което за мене е вярно, за вас може да не е вярно. Аз не искам сега да ви занимавам с една материя. Вие ще кажете, че ще ви отвлека от живота. Аз не искам да ви отвличам от живота. Аз искам да ви извадя от тинята на живота. Тази тиня е потребна. Този живот е потребен, но той е само тор за онзи великия живот, който тепърва иде сега и в който вие влизате. Торта като носиш на нивата, тази тор се осмисля. Растенията, които посаждаш, те ще превърнат торта в хранителни вещества.

Сега да ви прочета една статистика. Някой път ние сме насилени да разберем един принцип. Те са неприятности на американските загуби. Всяко задължение, което американците искаха да въведат, публикувано е. Ако ние искаме в света да въведем една правда по закона на насилието, статистиката показва - не е този пътят. Американските съединени щати показват - не е този пътят. Насилието насилие ражда в света. Трябва в света свобода. Хората трябва да се освободят. Ако нещо е свободно, то действа на техния ум. Трябва да се даде свобода. Всеки свободен да бъде. По-правият път - свободен. Че някои искат да ни наложат религиозно вярване насила. Вярата искат да ни наложат, една вяра насила. Понеже православната църква е държавна, знаете колко ще коства. Всичките убеждения, всички религиозни вярвания, моралът, какъвто и да е, човек трябва да бъде съвършено свободен. Туй е учението, което трябва да се проповядва.

Сега ние не сме против никой институт, който работи. Но всеки един институт, който не работи правилно, като казвам, че не функционира правилно, не трябва да се докачат. Ако една машина не работи правилно, ако един вагон не функционира правилно, трябва тренът да се поправи. Той може да се сърди. Всеки един човек, който не разбира истината, трябва да се счита враг на народа си, за враг на отечеството или враг на религията. Но така не се разсъждава, казвате. И в политическия живот, и в религиозния живот, какъвто и да е друг живот, има един и същи смисъл. В политическия живот, той е на

външната граница, в който се включва общественият живот. Общественият живот включва религиозния живот. Религиозният живот включва индивидуалния живот. Индивидуалният живот включва науката, която трябва да внесе светлина в света.

Човек има задължение към един свят, който го е гарантирал. Най-първо, един българин е гарантиран от България. Един англичанин е гарантиран от Англия, но всеки един англичанин и българин, най-първо, природата го е гарантирала. Та според законите на прераждането един българин може да дойде да се прероди между англичаните и той ще стане англичанин. Каква разлика има? Ако той е българин и като българин е бил добър, като се прероди в Англия, той като англичанин ще има симпатия към българския народ. Ще пише най-хубавите статии за България. Ако не е бил добър българин, ще пише най-лоши статии, ще пише - това са българите, онова са българите, аз ги зная. Ние желаем много българи да се въплътят между французите, да се въплътят между американците и да идат и да пишат добре. И колкото повече българи се въплътят, за нас е по-добре. И за тия народи е по-добре. Някои ще питат дали туй е вярно, или не. Туй е все таки да питате дали Христос се е родил, или не. Туй е все едно да питате дали Адам е създаден, или туй е само една измислица на Мойсея.

Аз питам дали земята едно време е била в първообразно състояние и как е станала твърда отпосле. Че е твърда, това знаем сега, но че е била в паровидно състояние, туй доказват учените. Ние знаем, че е твърда, а че е била в паровидно състояние, туй е вече предположение. Ние не отхвърляме това, като говорим така, то е само разсъждение. Дали земята е била паровидна, туй е едно състояние, което земята е минала в по-добри условия, еволюция е това. Земята е като едно живо същество, тя слиза, дошла и до туй твърдо състояние. Сега в земята започва един обратен процес.

Аз считам едно небесно тяло като пъпка. Уподобявам като пъпка на едно дърво. Най-първо, тази пъпка събира всичкия материал,

после започва да расте, развива се, разцъфтява се, завързва, образува един плод, който пада издолу. И следователно нашата земя в пространството е като един цвят, който ще се разцъфне. Ние, живите същества на земята, сме ароматът, който ще излезе от този цвят, ще отиде към Бога и Господ ще почувства едно благоухание, че земята се е разцъфнала. Туй аз предполагам. Тъй аз разбирам. За мене туй има смисъл. Казвате - всичките хора, които излизат от земята, благородните, които излизат от небето, носят аромат. Туй е плод. Ние, разумните хора, даваме цена на земята. Без нас пет пари не струва. Една къща има цена само за онзи разумен човек, който живее в къщата. Не който минава и поглежда. Ние, които живеем на земята, ние, разумните същества, даваме цена на земята. Земята е земя за нас. Ако ние не сме, тя никаква земя не е. Слънцето е слънце, заради онези същества, които живеят там, че ни изпращат светлина. Техните умове са толкова светли, че топлят. Вие казвате: "Има ли хора на слънцето?" Че има, разбира се. Само че те не изгарят. Казвате: "Докажи това." Елате да ви заведа там, няма какво да ви доказвам. Който иска, нека си вземе билета, аз ще му покажа пътя. Аз ще тръгна, той да върви след мене. Но аз да го нося, никога няма да го направя.

Сега може да ме питате дали на слънцето може да идеш. Дали аз може да ида, вие предполагате. Аз зная самата истина, но сега казвам за разговор. Когато кажа, аз може да ида, не разбирам сега физическия човек, не разбирам сегашното обикновено съзнание, но разбирам онова божественото в мене, божествения принцип, едно начало, в което аз може да се движа навсякъде. Аз това го зная. Ако аз река сега да отида на слънцето, аз трябва да напусна земята, нищо повече. Ако отида до Слънцето, като намерят тялото ми някъде, невежите ще кажат: "Той си е починал." И ще го заровят в земята. Ако река да направя този опит, трябва да туря тялото си в някоя пещера и да има двама-трима души да го пазят, че като се върна, да си вляза в тялото. Какво ще ви разправям сега за слънцето. Жителите на

Слънцето имат желание да живеят на Земята. Много жители има тук въплътени. Тях ги наричат слънчевите типове. Те са жителите на Слънцето, слънчевите типове. После има жители от Юпитер. Много венерини типове има сега, надошли жители на Земята от Венера. Има жители от Сатурн, от Нептун, от Меркурий. Насъбрали се 10-12 типа и най-после имате земни типове.

Земните типове се отличават, че са тъмни, черни. Слънчевите типове са светли, весели, радостни, музиканти. Аз ви казвам и вие считате това положение, което аз ви казвам, като Робинзон Крузо. Казвате: "Дали е станало, или не." Възможно е. Има вероятност. Но казвам - според мене всяко нещо, което се описва в природата, е вярно, няма нищо лъжливо. Има лъжливи неща - в дадения случай, ако ви кажа, че аз може да ида в слънцето, то е въпрос. Аз сега може да ида. Но ако кажа, че аз на слънцето мога да отида, то е въпрос. Ако сега ида, но ако кажа, че на слънцето мога да ида, ако кажа, че сега с тялото мога да ида, вие имате право вече да се съмнявате. И аз се съмнявам във вас, но има положения, дето и аз, и вие може да идете.

При сегашното наше разбиране да възкръснем, тъй както сме, не може да възкръсне човек. Човек трябва да има съвсем ново разбиране. Той не трябва да прави едно скъсване със стария живот. Казвате: "Да скъсам със стария живот." Не, животът трябва да се трансформира. Аз гледам сега какво донесоха. Две тенекии варено жито. Един българин го варил. Туй вареното жито в захар се превръща. Аз, като го гледам, ще кажа: "Турена е захар." Казва: "Никаква захар няма. Самото жито се превръща в захар." Трябва да дойде да ни посети на Изгрева. Ще го питам: "От житото ли е тази захар, или ти я туряш?" Казвам, някои неща може да мислите, че аз турям нещо от себе си, прави сте. Ако аз турям нещо от себе си, че искам да ви убедя, че от мен произтича, прави сте. Ако нещата произтичат от самия предмет, тогава въпросът другояче седи. Та казвам сега, ние разглеждаме възкресението на Христа. Той е един фактор на човешката душа, един от великите мощни фактори. Христос неведнъж е идвал на земята и този въпрос

не се повдига, понеже хората имат различни разбирания. Казват, че той втори път ще дойде. Той казва на своите ученици: “Идете да проповядвате това учение и аз ще бъда с вас до скончанието на века.” На Павла се яви, когато отиваше да гони християните и му казва: “Павле, защо ме гониш?” След като му се яви, Павел възкръсна. Оттам насетне Павел казва: “Не живея аз, но Христос живее в мене.” Апостол Павел падна от коня. Под този кон разбираме обикновеното разбиране. Той падна от обикновеното разбиране и след това, след това отиде при друг ученик, който тури ръцете си, махна магически и казва: “Паднаха люспи от неговите очи.” След това апостол Павел седя три години в пустинята, учи в някоя школа. Той казва, че Откровението, новото съзнание, което доби, “при мене се яви Христос, като на последен изверг.”

Сега ние трябва да вярваме на тия показания, които апостол Павел даде. Не само апостол Павел, но много християни има като апостол Павел, които са възкръснали. Ако ние очакваме като християни да бъдем погребани, някой православен или някой католик, да идем с това посвещение да мислим кой е по-прав - православният или другите, не зная какво учение е това.

Човек трябва да дойде до това положение, да има едно друго разбиране, да вижда във всички същества божественото. Да вижда, че Бог живее. Човек да дойде, да обича хората. Всеки човек има нещо божествено и да виждаме във всяко живо същество разумното Слово Божие. Да виждаме в най-глупавите растения, че Бог живее и че той ти говори. Като погледнеш нагоре и надолу, навсякъде по земята да слушаш гласа на онзи, който те е създал. Той казва: “Адаме, Адаме.” Пророците казват: “Сине човечески, сине човечески.” Как е вашата работа, как върви? Син човечески, като те срещне, като каже думата сестра, че туй е най-благородното, което може да ти каже, като те срещне. Каже ти брат, то е най-благородната дума. Брат разбирам само когато космическото съзнание се е пробудило. Сестра е най-великата дума. Майка е най-великата дума. Баща, брат. Тия думи като

се разберат хубаво, тогава ние ще оживеем в света, ние ще се обичаме в света. Ние казваме: "Брат, ще се мре." Оставете. Има смърт, дето няма братство. Има смърт, дето няма сестринство. Има смърт, дето няма майчинство. Има смърт, дето няма бащинство. Има смърт навсякъде, дето няма любов. Там, дето е Божията Любов, смъртта е изключена.

Та казвам сега, имаме един от нашите стари братя, който е възкръснал. "Идете - казва - и кажете на братята ми да ме срещнат в Галилея." По-напреде казваше: "Вие сте ми приятели." Казва: "Идете и кажете на моите братя - туй, което аз реализирах, отивам да ви приготвя място, че дето съм аз, и вие да бъдете. Туй, което аз имам, и вие ще имате." Питам тогава, всичките ваши мъчения, които сега имате, вашите терзания, които имате, вашите съмнения колко пари струват. Ако един ясновидец - който има прозрението, има един нов начин да се проектира до слънцето, да видите какво има на слънцето, не струва ли повече, отколкото да имаш един голям телескоп, който сега се строи. Не че не е хубаво да имате такъв телескоп, но казвам един метод, ако е по отношение, да знаеш. Кое е по-хубаво: да се наядеш или само да си близнеш храната, само плода да виждаш отвън или да вкусваш от този плод. Кое е по-хубаво: да ти доказват за хубавия, красивия живот или да станеш съучастник на живота. Възкресението е участване в онзи безсмъртния живот, в туй общество, в което сега се намираме. Не че сегашният метод, по който хората вървят, е лош. Те ще постигнат нещо, но казвам, за нас, които търсим разрешението на важното в живота, ние трябва да употребим съвсем друг метод.

Тогава в древността един от древните царе всички онези, които са обвинявали в някое престъпление, той ги затваря в един палат с всичките удобства, каквото искат да правят: и добро, и зло, всички възможности, но отвън наблюдавал и в тях ставали известни промени. Докато имало отвън работа, той знаел, че работата върви, но щом външните работи преставали, нищо не могло да се върши. Като

преставали да работят вътре, замисляли са се защо са в този палат вътре, какво е тяхното предназначение. Те си имали известни уреди, по които познавали, че отвън преставала всяка една деятелност, и тогава ги пущали на свобода, докато разрешили въпроса, това да направим, онова да направим.

Господ вижда, че ние правим нещо и когато казваме: “Загазихме, тази работа няма да излезе наникъде”, тогава дойде някой ангел с ключа, отвори и казва: “Излезте сега на свобода.” Не да се обезсърчавате. Трябва да дойдем да работим в съгласие с Бога и да кажем: “Аз и Господ, който живее в мене, всичките мои братя, всички, които мислят, каквото Господ мисли, всичко, каквото аз мисля, и всичко, каквото моите братя мислят, туй ще бъде.” И тогава ще бъде като онзи турски ходжа, който кръщавал едно дете. В турско време избягали българите, че нямало поп, пък повикал един ходжа да кръсти детето. Човекът не знаел как да кръщава. Ходжата взема детето и казва: “Как го кръщавате?” Взел един котел, той потопил детето във водата и като не знае какво да каже, казва: “Да стане, както попът казва. Да стане, както попът казва.”

Сега и аз казвам, и ние да натиснем туй в нас и да кажем: “Да стане тъй, както Господ е казал.”

“Благословен Господ, Бог наш”
Тайна молитва

Осемнадесета беседа, държана на 29 януари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ПЪРВОТО МЯСТО

“Отче наш”

Ще прочета част от евангелието на Лука - от начало до дванайсети стих.

“Духът Божи”

Ще говоря за първото място. Желателно е в света първото място. Няма същество в света, което да не желае първото място. Хора, които нямат първото място, го желаят. Може да кажем, че първото място, то е като един идеал. Във всичкия органически свят природата има един стремеж за уголемяване, всичките тела изобщо растат. Желанието - да вземе човек първото място, е процес на човешкото съзнание. Човек никога не обича да вземе последното място. То е от неразбиране. В света има две места почтени: първото място и последното място. Последното място, това е завършен процес; първото място, то е процес, който започва. Като се ражда човек, то е първото място; като умира, като замине от този свят в другия, то е последното място. Образува цял кръг.

Онзи, който не разбира вътрешните закони, той ще се уплаши, той ще каже - как ще се мре. Смъртта не е страшно нещо, страшното е, когато не знаеш. Да умреш, когато знаеш, е лесно, но да умреш, когато не знаеш, то е мъчно. Ако знаеш, че твоите приятели ще те посрещнат - добре, но ако знаеш, че там те очакват големи страдания, мъчения - ти си нерешителен, то е последното място. Първото място изисква способност, сила. Всеки човек, който иска първото място, той трябва да бъде силен човек, умен човек. Това трябва да се тури като максима. Последното място, което може да го вземе, то е мястото на

децата. Децата вземат последното място. Въпреки това бащата взема това дете, дига го над себе си и казва: "Ти си по-високо от първото място." След туй бащата сложи детето пред краката на последното място, казва: "Ти си още малък, не си толкова силен."

Та казвам, в природата съществува един закон, който ние, съвременните хора, сме пренебрегнали. Цялата култура е пренебрегнала този закон, който природата е установила. Тя е определила първото място и второто място. Всяко едно място има свои качества. Човек, който не може едновременно да вземе първото и последното място, той мъчно може да разбере живота. В създаването на човека на първото място излязъл човек, на второто място - жената. Жената беше последна. Въпросът сега е кой е пръв. Мъжът казва: "Аз съм на първото място, мене Господ създаде по-напред, после тебе." Като ги изпъди из рая навън, мъжът излезе пръв, по-напред, жената - подир. Според престъплението не излезе жената първо, но мъжът. И в направата, и в изпъждането мъжът взема първото място. Сега жената е взела първото място по един органически начин, мъжът взема последното място.

Ето в какво седи първото място. Жената като майка първа излезе на сцената. От хиляди години природата възпитава майката. Бащата го няма в света. Бащата не съществува. Той е гостенин, но майката е навсякъде тясно свързана с цялото поколение. Всичките деца познават майка си. Най-първо към майка си се обръщат. Бащата после ще дойде. Едва в сегашната раса, която ще дойде, бащата ще дойде, ще се появи. Тъй както функционират нещата, майката имаме, бащата нямаме. Затуй работата не върви. Вследствие на това, че майката е мека, децата станали своенравни, мързеливи, непослушни. Когато дойде бащата, той ще внесе един нов елемент. Сега въпросът се разрешава. Сега се питат: мъж ли да бъдеш, или жена да бъдеш. Ако е по буквата на закона, първо, за предпочитане е мъж да бъдеш, ако е по духа на закона, жена да бъдеш. Жената, то е най-долното състояние, което едно живо същество може да има. Или жена и

мъжага - те ѝ мязат. Сега се впряга мъжът с жената. Мъж значи същество, което мисли - от манас. Англичаните казват ман, българинът казва мъж. После българинът турил човек, нещо, което е общо, което мисли. За мъжа българинът турил нещо силно, което може да се изправи.

Казвам сега, първото и последното място в природата какво е? Всеки един човек си има място. Първото място завзема човешкият ум, последното място завзема човешкото сърце. Ти, ако дадеш първото място на сърцето, съвсем ще загазиш. Или казано другояче, човек, който се води според своите чувства, настроения, няма мисъл. Казва: " Да става каквото ще!" Ще стане това, което е. Ти ще питаш защо работите станаха така. Страданията, които съществуват в сегашния живот, се дължат на това, че ние не мислим. Гледам сегашното възпитание. То няма един начин. Аз се чудя как ще се възпитат децата. В сегашната система има известни научни стойности, но възпитателни стойности няма, защото няма морал, който може да се приложи в училищата. За пример учителят казва на ученика: "Ти няма да пушиш!" А учителят пуши. Учителят казва на ученика: "Ти вино няма да пиеш!" А учителят пие вино. Лекарят казва на някой болен: "Ти месо няма да ядеш." А той яде. Има учители, възпитатели, които говорят едно, но вършат друго. Но то е едно неразбиране на органическите закони, които съществуват в света.

Условията, при които се е създало месоядството, условията, при които се е създало вегетарианството или плодоядството в света, са диаметрално противоположни. Месната храна, това е най-голямата отрова, която човек може да даде на света. Не е въпрос до страданието на животното. Защото, ако месната храна беше чиста, няма нищо, че животното пострадало. Ние не сме за страданията на животните, защото всички страдаме. Трябва да поставим като една норма, че не трябва да ядем месо, че те страдали. Донякъде е право, но кой не страда? Нима една жена, когато ражда, не страда. Една жена, когато ражда, животът ѝ виси на смърт. Тогава ще кажем: "Защо да ражда, да

не ражда.” Но раждането в този смисъл, както сега съществува, не е единственият процес в природата. Този начин на раждането е анормален процес, който съществува. Аз не искам да се спре. Ако разгледаме биологически въпроса, първоначално развитието на по-висшите същества как става? По-висшите същества, които са извън човешката раса, как се размножават? Там няма ни помен от този начин, по който хората се размножават. В нашето размножаване има много нечистота. Ония мисли и понятия откъде са дошли?

Най-лошото, което човек може да си представи, то е около женитбата. В цялото органическо царство, когато дойдем до тази деятелност - половата деятелност, най-опасното нещо е тя. Много опасно място е там. Всичките престъпления стават в половата област. Половата област в живота е тясно свързана със стомашната система. То е физическото, то са двата полюса. Стомахът, то е благородната страна на половата деятелност. Ти, като ядеш, се облагородяваш. Ако не ядеш, ти ще гладуваш. Сега се учат хората да постят. Не да пости човек, но трябва да се научи да яде правилно. Аз бих привел думите Христови. Научете се правилно да ядете. Постът значи да се откажеш от онази храна, която носи отрова в себе си, и да намериш онази храна, която носи живот. Сега не искам да внеса в ума ви едно противоречие. Тогава как трябва да се живее?

Питам, ако една такава публика, както сте вие, влезете в едно кафене, дето някой път има двеста, триста, четиристотин, петстотин души. В такава една кръчма, затворени, всички пушат тютюн, всички пият кафе, вино. Питам, какво ги заставя тия хора да дишат тоя въздух. Ако отворят прозореца, казват: “Скоро затворете, ще се простудим.” Не става. Не им идва на ума на тия хора, че с тоя пушек те се тровят. Или в някой театър влезете. Сега има известни вентилатори в големите събрания. Въздухът трябва да е съвършено чист. Не само това, но и в семейството, в спалнята въздухът трябва да е съвършено чист. Ако вие спите в една стая, трябва да знаете, че през целия ден трябва да бъдат отворени прозорците. Поне наблюденията

на онези, които са се занимавали с хигиена, показват, че има известни часове на деня, през които прозорците трябва да бъдат отворени. От десет до два часа прозорците трябва да бъдат отворени. Щом мине два часа, затворете прозорците, не ги дръжте до вечерта отворени. Може да направите наблюдение и да държите целия ден отворени прозорците, може от десет до два часа да ги държите, пък може и съвсем затворени да ги държите. Направете опит и вижте каква ще бъде разликата.

Сега често ние вземаме известни твърдения. Сегашните ни хора твърдят кои храни са по-хранителни, хранителността на всяка храна каква е. Една храна, която се приема не с обич, не с едно вътрешно желание, тази храна е отрова за човека. За предпочитане е тогава да гладуваш. Щом дойде онзи импулс, усещаш вътрешен глад, вземи малко хляб със сол или български пиперец - повече енергия ще внесеш, повече здраве, отколкото, ако ядеш печена кокошка. Сега някой може да направи възражение, да каже: "Нека ми дадат кокошка." Вие всякога може да имате кокошка, никой не ви забранява. Вие може да имате агне, после може да имате пържоли от свинско, и то е хубаво, крехко месо. После, като го опечете на кебапчета, една чашка винце после, нека аз да си похапна, пък те нека ми разправят, че не било хигиенично.

Един свещеник, който не беше се занимавал с вътрешна хигиена, на лекарите казва: "Не зная какво мислят лекарите, но от 30 години имам една опитност. Не е било по Коледа случай да ям свинско и да не боледувам две недели. Казвам - слушай попе, не ти влияе добре свинското месо. Като ям - отлично на стомаха, въодушевявам се, мисля, че може да чета през годината повече молитви, после става цяло превръщане в моя стомах и две седмици боледувам. И след това не бутам свинско месо. Като дойде идната година, пак забравям, като че между мозъка и свинското месо има една вътрешна връзка. Казвам - най-първо живея между тия хора, те не трябва да мислят, че съм се отказал от месото, свещеник съм, ще благославям месото. Дойдох до

заключение, че туй месо Бог не го благославя. Аз го благославям, чета молитви, но две седмици боледувам. Чета молитви, но не помагат."

Разбира се, аз говоря на онези от вас, на които съзнанието е развито. Не е въпрос за спор кой е на правата страна и кой на кривата страна. За мене правата страна има норми, по които съдим кой е на правата страна. Правото не е нещо относително. Доброто не е нещо относително. Има една мярка, с която нещата се мерят. Когато човек се домогне до тази вътрешна мярка, се отличава с едно качество. Когато една идея е права, ако ти имаш една идея, която трябва да седи в тебе като мярка във всичките твои мисли, щом тази мисъл излезе от съзнанието и се покаже, то всички противоречия отстъпват, ти усещаш в себе си едно самосъзнание, добиваш един вътрешен стабилитет. Ти не може да не съзнаваш. Щом тази мярка изпъкне в тебе, ти вече имаш правилно отношение към цялата природа, към всички живи същества, веднага се ориентираш, знаеш как да постъпиш. Аз наричам тази мисъл норма, с която се мерят всички други мисли. Тя не е философска мисъл, тя не е мисъл на някой моралист, но с тази мисъл изпъква един свещен образ.

По някой път ето каква е опитността на тези, които имат тази норма. Ти се намираш в тъмна нощ като рог, никаква звезда не може да видиш, изгубил си и четирите точки на света, не виждаш нищо. Но в тази тъмнина се явява една бяла прозрачна хубава светлина, на която тя е първият лъч. Веднага се произвежда цял преврат, ти имаш насока, към която се стремиш. Тази светлина се разраства, разраства и погледнеш - всичката тъмнина на хоризонта изчезне и се превърне на ден. Сега някои от вас може да кажат: "Аз не съм имал такава опитност." Все таки аз вярвам в едно: вие сте имали една малка опитност в живота. Няма някой от вас, който да не е имал. Може да е нямал тази последната фаза, но в началото всеки е имал тази опитност. Но вие не сте чакали да се развие цялата картина. Аз може да уподобя. Има хора, които се занимават с духове, с оня свят. Има разни примери. Някой, като види дух, се моли в тъмнина, защото в

тъмнина се вижда дух, забрави. Сутринта, като стане, казва: “Видях нещо, но се скрих под юргана.” Даже един от видните окултисти във Франция - Леви, иска да се увери в задгробния живот, не иска да се занимава с обикновени духове, иска да извика един от най-видните учени от духовете. Отива в Лондон, приготвя се според известни правила, направил своя сеанс, като извикал този дух, като го видял, паднал на земята. Не могъл даже да му зададе въпрос. Казва: “Забелязах, че искаше да ми каже нещо, но изгубих съзнание. Втори път не опитах да правя този сеанс.” Той разправя своята опитност.

Сега защо хората ги е страх от онези, които са заминали в оня свят? Тебе те е страх от мечка, тигър, лъв или голяма боа - има нещо опасно, но защо те е страх от баща ти, майка ти. Кои са причините? Има вътрешно неразбиране. Ние мислим, че онези, които са умрели, съвсем са се изменили, че тяхното отношение към нас е съвсем друго. Но това е самозаблуждение. Онези, които са минали в това високо състояние на живота, баща ти, който е заминал, мисли много интензивно и ти желае десет пъти повече твоето добро, отколкото, когато е бил на земята. Той, като е бил на земята, е мислел само за себе си, сега, като заминал за другия свят, мисли постоянно за тебе. Казвам, ние сме турили преграда между другия свят и този свят. Казвате: “Има ли задгробен живот, или няма?” Сегашната философия на живота е такава. Ако ние считаме онзи свят, в който смъртта ни въвежда, той е анормален свят. В оня свят може да се влезе и без да умираш. А може да влезеш и по експедитивен начин. По този начин влезе Христос. Смъртта дойде и един от големите праведници насила го закараха на оня свят. Изтикаха Христос от този свят по всичките правила със смъртта някъде. Казват: “На земята не може да живееш, ще развалиш хората с твоето учение, не му е времето сега, ти си дошъл безвреме. Тъй както мислиш, ние толкоз време сме установили един ред и порядък на нещата, ти искаш цар да ставаш.” Така му казваха проповедниците. А след две хиляди години петстотин милиона хора поддържат неговото учение. Защо и за

какво, има си своите причини. Ние разсъждаваме чисто философски. Някой може да каже - те са отвлечени работи.

Неразбраните работи са отвлечени. Има неща, които са интересни за нашия живот - в каквато и форма да е, е интересно. Аз не разбирам дали има задгробен живот, но аз поставям въпроса така: може ли да съществува някъде в природата място, дето животът да съществува. Следователно, ако цялото пространство е изпълнено с живот, та като минеш от земята в друго състояние, значи няма живот. Ако може да докажем, че животът съществува само на земята, а в пространството няма живот, то е друго нещо. Аз казвам, че цялата природа е пълна с живот. Вие ще кажете, че това е едно твърдение. И другото е твърдение. Има второ твърдение, че няма живот. Питам, кое твърдение е по-силно?

Онзи, който казва, че няма живот, той опитал ли е туй състояние, че няма живот. Всеки е опитал, че има живот, но нито един не е опитал онова състояние, че няма живот. Следователно аз съм на правата страна, аз поддържам туй, което е сега. Че вие предполагате, че няма живот, то е предположение, което не е обосновано, няма научни данни, то е хипотеза. Като умре човек, всичко се свършва. Аз не защитавам въпроса, дали се свършва, или не. По този начин аз не аргументирам. Аз не съм заинтересован, ако няма живот, да го създавам и няма защо да го създавам. Ако тук живеем хиляда години, мене ми е приятно и ако заминеш за другия свят, пак ще ми бъде приятно. И там ще си уредите живота добре. Като идете в другия свят, и къща ще имате, и две стаи ще имате, и кухня ще имате, и двор ще имате, и то двор от десет декара и градина с шадраванче и меко легло, отопление без дим и пушек. Всичките учени хора не искат да описват оня свят, понеже ще се яви голяма кандидатура за отиване, а кой ще остане да работи на земята.

Вие искате да бъдете самостоятелни в мисълта си. Самостоятелната мисъл се отличава с едно качество: тя дава растеж и разширение на съзнанието. В самостоятелните мисли обезсърчение

няма, обезверяване няма, не може да има. Христос държа един изпит. Казват: "Христос умря." Не. Христос по един начин умря, но той беше единственият път, по който можеше да се влезе в тайните на една организирана страна в природата. Не може да влезеш там, освен трябва да умреш. Сега да ви приведа един малък разказ.

Когато Господ създал света, той повикал всички разумни същества, които да дойдат на земята да работят, и всички пита каква форма искат да вземат. Явил се слонът и по-големи животни от него е имало. Господ им казал: "Ще вземете тази форма, но ще разберете живота само отвън." Наредили се всичките млекопитаещи, рибите и всички искали разни форми. На всичките Господ казвал какво ще видят. Дошло най-малкото същество. Казва му: "Взеха всичките работи, за тебе нищо не остана. Ще ти дам малка форма, в която да станеш в човешкия организъм. Ти ще знаеш какво нещо е човек. Вие ще бъдете невидими, никой няма да ви вижда, но ще завземете голям дял в човешката мисъл." Сега тия невидимите същества в нас, те са цяла камара, те си дават мнението. Когато речем да направим нещо добро, те казват: "Ти, ако искаш да бъдеш като слона, само външно света да разбираш; ако искаш да разбираш живота, трябва да бъдеш като нас, последно място да завземеш." Тия малките същества минават през всичките дупчици. За тях няма мъчнотия. Смъртта не може да ги хване. Тази смърт има правилни зъби, най-естествени зъби. Като дойде един слон, задъвква го. Какво ли не дъвче! Тия малките животинки, като дойдат между зъбите ѝ, не може да ги задъвче. Дъвче, дъвче, и те остават между зъбите, после излизат навън.

Питам сега, кое е по-хубаво: да бъдеш един слон и да те дъвче смъртта или да бъдеш едно от тези малки същества, да минаваш през зъбите на смъртта, и пак да остава животът в тебе. Питам, кое е по-хубаво: да бъдеш един министър и след като слезеш от власт, да те съдят и да те затворят в затвора или да си последен слуга на господаря си и целият дом да има обич към тебе. Кое е по-хубаво: да

бъдеш един министър и всичките вестници да изсипват най-лошите работи върху тебе или да бъдеш слуга и да казват: “Отличен слуга, като него слуга не сме имали.” От моето гледище бих избрал слуга да бъда на последното място, не бих избрал първото място на министъра. Може би някои от вас имате друго мнение. Тогава ще имаме две различни опитности: вие ще бъдете в затвора, а аз ще бъда при господаря си; вие ще имате стражари с ножове, а аз ще имам усмивката и погледа на моята господарка, на сина, на дъщерята. Кой как дойде, ще ме препоръчват като един от най-добрите слуги.

Казвам, ние трябва да имаме тази норма. Има много амбициозни хора, казват: “Човек трябва да се наложи в света.” Невъзможно е ти да се наложиш на хората. Защо? По единствената причина, понеже природата е господарка на своите дела. Бог, който е създал света, той е господар. Как ще се наложите? Малко ум трябва да имаш. Как ще се наложите? Ако като българин идеш в Англия и искаш да вземеш първото място за министър, как ще се наложиш? Най-малко десет поколения трябва да минеш в Англия, да станеш виден англичанин, по нейния закон да минеш. Туй не е така лесна работа, да вземеш най-видното място в света. Препоръчват Наполеон, че взел най-видното място в света. Но Наполеон взе последното място на остров Света Елена. И тогава как ще обясните вие противоречието на Наполеона? И тогава цитират религиозните хора, че Наполеон казвал на Христа: “Ти беше по-умен от нас. Ние като царе не можахме да разберем живота. Ние създадохме едно царство, което рухна, ти създаде царство, което не рухва.” И Христос дойде първия път да бъде на остров Елена, но после напусна остров Елена и възкръсна. Голяма разлика има в разбиранията, начините и методите.

Когато сегашните царе искат да турят ред и порядък, трябва да се бият хората. Но как трябва да се бият? Или воюват, но за какво трябва да воюват? В света трябва да се воюва за една идея. Но питам, ако братята и сестрите воюват кой да вземе по-голям дял от наследството на баща си, мислите ли, че тия братя и сестри са от умните? Те може

да обработват тоя имот заедно и да разделят производството, което изваждат от този имот.

Сега ние отиваме към един въпрос, който няма разрешение. Той е перпетуум-мобиле. Както съвременните хора, когато уреждат социалните работи, колкото може да се постигне въпроса за перпетуум-мобиле. Трябва да имаме идеален ред, без насилие, без затвори. Не трябва да имаме никакви затвори, никакво насилие. Възможно е това, но само при едно условие: всичките хора, които ще създадат бъдещата култура, всички трябва да бъдат ясновидци. Тогава, щом се зароди една мисъл преди една или две години у едного, те трябва да му изпратят, да му кажат: “Това, което мислиш да направиш, последствията ще бъдат лоши.” Не само това. Тогава няма да има престъпления, понеже няма да се позволява никому да се жени кой за когото иска. Тъй не става. Иска той да се жени за коя мома. Няма такива работи.

Ако на вас ви развия какъв ще бъде бъдещият строй, вие ще се почудите възможно ли е това, или не. Нещата са невъзможни в даден случай при едно неразбиране на нещата. Всяко нещо, което се разбира, може да бъде. Представете си сега следното. Аз правя известни математически изчисления. Ако отворя астрономията на Фламариона, там ще намерите, че в медна главичка, която е два милиметра в диаметър, съществуват толкова атома, че представя числото 8 с 21 нули. И Фламарион, както разбира в своето въображение, казва, че ако отделяме всяка година по един милиард атоми, ще трябват 250 хиляди години да ги преброите. Изчисления прави човекът. Казвате: “Вярно ли е туй?” Така казва Фламарион, той е правил изчисления. Той не ги е броил, може да са по-малки, може да са по-големи. Но близо до ума е, 250 хиляди години ще ви вземе. Този същият Фламарион дава една математическа задача и казва - ако се вложи 25 стотинки от времето на Христос със сложна лихва до наше време - прави своите изчисления - щяло да се получи такова грамадно число, че ако цялата земя е от злато направена, няма да бъде

в състояние да се изплати тази сума. Според него показва грандиозна работа. Казва - ако всяка минута падаше по една земя и имаше една банка, в която можеше да пада, трябваше 9 хиляди години да падат, за да се изплати. Те са неща още по-невъзможни, отколкото онова, което аз ви казвам. Те са математически изчисления. В една главица атомите никой не ги е броил, но казват - такива са изчисленията. Това са възможни неща, ние не се съмняваме в тях. Те са, казват, чудесии на природата.

Или ако вземете Слънцето, то има 1 милион и 328 хиляди километра в диаметър, а в обем има 1 милион и 200 хиляди километра. Следователно всеки километър на диаметъра съответства на една наша земя, даже е по-голямо. Представете си, че живеете на такава една земя като Слънцето, какво ще бъде вашето понятие за света? Представете си тази земя. Колко големи щяха да бъдат планетите в сравнение с нашата? Направете сега изчисления. Колко големи щяха да бъдат? Тогава щяхте ли да имате един живот, подобен на сегашния на земята? Не. Защото обемът на едно тяло, неговият диаметър разрешава. Всичките хора имат едно отношение към радиуса на земята. Някой иска да изучава човешкия характер. Най-първо, трябва да изчислиш каква част твоята височина съставя от земния диаметър. Аз по някой път казвам - този палец трябва да бъде по-надолу, за да бъде човек по-морален. Ако теглите един диагонал от тази част на ръката с долната част, този диагонал изразява моралната страна на човека. Колкото този диагонал е по-голям, толкоз моралният стабилитет на човека е по-устойчив. Един стремеж има. Когато природата е създала човешката ръка, тя е създала един разумен план. То не е произволно.

Казваме, човек се развивал по закона на еволюцията, но по закона на еволюцията има определени закони, по които се определя какво е отношението на пръстите: витлообразни, вретенообразни или плоскообразни, или възлести ръце. Зависи. Онези хора, на които стомахът е хубаво развит, пръстите в основата са хубаво развити.

Когато благоутробието преодолява, и пръстите в основата преодоляват. Когато стомахът е слаб, тогава и пръстите са слаби. Има съответствие. Или когато физическият свят има надмощие. Сега не искам да кажа, че физическият свят има надмощие. Туй не е лошо ни най-малко, защото между физическия свят, света на чувствата и света на мисълта съществува едно съотношение. На първо място са човешката глава, човешките дробове, на трето - човешкият стомах и после идат другите части - ръцете, краката. Ръцете и краката се развиват в съобразно съотношение, което е между главата и белите дробове.

За бъдеще, когато се възпитават децата, трябва да се започне с възпитанието на главата, след туй - възпитанието на дробовете и възпитанието на стомаха. Най-първо, ще възпиташ ума си, нервната енергия. Ти ще се научиш да мислиш. Не тъй, както факирите мислят. Има и други начини на мислене. В Европа са употребили тези методи на индусите, но те нямат приложение за бялата раса. Методите не съответстват. Не съответстват по единствената причина, че когато техните учени хора са дали тия методи, човечеството е слизало. По закона на инволюцията са тия методи. Понеже човешката раса е слизала до дъното, до най-гъстата материя, ние сме взели един ход еволюционен и ония инволюционни методи нямат място. Тия инволюционни начини са несъвместими. Нашите минали вярвания, нашите минали схващания за Бога не важат. Ние трябва да имаме за Бога друго схващане. При закона на инволюцията постоянно са се смалявали, от нас са вземали нещо, ние сме давали, давали. Когато казват - трябва да даваш, то е законът на инволюцията, трябва да дадеш нещо, за да се освободиш. Сега се качваме нагоре и ние сме започнали да придобиваме нематериални неща.

По възможност сега човек трябва да има най-възвишени мисли, най-хубави мисли, които може да занимават твоя ум, най-възвишени и благородни чувства, които да занимават твоето сърце и най-добрите постъпки. Казваш - това е несъвместимо. Не, съвместимо е. Само при

такава мисъл може да се развива нормално твоят мозък, само така може да се развият тези тъкани, по които може да се предават. Не е така лесна таз работа, както някои мислят. Физически бялото вещество на човешкия мозък, сивото вещество е зърнесто, а бялото - там влизат всевъзможни нишки, които влизат в състава на човешкия мозък. Има специфични нишки за всевъзможни родове енергия, които влизат в състава на новата мисъл. Ако ние развалим хубавите нишки, по които божествената енергия може да дойде... За пример любовта на Бога не може да дойде по обикновени нерви. Трябва да има специфични нишки, специфични нерви, да приемем в нас енергията, да опитаме Божествената любов. Не всеки може да опита Божествената любов. Ти искаш да обичаш ближния си. Ако у тебе тия нерви не са развити или тия центрове, не може да имаш никаква обич. Или за архитектура, или за инженерство - всякога има специфични нишки. Всеки не може да бъде архитект, инженер. И музикантите имат специфични нишки. И жените имат специфични нишки, женски нишки, които я правят жена. Но жената може да се превърне на мъж - има доста такива случаи, много жени са станали мъже - има такива случаи в медицината. Жени мъже да са станали и мъже жени да са станали - възможно е и у тях да има превръщане. Превръщане на един вид в друг. Това не е противоречие, то е една от дълбоките тайни в живота.

Ти може да превърнеш една своя мисъл. Ти имаш една страст, то е една анормална форма, която може да са проявявали три-четири поколения, в четвъртото поколение тази форма трябва да се прояви. Дядо ти и баба ти създали анормална форма. Ти вървиш по тази линия, в тебе има едно неестествено желание. По закона на внушението тази форма иде. Вие ще кажете: “Защо този закон е такъв?” Този закон има две страни: ако дядо ти мислеше добре преди три поколения, добротата ще бъде естествена за тебе, ти ще направиш туй добро. Но ако в дядо ти имало едно престъпно желание, ти ще постъпиш лошо от него, ти ще станеш израз на това влияние.

Следователно, като говорим за хората, ние разбираме тясното единство, което съществува. Животът на цялото човечество е живот на индивида и животът на всеки индивид е живот на цялото човечество.

Следователно така трябва да се постави законът на възпитанието. Не някой да каже, че ние може да живеем както искаме. Не, онези, които не разбират, така може да мислят, а онези, които разбират - другояче трябва да мислят. Някой казва: "Какво може да направя аз в света?" Аз не съм дошъл да направя нещо в света. Аз съм дошъл да видя това, което природата е направила. Аз съм странник, пътешественик, за да видя какво природата е направила, да вляза в нейните лаборатории, да я срещна, да се разговорим, да ми разправи. Или казано на религиозен език, да видя какво Бог е направил, да видя законите, по които той е работил. Той е мислил не година, не две. Знаете какво казват индусите. Господ е мислил единица с 15 нули преди да направи света - толкоз години той е мислил, докато измисли как да направи сегашната Вселена. После, когато ликвидира със света, пак толкоз ще мисли. Ще имате тогава друго число с 15 нули.

Сега как ще разберете вие идеята за Бога? Бог е толкова силен, че като направил едно издишване, и създал целия свят. И сега, като поеме въздуха, ще бъде едно число от 16 цифри. Значи той само веднъж издиша и поема въздух. Кое друго същество може да направи това дишане? Сега, ако един адепт може да задържи въздуха 20 минути, се счита, че чудеса може да направи. Ако вие бихте могли да направите туй, вие се считате един човек, който всичко може да направи. Но без да изгубите вашето съзнание.

Та сега религиозните хора имат много повърхностна идея за онзи свят. И безверниците имат много повърхностно разбиране за сегашния живот. Те казват: "Да ги изчистим, да ги избием всички тези." Та кога не са ги избивали? Толкоз хиляди ярки, агънца, говеда, всичко това се избива в света. Може да изчислите - това са милиарди. Пък и милиони хора се избиват във войните, и досега светът още не

се е оправил. Това е неразбиране. Сегашните християнски народи живеят с атавистичните идеи. Че ако можем да употребим новите идеи на правдата, ние ще имаме една култура. Сега идат в света един род жени, те ще се народят. Аз ви давам според моите изчисления, то ще бъде след 2100-ната година. След 2100-ната година, които дойдат от вас, ще проверите един закон, той е следният. Аз не искам никой да вярва. След 2100-ната година може да ме опровергаете. За да ме опровергаете след 2100-ната година, ако не зная, но аз не турям нито едно на сто изключение. Ние сме имали досега изключения. Ще дойдат мъже и жени, които ще турят една култура на земята, ще наложат на поколението да не воюва. Те са мъже и жени, които - в деветнайсета глава на Откровението е казано, че ангелът, който слязъл, вързал дявола с една голяма верига, да не изкушава хората - тия мъже и жени турят такива корави въжета, че ще вържат дявола да не изкушава хората. И тогава в бъдещата култура ще се позволяват само две деца, не много деца както сега, едно мъжко и едно женско. След като родят двете деца, бащата и майката ще бъдат свободни. Майката ще вземе мъжкото дете, бащата - женското, единият ще отиде на единия край на земята, другият - на другия край и ще си пишат любовни писма. Вас ви се вижда странно. Мене ми се вижда още по-странно сегашното съвместно живеене на мъжа и жената. Че защо днес се карат? Според мене туй е едно забавление. Но аз виждам причината. Нито мъжа осъждам, нито жената осъждам. При какви големи несгоди живеем. Казвам, как така в една стая - четири метра на дължина и толкова на широчина, живеят всичките, пак са гениални.

Тогава всички поддържат въпроса, че трябва да вярваме в Бога. Трябва да се тури една основа. Нека умните хора, бащата, майката - напред - не както сега, някой рече да излезе, и ние туряме спирачка. Та сегашната култура един англичанин я изразява по следния начин. Той представя една голяма планина - по-голяма от Витоша, с един висок връх, някакъв идеал е турен на върха. Всеки иска да се качи

горе. Като рече някой да поеме нагоре, да се качи, друг го тегли. Седят и всички се теглят. Никой никому не позволява да се качи на върха. Сега ние имаме само един идеал за Бога. Както двама българи седят на една маса в хотел "Македония" и разрешават един социален въпрос. Това било преди 15 години, разискват и гледат - един селянин се напъва и не може да дигне товара. Те го гледат и продължават да разискват по въпроса. Един господин, който не разрешавал този въпрос, отива и дига товара и помага на селянина и си заминава. Ние всички разрешаваме разни въпроси и не искаме да помогнем. Казваме: "Да имаме пари." Отде ще дойдат тези пари? Да имаме лозе. Отде ще дойде това лозе? Да има плодородие, да работим. Но не е само да работиш. Може да работиш, и да няма плодородие.

Та казвам, има други фактори. Ние не сме единствените фактори. Ние, хората, сме последните фактори. Туй трябва да съзнаем. Колкото по-скоро съзнаем, по-добре. Вие казвате: "Ние трябва да станем господари в природата, да я преобразим." И сега Господ тъй ни е оставил да преобразим природата. Детето може да се качи на гърба на майка си и да остави то да ѝ заповядва. Турците казват: "И да видиш, не вярвай." Вие виждали ли сте какво нещо е природата? Тя е една майка. Аз не съм виждал по-красива, по-сериозна и по-мощна жена от природата. Да съберете всичките философи, които имате на земята от осем хиляди години, не може да направят единия пръст на природата. А те искат да ѝ станат господари. Тя ги взема с двата си пръста, изважда ги. Някой голям философ дойде, изтегли го от тялото и го разхожда, казва: "Синко, ти искаш да ми заповядваш нещо. Какво ще кажеш?" Втори път дойде друг философ, извади го като сом, пече го на пиростия.

Сега аз няма да ви представям приблизително една форма, която е достъпна за вашия ум. Един философ, с който вие сте дошли в съприкосновение, всички вие участвате, че имате известен подтик. Но, най-първо, трябва да имате нещо, на което вие да разчитате. Вие не вярвате в нещо, за което нямате понятие. Да имате нещо във вас, на

което да вярвате. На кое вярвате? Или на вашата глава, на нещо видимо трябва да разчитате, или на вашето сърце, или на вашия стомах - едно от трите. Казвате: "Аз трябва да вярвам." Представител на Бога е нашата глава, нашият мозък с всичките центрове. Жилището на нашата душа е нашето сърце и нашият стомах. Следователно той живее в най-долното жилище. По главата ти ще познаеш какво е отношението на Бога към тебе. Ако твоята глава не е оформена, Бог няма правилно отношение към тебе и ти какво мислиш. Ако ти имаш едно чело като на папагал и мислиш, че ще разрешиш един философски въпрос, ти трябва да измениш челото на този папагал. Има известни безсмъртни форми. Виждали ли сте едно правилно чело? После добрият човек има свои мерки. Аз не искам да дам своята мярка. Като измеря лицето на човека, аз зная какви трябва да бъдат отношенията на ушите спрямо лицето, какво трябва да бъде отношението на носа спрямо лицето, отношението на устата. За мене в дадения случай важно е челото; важни са ушите; важен е носът; важна е устата; важни са очите. Това са единствените неща, на които ти може да разчиташ. Туй е капиталът.

Ако ти имаш един извратен нос, ако ти имаш едни извратени уши, ако ти имаш едни извратени уста, от твоята работа ти нищо не очаквай. Ако твоето ухо е извратено, носът е правилен, очите правилни, ти имаш вече възможност да поправиш една погрешка. Аз мога да ви покажа някои примери от вас. Има хора благородни в постъпките си, дипломати. Неприятна ти е такава постъпка. Някой казва: "Аз съм малко недодялан." И ухото му е такова. Не искам да покажа де е. Той е недоволен, но има нещо благородно в постъпката. Навсякъде в постъпките ние сме срещали изключение. В благородните постъпки ние виждаме добре формирано ухо, добре формирано чело, добре формиран нос, добре формирана уста. Който обича истината, виждаме очите добре оформени. В това вярвам. Аз вярвам в очите на човека; аз вярвам в челото на човека; аз вярвам в носа на човека; аз вярвам в ушите на човека; аз вярвам в брадата на

човека. Или казано другояче, аз вярвам в главата на човека, вярвам в неговите дробове, вярвам в неговия стомах и след това вярвам в неговите ръце, в неговите крака. В какво вярваш? В това вярвам. Най-първо в какво вярвам? Като срещна един човек, може да вярвам в неговата глава; може да вярвам в неговите уши; може да вярвам в неговите очи; може да вярвам в неговия нос; може да вярвам в неговата уста; може да вярвам в неговата брада. Моите отношения са нормални и неговите отношения към мене са нормални. Не може да има недоразумения между мене и него, не може да има никакво неразбиране. И ви казвам, същият закон е и за дъщерята и сина.

Един син и баща не се спогаждат. Виждам какво е ухото на бащата и сина. Ухото на бащата е правилно, но на сина не е правилно. Гледам де е погрешката. Тогава казвам на майката: "Тази погрешка само ти можеш да я изправиш." "Как?" "Ти ще обичаш мъжа си и чрез него туй качество ще мине у тебе." Тъй върви. Бащата не може да предаде направо на сина си. Вие се лъжете тогава, ако мислите така. Един учител не може да влияе направо на децата. Един учител, който е възпитател, при възпитанието вие не разбирате метода. Учителят трябва, най-напред, да има благоволението на бащата и майката, и тогава може да влияе на детето. Той никога не може да повлияе на сина, ако няма благоволението на бащата и майката. Той трябва да има отношение с бащата. Както сега мислят, че лесно може да се повлияе човек, то е временно. То е временно отклонение. Ти влияеш, аз вземам влиянието в обширен смисъл. Може да има във вас едно растене. Влияние аз разбирам, ако вашият син има едно неестествено поведение, влиянието на учителя ще внесе един импулс, един нов елемент, в този ученик ще се зароди желание да учи, ще се развият неговите умствени дарби, умствените способности ще се пробудят. Родителите ще бъдат благодарни, ще кажат: "Нашият син е доста способен, учи се добре, има и похвалата на учителя и на учениците." Туй разбирам влияние. Бих желал такова влияние да има и върху мен. Ако те срещне един и целия ден имаш радостно разположение, туй е

влияние. Ако срещнеш някой и целия ден се усещаш крайно неразположен, какво влияние е туй.

Та при сегашните условия се изисква влиянието не на страха. Методът на страха е минал. Соломон е казал: “Начало на мъдростта е страх Господен.” Прав е Соломон, туй беше по закона на инволюцията. Сега ще внесем другото правило: “Начало на мъдростта е любовта.” Следователно методът на Соломона е внесъл страха. И Мойсей е казал - трябва да имате страх от Господа. Христос взема любовта. И именно, ако искате вие да се повлияете, непременно трябва да имате нещо в себе си, което да обичате. Пазете се само от едно правило: да мислите лошо за хората - може да ви дойде една лоша мисъл - защото, каквото мислите за хората, ще се върне към вас. Аз имам една статистика, не искам да я изнасям, за да не вземете лоши образи, да не вземете отрицателната страна. В света има един обратен закон. Той е закон на благословение. Всяко добро, което извършите, всяка една добра мисъл, след като обиколи целия свят, тя ще се върне към вас със своите придобивки. И всяка една лоша мисъл, след като обиколи целия свят, пак ще се върне при вас. Та мислите, които пущате в света - една добра и една лоша мисъл, пак ще се върнат при вас.

Та казвам, ние сега оставяме света да работи както знае. Ние сегашния свят го оставяме, не може да му помогнем по никой начин. Невъзможно е да му помогнем, не може да го изправим. Този свят си върви, тъй както е тръгнал. Той трябва да завърши по същия начин. Обаче бъдещето зависи от нас сега. Онова положение, което трябва да вземете в бъдеще, зависи вече от вас. Или да ви обясня мисълта си. Щом се качите на един параход, не знаете какъв е той. Че как? Той ще потъне, но при потъването, ако може да се качите на една лодка, то ще бъде спасение и ще благодариш, че си излязъл на брега. Но втори път, като се качвате на един параход, ще изберете най-здравия, очите ви ще бъдат по-отворени. Тогава вие ще имате онази опитност на онзи, който имал една маймуна и казвал, че неговата маймуна никой

не може да я излъже. Хващат се на бас. Отива онзи при маймуната, хваща я, засилва я и обира всичко, онзи бил банкер. Връща се банкерът, всичко обрано.

Чрез горчивата опитност природата ще ни застави най-после да дойдем до истинско разбиране. То седи в любовта. Любов към Бога, не онзи Господ, който са създали религиозните хора, но онзи Господ, на когото духът живее в нас. Има специфични дни в годината, когато Духът Божи действа във всяко живо същество. Има дни, когато Божественото Начало действа. Ако остане сега за нас да търсим Господа, да го намерим някъде, съвсем физически облик дават на Бога. Бог е онова начало на живота, което изпълва всичко. Няма място, което той да не изпълва. Духът е носител на този живот. Бог е на всяко място. Като живеем добре, там е Бог. Когато хората не живеят добре, той е далече. Нашето неразбиране е, че не може да живеем добре. Всеки човек може да живее добре. От нас зависи щастието. "Двама или трима, ако се съгласите и попросите от Бога в мое име, каквото поискате, ще ви бъде дадено."

Най-първо, вие трябва да преодолеете себе си. Мислите - вашето тяло ще се изложи, после мислите за вашата душа. Тогава проучвайте закона, който съществува в света. Когато се проповядва на един червей, че той ще остави тялото си, какво разбира този червей. Той ще остави нещо. Този червей не е умрял, виждаш го като пеперуда нашарена. Някой път на крилата на пеперудата има около 40 цвята. Един английски естественик казва, че това е работа на ангелите. Само много разумни същества може да турят толкова нюанси в толкова малко място. Този червей имал ли е тия нюанси? Вие, след като напуснете туй тяло, вие сте червей. Ще напуснете тялото и после ще вземете друго тяло, ще се яви съвсем друга форма. Пак глава ще имате. Духът има отлична глава, ръце, крака, стомах, и стомах има. Има неща, които ги няма, черва няма. Червата завземат последно място в една душа, която е заминала за другия свят.

Духовният свят се отличава по това, че е крайно хигиенично място. Там няма почти никакви излишъци. Там, когато ядеш, малко храна ще ядеш и всичката храна се употребява на място, никакъв излишък не остава. Тъй щото такова място за нечистотии няма. После миялници няма. Паницата, в която е яла една душа, остава така чиста, както преди яденето. Никакви нечистотии няма. Говоря ви на ваш език. На мене ако не вярвате, като влезете в другия свят, като проверите, пишете ми по едно писмо. Аз не съм от тези, които вярват. За мене оня свят е област възвишена. Аз считам живота за единство. За мене онзи живот е както животът на хората и животът на мравите. Една мравя, за да дойде до човека, тя ще мине една фаза. Този свят за нея е горе. И мравите живеят в онзи свят, но нямат органи да разберат този свят, както човек го разбира. Тъй щото, вие като влезете в онзи свят, земята не е още изменена. Не искам да покажа, да говоря. Диаметърът на земята не е 12 хиляди километра, по-голям е диаметърът на земята. Какво ще направите, колко физически изменения ще направите на известна материя, която функционира у нас? Ние не сме направили тия изменения на земята. Земята е малко по-обемиста, отколкото ние я схващаме. Нито един от вас не може да схване земята така. Вие нямате ясна представа за земята. Де е онзи адепт, който може да вижда цялата земя: и Америка, и Европа, и Азия, и Африка едновременно. Какво ще бъде твоето съзнание всичко това да виждаш. Ако ти може да виждаш всичките планини на земята, то е онзи свят. Като влезеш в онзи свят, ти ще виждаш друга земя, тази земя ще изчезне и ще остане друга, по-голяма земя.

Ние влизаме в една област, дето нещата потъмняват. Аз не искам да останат работите потъмнели. Има работи, които не могат да се обяснят. Има работи, които могат да се обяснят и които в дадения случай могат да ни бъдат полезни. Ние сме в състояние да отдалечим от себе си всяко нещастие, да отдалечим всяка болест, всяка сиромашия, да отдалечим от себе си всичките несъгласия, които съществуват между нас. Ако бихме се възлюбили едни други, ние сме

в състояние да продължим човешкия живот. Може да направите опит. Нека хиляди души да пожелаят за едного да живее по-дълго време и той ще живее. Но ако хиляди души мислят за един човек да си замине, този човек не може да издържи тяхната мисъл. Аз съм правил наблюдения. Някой старец не го искат вкъщи, казват: "Този старец няма ли да си замине." След една-две години минавам покрай същото село, казвам: "Де е старецът?" "Замина си за онзи свят." Минавам покрай друго село, гледам един старец хилав, но казват: "Да живее този дядо." Минавам след години, въздигнал се този човек. Да умре - и той умира. Да живее - и той живее.

Та ние със своите мисли засилваме своя живот. Адам живя 900 години. Сега казваме - ако ние живеем още един живот, къде ще му иде краят. По-добре да живеем дълъг живот. Но какво от това, ако живеем сто и двайсет години и нищо не разбираме. Някой живял сто и двайсет години, оженил се три пъти, жена му умряла, децата му умрели, търговец бил - фалирал, написал една книга - не се чете. Човек трябва да опита съществени работи. Ако аз дойда на земята и в бъдеще ако съм в туй положение, бих желал да добия тази сила, че от Земята да ида до Месечината. Да направя една разходка. Месечината е богата със злато, скъпоценни камъни, богатство има там. И като се върна, да донеса всичкото богатство от Месечината. Как мислите, ако донеса 500-600 милиона английски лири, такава разходка има смисъл. Ако придобия знание и стана господар на пространството, като господар ще зная, ще измервам със своите уреди какъв е студът, каква е топлината, какви са електрическите и магнетическите процеси, какви промени стават. Като се върна, ще зная. После ще се яви амбицията у мене да отида до Слънцето. Оттам ще донеса свещения огън, с който може да запалвам елементите на Земята, ще донеса и жизнения еликсир, за който са работили в старите времена векове. Защото този еликсир може да се вземе само от Слънцето. Каквото и да казват, аз другояче зная. Този еликсир не се намира на Земята. През година има специфични дни, има специфични часове, когато

Слънцето пада под известен ъгъл върху растенията и ако можете да го вземете и да го турите в едно шишенце, ще добиете вечния живот. Вие искате да ви кажа тия дни и часове. И цялата земя да ми дадете няма да ви кажа. Има какво да се учи.

Казвате: "Побеля ми главата." Побеляла ти е главата от невежество. Там казва Христос - който има на земята първото място, ще вземе последното място. Онзи, който е на първото място, учи се от него. На първо място е природата, ти си на последното място, учи се от нея. Понеже, като дойде Господ, ще ти каже: "Тук знание трябва да имаш." Сега аз искам да ви кажа само възможностите. Сега не искам да ви хваля. Аз като ви гледам от моето гледище, ако бихте ме послушали, не зная - може да направите по един опит - не зная колко души могат да ме послушат. Ето какво разбирам под послушание. Може да ви дам един метод и като дам метода, ще кажете: "Дали този човек не иска нас да ни направи някой долап?" Вие сега сте в долап. Какъв по-голям долап ще ви направя, вие сега сте натясно. Вие сега боледувате, разочаровате се. Аз от вас не искам да вземам обещание. Аз ще взема обещание от вас за един ден, за една седмица, за една година. Туй, което е вярно за един ден, е вярно за една седмица, вярно е за един месец, вярно е за една година. Никога не може да се предаде една истина, ако ти се съмняваш. Не може да предадеш някаква истина без любов. Ако не обичаш някого, ти нищо не може да предадеш. Аз ако съм на вашето положение, е същото. Ако ти обичаш някого и той те обича, и той ти предаде една лъжа, може да направи голяма пакост. И другото е вярно: ако той те обича и ти го обичаш, и той ти предаде една истина, той непременно ще ти предаде едно качество, едно знание, което по друг начин не може да познаеш. Туй не е нещо, което може да научиш от книгите. Книгите ще ти помогнат. Има неща, които непосредствено се предават в слънчевите лъчи.

Та казвам, знание ни трябва, трябва да знаете какво може да излезе от вас. Да кажем, някоя сестра е млада и тя казва: "Остаряхме

вече.” Вие се готвите вече за погребение. Аз харесвам тук една стара сестра. Горката, като се обезсърчила, иде при мене, приготвила си няколко хиляди за погребение. Тя казва така: “Покажи ми едно място, аз не искам да ме погребват.” Тя си приготвила пари, как да я погребат. Казва: “Не искам да ме погребват.” Казвам, тя е дошла до правата мисъл. Няма какво да я погребват. Тя сама трябва да се погребе. Свети Илия кой го погреба? Ако ти вярваш в Бога, няма нужда да те погребват, но ако не вярваш, трябва да те погребат, десет попа да те опяват. Ако вярваш в Бога, нито един поп не трябва. Ако вярваш в Бога, ако имаш любов, нито един поп не трябва, нито погребална каляска ти трябва. За тебе ще дойде една каляска отгоре и ти ще идеш с чест и слава оттам, отдето си дошъл.

Сега не искам да ви доказвам нищо. Ако река да ви доказвам, ще ви докажа една лъжа. Всички неща, които се доказват, са лъжливи. Нещо, което може да се опита, то е нещо на опит. Може да кажем на човека туй, което сега може да стане. Аз ви казвам, за когото и да е може да направим един опит. Абсолютно не трябва да има никакво съмнение във вашия ум. После трябва да имате един светъл ум, безстрашни трябва да бъдете. Човек, който влезе да изучава природата, божественото в света, той трябва да бъде крайно смел, абсолютно никакъв страх да няма. Ако имате най-малкия страх, вие ще пометнете като жена. Никаква идея не може да се роди в човешкия ум, дето има страх.

Трябва да има любов, за да се задържи човешката мисъл. Трябва да вярваш в истината. Защото, ако в другите не вярваш, в себе си трябва да вярваш. Ако не вярваш в себе си, в кого ще вярваш? Трябва да обичаш своето вярване. Така вярваше дядо ти. Той имаше причина. Той имаше нещо обективно. В кого вярваше дядо ти? Трябва да имаш вяра в нещо. Тук имахме един наш брат, една стара българка му дала една формула за един цяр против живеница. Като намаже наоколо с този цяр, туй всичко се отделя и го изкоренява, извади го без операция, без нож. Като направи няколко опита, той замина за другия

свят, не можа да даде формулата, отиде церът. Таман мислеше как да приложи, мислеше да прави опити - факт е - но искаше да знае как става, отиде в другия свят да прави опити, да види как става. Питам тази стара българка отде го научила. Някоя друга баба ѝ го казала, така от поколение на поколение. Някой учен човек предал тази формула. Ние някой път проучваме тези работи, изгубваме формулите. Някой път изгубваме любовта. Любовта, която може да дойде, е всесилна. Любовта носи едно свойство, тя не отеготява човека, тя не внася ревност, не внася смут. Има нещо, което внася ревност, то не е любов. Ревността върви с любовта. Любовта всякога носи живот, носи светлина, носи свобода в себе си и пълно освобождение и безсмъртие. Казвам, тази е любовта, с която трябва да се свържете.

Най-първо, когато ти обичаш някого, то се познава по това, че отдалече още като го видиш, тебе ти е приятно. После, като се върнеш в дома си, аз наричам туй начало на любовта. Не като го срещнете, но само като го зърнеш, тебе ти е приятно. Че душата на човека не е в тялото. Във всеки човек - в къщата, в тялото, живее едно същество, което е красиво. Разумно същество живее в човека. Някой път туй същество е затворено, някой път е отлично. Аз съм питал виждали ли сте човешката душа. Аз съм я виждал. Няма по-красиво нещо от човешката душа на земята - аз не съм виждал. То е един ангел, който е затворен в колиба, който е затворен в затвор.

Та казвам, вярвайте в онова, което е вложено във вас. Не се заблуждавайте с външни неща. Вярвайте в туй, което е дълбоко във вас. Има нещо, което не харесвате, то е друг въпрос. Но има нещо, на което вие ще разчитате. От това ние ще видим още по-хубаво. След човешката душа идат ангелите, след ангелите идат други същества, то са степени. Като видиш човешката душа, виждаш един ангел. Ангелът няма да бъде крилат. Ти, като видиш един ангел, ще си съставиш едно понятие - какво нещо е интелигентност, разумност. Като видиш човешката душа, ще си съставиш понятие - какво нещо е благородство. А като видиш един ангел, ще си съставиш понятие -

какво нещо е интелигентност, разумност. Като видиш Бога, ще видиш какво нещо е величието, силата. Ще кажеш: "Щастлив съм, че живея в свят, дето съществува един Бог. Щастлив съм, че живея в такъв свят, дето има разумни същества. Щастлив съм, че живея в свят, дето има такава благородна душа."

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Деветнадесета беседа, държана на 5 февруари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

И ПРОВОДИ ГИ

"И проводи ги да проповядват Царството Божие"
Лука, от девета глава

"Добрата молитва"

"Ще се развеселя"

Девета глава от евангелието на Лука.

"Духът Божи"

"И проводи ги да проповядват Царството Божие." Няма по-приятна работа от тази, да проповядваш Царството Божие. Царството Божие е подобно на земните царства. Когато се говори за царство, ние подразбираме това, което не е. Царството Божие не е благото на един човек, нито на едно семейство, нито на един народ, нито даже на цялото човечество. Нека се разберем - Царството Божие е едно положение за всички, разбирам, за всички събудени души, или взето в проста форма, за всички събудени души, в които има едно събудено съзнание в четири отношения. Сега няма да се спирам да обяснявам отношенията. Съзнание в четири отношения разбирам това, което разрешава всички въпроси. Или да взема това в научен смисъл. Квадрат, който не може да стане кръг, не може да бъде равен на кръга, или кръг, който не може да стане квадрат - не може да бъде равен на квадрата. Сега искат да изчислят квадратурата на кръга. Теоретически много мъчно се разрешава този въпрос, той е неразрешим, но практически се разрешава. Ако искате, някога мога да ви покажа как се разрешава практически този въпрос. При това знание, което имате,

аз не говоря на прости хора. Понеже не сте прости хора, аз говоря и на вас като на хора, които имат знания. Понеже вие сте от високо произхождение, вие имате дълга и много интересна история на земята. Тъй щото всинца сте от една знатна фамилия. Че някои от вас сте закъсали, то е друг въпрос, то е нещо временно, то е относително нещо, както един пътник или някой богаташ, или някой здрав човек може да закъса с пътя. Това нищо не значи, то е временно отношение. Онова същинското отношение си остава отношение.

Сега ще изясня мисълта си с един пример. Един английски лорд тръгнал с дъщеря си и с един от слугите си да посети Австралия, но по пътя корабът им претърпял корабокрушение и едва успял да се спаси на един остров. Този човек, лорд в Англия, тук не знаел какво да прави, но благодарение на слугата си, който носил в джоба си няколко житни зрънца и който знаел да обработва земята, те могли да прекарат на този остров цели десет години. Слугата посял житото и то дало своя плод, като същевременно учил господаря си и неговата дъщеря как да го обработват. Значи той бил господар, а господарят и господарката му - слуги. Те прекарали там много добре цели десет години. Един ден минава покрай този остров един параход и ги взема. Тогава лордът си е пак лорд в Англия, а слугата си е пак слуга. Тъй щото според случая някой път слугата става господар, а някой път лордът става слуга. Това са временни отношения. При дадени отношения ти можеш да бъдеш господар, а при дадени отношения можеш да бъдеш слуга. Ти не считай, че да бъдеш господар е нещо съществено, нито пък да бъдеш слуга е нещо съществено. Това са временни отношения. В разумния живот обаче съществуват едни положителни отношения. Това са само отношения на Битието. За да имаш положителни отношения с когото и да е, или ти трябва да му бъдеш брат, или той трябва да ти бъде брат - едно от двете.

Сега ние говорим за Царството Божие, понеже всички имате желание за това, да запазите сегашното си положение, което имате. Ако останеш със сегашните си разбирания за живота, за природата, за

Вселената, ние нямаме още зрели разбирания, зрели възрения. Вземете за пример европейската литература и я четете. Ще видите колко всевъзможни разбирания имат те. Не че възгледите и мислите на тия писатели са криви. Не, според мене, от мое гледище всички те са прави, но относително прави. Ако някой ми говори, че на земята се случват дни, когато слънцето не грее, вярно е това. Ако друг ми говори, че на земята слънцето постоянно грее, никога не залязва, и това е право. Ако един ми говори, че на земята има дни, когато всичко замръзва, това е вярно, но и когато друг ми говори, че има дни на земята, когато всичко се стопля, и това е вярно. Кой за каквото ми говори, вярно е, но относително вярно, при дадени условия. Относително всичко е вярно, но то не е един даден, установен, абсолютен ред, че така трябва да бъде. Че е студена, това е вътрешно отношение. Един става богат, когато друг осиромашава. Един осиромашава, когато положението на мнозина се подобрява. Трябва един богаташ да осиромашее, за да се подобри положението на други. Та нима мислите, че ако държавата вземе няколко милиона килограма жито от един богаташ, че той ще осиромашее. Ако това жито се раздаде на бедните, тяхното положение ще се подобри. Мислите ли, че положението на бедните ще бъде по-добро, ако житото седи в хамбарите на богатите. И можете ли да кажете след това, че има ред. Ред има и в това, живите хора да живеят. Кое е по-хубаво: живите хора да живеят на земята или житото да седи в мъртвите хамбари?

Дошло е време живото жито да влезе в живи хамбари, отколкото живото жито да седи в мъртви хамбари. Всичкото престъпление на земята седи в това, че живото жито седи в мъртви хамбари. Следователно онзи, който дойде да научи хората живото жито да седи в живи хамбари, той ще бъде един умен човек - благодетел на човечеството. Не че той ще оправи света. Не мислете, че ще дойде един човек да оправи света. Това никога не може да бъде. Защото, ако то може да бъде, какво ни препятства сега да дойдат онези, които

могат да оправят света. Това не може да бъде. В историята на човечеството няма нито един пример досега, да се е явил един човек да оправи света. Поне в аналите на човешката история - от най-далечното минало и досега, нямаме такъв пример. Не само на земята, но и на другите светове. Но хайде да не говоря за другите светове, да говоря само за земята. Другото е най-отвлечена философия и ако говоря за нея, това ще бъде малко нена място.

Един учен плъх започнал да говори на другите плъхове как хората се хранят, как живеят, как си градят къщи, но другият плъх му казал: "Не ни говори за неща, от които ние не се ползваме, но ни говори как да градим нашите дупки - това е важно за нас. Ти не ни говори за хората, за техните капани, за техните котки и кучета, ние знаем това." Когато аз говоря за плъховете, разбирам, когато ние говорим за природата, без да я разбираме, ние мязаме на плъховете, но когато разбираме природата, ние мязаме на разумните хора. Защото всички живи същества, както и животните, при някои случаи са много умни - имат добри, хубави прояви, но при някои случаи те са много глупави. За пример някога вие можете да научите една котка на различни фокуси, можете да я научите да върши каквото искате, даже може на два крака като човек да носи на табла кафе, но пуснеш ли ѝ една мишка и таблата ще хвръкне, и всичко ще хвръкне. Тя не е надделяла на своя инстинкт за мишката. Мишката за нея е много по-важна, отколкото кафето с таблата. Тя казва: "Ти с кафето можеш да почакаш, но тази мишка сега я хванах, тя не чака." Вие ще кажете: "Какво от това?"

Казвам, когато вие пропущате една истина и се занимавате с мишките, вие мязате на тази котка. Когато ти носиш една табла - твоето щастие, и на пътя ти излезе една мишка, вие мязате на тази котка, ти искаш да хвърлиш щастието си, истинското твое щастие - таблата, а търсиш фалшивото - мишката. Според вас щастливият случай е мишката, която излиза на пътя ти, и ти захвърляш таблата, за да уловиш мишка, но какво ще ти донесе една мишка. Ако една

мишка може да ти донесе някакво щастие, тогава всички котки би трябвало да бъдат щастливи. Питам, има ли една котка щастлива. Какво означава това? Че с удавените мишки нищо не се различава. Мишките толкова много се размножават, че в по-големите градове на културните страни, като Англия - в Лондон, като в Германия, във Франция, хората са замислили какво да правят с тези мишки.

Проводени били да проповядват Царството Божие. Сега хората искат да проповядват някому, било да му кажат една истина. Господ изпратил един ангел да им проповядва. Това било след създаването на света. Тогава Бог изпратил този ангел на земята между хората, да види какво правят и да им проповядва малко. Той говорил на този, на онзи, но всички му говорили все за слънцето. Всички му казвали: "Виж колко хубаво е слънцето. Колко дървета, цветя и треви са израсли - все благодарение на слънцето." Той ги учил, че Господ направил това, направил онова, но те все за слънцето му говорили, като че не го чували какво той им проповядва. Като се върнал при Господ, ангелът казал: "Господи, всички ми говорят все за слънцето, за този голям аристократ - тъй го нарекъл той. - Каквото и да им кажа, те все към слънцето поглеждат и за него говорят. Защо направи това слънце?" Как мислите, какво било лицето на Господа при този въпрос от страна на ангела. Този ангел трябвало да се радва на слънцето, защото, ако слънцето не изгряваше, той не можеше да проповядва. Благодарение на неговата светлина той имаше случай да проповядва на хората. Ако слънцето не беше, тези хора нямаше да съществуват на земята. А този ангел със своето разбиране нарече слънцето голям аристократ. Та сега и нашите съвременни разбирания са такива. Ние казваме: "Защо Господ създаде слънцето?" За да живееш. "Ами защо не го тури от запад да изгрява?" Питам, ако слънцето изгряваше от запад, какво щеше да допринесе с това. "Отдругаде не можеше ли?" Отдето искате може да изгрява, но какво от това.

Тази философия на хората можем да я изясним със следния пример. Едно време Настрадин Ходжа си направил една пещ с устата

на изток. Явява се един и му казва: “Не е хубаво, както си я направил.” “Как трябваше да я направя?” “Устата трябваше да бъде към юг.” “Добре.” Той я оправя, туря устата на юг. Явява се друг, казва му: “Добър е хлябът, но няма вкус. Ти трябва да туриш устата на пещта към запад.” Туря устата ѝ на запад. Дохожда друг и му казва: “Хлябът е вкусен, но остава суров, ти трябва да туриш устата на пещта към север.” И това направил Настрадин Ходжа. Най-после мисли какво да направи - да задоволи всичките мнения. Той решил да направи една голяма кола с четири колела, на която турил пещта, та кой накъдето му каже, на тази страна я обръщал. Та и вие направете си пещта на четири колелета, та кой каквото ви каже, да го задоволите. Някой ти казва: “Ти трябва да имаш установени убеждения.” Не, аз не обичам установените пещи, но обичам установените убеждения на Настрадин-Ходжовите колела, защото, когато времето се развали, тази пещ може да се постави и под сайваната. Иначе трябва да ѝ се прави цял покрив.

Та казвам, Царството Божие е най-великото, с което човек може и трябва да се занимава. За науката и живота, които ние сега търсим, има условия само при Царството Божие. Питам, защо ти е богатство при един неуреден живот. Защо ми е богатство, ако аз съм един хилав човек. Ако за това богатство могат да ме претрепят, защо ми е. Ако съм при един неуреден живот, защо ми е това знание. Знанието е пособие за нашето развитие, но ако при този неуреден живот то не може да се използва, защо ми е това знание. И ако при сегашните условия на живот знанието, което ни се придава, ни допринася много повече страдания, отколкото работа, защо ни е. Мнозина, като свършат образованието си, като придобият някакво знание, мислят, че са се изменили, като че имат по-голямо достойнство. А това знание не може да им служи при страдания и мъчнотии. Защо им е това знание. Това е едно заблуждение. Ако вземете един учен човек, който е свършил университет, и един прост и ги претеглите, каква разлика ще намерите между тях. Ти, който си станал учен човек, ни най-малко

не си се изменил - останал си пак същия човек. Има някаква промяна, но тази промяна е същата, както, когато една материя кристализира. Всяка материя, която пропуща слънчевите лъчи, е полезна, понеже е кристалообразна. А онази материя, която е тъмна и не може да пропуща слънчевата светлина сама по себе си, тя не е толкова ценна.

Кое е онова, което дава ценност на диаманта? Неговата кристализация и неговата твърдост. При това, както учените хора, така и хората изобщо, не знаят защо се е явил диамантът. Той е единствената мярка. Ако ти в ума си нямаш понятие за диаманта, за неговото вътрешно значение, ти не си го разбрал. Диамантът не е мъртво тяло, както мнозина го мислят. Той е живо тяло - представя една разумност кристализирана, с четири отношения в света. Диамантът е толкова чувствителен, че ако се носи от един разбойник или от един престъпник, който е убил няколко хиляди хора, той изгубва блясъка си. При това, ако този човек е много голям престъпник, диамантът ще избухне и ще си замине. Той не иска да седи в един престъпник. Има един пример - някъде в Африка, където един диамант сам се запалил и изгорял, избухнал сам по себе си.

Ако ние имаме тази идея на диаманта, какви трябва да бъдат нашите мисли? Те трябва да бъдат като диаманта - кристални и твърди. Това е вече мисъл. Ти можеш да носиш в себе си диамант като емблем. Ти трябва като него да бъдеш твърд и чист по характер. Във време на мъчнотии и страдания ти трябва да бъдеш твърд като диаманта. Ако пък искаш да бъдеш чист, трябва да бъдеш чист пак като диаманта. Ако ти бъдеш чист като диаманта и отправиш своята мисъл към небето, веднага небето ще те послуша. Каквото пожелаеш, ще ти бъде. Ако нямаш качествата на диаманта, каквото кажеш, няма да стане. Вие погледнете диаманта и кажете, че това е въглен, който се е кристализирал. Не, това е външната страна на диаманта. Ако ти съдиш за човека по неговите дрехи какво е той, ти много ще се излъжеш. Той може всеки ден да мени костюмите и цветовете, но това не е човекът. Това е неговият вкус, това е неговият временен израз.

Но по какво се отличава човекът? Аз да ви кажа по какво се отличава човекът. Преди да е съществувал човекът на земята, земята е била неустроена и пуста, но след като човек се е явил на земята, тя е станала устроена: и планини, и долини, и морета - всичко това е станало, след като е дошъл човешкият дух на земята. Земята дължи красотата си на човешкия дух. Какво ще кажете на това? Ще кажете, че Бог е направил това. Да, едно от най-великите дела на Бога е това - човекът на земята. Следователно външният облик на земята е израз на човешкия дух. Какво нещо е земята? За онзи, който разбира, тя е израз на божествения дух. За онзи, който не разбира, ще има много тълкувания. Тези тълкувания ще бъдат такива, каквито онзи ангел е дал за слънцето: че е един аристократ, който изгрява и залязва, и всички хора говорят все за него.

Не трябва ли да се говори за слънцето? Ако всичко онова, което ние търсим в нашите мисли и в нашите постъпки, всичко това зависи от слънчевата светлина, не трябва ли да се говори за слънцето. Аз считам, че светлината на слънцето присъства всеки момент в битието - нашето битие, и ни управлява и никога никому не е казало слънцето, че трябва да му се кланяш и да го обожаваш. Ако понякога ние се кланяме на слънцето, то не е виновно, то е наше разбиране. Кога то е изпратило един проповедник, който да ви проповядва, че трябва да му се кланяте. Де са тия правила? Слънцето има две големи светила. Кои са тия светила в човека? Двете очи на човека са двете светила на слънцето. Едното око е равно на месечината, а другото око е равно на слънцето. Двете очи на човека по интензивност не са еднакви. Едното око на човека е всякога по-силно, то вижда по-добре. Много пъти вие мислите, че виждате еднакво и с двете очи. Не, едното око вижда по-надалече, а другото по-наблизо, но и двете се уравновесяват и изглежда, че виждат еднакво. Ако Господ не беше създал слънцето и месечината, досега човек щеше да бъде сляп.

Най-първо, Бог създаде слънцето, направи един опит, и тогава човек имаше само едно око. После пък създаде луната. Затова

човешките очи обичат слънцето и луната, понеже са двете образци на слънцето и на луната. Който разбира мистическия език, това е така. Казват, че някои обожавали слънцето. Питам, трябва ли да обожава човек окото си. Ти трябва да се радваш, че имаш очи да виждаш това, което природата и Бог е създал. Ако на някой религиозен човек не споменеш нещо за Бога, той се докача. Ако някой човек е барон и ти се обърнеш към него и не споменеш името му - да го наречеш господин барон, той се докача също.

Добре, но когато се произнася Божието име, ние трябва да чувстваме една вътрешна любов. Мнозина произнасят името Божие като нещо най-обикновено. Когато ще произнесеш Божието име, ти трябва да се спреш в себе си, да си помислиш малко - то е свещено име. Трябва ли да седиш високомерно и с пренебрежение към това същество, което е създало всичко в света, което първо те е залюбило и е приложило любовта си в целия свят. Ако се намери такъв един човек, аз бих казал, че в моите очи той седи в положението на животно. И животните обаче имат страх от човека. Няма по-силно око в света от окото на човека. Ако ти гледаш право в очите тигър или вълк, или змия, тя ще се страхува, и ще отстъпи. Отдалечиш ли се малко от нея, тя вече не се страхува. В Африка има негри, които са правили такива опити. Ако го срещне някой лъв, той знае, че е изложен на явна смърт. Затова негърът започва да гледа лъва право в очите, без да трепне окото му, после му тропне с крак, и така лъвът отстъпва. Щом се обърне, и веднага лъвът скача отгоре му. Каква смелост се изисква от човека, за да излезе насреща на този лъв! Негърът знае, че като се приближи при лъва и го гледа втренчено известно време, лъвът ще отстъпи. Той не може да издържи погледа на човека.

Сега вие казвате: “Какво иска да ни каже Учителят с това?” Ще ви кажа какво искам да ви кажа. Представете си, че имате насреща си една мъчнотия. Тя е лъвът, който иде насреща ти. Ти ще го заплюеш и ще го гледаш право в очите. Той ще отстъпи. Ако се обърнеш и

започнеш да бягаш, тя с един скок само ще те повали на земята. Няма случай, когато някой човек, който е бягал от мъчнотията, да не е бил повален от нея. Нямало е случай, когато, ако човек я гледа право в очите - без страх, тя да не е отстъпила. Казвате: "Колко време трябва да се гледа в очите?" Безразлично е колко часа: може час, два, три, и ако този лъв може да издържи един час на твоя поглед, това е много. Повече от един час той не може да издържи.

Сега аз ви навеждам към основните закони в света - да ги познавате и да ги изучавате. Ние сме пратени за една велика работа в природата. Тепърва трябва да изучаваме за какво сме родени. Питали реките за какво са родени. Те отговорили: "Да течем и да поливаме градините." Питали вятъра за какво е роден. И той казал: "Роден съм да проветрявам жилищата на хората." "Ами прахът, който носиш?" "Той е нещо съвсем случайно. Той е като неканен гост." Попитали растенията защо са създадени. Те казали: "Да даваме плод и да храним хората." Попитали най-после и човека защо е създаден. Той казал: "Аз не зная, тепърва трябва да изучавам това нещо." И досега те все го учат. И досега цели трактати се пишат защо е създаден светът, защо е създаден човекът. Това богословците всеки ден изучават. Ако и на вас сега зададат въпроса, защо е създаден човекът, какво ще отговорите? Човекът е създаден да люби - нищо повече! Този е отговорът на този въпрос. Ако ти любиш, всичко можеш да направиш. Ако не любиш, нищо не можеш да направиш. Това аз разбирам под думата любов. Сега не ми говорете за онази каша на любовта, която прави хората нещастни. Говорете за онази любов, която всичко върши, която всичко прави. Не говорете за онази любов, в която се раждат престъпления, страдания, несретите в живота. Говорете за онази любов, която ражда безсмъртието, свободата, която ражда светлите мисли, светлите чувства и мощната сила на човешкия дух. Това аз разбирам - човек е роден да люби, нищо повече. И блажени са, казва, които любят.

Пратил ви е Господ да проповядвате Царството Божие, да проявите своята любов. И след като се върнали, казали: “Господи, действително всички се подчиняват на твоята любов. Всички духове отстъпват пред нея.” Христос им казал: “Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, но радвайте се, че име носите в света, радвайте се, че носите името на любовта. Радвайте се, че имената ви са написани на небето.” Тъй че вие можете да се радвате, че имате името на любовта. А сега какво правят писателите? Те поставят любовта на разискване и казват: “Има ли любов в света, или не?” Има ли любов, или това било една илюзия на младите? Младите умират под илюзиите на любовта и старите умират под илюзиите на любовта. Старият умира, понеже почва да вярва, че няма кой да го обича. Младият умира, понеже вярва, че няма кого да обича. Младият човек, който може да обича, когото срещне - без разлика, той не умира. И старият, който вярва, че мнозина го обичат, и той не умира. Те казват сега - младите трябва да вярват, че могат да обичат; старите трябва да вярват, че могат да бъдат обичани. Това е най-важното. Между тия два полюса е веруюто. Според мене вярата седи в следното.

Ти не можеш да вярваш в един човек, който не те обича. Не е достатъчно да се каже на един човек, че трябва да има вяра. Всякога можете да имате вяра в един човек, който ви обича. Онзи, който не ме обича, каква вяра мога да имам в него. Каква вяра мога да имам в един вълк, в един лъв, в един тигър или в една кобра. Вяра мога да имам в един разумен човек или в един добър човек, в един светия, в един гений, в един ангел, който отива да служи, който има слънце, което изгрява. Досега слънцето още не е излъгало света с изгряването си. То изгрява точно навреме и залязва навреме. Как да не му вярваме при това положение. Казвате: “Защо да му вярваме?” Защото никога не лъже.

Казвам, сега, като се говори за новото учение, ние не трябва да мислим, че то ще ни спаси, но важно е, че не трябва да възстановяваме старото учение в себе си, а да възстановим онова

божествено положение на нещата, което е поставено вътре в нас. У нас се борят две състояния: едното състояние е на временно ограничение, а другото състояние е на свободата. Ти искаш някога да се проявиш като човек, но казваш - не му е времето сега. Сега ще ви приведа един пример от древността за един служител на Бога. Този жрец, както служил в черква с одеждите си, видял, че една вдовица паднала, както се молила. Той веднага сваля одеждите си и отива да ѝ помогне. Той напуснал службата си и казал: "Богомолците могат да почакат малко." Аз не разбирам нещата по буква. Под бедната болна вдовица аз не разбирам непременно една такава болна жена, но разбирам онази велика добродетел, която е в твоята душа. И когато тази добродетел падне, ти трябва да напуснеш своята служба и да отидеш да помогнеш на тази добродетел - да я повдигнеш. Като изпълним тази работа, ще се върнем пак да служим на Бога. Сегашните жреци, и десет вдовици да паднат, те няма да напуснат службата си, ще кажат: "Службата си не напущаме!" Ако пред някой от сегашните жреци падне една бедна, болна вдовица, той ще каже: "Има кой да се грижи за нея, има благотворителност."

Сега аз не искам да ви налагам един закон, но казвам, че във всяка една душа съществува един божествен план, едно съзнание, да знаеш в кой момент да слезнеш от амвона си. Ти трябва да знаеш кога да слезнеш от своята кола или кога да излезеш вън от църквата, или кога да напуснеш яденето си, за да изпълниш едно велико дело. И след като се върнеш, да продължиш работата си, като че нищо не е било. И след това, като изпълниш службата си, ще усетиш, че тя е приета. Ако не постъпите така, можете да се молите колкото искате, но нито молитвата ви, нито службата ви ще бъдат приети. От хиляди години са изпратени до Бога толкова прошения и знаете ли какво е намислил Господ с тях? Той е намислил да направи от тях една нова земя и да постави хората да живеят между тези свои желания, изказани в прошенията. Аз искам да свържа отвлечените неща с временните. Казвате: "Да прекараме временния живот както и да е, че

няма повече какво да му мислим.” Не е така. Само глупавият човек прекарва един временен живот, а разумният човек прекарва един живот на щастие. Всеки един момент носи щастие в неговия живот. Всеки момент от неговия живот носи любов и ако ти доловиш този момент, ще бъдеш щастлив човек. В този момент се крие твоята сила. Ако ти не доловиш този момент, твоят живот ще се обезсили.

Казвам, нашата сила зависи от това, доколко нашето съзнание може да влезе във връзка с всички души, които живеят по лицето на земята. Не е достатъчно само да имате ясна представа за това, но да можете на далечно разстояние да се разговаряте, да влезете във връзка с тях, да работите заедно. На земята ти се разговаряш с майка си, баща си и най-много с още около стотина души роднини и мислиш, че си някой голям човек. Даже някой виден човек едва ли има около стотина души познати. И при това неговото познанство е привидно само. Да се познаваш с тия хора, аз разбирам съзнанието ти да е всякога будно за тях, да ги държиш постоянно в ума си. А какво ще бъде положението ви, ако можете да държите в ума си тия хиляди души. И при това да се считаш щастлив. Ако някой човек може да държи в ума си цялото човечеството, и при това положение да се счита щастлив, ето човека. Ако ние в нашите мисли и чувства можем да изпълним великия Божи закон, ние ще можем да изменим лицето на земята. Ние седим и чакаме като онази простата млада мома, която се накичи и чака цял ден, дано дойде отнякъде някой момък да я направи щастлива. Аз не зная дали има някой по-глупав човек от тази проста мома. Бог, който ни е създал и който ни люби, не може да ни направи щастливи, че ще дойде някой млад момък или някоя млада мома да ни направи щастливи. Аз вярвам, че младият момък по-скоро ще ви направи нещастни, отколкото щастливи. Та ние, хората на земята, сме нещастни. Ние се заблуждаваме, като мислим, че имаме щастие.

Сега да ви представя каква идея седи в моя ум. Аз бих ви я представил, но няма да ме разберете. Аз ще се опитам да ви я

представя конкретно, да ме разберете какво имам предвид. Представете си, че аз седя в един салон като този, но много задушен, иде ми да се задуша, да ми припадне. При това представете си, че този салон е свързан с още десет такива салона, също така задушни. Мислите ли, че ако мина във втория или третия, в тия салони ще ми стане по-леко. Не, по-тежко ще ми стане. За да се облекча от това положение, аз трябва да изляза вън от тези салони, на чист въздух. Колкото по-скоро изляза от тия салони и затворя вратата зад себе си, толкова по-добре за мене. Та от всичките наши възрения, били те религиозни или научни, ние трябва да излезем навън. Всички тия теории са много хубави, но ние трябва да излезем вън от тях, да се проветрим за малко, и после пак да влезем. Аз не казвам, че не трябва да влезем в този салон, но за дадения случай ти трябва да излезеш от него, да спасиш живота си. Иначе ще бъдеш изложен на явна смърт.

Разправяше ми един англичанин за индусите от европейска Индия, когато са имали едно въстание. Та англичаните успели да ги затворят в едно тясно здание с едно малко прозорче и всички тичали към това прозорче да дишат въздух, но повечето от тях се задушили. Такова е нашето състояние и с много от нашите възгледи. Въздух трябва, възгледи широки трябват, истината трябва, за да се отворят широки прозорци. Светъл ум трябва, благородно сърце трябва и силна воля трябва. При съвременните разбирания хората само умират.

И прати ги да проповядват Царството Божие. Най-великото нещо, което човек може да постигне, е съзнанието в четири отношения. Царството Божие, това е външната страна на човека. Има ли Царството Божие, има човек; няма ли Царството Божие, няма и човек. Има ли Царството Божие, има свобода, има любов, има мъдрост, има истина; няма ли Царството Божие, няма тия неща - това е робство. Няма ли Царството Божие, това е страдание, то е пъкълът, то е адът, то са всички нещастия и т.н. Казвате: “Защо ни е Царството Божие?” Че то е онзи свещен трепет. За мене човекът не седи в това, което той вярва. Човекът може да бъде вярващ, може да бъде и

невярващ. За мене е важно онзи човек, който може широко да отвори прозорците, да влиза в тях повече светлина. Това е Царството Божие. За мене този човек е Царството Божие. За мене онзи човек, който ходи да помага на бедните, на страдащите, е човек, който отваря широко прозорците, а дали вярва, или не, това е друг въпрос. Този човек има едно верую, но от скромност не го изказва. Той казва: "Аз имам едно верую, но не вярвам в бъдещия живот." И прав е човекът.

Какво се разбира под думите бъдещ живот? Под думите бъдещ живот се разбира утрешният ден. Бъдещият живот е всякога един щастлив живот, а настоящият живот е онзи, който има условия да стане щастлив. Всеки живот, дето има нещастия, той е минал живот. Сега всички вие живеете в миналото, затова сте нещастни. Де е щастливият живот? В живота на съмнението, който живеете, дали има друг живот, или не, какво ще стане с нас като умрем и т.н. - в този живот няма никакво щастие. Какво ще стане с вас? Червеи ще ви ядат. Казвам, всичко може да стане с мене, но не вярвам в това, червеи да ме ядат. Най-първо, аз не съм нещо материално, което могат червеите да го ядат. След като ме изядат червеите, и аз ще ги изям. Какво ще стане тогава? Като ме изядат всички червеи, аз ще ги хвана, ще стана техен господар, ще ги организирам, ще си направя едно тяло, с което ще се явявам между хората, и като старите алхимици ще се преродя в един малък момък. Ако не бяха ме яли червеите, аз не бих се преродил. Тогава за мене е щастие да ме ядат червеи. Който не разбира това, той ще каже: "Не искам червеи да ме ядат." Не, там е лошото, че тези хора имат само един червей, те нямат много червеи. Тъй щото не казвайте, че червеят ми не умира, а кажете, че червеите ми не умират. Червеят не умира, а се размножава. Червеят избира един тунеядец - човешкият организъм, и той ще го поддържа, докато дойдат много червеи да го изядат. Аз ще ги преорганизирам и ще кажа: "Братко, аз ще се подмладя." После те се събират на едно място, направят едно тяло, той им става господар и те казват: "Много добър е

нашият господар.” Тъй тълкувам тия неща. Аз за себе си ги зная как седят, но за вас няма защо да доказвам.

Казвате: “Страшно учение е това.” Да, страшно е, ако не знаеш, но ако знаеш, няма по-красиво учение от това. Страшно нещо е, когато дървата горят отдолу под котела, но красиво е, когато знаеш, че под котела се вари нещо, което можеш да ядеш. Следователно не е онова, което гори отдолу, но онова, което се вари в котела, е важно. Страданията, които имаме, това е горението, което става отдолу. Не какво гори отдолу, но какво ще излезе от това, което се вари в котела, то е важно, и затова заслужават страданията. Другояче казано, ако страданията отдолу ги няма, няма да дойде и свареното отгоре. Значи, ако страданията ги няма, няма да дойде красивото, хубавото в живота. Така аз тълкувам и на себе си, казвам си: “Разбирай, не бъди толкова прост човек. Разбирай, че така седи въпросът.” После си аргументирам. “Ама как така?” Тъй трябва да мислиш, а дали е така, то е друг въпрос.

И тъй Царството Божие е най-великото нещо, което човек може да постави в душата си, за да се освободи от ограниченията на живота. Та всички противоречия могат да се махнат в името на любовта. Ако искате да добиете ново понятие за любовта, не трябва да мислите постарому. Вие казвате: “Имах едно време един приятел, който ме обичаше, но сега ме е забравил. Господ ме обичаше едно време, но сега и той ме забрави.” Престанете да мислите така: този ви обичал, онзи ви обичал, Господ ви обичал, но сега всички престанали да ви обичат, всички ви забравили. Ако всички са те забравили, мислиш, че всичко е свършено с тебе. Не, не мисли, че Господ те е забравил, но ти си забравил Господа. Кажи в себе си така: “Господи, аз няма да те забравям, ще те обичам, както ти си ме обичал досега.” Това значи кавалерство. Ако имаш един приятел, който те е обичал през целия си живот, който е жертвал всичко за тебе, който никога не те е лъгал, не трябва ли и ти да бъдеш в същото положение като него и колкото него поне да го обичаш и да покажеш към него любовта си.

Ако той те е вадил десет пъти от реката и ако един ден падне в реката, не трябва ли и ти да го извадиш, или ще кажеш: “Нека дойде някой друг да те извади.” Не, влез по същия начин като него във водата и го извади навън. Ти казваш: “Аз не мога да направя това.” Не, и ние можем да обичаме. Не казвайте, че е невъзможно да се обича човек. Казвам, най-лесното нещо е да обичаш, да любиш. Ако знаеш да любиш, разбира се, но ако не знаеш, то е друг въпрос. Според мен не зная дали човек трябва да се извинява с това, че не знае да обича. Ако животните знаят да обичат, колко повече човек трябва да обича и да разбира любовта.

Казвам тогава, ако земята е създадена за човека, човек е създаден за Бога. Източните мистици казват, че хората внасят нов елемент в света. Човек представя едно същество на най-големите противоречия в света. Човек се отличава именно по това, че той представя най-големите противоречия, които могат да съществуват в света. Всички - и най-възвишените души, понякога не могат да разберат как е възможно Бог да обича хората, тия същества на най-големите противоречия. Те не знаят това същество на противоречие, каквото е човекът, Бог да се занимава с него. Защо и за какво, те не знаят. И ние даже мислим като тях. Някой казва: “Господ може да обича кого и да е, но като мене такъв голям грешник, невъзможно е да ме обича. Възможно ли е с мене да се занимава Господ.” Тази е обща идея, тя е и на напреднали същества. Като те гледат, те казват: “С какво ли може този човек да привлече вниманието на Бога?”

Има един пример, в който се говори за един ангел, който гледал, че някое същество често ангажирвало вниманието на Бога. Това същество било някъде на земята. Той се вслушвал често към Бога и си мислил - кой знае какво светило, колко красиво трябва да бъде това същество, което обръща вниманието на Бога. Един ден този ангел казал на Господа: “Господи, моля ти се, прати ме на земята да видя кое е онова същество, към което тъй често отправяш погледа и вниманието си.” Господ го изпратил на земята и какво да види. Едно

сбутано същество - човек, на което да не обърне никой внимание, седи пред едно капище и се моли на Бога. Той се чудил, чудил и нищо не разбрал. Върнал се той пак на небето със своето неразбиране. Има нещо в човека, което е отделно от неговата душа. И апостол Павел казва: "Сега виждам мрачкаво, но после ще виждам ясно." Като се намерите в положението на този ангел, ще кажете: "Има нещо в човека, заради което Бог го обича." Аз да ви кажа защо Господ обича тази душа. Тази душа, към която Бог често отправял погледа си, била езичник и носела греха на всички езичници. Той винаги се молил на Бога: "Господи, дай ми сила да понеса тези противоречия в живота, да понеса греховете на своите братя." В неговото лице Бог видял една душа, която носи противоречията на всички души в живота. Външно той не е красив, но Господ вижда душата му, вижда всичко, което той носи. Върху страданията на тази душа почива щастието на всички негови събратя на земята. Всичко това е скрито от погледа на другите, но Бог вижда това и затова често отправя погледа си към нея. Тя отправя погледа си нагоре и затова Бог ѝ помага.

Казвам, бъдете и вие такива герои, но пазете се от следното. Ще ви приведа един пример от американския живот. Един ден минавал прочутият генерал Вашингтон покрай един капрал, по нашему - взводен, който дава команда на около 15 души войници да дигнат една греда на раменете си, но тази греда била толкова тежка, че те едвам я носили. Вашингтон запитал взводния: "Ти защо не помогнеш на войниците си?" "Ти не знаеш ли, че аз съм взводен, капрал. Как мога да помагам на войниците си?" Тогава генерал Вашингтон се навел под гредата, турил рамото си под нея и заедно с войниците пренесли гредата на определеното място. След това той подава картичката си на капрала. Капралът чете: "Генерал Вашингтон." Казвам, ако генералът може да си тури рамото под гредата, също така и взводният може да постъпи. И сега вие със знанието на взводния не искате да си турите рамото под гредата с войниците заедно, за да не се урони престижът ви. Гредата, това са мъчнотиите. Вие трябва да

турите рамото си под тази греда, както генералът го турил. Ти тури рамото си, и продължавай пак да командваш.

Сега това е ново учение. Всички трябва да вземете участие в онова, което Бог гради. И Бог си е турил рамото. Казано е в Писанието: “Възложете товара си на Господа.” Товарът, който имаме, понякога Господ го носи. Ние имаме понятие за Господа, че той не се интересува за нас. Не, жалкото е, че ние сме онзи взводен, онзи капрал, който не иска да помага на своите войници, не иска да тури рамото си под гредата. Значи срамота е аз да си туря рамото под тази греда. Такъв е вътрешният смисъл. Често вие заемате такова положение в света, безразлично дали сте господари, или слуги, мъже или жени, деца, но светът, строят си върви. Светът се изменя по строго определени закони.

Един ден, като се върнете на земята, ще намерите света такъв, какъвто не сте очаквали. Като дойдете един ден на земята, ще се чудите, че няма да я познаете. Вие ще се чудите на онези велики промени, които са станали. Това ще бъде най-малко след 2100 години. Знаете ли какво ще има тогава на земята. Аз ще ви кажа с думите на апостол Павел: “Око не е видяло и ухо не е чуло това, което има да се случи с онези, които любят Господа!” Сега вие можете да питате: “Възможно ли е това?” Да, след 2100 години това е възможно да стане. Вие казвате: “Сега, сега.” Засега българската тарахана и българската попара.

Разправяше ми един брат, че Дунав тази година замръзнал. Казвам, между русенци и гюргевци имаше ли възможност за среща? Не, не се позволяваше среща, за да не се изнася валутата навън. Та сега и нашите граници навсякъде са затворени. Жените затворили границите си, мъжете затворили границите си, децата затворили границите си и всеки пази своята валута.

“И проводи ги да проповядват Царството Божие.” Най-хубавото е да отворите своите граници и да почнете да проповядвате новото учение.

“Благословен Господ, Бог наш” (три пъти)
“Отче наш”

Двадесета беседа, държана 12 февруари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

А ДРУГО ПАДНА НА ДОБРАТА ЗЕМЯ

"Отче наш"
"В начало бе Словото"

Ще прочета осма глава от евангелието на Лука - осми стих.

"Милосърдието е градина райска"

"Друго падна на добрата земя." В природата съществува един план, който хората сега проучват. Този план е разнообразен. Когато рибите го изучаваха, те се научиха само да плават; когато птиците го изучаваха, те се научиха само да хвърчат; когато млекопитаещите го изучаваха, те се научиха само да ходят; когато хората го изучаваха, те се научиха да мислят; когато ангелите го изучаваха, те се научиха да светят. Та задачата на човека е да мисли. Та когато човек се научи правилно да мисли, мъчнотиите в живота му не ще изчезнат, но той ще им намери място. Мъчнотиите, това са разхвърляни камъни, които очакват някой изкусен зидар да ги тури на мястото им. Понеже хората не знаят де да ги турят, става стълкновение - те се препъват в тях и казват: "Защо това - тук, защо онова е тук?"

Всички хора искат да бъдат силни. Силата съществува в природата. Защо ние искаме да бъдем силни? Щом природата е силна, защо ние да не използваме силата ѝ, а искаме ние да бъдем силни? Ние искаме да бъдем богати. Природата е богата. Защо ние да не използваме нейното богатство? Щом искаме ние сами да бъдем богати и силни, това показва, че нямаме доверие в природата. В плана на природата е да ни направи силни. И тя си има свой план. Обаче с нейните мисли паралелно и ние внасяме един нов строй по нашему, от който произтичат всички сегашни противоречия. Защото силният

човек въпреки голямата си сила, той може да направи пакост някому. Богатият, ученият човек могат да направят пакости. Невежият човек не може да направи пакост. Това не значи, че хората не трябва да учат. Всяко учение е на мястото си, когато е разбрано.

Добрата почва, това са условията. Ако всяко растение няма добра почва, то не може да расте и да се развива. Ние казваме: добрите условия. Добрата почва е човекът, това е човешкият ум. В старо време ума са го кръщавали с разни имена: със слънцето на живота, с душата на човека, но както и да го кръстят, то е все едно и също нещо. Дали са го кръстили слънцето на човека, или душата, или духа, за посветения човек означава онази божествена основа, върху която той може да се развива. Най-благоприятната основа е духът, а след нея иде душата. Щом отхвърлиш тях, ще дойде другата основа - човешкият ум, човешкото сърце и човешката воля, а най-после ще дойде и тялото на човека. Ако не приемеш авторитета на тялото си, ти трябва да го напуснеш и да излезеш вън от него. Казвате - какво нещо е да се живее без тяло. И без тяло може да се живее. Някои питат: "Възможно ли е човек да живее без тяло?" Възможно е. Както човек може да живее без пари, като богат може да живее, а може да живее и като сиромах. Той може да живее като учен, а може да живее и като прост, невежа. Той може да живее като силен, а може да живее и като слаб. Богатството не изключва живота, нито сиромашията изключва живота. Даже и доброто, и злото нито включват, нито изключват живота. Защото доброто и злото е животът, това са условия, това са сили, които работят в него. Но нито злото може да ограничава живота, нито доброто може да го направи да стане по-добър. Животът е независим и от доброто, и от злото. Той не може да стане нито по-лош, отколкото е сега. Който иска да знае причината, трябва да знае, че това се дължи на обстоятелството, че животът изтича от Бога. Тъй щото това, което изтича от най-съвършеното същество, какво друго съвършено качество може да му дадем. Казваме, животът следователно трябва да бъде добър. С други думи

казано, животът трябва да бъде такъв, какъвто излиза от Бога. Не спъвай живота. Например ти казваш, че искаш да живееш добре. Какво се разбира от това? Ти искаш да живееш като богат човек. Богатството е спънка за тебе. Ти искаш да живееш като учен човек. И това е една спънка за тебе. Не че не трябва да учиш, но ти искаш да придобиеш толкова знание, като в някой склад, да се отличаваш от другите хора, да бъде това знание само за тебе. Ти ще спънеш живота си. Понеже Вселената не е създадена за тебе само, нито хората са създадени за тебе само - да бъдеш само ти щастлив. Ти може да си мислиш, че е само за тебе това, но то е друг въпрос.

Преди години в София имаше една жена на име Султана, която постоянно се водеше с друга една другарка. Де остана тя, не зная? Може да е отишла на дълъг път, а може - и на къс. Тя носеше в ръцете си всякога един голям букет от живи цветя и казваше, че на ръцете си носела всички хора. Това е нейна философия, от която само тя си разбира нещо. Тя казваше на хората: "Тук на ръката си ви нося всички. Ако моята ръка не е, от вас нищо няма да остане" - твърди тя нещо без аргументи. Един добър човек, като я мислил за много набожна, дал и на нея, и на другарката ѝ прием в къщата си, но после не може да се освободи от тях. Той се чудеше какъв хитър начин да намери, за да се освободи от тях. Султана му казваше: "Ти знаеш ли, че аз нося и твоята къща на ръката си? Ако ме изпъдиш, нищо няма да остане от тебе." Той се чудеше какво да прави с нея.

Питам, де се крие погрешката? Погрешката се крие в една вътрешна анормалност. Когато вие счупите едно шише, всяка една част от него, която по-рано е била безопасна, става вече опасна. Хора, които не мислят добре, аз ги считам счупени шишета, части от едно цяло, което се е разрушило като една комета. Да му мисли, върху когото падне тази част. Едно такова голямо парче падна в Сибир, че удари един от най-големите мотори, счупи се, произведе цяла суматоха - растения, хора, всичко, каквото имаше наоколо, помете.

Казвам, съвременните хора искат да образуват една държава. Не зная дали хората могат да образуват една държава каквато те искат. Най-голямото заблуждение е в това, че хората мислят, че като образуват една държава, те ще живеят добре. Откак хората са дошли на земята, все държави образуват, но досега те не са могли да образуват една идеална държава каквато са искали. Всяка държава ще воюва с друга. Всеки човек се стреми да устрои живота си, че да бъде щастлив. Не зная дали историята досега е дала образци за щастлив семеен живот. Впрочем хората са започнали да живеят щастливо, но не са издържали. Най-щастливи бяха първите хора, които имаха идеални условия в рая. Когато Бог създаде първия човек, той му направи една държава, пълна с най-хубави дървета и плодове. Държава беше райската градина. Господ прекара всички животни пред този човек да им даде имена, като му каза: "Всичко това давам на тебе." Този човек, на когото Бог даде всичко, направи го господар, той направи една погрешка, за която го изпъдиха вън от рая, вън от неговата държава. Детронираха и него, и жена му и като ги изпъдиха, постави им пред райската врата един ангел да пази, да не се върнат назад.

Питам, какво липсваше на тези хора? Някои ще кажат, че съгрешили. Не е въпросът там, че съгрешили. Това е един незавършен процес. Защо имаше нужда да грешат? Можете да кажете, че този въпрос трябва и може да се разреши. И ти, който грешиш, пак не можеш да го разрешиш. Той има няколко подбудителни причини. Когато човек иска да стане богат, кои са подбудителните причини? Злото не е в богатството, но в това, когато човек иска да забогатее повече, отколкото трябва. Кои са подбудителните причини за това? Когато в душата на човека се явява желание да стане по-силен, отколкото трябва, да заповядва на целия свят, кои са подбудителните причини за това? Какво ще придобие той, ако има сила да заповядва на целия свят? Защо, ако човек иска да стане всесилен, той е в противоречие с Първата Причина, която е

създала света. Милите ли, че той няма да се намери в противоречие. Ще се намери. Той ще си намери такъв противник, който цял живот ще го мачка и той сам ще се чуди за това. Хората искат да създадат идеална държава, но не вървят по правия път. Че природата е идеална държава. По-идеална държава от природата няма. По-идеални закони от тия на природата няма. Ние, умните хора в света, мислим, че в природата всичко е глупаво. Ние мислим, че растенията, дърветата, рибите, птиците, животните - всички са глупави, а ние сме най-интелигентните същества в света и като нас други няма. Какво става с нас, с умните хора? По някакъв особен начин се стопляме, изчезваме, отиваме някъде, без да знаем де и защо.

Сега често ние на земята сме в едно положение, често атакуваме и сме атакувани. Аз не искам да го кръщавам със старото име, че някакъв дявол ни изкушавал. Ние сами се изкушаваме, никакъв дявол не ни изкушава. Сега вие казвате: "Кажи ни нещо, с което да изправим нашия живот." Там е погрешката. Престанете да мислите, че трябва да изправите живота си. Животът ви е изправен - нищо повече. Така мислете. Вярвайте, че сте богати, вярвайте, че сте здрави. И като кашлите, пак вярвайте, че сте здрави. И като страдате, пак вярвайте, че не страдате. За да не вярвате в това, казвате, че това е детинска работа. Ако аз спя, в това време едно малко дете дойде около мене, върже краката ми с едно въже и ми каже, че аз нямам сила да се освободя, трябва ли да вярвам в това? Ще се опитам малко, ще взема един нож и оттук кръц-оттам кръц, ще го скъсам. Това дете трябва ли да ми казва, че аз завися от него? Какво трябва да правя с това дете?

Някои майки обичат да употребяват известни заплашвания към децата си, за да ги слушат. Някоя майка казва на детето си: "Слушай, майка, да не отиваш на реката да се къпеш, че ако се удавиш, убивам те." Как ще го убие, когато то се е удавило? Какво иска да каже майката с тези думи? Често аз се мъча да преведа този език на майката. То е един от най-трудните езици, който не се превежда лесно. Трябва да се обмисли този език. С това майките искат да

наплашат децата си, да не ходят на реката да се къпят, да не би да се удавят. Или майката иска да му каже: "Ако отидеш на реката да се къпеш, тогава и аз ще се съюзя с водата, че и двамата заедно ще те мачкаме. Водата ще те умори, но и аз няма да ти помогна." Такава идея има майката в своето изречение и заплашване. Все таки майката има една идея, има някаква идея, която не може да се тълкува буквално. Ако се тълкува буквално, то няма никакъв смисъл. Ако се изтълкува вътрешно, това показва, че майката има някаква скрита идея, която детето я разбира. То не мисли, че ако се удави, че майка му ще го бие. Не, тя ще го оплаква. Освен че няма да го бие, но ще плаче за него.

Добрата почва. Добрата почва е онова, което трябва да даде плод. Трябва да се изучават добрите условия в живота. Отде трябва да започне човек? Ще кажете, че от науката. Науката в едно отношение е един метод; религията е друг метод; общественият живот е трети метод; семейният живот също е метод. Всичко, каквото човек върши на земята, това са все условия, при които човешкият дух трябва да се развива. При развитието на човека трябва да се включва неговата мисъл. Той трябва да се научи да мисли правилно. Той трябва да се освободи от ненужния страх. Например ти се страхуваш, че можеш да умреш гладен. На какво основание можеш да умреш гладен, че да имаш такъв страх? Питам, възможно ли е един добър син да умре гладен при баща си, който е богат? Ако бащата е цар или княз, или богат човек изобщо, как е възможно неговият син да умре гладен? Ако той умре гладен, причината за това е съвсем друга.

Та при сегашните условия на живота науката нас ни е потребна дотолкова, доколкото да хвърли известна светлина отде трябва да започнем и де трябва да свършим. Най-първо, човек трябва да започне с тялото си. Ето какво аз разбирам под думата краката. Под краката аз разбирам човешките добродетели. Следователно ти не можеш да бъде добър човек, ако твоите крака не са добре развити. Второто положение: ти трябва да започнеш с правдата. Ти не можеш

да бъдеш справедлив човек, ако ръцете ти не са развити. Аз не считам добре развити ръце тия на пехливанина. Това е пластично развитие. Справедлива ръка е тази, която може да работи. Всяко изкуство, което се поддава на една ръка, тя е справедлива ръка - няма нещо, което да ѝ се противопостави. Ако твоята ръка е добре организирана, ти можеш да срещнеш и най-големия си неприятел, и най-голямата мечка, но веднага ще ѝ кажеш: "Чакай, какво искаш? Какво заповядваш?" Какво може да иска мечката? Най-първо, тя ще иска месцето ти, а после тя става вегетарианка. Но ти ще ѝ кажеш: "Почакай, аз ще ти дам един хубав обед." И ще ѝ дадеш малко брашно. Ако вълк те срещне, можеш да му дадеш един най-хубав обед като на един човек. Ще му заколиш едно агне. Защо да не нагостиш този вълк, а трябва да го хукаш, да го гониш? Действително от толкова години ние гоним вълците из горите, но какво сме постигнали? Ние можем да изгоним вълците из горите, физическите вълци, но те ще вземат човешки форми и ще влязат между хората.

Казва се в Писанието: "Вълци, облечени в овчи дрехи." Какво ще правиш с този вълк, който е облечен в овча форма? При това той е свършил два, три, до четири факултета, той разбира от обществен и морален живот, разбира от всички науки. Какво ще правите с този вълк, кажете ми? Аз нямам предвид само това, но говоря за онзи принцип, който е застъпен във вас. Понякога те се явяват като резултат в нашия ум и нашите чувства. Например явява се едно голямо противоречие. Разправяше ми една млада мома за себе си: "До двайсет и първата си годишна възраст аз бях много добре разположена, никога не влизаше в сърцето ми едно лошо чувство. Но един ден ми дойде едно лошо чувство и аз исках да набия добре другарката си - да я ударя както трябва. Даже имах желание да я убия. Чудя се отде дойде в мене тази лоша мисъл и това лошо чувство!" Има си причините и за това.

Казвам, ако тази лоша мисъл намереше добра почва у нея, тя би се поддала, но понеже съзнанието ѝ бе будно, тя си каза: "Не, няма да

направя това нещо!” Ами как ще се извините, ако в душата ви се загнезди една такава лоша мисъл и не можете да се освободите от нея? Намерите се пред една голяма несполука и вие веднага се опълчвате срещу Бога, като че ли Господ ти е крив. Ти отваряш война и казваш: “Аз няма да вярвам повече в Бога!” После казваш: “Няма да вярвам вече и в хората.” Значи ти отиваш в две крайности. Невъзможно е всички хора да бъдат лоши, а само аз да бъда добър. Това е невъзможно. Съществува едно отношение в света, а то е следното. На 25 лоши хора отговарят 25 добри хора. В природата съществува този закон. Добрите и лошите хора са като двойки. Значи съществуват две по 25, които могат да отидат на едната, и на другата страна - по 25. Някога могат да се прехвърлят едни 24 към другите, та да станат 75, а другите 25. От тях зависи еволюцията. Тези числа, които могат да се прехвърлят от едната страна на другата страна, ти не разчитай на тях. Ти разчитай на 25-те в себе си. Който разбира закона, така е за него. Ако ти искаш да угодиш на всички хора, ти заставаш на фалшива почва. Ако ти имаш сто познати в едно общество, можеш да разчиташ само на 25 от тях. Най-много можеш да разчиташ на 50, а на останалите 50, освен че не можеш да разчиташ, но те ще завлекат нещо от тебе. После през годината ти не можеш да разчиташ на всички дни да бъдат щастливи за тебе. Най-много 75-80 дни има, на които ти можеш да разчиташ и да ги използваш. Това е то всичкото число дни щастливи, през годината. Всичкото време през годината не е създадено само за тебе. Някои хора се блъскат по цяла година, и то по 10-15 часа през деня, за да могат да спечелят нещо. На 10 часа работа колко часа от тях са щастливи? Ако на стоте са щастливи 25, значи на десетте часа щастливи са два часа и половина.

Сега вие трябва да разсъждавате. Човек трябва да намери през годината онзи щастлив ден за него, когато се съчетае съзнанието на всички разумни хора, които ви искат и мислят доброто. Този ден е най-щастливият ден във вашия живот. Аз не разбирам под щастие една сляпа случайност. Щастието на човека се дължи на разумни

закони. Ако между сто души има 20, които ти желаят доброто, те са капиталисти хора и ти си осигурен. Значи на десет души двама трябва да ти желаят доброто. Ти казваш: "Кои са тези двама души?" Единият от тях е природата. Другите, това са разумните същества, които творят, а на трето място е сам Бог, който е създал всичко. Щом и той е на ваша страна, ти си напълно осигурен. Той е всякога на твоя страна, ако ти изпълняваш закона му. Ако не изпълняваш закона му, ти не можеш да разчиташ на него. Ако той не е на твоя страна от единия до другия края, ти ще фалираш, ще претърпиш един фалимент. Дали това е човек, ангел, божество, или друг някой, всеки ще претърпи фалимент. Нямаме в историята случай, дето някой, който се е опълчил против общия закон, който действа в живота, да е завършил добре.

Не е само да мислиш, че си религиозен човек и да вярваш в Бога. Това още нищо не значи. Човек не само трябва да вярва, но вярата му да се отнася до онази велика разумност, която работи в света. Човек трябва да вярва в резултатите на тази разумност. Каквото тя е изработила, ти няма какво да размишляваш по-нататък. Цялата Вселена пътува в пространството и накъде пътува, това учените не са определили. Тя пътува с известна скорост през Слънчевата система. Аз трябва да вярвам. Ако пък не вярвам, ще измисля, че Земята може да се разсипе, да станат с нея някакви катаклизми и т.н. Ние още не сме определили причината на земетресенията. Земетресението е една обновителна сила. Когато природата иска да обнови Земята, става едно земетресение.

Често земетресения стават и в нашия живот. Яви се например една подутина. Някой път е необходима една операция, да се махне това нагнояване или тази подутина. Понякога такива процеси стават и в стомаха на човека, понякога те стават и в гърдите или в мозъка на човека. Само по себе си, това не е зло. Това са нечистотии, които не са излезли по определените за тях канали, природата отваря нови канали, през които те да излязат. Всяко подуване, което става у нас,

трябва да ни напомни, че ние не вървим в правия път. Когато дойде нещастието, ние трябва да знаем, че е станало някакво нарушение у нас или от някои наши роднини, или приятели, и то или преди едно или две, три, десет, или повече поколения. За природата това е безразлично. Тя вижда отклонение и му въздава. Ти можеш да се питаш, какво искат от тебе. Искат нещо. Ако имаш някаква печалба, на тебе се пада, но ако имаш някаква загуба, пак на тебе се пада, пак ще отговаряш за нея. Ти ще отговаряш и за печалбата, и за загубата. Никой в природата не може да се освободи от задълженията си към доброто и към злото. Ние не можем да се освободим от последствията. Добрите последствия остават за твоя полза, но и лошите последствия остават пак за твоя полза.

Сега, като говоря за лошите последствия, не мислете, че те са лоши. Те действат възпитателно върху човека. За пример една болест може да се продължи дълго време, да изхарчиш по нея 40-50 хиляди лева, но от тази болест ти можеш да придобиеш известна светлина на съзнанието си, която да струва повече от изхарчените пари. Кое е похубаво: да забогатееш без светлина или да осиромашееш със светлина? Аз бих предпочел да пътувам в тъмна нощ, но със светлина, отколкото да пътувам в тъмна нощ, да съм богат, но да нямам светлина.

Сега аз не искам да казвам, че вие не знаете. Вие знаете много неща, но трябва да знаете къде да пласирате вашия капитал. Знанието, което имате за Бога, де ще го вложите за в бъдеще? То е ваш капитал, който трябва да вложите някъде. Вие можете да кажете, че вярвате в Христа, в Бога, но знаете ли каква трябва да бъде вашата вяра? Христос, който ходеше от село в село да проповядва, навремето си имаше големи противоречия. Той не минаваше за почтен човек пред тогавашните евреи. Винаги подир него вървяха учени, които спореха и му казваха: "Ти не си толкова учен. Мойсей даде товаонова, а ти какво направи? Нашият народ съществува благодарение

на Мойсея.” Христос им казваше: “Мойсей направи това заради мене - за мене той говореше.” Те го наричаха самозваник.

Питам, кой беше на правата страна - еврейските равини или Христос? Това не е за упрек, но въпросът е, да видим колко е изтърпял Христос. Когато се говори за един принцип, той не може да бъде нито български, нито английски, нито еврейски - той е принцип на природата. Той не може да принадлежи на никакъв народ. Ние можем да имаме известни български методи, но то е друг въпрос вече. Да кажем например, че има християнство - като метод е едно нещо, но християнството като учение, като принцип, то е божествено учение и не може да бъде нито българско, нито гръцко, нито английско, нито френско, то не принадлежи на никому. За пример вие можете да казвате - нашата православна църква или нашата евангелска църква, или нашата католическа църква, или пък можете да имате каквито искате понятия, то е ваша работа, но като дойдем до онзи принцип на любовта, тя не принадлежи на никаква църква, на никакъв народ. Ние се самозаблуждаваме като казваме, че имаме прави разбирания. Сега ще ви приведа един пример за едно криво разбиране.

Аз зная един от най-добрите баптистки проповедници, който иначе беше прост човек, но много умен. Той се наричаше Спас Райчев. Сега той е в оня свят, тъй щото имам право да говоря за него. При този Спас Райчев отива един млад човек и му казва: “Какво бихте желали повече - вие да си купувате хубаво брашно и сами да си правите хляба или да си купувате хляб от фурната? Ако искате да си правите сами хляб, аз ще ви доставя хубаво, чисто брашно.” “Колко струва един чувал?” “Един чувал струва 20 лева.” “Добре, ще ти дам 20 лева и ми донеси един чувал да го опитам.” След това този млад момък отива при един наш познат окултист и му казва: “Аз мога да ви доставя чисто брашно, ако искате да си правите сами хляб. Ето сега ида от проповедника Спас Райчев, който ни заплати за един чувал, иска да му донеса вкъщи, да си правят хляб.” “Щом е така, донеси и на

мене пет чувала.” Той му дава сто лева предплата. Момъкът взема тия сто лева, прибавя ги към двайсетте и с тях се оженва. Проповедникът чака брашното - няма го. Момъкът с тия пари си купил друго брашно. Проповедникът отива при другия господин и се оказва, че от него взел сто лева. Казва си: “Как тъй да ме излъже!” Другият казва: “Аз ще дам едно заявление в съда, ще искам да го осъдя, да го затворят, че да знае как се лъже! Той, като излъга нас, ще излъже и други хора.” Аз ги заварвам тъкмо когато правят заявлението. Те седят в писалището и се разговарят. Казвам: “Какво мислите да правите?” “Ще го дадем под съд.” “Друг начин не намерихте ли?” Те ми казват: “Ако ти беше на нашето място, какво би направил с този човек? Той да беше казал, че няма пари, а иска да се ожени, ние и без брашното щяхме да му дадем една сума. А тъй ни лъже, че щял да ни донесе брашно. Да беше ни казал поне истината! Ето, иска да се жени и ще ни лъже с брашно.” “Добре, той ви е излъгал. Вие ще го дадете под съд и ще го накарате да се кълне. Той ще се закълне, защото вие нямате от него черно на бяло. Вие ще го принудите да даде клетва, но и при това положение той ще отказва, че е взел от вас пари. А пък вие знаете Писанието, че е казано да не се кълнете нито в небето, нито в земята.” “Ами двайсетте ми лева?” Тогава аз бръкнах в джоба си и изваждам двайсет лева, които давам на проповедника, като му казвам: “Ако момъкът дойде и върне двайсетте лева, ти ще върнеш моите назад, но ако не ти ги върне, ще знаеш, че аз уреждам неговата сметка. Аз плащам предварително за него, за да не се кълнете. Иначе не само че няма да го осъдят, но вие ще трябва да платите разноските по делото - като глоба ще бъде то.” След това се връщам към нашия приятел и му казвам: “Ти искаш ли да ти дам сто лева?” “Аз не искам.” “Сега ще го дадете ли под съд?” “Няма да го дадем.” Питам: “Тогава какво е вашето верую?” Те веднага се събуждат. Питам ги: “Какви праведни хора сте вие?”

Казвам, в християнския свят стават такива работи нежелателни, и то само за двайсет лева, за трийсет лева. И по този начин те не могат

да разрешат въпросите си. Проповедникът е бил чрезмерно доверчив. Той трябваше да каже на младия човек: “Донеси първо брашното, и тогава ще си получиш парите.” Така трябваше да постъпи и нашият брат. Може той да иска първо парите. Ти ще му кажеш: “Аз искам да видя първо чувалите с брашното, че после ще ти платя. Аз вярвам в реалното. Като дойде брашното, което е реалното за мене в дадения случай, тогава и ти ще имаш парите - реалното за тебе.”

Казвам, сега ние се намираме в една нова фаза на живота. Миналите поколения са страдали, и ние страдаме. Миналите поколения са имали противоречия, и ние имаме противоречия. Ние се намираме в една обща фаза на противоречия. Обаче природата си върви по един много хубав начин, по един хубав път. Много работи трябва да се поправят. Тогава ще се дойде до новата фаза на живот. Има един велик общ закон, който регулира нещата. Ако ние чакаме целият строй да се поправи, и тогава да станем добри, то е изгубена работа. Ако първите християни чакаха всички да станем добри, да се възстанови Царството Божие на земята, и тогава и те да заживеят по Христовото учение, те нищо нямаше да направят. Те живяха в един свят - недобре устроен. Ако вие бяхте във времето на апостолите, във времето на Римската империя, когато нямаше тази светлина, нищо нямаше да направите. Днес вие живеете при много по-добри условия и при по-голяма светлина, отколкото старите християни.

Сега не е въпросът да осъждаме човечеството. Ние не съдим нещата. Ние искаме само да обясним защо нещата стават така, а не другояче. Този въпрос за мене е ясен. Ако домакинята преде вълната тънко, тя ще има тънък плат, ако я преде дебело, тя ще има дебел плат. Дебелината на плата зависи от дебелината на нишките; ако нишките са тънки, и платът ще бъде тънък; ако нишките са дебели, и платът ще бъде дебел. Ако нишките са устойчиви и не се късат, тогава и платът ще съответства на тия нишки. Следователно резултатите на нашия живот зависят изключително от изработването на нишките на нашата мисъл. За пример ти не можеш да имаш един

сполучлив живот, ако твоите крака и ръце не са добре организирани. След това трябва да бъде добре организирана стомашната система, после - дихателната, и като се дойде най-после до божествената глава, и тя трябва да бъде добре организирана. Ако ти имаш очи, уши, уста, нос като на едно млекопитаещо, ти човек не можеш да бъдеш. Ти ще бъдеш животно. Очите, ушите, носът, устата коренно се различават човешките от животинските. По това се отличава човекът от животните. Тъй щото, ако се погледне външната страна на човека, неговото устройство коренно се отличава от това на животното.

Ако разгледате и най-лошото човешко ухо, в сравнение с това на животното пред него то е гениално. И най-хубавото животинско ухо не може да се сравни с най-лошото ухо на човека. И каквото и да се говори за човека, най-лошият човек не може да се сравни с животното, с едно лошо животно. И в най-лошия човек все пак ще дойде едно вътрешно състояние на разкаяние. Той си казва: "Това нещо няма да го правя повече." Докато у животното това състояние не дохожда. Ако един вълк изяде едно цяло стадо овце, в него ни най-малко няма да се яви съжаление. Той счита, че това е в реда на нещата. В това отношение човек има повече условия да се поправи, отколкото животното. Един човек все пак може да се постави на възпитателни методи. Особено ако се изменят ушите на един човек, с това може да се измени и неговото естество. Има известни думи, които, ако човек постоянно повтаря в себе си, той може да си повлияе. Сила е човешката реч. Направете следния прост опит. Ако вие сте слаби, помолете няколко ваши приятели или познати, или някой лекар, на които да можете да платите нещо, често да ви повтарят, че стомашната ви система е здрава, че нервната ви система е здрава, че дихателната ви система е здрава и ще видите, че в продължение на 20-30 дена вие ще бъдете почти здрави, а може и съвършено здрави. Ако пък се намерят 20-30 души да ви говорят в този ободрителен смисъл, вие ще можете още по-скоро да се подобрите.

Има статистика от учени хора, която показва какви сили има човешката реч. Майките например имат тази сила. Ако в някой дом умират децата, това се дължи на страха у майката. Страхът е единствената причина, дето децата умират. В тези майки страхът е по-силен, отколкото любовта им към децата. Щом е страхът по-силен, майката казва: "Това дете може да умре." И понеже страхът е по-силен, чрез него майката внася в организма на детето едно разслабване. Аз съм виждал майки, които, като се разболеят децата им, казват: "Няма да умрат тия деца." И наистина те живеят. Някои майки казват: "Ако Бог иска, детето ми да живее." Че Бог иска, разбира се. Писанието казва: "Бог никога не благоволява в смъртта на хората." Ние, съвременните хора, страдаме от своето невежество, от големите противоречия, които съществуват в нас. Понякога хората умират, защото искат да умрат, защото желанието на другите хора е те да умрат. В това отношение никога не давайте пари назаем, ако искате да живеете дълго време. Ако пък искаш да даваш, да бъдеш благодетелен, давай пари назаем, но други да не знаят, че си давал, защото, ако даваш пари назаем на няколко души и ако те не могат да ги върнат, ще кажат: "Дано умре този човек, че и ние да се освободим от него. Следователно ти ще искаш да служиш на Бога, но по този начин ще си създадеш зло. Направи доброто, без да те знае някой. Ако искаш да продължиш живота си, дай пари назаем, но никой да не знае. А като контраст, ако искаш да живееш дълго, и друго можеш да направиш. Вземай пари назаем, че всеки, на който имаш да даваш, да каже: "Дано не умре този човек, че да върне парите!"

Следователно, като знаят хората тази философия - в подсъзнанието им е скрито това знание - те нарочно не си плащат дълговете, за да могат кредиторите им да искат да живеят повече, за да си изплатят дълга. Тази теория е общо достояние на хората от сегашния свят. Като знаят това, хората казват: "Ние не трябва да плащаме, за да живеем." Обаче законът трябва да бъде поставен другояче. Нас трябва да ни радва една чешма, която тече постоянно:

тя внася в нас живот. И като я видим, ние трябва да кажем: “Господ здраве да дава на тази чешма, да тече постоянно, за да имаме и ние да пием.” Ние, съвременните хора, не трябва да мязаме на щерни, които лесно да пресъхват. Те са пълни с жабурняк. Ние трябва да бъдем вярващи хора. Под думата вярващи аз разбирам човек да бъде чешма, а не щерна. Щерната не може да има този достъп за хората, както изворът. И затова по негативен начин казваме на хората - не бивайте щерни, от които да се черпи вода.

Другото положение е, че добрият живот не може да се наложи. Ти отиваш при един извор и започваш да помпиш. Добрият живот трябва да тече. Казваш: “Аз трябва да бъда добър.” Това е една помпа. Доброто е една привилегия за човека, която продължава живота. Ти не трябва да правиш зло по единствената причина, че злото ще съкрати живота ти. Всяка лоша мисъл, каквато и да е тя, тя съкращава живота. Всяко лошо желание от чисто психологическо гледище също така съкращава живота. Защо не трябва да правите зло? Понеже животът ви ще се съкрати. Та ще знаете тази философия. Доброто продължава живота, а същевременно му дава условия да се развива и проявява. Доброто не е само като една майка, която може да те роди и после да ти каже: “Сега вече за себе си мисли!” След като те роди доброто, то ти дава условия да се продължи твоят живот.

Следователно, като вървим по правия път на доброто, ние ще имаме условия да се развиваме и да растем. Доброто е съществувало в света като един резултат, като една мощна сила, преди още ние да се явим. Някой казва: “Какво нещо е доброто?” Аз определям. Доброто е сила, която продължава живота и му дава условия правилно да се развива. Не че доброто създава живота, но то е едно условие. Всеки от вас така трябва да схваща доброто. Вие не можете да имате един дълъг, щастлив живот, ако не вложите доброто като основа на този живот. Въпросът не е хората да знаят, че аз съм добър, но аз да водя един добър живот и аз само да зная това. Някой път направите едно малко добро или една малка услуга на едно същество в гората или на

едно дърво, или на едно растение и през целия ден се усещате доволен, радвате си и се връщате у дома разположен. Нещо отвътре ви радва. При това никой не знае какво сте направили. Това добро продължава живота ви. И казано е - Бог се наслаждава на доброто на хората, като продължава живота им. Щом животът им се продължава, те ще възприемат от благото повече, което Бог им дава.

Някой казва: "Защо ни е религията?" Мнозина мислят, че религията има значение само за бъдещия им живот. Не, ние живеем, за да продължим живота си, а не да страдаме. Страданието не е продължение на живота. Дългият живот има отношение към доброто, към онова вечно благо, което ние търсим. Следователно доброто трябва да ни доведе до онова начало, което се проповядва всякога - до любовта. Щом влезем в областта на любовта, ние ще влезем в тъй наречената област на безсмъртието, в което човек става всесилен. И при това неговият ум добива една нова способност - да се справя с мъчнотиите в живота. Той не се спира пред мъчнотиите. Умът тогава не може да бъде слаб. Казват, че някои хора от любов всичко забравили. Не, любовта забравя всички противоречия в живота, но никога не забравя доброто, никога не забравя разумните работи.

Ние още не сме от много паметливите. Ние не помним даже и една година какво е станало. Например какво е било миналата година по това време, ние не помним. Някои хора може да помнят, но някои не помнят. Ако бихме имали една бистра памет, ние бихме се избавили от много неприятности, но ние много неща не помним. Дойде един, излъже ви; дойде втори, трети, четвърти, всички ви лъжат, и вие не помните. След като сте били много пъти лъгани, тогава започвате да обръщате повече внимание. Не, следете и проучвайте очите, ушите, носа и устата на човека, та ако този човек ви излъже, като дойде втори път някой с такива също очи, уши, нос, да знаете, че и той ще ви излъже. Като ви каже, че ще ви донесе брашно, ти му кажи: "Донеси брашното първо, тогава и аз ще ти дам парите." Като видя един, неговите очи, уши, нос, уста, те са

свидетелство, което Бог му е дал. На това свидетелство всичко е писано: и доброто, и злото. И като дойде някой при мене да иска нещо, аз зная какво ще иска и защо ще го иска.

Преди години при мене дойде един господин и започна да ми разравя: “За тебе аз съм слушал високи работи.” Иска да маже. Казвам му: “Да, много работи си слушал, но и аз имам още да уча.” “Слушай - казва той - понеже ти всичко виждаш, искам да ми кажеш нещо. Искам да купя един билет от лотарията, та желая да ми кажеш номера на печелившите билети. Ако си купя такъв билет, ще спечеля сто или двесте хиляди лева, и тогава обещавам на братството да дам една четвърт от спечелените пари.” Казвам му: “Ти ще спечелиш толкова пари и от тях ще дадеш една четвърт на братството, а утре ще прогласиш света, че си дал от джоба си толкова пари. Не, благодеяние аз не искам. Ти женен ли си?” “Не съм женен, но мисля да се оженя.” “Ами тая, която мислиш да вземеш, богата и добра ли ще бъде?” “Е, богатичка искам да бъде.” “Тогава никакъв билет не ти казвам. Това е базиргянщина. Ти ще се ожениш за богата мома, но не по любов, а за парите ѝ. Казвам, ти си дошъл на суха капия за вода. И аз съм от тези бедните моми и на мене ми трябват пари.” И сега според мене и съвременните християни правят същата погрешка. Като станат християни, те мислят, че всичко ще им тръгне надобре, напред.

Имаше във Варна един бакалин, евангелист. Откак станал евангелист той постепенно изгубвал всичко и изгубил всичко до петаче. Той се казваше Яка, бакалницата му беше на балъкпазар. Той ми казваше: “Аз знам защо трябва да изгубя всички тия пари. Господ не ги иска, понеже всички бяха спечелени все чрез лъжа. Аз лъжех турците от Делиормана. Ще взема пет кила кафе, ще ги направя на десет, но отсега нататък съм решил да работя честно. Всичко, придобито чрез неправда, ще си замине.” В този закон няма изключение. Ти си един бакалин и всяка мисъл, която даваш на хората, трябва да бъде много чиста. Ако си бакалин и продаваш захар, ще продадеш най-хубавата захар, най-хубавото кафе, без никакви

примеси. И при това не трябва да бъдем така преми, груби, но дето трябва да говорим истината, да я говорим с разположение. Истината никога не обижда. Някой казва, че истината била горчива. Аз не зная това. Доколкото съм опитвал истината, по-сладко нещо от нея не съм срещал. По-сладък език от този на истината аз не съм срещал. Той е най-хубавият език. Толкова години вече откак го уча, и все още не съм го научил. Доста е само да близнеш от истината и небето се отваря пред тебе. А сега всички хора казват, че истината била горчива. Не е вярно това. Има една изопачена истина, за която се казва, че е горчива, но това не е истина, това са опитности. Верните работи не са всякога истинни работи. Едно престъпление, извършено, може да бъде вярно, но то не е истина. Умре човек, това е вярно, но то не може да бъде истина. Според мене истината носи живот. Когато ти се повдигаш, почваш да мислиш, и влезеш в съгласие с природата, подобряваш се. Жертваш се за човечеството, без да умираш, това е истина. Това не само, че е вярно, но е истина.

Това, което носи благо за всички хора, то е истина; това, което не носи благо за всички хора, то може да е вярно, може да е само факт, но то не е истина. Истината е еднакво приложима за всички хора. Там, дето истината е между хората, там няма никакъв спор. Когато ти кажеш истината, всякакъв спор трябва да престане. Ама ти от кое верую си? Ако ти кажа истината, трябва да знаеш, че има само едно верую в света. Докато истината не е дошла, може да има много веруюта, но щом истината дойде, само едно верую има в света. Когато истината дойде, ще има само една свобода, в която ти така ще постъпиш, че аз напълно ще се солидаризирам с твоята постъпка. Каквото ти направиш, каквото и аз направя, няма да има никакво възражение. Тогава и ти ще съдействаш, и аз ще съдействам.

Христос казва: “Доброто семе.” Доброто семе, то е Разумното Слово, което е паднало на добра почва. Почвата в дадения случай, това сме ние. Нашият ум е една почва; нашето сърце е друга почва; нашият дух е трета почва; нашата душа е четвърта почва. Всичко това

представлява Разумното Слово Божие, което трябва да расте у нас, за да израсте онзи новият човек, роден от Бога. Онези, които не разбират тази философия, те я намират за много трудна. Има няколко стъпала, по които човек трябва да мине. Първата степен е той да се обърне към Бога. После той трябва да се разкае за прегрешенията си - втората степен. След това той трябва да се спаси - третата степен. После той се ражда - четвъртата степен. Ново раждане - петата степен. И най-после той трябва да работи за Бога. Това е йерархическият ред, който трябва да се мине. Някой казва за някого - той се е покаял. Чакай, ти само си се покаял, а след това трябва да се спасиш, да се родиш. После трябва да се новородиш и след като се посветиш, най-после ти трябва да работиш за Бога. Докато не дойдеш до последната степен, ти още си в незавършените процеси. Та ние често сами се излъгваме - мислим, че като сме се обърнали към Бога, та всичко виждаме. Не, ти само си се обърнал към светлината, но ти трябва да работиш в тази небесна светлина.

Казвам, при добрата почва, най-първо, трябва да се изучава човешкият мозък. Най-първо, трябва да се изучава главата. За тази цел трябва да се създаде една школа, да се покаже по какъв начин трябва да се изучава главата. Както се изучават мускулите на тялото, така трябва да се изучава и мозъкът, така трябва да се изучава и симпатичната нервна система. Никога не допущай две противоположни мисли в ума си, две противоположни чувства в сърцето си. Никога не допущай в ума си никаква отрицателна мисъл спрямо Бога или спрямо някой добър човек. Никога не допущай в ума си една отрицателна мисъл спрямо брата или спрямо сестра си, или спрямо когото и да е. Има неща, които са невъзможни. Невъзможно е например комарът да изпие океана или костената жаба да отиде до слънцето. Има неща невъзможни. Някой казва: "Ама той може да ме излъже." Лъжата е възможна само при известни условия. Само умният човек може да лъже и само силният човек може да лъже. И слабият може да лъже, но истински лъже силният и умният човек.

Някой казва: "Аз мога да направя това нещо." Докато си го казал и пристъпиш към изпълнението, условията вече се изменят. Тогава ти минаваш за лъжец. Нали знаете как стават обещанията в света. Всички неща започват все добре. Ядене има, пиене има, наздравици има и в края на краищата не се извършват така, както са започнати. Съвременните хора мислят, че без лъжа не може. Те мислят, че за да излъже човек, той непременно трябва да бъде умен. Да, вярно е, че само силният и умният може да излъже. Глупакът не може да казва лъжи.

Един от султаните на източните народи вика един от дервишите и му казва да каже една лъжа. Дервишинът му казал: "Аз вече престанах да говоря лъжи, но ще се помъча да кажа една лъжа. За тази цел обаче ми трябват такъми, които трябва да купя от града." "Колко ти трябват за такъмите?" "Двеста лири." Султанът му дава двеста лири и праща с него един от слугите си да ходи из града да купят нужните такъми. Ходят целия ден, но не намират нужните такъми. Вечерта се връщат при султана и дервишинът казва: "Господин ефенди, тази е последната!" "Браво!" Най-после султанът вика този-онзи, иска да му кажат такава лъжа, която и той сам да я признае. Ако не я признае, тогава няма да я плати. Изреждат се един след друг да казват лъжи, докато най-после дохожда един и носи на султана един косъм от брадата на баща си и казва: "С този косъм баща ми построи един мост, по който московците минаха Дунава." "Ола белир" - казва султанът. Друг един носи едно яйце и казва: "Майка ми тури това яйце под квачката и от него се измъти една камила." "Ола белир" - казва султанът. Най-после идва един друг, носи един голям кюп с двама души и казва: "Едно време баща ти отвори война на московците и с този кюп взе назаем пари от баща ми, които ти сега трябва да ми върнеш." "Това не може да бъде - казва султанът - бояландър!"

Та, когато ние приемаме, че нещо е лъжа, това значи, че намираме тези неща за несъвместими. Съвременните хора почти не

се занимават с лъжи като този турски султан. Вие, съвременните хора, се само надлъгвате и като погледнете във всички абсолютни работи, достатъчно е само малко да ги разчоплите, все ще намерите една малка лъжа, но само че ние не ги признаваме. Щом дойде до кюпа, тогава вече ги признаваме за лъжи. До едно време все казваме, че е възможно, но щом дойдем до кюпа, казваме, че не е възможно. Ние искаме да говорим истината, но сме заинтересовани от нея.

Та в сегашното поколение това, което интересува хората, то е техният личен живот. И действително личният живот е най-ценният. Някой ще каже, че народът е важен. Народът е като условие за индивидите. Каквото тяло и да имате, най-важното в дадения случай е животът, който имате. Вие не трябва да пренебрегвате това тяло, което имате. То е вашето бъдещо развитие. То зависи от него. Понякога ние казваме: да се самопожертваме. Това е съвсем друг живот. Да се пожертваме, това значи да се подобрят условията за нашия бъдещ живот. Ако аз се жертвам, без да подобря своето положение, това не е жертва. И Христос, който се пожертва за човечеството, с това той повдигна себе си, повдигна и другите. Не е жертва това - да повдигна другите, а себе си да не повдигна. Нито обратното е жертва - да повдигна себе си, а да не повдигна другите. Всякога жертвата подразбира нашето духовно повдигане - и по ум, и по сърце, и по душа. Тези, които са направили някаква жертва, а не са се повдигнали, това още не е жертва. Следователно истинската жертва е като един лост, с който се повдигате нагоре. Когато направиш една жертва, временно нас ни се струва, като че ще изгубим, но това е само временно така. Когато земеделецът посее житото на полето, той мисли, че губи нещо, но след това житото дава плод: едно - 30, друго - 60, а трето - 100. Всяка жертва, която ние можем да направим, тя принася своя плод.

Казвам, като ставате сутрин, пазете следното правило. Никога не внасяйте в ума си мисълта, че светът е лош, какво ще стане с вас и т.н. Вестниците пишат, че война ще има, че болести има. Всичко това е

забавление. Това са само посетители от невидимия свят. Като казват, че има инфлуенца, грип или друга някаква болест, това не е нищо друго освен микроби, които влизат в човека и намират почва за размножение, които после - поиграят малко, потанцуват си и като се усетят нахранени и задоволени, излизат навън от тебе, заминават си. Те атакуват стомаха, белите дробове или главата, и тогава, за да се освободи човек от тази болест, трябва да има абсолютно чиста кръв. Не яж храна, която може да остави известни утайки в тялото ти и да образува известна добра почва за разните болести. Не само това, но ако кръвта на човека е нечиста, ще се образуват неестествени химически реакции, неизбежни за времето си, защото тялото търпи само естествените реакции, които служат за неговото съграждане. Значи само при неестествена храна: била тя в мисли, чувства и постъпки, може да има такива неестествени реакции в организма на човека.

Нали сте забелязали какво правят хората и с какво се занимават, когато се съберат на едно място? Те говорят само за недостатъците си. Разправяше един мой познат следната си опитност. “Една вечер бяхме събрани всичко десет души на гости на едно място. Както седяхме и се разговаряхме, по едно време стана един от нас и си отиде. Веднага след него се каза нещо лошо за него, че бил такъв и такъв, че му липсвало това-онова качество. След това вторият си отиде. Също така и за него се каза нещо. После си отиде и третият - пак същата история. Така си отидоха осемте гости и останах само аз с хазяина. За всички се каза нещо лошо в характера им. Като тръгнах да си отивам, мислех да попитам хазяина на дома: “На мене какво ми липсва?”, но ме досрамя и досега още не зная какво ми липсва.” Казвам му: “Ако искаш, аз мога да ти кажа какво се е казало за тебе. За тебе са казали, че си малко нахален, че си останал последен, и то толкова късно в дома.

Та религиозните хора са изложени на една опасност - да станат много еднообразни, защото за религията те имат смътно понятие. За

да бъдеш религиозен, ти трябва да бъдеш милостив, да имаш вяра, надежда, любов към Бога, съвестен трябва да бъдеш, справедлив, да имаш самообладание. Сега хората нямат никак милосърдие. Светът да изгори, те не дават пет пари, а при това ходят на църква и минават за религиозни. Това не е религиозен човек. Ученият пък има способности, той е разсъдлив, има сравнения, отлична памет, музикален е и разбира нещата вътрешно. Той разбира величините на времето, тяхната тяжест, има съответни занимания и т.н. Някой минава за учен човек. Ни най-малко той не е учен. Всички хора, които минават за учени, не са учени. Нима всички деца, които лесно запомнят някои стихотворения, са учени? Не, те са паметливи деца само - нищо повече. Учен човек аз наричам този, който направо черпи от природата, а не знае само това, което са казали хората. Че учиш от някоя книга, и това не е лошо. Но да черпиш направо от книгата на природата, това аз наричам учен човек. И после да правиш сравнения - нима е учен човек? И единият изследва и другият изследва. Пък и животът може да се изследва и изучава. Аз изучавам живота от едно гледище, друг го изучава от друго гледище и после ще се съберат да намерят допирните точки на истинските разбирания.

Та доброто семе паднало на добра почва. За да се създадат хубавите, добрите условия, това напълно зависи от нас. Не че ние сме абсолютни, но три фактора има в света, които винаги трябва да имаме предвид. Първият фактор е природата, в която ние живеем; вторият фактор сме ние самите и третият фактор е окръжаващите хора. В центъра на тия възможности седи Първата Причина или Първото същество, което е създало всичко в света. Сега, както и да мислим, това същество изпълня цялата вечност, но ние не знаем каква форма има то. Това същество почти няма никаква форма. Понеже изпълва цялата вечност, няма място, дето да не е то. Това същество се нагажда с живота на всички същества, разбира живота и на най-малките, и на най-големите същества, знае как живеят, какво мислят. Той регулира

всичко и го хармонизира. Това е Бог и ако искате да вярвате в него, това е той.

Не казвайте, че Бог не съществува. Питам, как можете да го откажете? Той изпълва цялото пространство. Твоят живот, както и животът на всички народи, се дължи само на него. Бог не е нито българин, нито от някоя друга нация, нито пък някаква религия може да го определи. За него не са необходими никакви религии. Ние за Бога сме познати дотолкова, доколкото изпълняваме неговия закон. Понеже Бог е същество на Абсолютната Свобода и Разумност, ти ще имаш с него толкова допирни точки, доколкото се интересуваш от него, от тази разумност, от тази свобода, от неговата любов, която служи като общ подтик на цялото човечество. При това положение ти всякога ще имаш неговото съдействие. И тогава достатъчно е да изпратиш в света само една добра мисъл, за да те повдигне. Повдигането на хората понякога зависи от мислите, които Бог изпраща към тях. Когато някой човек е съвсем загазил и е непоправим в себе си, тогава Бог му изпраща една мисъл, която го повдига. Тогава с този човек може да стане същото, каквото с апостол Павел, който гонеше християните, но Бог го срещна, свали го от коня, и тогава той рече: “Кой си ти, Господи?” “Аз съм този, който беше в Христа, не отивай да го гониш. Ти трябва да вземеш друг път в живота си.” И Павел се подчини. Оттам насетне Павел стана познат на всички. Ако той вървеше в правия път, никой нямаше да го знае. Така стана знаменит. Той казва: “Аз умрях, а в мене живее Христос. У мене умря онова злобното и заживя Христос. И сега всичко считам за измет - да позная Христа, да позная Божествената Любов, която издига хората от сегашното им положение.”

Та мисълта, която искам да ви оставя и върху която трябва да работите, е: да не се безпокоите за живота си, който имате. Всеки от вас трябва да се радва в това положение, в което се намира. Един от видните американски професори един ден ми казваше: “Аз никога и с никого не бих заменил своя живот, с когото и да е, даже и с царския

син не бих го заменил.” Значи, какъвто е вашият живот, каквито сте вие, все има нещо красиво в живота ви. Ако сте богаташ, с това ни най-малко няма да бъдете по-красиви, отколкото сте сега. В сиромашията си вие сте много добре. Това положение, което сега имате, е най-хубавото. То не е нещастие, то е една привилегия. Вие го считате нещастие, но знайте, че това ваше нещастие е една точка, от която може да тръгнете напред. Ако гледате така на въпроса, животът ви щеше да бъде съвсем друг. Вие сте неблагодарни от живота си. Знаете ли колко струва вашият живот? Аз оценявам човешките очи 10 милиона английски лири; ушите - на 5 милиона; носа - на 5 милиона; устата - на 5 милиона. Колко станаха всичко? 25 милиона английски лири. Бедни ли сте тогава? За тялото ви не говоря. А пък тялото ви струва повече от един милиард английски стерлинги. Такова грамадно богатство има човек. Знаете ли тия части от вашето тяло, с които днес вие се отнасяте толкова небрежно, колко отдалеч са дошли? Светлината трябва да пътува 25 милиона години, за да дойде тази материя до вас, да образува една малка бурма в организма ви. За да създаде вашето тяло, природата е работила с години. Тя е била толкова внимателна към вас, най-щателно е събирала материал за съграждането на тялото ви, докато ви изпрати на Земята. И след всичко това вие не сте благодарни, не цените това, което имате, даром дадено. Като знаеш всичко това, радвай се в този живот и весели се.

Ти се затвориш като охлюв в черупката си, недоволен си и казваш: “Да имам една заплата от 5-6 хиляди лева!” Ако е въпрос за пари, аз да ви дам не пет, но десет хиляди лева всеки месец, но ще бъдете ли тогава доволни? Ако искате, нека направим следния договор. Аз ще давам по десет хиляди лева на всеки от вас на месец, който е готов всякога да бъде доволен от положението си, да не мине през ума му една отрицателна мисъл и през сърцето му едно отрицателно чувство и който дойде в дома му, да е готов всякога да го приеме с усмивка, с разположение, да го угости - никого да не върне назад. Ако пък той не издържи, ще ми върне назад парите. Аз ви

казвам каква е природата. Тя е много щедра, но излъжеш ли я веднъж - тя не обича лъжата, веднага се затваря за вас.

Та ние, съвременните хора, трябва да бъдем честни и справедливи. Ние сме хора на недоволството. Сега хората се различават едни от други. Ако разгледате главата на един православен, тя се отличава от главата на един евангелист. По строежа тя напълно се различава. И така можете да познаете хората кой какъв е. Не само религиозните хора се различават по строежа на главата си. Вие по главата може да познаете дали един човек е радикал, или демократ, или социалист, или комунист. Тъй щото хората не се раждат произволно. Един човек е такъв или онакъв според това, за какъв е роден. Ти не можеш да поддържаш известно учение, ако не си идейно такъв. Не е демократ или радикал, или какъв да е друг онзи, който по 25 пъти наред менява веруюто си, но онзи, който идейно преследва известни идеали и е готов да понесе страдания, гонения, хули - от идея той е готов на всякакви жертви. Не е идеен онзи, който чака като свраќа да чуе, че кокошката е снесла яйце, за да дойде да го вземе и да се намести на нейното място. Не, аз разбирам идеен човек онзи, който по убеждение е такъв.

Казвам, това е семето на добрата почва. В едно трябва да вярвате. Вярвайте, че вие сте пратени на Земята с известна мисия и вашата мисия е много важна. Вие казвате: “Аз не съм като другите хора.” Радвай се, че не си като другите хора. “Аз не съм богат.” Радвай се, че не си богат. “Аз не съм учен човек.” Радвай се, че не си учен. Ако не си учен, ти може да станеш учен; ако не си богат, можеш да станеш богат. Но знай, че и като учен можеш да изгубиш учението си; и като богат ти можеш да изгубиш богатството си. Аз мога да ви приведа цяла статистика от такива примери. В Америка сега има богаташи, които са били големи милионери и милиардери, но сега всичко са изгубили и сега ходят да се забавляват из улиците със съдрани обуща и гащи и се смеят на положението на всеки. Но те нямат пет пари в джоба си. Нали вестниците писаха за един от най-големите

милиардери в Америка - Линденберг. Слиза един ден от автомобила си и го задигат, открадват го. След това пишат писмо на жена му: “Ще изпратиш 60 хиляди долара, иначе мъжът ти няма да бъде свободен.” Ако и вие сте един такъв богат милионер, ще те вържат и цял месец ще седиш в неизвестност - няма да знаеш какво ще стане с тебе, ще ти трепери сърцето. Какво ти струва това богатство? Ако пък си сиромах, няма да има кой да те води с автомобил.

Та мисълта, която искам да остане у вас, е следната. Вложете доброто в душата си, вложете Разумното Слово в душата си и вярвайте, че има една наука, която иде сега в света да спаси хората. Спасението на хората няма да стане, както досега се е казало - да се образуват училища, да има добро управление. Не е само да повярваш, но как трябва да повярва човек? Не е достатъчно да си каже човек да бъде добър, но да бъде добър. Аз съм правил ред опити, но знаете ли какво нещо е да бъдеш добър? Ама бъди търпелив. Знаете ли какво нещо е да бъде човек търпелив? Вие учили ли сте търпението?

Един ден ме туриха на изпит на търпение. Един ден дойде при мене един господин, няма да кажа името му, понеже е от живите още, и той ми каза: “Господин Дънов, искам да поговоря с вас само пет минути.” “Имам бърза работа, нямам време.” “Моля ви се, само пет минути.” “Ще си удържиш думата тогава.” “Да, само пет минути.” Той започна да ми говори и ми говори цели три часа. И аз изпитах търпението си. Той, като започна, държа ми цяла една проповед. Като започна от единия край на Библията и свърши до другия. Говори, говори и като дойде до Откровението, свърши. И тогава аз му казах: “Хайде сега да поизлезем на чист въздух малко, да се поразходим, да подишаме малко чист въздух.” След това си казах: втори път не се наемам да слушам такава проповед от три часа. И не е лесна работа. Аз можех да го пресека и да му кажа: “Стига вече, аз зная колко знаеш.” Обаче аз го изслушах преспокойно, като че ли нищо не зная от това, което ми говори. През времето, когато ми говори, аз разглеждах главата му дали е тясна, или широка, къса или

продълговата. Разглеждах ушите му, очите му и всичките гримаси, които правеше с очите, като ту ги затваряше, ту отваряше, стискането на очите, на ръцете и от всичко това познах доколко той говори истината. Не само този проповедник ми държа проповед, но и един евангелски бояджия ми държа друга една проповед. Този проповедник намери добра почва за своето слово и затова ме държа толкова време. Но след това пък се разхождахме и свободно си поприказвахме. Ако не бях го изслушал, трябваше да му кажа някоя обидна дума - че е натрапчив, че дрънка, но аз го слушах и от време на време го коригирах и по този начин получих една проповед от три часа. Но аз издържах, проявих търпение, за да мога да ви дам този пример с беседата. Иначе какво щях да ви говоря? Та някой път ще дойде някой човек да ви държи три часа - желание има човека. Така може да дойде върху вас и една болест, която може да ви държи не само три часа, но и три дена и три седмици. Ще търпиш, какво друго ще правиш? Човек все трябва да изтърпява.

Казвам, добрата почва, това е човешкият ум. Не разваляйте добрата почва. Това значи: не се съмнявайте във вашия ум; не се съмнявайте във вашето сърце; не се съмнявайте във вашата душа; не се съмнявайте във вашия дух. И най-после - не се съмнявайте в Бога. Това е смисълът на живота: да престанете да се съмнявате.

И след това казвам, вярвайте в духа си, вярвайте в душата си, вярвайте в ума си, вярвайте в сърцето си, вярвайте във всички добри хора в света. И най-после - вярвайте и в Бога. Този е истинският път за прогрес.

"Благословен Господ, Бог наш"
"Добрата молитва"

Двадесет и първа беседа, държана на 19 февруари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ДОБРО И ЧОВЕЩИНА

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета седемнайсета глава от евангелието на Лука. Десетината прокажени се излекуваха. Само един се връща да благодари. Има една страна в природата, която е тъмна. Съществува защо и за какво. Учените хора в миналото, наречени адепти, посветени, и в сегашните времена, никой не е дал обяснение задоволително. Много обяснения и теории има, но това са предположения, това са забавления защо е така. Факт е, но не е истина. Истината в едно отношение не е истина в друго отношение. Истината при всичките отношения може да бъде вярна. Като факт в истината не остава никакво противоречие. Тя е пълно разрешение на всички спорове в света. Когато някой говори за истината, не може да намери разрешение за живота, този човек не е в областта на истината, този човек е в областта на известни факти, на известни закони, на ред и порядък, на милосърдие, на кротост, на въздържание, но не и в областта на истината. Туй да се знае. Някои казват: "Кажи ми истината: аз лош човек ли съм?" Вярно е, че си лош, но не е истина, че си лош. Като факт така е, но като истина не е. Ти се самозаблуждаваш, че си лош, защото ти не създаде злото. Ти си слуга на злото. Ако беше го създал, то е друг въпрос.

Това са разсъждения, които занимавали умовете на просветените хора в миналото, пък занимават и нашите умове. Някои искат да ни занимават. Четири неща има, които трябва да ни занимават в света, които са интересни. ... е интересно, но то е една четвърт от истината, една четвърт от верното, не от истината. Верно е туй, което слушаш; верно е туй, което вкусваш; верно е туй, което помирисваш; верно е

туй, което виждаш. Следователно в правата смисъл, ти никога не можеш да вкусиш нещата. Не може да имаш сладък обед, докато не си го чул, докато не си го вкусил, докато не си го помирисал, докато не си го видял. Ти не може да имаш обед. Може да философстваш колкото искаш, но това са четири фактора. В ума ти трябва да седи мисъл, желание да ядеш. Ако ти не може да определиш, ти не може да имаш един обед. Казва някой: "Гладен съм." Кажи ми защо си гладен? Аз бих желал да срещна гладни хора. Аз бих дал един обед на всичките хора в света. Не само един обед, но всеки ден бих ги гощавал, ако хората биха били гладни за истината, ако хората биха били готови да се жертват всеки за истината, ако хората биха били готови да станат слуги на истината, да носят нейните идеали.

Та казвам, туй във всеки един разумен човек е свободата на човека. Аз говоря за разумността. Разумността определя границите на човешката свобода. Там, дето няма разумност, ти нямаш граници на свобода. Много хора ще се намесят в твоята свобода и ще те ограничат. Ние, съвременните хора, мислим, че сме свободни. Не сме свободни. Нито в своите възгледи, нито в своите възгледи на науката, нито в своите морални възгледи, нито в своите социални възгледи, никъде не сме свободни. Има само едно място, дето сме свободни - само когато спим, само в спането ние сме свободни. Като заспиш, забравиш всичките грижи и неволи, нито си българин, нито си англичанин. Събуди се, и веднага ограниченията в света ще дойдат, но в света сега седи едно велико разрешение на въпроса, върху който разумните хора трябва да вземат участие.

Сега не мислете, че вие сте само публиката, че вие трябва да вземете участие. Светът представя едно общество. В духовния свят, като се дава един концерт, ти никога не може да присъстваш на един концерт, ако ти не си първостепенен цигулар. Всичката публика са първостепенни цигулари, имаш една публика, която разбира. Тук публиката слуша, нищо не разбира, ръкопляска, това-онова прави, шашарми, но не разбира. Само няколко души ще разберат. Не е лошо,

така е на земята. Може да се яви едно противоречие. Казвате - земният живот е плътски живот. В какво седи лошото на земния живот? От хиляди години нас са ни втълпили в ума, носим една идея, която е лъжлива, идея, която е невярна, нито като факт е вярно, няма никаква истина. Лъжа е. Някои казват: "Да си поживеем на земята." Чудна работа, ти не може да живееш, ако в тебе не е истината, ако ти страдаш. През целия си живот като един роб въртиш тази воденица и господарят ти взема брашното, яде хляба.

Питам, какъв живот е този? Чудни са тия хора, когато мислят за живота и казват - това ще направим, онова ще направим. Ти ще въртиш тази воденица, после ще кажеш - за бъдещите поколения. Хубаво, ако бъдещите поколения дойдат, то ще мяза на нашите български поборници - опълченците. Та много опълченци се кръстиха. Казват: "Да бяхме с тия идеи, никога не бихме ходили да се борим за България. Ние се бихме, а други си уредиха работите. Ние мислехме, че като освободим България, ще уредим нашия живот. Досега като харамии страдахме, пък и сега страдаме." Не само опълченците, аз виждам и религиозни опълченци - и те разочаровани в идеала. Аз виждам опълченци идеалисти, колкото опълченци има все са обезсърчени. Казват - тази работа не върви. Младото поколение. Какво разбираме ние под младото поколение? Младото поколение подразбираме хората на новите идеали, на новите идеали, които не са откъснати листа - да ни вее вятърът навсякъде, но всеки седи на своето място, не може да го поклатиш. Младото поколение е само онова, което нищо не може да го поклати. То е като скъпоценния камък: където и да го въртиш, където и да го търкаляш, като го измиеш, пак да се пречупват слънчевите лъчи, не изгубват своите качества. Лошо ли е? Ти може да въргаляш злато, дето искаш. Като го извадиш да се измие, запазва своите качества. Човек трябва да знае, че има нещо в себе си, което не може да се петни. Та сега нас искат да ни убедят да станем религиозни. Нас искат да ни убедят да станем учени хора. Нас искат да ни убедят да станем силни хора, да станем

националисти, да станем от еди-коя си партия, да станем туй-онуй. Ти, най-първо, трябва да знаеш защо си се родил. Всеки човек трябва да знае. Човек се е родил в света, за да познае истината. Или казано на ваш език, или на мой език, да стане човек свободен. Кой е свободен човек? Да нямаме стълкновение с никого, да не сме в стълкновение с никого, да сме в мир с всички, в единство с всички хора. Не да хъкаме и те да ми хъкат, но едно разбирателство трябва да има.

Та казвам, тогава трябва да има известни отношения между тези хора. Сега истината в света има известна форма, в която тя може да се прояви. Ти не може да намериш истината преждевременно, докато не намериш нейната форма, в която тя може да се прояви. За пример ти не може да запалиш една лоена свещ и да я туриш във водата - тя не може да гори. Но ако туриш една електрическа крушка, и във водата може да свети, намерил си начин, по който светлината може да свети. Ако туриш една обикновена лоена свещ, тя ще изгасне. Тези условия, при които нашата мисъл гасне, нашите идеи гаснат, показват, че нашето знание не е такова, каквото трябва да бъде. Ако най-слабите условия на живота, ако най-малките прояви в живота може да загасят нашите идеали, показва, че не си служим с електрически крушки, но с лоена свещ. Трябва да изоставим лоените свещи. Казвате: "Нашите деди едно време си служеха с лоени свещи." Възможно е, но то не е правилно, че с лоена свещ за нас е по-добре. Но колко са пострадали тия китове за нашите спармацетови свещи. Китовете знаят колко скъпо струват тия свещи. Не е ли хубаво ние да ги освободим сега, пък сега да ни свети електричеството?

Електричеството казва: "Оставете тия ваши братя на свобода. Ние ще ви дадем светлина без лой." Някой казва: "Може ли без лой?" И без светило може, и без лой може. Някой ще доказва, че без фитил не може да гори. И без лой може, и без фитил може. Светлина е само тази, която и без фитил, и без лой може да гори. Там, дето има лой, там, дето има фитил - мене ме е страх от фитила. Турците казват: "Запали ми фитила." Като ти запали фитила, ти трябва да бягаш вече,

и при това тази дума е съвсем изопачена. Казват фитилджия, а при това казват, че свещта без фитил не могла. Тогава свещта е фитилджия. Когато разбойниците влязат в една къща, носят фитил и знаят защо. Влязат вътре, запалят свещта и като излязат, загасят. Идват в тъмно, обират в светлина, и пак заминават в тъмно. В добрите хора има обратния процес. Идват в светлина, влизат в тъмно и излизат пак в светлина. Едните идват от тъмнината, идват в светлината, влизат в тъмнината и излизат в светлина.

Доброто се прави само в тъмнина. Злото се прави само в светлина. Какво ще кажете? Моята логика е това. Това е етика, опасно е, този човек трябва да се обеси, казват. На бял ден ще го обесят, да го виждат хората. Питам тогава, при такова разбиране ние какви понятия може да имаме за онзи основния закон, разумен закон, който работи в света, или според мене кога ще дойде Царството Божие. Царството Божие няма да дойде с изглеждане. Съществува един разумен порядък. Аз го наричам порядъка на просветените, порядъка на светиите. Сега мога да употребя една дума: не на обикновените хора. Този порядък е на необикновените хора. По-добри от тях няма. Този свят, каквото и да го правите, вие от него нищо не можете да извадите. От сегашния порядък на нещата нищо не можете да извадите. Какъвто и закон да турите, кой ще изпълни тия закони, кажете. Аз поне виждам човечеството. Колко хора има щастливи? Една статистика дава следното. В Лондон, един град от 8 милиона жители, 250 семейства има щастливи, 3 хиляди средно, а на другите Господ да им е на помощ. Това е статистиката. Казвате - английският народ. Тук, като дойде в България, колко щастливи семейства има? Лондон е по-голям от България. Тук около 150 семейства може да има. След като 10 души лекари са лекували един човек и не са могли да му помогнат, работите се влошават. Имат ли право да го лекуват, защото ние искаме не само заблуждение, но искаме един резултат, ние казваме: “Обществото да е щастливо.” Но за да бъде обществото щастливо, съществува един закон, той е следният.

Ако бащата и майката не са здрави, то и цялото поколение, което ще излезе, и то ще бъде такова. Майката и бащата, ако са здрави, може 15-20 души да излязат здрави и хиляди хора може да излязат - от малкото към голямото отиваме ние. От малкото към голямото - поне законът в природата е такъв. Здравето на човека зависи от здравите малки частици, които влезли в съединение с мозъка. Умът на човека зависи от интелигентността на мозъчните клетки. Ние мислим, че мозъкът е нещо механично. Не, в човешкия мозък се правят известни изчисления. Когато се взема храната, има известен род клетки, които като специалисти химици започват своята реакция, смилат храната, отделят соковете, турят необходимите хранителни вещества, а другите - непотребните, изпращат навън. После други клетки има, които пречистват кръвта и после същата храна се праща в мозъка, реформира се, изваждат се ония, най-потребните сили за живот изпращат се по цялата нервна система. А сега някои духотворители - туй нещо ние наричаме едни духове, души и духчета и т.н. Това е неразбрана работа.

Какво разбираме под думата дух? То е разумното в човека. Какво разбираме под думата душа? Това е съзнанието на човека. Туй, което се координира със своята разумна мисъл, то е душата на човека. Ако вземем ума, разбираме, когато всичките постъпки на човека имат един външен общ резултат, ние наричаме това човек умен. Всичко онова, което направим, няма никакво противоречие в неговите постъпки. Следователно, ако изучавате от чисто физиогномическо гледище, после от хиромантическо гледище, от астрологическо гледище, защото някои търсят астрология - има един кръг на планети, астролозите изваждат този кръг, поставят го в зодиака, това е вярно, но онези истинските астролози - около човешкото лице има един кръг - на лицето може лесно да ги намеря. Следователно, физиогномията е наука, която разкрива този кръг. Съотношение има между небесните тела и човешкия живот, понеже според туй гледище материята, от която човек е направен, не е взета само от земята. Тази

материя, от която първобитният човек е направен, тъй нареченият този космически човек, неговата материя е взета от цялата Вселена, от всичките слънца и планети - по една малка част, и е сглобено сегашното тяло. Следователно на основание на това каквато част от планетата сме взели, тази материя е свързана и тя има влияние върху нас.

Какво влияние има чрез Юпитер? Когато Юпитер влияе на хората, прави ги хората много късметлии. После прави ги лениви, мързеливи, прави ги надути, прави ги големи думбази, прави ги да мислят за себе си, че са някакви божества, че те са родени да управляват света, да водят хората. Какви ли не неща. Това е юпитеровият тип. Търсиш ли музика, да разбираш музика, търсиш ли изкуство, едва ли ще го намериш. Дойдеш ли до управлението, капелмайсторът е пръв. Може да дирижира най-големите оркестри. Смел е. Ще ви приведа един пример. Един български учител отива в Америка. Туй било преди 30 години. Много малко разбирал от аритметика. Знае английски, назначават го учител в една прогимназия. Какво да прави, нищо не разбира от аритметика, но той е изобретателен. Изкарва един ученик и го пита: "Първият учител как ви учи? Първата задача каква беше?" Като реши задачата, пита другите ученици: "Право ли написа?" А той сам наблюдава и държи едно тефтерче, той пише, като че коригира. След една година той можел да преподава аритметика. Казвам, сега в нашия живот по някой път ние мязаме на този учен българин. Много работи правим, които не знаем.

За пример някой казва: "Не зная какво ми стана, какво ме сполетя, уроки ме хванаха." Казвам: "Уроките са в твоя нос." Той казва: "Треска ме хвана, не може да дишам, не може да ям. Уроки имам." Казвам: "Уроките са в твоя нос." "Че как тъй?" "Твоят нос има два сантиметра и половина широчина. Всичките уроки седят в това, че ти имаш два сантиметра широчина нос, а ти трябва да имаш най-малко три сантиметра." Следователно туй показва, че неговата

дихателна система е слабо развита. Казваме - уроките хващат, понеже не вземаш достатъчно количество въздух, който ти е необходим, вследствие на това малко количество имаш туй нещастие. Започни да дишаш повече. Ти ядеш повече, а дишаш по-малко. Ще ядеш по-малко, а ще дишаш повече. После малко слушаш. Ухото ти има кал вътре. Казвам, има един наш доктор и хората ходят и той с восъчен фитил изважда калта. След това ти не се взираш в нещата, ти ходиш и не обръщаш внимание на света. Ти си видял нещо, но какво е вътре - не само къщата да видиш. На тази къща най-важно е да видиш вратата. След туй, на второ място, са прозорците, да видиш какви са прозорците: големи или малки. Като видя вратата и прозорците, аз зная какви са хората. След това като преброя външните части, пак зная какви са хората. Всеки човек си е такъв, какъвто си е.

Като вземеш черепа на вълка, ще видиш вълците колко хиляди години са вълци, понеже къщата, която са им направили, е така направена, вълча къща е. Вълкът иде в тъмнината, влиза в светлината, излиза пак в тъмнина. Той избира най-тъмната нощ, когато иска да атакува стадото. Не избира лунна или звездна нощ, но ще избере една нощ, която е тъмна. Всичко е тъмно. След като вземе жертвата, яде я, той е голям аристократ. Много голям чорбаджия. Той не е лаком като кучето, той ще занесе овцата някъде, че в светло ще яде. Обича в светло да яде. После той по някой път намери цяло стадо, издави ги и ги остави някъде. Още не може да се определи туй психическо състояние, защо вълкът дави овцете. Защо и за какво? Да издави една, десет, но сто да ги издави? Каква е психологията? Онези, които се занимават с това, и досега не знаят каква е неговата психология. Туй се нарича у човека едно неестествено, ненормално състояние. Туй състояние има и в богатия. Като влезе той, 1 милион, 2 милиона, 3, 4, 5, 10, 15, 20, 100, 200, 500, 1 милиард - вълк е туй. Защо му са тия пари? Казва един американски милиардер за себе си така: “Най-щастливият ден за мене беше, когато бях едно малко момче и се цаних и спечелих

3 лева. Това ми причини толкоз радост, че и досега се радвам. Милионите, които се трупат сега и текат в касите, не ме радват.”

Та казвам, щастието на човека не зависи от богатството. Сега не искам да туря в ума ви една крива идея. Аз описвам малко преувеличено онзи юпитеровия тип. Той не е истинският. Аз може да ви кажа какво нещо е Юпитер. Истинският тип на Юпитер е, който слуша нормално, яде нормално, мирише нормално и гледа нормално. Това са най-благородните хора. Сегашните астролози описват, че юпитеровият тип е космат. Не само, но космите показват, че той е в едно животинско състояние. Когато има много косми по тялото, туй показва, че енергиите преодоляват, но той има нормален ум, нормално сърце. Космите трябва да намали, да станат малки, да се стриже. Нали казвате, че Исав бил космат, а Яков бил гладък. Кой е, който е прогресирал в света? Яков. Казват - косматите хора няма защо да управляват света. Аз не искам да защитават някоя страна, но казвам - само обработената земя е гладка. Кожата подразбира обработена земя, която дава плод. Онези косматите не са обработени. Косматите хора са бурени, може да има заложби там. Когато човешкото лице е гладко, когато човекът е гладък. На някои хора челата са обрасли с косми. Не че те са лоши, но те се намират в животинско състояние, в тях възвишени и благородни мисли не функционират, но той след време, като даде усилия, може човек да се развие. В десет години може да се подобри най-малко с един сантиметър твоето чело. В десет години може да продължи своя нос с един милиметър или с половин сантиметър. За десет години може да продължи с един милиметър поне ухото си; горната част на ухото си да измени. Ако го измени, той е човек с грамадна сила.

Христос казва, като изцери десетте прокажени, тия десетте души, десетте изцерени прокажени, това са човешките добродетели, които ги намерил и ги е пратил на работа. Само една добродетел има, която вътре работи. В девеотте ходят, ядат и пият. Как ще се оправи светът, я ми кажете? Имате едно благотворително дружество, съберат 200-300

хиляди, съберат се 20-30 души и отиват при бедните, а другите 100 хиляди са за богатите. Тогава правя един анализ. Всичките подаяния, които са излезли, къде отиват? Царевицата, всичко туй къде отива - при хамбара на бедния или богатия. И те са добри хора, всеки ден казват: “Аз затова съм дошъл, да си поживея на земята.” Христос дали е бил като онзи богатия, на когото житниците са имали много жито. Казва - няма какво да се грижиш, ще ядеш и ще пиеш. А казва Христос - тази вечер ще изисква душата му, а туй на кого ще го остави. Питам, в света кое е по-важно? Да имаш десет души приятели, които да те обичат, или да нямаш приятели, а хамбарите ти да бъдат пълни.

Няма по-хубаво нещо от любовта по света. Аз застъпвам идеята - не са виновни касите, че държат пари. Кой е виноват, че касите са затворени. Аз наричам човешкото сърце каса, в която са складирани всичките божествени дарования, които трябва да излязат за благото на човечеството. Сега са в сърцата на хората. Ако сърцето е покварено, че великите добродетели, туй благо, което Бог е вложил в нас, не отива там, дето трябва, сега не е въпросът. Казвате - какъв проект може да дадем? В света съществува една уредена правова държава. Аз отричам организирането в света. Питам, по какъв закон се организира човешкият дух? По какъв закон се организира човешкото тяло? Кой организира човешкия мозък? Кой ни учи така мозъкът да мисли? Казвате: “Да организираме света.” Кой може да организира човешкия мозък? Вие казвате: “Лекар.” Не. И без лекар. Аз оспорвам това. Не че съм против лекарите. Ни най-малко не съществуват лекари в животните. Лекарят е едно разумно същество. Вътре в тебе ти имаш лекар. Когато едно животно се разболее, веднага се лекува. Кучето, ако има голяма рана, счупен крак, ще пости седем, осем, девет дена и ще оздравее костта и започва по малко да яде. В постенето по-лесно става заздравяването, отколкото, ако яде. Питам, откъде знае кучето това? Нас може да ни учат, даже нас като ни учат как да се лекуваме, не знаем.

Казвам, от моето становище страданията, болестите в света, това са икономии в природата. Тя, когато иска да тури икономия, праща болестите. Когато иска да тури ред и порядък, тя праща болестите. Ние искаме да се освободим. Че ние сме хора, които харчим грамадни сили и не знаем откъде иде тази сила. Вие не знаете колко хиляди поколения са работили и вложили капитал в доброто. И ние този капитал в 10-15 години го изхарчим, изтощим си нервната система и казваме: "Аз съм нервен човек." Ти си разточителен човек. Ти харчиш. Ще дадеш сметка. Ти не може да кажеш: "Аз ще правя каквото искам." Не. Трима души разумни братя ще ти държат сметка.

Съществува в света едно царство на един абсолютен ред и порядък, дето в туй царство бедни хора няма и богати няма, и учени няма, но и прости няма. Лоши няма, но и добри няма. Аз се радвам, когато няма лоши и добри хора, защото, щом има добри, трябва да има и лоши. Едно царство като няма нито лоши, нито добри... Добрите хора са на земята. Любещите хора, мъдрите хора са в този свят. Там има само любещи същества, мъдри същества и истински същества. Съществува един велик живот, съществува една велика светлина, съществува една велика свобода, благодарение на туй царство, което действа в света, и то е, което сега работи в света. Тази криза, която съществува, голямата криза е проектирана отгоре. Този свят те го организират, ние трябва да се радваме. Сега не трябва ние да казваме - мене не ме интересува един партизанин в какво вярва, дали е набожен, но главата, лицето, тялото му какво е. Нека се съблече гол, и аз ще му кажа добър ли е, или не. Постъпва ли разумно, или не, понеже ние се намираме в един обратен процес, ние се плашим.

Сегашната наука не идва да оправи човечеството. Тя търси престъпниците. Аз не съм за наука, която търси престъпници. Аз съм за онази наука, която търси добродетелите. Добродетелите мене ме интересуват. Интересува ме онази наука, която разкрива човешките дарби, разкрива човешките добродетели и таланти, дава условия да се развият, възпитанието на съвременното поколение. За да се лекуват,

трябва да се дадат всичките условия, при които може най-възвишените способности и сили да се развият. За пример, ако ние в младото поколение не може да развием милосърдие... Да бъде човек милосърд е една отлична черта. Тогава неговото чело ще се повдигне. Не само милосърдие, но милосърдният човек трябва да бъде разумен, той има красива линия на челото. Сега, ако река вас да ви описвам нещо, вие може да се страхувате. Едно дете като се роди, някой казва, че туй дете не е оформено. То е оформено, на туй дете дай условия и ще стане гений. Детето, като се роди, от майката носи в зачатък всичките условия. Дайте условия на туй малкото дете, на неговия мозък, на неговото сърце, дай ония подходящите условия и туй дете ще стане гениално, ще стане светия, но ако ти го спънеш, туй дете ще мяза на избухлива бомба.

Във Варненско синът на един свещеник - баща му го праща в училище поп да го прави - той напуснал училището, отива на една воденица, келево си прави. Баща му го бие със своята патерица: "Ти ще ходиш да правиш такива воденички, играчки." Колкото пъти и да го е бил, все същото. И най-после този син станал механик, да си прави воденица. Бащата казва: "Не може да стане поп и какво стана? Стана воденичар и без да учи математика, разбира." На една воденица викат един инженер, който свършил. Той цяла седмица правил улея, изчислявал водата как да прави келевото, изчислявал и най-после казал: "Тази работа не е за мене." Викат този механик и той за половин час, без да прави изчислението, свършва тази работа. Казва: "Келевото трябва да бъде такова." И келевото тръгва. Роден е човекът такъв. Казвам, щом си роден, не търси образование. Не да не идеш да се учиш, ами не създавай ония мисли, че си невежа, че си прост, осъзнай, че нямаш условия да развиеш дарбите си, използвай всичките условия. Учените хора са тия, които използват условията.

Казвам, ние в сегашното общество да вярваме в Бога. Ако вярата в Бога не може да развие в нас милосърдието; ако вярата в Бога не може да развие нашето съзнание на справедливост; ако вярата в Бога

не може да те утвърди в онази идея, която поддържаме; ако вярата в Бога не може да внесе смелост, решителност, да постоянстваш, каква е тази вяра? Ако ти може да се плашиш като заека на всяка стъпка и не знаеш кое е право и кое не, каква е твоята вяра? Казвам, от това гледище, тъй както сегашните хора живеят, те спорят много пъти и аз разглеждам партиите. Всяка партия в света, тя се отличава с развиването на специфични качества и способности. Има американци, които са посветили живота си, има цяла статистика. Още като види някой човек в Америка, който и да е, и веднага казва - този човек е православен, този човек е методист и т.н. Всичките си мязат сега.

Та казвам, новите понятия - ние вярваме в Бога. Ако ние вярваме в Бога, какво трябва да ни допринесе това? Че Бог е едно от най-разумните същества, който е създал света и всичко дал от себе си. Ние, много умните хора, седим и спорим съществува ли той, или не. Приписваме му това-онова. Всички неприятности, нещастия, страдания и смърт, казваме, че той е причината за това. Той седи отгоре и гледа тия умните деца, че техните престъпления приписват нему. Това не е никаква философия. Сега аз не защитавам идеята, но в името на истината човек, който опорочава истината, той създава в себе си цяла анархия. Ако Бог е любов в света, любовта зло не прави. Ако тогава съществува някакво зло, трябва да намериш причината извън любовта. Всеки човек може да направи пакост само тогава, когато не ви обича. В тоя момент кратък казва: "Той обича някого и го убива." Не, не съществува такъв закон. Ти може да обичаш, но в момента, в който ще убиеш, този момент е един момент на безлюбие. Всички убийства в света стават в безлюбие. Престъпленията стават само в момент на безлюбие. Много престъпници има, които в момент на любов ще направят добро. Любовта в света е, която прави добро. Ще ви приведа много примери. Тогава какъв трябва да бъде съвременният човек на истината? Аз ще ви приведа един пример.

Това се е случило преди 50 години в Америка. В един затънтен край на Америка - една от тия религиозни общини, голяма община било - пращат в нея проповедник, но там имало един господин, който, като идва проповедникът, ще го праща вън от селото и ще му тегли един бой. И всички проповедници, като седели една-две години, избягвали, офейквали, най-после изпоплашили се всички. Всички напускали селото. Тия селяни изпотрепали най-способните проповедници и най-после един проповедник бабаджанко казва: "Аз доброволно отивам в това място." Качва се на коня, а онзи го чака, седи и казва: "Добър ден." И той като слиза от коня, налага го с едно дърво, полага го на земята, отива той в църквата, става един от неговите членове и казва: "Все трябва да се намери някой да те бие." Проповедникът казва: "Аз дойдох да ти дам урок, че не всички проповедници може да се бият."

Ти, ако не може да набиеш дявола, какъв си? Някой казва, че е юнак. Аз наричам юнак този, ако някой ден набие хубаво дявола и после да му проповядваш проповед. Казвате: "Дяволът бие ли се?" Много се бие, който знае как да бие. Който не знае как да го бие, той е бит от него. Това е иносказателно. Сега дяволът ходи в света с бомбе, по един модерен начин върви. Връзката му не е бяла, но той е модно облечен, конте е, конте пар екселанс. Сега облечен е по всичките правила на парижката мода. Като ходи с ръкавици черни, дяволът зад всяко слагане, зад всяко спиране, казва: "Всеки, който поздравлява, все ще влезе в школата. Който влезе в школата, ще го турим." И тогава аз обяснявам защо хората почнаха да ходят гологлави. Светът, без да знае, открил е тази истина. Казва: "Под тия кюлявки се крие." И затуй реформаторите казват: "Без шапки. Гологлави. Дяволът ги е турил." Като срещнеш дявола, казва: "И без шапка може вече." Ако една шапка ще създаде един скандал, защо ти е? Ако ще донесе любов, добре дошла, но ако тя ще донесе един скандал, ако една шапка ще донесе една кражба, ако една шапка ще лиши някого от храна, защо ти е?

Казвам, както онзи, който закла там директора. В България всичко става, цял директор го заклаха. Не зная, умрял, мисля, той. Казвам, аз сега мимоходом разглеждам някои неща. Има неща, които при сегашните наши разбирания никога не може да се изправят. Туй противоречие ще съществува в света, туй неравенство също. Трябва да се внесе една нова идея. Ние казваме, че всичките хора са братя. Тази идея не е проникнала в света. Ние казваме, че всичките хора са християни, но тази идея не е проникнала. Тази идея клони към братство. Трябва да се работи за онези истинските идеи, за братството. Тази идея е, която трябва да поддържаме. Две неща трябва да се подемат: човещина и братство. Не идеята за Бога - да се проповядва, че има Господ. Че има слънце, ние няма какво да проповядваме за слънцето, но влиянието на светлината, влиянието на топлината, може да се види какво влияние ще окаже върху нас. Това трябва да се изучава. Не какво е естеството на слънцето. Дали е населено, дали има жители, или не. Какво е състоянието на слънцето, аз се интересувам.

Най-важната страна е топлината и светлината. Светлината е първокласна необходимост за живота. Ако съвременните хора биха изучили този велик закон, те трябваше да избират известни ниви и да посяват с пшеница. Пшеницата трябва да се жъне на специфично време. Не трябва да чакат съвършено да узрее, че да презрее. Онези, които искат да обработват нивите, трябва да ги обработват навреме. Те трябва да имат най-доброто разположение. Като я изорат една нива, и да не каже една лоша дума, и да е весел, и да е пял, тогава тия житени зрънца ще дадат най-хубавата енергия. И туй жито да го турим в хамбари, не да го продаваме, и от него да вземем да мелим. Когато направите една погача от него, веднага ще оздравеете. Има хляб, който цери. Казвате: "Това е заблуждение." Това може да се постави на опит.

После съвременните хора не си поставят прозорците накъдето трябва. Най-малко прозорците на хорските жилища трябва да имат

един към изток, един към юг, един към запад. Тия прозорци трябва да бъдат най-малко метър и половина или всеки прозорец трябва да бъде на ръста на бащата и на майката - 1.70. Ако бащата е 1.70, аз ще туря източният прозорец, на изток. Ако бащата е 1.65, на запад ще го туря. Тогава на майката прозореца ще го туря на юг. Два прозореца има. Какви трябва да бъдат? Какви трябва да бъдат нашите деца? Тогава ще ги туря тях - 1.70, и като влезете в дома, ще видите прозореца на бащата, прозореца на майката и този на децата. Тази е идеята за светлината. Като влиза майката и види прозореца на децата, да каже: "Такива трябва да бъдат моите деца." Сега вие нямате прозорци за майката, за бащата, за децата. Майката хилава, бащата хилав и казвате: "Да имат пари." Гледам, онези, които имат пари, и те не са направили нищо. Аз не съм срещал нито една къща в София, която да е направена по този начин. При това по новия начин къщата не трябва да бъде квадратна. Всичките ъгли трябва да се изменят, да станат криви. Всичките ъгли трябва да бъдат валчести, за да има мека атмосфера. Тия кривите линии ще влязат в него и ще има разположение. Добрата страна на нашия салон е, че линиите са успоредни, но доста остри са. Бялата светлина малко допринася и то е донякъде балансиране на противоречието. Прозорците отвън издържат.

Там, дето минава светлината, ние сме спазили всички външни правила. Светлината, която влиза вътре, радиусът вътре е дисхармоничен. Същият закон е, ако светлината, която влиза в твоите очи, не може да я поляризираш, да схванеш нейната цена, да възприемеш нещо, не да я разбереш. Тя е сила, от която зависи твоето здраве, твоята интелигентност, юначеството ти, всичко зависи от светлината, зависи как я възприемаш и как ще се поляризира във всичкия мозък. Ако светлината възприемеш с предната част на главата, с челото, ти ще станеш семеен човек, обществен човек. Ако възприемеш отстрани на главата, откъм ушите, ще станеш смелчага, марсианец ще бъдеш, готов да се биеш. Ако приемеш светлината по

целия мозък - достатъчно светлина да имаш, ще регулираш всичките чувства и способности. Нужно е човек да бъде смел. Не е лошо човек по някой път да бие. Вчера имах един пример.

Един баща държи лекция на своята дъщеря, той ѝ показва бастуна: “Видиш ли тоя бастун?” То е закон. Ти тогава човек ще станеш. Право да мислиш. Няма само да трупаш житото. Когато не е изтупано, ще падне нещо, но ако житото е бито, нищо няма да падне. Казвам: “Тя е твоя дъщеря, ти си я родил, защо я биеш? Ти трябваше по-рано. Ти я роди. Как намери погрешката сега?” “Не слуша” - казва. Рекох: “Тя те обича.” “Стана вегетарианка. Вкъщи не иска да яде месо. Каквото яде баща ѝ, тя трябва да яде.” Казвам: “То е право, не е лошо, но вкъщи имате боб, имате леща, имате домати, грах, после пиперки, сол, хляб. Имате от тия работи. Няма нищо, че яла. Другояче, ако тя яде месо, ще бъде за тебе по-зле. Тогава тя ще ти създаде по-голяма беля. Няма да бъде толкоз износно за тебе.” “Но ходи по църкви, моли се. Разбирам да иска да се покръсти, но да си гледа работата. Но там в църквата само да седи, това не разбирам. Взела Библията - тя Библията е за владици и попове.” Казвам: “Слушай, дъщерята ти тебе те обича и ти я обичаш. Ти си тръгнал да я търсиш, и тя те обича.” Той ме гледа, аз искам да му кажа нещо само на него и той казва: “Иди. Искам нещо тайно на него да кажа.” “Хайде - казва - ще изляза.” Казвам му, че тази работа да се свърши. Виждам сега от моето гледище - той е един честен българин. Съвестта е развита добре, практичен темперамент, тщеславието развито - какво ще кажат хората за него. После доста икономист, толкоз пари похарчил, той има намерение да ожени дъщеря си за богат селянин, а тя иска да се ожени за беден. Казвам: “Мислиш ли нещо сериозно?” “Дъщерята мяза на майка си.” Майката умира, оставя я сираче. Той има спор с дъщерята заради майката, тя държи страната на майката и двамата са против един, а пък е умен. “Тъй като говоря, ни най-малко не искам да заразявам, нито искам да те уча. Има неща, които на мене ми са непонятни.”

Казвам, дисциплината на Бога към нас не е такава като на този баща. Никога Бог не се яви със своя бастун да каже някому така. Никой досега не е видял. Може да те бие някой в името на Господа, но като те срещне Господ, ще те срещне, ще те потупа и ще ти каже: в тебе има добро, започни да го правиш, направил си един-два опита и ще видиш резултатите, защото в света при силния седи силният, при учения друг учен, противоречие има. Та ние по този начин се отдалечаваме от съществената, което може да внесе известна хармония вътре в нашите души.

Туй противоречие, което имаме сега в света, по кой начин може да се оправи? Противоречието може да се поправи само по един разумен начин. Защото може да изучаваш противоречието като спиш. Колко спокойно може да спиш вечерно време? Ако не може да спиш спокойно, трябва да урегулираш съня си. После трябва да урегулираш начина на твоето ядене. Колко пъти трябва да ядеш, никога не трябва да преядеш. Носът ти не трябва да бъде запушен; ухото ти не трябва да бъде заглъхнало; очите ти не трябва да са мъжделиви. Не трябва да страдаш от никакъв дефект на очите. Дефектът всякога показва, че има известен анахронизъм. Светлината не се приема както трябва. Има начини за лекуване на очите. Ти, ако обичаш очите си, никога няма да страдаш от очи. Ако ти обичаш носа си, никога няма да страдаш от нос. Ако ти обичаш устата си, никога няма да страдаш от уста. Ако ти обичаш ушите си, никога няма да страдаш от уши. Туй, което не обичаш, от него може да страдаш. Защо страдаш от стомаха? Защото не обичаш стомаха си. Не му давай повече работа, отколкото може да свърши. Като един ратай, след като свърши работата, не го оставяш на почивка. Казваш - господар си. Тогава ние се намираме на положението на онзи римски патриций, който бил роб и бил много спокоен. След като го бил един ден господарят му, натискал крака му, Епиктет му казва спокойно: “Господарю, тъй както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи няма да ти бъда полезен.” Но той продължавал да натиска

крака му, докато го счупил. “Аз нали ти казах, че ще го счупиш.” Затова му голямо спокойствие и търпение, господарят му дава свобода. Освобождава го, дава му средства и той отива в Гърция и там той прекарал своите последни години.

Човек трябва да подобри своята съдба. Съдбата, която сега имаме, не мислете, че тя е Божия. Тя е наша съдба. Когато ти създадеш известни дългове, онези, които имат да вземат, където и да те преследват, ти казваш - туй не трябваше да бъде. Не, Бог не ни е създал тази съдба. Ние създадохме съдбата си. Ако искаш да я подобриш, гледай да се спогодиш с тази съдба. Най-после, ако имаш известен недъг, намери мястото в какво седи. За пример страхлив си, казваш: “Аз съм много страхлив.” Този страх е едно от двете: или ти си го наследил, или сега се е развил. Ако си го наследил, има една част на мозъка и този център действа повече, той се намира в тази област. Тази енергия може да я прекараш в горната част на главата, да създадеш любов към Бога. Тази енергия може да я прехвърлиш към предната част на главата си. Да развиеш милосърдието. Ти ще се освободиш, ще накараш страха да работи за другите, а ти ще си свободен. А ти ще ходиш, ще се безпокоиш, мислиш, че къщата ти ще се събори, че параходите ти ще потънат, мислиш, че земетресение ще има, после страхът може да се яви, когато ученикът излезе пред професора. Като замълчи, скъсат го. Войникът, на бойното поле като падне първата граната, хукне да бяга. Та в живота ние се плашим и колко болести се явяват от страх. Вечерно време сънуваш нещо страшно.

Не е лош страхът. Страхът е благословение за умния човек, а за глупавия е страдание. Най-голямото благословение носи страхът, понеже страхът е най-голямото постижение на животинското царство. Върху този страх, върху тази основа на страха главата, задната част е широка, там е развита една от нашите хубави способности - съвестта. Страхът е почва, върху която човешката справедливост, човешката способност за създаване право и криво е поставена. Туй значи да си

безстрашен, значи да бъдеш безсъвестен. Страхливият човек може да бъде и съвестен, и справедлив. Да бъде човек осторожен, да знае, че в света има известни спънки и разумно да се справя.

Казвам, тия десет души, които Христос излекува... Ние, съвременното общество, искаме да се излекуваме. Искаме всичките мъчнотии да се махнат: сиромашия, болести, страдания. Какво ще правим тогава? Какъв ще бъде нашият идеал? Религиозните хора, като станат религиозни, започнат да делят кой е прав и кой е крив; кой е в църквата и кой не е. Две жени, като дойдат, или две моми, като дойдат, - коя е по-красива, коя е по-снажна? Но в живота красотата е една лечебна сила. Красивите хора трябва да лекуват хората. Красотата лекува. Ако вие не вярвате, може да проверите. Ако един болен човек, който изгубил смисъла, нека дойде една красива жена и веднага ще оздравее. Само да го пипне с ръка, има магическа сила. Той казва: "Отивам за оня свят." Но той, като я погледне, ще каже: "Струва си да се живее." Грозотата в нас носи тъмнота. Ние не виждаме нищо. Мене ми е тъмно. Не ми се живее, защото няма никакъв прозорец, нито звезда, нито слънце, което изгрява и ние казваме: "Не искам да живея." Аз наричам красотата в този смисъл, то е изгревът на слънцето. Но от красотата трябва да дойде светлината и топлината и вътре любовта ще започне да действа у нас, ще остане един наш разсъдък. Засега той е единственият, който ходи да благодари на Господа, че е оздравял. Всичките добродетели, които имаме, тях ги няма никъде. Те се забавляват. Ще ги повикате, ще им пишете препоръчано писмо. Най-любезното писмо ще им пишете да се върнат в дома вашите девет добродетели и да започнете вие да работите с тях. Вие ще ги намерите кои са тия девет добродетели. Хората са писали досега за седемте смъртни грехове. Знаят кои са те. А кои са седемте добродетели, които съответстват на седемте смъртни гряха, не ги знаят. Значи по специалисти са в отрицателната страна на живота.

Казвам, по някой път, когато лансираме една идея, достатъчно е за един човек да го познаете какъв е. Мене абсолютно не ме интересуват слабостите на хората, за мене това не е наука. Истинската наука: мене ме интересува, като срещна един човек, има ли нещо скрито божествено, хубаво заровено. Това ме радва мене. Като видя, че има някъде хубави черти, казвам, този човек има нещо хубаво, очаква го нещо хубаво. Какво ще го гледам, какво може да направя? Даже най-отвратителното в света... Съществува един закон. Ако твоето съзнание е будно, даже вземете онези най-свирепите животни, ако обичаш някое животно в дадения случай, докато ти проектираш любовта си, туй животно не може да те нападне, ти се поляризираш и то усеща разположение. Ще дойде при крака ти. В момента, когато изгубиш мисълта за него, помислиш, че е лошо, веднага ще се нахвърли. Всички звероукротители са имали нещастие. Така има пример за един змиеукротител. Една от най-отровните змии звероукротителят, като я погледнал, той не я засегнал. Един момент се увлякъл, разсеял се и тя го клъвнала и той умрял. В момента, в който престава да действа законът на любовта, тогава злото може да те ухапе, змията може да те ухапе. Но ако мисълта ти е проникната в закона на любовта, нищо не може да те ухапе, но когато ти си увлечен, тогава грехът може да те нападне.

Има нещо разумно в света, което чака и в момента. Когато те намери, когато нямаш любов, то ще те клъвне. Казах в днешната беседа: а де са деветимата, които изцерих. Казвам, и към вас се обръщам. Аз, както ви виждам всинца ви, виждам във вас много хубави работи, на които вие не сте обърнали внимание досега. Не ме интересува научно кои са били причините, които са ви накарали да не обръщате внимание в себе си. Вие такива капиталисти, толкоз богати хора, седите така меланхолични. Интересува ме вашето нехайство. На какво основание отгоре седите? Когато пишат, хората казват: “Няма нищо. Аз съм един прост човек, не съм някой даровит. Не може да пиша. Чел някой, че съм от силните. Не съм от силните,

после сърцето ми…" Аз го гледам и казвам: "Ти се лъжеш, не е така." Най-първо, всеки един от вас може да живее до 120 години. Ако някой от вас е беден, сиромах, аз се чудя как е дошла сиромашията при вас при туй голямото богатство.

Тогава ми иде наум една смешна приказка, дето царският син се оженил за дъщерята на един циганин, донесли хляб, тя оставила хляба, турила брашното и после отива да проси и от това изпросеното вземала да си меси пита. Гледала само гладна да не остане. Казвам, тия хора ходят да просят от стаите си брашно. Сега може би във вас ще остане една мисъл дали това, което говоря, е вярно, дали е факт. Че е вярно, че е факт, но още не е истина. Ако повярвате, ще стане истина и ще дойде просветление във вас.

Знаете ли един друг разказ. Отива едно бедно дете при един богаташ милиардер, който търсил сина си, своето изгубено дете от десет, дванайсет години, а той проси. Бащата го познава, то казва: "Големи са моите нещастия, които прекарах." Потупва го по гърба и му казва: "Ти не си беден." "Не, беден съм." "Не, не си беден, ела с мене." Баща му го търси. Та и вие сте от тия изгубените деца. Ако искате, елате с мене, аз ще ви заведа при него. Вашите страдания, които имате, те са фиктивни страдания, чака ви баща ви. Трябва да се върнете. Вие сте загубени. Единият се върна и другите девет трябва да се върнат с всичкото си сърце, със сърцето, с ума, с душата, с всичко човек трябва да се върне и онзи източник на живота тогава да поддържаме. Велики работи има в света. Отсега в света има какво да работим.

Някои мислят какво трябва да се прави, като идем в оня свят. Ние, докато не оправим този свят, в оня свят няма да идем. Този свят като оправим, ще оставим някого в оправения свят, и тогава ще идем. Някои от вас казват: "Аз втори път на земята не идвам." Всеки човек, който има да дава някъде, не отива там. В някой град, дето няма да дава, там отива, но ако има на десет места да дава, не отива. Щом някой казва, че не иска да идва на земята, ние разбираме защо.

Втория път ще каже: “Ще дойда. Защо не.” Ще дойдем на земята не да плащаме, но ще дойдем да живеем един живот, какъвто трябва да бъде - 120 години под смоковницата отдолу да няма кой да ни безпокои. Сега, както е, то е друг въпрос. Ти си на 15 години, хайде в света. Когато дойдем при бащата на нашата разумност, при онази вътрешна сила, когато човек съзнае своето първенство като човек, той ще престане да е беден, човек на сегашното недоволство.

Сега оставям основната мисъл, която трябва да остане във вас: да намерите вашите ближни. То е първата задача. Ближният, туй е противоположното на твоя живот. Когато намериш противоположното на себе си, в центъра на тези две противоположности ти ще намериш онзи великия закон на божественото, на вечното - то е безсмъртието. Човек, който не може да намери своя ближен, той не може да намери вечния живот. Противоположното на себе си като намериш, ти ще бъдеш доволен от живота, тогава ще дойде божественото, и ти ще бъдеш в съгласие с природата. Човек трябва да бъде в съгласие с природата, в съгласие с Бога. Човек трябва да бъде в съгласие със себе си. Три неща, три фактора, или в съгласие с онова, което чуваш, в съгласие с онова, което виждаш, туй е важно.

Та казвам, външните противоречия, които съществуват, от новото гледище това са задачи. Сегашните спорове, сегашният обществен строй, туй различие, което съществува в сегашните хора, това са задачи, дадени за умните хора, които да разрешат. Ще дойдат онези, които ще разрешат онези задачи. Няма да се мине дълго време, след стотина години този въпрос горе-долу ще се разреши. Това е задача, туй не е произволно. Сега са се явили способните хора, които разрешават сиромашията - и тя е задача. Богатството в света е задача, падението в света е задача. Пороците са задача. Това са все задачи. Това са добродетели нереализирани. Насилието, което съществува в света, грубостта, която съществува, това са задачи. Ако един човек е груб, коя е причината за неговата грубост? Той е работил

повече, отколкото трябва, затова огрубяват ръцете. Той е работил 12-16 часа. Това е непоносим труд. Това е престъпление човек да работи 10-12 часа, най-много 1-2-3 часа физическа работа трябва да работи. Другите часове трябва да бъде благодарен, а пък той постоянно мисли за своята прехрана. Как няма да огрубее. Той, като дойде, няма време за молитва. Казва - туй е проста работа. Целият ден се навежда с мотиката - има време. Време няма да диша дълбоко. Казва - кой ще диша въздуха, друга работа има.

Най-първо, трябва да се учим да слушаме, да се храним добре, да приемаме въздуха добре, да гледаме добре. След туй трябва да мислим да се роди онова братско съчувствие, хората да си помагат. Най-първо, да се образува една вътрешна връзка между богати и сиромаси. Че този живот ние може да го уредим, той няма да се уреди. Като даде богатият богатството си, не се изисква нашето богатство, изисква се нашето сърце; изисква се нашият ум да го напрегнем в работа; изисква се нашите добродетели да ги впрегнем на работа; туй е второстепенно и третостепенно. Сърце се изисква. Ако ние не може да принесем нашето сърце на общия олтар на човечеството, на олтара на цялото човечество...

Писанието казва: "Пожертвайте вашето тяло в жертва чиста, свята и благоугодна Богу." Ако онова житено зърно не се посее в земята, то плод няма да даде. Следователно по същия начин, ако човешкото сърце не стане жертва, нищо не може да се роди, за туй - всички страдания, които може да дойдат. Преди да разбере, човешкото сърце може да стане жертва. Не самоунищожение. Човек, който жертва, той може да победи. Истинската победа в света става чрез жертвата. Там, дето има жертва, има победа, дето няма жертва, няма победа. Ние искаме сега без жертва да победим, невъзможно е. Ние виждаме в света, една война като се води, колко хора измряха. Ако всичките шест милиона бяха умрели съзнателно, ако бяха принесли сърцата си жертва, ако доброволно бяха умрели... А тях ги заставиха насила да умрат. Едва сега се пробуждат като един свят и за

какво са умрели, не знаят. Двайсет и пет милиона хора са измрели и сега са ги турили двайсет и пет милиона проповедници на новото учение. И за бъдеще, ако измрат още петдесет милиона хора, ще имаме седемдесет и пет милиона проповедници. Със седемдесет и пет милиона проповедници светът ще се оправи.

Казвам сега, вярвайте, не че ние ще оправим света, но да вземем участие в поправянето на света. Светът ще се оправи, туй е въпрос само на дни, не е на години даже. То е много, на часове е, но не на часове. Близо е денят Господен. Казано е преди 2000 години, а сега е при вратата, хлопа, един час остава - пак е доста време, и тогава казвам, поддържайте у вас онова чувство на мъжество. Някой път вие имате желание да бъдете самостоятелни, поддържайте самостоятелността, поддържайте свободата на жертвата, бъдете готови за жертва.

Хората на новото учение трябва да имат туй самопожертване, то не е умиране. Човек, който се пожертва, той вече живее в душата на хората, в сърцата той вече има живот, и тогава е истинският живот. Христос казва: "Ако житното зърно не падне и не умре, то остава само. Ако падне и умре, то принася много плод."

Тия десетимата души прокажени в света трябва да се върнат и да започнат новата работа. Във времето на Христа само един се върна, а в нашите времена и деветимата трябва да се върнат. Щом се върнат деветимата, работата ще започне както трябва.

"Благословен Господ, Бог наш"
"Добрата молитва"

Двадесет и втора беседа, държана на 26 февруари 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

МИР НА ТОЗИ ДОМ

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета само част от десетата глава от евангелието на Лука, от първи до десети стих.

"В начало бе Словото"

"Мир на този дом." В света може да се говори за много неща, които съставляват забавление. Има неща, които са играчки, забавление, но са потребни. Има съществени, има и несъществени работи. Когато дойдем до самия живот, трябва да се спрем върху съществените неща за живота. Съществено е да имаш живот, да бъдеш здрав. Съществено е да имаш един отличен ум; съществено е да имаш едно отлично сърце, добро сърце; съществено е да имаш една благородна душа; съществено е да имаш един силен дух. Сега някои могат да кажат, че трябва да се вярва или не трябва да се вярва. Не е въпросът за вярването. Който има знание, той не се нуждае от вяра. Аз, който виждам нещата, няма нужда да ме убеждаваш да вярвам в слънцето. Аз не вярвам в слънцето, но аз зная, че то съществува - виждам го. Защо трябва да ми доказват учените отколко години съществува слънцето и колко още ще съществува. И учените хора не знаят това, и аз не го зная. И те, и аз можем да предполагаме. Всеки може да предполага, а може да минава и за авторитет. Отде може да каже един учен човек за колко милиона години може още слънцето да грее? То не е свещ. Най-първо, то не е претеглено, не се знае колко още гориво има на слънцето и за колко години още ще може да грее и да свети. При това не се знае отде иде силата на

неговото горение. Не че това е блам за учените хора, защото има учени от разни категории. Тепърва идат в света новите учени хора. Засега имаме учени, които могат да направят една операция на човека - да извадят едното му око и после да кажат: “Ти благодари, че ти извадихме само едното око, че ти остана поне едното.” Има учени, които могат при една операция да отрежат единия крак на човека и после да му кажат: “Ти благодари, че ако не бях аз да ти отрежа крака, щеше да останеш и без двата, а така поне единият крак ти остана.” Да, трябва да благодари човек, как не. С един крак и една патерица той може да ходи.

Същественото в света е мирът, който човек може да има. Как може да се добие този мир? Да допуснем, че същественото в живота, вие мислите, че е богатството. Богатството е същественото, докато си здрав. Щом се разболееш, богатството не е съществено - то не може да спаси живота. Въпреки всички удобства, които богатството може да ти даде, смъртта ще те задигне и ти ще бъдеш като последния сиромах. Въпреки това, че си сиромах, смъртта и тебе може да задигне, както и богатия. Тогава питам, какво е преимуществото на богатия пред сиромаха, когато дойде смъртта? Преимуществото е това, че когато смъртта дойде при богатите хора, тя е по-доволна от тях, понеже са по-мазнички - има какво повече да взема. Сиромасите повече умират, но когато смъртта види един богат човек, тя се зарадва повече, че има повече да взема от него. Но в края на краищата и двамата теглят еднакво. Тя, като види някой сиромах, някой сух човек, си казва: “Трябваше да го оставя този да стане по-пълничък.” И при това положение въпросът не е разрешен.

Сега някои могат да кажат: “Като отидем на онзи свят, тогава всичко ще видим.” Така не се говори. Трябва да се каже нещо конкретно. Някой може да каже: “Ние не мислим сега за онзи свят, но да си уредим живота на земята.” Та животът на земята беше уреден, но ние го развалихме. На един милионер от Америка дохожда идеята да събира цветя. За тази цел той плащал на разни експедиции хора да

събират всякакви видове цветя от най-редките екземпляри, докато един ден разпилял всичкото си имане и нищо не останало за него. Като умрял, трябвало да го погребат на общински разноски, нямал вече пет пари. Питам, като събирал толкова цветя, какво се ползвал той от тях? Какво спечели от тия цветя? Да събираш цветята, това значи да разбираш от техния език, да разбираш живота им. Но да се интересуваш само от външната страна на цветята, това е неразбиране вече. Така се интересуват всички млади моми от цветята. Докато са млади, те се кичат с цветя, но като остареят, те не се интересуват вече. Аз не зная защо старите не се интересуват. Младата мома ще се накичи с цветя на главата си, а старата жена се срамува да тури китка на главата си. Аз не зная отде е дошла тази мода - младата мома да туря китки на главата си, а старата жена да не може. Сега аз не съм против цветята, но казвам, и когато ги късат хората, и когато ги обработват, има два различни резултата. Изобщо аз съм против късането на цветята. Има изключителни случаи, когато цветята могат да се късат.

Цветята съставляват едно лечебно средство за хората. Те могат да ги късат само когато искат да се лекуват. А ако е въпрос за удоволствие, според мене престъпление е да се късат цветята. Ако някога си неразположен и като откъснеш едно цвете, разположението ти се подобри, това късане на цветята е оправдано. Ако си в песимистично разположение, откъсни си едно карамфилче и кажи: "Колко бих желал да бъда като тебе. Колко си спокойно." Защото цветето и след като го откъснат, е доволно. Ти не можеш да убедиш карамфила, че след като си го откъснал, ще умре. Той казва: "Аз не съм от тези, които умират." И наистина растенията най-мъчно умират. Намерили са житни зрънца отпреди две хиляди години и като са ги посадили в земята, те отново са изникнали. Колкото и да мислим, че растенията са от нисша култура, обаче те знаят това, което и съвременните културни хора не знаят.

Когато хората бяха в епохата на своето детинство, растенията се намираха в една отлична култура. Вие не гледайте какви са сега растенията. Те сега си почиват. В свещената книга на живота Христос за емблема не взема някое животно, но взема лозената пръчка - растение, и казва: "Аз съм лозата, вие пръчките." Лозената пръчка не умира. И се оказва, че частите на растенията, прахът например, който се носи из пространството с хиляди години, пак може да оживее. Всъщност смърт не съществува. Смърт в живота няма. Но има само ограничение на човешкото съзнание. Това са само философски размишления, които са занимавали хората: както в миналото, така и в настоящето ги занимават. В миналото философите, които са се занимавали с живота, търсили са начини да живеят дълъг живот и да могат да заминат от този в другия свят в етерното пространство и да се върнат, когато искат. Те са знаели това, но сегашните хора казват - като умре човек всичко се свършва с него. За обикновеното съзнание на невежия човек със смъртта всичко се свършва, но за учения, за просветения човек, като умре, той започва да се учи. Когато червеят умре, пеперудата почва да се учи и животът на пеперудата струва повече, отколкото животът на един червей.

Казвам, ако ние, съвременните хора, искаме да разберем нещата, трябва да разгърнем книгата на великата природа и да вникнем в нейните замисли. Ние сега идем да отречем нещата и казваме, че еди-кой си философ е казал така. Да, но тези философи, които минават за безверници, аз не ги считам за безверници. И най-отрицателните философи имат някаква вяра. Тези хора, които отричат бъдещия живот, повидимому отричат и задгробния живот, но те вярват, че един ден ще се възстанови Царството Божие на земята и ще дойде един нов ред и порядък, ще дойдат нови хора в света. Тези хора вярват, че не умират. Те не са безверници. Може би те са безверници в известни теории. Те вярват, че известни теории, които сега съществуват, не са верни.

Вземете например класическата музика и източната музика и ги сравнете. Които не разбират музиката, мислят, че източните народи са пели по-добре, по-хубаво, отколкото ние днес. Те се заблуждават. Наистина пели са, но само високопосветените, висококултурните, високоразвитите от тях. В древността музиката е била специфична, тя не е имала такова общо достояние, каквото днес например. Тогава музиката се е позволявала само на високопросветените, не е била за всекиго, както днес. Сега всеки може да свири, общо достояние е тя. Тогава е имало цели церемонии, докато ти позволят да свириш, и трябвало да знаеш как да свириш. В свиренето, в музиката има една сила. Западните народи тепърва трябва да изучават музиката. Има една музика, с която човек може да укротява бурите, зверовете. За всеки звяр има известни песни, които им се свирят и те се укротяват. Някой казва: “Защо трябва да пеем?” Има песни за смъртта, от които тя избягва. Който знае тези песни, като дойде смъртта и запее, тя ще се върне назад. Смъртта се бои от тази песен. Ако рече да те пипне с ръцете си, достатъчно е да запееш тази песен, и тя ще остави ръцете си и ще избяга. Ние, религиозните хора, като не разбираме това нещо, казваме: “Такава е Волята Божия.” И се поддаваме на смъртта. Не е такава Волята Божия. Волята Божия е да бъдем всички умни, да бъдем добри, да бъдем истинолюбиви. Да бъдем първокласни глупци, това не е Волята Божия. Да има такова размирие между нас, да има толкова противоречия, това не е Волята Божия. Това е нашата воля, това се дължи на нашата неразбранщина.

Сега не е въпросът да защитавам една кауза, защото истината не се нуждае от моята защита. Слънцето ни най-малко не се нуждае от моята защита и от моите похвали; звездите също така не се нуждаят от моите похвали и животът не се нуждае от нашата защита и похвали. Просто ние трябва да констатираме известни факти и нищо повече. Ние трябва само да познаваме живота, той съществува у нас. Сега ние, човешката разумност е съществувала, преди човек да е съществувал. Тя няма начало. Обаче по отношение на човешкия

мозък човешката интелигентност има начало. Човешката интелигентност датира от 18 милиона години в тази форма, в каквато я имаме днес. Това е малко в разрез с осемте хиляди години. Аз не зная кое е по-вярно - ако се приемат 8 хиляди години или 18 милиона години. Който не разбира, ще каже, че това не е съгласно с Библията. Най-после и Мойсей никъде не е казал колко години точно са се изминали, откак Бог е създал света. Аз не зная отде учените тълкуватели на Библията изваждат тия данни. Преди всичко никакви научни данни няма по този въпрос. Казано е, че първият ден била създадена земята и небето, а при това има ден, а няма никакво слънце. След това се говори за втори ден, за трети ден, а слънцето било създадено едва на четвъртия ден. Питам, как е възможно да се говори за ден, когато нямало никакво слънце първите три дена. Значи може да се направи някакво възражение на това тълкуване. И сега се чудят отде се е явил първият ден. Това е тяхна работа. Ако река да го доказвам, ще изгубя беседата, а това доказване сега не е толкова важно.

Под първия ден аз разбирам денят на Божията Любов, когато всички същества в света са се проявили. В този ден значи се е явила Божията Любов. Вторият ден е ден на Божията Светлина, когато Бог е изявил това, което има да прави. Третият ден е Божествената Свобода, когато Бог е дал на всички твари свобода да се разхождат. И понеже Бог ги изпратил на разходка, четвъртият ден създал всички светила - да им светят. Сега някои ще ми кажат, че съм го скалъпил това нещо. Така е, приемам и това. Но и другото е скалъпено. Ако мислите, ще видите, че е така. Аз, като съм мислил по този въпрос, казвам, за мене първият ден е денят на Божията Любов. Аз не мисля за Бога какво е той, дали го има, или го няма. Аз не се нуждая от доказателства дали съществува Бог, или не и считам за светотатство да ме убеждава някой в това. Аз не искам никой философ да ме убеждава в това.

Сега аз искам вие да си останете с вашите възгледи: кой в какво вярва, да си го държи. Но един ден, като проверите вашите възгледи

със самата истина в природата, сами ще си видите погрешката. Сега аз само се разговарям върху един въпрос: върху мира. Мирът е потребен за всички. Бог не е нещо вън от нас. Ние живеем в него. Животът, който сега преживяваме, мисълта, която съществува в нашия ум, и свободата, която имаме, се дължат все на него. Някой казва: "Де живее Бог?" Навсякъде. Няма място в цялата вечност, дето да не е той. Ами де е границата? Вечността няма никакви граници. Казвате: "Как да разбираме това?" Никак не го разбирайте. Като разбереш нещата, ти ще се заблудиш. Питаш една мома красива ли е. Не питай дали момата е красива. Изобщо не питай дали момите са красиви. Защо? Защото красивите моми създават бели на мъжете си. Питай дали момата е умна, или добра. Не питай дали някоя мома е красива. Красивата мома е опасна. Ако аз бих се женил, никога не бих се оженил за красива мома. Защо? Защото и тя щеше да стане нещастна, и аз щях да стана нещастен. И тя щеше да изгуби своята свобода, и аз щях да изгубя своята свобода. В ума ми щяха да влязат ред мисли: де ходи тя, какво прави, какво се разговаря със своите приятели - все за нейните рандевута щях да мисля. А така - нека си бъде свободна. Красивата мома е царкиня, казвам ѝ: "Не се жени, за да бъдеш свободна. Ти си красива, нека всички те обичат, да нямаш господар на себе си."

Значи трябва да се дойде до онзи мир. Сега някой религиозен ще каже: "Говорете за неща съществени." Кое е същественото в света? Да говорим истината, която ще ни даде свобода. Не да се оборва кой е прав и кой е крив. Прав е само онзи човек, който живее според законите на истината, който е свободен. Прав е само онзи човек, у когото свободата царува, който има любов в душата си, който има живот и който, дето ходи, все даром дава от живота си. Не е въпрос за пари. Парите са последното нещо. Ние не се нуждаем от пари. Ние се нуждаем от хора, които имат сърце, които имат душа. Казвам, само онези хора имат душа и сърце в себе си, които имат един извор в себе си, който постоянно дава. Не е въпросът да повдигнем скандал между

сиромаси и богати. Добрите хора всички трябва да бъдат богати, не богати с пари. Има едно богатство в света, което още не е засегнато. Който разбира законите на безсмъртието, на живота, той е най-богатият човек. Мислите ли, че ако аз имам това изкуство в себе си, че ще бъда сиромах? Аз нямам пет пари в себе си, но се приближавам до един американски милионер или милиардер, който е на умиране и му казвам: "Колко ще дадеш, аз искам да върна живота ти?" "Сто хиляди лева." "А, така не може." "Тогава един милион." "И така не може." И най-после, когато дойде до половината си имане, тогава аз пристъпвам да го лекувам. Питам го: "Ти колко имаш събрани?" "Един милиард долари." "Добре, тогава при половината от тях можем да говорим." И като получа тия пари, какво ще ги направя? Няма да постъпя като онзи американски наследник, който получил от чичо си 36 милиона долара и от прост говедар станал голям богаташ и тръгнал от град в град, от село в село - из цяла Америка да угощава бедните хора. Той им давал ядене и пиене, изпонапоил хората, но след шест месеца изхарчил всичките си пари и трябвало да се върне в родното си село да пасе пак говедата. Хубаво е човек да бъде богат, но с богат ум, с богато сърце и душа, да има свобода, та като дойде и външното богатство - добре дошло.

Та казвам, трябва да се знае кое е съществено у хора, които са духовни. Има три категории хора, които трябва да се спогодят. Едни хора, които принадлежат чисто на физическия свят, на материалния свят. Те разбират материалния свят в най-конкретен смисъл. Прави са тия хора, но това е само едната трета. Втората категория хора са тъй наречените културни или морални. Те седят малко по-високо от първите. Този свят е толкова важен, колкото и физическият. И най-после иде категорията на хората от божествения свят. Божественият свят осмисля и разрешава всички противоречия в света. Той представя това, което и най-учените хора от миналите векове са търсили. Който намери божествения свят, той става абсолютно свободен от всички ограничения.

Да намериш божественото, значи да станеш абсолютно свободен. Тъй щото тогава ще бъдеш и видим, и невидим. Ще си направиш тяло каквото искаш, ще се представяш в каквато форма искаш, но никога няма да желаеш да управляваш хората. Ти ще бъдеш господар - ти ще управляваш сам хората, без да те знае някой. Питам, какво ще ти предадат хората, ако си цар? Наистина ще имаш приятели, но ще имаш и врагове. Ще има хора, които като тебе ще искат да ти бъдат господари, да станат и те царе. Та при сегашния строй, който сега имаме, кой в света е щастлив? Ако вземете дома, фамилиите, това е почти единственото учреждение, направено от природата, но питам, колко фамилии, колко семейства са днес щастливи? Не е въпросът дали хората трябва да влизат в брак, или не, но казвам, днес и това учреждение е изгубило своята стойност. Защо? По едно неразбиране, което съществува между мъже и жени. Понеже мъжът не знае защо е мъж и жената не знае защо е жена; бащата не знае защо е баща и майката не знае защо е майка. Бащата казва: "Баща съм!" Майката казва: "Майка съм!" Майката стане майка, роди едно дете, израства го, но утре го изпраща на война и то не се връща повече. След като родиш три-четири деца и ги изпратиш на бойното поле, какво си спечелил? Казваш: "Родих ги, да спасят отечеството си." Добре, като умряха там, спасиха ли отечеството си? Не само че не го спасиха, но го заробиха отгоре на това. Хубаво, но в общоевропейската война, когато воюваха все християнски народи, бедните от тях излязоха победени, а другите победители.

Какво спечелиха победителите, когато и те дадоха толкова жертви, колкото и победените? Хубаво е да воюваш, но ако в една война изгубиш всичко хубаво, какво си спечелил? Сега ние минаваме от конкретното към общото и казвам, ако трябва да водиш една война, в която се заробваш, какво си спечелил? Аз не съм против войната, но не поддържам физическата война. Човек трябва да воюва за своята свобода. Той трябва да воюва за тази свобода, а може и да умре за нея. Но ако умре за тази свобода, той няма да умре, а ще е

жив. Сега това са две становища, но има една опасност в тях. Понякога ние, като разглеждаме духовния живот, мислим, че ако разрешим духовния живот, трябва да напуснем земята. Така са мислили много от религиозните хора и са се събирали по десет, по сто и повече от хиляди души, отивали са по горите да живеят, ставали са калугери, само да служат на Бога. Но това не е служение на Бога. Сто хиляди души, събрани на едно място, това не е служение на Бога. Това е една духовна казарма. Тези хора бягат от света, а те трябва да работят, да помагат. Ако един син напусне бащиния си дом и отиде в някой манастир, защо не остане в манастира на баща си, там да работи? Той отива в гората, дето по три пъти на ден ще се моли, ще се измъчва, а не остане при баща си да работи? Баща му го изтезавал. А при калугерите в манастирите или в гората няма ли да се изтезава?

Ако в лицето на твоя баща ти не можеш да видиш своя ближен; ако в лицето на своята майка ти не можеш да видиш своя ближен; ако в лицето на своята сестра не можеш да видиш своя ближен и ако в лицето на своя брат не можеш да видиш своя ближен, ти нищо не си разбрал. Казвате: "Кой може да ни бъде ближен?" Майка ти може да ти бъде ближен; баща ти може да ти бъде ближен; сестра ти може да ти бъде ближен; брат ти може да ти бъде ближен, докато най-после дойдеш до най-малките буболечици. Овцата, от която вземаш мляко и вълна - всички най-малки и най-големи същества могат да ти бъдат ближни. Вие мислите, че Господ не се грижи за живота на животните. Не, Господ се грижи и за тях. Той се застъпва за всички живи същества. Има едно право в света, за което човек плаща с живота си, ако той се осмели да престъпи този свещен закон, това свещено право.

В едно от габровските села имало едно малко дете - седемгодишно, което един ден снело от едно лястовиче гнездо малките лястовичета - около пет-шест, и с едно ножче изрязало езичетата на всичките лястовичета. Като го видяла майка му, засмяла се и казала: "Чудно, чудно нещо, какво направило моето дете!

Изрязало езичетата на всички малки в едно лястовиче гнездо. Как пък могло да ги снеме?” Още по чудното било, че след като пораснало това дете и се оженило, родили му се пет деца, но всички били неми.

Разправяше ми един господин от Варненско следния случай. Той клал често овце, но случило се, че седем години наред той клал малките агънца на една и съща овца. Един път, като взел и последното ѝ агънце, тя веднага се завтичала след него и започнала жално да блее, не искала да даде агънцето си. Обаче той я ритнал, затворил вътре и заклал агънцето ѝ. Какво се случило после? Още до вечерта умряло най-доброто му дете. Ще кажете, че това е съвпадение. Не, това показва, че ние не разбираме законите. Това са души в зачатъчно състояние. Един ден и те ще станат хора като вас. Някои могат да оспорват това, но след като хората излязат от тази еволюция, в която се намират, те ще намерят, че животните мислят като тях. Ако някой от вас отиде в другия свят, той и там ще намери всички противоречия, които съществуват и на земята. В каквото е вярвал тук, на земята, в това ще вярва и в другия свет. В онзи свят има още философи, които и доднес още пишат дисертации по въпроса, че няма Господ в света. Те пишат, учат, понеже и там има небе, и там има слънце и звезди. Каквото има на земята, това има и на онзи свят. Какви са там нещата, няма да ви разправям. Който е бил скъперник на земята, като умре, пак ще бъде скъперник. Той пак за касата си ще мисли. Който е обичал жените приживе, и като отиде на онзи свят, пак за жени ще мисли. Който е обичал винцето, и на другия свят пак ще го обича.

Един турски ходжа морализирал един от младотурците, от модерните турци, който обичал да пие вино и ракия, като му казвал: “Знаеш ли, че при това пиянство ти ще страдаш? Ти ще страдаш, като отидеш на онзи свят.” “Как ще страдам?” “Всички бъчви, от които си пил, като отидеш на онзи свят, ще бъдат окачени на врата ти и постоянно ще ги носиш.” Младият турчин запитал: “Празни ли ще бъдат тия бъчви, или пълни?” “Пълни, разбира се.” “Тогава ще има

поне какво да пия." Той не искал да знае, че на врата му ще бъдат окачени тия бъчви, но той е доволен от това, че ще има какво да пие.

Та казвам, половината от спасението на човечеството се дължи на онези хора, които идат или остават да живеят дълго време на земята. Тяхното спасение трябва да стане на земята, а онези, които умират млади, те няма какво да се безпокоят. Когато малки деца отиват на небето, за тях има друг ред и порядък. Те там ще се възпитават. А за вас има друг ред и порядък. Докато сте тук, на земята, вие тук трябва да се спасите. Ако тук не се спасите, и горе няма да се спасите. За децата въпросът е друг. Сега дали ще вярвате в това, но то е потребно. То е един капитал, едно знание. Това е знанието, което трябва да имате. Аз не ви проповядвам едно учение, което да ви направи неспособни за живота, но да работите в сегашния си живот, за да се справите с най-големите си мъчнотии. Ако аз уча някого как да плава, зло ли му правя? Ако аз уча някого на някакво изкуство, зло ли му правя? Ако аз уча някого как да живее хигиенически, как да се облича добре, зло ли му правя?

Казвам, сегашните хора се нуждаят от една здрава основна мисъл. Отлично е човек да има тил, за да има в какво да вярва. Няма по-хубаво нещо от това. Няма какво да ви казвам даже. В какво седи тилът? Проследете историята на най-великите хора в света, били те поети или музиканти, или философи, учени, държавници, царе, патриарси, или каквито и да са, ще видите, че в живота си те винаги са имали някого, когото да обичат. Зад всеки поет е имало по една красива жена, и то млада, най-много около 25-30 години. И като започне да пише, той вижда нейните красиви очи и казва: "Заслужава да се пише за тия красиви очи." И той продължава: "Откак видях очите ти..." И аз пиша едно любовно писмо. Каква разлика има между небето и лицето на една красива жена? Като видя небето, аз пиша: откак видях лицето на небето... Не мислете, че на небето е много студено. Ако мислите така, вие се лъжете. За мене небето представя много красиво лице. По-красиво лице от небето аз не съм виждал.

Понякога то се смалява, мяза на лицето на една красива мома. После се изгуби, след това се превърне в една красива мома, и пак се изгуби. Тя се усмихне и аз казвам: “Боже мой, дали това е вярно, или не? Дали това е заблуждение на моя ум?” Сега аз не искам да ви кажа, че това е вярно, та и вие да вярвате. Аз казвам какво преживяват великите хора в света. Великият човек - поетът, вижда в едно дърво едно живо същество. Поетът, който възпява едно кокиче, той в него не вижда едно просто цвете, но вижда друго някакво разумно същество, което живее в цветето. Че това същество е разумно, показва животът, който имат цветята. Не само това, но и растението само по себе си е лековито.

Казвам, ние живеем в един свят на неизследими богатства. Но като че някой е извадил очите на хората, ослепил ги е, да не виждат това богатство около себе си. Нали знаете в историята примера с Василий Българоубиеца, който е ослепил войска от 15 хиляди войници и като е оставил само на неколцина по едно око, които да ги водят. Не само този пример имаме, но в историята на израилския народ има пример за един от царете по това време, на когото пророкът казал: “Понеже ти си научил Божиите закони, и не ги изпълняваш, ще станеш пленник във Вавилон и целият ти дом ще се съсипе.” Турили го там в една изба. Вавилонският цар го изважда от тъмницата, изсича всичките му деца, изважда очите му и така той умира. С това се свършва историята на израилските царе. Питам, какво се ползва човек след всички тия страдания, които е имал като цар?

Казвам, няма нито един от вас, на когото очите да не ги извадят. Вие се самозаблуждавате и мислите, че ще отидете на онзи свят. Като ви хванат, ще ви извадят очите и така ще отидете в онзи свят без очи. Вие казвате: “Да си поядем и да си попием в този живот.” Сега аз не искам да внеса страх у вас, но искам да ви извадя от едно заблуждение. Не яжте храна, от която може да се отровите. Не пийте вода, от която може да развалите живота си. Можете да почакате ден,

два, три, докато намерите един хубав извор, и тогава пийте от него. Не бързайте да приемете едно ново учение. Във всичко вярвайте, но не е вярата, която може да разрешава всички въпроси в света. Вярата е за децата, а знанието е за възрастните. Сега на вас не вяра, а знание ви трябва. Щастието на човека е в неговите ръце. Вие искате късмет. Има хора с късметлийски ръце; има хора с късметлийски крака; има хора с късметлийско спъване, че дето влязат тези хора, всичко протича. Те носят благословението със себе си. Пък има хора - толкова некъсметлии, че дето влязат, в която къща влезе кракът им, всичко изтича навън. Та някои казват: "Какъв му е късметът?" Късметът е в твоята ръка, в твоите очи, в твоята уста. Късметът на човека е в неговите ръце, в неговите очи, в неговата уста. Ако ти се упражняваш да знаеш как да произнасяш думите, ти ще носиш всичкия късмет със себе си. Има един начин за упражнение.

Сега ще ви приведа един пример, да видите в какво седи късметът. Един от старовременните светии имал двама ученика - от най-способните си ученици, които един ден тръгнали да се разхождат из града. Те срещат на пътя един езически жрец и го питат: "Сине дяволски, накъде си тръгнал?" Той бил един юначага - човек, седем крака висок. Дигнал тоягата си, ударил единия от учениците, после и другия и ги прострял на земята. След малко го среща светията, учителят на двамата млади ученици, и му казва: "Добър ден, братко!" "Защо ме наричаш братко? Аз преди един час срещнах двама от твоите ученици и ги набих добре." "Много хубаво си направил, че си им дал един добър, един назидателен урок." Учителят го нарича братко, а учениците - син дяволски.

Бог изпраща любовта си за всички, а ние наричаме този дявол, онзи дявол. Не, ние имаме съвсем друго мнение, този не е правилен път. И затова съвременните хора са се разделили на православни, на католици, на протестанти и т.н. От друга страна, те се делят на българи, на французи, на германци и т.н. В един параход пътуват заедно един англичанин, един германец и един французин и се

разговарят заедно. По едно време параходът почва да потъва. Англичанинът казва на французина: “Е, от Франция няма ли нещо, което да ни спаси?” “Ами от Германия няма ли нещо, което да ни спаси?” И най-после двамата питат англичанина: “Ами от Англия няма ли нещо, което да ни спаси?” “Нито от Франция, нито от Германия, нито от Англия ще дойде нещо, което може да ни спаси. Отникъде нищо няма!” Казвам, има един свят, от който може да дойде спасението на човека. Това спасение може да дойде при специфични условия. За тази цел вие трябва да изпратите една телеграма до този свят и ако сте я пратили правилно, тя ще пристигне точно навреме и оттам ще отговорят навреме и ще ви помогнат.

В Стария завет имате пример, дето трима юнаци били хвърлени в огнената пещ, но не изгорели. Имате примера и с Данаила, който бил хвърлен в рова с лъвовете, но те не го изяли. Сега мнозина могат да подложат тези факти на критика - да кажат дали са верни, или не. Казвам, има един начин за проверяване на истината. Аз съм за всичко онова, което може да се провери. Всяко учение, което може да се провери във физическия, в моралния и в божествения свят, е вярно. Всяко учение, което не може да се провери във физическия, в моралния и в божествения свят, не е вярно. Оттук ние вадим следното правило. Всяко учение, което е напечатано на човешкото лице, на човешката глава и на човешката ръка, е вярно. Всяко учение, което не е напечатано на човешкото лице, на човешката глава и на човешката ръка, не е вярно. Аз виждам по-близо. Всяко нещо, което вие трябва да преживеете в живот, то е вече написано във вашия мозък и от вас зависи как да живеете. Хората сами си предизвикват своето нещастие.

Сега ще ви приведа един пример, как хората сами си създават нещастията. Във Варна имаше един свещеник, който имал един син, много красив момък. Един от най-красивите момци, които съм виждал. Той винаги ходел на игрището с чифтето си като попски син и всякога бил пръв на хорото. Той сам ми разправяше своята опитност. Той се влюбил в най-красивата мома и за да наплаши

другите момци да не закачат най-красивата мома, решил да стреля срещу тях. Вечерта той напълнил пищова си с едри куршуми, но си казал: “Не струва така - може да направя някаква пакост.” После туря малко по-ситни куршуми, сачми и си казал: “Може да убия някой. И това не струва.” Напълва чифтето си с още по-ситни сачми, но и това не му харесва. Най-после решава да го напълни с дрипи. Казва тогава: “Сега само ще ги уплаша.” На другия ден, като отива на хорото, дръпва, но чифтето не хваща, не гърми. Тогава той си рекъл да духне вътре, да види какво има, което пречи да изгърми. Само духва, но нещо гръмва - и право в очите му и в лицето му. Стават очите му като на жаба. Като се връща у дома си, баща му казва: “Синко, синко, какъв те родих, красив момък беше, но сега и на жаба не мязаш.” Идва една баба да го лекува и казва, че лицето му трябвало да се налага с жаби. И наистина в продължение на един месец лицето му полека-лека почнало да се изправя и той започнал да придобива предишната си красота. На долната му устна само останала една топка, която го грозяла. Питал го баща му: “Защо трябваше да духаш в пищова?” Ако рекат да отрежат тази топка, съвсем ще се осакати. Баща му все му казвал: “Синко, синко, на какво заприлича?” Така носил той тази топка цели три години на устата си. Бащата се занимавал с пчеларство и един ден казал на сина си: “Синко, ела с мене да се позанимаваш и ти малко с пчелите.” По това време нямало такива мрежи и предпазителни средства, с каквито днес отиват при пчелите. По едно време една пчела го ужилила силно по долната устна, на мястото, дето била топката. Синът, като видял това нещо, казал: “И това още ми трябваше.” Но какво било учудването му, когато след известно време топката съвсем спаднала. Тъй щото пчелата направила сполучлива операция. Този е един действителен пример.

Та и ние, съвременните хора, казваме - опитността ще ни научи. Да, горчивата опитност. Трябва да гръмне пищовът в лицето ни, после да ни излезе топка на устата, след което трябва пчела да ни ужили и едва тогава да разберем урока от тази си опитност. Казвате:

“Добих една опитност.” Питам, не може ли без тази опитност. Без пищов не може ли? Може и без пищов. Та момите с пищов не се вземат. Който взема мома с пищов, с пищов ще му я вземат. Едно време е било другояче. Тогава момата е решавала кой момък ще вземе. Като се карат двама момци за нея, тя казва: “Спрете, защо се карате? От мене зависи, аз заповядвам! И ако някой не изпълни моята заповед, ще го арестувам. Ще ме слушате, каквото ви кажа. След три години ще ви кажа, кой от двамата ще взема. През тези три години никъде няма да ходите, ще работите на баща си и ако издържите на изпита си както трябва, който има по-добър успех, него ще взема.” Така е било едно време. Сега момата е като овца - всички вълци се давят за нея и гледат кой вълк ще успее да я изяде.

Сега аз искам да ме разбирате вътрешно, а не външно. Значи има известни състояния, които мязат на положението на вълк. Когато два вълка се карат за една овца, овцата да си плюе на петите и да не чака да види кой вълк ще победи. Някой ще вземе една мома насила, че тя ще хареса него. Сега това са човешки понятия. Аз често съм слушал какво казва майката на сина си. В повечето случаи майките са виновни. Майката дава два различни урока. На сина си дава един урок, а на дъщеря си - друг урок. Майката казва: “Синко, ти ще държиш юларя на жена си - няма да я пущаш на свобода.” Като майка тя разсъждава добре, но понеже ще стане свекърва, то да не би снахата да завладее сина ѝ, тя казва: “Ти ще държиш добре юларя. Ако видиш, че тя иска да те води, ти ще вземеш някога и тоягата, тя трябва да има страх от тебе. Жената, ако няма страх от мъжа си, де ще ѝ отиде краят? Така беше татко ти с мене.” Такъв урок дава майката на сина си. Питам, какъв урок е този? Майката трябва да каже на сина си: “Синко, ти ще обичаш снаха ми, т.е. жена си, както мене си обичал. Както мене си слушал, така ще слушаш и нея. Така искам аз да бъдеш с жена си.” Тогава кой е крив, че като дойде младата жена в дома на младоженека, двете жени се карат? Майката е виновна - тя дава лош пример.

Като се уреди работата, те вече знаят какво да правят. Това не е култура, така не се говори. Това са заинтересовани хора. Бащата трябва да извика дъщеря си и да ѝ каже: “Дъще, не се жени за мъж, който още на другия ден ще те направи нещастна, ще те направи слугиня. Ако ти доброволно искаш да му станеш слугиня, добре, но ако той иска да те направи слугиня, не се жени за него, защото аз те родих свободна и свободна трябва да останеш. А да станеш игра на другите, никога!” Така трябва да каже бащата на дъщеря си. А така майката ще вика сина си, ще му даде един урок, после на дъщеря си - друг. Това не е възпитание. Ново възпитание трябва на човечеството. И след това ще ми казват, че тоягата излязла от рая. Онази тояга, която е излязла от рая, е суха тояга. За сухите тояги ние не говорим. Де са живите тояги? Онази тояга, за която се говори, че е излязла от рая, тя е просветеният човешки ум. Тази е тоягата, с която можеш да наложиш човека. Тъй щото аз не говоря за онези тояги, с които днес хората се бият. Дай на човека такъв съвет, че той да каже: “Много добър съвет ми даде.”

Този е мирът, който сега ще се внесе. Това е най-доброто. Бог иска да ни научи на него. Има нещо у човека, което му говори. Бог всякога застава в известни свещени моменти и ни говори: “Не постъпваш добре.” И тогава ти си кажеш в себе си: “Не постъпваш както трябва.” Не сте ли чували този вътрешен глас. Вие искате да ви проговори Бог, но той вътре във вас ви казва: “Не постъпваш право.” Вие търсите Бога някъде отвън. Ти мислиш, че си богат, силен, че можеш да постъпваш с хората както искаш, но утре ще станеш слаб, ще изгубиш богатството си и ще се намериш в същите нужди, в каквито се намират и другите хора, с които си постъпвал несправедливо. Пак нещо ти говори: “Не постъпваш справедливо, самоотречи се.” Ти не обичаш някого, но нещо ти казва: “Иди да се примириш с този човек.” Сега ние отказваме на онова свещеното у нас, което ни говори, и казваме: “Не съм ли прав най-после? Другояче аз не мога. За да спася своя живот, аз трябва да го убия.” Тогава защо

да не постъпваме като двамата руснаци, за които се говори в един разказ?

Сега аз ще приведа този разказ накратко, а вие може да го прочетете, да направите справка. Двама руснаци: единият от тях - княз, а другият - дворянин, се хващат на бас дали ще може да се издържи на следния изпит. Князът предложил на дворянина три милиона рубли, ако може да се затвори цели 15 години в стаята си като в затвор и да не се сношава с външния свят - да не влиза в разговор с никого, да прекара строг затворнически живот. Дворянинът казал, че се наема на този опит. Тъй щото след изтичането на тия 15 години князът ще дойде при дворянина и ще се издължи според баса. Той прекарал първата, втората, третата година, дошъл вече до 14-ата година и почувствал голяма тъга за хората, но най-после решил последната година да се заеме с четене на Библията, на Евангелието. Като прочел Евангелието няколко пъти, той се просветил и казал: "Намерих най-после истината, разбрах де е смисълът на живота. Сега разбрах защо е трябвало да седя цели 15 години в този затвор." От благодарност, че е намерил истината, той решил да излезе 24 часа по-рано от този затвор, за да не изгуби князът парите. Той решил да излезе, като не издържал на условията, и губи баса. Князът пък, от своя страна, намислил да го убие, защото видял, че дворянинът издържал баса - оставало му само още един ден, не му се искало да му плати обещаните три милиона рубли. В това време пък дворянинът написал едно писмо на княза: "Много ти благодаря, че ти стана причина да се хвана с тебе на такъв бас, от който придобих това, че намерих истината и разбрах смисъла на живота. Не ми трябва твоето богатство, затова реших да изляза 24 часа по-рано от затвора. Парите, които ми се падаха, нека останат за тебе, а свободата, която придобих, тя е за мене, тя е ценна за мене, никому не я давам." Князът в уречения час пристига в дома на дворянина и като не го намира, чете писмото, оставено от него. Тогава той се замисля и си казва: "Каква грамадна разлика между мене и него! Аз съм княз, а

той е дворянин, който седя затворен 15 години в затвор и научи един урок, който го просвети."

Та и ние, съвременните хора, мязаме на този княз. Не, благородство се изисква от съвременните хора, самоотричане се изисква. Благородство се изисква в този век не само от мъжете, но и от жените. Благородство се изисква от всички. Някой казва, че трябва да излезе някой човек да поведе другите. Не, това не е стадо, което трябва да се поведе. Във всички хора трябва да се яви нещо мощно, силно, което трябва да изтича отнякъде отвътре, от душата на човека. Това благородното трябва да изтича от духа на човека и затова всички трябва да имаме само един възглед. Това е новото учение, това е божественото, което ще освободи всички хора в света. Ако не дойде това в сърцата на хората, те ще се избиват по пътищата. Все ще дойде свободата някой път, все ще дойде, но този път, по който ще дойде, може да се позабави, може да се позадържи за по-дълго време, а иначе, ако вървим по правия път, ние ще влезем в истинския път на коопериране. Някои казват, че свободата нямало да дойде. Не, ще дойде свободата. Тя може да дойде по два пътя. Истинският път е чрез благородството на човешката душа - всеки човек да вижда в човека своя брат. Не само това, но и в лицето на всяко животно да виждаш своя брат, и във всяко растение да виждаш своя брат. И като дойде до дървото, не тъй набърже да го отсече, но да се спре и да запита дървото дали е готово да се пожертва.

Казвам, ние нямаме свещено понятие даже за човешкото достойнство, а камо ли за животните и растенията. Всяка страна, в която се изсичат горите, тя е осъдена на страдания. Всяка страна, в която хората се избиват безразборно, страданието е още по-голямо. Какво ще кажете за това - хората се молят на Бога и свещи палят, а при това у нас в България всеки ден стават убийства. Четем във вестниците, че син убил баща си, баща - сина си, какви ли не убийства не стават. И после търсим причината на това. Де е причината? Търсим причината там, дето я няма. Причината е там, че

всички хора искат да подобрят своето положение. Като ги погледнете, всеки мисли за себе си, как да свърже четирите краища. Не, светът никога няма да се изправи по този начин. Нашият живот е осигурен. От светлина сме осигурени, от вода сме осигурени, от въздух сме осигурени, остава ни само хлябът. Пък и хляб имаме, остава ни само една разумност.

Нека да извикаме най-разумните хора да дойдат да подемат работата. Всеки да се постави на мястото си - и учители, и свещеници. А сега, като дойде да се говори истината, казват: "Туй не е в наш интерес. Светът няма да се оправи според моя интерес." Светът има един закон, еднакъв за всички животни, за всички разумни същества. И най-после не мислете, че като сте дошли на земята, вие сте свободни да правите каквото искате. Не, вие сте в зависимост от света. Няма какво да ви привеждам доказателства. Дотолкова, доколкото вие имате доказателства в себе си, вярвайте в тези доказателства. Ако вие повярвате само на моите думи, аз съжалявам. Ако сега у вас няма повече вяра, отколкото по-рано, и ако у вас няма сега едно по-дълбоко разбиране, а остане да повярвате в това, което ви уча и остане сега да ви уча, аз съжалявам. Друг ще дойде, ще донесе друго учение. Въпросът е това, което имате в себе си, което го знаете, и от това, което ви говоря, като ги съпоставите, да кажете: "Този човек говори истината. Всичко, каквото той говори, е вярно." Ако светлината е за мене светлина, и за вас трябва да бъде светлина; ако въздухът е за мене въздух, и за вас трябва да бъде въздух; ако водата за мене е вода, и за вас трябва да бъде вода и ако хлябът е за мене хляб, и за вас трябва да бъде хляб. Те не могат да се различават. Земята, върху която живеем, е за вас земя и за мене земя. Но въпреки това има нещо, по което се различаваме. То е друго нещо.

Има основни неща обаче, по които ние не се различаваме. Животът, който тече, е за мене същият и за вас. Значи той има същите качества, но моите органи може да не са направени, както вашите органи. Вие имате една цедилка и аз имам една цедилка, но

вашата цедилка може да е по-ситна, по-добре да цеди от моята. Те се различават. Едната цедилка е по-рядка, другата е по-гъста, вследствие на което цеденето не става еднакво. Значи как е пречистен човешкият мозък. За да се пречисти човешкият мозък, изисква се фина, благородна мисъл. Сегашните хора живеят в постоянен страх. Аз гледам хората как са се изопачили, как са се обезобразили в лицата си. Срещнеш един човек, гледаш го - изпоплашен; срещнеш друг - той кисел, недоволен. Рядко ще срещнеш човек, в лицето на когото има нещо хубаво, спокойно. Всеки мяза на военен. Като те погледне, наблюдава дали не си някой шпионин, или някой, който иска да разрушава. Ние не можем да разрушим онова, което природата е създала. Ние можем да разрушим едно тяло, милиони тела, но в края на краищата природата отново ще ги пресъздаде. Каквото и да прави човек, и да умре неговата душа, животът в него е в сила да си направи едно тяло - много по-хубаво от това, което сега има. В това отношение всички мъченици, от която категория и да са - дали на физическия свят, или на моралния, или на божествения, те имат една идея. Те казват - и да умрем, ние ще живеем в ума на другите хора. Тези хора дълбоко в душата си вярват, че няма да умрат.

Казвам, сега за всинца е потребно онзи вътрешен мир, онова дълбоко разбиране. За всинца ви е необходимо да имате един тил, на който да уповавате. Казвам, човек трябва да има в какво да вярва. Ако аз имам вяра, трябва да я опитам; ако имам знание, трябва да го опитам. Ако аз живея в едно общество, трябва да го опитам; ако имам една религия, трябва да я опитам; ако имам една наука, трябва да я опитам. Всичко, което имам, трябва да го опитам. Аз трябва да опитам и главата си - да опитам какво може да роди моята глава. Аз трябва да опитам и ръцете си - какво могат да родят. Това е за онзи, който разбира. Тогава той ще види, че за в бъдеще възпитанието на децата трябва да се води по съвсем друг начин. Вие сте обезсърчени в света.

Кои хора се обезсърчават? Хора, на които първият пръст, показалецът е по-дълъг от другите пръсти. Такива хора всякога се обезсърчават. Те са песимисти. Това е общо твърдение. Хора, на които безименният пръст е по-дълъг, те са оптимисти, те са слънчеви типове. Аз съм правил ред опити с хора, които са се обезсърчавали, и казвам, като се обезсърчи някой, нека хване безименния си пръст и да започне да му пее и да казва: "Синко, иди да помогнеш на показалеца си." И ще видите, че няма да се мине много време, и състоянието ви ще почне да се сменява. Вие всеки ден трябва да пеете на този пръст. Показалецът никога не пее, той се е научил само да заповядва и затова трябва да му пеете. Нещата не стават със заповед. Най-първо, те трябва да започнат с песен. Ще изберете най-хубавата песен и ще му я пеете. После вие трябва да благодарите на малкия си пръст - на кутрето. Той казва: "От мене искайте шапки, дрехи, ядене, пиене, да ви назнача на служба като учител, професор, каквото пожелаете." Вие казвате, че този пръст нищо не работил, а всъщност той урежда всички материални работи в света. На средния пръст дай му да свири, да пее, да пише стихове, той е поет, музикант, малко идеалист е той. Средният пръст следи за справедливостта. Той гледа да не стават някъде обири. Показалецът пък е законът. И най-после иде големият пръст, който е бащата с четирите синове. Бащата ще минава през четирите пръста - през синовете си - да ги възпитава. Той ще им каже: "Синко, ти няма да заповядваш много, ще слушаш какво ти казвам." На средния пръст казва: "Ти пък ще следиш за справедливостта." На безименния пръст ще каже: "Ти ще свириш и ще пееш." На малкия: "Ти пък ще гледаш добре търговията." А ти седиш и казваш: "Аз съм много лош човек." Не, ще хванеш малкия си пръст и ще кажеш: "Ти ще се поправиш, няма да бъдеш такъв голям базиргянин."

Де седи лошото в човека? На кое място се намира то според френолозите? Когато човек обича да пооткрадва, това се дължи на чрезмерно развити чувства в него - че обича да има повече, отколкото

трябва. Всички недъзи на хората се дължат на чрезмерното развитие на някои чувства в тях за сметка на други, които са по-слабо развити. Следователно човек трябва да вземе от тия, които са по-силно развити, и да прибави към по-слабите, за да стане едно уравновесение. Човек трябва да започне, първо, възпитанието си от ръката. Най-първо, ще започне от лявата ръка и после ще мине към дясната. За тази цел има ред научни правила. Някой сгърне ръцете си, не знае какво да прави. Не е въпросът за сгръщането на ръката, нито в проточването, но човек трябва да знае отде да започне. Долната страна на ръката - дланта, е майката. Горната страна на ръката е бащата. Палецът е съветникът на другите пръсти, а майката и бащата са божествените съветници. Четирите пръста са синовете, които трябва да се възпитават. Всички те са родени от майката, свързани са с бащата, който не ги пуща да ходят никъде и им казва: "Синко, ще ме слушате, каквото ви казвам."

Казвам, вие знаете това знание и можете да го повторите, но въпросът не е там. Ти можеш да провериш това знание, за да се убедиш, че наистина от твоята ръка всякога изтичат известни животворни сили. Спасението, помощта, която ти очакваш, тя иде от тебе и се съдържа в тебе. Всичко зависи от тебе какво можеш да възприемеш. От дясната си ръка ти можеш да дадеш, а от лявата си ръка ти можеш да вземеш. Направете опит. Това нещо сте правили, без да знаете кои са причините за даден резултат. Например, като ви заболи корем, вие турите ръцете си на корема и се свиете. Обаче не се минава един-два часа, и болката минава. Причината за болката е, че в слънчевия възел се е събрала повече енергия и като турите ръцете си там, те са като два тока, които възприемат тази енергия. Изразходват я и така болката минава. Някой път можеш да помогнеш на главата си, някога на крака си - изобщо навсякъде можеш да си помогнеш по този начин.

И тогава казвам - Бог създаде ръцете, за да ни бъдат в помощ в случай на нужда; Бог създаде очите, за да ни бъдат в помощ; Бог

създаде ушите, за да ни бъдат в помощ; Бог създаде устата, за да ни бъдат в помощ; Бог създаде носа, за да ни бъде в помощ. Най-после Господ създаде и тялото ни, за да ни бъде в помощ - да бъдем господари на положението си. А ние сме дали тялото си под наем. У вас се е зародила съвсем крива идея, че вие не сте господари на тялото си, на очите си, на ушите си, на носа си, на устата си. Утре може да дойде някой да ви предложи сто хиляди лева, да убиете някой човек. Какво ще направите тогава? Вие трябва да кажете: "Не, не само за сто хиляди лева, но за сто милиона лева не бих убил човек! Да направя добро - мога, но да убия човек - не мога." Това е човекът, това са истински религиозните хора. И сега всеки може да ви каже, че някой човек е еретик, че не вярва в Бога, че е безбожник. Не, не е така. Между безбожниците аз съм намервал много повече вярващи, отколкото между вярващите. Не е във външното безбожие. Главата на човека показва дали той е набожен; ръката на човека показва дали той е набожен; лицето му също така показва набожността.

Казвам, набожността съдържа три неща в човека. Набожният човек трябва да има любовни отношения към всички живи същества. Той трябва да желае доброто на другите хора, както и на себе си. Това е изразено в лицето на човека. Лицето на човека изразява видимата страна на любовта. Главата на човека показва мъдростта, която е вложена в нея. Тя е капиталът, с който разполага. Това пък, което човешката воля може да извърши, то е вложено в неговите ръце. И онзи, който не разбира смисъла на своето лице, глава, ръце, той нищо не разбира от живота, който е вложен в него. Ти можеш да вярваш в каквото искаш, но тази вяра не е обоснована. Щом аз имам ръка, аз съм във връзка с живата природа; щом имам лице като възприемател, аз съм във връзка с живата природа и най-после, като имам мозък, с него съм във връзка с целия Космос. По този начин аз мога да направя всичко, каквото пожелая.

Сега за мене това е една реалност, която съм опитал. Един ден и вие можете да проверите. Аз не искам да вярвате в това, в което и аз

вярвам. Ако вие възприемете това, в което аз вярвам, то може да стане спънка, товар за вас, като не проверите нещата. Има неща, които ти трябва да знаеш, че са верни, че не са верни. Истината не може да се намери в един живот, който умира, но в един живот, който възкресява. Само онзи човек, който е намерил безсмъртието, само той може да разбере какво нещо е истината, какво нещо е любовта, мъдростта, какво нещо е висшето знание, за което аз говоря. Сегашното знание е относително. Има една истина, която е горчива. Сега вие сте млади и виждате, че аз съм с бяла коса и казвате: "Стар е той." И вие ще остареете, и вашата глава ще побелее. Сега сте млади, но ще дойде това, което не знаете. Аз съм дошъл до едно нещо, което вие не знаете, а именно. Вие не знаете как да се подмладите, а аз зная как да се подмладя. Щом дойда до крайния предел, дето хората остаряват, аз ще се подмладя. Аз ще дойда до една свобода, която вие не разбирате. Дали вярвате в това, или не, това е друг въпрос. Моето верую не зависи от това, което вие вярвате. Аз съм свободен. В света не са само тия хора, които вие познавате. Природата е пълна с разумни същества, при които аз мога да живея. Ама вие не вярвате в това. Това нищо не значи.

Казвам, братя, вие можете да живеете с вашата вяра. Аз ви поздравявам, стига да бъдете щастливи с вашата вяра, с вашето знание, с вашата любов. Аз ни най-малко не искам да нарушавам вашето щастие, но казвам - пътят, по който вървите, ще ви направи нещастни. Утре легнете на легло, дойдат лекари, тупат ви и най-после казват: "Вие не можете да оздравеете, положението ви е сериозно, ти ще умреш." Ще започнат: сърцето му е отслабнало, това-онова, докато най-после всички кажат: "Бог да го прости!" Тъй не се прощава. Аз не искам така да ме прости Господ, но искам, като дойде при мене Господ, да ме намери човек, който обича, който мисли, който обича истината и свободата. Това значи да дойде при мене Господ или аз да отида при него. Това е смисълът на живота. Другите хора могат да правят каквото искат, но за мене е така. И на вас казвам една истина.

Вие живеете при свободата, при светлината и при истината. Ако не можете да съедините тия три неща в едно, вие не можете да имате този вътрешен мир. Този мир е мир на живота, мир на светлината и мир на свободата. Ти си мирен, защото си господар на тези условия.

Казвам сега, запитайте се ще остареете ли. Ако сте започнали да остарявате, запитайте се защо сте остарели. И най-после запитайте се доволни ли сте. Ако кажете, че не сте доволни, запитайте се защо не сте доволни. Можете да кажете, че не сте доволни, защото нямате пари. Някои мислят, че ако са богати, ще бъдат щастливи. Донякъде може да е така, но богатството не дава истинското щастие. Мислите, че ако сте красиви, ще бъдете щастливи. Не, и красотата не дава щастието. Мислите, че ако сте силни, ще бъдете щастливи. Не, и силата не дава щастието. Има нещо реално в света, то е животът на любовта, светлината на мъдростта и свободата на истината. Само тези три неща са реални и ако вие излезете от тази наука, ще видите, че нищо реално не съществува.

Казвате: “Можете ли да ни кажете тази истина?” Мога да ви я кажа, но като този милионер, който искал да се излекува, а му искали 500 милиона лева. И който от вас може да ми даде 500 милиона долара, аз мога да му разкрия само някои работи. Турците казват: “Отде да намерим тези пари?” Не, вие не говорите истината. В моите очи всички вие сте много богати, но в дадения случай сте скъперници. Аз не съм от тези, които се лъжат. Вие сте предрешени богаташи и минавате за сиромаси, които се лъжат. Вие сте предрешени богаташи и искате да минете за сиромаси. Не, не се лъжете. Вие всичко може да направите, но не можете да ме излъжете. Ето какво аз разбирам, че мога да ви дам тази наука, при условие да ми дадете 500 милиона долара. Ако вие с мене можете да споделите закона на любовта на живота, както аз го споделям, и ако можете с мене да споделите светлината, както аз я разбирам, и ако сте готови с мене да споделите истината, както аз я разбирам, готов съм да ви дам половината от това, което имам.

Като казвам с мене да споделите, разбирам - с всички живи същества. Като казвам, че не можете да ме излъжете, ето какво разбирам. Всеки, който се е опитал да ме излъже само в едно отношение, и ръцете, и краката му са се вцепенявали, и той се е простирал на земята, докато се разкае. Следователно не се позволява да се лъже в този свят. Лъжата, това е адът. Злото и лъжата в света са основа на всички наши нещастия. Основата на бъдещото щастие, което трябва да се положи в бъдещата култура, това е доброто и истината.

Казвам, вложете доброто и истината, която може да ви направи свободни. Доброто ще внесе живота във вас. Ако направите опит в това отношение, вашият живот ще се измени и горе-долу вие ще постигнете това, което желаете в света. Ако достигнете да реализирате поне половината от вашите желания, това е достатъчно. И ако опитате и видите, че това, което ви казвам, не е вярно, намерете ме и аз ще поправя погрешката си.

"Благословен Господ, Бог наш" (три пъти)
Тайна молитва

Двадесет и трета беседа, държана на 5 март 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

В НЕГОВАТА ЛЮБОВ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета петнайсета глава от евангелието на Йоана - до осемнайсети стих.

“Духът Божи”

Ще взема само няколко думи от единайсети стих: “Пребъдваме в неговата любов.” Трябва едно правилно разбиране на живота. Тъй както сега разбираме живота, то е едно неправилно разбиране. Човечеството от памтивека се е стремило да измени някак порядъка в природата. Невъзможно е да се измени. Учените хора са се стремили да завладеят природата. Това е невъзможно. Нито може да се измени, нито да се завладее. Може да се правят такива опити, то е друг въпрос. Съществуват ред противоречия, които по никой начин не може да се изправят. За пример от хиляди години смъртта е една сила, която разрушава всичко, при това ние не може да се справим с нея. Съществуват войни, и не може да се справим с тях. Съществуват социални кризи, неразбиране между хората. Философите обясняват по един начин, по втори, по трети. Съществуват религии, говорят за друг свят, за някакъв ред и порядък. Едни учат, че всичко е на земята, други учат, че всичко е в другия свят. Онези, които живеят тук, на земята, и онези, които се готвят за другия свят, и едните, и другите страдат. Участта и на праведните, и на грешните е една и съща. А при това има едно вътрешно неразбиране между хората. Едни минават за верующи, други - за безверници, едни, които вярват, други, които не вярват.

И в любовта има различие. Трябва да знаем какво ние подразбираме под думата любов. Любов, това е свещеният огън на живота. Без огън животът не може да се предаде. Животът изтича из свещения огън. От този свещен огън изтича светлината. Без светлина никакъв прогрес не може да има - не онази студена светлина, на която нищо не расте, но онази светлина, при която всичко расте и се развива.

Та казвам, когато ние говорим за любовта, ние подразбираме този свещен огън, ние не разбираме каква и да е любов. Вие не може да разрешите никакъв въпрос в света. Какво ще разрешат болните хора в света. Какво ще разрешат хората, които нямат познания. Какво ще разрешат слепите хора. Нищо не може да разрешите. Вие може да си само облащавате, че сме разрешили въпроса. Ние виждаме в света тия премутации, които стават постоянно. Малкото дете мисли, че е спечелило нещо и виждаме, че постоянно една сила го тласка. И младото дете остарява, вече са му необходими няколко патерици, за да ходи като един стар 90-годишен. Ние казваме като факт и казваме, че остарял.

Старостта, това е една анормалност вътре в природата. Тя съществува не само у хората. Тя съществува и преди човека. Старостта съществува и в растенията. Растенията се справиха много по-рано. Има растения, които живеят по 8-9 хиляди години. И досега има някои растения, които живеят по 6 хиляди години. Човек - с всичкото си знание - едва до 120 години живее. В съвременната статистика зная един човек, който е живял 250 години. Променил е 12 английски крале. В Библията се казва, че Матусал е живял 960 години. Това ние го считаме за приказно и най-после ние казваме: “Защо ни е дългият живот?” Питам, защо ни са нас нужни страдания в света. Защо ни са нас ненужни разочарования? Защо ни са нас ненужни и обезсмисляне на живота? Защо са тия терзания, в които сега се намираме? Не само ние, но всички хора изобщо: и религиозни, и учени хора, все имат известни страдания. Страданията произтичат от

три фактора. От външния, физически свят, от обективния свят произтичат някой път и от умствения свят произтичат тия страдания.

Та казвам, както и да е съграден светът, ние не може да очакваме, ние както мислим. Ние вървим по много крив път. Аз казвам, общата култура върви несъзнателно. Всички желаят да живеят добре, но някак си има едно силно течение, което отбива хората от техния прав път на разбиране. Много възпитатели са опитвали, много държавници и философи са опитвали, но още не е намерен един спасителен път, по който народите могат да вървят, без да дойдат в някое стълкновение. Сега, като оставим общия вървеж на нещата, то е вървежът на човека. Всеки един от вас има желание да прекара един живот сносен, щастлив. Казвам, живот със здрави ръце, със здрави крака се прекарва по-лесно, отколкото с болни крака, с болни ръце. Животът се прекарва с един здрав мозък, отколкото с болна глава. Животът се прекарва със здрави гърди, отколкото с болни гърди. Животът се прекарва със здрави мускули, отколкото с неорганизирани мускули. Това са общи положения. Всичките хора имат желания. Всеки един сказчик, всеки един проповедник, хиляди проповедници има, които проповядват. Тия хора имат известна цел. Желанието им е добро. Но, можем да кажем, постига се нещо. Туй постигане е толкоз малко. Ние на земята не виждаме добрите резултати. Даже между най-добрите хора, между идейните хора, и между тях има разногласия. Даже между един народ в една и съща народност, разправят се помежду си. Вземете например германците. Те сега се разправят в тяхната държава, германци с германци се избиват. Преди години и русите се избиваха. Сега хората мислят, че с революция ще се постигне нещо. С една революция нищо не се постига, с един преврат нищо не се постига в света. Сега аз говоря за крайните резултати. Ако мислим за една революция, аз я уподобявам на едно запичане, което човек може да има. Може да вземе рициново масло, да образува революция, но да желае всякога да има такава революция в стомаха си, това е неразбиране на закона.

Човек расте при една разумност, хората трябва да бъдат разумни, учени. Учението е хубавото в света и трябва да бъде достъпно за всички. Това принципално е вярно. Но в природата съществуват два порядъка, но тия два порядъка - невъзможно е всички да мислят по един и същи начин, изключено, невъзможно е. Този човек, който мисли, изхожда от себе си. Всички хора, които изхождат само от своя глас, от своите лични интереси, всички мислят по един и същи начин. Други, които изхождат от интересите на своите ближни, те са обективни от ближните си. Вследствие на това, когато не мислим за себе си, имаме едно зло, създадено в нас, което разрушава външните отношения към другите. Ти считаш всичките хора, които поддържат твоите интереси, за добри хора, а всички хора, които не поддържат твоите интереси, ти ги считаш за свой враг. Следователно хората в света се разделят. Всичките си имат известни общества, които са основани на този принцип.

Някой човек казва: "Симпатичен ми е този човек", понеже той поддържа това, което ти е угодно, не нарушава твоите интереси. Сега аз засягам тия общи неща. Някои от вас сте запознати, някои от вас не сте запознати. Някои разглеждате живота чисто от органическо гледище, от социално гледище, изхождате от вашата личност. Някои разглеждат живота от социално гледище. Както и да разглеждате живота, животът на земята не е един завършен процес. След 50-60-100 години ти няма да бъдеш гражданин на земята. Има две разрешения. Едните казват тъй: след 40-50-60 години ти ще изчезнеш и ще се свърши. Тук, на земята, каквото направиш - яж, пий, и ще се свърши с тебе. И действително ще се свърши. Свършването подразбира преставане на живота. Другото течение, което казва - човек, след като замине от земята, пак ще съществува. Спорът сега къде съществува? Съществува в природата. Нещата, философски казано, те не се губят. Нищо в природата не се губи. Общото съзнание не се губи, не може да се изгуби, общият живот не може да се изгуби. Природата не може да разруши себе си. То е криво схващане. Ако ще станат промени в

света, аз не искам да ви убеждавам. Но онези от вас, които искате да се домогнете до истината, в най-големите противоречия, ако човек разбира, той ще намери една велика истина. Той ще намери истината само ако знае пътя, тъй както един изобретател, който иска да прекара една цел, един принцип.

Преди години хората не знаеха да хвъркат, но като гледаха, че птиците хвъркат, зароди се желанието човек да си направи изкуствени крила. Правеха разни опити несполучливи и колко изобретатели бяха осмени. Един англичанин, който беше измислил една хвърковата машина в Англия, беше дал обявление, че е изнамерил такава машина. Събират се голямо общество, но има вятър, колелото се забива в земята, освиркаха го, най-после въпросът се разреши. Казвам, че тия социални противоречия, които съществуват, те може да се разрешат. Има един начин за разрешение, на туй разрешение трябва да се разбира основата, трябва да се тури една основа. Ако хората не разбират какво нещо е любовта, ако те не турят свещения огън и едно свещено разбиране да работи, този свещен огън да даде подтик на живота...

Свещената светлина носи знание, което може да разреши всичките противоречия. Тези две неща всеки стар и млад, той трябва да се занимава с тях. Някой казва - трябва да се храним. Храненето е процес в природата. Човек се храни не по един начин. Ние се само заблуждаваме, че само с твърда храна може да се храним. Човек се храни и с вода, въздухът е храна и чувствата са храна, и всяка мисъл е храна, и светлината е храна, и топлината е храна. По много начини се храни. Който не разбира, иска да се храни по един начин. Който се храни по всичките начини на природата, той е здрав човек. Когато човек се научи да се храни чрез своите мисли, когато човек се научи да се храни чрез светлината, с топлината, той ще стане безсмъртен човек, или казано на обикновен език, той ще стане господар на трудните условия, при които се намира сега. Сегашните учени хора изчисляват колко души може земята да прехрани. Че можела да

изхрани 5-6 милиарда, но тя може да ги прехрани по един много разумен режим. Даже сега имаме повече население, отколкото трябва. Според разумните изчисления земята при сегашните условия трябва да има 500 милиона хора, за да може да живеят хората добре, а ние имаме вече 2 милиарда. Следователно имаме няколко пъти повече население, отколкото земята може да прехрани, и вследствие на това се раждат стълкновения между тия народи. Сега няма да се спирам върху причините за размножаването на хората.

Казано е в Писанието: "Плодете се." Размножаването е всякога един лош признак. Факт е, че една риба хвърля около 300 хиляди яйца. От тях след време не зная колко остават. Много малко количество - за поддържане. Има голямо изтребление. избиване, не едно, не две, не три, това са триста хиляди, а в растенията е още повече. В низшите микроби в 24 часа те може да изпълнят орталъка. Казва да се разплодяваме, но разумност трябва в света. Разплодяването не разрешава въпроса. Следователно този закон, ако у един човек се размножават неестествено неговите желания, силите му ще се разединят. Трябва да имаш толкоз желания и толкоз мисли, които ти може да отхраниш, за които ще имаш достатъчно сила да те поддържат. Другояче ще влезеш в противоречие със себе си. Да кажем, ако в тебе се роди идеята, да станеш министър-председател в Съединените щати или да завземеш най-високия пост, да станеш председател на републиката. От 120 милиона в Америка ти си един. От 120 милиона какъв шанс има. Ако имаш една лотария, която е със 120 милиона номера, а само един номер печели, ако се тегли такава лотария, при какви условия може да ти се падне да станеш министър-председател. Представете си, че ти мислиш да станеш министър-председател. След колко хиляди години и след колко милиона години тебе ще ти се падне шанс да станеш председател. Защото всеки председател стои 4 години и 120 милиона ако се редуват, тогава позакинете по 4 години, колко години ще им трябва? 60 милиона години ще им трябват. Туй е един идеал, който хората са си турили.

Това отклонява човека от неговия път. Човек, който се е качил на един републикански пост, освен че няма да оправи света, но съвсем ще загази. Не е лесно да се поправи един човек. Да уредиш една държава, значи да уредиш себе си. То е една от най-трудните задачи, които са дадени. Аз гледам някои, които говорят за възпитание, мислят, че е така лесно. Много трудно е да се възпита човек. Лесно е само когато знаеш. И човека може да го възпиташ много лесно, но трябва да внесеш някакви нови сили, трябва да знаеш как да внесеш новото в неговия ум.

Да ви приведа един пример. Обезсърчил се един европейски граф, млад човек, но считал, че нищо нямало да постигне. Отивал да се дави, да се убие някъде. Отподире му върви една млада мома, която му пришепва нещо. Той се отказва да се дави. Какви магически думи са били. Нито баща му е бил в състояние, нито майка му е била в състояние да му помогне. Но тази млада мома му е казала една дума, и той вече се е отказал, облякъл се. По-рано връзката му била черна, сега турил бяла. Той се изменя, слага си други дрехи и после казва, че животът има смисъл. Това е било временно заблуждение. Силата е в онази вяра. Под думите вяра разбираме да вярваш в разумното, на разумните хора. Или под думите разумност разбираме тия съвършените, в които абсолютно няма никаква склонност да грешат, които живеят за благото на другите и идеал е да си в съгласие с тях.

Та казвам, съществува в природата една разумна област, в която ние трябва да влезем във връзка. Земята един ден ще се спаси по съвсем друг начин. Земята, нашият параход, ние сме наблизо, няколко километра ни остават да влезем в новата зона. Земята като влезе в новата зона, светът ще бъде спасен. Досега се движи в едно поле, дето грехът е възможен и всичките противоречия може да се обяснят научно. Онези от вас, които искат да се занимават с тия дълбоките работи, може да се занимават с окултната наука. Наричам окултна наука онази истинска наука, която разрешава всичките противоречия в света. Противоречията съществуват за онези, които не

знаят. А за онези, които знаят, за тях противоречия не съществуват. Някой ще каже, че противоречията съществуват между слабите. Противоречията съществуват между силните. Не са слабите, които развалят. Не са слабите, които дигат скандали, но силните. За пример вие казвате, че в една микроба има сила да се размножава, но не сте изучавали законите, кои са онези причини, какви разумни енергии стоят зад микробите. Вие на някое железарско огнище - има едно огнище, на което въглищата не може да се разпалят... Но този мех не работи, а мехът като работи, въглищата се разпалят и горят много силно, но зад меха седи разумно същество, което употребява известна сила за усилване на горенето.

Казвам, ония противоречиви мисли, ония противоречиви желания, които по някой път изпъкват отнякъде, те откъде се пръкват? Отде идат те? Ти си живял при майка си, която е добра, баща ти е добър. Ти си бил като детенце, баща ти - светия, а в тебе се ражда мисълта, искаш да извършиш едно престъпление. Туй не е ли присадка? Когато човек се разболее, нима болестта е била в него. Съвременната наука казва, че нещо е влязло в кръвта ти, някакъв бацил дошъл и всичките болести, с малки изключения, се дължат на бацили - живи микроорганизми, някои, които са толкова малки, че даже с микроскоп не може да се виждат.

Сега Христос разреши един въпрос и правилно го разреши. Казва: "Както аз пребъдвам в неговата любов." Туй разумното в света е, което разрешава всичките противоречия в света. Всички противоречия са разрешени. Противоречията на живота не може да се разрешат извън любовта. Само любовта, само свещеният огън е в сила да разреши противоречията, да внесе онзи мир, да внесе онзи подтик на човешката душа, който човек очаква. На онзи изстиналия човек зимно време никаква философия не му трябва. Там се изисква огън, сгряване, малко топла вода, топла храна. Те са неща, които може да спасят човека. Ако човек остане без огън, без храна и студ отвън,

такъв човек винаги ще плати с живота си. Има неща, които трябва да се разбират в Писанието.

Вземете сега религиозните хора. Често се казва, че слънцето ще потъмнее, луната няма да дава светлина, но тия хора и досега още не знаят, че ще потъмнее слънцето. Какво значи да потъмнее слънцето? Мислят, че туй естественото слънце ще потъмнее. То надали ще потъмнее, няма да потъмнее. Под слънце и луна съвсем друго се разбира. Те са символи, съвсем друго означава. После казват, че звездите ще паднат. Тъй както науката изучава, някои звезди са по-големи от нашето слънце. Къде ще паднат те? Тия религиозните хора казват, че всичките звезди ще се стопят на земята, и досега още звездите не са стопени. Чудят се как досега слънцето не е потъмняло. То ето какво означава.

Слънцето е любовта. Слънцето ще потъмнее в края в обществата, в църквата, навсякъде любовта ще потъмнее и всеки ще мисли само за себе си. Туй е слънцето, което дава живот, а луната показва вярата и вярата на хората ще отслабне, хората няма да вярват един на друг. Като идеш при някой банкер, казва: "Дай 4 души гаранти." Може да си благороден, може да си съвършен, но 4 души са ти необходими, за да ти гарантират. Звездите ще паднат, подразбирай, че тия хора няма да имат толкова знание. Учените хора ще изгубят пусулата и навсякъде няма да знаят какво да правят. Това са звездите. В умствения живот великите хора няма да имат авторитет. Сега идете в Америка, в Лос Анжелос, в един от най-щастливите градове на Калифорния - става едно земетресение на 11-и и има повече от 6-7 хиляди души наранени. Казват - едно от най-силните земетресения. Казват, че Айнщайн излязъл из техническия институт. Не пострадал от това земетресение. Той се случил там, да изчислява математически.

Питам тогава, каква е сигурността. Дойде земетресението, и веднага разрешава щастието на хората. Земетресенията вървят по един начин. Ако хората биха живели разумен живот, земетресения не

щеше да има на земята, но хората предизвикват земетресенията със своите мисли, изгубва се онова равновесие, това равновесие, което съществува в природата. И ние може да съществуваме по единствената причина на равновесието, което съществува в природата. Вие не се стремете да премахнете доброто и злото в света. Вие не знаете какво нещо е добро и какво нещо е зло. Това са две равноденстващи сили. Злото не е насочено спрямо вас. Ако то ви засяга, причината е, че вие сте влезли в една област, която не ви подобава. По причина на туй равновесие ние може да живеем. Всички ние говорим. Говори един проповедник и той като захване - всичките погрешки, които стават в света, все дяволът е причината. Аз съм привеждал този разказ, че дяволът не е толкоз виновен. Такъв дявол, какъвто хората мислят, не съществува в света.

Има един анекдот. В един голям манастир живели калугерки и една благочестива игуменка. По правилата не е трябвало да имат кокошки, но игуменката е обичала да яде яйца. И понеже забелязала, че тези яйца изчезват някъде - и калугериците обичали да ядат яйца, и най-после дала разпореждане да не се кладе огън в килиите, за да не се пекат яйцата там. Но след като дала това нареждане, забелязала, че яйцата пак изчезвали. Тръгнала тя от килия на килия и една вечер гледа през една пукнатина, че две калугерки запалили една свещ, турили яйцето на един тел и започнали да го пекат на пламъка на свещта. Тя като гледала, гледала, казва: “Гледай ти, пустият дявол какъв мурафет измислил.” Дяволът бил наблизо и казал: “Не ме обвинявай, този мурафет аз за пръв път го виждам.” Ние всякога искаме да стоварим своята вина върху някого. Не е благородно. От нас зависи да опечем яйцето или да не го опечем, да го изядем или да не го изядем. Не дяволът ни е накарал, но има естествен закон. Човек трябва да се храни. Ако той е проял, не е виновато яденето. Той трябва да тури норма в своето ядене и да бъде господар на положението си.

Единствената сила в света е любовта. Два вида любов има в света. Едната любов е непрекъсната, идеална. Тя носи безсмъртие на човека.

Другата любов носи смърт. Или аз наричам любовта свещеният огън. В болния като влезе, оздравява го, а като влезе другата любов, изгаря хората. Като влезе другата любов, те придобиват живот. Следователно дотогава, докато вие се безпокоите, вас ви засяга тази любов, която ви гори. Вие още не сте дошли до любовта, която носи широта на нашето съзнание. Вие за най-малките дребни работи се смущавате, даже не може да търпите най-малките погрешки в когото и да е. За пример ние често се възмущаваме, като ни каже, че някой вълк изял някоя крава. Как вълк да изяде кравата. И ще се дигне цяла хайка да отиде да преследва този вълк, че сто други крави са заклани и хората ги изядат. Това е в реда на нещата. Ако е грешно за вълка да яде крави, грешно е и за човека. Ако за човека не е грешно, а пък за вълка е грешно, това не е морал. В Писанието е казано - който убива, който коли вол...

Питам тогава, при такова религиозно разбиране - има религиозни хора, които се молят по три пъти на ден и казват, че Господ е определил тези животни за нас да ги ядем. Това е наше частично разбиране. Онзи, който убива, ще каже: “Аз трябваше да го убия, за да избавя живота си.” Всеки може да се оправдае. То е закон на безлюбието. То е тази любов, която уморява човека. Тия противоречия в света вие мислите, че се дължат на бездейната любов. Ако твоята любов - ти не може да погледнеш на едно същество, както майката го гледа - ако ти не може да погледнеш на едно същество, да видиш в неговата душа онова, което се крие, ти не си разбрал неговия живот. Ти не може да вникнеш в дълбочината на неговия живот и най-после ти не може да проникнеш в неговата душа и да обичаш. Не да кажеш: “От мене човек няма да стане.” Това не е никаква философия. Семето, докато не е в хамбара, може да каже: “От мене нищо няма да стане.” Но когато семето се хвърли в нивата и го заровят, казва: “От мене ще стане нещо.”

Ние мислим, че някой, като започне да страда и срещне злополука в живота, казва: “От мене нищо няма да стане.” Казвам,

именно от тебе човек ще стане. Ако не страдаш, от тебе нищо няма да стане. Ако страдаш, от тебе нещо ще стане. Страданията в света произтичат от съвсем друго гледище. Човек всякога започва да страда, когато в него се събуди истинската любов и вижда своя минал живот, че не е живял както трябва. Тогава се зараждат страданията. Зараждат се, че и хората не живеят както трябва. Аз съжалявам, че хората, като вървят по пътя и които вървят, ще страдат. Аз привеждам този пример. Седи един болен човек и на пътя иде един голям богаташ, аристократ. Казва му: "Господине, не минавай по този път." "То не е твоя работа. Знаеш ли кой съм?" "Не зная кой си, но не минавай по този път." "Моя работа е." Вечерно време минава и после вика за помощ. Отива бедният горе на трапа, а той паднал долу 5-6 метра. Казва му: "Какво искаш?" "Моля, извади ме." Изкълчил си крака. "Ти знаеш ли аз кой съм?" "Не зная кой си?" "Аз съм онзи, който ти казах да не минаваш по този път."

Сега ние казваме: "То не е твоя работа" на някого. Но един ден той ще ти каже отгоре на будката: "Ти знаеш ли кой съм? Аз съм онзи, който ти казах да не минаваш по този път. Ако вървиш, зле ще свършиш." Сега по този начин като ви говорят някои, вие ще кажете, че ние обичаме Бога. В истинската любов всякога трябва да се притури, любовта трябва да се прояви. Не трябва да живеем с нашата стара любов. Срещаме млади и стари хора. Казвате: "Едно време с моята другарка, с моята баба как се обичахме." Казвам: "Къде отиде вашата любов? Сега трябва да се обичате още повече." Аз казвам на себе си - ако човек има тази божествена любов, неговата баба няма да остарее и той няма да остарее, ще бъде всякога млад и в бъдеще животът, идейният живот, който ще дойде, как ще живеят хората... За да няма спор между семействата тук, на земята, като сега няма да живеят хората. Но между един мъж и една жена ще има едно разстояние - най-малко 100 километра, ще се срещат 12 пъти в годината, в месеца само веднъж. Това е нормално. Пък тези, които не живеят по този закон, не живеят нормално, ще се срещат всяка

седмица, а пък тези, които са глупави, ще се срещат всеки ден. Не се свързвайте с глупавия живот. Какъв живот очаквате, когато в една стая от 4 метра на широчина и 5 метра дължина, какво очаквате, и 3-4 деца в тази стая - въздухът е развален. Какъв идеен живот очаквате, кажете ми.

Като погледнем Вселената трябва да знаем какъв простор трябва да има човек. Ако всеки от вас беше така развит, че като му стане тежко, да се качи на своя аероплан, да отиде на месечината. Някой обиди жена си, качи се на аероплана, иде на месечината. Тази жена може ли да бъде нещастна? И тя ще иде там, на месечината, и знаеш ли колко е красив животът. Много е красив животът на месечината. Много по-красив, отколкото на земята. Има едно старо предание - то не е хубаво да се изнася, - че на месечината живеят 144 хиляди хора, най-умните хора, и за да се освободите от всичките противоречия, много вода не им трябва. Те са взели студа отвън, а задържали топлината отвътре. Атмосферата за техните научни изследвания е добра, те имат отлична атмосфера, дето може да се наблюдава небето. Никакви микроби, никакви болести, които съществуват тук, там нямат условие да се размножават. 140 градуса има студ отвън, 150 градуса. При такава температура даже такова вещество като водорода може да се превърне в течно и твърдо тяло. Сега това са посторонни работи, които може да се подложат на критика и да кажете: “Докажи това.” За себе си аз няма какво да ви доказвам, нито на вас има какво да го доказвам. На вас го казвам като роман или като приказка от “Хиляда и една нощ”, като едно вметнато предложение.

Един американски проповедник, от тези проповедници на събуждането - правят такива големи събрания. Седи един господин и той приказва за онзи свят и най-после, за да развесели публиката, казва, че той имал една тъща, която била много лоша. И след като го слушали, дотегнало им и един казва: “Слушай, в ада ще идеш.” “Но ти няма ли да пратиш много здраве на баба си.” Та нима вие мислите,

че ние тук не сме на земята в ада. Има области на земята, то е цял ад. Туй е едно неразбиране на онзи истинския живот.

Сега казва Христос: “Както аз пребъдвам в неговата любов...” Има една любов в света, която разрешава всичките противоречия. Аз наричам тая любов на живота, която разрешава основно всичките противоречия. Аз я наричам любов на живота, любов на гениалността, любов на талантите, на всичко онова силно и възвишено и човек, който иска да сполучи, той трябва да придобие тази любов, тя е завидното в света, този стих “Пребъдвайте в неговата любов”. Но тази работа не идва така лесно, не може изведнъж. Българите са много чуден народ, много бързат. Когато прави своите научни изследвания, казва: “Каква е твоята цел? Какви са придобивките? Не може ли да ни кажеш нещо?” Не може. “Защо криеш? Ние ще го използваме ли?” Казвам, няма да го използвате и досега, който е работил, съм правил опити, комуто съм казал, не съм намерил нито един да е приложил това, което съм казал. Защото всеки мисли, че има нещо по-важно в света. Ако му кажеш, че интелигентността на човека зависи от твоя нос, веднага противоречие. Казва - има хора с дълги носове, не са така интелигентни, така умни. Ако кажа - широкият нос показва здраве, веднага казва, че има хора с тесни носове и са здрави. Ако му кажеш, че челото му трябва да бъде голямо, той веднага казва - има хора с ниски чела и са паметливи. Той не е забелязал - има една линия гениална, има една черта гениална. Гениалните хора имат гениални черти. Добрите хора имат особени тъкани. Обикновените хора имат обикновена кожа. Който не е изучавал под микроскоп кожата на добрите хора, той нищо не знае. Аз нищо няма да говоря за това, защото, ако река да говоря, да дам признаците, то цяла пертурбация ще стане. И няма да изучават, но ще гледат на един престъпник каква е кожата му. Това трябва да се приложи при възпитанието на децата. Майката по тази наука ще вземе една малка част от кожата и ще гледа под микроскопа и ще види какво ще стане от детето - тази благородната кожа може да е само при едно щастливо съчетание на

организираната материя, от която ние сме съградени. Не всички хора са организирани от една и съща материя. Някои са образувани от една материя по-нечиста.

Следователно, като дойдеш да живееш добре, ще трябва да преорганизираш този материал чрез храната си. Всичко може да го преорганизираш. Онези разумните същества чрез храната си имат един начин. Аз съм правил няколко опита. Хора, които са боледували, хора, които са били подложени на някаква болест - да кажем, в света съществува една неврастения, която не може да се лекува, неврастенията е една болест, която не може да се лекува чрез храната - този човек трябва при определено време да яде храната. Същевременно в ума му не трябва да има никакви посторонни мисли. Той трябва да има, да намери чисто удоволствие в храната, да не мисли за храната, която ще яде, да има едно удоволствие в храната, нищо друго да го не смущава. Достатъчни са 4-5 месеца, и този човек да възстанови своя организъм, да се възобнови. Казват: "Не мога." Не можеш, ако не искаш. Ще ви приведа сега един пример. В една зоологическа градина един звероукротител, един лъв се нахвърлил отгоре му, откъсва крака му, но като му откъсва крака, задига го. Звероукротителят помислил дали и другия ще откъсне, но задигнатият крак бил изкуствен и благодарение на своя изкуствен крак той се е освободил.

Та казвам, ако сега не е това разумното, ако ние не вярваме в разумното в света, какъв ще бъде нашият тил. Не е огънят на нашето огнище, който ни спасява. Туй е само едно временно положение. Не е малката свещ, която ни спасява. Онова, което спасява, което дава помощ на човека, то е слънцето, слънчевата светлина и топлина. Следователно онази мисъл, онези благородни чувства, които дават подтик на цялото човечество, тази енергия, която иде отнякъде, тя е, която спасява човека. Колкото човек е по-интелигентен - не само да мисли, че е интелигентен, човек трябва да има сила в себе си. Христос е турил туй в една много проста форма. Аз турям още една дума. Той

е казал: “Път, истина и живот.” Аз казвам тъй: път, истина, сила и живот.

Пътят е един метод. Истината, това е външният закон, по който природата работи. Силата е онова, което трябва да се придобие. Животът, това е свещеният огън, дето ти трябва да работиш. Ако нямаш този път, ако нямаш тази светлина, която трябва, ако нямаш тази сила в себе си, ако нямаш свещения огън, какво може да добиеш. Защото, ако един човек не може, двама ще се съберат. Ако двамата не могат, трима да се съберат. Трябва да се споразумеят и да работят разумно, и тогава в света ще се води разумна борба. Тогава ние трябва да се поставим така, както направиха американците.

Може би преди 30 години в един от американските градове един американски богаташ искал да направи едно изкуствено езеро, че направил един бент на реката над града. Като направил изкуственото езеро, като издигнал стената, не им дошло наум, че стената може да се събори и да помете целия град. Пет - шест години след като направили бента и зимно време техните деца се пързаляли по езерото, става голямо наводнение. Събаря се бентът и повече от 2000 души се издавили, водата е достигнала до третия етаж. И оттам насетне не съградиха нова стена да направят езеро, оставиха водата да тече свободно.

Ще съградиш едно изкуствено езеро и после ще кажеш: “Защо дойде това нещастие?” Не само ние, но и културните хора със своя неестествен живот, всички сме отговорни, ние носим последствията. Земетресенията, които сега зачестиха, са едно последствие от войната на четиринайсета година. Ако стане още една война, тия земетресения ще станат два-три пъти по-силни. Земната кора се търси и ако дойде една война, тия снаряди, които хвърлят, сами ще създадат едно нещастие. Лошите последствия ще дойдат със земетресенията, които ще вразумят сегашната култура. Някой ще каже - това е една илюзия. Когато стане втората война, когато дойдат земетресенията, бъдещите историци ще пишат. Първо имаше в

Япония, после в Сан Франциско, после може да закачи Европа, може да дойде пак в Америка, в Азия. Земетресенията вървят по един определен път. Сега аз не искам да цитирам тия факти, да не се изплашите. Казвате: “Какво ще правим, ако дойдат земетресенията?” Каквото правят в Лос Анжелос - 7-8 хиляди души ранени. Като дойде, ще се носи.

Казвам, ако хората са разумни, как трябваше да живеят. Казвам, трябва да се проповядва едно учение за една любов, която трябва да свести хората, да дойдат до едно съзнание. Само любовта е, която ще донесе свобода. Свобода без любов не може да съществува. Истината и любовта заедно вървят. Любовта не може да бъде любов без истина. И истината не може да бъде истина, защото истината е външната страна на онази Божествената Любов. Любовта е, която дава свобода на човека, не само временна свобода, но в пълния смисъл, прави го напълно господар на своята съдба.

Та казвам, всички онези от вас, които съзнавате тези временни страдания, тя земята няма да се разруши. Земята ще влезе, цялата наша земя ще се преобрази, ще дойде едно преобразуване и един ден злото, което сега съществува, тези навици, които сега съществуват в хората, те ще си отидат. Няма да има условие, тези навици ще изчезнат по този естествения път, както една гъсеница - ти не може да я отучиш да не яде листа, но като се превърне на пеперуда, тя ще престане. Ще дойде време, когато ще изгубим този навик да чоплим листата и ще влезем в ново разбиране на живота. Не е само един порядък външен, механически. Онова учение, което седи в любовта, човек трябва да приложи тази любов. Неговият поглед ще се отвори. Че нашият поглед на живота мяза на погледа на мравята. Гледам, мравите, като ходят, за нищо не се грижат. Ходят около своя мравуняк и мислят, там всичко се движи. Казваме - ние, хората, мязаме на мравите, обаче дойде ли някой със своето рало, разваля мравуняка и ние не знаем кои са причините. Един живот, добре устроен, не трябва да мяза на мравуняк.

Имаме две култури: култура на пчелите и култура на мравите. Хората повече може да подражават на културата на пчелите, отколкото на културата на мравите. Но казвам, хората може да подражават на културата на плодните растения. Има други малки микроорганизми, на които трябва да благодарим. Тия микроорганизми, които са дошли в нас, влезли са в нашето тяло да живеят, да издържат всичките нещастия и страдания, които ние имаме. Ние не можем да си представим, че човешкото тяло е съставено от безброй малки същества, които работят. Някои от тях са много големи специалисти, учени са. Тия микроорганизми, които се наричат клетки, които са вътре в мозъка, в разните мозъчни центрове, вършат всичката работа. Ако ти беше оставил да свършиш тази работа, туй щеше да бъде непоносимо.

Казвам, когато дойдеш до този порядък, целият свят съставя нещо разумно в света. Ние, съвременните хора, мислим, че разумни същества сме само ние и че по-разумни същества от хората на земята няма. То е погрешно схващане. Ние, съвременните хора, на земята не сме от най-разумните. Че не сме най-умните показва, че ние всички ще умрем, нищо повече. Защо трябва да умрем? За да идем при онзи, който не умира, за да ни научат как трябва да се живее. Дали и вие сега вярвате, като отидете при тях, ще видите. Някой казва: "Аз не вярвам." Без разлика дали вярваш, или не, и бистрите реки, и мътните реки все в океана влизат. Бистрите влизат бистри, а мътните ще влязат мътни. Калта пада. Вие като влезете в онзи свят, година, две, три, десет, петнайсет, петдесет години и най-после вашата кал, която сега имате, ще изчезне и най-после вие ще изтрезнеете. Ще познаете и ще видите лошите последствия, които съществуват на земята. Ако дойдете втори път на земята, ако се преродите по закона на кармата, като как трябва да живеете? Какво тяло да си съградите? Но за да си създадете туй тяло, непременно трябва този нов принцип да влезе в основата на нашето съществуване. Ако той не влезе, тогава ние ще имаме учението на индусите за кармата. Във всеки един живот се

трупа карма. И не се разрешава въпросът. Под думите разумен живот разбирам в тази свещена любов, дето се придобива безсмъртният живот, че всичко може да се разреши.

Ти трябва да имаш едно понятие за Бога. Аз не зная каква дума да употребя. Туй същество, от което ти си излязъл, трябва да се свържеш с него. Ти в кого трябва да вярваш? Туй същество, в което живееш и се движиш, трябва да влезеш във връзка с него, да може да чуваш неговия глас, откъдето и да ти говори, да може да чуваш гласа на Бога. Сега трябва да идеш да питаш някой свещеник и някой философ, някой пророк, да го питаш дали има Господ, или не, къде е - на земята или на небето. Някъде. Че около него има ангели. Този питаш, онзи питаш и най-после изгубиш положението си, не знаеш кому да вярваш. Аз ви казвам, онзи, който най-често говори в нас, той е туй същество. Най-отривиста е неговата реч в света. Не зная друго същество да говори по-отривисто, по-разумно, отколкото туй същество. Не като човек говори, но туй, с което разрушава всичко. Щом направиш погрешка, казва: "Да правиш добре." Някой човек е беден при тебе. Той казва: "Постъпи любовно с този човек." Някой е беден и страда, казва: "Бъди милостив към него." Невежа е някой, той казва: "Бъди снизходителен." Този глас аз съм го чувал.

Имаше един българин много сприхав, много раздразнителен, холерически темперамент. Жена му трябваше да опъва, както ѝ каже мъжът, тя трябва да изпълни. Другояче - дърво за жената. Един ден жена му възразява и какво става. Той ѝ ушива две плесници, казва: "Жена не искам." И тогава става цял преврат с него. Той ѝ казва самият: "Нещо ми казва - не направи добре, че удари на жена си две плесници." И целия ден той седи, върти се вкъщи и не може да иде на работа. Ходи, връща се, мъчи се и най-после казва на жена си: "Ще ми простиш, моля ти се, ще ми простиш. Втори път няма да те бия. Аз направих голяма погрешка. Нещо ми говори, че съм направил много лошо." И той казва, че когато жена му му казала, че му прощава, нему

му е олекнало и той казва: “Нещо ми казва, чух един глас - добре направи, че иска извинение.”

Вие ще кажете - това е една илюзия. Питам тогава, ти като ядеш яденето, това не е ли илюзия. Ти като пиеш бира или винце, каквито и да са други работи, ти като носиш твърде модни чепичета, че те са квадратни илюзии, в които ние живеем. И той казва: “Оттам насетне нова идея влезе.” Казвам, човещина е туй. И тя е като мене. Че майка я гледала и нея, че майка ѝ на ръце я носила, целувала я и тя е била възлюблена дъщеря, баща има, който я обича, че и аз имам дъщеря. Един ден какъв пример ще дам аз. Две плесници ѝ ударил и казва да търпи жената. Жената може да ушие две плесници и тя казва - да търпи мъжът. Силният може да ушие две плесници, комуто иска. Трябва да знаете, че и на силния може да му се ушият две плесници.

И казва Христос: “Аз пребъдвам в неговата любов.” Няма по-хубаво нещо в света - човек да пребъдва, да чувства своята свобода. Тогава той ще бъде независим. Туй учение е вътрешно, аз не искам да проповядвам навън. Като запаля свещта, светлината трябва да проповядва. Не огънят, не огънят да ходи да проповядва. Огънят е на слънцето. Топлината, която иде от слънцето, трябва да проповядва. Твоят живот, който излиза, твоите постъпки, твоите мисли, туй, което излиза от тебе, този свещеният огън, той ще бъде за тебе. Ти не може ли да отвориш сърцето си на хората и да им покажеш какво гори в тебе? Казвате - да помагаме на света. Свещта, като гори, ще покаже сама по себе си. Ако има едно общество, образувано от честни хора в света, които живеят един за друг, какво ще бъде, ако всеки иска да си услужи. Какво ще бъде едно общество, ако всеки се притича, ако жените повдигат мъжете, ако мъжете повдигат жените, братята повдигат сестрите и сестрите повдигат братята, господарите повдигат слугите и слугите повдигат господарите? Ако всеки работи, ако има туй желание за повдигане, какъв ще бъде светът? Сега, след като съм проповядвал, някои от вас вече виждам, че почти сте прави, някой ще каже: “То не му е дошло времето още.” Вярно е. На някои не е дошло

времето - да чакат за своето време. Но онези, на които е дошло времето, да не спят повече. Има някои, за които времето е дошло. Ако закъснеете с една минута повече, всичко е изгубено. Като казвам - ще изгубите един случай, той пак ще се повтори, но сега е онзи благоприятният ден, дето ще направим един вътрешен опит. Туй, което сега ще го направим, то ще бъде заради вас, да кажете, да знаете, както Христос казва: "Аз пребъдвам в неговата любов и всякога върша това, което нему е угодно." Онуй, което въздигна Христа за образец, то е тази любов, онзи, в който той пребъдва, той го повдигна и по същия закон, ако вие пребъдвате в него, той ще повдигне и вас. То е великата идея в света.

Онова, което въздига хората в света, то е пребъдването в свещената любов. Името Божие трябва да споменаваме много рядко, защото някой от вас може би да имате едно божество. Аз ще ви приведа един пример. Един турски бей от старите е трябвало да се жени и в турско време обичаят е бил, че момъкът не може да си избира момата. Праща свати. Избират момата. Те му избирали, избирали и му казват какво избрахме, оженили го. След това на другата сутрин - той не е виждал жена си, тя дига булото си да я види и да ѝ каже на кого да се показва и на кого не. Трябвало да се показва на свекъра, на свекървата, на братята, на някои близки. Но той, като я видял тази грозотия, ѝ казва: "Показвай се, комуто искаш, само на мене не се показвай." По някой път и вашето божество мяза на грозотия. Казвам, когато ще избираш, ще отидеш там да избираш, да бъде красива и като видите, да бъдете доволни. Не да ви избират хората и да кажете: "Показвайте се на всички, само на мене не."

Казва Христос: "Аз пребъдвам в неговата любов." То е силата на човека. Искам тази идея да остане във вас, да мислите, докато имате един резултат и докато този резултат ви въздигне, че да имате вече едно просветление за онази любов.

"Благословен Господ, Бог наш"

Тайна молитва

Двадесет и четвърта беседа, държана на 12 март 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ВЕРЕН В МАЛКОТО
“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще ви прочета един от най-мъчните пасажи на Евангелието, една от най-мъчните речи. Досега не са я изтълкували и аз няма да ви я изтълкувам, само ще ви я прочета. “Верният в малкото е верен и в многото, а неправедният в многото е неверен и в малкото.”

“В начало бе Словото”

Аз бих кръстил беседата “Малкото и многото из царството на човешкия дух”.

Природата, или разумният свят, се отличават с едно безкрайно разнообразие. Там, дето липсва разнообразие, започва несъзнанието. Разнообразие има само в един разумен живот, само в един духовен живот, само в един организиран живот. Тъй разбирам аз разнообразието. Не разнообразието на светлината, това е само превод. Туй не е разнообразие. По някой път ние падаме в погрешка, като мислим, че всичките въпроси в живота са решени. Не, те едва са започнали да се решават. Защото, ако съм съществувал във времето на растенията, когато се явиха на земята, или в царството на минералите, когато те се явиха, какво понятие можем да си съставим за света в царството на минералите. После, ако минаваме в царството на растенията, друг поглед ще имаме, в царството на животните - друг поглед. Най-после в царството на човека какъв поглед ще имаме?

Та казвам, този въпрос е за разумните, за способните, за онези, които искат да живеят. За пример бих засегнал този въпрос, какво нещо е животът. Аз гледам на живота от друго гледище. Учените хора са разделени на два лагера. Ние не може да разглеждаме живота като механически процес. То е само повидимому. За пример, като запалим свещта, ние може да кажем, че виждаме светлината, но не е свещта, която може да даде светлината. Тя е само един повод да се яви светлината. Защото и в електричеството се явява светлина. В единия случай може да кажем - без лой не може да се яви светлина, а в електрическата лампа и без лой се явява светлината. Механическо обяснение е - без лой не може да се яви светлина. Когато си служим със светлината на свещта, светлината иде от лойта. Сега, когато си служим с електричество, казваме, че светлината не иде от лойта, а от водата. Като се завърти едно колело, създава светлина. Сега аз не искам да се спирам върху големи подробности, защото там човек ще заспи. Един банкер е заинтересован от големите подробности, а един обикновен човек не го интересуват подробностите на печалбите на балката. Обаче има живи положения, при които, дали си учен, или не, еднакво може да се ползваш. Въпросът е друг. Придобитото дали ти може да го ползваш? Има едно различие за учения и простия само в придобивките. Ученият човек ще използва придобивките по един начин, простият ще използва придобивките по друг начин. Нееднакво се ползват. Обаче и ученият, и простият от светлината еднакво се ползват, еднакво плащат. Ние сега вземаме в туй нормално състояние, както са.

Та казвам, ние по някой път предизвикваме еднообразни, еднакви способности и чувствания. Човек може научно да е предразположен само в неговата наука, науката може да е само половин сантиметър над веждите. Тази наука, т.е. процесът на неговата мисъл, произтича в една област над веждите му - половин сантиметър нагоре. Той наблюдава природата, той наблюдава телата, тяхната големина, тежестта, има ред, порядък, или тъй нареченият

конкретен ум. Той мисли, че е постигнал нещо, че има големи постижения. Но този ум - конкретният ум, с научните впечатления, те минават в една област, дето нещата трябва да се трансформират, или тъй да кажем, конкретния ум аз го представям, той се занимава специфично със стомаха. Този, който трансформира енергиите, това е нашият ум, дето се складират всичките придобити придобивки на миналото. Но този ум у нас отговаря на дихателната система, храната, с която стомахът се храни, въздухът, с който дробовете оперират, съвсем друго нещо е, голямо различие има. Ако вкарате въздуха в стомаха, ще стане цял преврат, но ако вкарате водата в белите дробове, ще имате друг резултат. Най-после идат висшите способности, които разсъждават. Това е вече мозъчната система. Горе в най-горната част на човешкото тяло са поставени тези способности, за които ние разсъждаваме, за далечните причини, за поводите, с които природата работи. Някой път е мъчно кой термин да взема. Аз вземам думата природа. Някои вземат думата природа в много тесен смисъл. Някои вземат природа да означава, че човек седи по-горе от нея. Някой път са прави. Аз вземам думата природа в смисъл да означава, че седи по-горе от човека. Ако вземем думата в тесен смисъл, не сме прави, ако я вземем в широк смисъл, сме прави. Онези, които поддържат, че природата седи по-високо от човека, и те си имат важни съображения, учени съображения. Сега няма да се спирам върху тях и върху какво вярва човек. Вие ще кажете - какво може да приложите, или какво може да използвате в даден случай. Защото ученият човек, като влезе в една библиотека, той ще употреби светлината при всяка книга, да почерпи грамадни познания, богатства. Ако влезе един невежа със светлината, той ще вземе да разгледа книгите, и той ще има грамадни познания, но ще оперира с обикновена светлина на конкретния ум. А по някой път хората влизат в природата със своя конкретен ум, минават оттам повърхностно и казват: "Разбрахме библиотеката, много хубава е, много хубаво са

подвързани книгите, чисто от прах. Аз ходих в Лондон в лондонската библиотека.”

Ученият човек, който се занимава специално с някои психологически съчинения в древността или в новите времена - две течения има - едни учени обръщат внимание на знанието, което в древността е било открито. И те са прави. Други казват: “Какво е било открито в древността, това ни най-малко не ни интересува, но какво е открито сега.” И те са прави. Но има известна връзка между знанието на миналото и между знанието на настоящето. Има връзка, понеже туй, което за нас е минало, с туй знание сега оперират други същества, които седят по-ниско от нас. Със знанието на нашето минало оперират същества, които седят малко по-долу. Туй знание, за което ние аспирираме сега, оперират други същества, малко по-напреднали от човешката раса. Сега аз не говоря за човека, тъй като че той е последно същество. Действително той е последно същество, природата не може да създаде друго същество като човека. Друго същество, подобно на човека, не може да създаде. Тя ще наруши своя ред. Следователно, както човек сега е създаден, той така ще си върви. Ако природата създаде друго някое същество, тя ще го създаде по съвсем друг образ, съвсем други сили ще влязат. Той ще мяза на човека, но няма да има настоящата опитност, както сега имаме. Сега ще оставим това нещо, защото ние отвличаме вниманието.

Двама души ядат в една гостилница. Ако двамата са месоядци, веднага ще почнат да наблюдават яденето. Ако ядат печена кокошка, всеки ще гледа кому кокошката е по-хубава. Но ако седнат един вегетарианец и един месоядец, вегетарианецът няма да гледа каква е кокошката. Ако и двамата са вегетарианци, и двамата ще хвърлят око, ще се наблюдават. Та подобните хора в яденето се наблюдават. Та сега, когато се срещнат двама души, които нямат еднакви вярвания, въпросът другояче малко седи. Сега ще оставим въпроса, кое е по-хубаво - вегетарианец или месоядец да си. Месоядците привеждат един много силен аргумент. Те казват: “Как да не ядем месо, когато

Христос казва: “Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, вие нямате живот в себе си.” Че ние затова ядем кокошки, да добием плътта и кръвта.” Нали аргумент е това. Онзи вегетарианецът пък аргументира, дето казва Христос: “Аз съм лозата, вие - пръчките.” Значи Христос там се храни не с месо, но със съвсем други растителни сокове. “Мъчно е, казват, вие да ядете плътта му. Пък ние се храним по съвсем друг начин.” Това са две съвсем различни състояния. Явява се един тълкувател и казва: “Плътта на Христа, това е най-доброто в света. Кръвта на Христа, това е истината в света. Следователно, който не яде доброто и не пие истината, там работата друг характер взема.” Този тълкувател казва - доброто в света е, което човек яде.

Та казвам, когато се явява известен спор в света, този спор се явява по единствената причина. Няма да се спирам върху въпроса, как е произлязло месоядството, кой научи хората да ядат месо. Съществуват различни теории. После кой ги научи да ядат растителна храна. Някои твърдят, че и в минералите има живот, но този живот не мяза на растенията. Животът в минералите е неорганизиран. В минералите има едно състояние, дето материята се сгъстява, приготовлява се. В растенията имаме движение, разширение. Тази материя има и растене. Когато в животните имаме вече организиране, а в човека може да имаме смисъл вече. Това са стадии, по които върви човешкото развитие. Значи има един велик закон. Ако в тебе процесът на минералите не работи правилно, ако в тебе процесът на растенията не работи правилно и ако процесът на животинското царство - тези сили, които те имат, не работят правилно, и най-после, ако и човешките сили в човешкото царство не работят, човек не може да има правилно разбиране за живота, както сега се разбира. За пример много социални въпроси, много религиозни въпроси - парещи, не могат да се разрешат. Те са засегнати от разни гледища, сегашните хора ги засягат. Как ще ги разрешат, само бъдещето може да покаже. Туй, което минералите

разрешиха, остана разрешено; туй, което растенията разрешиха, остана разрешено; туй, което животните разрешиха, остана разрешено и това, което човек разреши, остана разрешено. Но с това няма да се свърши.

Сега ние не разглеждаме нещата индивидуално. Ако разглеждаме индивидуално, то е статично разбиране. Ако ние разглеждаме живота статично, ние никога няма да дойдем до едно съгласие. Никоя сила в света не е в състояние да примири интересите на хората. Как ще примирите интересите на човека с млекопитаещите. Как ще убедиш човека да не впряга воловете да оре нивата. Как ще убедиш човека да не колят кокошките, да не колят агънцата. Как ще убедиш хората да не пият вино, да не пушат тютюн. Може да им говориш колкото искаш. В Америка туриха закон за въздържанието, но след като вървяха толкова години, бяха принудени да се върне мокрият режим. По някой път и в религиозно отношение ние мязаме на сухия режим. Ние живеем един строг живот и казваме, че човек трябва да живее по-добре. След като прекараме един режим като американците, пак се върнем към мокрия режим. За пример някои хора са вегетарианци, след десет години се върнат пак към месоядството. Казват: "Организмът не е така приспособен, не е възможно." Туй е второстепенен въпрос. Какво ядат хората - дали месо, или растителна храна, това е второстепенен въпрос. Важно е каква основа има човек. Има един елемент в човека вътре - каква истина полага човек, основата. Само туй е най-важното сега - истината, която е основа, върху какво гради човек. Защото не е знание, с което се добива един живот, ако ние ще го изгубим. Туй е безрезултатно. Тогава нещата, които ние правим, са безрезултатни. В природата няма безрезултатни работи. В природата има трансформиране на енергиите.

Задава се въпросът, светлината и топлината от живота ли излизат. Виждаме, че там, дето няма топлина, живот не може да се прояви и там, дето няма светлина, живот не може да се прояви. Но

животът не произтича от самата светлина, защото светлината произтича от нещо друго. Светлината произтича от знанието. Причината на светлината е знанието - нещо по-високо. Причината на топлината къде е? То е онази чувствителност, то е любовта в природата. Любовта в природата произвежда топлина. Топлината е признак на любовта, която съществува в природата. Следователно, ако по този начин разбираме живота, ние може да оперираме с любовта. Сега още ние не знаем да оперираме с любовта. Ти ще оперираш, тъй както един химик. Един холандски професор прави опит с тъй наречения магически пръстен, фосфорен пръстен. Той потапя пръстена в течен хелий, за да се обърне. Твърдят, че ако едно тяло се тури под изстудяване под минус 273 градуса, туй тяло става добър проводник. Та опитът е следният. След като се тури този пръстен в този течен хелий, а една секунда се пуща електрически ток, после се спира токът, изважда се пръстенът. Занесли го в Лондон и пръстена приближават при една магнитна стрелка, която се отклонява. Токът продължава да се движи в пръстена. Казва авторът, че туй, което е възможно за пер петуум-мобиле вече е постигнато. Този ток вечно ще обикаля в този пръстен, няма нищо да му препятства. Хубаво, в какво отношение сега учените ще приложат това откритие?

Да кажем, че в тебе има едно противоречие в живота ти. Ти си един лош проводник. Ако си лош проводник, ще се потопиш в хелий от минус 273 градуса, ще пуснеш един електрически ток, и веднага след това ще действа едно обновление в тебе. Ще кажете, че при минус 273 градуса ти ще умреш. Няма да умреш, ще се спре животът. Спирането временно на живота не показва, че туй е смърт. Животът временно влиза в една нова фаза. Опитът е правен - след като умре човек, пак той продължава да живее. Тялото ще спре. Онези заминалите същества, като излязат от тялото, си идват пак на земята, но не с кости живот, без кости - пихтиеобразни са те. Един такъв човек може да го събереш в един лешник или в едно малко шишенце и да го носиш в джоба си. Може да го затвориш, после пак да го

извадиш от шишенцето, пусни го, човекът се движи. Това е приказка от “Хиляда и една нощ”. Една такава душа Соломон затворил в една стомна. Това са приказки от “Хиляда и една нощ”. Не мислите, че аз искам да ви убеждавам в неща, които не съществуват в света. Понеже и да ви убедя, това, което не съществува, то не е. А пък туй, което е, и да искам да ви убедя, че не е, то е. Аз казвам така: туй, което е, макар и да ви убеждавам, че не е, то е, а туй, което е, и да ви убеждавам, че не е, то е. Това са най-силните аргументи.

Та казвам, всеки един от нас трябва да знае кое е и кое не е, кои неща са верни и кои не са. Някои неща, верни за един човек, не са верни за друг. Та казвам, в царството на човешкия живот всеки трябва да изучава своя темперамент. Най-първо, да се запознае със своя темперамент, който носи условие за живота. Аз го наричам темперамент на стомаха, жизнен темперамент. Ако ти не разбираш свойствата на този темперамент, ти всякога ще имаш една разстроена стомашна система, ще бъдеш злояд, ще боледуваш, ще имаш запичане, разстройство на червата, няма да се потиш, няма да ти се пие вода, ще съхнеш, ще боледуваш и т.н. Ще ти дават горчиви церове. Казвам, изучавай своя темперамент, не стеснявай стомаха си, говори разумно на стомаха. Стомахът се занимава с твърдите и течните тела. Ако ти нямаш този темперамент на стомаха, ти ще бъдеш човек сприхав, нервен. Пък ако ти имаш добре развита стомашна система, ще бъдеш разположен, независимо от твоето разположение. В този темперамент всичките неща така се балансират, че като се трансформират, енергиите се уравновесяват. Някой казва: “Аз съм много нервен.” Ти си попречил за правилното развитие на своя жизнен темперамент. Някои го наричат флегматичен, но не е флегматичен. Флегматичният темперамент е на студените хора, без топлина. Аз го считам, че той е извън живота. Ако не го оставим да прогресира от нас, и досега ние щяхме да бъдем в положението на робите. Казват: “Студени хора.” Не, студени - отвън, а топли - отвътре. Има хора, които са топли отвънка, а студени отвътре.

Желязото например е топло отвън, а студено отвътре. Следователно, като го нагорещиш отвън, става топло, после губи топлината си. Човек сам носи топлина отвътре. Той ще вземе храна, и от тази храна поддържа онази нормална топлина. А тази топлина ще получи от своя жизнен темперамент.

Казваш: "Какво ме интересува, дали аз зная този темперамент?" Той съществува в тебе. Ако не се занимаваш да го изучаваш, поне не му препятствай. Ти седнеш да ядеш, бързаш, понеже имаш работа отвънка. Баща ти казва: "В пет минути гледай да се нахраниш, че работа има, трябва да се оре, търговия." Знаеш ли какво значи да се наядеш в пет минути? Аз съм слушал някои да казват: "Да ти пращят ушите, като ядеш." Ни най-малко не трябва да пращят ушите. Ще седнеш спокойно, най-малко 25 минути трябва да ти вземе правилно да ядеш. Ако искаш да бъдеш здрав човек, трябва да имаш този темперамент. Ако за 15 минути свършваш яденето си, ти ще бъдеш в среден свят, ако за 20 минути - ти си в преходен, но 25 минути е една норма. Извади часовника си и гледай 25 минути. Ето какво трябва да разбираме под 25 минути. Като седнеш, да не ти се стяга сърцето. Първото правило при яденето е, като седнеш, да бъдеш разположен. Няма да се интересуваш какво жена ти е сготвила, ако имаш жена. Ако отидеш в гостилница, няма да питаш какво е сготвено. Ти ще седнеш спокойно и дали е добре, или зле сготвено, няма да мислиш. Ще си избереш ядене, ако си в гостилница, няма да туряш никаква лоша мисъл в яденето. Сега аз вземам нормалното ядене. Вие може да си вземете малко хляб, малко круши, ябълки или малко сирене, или кашкавал, или печени или варени картофи, или пържени яйца, или баница. Като ядете, да се не безпокоите кой как дойде. Ако дойде един религиозен човек и те намери, че ядеш баница, ще му кажеш: "Братко, ще ме извиниш, аз още не съм достигнал до положението на твоето съвършенство, ще ме извиниш. Един ден ще дойда. Аз ще ти дам малко хляб и ще те моля да ме не смущаваш. Искам да ям баница и да благодаря на Бога, че имам баница. Ако ме смущаваш, ти ще ми

развалиш стомаха, ще ми развалиш яденето.” Тогава, ако има някой да ни се сърди за яденето, това е природата.

Аз искам сега да покажа начин, по който разумно да разсъждавате. Сега ние искаме да измамим природата. Ако речем да я измамим, ние ще се намерим в едно противоречие със себе си. Човек никога не трябва да води борба със себе си, изключително, по никой начин. Никога не се стремете да възпитате някого. Не мислете, че можете да го възпитате, да му дадете друг ход.

Имаше един евангелски проповедник, той ми се оплакваше. Учен човек беше, казваше се Палаудов. Чел някои педагози и казваше: “Аз ще взема една жена и ще я възпитам тъй на характера си, че каквото кажа, да ме слуша.” Влюби се в една жена от Баня Костенец, а тези хора от Баня Костенец са флегматични, у тях този витален темперамент е тъй развит - по турски. Той бил по темперамент динамичен, нервен, каквото похарчи, все пита. А пък тя - разложена, гледа го и се усмихва, никога не бърза. Той ще се скъса. Учи я да бъде наготвено яденето, като дойде, да бъде всичко готово. Той, като дойде, трябва половин час да чака. Тя казва: “Няма нищо, ще почакаш.” Той ми казваше: “Убедих се, характерът на човека не се мени. Туй, което той сам си е създал, никой не е в състояние да го измени.”

Та казвам, за да бъдем ние в съгласие с живата природа, ако имаме този темперамент, ние ще разбираме природата. Тя обича търпеливите хора. По някой път тя е много мудна. С нея да имаш работа, ще ти се пукне сърцето. Гледам за пример, някой религиозен човек се моли, иска нещо. Той чака до вечерта да стане. Хлопне някой, току излезе, няма го. Излиза пак, да не минава два пъти. Най-после се обезсърчава. Няма този човек търпение. Искаш нещо, не туряй време. Той иска да възпитава природата. Като определи деня, той иска природата да му бъде една слугиня. Тя не става слугиня. Ти ще охтикясаш при нея. Този живот ни показва. По някой път ти искаш да измениш себе си, да бъдеш кротък и смирен, да бъдеш тъй - образец. Но като дойде животът, веднага ще се покажеш такъв, какъвто си. Не

е лошо, че си такъв. Има и начини, по които човек може да се измени, само да урегулира естеството си, да даде правилен развой на живота си, но той трябва да има знания. Без знание в живота нищо не се постига. Но знанието вътре, което е основата, трябва да бъде доброто и истината. Под думата добро аз разбирам да имаш всичките условия, с които да работиш, а под думата истина аз разбирам в това знание ти да си свободен, да не ти препятства никой в природата. Ние така сме поставени, ние сами се заробваме.

Никой не те поставя, ти сам се заробваш, ти ставаш слуга, най-първо. После ти сам ставаш господар. Ти се обвързваш. За пример майка ти, която те е родила, която ти е дала път, може да я вземеш за образец. Може би една майка, която обича децата си и им дава пълна свобода на действие, и децата тогава съгрешат. Мене ми разправяше една българка за възпитанието на дъщеря си. Казва: "Не ми харесва дъщеря ми. Много е добра, но само за себе си мисли, за мене не помислюва. Ходи си на концерти, на театри, на танцови вечери, има си свой приятел, а пък на мене какво ми е, не помисля. Докато мога да ѝ давам, добра съм, щом нищо не може да дам, лоша съм. Виждам, че моята педагогия не върви." Не е лошо, че тя ходи по театри, че ходи по концерти и танцови вечери, не е лошо, че има и другари. Сега вземаме - и в природата има танцуване. Има едно танцуване, което се дължи на природата. Като те заболи някой път коремът, ще танцуваш на общо основание. Като те заболи кракът, ще правиш упражнения. Пък като те заболят ръцете, ще ги вдигаш, ще ги слагаш, главата си ще туряш. Казваш: "Аз не мога да правя упражнения." Като те заболи главата, ще правиш. И прав е човекът, той иска да си помогне. Може да си помогне. Той трябва да тури основа. Започни, най-първо, и тури основа в себе си този жизнен темперамент. След това ще минеш към сангвиничния темперамент.

Кой е сангвиничният темперамент? На дихателната система. Ти не може да имаш една отлична дихателна система, ако у тебе сангвиничният темперамент, или темпераментът на

кръвообращението, не е добър проводник. Ти всякога ще имаш хиляди дробове. Следователно така трябва да разбирате темперамента. Казва ти - сангвиничен - въздухообразен. Не е въздухообразен, той е проводник на сили, които урегулирват дихателната система. Следователно, докато твоят темперамент е здрав, развит у тебе, ти си весел. По това се отличава. Човек на витивния темперамент е разположен - като види яденето, доволен е от всичко. Сангвиникът е весел, той е подвижен, той се смее, подскача, ходи. Казва: "Какво подскача?!" Здрав е човекът. Той има развити хубаво гърди. Считат, че онзи, който не скача, който не се смее, че той е болен човек. В наблюдението кое се констатира? Най-после иде умственият темперамент, темпераментът на човешкия мозък. Той е темперамент, който служи като проводник за магнетизма и електричеството, което действа в мозъка, за да бъде мозъкът в нормално състояние. Следователно, ако в тебе умственият темперамент не е така както трябва, всякога ще имаш главоболие.

Та казвам, за да бъдат хората здрави, трябва една школа. За да бъде добре развита тяхната дихателна система, трябва да имат една добре развита мозъчна система. Тогава у човека съществуват две царства. Едното царство е царство на чувствата. Аз го наричам царство на любовта. Другото царство е на мозъка, царство на знанието. Едното царство - на любовта, се намира в тъй наречения плексус соларис, в стомашния мозък, дето има ред ганглии, в които жизненият темперамент взема участие, а другият - на знанието, той е умственият темперамент - в мозъчната система. Той е проводник на електричеството и магнетизма. Следователно, когато тези темпераменти са добри проводници, тогава всичките сили на природата живеят, силите на ума, на човешката интелигентност правилно идат. Ако развитието на човека върви добре, от този човек всичко може да стане, той всичко може да направи от себе си.

Та, ако искате да се самовъзпитавате... Някой път казвате, че не сте търпеливи - зависи от вашия жизнен темперамент. После

меланхолични сте - зависи от вашия жизнен темперамент. Не може да мислите правилно, както трябва - вашият умствен темперамент не е добър проводник. Не че не сте способни - главата ви е достатъчно обширна, голяма, имате достатъчно мозък, но темпераментът ви е такъв, че тези сили не могат да работят. Умът ви е разсеян, мислите ви - охлабени. Това е обширна област. Целият мозък не мисли. Задната част на човешката глава е свързана със стомаха. Горната част е свързана с неговото сърце, с дихателната система, предната част на мозъка е свързана със самия мозък. Ти не може да бъдеш един човек с възвишен идеал в света, ако горната част на мозъка е слаба, сангвиничният темперамент не е развит.

На три части се дели мозъкът. Горната част на мозъка има отношение към сангвиничния темперамент. Жизненият темперамент - към стомаха, към задната част на мозъка, а предната част на мозъка - към нервния темперамент. Ако тези неща не са добре развити, тогава и в тялото ти настава един дисонанс. Ако в горната част на главата има хармония, ще има хармония и в тялото. Че как така? Ще разберете, дето се казва в Писанието, че сте храм на Бога. Ако тази горна част е добре развита, ако нашето тяло е храм на Бога, в този висок смисъл всички разумни същества се интересуват. Не само ние, но за всеки разумен човек се интересуват, тъй както всички държави се интересуват от Англия. Защо се интересуват от Англия? Защото в Англия има ред и порядък. Ако нямаше ред, порядък, не биха се интересували от нея. Тя е силна и добре уредена държава.

Ако човек иска природата да обръща внимание на него, той трябва да бъде организиран. Сега, като говоря, аз искам да ви покажа добрата страна, не да се обезсърчавате. Вие ще кажете: “Ние нищо не сме направили.” Не, вие много работи сте направили досега. И без знание сте ги направили. Хиляди обеди сте изяли, но досега не сте яли както трябва. Хиляди пъти сте дишали и издишали, но не сте дишали и издишали както трябва. Колко неща са минали през вашия ум, но не сте мислили както трябва. Да мислиш както трябва, да

чувстваш както трябва и да се храниш както трябва. Лесно е да се каже, ти трябва да бъдеш умен човек, добър човек. Това са общи положения, но те са само резултати. Природата не е създала човека за играчка. Природата с човека прави един от великите опити в света. В Битието човешката раса съществува, тя взема същото място, каквото белите дробове и сърцето вземат в тялото. Какво нещо е човекът в Космоса? Човек в Битието сега е дробовете и сърцето. Такова е отношението. Следователно цялата природа иска човек да мисли правилно, да чувства правилно и да действа правилно.

Та тогава вие грешите в следното. Вие търсите вашето щастие там, дето никога няма да го намерите. Едно растение търси своето щастие в почвата; рибата търси своето щастие във водата; птицата търси своето щастие във въздуха. Човек къде търси своето щастие? Човек трябва да търси своето щастие в мисълта. Той живее в един широк мисловен свят, а ние търсим щастие в хората, тук и там. То ще дойде като едно течение в нашия живот - да предадем на хората. Първото нещо, човек трябва да уповава на своята мисъл. Както рибата уповава на водата, на хубавата вода, както птицата търси чистия въздух, както растението търси хубавата почва, така и човек трябва да търси мисловния свят, в който той живее. Защото, като се съберат хората на едно място, ние трябва да знаем по закона на растенията - тези хора ще станат високи, но хилави, там няма топлина, те не може да растат добре. Между нещата става преплитане. Някога те нямат достатъчно храна и вследствие на това, като се развива техният витален темперамент, те стават слаби, високи, хилави. Като дойде някоя буря, пречупи ги, няма да останат здрави. Онези, които са издържали, остават дребни. Дребните имат голямо бъдеще. Та ние не трябва да живеем наблизо, да си помагаме. Умният човек - и на другия край на света да е, той ще помага. Пък глупавият - и при тебе да е, пак не може да ти помага. И да иска, не може. Сега, като цитирам, глупавият казва: “Отлична реч, силна, действа на човека.”

Аз съм забелязал, като се говори така, всеки ще каже: “Нима досега ние не разбирахме живота?”

Ние се учим да разбираме. Цялото човечество сега се стреми да разбира. Един ден, в правия смисъл като мислим, че ние сме разбрали природата, аз мога да мисля, че това е истина. Ако ние разбираме природата, ние ще бъдем свободни, във всеки дом ще дойде щастието, радостта, веселието. Ще кажете: “Ние разбираме вече, ние знаем, ние сме културни хора.” Ако сме културни хора в този смисъл - да разбираме, всичкият този живот щеше да се уреди. Щом животът не е уреден, тъй както трябва, туй показва, че има нещо, което не сме доразбрали. Ние трябва да спрем, ние може да го разберем.

Сега, като говоря тези работи, аз не казвам, че вие сте отговорни. Не се изисква нито от вас, нито от себе си, нито от цялото човечество да оправи живота. Но хората само не трябва да препятстват на установения ред на природата. Ние не може да внесем в природата нищо ново. Туй дете, което майката го е родила, на туй дете майката нищо не може да внесе отвън. Едно нещо може да внесе, то е следното. Царският син, който отива в училището, той трябва да учи. Той занася там царската си кръв, но той не носи знанието. Той там добива знание, както и най-простият. В туй отношение и царският син еднакво придобиват знание. И доброто не може да се внесе. Ти се раждаш с възможностите за доброто. Но доброто отпосле се придобива. Ти се раждаш само с възможностите за доброто, ти се раждаш само с възможности за знанието, ние трябва да го придобием. Някои се раждат с наследствени черти. Казват, че някои се раждат музиканти. Не се раждат музиканти, но се раждат с възможности. Всеки един музикант трябва да учи, за да стане музикант. Той трябва да има една среда, която да го поддържа. Ако този музикант няма една музикална среда, той не може да се прояви. Както житото има едни условия за растене. Ако не се посее, то ще си остане, ако се посее, ще се развие възможността.

Та казвам, при тези условия ние трябва да развиваме възможностите за придобиване на знанието, за придобиването на доброто. Доброто е сила, истината е сила. Та казвам, това е естественият, правият път. Не казвам, че онова, което имате, трябва да го изхвърлите навън. Новото трябва да дойде отвътре. Новото механически няма да дойде. Новото, божественото в света няма да дойде, то е вътре у нас, отвън с изглеждане то няма да дойде. Или разумният живот в света е едно усилие, с което всички разумни души живеят. Хората съзнават този факт. Навсякъде има туй усилие. Всеки учител иска да възпита децата си. Но за възпитанието на децата нямаме едно правилно схващане, да знаем да възпитаваме. То ще дойде отвътре като един процес. Сега думата отвътре има двояко значение. По някой път отвътре аз считам туй, нашият живот, отвън - туй е божественият живот. Когато някои мислят, че доброто ще дойде отвънка, туй е божественият свят, който ние виждаме около нас, и целият Космос - туй е отвънка, а когато мислим, че божественият свят е вътре в нас, не в тялото ни, но в нашето разбиране, в истината, с която ние работим - оттам ще дойде, а не в човека, в туй тяло, както сега живеем. Туй тяло ще се измени, както много тела в света са се изменили. Та сега нашето тяло ще се измени, нашият ум ще претърпи известни промени и нашите чувства ще претърпят промени, много от нашите възгледи ще се променят. Но има нещо, което всякога си остава едно и също. Ти никога няма да престанеш да обичаш, никога няма да престанеш да мислиш. Злото в света сега се е родило по причина на това, а ние по някой път обичаме хората, като че те са огледало на самите нас. Ако ние съдим за нашия живот от сегашното наше положение, ние сме на един погрешен стадий на разбиране. Ако би се пробудило съзнанието на детето в утробата на майката, какво би мислило то. Но благодарение, че то се кооперира със съзнанието на майка си...

Някой пита де е душата. Кога влиза душата в детето? Може да ме питате, това са интересни въпроси. Душата, още като се зачене, влиза

вътре, тя се кооперира с майката и бащата. Тъй говорят ясновидците. Сега аз не говоря за моята опитност, но аз проверявам доколко са верни. Те казват, че влиза вътре, ходи вкъщи, разговаря се с всички. Но никой не го вижда. То казва: "Ще ме видите, като изляза навън, засега си приготовлявам една малка къщица. Един ден ще изляза и ще стана голям. Тогава ще ме видите. Ще имам честта да се разговарям с вас, ще ходя на училище, да ме видите." Така говорят сега. Обективните хора казват, че тези неща не са верни. Има неща, действително, които не са верни, но има неща, които са верни. Защото, ако човек беше съвършен, кое е онова, което заставило Бога да създаде света? Развитието в света не е за нас. Бог е, който се проявява. Всичко е създадено заради него. Ние сме зрители, съучастници. Неговото добро е наше добро, неговата мисъл е наша мисъл. Той е цялото Битие. Той мисли да направи от всички нещо. Той мисли много по-добре за нас, отколкото ние мислим за себе си. Той предвижда цялото наше бъдеще. То е пред неговия ум, пред неговия дух. Нашето бъдеще е начертано.

Какво може да стане за бъдеще? Тази Вселена като се измени, трябва да знаете какво ще стане от нас. Ние още не знаем какво ще стане от нас. Сега, когато аз говоря, какво виждам, какво може да стане от вас? Ще остареем, ще побелеем, ще си заминем от този свят с надежда, че ще идем някъде. Като отидете там, аз имам доста приятели, но нито един досега не ми е писал. Пък и вие, като идете, няма да пишете писмо. Те пишат писма, но се задържат писмата. В природата има едно учреждение, кабинет, дето задържат писмата, понеже много хора, като заминават за онзи свят, заминават неподготвени. Те пишат такива писма, които, ако ги бихте чели... та затова задържат тези писма. Та като видят нещо хубаво, пропущат го. Така говорят онези ясновидци. Така са говорили и великите учители на човечеството, които са виждали нещата. Сега вярвам, че поне малка доза от това е истина.

Ако някой от вас има случай да чете Сведенборг, да видите как пише човекът. Разправя как се среща с Господа, как се разговаря с Господа, как се разговаря с ангелите, качил се на второто небе, на третото небе, бил в света на духовете. Дели онзи свят на две царства с три небеса. Разправя за светлината, за топлината, за онзи свят, за духовете как са облечени, за училищата, за възпитанието - надълго и нашироко. Авторът, който пише за Сведенборг, казва, че много учен човек бил, но малко му липсва. Той казва, че много научни съчинения написал, спира своята научна деятелност и влиза в една област, дето другите не могат да проверят, област, която е тъй обективна. Този свят е тъй обективен, ние сме дошли до тази област. Туй, което за рибите беше субективно, за птиците става обективно; туй, което за птиците беше субективно, за млекопитаещите е обективно; туй, което за млекопитаещите е субективно, за нас е обективно. Един ден ако дойде твоят дядо и влезе в къщи и се разговаря с тебе и си замине, ти ще кажеш на съседката си дядо ти какво ти е казал. "Нека дойде дядо ти." Но той е дошъл само при тебе, не е дошъл при тях.

Една госпожа в Търново - навеждам този факт не за да ви убеждавам, но като разглеждам научно въпроса. На жената на един миньор умира баща ѝ. Един ден той иде със своята тояжка и казва: "Какво правите, какво готвите?" По едно време дъщерята казва: "Татко, остани за обед." "Не, не може, бързам, аз трябва да си замина." Тя сама разправя. Не останал за обед. Питам, на една такава опитност какво ще кажете. Всичките опитности, които изнася спиритизмът, сега всички искат да ги обяснят по един механически начин. Може да има някои погрешки, но все таки има известни факти, които показват, че човешкият живот не се губи. Науката казва, че нищо в природата не се губи и не се създава. Проявява се всичко. Сега аз искам да остане само онова, за което вие сте способни. Вие още не сте в това състояние, да се занимава човек с вътрешния свят. Всички хора още не са готови. Те ще бъдат както когато някой се занимава с електричество със силен волтаж.

Та казвам, верният в малкото е верен и в многото, казва Христос. Той го дава в четената глава. Той взема един пример от света. Някой казва: "Какво иска да каже Христос?" Той показва как постъпва един светски човек. Господарят му го хванал. Това не е мярка ни най-малко. Той не е човек, който по Бога върви. Той казва: "Вземете пример от него, и вие постъпвате като него." Христос прави един извод: постъпете и вие така. Как трябва да постъпва умният? Господарят му го похвалил и Христос го похвалва. Като се научил, че неговият слуга така постъпва, казал: "Умно постъпва." Та казвам, друг извод да направим. Вие с нищо няма да ощетите природата. Ако живеете добре, вие ще придобиете. Пък един ден, когато природата каже - вече няма да живееш на земята, какво трябва да правиш. Тя те уволнява. Ще седнеш и ще направиш едно добро. Този човек казва: "Аз никакво добро не съм направил, да направя едно добро, макар от господаря си, трябва да правя добро. Че като изляза от службата, да кажат: "Този човек поне едно добро направи."

Та ние в света какво трябва да направим? Ние вече толкова години живеем, искаме да бъдем щастливи. Трябва да бъдем щастливи, трябва да бъдем умни, трябва да бъдем добри. В това седи човешкият живот. Всеки човек трябва да се стреми да вземе най-високото положение и да вземе в добър смисъл. Никой не трябва да се спъва. Всичко онова, за което ламти твоята душа, не спъвай себе си, дай път на въображението си, не бързай. Ще кажете, че това са илюзии. Мисли за всичко, желай всичко, стреми се към всичко, но не бързай. Ако в този живот не, ако във втори не, в трети - доброто е толкова дълго. Ти казваш: "В този живот." Няма разрешение в този живот. В този живот всичките места са заети. Отиваш в театър, всичките места - продадени, билетите - продадени. Какво ще правиш? Ще чакаш за втори път, втори концерт. Не трябва да се спъваме. Добрият човек всякога трябва да се стреми към реализирането на онова великото добро. Доброто, което ще придобием, трябва да стане един проводник, то е цел, един успех за цялото човечество. Вие ще

кажете: “Какво може да стане?” Много може да стане от вас. Сега хората търсят скъпоценни камъни. Като е от природата - онези богатите хора търсят скъпоценни камъни и като ги намерят, ще ги турят на пръстените. Ако вие сте скъпоценен камък, ще имате почитта, ще бъдете на най-хубавата огърлица. Ако пък не сте скъпоценен камък, тогава вас ще ви пробият. То е само за изяснение на нещата.

Та нашето знание зависи от нашата разумност, доколкото разбираме природата. Тя обича онези, които я разбират. Всички онези, които противодействат, разрешават едно, към тях тя гледа малко с други очи. Често ние искаме природата да бъде снизходителна, но виждаме, че тя ни най-малко не е снизходителна. Някой път помага, и много помага.

Та казвам, на всички ви трябва едно свещено знание. Първо, жизненият тип не сте, ще бъдете един добър проводник на живота. Второ, ще бъдеш един добър проводник на силите, които действат в тебе. После ще бъдеш един добър проводник на онази великата мисъл. Всеки един от вас трябва да живее там, дето Господ го е поставил. Човек да си отвори сърцето и да благодари. Единственото нещо - казвам на вас - благодарете на Бога, от сърце благодарете. Като благодариш, да не виждаш злото никъде. Понеже всички тези хора, които страдат в света, един ден техният живот ще се подобри. Всеки един човек, който е минал, законът е такъв. Може да ви приведа примери. Че като се обърнал богатият човек към Авраама, Авраам казал да не отива Лазар. Не че Авраам не може, но казва, не може да се измени редът на нещата. Понеже Лазар толкова време седял пред твоята врата, не ти дойде наум да го нахраниш. Ти не измени твоя ред на нещата, по същия начин и законът не може да измени реда. Както Лазар умря, така и ти ще умреш. Ти искаш да живееш добре в ада. Авраам му казва: “Ти в ада не може да живееш добре, ти в ада трябва да умреш, за да възкръснеш като Лазара.” Човек, като умре, не може да бъде щастлив. Той, казва, не е от великите философи. Никой човек

не може да бъде щастлив, докато не умре. И да умре, тъй както трябва. Този богатият човек не беше умрял. Той защо се мъчеше? Той мислеше за своите братя, да прати някой да им каже, че поне те да не дойдат на туй мъчение. Че как ще повярват? Ако отиде Лазар, те няма да го послушат. Колкото ти послуша, толкова и твоите братя ще послушат.

Та ние сме хора на крайно отрицание. Казвате: "Така трябва да се живее." Така трябва да се живее, че да не предизвикаме природата да ни тури на мястото на мъчението. Ще отидеш на бойното поле, ще ти откъсне крака някоя граната, ще се молиш на Господа да ти израсне кракът ти. Ще израсне изкуствен крак, но онзи крак никога не може да израсне. Така природата казва: не предизвиквай една изкуствена война, в която твоите крака могат да откъснат.

Та единственото спасение е: сега търсете да бъдете проводници на добрия живот, на добрите сили, на добрите мисли в света. Туй е предназначението сега. А как трябва да стане това? Вие всички имате заложби. Ако продължите в този път, ще дойде съдействието. Слънцето само изгрява навреме, вятърът ще дойде навреме, всичко ще дойде навреме за онзи, който слуша. И Учителят ще дойде, и хиляди години ще помага. Кой ще помага на човечеството? За бъдеще пак Бог ще помага. Който изведе човека, той ще го избави. Не ние ще се избавим, той ще ни избави. В еврейския народ Мойсей беше изпратен да го изведе. Казва му: "Ще кажеш на фараона, че аз те пращам. Аз съм, който пращам всичко." Започна фараонът да се състезава, казва: "Аз не познавам кой е." Най-после беше принуден да пусне Израиля. Та сега по същия начин казвам. Все ще дойде един Мойсей, който ще изведе човечеството. Тъй казва Господ. Ще дигне тоягата. Най-после всички хора ще се съгласят. Ще дойде туй, но кога? Не е за вас да знаете времето и годините, които Бог е поставил. Близо е времето, но кога, никой не знае. Когато спите, когато не мислите нищо, когато мислите, че всичко е наред, тогава ще дойде.

Та казвам, това е целта на живата природа: да бъдете сега бодри, весели. Онова, което може да направите, направете го, а онова, което не може да направите, оставете го на Бога, той да го направи заради вас. Но всичко, което трябва да направите, направете го. Каквото желаете, дръжте го в ума си. Всеки, който се е обезсърчил, той се е обезсърчил за своите желания. Казва: "Нищо не мога да постигна." Не, не се лъжете. Не се изисква за всинца ви онова, което желаете, да постигнете.

Та сега в притчата, която Христос казал: "Верният в малкото е верен и в многото."

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Двадесет и пета беседа, държана на 19 март 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

КОЙ ЩЕ ВИ ДАДЕ ВАШЕТО

"И ако в чуждото се не показвате верни, кой ще ви даде вашето?" Лука 16:12

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета шестнайсета глава от евангелието на Лука, от девети стих надолу.

"В начало бе Словото"

Кой ще ви даде вашето? Животът седи от неразрешени въпроси. Животът седи от идеали, които тепърва трябва да се разрешават, да се реализират. Животът седи от сили, които тепърва трябва да се развиват. Животът седи от разумност, която тепърва трябва да се изучава. Засега ние сме достигнали само до границата на страданието. Всичкото знание, което имаме, е толкова, че сме причинили само страдания. От много знания ние сме си причинили много страдания. В това отношение ние мязаме на онзи българин, който в турско време се хвалил, че знае много добре турски език. Той казвал: "Аз зная турски език фарси, няма друг като мене." По едно време в селото, дето живеел този българин, дошъл един турски бей и затова него извикали, като знаел турски език, да се разговаря с него, с бея. Беят обичал риба и казал на този българин: "Кажете на вашите селяни да намерят един сак и да наловят малко риба." Дошли селяните и го запитали какво иска беят. "Иска да му направите един кюляф." "Добре, ще му направим кюляф, като си няма човекът." Те му донесли един кюляф, но беят се обърнал към преводача си и го набил

добре, като го изпъдил вънка. Селяните го запитали: “Защо те би?” “Защото го наддумах.”

Казвам, във всичките области на човешкия живот има една несигурност, има нещо неизяснено. Много работи има неизяснени по отношение на човешкия ум; много работи има недоизяснени по отношение на човешкото сърце; много работи има недоизяснени по отношение на човешкия организъм. За пример какво е отношението между организма и ума на човека? После, като се изучават болестите, болезнените състояния, съществуват ред теории, които ги обясняват по един или друг начин. Както и да се обясняват болестите обаче, те трябва да се премахнат. Това е най-важното. В този смисъл сиромашията е едно анормално състояние, когато богатството е нормално състояние. Някой път облажаваме сиромасите, но трябва да се знаят причините, за да бъде един човек сиромах. Нима царският син трябва да бъде сиромах. Ако той приеме сиромашията, за да научи нещо, разбирам, но да се роди той инвалид, това показва, че родителите му не са живели както трябва.

Питам, кой ще ви даде онова, което търсим. В света ние търсим щастието, но как се придобива щастието? Щастието без отличен ум, без отлично сърце и отличен организъм, не може да се постигне. Аз ви говоря на ваш език. Вие може да срещнете философи, които да ви говорят на метафизически език за духа, за душата, но те са още по-високи работи. Понякога хората си представят духа нещо като въздух. Не, духът ни най-малко не е въздух. Въздухът не може да бъде дух, нито пък душата е нещо полуматериално, както те си я представят. Те си представят душата нещо духовно. Обаче те още не знаят какво нещо е духовното. Под думата духовно разбирам онова, което е разумно. Духовен човек е онзи, който не прави погрешки, който разсъждава хубаво, който урежда добре живота си, който е здрав, щастлив и който не го гази болест, не го гази сиромашията. Това разбирам духовен човек. А духовен да е онзи, който се занимава и

вярва в някакъв отвлечен свят, това не е никаква духовност. Тогава ние вярваме в друг някакъв свят, т.е. в някакъв контраст.

Какво е другият свят? Най-първо, ние не можем да сравняваме нашия свят с другия свят. Защо? Понеже ние не сме причина, ние сме само едно последствие. Казват, че от последствията ще знаеш причините. Какво има в пръсването на една бомба? Казват, че една бомба се пръснала и убила един или няколко души. Как можеш да съдиш за учеността на един човек, който направил една бомба? Някои ще описват какви били очите му, устата, носът му и т.н. Едно мога да установя за този човек, който е направил една бомба, - че неговата глава е била широка или тясна и той е бил човек с полуинтелектуални способности. Човешкият ум в него е бил силно развит - той не е от разумните хора. Ако беше разумен в пълния смисъл на думата, той не би направил една бомба. Щом е направил една бомба, той не е от разумните хора. Сега вие считате за разумен човек онзи, който може да направи някаква пакост. Възможно е и това. В правенето на пакост все влиза някаква разумност, но разумност, която руши. Тази разумност не внася никакво щастие. Това, което човек търси, не е в разумността, която руши. Сам по себе си животът не е смърт. Смъртта съществува по единствената причина на живота. Ако животът го нямаше, и смърт нямаше да има. Първо съществува животът, а после съществува и смъртта.

Казвам, ние трябва да имаме едно определено положение. Някой казва, че е роден от благородна фамилия. Не е въпрос от каква фамилия си роден. Интелигентността, възможности за интелигентност ти можеш да наследиш, но въпросът е, дали ще можеш да проявиш тази интелигентност. Онова, което ти сам развиваш в себе си, то е придобитото, то е човекът. Хубаво е, че всички хора се раждат с възможности, но всички хора не развиват тия възможности, не живеят както трябва, вследствие на което се ражда едно противоречие в света. Религиозните хора обясняват, че такава била Волята Божия. Волята Божия за разумните хора е да са

щастливи. Волята Божия за глупавите е да страдат. Волята Божия за разумните хора е да прогресират. Волята Божия за глупавите е да регресират. Сега ще кажете: "Защо е така?" То зависи от вас. "Как така?" Че от тебе зависи.

Чудни са понякога хората със своята философия. Че когато ти се качваш на планината, ще имаш един резултат, а когато слизаш надолу в долината, ще имаш друг резултат. Те искат при слизането в долината да имат резултатите на планината и при качването на планината да имат резултатите на долината. Не, това са резултати несъвместими. Това е практическият ум, или практическата разумност в света. Обаче положителната разумност не допуща това нещо. Казва някой: "Защо животът е такъв?" Защото умът ти е такъв. "Ами защо ми дадоха такъв ум?" Никой не ти е дал такъв ум, ти сам си го направи такъв. Питам, онези нови дрехи, които баща ти даде, след две години остареят, баща ти ли е виновен за това. Баща ти ли ти даде тези стари дрехи. Всички петна по дрехите показват доколко си пазил чистота. Ако видиш един човек, ти питаш способен ли е този човек. Виж, най-първо, дали пази чистота - погледни му дрехите. Ако е чист, центърът на чистотата е развит у него. Ако не е чист, центърът на чистотата не е развит у него. Той може да ти говори, че обича чистотата, но други да я пазят. Той обича реда, но други да го пазят.

Та сега аз говоря за онова, което ние търсим в света. Но аз изнасям нещата не за обезсърчение. Казвам ви, че вашето щастие е във вашите ръце. Един човек, който живее във великата природа, който Бог е създал с всички условия, от него вече зависи как да диша. Какво да бъде неговото дишане? Трябва ли да търсиш хора, които да те учат как да дишаш, как да ядеш или как да ходиш. Тези неща са елементарни. Най-първо, баща ти и майката ти са те учили как да ходиш, как да дишаш, как да ядеш. Когато едно дете се роди и не иска да диша, тогава отварят ръцете му, надуват коремчето му - учат го как да диша. Докато детето е било в утробата на майка си, там майката е дишала за него, но щом излезе от утробата на майка си, то вече само

трябва да диша. Тогава майката не може да диша за него. Ти можеш да се ползваш от дишането на майка си само тогава, докогато си в нейната утроба, ти можеш да се ползваш от ума на майка си само докато си в нейната утроба, но щом излезеш от утробата на майка си, ти не можеш да се ползваш от нейното дишане, нито можеш да се ползваш от нейния ум. Прямо не можеш, но косвено можеш. Някои от вас вече се движите в Бога, но отношенията ви са съвсем други. Бог изисква от вас вие да мислите вече.

Сега вие ще кажете, че вярвате. Отлично нещо е вярата, но нека определим какво нещо е вярата, какво значи да вярваш. Сега ще определя какво нещо е вярата. Отивам в една хубава плодна градина, пълна с най-различни плодни дървета, отрупани с разни плодове. След това се връщам при вас и ви описвам каква градина съм видял. Вие трябва да вярвате. Казвам, ако вие не вярвате, вие можете да отидете да проверите, да видите, че това е една реалност. Вие трябва да вярвате на тази реалност. Тази градина аз не съм я посадил. Всякога, когато ви разправям за неща, които не съм направил, това е вярно. Значи в света съществува един установен ред на нещата, но този ред е разумен. Някой казва: "Аз в нищо не вярвам, аз съм реалист. Вярвам само в това, което съм опитал." Нима ти можеш да вярваш повече на своята ръка. Това именно, което ти виждаш, което ти пипаш, което обоняваш, което вкусваш, което чуваш, се дължи на твоя ум, на органите на твоя ум. Казвате: "Чувствата, сетивата." Чувствата, сетивата са спомагателни средства на човешкия ум в реалния свят. Следователно дотолкова, доколкото твоят слух е добре развит, това показва, че твоят ум е добре развит. Щом виждаш, че ухото, челото е добре развито, значи имаш разумно ухо. Значи има разумно ухо и глупаво ухо. Има носове, построени по всичките правила на разумността, но има и глупави носове. Има разумна уста, има и глупава уста. Има разумни очи, има и глупави очи. Разумните очи виждат всичко онова, което е красиво, хубаво и добро в природата. Глупавите очи виждат разсеяно - те нищо не виждат. Те

ще видят само счупените шишета и ще се натъкнат на изпразнените шишета за вода и ще кажат, че това не е хубаво, онова не е хубаво. Навреме трябва да отиваш. Когато отиваш на гарата, навреме трябва да отиваш, тренът няма да те чака. Навреме ще отиваш, навреме ще се връщаш. Ако отидеш на гарата и закъснееш пет минути, ще кажеш: "Изпуснах трена." Ще го изпуснеш, разбира се, той няма да те чака.

Ние не можем да турим на природата един нов ред на нещата. С хиляди години хората се стремят да турят един нов ред на нещата. Това е невъзможно. За да се тури нов ред, изисква се голяма разумност. Най-първо, трябва да се разбере установеният ред на нещата. И човечеството е минало през четири фази. Първо на земята са живели най-разумните хора, които са създали тъй наречения златен век. Всичкото знание, което сега имаме, както и окултното знание, всичко това се дължи на оная тъй далечна епоха, когато хората са имали някакво откровение. Тия хора са виждали това, което е създадено в природата. Те са били в съприкосновение с всички напреднали, разумни същества, които са работели при създаването на природата. Казва се, че в начало Бог създаде небето и земята. Земята беше неустроена и пуста. Виждаме, че светлината се яви на небето. В небето е истината, а на земята се яви доброто. И после виждаме, че земята почна да се устройва. Всичко, което Бог създаде в първия, в третия, в четвъртия ден, каза, че е добро. Само за втория ден нищо не каза. Той не каза, че това е добро. Значи остана един промеждутък. Числото две е човекът, неразбраният човек, за когото Бог си е запазил мнението. Той се е проявил, но като го видя Бог, каза: "Този човек ще прави много погрешки със своята свобода." Затова той не е дал никакво мнение за него. И после казал: "Ще излезе нещо от него." Тъй щото човек работи именно в този ден - във втория ден, в дена на най-големите противоречия.

Сега всички вие сте склонни да мислите, че баща ви трябва да уреди работите ви, да ви остави богатство, както някой банкер оставя на синовете си своето богатство те да разполагат с него, и да ви

изпрати на училище, да се учите. Че именно целта е такава. Ако вие имате вяра в тоя установен ред на нещата, щом сте се явили на земята, дето имате известно предназначение, вие трябва да знаете защо сте дошли тук. Вие ще кажете, че сте дошли на земята да вярвате в Бога. Не, вие сте дошли на земята да изпълните Волята Божия, да се учите, да пораснете, да вземете участие в работата, която Бог работи. Голяма работа е тази. Вие сега заставате и си казвате: "Какво мога да направя аз?" Много можете да направите. Така може да каже и всеки слънчев лъч: "Какво мога да направя?" Един лъч може да допринесе известна полза само на един човек в света. Хиляди лъчи, като се съберат на едно място, те могат да причинят голяма полза, да допринесат голямо благо на всички хора. Следователно ти ще направиш най-малкото добро на един човек. Сегашните хора са крайно тщеславни, те искат да се прославят. Христос е казал на едно място: "Не търсете слава от хората, но от Бога." Питам, говедарят трябва ли да търси слава от своите говеда; овчарят трябва ли да търси слава от своите овце; художникът трябва ли да търси слава от своите картини. Славата е вътре в човека. Когато аз съзнавам, че съм художник, славата е у мене. Ако аз съм художник и срещна един голям пияница, аз ще му нарисувам една картина на голям контраст, която, като погледне той, веднага ще изтрезнее. Той ще каже: "Можеш ли да ми дадеш тази картина?" "Мога да ти я дам, но ще я пазиш и само за нея ще мислиш. В кръчми няма да ходиш, ще се влюбиш в нея и за нея ще се ожениш."

Хубаво е понякога човек да види онзи силен контраст на своите погрешки и на своите добродетели. Вие всички се страхувате от своите погрешки. Не, красиво е човек да види своите погрешки. Красиво и гениално е това. Защо? Защото с твоите погрешки някой се е спасил, се е ползвал. Ти си спасил някого с твоите погрешки. Сега аз няма какво да ви доказва, че искам да ви уверявам в нещата. Вие сами трябва да ги опитате. Аз не искам нито да ви примиря с живота, но искам само да ви дам един подтик. Аз не искам да ви примирявам, но

не трябва и да чакате да умрете. Смъртта не е идеал, тя е един край на нещо. Тя не е цел. "Ама ще умра." Ще умрем. "Тогава, поне докато съм млад, да си поживея." Не да си поживееш, но да живееш както трябва - да придобиеш онова богатство, което може да те повдигне, да не си роб на условията, но да си господар.

Питам, в какво седи господарството. Господар е всеки човек. Аз го наричам господар, когато той може да се зарадва на една своя добродетел и я прегърне, и я целуне. На една своя погрешка какво трябва да направи? Той трябва да ѝ благодари за голямата услуга, която му е направила. На погрешката си той трябва да благодари, понеже тя му е донесла известно знание. Та вие не се плашете от погрешките, които правите в своето тяло, понеже разумното в света е предвидило, че тези неща ще стават. Аз искам да свикнете с тези неща.

Пък когато говорите за Бога, вие може да го назовавате със старото име или пък да го наричате разумното в света, или природата, турете му каквото име искате. Това е отношение, това е цел във вашия живот. Онова, което може да те повдигне, то трябва да има някаква сила, която иде отвън. За пример без въздух, който иде отвън, ти нищо не можеш да направиш; без светлина отвън ти нищо не можеш да направиш; без храна отвън ти нищо не можеш да направиш. Значи ти си в зависимост от тия неща.

Най-първо, ти трябва да си зададеш въпроса, какво е отношението ти към храната, към стомаха ти и най-после какво е отношението на светлината към твоя мозък. От това зависи твоето щастие, от това зависи твоето здраве. Не само твоето, но и на децата ти, и на жена ти, на дома ти, на хилядите поколения. И всички това трябва да учат. В светлината се крие разумното в света. В чистия въздух се крият онези благородни чувства, които човек има. А в хубавата храна се крият хубавите постъпки на човека. Който не знае да яде, той не може да работи добре, не може да постъпва добре. Човек, който не знае как да постъпва, той не може да има благородни

чувства и който не знае да се оправя със светлината, той не може да мисли.

Разправяше един, който слушал германския професор Дриш, и казва, че имал хубаво лице. Хубаво лице има Дриш, защото той си изработил едно свое верую сам, вярва в една реалност вън от него, която той изучава. Той сам не създава нещата. При това Дриш вярва и в човешката душа, която е вън от тялото. Той счита, че човешкото тяло е резултат на неговата душа. Това са негови научни заключения. Той може да има и различни биологически и научни познания по този въпрос. Какви са неговите научни познания по биологията? Това са форми, по които животът е минал. Онези, които са създали човека, са нагаждали много форми, докато се стигне най-после до тази форма, която днес имаме. На това основание човешкото ембрио през деветте месеца на своето развитие минава през 400-500 хиляди форми. През някои от тези форми той минава само за време от половин или една секунда и продължава нагоре. Душата, която иде да се въплъти на земята, минава от една форма в друга, спира се само за миг и постоянно се качва, като казва: "Туй не е за мене, тук не е за мене - докато най-после дойде до човешката форма и казва - това е за мене."

И човек още не е спрял, той е сега насред пътя. Над него има още височини, на които той тепърва трябва да се качва. Светът, до който той е достигнал, той е прелюдия на това, което има да дойде. Казват, че човек е създаден по образ и подобие на Бога, но той още не мяза на този образ и подобие. Образ и подобие, а го заравят в гробищата. Аз се чудя на тази философия. Човек, който е създаден по образ и подобие, той не може да се заравя в гробищата, той не може да умира, той не може да греши по никой начин. Какво ще ми кажете.

В Писанието е казано, че роденият от Бога грях не прави. В крива форма се казва - по образ и подобие. Като казваме, че роденият от Бога грях не прави, вие ще кажете: "Ами ние, които не сме родени?" Родете се! Това е най-лесната работа. Ако искате да се родите, това е най-лесната работа. Аз мога да ви туря в земята, и отново да се

родите. Онзи земеделец ще вземе семето, ще го хвърли в земята, и то отново ще изникне. Та що са страданията? Един малък опит - искат да излезете от едно положение на заблуждение, да ви турят в новия живот. И като ви турят в тези условия, вие окрякате орталъка. Срещал съм хора, които казват: "Дотегна ми вече да страдам. Не искам повече." Казвам, когото Господ обича, него наказва. "Не искам да ме обича, дотегнаха ми вече страданията." Тук има една философия, която трябва да се разбере, да се изясни - в какво отношение любовта прави пакости.

Онзи човек, който те обича, поканва те на обед в дома си и наготви: печена кокошка, баница, сладкиши, това-онова, и ти ядеш, ядеш, усещаш, че стомахът ти ще се пукне. Кой е виновен тук? Твоята лакомия. Ти трябва да си хапнеш малко и да кажеш: "Моля ти се, ще бъдеш тъй добър, да ми позволиш да си взема част от това, което си приготвил за мене у дома, та ще имам за няколко дена, защото аз ям малко." Ще носиш със себе си един сак и ще кажеш: "Понеже всичко това си наготвил за мене, ще бъдеш тъй добър да ми дадеш да си взема нещо в сака." Това разбирам гост, това разбирам любов. А ти ще седнеш да се тъпчеш, докато стомахът ти се развали, и после ще кажеш: "Защо ми трябваше да ходя там на гости!" Не, така не се разсъждава.

Ние страдаме от преизобилието, което Бог ни е дал. Всичко е създадено за нас. Ами и за тебе. Като мислиш така - и за тебе, и за мене е. Ти няма да мислиш само за себе си. Баща ти, който е създал и тебе, и брата ти, той ще мисли за всички. Вие сте в един дом и той не може да не мисли за всички. Ти ще обичаш братята и сестрите си, както и баща ти ги обича. Това е любов. Ако ти не обичаш братята си, сестрите си, слугите, роднините и приятелите си, ти не си член от този дом. Както баща ти ги обича, така ще ги обичаш и ти. А ти искаш братята ти и сестрите ти в един дом да се заробят за тебе - ти да станеш видно лице, без да имаш предвид, че след това ще се яви спор помежду ви. Тогава и братята ти, и сестрите ти ще искат същото.

Значи всички ваши ближни - роднини и приятели, трябва да се заробят за вас. Не, при това положение животът няма смисъл.

Сега не ме разбирайте криво, не вземайте това за осъждане, че не живеете така. Един американски милионер изпаднал в голяма беднотия, което се случва понякога, и отива при един друг богаташ, малко закъсал и му казва: "Може ли да ми дадеш малко пари назаем?" "Нямам никак." Той си записал това. Отива после при един беден човек, който имал всичко един долар и му казал: "Можеш ли, моля ти се, да ми услужиш с нещо?" "На драго сърце." Този милионер имал сърце. А бедния човек Бог го изпитал. Той му изпратил щастието, да знае как да постъпва. Той дал един долар, но този долар ще му донесе хиляди други. Ако той би се отказал да даде своя долар, той щеше да носи своето бреме, но навреме даден този долар, той ще принесе своето благо. Не е въпросът да даде този долар на някой, който ще го изпие, но като погледне човека, да му хване място. Защото лицето на човека е самият човек. Като го погледнете в лицето, това е той, а не неговото тяло. Човек се определя по лицето си.

Ако искате да знаете, главата на човека е неговият тил. Ушите на човека са една фирма; носът е друга фирма; устата е трета фирма и очите са четвърта фирма. Четири фирми има човек. Някой ще каже: "Устата ми е малко крива." Да, кривата уста криво говори; кривият нос криво мисли; кривите очи криво виждат и кривите уши криво слушат. Поне досега в моите изследвания аз не съм срещал нито един случай на отклонение от това правило. Вие можете навсякъде да намерите по един ваш дефект. В онези нетърпеливите хора например ще видите, че в ушите им има нещо криво. После наблюдавайте песимистите - хора, които и подир 20 години не могат да простят на някого. Погледнете носа на този човек, ще видите какъв кривондел е. Погледнете ухото му, ще видите колко е изопачено. Погледнете устата, носа, очите на един песимист, ще видите, че всичко е там написано. Душата е, която строи човешкото лице. И псалмописецът казва: "Когато видя лицето ти, ще бъда задоволен." И Бог има лице.

Божественото лице е образ на всички неща. Когато вие видите Божието лице, ще останете доволни. Трябва някога да видите неговото лице. Ако видите лицето на някой ангел, ще разберете тогава какво нещо е красота, какво нещо е благородство, какво нещо е интелигентност.

Казвам, красотата е външната страна на човека. Красота трябва да има човешкото лице. Зад тази красота трябва да седи истината. Зад истината трябва да седи твоята интелигентност. Зад твоята интелигентност трябва да седи твоята сила, твоята мощ. Красотата е печат на Божието благоволение. Ти ще имаш истината, но по обратен път. Под думата сила ние разбираме най-великото в света, а не както учените я разбират. В Писанието е казано: "Да възлюбиш Господа твоего с всичката си сила." Ако силата е нещо неразумно, как можеш да възлюбиш Господа. Четири неща има, с които можеш да възлюбиш Господа: с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила. Затова се изисква разбиране.

Сега вие искате да приложите всичко това, което ви говоря, с вашите разбирания. Оставете вашите вярвания настрана. Те не са ваши. Има нещо у човека, което е негово. Аз ще ви дам две правила, по които човек може да провери кои неща са негови и кои - чужди. Всяко нещо, което произвежда в тебе раздвоение, иска да направиш нещо, но отвътре се спираш, не го прави, то не е твое. Всяко нещо, което ти дава сила, изпитваш приятни чувства в себе си, това е твое. Направи тази работа. Понякога човек изпитва една борба в себе си. Тази борба се дължи на това, че той носи в себе си чужди идеи, чужди разбирания. Чуждото винаги произвежда смут в душата на човека. Аз не искам да изнеса чуждото, чужди работи, но искам да изнеса онова истинското, което е ваше, което е достояние на самите вас. Аз искам да изнеса истината, която е в самата природа, а не онова, което човек умува. Аз искам да изнеса онова, което човек моментално схваща, в което няма никакви изключения. Има неща, които аз съм проверил в продължение на 20 години, и не съм намерил в тях никакво

изключение. Вие казвате: “Така ли е наистина?” Ще проверите. Представете си, че вие като българи научени сте да си палите огъня само чрез огнило. Аз идвам при вас и казвам: “Оставете настрана вашите огнила. Ето вземете тази модерна кутия с кибрит от най-последните изобретения и запалете една клечка - с нея да си запалите огъня.” “Ами дали ще гори?” “Вярвай, ще запалиш огъня.” “Ама да не ни говориш само така?” Вярвайте, ще опитате каквото ви казвам. Като вземеш да палиш огъня си, ще провериш дали е вярно, или не. Като драснеш една клечка кибрит, ще запалиш огъня. Това значи да има вяра.

Ние казваме сега, че човек трябва да има критически ум. Критически ум може да има човек само тогава, когато дава някому, а той нищо не му дава. Какво има да се съмнявате. Аз ви давам една кутия кибрит, изваждам пред вас една клечка кибрит и запалвам огъня. “Ама другите клечки горят ли като тази клечка?” Там е сега учението, ще ги опитате. Аз ви казах, че всички клечки горят като тази. Значи всяка мисъл, която в даден случай може да ни услужи, тя е наша мисъл. Всяка мисъл, която в даден случай не може да ни услужи, тя не е наша мисъл. Всяко чувство, което в даден случай може да ни услужи, то е наше чувство. Всяко чувство, което в даден случай не може да ни услужи, то не е наше чувство. И всяка постъпка, която в даден случай може да ни услужи, е наша постъпка. Всяка постъпка, която в даден случай не може да ни услужи, не е наша постъпка.

Казвам сега, този е красивият и хубавият живот. Не мислете, че с голямата си философия вие можете да познавате хората. От 20 години аз се занимавам само с това - уча се да намирам добрата страна на хората. Срещна един човек, виждам един дефект в него, но го оставям настрана, търся хубавото в него, което е човекът. След като намеря хубавото, аз вече зная кои са били причините за отклонението на този човек от пътя на неговия живот. Връщам се четири поколения назад и виждам коя е причината за неговото отклонение.

Казвам, съществува един закон в света, чрез който човек може да изправи живота си. Не е въпросът само човек да изправи живота си, но да дойде той в известно неизменно състояние, че той всякога да бъде доволен в живота си и всякога да има един непрекъснат стремеж. Аз наричам човек този, който никога не се безпокои. Той трябва да бъде толкова умен, че хората с нищо да не го безпокоят. Вие ще приведете за пример Христа и ще кажете: "Ами защо Христос, който беше толкова умен, хората го безпокояха?" Христос специално дойде на земята да научи какво нещо е безпокойствието. Той не знаеше какво нещо е грехът и дойде на земята, нагърби се с човешкия грях. Той облече една дреха като човешкото тяло и се натовари с греховете на хората и толкова години се занимаваше с това - какво нещо е грехът, кои са причините за неговия произход. И най-после Христос го научи. Той се спря върху два факта като причини за греха. Той казва - първата причина е, че човек обича повече себе си от Бога. Вторият факт е - човек обича света повече от себе си. И тогава Христос каза: "Никой не може да влезе в Царството Божие, докато не се отрече от себе си."

Това значи, че никой не може да влезе в Царството Божие, ако не се отрече от любовта си към себе си. Ако този, който те е създал, не седи по-горе от твоя ум, от любовта ти към себе си, ти нямаш нормални отношения. Ако ти не обичаш природата, то когато приемеш въздух, тя следния момент може да не те кредитира вече. Ако природата би била един скържав бакалин, тя ще те хване за гушата и ще каже: "Не давам!" Тогава? Тя прави това. Учените хора затварят клапите на дихателната система на някой човек и въпреки че той има условия за живот, но природата не му дава кредит. И тогава всички хора казват: "Този човек ще умре."

Казват, че човек трябва да има храна, за да живее. Но и при храна, той пак гладен ще умре, когато тия учени хора на природата затворят стомаха му. Аз бих предпочел сиромашията, но със здрав стомах, отколкото богатството с развален стомах. Аз бих предпочел

сиромашията, но със здрав мозък, отколкото богатството, но с болен мозък. Аз бих предпочел сиромашията, но със здрави гърди, отколкото богатството с болни гърди. Това е човекът - здрав мозък, здрав стомах, здрави гърди. Щом те угощават много, ще кажеш: "Аз не съм научен да ям много."

Като правих своите изследвания, спрях се в дома на един българин, който искаше да ме нагости добре, и ми казва: "Господине, не можем да ти се отсрамим както трябва. Ти си учен човек, правиш изследвания, но сега нямаме мляко, нямаме яйца, да се отсрамим пред тебе." Казвам му: "Няма нужда от нищо. Боб нали имате?" "Имаме боб, но масло нямаме." "Няма нищо, ще го сварите без масло." "Ами ти ядеш ли боб?" "Ям." Аз ям боб само определени дни - като дойде денят на боба, аз го ям. По външна форма бобът мяза на бъбреците, следователно той се отнася към тази система, която чисти организма. Когато човек иска да се освободи от някои нечистотии в себе си, той трябва да яде боб, но ако го яде повече, отколкото трябва, не е добре. Яде ли го повече, той ще мяза на онзи манафин от Анадола, на когото лекарят препоръчал някакво отровно лекарство да взема само по няколко капки на ден. Лекарят му казал: "Ще бъдеш внимателен, няма да вземаш повече, отколкото ти казвам." Манафинът взел лекарството и си помислил: "Кой ще протака толкова време - капка по капка. Я да го изпия наведнъж, че да разбера поне." Изпил го наведнъж, но умрял. Така и бобът няма да го ядете по много. Като ядете боб, няма да мислите, че ще станете красиви, но той е един добър слуга. Като влезе у вас, той ще вземе метлата, ще събере всички нечистотии на едно място и ще ги изхвърли навън. Той е като някое лекарство. След като изхвърли нечистотиите навън, все ще остави нещо от себе си. Ако ядете много боб, от него може да се явят някои болести. Имайте предвид - опасна е твърдата обвивка на боба. Нея нито буболечките ядат, нито свинете ядат. Всички имат страх от тази черупка. Бобът не е прост човек, той е учен. Турил си е една твърда черупка и казва: "Който смее, нека ме бута!" Той позволява само на човека да го яде.

Той казва на човека: “Ако ме обичаш и ако ме свариш добре, аз мога да вляза в тебе и да ти направя една услуга.”

Сега ние се отклоняваме от въпроса. Всяка храна съдържа в себе си известен разумен живот. Всяка храна, дали тя е боб, или леща, или ябълки, или круши, тя иде от една разумна област на природата. Или с други думи, Волята Божия все иде от разумни области на природата. Следователно ти сам ще провериш. Ако ти си в хармония с тези храни, ако между тях и тебе има едно съответствие, приеми ги в себе си. Ако не си в хармония, никога не яж това, което е в тях. Вътре в човека е написана хигиената за храните, с които той трябва да се храни. Всякога яж това, което най-много обичаш. Това е най-здравословно. При това никога не преяждай.

И тъй, кой ще ви даде вашето? Вашето, това е, най-първо, здравето на физическия свят. При това здравето зависи, най-първо, от вашия стомах. Здравето на човешкия стомах зависи от нормалния живот, който той води. Ако ти не живееш един нормален живот, твоят стомах не може да бъде здрав. Ако твоите чувства не са благородни, ако ти си завистлив човек, не можеш да имаш здрава дихателна система. Ако ти нямаш широка мисъл, ако ти нямаш един широк замах, и твоята нервна система няма да бъде такава, каквато я очакваш. Следователно всичко това е в наша сила. Най-първо, да туриш в ума си чисти мисли. Чистите мисли ще пресъздадат нашия мозък. Чистите чувства ще пресъздадат нашите гърди и добрият живот ще пресъздаде нашия стомах. Тия сили, които идат от природата, ще пресъздадат всички мускули, те ще създадат нови сили, с които ние можем да работим. Затова се изискват не само практически правила, не само една лекция, но цяла школа. Всеки ден човек трябва да знае какво трябва да яде. Всеки ден човек не може да яде само една храна. Докато детето е малко, майката го храни всеки ден с мляко, но щом започне да израства, тя го храни и с твърда храна. Онези, които малко знаят, трябва да ги храним с твърда храна. Всички хора имат едно механическо разбиране за живота. Всички

искат да бъдат щастливи. Щастието на човека зависи от разбирането на законите и живота.

Най-първо, човек трябва да знае защо му са дадени ръцете. Вие имате десет пръста, но не знаете защо ви са дадени. Те представляват двете скрижали с десетте заповеди, които Мойсей даде на еврейския народ. На вашите пръсти са написани десет заповеди Божии. Казват, че Мойсей счупил първия път тези скрижали и ходил още един път при Бога да ги напише отново. Това е вече по духовен начин обяснение. Първият път еврейският народ не е знаел как да се управлява, но и досега още не знае това. Първата заповед, палецът е първата Божия заповед - да възлюбиш Господа, Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и сила. Сега аз ви давам само първата заповед, а другите вие сами ще си намерите.

Кой ще ви даде вашето? Казвам, само силният човек, само умният, само добрият човек може да придобие това, което е негово. Ако ти си разумен, дето и да отидеш, ще си пробиеш път. За пример аз не се интересувам от слабостите на хората, защото, ако се интересувам, ще се опетня. Всяка вечер, като се отделям, аз имам един навик, гледам да се освободя от всички лоши впечатления, които съм добил през деня. Всичко лошо аз оставям настрана, забравям го. Лошото в хората считам го като актьорство. Когато някой човек каже една лоша дума, аз го считам като актьор, който играл такава роля на сцената.

Сега ще ви приведа един действителен пример из българския живот. Един млад, интелигентен момък започнал да изучава учението на анархизма, идейно да го изучава. Но след това той забелязал, че това учение не съвпада с практическия живот, с приложението. Той се намерил в голямо противоречие, не знае как да се справи, какво да направи. Една вечер той вижда сън. Седи покрай една река с бистри, хубави ручейчета от нея. Водата е чиста, кристална, а той седи стар, прегърбен, с бастун в ръка. Седи, мисли и не може да реши какво да прави, коя посока да поеме. По едно време

чува след себе си един смях, като че някой на него се смее. Обръща се и вижда зад себе си Кропоткин, Толстой и Христос. И тримата му се смеят, че е много остарял. Но той се вижда не само стар, но и грозен, изнемощял, без никакви сили. Той ги пита: “Какво да правя?” Кропоткин му казва: “Вземи тази верига и я увий около главата си. Само така можеш да станеш човек.” И Толстой потвърдил думите на Кропоткина. Той му казал: “Това, което Кропоткин ти каза, това е вярно.” Христос само мълчал. Той си казал тогава: “Веригите, това са мъчнотиите в живота. Ако ти със страданията си в живота не можеш да се справиш, както с една верига, ти човек не можеш да станеш. Ти ще бъдеш една баба, която иска да живее един охолен живот. Ти трябва с радост да посрещаш страданията, както е било с всички велики хора. Този сън - каза той - ми посочи начина да мисля право.”

И Христос, като дойде на земята, чакаха го страдания. Всичко това: царска дреха, скиптъра на главата, радвай се, царю юдейски, всичко това го снеха от главата му. След това дойде разпъването на кръст, смях, подигравки: “Ако си Син Божи, докажи, толкова хора си излекувал, слез сега от кръста.” Това беше една действителност. Ще кажете: “Ама това беше Христос.” Че ако и вие не можете да бъдете като Христос, вие сте едни страхливци. Какви християни сте тогава. Та и вие ще минете по същия път. Ще дойде римският легион, ще има страдания. Не мислете, че тези страдания постоянно ще се повтарят. Само един път през живота си ще минете през тези страдания - те не се повтарят. Аз не вярвам в повторението на нещата. Христос само веднъж беше разпънат. Втори път няма да го разпънат. “Ама аз всеки ден съм разпъван.” Не, не говорите истината. Вие не можете да бъдете всеки ден разпъван. Вие само си предполагате. Разпъван човек е само онзи, който е научил урока на живота и той може вече да говори истината. Ти трябва да минеш през този изпит, макар и не по своя воля. И Христос не искаше това. Той три пъти ходи да се моли: “Господи, ако е възможно, нека ми отмине тази

чаша. Ако не може, нека бъде твоята воля. Нека бъде, както е наредено.”

Та и вие три пъти ще се молите. Не е лесно това учение. Онзи, който е взел тази верига като Кропоткин, той ще го опита. Анархизмът е учение, което показва как трябва да се разрешат известни въпроси, но само като се приложи това учение, то може да се провери. Толстой пък приемал, че тези въпроси ще се разрешат само чрез страдания. Христос мълчи и се усмихва. Най-после той дохожда до младия момък, потупва го по рамото и казва: “Напред върви! Тази работа ще се уреди.” И този анархист казва: “Като се пробудих, в ума ми проблесна една нова идея. Аз разбрах какво трябва да правя. И сега вече съм на прав път. Аз разреших въпроса за себе си.” Така разправяше младият момък своята опитност. И при това този човек не е гражданин, но селянин. Като го наблюдавах, виждах, че неговото ухо, неговият нос бяха добре развити, само в челото си имаше нещо, което трябва да доразвие, нещо в своята интелигентност. Сега, казва той, разбрах как трябва да постъпя. Случи ли му се една голяма беля в живота, как ще постъпиш? Сега ще постъпя според закона на любовта.

Казвам, това е пътят, по който трябва да вървим ние всички. По този път сме призвани да вървим. Всички същества, които ни обичат, гледат каква роля ще играем. Ние сме под наблюдението на невидимия свят, който аз наричам разумния свят. Когато ние сме готови да носим тази верига, те се радват. Когато всеки вдигне кръста си, голяма радост настава между ангелите. Когато се отказваме да носим своя кръст, ангелите се отказват от нас и не ни поглеждат. Щом ти си готов да живееш по Бога, всеки ти изпраща своите велики мисли. Тогава и те са готови да ти помагат, да ти изпратят своето съдействие. Ако минеш по този път, ти ще видиш великите чудеса на живота. Ти ще минеш по техния път, но като излезеш накрая на живота, тогава ще познаеш, че в света има ред, има една разумност, има Божий промисъл, има Божия любов, мъдрост, истина, в която

всички хора са еднакви. Тогава ще погледнеш към света, към хората, които всички ще ти станат мили. Ти ще погледнеш на тях като на свои братя и ще им желаеш доброто.

Ние не можем да премахнем страданията на хората, те сами могат да си ги премахнат. Аз мога да ви дам един съвет, но не мога да премахна страданието ви, аз мога да ви лекувам, мога да ви свържа с природата, но ако имате вяра. Въпреки вашето желание и вяра никакво лекуване не може да стане. Христос, който лекуваше хората, и той апелираше към тяхната вяра, като казваше: "Ще бъде според вярата ви." Ако имаш вяра, ще бъдеш богат, ще бъдеш учен, всичко можеш да бъдеш. Има смисъл да бъдеш богат, но ако можеш да използваш богатството си както трябва. Ако не можеш да го използваш както трябва, то не ти е потребно. Ако той не може да използва доброто, то ще му създаде най-голямото зло. Ако той не може да използва знанието, то ще му създаде най-голямото нещастие. Защото според мене злото не е нищо друго освен неизпълнено добро.

Сега няма какво да обяснявам тази философия, но казвам - доброто е силата. Турете в ума си доброто и в най-трудните минути на живота си мислете, че има поне един в света, който мисли за вас. Не някой дух, нито някой ангел. Аз не говоря нито за духове, нито за ангели. Има един, който ви обича. Той е онзи велик закон в света, той е онзи, върху който почива цялата Вселена, той е онзи, който поддържа всичкия ред и порядък и от който всичко излиза. Има един, който постоянно мисли за вас и който никога не е престанал да мисли. Във всички ваши падания и ставания, във всички ваши изпитания той е бил там и всякога ви е казвал: "Стани и напред върви. Не бой се, аз съм с тебе."

Болен си, той казва: "Стани!" Умираш, той казва: "Няма нищо, ще възкръснеш!" В ада отиваш, той казва: "Няма нищо и оттам ще излезеш!" Дето и да сте, има един, който върви с вас. Това е мощта на човека - да вярва в този един. Защо ще вярвате в другите? Някой ви

казва: “Ти трябва да се осигуриш в някоя банка.” После се осигурявай в банките, първо, ти се осигури в единия в света, а после се осигурявай в другите банки. Те ще дойдат като последствие. Ти се осигури в едното в света. Най-първо, ти вярвай в своя ум, в своето сърце, в своята душа, в своя дух и най-после във външното тяло, както и във външните условия. Тогава ти ще имаш един живот такъв, какъвто не си сънувал никога. И за онези от вас, които ме разбирате, седи едно велико бъдеще, за което, като го достигнете един ден, ще кажете: “Страданията, които минахме, не могат да се сравнят с това, което знаем.”

Сега онези от вас, които ме слушате, ще кажете: “Без пари не може.” Парите са произлезли от човешкия ум. Ще кажете: “Без приятели не може.” Приятелите са произлезли от човешкото сърце. Ще кажете, че и без среда не може. Средата е произлязла от човешките постъпки. Следователно парите, мисълта е създадена от човешкия ум, приятелите - от човешкото сърце, а средата - от човешките постъпки. Вие сте чудни хора, като говорите за парите. Че парите са у вас. Ще ви обясня тази мисъл. Представи си, че ти си гладен, нямаш пари. Имаш една холта, с която знаеш да вадиш риба. Отиваш на реката, хвърляш холтата във водата и на нея улавяш някоя пъстърва или някой шаран, или някой сом. Хващаш я и я изваждаш. “Ама имам ли право?” Имаш, разбира се. Ще кажеш на рибата: “Ела при мене сега, аз искам да се поразговоря с тебе.” Ще ѝ кажа: “Слушай, само във водата не се живее. Ти ще разделиш всичкото си богатство, което си придобила във водата, с мене, а пък аз ще разделя онова, което съм придобил.” И след това ще опека рибата и ще я изям. Сега вегетарианците като ме слушат, ще си кажат: “Право ли е това?”

Аз искам да ме разберете право. С това искам да кажа следното. Използвай условията на твоя ум, на тази холта, която Бог ти е дал. Извади с нея рибата из водата и не мисли трябва ли, или не трябва. Ако ти в даден случай нямаш нужда от риба, не ходи да я вадиш, но ако имаш нужда, извади си риба от водата и си я опечи. После

кражбата в света става само с едно око и с една ръка. Човек, когато краде, затваря си едното око. Нали знаете онзи пример, когато една майка изпратила своето дете да покани една от съседките ѝ на гости, но казала: “Мама, ти ще поканиш съседката да дойде на гости, но с половин уста.” Детето отишло при съседката, турило ръката на устата си, закрило половината си уста и казало: “Мама те кани да дойдеш на гости.” “Ами защо туряш ръката си на устата?” “Мама каза да те поканя с половин уста.” Не е така. Ако аз направя едно престъпление, аз ще го направя с двете си очи. И ако направя едно добро, ще го направя с двете си ръце - нищо повече. И ако направя едно престъпление, ще го направя с двете си очи и няма да плача, няма да съжалявам, но ще кажа: “Това престъпление аз го направих, но на негово място ще направя нещо много по-добро.” И ако направя едно добро, ще се зарадвам, ще прегърна това добро в себе си. Аз така правя нещата и намирам, че това е един много добър метод.

Сега, препоръчвам ви - благодарете на погрешките си и радвайте се на добродетелите си, целувайте ги и ги прегръщайте. Радвайте се на вашия ум, на вашето сърце, на вашите постъпки и на вашето лице. Аз бих желал всички вие да бъдете красиви. Красиви да бъдат лицата ви. Всичко у вас да бъде красиво. Това е, което ще ви даде вашето. Само любовта в света е единствената сила, която може да ни даде това, което желаем. След като дойде любовта, на място иде светлината, на място иде и свободата. Та ако ние в себе си не съзнаваме мощното, какво можем да постигнем. В любовта няма омраза. Да мразиш, това не е любов, това е сянка на любовта. Любовта подразбира да се повдигнеш над всички противоречия в живота и да погледнеш отгоре весело, както птицата, която хвърка из въздуха. Само тогава в сърцето ти ще има любов. Това значи да гледаш на нещата, както Бог гледа. Щом погледнете така, тогава ще придобиете това, което е ваше. Тогава ще се сбъдне и стихът: “Верният в малкото е верен и в голямото.” Така казва притчата: “Ако си верен в малкото, верен ще бъдеш и в голямото, и в многото”.

Следователно сегашният живот ще определи онова, което Бог е определил за нашето бъдеще. Ние пак ще дохождаме на земята и земята няма да е такава, каквато е днес. И животът ни тогава няма да бъде такъв, както сегашният. Бъдещият живот ще дойде. Сега ние сме в последната фаза на живот, която е желязната епоха. Досега са минали три епохи: златната, сребърната, медната и сега е желязната епоха. Ние сме сега в края на желязната епоха. Бъдещата епоха, за която ви говоря, бъдещата, новата раса, тя ще бъде златната епоха, за която всички трябва да се готвите. Тогава ще дойдат всички онези велики хора, онези предци, които са живели някога. Аз не говоря за ангелите, но говоря за онези човеци, които са живели някога. Те ще дойдат със своето знание, със своята сила и ще турят ред и порядък. Тези хора са множество, те са живели някога на земята, и сега пак ще дойдат. Ще има тогава увеселения - те ще донесат правото. И тогава всички живи и мъртви ще излязат от гробовете. Всички хора ще се променят. Грозните ще станат хубави, а хубавите ще станат още по-хубави. Глупавите умни ще станат, а умните още по-умни ще станат. За хиляди години ще има веселие на земята. Земята ще бъде като райска градина. Ще ядем и ще пием соковете от природата, няма да ходим да вкусваме по стария начин от познаването.

Сега поздравявам ви с новата епоха. Съберете си багажите от железния век, раздайте всичко и се гответе за новия век, за златния век. Това е новото, това е възвишеното, това е благородното - когато всяка омраза изчезне от земята и хората живеят тъй, както Христос искаше.

"Благословен Господ, Бог наш" (три пъти)
"Добрата молитва"

Двадесет и шеста беседа, държана на 26 март 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

РАДОСТТА

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще ви прочета последната глава от евангелието на Лука, от трийсет и шести стих.

“В начало бе Словото”

Ще взема само думата радост. Тя се среща в началото на стиха, или изречението има смисъл само от една дума, която съставя ядката на мисълта. Едно семе е важно дотолкова, доколкото то може да се развие свободно, да стане дърво.

Искам да ви говоря върху един предмет, който интересува всички ви. Онези, които не се интересуват, да си запушат ушите. Вън от това техните уши са запушени. Сега ще ви кажа кое интересува човека. Има три неща, които интересуват всички същества без разлика, каквито и да сте вие - от най-древните до най-големите. Три неща има, които ги интересуват. Всяко същество се интересува от живота; всяко същество се интересува от знанието; всяко същество се интересува от свободата.

Зад живота седи една велика сила - туй е на човешки език. Зад знанието седи друга велика сила, която всякога може да бъде във ваша полза, безразлично какво положение вземате, сила, на която всякога може да разчитате. Зад свободата седи една сила, на която всякога може да разчитате. Чудното е, че много пъти хората търсят своята сила тук, на земята. Този, който търси свободата тук, на земята, мяза на онзи българин в Свищов. Аз ще ви приведа един сън. Той дълго време се молил, сиромах човек, чиновник, не му върви, моли се, дано

отнякъде: или лотариен билет, или някой негов приятел да му даде пари, да си поуреди работите. Една вечер сънува, че някой му носи пари една голяма торба, той ги хваща. По едно време около него почва да се върти една крава. Той казва: “Отде дойде тази крава да ме смущава.” Той мисли, че ще го мушне. Дига крака си, да ритне кравата, за да може да излезе с парите си. Като я бутнал, като ѝ дал един ритник, тя се обърнала с краката нагоре. Той се събужда и вижда, че той бутнал масата и тя се обърнала с краката нагоре, а той държи чаршафа в ръцете си.

Така и ние търсим свободата. Търсиш свобода и най-после дойде смъртта и ти виждаш, че държиш чаршафа. Туй не е свобода. Така може да мислят само онези хора, които не разбират живота. Но онези, които разбират, разумните християни, не сегашните, които не знаят кой е в правата вяра. Религия, в която няма любов, не е религия; религия, в която няма мъдрост и знание, не е религия; религия, в която няма истина и свобода, не е религия. Сега аз бих употребил една дума, но ще я оставя нея за мене си, само аз я разбирам.

Следователно, когато ние говорим, че в света съществува едно същество, ние подразбираме онова същество, което всякога дава и никога не взема. Вие не може да го отречете. Туй същество, върху което почива светът, е което всякога дава и нищо не взема. Всякога дава - не страдания, туй, което дава живот, което дава знание, което дава свобода на хората, това е то. По някой път е на мода, ние за Бога имаме едно старо име, ние го наричаме Бог. Евреите са писали името с 4 букви и никога не са произнасяли името Бог и са го сричали по букви. Първата буква в тях е означавала туй същество, което всичко създава. Втората буква е туй същество, което всичко поддържа и уравновесява. Едната буква два пъти се повтаря. Третата буква е закон на равновесието, туй, което изправя всичките противоречия, които съществуват. Защото в света съществуват големи противоречия. За пример сегашните противоречия, които съществуват в сегашния

живот. Как мислите, как ще се подобри светът? Не се е родил още човек, който да даде един план за подобрението на света.

Всичките народи мислят, закони прокарват и са образували цял един институт, дано да направят нещо, но не са намерили един метод, чрез който светът да се подобри. Подобрението на света - в това наше схващане има нещо вярно, но има нещо, което не е вярно. Болният човек всякога мисли,че всичко е зло; здравият мисли, че всичко е добро. Туй е вътрешно схващане. Или на научен език казано: здравият обективно схваща, че е здрав; болният субективно схваща, че е болен. Следователно болният човек винаги е съсредоточен в себе си, а здравият е винаги експанзивен, той мисли за света. Ние в света сега имаме две състояния: едното е субективно, вътрешно. Някой път ние сме песимистично разположени. Даже християните са песимистично разположени, даже вярващите са песимистично разположени, даже мъжете някой път казват - ние не отиваме добре, финансово не отиваме добре. Моралът е определен. Говорят само хората и прави са да говорят. В света има един постоянен прогрес, успехът и упадъкът е нещо изключително. Сега някои мислят, че светът ще се свърши. Не, светът ще се преобрази, светът няма никога да се свърши. Човек не е бил във времето, когато светът се е създавал. Защо се е създал светът, никой не знае. Никой не знае какъв е смисълът на света. Че светът съществува, съществува, но защо, само може да предполагате каквото искате. Но в това разбиране трябва да влезе и една истина. Истината има отношение към нас, към всеки едного от вас.

Дотогава, докато ти си в зависимост от външните условия на живота, ти не си в истината; докато ти си в зависимост от знанието на хората, ти не си в областта на мъдростта; докато ти си в зависимост от живота на другите, животът не е в тебе. Ти си подложен на едно от най-големите изпитания. Сега се поражда едно различие между светските и религиозните хора. Религиозните хора и светските хора се различават по това, че религиозните хора вярват, че след като умрат, пак ще живеят, а светските хора вярват, че след като умрат,

няма да живеят. Това е вече едно мнение, нито светските хора са го доказали научно, нито религиозните хора са го доказали научно. Само тъй говорят, но нито едните имат доказателства, нито другите имат доказателства, но поотделно вярват.

Аз не искам да се спра върху въпроса за истината. Истината няма нужда от моята защита. Слънцето няма нужда от моите аргументи, дали съществува, или не, даже не се нуждае от моите теории от какво е направено, горещо ли е, или не е горещо, колко топлина има. То не се занимава с моите теории. От моето гледище ще кажа - понеже аз говоря за слънцето, затова свети; понеже аз говоря за неговия състав, затова светът се е подобрил. Ни най-малко. Ние мислим, че ние, като вярваме, ние със своята вяра нищо не придаваме на Бога. Казва: "Ама аз вярвам в Бога." Че какво от това, че вярваш. "Ама аз не вярвам." Че какво от това, че не вярваш. То е все таки, когато кажеш: "Ама аз ям." Много добре. "Ама да гладувам, аз не искам да ям." Много добре, ще гладуваш. Аз представям: ти вярваш, няма да гладуваш; ти не вярваш, ще гладуваш. "Искам да ям." Няма да бъдеш гладен. Аз представям религиозния въпрос. Някой казва: "И без ядене може." Без ядене не може. Ти ще вярваш, защото вярата е един вътрешен закон на Битието. Нашата вяра и при най-големите безверници в света, все имат едно верую. Някой път ние сме представяли някои учени хора за безверници. Ни най-малко не са безверници.

Безверник може да бъде човек, когато няма никаква глава. Ако може да ходи без глава, тогава ще бъде безверник. Но щом има глава, той има верую. Дали той вярва в един будистки Бог, или в християнски Бог, или в мохамедански Бог, туй е без разлика. Нима хората не съществуваха преди християнска вяра? Ако нашата вяра е най-права, тогава трябваше нашите времена да са най-щастливите. И действително нашите времена са най-щастливи, но понеже имаме големи борчове, останали от миналото. Та ние имаме да се справим с борчовете на миналите векове, които са наследени.

Какви ли не каши няма в човешкия живот. Вземете - в днешната криминология. Викат един човек, направил едно престъпление. Няма какво. Всичко е написано на неговата глава, върху неговия мозък и неговото тяло. Престъплението, което е извършил, то е там написано. Ако му задавате въпроси на този човек, той ще ви отговори как е извършил престъплението. И доброто, и злото е вътре в човека. Този човек, който е извършил престъпление, той вижда, че не е постъпил добре. Защо? Защото не е постигнал целта, която е гонил. Защото всяко престъпление в основата си има една добра мисъл. Но когато важната мисъл не се е постигнала, онази цел, която е в самата природа, ние казваме - тази идея не е съобразно със самия живот. Защото всички хора имат едно верую. Те са родени с едно верую. На туй верую трябва да му се даде храна.

Децата съдържат едно верую в себе си, но трябва да им се даде съответстваща храна, за да не стават хилави. Когато детето стане хилаво, тогава у него може да се зародят противоположности на неговите мисли, противоположности на неговия характер, най-лошите черти, които човек има. Даже в любовта на човека може да се родят противоположни качества. Човешката любов може да се обърне на омраза. Човешкото милосърдие може да се превърне на жестокост, не само милосърдието, но от милосърдието човек може да мине в жестокост. Досега съвременните психолози не са обяснили защо. Всякога, когато имаш едно любовно чувство, то може да се превърне на омраза.

Едно време българите считаха, че турците са големи неприятели, казваха: "Турчин е това, не е християнин." Но онова, което мъчи хората, не е вярата им. Това са техните разбирания. Когато интересите на хората не съвпадат, веднага хората стават неприятели един на друг. Даже в един дом братя и сестри, които си уреждат материалните работи, веднага ще се скарат. Ако една любов е толкова низка, че не може да се справи с материалните работи, ако десет, двайсет или трийсет хиляди лева не може да се разделят: единият взел повече,

другият - по-малко, ако туй стане повод да се пожертва най-хубавото от живота, питаме, тогава какво знание имаме ние.

Тогава да ви приведа следния пример. Той се е случил тук, в България. Умрял бащата и той оставил своето имане на двамата си сина: единият по-голям, другият по-малък. По-големият брат бил по-силен, казал: "Ако е тук брат ми, аз ще го убия." Той взел по-хубавите ниви. Но когато той казал тази мисъл, в по-големия брат се зарежда мисълта: "Какво ще добия, ако го убия. Не, аз ще го поставя на своето място." Отива по-малкият брат при брата си и казва: "Няма защо, братко, да ме убиваш, да те затворят в затвора. Ако ти ме убиеш и после използваш имането, което баща ни остави, аз ще се радвам, но след като ме убиеш и седиш дълги години в затвора, то нито ти, нито децата ти ще прокопсат. Без да ме убиеш, аз съм намислил да те оставя на своето място. Аз ще ти оставя всичкото." Най-после двамата братя се споразумели да обработват заедно имането на баща си.

Сега защо се карат хората. Вземете две партии. Партии има навсякъде: в Англия, Америка, България. Хубаво е да има партии, това са синовете и дъщерите. Българите са плодовити. България има около 40 синове и дъщери наредени. И в Америка има такива плодовити. В Америка бяха на власт въздържателите близо 13 години, да внесат ред и порядък, да не се пие вино и ракия. Но намериха, че пак трябва да влезе мокрият режим. Защо и за какво? Казват, че от чисто икономическо гледище. Засега хората още не са готови. Това са посторонни работи. Пиенето е един от най-лесните въпроси за разрешение. Ако няма вино, пий вода, нищо повече. И природата е предвидила това. Оплаква се някой, че вино няма. Вода да пие. Здравословна е водата във всяко отношение. Всеки, който пие вода, той всякога ще бъде здрав.

Казвам, благото, което сега съществува, съществува един закон в природата, който изменя соковете. Има нещо, което изменя сока и внася една отрова в себе си. Даже една вода, и тя трябва да мине през известни пластове. В природата има един закон, който регулира

теченията на водите. Трябва да минат през известни пластове да се филтрират. Онези води са хубави, които съдържат доста електричество и магнетизъм. Онази вода, която не съдържа достатъчно електричество и магнетизъм, тя е вредна. Онези, които пият такава вода, те ще заболеят - и воловете, и конете им. Онези води са хубави, които минават през такива пластове, дето приемат в себе си достатъчно електричество и магнетизъм. Казвам, всяка една мисъл, всяко едно чувство, което не носи тази животворна сила, защо ти е? Ами едно чувство, което не носи в себе си любов, какво чувство е? Ако една мисъл, не носи в себе си истината, каква мисъл е? Ако една сила не носи справедливост в себе си, каква сила е тя?

Основата на всяка мисъл е справедливостта. Човек не може да бъде силен, ако не е справедлив. Туй е закон. Силни хора са само онези, силен човек, силен народ е само онзи, на когото мислите, постъпките и чувствата са уравновесени. Този човек има здрав стомах, този човек има здрав мозък. Всеки човек, на когото мислите, чувствата и постъпките не са уравновесени, същевременно и мозъкът, и дробовете, и стомахът не е уравновесен. Сега тези работи влизат в сегашния семеен живот, който е станал крайно нещастен за всички хора. Всичките хора страдат в семейството. Оттам започва. Трябва да се тури една основа. Семейството започва от самия човек, от самата душа на човека. За пример ние не вярваме, че човек има душа, че човек има дух. Оставете вашите вярвания. Приемете, че човек има душа, не както сте мислили досега. След като умреш, от тебе остава душата, от тебе остава духът. Това си ти, човекът. След като умреш, и твоят ум остава с тебе. Следователно ти оставаш господар да си направиш тяло каквото искаш. Ако искаш да дойдеш на земята, да си избереш такива хора да живееш, каквито искаш. Като слезеш от божествения свят, трябва да избираш хората, между които искаш да живееш.

Та казвам сега, като си дошъл отгоре, да слезеш на земята, ти си направил един нов избор. Ако аз съм един хубав извор, който извира

от планината, кой ще ми бъде неприятел, ако аз поя всичките: и мечки, и вълци, и хора. Всички ще ме гледат с благоговение, на всички ще давам аз и от никого няма да вземам. Ако ние всички сме такива извори, кой ще ни бъде враг в света? Никой.

Единственото реално нещо, което определя човека, то е радостта. Само истината, животът, знанието, само любовта произвежда радост. Там, дето има любов, дето има мъдрост, дето има истина, там е радостта. Радостта, това е един резултат на великото. Оттам се съди какъв е човекът. Ако ти си постоянно тъжен в душата си, трябва ти стремеж да намериш някого, когото да обичаш. Тогава радостта ще бъде един извор. Ти ще влезеш в царството на възможностите. Ти без радостта не може да имаш здраво тяло. Ако искате да прогресирате, трябва да имате радост. Ти без радостта не може да имаш и щастлив дом. Всички в дома трябва да бъдете щастливи, няма да има болести. Ако някой от вас не вярва, щом се разболеете, почнете да се радвате. Аз препоръчвам на болния човек, щом се разболее, да му купят едно тъпанче, едно барабанче. И нека на туй барабанче да тупа. Каквато болест и да го хване, нека тупа барабана и след една седмица ще види какъв е резултатът. Ти след като биеш на болестта една седмица, тя ще си отиде и ще каже: “Туй място не е за мене.” Защото тя обича тихото, спокойното място. Тя не обича шум. Като почнеш да биеш, тя излиза. Сега се препоръчва, като се разболее някой, да спуснат завеси, казват: “Не смущавайте болния. Той се приготовлява за другия свят.” Аз гледам, някои са ме питали как да услужват на болния. Казвам: “Ти можеш ли да пееш хубаво.” “Не съм се научил.” “Научи се да пееш хубаво и като се научиш, ще влезеш да му попееш.” Или ако си цигулар, вземи цигулката и иди да му посвириш. Ако си български гайдарджия, вземи гайдата и посвири. Като отидеш три-четири пъти да му посвириш, туй е. Сега ще кажа. Не смущавайте болните хора. Щом не искат, не ги смущавайте, но щом искат да оздравеят, пейте им. Онези, които искат да боледуват, не им пейте. Онези, които искат

да оздравеят, пейте им. Кажи: “Аз имам един цяр.” Изправи се тогава и почни да пееш.

Вече са почнали да лекуват болните с музика. Сега няма какво да ви привеждам примери в Англия. Някоя жена пее по радиото. Като я слушат по радиото, много болни се лекуват. В гласа ѝ има нещо, което лекува. Дойде някой обезсърчен, кажи му нещо насърчително. Кое е, което ще ни даде щастие на земята. Въздухът, който дишате, светлината, която приемате, храната, която приемате от природата, ще ни даде щастие. Кое е онова, което дава щастие? Онези възвишени мисли, които ние може да възприемем, онова чувство, което излиза от дълбочината на човешката душа, ще ни даде щастие.

Под думата душа аз разбирам онова, което си ти - човекът. Що е душата? То е човекът в своята същина, която не може да умре. И онзи, който не вярва, след като умре, ще види, че не умира. Той само се чуди, понеже е мислил, че ще умре. Като умре, ще види, освен че не е умрял, но е живял, станал радостен и весел. Всички сегашни хора, които умират, за които вие плачете, по някой път те са крайно весели и щастливи. Тези, които плачат тук, на земята, те плачат от съвсем други съображения. Не че ги обичат толкова. Бащата харчил пари за сина си, казва: “Синко, толкова пари харчих за тебе, кой ще ми помага?” Майката гледа за дъщеря си. С това разбиране не можем да бъдем щастливи. Не ви казвам, че трябва да желаем смъртта, но казвам, онези, които са заминали за другия свят, от другия свят помагат повече, отколкото, ако са на този свят. Та Христос, докато беше жив на земята, нямаше толкова власт, а като умря каза: “Идете и проповядвайте това учение по целия свят и аз ще бъда с вас до скончанието на века - казва още - даде ми се всяка власт на небето и земята.” Един човек, след като умря, обърна 500 милиона хора към себе си. Но не ги обърнал още както трябва - донякъде само.

Тук имате един Христос, тук - друг. Кое обичате тук (картината с образа на Христа) на Христа? Тук имате един Христос - са го рисували 39 велики художници, а там един го е рисувал. Но кое

обичате от двата? Когото харесвате, може да си съставите един идеал за него. Сега туй е един образ, сянка на онзи живия Христос, който работи в сърцата на хората, който ги е изменил, който е внесъл тези мисли. Не онези хора, които са се разделили, че да разделим неговото царство, но онзи, който ги подбужда към любов, към знание, към свобода, аз говоря за този Христос.

Сега няма какво да спорим. Аз не искам да споря върху този въпрос. За спор човек трябва да бъде много учен. Какво мислите, ако един човек, който не е светия, а пехливанин, и един светия могат ли да се борят? Не могат. Онзи светският човек ще гътне светията на земята. Но светията има друга една сила. Той няма такива мускули, но той, ако иска, със своята воля, ако насочи пръста си към пехливанина, този ще се сцепени. Няма да може да мръдне. Светията никога не се бори, той оставя да го плеснеш, но ще ти остане ръката така. Ти ще му удариш една плесница, но както го удариш, тъй ще остане ръката ти. Всички онези хора, които са сакати, които са слепи, са все хора, които са ударили плесница на светията, и сега само носят своето последствие. Тъй го тълкувам аз, пък вие го тълкувайте по друг начин.

Та ти се съмняваш в благостта на Бога; ти се съмняваш в знанието на Бога; ти се съмняваш в истината на Бога. Мислиш ли, че ти няма да останеш сляп. Ако ти се откажеш от истината, ще се развалят твоите дробове, ако ти се откажеш от храната, ще се развали твоят стомах. Ако ти се откажеш да мислиш, ще се развали твоят ум, твоят мозък. Това са закони, които съществуват в органическия свят. Така трябва да възпитаваме бъдещите поколения. Не в какво вярвате. Хубаво, което имаме, но всеки ден носи едно благо. Туй благо, което имаме днес, за бъдеще няма да ни послужи. Миналото е на старите, бъдещето е на младите, а настоящето е на учениците, които разбират истината в света. Ще ми разправят как живеел едно време дядо ми. Туй е на старите баби. Дотогава, докато човек се учи и придобива, той, колкото и да е млад, ще живее. Престанеш ли да събираш туй

богатство в себе си, ти остаряваш. Старостта не е нищо друго освен един процес, при който нищо не те интересува. В дома си не намираш смисъл, в жена си, в дъщеря си не намираш смисъл, в приятеля си не намираш смисъл, навсякъде всичко ти се вижда безсмислено, никаква деятелност не те интересува и най-после започват да се атрофират всичките ти органи. И на онзи свят има работа. Някои казват, че отиват на онзи свят да си почиват. Не разбирате какво нещо е почивката. Почивката е радост. Че ти в онзи свят трябва да бъдеш готов да се радваш. Като отидеш, веднага трябва да се засмееш. Щом отидеш на онзи свят и почнеш да тъжиш, че си оставил жена, деца, ще се върнеш. Трябва всичко да забравиш.

Сега ще ви приведа един пример, има една приказка. Едно време, когато Господ турил архангел Михаил да взема душите на хората, казал на Господа: "Ти ми даваш една мъчна служба, всички ще ме намразят заради тази служба: да вземам душите им." "Те няма да знаят, че им вземаш душите." Този въпрос се е уредил. Един ден Господ го изпратил да вземе душата на една вдовица. Той намерил две деца, които прегръщали майка си и плачели. Той, като видял, смилил се и си казва: "На кого ще остави тези деца?" Върнал се при Господа и казва: "Дожаля ми." "Хубаво си направил." Тогава го пратил Господ в дъното на океана да вземе едно камъче. Донесъл камъчето, разчупил го и вътре имало едно червейче живо. Господ казал: "За този червей кой се грижи? Затворено е. Ако ти беше вземал душата на тази жена, положението на децата не щеше да се влоши, но щеше десет пъти да се подобри. Сегашното положение е десет пъти по-лошо."

Самата майка, след като умре, тя влиза да живее в своите деца. Вие мислите, че вашите умрели, които са заминали за другия свят, са заминали. Гледам, някой дошъл, плаче за баща си. А гледам, той и баща му заедно идат. Той плаче, а бащата се усмихва едновременно. Чудно нещо, раздвоение на погледа, плаче, плаче, а после се засмее. Бащата се смее, казва: "Той не разбира. Много ми е добре сега. И той,

като дойде, ще работи, много добре съм сега." Аз не искам да се спра върху това. Но същественото, което искам да остане, е: не искам да вярвате и да кажете, че това е така. Аз искам вие да вярвате в нещо, което вие ще проверите не в човешкия закон само. Един ден като проверите нещата, това, което ви казвам, в което няма абсолютно никакво изключение, е - само любовта може да направи човек от тебе; само мъдростта може да направи човек от тебе; само истината може да направи човек от тебе. Само при нея ти може да бъдеш силен, може да бъдеш самостоятелен.

Когато ти имаш тези трите неща със себе си, навсякъде ще бъдеш добре дошъл. Туй е човекът. Ако ти, дето и да отидеш, на каквато и работа да отиваш, каквато и служба да вземаш, ако тебе те придружава любовта, ако те придружава мъдростта, ако те придружава истината, всички ще имат отворени обятия към тебе, понеже ти носиш едно Божие благословение. Ти ще бъдеш един проводник на великото, на божественото в света. Ако ти почнеш да мислиш какво нещо е любовта, нищо няма да разбереш. Любовта винаги ще остане нещо неразбрано, мъдростта ще остане нещо неразбрано и истината ще остане нещо неразбрано. Може да я разбере човек само когато живее в нея. Той ще я разбере, без да я обясни. Няма защо да се обяснява любовта. Замине любовта, ти оставаш най-слабият човек.

Та казват - като се яви Христос при учениците си, зарадваха се учениците му, понеже дошъл онзи, който носи любовта, който носи мъдростта, който носи истината. И казва, че останало благословението. Туй, което аз имам, го давам и на вас. Има един живот, дето и вие можете да бъдете тъй свободни, както и аз съм свободен. Сега от вашето гледище вие искате да станете богати, искате да станете учени. Това са резултати. Учението, младостта, богатството ще дойдат отпосле. Животът, който има да живеете, не е само засега. Ако остане само засега да живеете, не зная де е вашият живот. Ако турят една грамофонна плоча да ми говори разумно и

после дойде до нейния край, разумна ли е тази плоча? Някои питат: “Животът има ли край?” Животът край няма. Край имат само нещастията в света, а начало имат само радостите в света. Следователно, като казваме край - край на смъртта, край на страданието, край на сиромашията, край на невежеството, край на злополуките в света, а начало на всичко онова велико и хубаво в света, което носи щастие, сила, радост на човека. Това са само начало на човешките неща, които тепърва има да ги придобива за бъдеще. Та казвам, за бъдеще ще останат само старите хора да живеят, ще останат само богатите хора да живеят, само за тях ще бъде небето. Та мислите ли, че Бог ще се радва - на кое дете вие се радвате, на онова невежото дете ли, или на онова разумното дете, което ви разбира. На кого се радвате? На онзи, който ви люби, на онзи, който говори хубаво за вас, на онзи, който носи свободата за вас.

Та казвам сега, онези заложби, които са вложени, вие трябва да се спрете върху тях. Защото дали тук, на земята, или в другия свят, след като минете от този живот след 20-30 години, от вашето разбиране на живота, в живота има единство. Само че условията на земята са материални, трудни са условията. Тук е опитна станция, на земята. Когато на небето има известен проект, пращат хората тук, на земята, да направят своите опити. Когато завършат своите опити, вземат ги за другия свят. Там не се позволява никакъв опит, там не се позволяват никакви прегрешения. На земята се позволяват всякакви опити, всякакви прегрешения. Там като идете и направите най-малката погрешка - ще отидете в другия свят и като направите най-малкото прегрешение - ще ви изпратят оттам. Като направите доброто, тогава може да слезете на земята по свобода. Вашата свобода е да помагате на хората. Тогава ще бъдете свободни да си изберете родители, каквито искате. Тези баща и майка ще ви имат като писано яйце. Те ще ви обичат, и при това няма да се родите при бедни родители, но при богати, при учени и умни, и здрави. Целият дом, в който ще се родите, ще диша щастие, ще бъде дом на Бога. Ако сега

очаквате да намерите Бога на другия свят, не зная каква е тази вяра. Сега Господ трябва да живее във вас.

Има хиляди начини, по които може да опитате тази велика истина. Не да се откажете от живота, тези мъчнотии, които имате, ще се разрешат сега. Болният как ще разреши мъчнотията. Знание е потребно. Онзи иска да му се продължи животът. Но за да се продължи животът, любов трябва. Животът само чрез любовта може да се продължи. Индусите казват, има една средна сила между любовта и живота, тя е праната. Праната като влезе, тя обновява живота. Всякога, когато хората са болни, просветените индуси даже не позволяват да се говорят тези работи. Хиляди години англичаните са между тях, но те мълчат като риби, нищо не говорят. Те не се подкупват с нищо.

Ще ви кажа само малко какво говори един индус. Той ще ви покаже само опашката на рибите да пипнете, но месце не се позволява. Един индус, като е болен, има начини: той ще си концентрира ума към праната и мислено ще почне да вдишва. Ще мисли, че през всичките клетки всмуква тази прана. Не се минава ден, два, три, четири и като направи опит, веднага му минава. Но индусите имат един начин, който от хиляди години е придобит. Той, като седне да мисли, не мисли за жена си, за децата си, за нищо. Той мисли само за праната. Ако накарате един българин да мисли, той ще мисли за говедата, той ще мисли за пчелите, за това-онова и няма да има никакви резултати. Ти ще оставиш настрана говедата, пчелите, жена си, децата си и като направиш опита си и сполучиш, тогава ще повикаш сина си, ще повикаш дъщеря си, жена си, приятелите си и ще им кажеш: “Хайде като мене.”

Ще кажете - вярно ли е това? Ще направиш опит. Ако концентрираш ума си, ти ще бъдеш здрав. По същия закон, като концентрираш ума си, ти може да отмахнеш едно нещастие, което иде отгоре ти. Нещастието върви по един път, както един снаряд. Ти може да се отстраниш от това течение три-четири пръста и снарядът

ще си замине. Като видиш този снаряд, четири-пет пръста или половин метър ще се отстраниш. И нещастието върви по един свой определен път. Някой път ние чакаме нещастието като влюбени на пътя. Не го чакай, стой малко настрана, нека си мине нещастието. Не го поздравявай, не го питай откъде иде и къде отива. Откъдето иде, нататъка ще си замине. Човешката мисъл върши големи пакости. Аз съм виждал хора, седят и казват: "Мисля, че скоро ще се разболея." Не се минава три-четири седмици, и разболява се. Как така стана? Ще стане, разбира се. Аз съм присъствал при някой болен на умиране, казва: "Ще оздравея, не умирам, по никой начин не отивам на онзи свят." След три седмици го виждам този човек оздравял.

Един инвалид в една търновска болница. Идва лекарят и констатира, че единият му крак е заразен. Казва: "Ще трябва да се направи операция, трябва да ти се отреже кракът. Ако не се отреже кракът, може да си заминеш." "Не може, мене Господ ме е създал с два крака, защо ще ми го режете?" "Да живееш." "Аз не искам да живея с един крак. Ако ме оставите с един крак, аз не искам да живея. Господ ме е създал с два крака, с два крака искам да живея. Пък, ако е волята му, ще му дам всичкото. Отпишете ме от болницата, нека умра." След три-четири месеца отива в болницата и казва: "Аз оздравях, докторе. Познаваш ли ме?" "Как?"

Тогава ще приведа друг пример. Мисля, един германец лекар правил един опит върху ръката си. Съвестен човек, той правил опити върху своето тяло. Намерил едно лекарство и направил една инжекция, втора. Десет дни след първата инжекция зараждат се раковите клетки. Лекува я със своето лекарство. Втората рана я излекува за 20 дни. Като разглежда третата рана, намира, че раковите клетки измрели преждевременно. Той намира, че серумът в организма мори раковите клетки. Той намира, че в кръвта има известен серум, който лекува раковите клетки. Значи тялото произвежда туй лекарство. Стига човек да вярва в туй лекарство, което е в тебе. Щом ти нямаш доверие в това лекарство, което Бог е

вложил, непременно ще заболееш от рак. Та казвам сега, ние като този лекар търсим своята помощ отвънка. Първата рана я лекуваме, втората я лекуваме, като дойдем до третата, виждаме, че тя сама по себе си оздравява.

Та казвам, най-сигурното лекарство в света, това е човешката радост. Няма по-силно средство от радостта. В него има една експанзивност. Като станеш сутрин, да станеш радостен. Помисли за неща, които да внесат в душата ти една светла мисъл, предизвикай в себе си едно светло чувство. Предизвикай в себе си една възвишена и благородна постъпка. Което си направил, да произведе в душата ти радост. Някой казва: "Мене ме нападнал един дявол." Невежеството, незнанието в света е големият дявол, който заблуждава хората. Онзи закон, по който е създаден нашият организъм, постоянно става обмяна. Никога не трябва да вземаш по-голямо количество храна, отколкото е потребно за организма. Който иска да бъде здрав, никога не трябва да преяжда. Ако искаш да бъдеш здрав, да живееш 120, 150 или 200 години, никога не трябва да преяждаш. Никога не трябва да ядеш след залязването на слънцето. Ядеш ли веднъж, след като е залязло, ти за десет години ще съкратиш живота си. След като изгрее слънцето, яж и след като залезе, не яж и да има любов в душата ти. Каквато и да е храна не яж, избирай хубава храна. Ако не е хубава храната, откажи се от нея. Гладът е за предпочитане пред лошата храна. Добрата храна внася всичката благодарност. Благодари на Бога за добрата храна. Ние, като ядем лоша храна, ще вдигаме шум, ще роптаем, ще обвиняваме строя. Но ние, разумните хора, може да подобрим нашия живот, понеже съществува един закон на обща хармония, от който се черпи здравето. Има нещо в природата, което носи живот в себе си.

Та казвам, мощното в света е тази радост във всяко отношение и за християни, и за светския човек. За всички радостта е едно от най-големите блага на човешкия живот. Тази радост никога не може да я придобие, ако човек в душата си няма любов. Тази радост не може да

я придобие, ако знание няма в душата си и ако няма свобода. Той трябва да бъде свободен. Той трябва да я освободи от всякакви външни заблуждения, той трябва да търси самата истина, която може да му даде една свобода, замах на неговите постъпки.

Та казва Христос - туй се отнася в друг смисъл: "Идете в света сега и живейте, тъй както аз съм казал, и аз ще бъда с вас до скончанието на века."

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Двадесет и седма беседа, държана на 2 април 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ПОЗНАВАНЕТО НА ИСТИНАТА

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета от осма глава от евангелието на Йоана от дванайсети до трийсет и трети стих. Познаването на истината, това е велика наука на живота. Резултатът на тази наука е свободата. Човек не може да бъде свободен, ако той не познава истината. Човек, който иска да се занимава с великото в света, той трябва да бъде като едно малко дете. Той трябва да бъде една ненаписана книга. Написаните книги са складирани в библиотеките. Там всеки може да ги чете. Най-важните книги са книгите, които сега се пишат. Следователно, когато аз ви говоря за познаването на истината, говоря за една книга ненаписана. Вие може да ми цитирате какво нещо е истината, но за истината никой досега не е дал едно определение. Хората са определяли вероятните работи като истина. Но вероятните работи са от съвсем друга категория, от съвсем друга област.

Всякога хората се спират и казват: "Кажи ми истината." Но човек, който не познава своята храна, всякога ще боледува. Като познаваш храната си, или онази храна, която е необходима за здравословното състояние на тялото ти... Ако ти не познаваш своите приятели, всякога се натъкваш на мъчнотии. Ако не познаваш майка си и баща си, всякога се натъкваш на мъчнотии. Ако познаваш баща си, ти ще бъдеш свободен. Може да се направи едно възражение - баща ти може да е беден. Онзи баща, за когото аз говоря, той не може да бъде никога беден. Човек, който е беден, той баща не може да бъде, категорично бедният не може да бъде баща. Защото бедността и сиромашията раждат много пороци в света. Сиромашията, това е едно изкуство само за мъдреци. Само мъдрият може да преживее този лукс

- сиромашията. На бедния да се позволи, това е немислимо. Срещаш един беден човек, казва: “Сиромах съм.” Сиромашията не е лъжица за твоята уста. Тъй аз гледам. Един светия, един мъдрец може да си позволи да бъде сиромах.

Та казвам сега, аз ви говоря за едно ограничение не физическо. Защото едно ограничение, което съществува в умствения свят на човека, оттам започва ограничението на човека. И обществото, и съвременните хора познават ограничението. Сиромашията не е нещо физическо. Тогава, ако така разсъждаваме, товарните животни, някой вол, който е впрегнат в колата, той е свободен. Тези животни може да теглят милиони, може да теглят скъпоценни камъни, може да теглят свещени работи, но волът не може никога да бъде нито свещен, нито богат. Чудното е, че хората, които са натоварени, мислят, че са богати. Аз не зная, това е едно заблуждение. Така се позволява на невежия да мисли, той има право, но мъдрецът - никога. Бедният човек не се нуждае нито от кола, нито от волове, нито от рала, от нищо не се нуждае. Живите хора не се нуждаят от слугини. Всеки човек, който се нуждае от слуги на земята, той е мъртъв човек. Мъртвите хора се нуждаят от слуги - да ги облекат, да ги приготвят за погребение.

Сега хората имат една философия, казват - еди-кой си умрял. Чудното е, че съвременните хора не вярват в задгробния живот, а пращат умрелите хора в онзи свят. Че жителите на онзи свят не знаят какво нещо е смъртта. Живите от този свят не могат да отидат на онзи свят, че мъртвите отиват. Здравите не работят, че болните ще работят. Едва умният може да съгради една къща, а сега глупавият, който нищо не разбира, той ще съгради къща, че няма да я видиш. Сега това са противоположности.

Вие ще кажете: “Нима ние не разбираме?” Разбирате. Има положения, които може да не разберем. За пример вие не разбирате състоянието на един болен човек. Вие може да го разберете само когато боледувате. И вие не може да разберете един невежа човек, ако не сте в неговото положение. Вие не може да разберете състоянието

на един човек, на един паднал човек, на един грешен човек, ако не сте в неговото положение. Докато ти не влезеш в неговото положение, ти не можеш да разбереш условията, при които той се намира. Вън от това ти ще говориш за греха. Но това е едно механическо определение.

Например, вземете, вие изучавате четирите действия. Двете от действията - събирането и изваждането, означават механически процеси, завършени процеси аз ги наричам. Умножението и делението са органически процеси. Умножава се само това, което има живот в себе си. Мъртвите неща не могат да се умножават. Дели се само това, което има живот. Изобилието се дели, животът се умножава. Тъй щото в умножението и в делението вие имате вече един процес на растене. Тогава може да ви направя едно сравнение. То е следното. Четирите състояния, през които човек може да мине, аз ги наричам пречупване на човешкото съзнание в неговата инволюция.

Слизането в материалния свят - първо, човек взема положението на една точка. Представете си, че един човек, една душа взема мястото на една точка, която не взема никакво пространство от наше гледище. При това тя съществува, съзнава, че е някъде. Къде е, и тя не знае, така както ние ги знаем във времето и пространството. Тази точка, за да почне да расте, тя, най-първо, се разширява, образува един кръг около себе си. То е пречупване, разширение на човешкото съзнание. А когато този кръг се прекъсне, пречупи някъде, от него тогава излиза съдържанието. Което излиза от кръга навън, то е друго пречупване. Ние навлизаме вече в областта на електричеството, което излиза от кръга. Щом се появи електричеството в природата, оттам става пречупване, излизат вече кривите линии. Аз уподобявам това на следното положение. Центърът, това е зародиш на живота. Семето, това е кръгът. Пречупването на кръга, това е посаждането. Поникването нагоре, то е изтичането на тази енергия. И най-после

клонищата, които се явяват нагоре, те се огъват и образуват кривите линии.

Казвам, от това гледище, когато ние говорим за човешкото съзнание, разбираме онзи първоначален център, от който човек е излязъл, дето човек е бил свободен. Като слязъл в материалния свят, той изгубил своето знание. Вследствие на това той се заробил в окръжаващата среда. Някои от вас са забравили откъде идат. Вие не помните. Някои от 40-50 години не помните кога сте се раждали, не помните туй състояние. Когато сте били в утробата на майка си, ни помен нямате от това, а преди да дойдете в утробата на майката, де сте били, и това не помните. Но ако се хвърли малко светлина във вашето съзнание, вие ще помните пътя, по който сте дошли. Окултистите, които изясняват, ще ви дам - това е теория за изяснение. Те казват, че когато такова едно същество, такъв един център в невидимия свят, такова едно съзнание - понеже някои същества имат една необходима нужда да слязат на земята да работят - тогава две възвишени същества ще вземат тази душа - ние говорим по човешки, ще я пренесат и ще дойдат около земята, ще направят три кръга. След това земята има 12 врати, през които може да се влезе. Тези врати трябва да ги намериш отворени. Там да чакат ангели. След това да дойдат по един път, да намерят бащата и майката, ще вземат от тях един запас и те ще отгледат тази душа. След време те ще пратят своето благословение отгоре. Така се говори.

Може да възразите: "Кой е видял това?" Които имат очи. "А кой не е видял?" Който няма очи. Защото онези астрономи, които гледат със своите тръби, виждат неща, които ние не виждаме. Тогава да му кажем: "Как така ние не виждаме това?" Той е въоръжен с един инструмент, с който вижда, има познание. Ако аз мога да гледам от същото положение, със същото разбиране... Не мислете, че като погледнете през далекоглед, ще видите нещо. Нищо няма да видите. Вие ще видите звездите само малко по-светли, ще видите месечината

малко по-голяма. Но трябва да имате голямо въображение, както художника, без въображение нищо не можете да направите.

В човека има един вътрешен далекоглед. Докато имаш тези механически приспособления, ти трябва да направиш едно снаряжение на твоята мисъл. Онзи ученик не трябва да има никакво съмнение в ума си, дали право, или криво вижда. Да не се съмнява. Ти може да направиш една погрешка в изчисленията си, нищо не значи. Само ученият може да направи погрешка, невежият не може да направи погрешка. Колкото повече погрешки правите, толкова по-учени сте вие. Само роденият човек на земята може да греши. Който не е роден, какво ще греши? Сега аз ви навеждам на един резултат на човешките грехове. Много грехове има, за които ние не сме отговорни. Един ден, ако ни съдят, много малко наказание ще ни наложат. Има други погрешки, които вие правите. От тях може да пострадате повече, отколкото от големите грехове.

Не си правете заблуждения като онази рускиня, която отишла при един стар руски свещеник на 84 години и му казва: "Направих едно голямо престъпление." Пита я той: "Да не си крала пари?" "Не съм. Още по-голям грях." Привеждал всичките грехове, казва: "Да не си убила някого?" "Не, още по-голям грях." "Да не си злословила против небето?" "Още по-голям грях." Най-после казва, че големият грях седи в това, че като кърмила детето си, близнала от млякото си. Това е големият грях.

Сега да се върнем. Христос казва - ще познаете истината. Трябва да познаете истината. Но в познаването на истината има една вътрешна връзка, която трябва да се създаде. Под думата истина всякога трябва да разбирате онзи момент, когато започва вече истинската Божествена Любов да функционира в човешката душа. Този момент показва, че си в пътя на истината. Когато Божествената Любов започне да функционира, пътят, в който вървиш, е истински. Дето казва Христос: "Аз съм пътят, истината и животът." Този път върви към истината. Този път е път на живота. Сега ние,

съвременните хора, разглеждаме живота с всичките негови мъчнотии. Виждаме, че мъчнотиите носят в живота едно благо за нас. Защото физическият живот, това е един контраст, това е едно изяснение на онзи великия живот. Всичко, което се случва на земята, трябва да го изучим, защото по него ще познаем онзи живот, към който трябва да се върнем, или животът, от който сме слезли.

Тогава ще ви приведа един малък разказ. Един европеец вижда един индуски ученик на една канара, клатушка се. Отива при него и му казва: "Господине, на голяма опасност си изложен." Пъпли до него да го свали. "Не прави такива глупави работи, опасно е за живота ти." Казва му той: "Всеки в живота си е като мене на такава опасност, всякога може да изгуби своето равновесие и да падне. Аз се уча на канарата да пазя своето равновесие в съзнанието си." Ние мислим, че само онзи, който ходи по планините, е изложен на опасност. Всеки един момент сме изложени на опасност. Ти се съблазняваш, ти си на високо място. Съблазънта не е грях още. Може да те измамят, нищо от това, стига ти да не си измамил. Може да те ограбят, нищо от това, стига ти да не си ограбил. Може да те бият, нищо от това, стига ти да не си убил. Казваш - щом ме убият, всичко ще се свърши. Но има нещо в живота, което не могат да убият. Едно от тези неща е истината. Ако истината е у тебе, никога не може да бъдеш убит. Нима можеха да убият Исуса. Яви се Христос - да им покаже, че човек, който вярва в Бога, не може да бъде убит. Той може да пострада само. Свободата подразбира само ония условия, при които човек живее.

Условията ограничават. Смъртта пък е най-голямото ограничение. Щом умираш, ти може да бъдеш подложен на всички страдания. Щом можеш да бъдеш свободен от смъртта, то е най-голямото благо, което човек може да има. Щом се освободиш, ти си господар; ако не можеш да се освободиш, ти си роб. Трябва да опитаме. Същият закон е еднакъв и за духовния свят, за физическия свят, еднакъв е и в религията, и в науката. Щом се допусне едно опущение, веднага човек се заробва на условията, при които живее.

Та казвам, истината има едно вътрешно приложение. Истината не седи вън от нас. Ние живеем в истината, без да я познаваме. Ние живеем в истината, тъй както органическите същества живеят във въздуха, тъй както живеят в светлината. Имат условия да живеят, стига една душа да се наведе на онзи факт, че тя живее в истината, да дойде в съзнанието. Човек живее в истината, но специфично в истината, в пътя, по който той живее, но в онези условия, при които истината може да се изяви и да бъде свободен. Апостол Павел на едно място си позволи да каже, че ние живеем и се движим в Бога.

Щом живеем и се движим в Бога, кое е онова, което ни заробва? При това живеене в Бога ние сме в ограничение. Туй ограничение едновременно показва и свободата, която имаме. Туй е едно органическо отклонение. Сега аз не говоря за една погрешка в живота, която е необходима за самия живот. Има излишни погрешки, които не стават по необходимост, то е по наше съображение. Всяко нещо, което вие не може да го избегнете - сега аз не мога да говоря за това, вие сами ще го избегнете. Има нещо, което човек не може да избегне в живота си. За пример вие не може да избегнете да дойдете на земята и да не обичате никого. Казвате: "Заробих се в живота за хората."

Е, хубаво, в какво седи свободата да не обичаш никого? Та няма защо да седите на земята. Какво търсите на земята? Ама казвате: "Лоши са хората." Какво търсите между лошите хора? После се явява друг въпрос, кого трябва да обичате. Обичате някого, искате и другия закон. Вие не може да обичате всички едновременно. То е несъвместимо с човешкото естество. При сегашните условия сегашната нервна система не може да издържи целокупната любов на всички хора. И ще бъде голямо нещастие за вас, ако всички хора ви обичат. Вие ще се разтопите. Трябва най-малко половината от тези хора да ви намразят, за да живеете. Омразата в това отношение е един стимул в живота. Ако омразата стане сто на сто, вие пак сте изложени на едно друго положение. Тези контрасти съществуват като една

вътрешна необходимост в живота. Сега вие мислите, че учените хора, светиите в света са прекарали само един редовен живот. Вие не сте били в положението на светията. И ангелите някога са били прости като вас, прости като фасул. И то големи простаци, но сега са ангели, минали са по един ред, повдигнали са се, познали са истината, започнали разумно да служат на Бога от любов, доброволно. Затова са ангели.

Та казвам, има една крайна разумност в света или една съвършена разумност. За пример в даден случай вие си давате изпит, седите и мислите защо сте родени в света. Попитайте тогава баща си, попитайте тогава майка си защо сте родени. Баща ви и майка ви нека питат своите баща и майка защо те са родени. Тогава ще дойдете до крайния предел. Най-после запитайте Причината защо вие сте пратени на земята. Какъв отговор ще получите?

Минава един мъдрец покрай едно плодно дърво и казва: “Ти според мене нямаш съзнание, ти минаваш щастливо, тебе няма поне кой да те безпокои, а мене всички ме безпокоят за моите възгледи.” Тогава плодното дърво - било ябълка, и казало: “Вярно е, аз нямам твоя възглед, но оголиха ме децата, обрулиха ме. Колкото деца имам, всяка година ми ги вземат, всяка година ми ги вземат и нито едно дете не оставят на мене.”

Питам, не е ли това търпение на растенията. Вие изяждате един плод и не мислите, че ябълката плаче за своите деца. Вие мислите, че тя се радва. Щом вземат вашите деца, казвате: “Прободе ми сърцето.” Тази ябълка не я ли прободе сърцето? Ние мислим, че ябълките не страдат. Има същества, които седят по-горе от нас, и те мислят за нас, както ние мислим за ябълката. За пример някое същество от невидимия свят дойде да види, че имаш едно хубаво дете, влюби се в него, вземе го за ръката, задигне го за онзи свят. Ти плачеш, защото му взели дрешката. Какво става? Задигат го. Вземе му душата, а семенцата посади в райската градина. Ако отидете в онзи свят, има специфични градини - еди-кой екземпляр посаден на еди-кое си дете.

Ще видите вашето дете посадено в градината. Ще кажете - това е иносказателен, фигуративен език.

Питам, кой е реалният език? Досега аз не съм намерил на думата още реалния език. Вие имате много приятели, заминали за онзи свят. Къде са те? Вие говорите за онзи свят. Бих желал да зная вашия възглед - накъде е онзи свят: нагоре, надолу? Нито нагоре, нито надолу. И този, и онзи свят е у нас. Онзи свят, то сме ние. Вън от нас никакъв свят не съществува. Аз не говоря сега за хората, които умират, но едно съзнание, което не умира, което живее милиони години. Има съзнание, което след това цялата епоха изменя. Създаването на Вселената представя едно същество с грамадно съзнание, което има тази голяма опитност. Виждаме, че цялата Слънчева система се е изменила, не че са изчезнали, променили са се.

Сега аз ще ви приведа една хипотеза. Какво ще стане с нашето слънце? Най-после, като се отегчи с луната и със земята, човек ще стане. Тогава ще го попитате: "Какво беше едно време?" То ще се засмее и ще каже: "Аз бях по обем един и половина милиона пъти по-голямо от тази земя. Сега напуснах тази служба и дойдох като човек." Ще повярвате ли в това? Слънцето ще счита голяма привилегия да стане човек. След това слънцето ще се ожени за месечината, ще му се народят деца, то ще поплаче, ще поболедуват децата. Вие считате болестите за едно нещастие, нали така. Но то е, който не разбира. Болестите, това са една от най-голямата привилегия, която човек има на земята.

Аз да ви приведа пример. Когато човек отслабва, вече е на умиране, даже и онези, които не го обичат, ще дойдат, ще го целунат, ще го прегърнат. Щом стане здрав, веднага всички седят настрана. Но ако е болен, пожълтял, хлътнали му очите, всички казват: "Горкият човек!" Но ти само тогава ще изпиташ истинската любов. Туй е истинската любов. Онзи, който те хване за ръката, той ще те погледне, няма да има никаква друга мисъл, той ще остави своето благословение. Българите казват, че при тези страдания, които в света

идат, поне можем да устоим. При страданията само най-големите открития са ставали в света в историята на човечеството. При най-големите нещастия на всички светии и учители най-големи промени са ставали, тогава са имали най-големите открития. Такъв един велик завет в света има: истината не може да се открие на хората при едно материално благополучие. Материалното благополучие трябва да дойде подир.

Та сега Христос на онези, които са повярвали, казва: "Ако устоите в моето учение, тъй както аз ви казвам истината, ако вие познаете истината, тази истина ще ви направи свободни." При сегашните условия се изисква една наука, която произтича от истината, понеже върху истината е съграден целият Космос, всички велики закони, които сега съществуват, всички неизменни форми, които съществуват сега в света. Тъй както сега е, целият Космос е съграден по образеца на истината. Вие не може да разберете небесните тела, вие не може да разберете техния живот, вие не може да разберете земята, растенията, светлината, ако вие не познавате този вътрешен закон. Има много учени хора, може да четете книгите на учените хора, ще се намерите в голямо противоречие. Те считат, че човек седи по-високо от природата. В някои отношения са прави. Ако човека вземат за едно божество, да, но човек е едно проявление на Бога. Ако човек е проявление на природата, той не седи по-горе от природата. Но в едно отношение тя седи малко по-горе от него. Защото под думата природа се разбира съвкупността на всички онези разумни същества, които работят в света. Тогава може ли един човек да седи по-високо от всички тези разумни същества. Следователно това е разумното в света. Аз не говоря за онази механическа природа, на която може да се молиш, и тя да не слуша, но за природата, която е отзвук на божественото.

Та в това отношение лицето на човека е мястото, дето може да се прояви истината. То е единственото място, дето може да се прояви истината в човека. Там е истината. В животните истината е покрита с

козина, а у човека има зародиш на истината. Това е неговото лице. Следователно дотолкоз, доколкото лицето на човека е правилно - трябва да се знае какво нещо е лицето - дотолкоз истината е проявление. Абсолютно няма никаква измама. Казваме, че лицето не лъже. Има дигизирани лица. Има известни линии на човешкото лице, може да се правят опити, дето има тия линии, там никаква лъжа не може да съществува. Аз говоря за живите линии, за подвижното лице, което не е маска, но онова лице, което постоянно се мени от сутрин до вечер, ти няма да видиш нито две минути, които са едни и същи, но вечно разнообразие на човешкото лице. Когато ние забелязваме туй вечното разнообразие, аз това наричам красота. Красотата зависи от вечното разнообразие, което дава израз на великата природа. Нашето лице е дотолкоз красиво, доколкото то е израз на онази жива, велика, разумна природа. От това гледище физиономически ние може да съдим. Има степени на истината: умствената страна на истината, сърдечната страна на истината и волевата страна на истината. Умствената страна е в челото, сърдечната страна е в носа, а волевата страна е в устата. Долу в човека е волевата страна. Най-хубавото място и най-опасното е човешката уста.

Та казвам, аз познавам истината. Как? Истината може да я познаваш със сърцето си; истината може да я познаваш с ума си; истината може да я познаваш с волята си. Под думата воля аз разбирам приложение на истината. Под думата чувства аз разбирам дълбочина, сила, а мисълта е онази форма, дето истината може да се приложи и служи за обект, за който аз ви говорих. Тази теория съществува. Ако вземете човешката зеница, тя представя този център, от който човек е излязъл. Ухото представя посятото семе, което вече се е разцъфнало. Носът представя семето, което е поникнало, а устата представят клонищата, които са се огънали и има за ядене. Може да ядеш и пиеш. Следователно човек е дошъл до положението да яде и да пие сега. Блажени, които ядат и пият, и горко на онези, които не ядат и не пият.

Казва Христос: “Аз съм живият хляб, който е слязъл от небето. Който ме яде, ще бъде жив.” Това има двояко значение. Всяка една мисъл, това е храна. Всяко чувство, това е храна и всяка постъпка, това е храна. Това не са илюзии на нещата. За да бъдеш силен, твоето сърце трябва да се храни. Казваш: “Аз не искам да обичам.” Ще обичаш когото и да е, ако не мене, някого. Ако не искаш хората да обичаш, дърветата обичай, камъните обичай, реките, растенията, животните, мухите обичат, воловете, магаретата, каквото искаш обичай, най после и хората обичай. Ще кажеш: “Защо магарето да обичам?” Без разлика, магаре - за тебе, мъдрец - за другите.

В източните народи има много голяма привилегия. Ами че питам, вие как ще обясните онзи странен факт, защо един културен народ като египтяните са почитали като божество Аписа. Аписът е вол, нашият вол става божество. Как ще обясните вие свещените котки на Египет? Значи считали са, че Аписът е едно божество, въплътено в животинска форма. То е идеята. Едно божество, въплътено в котешка форма. Много котки имате вие, които са свещени. Българите много вярват. Като дойде една котка вкъщи, ти бъди уверен, че бюджетът е определен, ще се ожениш, деца ще имаш. Не дойде ли котка, работата ти е забъркана. Туй е българско тълкувание. Донякъде е право, не е суеверие. Аз ще приведа този анекдот другояче. Ако ти имаш една нива някъде 30-40 декара и над тебе около 200-300 метра има един извор, този извор се стреми към тебе. Не е ли това твое благо? Не е ли твоята котка, която е минала? Ако си умен човек, ще поливаш цялата си градина и градината ти ще се повдигне. Но ако изворът изсъхне? Та котката показва един извор на една естествена сила в природата. В тази котка е дошъл един ваш познат, дигизиран, който иска да ви помогне. Сега, ако аз река да ви обясня истината от гледището на християнството, вие ще кажете, че това е езичество, не е вярно това.

Всяко нещо, което дава светлина на човешкия ум, всяко нещо, което дава щастие на човешкото сърце, всяко нещо, което дава

възможност в реализирането на човешките постъпки, то е в пътя, това е едно благо за тебе. Там не може да има заблуждение. Защото, ако вкъщи дойде една котка, ако живее, ти ще я храниш само, може да ти слугува и пари не иска. Като излезе вънка, нищо няма да плащаш, даром ти слугува. Даже един вол даром ти слугува.

Аз ще отида по-далече: всяка свещена мисъл, която дойде в ума ти, не я изпъждай, но я остави. Не изпъждай тази мисъл. Върху нея се гради човешкото щастие. Дойде ли едно свещено чувство, едно желание - каквото и да е, тебе може да ти се вижда малко глупаво, каквото и да е, не го считай глупаво. Или дойде една постъпка. Ти считаш тази постъпка детинска. Не я считай такава, реализирай тази мисъл, каквато и да е малка. Реализирай това чувство, каквото и да е малко. Реализирай тази постъпка, и ти ще видиш какви ще бъдат последствията ѝ.

Защото вие имате едно разбиране за духовния свят, за разумния свят, едно атавистично разбиране. В съвременното християнство са внесени много езически заблуждения от памти века. Христос ги чисти, чисти, и не можа да ги изчисти. Кога са внесени всичките заблуждения? За пример, ако котка ти мине път, ти го считаш за нещастие. Ако поп срещнеш на пътя, ти го считаш нещастие. Ще се върнеш назад. Не че знаеш да го обясниш. За пример вторник за едни е нещастен ден, за други е щастлив. Защо е нещастие, ако котка ти мине път? Ако ти седиш на един прозорец и иде една студена струя, ти ще се простудиш. Защо те е страх от вятъра? Невъзможно е да се простудиш. Но ако в тебе има една крива мисъл, ти ще се простудиш. Но ако ти обикнеш този вятър, ще забележиш, че има един, който духа в света. Тогава има нова теория за духането на вятъра. На какво се дължи? Това е колективно духане на живата природа. Като приема въздуха и като издиша, прави вятър. Тъй говорят окултистите. Някой път тя само задържа въздуха. Когато вятърът е тих, поемат и задържат въздуха. Когато времето е тихо 4, 5, 6, 10, 15, 30 дни, не виждат, че после, като издишат, го изкарват като струя. Сега, ако аз съм на

противоположната страна, едно възражение ще кажа: какви грамадни същества! Другото изяснение е, че топлият въздух от земята се дига нагоре и студеният слиза надолу и става една обмяна. Питаме сега, при тази обмяна туй явление разумно ли е, или неразумно? За пример ние имаме един часовник - тъй както е направен, той се движи, без да знае. Този процес е механичен, но майсторът даже никога не е мислил, че неговият часовник ще го окачим на нашата стена. Но все таки ние знаем, че зад този часовник има една разумност. Та зад нашето тяло, зад клетките, които образуват нашето тяло, седи разумност.

Един германски учен прави своите изследвания. Казва, че само за да се направи един модел на човешкото тяло, трябват 20 билиона клетки. Турете по един лев клетката да се продава, 20 билиона лева трябва за всичките клетки на човешкото тяло като екземпляри, да ги събереш на едно място. А при това казваш: "Какво съм аз направил?" Всичките тия клетки са взети от разни слънчеви системи, те не са от едно място. Материята, от която човек е направен, е взета от разни области. Какви ли не експедиции са пращани от далечните пространства, за да се кооперират тия клетки. След смъртта всяка клетка си отива на мястото, потомството на тия клетки остава на земята. Първичните клетки се връщат, само потомството им остава на земята. Така се продължава човешкият род. Сега туй е за изяснение на размножението, не да се плашите.

Някой път вие слушате едно произведение на Бетовен, някоя симфония. Нищо не разбирате и казвате: "Много хубаво нещо е това, много хубаво е написана, отлична е, мене ми харесва." Без да я знаете, я харесвате. Та сега, без да знаете туй, което ви говоря, как ви се харесва? На кой ключ е мажорен или минорен, на каква гама, какви знаци се сменят - без разлика е. Учените хора по-малко разбират.

Та казвам, истината има едно приложение. Вие трябва да започнете. Човек трябва да пази своето лице. Ако вие искате да успеете в света, ще ви дам едно правило. Считайте лицето за свещено,

нищо повече. Не оставяйте никакво петно на вашето лице. Никакво умствено петно, никакво сърдечно петно не оставяйте, никаква лоша постъпка да няма по лицето ви. Аз не говоря за деформациите. Но щом в твоя умствен свят има едно петно, непременно ще се опетни твоето чело. Щом има петно в твоята душа, ще се опетни твоят нос, а щом има петно във волята ти, непременно ще се опетни устата ти. А щом се опетнят, функциите на тялото не стават правилно. Понеже лицето е свързано с душата, а душата е свързана с природата. Щом процесите в твоето тяло няма да стават правилно, ти ще бъдеш един индивид, един нещастен човек.

Та първото нещо, ако в света се създава една религия, човек, като стане сутрин, да се помоли на Господа да му благослови Господ ушите, нищо криво да не чува. После да се помоли на Господа, каквото види, сладко да яде. Да няма никакво недоволство в стомаха му и най-после, каквото помирише със своя нос, да има благоухание. И каквото види с очите си, да е все хубаво и красиво. Сега човек седи и се надува. Някой седи и мисли какво нещо е ангел. Все като човек си го представя - само по-красив. Няма да туряте пет пръста на ръката му, но десет пръста ще турите на едната ръка и на другата ръка ще му турите десет пръста. Ще туриш най-хубавия палец. Първият пръст няма да бъде по-дебел в дъното. Един ангелски пръст такъв не може да бъде. Мога да кажа, че пръстите на ангела са малко конусообразни. Техните пръсти са много деликатни - на най-изящните девици - хубави, красиви пръсти, които сте виждали, техните пръсти са такива. Като видиш веднъж такава ръка, през целия ти живот остава в ума ти, няма да я забравиш. Хубост, красота е това.

После ние не си даваме никакъв отчет за голямото богатство, което ние имаме. Ние, съвременните хора, не си даваме никакъв отчет. Вземете българите, искат да бъдат един виден народ. Все отвън турят правила. Нищо не може да оправи света. Този свят, който е създаден, българският свят е вънка, той трябва да се оправи. Написаните закони трябва да се изпълнят. Толкоз закони има, които

не се зачитат. Най-първо, трябва да се зачита свещеното лице на човека, свещеното лице на бащата, свещеното лице на майката, свещеното лице на брата, свещеното лице на сестрата, свещеното лице на приятеля, свещеното лице на учителя, свещеното лице на свещеника, свещеното лице на съдията, свещеното лице на адвоката, на всички трябва да се зачита. Какво ще направи той, че бил гражданин на България или гражданин на Англия? Това са закони, които съществуват в невидимия свят. Като идете, те ще знаят дали у вас съществува свещен закон на човешкото лице.

Псалмопевецът казва: "Когато видя твоето лице, ще бъда задоволен." Вие всякога искате да видите един човек не зад гърба си. Защото един човек, който ви обича зад гърба си, той, той не ви обича. Туй всички трябва да знаете. Онзи човек, който ви обича, той всякога ще ви погледне. Един човек, който си навежда очите надолу, казва: "Не съм си свършил работата, не ме закачайте. Аз съм още от земята, аз съм свързан със земята." Онзи духовният човек той направо поглежда. Нали, като се молим, ние не гледаме надолу. Непременно трябва да станете, да гледате право, нищо повече. Всеки човек не да го гледаш, но ти ще хвърлиш един поглед - една десета от секундата, не да го гледаш или да си криеш погледа. Погледни на него и направи една крива линия. Той, като погледне, да види, че окото ти се движи нагоре. Туй е хубавата любов. Като го погледнеш, не да наведеш погледа си надолу. Туй е лошо. Който има да дава на онзи банкер, като го погледне, той си примижава очите. Казва: "Много хубаво е, но има да ми даваш - току извади тефтера и казва - толкова лихви имаш, може да направите проверка." Ако този банкер мисли да ти прости лихвите или половината от това, което ти е дал, ако те погледне и направи един кръг нагоре, ще знаеш, че той е готов да го направи. Извърне ли очите си надолу, трябва да знаеш, че джобът ти трябва да бъде пълен.

Сега, като ви говоря това, вие ще гледате кой накъде си движи очите. Но и вашите очи гледайте накъде се движат. Този опит трябва

да направите със себе си. Аз съм срещал хора, които несъзнателно правят това. Гледа ме и иска да покаже, че е скромен, срамежлив, че си обръща очите надолу. Туй е навик. Научете се да си движите очите нагоре. Движението на очите нагоре е благословение. Много зависи от човешкия поглед как ще се поставиш. Ако вие знаехте, като срещнете някого, как да си поставяте очите, на какво разстояние да застанете, ако знаехте на какво разстояние да застанете от едно дърво...

Много пъти вие се приближавате много близо при едно дърво. Някои дървета не обичате. Има дървета, които са много честолюбиви. Има дървета, които не обичат да отиваш под сянката им. Такова дърво е орехът. Ако не вярвате, заспете под сянката на ореха, и тогава елате. Ще познаете. Българинът знае, че под сянката на орех не се спи. Механичните влияния на ореха не са хармонични с човешкия организъм. Това трябва да знае човек и никога човек - потен или скръбен, или тъжен, или отруднен - да не се спира под един орех. Когато някой българин оре и браздата е близо до ореха, той ще легне под сянката на ореха. Орехът за мене е един символ. Някой път вие се считате щастливи при голямото богатство. И действително голямото богатство е едно благословение, но трябва едно голямо знание - да знае човек как да се справи. Ако не знаете как да се справите с туй злато, то ще изсмуче соковете на живота ви. Това са опитали всички богати хора. След като спечелите, туй злато поглъща живота ви. Сега някои от вас, като станете богати, проверете този закон. Вие може да ми кажете така: "Как аз да имам пари, че да изгубя живота си?" Аз ви казвам по кой начин може да станете богати сега.

Ако искате богатство, най-първо, поправете вашето лице. На вас ви трябва най-малко един опит от три години. Всеки от вас да употреби една година за ума - туй е най-малкото, една година за сърцето и една година за волята. Три години да направите един опит. В три години може да поправите вашето положение. Ако сте болен, ще придобиете здраве. Ако сте невежа, ще придобиете знание. В три

години може да минете за доста начетен човек. Или в каквото и да е направление. Ако сте сиромах, в три години може да загубите вашето положение, да се реабилитирате. Сега ние, които сме дошли, ако ние не може да използваме туй знание, вярата в Бога, ония блага, които Бог ни дал, защо сме дошли на земята?

Говорим за любовта. Как я употребяваме, кажете ми. Ако ти не знаеш кого да обичаш и как да го обичаш, ако ти учиш и не знаеш как да учиш, ако ти търсиш истината и не знаеш как да я намериш, тогава защо сме дошли на земята? На земята има една добра страна, за която ние ще благодарим. Земята иска да вземе от нас онези непотребните неща, с които сме се натоварили, и да ни освободи от ненужния товар и да ни изпрати при Бога такива, каквито сме били първоначално. Тя казва: "Деца, оставете всичко, което имате, аз ще го пазя, няма да го откраднем, вие се върнете назад и пак ще ви го дам." Но има ли някой от вашите деди и прадеди, който да е занесъл в другия свят туй, което е имал? Не може. Ако можеше, те щяха да оберат досега земята, но не може.

Но има едно богатство, което ние може да носим. То е любовта. Любовта е една от великите сили в живота. Следователно любовта се проявява чрез човешките очи, любовта се проявява чрез човешката уста, любовта се реализира чрез човешките ръце. Ако в даден случай вие не може да съчетаете вашия поглед с вашата уста и вашата уста с вашите ръце в закона на любовта, мъчно е да функционирате сега. Аз ви казах - десет заповеди има, десет заповеди на живота, това са заповеди на любовта, с които вие трябва да функционирате. Първият пръст на дясната ръка е велик Божи закон, това е първото начало, в което ти трябва да се движиш. Вторият пръст е законът на твоя ближен. Тия двата закона постоянно функционират. Ако не може да има хармония между твоя палец и твоя показалец - аз не разбирам механическо свирене, аз ви говоря за човешкото съзнание, което е скрито вътре. Всяка постъпка иде от човешкото съзнание, което е скрито вътре. Всяка постъпка, която ти искаш да направиш - ти искаш

да обичаш някого - върху твоята постъпка целият невидим свят, всички съвършени същества спират поглед и гледат какво ще направиш. За тях ти си един цвят, който си напъпил. Всички те гледат как ще цъфнеш. И ако цъфнеш хубаво и издадеш едно благоухание, в божествения свят всички се радват. Те ще те полеят. Ако видят, че си един магарешки трън, ще пратят някой да те ашладиса. Няма в света скрито-покрито. Всяко едно желание, всяка една мисъл, всяка една постъпка, тя е вече достояние на разумния свят и трябва да се радваме, че е вътре в твоята мисъл.

Един е мислил заради мене. Ти казваш: "Кой мисли заради мене?" Ти направиш в тайната на живота си едно дело, вече в невидимия свят Христос казва: "За такава душа всички ангели се радват, всички разумни души се радват и ние, вашите приятели, се радваме. Някой казва: "Колко време вървя в този път, никой не мисли заради мене." Ако говедарят очаква доброто мнение на говедата, по-добре мнението на техния господар, отколкото мнението на самите говеда. За мене говедото не е нещо лошо. За мене едно говедо е свещено. Бог е казал и от неговото Слово да станат говеда, и станаха. Да станат рибите, и станаха. Да пораснат дърветата, и пораснаха. Така работи Божието Слово. За мене всички растения са свещени. За мене всички реки са свещени. Бог казва: "Да потекат реките." И потекоха. Казва: "Да стане слънцето." И стана слънцето. То е свещено, понеже е творение на Бога. Така трябва да гледаме. По този начин ще намерим истината, и тя ще ни направи свободни. Или другояче казано, ако разберем Божието Слово, тогава ще се изпълнят думите Христови, който е казал: "Ако думите ми пребъдат във вас, и моята истина ще бъде във вас, и вие със своята истина ще бъдете в мене. Аз и Отец ми ще дойдем у вас и ще изразим всичко, каквото желаете, ние ще изпълним." Казва Христос: "Най-после аз ще ви се изявя." А изявяването, това е свободата.

Без свобода изявление няма. Като познаем истината по този начин, Бог ще ни се изяви. Ние сега сме в този процес. Някои от вас

сте познали истината. Сега иде втората фаза: истината ще ви направи свободни, като дойде туй, което наричат възкресение, в този смисъл, както по някой път сме го разбирали, не тъй както го разбирате временно. Свобода значи да бъдем свободни от смъртта, да бъдем свободни от ограничението. Свобода значи да виждаме нещата тъй, че да няма тъмнина. Гледането няма да бъде тъмно, на всички да бъде ясно. Тогава всички онези, които са заминали преди нас, всички онези, които идат при нас, всички ще видим, че светът преди нас е съществувал, след нас ще съществува и ние съществуваме. Няма да има тогава ни минало, ни бъдеще, всичко ще бъде едно настояще. Има един целокупен свят, в който сега живеем. С туй не искам да ви кажа, че сегашният живот е една фаза с всичкото му развитие, тъй както животът на растенията се изменя. Едно време растенията бяха едни, сега са други. Едно време хората бяха едни, сега се измениха. Апостол Павел казва за бъдеще, че всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Всички свободни ще станем.

Та казвам сега, истината ще ви направи свободни. Онези от вас, които сте познали истината, стремете се да бъдете свободни в истината. Това е великото учение, към което всички сте призвани. Който разбира това - божественото, това е бъдещето за великите души в този свят.

“Добрата молитва”
“Благословен Господ, Бог наш”

Двадесет и осма беседа, държана на 9 април 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЖИВОТ ВЕЧЕН

“Добрата молитва”
“Духът Божи”

Ще прочета трета глава от евангелието на Йоана.

“В начало бе Словото”

Ще взема само две думи от шестнайсети стих: живот вечен - една обширна тема, може да се каже, една от най-интересните теми на света. Всички други науки се групират около вечния живот. Знанието, силата, властта, желанията, стремежите, всичко се свежда към живота, всичко се групира около живота. Когато говорите за любов, когато служите на Бога, всичко това е свързано. Вярвате в Бога, за да ви даде живот. Някои искат парици, той не търси парици. Парите са само условие за живота. Дрехите са една необходимост за живота. Храната е една необходимост за живота. Жилището е една необходимост за живота. Всичко, каквото се прави, се прави за живота.

Сега трябва да вземем едно ново становище. Болните хора, каквато философия и да им говориш, най-после се запитват: “Кога ще оздравеем?” Той забравя всичко, каквото си му казал, мисли само за болестта. На бедния човек, след като говориш за живота, говориш за Бога, за бъдещия свят, най-после той казва: “Кога ще се освободя от беднотията?” Ти разправяй на този, който празнува Великден. Той казва: “Все си е хубаво да има човек хубава дреха за Великден, да се облече.” Скъсани са дрехите. Новите дрехи струват повече за него, отколкото вечният живот. Казва: “Далечна работа.” Ангелите да му мислят заради него. Ангелите мислиха и го придобиха. Сега остава

хората да мислят и да го придобият. Ангелите го намислиха, хората има тепърва да мислят.

Пита някой къде е бил човек по-напред. Човек беше в едно яйце. В това яйце е седял толкоз милиони години. Като тури едно число с 30 цифри отподире, толкова милиона години е седял в туй яйце вътре и все е мислил за едно: как ще излезе из яйцето навън. Това е едно число с 30 цифри и мисли как ще излезе из яйцето. Сега питате: "Къде е бил в яйцето? Ами сега къде е извън яйцето?" В яйцето това са възможности. Той е учил само възможностите в живота. Предполагал е, въобразявал си е, та някои от вас и досега още си въобразявате, предполагате. Някоя мома седне и си въобразява това-онова. Тя е в яйцето. Тя като фантазира, за да развие тази задача, трябва ѝ едно число с толкова цифри - от 30 цифри. След толкова милиона години тя е реализирала своята задача.

Та казвам, не се занимавайте с черупката, какво ще придобиете вън от яйцето. Разрешавайте какъв е животът извън. Всичките хора още не са излезли навън. Някои от вас може да пъплите, вие разбирате думата пъплене. Пъплене, ето какво подразбира, че след като си мислил, че си добил свобода, като видиш опасност, влизаш в дупката. Излез от дупката си навънка и надникни да видиш какво ще стане. Въпрос е: онзи, който е излязъл от дупката веднъж, повече няма право да влиза. Никой няма право да влиза в дупката, от която е излязъл. Веднъж може да влезеш и веднъж може да излезеш. Ако се опиташ втори път, ще направиш едно престъпление. Вие казвате: "Кой може да живее без една къща?" Не сте вие, които градите къщата. Даже тия къщи, в които живеете, и казвате - тази къща е ваша, не сте я съградили вие. Баща ви, баба ви, майстори са я градили. Други дойдоха да я съградят. Майстори я съградиха. Туй, което ти не си изработил, как може да е твое? Нито материалът е твой, нито работата е твоя, нито парите, които си дал, са твои. Тогава как може да бъде твоя къщата? Я ми кажете. Де е философията? За да ви докажат, че къщата не е ваша, един ден дойде онзи, на който

принадлежи, и казва: "Ще си излезете, понеже тази къща беше дадена под наем. Изтече срокът, 120 години беше срокът за древността." Ти ще си вземеш всичкия багаж и в 10 дни отгоре ще освободиш къщата, защото ще я ремонтираш.

Ние, съвременните хора, се намираме в голямо противоречие. Мислим как ще се оправи светът. Искаме един оправен свят. Не зная какво разбират хората под думите оправен свят. Къщата не е наша, нищо не е наше и искаме един оправен свят. Когато един влезе в една чиста къща, ще я оцапа. Ще я изцапа и казва: "Кога ще дойдат да я изчистят, да замажат пак къщата?" Ти ще се спретнеш да я очистиш и да я замажеш, защото, когато дойде господарят на къщата и я намери оцапана, казва господарят: "Ти ще бъдеш така добър да излезеш, понеже обичам наемателите да ми пазят къщата ми, защото аз не я дадох да се цапа." Това е иносказателно, върху което трябва да се работи.

Ние седим сега и мислим в непостижимите работи в света. Непостижимите работи са тези. Искаш да станеш цар, искаш да станеш княз, искаш да станеш силен - непостижимо е. Искаш да станеш най-ученият човек, най-богатият човек. Единственото постижимо нещо, което е във властта на човека, то е: да яде, да диша и да мисли. Вън от това всичките работи са непостижими за него. При сегашните условия постижимо е онова, в дадения случай което аз може да направя. Аз мога да се наям, в мене ще се появи едно приятно чувство. Аз мога да дишам, друго приятно чувство ще взема. Аз мога да мисля. Явява се една красива мисъл. Мисълта е най-творческата сила. Ще каже някой: "Тогава де е силата на човека?" Силата на човека е в дишането, силата на човека е в мисленето. Така е, който разбира. То е магията. Някой казва: "Магия." Ако вие не вярвате в тази магия, не яжте 10 дни. Ако вие не вярвате в туй учение, не дишайте само полови час, да видите какво ще стане с вас. Ако вие не вярвате в думите ми, ако може да спреш мисълта си само за една минута, ти ще се пръснеш с бомба и от тебе нищо няма да остане, нито парченце в

света, нито дрипел. Единственото нещо, което човек не може да спре, не може да разруши, то е човешката мисъл. Всичко може да направиш, може да грешиш колкото искаш, но да спреш мисълта в света, е немислимо. Да спреш и дишането, и то е немислимо. Смърт те очаква. И да престанеш да ядеш, е немислимо. В онзи свят, казват, няма ядене. Та в онзи свят хасъл ще има ядене, само в онзи свят ще има ядене. В онзи свят няма да има пиене. В онзи свят ще има пиене и ядене. Няма да има готвене с тенджери, паници и лъжици. Казвате: "Какво ще бъде туй ядене?" Като отидете, ще видите какво ще бъде туй ядене. Те ви викат на гости и тази работа е оставена, предоставена. Те ви поканват на едно небесно угощение, да направите едно сравнение между яденето на земята и яденето на небето. Аз правя сравнение между яденето на земята и небето, както едно куче яде един кокал и един богат княз седи на богата трапеза. Яденето на небето и земята е като яденето между животно и човек.

Ние тепърва трябва да учим да ядем. Едно куче, като яде един кокал, дойде друго куче и каже: "Този кокал е мой." Първото куче ще ръмжи само за кокала. Туй е само за сравнение. Между хората има една слабост: мисли някой, че ще му вземе хляба. Всичко може да ти вземат, но хляба не може да ти вземат. Вземат ти хляба по единствената причина, понеже вярваш, че ще ти го вземат. По закон никой не може да ти вземе хляба; по закон никой не може да ти вземе въздуха; по закон никой не може да ти вземе мисълта. Това са три правила, по които, ако вярвате, не може да ви вземат. Който вярва, законът е верен за него. Казвате: "Ние виждаме, че хората умират." Умират, понеже искат да умират, да не ядат.

Сега има известни подбуждения в света. Аз ще ви приведа един пример. Тук преди два дни или няколко дни ми подават едно писмо с един надпис: "Учителю благи, Учителю на мъдростта." Аз, още като чета "Учителю благи", виждам. Отварям писмото. Разправят ми - те са двама бедни хора от Източна България, дошли в София да си намерят работа - ходили, хлопали по много врати, ходили по високопоставени

лица на православната църква. Хората им дали пари, да си отидат дома - най-после им дали 50 лева. И сега ме питат в писмото какво да направят с 50-те лева, ако съм учител благ, на мъдростта, като трябват на единия 350 лева, а на другия - 750 лева, за да си отидат дома. Ако не им дам парите, казват: "Ето един..."

Тези хора не трябваше да ходят да искат пари от високопоставени хора. Ако аз бях на тяхното място, щях да извадя своята магическа пръчица. Тук, в София, има заровени много грънци с пари. Ще ги извадя, ще взема колкото ми трябват: седем-двайсет златни, ще ги заровя другите. После ще се обърна към Господа и ще му благодаря, че е оставил в земята. Сега ще кажете: "Може ли да се направи това нещо?" Те това сега правят учените хора. Простите хора не го правят. Заровят някъде златни монети, ученият човек тръгва с пръчицата и намира златните монети. Как става това? Аз зная как става това, но не искам да го обяснявам, ще си изгубя занаята. Има нещо, от което аз съм много заинтересован, понеже не искам да си предам занаята, защото в небето аз минавам за един честен човек на труда. Ако дам занаята, ще ме оберат, ще ме ограбят. За да му предам занаята, той трябва да бъде, първо, честен като мене. Да иде да си вземе сто или хиляди лева, ако му трябват. Не да иде да се удоволства с тях, това не се позволява. Ако отиде да се удоволства, тогава има едно течение, гърнето потъва надолу.

Преди години дойде една ясновидка от Ючбунар някъде. Присънило ѝ се, че някъде има такова богатство. Тя ми пише едно такова писмо "Учителю благи". Ходила при високопоставени лица, питали я: "На колко метра е заровено това богатство?" "На 50 метра." Казвам, това богатство, което е заровено на 50 метра, за да го извадиш, ще изхарчиш толкова труд, колкото, ако би го купил. Няма нужда защо да го правиш. Има достатъчно богатства заровени, но на 50 метра то става при пречупване, при земетресение. Никой досега не е заровил богатството си на 50 метра. Един параход, като потъне, ще потъне на 1500, 2000 метра най-много. Налягането е толкова голямо -

някъде и до хиляда метра не може да отиде. Следователно този параход, дето е потънал, там може да го намерят. Но това са отвлечени работи.

Вечният живот, това е същественото, към което човек се стреми. Във вечния живот се намират ония способности, които са необходими на човека, ония чувства, които са необходими за живота, силите, с които човек трябва да работи. Вечният живот значи живот без противоречия. Вечният живот значи да бъдеш заобиколен с добри, разумни същества, които те обичат. Каквото пожелаеш, става. Ти желаеш това, което те искат. Целият ти живот ще бъде уреден. Ще има мъчнотии, но не такива, каквито ние претърпяваме. Ако ние сега сме вън от вечния живот, ние сме в света на противоречията. За пример някой човек иска да прекара волята си в света. Защо стават тези войни в света? Всичките войни, всичките противоречия, за всички скарвания в света причината са личните чувства. Ако мене ме попитате кога ще престанат войните, кога ще престане омразата в света - когато личните чувства се възпитат и хармонизират.

И действително от научно гледище има една анормалност в устройството на човешкия череп. Има една норма, по която се съди кой човек е нормален. Много малко хора ще намерите нормални. Един човек минава за кротък, но има лична амбиция, иска да се повдигне. Защо? Той търси щастието в живота по личен начин. Човек, който върви по личните си чувства, той върви по крив път. Вторите хора в рая съгрешиха по причина на личните си чувства - черепът на първата жена беше недоустроен - Писанието казва там - че за една интрига. Този адепт в рая влиза няколко пъти. Той е държал цяла лекция. Изкушението не е станало тъй изведнъж. Няколко години е минало, докато Ева се убеждава. Тогава нейният череп се е изменил. Там е представено в една повествователна форма - за деца. Тя е била умна жена, принадлежала към една школа. И двамата бяха ученици. Когато Господ им каза да не ядат от забраненото дърво, той им предаде един урок за послушание. Там имаше дървото на живота

и дървото на смъртта. Обаче Ева, като разсъждаваше, се заблуди от богатството, от славата, от придобивките в света. Казва: "Не мисля, че нашият път ще бъде този, по който сега вървим." Сега хората още вървят по този път. Макар че вие не сте съгласни с Ева, но всеки от вас по няколко пъти в годината яде от забранения плод, защото туй е дърво за познаване доброто и злото. Че у тебе се зароди омраза, ненавист, подозрение, ревност и тем подобни. Зароди се ревност да убиеш човека, да го злословиш, да го унищожиш, да го премахнеш. Питам, какъв е този живот?

Най-после ти трябва да знаеш, че всичките тези същества, които съществуват на земята, са създадени от Бога. Всяка една човешка душа си има своя стремеж. Не гледайте на външната форма. Когато някой казва "Аз не ви обичам", ето какво разбирам. Аз съм слушал някой да казва: "Не те обичам." Това значи: не обичам твоята дреха, с която си облечен. Хвърли тази дреха. Защото дрехата ти е оцапана, аз няма да обичам кирливата ти дреха. Душата ти може да обичам. Ти хвърлиш дрехата, измиеш се и като дойдеш в къщата ми, аз ще ти дам хубава ленена премяна. Ти ще бъдеш добре приет.

Тогава другото положение. Вие казвате: "Заробихме се." Никой не може да те зароби. Може да ти вземат богатството насила, може да ти вземат дрехите насила, но да заробят душата ти, е невъзможно. Всеки, който се е опитал в света от 8 хиляди години - аз вземам това число като число на безконечността - всеки, който се е опитал да зароби човешката душа, да отнеме свободата ѝ, много жестоко си е изпатил. Аз мога да ви дам много данни, цяла статистика. Учители, които са искали да ограничат учениците си; мъже, които са искали да ограничат жените си; жени, които са искали да ограничат мъжете си; бащи, които са искали да ограничат синовете си; майки, които са искали да ограничат дъщерите си, никой не е прокопсал. Нито една майка не е прокопсала; нито един баща не е прокопсал; нито един учител не е прокопсал; нито един държавник не е прокопсал; нито един цар не е прокопсал. Всеки, който се е осмелил да зароби

човешката душа, не е прокопсал. Ужасен е този закон. Сега казвате - да обесим тези хора, да оправим света. Няма такъв писан закон - да се бесят хората. Мойсей, който даде заповедите, казва: "Не убивай, не злослови, не кради, не прелюбодействай, не вземай това, което ближният ти има." После дойде онзи държавен закон. Написаха в името на Мойсея, че заради благото на отечеството един може да се убие, може да се заколи, да се обеси. То е друг въпрос. Тогава влизат религиозните хора и казват - Господ ги е наказвал. Не, Господ не направи ада. Ада го направиха хората.

Господ казва: "Душата ми не съизволява със смъртта на хората." Ако един човек се самоубива, Господ не съизволява. Адът е направен от хората, не от Бога. Ада другояче го разбирам. В света при появяването на човека се явиха две школи от най-учените хора на човешката раса. Те се разделиха по възгледите на светлината и тъмнината. Едните поддържаха, че при светлината животът може да се поддържа по-добре. Другите поддържаха обратното: че при тъмнината човешкият живот може да се развие по-добре. Онези на тъмнината казваха, че светлината може да се използва за един много малък кръг и тесен кръг. Светлината никога не трябва да се дава. Те аргументираха, доказваха, че като спи човек, трябва в тъмнина да спи. И като се върти земята, трябва тъмнина. И те се разделиха на две ложи: бели и черни братя с противоположни възгледи. Едните казваха, че човек трябва да се ограничи в затвор. Туй е тяхното учение. Другите казваха, че човек трябва да има пълна свобода. Чрез убеждение да го убедиш.

Следователно има два вида хора: едните, които вървят по правия път на светлината, а другите, които вървят по пътя на тъмнината. Това са възгледи за живота. Ти искаш да бъдеш враг, това е път на тъмнината. Ти искаш да бъдеш светия, това е път на светлината. Искаш да имаш знание - да го използваш за себе си, ти си в пътя на тъмнината. Ти искаш да работиш за благото на ближните си, ти вървиш по пътя на светлината. Ти не си ходил в онзи свят, ти имаш

блага и искаш да ги опиташ само за себе си, ти вървиш по пътя на тъмнината. Аз съм слушал мнозина да разправят какво са видели. Аз не коригирам, но аз какво зная, казвам, и те какво знаят.

Разправя една баба от Варненско, че тя отива в онзи свят. Вижда всички наредени в редица, всички седят, никой не говори, не може да ядат. Лица, които отиват от този свят в онзи свят, не може да ядат. Значи да изпратиш хляб от този свят в онзи свят, то е все таки една развалена гозба, един мухлясал хляб, не може да се яде. Та в онзи свят всичките седели, то е схващането на бабата. Тя е ходила в първото небе, при ненапредналите души. Дето говорим за небето, там има училища, има обществен строй, има ядене и пиене има, градини, по улиците няма абсолютно никакъв прах, всичките извори текат изобилно, рекички има, няма мътни реки. В този свят, за който ви говоря, животни няма. Там воловете са като хората свободни. И мечки няма, и тигри няма, и вълци няма. Всичките животни носят все човешки форми, все хора са там. И риби няма там. Няма какво да правите, да ядете, ни раци има, ни миди има. Ако някому се доще да яде риби или рак, пращате го на земята да види кой кон да поязди. После го питайте: “Искаш ли още?” “Стига ми вече.”

Туй е предметно учение. Това е в разните форми. Вие се съмнявате. И аз на ваше място бих се съмнявал. Казвате - дали е така, или не. Не е важно. Важно е, че във вечния живот съществуват условия, при които човек не може да умре. Съществуват условия, при които сиромах не може да бъде. Съществуват условия, при които човек болен не може да бъде. Съществуват условия, при които робството е абсолютно изключение. Съществуват условия, при които има напреднали хора.

По какво е велик Христос? Че той направил първия опит. Много скъпо му излезе. След като го разпънаха, излезе от гроба навън. И досега християнският свят е разделен на две: възкръснал ли е Христос, или не е възкръснал. Това зависи от гледището. Начинът, по който Христос умрял, по този начин не е възкръснал. Туй не е възкресение,

а оживяване. Защото при първите условия щяха да го разпъват, а при вторите условия той имаше друго едно тяло, което е напълно под контрола на неговата воля, под контрола на неговия ум. Той може да сгъстява това тяло и може да го разредява, да става видимо и невидимо, да ходи по своя воля, дето иска. Питам, такъв човек кой може да го разпъва? Ако втори път дойде Христос, той няма да дойде с физическо тяло. Той ще се яви и няма да го има никъде: нито насам, нито натам. Като дойде, ще го повикат в обществената безопасност, и веднага ще изчезне. Викат го в някой участък, и няма го. Навсякъде свободен и никъде не може да бъде. В обществени учреждения ще го викат, няма да го има, пък и в църквите ще го викат, и там - няма го. Те мислят, че като дойде, ще го посрещнат със знамена, с хоругви - тази дума не е българска. Аз ѝ давам малко друго тълкуване. Quelle chose. Ако един французин произнесе кел шоз и един българин произнесе, ще има разлика. Ако французин произнесе българска реч, ще видите, че езикът му е малко спънат. Кел на турски значи друго нещо. Англичаните казват кел шоз, значи нему да се покаже. Турците разбират, че главата му е келява. Англичанинът разбира, че иска да му се покаже нещо, но първата дума няма да разбере.

Та казвам, мъчно е да се преведе известна форма. Да кажем, вие имате известно убеждение. Прави сте да пазите думата си. Казвате: "Ние не искаме да ви заблуждаваме." Прави сте. И аз не искам да ви покажа кривия път. Казвам, аз искам да ви покажа най-добрия път, по който вие може да постигнете това, което желаете. Имате право. Тъй както сега живеем и тъй както очаквате, в живота никакво постижение не може да имате. Жена, която се е научила да кълца месото като готвачка, какво е научила? Онзи зидар, който се е научил да чупи камъни, онзи математик, който се е научил да изчислява какви са движенията на планетите, на месечината... Има такива счетоводства в природата. Мене не ми трябват да изчислявам. Всеки знае защо. Аз правя своите най-сложни изчисления, които на един математик може да вземат три години да работи, мен ми вземат само

три минути. Какво ще кажете на това? Това са факти. С онези начини на мислене той ще изчислява фактите как да добие тази сила, пък аз ще ползвам тази сила, ще вляза във връзка с разумните същества, които отдавна са разрешили, и ще кажа: "Моля - как седи този въпрос." Ако аз отида като капитан в един параход, няма да пострадам. Онези, които изчисляват, те съграждат нови форми. Като съградят нови форми, тогава изчисляват. Не е лош този процес, но в него мъчно се постигат тези задачи, които сега искаме, а онези процеси, в които формите са вече създадени. Вие имате вече едно тяло създадено, вие имате вече една глава създадена. Имате една глава, в която имате три билиона и шестстотин милиона клетки. Всяка една клетка по един лев да струва, това са три билиона и шестстотин милиона лева - само в главата имате толкова.

При това сегашните хора не знаят предназначението на веждите. Някои казват, че били за пот, да не пада в очите. Туй е на второ място. Веждите имат велика цел в мисловната форма на човека и в нашите наблюдения. Всички хора, които имат надвиснали вежди като на Тарас Булба от Гогол, те са хора на краен материален свят. Такъв сиромах не може да бъде. Веждите на онзи търговец не са тънки. Един човек с такива дебели вежди, той учител не може да бъде. Защото той оперира с дългите вълни на човешкия живот. Тънките вежди оперират с късите вълни на електричеството и магнетизма. Следователно една жена с тънки вежди, като види човека, на мъжа си ще каже: "Ти с този човек нямаш работа." На мъжа ѝ трябват десет години да разбере тази работа. Това са факти проверени. Тъй става, то не е за обяснение сега. Тънките вежди, то е вече школа. Да се знае кои са тънките вежди. Трябва да се вземат тези косми, да се знае кои са тънки. Човек с тънки вежди и дебели вежди, това са два характера различни.

Човек с дебели косми на главата може да стане един обикновен човек, може да стане разсилен, може да стане орач, може да стане ковач, но учен не може да стане. За учен човек се изисква коса тънка

като коприна. Всеки косъм си има специфична служба в природата. Косата и да падне, да остане корена на човешката коса. Когато и коренът на човешката коса падне, с него е свършено, трябва да си вземе билет за онзи свят. Някой път някой, като дойде някой при мене, пита има ли да живее дълги години. Аз нищо не казвам, поглеждам главата. Казвам: "Ще живееш толкова, колкото Господ ти е дал." Аз го виждам, той след две години ще си иде, останали десет корена на главата му, всеки корен за една година. А човек има триста хиляди косми, значи триста хиляди години има да живее. Значи има триста хиляди години кредит. А сега колко живеете? Наместо да оживявате, вашата глава оголява.

Та казвам, единственото благо, внушено, ако разбирате. Сега вие си правите прическа. Често жените се мажат с помади, мъжете си бръснат главите. Аз съм дал една рецепта. Знаете ли съвременните хора със своето бръснене каква пакост си правят? Сега засягам интересите на бръснарите и на стригачите. Да си стриже човек косата и да я остави тук и там, не е много завидно, понеже всяка една част, която се отреже от човешкото тяло, е свързана с него. Ако на твоята коса стъпи един лош човек, веднага ще боледуваш. Ти ще отидеш при един стригач, да ти остриже косата, който е развален човек. Ще излезеш от неговия дом. Не ходи при такъв човек. Онзи, който те стриже, трябва да е светия. За бъдеще онзи, който ще стриже, той трябва да е свършил и четири факултета. Този, който те стриже, трябва да е бил пустинник, да е прекарал двайсет години в гората, че като те пипне, като излезеш, да кажеш: "Много съм благодарен от този бръснар." Та казвам, трябва да разбирате благата, които имате. Глави, които имат гъсти коси, са за предпочитане от главите, които имат редки коси. Това зависи от вашата воля. Ако вие се тревожите за нищо и никакво, ще оредеят косите ви. Ако вие си турите вяра, косите ви малко ще се сгъстят.

Та казвам, ние сега се отдалечихме от предмета. За мене косите са един резултат. Онези, които подстригаха косите, са учени хора.

Ние с космите сме свързани с невидимия свят. Забележете, онези хора, които имат хубави коси, те винаги са разположени. Онези хора, които имат хубав цвят на лицето, те са винаги разположени. Онези, на които веждите са хубаво изписани, са разположени. Щом веждите се объркват, и чувствата се объркват. Щом косата почне да се обърква, и умът се обърква.

Някой път вие казвате: "Какво трябва да правим?" Щом си неразположен, намираш се в трудно положение, аз сега може да ви дам една формула. Онези, които са религиозни, и онези, които не са религиозни, какво трябва да кажат. Онзи, който не е религиозен, да си каже на косата: "Аз искам да бъда честен човек, аз искам да бъда справедлив човек, аз искам да бъда умен човек, аз искам да бъда благороден човек." Три пъти на ден да си оглежда косата, неразположението му ще изчезне. Сега някои мислят, че той, като вярва в Бога, ще стане честен човек. Честността е дреха на твоята душа. Ако ти нямаш тази дреха - честността е високо положение - ако ти не си честен, у тебе висшите чувства са в особено положение. Без честност нищо не можеш да постигнеш. Честността показва пътя на твоя личен живот. Ако всичките хора са честни, това е едно благо за тях. Казвате - човек не трябва да бъде честен. Какъв трябва да бъде? Тогава той ще си създаде всичките болести. Честността е една мярка за личните чувства на човека. Тогава твоята глава ще се устрои както трябва. Другите може да се съмняват дали съществуват такива чувства в човека. Чудни са хората.

Ако ти отидеш в една градина с ябълки, може да се зарадваш. Може ли да се зароди честността? Ако в твоята глава няма такива плодни дървета, ако в твоята глава осакатиш клетките, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. В твоята глава има клетки, които работят за твоята честност, има клетки, които работят за твоята справедливост. Те са вътре в мозъка. Ти ще кажеш: "Аз не искам да се занимава с тези работи." Щом ти не искаш да се занимаваш с честността, със справедливостта, то всичкият свят около тебе няма да

се занимава с тебе. Ако си честен, всички ще се занимават с тебе. Ако си справедлив, всички ще се занимават с тебе. В света ние сме силни дотолкоз, доколкото хората има нещо да обичат в нас. Вас ви обичат само за вашите добродетели.

Под думата добро аз разбирам материалните условия на човешкия живот. Под добро се разбират всичките условия на вечния живот. Понеже във видимия и невидимия свят всяко постижение, което човек е постигнал, то е добро. Ако го постигнеш, то е добро, ако не го постигнеш, то е фантазия, то не е валидно, то е отвлечена мисъл. Постигнеш ли го, то е основа на живота и то ражда радост и веселие. Ти не може да бъдеш радостен и весел, ако доброто не носи в тебе условия за този вечния живот. Това е онази непреодолима вяра, да вярваш в себе си, че ти няма да умреш, нищо повече. Когато небето се заоблачи, да знаеш.

Тука преди два дни бяхме на екскурзия на Витоша. Идват няколко братя, искат да идат и да прекарат на Присоите една вечер. Аз поглеждам моя барометър, казвам на този брат: “Не е време сега.” А този брат е от учените. Казвам: “Вие излагате живота си на опасност.” “Няма да има дърва?” Казвам: “Има дърва, но дървата няма да ви помогнат.” “Ама другите отидоха.” Там имало двама братя и те се молили, дано Господ да им даде ум да не отиват при тях. Казвам: “След два часа ще се яви вятър, ще се заоблачи. Ако слушате мене, върнете се в София.”

Трябва да се възпитаваме. В нас има един, който ни дава съвети - туй, което ние наричаме интуиция. Понякой път вие не обръщате внимание. За пример заболи ви гърбът или усещате болка в коляното, или в глезените, или в пръстите. Това е собственият ви барометър, който показва, че времето ще се развали скоро. Ако има вятър, да се завиеш. Казвам, скоро ще се яви градушка. Ти казваш: “Боли ме гърбът.” Ти не си се разболял, но тия косми като антени възприемат електричеството, което те безпокои.

Та казвам, страданията в света произтичат от външните промени, с които разумният живот иска да ни покаже, че при известни условия ние трябва да ги слушаме. Преди години, не в този век, преди повече от 30 години, качва се един каракачанин в един параход в Бургас. Той се качва, но неговото куче го тегли. Той се учудва. Казва: "Друг път това куче не е правило така." Тегли го кучето за абата и той се връща. Казва: "Ще послушам кучето си." Той беше единственият човек, който се избави от този параход. Всички други потънаха. Не се знае доде отидоха. Единствено каракачанинът, който послуша своето куче, остана жив. Ако вие не слушате вашите вежди, ще потънете в морето. Ако вие не слушате вашите косми, ще потънете в морето. Ако слушате техния съвет, глава няма да ви боли. Те не са само за украшение, те са един придатък. Веждите означават интелигентност, те означават една вътрешна интелигентност. Тънките вежди означават един обективен ум. Ако имаш тънки вежди, уповай на обективния си ум. Ако имаш дебели вежди, уповай на вътрешния си ум. Някои си търгат космите на веждите. Не си търгай веждите, но уповай на тях. Някои ги бръснат. Някои от тънките вежди искат да си направят дебели, а други от дебелите искат да си направят тънки. Оставете ги точно такива, каквито са.

Сега ще каже някой: "В онзи свят като отидем." Та онзи свят е от същества разумни, не такива като тези на земята. В онзи свят като отидете, къщите не са така направени. Там къщите се осветяват отвсякъде. Някой път, когато светлината е много, те си имат тънки завеси, но всичката къща е осветена. После са хигиенични. В онзи свят, като срещнеш един човек, той мяза на роза, на карамфил, на теменуга, от него лъха благоухание. Той има отличен език. Няма да намериш никаква подигравателна дума, нито остра дума, нито остър поглед, но мек поглед. Като срещнеш там някой, всеки иска да ти услужи. Тук, на земята, като идеш някъде, ще те питат кога ще си идеш. В онзи свят не питат кога си дошъл и кога ще си идеш, а

казваш: "Добре дошъл, ще се разговориме." Кога ще си идеш, това е за самия човек.

Та казвам, разумният живот се отличава с една интензивност. Тази интензивност се поддържа от човешкото тяло. Тази интензивност - човек по никой начин не трябва да изтощава своето тяло, както са правили много постници. Постенето е разумен метод само да се премахнат излишните вещества, които са непотребни. Като си забогатял, много ще дадеш. Всеки човек има определена тежест в природата. По това те познават. Всякога, когато имаш повече или по-малко, ти си в едно анормално състояние - или възходящо, или низходящо. Когато имаш тази определена тежест, ти си нормален човек. Някой задебелей много, той се радва. Някой изтънее. Това са две крайности. Не трябва да бъдеш нито много дебел, нито много тънък. Какъв ще бъдеш, това е специфична работа. Ще оставим това настрана. Доста работи са правени. Нормалното състояние умствено трябва да се поддържа. Има едно неразбиране, с което хората си причиняват беда един на друг. Хората едни други се морят. Понякога се среща - майката вкъщи станала по характер такава, че не обича едно от своите деца. То ще си замине. Ако майката има любов към едно от своите деца, туй дете дълго време ще живее. Но ако майката обича детето си, а детето умира, тази любов е слаба. Майката има любов към детето си. В нейния ум не може да влезе отрицателна мисъл, че туй дете може да умре. Ако майката обича детето, казва: "Да не би Бог да ми вземе детето." Тази любов е слаба. Щом влезе отрицателна мисъл, туй дете може да умре. Възможно е да се случи.

Та казвам, тези мисли са потребни за всички хора. Има известни учения, които са еднакво валидни. Аз разделям хората на няколко категории: хора с обществен бит, хора с личен бит, хора с морален бит, хора с умствен бит и хора с естетически бит. Може да ви обясня тези категории, но всички тези категории трябва да се хармонизират. Ако с обществения бит хора нямат един отличен ум, те може да бъдат много нещастни, понеже няма да имат елементарни условия, при

които техният живот може да се поддържа. Хората от личния бит, ако нямат правилно разбиране за живота, те ще бъдат най-нещастни. Най-големите нещастия, които ние може да преживеем, са от личния живот на хората. Та казва сега, когато Христос казва: "За да не погине всеки, който вярва", в какво трябва да вярваме? Да вярваме в това, откъдето иде разумният живот. Вечният живот, това е разумният живот в света. То е една наука, с която ние може да продължим живота си и да бъдем щастливи. Защото, ако в живота нямаме щастие, ние не сме на правия път. Някои мислят, че страданието е най-голямото зло. Страданието е благо. Има други злини, които спъват хората. Само обезверяването, че всички хора са лоши, онази максима, че човек за човека е вълк, права ли е? Как така, де е човекът?

Аз казвам, човек за човека е брат. Човек за човека е вълк, това е едно състояние на чувствата, едно състояние на ума. Защото за мене и за него земята е доста широка, за да можем ние да живеем. И единият, и другият човек имат условия, свое предназначение. Всяко едно клонче, всяко едно листо на дървото е необходимо. Ние сме се научили само да рушим в света. В себе си ние осакатяваме най-хубавите работи. Аз съм срещал хора, които преди години са много религиозни. След 4-5 години казват: "Аз вече не мога да бъда религиозен, напуснах онези идеи." Срещам друг, който преди години е бил материалист, случило се е някое нещастие, той станал вярващ.

Казвам, и едните, и другите вървите по един естествен път. Човек трябва да вярва само това, с което е роден. Той не трябва да вярва в купешки неща. Вярвам в това, което нося със себе си: вярвам в своя ум, сърце, душа, дух. Какво ще ми каже някой, че дух нямало. Човек дали има дух, или няма дух, то е друг въпрос, мене няма защо да ме убеждавате. Че някой казал, че няма душа, - туй е понятие. Когато някой казва, че не е богат - аз не съм се родил, за да бъда богат - при това аз съм богат. Имам три билиона и шестстотин милиона, вложени в банката. Имам и други двеста билиона, вложени в тялото ми. Казвам, един човек от шестстотин билиона златни французки,

беден ли е? Ще ме питате: "Ти от кои си, от вярващите ли си?" Аз съм от вярващите на онова верую, в което всички разумни хора от създаването на света досега са мислили. Аз съм от тях. Те казват - любовта е една; мъдростта е една; знанието е едно; свободата е една; истината е една. Резултатът на истината е свободата. Резултатът на мъдростта е знанието. Резултатът на любовта е животът.

Следователно, щом ти живееш, това е вечното начало на любовта. Щом ти се учиш, това е вечното начало на мъдростта. Благото, силата е скрита там. То е в твоето бъдеще. Щом ти си свободен, зад свободата седи истината. Без истина в света свобода не може да има. Който вярва в истината, той ще бъде свободен. Някой на мене ми казва: "Аз не съм свободен човек." Как да не съм свободен човек? Не сте ли виждали тези фокусници, които играят, турят, изваждат от джоба си пари. Мене ми разправяха за някой си факир от Индия. Отива в Америка и направил човекът от злато пари. Казва: "Може да си вземете по една златна монета." Претърсили джобовете му. Той, като помисли, изважда, изважда, но сам бърка. Изважда и казва: "Господа, може да си вземете." В природата съществуват чудни работи, с които тепърва трябва да се занимаваме. Трябва да оставим нашето глупаво безверие. Аз не съм за глупавата вяра, но не съм и за глупавото безверие. Аз съм за разумната вяра и за разумното безверие, което не вярва в глупостта. Разумната вяра и онази, която вярва в самата истина, не може да се съмнява. Тъй е, какво ще ми разправяте на мене.

Сега това, което ви говоря, е вътре във вас, трябва да направите опит. Аз на вас ви казвам неща, на които трябва да се спрете. Ще срещнете мъчнотии в живота си, дето никой не може да ви помогне. Вие ще срещнете тия мъчнотии, както онзи българин е срещнал. В гръцко-българската война той останал в една пещера гладен, никой няма. Най-после почнал да се моли и казва: "Господи, слушал съм за тебе, че чудеса си правил, това си правил. Може да е така, може да не е така. Аз нямам никаква опитност. Аз гладувам, аз умирам. Ако

може да ми дадеш малко хляб, ще повярвам, че има Господ." Седи в пещерата. Той е бил учител от Казанлъшко. Не се минава половин час след молитвата, гледа, една костена жаба татрузи около половин кило хляб, остава го при пещерата и се връща назад. Като се върнал, казал на учениците си: "Деца, сега аз вярвам в Господа." Половин кило хляб, донесен от костената жаба, струва повече, отколкото всичките трактати. Учените хора са добри, но по някой път някои от тях ги е страх от общественото мнение да си кажат истината. Едва сега учените хора почват да се осмеляват да казват, че има нещо, че има душа човек, признават вече. Дойде някой и обяснява, че имало душа. Казвам, този въпрос вие сами трябва да се убедите. Каквото казват учените хора, няма да ви ползва, но онова, което вие сами може да кажете, то е най-силното доказателство.

Сега вечният живот разбира онези добрите условия. Всякога трябва да имате превод на нещата в света. Нещата са невидими. Болестта е възможна само при дадени условия. Щастието е възможно само при дадени условия. Знанието е възможно само при дадени условия. Силата е възможна само при дадени условия. Всички неща са възможни само при известни условия. Щом искаш свобода, трябва тези положителни условия. Свободата си има свои условия, всички хора трябва да застанат да мислят по един и същ начин. За знанието пак си има особени условия. За любовта, за живота пак си има особени условия. Нещата в света насила не идват. В природата има един закон, който чака. Хората трябва да минат през едно поле, дето съзнанието само минава, само усеща работите. Не мислете върху това. Едва 700 години преди Христа са почнали да мислят така, както сега. Нашето мислене върви от 700 години преди Христа. И то върху известно знание хората са почнали да мислят по-дълбоко. Дълбочина има в мисълта.

Казвате: "Родил съм се, ще умра." Той не знае какво нещо е животът, и говори за смъртта. Че смъртта е една далечна наука. Първоначално смъртта е означавала - ще се лишиш от онези условия,

при които животът може да функционира. Не че животът е изчезнал. Ще имаш други условия, други схващания. В смъртта ще имаш най-тънкия образ за живота, който човек може да си въобрази. Това е смъртта. Едисон разправя, че бил в лабораторията си и направил един сеанс. Чул гласа на един свой приятел, който е жив: "Много време ни готвят, някъде ще ни пращат, готвят ни за експедиция, ще ни водят някъде." Нищо не мога да ви кажа сега. Може би, като се върне Едисон от своята експедиция, ще ни каже къде е бил. Някой път не позволяват да кажат, нито пък могат. Какво ще разберете, да ви каже един човек, който живее в четвъртото измерение. Или какво ще разберете, да ви дадат едно число 10 на 20-а. Има математически учения, може да кажат нещо, но да разбереш тези истини, които са скрити в числото, за това се изискват хиляда години.

Като отиваме на Витоша, спираме се за почивка и казвам: "30 секунди почивка." Какво ще правим за 30 секунди? За 30 секунди светлината изминала 9 милиона километра. Направете сметка, ако един човек измине 9 милиона километра, колко години ще му трябват. 30 дена по 50 километра на ден. Трябват му 60 години, за да изходи туй, което светлината извървява за 30 секунди. Ако един човек мисли с бързината на светлината или ако ти мислиш с бързината на една костена жаба, какъв ще бъде твоят възглед? Аз чета доста научни трактати. Ще ме извините, но някои трактати наричам на костената жаба, някои ги наричам на зайците, някои на паяците. Тук-там едва ще се намери някой учен човек, казвам - това е философ с трезва мисъл. И в религиозно отношение някои хора има, които казват, че ще отидем на онзи свят, да ни е добре на нас. Онзи свят е тук. Ние и сега живеем в онзи свят, само че не го знаем. Трябва да се пробуди човешкото съзнание.

Ще ви приведа един пример из американския живот. Едно дете се разочаровало от своята майка и забегнало за 16 години. То се разболяло и е вече на умиране. Лекарите казват: "Пишете на майката да дойде." Майката идва, поставя ръката си на главата. То казва:

“Мамо!” Питам, туй болното дете как знае, че майката е там? Тя като си поставила ръката, то оздравяло. Туй, което лекарите не можаха да направят, майката, като си положи ръката, детето оздравя. Липсваше любовта в него. Тя вложи в неговия живот и то в няколко дни става. Хората в света умират от безлюбие. Хората се отчайват, избиват се, какви ли не работи стават.

Вложете ръката на любовта. Това е вечният живот. Любовта е, която носи живота; мъдростта е, която носи знанието; истината е, която носи свободата.

Това е вечният живот.

“Благословен Господ, Бог наш”
Тайна молитва

Двадесет и девета беседа, държана на 16 април 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ДОМОСТРОИТЕЛЯТ

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета част от шестнайсета глава от евангелието на Лука.

"Бог е Любов"

Ще взема част от първия стих: "Беше някой си богат човек, който имаше домостроител, и го наковладиха, че разсипва имането." Въпросът е за домостроителство. Всякога човек в своите разсъждения изхожда от една точка, която има обща връзка с целия живот. Частичните мъчнотии не разрешават трудните въпроси. Най-първо, човек трябва да определи за кого е създаден светът. Ако питате растенията, ще кажат, че е за тях, понеже живеят. Ако попитате рибите, и те ще кажат, че е за тях, понеже и те живеят на земята. Ако попитате животните и птиците, и те ще кажат, че е за тях създаден, понеже и те живеят на земята. Туй е частично схващане.

Коя е причината, която заставя онзи да съгради един дом? Той го съгражда за някого. Той не го съгражда за своите слуги. Слугите са допълнение. Той може да има и някои други животни в своя дом. Самият дом не е нито за животните, нито за слугите. Той е съграден за някого. Всички питат. Има една централна част, която трябва да се знае. За пример често ние говорим за физическия свят. Има разни определения. Може да вземете речниците на български, на английски, на френски, и ще дадат добри определения. Но аз определям физическия живот - незавършен процес. Те са резултати, дето има само движения. Физическият свят е свят, дето има само прости движения. В същината на физическия свят няма никакво чувстване,

никаква мисъл. За пример вие имате един часовник. В него няма никакво чувстване, никаква мисъл, макар че той е направен да определя времето. Следователно в това отношение костите на човека спадат към физическия свят. После имате душевния свят, света на чувстванията. Не само че имате едно движение, но в туй движение влиза едно чувстване, няма мисъл. Ти чувстваш нещо, но не можеш да го обясниш. Казваш: "Аз го чувствам това." Най-после иде божественият, или умственият свят, в който в движението има и чувстване, и мисъл. Три качества има. Физическият свят има само едно качество - движение. Душевният свят има две качества - движение и чувстване. Умственият свят има движение, чувстване и мислене. То е най-простото определение.

Може да ви дам и друго едно определение със строго научни термини, но то няма да ви принесе нищо. Мисълта трябва да бъде ясна. То е естествено разграничение, може да си опростотворяваш. Следователно всякога трябва да знаем едно явление към кой свят спада - дали спада към физическия свят, дали спада към духовния свят, или към света на духа. Сега онези, които не са осведомени, те отричат душевния живот. Те считат душата сбор на проявления. Туй е вече механическо обяснение.

Най-първо, един въпрос трябва да се проучи. Известен ред явления трябва строго да се проучат към коя категория спадат. Да се отрича, това още не е наука. За пример ние често казваме - това е илюзия, онова е илюзия. Думата илюзия нищо не означава. Казвате: "Заблуждение е това." Що е заблуждение? Всичките неща в съвременната наука са все истина, но колко от тези теории са заблуждения. Аз мога да ви цитирам: в XIX век 80 теории във физиката са изхвърлени. Те били приети от академиите, от учените, но след време са изхвърлени. Тогава са ги считали за реални, за правилни. Детето е действителност в своето детство, но в голямата възраст то не е нищо друго освен един преход. Най-после, дали човек трябва да се облече в пелени, то е въпрос. Само човек е измислил

пелените. То е изобретение, измислица на хората. Птиците нямат никакви повои, никакви пелени. Млекопитаещите също нямат. Само човек има пелени. Да мислим, че детето без пелени не може да расте, че нещо ще му стане, да се поддържа, че ако не се повива в пелени, гръбнакът му ще се изкриви, краката ще се изкривят, това са теории. Възможно е да се изкриви, но може и да не се изкриви. Самото дете си има свои пелени. Кожата представя най-добрата пелена, в която природата го е турила. По-добра пелена от човешката кожа няма. Докато тази кожа е отгоре на човешкото тяло, вие не се бойте. Когато кожата изчезне от тялото, тогава всичката опасност иде. Хиляди пелени без кожата нищо не струват.

Та казвам, ние сега в преносно отношение имаме много пелени във физическия свят. Трябва да дойдем до известна възраст, за да ги изхвърлим. После в душевния живот има пелени, и в божествения свят също. Навсякъде има пелени. Човек отвсякъде трябва да се освободи от известни неща, които са складирани в неговия ум. Той не може да разбере известни истини. За пример някой казва, като отиде на онзи свят, какво ще кажат за него. Онзи свят аз разбирам разумния човек. Това е онзи свят. Сега да направя едно малко изяснение. Казва Писанието, Мойсей е разбирал дълбоко този закон: "В началото Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена." Под думата небе Мойсей разбира разумния свят, който е създал цялото небе - с всички слънца, които съществуват. После, когато Мойсей се заинтересувал да обясни втората категория, казва: "Когато Бог почне да устройва тази земя по образа на небето, тогава - казва Мойсей - е създал слънцето, в четвъртия ден." Това подразбира направил отношенията на слънцето, на разумното към земята. Разбира се, ако вие това вземете за един човешки ден, въпросът седи другояче. Та върху този въпрос.

В Америка има един професор от университета, който иска да докаже, че Бог действително в шест дни създал света. Този професор сега е заминал за другия свят. Той добре се е ориентирал, но той поддържаше, че в шест наши дни от изгрева до залеза на слънцето

Бог е създал света. Той може да поддържа, но кой ще вярва в това. Нещата не само трябва да се докажат, но трябва да бъдат верни.

Сега Христос дава един пример, който има доста социален характер. Взема не някой светия, но един богат човек в света, доста умен богат човек, който взема един домостроител. Външните хора го наклеветват, че той не си гледа работата както трябва. Богатият човек вика този домостроител и казва: "Слушам за тебе много лоши работи, дай ми сметка и за бъдеще ти не можеш да бъдеш домостроител." Сега Христос извади една разумна страна на този домостроител. Туй, което той е направил, не че Христос го дава, но този пример е взет отнякъде, не е измислен. Самият господар, като се научил как е постъпил неговият домостроител, който повикал длъжниците на господаря, и казал: "Ти колко дължиш?" "Сто вати." Пише 50. "Ти колко дължиш?" "Сто кори жито." Пише 80. Господарят му го похвалил. Казал: "Учен е моят домостроител." Сега онези, които поддържат Христовото учение, казват - този домостроител не е постъпил честно. И се намират в едно чудо.

Какво трябва да правят християните при това положение? Питам, богатството, което богатият имаше, спечели ли го с честен труд от гледището на християнството. Защото, ако прилагаме едно учение спрямо домостроителя, той трябва да бъде изправен. Тогава същият принцип трябва да приложим и за неговия господар. Господарят постъпил ли е тъй? Но този господар бил умен човек и казва: "Ето той мяза на мене. Както аз постъпвам, така и той постъпва, браво!" Той не гледа от религиозно гледище дали е право, или не. Има една философия в света, която е права. Питате вие един търговец колко той продава плата си. Този човек не трябва да лъже. Той има някакви слуги, криза става, това-онова, той сам произволно си туря известна цена на плата, за да си покрие разноските, да има средства да плати и слугите си и най-после да остане една малка част на него. Ние сега казваме, че той трябва да продава евтино. Че ако той продава евтино, след четири-пет месеца той ще фалира. Досега религиозните хора,

които настояват, нито един религиозен човек не е станал богат - да покажат един пример.

Как постъпва всеки религиозен човек? Който е станал богат, се отказва от търговия, защото казва: "Търговията изисква лъжа." Питам, с какво трябва да започне религиозният човек. Има един закон, който показва колко трябва да вземеш, както има един закон за храненето, който показва колко храна трябва да възприемеш в стомаха; както има закон, който показва колко въздух трябва да възприемаш в дробовете си; както има един закон, който показва колко мисъл трябва да имаш в ума си. Ти не може изведнъж да имаш много мисли в ума си. В дадения случай, в дадения момент ти не може да възприемеш безброй мисли. Казва някой: "Много идеи имам в ума си." Ти не може да ги възприемеш. Една, две, три, четири, пет, това са меню.

Казвам, туй е за разбиране вътрешната страна на живота. Всичките тия противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, се дължат на известни опущения. За пример някой път се чувствате нещастен, а сте богат, къща имате, деца имате, но сте неразположен духом. Има някакъв дефект, допуснат някога от миналото. Може да е допуснат и от вашите родители. Ако този дефект не може да се изправи, вие никога не може да бъдете щастлив човек.

Под думата щастлив човек, тъй както вие искате, вие не може да бъдете щастлив човек. Тъй както вие искате, винаги ще имате заробване във вашия организъм, във вашите дробове, в стомаха, подуване в глезените, в гръбначния стълб, в ребрата. Ще викате един лекар, за да ви предпише някаква рецепта, една-две години ви препоръчват бани. Вие се намирате в чудо. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин от Свищовско, който се простудил така зле, че едва ходил на краката си. Ревматизъм го хванал, ставен ревматизъм. Идва един лекар в селото - това се случило в кръчмата. Той казал на лекаря: "Съвсем съм загазил, ако можеш да ми

помогнеш.” Гледа го лекарят и казва: “Тебе ти трябват три-четири години да ходиш по топли бани, да се лекуваш три-четири години наред, да се къпеш 3-4 месеца.” А той бил беден човек, няма средства да ходи, и всичкото си имане да даде. Лекарят му дал една рецепта, но му дохожда една светла идея. Болният, като започнал да мисли, казал: “Не може ли да се заменят топлите бани с друго.” Лекарят казал, че трябва изпотяване. Един ден гледа, че жена му пече хляб във фурната. Тя извадила хляба. Той казва: “Дай един чувал.” Той влиза в чувала, след като се съблякъл, и влиза в пещта. Той се намира на зор, но потта започва да излиза. Изважда си малко главата, казва: “Малко главата ми да е навънка, да не ми прилошее.” Казва на жена си: “Наточи ми зелева чорба с малко червен пипер, стопли я.” Излиза от фурната, изпива я и след две-три седмици този човек оздравява. Никакъв ревматизъм. След известно време иде лекарят в село и казва: “Тук имаше един селянин, болен от ревматизъм, аз му препоръчах бани. Какво става с него?” Той казва: “Аз оздравях.” “Как?” Той му разправя инцидентно как се е излекувал, благодарение че сърцето му беше здраво и силно. Ако не беше здраво, можеше да се пукне вътре в пещта.

Та природата е взела предвид всичкия разумен живот. Тя взела в съображение всичките препятствия, които може да се случат във вашия живот. Ако някой човек върви по разумните пътища на природата, или на научен език казано, ако върви по ония пътища, по които Бог е устроил света - думата Бог вземам в най-хубавия смисъл, като разумен принцип, който работи във всички хора, ако този принцип работеше във всички хора в света, нямаше да има никакви противоречия. Ако всичките хора, както вярваха в Бога, така изпълняваха и закона му, то нямаше да има никакви противоречия.

Та казвам сега, всеки е домостроител в света. Казвам, когато човек умира, кой го уволнява? Бог ли го уволнява? Писанието казва, че Бог не благоволява духа му и душата му в смъртта на никого. Ако някой умира, това не е Волята Божия. То е опущение. Та когато

хората направят някоя война, изпобият се, изпострелят се, пак това Волята Божия ли е?

Та ще ви приведа един пример. Случват се някои противоречия, които ние искаме да примирим. Тези противоречия, които древните мъдреци, адепти на това учение, и днешните още не могат да разрешат. Един от най-великите адепти на Индия един ден в своите размишления, като размишлявал за света, за съдбините, за законите, които съществуват, гледа - една бедна вдовица си оставила своето дете в една люлка и заминала на работа. Вижда, че към детето се приближава една кобра. Веднага се явява желание да помогне на детето. После си казва: "Аз не създадох кобрата, нито пък детето, не е моя работа да се меся." Гледа кобрата какво ще направи. Тя се приближава до детето, клъвва го и след пет минути то свършва. Какви са последствията? Този разказ продължава, че като заминал адептът за другия свят, вика го Кришна и му казва: "Ти имаш една погрешка." В това време той мисли, че е завършил своето развитие и няма какво да се връща на земята. Кришна казва: "Ти направи едно прегрешение." "Не помня. Аз съм живял чист живот." Казва: "Ти защо не помогна на онова малкото бедно дете в неговата люлка? Защо остави кобрата да го ухапе?" Казва: "Ти създаде света, ти създаде и кобрата, и детето. Аз не исках да се меся в твоята работа." "Ти мислиш, че ако убиеш кобрата, няма да извършиш волята ми. Ти мислиш, че като остави кобрата да ухапе детето, ти извърши волята ми? Но ако беше се застъпил за това дете, нямаше ли да извършиш волята ми? Моето желание беше да те опитам, да видя дали ще помогнеш на туй дете. Сега ще те изпратя на земята, за да се научиш как да помогнеш на туй дете."

Сега ние ще се научим как да разрешаваме тези въпроси - не като този адепт да кажем: "Това не е моя работа." Законът е: ти не трябва да оставиш в ход твоите низши страсти, които символизират змията, да хапят това благородното, възвишеното, разумното и да спрат този процес. Ти трябва да бъдеш господар на това положение.

Ако ти сам не си въздействаш, ако ти сам не станеш господар, кой ще те управлява. Ти искаш по един механически начин да дойде нещо отвън да се случи и да се уредят работите. То ще дойде нещо отвън. Божественият процес винаги произтича отвътре. Човек трябва да мисли. Някой път ние казваме отвътре. Думата отвътре не значи от тялото. Ти най-хубавата мисъл може да я възприемеш и когато си вкъщи, и когато си вън в природата. Една мисъл може да дойде, като ходиш по пътя и като седиш, като пиеш и като ядеш, като лягаш и като ставаш, навсякъде.

Та ние често мислим - като сме в тялото - само там работим. Тялото е потребно дотолкоз, доколкото може да послужи, за да се изразят едни наши идеи в света или за да се изпълни божественото в света. Туй физическото тяло затова е създадено, защото, ако нямаме никакво тяло, няма да имаме никакво съотношение към физическия свят. Физическият свят може да се затвори за нас. Ще живеем в друг някой свят. Следователно онова знание, което трябва да постигаме от физическия свят, ще бъде достояние за нас, а за да бъде достояние, трябва да имаме едно тяло както сегашното. Туй тяло, което ни е дадено, много малко истини ние сме изучили от него. Едва сега учените хора са започнали да изучават какво влияние указва стомахът върху физиката, какво влияние упражняват дробовете в духовния свят на човека и какво влияние упражнява физическият мозък. Следователно човек, за да бъде съвършено здрав, той трябва да има здрав стомах, не стомах, за който постоянно да мисли какво да яде, но стомахът да му доставя тази необходимата храна за поправяне на организма.

Та казвам, едва сега съвременната наука започва да проучва туй вътрешно устройство, с което невидимият свят се занимава. От невидимия свят когато искат да ни повлияят, има три допирни точки. Те ни влияят или чрез нашия стомах, или чрез нашите дробове, или чрез умствения свят, чрез мозъка - три допирни точки. Една мисъл ти може да я предадеш по три начина, но и трите начина ще имат

различно приложение. Всяка мисъл, която възприемаш чрез стомаха си, всяка мисъл, която възприемаш чрез дробовете си, и всяка мисъл, която възприемаш направо чрез мозъка си, ще имаш три различни резултата, три различни влияния у самия тебе.

Та казвам, този домостроител той е на физическия свят, на физическия свят той ще повлияе. Този пример той не е в душевния свят, той е чисто физически свят, че не държи сметка как трябва, а постъпва по-справедливо към душевния свят и казва: “Аз вече не мога да работя, срам ме е да ходя да прося.” Но дохожда му наум: “Понеже имам доброто разположение на тези, които имат да дадат на господаря, един ден, като ме уволни господарят, като съм направил едно добро, и те да ми направят след това една услуга.” Какво лошо има в това?

Сега аз задавам въпроса другояче. Представете си, че един човек е заградил един планински извор и си турил името, че този извор е негов. Представете си, че той взема по един лев за десет килограма. Като вземеш сто килограма, ще платиш десет лева. Питам, ако аз ида и си наточа вода, няма го господаря там, вляза, наточа си и си замина, без да оставя нещо, какво престъпление съм направил. Той не се мъчи за водата, той заграбил тази вода, той няма право да туря някаква ограда, тази вода не може да остане при него. Въздухът и водата не познават международни пътища, те минават за всичките държави. Дунавът минава навсякъде, минава и през българската държава към Черно море по своя път. Той не признава никакви граници. Ако рекат да кажат: “Този Дунав е наш.” Кой може да тури граница на въздуха и да каже: този въздух е наш, или английски, или френски въздух. Кой ще тури граница на светлината и да каже: тази светлина е българска.

Има неща, които нямат патент. Никой няма право на тях, международни са те на земята. Ако земята е българска, но водата е международна, въздухът е международен, светлината е международна, човешката мисъл, и тя е международна. Та какво е разбирането на едно учение? Казват - какво учение е донесъл

Христос. Във времето, когато Христос се яви в една епоха на насилие, светът минаваше през една голяма криза и трябваше тази криза да се спре. Или другояче казано, в невидимия свят страданията на Христа не са само негови страдания, това е една жертва, която цялото небе прави. Целият разумен свят, Бог, който е създал света, той прави тази жертва. Тя е колективна жертва. Сега ние разбираме частично как Христос е пострадал. Има нещо велико в страданието на Христа. Ако всички християни държаха тази смелост, която той имаше, ако всички можеха да страдат като Христа, нас по-големи герои не ни трябват - Христос е по-силен в очите ми. Ако щеше да се застъпи Христос, римляните не щяха да го разпънат. Той каза, че може да повика 12 легиона ангели по 6 хиляди, мисля, са около 72 хиляди. Ако искате да знаете силата на един ангел, в Библията се казва, че се явил ангел Господен, който в една нощ изтребил 150 хиляди от неприятелската армия. Ако се явят 70 хиляди ангели по 150, те щяха да очистят света.

Но Христос не пожела това. Той искаше да види колко може да издържи. След като издържа това поругание, цяла нощ да се гаврят с него, на другия ден да му турят кръст, той да го носи. Туй показва голямото геройство, спокойно да издържиш. Един човек, който има всичкото съзнание, че може да го направи и се въздържа да направи пакост на света, това е геройство. Христос можеше да очисти Римската империя в 24 часа и от Римската империя нямаше да остане нито прах, нито пепел, но не прие туй да направи. Апостол Петър искаше да вземе ножа, но Христос казва: "Тази работа с нож не става. Вземи един нож, колкото за опит." Апостол Петър беше млад човек, революционер, дойде един воин и той извади ножа и го удари, отряза му ухото. Христос му залепи ухото и казва: "Тури ножа в ножницата, защото, който нож вади, от нож умира." После вижда апостол Петър, който беше толкова смел да извади нож, той не можа да бъде толкова смел да издържи, когато един от слугите му рече: "И ти си един от неговите ученици."

Аз виждам, че много християни са много смели, когато имат много пари в банката, като апостол Петър вадят нож. Щом като изгубят парите, нямат нито пет пари в джоба, казват: “Няма да я бъде тази работа.” Аз казвам, смел християнин е този, който не упова богатство, смел християнин е този, който разрешава въпроса, тъй както Христос го разреши. Някои казват: “Трябва да се биеш.” Какво ще се биеш. Иде насреща ти цял един полк, въоръжен с картечници, какво ще се биеш с тях. Ако ги убиеш, и тебе ще убият. След това, като убиеш толкова души, защо е станало? За вятъра. Аз не мога да си представя защо християнските народи в 1914 година - поводът е, че някой си там убил австрийския престолонаследник, се отвори войната. Австрийците искаха да накажат сърбите, Русия се намеси. Ако Русия беше останала вън от войната, наказанието на Сърбия щеше да бъде по-голямо. Сега мене това не ме интересува.

Когато се счупят колата на някого, това мене не ме интересува. Мене ме интересуват счупените умове, счупените сърца, счупените воли на хората. Когато един човек стане безволев, безчувствен, когато изгуби своята трезва мисъл, то е страшното. Че му се счупила колата, лесно може да се поправи. Че му се счупил кракът, и той лесно може да се поправи. Но мъчно се изправят изкълчените умове, изкълчените чувства и изкълчените воли на хората.

Сега Христос казва: “Браво, умно е постъпил този домоуправител.” Защото, ако вие с онова чуждото не сте щедри, защото човек, какъвто е с чуждото, такъв ще бъде и със своето. Той иска да покаже, че човек в света има една идея. Човек трябва да покаже, че той има един господар, че той служи на Бога, че Бог седи над всичко и над всеки господар. Ти си в една държава на Бога, която седи над всички други, Бог седи над цялото човечество. Ти трябва да бъдеш верен на народа си, доколкото народът е верен на Бога. Така трябва да бъдеш верен и на човечеството. Така трябва да разсъждавате.

Ти трябва да любиш това човечество, народа си, дома си толкоз, доколкото те любят Бога. Това е бъдещият морал. Трябва да имаме една обща мярка, с която трябва да се мери по време и пространство. Да кажем - след петдесет години или след хиляда години, или след сто хиляди години мярката трябва да бъде една и съща. Тя може да има различно приложение, но тази мярка трябва да бъде неизмерима. Тя е истинска мярка, която съществува в природата. Ако всичките хора живеят по тази мярка, те щяха да бъдат щастливи и сиромашията нямаше да бъде наследница в този живот. Смъртта няма да бъде наследница. Защото Писанието казва, че само кротките ще наследят земята. Сега на земята се борят всичките хора, за да я наследят, а в Писанието се казва, че кротките ще наследят земята. Под кротки разбираме разумните хора. В края на краищата вие ще станете господари, а всички хора, които не са разумни, като листата ще опадат от дървото. Не че ние искаме да окапят, но всяко листо, като изгуби тия сокове, окапва.

Та казвам, за бъдещото възпитание, или за нашето вътрешно възпитание, има една философия, която трябва да приложим. Ние, съвременните хора, сме изложени на голяма опасност. Казвате: "Не си струва човек да живее един честен живот." Но всякога допущането на каква и да е лоша мисъл указва известно лошо влияние в човешкия организъм. След ред поколения тази мисъл ще упражни влияние. Каквато и да е лошата мисъл, и добрата мисъл, с която трябва да се възпитават хората, трябва да се знае законът. Когато дойде една лоша мисъл, трябва да я заместиш с една добра мисъл, за да се избавиш от лошите последствия, които може да те спънат след един час или няколко часа, или след няколко дни, или след няколко месеца. Да ви представя един пример.

Туй се е случило в Париж. Отива една доста богата жена при една гадателка. Тя ѝ казва: "Днес следобед ти ще бъдеш убита от един човек, на когото очите са зелени." Тя ѝ плаща и си отива. Туй ѝ направило силно впечатление. Отива в един ресторант наблизо до

гледачката и вижда, че келнерът има тези очи. Тя повиква господаря на ресторанта и казва: “Този човек трябва да го уволниш от гостилницата, защото гостилницата ще ти пропадне.” Господарят я послушва и уволнява този келнер. Той знае, че причината е тя, той я причаква вънка и я убива. Сега се поставя въпросът: кой е причината за това нещо? Тя можеше да избегне това нещо. Нямаше нужда да го уволнява. Гледачката не е разбрала. Тя трябваше да ѝ каже: “Ти днес ще направиш една глупава постъпка, за която еди-кой си ще те убие.”

Сега този, който привежда този пример, иска да каже - научната страна на гаданието не е празна работа. И в нашите научни теории има празни работи. Той обяснява нещата разумно. Ние казваме, че това не е вярно, онова не е вярно. Ние трябва да знаем кое е вярно и защо не е вярно. Всяко нещо почива на един разумен закон. После туй не е произволно. В природата няма никакъв произвол. Тази жена направи един произвол от страх. Тя можеше да напусне гостилницата и да си излезе, но в нея беше фиксирана идеята, че този келнер ще я преследва и ще я убие. Тя става причина за убиването.

Та казвам, ако вие допуснете една лоша мисъл и ако вие не турите една добра мисъл, непременно келнерът ще ви причака отвън и ще ви причини зло. Всичките нещастия идат по единствената причина - всякога след една възвишена мисъл, която ви дойде, всякога след едно възвишено чувство, което ви дойде, да направиш нещо и ти откажеш, след това ще дойде едно голямо нещастие. Затова единственото нещо, което може да спаси хората, е да се дава ход на хубавите мисли, на хубавите чувства да се реализират. Не отказвайте доброто, което ръката ти дава. Дойде някой просяк, дай му нещо, не хукай. Ти го изгониш, той драсне една кибритена клечка и ти запали плевнята. Дай му нещо, да те благослови Господ и кажи: “Друг път ще ти дам повече.” Ние по някой път сме много дребнави, казвате: “Ако на този дам, на онзи дам, какво ще ми остане.” Че колко души най-много може да те срещнат? Повече от сто души? Едва ли ще те срещнат един, двама, трима просяци, два-три лева ще дадеш. Ти си

представяш, че всичките просяци ще дойдат. Тогава ще ви приведа друг пример.

Не се опасявайте от мъчнотиите. В Анадола в един от турските градове седи един богат арменец. Минава един турчин бедняк и казва: “Ще ти дам един бешлик, там има едно умряло куче, да го занесеш.” Турчинът каза: “Аз ще ти дам два бешлика, ти го занеси.” Този богатият арменец взема и го занася и казва: “Дай ми сега двата бешлика.” Кой е постъпил разумно: турчинът или арменецът? И двамата са умни според мене. Арменецът казва: “Заповедта аз дадох, но може и да я изпълня.” Турчинът казва: “Понеже аз не искам да изпълнявам тази заповед, аз давам два франка глоба.” В този арменец друга черта се крие: той е един скъперник. Той защо даваше на турчина само един бешлик, но не даде едно меджидие или два, три, четири, пет меджидие. Турчинът за десет щеше да го занесе. Този, който му предложи две, показва колко цени парата, веднага забрави, че кучето е умряло и го занесе. Та ние често в света занасяме едно куче. Туй малкото куче аз наричам малко престъпление, едно желание. Като ни дадат два бешлика, ние сме готови да го занесем някъде. Но туй куче ще остави своята миризма, ти не можеш да се освободиш от заразата на мислите. Като носиш нещо гниещо, ти няма да го употребиш за работа, но все таки ще остане известно влияние.

Искам да ви приведа този закон: всяка една мисъл, всяко едно желание имат голямо влияние върху човешкия организъм. Затова, ако съвременните хора биха били толкова чувствителни, че да си помагат едни на други, срещнеш един тъжен, скръбен, помогни му. Някой му дава два бешлика, и той се колебае дали да го занесе, или не.

Та казвам, този домостроител Христос свежда на друг закон. Ние всички сме работници, домостроители, изпратени тук, на земята. Какво трябва да направиш? Трябва да постъпим по най-честен начин, тъй както Бог изисква. С домостроителството трябва да бъдеш крайно справедлив човек. Ако ти не си така справедлив, онези, които се

оплакваха, може би има и други причини, но Христос иска да покаже, че този домостроител изправя една своя погрешка. Тези, които го наклеветили на господаря, имаха една погрешка, понеже той се отнесъл зле. Казват: "Той злоупотреби с вашето имане." Той казва: "Аз ще изправя погрешката си, която съм направил." Господарят го похвалил, че може да изправи тази погрешка, че не бил користолюбив, че не бил за себе си. Той казва: "Ако за себе си аз работя, аз нищо няма да спечеля, но ако работя за другите."

В това отношение всеки един, който работи за общото благо, той е на добрия път. Защото човек сам по себе си е малък. Човек в своя индивидуален живот той е мярка, с която може да стават постиженията. Той е крайният предел. Човек е крайният предел на Божиите работи в света. Той е мярка. С тази мярка всеки един ще мери. И като мериш, нищо няма да ти дадат. Ти не мисли, че в богатството може да си щастлив човек, не мисли, че в многото знание може да си щастлив човек, нито в силата може да си щастлив човек, но в ония благородните отношения, които може да имаш със своите братя, с туй вътрешно разбиране, само ако всички те обичат.

Под думата обич разбирам, ако Бог те обича чрез всичките хора, само така ще бъдеш щастлив. Или другояче казано, Бог чрез всичките разумни хора опитва доколко всеки човек е справедлив. Той опитва бедните, опитва и богатите, опитва учените, опитва и простите. На всички онези, на които съзнанието е пробудено, те се опитват, понеже са в един клас, тъй както се опитват учениците в училището. Сега ние имаме една идея за онзи свят. Аз често питам: ако се запита едно пиле, което е в черупката, де е онзи свят - вън от черупката. Самото яйце живее в онзи свят. Ние сега живеем в онзи свят. Ние разбираме онзи разумния свят, който иде. След като се измени целият свят, растенията се изменят, хората се изменят, след като се измени цялата природа и се пречисти, дойде разумният живот, туй ще бъде онзи свят. Ние ще живеем в по-добри условия. За да знаем да

живеем, защото, ако дойде благото, преди да сме готови, ние ще развалим туй благо, което Господ изпраща.

Та казвам, в новото вярване човек трябва да се съедини. За пример как се групират народите. Учениците в едно училище се групират. Там, където отиват здравите, болните не отиват. Най-здравите деца отиват в университета, а в божествения свят трябва да отидат най-добрите, най-възвишените, които завършват своето развитие на земята. Ние мислим, че Христос ще бъде снизходителен за простите и глупавите. Няма какво. Глупавите са простени, но ние, които влизаме в новата земя, която Бог е създал, трябва да бъдем хора, приготвени за тази земя. За пример, ако всички сме ясновидци, сега да видите нещата, много от вас ще кажете: "Какво ли иска да каже?" Ако всички бяхте ясновидци, щяхте да видите цялото ваше бъдеще, щяхте да видите всички работници, които работят за вашето бъдеще, вие щяхте да видите всички поколения, които работят. Строителите на бъдещето идат сега в света.

Вие ще попитате къде са тези строители. Не може да ви кажа. Мога да ви кажа, че слънцето ще дойде, щом дойде пролетта. Земята като се върти, ще стане една промяна. Няма да ви обяснявам дълбоките причини. За пример някои лица са по-студени, някои по-топли. Има си причини за топлото лято. Някоя година има повече влага, друг път няма. Сега учените хора доказват, че влагата на земята зависи от слънчевите петна. Когато на слънцето има повече петна, на земята има повече влага. Когато на слънцето има по-малко петна, има по-малко влага и годините са по-плодородни. Когато има повече петна на слънцето, има повече женитби, повече раждания, хората са по-весели, търговците повече печелят. Когато има по-малко петна, хората по-тежко живеят, по-малко дъжд има. Учените хора може да виждат причините, които обуславят социалните работи на земята, добрите условия, добрия живот, плодородието. Докато има плодородие, има и щастлив живот. Щом няма плодородие, веднага усложнява се работата. Аз казвам - не са парите, които определят

бъдещите условия. Това е храната, която иде отгоре. Парите са едно средство. Храната без пари може, но пари без храна не може.

Та казвам, условията, при които ние живеем, може да ги изменим само ако разбираме, както един техник разбира законите на техниката. Който управлява един аероплан, разбира законите на движението. Онзи, който движи един локомотив или един автомобил, трябва да знае. Понеже ние никак не сме запознати какво човек може да направи. Човек се ражда в света с едно определено занятие. Ако ти попаднеш в своето занятие, в своите условия, ти ще имаш благословение. Някой път започваме едно, две, три, четири, пет занятия. Не само това.

Има хора, определени да се оженят, има хора, които не са определени да се женят. Една жена може да се жени за 4-5 мъже, умират и остава неженена. Някой мъж се ожени за 4-5 жени, и все умират. И като се жениш, трябва да намериш онзи, който е определен за тебе, с когото може да живееш. После може да се ожениш и да ти се родят деца. Определено е колко деца ще родиш. Един хиромантик може да ти каже колко деца ще имаш и колко ще останат живи, колко от тях ще са щастливи. Някой път се случва, някой път не се случва, но повечето пъти се случва. Ние ще дойдем до другото определение. Значи разумният живот е строго определен, както един механик предвижда всичките части за машината - той знае на кое място коя да постави. Като стане погрешка, той знае как да я изправи. Така и човек е създаден. Един разумен процес съществува в света. Всичко в света е определено. Извън възможностите, които природата ти дала, ти нищо не можеш да направиш. Даже хората половината, даже една десета от това, което имате в сегашния век, не можете да го използвате.

Тогава да ви приведа един научен факт. Един учен казва - ако се събере всичкото съвременно знание, ще се събере в 90 такива книги като Библията, всичкото знание, което е меродавно. Туй знание, като се напечата в човешкия мозък, ще остане място за още 900 такива книги. Какъв простор съществува. За хиляди книги има място в

мозъка да се турят. Ние казваме: "Аз много зная." Не, ти много малко знаеш. Всичкото това знание като се напечата, остава още място за 900 такива книги. Хиляда години може да живееш, докато нашият мозък се напълни със знание. Като се напечата всичко това на тези листи, тогава тя излиза на продажба. Ако не се напечата, бялата книга на пазар не ходи.

Та този домостроител е дошъл на земята като един пътник, като един ученик да се учи. В туй отношение религията е наука само за духовния свят, как да чувства човек, а физическият свят - какво трябва да работи човек, а божественият свят е занят с чистата наука - да проникнем, да разберем онези закони, с които се ръководи животът, да разберем в даден случай какво може да направим, да знаеш и кое хората може да ни помогнат. Отиваш при някой банкер да искаш пари назаем. Да знаеш положително, че думата ти на две няма да направи. Сега отивате при някой банкер, той ще ти откаже, при втори, трети, четвърти отиваш, отказват. Отиваш при един министър да те назначи, при втори, трети, с години чакаш да си отиде една партия, докато дойде твоята партия. В този разумния живот всичките хора ще дойдат навреме. Няма да бъдат уволнени. Като дойде времето, всеки човек сам ще си даде оставката без наместник. А сега, без да иска, го уволняват. В божествения свят мнозина от вас сами се уволняват преждевременно.

Аз съм слушал хора да казват: "Дотегна ми, искам да си замина, не ми се живее на земята." Той не знае какво говори. Аз го питам: "Ти свърши ли си работата?" "Не, дотегна ми, омръзна ми, между тия хора не ми се живее." "Ами в онзи свят, като отидеш, какво ще правиш? Онзи свят е разумен свят, изисква се много голяма ученост." Христос казва така: "Бъдете съвършени." Човек трябва да бъде съвършен и по душа, и по дух, и по сърце, и по ум, съвършен трябва да бъде. Той трябва да включва в себе си всичките неща. Без тези неща животът не може да бъде щастлив. Щастието на човека зависи от неговия ум. Минава едно дете, проси от няколко души, никой

нищо не му дава. Върви замислено това дете. По едно време вижда една госпожа, пада ѝ кърпата. То взема кърпата ѝ и я подава. Тя го поглежда, вижда нещо хубаво и казва: “Ела с мене.” Ако не беше паднала кърпичката... Тя му отваря път за цял живот. Ти казваш: “Една кърпа.” Повдигни я, дай я на тази богата жена, тя ще ти отвори живота. Тази падналата кърпа е паднала доброта. Дигни я в името на Бога и я дай. Ще се оправят твоите работи. Тогава господарят ще те похвали, че разумно си постъпил като този домостроител.

“Благословен Господ, Бог наш”
“Добрата молитва”

Тридесета беседа, държана на 23 април 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев

ПЕТТЕ ЕЧЕМИЧЕНИ ХЛЯБА

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета част от шеста глава от евангелието на Йоана - от начало до шестнайсети стих.

"В начало бе Словото"

Ще взема само думите пет ечемичени хляба.

Пет хляба. Какво може да се направи с пет хляба? Само разумните хора осмислят живота. Животът има смисъл само при разумните хора. Животът има смисъл само при здравите хора. Аз вземам в положителен смисъл. Здрав, това е естествено състояние. Да бъде човек здрав, значи да функционират всичките му органи правилно. Има три естествени същини в човека. Има три вида хора в света: едни, у които умът преодолява, - те са хора на ума; други, у които сърцето преодолява, - те са хора на сърцето, на чувствата; и трети - хора на волята, на физическия живот. Следователно в света има три диаметрално противоположни възгледа за живота. Противоречие има от становището, от което те излизат. Противоречие има между един здрав и болен човек. Здравият се радва там, дето болният плаче. Най-мъчното нещо е да угодиш на един болен човек. Няма по-мъчна работа на един човек, на когото краката са отрязани на парчета, да му угодиш. Колкото и да внимаваш, ще му причиниш вреда.

Та ние, съвременните хора, се намираме в едно нездравословно положение. Туй в религията го наричат падение на човека, грехопадане, израждане и т.н. Сега, който от вас иска, може да чете,

върху израждането има доста книги написани. Въпросът не е тъй обоснован, разрешението е малко произволно. Израждане в света няма. В света има изтриване, израждане няма. Наричат израждане туй, когато човешкият организъм изгуби тази сила, която съдържа. Когато един народ не се разплодява, наричат го израждане. Когато човешкият ум не може да ражда мисли, наричат туй израждане. Когато човешкият ум не може да ражда мисли, наричат туй израждане. Когато човешкото сърце не може да ражда чувства, наричат това израждане. Когато тялото не може да извършва своята функция, казват, че то е на израждане.

При сегашните условия, при които ние се намираме, ние разрешаваме онзи въпрос, който един овчар не могъл да разреши. Като си носил кривака, пита защо Господ го поставил овчар на овцете. “Не можа ли да ме постави на нещо по-свястно, ами целият ден на тези овце да им свири със своя кавал, и те да си свиркат със звънците и да си пасат трева. Нито една овца не ме пита как си ти. Имат си свои нужди и аз трябва да им служа на тези овце.” Така разсъждавал овчарят, но никакво разрешение на въпроса, защо Господ го е поставил овчар, не получил. Той бил отличен свирец на кавал. Чула го царската дъщеря, като минавала. Казват му: “Може ли да станеш царски зет?” Отиват при него и казват: “Слушай, отсега нататъка твоята съдба се изменя.” “Че как така?” “Ще хвърлиш кривака.” “Че кой казва туй?” “За царската дъщеря ще се жениш.” “Какво значи женитбата?” “Няма да дрънкат звънци, няма да пасеш овце, няма да ти е студено, този кожух няма да го носиш, ще бъдеш добре облечен.” “Не го зная какво е, за разнообразие искам да го опитам.” Тръгнал за разнообразие да го опита. Но в това царство имало закон, че зетят не може да бъде нито по-къс, нито по-висок с един сантиметър от царската дъщеря. Дошло ред с мярката да го мерят и бил един сантиметър по-къс. Казват: “Добре свириш, но един сантиметър ти изяде главата, ще се върнеш да пасеш овцете, докато израснеш.”

Та сега вие питате защо сте нещастни в света. Един сантиметър не достига. Туй подразбира онова трезвото схващане за живота. Някой казва: “Едно обективно схващане.” Аз не разбирам обективно схващане на банкера, на когото касата е пълна с пари, които баща му оставил. Туй още не е трезва мисъл. Аз разбирам трезва мисъл само онзи, който е поставен при най-благоприятните условия, при които човек може да бъде поставен. Ако този човек даде израз на тези благоприятните условия, той е трезвен, той има един обективен ум, той има трезвен ум. Много пъти може да кажете: “Ние разрешаваме изведнъж. Ние мислим, че правдата в света, че любовта в света със закон може да влязат.”

Не, любовта и доброто в света с насилие не може да дойдат. Вие може да организирате цяла една армия, може да организирате един народ, може да го направите като колелата на една фабрика, но да заставите този народ да живее по братски - никога. Не е било време и няма да бъде. Съществува един закон, диаметрално противоположен, че хората, които са на тялото, казват, че човек трябва да бъде силен. Но силата не е на първо място. На първо място в света е човешкият ум. Сега в живота на второ място е човешкото сърце и на трето място е човешката воля. Волята е свързана със стомаха. Човешкото сърце е свързано с дробовете, човешкият ум е свързан с мозъка. Ако вие не разбирате отношението на ума към мозъка, ако вие не разбирате вашите чувства - това отношение към дробовете, и ако вие не разбирате отношението на вашия стомах към вашето тяло, вие нямате понятие за човека като цяло нещо. Защото, когато чувствата на човека са в дисхармония за самия човек, заболяват дробовете. Тя е една от болестите, които най-мъчно се лекуват. Когато човешката воля е в дисхармония със сърцето и ума, заболява стомахът. Когато човешкият ум е в дисхармония със сърцето и волята, заболява мозъкът. Такива са отношенията.

Следователно живата природа не търпи никаква дисхармония. Всякога, когато се нарушат онези отношения, с които великата

природа се развива, ние сме в дисхармония. Съвременната наука иска да ни покаже, че има израждане. На какво се дължи това израждане? На една дисхармония между човешкия ум, сърце и воля. Вие за пример не може да съберете един религиозен човек, един философ, един земеделец на едно място да живеят по братски. Не само така - на думи да ги съберете. Туй от амвона аз мога да проповядвам.

Вчера иде един господин да проси за слепите. Гледам, една госпожа и един интелигентен момък идват и казват: "Каквото ви се откъсне от сърцето." Казвам: "Аз пари нямам, трябва да постя цяла седмица." Че каквото ми се откъсне от сърцето. Седем дни да не ям, че каквото излезе, да го дам за слепите. От хората да взема, от чуждото, да минавам за благодетел, аз туй не го разбирам. Аз зная защо са слепите, влизам в положението на слепите. Мога да кажа на слепите по кой начин могат да им се отворят очите. Но тъй както те сега мислят, очите им няма да може да им се отворят. Не харесвам тази настойчивост. Казвам им: "Нямам пари." Казват: "Ще видиш оттук-оттам." "Нямам пари." "Ние ще чакаме." Намерих се в голямо чудо. Седя и мисля. В това време иде една сестра и казва: "За братството оставям 200 лева." Казвам: "Понеже ти ги оставяш за братството, може да взема стоте лева, че да ги дам на този човек за слепите и половината за братството. - Казвам - ти даваш парите, ти ще ги занесеш. Аз ти благодаря, че услужвам."

Казвам, ние имаме известни недъзи, които ги разрешаваме по един начин. Въпросът за слепите по този начин не се разрешава. Хубаво и това, може да им услужим. Това, което вземат, е отлично, но за слепите може да се направи нещо повече. В света има три вида слепи хора: едни слепи по ум, други слепи по сърце и трети слепи по воля. Когато дойде човек да лекува слепите, трябва да знае коя е причината на слепотата. Сега отдалечавам се от въпроса.

Да дойдем до думите на Христа. Какво може да се направи с пет ечемичени хляба? От времето на Христа досега не зная друг да е нахранил с пет ечемичени хляба 4-5 хиляди души. Говорят, че някъде

в Индия имало хора, които да нахранят с малко хляб много хора. Ако съвременните хора се стремят да превърнат желязото в злато или простите метали да ги превърнат в скъпоценни, възможно е. И човек по същия начин може да увеличи петте ечемичени хляба, но трябва грамадно знание, да разбира той онзи закон на природата. Друго становище трябва да има той. Природата не трябва да бъде за него едно мъртво учреждение. Защото повидимому ние живеем в един свят, дето се вижда, че всичко е в покой, в мъртво положение. Съвременната наука показва, че привидно е така. Сега са намерили живи клетки в някои моделирани камъни преди хиляди и милиони години. На земята има живи микроби, които живеят и през пространството са дошли. Този въпрос сега се разрешава, че животът е дошъл някъде от слънцето. Туй показва, че и в другите светове има живот. Ние сега мислим, че животът е тук, на земята.

Писанието казва, че Бог се радва на неговата Обетована земя. Не на тази земя е създаден човек. Окултистите поддържат, че сегашният човек е нов човек, той от онзи свят е дошъл. Съвременните окултисти поддържат, че съвременният човек е дошъл от месечината. Там е живял. Когато там се изгубили онези благоприятните условия, той е слязъл на земята. Онези най-учените хора на месечината са имали средства, с които са пренесли първите жители на земята и се заселили. Поддържат, че на месечината са останали най-учените хора. Туй според сегашната наука са хипотези, които трябва да се докажат. Според мене логическото доказване, че съществуват тези неща, как ще повярваш ти на една логика? Вероятно е. Единствената вероятност е, че трябва да те качат на един аероплан, да те занесат на месечината, да слезеш там, да видиш и да се върнеш пак на земята. Не от земята да доказваш. И това не е лошо, но това са известни предположения. И в Индия поддържат, че имало хора, които са ходили на месечината. Имало някакъв апарат, с който се приготовляват да ходят.

Тогава, казва Писанието, че човек е странник на земята. Колко време ще остане, то е въпрос. Тъй схващат, че всичките тези

материални светове, които съществуват, съставят едно цяло. Цялата Вселена, целият материален свят съставя едно цяло. То е една земя. Там, дето има живот, туй е една земя, обитаема земя. Онзи, който схваща, който разбира, така схваща, а онзи, който не разбира, той мисли, че само нашата земя е обитаема. Изисква се един грандиозен ум, за да схване онова отношение, което съществува. По някой път ние мязаме на мравите. Какво интересува мравята, като се качи на главата на един философ. Тя може сто пъти да се качи на главата му, без да стане философ.

Човек трябва да е надарен да мисли за великото. Човек е надарен, той има предназначение. Човек не е предназначен, както другите животни, да прекара само живот за 50-60 години, да му турят един паметник и да кажат: тук лежи един човек, който е бил професор, министър, министър-председател, изял е толкоз кокошки, агънца, оженил се, имал толкова деца, толкова дъщери, те са свършили със златен медал. Това не е предназначението на човека. Понякога ние се лъжем, че сме господари на своята съдба. И майката мисли, че като нейното дете няма друго дете. Така е. Всяка майка мисли, че като нейното дете друго няма. Но питам сега, ако туй заключение на майката беше правилно, че като нейното дете няма, защо, като дойде време да се жени, че се влюбил в една мома, защо се сърди, защо тя е недоволна от избора на сина си. Казва: "Тя е глупава, тя не е сръчна." Питам, де е логиката тук. Няма никаква логика. Майката да остави сина си да се ожени, за която си иска, пък той нека страда, нека си бие главата после колкото иска. Туй е философия. Нито един баща досега не е оправил сина си, нито една майка не е оправила дъщеря си.

Единственият начин, по който науката помни, че може да оправиш сина си, е само преди да е дошъл на този свят. Трябва да започнеш, преди да е дошъл. Той трябва да е писал най-малко десет години, преди да е дошъл на земята, да е получил писмо, да се разговаряш с него. Ще му разправиш работите как седят. Най-после ще му кажеш, че ти в моя дом не може да дойдеш. При този уровен,

при това развитие, което имаш, за син не те приемам. Онези души, които идат на земята, то е осиновяване. Вземеш ти едно чуждо дете, осиновиш го, казваш, че си му баща. Сега майката мисли, че е родила нещо. Обаче туй роденото дете се жени за когото си иска и заминава когато иска, не пита майка си.

Сега не искам да ви говоря обезсърчително, но само ви навеждам известни факти, които да примирят живота, не да ни направят индиферентни. Ние не трябва да разрешаваме живота, тъй както в някой замък. Да кажем, ако ви затворят сто години в този замък херметически, пък има въздух в шишета. Има борба за този въздух. Ако има сто шишета, тогава на сто души по едно шише ще се падне. Тогава всеки ще трепери за своето шише, той има шанс да живее сто години. Ако живее непредпазливо и счупи едно шише, той ще живее една година по-малко. Ние хората сега сме затворени в замъка с шишетата. Тогава аз предсказвам. Всеки, който предсказва колко години ще живее, туй показва, че е счупил тези шишета. За пример, когато един човек не може да живее дълго време, неговото ухо е изядено долу. Щом е късо ухото долу, сто години не може да живее. Учените хора, германците, които изследват, на една млада сестра дадоха едно съчинение на един германец и тя само си тегли ухото, понеже той казал, че от дължината на ухото зависи дължината на живота. Че тя казва: "Ние и досега сме имали уши. Не знаем. Не че туй е животът, туй показва колко години ще живееш." Не само това, но зависи и от дебелината. Ако тези уши светят, пак няма да живееш дълго време. И ако носът ти свети, пак няма да живееш дълго време. Носът ти трябва да бъде доста масивен, и ухото ти трябва да бъде масивно. Под масивно разбирам да бъде червеничко, тъй добре очертано да бъде това ухо. Тази долната част да бъде добре очертана.

Туй е едно учение не за деца, но за майки. Майката може да проточи живота на детето си. Преди да е родила туй дете, тя може да направи да създаде туй дете да живее 120 години. Колкото години майката иска да живее туй дете, толкоз години ще живее. Майката е

съдба. Трябва да знаете какво влияние има вярването (внушението), каква мощна сила представя внушението. Не казвам: внуши му. То е хубаво да се внуши, но не е хубаво внушението. Има болни, след като се тури под магнетичен сън и им се внуши, че са здрави, че ще оздравее, и такива хора, след като се събудят от сън, болестта ще изчезне, без да му се дава лекарство. Но някой човек, ако го туриш под магнетичен сън и му внушиш, че е болен, като се събуди, ще заболее. Срещнеш някого и кажеш: "Защо си пожълтял, какво имаш?" Веднага заболее или го заболят сливиците, казва, дали не е някоя охтика, дали някой рак в гърлото. Дойде страхът.

Ние, съвременните хора, мязаме на онзи анекдот. Отива чумата в Багдад, среща я един пътник и пита: "Къде отиваш?" "Отивам в Багдад да взема хиляда души." Връща се и я питат: "Колко души измряха?" "19 хиляди." "Защо не ми каза истината? Защо лъжеше преди?" "Не - казва - аз вземах само хиляда души, другите 18 хиляди от страх умряха." Та в света има само едно нещастие, другите 18 хиляди идат от страх. Ти си богат човек, и пак те е страх; ти си учен човек, и пак те е страх; ти си религиозен човек, и пак се съмняваш в своите убеждения.

Аз казвам, всеки човек има право в света да има свои убеждения. Туй е право, което природата е вложила в човека. Или казано, да употребим една религиозна дума, както Бог е вложил. Под думата Бог аз вземам едно същество, което гледа без никакво различие. Туй същество има такъв възглед: както към микробата, така и към човека гледа еднакво. Вие ще кажете: "Туй божество гледа ли към вълка еднакво?" Вълка, какъвто е сега, такъв човек го направи. Преди отклонението на човека вълците не бяха такива. В този лошия живот вълците отпосле станаха вълци. И мечките отпосле дойдоха. Когато Господ създаде всичките животни, всички били добри. Но после всичките животни не са били такива, каквито са сега. Вълкът, когато вие разсъждавате, много се привързва, повече от кучето. Когато го направиш куче, много се привързва, повече от кучето, по-добър

другар от него няма. Той казва: "В крив път съм аз, но какво да правя." Много интелигентен, много умен е той.

Сега ще разбирате влиянието на човешката мисъл, всяка еманация, която излиза от човешкия мозък, от човешките дробове, от неговия стомах - има един стомашен мозък, излизат еманации. Голямата опасност в съвременния свят, в съвременната култура е в тази еманация на човешките мозъци. Аз да ви кажа: ако днес има една голяма опасност за човешката култура, тя се дължи на тази естествена еманация, която излиза от човешкия мозък, която излиза от човешкия стомах, от човешките дробове, от човешкото сърце, или чувства. Светът е напълнен с такива мисли, с некрасиви чувства, нехубави и неблагородни постъпки. Та всички хора са крайно индивидуализирани, всеки мисли за себе си как да прекара живота си. Ние сме в един век, дето мъчно ще се намерят двама души да живеят заедно по братски, да имат една кесия. Не да говорят само на думи, но на дела. Не че в света няма хубаво, но аз говоря общо.

Та казвам, в нашия век именно се изискват хора, в нашия век се изискват учени - не такива каквито са сега, изискват се професори - не с такива разбирания, свещеници, проповедници, майки, бащи, слуги, господари, навсякъде този закон. Аз не искам да хвърлям упрек на никого, защото упрекът е общ за всички ви. Ако един от братята в един дом захване един лош път, а другите съжаляват, вземат участие, от тях зависи да го поправят. Не може бащата и майката да останат индиферентни. Та на същото основание Бог, който е създал света, не мислете, че той е индиферентен. Той има един план, който след време ще приложи. Няма да остане същество в света, което да не се поправи. Каквото и да казват другите, ще дойде туй време. Кога ще бъде? За умните е много близо, утре, за глупавите - след милиони години. Кога ще бъде? Според степента ви още днес може да поправите вашата съдба.

Ако онази мравя разбираше законите на човешкия живот, да измени своята форма, да стане човек - щеше ли така да страда. Ако

онази риба може да измени своята форма, да излезе от водата, ако онази птица, която хвърка, може да измени своята форма, щеше ли да има сегашните страдания. Ние сега разсъждаваме. Ние правим една погрешка, като мислим, че над човека няма други същества - по-високи. Ние още не сме най-високите представители на човешката раса. Ние сме най-последните представители на човешката раса. Например на Слънчевата система - представлява най-долните типове. Най-долните типове на Слънчевата система се изпращат на Земята на изправление. Един съгреши на Слънцето, на Юпитер, на Сатурн, на Марс, на Венера - всички ги изпращат тук на изправление, на заточение. Вие сте дошли от разни системи. Не че сте най-лошите хора, но сте били малко напредничави там. Сега туй е само за да се изясни. Аз не искам вие да вярвате в това. Туй не разрешава въпроса.

Въпросът за разрешаването на Земята, ние трябва да изучаваме законите на Земята. Земята има известни отношения към Слънцето, към разумната страна. И ако ние разбираме законите на онази материя, от която е направено нашето тяло, ако разбираме материята, от която е построен нашият мозък, ако разбираме материята, от която са построени нашите дробове, ние щяхме да живеем съвсем друг живот. Няма човек толкова жесток в света, на който ти да не можеш да повлияеш.

Отива един студент, който свършил четири факултета - това било в Америка, при един американски милиардер. Влиза там и с всичкото достойнство да се представи. След като си разправил историята, този милиардер извадил и му дал 10 долара и казал: "Господине, толкова имам в бюджета си за такива учени хора като тебе." Когато аз представям този пример, един учен българин тук казва: "Много пресилена е тази работа, невероятни работи са тези, които разправят, не може да бъде." "Пиши - казвам - на трима милиардери, пиши им да ти отпуснат по една субсидия, да ти помогнат на списанието." Той писа и те му отговориха навреме, но не му изпратиха нито един долар. Писаха му: "Господине, нямаме такъв

бюджет.” Обаче при този милиардер влиза една млада мома, красива, засмяна, усмихва се и на нея милиардерът ѝ дава 20 хиляди долара веднага. Казва: “Заповядайте, на ваше разположение съм.”

Казвам, де е силата? Тази мома не е свършила четири факултета, нищо не е свършила, а на нея веднага дава 20 хиляди долара. Ще кажете, че го е омагьосала. Но тази мома има един здрав мозък, има здрави дробове, здрави еманации има, а на този студент му липсва нещо. Българинът казва така: “Роди ме, майко, с късмет, пък ме хвърли на купище.” Значи роди ме с дарби, вложи в мене един здрав мозък, здрави дробове, здрав стомах, пък вложи и най-хубавото, което имаш, и ме тури на произвола на съдбата и ще видиш тогава какво аз мога да направя. Та казвам, съвременните хора се нуждаем от едно: ние не сме хора на вярата, ние даже не сме хора на съвременния разум.

Преди 15 или преди повече от 20 години разисквам с един млад, много интелигентен човек. “Слушай - казва - аз уважавам твоите възгледи, но мене ми се струва, че тези са празни работи, това не съществува, онова не съществува. Аз не вярвам в това, което ти вярваш.” Казвам: “Нищо не значи абсолютно. Е, в какво вярваш?” “Вярвам, че един ден ще умра.” “Ти друг път умирал ли си?” “Не съм умирал.” “Ти нямаш право да говориш за смъртта. Сега живееш, може да говориш за живота.” И започвам своите аргументи. “Ако имаше Господ, такива неправди в света как ще съществуват?” “Прав си. Но най-напред всички тези неправди показват, че Господ съществува. Защото, ако нямаше неправди, не щях да се съмнявам. Ако се гради една къща и не пада нито една капка никъде, аз не зная, че се гради къща. Когато се гради къща, ще има оцапани камъни. Този свят се гради, и навсякъде нещастия има. Ако вие не споделяте моето мнение, то е друг въпрос.” Нещастия, боледувания, толкоз хора умират, толкоз хора са нещастни, войни се отварят, бият се хората, проповядват, идват учители, говорят: “Обърнете се към Бога”, говорят за друг един свят. Но не зная доколко светът е прогресирал. Има един

прогрес в света. Той е много малък в сравнение. Има един естествен прогрес в света. Той не се дължи на хората. Е, как ще ми обясните.

Разправяше ми един господин. Там, в Русенско, минава, разбойници има и той се спира и казва: “Искате ли от мене нещо?” Главатарят казва: “От тебе нищо не искаме.” Потупва го и казва: “Ние знаем от кого да искаме. Ти си върви.” Питам, защо от него не искат? Понеже той не е турил на бюджета, няма какво да дава. Този го поглежда и казва: “Аз те виждам, ти не си богат човек, ти си сиромах, много си страдал. Изважда от джоба си и казва - хайде, да ни помниш. Помоли се за нас да имаме берекет, да можем да си свършим работата, да не ни сполети някое зло. Не е хубаво, лош е занаятът ни, но какво да правим.”

Съвременното човечество, ние търсим лично своето щастие. Светът и ние имаме една крива представа за живота. Аз имам три представи за живота, те са следните. Аз считам, че когато един човек постъпи в университета, това е личен живот на човека. Той става член на университета. Когато почне да прогресира и се отличи от другите студенти, той се индивидуализира, почват да го хвалят. Но когато той свърши университета и стане професор и отива да помага на човечеството, ние тогава говорим за Висшето Аз. Ние се нуждаем от хора, които трябва да помагат - не насила, но от доброволци се нуждаем; не от прости хора, но от учени хора, от благородни хора от всички общества се нуждаем да дойдат, да се съберат, да размислят по кой начин именно може да се оправи светът. Та по човешки е казано така.

Но вън от това има една земя, има едно общество, което брои 101 милиона най-просветените същества, които са завършили своята еволюция, най-съвършените същества, които мислят ден и нощ за повдигането на човечеството. Те работят, те са турили в ход своята мисъл и един ден тяхната мисъл ще се реализира. Днес цяла Европа, целият културен свят се намира под тяхно влияние. Тези пертурбации, които стават, то е тяхната мисъл, която влияе. По-лесно

е да спрем земята в своя път, отколкото да спрем тяхната мисъл; по-лесно е да спрем слънцето, отколкото да спрем тяхната мисъл, която те ще реализират. Светът ще се поправи и един ден хората ще дойдат да живеят по братски, да се разбират. Тази жестокост, която съществува сега, ще изчезне. Ще минат сто, двеста, хиляда години, две хиляди години, предсказвам. За умните хора, за гениалните хора светът е оправен. Онзи, който седи във водата, а главата му е отвънка, няма какво да се плаши. Но онзи, на когото главата му е потопена във водата, той иска да дойде някой да го извади, защото, ако не го извадят и остане вътре, той бедства да се удави.

Та казвам, трябва да имате едно верую. Туй, което ви говоря, може да го опитате, тъй както може да опитате слънчевите лъчи. Преди години, когато ние говорехме за слънчевите лъчи, се смееха, казваха - заблуждение. Сега учените хора във Франция, Германия, Англия говорят за силата, която излиза от слънцето, една специфична сила, с която може да се лекуват болните. Не само това, от слънцето излиза една енергия, която създава човешките мозъци, човешките дробове, човешките тела. Ако хората знаеха тези закони, когато всеки прилив на тази енергия иде, и се цереха, тогава всички деца щяха да бъдат здрави. Всеки дар отгоре иде, то не е произвол. Но земята е създала само нашия стомах. Благодарим за това. А за дробовете, за мозъка - не може да го създаде.

Човешкото сърце е свързано със слънцето. Човешкото сърце има ритъм точно на слънцето. Както вибрира слънцето, такъв ритъм, такъв пулс има и сърцето. На някой бие 50, на някой 60. Нормалното биене на сърцето е свързано със слънцето. Но има едно друго слънце, с което е свързана цялата наша Слънчева система. Това са грандиозни понятия. Сега ученият човек, за да стане учен, ще каже: “Отде е това слънце, отде е човекът? Кой от вас е видял човека?” Ти четеш съчиненията на Шопенхауер, съчиненията на Виктор Юго, на Кант, на Толстой. Де е Толстой? Туй, което умира, не е човекът. Туй, което не умира, то е човекът.

Христос казва: “Туй, което аз ви говоря, то е духът и животът.” Туй, което ти мислиш, туй което ти чувстваш, туй което ти съзнаваш, то е човекът. Човешката мисъл, това си ти, човешките чувства, това си ти и твоите постъпки в дадения случай си ти. Не отвънка. Ако ти във време на мъчнотии се разколебаеш в твоята мисъл, ти си един слаб човек. Ако във време на мъчнотии в тебе се заражда вяра да преодоляваш мъчнотиите, ти си силен човек. Ако при големите мъчнотии твоите чувства се уякчават, не от страх да се одържа, че си силен човек. Ако в своите постъпки се закрепваш, ти си силен човек. Аз не говоря на своенравие, за своеволие. В какво седи човекът?

Та казвам, ако Христос имаше тези съображения, ако той би бил един проповедник да проповядва с пари, ако искаше да има доброто мнение на еврейските равини в неговото време, какво щеше да направи, кажете ми. Нищо. Не му трепна окото. Той знаеше, че неговото учение ще има лоши резултати. Той казва: “Аз ще изнеса истината.” Той каза на тези равини: “Ако съборите този храм, имам власт в три дни да го съградя. Може да направите опит.” Те направиха и той въздигна храма. Те разбраха буквално за техния храм. С това не трябва да ме разбирате, че аз говоря против евреите. И евреите са хора като нас.

Ако идеш в Европа, европейците имат най-лошо мнение за българите. Но българите са като европейците. Българите са лоши в едно отношение, в друго са добри. И европейците са лоши в едно отношение, а в друго са добри. Ако е за лошо, че навсякъде го има. Обаче за бъдеще да си съставим за народите една ясна представа за тях, непременно трябва да изучите техните глави, черепите на българите, българските черепи, френските черепи, английските черепи, американските черепи, едно щателно изучаване устройството на черепа. Само по този начин ще се познае доколко благороден е един народ. Ще се вземе от всичките разреди на тия, на които стомасите са развити, на които дробовете са развити, на които мозъкът е развит, от всичките разреди имат едно съотношение.

Та казвам, думите Христови сега с петте ечемичени хляба. Искам да ви наведа на мисълта - има неща в света, които от сегашно гледище са невъзможни. Кой от вас като християнин с вяра да нахрани пет хиляди души. Тогава всеки от вас би се намерил в положението на онзи проповедник в Русе, който се въодушевил, че като проповядвал, при вратата му имало един слепец, казал: “Аз вярвам, че Господ ще отвори очите. Като ида, ще кажа: “В името на Господа Исуса Христа отвори очите си.” Излиза и като отива до слепия, спира се и си казва: “Ами ако кажа, и не стане?” Замислил се, взема си Библията и досега още мисли, дали да се спре. И досега още този въпрос на русенския проповедник остава неразрешен. Не, то е на чувствата: може ли да се отворят очите на слепия. На човека туй е написано на ръката. Ако погледнеш, ще видиш може ли да се отворят. Ако може, лекуват, ако не могат, оставят го. Има хора, така ще си заминат. Извадено му е окото, ти не може да създадеш едно око. Но за бъдеще това е възможно. Учените хора ще присаждат очи. За пример може да ти присадят едно мечо око. Възможно е. Или ще платиш на някой човек. Ще бъде жестоко да извадиш окото на човека и да го туриш на тебе. Все таки за предпочитане е две мечи очи, отколкото сляп да бъдеш. Очите на мечката не са най-лошите. Аз ги вземам като емблема. У мечката чувствата са крайно развити. Най-първо, мечката има друг интерес, тя е много отмъстителна. Ако я обидиш, не забравя; ако ѝ направиш едно добро, и него не забравя. Такава е.

Та казвам, в сегашния век се нуждае не от една средновековна вяра, не както са живели апостолите и не както е проповядвал Христос. Мислите ли, че днес Христос не проповядва. Че днес Христос проповядва, и в Индия има християни. Та днес Христос проповядва и в Англия, и в Америка. Мисля, че в Англия има един християнин, който е решил седем години да не говори. Казват, че той е Христос. В Англия той си има свои ученици. Ходил при него Ганди и на него не говорил. Писал му тъй: “Остави се от твоето тесногръдие, остави се от

твоя глупав живот.” И в Индия има, разни се явяват, и той за Христос минава, и той има последователи, повече от един милион. Навсякъде се явяват. Ще кажете: “Те са самозванци.” Може да цитирате от Писанието, че в последните времена мнозина ще кажат, че Христос е там или тук.

Питам тогава, какво трябва да бъде нашето понятие за Христа? Онзи великият принцип на любовта, който трябва да държи хората като в едно семейство. Всеки човек трябва да бъде честен в себе си, в своето съзнание той трябва да има стремеж да се развива, не да бъде невежа, но той трябва да бъде учен. Не само учен трябва да бъде, защото учените хора без сърце нямат импулс, няма двигателна сила. Ако пък има двигателна сила, няма да има направление. Като ще даде направление, сърцето ще даде сила и волята ще даде всичките възможности да се реализират онези идеи, които сега трябва да постигнат. Има въпроси, които естествено трябва да се разрешат. Всеки един човек трябва да разреши нещо за себе си. По това се отличава човек. Ако в едно общество, ако в един народ всеки един би разрешил своите задачи, то и целият народ добре ще разреши. Затова се казва, че колкото повече умни хора има в един народ, толкова по-добре за този народ. Или когато казваме, че трябва да съществува една религия, религията трябва да бъде едно звено да съедини хората, да облекчи мъчнотиите, които съществуват, или да подобри тяхното естествено положение. Писанието казва, един от еврейските пророци казва: “Трябва да се създаде един закон, който да не изнасилва човека в каквото и да е общество.” Аз говоря за хората, които живеят добре. После друго. Трябва да има такъв закон, в който да се даде подтик на всички възвишени и благородни мисли, които съществуват. Да се даде подтик на всички хора, не само да се ограничават хората, да имат страх. “Страх лозе пази.” Не, страхът не пази лозето, разумността пази лозето.

Та казва се... тия ечемичени хляба аз разбирам всичко онова възвишено и благородно у човека, човекът се реализира в тези петте

ечемичени хляба и двете риби. Туй показва какво могат да разрешат тия двете риби. Това са човешкият ум и човешкото сърце. Това са рибите. Ако ти нямаш един отличен ум, ако ти нямаш едно отлично сърце, ако ти нямаш тези дарби - петте ечемичени хляба - то в света нищо не може да направиш.

Та казвам, този германец, като взема всичките уши, ги е поставил на книга, поставил човекът примери, примери на малка книжка. Той разглежда какви са ушите на разумните хора, какви са ушите на добрите хора, на хората, които са раждани при добри условия, на хората, които са раждани при лоши условия, показва социалното влияние отвън какво може да създаде у самия човек. Сега Христовото учение в света е учение да се повдигне човешката душа. Ако ние не разбираме така Христа - като един реформатор, като реформатор не само да направи преобразувание, но Христос е внесъл един нов принцип в света, едно ново съзнание. Христос в света е внесъл братството. В този смисъл именно братството - християните се отличават с братство. Той казва: "Един е вашият Отец, а всички други са братя." Бог е техният баща. Всичките други неща ще дойдат. Сега ние сме турили тия принципи на заден план, на заден план сме турили Бога, на заден план сме турили братството, а сега искаме само последните резултати. Кои са те? Да се поправи светът. Как ще се оправи светът? Как ще се спаси светът? Светът се нуждае от една възвишена любов, светът се нуждае от възвишени чувства, светът се нуждае от благородни постъпки.

Тогава ще ви приведа онзи пример. Във войната, която съществувала между французите и германците, един французин стрелял срещу един германец и не могъл да го убие. Германецът става от позицията, отива при него и му занася един орден, казва: "Гордей се, герой си, че се биеш за народа си. И аз бих могъл като тебе така." Окачва му един кръст за храброст. Казва му още: "Много добре направи, даде ми един пример." Кое е по-хубаво: да убиеш човека и да му окачиш кръст за храброст, че ти е теглил куршума. Окачи му

един кръст за храброст. И туй го направил германец, който не е с такова вярване. Не зная колко е вярно. Това е един отличен пример на благородни чувства. Същевременно у религиозните хора има някои, които за малко различие, което съществува, не могат да се срещнат един с друг. Той, казват, е един еретик, той е против църквата.

Не, не съм против църквата. Аз съм за любовта. Аз не съм за човешкото ухо, аз съм за човешкото сърце, аз съм за човешката воля, аз съм за човешките чувства, аз съм за всичко онова, което е възвишено и благородно, за това съм. Ако то съществува, ще има църква, ако то съществува, всичко друго ще има. Ако то не съществува, всичко друго ще си отиде. Вие ще го допълните.

Та казвам, на съвременните поколения трябва любов на хората. Сега хората нямат любов или ги е страх от любовта. Те са се наплашили. Много са се наплашили от любовта. Старите казват, че любов не съществува. Младите вярват, старите не вярват. Защо младите вярват, защо старите не вярват, не зная, не съм толкова учен. Любовта съществува, само че кепенците на старите хора са затворени за топлината, не може да проникне вътре. Аз гледам колко са подозрителни хората. За пример гледам една стара жена - прави ми комплимент, казва: "Синко, какви са светли очите ти. Ако погледнеш една млада мома, какво ще стане с нея." Казвам: "Бабо, само тебе гледам. Та понеже си умна, тебе те обичам. Една млада мома ни най-малко не мога да кажа, че я обичам." Веднага казва: "Стара съм." "Именно защото си стара, затова." Аз разбирам сега онова, което я мъчи. Тя казва: "Ти мислиш ли, или искаш да ме опиташ, тъй умен си." Питам я: "Бабо, кажи ми сега според тебе, според твоето знание, толкова си умна, виждам, че си на 90 години, какъв съвет ще ми дадеш: как трябва да гледам?" "Е, синко, ще погледнеш тъй няколко пъти, после ще си дигнеш очите нагоре." Казвам: "Хубаво е, ще го направя това." "Или ако не го направиш туй, като погледнеш, затвори си очите и помисли малко." Казвам: "Хубав съвет е, добър съвет е."

Значи, най-първо, виж какво казва сърцето, после вдигни ума си нагоре. И аз привеждам думите на бабата. Значи, най-първо, погледни сърцето си, после погледни в ума си. Аз изваждам книжката и записвам. Най-първо, погледни в очите момата, после обърни очите си към Бога на живота горе и погледни в сърцето си. После турих моето тълкувание. Погледни сърцето си, после погледни ума си нагоре и въпросът ще се разреши.

Сега желая, като дойдете, да турите петте ечемичени хляба на живота и двете риби, и всичката тази криза, която имате, да се свърши.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и първа беседа, държана на 30 април 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ОВЧАРИТЕ

"Добрата молитва"

Ще прочета част от втората глава от евангелието на Лука - от началото до шестнайсети стих. Ще говоря за овчарите. За да се разбере какъв и да е предмет, човек трябва да бъде здрав. Единствените хора, които не са способни да разберат истината, това са болните хора. Болният човек няма търпение да изслуша нещо. Той е ангажиран само с болестта и върху нея мисли. Така е фиксиран, че който дойде, все за болестта разправя. Всеки ден говори за нея, месеци минават, и за болестта разправя. Нищо друго не го интересува освен болестта. Туй е вметнато предположение от чисто математическо гледище или от гледището на словесността. Не е едно положение естествено, но произтича от здравето на човека.

Ние казваме здравата мисъл. Здравата мисъл се занимава със здравите хора. В света има известни науки, които са за болните хора. Медицината е за болните хора. Има една наука готвачество, която приготовлява ядене за болните хора. Сега аз оставям всички тия науки, те са добри, аз нямам нищо против тях. Това са случайности. Ние трябва да се избавим от едно неестествено състояние. Имаш криза, беден си, това е случайно нещо. Ти си беден, ти предполагаш, че си беден. Или не знаеш нещо, мислиш, че си невежа, то е фиксирана идея в неговия ум. Някой мисли, че е учен. Учените хора се раждат учени, невежите хора се раждат невежи. Кой както се е родил, такъв ще си остане. Прогресират в света само учените хора, родените невежи такива си остават. Туй е парадокс. Сега няма какво да ви разправям какво нещо е парадоксът, речници има, по-учени хора са определили какво значи тая гръцка дума.

Аз не искам да защитавам никаква теза, не искам да говоря, че животът е лош, не искам да говоря за хората, че са добри или лоши. Това са неща, отпосле дошли в света. Когато един велик художник нарисува картина, тази картина е отлична. Ако се оцапа, то е второстепенен въпрос - не е виноват художникът. Казвате - има нещо недовършено. Погрешката не е в художника или скулптора, или на някой архитект. Има неща в нашия свят, които нам се виждат неестествени. Това не зависи от природата, това зависи от нас. Казваме ние: "Защо светът е така направен?" Че как трябваше да бъде направен? Аз бих изслушал някой, който би дал план, как да се направи светът. Един човек, който казва, че светът не е така направен, нека даде един план, да се приложи, който да е по-хубав от сегашния план.

Тогава вие ще се намерите в положението на един анекдот. Градинарите направили едно заявление до Господа да направи годината кишава, щото да им расте всичкият зарзават. С по-малко труд да стане. Но дошли керемидчиите, и те дали заявление до Господа и искали годината да е суха, капка дъжд да не падне, за да изсъхнат керемидите. После дошли пътниците, и те дали заявление, прах да няма по пътя. Изреждат се всичките, най-после Господ казва: "Да се съберат всичките, да се съгласят кой каквото иска, защото, ако дойде хубавото време на керемидчиите, керемидите ще се опекат, но ще бъде зле за зарзаватчиите, ще бъде зле за пътниците." Засега този въпрос е останал неразрешен. Когато времето е сухо, градинарите го поливат зарзавата с вода, която са приготвили. Когато времето е влажно, керемидчиите са направили подслон за керемидите, и пътниците се приспособили към условията.

Та казвам, ние сега хората често се поставяме на една безпощадна критика. Обикновено в България е място, университет на критика. Няма българин, който да срещнеш, да не критикува. Правим общ разрез, всичките въпроси философски ни занимават. Хубаво е човек да критикува, но да постави нещата на тяхното място. Богатият

е недоволен от богатството си, че малко пари има. Сиромахът е недоволен от своята сиромашия, че много има. Богатият е недоволен, че малко има. Сиромахът е недоволен, че много има, голяма сиромашия и в тази сиромашия от многото страда. Богатият с малкото богатство не иска да се размени с голямата сиромашия на сиромаха. Всичките велики работи са излезли все от сиромасите хора. Богатите хора са дали играчи на хорото, пехливани в света, големите пехливани са излезли от тях. От сиромасите са излезли най-хубавите работници - от зор.

Трябва да разсъждавате малко по-трезво, но изобщо ние имаме една философия и говоря не само за българите, но където и да отидете, днес в света на първо място седят парите. Щом те погледне, ако шапката ти е кирлива, ако палтото ти е кирливо, щом нямаш яка, обущата ти са скъсани, хотелиерът или гостилничарят ще те погледнат малко тъй. И не само това. Ако потупаш джоба си и погледнеш кесията си, ще те приеме, той ще мисли, че ти си някой богаташ, който минава инкогнито за удоволствие със своите скъсани дрехи.

Казвам, при сегашните условия, при които живеем, има един начин, дето хората може да станат богати. Има в света две науки. Едната наука наричам за богатите хора - как да станеш богат, и другата е специална наука - как да станеш сиромах. И то е наука. Без наука никой богат не може да стане. И без наука никой сиромах не може да стане. Който е станал без наука богат, той е крал парите. И който е станал без наука сиромах, той е крал сиромашията. Сега този закон приложете. Богатия може да считате онзи учения човек, а невежия - сиромах човек. Аз вземам в друг смисъл. Може да кажете, че не знаете някои работи, но човек съдържа известни способности. Много хора, които са невежи, в няколко години може да надпреварят много учени хора в своите познания. Паяците се раждат учени. В кой университет са следвали за своето тъкачество? Вземете онези оси, които правят хирургически операции, които нашите хирурзи не може

да направят. Тази оса така ужилва своята жертва, че като тури в своето гнездо, служат за храна на нейните ларви. Тя така ги ужилва, че не ги умъртвява, туря ги в гнездото си и като се излюпят малките, им служат за прясна храна. Кой ги е учил? Откъде са взели своята наука? Вие казвате, че това е инстинкт. Това не е никаква философия. Какво разбирате под думата инстинкт? Отде иде този инстинкт? Такъв инстинкт не съществува.

В света съществува една разумна сила, която прави давление във всичко, и туй давление, туй напрежение вътре в природата не е еднакво навсякъде. Законите в материята - в материята има единство - единствената промяна, която може да стане във формите. Материята може да се размножава в своите форми. Но в количествено отношение остава една и съща - ни повече, ни по-малко. Ако дойдем в отношение със силите на природата, в силата може да се приложи и качествено различие. Интензивността на силата може да се увеличава. Една сила може да действа с по-голямо движение, друга - с по-малко. Ако дойде до човека, разумният закон е пак същият. Ние на разумното нищо не може да придадем. Но може да усилим разумността.

Вие как ще преведете точката в съвременния говор? Коя дума може да представлява точка в граматиката. Аз да ви кажа: съюзът и. Глаголът, това е правата линия. Глаголът, който има две страни. Тогава де е плоскостта? Това са личните местоимения. Де е тялото? Това са съществителните и прилагателните. Вие ще им намерите мястото. Вие трябва да обмислите своята реч. Ако туриш един глагол на мястото на плоскостта, ти няма да постигнеш това, което искаш, защото във всеки глагол трябва да желаеш да постигнеш нещо по един път. Глаголът показва пътя, направлението, в което ти трябва да се движиш, да мислиш. Ако ти оставиш нашироко да се развива твоята мисъл, нищо няма да постигнеш. Много ние в живота не постигаме някои неща, понеже нашата мисъл не върви в правата посока. Ти искаш едновременно да бъдеш здрав, да ти е добре на

сърцето, да ти е силна мисълта. Всичко да се уреди. Такова нещо в света го няма.

Ти, ако искаш да бъдеш добре, трябва да започнеш от ума. Никога не можеш да бъдеш здрав, ако нямаш светъл ум. Здравето зависи от ума, отгоре. Човек, за да бъде здрав, трябва да мисли. За да мисли, той трябва да чувства. Чувствата в дадения случай в нас са един подтик. Мисълта без чувствата, тя няма посока. Има посока, но самото чувство може да даде правилна посока. Туй го наричат морално чувство - чувства, които дават насока на човешката мисъл. За пример идеята за Бога. Това не е мисъл, това е чувство. Ние Бога не може да схванем със своя ум. Ти чувстваш, че имаш един приятел, когото обичаш. Това е чувство, мисълта после се явява.

Философски може да ви се вижда противоречиво. Ако аз съм на вашето място, и аз ще бъда на вашето положение. По някой път мислите, че мислите седят по-горе от чувствата, но в някои отношения е така. В някои отношения моралните чувства седят по-високо. Моралните чувства завземат най-горната част на главата, най-високата част на главата. Това е зенитът на човешкия живот. Следователно, каквито са моралните чувства, такъв и ще бъде и умът. Човек може да има стремеж от разни направления. Може да има чувства, които са на разрушения, на егоизъм. Има чувства, които идват отгоре, както слънчевата светлина. Това са моралните чувства у човека.

Следователно, когато ние говорим за чувства, странични с това, ние искаме да се справим. Всичките ни спънки в този свят произтичат от странични чувства, които бушуват, тъй както вълните бушуват и атакуват един параход и някога изменят неговото направление. Става едно кандилкане. Когато тия странични влияния престават, този параход върви правилно в тази посока. Сега думата е за мисълта. Не мислете, че аз искам известни ваши мисли да ви дам. Вярвайте в едно нещо. Аз искам да се затвърди вашата вяра, в която вие вярвате. Вие сега се съмнявате. Вие се съмнявате във вашето

верую, с което вие сте родени. Казвам, не се съмнявайте в онова, което аз ви проповядвам в дадения случай. Онова, с което вие сте родени, то е човекът. Човек, който не е роден, той не е човек. Който е роден с известни чувства, с известни мисли, той е човек. За тия хора говоря. Не че аз ще ви ги дам, но аз считам неуместно вие като богати хора да ви давам подаръци, нито считам уместно вие да ми давате подаръци. Аз съм богат човек. Аз съм по-богат, отколкото ми трябва. Ще каже някой сиромах, че аз търся хора сиромаси в света. Сиромасите хора са нужни.

Питам тогава, какъв е вътрешният смисъл? Човек иска да се повдигне, да се прояви. Това е свещено право. Ако вие, както разбирате живота, се проявите, какъв ще бъде вашият край? Аз може да ви предскажа на всинца ви какъв ще бъде. Тъй както искате да вървите, както ви гледам, нито един от вас няма да постигне туй, което желае. "Ама как тъй?" Ще го опитате защо именно. Тия идеи, които сега поддържате, те са като модните дами, които обичат външна украска, удоволствия и един ден, като изпохарчат всичко, каквото имат, те ще излязат и ще намерят някого другиго. Вие ще оставите туй. Под думите модна дама какво се подразбира? Аз разбирам и един човек, който разбира външния живот само. Казва: "Сега да ми е добре, че на оня свят да ме правят каквото искат."

Ние, хората на здравата мисъл, другояче разсъждаваме. Ние знаем едно нещо в света, което ще стане. Ние знаем, че всичките листа от дърветата ще окапят. Ние знаем, че всички сухи клонища ще се изпочупят. Ние знаем, че всички къщи, които не са така добре съградени, ще се съборят. Ние знаем, че всички неправди, които съществуват, ще изчезнат. Ние знаем, че всички лъжи ще изчезнат. Ние знаем, че всички заблуждения, от какъвто и характер да са, всичко това ще изчезне и нищо няма да остане - ни помен от него. И знаем друго нещо, че всичко онова, което е зелено в себе си, което носи живота в себе си, има бъдеще. Виждам бедни хора, бъдеще имат.

Туй бъдеще в какво седи? Туй бъдеще е в тяхната природа, в тяхното знание. Онзи човек, който е здрав, природата е с него. Онзи човек, който мисли, природата е с него, онзи човек, на когото сърцето е младо, природата е с него и всички разумни същества. Дали вие вярвате, или не, то е друго. Онези тримата души, еврейски младежи, които бяха във Вавилон, не изпълниха царската заповед, хвърлиха ги в пещта. Изгоряха ли? Онези еврейски младежи, които ги хвърлиха на лъвовете, изядоха ли ги? Не, останаха да живеят. Защото природата беше с тях. Данаил, един от тях, като слезе при лъвовете, но изядоха ли го? Не. Остана жив. Защото природата беше с него. Като слезе при лъвовете, те познаха, че е господар и казват: "Добре дошъл." Той слезе между тях да види какво правят и цели 24 часа прекара между тях. Онези тримата младежи опитаха огъня, какво нещо е огънят.

Този огън, който милиони хора изгаря, това са човешките страсти. Ония желания са, които изгарят човека. Някой иска да направи нещо, да забогатее, после да стане майстор, това, онова. Това не е мисъл. Ще дойде един ден в човечеството, когато всички добри постъпки на цялото човечество, през всичките поколения, които сте минали, всичкият този живот ще излезе като панорама и след хиляди години ще има кино, в което нашата епоха ще бъде представена с всичките си черни страни и с всичките си светли страни. Един филм се приготовлява, защото няма да остане в света нищо скрито, покрито.

Не искам сега да ви карам да се страхувате, но в света има една абсолютна разумност, която използва всичко за добро: и зло, и добро. То е туй, което се нарича закон в природата, туй, което се нарича пъкъл. Туй, което религиозните хора наричат Бог в природата, не Бог, който принадлежи на един народ, не един Бог, който принадлежи на човечеството. Но този, който държи всичко, цялата Вселена, Битието вътре, от него изтича всичко и хората са проявление на него. Единствената мисъл е ние да познаем туй Първото Начало, и там е нашето богатство. Какво ти лисва на тебе, ако ти си беден човек. В

какво седи богатството на човека, ако ти имаш това знание, че да тръгнеш всяка вечер, че да отваряш касите на богатите хора, без да ги обираш, и богатият като дойде, намери касата отворена, необрана и там пишеш писмо, такова анонимно писмо: “Или употребете на място това богатство, или туй богатство непременно ще изчезне от вас.”

Тогава ще ви приведа на вас онзи пример. Той е следният. Един от древните йерофанти в рода на турските султани бил много жесток, толкова жесток бил, толкова жестоки закони имал, че никой не могъл да мръдне. Там хората се наказвали в тази държава за всичко. Някой излезе от къщи с десния крак или с левия - смъртно наказание. Моли се на Бога, обърнал се е към Бога за помощ, да ги избави. Този султан имал една хубава баня. Отива един ден да се окъпе в банята, съблича си дрехите и влиза вътре. Друг един му облича дрехите и си излиза. Когато той излиза, казва на баняджията: “Къде ми са дрехите?” “Че какви дрехи?” “Ами моите дрехи.” “Имах си аз - казва - той си замина онзи. Какъв си ти самозванец.” Взема, че започва да го налага и го изгонва навън гол. Излязъл навън, той разправя на всички, че го гонят. И така цяла седмица и най-после го вика онзи и казва: “Слушай, ти или ще управляваш добре, или няма, защото аз ще взема твоето право. Ако дойда втори път и не управляваш добре, ще бъда 10 пъти по-лош, отколкото сега.” Ако хората не изменят начина на своята мисъл, ако хората не изменят начина на своето мислене, на своето чувстване и начина на своите постъпки, този ангел 10 пъти ще бъде по-лош за хората, отколкото сега.

Когато дошъл ангелът при тези овчари, казват: “Да отидем за това, което ни разправяш.” И те отидоха да видят младенеца. Вие ще кажете, че и аз искам да видя този младенец. Всеки един от вас има този младенец, роден вътре в себе си, във вашата душа има този младенец. Вие пазили ли сте този младенец в душата си. Казвам, за да станете и вие от тези овчари, кои са вашите овце? Вашите мисли. Вие чакате да се оправят работите на природата, че тогава и работите

на вас, на българите ще се оправят, тогава, когато и на другите държави се оправят. Ако очаквате да се оправят работите на природата, че тогава да се оправят на другите държави, тогава онзи младенец, който се е родил у вас, всеки трябва да отиде като онези овчари, да види онова, което Господ казал, вярно ли е, или не. Аз не искам да защитавам идеята, в света има ли Господ, или не. Всяка една мисъл, която има зад себе си някое користолюбиво желание, тя не е вярна мисъл.

Разправят за един анекдот. Един купил един кон - сляп с едното око, направил пакост и отива на пазара да го продава. Купувачът гледа коня и казва: “Вижда ми се, като да е сляп.” “Не, не вярвай, с двете очи вижда.” Та го продал. И като отишъл при Господа, казва: “Господи, аз вярвам в тебе някъде, че ти съществуваш.” Но той вярва само за да продаде слепия кон. Учените хора, когато загазят, за Бога започват да говорят. И религиозните хора, когато загазят, за Бога говорят. Но когато работите им се оправят, никой за Бога не говори. Богатият, докато не е загазил, казва: “Няма Господ.” Това не е убеждение.

Здравите хора трябва да бъдат при Бога, а всички болни да бъдат в болниците. Аз бих предпочел един болен в болницата, отколкото здрав в болницата. Че онези хора, които трябва да работят, те са безверници. А онези, които не може да работят, те са хора верующи. За предпочитане е болните - и болните, и здравите да бъдат верующи, но по-добре е здравите хора да имат един Бог на Любовта, да се познават хората, да са братя, та като направи една погрешка, да се поправи. Да изправи погрешката. Изправянето какво е? Или да прости някому. Според мене да простиш някому, ти изправяш погрешката. Имаш да даваш 20 лева, платиш 20 лева, и ти си се извинил. Не плащаш ли, ти неизвинен оставаш.

Та ние виждаме онази тясната връзка, която съществува в природата, за нашето щастие и за бъдещите поколения. Ние понякой път мислим как ли живеят хората, как живеят ангелите горе в небето.

Аз питам, как Христос прекара, как разумните хора живеят на земята. Защото под думата ангел разбирам един човек, който е минал през всичките степени и е дошъл до онова познание, до онова широко схващане на живота, че във всичките области той владее силите и туй същество ще посвети целия си живот не за себе си, но за своите ближни, защото религията не е само за човека. Религията в древността, когато е била турена първоначално, предназначението е било да помагаме на ближните си. Това е един метод за превъзпитанието на човешките чувства. И днешната религия е училище за радост между хората.

Кой е правоверен? Аз считам правоверен само онзи, който има любов, който, като срещне един престъпник, да го хване, да го потупа по гърба и да каже: "Братко, аз мога да ти дам нещо, няма защо да постъпваш така." Той може да постъпи така, който няма. В 1905 година се яви един церител в Германия. Тръгва той от изток, тръгва той от изток към запад, той бил обущар, искал да направи добро на хората. Иде му една идея, да помага на хората и отдето минавал, лекува. Намира един болен, паднал му се един болен, излекувал го, дали му няколко милиона. Вечерта го поканили заедно с него. Това било в Сан Франциско. И вечерта, какво да види, онзи му задигнал дрехите, палтото, парите, всичко и го оставил по бели гащи и шлятерът трябва да работи цели месеци, за да си достави дрехи. И след това отива в Сан Франциско, намира този, който го обрал, потупва го и казва: "Братко, крив път си избрал. По този път никой човек не може да прокопса. По този път няма да оздравееш. Аз можех цял костюм дрехи да ти направя, но не постъпваш разумно."

Та ние казваме - Христос е дошъл в света и поддържаме, че като Христовото учение няма друго. Хубаво, тогава в света в някои отношения като Христовите думи няма, нали? Къде се крие злото? В самата основа, в съвременното християнство основата е друга. Тази основа не почива на онази разумната любов. Официалното християнство не познава, че човек за човека е брат, а тайно в тяхното

подсъзнание човек за човека е вълк. Ако вземете, във всичките течения всичките хора си мязат. Мене ми разправяше един господин: "Какво мислиш за настоящия порядък и за бъдещия порядък? Сега има затвори и бесилки. Ако и в бъдещия порядък има бесилки и затвори, не е идеал за мене. Ако и за бъдеще ще има затвори, не е идеал." Не само да се каже, че ще бъде така, но дали ще бъде, възможно ли е да стане. Възможно ли е на простия трън отгоре да стане ябълка. Може ли? Ако се ашладиса, ако се присади, възможно е.

Сега основната мисъл, която седи в природата, която ние не съзнаваме, ние живеем в един преходен свят, свят на случайности, ние не сме в реалния свят, ние сме в света на изкушенията. Човек, като направи едно изключение, осиромашава. Като направи друго, забогатява, и учен може да станеш. Това е изключение. Жениш се, това е изключение. Умираш, това е изключение. Всичко това са изключения, понеже имаме толкова култура. Аз съм чел, някои книги казват културните хора какви са били. Има една култура в света, която от милиони години не е претърпяла никаква промяна. Има една култура в света, в която жителите ѝ от милиони години живеят там, без да е умрял нито един. Какво ще кажете на това? Може да кажете, че е умряла вече, докажете ни това. Има още да живее два милиарда. Това са отвлечени работи. Това са само твърдения.

Един от тези членове - земята, вече от пет милиона години живее и две и половина години има още да живее и след това ще ѝ дадат старини, а пък слънцето засега наброява около десет милиарда години и има още сто милиарда години да живее. Виждали ли сте вие земята каква кокона е. Аз съм я виждал облечена, пременена, не може да живее на едно мъртво тяло. Не е мъртво тяло земята, върху която живеем. Земята съдържа този живот и ние сме появление. Тази земя е във връзка с туй слънце, което живее. Всичко е разумно. Някой път ние, които не учим и не разбираме, казваме, че всичко е мъртво, а ние сме единствените живи. Казваме, че всичко е криво, а единствените прави хора сме ние. Не е така. Аз бих желал да кажа една истина и

като кажа една истина, да е истината. Като кажа на добрия човек, че е добър, мене това ме радва. И като кажат на добрия човек, че той е лош, мене ме заболи сърцето. Ако кажа на един човек, който не е добър, че не е добър, мене ме заболи сърцето. Ако кажа на добрия, че е лош, заболи ме сърцето. Ако кажат на лошия, че е добър, пак ме заболи сърцето. Туй, което казах, първото, което казах, не е вярно, но и другото, което казах, не е вярно, да кажа: братко, ти си добър, има нещо в тебе, хванал си един път, който не е естествен.

Ние мислим, че като се подобри външният свят, да станем добри. Светът сам по себе си е добър. Ние не трябва да свързваме нашия свят, нашите работи със света на природата. Има един свят, който не може да коригираме. Ако този свят не е добър, тогава и нашата работа е съвършено изгубена. Каквото и да ни направят хората, всичко е изгубено. Но ако ние се стремим към една култура, ако ние се стремим към едно верую, разбираме туй, което съществува в природата, туй, което всеки ден можем да проверим. Ако цялата християнска култура, ако те се изменяха, ако поне тези 500 хиляди християни, те се изменяха и насочиха своята права мисъл, знаете ли какво щяха да произведат? В един момент, ако тяхното съзнание се променеше, щеше да бъде такава грамадна сила, че всичките затвори, всичко това щеше да се стопи. Ако тези хора бяха насочили мисълта си, всички тези неправди, всичко това щеше да изчезне. Сега има много топове, задушливи газове и ако тия хора насочат своята мисъл, нищо от това нямаше да остане - ако употреби своята мисъл не само един човек, но целият свят като един човек.

Сега казвате: “Как ще се спаси светът?” Единство трябва на хората. Не единство да се уравнят, да мислят едно и също, но единство да се привлекат. Всички да си изберат работа и всеки да е доволен от положението, което има, и от мястото, догдето е достигнал, - и стари, и млади, и деца, и възрастни. Старият може да стане млад и младият може да стане стар. Детето може да стане възрастен и възрастният може да стане дете. В природата малкото и

голямото, те са относителни величини. Малкият огън може да запали цялата земя и големият огън може да се изгаси. Едно време нашата земя е горяла и втори път пак ще започне да гори. Земята е прекарала първия огън и вторият огън иде. Сега всичко е запалено, трябва да изгори втори път. Кое? Всички ония престъпления, които сега има, този огън ще погаси всичките престъпления. Казвам, ще се създаде едно ново човечество, дето няма да има престъпления. Следователно земята ще гори в този огън и няма да има престъпления.

Ние считаме, че на слънцето има тази култура. Учените хора казват, че много голяма била температурата там. Много голяма е температурата, но там хората не изгарят. Това е само твърдение. Който иска да провери, нека иде до слънцето. За себе си аз съм проверил тази работа, зная как е. Но да обясня на другите хора, и целия свят да ми дават, няма да го направя. За мене го зная, както две и две прави четири. Но ако ме питат какво има на слънцето, ще кажа - на слънцето огън има, водород, кислород. Светът не е такъв, какъвто ние предполагаме, както мислят на земята. Учените хора мислят, че на Месечината няма живот. Обаче аз бих желал първите пътници да се изпратят до Месечината, да проверят дали това твърдение е вярно, или не. На Венера не се знае какъв е животът. Увита е в мъгла. Подозират, че на Марс има живот, понеже има някакви канали. Знаем нещо положително, че на Земята има живот. Дали на Марс, Венера, Слънцето и на другите планети има живот, може да се пита, но на Земята знаем, че има живот.

Сега какво заключение може да се извади? Аз застъпвам една ваша идея. Онези мисли, които имате, туй, което вие разбирате, даже вашите идеи не искам да коригирам в нищо. Не искам да ви турям гемове, не искам да правя погрешката, както един художник. Той нарисувал една своя картина и направил изложение и той сам отива да види каква е критиката. Минават и казват: "Хубаво е нарисувана." Спрял се един обущар при картината и казва: "Обущата не е направил хубаво." Художникът, като го чул, коригирал се. После

обущарят започнал да прави други забележки. Художникът му казва: “Другото не е твоя работа.” Обущарят за обущата има право да коригира. Туй, което знаеш, за него може да се произнесеш, но туй, което не знаеш, ще вървиш по правата посока, няма да се произнасяш.

Тогава ще ви приведа един пример по изкуството, какво е изкуство. Двама гръцки художници искали да покажат кой от тях е по-знаменит. Единият нарисувал една картина с грозде, че измамил птиците, дошли да си кълват грозде на картината. Другият нарисувал една много красива мома и я покрил с воал, че като дошъл другият художник, поискал да вдигне воала с ръка, за да види. И тогава видял, че воалът е рисуван. Досега ние сме достигнали до изкуството, с което може да измамим птиците и сме дошли до изкуството да измамим видния художник, да вдигне той воала. Но воалът е съществувал в Египет. Онази забулената Изида. Туй е било було. Значи трябва да се рисува. Какъв трябва да бъде бъдещият човек? Аз казвам. Каква трябва да бъде бъдещата жена? Какво трябва да бъде бъдещото дете? Какъв трябва да бъде бъдещият учител? Какъв трябва да бъде бъдещият свещеник? Какъв трябва да бъде бъдещият съдия? Какъв трябва да бъде бъдещият държавник? Може да наредя още. Това са въпроси, които ни занимават. И отсега трябва да се създадат. Не че ние ще ги създадем. Всеки един от вас има друго предназначение. Не може някой от вас да е роден държавник. Казва, тази работа не е моя. Този, който е роден за държавник, да се приготви. Мястото му е там. Онзи, който е роден за учител, да се приготви. Онзи, който е роден за майка, да се приготви, после онзи, който е роден за баща, да се приготви. Онзи, който е роден за дете, да се приготви. Всеки да намери своето място в света. Има една школа в света, в която хората се учат как да живеят. Човек, който не е минал тази школа, не може да живее.

Казвате: “Как ще узнаем?” Най-големите безверници в света вярват в това, което не виждаме. Как знае онзи, който в нищо не

вярва, че неговата възлюблена не го обича. По какво познаваш? Познавам, че нейните чувства не са такива, каквито по-рано. По-рано чувствах една топлина, сега чувствам, че не ме обича. Той вярва в туй, което не вижда. Тя имала такава деликатна обхода, сега я няма. Някъде е обратно. Тя се отнася грубо с него, но той не вярва. Казва: “Обичам я.” Някой познава това. Хем не хора, които вярват, но хора, които са материалисти казват: “Аз зная.” Казвам, браво. Тя му отвръща грубо, но той казва: “Зная, че ме обичаш.” Как знае? Има нещо в него. Той си пази изкуството. Пък и аз зная това изкуство и казвам на този: “Много право мислиш. В това отношение си много прав, тя те обича. А пък тази - казвам на другия - не те обича. И аз да ти кажа защо не те обича. Тя казва: “Много си скържав, много си дребнав. Твоите идеи са много малки.” Ти подозираш. Искаш да я ограничиш. Не ѝ даваш свобода и вследствие на това тя казва: “Не искам да имам работа с толкоз дребно същество, аз искам да бъда тъй свободна, както Господ ме е създал.” Право има тази мома, а другата го изпитва. Той е ученик. Той иска да ѝ каже: “Може да ме тъпчиш, може да ме плюеш, не те пущам.” Аз бих желал да бъдете от последните вярващи.

Когато дойдат всичките неприятности в живота, считайте, че това са онези млади момци, към които младите моми се обръщат грубо. Той казва - това е съдба. Той няма да измени своето мнение. В съдбата не може да има несправедливост. Ако ние приемем идеята, някой път ще се заблудим. Ако идеш при религиозните хора, за да минеш за религиозен, трябва да говориш за Бога. След всеки 4-5 думи трябва да кажеш името на Бога, за да те считат набожен. Ако отидеш между учените хора, там няма да кажеш нито една дума за Бога, да минеш за реалист. Това не е искрено. И първото не е искрено. Когато аз употребявам думата любов, трябва да зная защо. Тя трябва да има за мене смисъл. Ако няма смисъл, няма да я употребявам.

Пита ме някой: “Ти обичаш ли ме?” Казвам: “Много труден въпрос ми задаваш.” “Защо, не ме ли обичаш?” Аз зная, че ако кажа,

че те обичам, трябва всичко, което имам, да го дам, да те туря на моето място. За мене няма две думи. Като кажа, че го обичам, трябва да му дам всичко и да съм готов на всички жертви. Затова казвам, че трябва да си помисля дали заслужава. Че когото аз обичам, аз го считам достоен да наследи мястото ми. Казвам, аз се радвам, че ти давам своето място. Един човек, който не заслужава моята любов, нито косъм от главата си не давам. Ще кажете, писано е в Евангелието, аз допълням - на онези хора, които не ценят любовта, нито косъм от главата си не давам. На човек, който не цени любовта, ни косъм от главата не давам. Ако аз съм такъв, и за себе си нито косъм не давам.

Тия овчари са хората, които отидоха да видят туй божественото, което се е родило в света. Всеки от вас иска да иде при онова роденото дете. Всеки иска да иде да види какво е. И вашето бъдеще зависи от туй, което е родено. Може да сте в най-лоши условия, нищо не значи. Може да имате стълкновения, бури в живота, нищо не значи това.

Ако един съвременен параход влиза във Великия или Тих океан или влиза в Антлантическия океан, как очаква да го посрещнат? Ако той мисли, че ще мине без бури, той се лъже. Ако иска да го посрещнат добре, той се лъже. Той трябва да бъде готов за всички бури. Разумните хора трябва да бъдат готови да посрещнат живота, тъй както се проявява. Аз мисля, че животът е красив. Има страна от живота, която е крайно красива. Но има страна, която не е красива. Некрасивата страна се дължи, че тя е минала през една среда на хората и вследствие на това тя се е покварила. Трябва да се пречисти.

Най-първо, вие трябва да се освободите от посторонните ваши идеи, които ви заблуждават. Те се отличават по това. Една посторонна идея ще те извади из релсите и няма да ти даде нищо. После ще те остави наранен и ще каже: "Грижи се за себе си." Божествената идея ще те постави в релсите, божественото за нас се грижи. Следователно кое е божественото? Туй, което се грижи заради нас, заради нашия прогрес в света при всичките условия. Туй, което може да ти даде

утеха във всичките моменти. Туй, което може да даде утеха, то е божественото. Туй, което внася безсмъртието в тебе. Че не е ли хубаво да знаеш, че ти си безсмъртен, че няма да умреш. Казвате - като умрем. Че всеки от вас може да умре колкото пъти иска и всеки от вас може да се върне колкото пъти иска, ако ти може да излезеш от тялото си навънка.

Ние мислим, че сегашните хора са големи рационалисти. Ние сме като охлюва. Носим нещата на гърба си. Както един човек може да излезе из къщата си, да ходи в странство и да се върне вкъщи, така и един човек може да излезе от физическото си тяло навън, да се облече в тяло по-красиво, и пак да се върне. Вие мислите, че като изгубим тялото си, всичко губим. Не е така. Има нещо съществено, което остава в човека и върху което човек трябва да положи основата. На това основание алхимиците, мистиците на онези тайни школи са твърдели, че човек може да се подмлади. На туй духовното тяло се дължи всичко и всичкото тяло може да се подмлади и може да се остари, а духовното тяло в човека е всякога младо. Единственият закон за подмладяването е човек да мисли за своето духовно тяло, да вярва, че го има.

Сега остаряваме. Защо остаряваме? Защото не вярваме. Той в нищо не вярва. Казвате: “Ще се мре, ще се отива в оня свят.” Сега ние трябва да изучим себе си. Оня свят ще бъде точно такъв, какъвто ти разбираш. Ако имаш тази опитност - да излезеш от тялото си и да се върнеш, да влезеш в оня свят. Казвате: “Отвлечени работи са.” Някои възразявате и казвате: “Отвлечени работи са.” Нашият свят не е ли отвлечен за мравките? Нима мравките знаят за нашите работи, нима мравките знаят за нашите закони, нима мравките знаят за нашата държава, за онова, което ние създаваме. Нищо не знаят, но това ни най-малко не показва, че ние не сме реални.

Че ако ние познаваме онзи възвишения свят, за какво ще се стремим ние. Ако ти станеш на 120 години и после умреш, казваш: “Да се живее, е добро, за добро е този живот.” За какво ти е тази вяра?

че ето животните нямат никакво верую, и пак си живеят. Даже има дървета, които живеят по-дълго, има дървета, които живеят по 4-5 хиляди години без никакво верую - нито са православни, нито са евангелисти, нито окултисти, нито комунисти. И животните, които толкоз години са преминали, и те нямат верую. Хората на новите възрения в света трябва да вярват в едно нещо. Духовното, то е любовта, в новото схващане, че всички хора в света са братя. Не само хората, но и животните са техни по-малки братя, и растенията са техни по-малки братя. Слънцето е техният голям брат, Земята е тяхната по-голяма сестра.

Ще кажете - това е пантомизъм. Сега не зная как го наричат сега туй религиозните хора. Правото верую, което не е пантомистично, не зная дали този свят, даже мене не ми се живее в един такъв свят. Теософизъм. Сега, тъй както се разглежда въпросът, идваме до нещо. Вземам всякога две страни. Те са опасно нещо. Когато двама момци се бият за една мома, винаги ще има спор. И когато две моми се карат за един момък, винаги ще има спор. Този спор трябва да изчезне, той е неестествен. Момата не е създадена да се борят момците заради нея. Предназначението на момата е съвсем друго. Туй, предназначението на момите, туй, което сега го считаме, не е туй първоначалното.

Кое е предназначението на момите? Предназначението на момите е да пазят вечната чистота на Битието. Какво е предназначението на момците? Да пазят вечната разумност, която съществува в природата. Това са идеали. Какво се случва? Младата мома се обкичи да се жени. Тя е турена на голям пост - да пази чистота. Тя за нищо не трябва да жертва своята чистота. Не трябва да слиза оттам. Онзи момък за нищо не трябва да жертва своята разумност. Ако като млада мома си поставена да пазиш този свещен обет или като млад момък си поставен да пазиш разумността, и слезеш в обикновения живот, нищо няма да остане от тебе. Ако ти като мома или като момък слезеш и мислиш, че ще постигнеш нещо,

ти ще опиташ всичките горчивини и всички, които сте слезли от това място, сега опитвате горчивините.

Казвам, качете се всеки на своето място - момите на своето място и момците на своето място. Всичките на работа.

“Благословен Господ, Бог наш”
Тайна молитва

Тридесет и втора беседа, държана на 7 май 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ДОБРОДЕТЕЛНАТА ЖЕНА

"Отче наш"
"Духът Божи"

Ще прочета част от трийсет и първа глава на Притчите - от осми стих.

"Всичко в живота е постижимо"

Ще говоря върху добродетелната жена. Под думата жена разбирам същество, което живее на земята, облечено в най-дебелата дреха и най-красивата дреха, която може да се тури. Най-разумното същество, това е жената. Искам да ви говоря малко конкретно. За мене конкретните работи са основа за създаването на новата философия в нивото на едно ново направление. Тъй както досега е бил съграден светът, той е бил временен. Онзи строй, който сега имаме, той е съграден в миналото, бил е потребен, но за бъдеще сегашното положение природата го намира за недостатъчно и природата почти е затворила своите витрини и сега прави сметка, приключва сметките си. При това приключване хората искат да бъдат щастливи. Не могат да бъдат щастливи, понеже няма изплащане, дал-взел за всичко. За новата фирма за бъдеще не може да има даване и вземане. Ако някой от вас иска да бъде щастлив, това не може да бъде, защото късно сте дошли. Не искам да ви обезсърчавам. Най-дебели дрехи ви трябват, сняг ще има, вятър, безпаричие, болести, тъмнина, смущения отвътре и отвън, свещи ще ви трябват за вечерно време. Това са иносказателни работи, които трябва да превеждате. Не може без иносказателни работи, без предсказание не може. Всяка една математическа формула, това е сказание, трябват професори да

доказват формулата. След като работят цели 4-5 часа, пак остава неразрешена.

За пример има много гадатели, които разгадават бъдещето на хората и следователно не могат да го разгадаят. Преди освобождението на България някъде в Северна България се явила една велика гледачка и целият Варненски окръг се изредил да му гледа. И гледала тя върху един голям охлюв. Каквото казвала, все право. Събрала около 50-60 хиляди лева, разни подаръци, но не могла да разгадае, че като приключила, вечерта разбойници обрали парите ѝ и я оставили пак да гадае. Туй не могла тя да предвиди. Аз наричам гадател, който знае кога ще го оберат. Аз наричам гадател, който може да отгадае как да изправи една своя погрешка. Щом вкараш един параход с една погрешка в развълнуваното море, мъчно може да се поправи. На брега лесно се поправя, но в развълнуваното море мъчно се поправя. Сега вие не питайте защо животът е така направен. Никой философ, никой мъдрец, даже никое божество досега не е разрешило защо е направено така. Това остава една загадка. Хиляди тонове са писани, измислени са разни теории, светът е пълен с една архива от теории, но въпреки тези теории и обяснение, фактически животът е останал неизяснен. Защо?

Когато запитали онзи мъдрец на Египет Хермес защо животът е нещастен, той само си стиснал устата. Вие ще си отворите устата, и веднага ще разрешите въпроса, веднага ще си дадете мнението. Не давайте мнението нито за доброто, нито за злото. Не хули добрия, нито укорявай лошия. Аз съм ви дал едно правило. Не хули добрия, за да не стане по-добър. Не укорявай злия, за да не стане по-лош. Вие ще ми кажете: “Едното разбираме, но защо човек да не бъде по-добър.” Така може от ваше гледище, но от гледището на тази велика философия другояче седи въпросът. Ако ти носиш 60 кг злато на гърба си и дойде един и ти даде още 60 кг, питам, туй за твоя полза ли е. Едно благо е това, но едно ненужно благо. Какво от това, ако бъдеш по-добър, какво ще правиш? Представете си, че вие сте само на

земята и сте много добър човек, какво ще правите с вашето добро? Представете си, че вие сте добър човек, но няма нито растения, нито животни, разхождате се в една пустиня с пясък, какво ще направите с вашата добрина?

Добрината на човека има отношения към окръжаващите, към съществата, с които ти съжителстваш. Добър човек аз наричам този, който не изнасилва себе си, нито ума си изнасилва, нито сърцето си изнасилва, нито волята си изнасилва. Той е според мене добър човек. Всеки, който изнасилва ума си, за да стане нещо повече, всеки, който изнасилва сърцето си, за да стане нещо повече и всеки, който изнасилва волята си, за да стане нещо повече, този човек не е разбрал философията на живота. Защото неговият ум на физическото поле зависи от устойчивостта на неговата нервна система. Когато неговите нерви се разкодират и не могат да предадат тази енергия, която мисълта изисква, той ще стане слабоумен. Неговата добрина на сърцето се предава по известен род нерви и те като отслабнат, той не може да развие своята добрина и той става малодушен. И след това, като отслабне неговата воля - неговата воля се предава по трети род нерви, и те като отслабнат, не могат да вършат работата си навреме, той не може да предава своята силова енергия и той ще стане безхарактерен.

Та ние трябва да дойдем до онова положение да можем без нерви, да нямаме нужда от нерви. Нервите са играли своята роля, проводници са те. Трябва да създадем нещо по-хубаво от нервите или трябва да се създадат нерви, които да се не разстройват. Не да стане човек неврастеник.

Какво нещо е неврастения? Той, ако е станал неврастеник, аз ще го похваля. Но под неврастеник ние разбираме, когато нервите са пропукнати и всичката енергия изтича навън. Пропукнати кюнци са тези нерви. Някой път хората мислят, че този човек е много мислил, много чувствал. Когато много е мислил и чувствал, то е едно благословение. Ако този човек се е много нервирал, той нищо не е

мислил. Той е мислил за пропукнати кюнци. Един търговец само пише заявления кой колко има да му дава. Този под съд, онзи под съд, нищо от никого не може да вземе и нищо не дават. Някой учен човек блъска ума си, ходи да разглежда едни пластове на земята, други пластове, прави една теория, прави друга, не върви. Не може да скрои нещо, което да легне на ума на хората. Хората някой път са много практични, те обичат практичните работи.

Аз да ви кажа какво разбирам под практично. Ако някой ми поднесе хубаво направени круши от хума, добре боядисани, какво ме интересуват неговите хумени круши, хубаво боядисани. Мене ме интересуват хубаво узрелите круши. Аз бих предпочел да са направени от восък, ще продам восъка, а тъй от хума може главата си да намаже. Преди години аз препоръчах на братя и сестри да си мият главата с хума. Три-четири пъти си миха главата и после прекъснаха. Не бяха избрали хубава хума, че им се развалиха косите. Казват: “Не струва.” Има една хума, с която главата се измива по-добре; има друга хума, с която косата става клисава. Та те по нещастие хората употребили клисавата хума. Има и умствена хума. Има такива мисли, които мязат на хума, че като минат през ума ти, умът ти става клисав. Има сърдечна хума, която, като мине през сърцето ти, и то става клисаво. Пък има и волева хума, ставате упорити, своенравни, замязаш на своенравните животни. Пословично е магарето със своята упоритост.

Разправяше ми един български мамор: “Аз зная къде е слабостта на магарето.” Разправяше ми един анекдот. Товарят на варненското пристанище 400-500 магарета на парахода, но половината магарета не искат да влязат. Двама войници бутат едно магаре, но то не мърда. Идва един войник и казва: “Не влизат магаретата, силни магарета.” Отива и казва на двама войници. Единият го хваща за юздата, другият за опашката и той тегли назад магарето, тогава то отива напред. Щом го теглят назад, отива напред, като потеглят напред, то се дърпа назад. Всички магарета влезли. Казва: “Това е слабата страна

на магарето.” Не слабата страна, но умната страна на магарето. Като пипнеш магарето за опашката, то мисли правилно, казва: “Трябва да вляза вътре”, а като го пипнеш за главата, то каза: “Не, нататък не отивам”. Но представете си това магаре, като влезе в парахода, казва: “Потегли ме не прост войник за опашката, мамор ме потегли.” Сега да смекча работата, да не разберете криво. Много ученици има някой път са недоволни, че им ударили някоя плесница. Когато един учен, благороден човек му плесне плесница, казва: “Умен, учен човек ме удари, предаде ми нещо.” Ако го удари някой прост, обижда се. Когато го удари учен човек, не се обижда.

Казвам, конкретните работи. Сега ние се спираме в живота и сме недоволни от самия него. Не какъв трябва да бъде животът ни, нито един човек няма едно конкретно понятие. Всеки иска да живее добре, всеки иска другите да постъпват добре с него. Той как трябва да постъпва, малцина имат една ясна представа. Защо? Понеже всяка една добродетел на физическото поле трябва да се изрази в нещо материално. Да ви изясня тази идея. Представете си, че един млад момък, който е свършил университет, иска да угоди на една, но крайно взискателна, мома. Ще се намери в чудо. Ако иска да ѝ подари нещо, тя ще го отхвърли, ще му намери кусур. Казвам тогава, кой е онзи подарък, който младият момък може да даде на тази мома, че тя да е доволна? Сега като този българския офицер аз ще ви кажа едно изкуство. Той трябва десет години да върви подир нея, да изучава характера ѝ. След като тя отива на разходка при един хубав извор и се уморила от разходката, той трябва да ѝ даде само една чаша вода. Туй ще остане най-хубавият подарък, който тя ще приеме и ще остане за дълги години в нейната душа. То е единственият подарък, който момъкът може да ѝ даде, да има нужда от него, да е жадна.

Та казвам, сега философия - трябва да дойдете да изучавате живота. Вие седите по някой път и казвате: “Защо този свят е така създаден? Защо хората са създадени така? Защо не вървят по добрия път?” Някои вървят, някои не вървят. “Защо всички не са така

благородни?" Тъй както сте в този свят, какво трябва да правите? Някой път ние мислим, че всички хора мислят като нас. Ние се разбираме както в онзи пример, ние се разбираме в света точно както в Индия. Един от индуските владетели имал при себе си един голям мъдрец, който минавал за много учен човек, могъл да говори с ръцете си. При него имало един брамин. Казва: "Искам да ми намериш като мене друг философ, да се разговарям с него. Ако ти не намериш такъв мъдрец, да не пристъпваш в двора ми." Той се замислил. Един ден минава покрай него един бръснар и казва: "Какво мислиш?" "То не е твоя работа." "Кажи, може да ти помогна. Кажи ми, имаш една скръб на сърцето си." "Нашият владетел, шахът, иска да намеря един учен човек като него." "Аз ще ти намеря." Отива, изважда философа и го турил на една могила. На другата могила застанал другия. Започнали разговор. Философът вдигнал единия си пръст. Другият вдигнал двата си пръста. Философът турил петте си пръста надолу. Другият дигнал петте си пръста нагоре. Разговаряли се дълго време двамата. Питал го владетелят: "Какво ти каза онзи, като си дигна единия си пръст?" "Той ми каза, че има само един Бог на небето." "Какво ти отговори?" "Има един Господ на небето и един на земята." "Какво каза, като постави пръстите си надолу?" "Каза, че дъжд ще вали." "Какво каза ти?" "Като вали дъжд, ще израсте трева." "После какво ти каза?" "Каза, че ще ми извади едното око." "Ти какво му каза?" "Ще му извадя и двете." "Какво каза с петте пръста?" "Че пет души ще дойдат да се сражаваме." Той държи петте си пръста. "Ще те чакаме." Единият тълкува правилно, такава е неговата идея на философа. Той така разбира света. Онзи разбира идейно, а бръснарят разбира чисто практически. Той изхожда от физическия свят.

Вие на физическото поле никога не може да разберете човека какво мисли. Вие сте заинтересовани. Човек на физическото поле е всякога заинтересован. Той е човек късоглед, той не вижда надалече. Всички неща у него са свързани с едно вечно противоречие. И недоволството, което имаме, всякога се дължи на известни

материални работи, които не ни се доставят. Някой е недоволен, че силата му е малка; някой е недоволен, че не е богат; някой е недоволен, че не е учен; някой е недоволен, че не е красив; някой е недоволен, че не може да говори красноречиво; пети не е доволен, че не е велик художник, че не е велик цигулар. Ако си велик цигулар, лесно ще си изкараш прехраната, ще седнеш на пътя, ще свириш. Но ако не знаеш да свириш, нищо няма да изкараш. Ако си красив, красотата е сила. Ако си силен, ако имаш силен ум, лесно ще действаш.

Силният ум действа в природата. Сега няма какво да ви залъгвам. Сегашните химици вече искат да превръщат простите елементи в скъпоценни. Един силен ум, който разбира законите в природата, той може да се ползва от всичките нейни богатства. Той разбира езика ѝ. Един силен ум, който разбира законите, като дойде при златото, при една жила, която е златна, веднага има известен род трептения, той може да определи дебелината ѝ на каква дълбочина е. Който не знае, може погрешно да определи колко е дебела.

Сега този, който е писал последната глава - тридесет и първа глава, всеки един търси все добрата жена. Добрата жена е у самия човек. Човек е създаден от мъж и жена, и двамата образуват човека. Една жена е половин човек и един мъж е половин човек. Когато някой търси жена, той е половин човек, иска да стане цял човек. И сега хората искат да се женят, но за колко време? След 10-15-20 години тя си замине, и мъжът е пак половинка. Или след 20 години мъжът замине, и жената е пак половинка, няма го мъжът. Неразрешен е този въпрос. Жената ще се оплаква от мъжа си, че не е такъв, какъвто трябва. Не си намерила своята половинка, оплакваш се от мъжа си, понеже си взела чужда половина.

Аз да ви дам един съвет на вас, един съвет само на онези, които не са се влюбвали. Онези, които са се влюбвали, те са опитали. Една жена трябва да намери един мъж, който никога не е поглеждал друга жена. Сега дали може, то е друг въпрос. И мъжът трябва да намери

една жена, която никога не е поглеждала един мъж. В нейния ум да съществува идеята, че в света има само един мъж. И в ума на мъжа да съществува идеята, че в света има само една жена, няма много жени. Щом тя мисли, че има много мъже и той мисли, че има много жени, работата е като сегашната. Сега това не е противоречие. Аз не го изнасям като противоречие, но констатирам фактите. От несъгласие на гледището произтича това противоречие, което съществува сега. Вие може да морализирате един мъж. Никакъв морал не може да турите на ума на един мъж или на жената. Един мъж, ако мисли, че може да тури един канон на една жена, той се лъже, тя ще го лъже. Жената е всякога такава, каквато е родена. И ако жената мисли, че може да тури някакъв канон, тя се лъже. Мъжът е всякога такъв, какъвто е роден. Ако мислите да го направите светия в този свят, светията се ражда. Добрата жена се ражда и добрият мъж се ражда. Не е ли роден, работата е свършена. Който не е роден, ние оставяме този въпрос - природата да се справи. Защо е така, не засягаме този въпрос.

Аз защо ви казвам: не говорете лошо, за да не стане по-лошо и не говорете добро, за да не стане по-добро. Защо? За да ви олекне. Вие ще кажете: "Защо Господ така направил?" Не засягайте Господа за този въпрос, защото той ще ви тури на голямо изпитание. Мислите ли, че когато Господ е създал един красив мъж, той го е създал за жената. Мислите ли, че когато Господ създал жената красива, я създал за мъжа. Мислите ли, че една хубаво написана книга е написана само за един човек, че той трябва да вземе тази книга да я чете. Мислите ли вие, че слънцето, което е създадено, е създадено само за един човек, за едни очи. Не, то е достояние на всичките. Мислите ли вие, че звездите, които са създадени, са създадени само за едни очи. За всички хора. Каква философия има в туй разбиране? Вие може да мислите така. Тогава може да турите закона. Щом вие турите друг закон, аз считам, че вие сте в един замък и гледате през прозореца и считате, че друг не може да гледа. Да, през тази малка дупка в този

замък да гледате е ваше право, но вън да гледате слънцето, е право на всички. Поне не си правете илюзии. Има илюзии. Не мислете, че вие сте разрешили въпросите, че сте дошли до едно разрешение.

Един от гръцките мъдреци Солон казал на Креза, че никой преди смъртта си не може да бъде щастлив. Той се поусмихнал малко, но после, като се изложил на голямо изпитание, като го турили на кладата, тези думи на гръцкия философ го спасиха. Той казал: "Солоне, Солоне, прав си. Какво искаше да кажеш с тези думи? Каза ми един гръцки философ, че човек преди смъртта си не може да бъде велик, не може да бъде щастлив." Аз превеждам думите. Никое яйце не може да бъде свободно, докато не се излюпи. Онова яйце, което е под квачката, всякога може да се счупи, да се разлее, но като се излюпи, то е вече свободно, има вече крилца.

Следователно онзи човек, който е излязъл от ограниченията на живота, престанал е да мисли за ограниченията в живота... Докато ние мислим, че окръжаващата среда, в която живеем, че без това не можем, без онова не можем, че това било, че онова било, ние не можем да намерим истинския път. Може да мислим така, но туй не разрешава въпроса. Туй всякога ще внесе известен недоимък, известни страдания, известен смут в ума ни, известен смут в сърцето ни, известен смут във волята ни. Естествено е това, аз не го отричам. Един мъдрец, ако го ударите и го прободете с ножа, той ще усеща болка, но той има силна воля - може с волята си да прекрати болката. Аз ще ви приведа онзи пример. Ако човек е много умен, нещастията и страданията ги е страх от човешкия ум. Страданията и нещастията, това са врагове в света, които всякога може да те нападнат. И те ще те нападнат, когато ти седиш неприготвен и мислиш, че всичко е наред. Тогава те ще те нападнат. Скърбите и мъченията са като зверове.

И тогава този англичанин отива в Индия, напуска Европа, да кали своята воля според методите на индусите. В една планинска местност, дето минавали най-опасните зверове, тигри, леопарди, той седнал, скръстил крака, концентрирал се, за да не го нападнат. Чудят

се. Той казвал - докато държи ума си концентриран, всички тези зверове минават и заминават. Но ако най-малко отклони ума си, веднага ще бъде задигнат. Тогава, докато ти държиш в ума си великото качество на любовта, страданията ще минават и ще отминават. Но в момента, когато се поколебаеш в тази велика истина, страданието ще дойде. Тогава ще мязаш на онзи англичанин, който ходил на лов в тази местност - пак между зверовете. Един ден една тигрица му счупила крака - останала пушката в ръката му, и го занесла за гощавка на своите малки дечица. Той рече да дигне глава, тя с лапата го натисна надолу да гледа. По една щастлива случайност той успял да се избави от тази тигрица. В своите спомени той пише, че ще помни тези приключения в живота си.

Тигърът, това е недоволството в човека. Когато той изгуби любовта си, той отива да гони тези животни, да ги убива. Той върши нещо, което е престъпно. Човек може да руши грънците, които той е направил. Да чупи грънците, които другите са направили, той няма право. Ние имаме право да направим себе си нещастни, но нямаме право да направим другите нещастни, ако искате един морал. Можете себе си да убодете на един трън, но другите нямате право. Нека всеки да прави опит в себе си. Ако туй действа благотворно, да го приложи и на другите. Да кажеш: аз така и така направих, може и вие да приложите една моя мисъл, едно мое желание и една моя постъпка.

Та казвам сега, тази е разумната жена. По отношение на живата природа, на същественото в света човек е жена. Кой е жената? Целият човек е жена. Кой е нейният мъж? Живата природа, разумното, същественото, което създало всичко в света, то е мъжът. Той трябва да я похвали, че тя е разумна. Та в този смисъл вие ще имаме един идеал, от който може да почерпите известно знание. Другояче всичкото недоволство, което сега имаме, то ще остане тъй неразрешено. И като се родите и като заминете за другия свят, в онзи свят, и там има недоволство. Не мислете, че там са изправени работите. И там има недоволство.

Разправят сега цяла история. Някои искат да се върнат от онзи свят. Вие казвате: “Къде са?” Натрупали са се на границата на този и онзи свят, няма условия да дойдат. Казват: “Не може.” “Как?” Сега няма да се спирам, защото това спада към една отвлечена област. Като дойдат до нея, казват: “Ето какво заблуждение.” И аз не зная кой в света е заблуден. Нима да ядеш, не е едно заблуждение. Нима да спиш, не е едно заблуждение. Нима да туриш един цилиндър на главата си, не е едно заблуждение. Нима да туриш копринени чорапи, не е едно заблуждение. Нима да туриш лисича кожа на врата, не е едно заблуждение. Нима да туриш кучешки ръкавици, не е заблуждение. Това са все заблуждения. Разбирам да туриш една светла мисъл, която да ви повдигне, да те направи господар; да туриш едно светло чувство, да те направи силен, мощен и да направиш една отстъпка, разбирам. Но да отидеш и да купиш онези дрехи…

Ще ви приведа един пример. Този човек, за когото ще ви говоря, той е на онзи свят, няма го в този свят. Той бил с висше образование, свършил и се връща в България. Той принадлежал към евангелската църква. Като дошъл тук, закъсал, не искат да го приемат за проповедник в църквата, както той искал. Той имал достойнство. Скъсали му се дрехите, обущата, шапката. Да ходи да проси, не може, да вземе пари назаем оттук-оттам, не може. Отива при един дрехар и казва: “Дайте ми най-хубавите дрехи, които имате.” Извадили му, облякъл се, оставил старите си дрехи и казал: “Занесете ги вкъщи, ще ви ги платя.” Отива при обущаря и казва: “Дайте ми най-хубавите обуща.” Обува ги, оставя старите и казва да му ги занесат вкъщи, ще ги плати. Отива при шапкаря, взема шапката, и там казва същото. Това става в един български град, мисля, че било в Свищов. Седи вкъщи, идва дрехарят и казва: “Господине, платете.” “Как? Аз ви платих. Как смеете да ме обиждате. Втори път да искате да ви плащам за дрехите.” Обущарят и шапкарят като идват, и на тях платил. Какво ще кажете? Защо постъпва така? Той е умен човек. Един французин, като обвинявали, казал: “Господа, човек може да се подкупи със 100,

200, 300, 500 хиляди, но един милион, това вече не е подкупване, това е продажба. Никой няма тогава да ме осъжда, че съм се подкупил, аз съм се продал.”

Мислите ли, че с тези възгледи, които имаме в живота, може да успеем. Всичките хора, и духовните, всички ги турям под един знаменател. Защото за мене има един морал, който е общ за всички хора. Въздуха и аз дишам, и комарът, всички животни дишат, само че аз го употребявам по един начин, а другите по друг начин. Но всички не знаем да се ползваме от благата. Като приложим този морал, тъй както е, за съвременните хора: и религиозни, и общественици, и държавници право ли мислят? Някъде мислят право, но някъде мисълта не е права. Ако нещо считам право, ако е право, като го приложа в мене, то е право. Аз го приложа за другите и казвам, че е право. Като дойде до мене, казвам, че не е право. Ако едно благо е благо за другите, то трябва да е благо и за мене; ако е зло за другите, то е зло и заради мене. Не може да бъде зло за другите, а да бъде благо заради мене. Такъв морал е вече относителен в света.

Та казвам, ние можем да предизвикаме онова висшето благо в света. За пример мнозина от нас ни е срам да кажем, че вярваме в Бога. Та мислите ли, че Бог има нужда от нашето вярване в Бога. Мислите ли, че ако аз мисля нещо за слънцето, че мога да му предам нещо. Или че то има нужда от моето вярване. Ако аз му чета и кажа: “Слушай, като изгрееш, да не забравиш мене.” Слънцето казва: “Аз, като изгрея, и за тебе, и за хората еднакво съм.” Ако аз вляза вкъщи и затворя кепенците, отношението на туй слънце ще бъде друго. Но не е виновно слънцето, виновен съм аз. Ние ще се оградим с ред хипотези, теории в нашата малка глава и после казваме: “Та туй слънце, никак не прониква неговата светлина.” Ще излезеш навънка, да проникне неговата светлина.

Та казвам, изисква се една трезва мисъл, не безпощадна, но красива, свежа мисъл. За да опиташ хората, доколко са трезви и умни, изнеси един пример с праскови или с ябълки, остави ги и само

наблюдавай кой колко си взема. Ако мине и вземе само една ябълка, той е умен; ако вземе две, той е талантлив; ако вземе три, той е обикновен; ако вземе четири, той е един от коцкарите; ако вземе целия панер, той е крадец. Ще кажете: "Какъв е моралът?" Всеки има право да вземе един плод и да каже: "Господ да даде живот и здраве на този човек, който е оставил туй нещо." Благороден човек е това. Не да си напълни джобовете и да каже: "Туй за жена си и за децата си."

Всичкото зло в света произтича от това, че ние искаме да осигурим другите. Никой няма право в света да осигурява някого. Всеки има право да осигури само себе си. Човек като мисли, той осигурява себе си; като чувства, той осигурява себе си и като действа, той осигурява себе си. Като престанеш да мислиш, твоята осигурация е изчезнала; като престанеш да чувстваш, твоята осигурация е изчезнала и като престанеш да действаш, твоята осигурация е изчезнала. Как другояче? Ще дойде сега да ти остави за последното погребение. Веднъж дойде един при мене и ми казва: "Искам да ми предскажеш бъдещето." Казвам: "Ще го предскажа с едно условие." Казва: "Кажи ми, ще бъда ли аз щастлив, или не, ще бъда ли аз богат, или не, ще се възмогна ли, ще се повдигна ли?" Казвам: "Ще оставим щастието, понеже то е едно изключение. При сегашните условия, щастлив не може да бъдеш. Ти имаш един голям недъг, който си наследил. Ще ти го кажа и ако можеш да се освободиш от него, ще ти покажа пътя, по който можеш да бъдеш щастлив." "Какъв е?" "Обичаш да пипаш, да крадеш. Дедите ти цели четири поколения са крали и ти си от тях. Но ако се освободиш, както виждам съдбата ти, ти може да постигнеш голямо богатство, то тебе жена ти и децата ти ще убият. Ако изправиш живота си, ти ще бъдеш щастлив, но ако не можеш да се справиш, то нещастието е за предпочитание, отколкото щастието."

Тогава ние правим тази погрешка. В древността минал един и видял една оправена свиня в кочината затворена, домакинята била в дома си, а мъжът бил на нивата. Той казал: "Много хубава свиня, от

хубава порода, но трябват ѝ едни хубави обеци. Като вашата свиня няма да има, ако ѝ турите обеци. Ако я дадете, аз ще ѝ туря обеци и ще я върна." Извежда я жената. Дохожда мъжът: "Де е свинята?" "Дадох я да ѝ турят обеци. Обеща онзи да я върне." "Отиде - казва - свинята!" Остане ли вас да ви турят обеци, вашата работа е свършена. Не ви трябват никакви обеци. Българинът казва: "Да му турим обеци на ухото." Не ви трябват никакви обеци. Единственото украшение според мене, което през всичките векове умните хора са допуснали, то е украшението на човешката мисъл, украшението на човешкото сърце и украшението на човешката воля. Това е вътрешният човек. И Писанието казва: "Да се украсява човек с великите добродетели в себе си." Украсява ли се така, тогава всички украшения отвънка са на място. Няма ли тези вътрешни украшения, всички други външни украшения ще му принесат най-големите нещастия.

Та казвам, учението е следното. Аз искам всички вие да ходите по вашия път, но не сегашния път. Искам всички да вървите във вашия път, както първоначално сте тръгнали, по пътя на вашия ум. Искам всички да вървите по пътя на вашето сърце, но не сегашното. Ако е сегашното, ще ви предскажа какво ви чака, хич не си поплювам. Страшно има. Като дойде да ги гадая, пътя, по който първоначално сте тръгнали, на вашия ум, сърце и воля, очаква ви голямо щастие. Та да се върнете всички по пътя, който ви е начертан. Това са три пътища, съединени в едно: единият на физическото поле, другият в духовния свят и третият на божествения свят. Три пътища водят към трите велики добродетели. Те образуват туй, което наричам човек. И този човек, който ходи в тия три пътища, е Христос и казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Три неща са. Това е фигуративно казано.

Туй ви казвам не за обезсърчение, такъв е животът засега. От всеки от вас зависи как да формира своята съдба. Когато човек стане умен, не мислите, че съдбата е нещо механично. Съдбата, това са най-умните същества, които са турени да отсъждат право. Щом се намерите пред своята съдба, тя не е жестока. При съдбата ти ще се

срещнеш с най-добрите хора, с най-благородните и най-справедливите. Те ще кажат: “По този път, по който вървиш, туй не е право.” И ще ти кажат: “По този път трябва да вървиш.” И ще се върнеш назад. Ние сега се плашим от съдбата, казваме: “Страшна е съдбата.” Но това са най-умните същества, които определят пътя на твоето щастие. Когато Давид имаше да избере, той каза: “По-хубаво е човек да падне в ръцете на Бога, отколкото в ръцете на хората.” Че какво лошо има в това, че ни съдят. Нещата ще бъдат изнесени, както са.

Тази божествена жена, както я описва Соломон в Притчите... Каква трябва да бъде добрата жена или добрият човек? Той трябва да бъде накичен с всички тия добродетели. Първото нещо, човек трябва да има абсолютна вяра, която да не се поколебава в нищо. Никое страдание, никоя мъчнотия в света да не е в състояние да го отмести от пътя. И никое благо да не е в състояние да те измести от пътя ти. И в скърбите, и в радостите, и във веселението ти да държиш една и съща посока. Никога да не правиш сравнение, да кажеш, че този човек седи по-горе от мене или седи по-долу от мене. Човек, който е на земята, не трябва да се сравнява с тези, които са по-долу от тебе, той трябва да се сравнява с тези, които са по-високо от тебе, да кажеш: “Искам да бъда като тях.” Да сме не вечер, захождащо състояние, но да бъдем, каквото е изгряващото слънце до зенита. Винаги човек да гледа нагоре и по-нагоре, да стигне до зенита.

Зенитът е организиране в човешкия живот, значи да реализираш онова, което ти си желал в света. А щом го реализираш, трябва да започнеш един нов строй, една нова епоха, в която ще разбираш в какво седи новото, в какво седи смисълът на живота. И Писанието казва: “Нито око е видяло, нито ухо е чуло, нито на човека наум е дохождало за онова, което Бог е приготвил за тия, които го любят, за онези, които го обичат.” И този закон е верен. Няма човек в света, който, като почувства, че вие го обичате, да не е готов да стори всичко за вас. Няма същество в света, даже и най-жестоките, вземете една

боа, ако я обичате, тя се привлича при вас, увива се около вас. Но изгубите ли любовта си, може да направи костите ви на пух и прах. В закона на любовта няма никакво изключение. Един дявол, ако го обичате, и той може да ви слугува, да го направите кротък и смирен. Изгубите ли любовта си, той може да ви направи на парчета.

Силата на човека седи в онзи разумния закон, силата на човека седи в това разумното, да се не поколебае човек. Единственият неизменен закон в света, той е само законът на любовта. В любовта има три неща, които никога не се изменят, а всичко наоколо ти се мени. Когато този център остане неизменен, всички неща около него ще се оформят и ще се постигне целта. Изгубим ли тази опорна точка, всичко е изгубено. Туй е основното нещо сега. Не се плашете нито от мъченията, от мъки. Бъдете на земята щастливи. Когато на земята иде едно благо, да мислите, че съдбата ви се усмихва, опитват ви вас. По-голямо богатство в света никой не може да ви даде от това, което сега имате.

Вие сте чудни, ако мислите - сега трябва да станете богати. Вие се заблуждавате. Вие носите едно несметно богатство в себе си. Това всеки от вас трябва да го знае: едно несметно богатство носите. Едно несметно богатство носите в главата си; едно несметно богатство носите в ръцете си; едно несметно богатство носите в краката си; едно несметно богатство носите в очите си; едно несметно богатство носите в ушите си; едно несметно богатство носите в носа си; едно несметно богатство носите в устата си; едно несметно богатство носите в езика си, къде ли не. Несметно е богатството на човека. Ако знаеш да кажеш на място само една дума, това е небивало богатство. Ако ти знаеш къде да употребиш ръката си, ти си изменил цялата своя съдба. Ако знаеш да хванеш царската дъщеря, когато се дави, ти си изменил своята съдба.

Коя е царската дъщеря? Една твоя добродетел се дави, ако знаеш да бръкнеш с ръката си и я извадиш. Кои са тия царски дъщери? Това са онези добродетели, които сега се давят в тината на човешкия

живот. И всеки от вас трябва да тури ръката си и да извади тази добродетел навън, фигуративно говоря, и да я тури в душата си. Единственото място, дето добродетелите живеят, не е тялото, но душата. Те са родени да живеят в нашите умове, в нашите сърца и нашата душа. Туй е човекът. Когато добродетелите са извадени оттам, ще опитаме своя живот, тогава цялото небе, цялата природа, всичко туй ще бъде с нас и ние ще минем от сегашното смъртно състояние в безсмъртно, от сегашното робство в свобода, от безлюбие в любов и животът ще има съвсем друг израз, отколкото днес, съвсем друг изглед, отколкото този, който има днес.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и трета беседа, държана на 14 май 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

В ПРАВДА И СЪДБА

“Духът Божи”
“Отче наш”

Ще прочета първата глава от Притчите, втория стих.

“Всичко в живота е постижимо”

В тази глава има две страни: едната е положителна, другата - отрицателна. Трябва да знаете, че е писана преди повече от две хиляди години. И тези изречения притчи, казани, опитани, били преди повече от хиляда години преди Соломона. Събрани били от един от най-умните от еврейските царе, който, след като написал всичко това, събрал тази мъдрост и направил точно това, което не трябваше да направи. Аз не ви говоря, за да ви бъде утеха, защото погрешката не е утеха никому. Че е направил някой някаква погрешка, туй ни най-малко не трябва да ни насърчава, но трябва да се намерят причините - защо и за какво. И в една философия ако не могат да се обяснят причините, да се приложи известно знание в живота и ние не може да се ползваме конкретно, туй знание е една тежест за човека. Аз наричам - всяко знание, всяко чувство и всяка постъпка става тежест. Нещата са леки, когато се прилагат.

Та казвам, откъде трябва да започне човек? Отде трябва да започне реката? От извора. Де е изворът на човека? Всеки от вас може да ми каже отде да започне. Да, едно начало трябва. Де е началото? От извора, там, високо при някой планински връх, и продължава хиляди километри. По някой път става течение из въздуха. Къде е изворът му? Някъде в пространството. Ние само констатираме, че известно течение иде отнякъде, без обаче да знаем откъде иде. Появява се една

мисъл у нас, ние обаче не знаем извора ѝ. Явява се едно чувство, и ние не знаем извора му. Направим една постъпка, и нея не знаем. Направим едно добро, и не сме сигурни дали е добро, или зло. При доброто нещата се увеличават, развиват се и се облагородяват. При злото нещата се смаляват, разрушават се и се огрубяват. Защо е така? Факт е туй. Как трябва да бъде другояче? Онзи пита само защо е така, който е направил погрешка, защото има наказание. Защо е съгрешил? Той казва: "Не можеше ли, като направя прегрешението, да няма наказание?" Но законът е: който прави добро, възнаграждава се. Законът е такъв. Ако ядеш, възнаграждаваш се; ако не ядеш, ще гладуваш. Защо трябва да гладуваш? За да ядеш. Защо трябва да страдаме? За да се радваме. Защо трябва да носиш сиромашията? За да станеш богат. Защо трябва да носиш невежеството? За да станеш учен. Защо трябва да бъдеш човек? За да станеш ангел, нищо повече. Това са контрасти.

Трябва да излезете от обикновените вярвания. Защото ние имаме едно механическо вярване, предипотопно вярване за една риба, за едно небе предипотопно. Туй небе е било преди такова, сега небето се изменило. Едно време преди потопа е имало много глупави хора в небето, но и те сега се измениха, поумняха. Сега може вие да ми направите възражение: "Как е възможно в рая да има глупави хора?" В рая всичките хора са яйца, не са измътени. Там всички са праведни, защото са яйца, не са измътени. И змийски, и кокоши, и животински, и човешки яйца - всички са праведни. Като се измътят, те не могат да се спогаждат едно с друго. Възражения ще дадете. Посейте вие най-простите семена, ще видите, че най-добрите семена, понеже имат желание да погълнат, най-първо, най-добрата храна, у всяко има конкуренция, иска да израсне, да стане тънко и високо. Онова, което е обичало повече да поспива, е останало хилаво, изсъхнало е. Та между растенията няма спане. Там ден и нощ можеш да бъдеш буден. Ако речеш да спиш, отиде работата.

Та сега изводът. Може някой път да се заблудите. Да кажем, изгорят някой човек, обърне се на прах. Като погледнеш праха му, ще кажеш: “Колко ли е страдал този човек?” И този човек е страдал по същия начин. Аз предполагам колко е онзи, който е изгарян. Аз предполагам, че той е страдал малко повече от онзи човек, който е бил богат, че дойдат разбойници, че му вземат всичко. Той страда. Животът е богатство и смъртта като дойде, като излезе тази душа от тялото навън, плаче, че е изгубила богатството си, останала като едно животно в полето, като една сиромахкиня скита в пустинята дълги години. Душата минава като скитничество в пустинята, докато я намерят онези благодетелните духове и я заведат в небето. Избършат сълзите ѝ, облекат я, пратят я в училище, турят я на хубаво място. Душата каже: “Слава Богу, пострадах, но намерих туй спасително училище.” Сега може да се яви друго възражение: “Дали това е вярно, или не? Дали е така?” Ако не вярвате, идете да проверите. Нямам нищо против това. “Ама как?” То е ваша работа. Аз може да ви разправям за Америка, за Англия. “Ама как е?” Иди в Англия и провери. Като се върнеш, ще видиш дали е вярно, или не.

Та казвам, мъдростта сега вика. Вие как ще си я представите? Соломон я представя като нещо живо, което в началото, когато се е създавала цялата Вселена, тя е взела участие в създаването. Значи в този велик, грандиозен план, който бил начертан, тя взела участие, взела участие в създаването на човека, в неговото бъдеще, кредитирала го и после вложила всичкия си капитал. Сега онези, които взели нейния капитал, не я слушат, почнали самостоятелно да действат. Сега тези отвлечени, тъй наречени конкретни, отвлечени истини, какво отношение имат към сегашния живот? Вземете за пример човешкото тяло, вземете човека. Ако се вземе само повърхността на неговата кожа, взема два квадратни метра, като се разстеле, и в тази кожа има 120 милиарда клетки. Когато на земята има само два милиарда хора, в човека има 120 милиарда клетки. Ако се despite прострат кръвоносните съдове, вземат едно пространство от 20

хиляди километра. Ако се простре нервната система, взема около 80 хиляди километра пространство. Има 2 милиона потни жлези, които, ако се прострат, ще вземат едно пространство около 10 хиляди километра.

Питам, какъв сложен апарат съставя само вашата кожа. Само за да пренесете вашата кожа от Вселената, отдето е дошла, трябват ви 120 милиарда лева. Трябва ви това само да пренесете тия клетки от разните области на Вселената. Питам, ако вие трябваше да плащате, кой от вас е в състояние да плати 120 милиарда лева, за да се пренесат само клетките на неговата кожа. Разбира се, човек живее чрез своята кожа. Всичката деятелност става в кожата. Одереш ли кожата на човека, всичко е свършено. Всичко зависи от богатството на кожата. Когато човек е здрав от гледището на природата, когато мислите му са чисти, когато чувствата му са чисти, когато постъпките му са чисти, кожата му е неизменна. Всичките възприятия от външния свят - приемане и предаване - са неизменни. Животът тече в унисон, или ние го наричаме щастлив живот, защото силният огън не може нищо да загаси, но слабият огън и най-слабият ветрец може да загаси.

Та казвам, това са наблюдения, които съвременната наука, като наблюдава, прави своите наблюдения и дава своите изчисления. И те са отчасти, защото това е много малка част, само за онова физическо устройство на човека. Човек нищо не знае за своята кожа. Човек само гадае. Ценното богатство е в кожата на човека, в неговото лице. Онези физиономисти, като разглеждат носа, зависи с каква кожа е облечен. И на ухото зависи каква е кожата му, и на очите зависи каква е кожата им. Та в старо време учените хора в древността, първичните хора, които са разбирали този закон, са имали една школа, с която са възпитавали хората да държат в изправност своята кожа. Или тъй да се рече: да държат в изправно състояние своя мозък, да държат в изправно състояние дихателната система, да държат в изправно състояние храносмилателната система с всички кръвоносни съдове. Появяването на всички съвременни болести, които съществуват,

кризите, социалните кризи се дължат на неспазването на онзи хигиеничен вътрешен закон.

В Америка един знаменит американски проповедник, който с много четене не е обръщал внимание на своята стомашна система, заболява стомахът му, появяват се известни страдания в неговия черен дроб. Като проповядва, търси най-страшните стихове в Библията, праща всички по дяволите, всичко вижда все наопаки. Тях астролозите наричат сатурнови типове. Или в обикновения живот наричат такива хора песимисти. Той е човек, на когото стомашната система, черният дроб са в разстроено състояние. Ако е държавник или ако е военен, все ще направи една глупост. Най-после един лекар праща този проповедник в болница и му направят промивка на стомаха с топла вода. Държат го известно време в болницата, дават му чиста вегетарианска храна. Връща се и като проповядва, избира най-радостните стихове за Царството Божие, за любовта. Сега и ние срещнем някой да казва: “Не живеем добре.” Аз казвам - стомахът му така мисли. “Ама ние сме най-лошите хора.” Стомахът му не мели храната лесно, добре. Той ще почне какво ли не. Той никъде не може да види неизменното. Учен ли е, свещеник ли е, баща ли е, учител ли е, проповедник ли е, той не може да види нещата, той подозира, кой как го погледне. Той вижда нещата наопаки.

Та казвам, ние тепърва трябва да проучваме конкретно себе си. Някой казва: “Кажи ми истината.” Да ти кажа истината? Ти имаш една кожа, и трябва да започнеш - от какво се нуждае твоята кожа. Ти имаш един мозък, и трябва да разбираш законите на твоя мозък. Ти имаш бели дробове, и досега не си се интересувал каква функция вършат. Имаш един стомах, и не знаеш как трябва да ядеш и какво да ядеш. Не знаеш колко време да спиш и как да спиш. “Ама еди-кой си учен говорил така.” Че на птиците кой учен е казал как трябва да ядат и колко да ядат. Птиците, рибите, животните в света си напакостиха с анормалното разплодяване. В тях се яви едно желание да се разплодят, да станат много и вследствие това, на туй увлечение, се

създаде един закон насилствено да се изтребят излишните и трябваше да се наплодят месоядните животни. Те дойдоха да спасят света от чрезмерното размножаване. От чрезмерното размножаване щеше да се сплуе светът. Те спасиха света. Сега вие ругаете тези животни. Знаете ли какво щяха да създадат овцете с чрезмерното си размножаване? Знаете ли какво щяха да създадат птиците с чрезмерното си размножаване? Знаете ли какво създаваме ние с чрезмерните желания? Ти седиш, създаваш в своя ум желания и мисли, и постъпки, които населяват света. Човешките мисли стават паразити, човешките чувства стават паразити и човешките постъпки стават паразити. Всичко в света живее, не е мъртво.

Сега аз ви навеждам на тази мисъл за хигиената. Не че светът се е справил. И великият, разумният свят има месоядни животни. Ще дойдат страданията, да изгорят. Не че те искат да ти направят пакост. Понеже ти си създал повече материал, понеже ти си набрал повече материал за продан, нямаш купувачи. В твоя живот има една криза. Ти ядеш повече, отколкото трябва. Ще се разболееш и може би седмица, две, три, месец, година ще боледуваш, да обеднееш малко, да осиромашееш, да изтънееш малко. Като видите някой надебелял, казвате: "Пооправил се." Няма да се мине дълго време, ще му се снеме. Аз не съм видял изключение. Няма една статистика да ми се похвали. Казват: "Колко хубаво се е оправил." Казвам, ще го видите след една година. Ще го хване нещо. Тази материя е непотребна. Всичко в човека трябва да бъде в мускули и в кости. Нищо излишно в човешкия организъм не трябва да има. Който иска да бъде здрав, нищо излишно не трябва да има. Такива парцали, да имаш един куфар, че да туриш тези парцали от дядо си, от баба си. Носи нови дрехи, туй, което е здраво и чисто, два чифта дръж и носи, другото всичко на аутодафе. И природата така прави. Листата, които падат, изгниват, тя ги преработва. Голямата деятелност е в това, че природата постоянно преобразява всички тези неща наоколо, постоянно ги преустройва по същия закон.

Казвате: "Защо идат някои лоши мисли в нас?" Работа ви създават. От лошите мисли никой не е изключен. Аз вземам в добрия смисъл. Някои състояния има, когато ти си неразположен, криво ти е. Не ти се иска никой да ти говори. Някой път искаш да дойда да ти говоря, но някой път ти си неразположен, не знаеш как да се освободиш от този, който иска да ти говори. Той не знае как да те утеши. Ти не разбираш неговото състояние и се скарвате. Казваш: "Какво си се намусил?" "Ами ти какво си заспал като някоя баба." Скарват се двамата, наругаят се хубаво. Казвате: "Не виждаш ли, в света криза има, огън се запалил, хората гладни умират, а той се зазяпал насреща ми." Туй са лични схващания. Първичният Божи план, ако го погледнете, там има един свещен трепет. Злото в света е едно изключение, смъртта е едно изключение, сиромашията е едно изключение, малки работи, прах. Сиромашията е прах, свещен прах. Някой път понаръсят някой човек. Ангелите, като гласят някой човек, че му турили малко сиромашия отгоре, посолят го малко. В невидимия свят сиромашията много се цени, там е рядкост. Богатството навсякъде го има. Да говорим от чисто човешко гледище. Сега ние мислим, че всички хора са грешници и всички са в ада. Кой ще ги извади от ада? В ада има по-малко хора, отколкото в рая. Като влезе там, като се понажежи, не остава там. И в ада са много умни хора. Те постоянно мислят, мислят как да излязат. Много умни стават, но излизат.

Има един анекдот. Като умрял Соломон, хванали го дяволите и го внесли в ада, казват: "Ти тук ще бъдеш. Учи хората на много умни работи, няма какво да седиш в рая. Ще ти дадем една нова наука." Започнал да мисли какво да прави и как да се освободи. И по едно време го видели, че прави нещо. "Какво правиш?" "Искам да направя един храм на Бога и да му служа." Дяволът го хванал и го изпъдил навънка. Такива фактори ние не сме тук.

Та казвам, има умни хора в живота, които, като дойдат, по някой път отнемай-къде създават едно учение, за да се избавят. Тогава се

поправя тежкото положение. Но основната мисъл: животът трябва да се проучва от ново гледище. Трябва да има едно коопериране между хората, да има едно разбирателство. Тъй както сега се разбира животът, няма никакво разрешение. Не че всъщност няма разрешение, но частично разрешение има. Има едно разрешение вън от нашето съзнание. Аз говоря за нашето съзнание, за личния живот. По този начин, по който живеем, лично никой не може да бъде щастлив. По единствената причина, че стомахът му е развален, дробовете му са развалени. Той не може да има онази енергия, която му е потребна за мозъчната система, да може да възприеме и създаде нещо. Той няма да има жизнена енергия да възприеме тази най-добрата мисъл. Той няма тази материя да създаде тези мисли. Защото човек яде, за да навакса материал, за да облече своите мисли и желания. Затова ние ядем, за да съберем материя за обличане. Тези наши мисли и желания трябва да ги обективизираме. Мисълта има своя материя и желанията имат своя материя. Някой казва, че човек яде, за да поддържа тялото си. Отчасти е така.

Още по-далече отивам. Някои мислят, че умрелите не се хранят. И ангелите се хранят. Според учението на съвременните учени хора смърт няма в света. Смъртта е привидно състояние. Умира човек. Няма смърт. Всеки човек, който умира, може да го съживим. Някой ще каже, че скъсала се нишката. Може да свържем тази нишка, ще я хванем и ще я завържем. Както един престъпник може да се хване и да се тури в затвора, така една душа може да се хване и да се тури в тялото си. Къде бягаш? Само един човек може да излезе от тялото си. Когато той бяга от тялото си, това наричаме смърт, но когато само напуска тялото, това не е смърт. Има начини, по които човек може да се обнови. За пример двама души - германски професори, са правили наскоро опити. Те са взели клетки и са ги умъртвили. Сега няма да се спирам да ви разправям как са ги умъртвили, лишавали ги от живота. Например клетките на окото - изсушават ги, след това клетките ги посаждат на един саламандър и след това тези клетки се съживяват,

почват пак да растат. Учените хора вече казват, че смъртта е случайно явление в природата, животът е навсякъде. Тогава се събужда твърдението на Лавоазие, че нищо в природата не се губи. И животът не се губи. Ако кажем, че някой е умрял, значи изгубил се е животът. И формата не се губи, станала е една неестествена промяна.

За пример имаш един приятел и той умира. Неестествената промяна е в това, че той живее в света, но между него и тебе няма съобщение. И той тъжи, и ти тъжиш, и той скърби, и ти скърбиш, не знаеш де е, постоянно мислиш за него. Психологически закон има: ти не можеш да мислиш за едно същество, което не мисли за тебе. Ние мислим за Бога, понеже той мисли за нас. Ние проповядваме, че обичаме Бога, понеже той ни обича. Не може да не обичаш този, който те обича, и не може да не мразиш този, който те мрази. Не може да не подозираш този, който те подозира. Някой път ще кажем - този закон е друг. Ние трябва да обичаме. Когато аз казвам, че трябва да обичам, аз разбирам едно неизменно здравословно състояние. А щом говорим за омразата, щом говорим за злобата, за подозрението, аз разбирам болезнено състояние. Един болен човек в болницата има особено състояние. Ти каквото и да му направиш, той казва: "Ти не може ли да бъдеш малко по-внимателен, не виждаш ли, че моят крак е болен." Трябва малко нежно, внимателно да пипаш. Голям аристократ е той. Седнал, една, две сестри... постоянно разправя, казва: "Господин докторе, моля, моля." Докторът казва: "Чакай, аз зная." "Не, чакай, чакай аз да ти разправя." А пък това са внушения, това са илюзии. Но един човек може да се тури в магнетичен сън и да му се внуши, че има язва. Като се събуди, няма никаква язва, но той казва: "Болен съм." Лекарят гледа, нищо не вижда, но той казва: "Болен съм, ето голяма язва." Пак го турят в магнетичен сън, внушат му, че е здрав. Като се събуди, казва: "Оздравял съм." А той никога не е бил болен. Внушено му е, че е болен или че са го турили в лоши условия.

Пазете се. Сега ние сами си създаваме тези условия и казваме: "Няма да го бъде, няма да го бъде." И майката казва: "Няма да го бъде." Някой път жената казва: "Не ми хваща око, мъжът ми ще замине, няма да го бъде." Тя почва да гледа друг мъж и тя го уморява. Те това са внушения. Внушението е нож с две остриета. Ти ще го туриш някъде и няма да го унижаваш, но трябва да знаеш какъв е законът. Та първото нещо, като се създаде едно общество, ти срещаш един човек и казваш: "Мене този човек не ми го хваща окото." Търсиш причината защо не ти го хваща окото. Аз срещна този човек и казвам: "Мене окото ми го хваща." Виждаш - малко погледът му посърнал, вените му изпъкнали, в напрегнато състояние е, кожата му суха, ръцете костеливи, лицето посърнало.

Казвам, тези блуждаещи очи показват, че умът му е малко разстроен. Жълтите очи показват, че черният му дроб е разстроен. Сухата кожа показва, че има малко влага. Човекът е пълен само с електричество, нервен е, само да го бутнеш. Казвам, малко вода има. Защо е този човек в това положение? Оплаква се, че хората не го уважават. Прав е той. Но черният му дроб е разстроен. Той не може да обича. Той подозрение има към всички. Разстройство има. Казвам: "Слушай, приятелю, ти ще изяждаш на ден по два лимона, в десет дни 20 лимона и на двайсетия ден твоето положение двайсет пъти ще се поправи. В лимонените кори има витамини. Туй настроение, което имаш, от черния дроб произтича. Туй разстройство, което съсипва твоя черен дроб, ще се неутрализира малко и ще почнеш да гледаш по-добре. После месо няма да ядеш, понеже в месото има много нечистотии. Тъй ще се подобри стомашната система. После ще изпиваш по едно и половина кило вода на ден. Казва: "Аз не пия вода." Ще развалиш живота си. Мнозина са ми казвали: "Жабите живеят във водата, но хората не са." Те живеят във водата, но вода не пият, постоянно за вода крякат от жажда. Ти трябва да изпиваш по едно и половина кило на ден вода. И това са хора учени, професори, философи, които всичката философия знаят, но да изпиват по кило и

половина, кило вода на ден, не знаят още. Казвам, кило и половина вода на ден, това е един максимум. Не студена вода, но вряла вода. Ако пиеш студена вода, работата съвсем друга ще излезе. Не да я изпиваш изведнъж, но сутрин, обед и вечер. Не да пиеш каква да е вода, но ще избираш по възможност най-хубавата вода, която да няма никакви органически утайки. Няма да си щадиш труда. Ако имаш време, ще отидеш в планината да си вземеш чиста балканска вода.

Та казвам, ако ние вземем тези предпазителни мерки, това са на физическото поле. После трябва да създадем друга атмосфера. Вие някой път сте влезли в някой дом, дето е създадена една отлична атмосфера, дето хората никога не се карат. Бащата, майката, децата - всички се обичат, всички са весели. Влезеш другаде, всичко хубаво наредено, мебели, но нещо те стяга. Ако вие погледнете, цялата атмосфера е пълна с такива анормални мисли и желания. Ако вашето обоняние е развито, вие ще усетите, когато човек е болен, че от него излиза една лоша миризма. И от здравия човек излиза ухание, нещо хубаво. Често той помирисва ръката си, дали излиза нещо хубаво. И докато не усети, че от него не излиза нещо хубаво, да знае, че не е здрав. Мъжът ти мирише хубаво. Не да се намаже отвън, намазването може да бъде само като стимул, не съм против външното намазване. Но кожата произвежда най-хубавия аромат в природата. Туй е моето твърдение. Никой жител в природата никъде не е произвел такъв хубав аромат, какъвто произвежда човешката кожа, когато човек желае доброто. Но и по-голям смрад в природата от човешката кожа никъде няма. Това са мои наблюдения, изследвания. Аз съм наблюдавал хора, които са болни и които са здрави. Някои хора още отдалече зная - по миризмата, каква болест имат. От разстройството на дроба особен аромат има. Тези хора, на които започват да заболяват белите дробове, те имат един много отвратителен аромат. Тези признаци лесно се появяват. Сега няма да ви показвам тези признаци, понеже ще се изплашите. Това е заблуждение. Човек,

който разбира законите на природата, той не може да умре. Той и на нокътя да дойде, пак ще се върне животът му.

Аз съм ви привеждал два примера. Единият показва каква е Волята Божия. Привеждал съм примера на виден американец, един богаташ, на когото жената се разболява. Той много я обичал. Като заболяла, той извикал десет души лекари, които констатирали, че след 24 часа тя ще умре. Вайкат се, прегръщат се, плачат двамата. Той казва: "Направих каквото трябва." Тя се примирява, че ще умре. Казва: "Каквото Бог е дал. Имам едно желание, ще те помоля. Много те обичам, но ще обещаеш, че ще го изпълниш." "Не зная онова, което искаш, дали е в силите ми да го направя, или не. Ще ми кажеш, ако мога да го направя, ще ти обещая." "Като замина за другия свят, да не се жениш. Обичам те." "Не мога да ти обещая." Тогава у нея се зарежда една реакция. Казва: "Няма да умра." Каквото констатираха лекарите, нищо не излезе. "Не пущам никого да иде." Вторият пример е с една майка. Констатирали лекарите, че детето ѝ ще умре. Тя хваща смъртта и казва: "Не ти давам детето, не вярвам на тези лекари." Хваща детето, казва: "Не искам никакъв лекар." Майката е свързана и оздравява детето. Ако някоя от вас, майките, желае детето да оздравее, ще оздравее, нищо повече.

Искам да кажа - това е Волята Божия, защото Бог е вложиш този живот, никой не може да го вземе. Животът може да се вземе само когато съгрешим. В който ден ти престъпиш тези закони, които аз ти дадох, в който ден ядеш от забраненото дърво, значи направиш едно прегрешение, ще умреш. Сега нас ни утешават: "Като умрем, втори път ще се преродим. Няма какво да осиромашавам и после да забогатявам." Ако сиромашията е непотребна, няма защо ние да се мъчим в нея. Ако е необходимост, добре дошла. Но ако само да страдаме в сиромашията, да ям сух хляб и да ям, което не трябва, да ям, аз не обичам такава сиромашия. Да ми дават трицfolite на богатите хора, аз не искам да ми дават изостанали неща или вмирисано сирене, или вмирисана риба. Такива неща не искам. Туй няма смисъл.

Туй разбираме ние сиромашия. Такава сиромашия не е потребна. Богатството е потребно в света, да ни даде онази същинска храна, която може да продължи онова възвишеното, благородното в живота. Затова е богатството в света, да продължи добрия живот. Сиромашията се дава в света, да ограничи злото в света. Затова иде сиромашията. Ако сиромашията може да ограничи греха, тя е на място; ако тя ограничава доброто, тя не е на място. Тъй трябва да гледаме от съвременно гледище. Сиромашия, която ограничава доброто, не ни трябва и богатство, което насърчава възвишеното, добрия живот, то ни е потребно.

Казва - мъдростта, казва, че не я слушала. Мъдростта казва: "Не създавайте онези условия, при които вие може да влошите вашето сегашно положение, защото тогава ще ме викате, и аз няма да ви се обадя." Сега не искам аз да оставя във вашия ум мисълта, че вие сте отговорни. Казвам, в света съществува една обща отговорност. Ако речем да съдим света, трябва да повикаме всички хора, които са живели от памти века, всички са взели участие. Ако в света ще стане една съдба, то всички хора трябва да вземат дял и в доброто, и в злото. Не да се направи само един човек виноват, а друг невинен. Всички трябва да носят равномерно отговорност, съзнателно трябва да носят, не под закон. Всеки човек трябва да има съзнание, че трябва да носи тази отговорност.

Та казвам, аз вземам добрите хора, това са здравите хора, а лошите хора, това са болните хора. Добрите хора в света са дошли, за да поправят света, за да спасят света. И Бог, и учителите работят чрез добрите хора. Това са органи, това са проводници. Без тях светът не може да се поправи. Без добрите хора в света никаква идея не може да се лансира, никаква идея не може да се прокара. Лошите хора не знаят как да го направят. Туй, което е необходимо за нас, един лош човек никога не знае как да го направи.

Казвам, в моите очи, когато двама пияни хора се бият, аз няма да ида да им кажа защо се бият. Ще ги оставя да се набият много добре и

след като се набият и изтрезнеят, тогава на единия главата му се е счупила, на другия кракът се е изкълчил, тогава ще ида да привържа главата и да наместя крака на другия. Ще им кажа: “Не пийте виното, в бъчвата зло не прави, но веднъж употребено, то развива своята енергия.” Не искам да ви кажа, но пиянството има една друга страна. Всичките хора, които пият, стават много щедри. Като се напият, стават щедри. Значи на едни хора, които не са били по естествен път щедри, за да станат щедри, защото стиснатостта е по-опасна, природата най-после допуска пиянството. За предпочитане е да си пиян и да си щедър, отколкото стиснат. Стиснатостта е по-лоша от пиянството. Защото едно зло иде, да те избави от друго. После и в пиянството с малки изключения той става отворен, почне да разсъждава. Аз съм срещал пияни хора, отдалече като те види, казва: “Извинявай, господине, понапил съм се като магаре.” Напил се е не като магаре, магарето не пие, като човек се е напил. Магарето никога не се напива. Казва: “Извинете, човещина. Събрахме се няколко души приятели, за здравето на този, на онзи, почерпихме се.” Напият се, пукнат си главите. На другата сутрин ги срещам, изтрезнели. Пияният човек е по-отворен, а онзи е недоволен, че е похарчил повече. Двама има. Единият, който харчи, а другият - печели. Другият, като гледа тефтерите, казва: “Много си изхарчил.” Погледне тефтера, недоволен е, казва: “Ти не трябва да пиеш.” На основание на това пиянството е лошо. И действително е хубаво да харчи човек, но не на тази основа. Човек не трябва да пие, но по съвсем други съображения. Той не трябва да пие вино, той не трябва да пие вино, което опива.

Сега общите заключения от Соломона, който е говорил преди повече от две хиляди години, бил запознат дълбоко с окултната наука. Историята му приписва, че той хващал духовете и ги пращал в морето, но и те го хващали. Той ги връзвал, но и те го връзвали. “С каквато мярка мериш, с такава ще ти се възмери.” Коя беше причината? Той не беше господар на своите чувства. Мислеше много

добре, но чувстваше много зле, постъпваше ту добре, ту зле. От гледището, което ние разглеждаме, ще кажем, че Соломон се е отдал на ядене и пиене. Има вече едно анормално психологическо разположение на организма. Понеже в него се появило желание да разреши най-дълбоките проблеми в природата, да проникне в една от нейните тайни. Той не е бил доволен от онова знание, което имал. Искал да го приложи и вследствие на това е дошъл до някои крайности. Виждаме, че след неговото заминаване неговото царство беше на края. Ни един друг цар в еврейското царство не се яви, подобен на Соломона. Преданието казва, че той е разпилял своя живот. Вярвам, че той е разпилял своя живот, но той е дал една философия.

Онези, които четат Притчата на Соломона, които четат Еклисиаста, които четат неговия роман на любовта... Някой път тази книга не искат да я вземат за каноническа. Лирическа е тази книга "Песен на песните". Един религиозен човек, който чел лириката, аз зная - в Русия на 50 години евангелист я чел така, че щеше да се замотае. Този човек, който не мислил да се жени, като прочел лириката на Соломона, се оженил. После казваше: "Що ми трябваше да слушам Соломона." Оженил се той за една млада жена, а той бил над 60 години - едно несъответствие. Сега е вече заминал за другия свят. Той нямаше познание на женското знание, това, което жената искаше. Много мъчно е да угодиш на женското сърце. Не е виновата жената, че иска. Той не е знаел как. Мъчно е, казва, да угодиш. Не е извор, който извира. Не е виновен изворът. Не е виновна и жената, че има такова сърце. Трябва да разбираш законите на този извор и трябва да разбираш законите на това сърце. Жената е жена не от само себе си. Нещо извира от нейното сърце. Жената е станала нещо от природата. Жената трябва да разбира сърцето на своя мъж, трябва да разбира извора на своя ум, трябва да разбира женската воля, трябва да разбира и мъжката воля. Това е цяла наука, трябва да се изучава основно.

В едно общество, докато няма разбирателство, всякога ще има това противоречие, което съществува в обществото. Защото, най-първо, в съвременното общество един здрав мъж се жени за една болна жена. Той е от демократически произход, тя е от аристократически. Не може да има съгласие между тях. В съдружието, в живота и мъжът, и жената трябва да бъдат съизмерими във всяко отношение и по ум, и по сърце, и по воля. Разбирателство трябва да има в три допирни точки. Съвсем другояче трябва да разбираме какво нещо е жената. Умът на жената какъв е, сърцето какво и волята каква е. И на мъжа трябва да изучава умът какъв е, сърцето какво е и волята каква е. И бащата, и майката трябва да изучават ума на децата си, трябва да изучават сърцето и волята и на момичетата, и на момчетата. Не е това, както казват, наследствена черта. Туй още нищо не доказва. Онова, което ние може да внесем в младото поколение и което може да внесем в себе си, ние може да го предадем отвънка. Или другояче казано, аз съм един проводник в природата. Живата, разумна природа може много нещо да направи, но ако аз съм един добър проводник в природата; но ако аз съм един лош проводник, много малко може да направи. Най-малко човек трябва да бъде един добър проводник. Той, за да бъде добър проводник, трябва да бъде умен, за да може да направи работите умно. Другояче всичките му работи ще бъдат така направени, че ще трябва една корекция.

Сега конкретната страна на работата. Вие може да се обезсърчите и да кажете: "Много зле сме живели." Не, така са живели от хиляди години хората. Новото, което иде в света, вие ще го посрещнете. Вие сте длъжни да го посрещнете по един или по друг начин. Иде пролетта и болният, и здравият ще излязат и ще я посрещнат. Болният ще охка и ще я посрещне. Но ако болният е разумен, той ще стане от кревата си и ще оздравее през пролетта; ако пък не е разумен, той не може да се ползва.

Та казвам, туй, което иде в света, всички хора имат условие да подобрят своето положение. Здравите ще станат по-здрави, болните

ще оздравеят. Здравите ще станат съвършени. Здравето е среда за съвършенството. Ти не може да станеш съвършен човек, ако не си здрав. И тогава няма да се молите да се намалят страданията, че при всичките условия като страдате, да разберете защо страдате и да използвате страданията си. Да ви е приятно, че страдате по някой път. Ако ви дойде една мисъл, да знаете нейният произход откъде иде и дали можете да се освободите, и при това да подобрите състоянието на вашата кожа. Трябва да създадете едно училище, в което да се хранят децата с лоши наследствени черти и да се хранят с известни храни по особен начин, за да се докаже на опит дали това е вярно, или не. Защото философски е лесно. Опитът ще разреши въпроса, социалния въпрос.

Ако се прави опит, да се даде на едни хора свобода, свободата е нещо разумно. Туй, което хората искат, сега свобода по никой начин не може да имат нито левите, нито десните течения, тъй както сега мислят, че може да се даде свобода. Те желаят доброто, но още не знаят как да го приложат. Имат всичкото желание, но нито едните, нито другите може да приложат онова, което природата изисква. Следователно ще дойдат от нейна страна да въздействат. Страхотиите, които стават, известни страхотни промени в природата са едно въздействие на живата природа върху хората. Гладът, който иде, болестите, които идат, войните, които идат, раздорите в дома, измирането на младото поколение, те са все въздействия, за да се накара туй общество да мисли. Някои казват, че еди-кое си течение е причината - не, неразбирането на живота, има нещо криво. В самите религиозни системи, които сега са внесени, има нещо чудно. Те трябва да се поправят. Всеки казва: "Религията е права." Против правата религия нямам нищо против. Ако тази религия е права, тя трябва да подобри света. Ако науката е права, тя трябва да подобри света. Наука, която не прогресира, не е наука. Религия, която не прогресира, не е религия. Всичко в света трябва да прогресира. Сега мислите, че в религията не трябва никакъв прогрес. Има религия за

деца, има религия за възрастните, има религия за старите, има религия и за ангелите. Най-после всичките религии се обръщат в любов - от състоянието на ума, от състоянието на сърцето до състоянието на любовта, която може да обедини всичките хора в една цел, да даде свобода на всички хора. Туй е един величествен, грандиозен план, който всичките хора трябва да разберат. Казвате сега: “Има Господ, има любов.” Всичко има, не че няма. Но в нас има неща, които няма. Има една любов, в нас я няма, няма място де да влезе. Отвън е любовта. Тъй както светлината е вън и има кепенци, не може да влезе, тъмно е.

Та казвам, всичките науки, които сега се изучават в света, сега се изучава човека по един нов начин. За пример по някой път аз съм ходил, като съм правил своите изследвания, дойде един и казва: “Как да ти кажа, аз имам голям късмет.” Казвам: “На какво?” Той ми показва ноктите си, които са нашарени с бели знаци навсякъде. Той това го счита за голям късмет. “Ама туй не е никакъв късмет, туй е едно анормално състояние на твоята нервна система. Ако ти не обърнеш внимание да поправиш това, ти един ден ще се ожениш и всичките твои деца ще бъдат инвалиди.” “Че как така? Че баба ми и дядо ми бяха така.” Казвам му: “Във вашия род колко има здрави?” “Няма здрави.” Аз виждам ноктите му набраздени, един пръст се изкривил, друг се изкривил. Той това го счита за късмет. Пръстът трябва да бъде прав, малка кривина се допуска. Щом се изкривят пръстите, то е едно анормално състояние. Щом се изкривят краката, то е анормално състояние; щом се изкриви гръбнакът, то е анормално състояние; щом се изкриви лицето, то е анормално състояние. Щом се изкриви носът, очите, твоята работа е свършена. И тогава ние казваме: “Господ ще оправи всичко.” Ще викаш Господа отвътре да оправи всичко. Има хора, които сега искат да помогнат на човечеството, да покажат от резултатите, туй да се приложи във възпитанието, върху храната, във въздуха, в жилищата - какви трябва да бъдат. Целият строй трябва да се измени, всичко трябва да се

измени коренно. Системата на възпитанието съвсем да се измени, да върви по начина, по който човешките чувства и способности се развиват и най-после да дойде вътрешното възпитание на децата.

Питам, аз като ви държа тази беседа, като знаете туй, какво може да направите в света? Кажете ми. Но туй говоря за вас, вие да се самовъзпитавате, на вас не ви трябва за другите. Вие може да се подмладите, може да измените външните условия на живота, да подобрите живота си за хиляди години за бъдеще. Веднага болезненото състояние, мрачните мисли, мрачните чувства, всичко това веднага да изчезне и веднага пред вас да се яви един, пред който вие да сте свободни. Туй е, което може да направите. Духовните хора трябва да бъдат свободни. Ако ние не сме така свободни, ако ние сме вързани, ако ходим с вързани мисли, ако има нещо, което постоянно ни смущава, тогава как ще вършим Волята Божия. Ние мислим за Бога, че той е всесилен, а при това ние треперим, страх ни е. Че защо ни е тогава Господ. В Господа вярваме, а от всичко треперим. Някой да каже, че има страшни работи. Някой път човек е дете и го е страх от нещо, от което и децата не ги е страх.

Имаше една баба Хранова, акушерка във Варна, мъжка Гана. Тя плаваше чак до манастира "Свети Константин" - четири километра, и се връщаше, но покажи на тази баба Хранова пиявица в шише, тя ще хукне да бяга, трепери. Тя казваше: "Единственото нещо, от което ме е страх." Та нас ни е страх от пиявиците в живота. Коя е пиявицата? Как ще свърша живота си. Момата я е страх за какъв ли ще се ожени. Момъкът го е страх за каква ли ще се ожени. После какви ще бъдат децата. Все пиявици. Все късмет търсят, дали ще бъде богат, или не. И гледаш го, някой път прави своите заключения: "Някои хора нямат никакво щастие. Съдбата им е такава." Съдбата им зависи от тях. Те никъде нищо не са вложили в банката, следователно нищо не могат да извадят. А са здрави, умни.

Та казвам, ти може да се поправиш само като работиш. А някой път виждаш - той е вложил в тази банка, в онази банка. Казвам: "Ти

си от късметлиите.” “Защо?” “Работил си.” Започни и ти да внасяш в банката на природата. Туй, което ти внесеш в банката на природата, то върви, има един свят. В книжата на природата нищо не се губи. Животът, който ние живеем, работата, която ние вършим, мислите, които ние проектираме, чувствата, които проектираме, постъпките, които правим, всичко това действа за нашето повдигане. Туй е капиталът, с който ние поправяме своето бъдеще. Сега някои от вас ще се намерите в положението на онзи 84-годишен старец, на когото аз говорих така. Той ми казва: “Е, синко, много хубаво говориш, защо не ми говори това преди 30 години, защо толкова си закъснял да дойдеш при мене?” Аз го попитах: “Ти защо не дойде преди 30 години при мене?” “Де да те зная.” Аз казвам: “И сега не е късно.” Та казвам, и вие като този стария човек не си клатете главата. Вярвам - няма нито един на 84 години. Вие, които ме слушате, някои сте на 30, 40, 50, 60 години, едва ли има на 84.

Но да се върнем към предмета. Под думата старост ние разбираме опитност, която вие имате. Турете тази опитност, не мислете за вашето тяло, не мислете за опитността, която имате. Мислете за вашия ум, който сега имате във вас, мислете за вашата воля, която имате. След като си направите една сметка, започнете да работите с най-малките усилия. Всяка сутрин, като станете, онези от вас, които сте духовни, благодарете на Бога за онова, което ви е дал. Поблагодарете за светлия ум, който имате, за доброто сърце, което ви е дал, поблагодарете за добрата воля, която ви е дал. Най-първо, вие ще се радвате. Всеки от вас ще сподели първото мнение, че всичко у вас е добро. Другият казва, че не сте толкова добри. Слушайте този, който е горе, другият е отдолу, ще говори противното: “От това нищо няма да стане.” Ти ще слушаш, той казва: “Тебе майка ти в грях те е зачената.” Не го слушайте, не спорете с него. Слушайте онова светлото във вас. Това, което дава светлина, то е полезно. Туй, което си дава самомнението, то е опасно. Ние може да разберем нещата само в светлината, а не може да ги разберем в тъмнината. Щом не

можем да ги разберем, в тъмнината сме. Щом има тъмнина, нещата са неясни, щом има вериги около нас, ние нищо не можем да направим. Щом се махнат веригите, щом се махне тъмнината и дойде светлината, ние сме в състояние всичко да направим.

Казва Христос: "В последния ден аз ще ви възкреся." Когато хората почнат да разбират, възкресението ще дойде, ще възкръснем. Че Духът Божи е у нас, който работи, който ни кара така да мислим, така да чувстваме и така да действаме. Бог е в нас, който ни кара така да постъпваме. Ние имаме резултати, щом съм здрав, щом мога да ям добре, щом мога да дишам добре и щом мога да мисля добре, аз ще благодаря на Бога. Под думата да ям сладко аз разбирам, че моят стомах е в нормално състояние. Под думата да дишам добре аз разбирам, че моите дробове са здрави. Под думата да мисля добре аз разбирам - моят мозък е здрав, моята мисъл е здрава. Туй е разрешението на въпроса.

Сега ви пожелавам на вас, като си идете, да започнете новия живот.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и четвърта беседа, държана на 21 май 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

НЕ СЕ МЪЛВИ

“Добрата молитва”
“Духът Божи”

Ще ви прочета една част от двайсет и седма глава на Притчите, от началото до осемнайсети стих.

“Всичко в живота е постижимо”

Ще взема стиха “Камъкът е тежък, пясъкът е товар”. Има едно изречение, което казва: “Всяко нещо е тежко на мястото си.” Например нашата земя, както е поставена в пространството, няма почти никаква тежест. Тя има тежест само по отношение на слънцето. И когато казваме, че тежи толкова и толкова, това показва с каква сила тя се привлича от слънцето. Туй, което математиците изчисляват, показва само привлекателната сила на слънцето, с която се привлича от слънцето. Това са философски въпроси, които някой път през съвременния наш живот нямат почти никакъв смисъл.

Ние се намираме в противоречието, в което се намира един културен петел. Той, след като търсил щастието, отишъл в едно купище и като разровил, изровил един скъпоценен камък. Помислил си: “Защо ми е тази пущина, що не беше едно зрънце или нещо за ядене.” Ако този петел беше умен - да продаде камъка, през целия си живот неговото бъдеще беше осигурено, и не само на него - и на много други като него. Сега нас ни се вижда, че петелът постъпил много глупаво, но някой път и ние пропускаме такива скъпоценни условия за живота. Всички недъзи и страдания, които сега светът има, всеки човек, който страда, показва, че е пропуснал нещо. Щом известна къща се събаря някъде, има известни причини или в самия

архитект, или в основата, или в почвата. Тези хора, които живеят в къщата, на кого да се сърдят? Ако почвата не е здрава и ако нейните основи не са здрави, хората, които влизат в нея, да знаят, че тази къща след време ще се събори.

Цялата съвременна философия е турена в една посока. Ние разрешаваме въпросите, но не ги разглеждаме обективно, както трябва. Много от нашите възражения са често лични. Някой казва: "Аз така мисля." Всеки от своето гледище мисли, че неговият възглед е прав. Всеки учен човек, какъвто и научен въпрос да разглежда, все го разглежда от свое гледище. И духовният човек пак си има едно свое лично гледище, от което разглежда нещата. Религията, това не е философия. Религията не може да разреши нищо в света. Когато казваме сега, че религията не може да разреши нищо, религията, това е една система, създадена от хората. Може да бъде полезна. Къщата никога няма да бъде тъй направена здраво, но тя може да ти служи за удобство или едно средство, или едно условие, но къщата никога няма да създаде здравето, нито пък да те направи умен.

Не само това, но и науката, и тя не може да ни допринесе. Може да мислите, че то е едно противоречие. Ти може да имаш храна, но при тази храна, ти пак ще умреш. Казваме, че ако ти гладуваш, ще умреш. Смъртта не идва от недояждането, но и от преяждането. Всички хора умират, но никой не умира от глад, всички умират все от преяждане. Ето какво разбирам. След като си натоварил каруцата вън от нейните възможности, като се счупи, не може да върви. Ти казваш: "Няма да я товаря вече." Каква полза? Ти няма да я товариш вече, но колата не върви. Ти няма да ядеш, но след като колата ти е натоварена и счупена, няма какво повече да ядеш. Сегашното човечество, както индивидуално, така и народите, все се осигуряват. Това е един обществен въпрос. Всички народи мислят, че ще дойде една опасност и осигуряват своето бъдеще. По някой път имат известен оглед, но някой път постъпват безразборно. Право е това до известна степен.

Но не е един народ, който урежда своето бъдеще, не е един човек, който урежда своето бъдеще.

Има три условия, три фактора в света. Едните са физически. Това е физическият свят, това е природата на човека. Другото е тъй нареченото онзи духовният свят, или чувствата на хората, или неговото сърце. Аз наричам - това са меките условия на живота. Третото условие се намира в умствения свят. Или човек може да оправи положението си само когато неговата воля е в съгласие с физическия свят и сърцето му е в съгласие с духовния свят и умът с божествения свят. Когато се говори за тези три свята, разбираме, че тези три велики свята, разбираме, че те са населени с най-разумни същества. Когато говоря за земята, аз не разбирам за тези обикновени същества, растения и животни. Светът е населен със същества, които ние не виждаме. И ние в сравнение с тези същества сме като мравки. Те имат такава сила, ако искат, могат да ни изчистят, но понеже те са богати, казват: "Хайде, тези бедните нека живеят между нас." И ние някой път дето ходим да водим войни, да завладяваме земята, че мислим да направим нещо, туй не се отнася до нас. Аз не зная кой народ досега е могъл да завладее земята. Тя е дадена за цялото човечество.

Бог каза на Адама, постави го за един обикновен говедар. После, като държа изпит този обикновеният говедар, скъсаха го на изпита и го изпъдиха от рая. Първият човек, за когото аз ви говоря, който е бил направен по образ и подобие на Бога, на него е дадено той да наследи земята и да я управлява и неговите очи са отворени на четири. Сегашните хора трябва да се заинтересуват, те искат да знаят дали има духовен свят. Аз говоря за една човешка раса, за истинските хора, с които вие трябва да се запознаете. Сега вие може да ме запитате къде са те. Те са там, дето сте и вие. Ако ме запитате къде са перата на кокошката, ще кажа, че те са в яйцето. Ако ме запитате къде е сърцето на пилето, ще кажа, че е в яйцето. Или къде е неговият стомах? Ще кажа, че и той е вътре в яйцето. Всичко е вътре. Ами пилето? И то е

вътре. Когато туриш едно яйце под квачката, пилето става господар. На всичките тези неща: и стомаха, и перушината, пилето става господар, то ръководи всички съдбини. Перата са слуги, крилата са слуги. Пилето какво е? То е господар.

Ако нашата философия е права, че ние сме създадени по образ и подобие Божие, тогава ние досега не бихме били в състояние да подобрим своя живот. Ако всичко зависеше от нас, ако нямаше нищо да ни спъва, но опитайте се вие да живеете един свободен живот - казвате, че аз съм свободен - в положителен смисъл да видите колко противоречия ще срещнете. Някой казва: "Аз мога да кажа каквото искам." Ти може да кажеш каквото искаш, но ако ти речеш да говориш каквото искаш, след една седмица хората ще кажат, че ти си луд, неразумен човек. Има един разказ за един млад момък, който се хвалил на своя приятел, хванал се на бас, че той поне една седмица може да говори истината. Той за една седмица се скарал с господаря си, с баща си, с майка си - той бил годен - и най-после се скарал и със своята годеница. Защо се скарал, няма да ви кажа причините. Тя му казала: "Че като мене друга няма." Той си позволил да ѝ каже: "Не, и от тебе има по-красиви." "Махни се, да си вървиш." Той се върнал при своя приятел и казал: "Издържах своя бас, но всички изгубих."

Питам сега, какво ще ви ползва да говорите истината, когато всичко ще изгубите. Това говорене на истината ли е? Казва се - ние имаме едно особено понятие за истината. Туй е наше мнение. Да си казваш ти мнението. Онзи, който казал, че годеницата му не е била толкова хубава, той не е разбирал онзи закон. Човек може в една година да стане красив и в една година може да погрознее. Вземете един човек, и 40 дни да не яде. Ще видите как ще погрознее. Нищо няма да остане от неговата красота. Понахранете го малко хубаво, оставете го спокоен, насърчавайте го, и ще видите, че веднага ще се измени, той ще стане красив.

Красотата зависи от ред условия, които човек може да си постави - външните, физическите, духовните и божествените. И силата на

човека зависи от същите условия. Сега искам да ви посоча - има една наука, която хората трябва да проучват. Не да съжаляват, че ние се намираме в една епоха и да казвате: "Как ще се оправи светът?" Няма какво да мислим за света. Когато вие пътувате в един параход, и ме питате: "Какво е нашето бъдеще?" Нашето бъдеще е да дойдем до пристанището, всички трябва да излезем на брега. Казваш: "Каютата трябва да оставим." Капитанът ще слезе на брега, ще даде разпореждане всички да слязат и всеки да си вземе пътя, накъдето иска. Параходът ще си остане параход. Ще бъде смешно от наша страна да искаме да се осигурим в този параход. Той не търпи никаква осигуровка. Ти само за 10, 15, 20 дена като платиш, имаш право да пътуваш с него. Като се свърши пътуването, ще излезеш.

Такъв един кораб е и земята сега. Представи си, ти пристигнеш до едно пристанище и кажат, че веднага трябва да слезеш. Казват - еди-кой си е заминал за онзи свят. Не е заминал, слязъл е на пристанището и е заминал за дома си. Всички заминали хора някой път ги търсят на небето горе, а аз ги търся на земята долу: или в Америка, или в Азия, или в Африка, или в Европа, или в Австралия и Океания. Някои ме питат: "Какво правят нашите в оня свят?" Казвам: "Ядат и пият, и се веселят." Този род разсъждения не са в съгласие с онзи възглед, дето един евангелски проповедник заминава и се явява на един свой приятел и казва: "Не е на онзи свят така, както аз го проповядвах." "Че как е?" "Не тъй, както знаех." Друг един негов приятел ми разправяше - той имал един приятел. Като дошъл в София, той заминал за онзи свят. Една вечер го сънува и го пита: "Какво има на онзи свят?" "Не е твоя работа да знаеш какво има на онзи свят." Този свят и онзи свят се различават по своята интензивност. Онзи свят ето по какво се различава: по степента на своята интензивност, по степента на своята духовност, която е чистотата, и по степента на своята доброта. Тези хора, за които сега ви говоря, те се отличават по едно нещо. Дето живеят, няма никакъв затвор, първото нещо, няма никакви гостилници. Там има здания

така наредени. Искаш да влезеш в една гостилница, бутнеш един бутон, и веднага ти сервират. Седнеш, наядеш се и тръгнеш по пътя си. Ще се спреш на някое място, не искаш да пътуваш пообикновеному. Има си апарати, ще бутнеш едно копче, ще се качиш и ще слезеш, дето искаш. После в този свят никакви катастрофи не стават. Досега не се е случвала такава катастрофа. Сега, от наше гледище разгледан, този живот на тия напреднали хора е, както сега да разправят на мравите за културата на хората. Ще кажете: "Тези мрави не мязат ли на нашите мравуняци. По колко крака имат те?"

Та казвам, в природата съществува един план. Той е следната философия, на която хората трябва да обръщат внимание. Този общия план е постижим за всички. Сегашният човек е кандидат, за да постигне туй високо положение, както онова малкото дете - в утробата на майката. От този малкия зародиш е кандидат да стане човек, само че трябва да му се дадат девет месеца в утробата на майката. Преди да е бил в туй състояние, той е бил в утробата на природата, милиони години е седял, за да се създаде. А казват, че Бог е направил човека от пръст, вдъхнал дихание в него, но в това дихание се разбира цял процес, условия, за да се яви човешкият дух, да му се дадат условия да прогресира. Не е въпросът само да имаме къща, ядене и пиене, но да се обичаме, да имаме добродетели. Предназначението на човешкия живот е всички да имате една опитност. След като имате всичко това, остава нещо, което не ни задоволява. Копнеем за нещо, което и ние не знаем.

Та казвам, този камък подразбира: камъкът тежи на мястото си. Всяко едно знание, поставено на своето място, то има своята тежест, своето разбиране. Казвам, съществува в природата един план, който урегулирва нещата. Преди милиони години, когато човекът го нямаше, кой уреди нещата? Ние казваме, че човек урежда земята. Тогава кой уреди земята? Туй, което се казва в Писанието, - Духът Божи. Туй подразбира, че тези същества още преди животните са

устройвали земята. Ще каже някой: “Че тогава Господ кой го е създал?” Господ се е проявил чрез тези разумни същества в света. Бог не е една личност отвлечена, но той чрез тези толкова разумни, толкова напреднали същества, чрез тях той е създал земята и чрез тях той управлява съвременното човечество. Някои от тях ги наричат ангели на небето.

Небето разбираме разумния свят. Който мисли, че небето е вън от него - аз не разбирам тялото. Под думата небе ние трябва да включим човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа и човешкия дух. Вън от тях ние не може да си представим какво нещо е небето. Когато говорим за физическото небе, ние разбираме небето, дето може да се движи слънцето, и всички звезди, дето функционират. Туй физическо небе е едно условие, покрив на туй голямото здание, в което човек живее. Небето е само простор на човешкия ум. То е понятно само за ума. Външната страна на небето не е понятна за човешката разумност. Вътрешната страна на небето, тези разумни същества, които живеят, то е достъпно за човешкото сърце. Има нещо, което можем да разберем със сърцето, има нещо, което можем да разберем със своя ум. Не е въпрос само да влезем в съприкосновение. Всичко, което е станало в света, е добро от това гледище. Каквото и да е събитие, какъвто и да е ред и порядък, който сега съществува на земята, той си има своята важност, своето място.

Но ние не трябва да изключваме. Всяко нещо влиза във великия свят. Ние не може да си представим реките, които преди хиляди години са текли, че са същите. С милиарди тонове вода са изтекли, и за бъдеще ще изтекат. Ние разбираме един непреривен процес. Казваме: “Де е отишла тази вода?” Отишла е в морето. Казвам, когато хората умират, де отиват? Когато една водна капка умре, де отива? Сливат се всички хора, един ден ще се слеят. Туй различие, което сега съществува, ще изчезне, ще се върнете пак в рая и всички ще съставите един човек. Тогава всичко ще бъде в ред и порядък. Всички хора, които сте тука, и цялото човечество ще влезете в този големия

човек, духовния. Ще се наместят кой в костите му, кой в пръстите му, кой в гръбначния му стълб, в лицето му, в космите му, и пак ще остане място за хиляди кандидати да живеят там. Сега туй може да ви се вижда странно, нали така.

Ако вие четете Данте или Милтон, какво са мислили, като са създали тия книги? Данте описва ада, Милтон описва рая и като описва рая, всичко се изгубва, изгубва се мисълта. Този рай става такъв, че никой не иска да влезе там. Турят го някъде на въздуха. Не е на въздуха раят, той е тука, на земята, но не на тази земя, на която ние живеем. Та Писанието казва: "Бог казва: "Радвайте се, човечески синове, на неговата Обетована земя." Туй, за което ви говоря, е една теория. Има известни начини, по които вие може да проверите истината. Аз не искам сега да ви занимавам с теории. Теориите са известни положения, но има една истина, която всеки може да провери. Ние считаме пчелите, че са много глупави, че те не разбират нищо, че те по инстинкт вървят. Има много учени пчели. Оказва се, че те си имат станции на радио. Всяка една пчела си има радио в тялото. Когато тази пчела отиде да бере мед, като намери някъде цвят, оттам изпраща вълни на станцията на кошера, те долавят тези вълни. Тази пчела има един начин да говори. Една пчела балерина, като затрепти с крилата си, и тогава всички пчели излизат.

Сега тези работи ги описват не религиозни хора, но хора, които не вярват, които са скептици, които не вярват в Бога. Те са изследвали, че в стомаха, някъде в тялото на тази пчела са имали тези неща. После пчелите имат и един хубав барометър, с който мерят кога ще се развали времето и пчелите се връщат. Инструменти си имат. При това не само това, но те си имат вътрешно осветление, инсталация си имат. Пчелите си имат една инсталация на къси вълни. Те схващат лъчите, които ние не може да схванем. Казват, че в тъмно живеят. Много се лъжете, не, в светлина живеят, но не в нашата. Вътре си имат инсталация и вечерно време е осветена хижата. Ние казваме,

че на тъмно живеят. Някои пчели отварят, но външната светлина ги смущава.

Ние считаме, че човек има съвсем повърхностни понятия. У човека има едно чувство между веждите, има една жлеза в гърлото, друга - в сърцето, трета - в гръбначния стълб и ред други жлези, чрез които човек може да се ориентира в много работи, които сега ви смущават. За пример вие не знаете какво ще бъде времето утре. Вие може да знаете прекрасно. Има някой да ви дава пари. Има една жлеза, която може да ви каже онзи, който има да ви дава, ще даде ли парите, или не. Как? Онзи, който има да ви дава, казва: "Няма да ви дам парите." Той препраща вълните в пространството. Тази жлеза долавя тези вълни, казва: "Няма да ти платя" или че ще ми плати. Той казва, туй е неговото последно мнение, което той не е казал. Ти слушаш, каквото той е казал, и вярваш. Туй, което казва тази жлеза, е вярно. Туй сега наричаме интуиция. Не е интуиция. Една жлеза има, която мисли много умно и не само засега, но и след хиляди години може да ти каже какво ще стане. Туй, което ще стане, казва.

Казвате: "Как са наредени нещата?" Настоящите неща за нас са бъдеще за по-нисшите същества. Туй, което е настояще за напредналите същества, за нас е бъдеще. Следователно те са напреднали, те знаят, имат една програма. Ние по никой начин не можем да я измерим. Когато тези същества те пращат на земята, да се родиш жена, ти може 99 чифта цървули да скъсаш, пак жена ще се родиш. Ако те те пращат на земята, да се родиш мъж, мъж ще се родиш. Това е Волята Божия. Закон има. В тях няма насилие. Каквото те решат, туй трябва да стане. За пример те казват: "Ти трябва да станеш мъж, понеже на тебе ти липсва твоят ум, не е развит. А за онзи, който става жена, казват: "Тебе ти липсва мекота. Ти тази мекота я нямаш." Защо трябва да станеш жена? За да добиеш нещо. А жената ще дойде да се кокорчи със своята красота. Тя не е жена още. Тя е дошла да се научи на мекия елемент, да стане жена. Тя има само формата на жена, но не е жена. Тя не мяза още на жена. Ако би дошла,

такава дама не може да я видите. Ако дойде, ето по какво се отличава. Може да дойде. И тази дама от това общество ще вземе най-скромната човешка форма. Тя ще бъде облечена много скромно, но прилично. Няма да бъде чрезмерно красива, ще забележиш във всичките ѝ черти изтънченост. Тя се отличава по това, че нейната коса никога не пада, устата ѝ никога не побелява, очите ѝ никога не потъмняват, сърцето ѝ никога не трепти, страх не знае какво е. Нея огън не я гори, може да влезе в огъня, да се нажежи, десет кола дърва да турите, като излезе от огъня, дрехите ѝ ще светят още повече. В която къща влезе, дето има раздор, всичко ще се просвети, ще има ред и порядък. Тя няма да ви се препоръча, че иде от някой си външен свят. Тя ще ви покаже как човек трябва да живее на земята.

Сегашните хора се отличават с една черта, те казват: "Аз не вярвам в това, не вярвам в онова." Не е вяра да вярваш в онова, което не съществува. Туй е заблуждение, едно заблуждение е да не вярваш в това, което съществува. Заблуждение е да вярваш в туй, което не е, но пък друго заблуждение е да не вярваш в туй, което е. Е ли това в света, в което вярваш? Ако е, трябва да вярваш. Ние може да вярваме само в това, което е. Не може да вярваме в това, което не е. В отрицателните неща няма какво да вярваш. Някой казва: "Аз не вярвам в задгробния живот." Но задгробният живот е ехо на сегашния живот, защото сегашният живот е Божий живот, той е излязъл от Бога. Когато се казва, че човек ще умре, то се разбира, че той ще се върне у Бога пак, за да се обнови. Капката трябва да се върне в океана, за да се обнови.

Смъртта не е нищо друго, освен човек да се върне в Първия Източник, за да се обнови, или другояче казано: да приеме повече сила, да приеме повече способности, повече дарби, за да може да уреди живота си. Сега разбирайте - аз употребявам думата смърт в два смисъла. Единият смисъл, когато човек престъпи Божия закон, той ще умре, лишава се. Другият смисъл на смъртта е - минава от едно състояние в друго, подобрява се неговото положение. Всички мъченици трябваше да умрат, за да се подобри тяхното положение.

Христос трябваше да умре, за да се подобри положението на тогавашното човечество. Един умира за всички. Един умира за всички. Един в света може да повдигне всички. Един ние подразбираме: цялото е в състояние да подобри, да оправи здравословното състояние на всички клетки, които живеят в цялото. Под думата Христос ние разбираме колективното човечество, което взема участие в тази работа. Сега ние имаме повърхностно понятие и казваме: "Господ как ли се занимава с толкова хора в света." Това е детинско схващане.

Съществува един закон в света, че за най-дребните същества, за най-малките същества, за микроскопическите същества и за човека всичко е предвидено, всичките условия, при които техният живот може да се развива, всички условия са предвидени. Не само туй, но и всички изключения, които съществуват, и те са предвидени. Сега, когато казваме, че всичко е предвидено, туй не подразбира, че когато другите работят, ние да не работим. Когато тези разумните същества работят, ще работим и ние. Когато професорите работят в университета, ще работят и студентите; когато професорите престанат, да престанат и студентите. Всеки професор като държи своята лекция, той работи, ако не държи лекцията си, не работи. Та и ние казваме: "Нали Господ работи." Тогава законът е такъв: когато Господ работи, ще работиш и ти, когато Господ почива, ще почиваш и ти. Всичките лоши условия в света не са нищо друго освен ден, в който трябва да почиваш. Това е седмият ден. Боледуваш, това е седмият ден. Не ти вървят работите, това е седмият ден. Ако ти един ден в седмицата си почиваш, ти ще свършиш повече работа, отколкото, ако не почиваш.

Тогава казвам, има известно изкуство, с което вие трябва да се занимаете. За пример вие се занимавате с тия изкуства, които нищо не допринасят на човека. За пример хората се занимават с готвачество. Готвачеството е едно изкуство на земята, но трябва по-напред друго едно изкуство. Първото изкуство, с което всеки човек

трябва да започне, е музиката. Няма човек, който да не може да пее и да свири, и да разбира нещо от музика. Ако вие разбирате законите в музиката, всяко нещастие в света ще се дължи на една дисхармония. Ако ти в живота си вземеш един фалшив тон, в човека забележете неговото подсъзнание вътре, в което той не съзнава каквото става.

Има едно съзнание у човека, има четири съзнания: едното - съзнанието, самосъзнанието, подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ако ти вземеш един фалшив тон, непременно те очаква някакво нещастие. Няколко души музиканти седят... в съвременната музика по някой път, аз виждам, прониква една фатална гама в музиката, една фатална гама, която руши. Не искам да я кажа, за да не забатачите. Аз съм правил няколко пъти опит с една гама. Щом навляза в тая гама, веднага се изменя пулсът на сърцето у тебе, настава меланхолия, омраза, отчаяние, злоба. Трябва да мине цяла една седмица да работиш, за да може да се възстанови онази първичната гама. Често вие изпадате в тази гама. Мнозина са идвали така при мене отчаяни и казват: "Тебе ти е охолно така." Казвам: "Я вземи основния тон." Какво ще вземе, не му се пее. Казвам, вземи основния тон.

Идва при мене един млад момък и започвам аз музикално да го лекувам. Казвам: "Представи си, че при тебе дойде една красива снажна мома и запява с онзи ангелски глас." "Не обичам да слушам музика. Има ли такива моми?" "Има ги." Казвам: "Тези моми, като запеят, вземат скърбите на такива момци като тебе. Ти като излезеш, ще ти олекне на сърцето. Като те погледне с мекия си поглед, ще кажете, че е дяволит погледът ѝ." Тя ще каже: "Не пей старата песен, пей нова песен."

Писанието казва: "Новата песен." Има една музика в света. Вие говорите за любовта. Любовта без песен, без музика, това не е любов. Какво ще ми разправяте за любовта, да казвате: "Аз те обичам." Който ме обича, той трябва да ми пее. И той трябва да ми пее - кога? Когато аз съм заспал, когато съм се унесъл. Аз харесвам майката. Като

заспива, майка му пее: “Спи ми, майка, спи.” Някои майки казват: “То и без песен ще заспи.” Много пей на това дете, да стане човек. Пейте и възпявайте в сърцето си. Във време на страдание пей. Не те обичат, пей. Гонят те от едно място на друго, пей. Изгубил си парите си, пей. Болен си, пей. Пей, ще се оправят работите. Аз да ви кажа опита на един приятел, който оздравя само с песен. Имаше един изключителен случай. Ако не беше пял, щеше да си отиде. Казвам: “Пей.” “Ще пея.” Жена му ми казва: “Моят мъж току пее, болен е.” Казвам: “Не бой се, той се е спасил, като пее.” “Ама как ще се спаси?” “Той пее.” И след като оздравя, казвам, пейте. Страданията се лекуват с пеене. Дето има пеене, има здраве. Най-после има една чиста мисъл.

Сега вие ще поставите въпроса: “Кога ще се оправи светът?” Светът е оправен. В света има само няколко цирейчета останали. Сега тези, като дойдат, ще ги постиснат малко и ще се оправи. Писанието казва, че Господ щял да дойде с хиляди и милион свят отгоре. Той така представя малко поетично. Ще дойде да опита, ще тури ред и порядък, както едно време дойдоха русите и освободиха България, така и те ще дойдат да турят ред и порядък. Разумност трябва да се тури. Те няма да направят преврат, да свалят едни и други да турят, да обесят или да турят в затвора, но ще турят ред и порядък.

Сега мен целта не ми е да обръщам вниманието ви към физическия свят. Вие може да знаете какво може да бъде вашето бъдеще, вие може да знаете може ли да бъдете здрави, или не, вие може да проверите дали ще боледувате, или не. Ти остани тих и спокоен. Ще знаеш ще умреш ли, или ще останеш жив. Ако се спреш на туй чувство, може да има десет души лекари да кажат - ще свърши, но туй чувство вътрешно казва - ти има още да живееш, не си довършил своята работа. Когато човек има да живее, животът е по-силен от съдбата в света. Тогава ще ви кажа, при Каспичан има едно село. На един българин умряла жена му, той се оженил за друга и от първата жена останало едно дете много красиво. Като дошла мащехата, толкоз го малтретирала, че то се отчаяло. Имало наблизо

една висока канара - 30-60 метра висока, и то отивало там да се хвърли, да се отърве от мащехата. Като се хвърлило, закачил му се сукманът за канарата и то останало да виси във въздуха. Дохождат селяни и го спасяват. Вие какво ще кажете. Не може да умреш. Ще го закачат там, на канарата. Може да ви приведа хиляди факти.

Разправяше ми един български офицер там, на видинския фронт. Един ден войникът му носи едно разпореждане от генерала. Пращат го в една част, а той знае, че за да иде там, трябва да мине през голяма опасност. Той върви, минава, а сърбите го стрелят. Той върви и нито един куршум не го засяга. Настръхнали косите на главата му. Вие ще кажете случайност. Не, този войник има сигурност. Че ако в света няма такава сигурност, кое ще ни даде надежда на нас, страхливците. Ще живееш, докато свършиш работата си, пък като ти дойде времето, ти и цар да си, с тебе ще се случи това, което се е случило с един друг българин, на който му предсказал един гадател: "Ти ще умреш - му казал - от страх от корета на една костена жаба." Той казал: "Е, от всичко може да умра, но от костена жаба да умра, туй не го вярвам." Минават години, един ден той върви по пътя, лятно време било, той видял кората на една костена жаба и казал: "Мене ми предсказаха, че ще умра от такава жаба." Ритнал с крака си кората, наранява се на ръба ѝ, инфектира се и умира.

Ние умираме по единствената причина от нашето неверие, като не спазваме онзи свещен закон. Може да кажете - това е случайност. Не, онази костена жаба няма да я буташ. От онова забраненото дърво, от него не ти трябва да ядеш. Аз се чудя на ума на този човек. Раят беше пълен с такива хубави плодни дървета. Аз се чудя и на Ева, неговата дъщеря, аз считам Ева негова дъщеря, направи я от самото му ребро. Тя е първото дете, което се роди в рая. И туй дете отиде и каза: "Ако ти ядеш от това дърво, ще станеш като Бога." И бащата, и дъщерята ядоха и излязоха из рая.

Казвам, всеки камък тежи на мястото си. Всяка една мисъл има ценност само когато е свързана с онзи разумния свят. Ако няма в

света такива разумни същества, на които да разчитаме, на кого ще разчитате най-после. Слънцето се управлява от тях, звездите се управляват от тях, въздухът се управлява от тях, реките се управляват от тях, движението на цялата земя се управлява от тях. Всичко, каквото става на земята, навсякъде те работят, навсякъде те са господари. Кажете ми какво ще правим ние на земята? Те разполагат с всичко. Аз не искам да оставям в ума ви една идея за караконджовци. Това не са караконджовци, това са същества. Всеки може да направи опит. Когато сте отчаяни, наскърбени, никой не може да ви помогне. Щом си отправиш ума към тях, веднага ще ви просветне и ще имате мир. Тази жлеза у вас веднага ще възприеме и ще каже: "Не се безпокой, всичко ще се уреди."

Като четем 91 псалом, какво се казва там. Аз не казвам, че то е ново заради вас, но вие да придобиете вяра в онова, което е поставено у вас, после да вярвате в онова, което е поставено в другите хора. Трябва да вярвате едни в други. Не в онова, което те проявяват, но в онова, което е вложено в тях. Бог е вложил нещо в тях. Не в онова, което аз съм хванал по радиото, но в онзи божествен процес, който работи.

Идва при мене един господин. Аз съм занят. Той иска болният да дойде при мене. Аз му казвам: "Иди си, твоят болен ще бъде здрав." "Ама как може да бъде здрав." "Не ме безпокой, иди си. Ако вярваш, ще бъде здрав, ако не вярваш, няма да оздравее." "Ама ти си бамбашка човек." Среща ме след една година, казва: "Много ти благодаря." Той още когато идва, аз по радиото възприемам. Казват: "Кажи ми ще оздравея ли?" Казвам му: "Слушай, ти имаш малко криви работи, ще ги оправиш, и всичко ще се оправи, и ти ще оздравееш." Лошите работи в света спират положителните понятия у нас. Тези жлези като работят у нас, тогава ние схващаме, а щом съгрешим, тогава се прекъсва съобщението и ние се намираме в едно безизходно положение.

Знаете ли какво нещо е да изгуби човек вяра в себе си? Знаете ли какво нещо е да дойде човек в едно вътрешно противоречие? Та развивайте сега в себе си, или дайте ход на божественото. Тези жлези в себе си да развивате. Вие може да ги знаете. По някой път аз ще ви похваля в едно нещо. За жените имам едно високо мнение в себе си. Аз да ви кажа добрата страна на жената, туй, което аз харесвам в нея. Аз не се спирам на нейния ум; аз не се спирам на нейното сърце, но само в следното. Една мома среща един момък, който я обича, и ѝ казва: "Аз царица ще те направя." И тя повярва. Баща ѝ ѝ казва, че той не е за нея. "Но той казва, че царица ще ме направи." Тя вярва в това. Не е ли вяра това. Може да я направи царица и ако той не я направи царица, знаеш ли коя е причината? Тя ще стане царица. Мислите ли, че онзи, който ѝ е казал, че ще я направи царица. Тя ще стане царица, стига да вярва. След като се оженят, развали се.

Първо, тя повярва в него по човешки, а след като се оженят, той вече не ѝ говори тъй, а ѝ казва: "Ти ще станеш царица, но, първо, трябва да се научиш да готвиш, трябва да се научиш да переш, това, онова..." Тя си казва: "Изменил се е." И тогава тя се осъмни в него и казва: "Излъга ме." И вследствие на това тя не става царица. Животът ѝ става нещастен. Тя как трябваше да постъпи? Ето да ви дам един съвет за онези, които са пред разрешение на този въпрос. Щом този момък каже на младата мома: "Аз ще те направя царица", тя да му каже: "Аз ще се оженя за тебе само тогава, когато ти ме направиш царица, но преди да ме направиш царица, аз не си помръдвам крака." Туй е правото. Но, че той казва, че ще ме направи царица, туй обещание няма да се изпълни. Онова, което ни обещава той, трябва да го изпълни, нищо повече. Тогава вярата се реализира.

Сега този закон приложен, онова, което великият закон вътре в природата ни казва - аз прилагам сега този закон на природата. Младият момък и младата мома, това не е придобивка на младите, защото ние всинца сме носители на божественото, което функционира. Онова, което Бог е обещал чрез твоята природа или

което е обещал чрез твоя живот или чрез твоята душа, или чрез твоя дух, или чрез твоята сила, или чрез твоя ум, или чрез твоето благородно сърце, или чрез твоята воля, то ще бъде - две мнения няма. Няма в аналите на човешкия живот да не са се изпълнили всички обещания, които са дадени, когато човек е излязъл. Само ако човек не вярва, тогава става едно колебание или едно закъснение.

Та първото нещо, старайте се да си създадете, ще кажете тъй в себе си: у мене има всичките възможности за един щастлив живот. Вие ще постъпите, тъй както онзи капитан на парахода постъпва. Той може да срещне най-големите бури в океана, но той седи на капитанското място, разхожда се и дава директива на парахода. Сега в големите кораби не се прави туй движение, но каквито и да са премествания та в живота, вие не се спирайте, защото всяко спиране е съмнение, престава да функционира Божият закон. И целият ад може да дойде, и при най-големите бури, и при най-големите несгоди вие не се спирайте. Тъй вие ще сполучите много по-лесно, отколкото, ако се колебаете. Тогава ще дойдат най-големите разочарования, които сега съществуват на земята.

И вие всички вярвате, че земният живот ще се оправи. Как ще се оправи? Когато се изправят жлезите и един ден всички ще бъдете зрители, че този живот ще се оправи. Повече от хиляда години няма да отидат. Някои от вас ще се преродите около десет пъти и в последното прераждане вие ще го видите. Та нашата задача в света е онзи великият божествен план, който ще се реализира. Майката, която ражда едно дете, нейната цел не е туй дете да остане дребно, но нейната цел е туй дете да израсте. Божественият план е не ние да останем сега деца. Бог вижда всичките несрети, но той казва: туй дете ще израсте въпреки всичките противоречия, които съществуват. Този промисъл - един от тези ваши братя все ще се намери, вслушайте се някой път, когато сте в мъчнотии, вслушайте се в тази жлеза, някой път в гърлото ще ви проговори, някой път под лъжичката.

Вие ще кажете: “Това е илюзия.” Никаква илюзия не е. Ще видите, че туй, което се казва, ще стане. Ако не стане, чакайте тогава. Тук в Писанието има предсказани неща. Пророците са имали в себе си развити тези жлези и всичко това те са го виждали. Някой пророк казва - туй и туй ще стане. И всичко така става. Вие ще кажете - случайно се случи. Случва се веднъж, два пъти, три, четири пъти, случва се деветстотин и деветдесет и девет пъти. Това вече не е случайност. Това е една закономерност, в която вие трябва да вярвате.

Та съвременното християнство от едно теоретическо християнство трябва да премине в реализирането на тези светли идеи. Ние казваме, че като ида на онзи свят... Не разбирайте в другия свят смъртта си, но разбирайте, когато у вас стане една промяна, когато вие умрете за вашето невежество, та да се просвети вашият ум, или туй, което Христос казва: “Да се родите изново.” Това е небето. Като се родите вие, дали сте в онзи свят, или сте в този свят, вие ще бъдете свободни. И тук ще бъдете свободни, и там ще бъдете свободни. Пък ако сте с тия разбирания, които сега имате, тогава в този рай туй щастие никога не може да дойде. Вие погледнете човешката история. Всичките щастливи и благородни хора в света, това, по което се отличаваха тия хора, е това, че те имаха вяра във всяко направление. Аз не считам религиозни хора тези, които са тесногледи. Религиозен човек наричам онзи, който има светъл ум, който има благородно сърце и една възвишена и правдива воля, който има възвишен дух. Всичките тия хора с тези качества, където и да са те, са наши братя без разлика. За нас е важен фактът, имат ли такъв дух, имат ли такава душа, имат ли такава воля, имат ли такъв ум и такова сърце. За мене туй е най-важното. Няма ли туй, тогава небето остава само едно име без съдържание.

Та казвам сега, при тази опитност, която имате, при туй знание, което имате, вие умирате. Аз на една сестра ѝ казах. Дойде при мене и ѝ казвам: “Ти не си издържа изпита.” Един брат не се отнесъл добре със сестрата. Казвам тъй: “Ако аз бях на твоето място, щях да кажа на

този брат: “Я ми кажи още един път, повтори го.” Някоя сестра обидила някой брат. Братът да каже на сестрата: “Я го кажи още веднъж, много сладко ми казваш.” Аз съм слушал момата да казва: “Да се махаш оттук, мразя те”, а той да ѝ каже: “Кажи го още един път.” Казвам, тогава ти си постъпил по християнски. Туй в света го виждам. Тоя човек, който вярва, той има тази жлеза. Този човек, който мрази, той може и да обича. Омразата може да се обърне в идеална любов. И идеалната любов може да се обърне в омраза. Тази мома усеща, че този момък, когото тя изпъди, издържа, и той от ден на ден израства и неговият авторитет се издига. И всеки един от вас, когато съдбата му каже: “Махни се оттук”, той да каже: “Кажи ми още веднъж.”

Това е то вяра в Бога. Ако вие не може да се радвате на вашия Господ - по човешки ви говоря - но това, което той е допуснал то да стане, не че той го е допуснал, но страданията ние си ги създаваме. Господ не може да забрани на страданията, които ние сме предизвикали. Той казва: “Нека се върнат към вас.” Туй, което ние сме създали, то се притегля към нас. Туй дете, което си родил, то няма да отиде да живее при другите, то ще дойде при тебе. Ако си го родил добро, то такова ще дойде. Тъй седи животът.

Животът, който Бог ни е дал, е отличен живот. Ако нашият живот не е такъв, то се дължи на ред причини или на физическия свят, или на духовния свят, или на божествения свят, или на умствения свят, или на нашето неразбиране. Трябва една по-умна философия за съвременния живот, за да се избавим от тези несносни страдания, които идат. Ние сме в преддверието на още по-големи страдания, които ще дойдат. Вяра трябва. Зимно време казвате - дърва трябват, въглища трябват, двойни прозорци трябват, юргани трябват. Сега, преди да е дошла зимата, ще дойдат тия работи. Чудни сте вие, дебели дрехи ви трябват, обуща, въглища ви трябват, дебели чорапи. Три месеца, като дойде зимата, и ще се свърши. Тя ще си отиде, и тогава ще дойде пролетта. Вие ще излезете навън и ще благодарите

на Бога за добрините, които идат. След големите страдания ще дойде Царството Божие между хората, и тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога ще бъде? Когато стане.

“Отче наш”

Тридесет и пета беседа, държана на 28 май 1933 г., неделя, 10 часа,София - Изгрев.

НАДЕЖДАТА ТИ

“Отче наш”
“Ще се развеселя”

Ще прочета двайсет и четвърта глава от Притчите.

“Духът Божи”

Няколко хиляди години са живели хората и в съвсем друг вид са изказали мислите, които имат значение и за днес. “Надеждата ти няма да се отсече” (четиринайсети стих). Кога, при какви условия? Някога ние се чудим кои са причините за нещастията, които ни сполетяват. Съвременните хора обясняват причините на болестите. Съвременните социолози обясняват причините за съвременните кризи, обясняват произхода на войните, обясняват причините за земетресенията, обясняват органическото развитие. И нещата си остават необяснени. Необяснени по единствената причина, че онзи шивач, който се е научил да шие дрехи на малките деца, той се намира в затруднение, когато трябва да крои дрехи за големите хора, защото туй дете все малко няма да остане. И ние имаме възгледа за малките деца, само надребно кроим. А и онези, които наедро кроят, не знаят как да кроят; а които надребно кроят, след време кроенето в работа не влиза.

Противоречията, които съществуват, трябва да се обяснят. Има едно голямо противоречие, което съществува и в сърцата на богатите хора, и в сърцата на сиромасите хора, и на силните, и на слабите, и на простите, и на учените - навсякъде съществува едно вътрешно противоречие. Като се отвори съвременната литература, поети, социолози, държавници, свещеници навсякъде констатират, че има

едно противоречие. Хиляди лекарства има създадени. За пример защо падат косите, какви ли не церове има, чел съм. Хванал го някой лишей, пак някакъв цяр. Едно време имаше панасия, пенкелер. Каквато болест имаш, като вземеш няколко капки пенкелер, работата се свършва. Пен значи болка, кей - откривател, този, който открива. Болести има, болестите още съществуват. Пенкелер има, но болестите не умряха. Чудното е, че онзи, който откриваше болестите, умря, зарази се от болестта. Лекарите, които лекуват болестите, умират, а болестите продължават да съществуват. Проповедниците, които проповядваха на хората за спасението на човечеството, умряха, а които правят грехове, още съществуват. Тогава задавате въпроса: "Защо светът е създаден така?" Всеки задава въпроса, но да се отговори на въпроса, е трудно. На какъвто и да е въпрос не може да се отговори, понеже светът е прогресивен. Днес ако отговориш на въпроса, на втория ден ще намериш отговора несъстоятелен. На най-добрия сметач в аритметиката ако му дадете някоя задача, няма да се разреши. Има задачи, които не се разрешават така лесно.

Но казва стихът, че надеждата няма да се отсече само тогава, когато си мъдър. Ние считаме мъдростта достояние само на най-мъдрите хора изключително, като че богатството е достояние само за особени хора, а за простите и невежите не е. Там е една от погрешките. Единственото достъпно нещо за всички хора, това е мъдростта. Всеки едного, у когото мъдростта не е достъпна, той е осъден на смърт. Ако запитате причината за смъртта, ще видите, че в органическото царство, там, дето отсъства мъдростта за един момент, смъртта иде като едно последствие; а където мъдростта присъства, животът иде като едно последствие. Дето иде страданието, причината е, че мъдростта отсъства; дето иде радостта и щастието, мъдростта присъства. Както и да го обясняват другите, за мене е едно обяснение. Когато аз проповядвам една истина и я приложа и опитам, тя даде резултати, това е истина. Ако ти вложиш мъдростта в света, тя ще те освободи от всички страдания, ще те освободи от всички лишения, от

всичко ще те освободи. Сега онези, които не разбират въпроса, решават, има философи на невежеството, които питат: “Господ кой го е създал?” Това са първокласни невежи в света. Под думата създаване какво разбират?

Щом става въпрос, кой го е създал, значи има някой, който е създал Бога. Няма какво да питаш. И Бог е едно произведение като тебе. Ако питаш за един Господ, за един Господ, който е създаден, той е едно последствие. Щом е последствие, той има една причина. Тогава и в науката на причината има причина, на причината - пак причина. Тогава вие се намирате в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже една приказка без край. Начало да има, но край да няма приказката. Явявали са се много разказчици, философи, разправяли ден, два, три, седмица, месец, три месеца, година - и нямало какво да разказват. И всичките фалирали, и все били затваряни, че не могли да разкажат една такава приказка. Най-после явява се един и казал: “Кажете на царя, че аз ще му разкажа една приказка без край.” Царят му казал: “Внимавай, че ще намериш затвора, ако не можеш да ми разкажеш.” “Бъди уверен, аз намерих тази тайна.” “Хубаво, започни.” “Царю честити! Едно време имаше един цар, велик като тебе. На този цар земята му роди едно жито, че той направи голям хамбар - толкова голям, че събра всичкото жито. Когато зидарите съграждали хамбара, останала една малка дупка. Като съградиха хамбара, през тази дупка дойде един щурец, взе едно зърно и го изнесе вън. После втори път се върна, и пак взе друго зърно.” “Какво последствие може да има?” “Чакай да тегли всичкото жито, тогава ще ти кажа края на приказката.”

Ние се намираме с този философ, който изважда житното зърно от хамбара. И ние очакваме да станат дълги работи. С милиони години ще чакаме, и житото няма да бъде изнесено от хамбара. Така въпросите не се разрешават. Животът има една практична страна, страна, която е достъпна за всичките възрасти на човешкия живот, достъпна за цялото органическо царство. Аз наричам мъдрост само

това, което е достъпно за всички. Когато човек влезе в областта на този свят, тогава има едно съответствие между всичките елементи, които заобикалят човека. Отношение има между светлината и човека; отношение има между въздуха и човека; отношение има между почвата и човека; отношение има между онези органически сили, които работят, и човека; отношение има между неговите мисли; отношение има между неговите чувства; отношение има между целия органически свят.

Тогава ние, съвременните хора, живеем в три свята: един свят на завършените резултати - той е материалният свят, свят на силите - аз го наричам свят на силните чувства, и после - един свят на вечните философи, или свят на светлите мисли. Понеже човек е сплетен от тези три свята, всеки човек е сплетен от мисли, от чувства и от завършени резултати. Всяка клетка, която влиза в устройството на човека, тя е резултат. Ти имаш една клетка, която е свързана с разумни същества, не знаеш къде и следователно ти не си господар на тази клетка. Ако един ден ти не се отнесеш както трябва, този резултат ще бъде отнет от тебе. Ако не постъпиш разумно с тялото, от което човек е създаден, Бог, който е направил тялото, може да го вземе. Ти си в зависимост от тялото. Това е един капитал, даден да функционира. Ако ти не постъпваш разумно и правилно със своето тяло, ще изгубиш своя капитал и ще престанеш да живееш на земята.

Някои казват, че човек умира и отива в друг свят. Не, щом на земята не можеш да живееш, и в другия свят не можеш да живееш. Казвате: “Да напуснем този свят.” Вие никога не може да напуснете този свят. Вие едновременно в трите свята може да живеете. Да живеете в един свят е абсолютно невъзможно. Някои искат да ни убедят, че само на физическия свят имало живот. Това е една квадратна глупост. Други искат да ни убедят, че само в другия свят има живот. Това е втора квадратна глупост. Трети искат да ни убедят, че само в мисълта има живот. Това е трета квадратна глупост. Истината е, че ти може да живееш в трите свята едновременно. Всяко

живо същество, колкото и да е малко, колкото и да е нищожно, то е сплетено от известни мисли, от известни чувства, от известни постъпки или действия. Известна част от тази материя съдържа в себе си. То е един капитал, даден в живота.

Сега вие разбирате живота и казвате на младите: "Вие гледайте да си поживееете." На старите казвате: "Вие гледайте да си починете." Това не е никаква философия - за стария да си почива, а за младия да си поживее. Туй, дето хората казват, младият да си поживее, аз го тълкувам: младият да направи грехове. А старият да си почива, значи старият да ги изплаща.

Казвам сега разумната страна: вие не влизайте в стълкновение със себе си. Туй, което имате, оттам започвайте. Вие не се заблуждавайте от окръжаващите хора. Вие всякога започвайте едно разрешение от себе си. Понеже в даден случай ако ти започнеш да разрешаваш живота от някой друг човек, когото ти изследваш, ти не знаеш как е създаден този човек, какво е неговото положение. Ти може да мислиш, че е щастлив. Една госпожа ми разправяше - тя е бедна, от град Търново, малко набожна, религиозна жена - отива тя при една светска жена, никак нерелигиозна, която има къща, всичко разкошно, децата ѝ са здрави, весела, бодра. Казва: "Виждаш ли тази жена, никак не се моли на Бога, той всичко ѝ дал, пък аз по три пъти на ден се моля, на мен не ми върви. Таман мислех да я питам: "Сестра, как намери тази истина, как всичко ви провървяло?" и тя ме въведе в една стая и ми разправи някои неща. Почна да ми разправя вътрешния си интимен живот. Аз виждам, че аз съм по-щастлива, отколкото тя." Сега няма да ви разправям, какво ѝ е казала. Но тя ѝ казала, че не е щастлива. Тази светска жена е била умна. Тя иска да я избави от едно заблуждение. Тази светска жена видяла, че нещо мърда в очите ѝ. Тя искала да ѝ каже, че е щастлива. Тя ѝ казала: "Ти имаш една истина, която не съзнаваш. Аз имам един външен живот, но вътрешен нямам, а ти имаш вътрешен живот, външен нямаш. Два противоположни полюса сме. Аз съм нещастна отвътре, а ти си

нещастна отвън. Ти си нещастна, защото си останала бедна отвън, пък аз съм нещастна, защото съм останала бедна отвътре."

Та сега в света има два вида нещастни хора: едните ние ги наричаме богати, те са нещастни отвътре. Другите са нещастни отвън, тях ги наричаме сиромаси. Сега всички искаме да бъдем като богатите хора. Какво ще ти даде богатството? Богатството ще ти даде условия да станеш учен човек, силен човек. Но богатството ще ти даде възможност да умреш с най-позорната смърт. След като умреш при своето богатство, ще дойдат най-големите червеи, да изваждат твоите мазнини. Един беден човек червеите ще го изядат за две-три години, а богатия ще го безпокоят 50 години. Сега няма какво да ви доказвам. Богатият да провери думите ми. Който не вярва на думите ми, да ги провери дали е вярно, или не. Аз говоря за фактите на нещата. Сиромаха го безпокоят червеите две години и се свършва, богатия - 50 години. И най-големият ад не е страшен, онзи огън не е страшен, но когато влезеш в гроба, ще почнат да те безпокоят тия червейчета - твоите братя, тези малките дяволчета със своите копачки, които всеки ден теглят. По-страшен дявол от тях няма. Сега ни заблуждават с онези големите дяволи, които не съществуват. Под голям дявол и силен - не по форма - една кибритена клечка е ужасен дявол. Ако го туриш някъде, може да дигне цял град, може да дигне цял един параход. Малка е, микроскопическа, но съдържа такава динамическа сила. Някой път цяла граната може да падне на парахода и няма да произведе такъв резултат. Някой път някой голям камък може да падне и няма да произведе резултата, което малкото камъче може да произведе, като падне на окото ти. Може да ослепееш.

Сега това са обяснения. Не мислете, че аз искам да ви говоря за един песимизъм в света. Аз не гледам песимистически на живота. Песимизмът е идвал много пъти на гости, разговарял съм се. Отличен философ е той. С много учени съм се разговарял, толкова много има в Европа. На песимизма всякога му липсва нещо. Оптимизмът всякога има нещо. На песимизма като му дадеш туй, което има оптимизмът,

той става оптимист; като вземеш от оптимизма, той става песимист. Ролите се сменят. Аз наричам песимизма и оптимизма актьори на сцената, които играят разни роли. Песимизмът е забогатял, оптимизмът е осиромашал. Осиромашал набожният, станал безбожник. Защото всичките сиромаси са все безбожници. Богатите хора са много набожни. Те са хора на реда и порядъка, законите спазват. Сиромасите крадат, той работи, но все гледа да бръкне някъде.

Сега, като говоря така, ще кажете: "Не е ли обида за сиромасите." Че кой от вас не е крал? Да се разберем. Кой не е крал в трите свята? Може на физическия свят да не си крал, но виждаш една мома или някоя жена - жена разбирам някакво желание. Всяко желание е някаква съблазън или в умствения свят може да е. Кой от вас не си е помислил да вземе една книга и да я препечати и да си тури името? Кой от вас не е пожелал да бръкне в една каса, да вземе и да си направи една къща? Кой от вас като ученик не е желал да бръкне и да намери тефтерчето на учителя, че да поправи както той иска? Аз имам цяла статистика. Във варненската гимназия един учител имал един шкаф в класната стая, дето държал бележника. Отварят класната стая и после учителят гледа - все шесторки. Той се чуди кой ли ги е написал. Тъй майсторски написани. Тъй са преплетени, тъй майсторски написани, че не знае колко били първоначално. Той си мълчи. След като си турят тези бележки, учениците стават ли по-учени? Някои минават за способни ученици, но въпросът не се разрешава. Съвременните въпроси са останали неразрешени.

Тогава се задава въпросът: защо ни са сегашните религии, ако те не ни дават нищо. От хиляда години учителите на всички религии са показали една истина, от която нищо не е останало. Туй, което Христос е учил, не се проповядва. Ако Христос дойде в съвременната култура, той ще се чуди на гениалността на хората, че от това, което той не е говорил, те са построили много работи, а от това, което е говорил, не са построили нищо. Ако дойде Буда, и той ще се чуди на

будистите. Ако дойде Мойсей, и той ще се чуди. Всичките учители ако дойдат, ще се чудят на гениалността на човечеството, че от нищо са създали нещо, а от нещо нищо не са създали. Някои ще кажат, че това е проповядвал Христос. Че досега никой не се е спрял да обясни стиха, дето казва Христос: "Ако думите ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в мене, Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим, и Аз ще ви се изява." Ако е възможно да се изяви, какъв резултат ще има? Светлина ще имаме, топлина ще имаме и плодове ще имаме. Ако слънцето грее, ако има съответствие на климата и растенията, ще има плодове. Но ако светлината не се явява, какви ще бъдат резултатите? Ще се яви оскъдността. Коя е причината за това ожесточение? Нима мислите, че днес християнските народи не са културни? Културни са, но те имат по-хубав закон, отколкото някога са имали. В приложение животът не се е изразил. Има нещо, което не е изпълнено, но едновременно трябва да се изпълни, да съществува.

Има едно противоречие. Как ще си обясните - малкото дете до втората и третата година слуша майка си, а като стане на 21 години, детето казва на майка си: "Ти си много проста." Туй дете, което майка му го родила, казва на майка си: "Много назад си останала, много еснафски гледаш." Казвам, у този син откъде се яви туй противоречие за майката, че е еснафка. Синът е мъдрец, майката трябва да разбира какво значи еснафка. Може да намерите речника с чужди думи и да видите. Синът казва: "Ти нямаш морала на съвременните хора, ти не разбираш живота тъй, както ние младите хора разбираме." Едно време ние го разбирахме по един начин, а сега ние го разбираме по друг начин. Няма никакво противоречие. Че ако младите разбират живота по един начин, извървеният път на старите може да е по планините, а младите да вървят по полето. Различава се ходът и енергията, която са иждивили. Ще имат две различни опитности, но този път е един и същ. Единият е път на планините, а другият е път на полетата. Ако човек живее в планинските места, той ще има друг живот; ако живее в полетата, той овчар може да бъде.

Следователно, ако бащата е бил планински човек, а синът е бил човек на поляните, какво различие има между бащата и сина? Има едно съотношение между планините и поляните, има едно съответствие. Планинският живот в полетата той няма разрез в себе си и полето в планините и той не може да бъде плодороден. Именно планините служат като разделни линии, отдето се изпраща енергията. Всичките планини, които съществуват по лицето на земята, те определят плодородието, което става в полетата. В Египет като нямаше планинско място, бяха принудени тези хора да създадат пирамиди като високо място, за да дават вдъхновение на човешкия дух. Всякога в планините има едно желание да слязат в полетата.

Сега съответствието седи в това: планинският живот, това е животът на ума, а животът на полето, това е човешкото сърце. Изходният път от планината, това е пътят на човешката воля. Съответствие има в това. Ако ти не можеш да направиш една връзка между планините и полетата, пътя на движението им трябва да разбираш, туй, което си добил, тогава ти ще разбираш онова съответствие, което седи в самия порядък на природата. За пример съвременните хора ни най-малко не изучават в какво направление текат българските реки. Ако някой изучава реките в туй отношение, какво направление, каква посока, в много отношения може да се коригира възпитанието, което хората сега имат. Ако вземете да изучавате склоновете на планините накъде са обърнати, какво отражение дават на полетата. Не мислете, че Витоша не оказва известно влияние на хората. Тази източната, южната страна, западната и северната оказват различно влияние в живота на хората. Ако вземете тези планини, Софийското поле, Самоковското поле, ако вземете Мусала, в туй отношение оказва цяло едно влияние върху Самоковското поле и Софийското поле. Та всичките тия хора, които живеят тук, имат високо мнение за себе си. Ако вземете устройството на черепите им, мязат точно на тези влияния. Хората, които живеят в Самоковското и Софийското полета, черепите им са развити, личните

им чувства са развити, както у англичаните, те имат високо мнение за себе си. Те мязат на Мусала. Мусала е връх в една епоха на снишаване, на понижение, следователно има един елемент, който руши. И у българите има един елемент, който руши. Българинът, където и да заседне, възрастен или млад, той ще извади ножа и ще вземе на стола, ще го прободе. Някое дърво ще го накълца, някой камък ще го удари. Излезте из българските гори, ще видите как са окълцани дърветата. Той е човек на работата. Не му дохожда наум, че това дърво ще страда. Или ще си напише името, ще го вреже. Аз съм виждал дървета, написани от горе до долу. За 20 години името му е написано, еди-кой си Стоян от село Сапарево. Това са лични прояви, които говорят за един атавизъм в далечното минало, един подтик в човешкия развой.

За пример ние, съвременните хора, и в Америка, и в Англия, и в Русия, и във Франция, и в Германия - навсякъде имат да се освобождават от един атавизъм, от идеи, вложени преди хиляди години. Хората искат сега да ги изразят, а за тези идеи няма условия. Сегашните хора при всичкото им желание да живеят спокойно и богато и всички да бъдат задоволени, има една усилена борба за забогатяване. Това не е дело на сегашните хора, но това са идеи, които сега са се развили. Тогава не са ги изразили, сега искат да ги изразят. Сега е невъзможно да се изразят. Сега е настанала есента на тази епоха. Следователно преградите ще си останат прегради. Всички тези планове, замисли, които сегашните хора имат, ще останат незавършени. Тяхната участ ще бъде такава, каквато беше участта на големите животни мамонти. Когато се измени оста на Земята, Северният полюс се е променил, изгубил е своята тропическа топлина и всички тези животни измряха. По същия начин всички тези грандиозни идеи, замисли и желания, всичко това ще бъде пометено, както тези големи животни. Ще остане само дребосъкът. Сега това е предположение само. Бъдещето има да си каже думата, вярно ли е, или не.

Следователно в света влиза една нова епоха. Не е големината на формата, която дава цената на нещата. Защото има две идеи. Този човек казва: “Аз съм голяма глава.” Не е големината на главата, колкото едно съответствие на главата в организирането; немного голямо лице, но лице в организирането; немного голямо тяло, но добре организирано тяло. В дадения случай тези неща са потребни на човешкия дух. Не големите тела, не големите глави, даже сегашният мозък, който човек има, е много голям, той не може да го използва. Тази статистика доказва - ако човечеството е съществувало десет хиляди години, всичкото знание, което е придобито, може да се напечата в 90 книги като Библията. Туй знание ако се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за 999 такива книги. Каква грамадна част от човешкия мозък не е обработена, какви скрити сили човек има. При това хората искат нещо повече. Какво друго може да им се даде - те даже една десета не са обработили, и при това искат повече.

Сега ние трябва да говорим и умният човек не трябва да се смущава. Когато се топят снеговете по планините, умният човек не трябва да се смущава от наводнения, не трябва да се смущава от земетресения, не трябва да се смущава от войни, не трябва да се смущава от болести, от нищо не трябва да се смущава. Вземете най-големите противоречия, които съществуват. Лятно време станеш сутринта, бурята вдигнала вън цял орляк прах в пространството. Който не разбира, ще каже: “Защо е този прах?” Този прах природата го използва, около всяка малка прашинка се натрупват водни капки и се образува дъждът. Следователно природата използва праха. Следователно живата природа, всичкия прах, който ние живите хора може да създадем на земята, тя един ден ще го вземе и ще образува дъждовните капки, ще полее растенията и ще каже: “Отлични философи са тези, които могат да създадат такъв ситен прах.” Питам сега, всичките звезди, които съществуват, човешките звезди - нали имаме сега мъжки звезди и женски звезди по света - след хиляди

години къде може да бъдат тези звезди. На мястото им ще има други звезди, нали. Писанието казва, че звездите падат. Значи предречено е - всички тези велики звезди, всички велики слънца и месечината ще изгубят светлината си, ще потъмнее, цялото небе ще се поколебае. Тогава ще дойде знанието на Сина човечески, който ще внесе новия ред и порядък.

Преди няколко дни ми разправяше една госпожа, че някой си англичанин от ред години изучавал Писанието и дошъл до едно откритие, че светът днес щял да се свърши на 12 часа. Ето трябва да очаквате според него свършека на света. Ако той се свърши, все на някое число 12 ще се свърши. Този човек е похарчил няколко хиляди долара да печата книга, че светът ще се свърши. И донякъде неговото твърдение е право. Той доказал, че светът ще се свърши за едни хора. Според неговата теория за десет милиона хора светът тази година ще се свърши. 40 милиона тази година ще заминат за другия свят, за тях Христос ще дойде. Но опасността е там, че на мястото на тия 40 милиона ще се родят други 50 милиона.

Под думите свършване на света трябва да разбирате изгубване на ония условия, при които престъпността може да се свърши. Туй е свършек. Свършването на света всякога означава в Писанието изгубването в тези трите свята на условията, при които известна престъпност може да живее или да се увеличава. Туй е свършек на света. Следователно в другите два свята тази година почти условията да са се свършили, останали само на земята. Според моите изследвания, според моето изчисление условията на физическото поле след 300 години ще се изгубят. Сега са последните условия за престъпления. След 300 години, ако сте живи, ще проверите нещата. Сега не може да говорим, но до 300 години 101 на сто ще стане, ще туриш още 300 години. Понеже в другите два свята са станали, непременно вече ще има едно въздействие. В хората има пробуждане на едно голямо съзнание, навсякъде ще дойде това въздействие. Хората не искат съзнателно да вършат престъпление. Богати и учени,

всички съзнават, че трябва да се тури край на тази анормалност, която съществува. Има нещо, което ние не може да изменим. Но хубавото седи в следното. Всички вие трябва да възприемете новата религия. В какво седи тя? Една нова религия, на която вие досега не сте обръщали внимание. На новата религия, която е родена у вас, трябва да обърнете внимание.

Сега аз малко ще се спра - какво аз разбирам под думите нова религия. Най-първо, вие имате едно малко момиченце, красиво, майката го държи, постоянно плаче, люлеене в люлката, сърдене, това, онова. Майката се чуди, слугиня му е станала от сутрин до вечер, то само заповядва. Това момиченце, като стане на 14 години, не плаче вече, облича се хубаво, почва да пише писма, понякога идва кореспонденция, отвънка тя е угледна, весела, с майка си почва да се отнася малко по-добре, почва да философства. Значи в нея се заражда една нова религия. В какво седи новата религия? Да се рои. Нали знаете рой какво е. Идете при един кошер, който ще се роява. Чуйте, че вече царицата пее, при това всичките работници ѝ пригласят, тя пее своята царска песен. Като чуете тази песен, на другия ден непременно кошерът трябва да бъде готов. Излиза старата пчела, и младата остава в кошера.

Следователно да имаш един нов възглед, това не значи, че сега се ражда. Новият възглед ще остане, а старият, понеже има знание и мъдрост, те излизат да създадат новия кошер. Чудното е, когато казвате, че трябва да създадете нова религия. Та сега не младите трябва да създадат нова религия. Младите в стария кошер трябва да живеят. Младият може да яде и пие, и на хорото да ходи, за него е позволено туй. На стария да яде и пие не му се позволява - той, младият ще яде, скромен ще бъде, ще мисли много какво да каже. Младият и да се оцапа, позволено му е, но на стария не се позволява. Един млад може да прави много погрешки, но старият да прави погрешки в преписването, не се позволява. Младият може да поживее погрешно, но като остарее, до него ще дойде. Той трябва да знае, че

днес се роиха, за него излязоха. На следния път - понеже един кошер не се рои само един път, някой път по три пъти в годината се рои - следователно следния път тези младите трябва да излязат от кошера, да останат другите на тяхното място. Следователно на твоите стари мисли ти ще им дадеш ход, да излязат вън от тебе. Нека се роят. Ти не задържай мислите, младите нека да останат да живеят вътре.

Сега да ви кажа, любовта не е за младите, но за старите. Понякой път аз съжалявам младите моми, че са изложени, те нищо не разбират за любовта да им говорят. На старите трябва да говорят за любовта. Туй е новата религия. За старите е любовта, те ще излязат от кошера. Младите ще се учат. Аз ето какво разбирам: тя е подпушване на благородните чувства. Дай му ход, както водата, да излезе от един извор. Така дай простор на своите чувства да потекат. Не всички, но изобилно да потекат от тебе навънка. Твоята мисъл да потече, твоите постъпки. Туй е правилото. Ти ще реагираш върху сърцето, казваш: "Чакай, какво ще кажат хората." Най-после ти ще станеш неврастеник. Не подпушвай ума си. Аз туй, което чувствам и мисля, е право. Не давай отчет никому защо мислиш така и защо чувстваш така. Ако питам птицата защо хвърка, тъй е създадена. Ако кажа на змията: "Защо така ходиш?" Тя казва: "Така съм създадена." Ако някой ме пита: "Защо така мислиш?" "Такова е моето естество, така да мисля. Аз не мога другояче да мисля." Може да ви каже някой, че идеята за Бога е глупава идея. За онзи, който не вярва, не зависи от възгледа какъв е. Вярата и безверието са две противоположности, които съществуват. Безверието е нощта на живота, вярата, това е денят на живота. Така аз го разбирам. Казвам: "Прав си, братко, ти си в нощта на твоя живот. Един ден, като изгрее твоето слънце, може да вярваш като мене, а пък един ден, като дойде нощта за мене, аз може да бъда безверник." "Аз съм безверник." "Прав си." Утре, като изгрее слънцето, ще бъде вярващ.

Та казвам, вярата в Бога не е един статически въпрос. Вярата в Бога, това е един принцип, вярата в Бога е една основа за живота. Ти

не може да живееш, докато нямаш това. Като говорим за Бога, ние разбираме извора на живота, извора на мъдростта в живота, извора на любовта в живота, необятното, това непонятното за хората. Туй разбирам. Не туй, което хората си представят за Господа. В тази форма, така някой човек може да е облечен, но туй, което във всичките векове всички религии без изключение, всичките хора съзнават, че има само едно същество в света, което е начало на всичко.

Та казвам, този мъдрец, който има мъдростта в света, няма да се отсече неговата надежда. Надеждата е силата за постижение на всичките облаги на земния живот. Ако на земята нямаше надежда, нищо не можеш да постигнеш. Всичко на земята не се постига само чрез силата на надеждата, но едно от качествата на надеждата е, че тя носи здраве със себе си. Тя е господарка на живота. Ако ти нямаш надежда, никакво здраве нямаш. Ако човек не е здрав, той е осъден на постоянни несрети, обезнадеждвания. Внесете надеждата в живота, или както съвременните психолози или оптимисти поддържат, внесете мисълта в ума си, че всичко онова, което ти желаеш, е постижимо. Без да се съмняваш в рамките на възможността и което ти имаш. Като казваме, че всичко е възможно за един организъм, възможно е туй, което му е дадено. За птицата е възможно да хвърка, за рибата е възможно да плава, а за човека е възможно да мисли. Следователно всеки човек, който може да мисли, за него туй е възможно - да има всичките блага, които се съдържат в тази мисъл.

Сега вие може да кажете: "Ние сме мислили много пъти за неща, които не са се сбъдвали." Не си мислил. Мисъл, която не е придружена с едно силно чувство и с една силна воля или с един възвишен резултат на земята, тази мисъл не може да се реализира. За пример ти казваш, че искаш да станеш богат, но сам се съмняваш и казваш: "Ола белир", както казват турците. Аз ще ви кажа, какво значи: може да стане, може и да не стане. Един човек трябва да го турят натясно - къде е истината. Един от турските султани искал да

му кажат една лъжа, която той сам да я признае. Тогава се явяват разни. Давали известна награда за онзи, който каже такава лъжа. Идва един, че майка му снесла едно пaче яйце и излязла една камила от него. Султанът казал: "Ола белир." Друг казал - дядо му турил един косъм от брадата си и станал мост на Дунава, дето минавали турците. "Ола белир." На всички казвал ола белир. Най-после двама души донесли един голям кюп. Ако се напълни със злато, най-малко един тон злато трябва. Единият казва: "Баща ти едно време направи война с московеца и не му достигнаха парите. Взема назаем пари от баща ми, после да ги върне. За свидетелство нося този кюп." Султанът казва: "Не може да бъде." Защото, ако каже ола белир, този ще му каже: "Напълни кюпа."

Та казвам, в дадения случай има нещо, което е вложено в човека, което днес може да стане. Ако ти търсиш най-необходимото в живота си, трябва да започнеш - ако си музикант - със своите силни мисли на музиката и чувства, за да станеш музикант. Художникът трябва да започне със своите силни чувства, професорът трябва да започне със своите силни чувства, орачът трябва да започне със своите силни чувства, всеки трябва да започне с онова, с което е роден, не с това, с което той не е роден. Защото, ако започнете в дадения случай с това, което ви е дадено, вие ще постигнете след време и други ваши желания. Та казвам, за да постигнете нещата, трябва да създадете у себе си една благоприятна атмосфера. Най-първо, човек трябва да създаде около себе си една благоприятна атмосфера, да се освободи от всички онези криви мисли и чувства, които създават една атмосфера, която отблъсква самия човек. В тази атмосфера човек боледува. Ще създадеш около себе си една аура от светли мисли и чувства, при каквито условия и да си. Ако ти в усилени времена се поколебаеш, силата ти е малка. Значи, ако в мъчнотии ти се поколебаеш, силата ти е малка. Не пресилвайте условията - в един ден да добиеш всичко. Ти може да чакаш десет години, един живот да реализираш една твоя мисъл или едно твое желание. Не е в бързането. Но да знаеш времето,

часа, годината, месеца, кога нещата ще се реализират. То е точно определено.

Ти, ако искаш да бъдеш здрав, може да бъдеш здрав само когато действат ония лъчи на слънчевата енергия. Чудни са хората, когато искат да бъдат здрави. Здравето почива на един велик закон, то почива на една жлеза, която е поставена под лъжичката на човека. Следователно, ако ти свържеш тази жлеза със слънчевите енергии, да знаеш, когато тези енергии изтичат от слънцето. Защото всеки ден има един прилив и един отлив. Трябва да знаеш кога е приливът и кога е отливът. Във всяка една година има един голям прилив и отлив. Трябва да знаеш кога е този период. Всякога и навсякъде става този прилив и отлив в малки и големи периоди на слънчевата енергия. Ти само тогава може да го използваш. Съвременните учени хора едва сега почват да изучават приливите на слънчевата енергия. В тази слънчева енергия ти ще добиеш онзи жизнен еликсир. Индусите имат цяла наука за праната, създадоха цяла теория и малцина са, които разбират, заблудиха се. Индусите и те умират, а дълъг живот живеят само техните адепти, които живеят из планините, някои живеят по хиляда години. Туй правят европейците, тези хора, които живеят по хиляда години, никой не ги е видял. Твърди се само. Всеки човек, когато може да тури тази жлеза в контакт, той може да живее на земята толкова, колкото иска. Засега даже, ако ви дадат да живеете хиляда години, вие сами ще пожелаете да напуснете земята. Земята ще ви бъде много прозаична, ще трябва да минете в другите светове. Земята е резултат. Светът на чувствата е още по-красиво място. А мисловният свят е още по-красив.

Следователно, като живеете в тия трите живота, пак ще искате да дойдете на земята. В един свят ти ще живееш толкова, колкото е необходимо за твоето развитие. Някой път на земята ще дойдат някои, които ще те изпъдят, да се върнеш дома. Те ще те върнат, тъй както момата връщат при баща ѝ. Ще те върнат, както бащата изпраща детето си на училище. То се заиграло, а бащата взел тоягата,

детето бяга. Като дойде вкъщи, дава му един морал. Така и с хората, които не се връщат, които забравят, че живеят на земята малко по-дълго време, отколкото трябва, и тях последва същото наказание. Защото баща ви казал да се върнете дома, а вие не искате да се върнете. Ако кажат на някой, че той трябва да замине за онзи свят, той всякога започва да плаче. Аз да ви кажа защо плачете. В моя ум работата ето в какво седи. Ако сега ви изпратят за другия свят, тренове няма, трябва пеш да вървиш, а пътят е прашлив, каменист. Един ден ще има една епоха, когато ще си вземете билет и ще се качите на железницата и хайде - на онзи свят, в няколко дни ще се свърши благополучно. Сега хората не искат да умират, понеже няма още поща за онзи свят.

За умирането вие трябва да имате съвсем друга идея. Туй, което сега нас са ни наплашили, то е едно странично схващане. Болните хора имат едно понятие за живота, здравите имат друго; учените хора имат едно понятие, простите - друго. Има едно понятие за света, което е достъпно за всички хора. Аз говоря за туй естественото понятие, което е основа на всички други съществувания, които човек има. Та казвам, ако някой от вас иска да бъде здрав, непременно тази жлеза под лъжичката, той трябва да я свърже със слънчевите енергии. След туй, ако той иска да развие своя ум, той трябва тази жлеза да я свърже със светлинните енергии, отражението на енергиите, които съществуват на месечината, енергиите, които съществуват в мозъка. Понеже енергията, която мозъкът държи, той е от съвсем друго поле. Умът на човека може да служи само за този свят, умът не може да служи за другия свят. Ние с ума си познаваме този свят, а със сърцето си познаваме другия свят. Туй, което за ума е вярно за този свят, но туй, което умът мисли за другия, не е вярно. За вътрешния свят, каквото сърцето мисли, е вярно, а което сърцето мисли за външния свят, то не е вярно.

Следователно духовния свят ние трябва да го изучаваме през силата на своето сърце. Ти не може да имаш истинско понятие за

онзи свят без сърце. Той не е свят на предмети, както нашият свят. Онзи свят не е свят на спорове. Ако влезете в онзи свят, няма абсолютно никакъв спор между хората, кой е богат и кой е сиромах, не съществува. Въпрос за болни и здрави не съществува, за учени и невежи не съществува. Там всеки е доволен от положението, което има. Всички са доволни и всички имат преизобилно. Там не може да се намери един човек, който да не е доволен. Всеки е готов да услужи в дадения случай комуто и да е, без да му вземе полица. В онзи свят не канят на гости, не пращат покани да кажат: "Елате ни на гости." В онзи свят и рандевута няма, угощения няма, балове няма, няма хора, както в този свят. На мястото на нашите хора има нещо много по-хубаво, отколкото ние предполагаме. Как да ви го опиша? Аз на една риба описвам човешките хора. Как аз ще ѝ ги представя? Десет, двадесет риби могат ли да се хванат, както хората. Ако ви представям какво е забавлението в онзи свят, то е само за един контраст. Аз не искам да ви представям онзи свят, достъпен за вашите умове. Ако го направя достъпен, вие ще имате представа като за този свят. Онзи свят е недостъпен за човешките умове, но е достъпен за човешките сърца.

Слушате един човек невежа, но след като обикнете този човек, имате друго отношение, приятно ви е той да дойде, да се разговаряте. Като го разглеждате само с ума си, виждате, че не е за поглеждане. Като го обикнете, като се образува една сърдечна връзка, този човек ви е приятен, не мислите дали е свършил университети, от какво произхождение е, намирате какво да се разговаряте. Следователно отношенията са различни. Има отношения, които се дължат на нашия ум, има отношения, които се дължат на нашето сърце. Следователно отношенията на сърцето всякога са по-трайни, отколкото отношенията на ума. Не че аз не оценявам ума, но казвам, за вътрешния свят - понеже човек всъщност живее във вътрешния свят - сърцето е необходимо. Сегашните хора трябва да изявят своите сърца. Туй, което те наричат чувстване, не е чувстване. Ако ти се сърдиш по

десет пъти на ден, ако ти плачеш, ако ти се тревожиш. Под думата чувство аз разбирам едно вдъхновение, сила, мощ. То е човекът. То е един импулс - сърцето, което преодолява всички мъчнотии. Човек, който има силно сърце, него болест не го хваща, хрема не го хваща, беднотия не го гази, дяволът не го гази, никой не го гази. Знаете ли на какво мяза един човек, който има едно силно сърце? Аз да ви обясня.

Един български анекдот ще ви разправя. Един мъж имал една жена много упорита, много своенравна. Един ден той искал да я тури в кладенеца. Не че това, което той мислил, е право, не е право, но един ден той я турил в кладенеца и казал, че това е право. Оставил я той и след половин час вижда - един дявол бяга от кладенеца. "Защо бягаш?" "Една жена дойде и ми побеля главата." "Аз десет години живея при нея." Сърцето на тази жена е такова, от което и дяволът побелява. Аз не говоря за упрек. Тази жена убеждение има, накарала дявола да излезе вънка. Тя казва, че не може да признае, че това, което мъжът ѝ казва, е право. Има знание. Тя казва: "Аз съм главата." "Никаква глава не е" - казва мъжът. Мъжът е направен от кал, има божествено дихание, а жената е направена от реброто на мъжа. Жената казва: "Ти не си глава, но онзи, който те направи, той е главата. И двамата трябва да се подчиняваме на онзи, който ни е направил. - Жената казва - аз съм твоето ребро, значи без мене не можеш да дишаш." Мъжът като остане без жена, той не може да диша, вцепени се, иска да умре. Като му турят реброто, той се сепне, казва: "Има кой да шета вкъщи." Тия последните ребра, които Господ извади, той извади най-меката страна на човека, да го направи зависим от жената. Понеже, ако не беше го направил, той нищо не би направил за жената. Но понеже е вложил всичкия си живот, най-хубавото у мъжа, той като погледне, казва: "Какво да направя?" Поклати си главата. Сега мъжът казва: "Тя жената е взела, поне по-кратко да бъде." Под думите жената е взела подразбирам - умна е тя.

Възможно е, тя е взела, умна е тя, но гледай, като я хванеш, да не е по-умна от тебе, че някой ден да не ти направи някоя беля.

Сега да дойдем до същественото. Някои от вас мислите, че сте мъже, а други - жени. Не мислете, че сте нито мъже, нито жени. Мъж си само тогава, когато в тебе преодоляват светлите мисли, светлите чувства и един възвишен живот. Само тогава си човек. А пък жена си само тогава, когато можеш всичко, което имаш, да го туриш в действие, да създадеш един свят, да го уредиш отвътре. Какво ще ми кажеш, че си жена. Ако може да устрои нещо, жена е това. Ако един мъж нищо не може да създаде, той не е мъж. Ако мъжът нищо не може да създаде и ако жената нищо не може да уреди, де е мъжът или жената?

Така ние трябва да разбираме. Търсим сега къде се крие причината, де се крие нещастието на хората. Нещастието на хората се крие в много причини. Ние не може да ги премахнем. Има причини, които са вън от нас, но те не са достъпни да се занимаваме. Но има причини за нашето нещастие, които зависят напълно от нас. Че някой водопад пада, то е вън от мене. Но ако се хвърля във водата на този водопад, причината е в мене. От мене зависи. Аз може да се кача на някой планински връх, тази планина няма да слезе, но аз мога да се хвърля от този връх, причината е у мене. Когато нещата не стават тъй, както ние искаме, когато аз искам да се самоубия, аз съм слушал мъжа. Като не им върви, казват: “Аз искам да се самоубия.” Жената иска да се самоотрови. Въпросът с убийство, с отравяне, с обесване не се разрешава. Той е един от най-лошите методи. Наместо убийството се иска силна мисъл. Наместо отравянето ще дадеш едно силно чувство в тебе. А когато искаш да се самоубиеш, ще кажеш: “Аз съм дошъл в света да създам нещо, затова съм изпратен. Туй, което ми е определено да го направя, аз ще го направя.” Тогава мисълта, която мога да ви дам, е следната. Човек трябва да даде свобода на своята мисъл. Тази мисъл трябва да бъде и за млади, и за стари. Под думата свобода аз разбирам следното. Свобода наричам само това, което

може да ви освободи от всички несгоди на живота. Само тогава си свободен. Ако туй, което носиш в себе си, може да те освободи от всички несгоди, да те направи съвършено свободен, туй се нарича свобода. В това отношение всички хора имат вече туй дадено. Всеки от вас може да бъде така свободен. Че каква е тогава идеята в този Бог, в когото вярвате? Ако вие вярвате в него и казвате: "Аз вярвам в Бога", ако ти не си свободен, питам, къде е твоята вяра. Ако ти вярваш в Бога, и всичките болести те газят, всичките несгоди те газят, ако ти вярваш в Бога, и сиромашията те гази, какво те ползва тази вяра, какво те ползва това слънце. Ако при това греене на слънцето ти умираш като един обикновен човек, няма никаква полза.

Всеки човек има в себе си една философия. Всеки човек чрез своя живот образува една особена форма, в която слънчевите лъчи се пречупват в него по особен начин. Тези лъчи, като се пречупват нехармонично, те намаляват неговия живот. Ако неговите мисли бяха тъй хармонични, ако неговите чувства бяха тъй хармонични, ако неговата воля беше тъй завършена, то слънчевите лъчи биха предали едно благотворно влияние. В това отношение е необходимо всичките хора да се съберат: двама или трима, или четири души, да се споразумяват, хармонично да мислят, да не виждат известен дефект. Някой път вие казвате: "Той има много недостатъци." Вие престанете да мислите за недостатъците на хората. Недостатъкът, за който ти мислиш, един ден той ще ти стане наследствена черта. Не мисли за недъзите на хората. Мисли за хубавото, за да ти стане то наследство за тебе. Търсете в хората доброто, у тях има една божествена страна, дръж ума си в нея. Защото, ако ти мислиш зле за другите хора, най-първо, ти ще пострадаш, след това ще пострада онзи, за когото ти мислиш. Вие няма да бъдете толкова глупави.

На един от австрийските императори един астролог му предсказал, че много голямо благо ще му се случи. Та не се случило, както астрологът предсказал. Той го повикал на угощение и турил трима души да го убият. Той го попитал: "Кажи ми кога ще умра."

Той му казал: "24 часа след моята смърт." Императорът турил трима души да го убият, но като му казал така, той казал: "Оставете го да си върви." И вие трябва да бъдете толкова умни, колкото този астролог. Зависи от вашия ум, който имате на разположение. Зависи от вашето сърце, което имате на разположение. Зависи от вашата воля как ще работите. Не считайте всичката деятелност туй, което сега се проявява и в училища, и в църкви, навсякъде това е добро. Но има една страна неразбрана. Има една страна неразбрана, религията има една страна неразбрана, общественият живот е неразбран. Мъжете са неразбрани, жените са неразбрани, децата, всички живеят в един неразбран свят. Светът трябва да се разбира. Разбиране трябва между всичките хора. Трябва една философия положителна за обяснение. Казвате: "Този не мисли право, онзи не мисли право." Но и онези, които право мислят, и онези, които криво мислят, резултатите са едни и същи.

Та казвам, само един светъл ум, само едно светло сърце, само една благородна воля у човека е в сила да го извади от сегашното положение. Понеже има около нас един свят разумен, на който, ако ние знаем как да говорим, този свят направо ще отвори всичките свои благословения. Ще кажете: "Как тъй?" Ще кажете: "Ако детето се роди живо, майката веднага отваря своите обятия, прегърне го, служи му; но ако то се роди умряло, тя веднага го погребва."

Ако ние мислим, ако ние чувстваме, ако ние имаме воля, ние се раждаме живи. Ако ние не мислим, ако ние не чувстваме, ако ние нямаме воля, ние се раждаме умрели. Тогава светът ни погребва. Ако искате да бъдете посрещнати, трябва да мислите добре, трябва да чувствате добре, защото в мислите, в чувствата, във волята е раждането на човека на земята. Всеки човек, който е роден, майка му и баща му ще бъдат около него, братята и сестрите, и всичките хора ще имат неговото благоразположение около него.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и шеста беседа, държана на 11 юни 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ДОБРИТЕ ДАРБИ

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Ще прочета дванайсета глава от Първото послание към коринтяните. Един въпрос, който се отнася до тогавашните вярващи. Ще взема няколко думи от последния стих: "Имайте ревност за по-добрите дарби." Трябва по някой път да определите какво нещо е човек. Много определения са дадени и може би още хиляди години ще се определя какво нещо е човек и все ще остане неопределен. Аз мисля, че ако би се определил какво нещо е, човек може да изгуби своята стойност. Макар учените хора да измерват Вселената, но още не са я измерили. Каквито и мерки да вземат - малки и големи, не са дошли още до края, не знаят къде е краят на Вселената. Нито хората знаят. Казвате: "Човек излязъл от Бога, и пак ще се върне при Бога." Но тази идея не е определена. Какво нещо е Бог, смътна идея имат хората. Какво нещо ще излезе и връщането към Бога, и то е смътна идея. Хората често говорят за неща, които не знаят.

За пример учените хора предполагат какво има в глъбините на океана. Но нито един не е влязъл в глъбините на океана, защото има налягане. Единият проблематичен въпрос е, какво има на земята. Чудесни животни има на дъното. Някои казват: "Смели са учените хора." Не са смели. Те не са слезли още. Едва са слезли на 1000 метра, а има 15 000 метра дълбочина, има и 20 000 метра на известни места дълбочина. До ония дълбочини, които се крият в земята, както е устроена земята, туй са още предположения. И за слънцето, което ни грее, и за него идеята е тъмна. Онези планети, които ни заобикалят, звездите, всичко това е украшение - като едно труфило. Ние гледаме на света като на едно просто труфило. Някоя високопоставена дама

облече рокля, тури всички украшения, обаче простият не може да има никаква представа колко струва тази рокля, понеже нас ни занимават някой път много дребнави въпроси. Някой път ние се занимаваме, тъй както мравите се занимават със своя мравуняк, както пчелите със своя кошер. Иди, бутни някой кошер, и веднага всичките излязат и на общо основание ще те нажилят. Може да си имал много хубаво намерение - да идеш на гости, да ги видиш, но ако не си внимателен, не спазиш благоприличието, може и светия да си, на общо основание ще ти дадат един урок и като излизаш оттам, лицето ти ще бъде малко подуто. Казвате - пчелите хапят. Зная. Ако беше минал далеч един километър от тях, дали щяха да те ухапят, то е въпрос. А той е минал толкова близо, той бутнал кошера и вследствие на това бутане дават му педагогическо възпитание. Да ти кажат, че тъй не се бута. Потребно е за нас да дойде човек до една фаза, да учи. Ние сме прекарали живота като слуги. Господарят казва: "Това направи, онова направи." И целия ден правиш, каквото каже господарят. Вода носиш, ще мажеш, къща правиш, ще градиш, ще слугуваш. Най-после се изтощаваш. И този живот аз го наричам живот на робство.

Да учи човек, това е свобода. Само свободният човек може да учи. Когато аз казвам, че трябва да учим, аз подразбирам свободата. Никой, който не е свободен, не може да учи. Само свободният човек учи. Когато казвам, че трябва да учим, подразбирам свобода. Никой, който не е свободен, не може да учи. Казвате: "Трябва да се работи." Работата е привилегия на свободния човек. Само свободният човек може да работи. Другият, който не е свободен, се труди. Само свободният човек има мир в душата си. Той не се смущава. Онзи, който не работи в свобода, той разбира нещата като роб, той разбира нещата като един слуга, а не като свободен човек. Смъртта е най-голямото робство. Животът, това е най-голямата свобода. Омразата, това е робство. Любовта, това е свобода.

Казвате: "Какво нещо е любовта?" Туй, което освобождава, е любов. Трябва да се вземат, да се съпоставят нещата. Не както ние ги

разбираме. Някой път имаме такива съпоставяния. Не зная доколко може да са верни. Майката за пример казва на детето: “Мама, трябва да знаеш, че те родих.” Питам, майката говори ли истината, че го е родила. Питам тогава, майката кой роди? Защото туй, което ражда, то не трябва да се ражда. Туй, което ражда, не трябва от никого да се ражда. Когато вървим по една линия на раждане, това майката няма право да казва. Всичките изведнъж са родени. Казват някои - то е все таки и когато хората минават през една врата, да каже вратата: “Да знаете, аз ви родих.” Хиляди хора могат да минат, и вратата казва: “Ако аз не бях тук, вие не можехте да минете, от мене зависи.” Тази врата е важна за един ден. Тази врата е важна за един град, тя не е важна за целия свят. Вашата врата е важна само за вашия дом. Тя не важи за другите домове. Те имат други врати. Вие може да имате едно понятие. Може да имате едно схващане за света, туй е само за вас, то не е за другите. Всеки един човек има свое схващане за света - криволяво, каквото и да е. Ако го оставите, този човек има много по-добро схващане, отколкото, ако вие го учите. Не че вие не трябва да разбирате. Не че човек не трябва да се ползва от знанието на другите хора, но той, за да се ползва, трябва да бъде свободен. Понякога хората не са свободни. Господарят, който заповядва, не е свободен. Слугата, който изпълнява, не е свободен. Всички не са свободни. И тогава имате роби на вашите заповеди, други слугуват, по йерархически начин заповедите се дават. Един по-голям камък блъсне друг - по-малък, камък. Другият блъсне друг. Но тия камъни не са свободни. Тия камъни по никой начин не може да се върнат на своето място.

Когато говорим за Бога - да излезем от Бога и да се върнем при Бога, това може да го направи само свободният човек. Всеки, който не е свободен, не може да се върне при Бога. Връщането, или вярата в Бога, е закон на свобода. Човек, който не вярва, той не е свободен. Защото едновременно свободният човек, той има дарби и той няма никакви дарби. Той не знае да смята, не знае да свири, не знае да пее, не знае да гради къща, не знае да направи една дреха, не знае да си

сготви. Един прост човек носи на един много богат човек череши, той казва: “Че как се ядат?” Той му носил само две череши. Той взема черешите и ги изяжда, нищо не му оставя, но му показва. Онзи му казва: “Идущата година пак ми донеси, аз се научих.” Някои от вас сте дошли дотам - само да ви покажат как се ядат черешите. Някои дотам сте дошли. Някой път ние минаваме за много учени. Не може да се освободим от хилядите препятствия, които съществуват в живота, в природата. Тия препятствия произтичат от едно постоянно нарушение, от нашето незнание.

Сега, най-първо, знанието произтича. - трябва да имате ред дарби в себе си, за да имате знание. Ти си одарен. Някой казва, че аз не съм надарен човек. Всеки човек, който живее, вече има дарби в действие. Никой човек на земята няма право да се оплаква, че не е одарен, че няма дарби. Тогава другите животни трябва хиляди пъти повече от човек да се оплакват. Всяко същество, колкото и да е малко, туй малкото, вложено в него, той изпълнява своята длъжност. Вземете например копринената буба какви тънки мрежици... или паякът - каква тънка паяжина изважда, колко хиляди години е учил това изкуство и как го предава от поколение на поколение. Това е една дарба, техника, инженер е той, като се повреди, знае къде е. Той знае как да поправя своята паяжина. После метеоролог е, знае кога ще духа вятър и кога ще се развали времето и когато ще се развали времето, той веднага удвоява жиците на паяжината. После, ако го наблюдаваш, скрил се е някъде - или в средата се е скрил, или накрая се е скрил, и той познава метеорологическото състояние на времето, той е учен. Казвате: “Това е паяк.” Вкъщи имаш един паяк, искаш за дърва да идеш, погледни паякът къде е. Казва: “Аз съм учен човек, метеоролог.” Искаш да отидеш на екскурзия, искаш да знаеш какво ще бъде времето, ще има ли буря, дъжд, сняг, виж къде е паякът. Той казва: “Аз съм учен човек, трябва да знаеш.” И този паяк научно определя. И сега учените хора държат паяците, за да проучват, а вие изпъждате паяците от къщи. Тази сутрин един паяк влязъл и си

направил паяжина на една пита. Казвам: "Слушай, тия пчели не се нуждаят от твоето учение. Ако ти искаш да ги учиш на метеорология, те са по-учени от тебе. Тия пчели като влязат, ще се намериш в чудо. Ние ще ги пуснем скоро в горните хранилища, излизай по-скоро, защото животът ти е на косъм, ако искаш да ме слушаш." Аз си турих пръста на паяжината му и го турих навън. Той казва, че съм се отнесъл много небрежно. "То е небрежно, за да ти спася живота. Ти като паяк не разбираш тази работа."

Да се върнем. Човек трябва да се стреми да образува едно състояние да учи. Всеки ден да си внушава, че той е турен в положението, че е ученик и че може да учи. Никога не внасяйте идеята, че сте порасли - 20, 30, 50, 60 години може да сте, на 100 години, на колкото години и да сте. Някой казва: "Много съм стар, на 84 години съм." Казвам: "Какво си вършил, колко факултета си свършил, какво знаеш, дядо?" Виждал съм много дядовци, казвам: "Дядо, във вашето време какво учехте?" Казва: "Знаеш, аз съм на 84 години, много зная." Казвам: "Във вашето време как изгряваше слънцето? Как беше снегът? Как определяхте хубавото време?" "Че не съм учил, не зная." "Във вашето време как отглеждахте вашите деца?" "Потупвахме ги с пръчка. Не е като сега свободно. В нашето време прах се вдигаше на задницата. Аз ги потупвах, но хора станаха. Сега ги тупат, но хора не са станали." Казвам: "Дядо, с тупане прах излиза, но какво предава тоягата?" "Вразумява се." Та казвам: "Как така, дядо? Ти като си гледал толкова деца, направи ги разумни, ти как остаря - този умният човек, който знае, който знаеше да тупа, прах вдигаше, туряше ред и порядък в света. Сега краката ти не държат, остарял си." "Виж - казва, - синко, това не зная." Казвам: "Ако сега ти кажа как да се подмладиш." Той ме гледа, казва: "Ти ми изпитваш ума, не съм толкова глупав. Стар човек може ли да се подмлади?" Казвам: "Ако вярваш, може." "Че как така?" "Ето как сегашните учени хора имат такива големи стъкленици. Ще те туря в една стъкленица, ще те завият и след един месец ще се подмладиш." "Че как ще вляза в

стъкленицата?” “Най-първо, стария човек като тебе ще започнат да го изпотяват, ще се поти, докато стане такова малко бебенце, че ще го турят в ретортата.” “Тия хора шашкъни са. Да го оставят да се поти, защо ще го мъчат?” “Ще го мъчат, но така може да се подмлади.” “Ти сериозно ли говориш, или ме изпитваш.” “Понеже си учен човек, дядо, мене много ми е приятно да се разговарям с такъв учен дядо.” Той обърна другата страна. Сега дядото измени политиката. Досега мислеше: “Туй, което казваш, може ли 80-годишен старец да стане на 20-30 години?” Гледаме той и казва: “Много съм грешил. Едно време не учехме това. Ние не сме така учени като вас.” “И сега не е късно.” Казва: “Сега може ли? Моите очи са отслабнали.” Казвам: “Може да си поправиш очите.” “Както стъклата на някой прозорец, набрала се е паяжината, прах по тях, не зная как да ги измия тези очи отвътре. Взел съм от лекари вода, мия ги, но не мога да прогледам.” Казвам: “Дядо, сега ще си направим един опит с тебе. Не бой се, малък опит. Аз няма да възвърна зрението ти, но ще ти покажа какво може да стане един човек, ако върви в един път.” Давам му една книга. “Може ли да четеш?” “Не мога.” “Книгата е за човек, който знае да чете.” Турям си двата пръста на слепите очи, казвам: “Виждаш ли?” “Не.” Турям трите пръста. “Виждаш ли?” “Не.” Като туря цялата ръка, питам: “Виждаш ли?” Не вижда дядото. “Ти ме омагьоса. Ти ще ме пощуриш.” Дядото е практичен българин. Казва: “Този занаят може ли на мене да ми го предадеш?” Казвам: “С пари не се продава. Ти така може да възстановиш своето зрение. Че са отслабнали очите ти, много си се тревожил. Както виждам лицето ти, не си живял със своята баба, тя умряла преждевременно, бил си много сприхав.” “Да я прости Господ, много я побивах. Но да ми я върне Господ, няма да я бутам. Виждам колко лошо е без баба.”

С този дядо, след като се разговарям дълго време, виждам какво е човешкото естество. Ние всички сме остарели преждевременно. Седим и разрешаваме въпросите както този дядо. За всеки един недъг, който се явява у нас, ние търсим причината вън от нас. Най-

първо, тя е вътрешна. После - като едно последствие, иде отвън. Нас още не може да ни убедят, че в света съществува една различна сила, в която ние сме потопени. Ако ние пазим правилни нашите отношения към тази разумна сила, която ни обгръща, ако тази разумна сила си постави ръцете на очите, ще прогледнеш. Не само ще прогледнеш, но и ще поумнееш - разумното в света, туй, което наричат, хиляди сили произтичат от разумното. Може да направите опит.

Съвременните учени идват до едно заключение. Вземете за пример какво влияние упражняват сегашните училища. Те упражняват най-добрите влияния. Защото, щом съсредоточат ума си към някой университет, гимназия или колегия, веднага твоят ум работи вече. Щом си съсредоточите ума си в някоя касапница или кръчмарница, веднага проектираш ума си да имаш овце, говеда, и твоят ум се вцепени. В съвременния свят хората в едно отношение са умни, а в друго отношение не са умни. Сегашната интелигентност е поставена в слепоочните очи, предната част на мозъка сега едва е засегната. После интелигентният, умният човек е в работа и в действие. Изобретения, фабрики, това-онова се дължи не на положителния ум, но на полуинтелигентния човек. Туй, което е в човека, и в пчелите, и в мравите е. Следователно, той е свързан с егоистичното в света. Пчелите събират мед за себе си. Човек пък си прави къщи, църкви за себе си, той още не разбира една култура, която е обща. Ти се качваш на трен. Кой се качва? Онзи, който има пари. Ако няма пари, пеш ходи. Казват - удобствата са за богатите. За кого е туй даденото? Ако хората бяха разумни и работеха със своя ум, със своето сърце, туй трябваше да бъде достояние на всички и на другите в една държава. Сега хората не са намерили още един начин да се приложи, понеже всички разглеждат живота само от едно становище. Ние сега разглеждаме живота, както Настрадин Ходжа разглеждал живота. Той казвал: “Докато аз живея и моята другарка

живее, целият свят живее. Когато другарката ми умре, половината свят умира, а когато аз умра, целият свят за мене е умрял.”

В тази глава е поставено: “Желайте добрите дарби. И тогава - великото и разумното в света. Съществува една обща разумност, която прониква в целия Космос или в цялата Вселена. Ако някой път човек не е интелигентен - зависи от онова бурното състояние, в което има пертурбации постоянно, и постоянно трепери за нищо и никакво. Знаеш ли какво нещо е човек да има едно разумно спокойствие? Веднъж пътувах в едно бурно време. Седнал един българин под едно дърво, дъжд вали и той иска да се скрие под дървото. Казвам: “Ще те клъцнат отгоре. Защо си тръгнал така? Спри се, ще те треснат. Защо си тръгнал така?” Казва: “Като ходя, има по-малко опасност да ме клъцне. За да ме тресне гръм, трябва да има някаква причина.” Гърмът никога не може да тресне един праведен човек. Ако гърмът слиза отгоре, ще слезе като гръмоотвод. Аз може да се освежа, отвсякъде ще излизат искри и ако си лош човек, въглен ще станеш, защото добрият човек е добър проводник на електричеството и на магнетизма. Следователно електричеството ще излезе и ще се отнесе. Понеже си лош проводник, усещаш съпротивление. Усещаш, че електричеството иска да влезе чрез тебе, но ти не даваш и ще разруши твоята нервна система.

Казвам, в съвременния живот се проповядва една философия, такава философия. Силата на човек седи в това, да бъде добър проводник на ония мощни сили в природата, той е силен човек. Човек, който не е добър проводник на ония сили в природата, той е изложен на големи страдания. Какво нещо е доброто? За да бъдеш добър, трябва да бъдеш добър проводник на силите, които функционират в природата. Ти не може да се избавиш от такива неща, навсякъде може да бъдеш изложен на тези влияния. На туй се дължи остаряването, на туй се дължи смъртта в света, която влиза в едно противоречие, защото, ако тия сили и дарби в природата минават, те обновяват човека.

Има време, когато човек доброволно трябва да си замине. Той няма да чака да си замине, но доброволно умира. Те в природата турят нови планове, пътища, и твоята къща ще се събори. Ти трябва да излезеш навън и да си съградиш нова къща на друго място. И да си съградиш нова къща, понеже нашите тела не са съградени както трябва. В туй тяло, което си съградил, не може да бъдеш щастлив. Всичките апартаменти, стаи, инсталации за вода, отопления, радио, всяко тяло трябва да има едно радио. Ние сме изгубили нишката, която е излязла от слънцето. Имаше един общ език, всички същества имаха един общ език, който са изгубили. Всички същества на Слънчевата система имат един език. Ако ги съберем, ще излезе този език, но сега марсианците, юпитерианците имат друг език.

Венерините типове имат друг език, меркурианците, всички имат свой език, нямат един и същи език. Ако събереш тия хора и качества, които имат, те се различават. Даже на Юпитер, влиянията на който са хубави, много зловещо действат някой път на човека. Юпитер не развива толкова достойнството на човека, толкова ума, ще направи човека прав като... туй е добра черта. Влиянието на Венера ще те направи мекичък, благичък. Меркурий ще ви направи практичен, навсякъде да може да го използва. Сега Сатурн ще те направи да бъдеш философ, навсякъде да не вярваш освен на себе си. Като го изпиташ 99 пъти може да му повярваш 1 път, затуй той е добър банкерин. Когато дава пари назаем, урежда си работата, има 3-4 души гаранти, той никога не губи. Уран се занимава с духовните дарби, но и тези са базиргяни. Единствените, които са останали чисти, това са слънчевите типове, не са скържави. Всичките други са скържави. Всичките дават с гаранти, единствените, които дават без гаранти, това са слънчевите типове. Та казвам, под думата дух се разбира онези чистите слънчеви типове. Казват: “Духът, който раздава.” Под думата Слънчева система разбираме онези разумни възвишени типове, които регулират влиянията. Та някой път, тъй както ви представям,

може да ви се вижда комично. Но туй е духовна, обширна наука. Астрологията е обширна наука.

Та казвам, трябва да дойде човек до онова разумното в света, за да се научи от онези великите влияния, които постоянно действат. Всеки ден например астролозите определят кога действат слънчевите енергии, кога са хубави за възстановяване на здравословното състояние. После са полезни за лекуването на болестите. Всяко хубаво разположение, което иде в човека, то е един зенит на един хубав слънчев ден. Всички хубави влияния, хубавите работи се дължат на влиянието на слънцето. А всичките останали са вече отражения. Туй, което Венера, Марс дава, те са отражения. Меркурий, Венера, Сатурн, Уран, Юпитер, това са все по отражение. Туй не е реалността. Единственото реално в света от това гледище, това е само един реален тип. Слънчевите типове са оптимисти. Те са любвеобилни, никога не умират от артериосклероза, те са оптимисти, не може да заболее. Невежи не могат да бъдат. Безверници не може да бъдат, понеже имат знание. Какво ще се съмняваш в реалността, която всеки ден може да опитате. Туй разумното не е в слънцето, но то прониква и всеки ден можем да бъдем в контакт с разумното.

У човека има известни центрове, при които човек може да опита тази същина. Ти говориш с разумното, без да го виждаш. Като бъдеш в съобщение с туй разумното, ти може да направиш следното. Ти запитваш туй разумното в себе си: “Утре искам да отида на Витоша на Черния връх. Какво ще бъде времето?” То казва: “Хубаво ще бъде времето.” “Облачно ли ще бъде?” “Не, ясно ще бъде.” “Ветровито ли ще бъде?” “Не, тихо ще бъде.” Отиваш, проверяваш и става тъй, както ти е казано. Веднъж проверяваш, два пъти. Или срещнеш едно дърво, една канара, проучваш обективно. След като си проучил 10-20 години, проверявал си много пъти, има нещо, което не можеш да обясниш, ти се спънеш. Отиваш при разумното и казваш: “Имам един въпрос, който не мога да разреша.” Веднага се вглъбяваш в себе си и ще дойдат в тебе картини, като че сам на себе си говориш. Веднага

всичко това на тебе ти става ясно. Когато туй разумното говори на тебе, ти ще мълчиш, няма да се хвалиш пред хората. Щом се хвалиш пред хората, всичко туй ще се стопи и ти ще дойдеш пак до обикновеното разбиране на живота.

Вчера аз седя на едно място, няколко сестри ме питат - чистят си стаята, ще бъде ли времето хубаво. Казвам: "Да си съберете скоро дрехите, че времето скоро ще ви изненада." "Ама то е хубаво." "При туй ще ви изненада, ще се слисате." Сега някои казват, че Учителят ни изпитва. Не само че ги изненадва времето, но и те не знаеха какво да правят. Казвам: "Нали ви казах." "Ама отневидело дойде дъждът." Моето радио казва: "Скоро времето ще се промени." Не държиш ли тази връзка - ни глас, ни слушание. Разумното никога не говори на хора нервни, упорити, които имат свои възгледи. То те оставя да носиш своите последствия. Който иска да учи, туй разумното даром ще ти разправя. Разправяше ми един път Султана, когато се връщала от Македония, че я заварила буря на Рила някъде. Цяла нощ пътувала и посред нощ чула глас: "Спри се, не мърдай, Султана!" Тя се спира, окъпва я дъждът. На сутринта, като се зазорява, поглежда - цяла една пропаст пред нея. Ако направи още една крачка, ще падне, и от Султана нищо няма да остане.

Разумното колко пъти ти говори. Започнеш една работа, и нещо ти говори: "Не започвай тази работа, спри се." Ти казваш: "Пари ще спечеля." Нещо ти казва: "Не отивай." Ти не слушаш. Казва ти: "Спри се, не ти е притупало." Вследствие на това - ние се отличаваме с нашия конкретен обективен ум, че много знаем - и най-после изгубваме всичкото си време. Казвате: "Човек не трябва да бъде суеверен." По-суеверен век от нашия няма. Материализмът, това е най-голямото суеверие, което съществува в света. Това са сенки на нещата. Едните са ги нарекли идеализъм, другите - материализъм. Никакъв идеен живот. Казвам, къде е идейният свят. Едните казват: "Туй, което ние виждаме, то е реалността." Другите искат да ме убедят, че туй, което не виждат, е реалността. Казвам: "Чудни хора

сте. За мене двете неща, за които вие говорите не са реални. Че ти държиш една снежна топка в ръката си. Стопи се топката, де е реалността.” Казвате: “Идеалните неща ги наричат реални.” Едновременно реално е туй, което се явява в света. Материалните неща до известна степен са верни. Видимите неща са видими само за разумния човек. Реалното в света е видимо. Не само видимо, но дали ти го виждаш, или не, то ти тегне върху тебе.

Някой може да отрича Бога колкото си иска. Да кажем, че си свободен, но върху тебе има една сила, която те контролира. Ти си под нейната власт. Ти отричай тази сила колкото искаш. Тази сила те приспи. Ти казваш, че си юнак. Дойде тази сила, налегне те, ти искаш, не искаш, спиш. Понеже ти си много безстрашен и не искаш да се подчиниш, тя в съня ти изпрати една голяма мечка и като те подгони, тупа ти сърцето, не може да спиш и се върнеш вкъщи. Питам, в съня тази мечка съществуваше ли някъде? “Ама не я ли видях?” В съня виждаш мечката. Ти може да виждаш неща, които не съществуват. Съществува ли мечката, която те гони на сън? А има мечки в гората, които съществуват материални, които не те гонят. Питам, как тъй туй, което не съществува, те гони, а което съществува, не те гони. Как ще обясните? Сега казват - мечката в живота е реална, но не те гони, а мечката в сън не е реална, казваш, илюзия е, а тази илюзия вечерно време те гони. Насън мечката е много реална и кара сърцето ти да тупа. Всяко нещо, което произвежда впечатление вътре в човешкия дух, има известна реалност в дадения случай, или ние казваме: има известна връзка с тебе.

Сега питам, де е реалното в света. Духът. Ако съвременните хора биха приели тази разумност, ако биха се вслушали в тази разумност, нашето положение би се оправило сто пъти повече, отколкото сега. За пример сега ние турим един човек на власт, ние го произвеждаме министър, началник, професор, но тези хора не са родени такива. Химикът трябва да е роден химик, инженерът трябва да е роден инженер, войникът, свещеникът, и те трябва да имат тези дарби,

които определят свещеничеството. Той може да бъде свещеник, както онази жена опопила мъжа си. Като не знаела какво да прави, той бил без работа, тя взела, направила му едно джубе, дала му един котел и една китка и му казала: "Иди да ръсиш." Казват на владиката: "Един нов поп е дошъл." "Кой го е опопил?" Казват: "Не знаем." "Дали аз съм го опопил, или някой друг." Иде той със своето бакраче. "Кой те е опопил тебе, друг някой владика?" "Жена ми."

Ти може сам да се опопиш. Трябва да се родиш със своите дарби, че като вървиш в своето занятие - така трябва да гледаме. Да кажем, че един човек е вярващ. Че това не е професия. Вярата, това е едно от великите занятия. Да вярваш, значи да разбираш живота, да знаеш при всеки един случай как да постъпиш в живота и как да се справиш. Вярващият човек и религиозният човек, той трябва да знае как да се справи с всички мъчнотии в света. Туй е религиозният човек, туй е духовният човек, туй е вярващият човек в Бога. Не знаеш ли как да се справиш с живота, носиш си невежеството, носиш сиромашията. Ама аз вярвам в Бога.

Ако не се лъжа в един от американските градове един вярващ работник в най-голямата фабрика казвал: "Господ ще промисли." Жена му била на противното мнение. Тя казвала: "Не Господ ще промисли, но ти трябва да отделяш част от парите за черни дни, за стари години, деца имаме." Той казвал: "Какво ще спестя, и да искам, не мога да отделям." "Ама ти не бъди толкова глупак, гледай да си увеличиш заплатата." "Господ ще промисли." "Ти с твоята дебела глава, тъй Господ не промисля." Случва се една голяма криза в града, уволняват всичките работници, и него уволняват. Едва имали за една седмица средства, изпояли всичко. Жена му казва: "Да видим твоят Господ какво ще промисли за тебе." Той си отворил прозореца и казва: "Господи, закъсах в тази работа, както виждаш, се влоши, не мога да я оправя, ти ще я уредиш както трябва." Идва по едно време едно дете, носи една умряла гарга. Ударило го по гърба с гаргата. Той казва - Господ ще промисли. Той хваща гаргата и вижда, че има нещо

в гаргата. Заинтересувал се как умряла гаргата. Отваря устата ѝ, в гърлото ѝ намира един наниз от бисери. Жената на този фабрикант я изтървала и гаргата я задигнала и като я нагълтала, умряла. Жена му казва: "Господ промисли за тебе." "Господ промисли, но аз трябва да я предам." Тя казва: "Не бивай толкова глупав." Той отива и разправя на господаря си тази случка. Господарят казва: "Ако Господ е промислил за този човек, и аз ще промисля за него." Назначава го на работа.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме се обезверили, освен че сме изгубили връзката с Бога и връзката един с друг, но сме дошли до положение - ние губим връзка и със себе си, и в себе си не вярваме. Аз наричам вяра следното. Ако човек в себе си не вярва, ако в Бога не вярва и в ближния не вярва, тогава на кого вярва? Три неща, три опори има, с които човек е свързан. Първата опора аз я наричам Бог, аз я наричам любов. Втората опора, това е вярата, това е самият човек - да вярва в разумното в себе си. Третото положение аз го наричам на ближния, то е надеждата. Ближният е надеждата, то е едно и също нещо. Вярата, това е самият човек. Да вярваш, то е да вярваш в себе си. Да вярваш в любовта, значи да вярваш в Бога. Любовта е велика сила в света. Това е проявление на разумното. Защото, казва Писанието - любовта е първият плод, или първото проявление, в което духът става знаен на всички разумни същества.

Апостолът е казал на своите вярващи: "Желайте известни дарби." Всеки вярващ трябва да желае известни дарби. Не да бъдем невярващи. Някой казва, че трябва да влезе в Царството Божие невежа. Не, Царството Божие е тук, на земята. То трябва да бъде едно общество от разумни хора, не вярващи хора. Човек, като каже една дума, да не я взема назад. Туй значи човек. Човек, на когото чувствата да не се менят, мислите да не се менят. Да не обещава много, но като обещае, да се не отмята. Каквито малки чувства да има, да не се срамува от своите чувства. Защото човек някой път сам себе си лъже.

И в ума си човек трябва да разчита на малки изменения, дето се появяват човешките дарби. Той трябва да разчита на своите дарби. Ти

трябва да знаеш какво ще бъде времето и пространството. После трябва да определиш какво ще бъде времето отвънка. После трябва да разбираш от влиянието отвънка. Срещаш един човек, веднага да определиш този човек какво влияние има, към коя категория спада. Най-първо, трябва да определиш спада ли към добрите хора, или към лошите хора, спада ли към умните хора, или към глупавите, спада ли към учените хора, или към невежите. Туй всеки трябва да знае. Всяка майка, още като се роди нейното дете, още отначало трябва да знае какво може да излезе от него. Тя се заблуждава. Съвременните майки и бащи трябва да разбират закона, дето съпоставят децата си в ранна възраст с туй разумното начало, за да се развият в тях дарбите. Ако онова дете отначало още се смущава от майка, баща, брат, сестра си, то не може да възприема разумността, то ще остане идиот. Ако майката казва: "От това дете човек няма да стане"; бащата казва: "От това дете човек няма да стане", братът казва: "От това дете човек няма да стане", тогава, каквото майката казва, каквото бащата казва, каквото братът казва, това става. Че най-малкото дете, за което казват, че няма да стане човек, то казва: "Не, ще стана човек." И става, но рядко се случва.

Та в старите времена тогавашните хора се намирали в голямо противоречие как да си уредят живота. Каквото е било тогава, такова е и сега. Само разумното начало е в състояние да оправи нашите работи. Ето аз какво разбирам. Разумното начало само тогава е в състояние да оправи нашите работи. Само чистият въздух е в състояние да оправи нашите работи. Само чистата вода е в състояние да оправи нашите работи. Само чистата светлина, само добрата земя е в състояние да оправи нашите работи. Само разумното - тъй разбирам аз. Някой ще каже: "Въздухът ще оправи." Но чист въздухът трябва да бъде. Та казвам, за мене разумното в света аз го вземам, тъй както е дадено, както въздуха, както светлината, както водата, както земята - тъй ако се възприемат, оттам ако почерпим всички онези

необходими сили, които са необходими за нашия растеж, за нашето бъдеще, благо.

Идеята за Бога ние трябва, съвършено трябва да я изменим. Старите идеи за Бога ние трябва да ги бракуваме. Аз съм питал множина вярващи хора. Един ден ми дойде един вярващ човек, турил си кръста на челото. Турил си кръста в калпака, слушал за мене някъде. Гледам какъв кръст си направил, един голям кръст. Аз не се кръстя. Той гледа, понеже е великденски пости, дали сирене ще ям, или яйца. Казвам, на него каквото му се яде, това му сервираха. Казвам: "Ти цяла година ли постиш?" "Не, когато има пост." "А пък аз цялото време постя." Има два вида нареждане: едно нареждане има цяла година да се пости, пък другото нареждане - половин година да се пости. Ти сега от половината година постиш. Казвам, някой път 40 дена съм постил, 40 дена без да ядеш хляб, без да пиеш вода. Не по малко хляб на 24 часа. Така и дядо, и баба знаят. Да постиш 40 дена, както Христос е постил, веднъж през живота си и да опиташ силата си. Най-после се обръщам към него и казвам: "Колкото ти е голям кръстът на челото, ако толкова ти беше голяма вярата, добре е. Кръстът на главата ти е по-голям от вярата. Ти седиш и ме гледаш, изпитваш ме. Ще ме извиниш, но ти ме гледаш много критически, дали съм прав като тебе. Имаш право да ме гледаш така. Аз те похвалявам, защото, ако дойдеш при мене, и аз те науча на някой лош път, опасна работа е. Но ако опитваш, опитай всичко. Но само да не образуваш лъжливи заключения на онова, което виждаш. Отвори душата си и ако намериш нещо лошо, не ти се сърдя." Виждам, че всичко е хубаво, но ние още не сме привикнали. Христос, като дойде на земята, носеше нови неща. Казвам, когато децата се раждат, с бради ли се раждат, с дълги коси ли се раждат. Новото не носи нищо от старото.

Та казвам, божественият дух иска да ни освободи от всички тежести, от терзания, от всички тревоги, които сега имаме, от безпокойства - как ще минем живота, съмнения - дали в ада ще

отидем, или в рая. Това са без резултат съждения. Важното нещо в света е да обичаш този, който те обича. Единственото същество, което те обича, то е Духът, божественото. То отвсякъде може да ти говори: от дърветата, от цветята, от слънцето, от хората, от барбазънците. Тогава, дето и да си, ти си гражданин, ти усещаш едно вътрешно успокоение на душата си. Гладен си, туй божественото ти говори: "Не бой се." Няма да се минат един два-часа, и работата ще се оправи, намериш храна. Болен си. То казва: "Ще се оправи." Гонят те хората. То казва: "Ще престанат тия гонения." Лоши са хората. "Ще се оправи тази работа." Ама този дявол. "И дяволът няма да те гони." От всичко ще се освободиш.

Това е божественото, което сега иде в света. Туй божественото е решило вече да ни освободи от всички наши заблуждения, да ни развърже от всички ония вериги, които ние сме си турили. Че вече на Господа му е дотегнало да ни слуша, като ходим при него и дрънкаме. Той казва: "Снемете вече букаите. Кой как дойде, никой да не вдига шум." Господ казва: "Никой да не дохожда с букаи. Такива обуща, очила, туй нещо да няма." Ти ще отидеш при Господа босичък, да няма скърцане на обущата. Ще измиеш краката си хубаво и само на пръсти ще отидеш с боси крака. После ще имаш една хубава копринена розова рокличка с един хубав златен колан. Така ще се явиш при Господа и ще кажеш: "Господи, много ти благодаря за всички добрини, които си ми дал през живота ми, да се уча. Много ти благодаря за твоите благости, които съм имал."

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и седма беседа, държана на 25 юни 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ПРАВЕДНИЯТ ХОДИ В ЦЕЛОСТТА СИ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета двайсета глава от Притчите.

“В начало бе Словото”

“Праведният ходи в целостта си и чедата му след него са блажени.” В дадения случай под думите праведният ходи в целостта си е необходимо едно обяснение. Праведен е онзи човек, който разбира пътищата на природата и ги изправя, онзи, който никога не се отклонява от това, което той разбира. Разбирането вземам в неговата пълнота. Има разбиране, което е частично в света - те са второстепенни. Първични разбирания са ония, които имат общо към едно цяло. Една част никога не може да вземе мястото на цялото. Тя не може да замести цялото, следователно по този закон всеки човек в едно цяло е ограничен по законите, по които цялото действа.

Някой път хората искат да бъдат свободни, абсолютно свободни, без да бъдат ограничени. Те не знаят, че са част от една система, от един организъм. Те мислят, че са свободни, но не знаят в какво седи тази свобода. Един човек, който осиромашава, свободен ли е? Един човек, който се разболява, свободен ли е? Един човек, който изгубва своята памет, свободен ли е? Един човек, който умира, свободен ли е? А при това се говори, че човек е свободен, че той може да направи това, което иска. Вероятни работи за кого? За Бога, за съвършените същества. Те са верни неща за онези, които не умират, за онези, които не осиромашават, за онези, които не се разболяват. Но за онези, които умират, за онези, които осиромашават, тия положения не са

верни. Някой казва: "Аз вярвам." Ти може да имаш вярата на един обикновен човек, но твоята вяра умира с тебе заедно. Твоето знание умира с тебе заедно, твоята сила умира с тебе заедно. Ти си един обикновен човек. Ти не може да си представиш нещата, тъй както не са. Най-първо, човек в живота трябва да се осигури, ще умре или няма да умре. Съвременните хора много лесно разрешават въпроса. Когато някой човек осъждат на смърт, казва: "Дайте ми поне да се наям, да си замина наяден." Именно тогава не трябва да яде той. Или пък другите хора не разбират. Българите имат една поговорка, той казва: "Какво ще ме правите, ще ме бесите или няма да ме бесите, дайте ми поне да се наям качамак."

Подобно заключение ние, съвременните хора, имаме. Ние искаме да се осигурим, да станем богати, да бъдем щастливи, силни хора. Тия стремежи са отлични, но твоето богатство утре ще се вземе от твоите ръце, ако тебе силата ти изчезне. Тогава, питам, всичките твои усилия къде отиват. Какъв е смисълът на живота? Казвате: "Да си поживеем." Онази кокошка в курника не живее ли? Нея хранят по три-четири пъти на ден и подир няколко дена тя ще стане едно голямо угощение, всички я похваляват, че била много оправена. Месото ѝ било първокласно, сладко, много добре била опечена. Питам, какво придоби кокошката? Нищо. Може да кажете - животът е такъв. Това не е философия. Какъв е животът, не трябва да се разсъждава. Когато онези, които се напили в някоя кръчма, след като кръчмарят ги набие и изрита, казват: "Такъв е животът." Да, на пияницата такъв е животът. Много вярно заключение, но който е разумен човек, жена му ще го изтика ли вкъщи да го натири? Няма такъв случай.

Следователно това е едно изключително усещане противоречията в живота. Подобно на пияния получаваме удари и не знаем защо ни бият. Пияният не знае защо. Аз да му кажа защо. Защото пие. Казва: "Какво да правя?" "Не пий." "Какво да правя?" "Не ходи в кръчмата." "Без вино може ли?" "Може." Съблазнително е виното, не ходи в кръчмата. Под думата вино аз разбирам всяка една

човешка система, която не е обоснована на истината. Всичките теории, всички човешки заблуждения, това са вино. Виното е човешко изобретение. Природата е направила нещо сладко, а човек ще изцеди гроздето и ще направи от него вино и се опива. И виждаме даже според преданието на Библията Ной, който имаше няколко сина, след като излезе от онова голямото премеждие, избави се, насади лозе, направи вино и се опи. И като се понапи, както всеки пиян, разголи се. Един от синовете, като го видя, казва: “Елате да видите баща ми на какво замяза.” Другият син взема дреха, туря я пред себе си и покрива баща си. И като станал бащата, разбрал какво направил единият син и какво - другият. Ной проклел сина, който му се присмял. Сега всичките нещастия в света са от проклетите синове на Ноя. Някой казва: “Аз съм нещастен.” Смял си се на баща си. “Не ми върви.” Вино си пил. Баща ти пил вино, и ти си му се смял. Сега ние обясняваме нещата, че имаме наследствени неща в света. Има неща, които са онаследени. Вярно е, но има неща, които не са онаследени. Има неща, които са одарени. Дадена е основата. Не са онаследени нещата. То е закон на развитие. По закона и еволюцията ние онаследяваме някои неща.

Онова същественото, което отличава човека, то е онова, което носи той в своето естество със себе си. Той носи със себе си своя ум, своето сърце, той носи своята воля, придружава го неговата душа и неговият дух. Сега мнозина, които не разбират, спорят какво нещо е душата и дават много интересен характер. Душата не е нещо материално. Под думата материя разбираме всички онези процеси в света, които са завършени. Те представляват материалния свят. Всички завършени процеси, резултатите на тия завършени процеси съставят материалния свят. Следователно туй, което виждаме, видимото в света, това са завършени процеси, това са резултати на същества, които са работили, и тяхната работа има приложение. Нашата земя е изложение на един завършен процес, на онези, които са работили отдавна. Които са и каквито са, то е един резултат.

Умният човек разбира устройството на земята по един начин. Онзи, който не е умен, разбира по друг начин. Слънцето е друг завършен процес, звездите са друг завършен процес, човекът е завършен процес, всички растения и животни, водата, въздухът са процеси завършени. Зад тези процеси седят онези, които са ги произвели. Всеки художник седи зад своите картини. Когато се произнасяте за картината, нищо не казва, той мълчи, но щом се произнесете, той ще чуе, и веднага е заинтересуван. Казва: "На какво основание приказваш."

Ние често си даваме заключенията за наредбите на природата и често правим онази погрешка. Един от гръцките скулптори и художници изложил една картина. Минава един обущар и казва: "Този художник не е разбирал от обущарство, не са добре обущата на картината." Художникът видял, че наистина обущарят има право и коригирал картината. След туй обущарят се върнал и започнал да намира погрешки в лицето. Художникът му казва: "Що се отнася до обущата, ти разбираш, но за другите работи... Да си вървиш, благодарим, не си авторитет." Ние искаме в света да станем авторитети за всичко. Една част не може да бъде авторитет за цялото, вие не може да бъдете съветник на природата, нито съветник на Бога. Ти може да отричаш. Отричането и твърдението, да твърдиш едно нещо или да отричаш, това не е философия. Защото ти може да отричаш една реалност, но реалността си е реалност. Ти може да твърдиш за нещо, което не съществува, и в същото време ти не съзнаваш реалността. Твоето отричане или твоето твърдение нищо не доказва. Верни неща са само ония, които са. Дали аз ги отричам, или ги твърдя, това е безразлично. Туй, което е, дали го твърдиш, или отричаш, то е. А пък туй, което не е, дали ти го твърдиш, или отричаш, то не е, защото и небитието е нереалност. Туй, което съществува като идея в ума ти, говорим за едно съществувание. Казваме - такъв свят човек не съществува. Може би при дадени условия да не съществува, но може би при някои други светове да

съществува такъв човек. Ако аз ви кажа, че на земята съществуват хора от 25 метра, кой от вас ще повярва. Окултистите твърдят, че на земята имало хора, по-високи от 25-30 метра, не само това, но това е предание.

Българите имат предание, че хората умирали, били толкова високи, че се препъвали и падали, разбивали си главата и умирали. Кой се препъва? Глупавият. Кой пада? Глупавият. Кой си разбива главата? Глупавият. Кой умира? Глупавият. Кой осиромашава? Глупавият. Кой губи силата си? Глупавият. Кой става богат? Умният. Кой не умира? Умният. Ами тези, които умират. Ето какво аз подразбирам, разбирайте ме правилно. След като умре един човек, аз го чакам три дни на гроба, ще оживее или не. Ако не оживее, от глупавите е, ако след три дена излезе, от умните е. Колко хора днес има, които знаят положително - след три дена, като умрат, ще станат от гроба. Философията казва: "Възможно ли е? Дядо ми умря, баща ми умря, не станаха." Глупав е дядо ти. Това не показва, че друг не може да стане. Някой го гътнал на хорцето, туй не показва, че всичките дядовци може да ги гътнеш. Има дядовци, които не се гътват.

Разправяха ми за един анекдот. Нали казват, че жените са много слаби. Разправяха една приказка за една жена. И жените са по някой път силни, много рядко. Това било в село Николаевка. Мъжът на една жена, който минавал за пехливанин, борил се, пукнали му главата. Като дошъл, казал на жена си. Казва: "Еди-кой си борец ми пукна главата." Той е пехливанин, не трябва да му бута главата. Трябва да го сложи на земята, без да му пука главата. Тя казва: "Чакай аз ще му дам един урок." Тя отива, че му ошива две плесници и той се повалява на земята. После го сритала с крака и казва: "Още веднъж, като се бориш, да не пукаш главата на пехливанина." Сега ще попитате: "Възможно ли е?" Колко жени има като тази? У човека има скрити сили. Всеки може да ги развие. Ще ви приведа онзи пример.

В Америка един млад момък на 18-19 години съдържа една сила, която американските учени изследват. Десет души държат едно

дърво, той си прекарва ръката по туй дърво. То се върти. Турят го в менгеме това дърво, и пак се върти. Той само като си прекара ръката, и дървото се увива. Как става това? Досега учените казват: "Магнетизъм, електричество." Да ви приведа друг пример, че в човека е скрита сила, която може да я развие. Един американски студент, слаб и хилав, много деликатен, ходил да гледа един американски юнак, който дигал един кон с площта нагоре. Студентът се приближава много наблизо, че му препятствал на работата. Той му ошива една плесница и го повалява на земята. Докачил се. Да иска своята чест, ще получи друг удар. Започнал той всеки ден да ходи да изучава как се е упражнявал. Той започнал дълго време да се упражнява и след 10 години той могъл да вдига един кон и две essay кончета. Един ден казва: "Ти познаваш ли ме кой съм?" Хваща го за крака и го вдига нагоре. Като го вдига, казва му: "Признавам те за мой учител. Аз съм онзи студент, на когото ти оши две плесници." "Че как стана?" "Учих се - казва - от тебе." "Надминал си ме." Когато природата ти ошие две плесници като този студент, започни да я изучаваш. Ти няма да станеш по-силен, достатъчно е да станеш силен като нея. Христос казва: "Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си." Този студент не е ходил да се състезава, казва: "Благодарение на онова, което научих, ето моята сила." Не мислете, че и този в себе си не може да развие още по-грамадна сила. Може да развие.

Та казвам сега, праведен човек е онзи разумният човек. Има спешни работи в света. Те са днешните работи. Има работи, които не са спешни. Какъв ще бъде краят на нашата земя, туй не е спешна работа, туй не е спешен въпрос, колко далече е крайната Вселена от нашата земя, защото учените хора сега се занимават с такива грамадни въпроси. Едно време - малки, с малки пергели, сега мерят с грамадни пергели. Сега има единици, които човек не може да провери. Сега вземат като единица една светлинна година - пътя, който светлината ще извърви за цяла година. Като вземат, че всяка

секунда светлината извървява 300 хиляди километра, и това го вземат като единица мярка, и с тази мярка мерят колко далече е една Вселена - един милион години, два милиона, петдесет милиона, сто милиона, двеста, триста милиона - туй е само да покаже обширността на Вселената, в която ние живеем. Казвам, има спешни въпроси, които са важни засега. Спешните въпроси, днешните е как да дишаш. Спешен въпрос е как да се нахраниш. Спешен въпрос е как ще чувстваш. Спешен въпрос е как ще постъпваш. Спешен въпрос е може ли да си удържиш здравето. Спешен въпрос е може ли да си удържиш своите добродетели. Спешен въпрос е може ли да си удържиш богатството. Богатство аз наричам знанието, което имаш, да го не изгубиш.

Казвам, при сегашните условия, тъй както разправят за дишането, разправят по един специфичен начин, че да се диша, това е цяла наука. В Индия йогите имат цяла една система за дишане, туй го наричат дълбоко дишане. То е едно специфично дишане за придобиване на онзи живот, божествения живот. Има един начин за дишане, чрез който човек може да придобие своето безсмъртие. Ако ще дишаш, да умреш, всичките дишат така, че само да дишаш, но има един специфичен начин на дишане, чрез който може да добиеш безсмъртие. Туй в средните векове са го турили във вид на някой еликсир. Има известен еликсир, но еликсирът е свързан с въздуха. Има едно специфично дишане, при което човешките дробове могат да отделят. Има два вида прана. Едната прана носи известна енергия, известна зараза, от която човек умира. Горение става в човешкия организъм, нарушава се равновесието в организма, а другата прана уравновесява и всякога има една малка придобивка. Това е наречен жизненият еликсир в живота. Той се намира във въздуха. Че жизненият еликсир се намира в светлината, във въздуха, във водата, но трябва да знаеш как да пиеш и къде да намериш тази вода, в малки количества. Трябва да знаеш как да възприемаш светлината, трябва да имаш известно разположение. Някой път може да възприемеш по такъв начин, че освен полза няма да принесе, но

вреда. Може да дишаш така, че самото дишане ще ти причини вреда. Онези, които не разбират тази наука, които приложиха дълбокото дишане - йогите, имаха отрицателен резултат на дишането, отколкото положителен.

Казах - методите на йогите са неприложими за Западна Европа, или другояче казано, неприложими са, понеже не разбират ония принципи. Йогите не са глупави, англичаните са давали пари. Ти с чували да му дадеш злато, той никога не поверява една тайна, която му е дадена. Кой не би дал милиони да знае по кой начин може да добие безсмъртие. Но с пари тази работа не се купува. Аз съм срещал мнозина, които искат да изучава тайните на природата, да ѝ станат господари. Природата не се нуждае от господари. Тя се нуждае от слуги. Ти, ако в твоя ум залегне мисълта да ѝ станеш господар, ти създаваш най-голямото нещастие, което някога може да те сполети. Ако ти искаш да станеш господар, ти не може да я заместиш. Ами всички онези, на които тя услужвала, ако ти станеш господар, ти нямаш нейните познания. Какво ще правиш? С всичките ония същества, които очакват от нея, ти ще си създадеш цяло нещастие. Казват: "Хората трябва да станат господари на природата." Не - казва. Добри слуги, разумни слуги.

Този закон са го разбирали в древността. Всеки човек, който искал да бъде учен, всеки човек, който искал да бъде богат, той трябвало да разбира законите на служенето. Един умен слуга трябва да бъде, не един глупав. Умните господари са станали от умните слуги. Онези, които са заемали мястото на умните господари, са станали от умните слуги. В света се раждат слуги, господари не се раждат. В света съществува само един господар. То е Цялото. Следователно, ако човек иска да бъде господар, природата е господар на първо място. Втори не може да стане. Някой човек казва, че имал втора природа. Това са онаследени черти на човека. Природата е едно. Бог е един. Истината е една. Мъдростта е една. Любовта е една. Добродетелта е една. Не може да има две добродетели в света.

Следователно безсмъртието в живота, върху което човек трябва да гради. Казваме някой път - разбираме нещо от любовта. Сега хората разбират онази любов, която уморява хората, която носи смъртта. Има една любов, която носи живот в себе си, има една любов, която носи знания в себе си. Има едно знание, което носи смърт. Нима мислите - онзи химик, който се занимава с химия, каква смърт носи тя. Колко химици не са станали жертва на своите опити. Колко млади моми и колко млади момци не са станали жертва на своята любов. Я ми кажете. Не един, не двама, хиляди са станали жертва. Те мислят, че туй е играчка. Казват: "Малко да се полюбим." То е като онзи химик, който прави опит, но ще му коства живота.

Любовта играчки не търпи. Тя е една сериозна сила. Ако ти грешиш с любовта, отиде твоят живот, ти ще намериш въжето. Ако ти грешиш с любовта, ще намериш края на живота. Онзи, който иска да се подиграва с любовта, да позамаже нещо, може да позамажеш, може да позамажеш, но тя е сила, която не търпи замазване. Любовта е сила, която изисква да бъдеш отличен проводник, добър проводник. Да поставиш най-малкото съпротивление на нейните действия, тя ще те разруши. Ако ти искаш да ѝ поставиш известни ограничения, искаш да се наложиш и да поставиш своето понятие, казваш: "Така трябва да се постъпи.", ако ти днес се ограничиш, ако хората започнат да се ограничават, ние създаваме цяла система на насилие - от единия край до другия. Че идеята за Бога, която се проповядва, за любовта, мъдростта, за истината, за всичките добродетели, те се проповядват по такъв начин, че ние едни други се изнасилваме. Казвам, хората едни други, без да щат, се изнасилват. Когато се построява един океански параход, онези работници, ако не си довършат работата, не излагат живота на онези, които ще пътуват. Онези техници изискват всичко да се направи добре, те щателно го преглеждат и го поставят на изпит и ако го намерят добре изработен, тогава ще го пуснат.

Природата е щателна. Като се роди един човек, тя ще го постави на изпит, ще види с такъв ще могат ли да пътуват пътници. Вие

имате една идея, мислите, че сте дошли тук на сватба, на угощение. На земята вие сте дошли на работа. Всеки има своя специфична работа, колкото и да е малка, вие сте един член, необходим вътре. Ако разбирате своето предназначение, природата ще ви даде всичката възможност да постигнете туй, което желаете, но отделите ли се от техните пътища и планове, съградите ли някакъв нов идеал, бъдете уверени, че вие ще имате един паметник, на който ще пише: “Тук почива един млад, зелен, който преждевременно умря. Тук е един млад, учен човек, който от пресилване за своите научни изследвания положи живота си. Тук е един авиатор, който не знаеше как да управлява своя аероплан, строши му се главата. Тук лежи един шофьор, който не знаеше как да управлява своя автомобил, че си счупи главата.” И на всички паметници пише - това са все герои.

Герои са онези, които не се критикуват. Герои са онези, които не падат. Герои са онези, които не се съблазняват. Герои са онези, които не се обезверяват. Герои са онези, в сърцето на които любовта не изчезва. Герои са онези, в умовете на които знанието никога не изчезва. То е както слънцето. Гърците имаха много хубави разбирания, много хубави идеи. Герой е човек, който свети. Щом престанеш да светиш, не си герой. Щом изгубиш силата си, щом изгубиш знанието си, ти не си герой. Докато в тебе функционира туй Божественото Начало. Един учен българин, като ме срещна, охарактеризира моето учение, той говори, но предвид има своя дълг. Във всичкото учение - малко, само материално нещо, да забогатее, да си осигури живота на земята, и го изнася той. Той е един голям безверник, в Бога не вярва. Казва: “Всичките са такива, все долапи. - Казва, - ако всъщност е така, похвално е, прав е, но ако това е една лъжа. Ако това отговаря на истината, аз го похвалявам. Ако отговаря на една действителност, вярно е, право има, но ако отговаря на една лъжа, няма какво да говоря.” За всеки един човек неговият живот, той е обусловен. Една философия или е открил, или е потвърдил, защото всяко дърво според плода се познава.

Та казвам, въпросът не е какви са хората. Всеки един човек трябва да мисли за себе си. Казвам, то е хубавото, че ние трябва да мислим за себе си, защото има два начина, два пътища, по които ние може да вървим. Пътят на действието, но пътят на мисълта е по-хубав. Ти вървиш по действието, но аз ги наричам кратковременни процеси в живота. Временно ти уреждаш работите си, но в действието си не може да уредиш целия си живот. Изисква се една широка мисъл, да схванеш какви са твоите отношения. Не само към майка ти, към баща ти, към брата ти, към сестра ти, но да схванеш своето отношение, което имаш, към цялата природа. Ти имаш отношение към нещо, което отричаш.

Сега аз правя за онези от вас, които са дошли до едно подбуждение, не за онези от вас, които не са пробудени, на тях няма какво да говоря. Няма какво да говоря за житените зърна в хамбара, които не са посяти, няма какво да говоря за светлината, топлината и влагата. Казвам: “Вие стойте в хамбара, на много хубаво място сте.” На онези житени зърна, които се посяват, като ги посее земеделецът, спирам се при тези житени зърна и казвам: “Знаеш ли какво ще се случи с тебе, твоят живот няма да бъде като в хамбара.” “Какъв ще бъде?” “Най-първо, ще се стопиш, ще дойдат големи изпитания, такива изпитания, каквито не си виждал. Ако имаш вяра, ако устоиш и не се съблазниш, ти ще влезеш в един прекрасен живот, ще видиш това, което никое житено зърно не е видяло. Ако не може да издържиш, ще изсъхнеш.” Казва: “Не те разбирам.” Казвам: “Ще ме разбереш.” Минавам след половин година. Житеното зърно, като ме видя, казва: “Много си прав. Големи изпитания имах, за малко щях да се пукна. Сега виждам един хубав свят. Слава Богу. За всичките страдания и мъчения, които минах, Господ ме благослови, пораснах.” Казвам: “Радвам се на тия плодове, които си принесъл. Вие пак ще идете в хамбара.”

Казвам, хубавото в живота седи в онова, което придобиваме, в знанието, което придобиваме. Силата, която ще придобием, онова

възвишеното, хубавото, красивото, което ще придобием. Тази придобивка осмисля живота. Ако живеем на земята и нищо не придобиваме... Днес кое ще придобиеш? Ти се заблуждаваш с онези неща, които не са в твоя власт. Ако ти се научиш как да дишаш, ако ти се научиш как да се храниш, ако ти се научиш как да възприемаш светлината, ако ти се научиш да мислиш правилно, ако ти се научиш да чувстваш правилно, ако ти се научиш да постъпваш правилно, то е цяла философия, ти осигуряваш живота си. Всичките пътища в живота ти са сигурни.

Повидимому може да се каже, че е много лесно да постъпи човек. Ти станеш сутрин и си неразположен духом. Казваш: "Не съм разположен. Не зная защо." Ти трябва да знаеш от какво произтича твоето неразположение. Щом си неразположен, в твоята нервна система има набрани сили, които не са потребни, трябва да ги изхвърлиш извън. Неразположен си и затова ти се препоръчва, щом не си разположен духом, трябва да имаш една малка мотичка, да я закачиш тъй, 15 см широка, ще имаш една градина и ще идеш половин час да покопаеш. И след половин час твоето неразположение ще се измени. Всичките сили непотребни чрез ръцете и краката ще отидат в земята и в замяна на това да почувстваш, че си разположен. Не копай повече. Ако копаеш, ще си създадеш друго зло. В това отношение, най-първо, светът трябва да има ниви и градини, където неразположените хора трябва да работят. Песимисти, безверници, закъсали оттук-оттам, всички да копаят. Искате една възпитателна система. Някои ще турят други системи, които не са ефикасни. Много скъпи са. Казвам, тази е една от най-ефикасните и с много малко разноски. Най-малко ще коства само ръчката - 50 лева. Половин час като копаеш, ако надницата е 30 лева, на час ще струва 15 лева ще коства. 30 лева една мотичка. С 45 лева ти през целия ден ще спечелиш 4 пъти повече, отколкото с туй болезнено състояние. Вън от това ти нямаше да измениш правилните схващания.

За пример ти гледаш едно растение, не може да знаеш какво е растението. Гледаш един предмет, не знаеш колко е далече от тебе. Виждаш един човек, ти не може да го знаеш. Казваш: “Вижда ми се добър.” На какво основание мислиш, че е добър? Един изпитва една греда дали е здрава, или не, и намира, че е здрава. Има известен пробен камък и казва, че е здрава. Трябва да се тури на работа. Една върбова греда и една дъбова греда се различават по своята коравина. Добрият човек е създаден от друг материал. Като погледнете, неговите кости са тънки, съвсем друг строеж имат. Всичките хора не са еднакво построени. По тия линии, които образуват пръстите - пръстите, както и ръката, и цялото тяло, имат линии. Добрите хора имат една линия. Ще знаеш тази линия добра ли е, или не. По какво познаваме един песимист. В песимиста тия неволните мускули отслабват, тия центрове в мозъка са обеднели и вследствие на това той не може да издържа. И краищата на устните не са в едно хоризонтално положение, но са надолу. И вследствие на това надолу се изкривяват. В песимиста виждат, че устата е изкривена надолу, изкривената уста представя песимизъм. Щом се засмее, обърне се устата, ъглите са нагоре, става весел. С туй обръщане на мускул в твоя мозък се втича една нова енергия, има разширение в оптимиста, в песимиста има съкращаване, ограничение, а в оптимиста - разширение. В хубавата страна на живота веднага умът ти се разширява.

Та, най-първо, трябва да знаеш. Ти се намираш в трудно положение. Трябва да бъдеш толкова умен. Един английски апаш след като го хваща полицията, свързва ръцете хубаво с въже и полицаят, който го кара, казва му: “Ще ти дадем да разбереш, ти трябва да опиташ английския закон.” Турят го в участъка на един креват на третия етаж и понеже било вечерно време, оставят му една свещ, а той стои с вързани ръце и крака. Като го оставят сам, като си заминават полицаите, веднага му блесва една идея. Казва: “Благодаря на Бога, че ми остави свещта, той беше толкова глупав.” Турга си

краката на свещта и пламъкът изгаря въжето. Турга си ръцете на пламъка и прегаря въжето на ръцете. Имало един чаршаф, накъсва го на ленти, направя въже и през прозореца слиза долу и избягва. Идват полицаите, свещта е там, но него го няма.

При най-лошите условия, при които ти може да попаднеш, Господ все ще ти остави една запалена свещ. Използвай ги. Друг е въпросът, дали е право. Аз в този случай оценявам разумността на този апаш, че може да използва свещта, да се освободи. Защо ти да не може по същия начин да използваш за своето благо? Та човек, най-първо, трябва да открие за какво е роден в света и какво се крие в него. Ако той има известни заложби, известни дарби, той трябва да тури всичките свои усилия да развие дарбите. Той ще каже: "Аз вярвам в Бога. Аз вярвам в ангелите." Ти остави твоята вяра в Бога. Вярването, то е онова, което Бог е вложил. Развий го, не само да вярваш. Смешна работа. Казва: "Аз вярвам в Бога." Значи вярвам в университета; вярвам, че всичките професори са учени; вярвам, че студентите учат, но аз не уча. Какво ме ползва тази вяра? Ако вляза в този университет и се уча от професорите, изучавам науката, която се преподава, но да вярвам, че светът е създаден от Бога, дали Господ създал света, или не, то не е толкова важно. Законите, които са вътре в природата, може и аз да изпълня тия закони. Те ще ми дадат много по-голямо знание, отколкото да вярвам в тях. Не че това е лошо. Смешни работи са онези, които сега може да постигнеш в живота.

Имаш мъчно състояние. Че ако не знаеш как да го смениш, ще викаш лекар, той ще ти тури инжекция, една, две, но нищо не допринасят. Имаш болест, ще вземеш морфин, но щом се прояви съзнанието, веднага болестта пак се прояви. Или турят кокаин, престане болката, но кокаинът не може да продължи дълго време, престане неговото действие, и болката пак се явява. Ние не може да изненадаме природата. Ние може да я спънем, но тя всякога ни глобява. В края на краищата ние седим при нея и след като сме ходили навсякъде, фалирали сме, ще се явим на стари години с дълги

бради, жените с дълги побелели коси и старците със своите мустаци. Казва: "Как сте?" "Знаеш, много смешно положение." Казва: "Как си?" "Закъсахме я." "Не може ли да си възвърнат живота?" Природата казва: "Не, ще минеш през един конус, през една дупка и всичко, каквото си взел, ще го оставиш и ще минеш през тази дупка. И като минеш, тя туря пещта отдолу и той започва да се топи, топи и онези казват: "Умря човекът." Тя го прецежда и като го филтрира, тя прави своите научни изследвания. Не мислете, че той е изгнил. Тя го събира в шишета и от краката взема серум, от ръцете, от мозъка и казва: "От еди-кой си учен човек." И след туй започва да прави своите опити. Казва от какво е фалирал. Тя намира, че на младини този човек не е живял в съгласие с баща си, с майка си, като бил ученик закачал този, онзи, правел добрини, но намирал, че е голямо противоречие. След като филтрира, повика го и казва: "Ела сега тука. Туй шише виждаш ли какво означава?" Започва да му разправя. "Вярно ли е това?" "Вярно е." Ще те прати пак на земята, да не правиш така. Вземе другото шише, казва: "Вярно ли е?" Ако не е вярно, природата извиква онези, които са определили, и те ще се явят пред него, и той пак ще си признае.

Сега учените хора казват, тъй като ме слушат - това са залъгалки. Ако утре умра, животът няма смисъл за мене. Туй, което е учил, не е било залъгалка. За мене нещата имат смисъл, когато мога да живея, да виждам своите погрешки и да ги изправям, да раста, да се ползвам, да зная, че след хиляди, милиони години пак ще се явя в света - тогава ще има смисъл да живея. Иначе като едно животно ще се явя в природата и като едно цвете и ще изчезна, и ще кажа: "Такава е участта." Не, не е такава участта. Туй, което излиза от Бога, не може да бъде участта му такава. Казва: "Направих човека по образ и подобие свое." Следователно Бог не може да направи нещо, което умира. Ние умираме като хора, но не като творения на Бога. Плътта е, която умира. Тя е онази зараза, която влиза вътре, и човек трябва да умре. Смъртта в този случай е едно освобождаване от човешкото, за

да възтържествува в нас божественото, разумното, да дойдем до истински живот, дето престават страданията. Аз по някой път говоря за страданията, но казвам на болен човек: “Ще търпиш, ще мине. Два-три дена може да мине, болестта ти не може да прекратя, тя е божествен език.”

Но казвам, има една наука, която освобождава хората от всичките страдания. Тази е науката на живота. Ти, като разбереш онзи истинския живот, за да се освободиш от всичките страдания, ти трябва да възприемеш в себе си Божествената Любов, трябва да възприемеш в себе си Божествената Мъдрост, да ги туриш в действие, за да се освободиш от всички нещастия, от всички страдания и несрети. Ти трябва да възприемеш в себе си Божествената Истина. Ти ще бъдеш свободен. Това е цяла една система. Аз ви казвам - единствената реалност в света, това е Любовта. Единственият път в света, това е Мъдростта. Единствената форма, това е Истината, с която човек трябва да функционира. Ако човек в себе си няма туй реалното - любовта, ако ти в себе си нямаш този път, по който се отива до реалното, и ако нямаш тази форма, в която може да поставиш реалното, на какво може да разчиташ? Може да се каже - това са свършени работи. Само отвлечените работи са реални, то е самозаблуждение, ти се самоизмамваш. Има друг начин за предаване на нещата. Нещата може да ги видиш физически, но има неща, които може да ги видиш непосредствено. Че предметите може да ги виждаме и по друг начин: и по астрален начин може да ги гледаме, и по ментален начин, трябва да станат три пречупвания. Ъглите се пречупват. Колкото ъгълът е по-голям, толкова деятелността става по-голяма. Ти ще влезеш в ония съотношения, които съществуват.

Когато някой от вас разгледа човешкия мозък, де се намира човек, човешкият мозък де е? Вие съдите за човека само по едно нещо. Вие виждате носа или една фаланга, и може да ви кажат кои са причините, които са създали носа. Има си своите причини: и астрални, и умствени причини. Зад този човек седят разумни сили.

Носът е създаден за човека, но същевременно носът е един възприемател. Целият нос е поле, дето се възприемат силите, които служат. Без нос човек не може да бъде здрав, не само човек трябва да диша въздуха през носа, но цялата тази система - в носа се отделя едно вещество, ония сили, които са необходими за растението, за развитието на човешкия мозък, за цялата повърхност. Когато светлината удари носа, той възприема тази светлина и я вкарва в мозъка. Тогава той расте и се развива правилно. Другата част на носа вкарва в симпатичната нервна система. Ако този нос не може да функционира правилно, не може да възприема природата, тогава обеднява твоята симпатична нервна система, и тогава обеднява твоята мозъчна система.

Казвате: "Светът е така създаден." Не е така създаден. Ти трябва да туриш, ти трябва да цениш носа си, да знаеш, че той е един възприемател на ония богатства и сили. Ти трябва да знаеш: не само за зрението очите са органи, но очите са възприематели на сила, ухото не е само слухов орган. Ние така говорим. Затуй имаме такива резултати, но същевременно и други функции имаме в ушите. Ние разглеждаме човека механически, търсим неговото щастие, като че е попаднало от небето, когато щастието е вътре в самите нас. Щастието на човека зависи само от една постъпка.

Един млад момък в Америка иска да постъпи на работа и един милиардер дава обявление, че търси един секретар за кантората си. Явяват се при него 10, 20, 30 души с препоръчителни писма, но като ги вижда, не му допада. Иде един момък, просто облечен. Детето му паднало отвънка, той се спира, вдига го, изтърсва го, усмихва се на него, оставя детето и като влиза вътре в кантората, гледа - книжка паднала. Взема я и отива при него и му казва: "Господине, четох във вестниците, че търсите секретар. Нямам препоръчителни писма." "Вие - казва - имате две препоръчителни писма. Едното - че вдигнахте детето, а другото е, че вдигнахте малката книжка. Вие ще бъдете мой секретар." Ако вие не може да вдигнете туй слабото дете, ако туй

слабото условие на живота... Казвате: “Това сега ще ме повдигне.” Ако туй детинското не може да повдигнеш, ако не повдигнеш една хартия от земята, ти секретар на милионер не може да бъдеш, или секретар на природата не може да бъдеш. Сега моите почитания и уважение към всичките вярвания, всичките ваши религиозни вярвания в Бога не ги докосвам, но казвам, с туй вярване, с което живеете, вие ще умрете и сега нищо няма да допринесе. Аз съм слушал, слушал да казвате: “Аз съм това, аз съм онова.” Всеки от вас трябва да повярва, доколко той е изпълнил Волята Божия. Че ти, за да познаеш вървиш ли по правия път, аз да ви кажа какво трябва да направите. Искаш да знаеш. Дали може да познаеш, няма какво да питате мене. Ще отидете на Витоша, ще напълните едно шише с вода и след това ще отидеш при болния човек и ще му налеете една кафяна чаша. Ако след 20 минути на болния болката му се намали, вие сте прогресирали, но ако след като му дадеш водата, и не се подобри положението, а се влоши, вие не сте прогресирали. Не само това. Вие, за да знаете дали сте прогресирали, някой търговец, който иска да се убие, фалирал е, вие ако идете при него и ако работите му се уредят, вие сте прогресирали. Но ако идете и на втория ден се самоубие, вие вървите по кривия път.

Сега може да правите такива заключения. Казвате: “Ако животът е така, тогава кой е праведен?” Ако не разсъждавате така, не съм за крайната справедливост в света, аз съм за справедливостта в дадения момент. Утрешният ден е друг въпрос. В дадения случай, в даденото състояние какво разбиране имам, аз имам добро желание и ако го реализирам, искам да направя добро някому. Туй малкото добро ако аз го реализирам, аз съм силен човек, но ако се разколебая и не го направя, аз съм слаб човек. Дави се една мравка, ти имаш научна дисертация, нещо ти казва: “Спаси тази мравка.” Ти казваш: “Какво ще се занимавам с мравките, може да изгубя тезата си.” Вдигни мравята, това ще ти помогне твоята дисертация да се свърши добре.

Казвам, този праведният, който живее, той се благославя и всичките негови деца се благославят. Онези от вас туй, което имате, дръжте го. Но проверявайте вашето богатство. Нали знаете, че много пъти имате вълнени дрехи и ако не ги проверявате, молците ще ги изядат. Много пъти сегашните богаташи, от техните каси парите изчезват, виждаш - касата затворена, но парите изчезват отвътре. Постоянно трябва да се проверяват нещата. Като мисли човек, че е осигурен, казвате: "Понеже баща ти е богат." Но ти трябва да приложиш онова, което баща ти е оставил. Не уповавайте на никаква рента, че ви е оставил някаква рента, но уповай на онова, което излиза из ума, от сърцето, от ръцете, от краката, туй, което може да направиш с труд. С труда на ръцете си да си изкараш прехраната. Всеки човек трябва да има тази минимална прехрана - с труда на ръцете си да си изкарва прехраната. Ами старото? Ти дръж старото за дявола, а другият порядък е за Бога - днес какво може да направиш. И след 20 години може да остарееш. Не мисли за старините си, остави, хич не мисли за твоите старини. Ти не мисли за сиромашията. Сиромашия в света не съществува. Сиромашията хората я създават. И злото в света не съществува извън нас. Ние сами създаваме сиромашията. Онази сиромашия, на която аз съм обречен, аз съм я създал - аз съм онеправдан, ако аз съм се скарал с всички свои близки, ако аз се скарам със слугата и всички ме нарочват, този запали фабриката, онзи - складовете, и аз осиромашея.

Ако всичките слуги обичат господаря си и той ги обича, всички живеят в братство, и тогава господарят не може да осиромашее. Но сега да ви кажа какво трябва да се приложи. Може някои от вас да мислят, че имат вечния живот, радвам се. Ако е така, облажавам ви. Някои може да мислят, че може да имат голяма вяра. Казвам, облажавам ви, проверете вярата, направете опит. Някои може да мислят, че имат много знания, облажавам ви, проверете знанието. Някои може да мислят, че имат голяма сила. Хубаво е. Но проверете това нещо, да не би да се самоизмамвате. Никога не трябва да

допуснете в себе си никаква самоизмама, тъй - да ви турят на динена кора. Проверявайте, то е красиво сега.

Казвам, ако ние се занимаваме със себе си, ако бихме турили програмата, да бъдем верни на природата, верни на Бога, понеже в Бога имаме вяра, пратил ни е на земята да му се отплатим, да бъдем верни, ако ние имаме отношение към ближните си - ближният не е нищо друго освен екран, върху който ще покажем доколко изпълняваме Волята Божия - втората заповед е екран за любовта към Бога, защото Писанието казва: “Да възлюбиш Бога с четири неща: с ума, със сърцето, с душата и със силата, а ближния - като себе си.” Значи туй, което е възлюбило Бога, туй - да възлюбиш и ближния, понеже не трябва да се повтаря заповедта, както първоначално, ще обичаш ближния като себе си, понеже първото отражение е в моята душа и съобразно с туй отражение, което дари тази хармония, аз ще приложа към ближния. Тогава - три образа, троеличието на Бога - то е майката, бащата и синът. Какво е туй учение, тази заповед: люби ближния си. Бог е Бащата. Ближният туй е Майката. Ти трябва да помагаш на майка си. Ти си синът. Туй е в единство. Така трябва да се схваща. Това е домът. Ако домът така не се съгради, в света никакво щастие не може да има. Ние търсим ближния вън, той е майка ти, туй е баща ти. Той е единственият баща. Ти ще търсиш единствения баща и единствената майка в тебе, ще ги измериш още по-дълбоко.

Та казвам, тъй разбрано, туй божественото учение, то има приложение, има известно приложение. Няма да има никакво противоречие около вас. Питаме кой е праведен. Който свири добре на цигулка, той е добър цигулар, а който не свири добре на цигулка, не е добър цигулар. Който лекува добре, лекар е. Който не лекува, не е лекар. Има един анекдот за съвременните опити на лекарите. Един лекувал в средните векове, той свършил медицина и всичките ги лекувал по един начин. И много лесно лекувал хората. Пускал им кръв и после им давал да пият топла вода. Двайсет години все така лекувал и никого не могъл да излекува. И един ден се утешава и си

казва: "Нима другите лекари ги оживяват?" Той ще пусне кръв на човека, ще даде да пие топла вода и тази топлата вода ще изкара кръвта навън. Не да се изкарва кръвта, но да се вкарва. Като заболее един човек, пускат му кръв. Казвам, кръвта ще го подлуди. Има нещо, което подлудява човека. Кръвта е носителка на живота. Но когато в кръвта влезе нещо чуждо в живота, тогава животът изкарва кръвта, изхвърля я, за да може да изхвърли отровното навън.

Та праведният ходи в целостта си. Това са сега спешни въпроси, които всеки един от вас може да разреши и върху които може да съгради своето щастие, своето бъдеще.

"Благословен Господ, Бог наш"
"Отче наш"

Тридесет и осма беседа, държана на 2 юли 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

МЪДРОСТТА СЪГРАДИ

"Отче наш"

Ще прочета част от деветата глава на Притчите - до дванайсети стих включително.

"Духът Божи"

Ще взема само трите думи от първия стих: "Мъдростта съгради дома си." Мисълта, която седи в моя ум, е следната. Кой е домът на мъдростта? Това е видимата природа. Тя е съградена. В този дом ние живеем. Следователно нашето хигиеническо положение зависи от дома, в който живеем, от разбирането, как живеем в дома. Не е достатъчно човек да бъде богат, не е достатъчно човек да бъде учен, да бъде силен. Хубаво е всичко това. Но той трябва да знае как да употреби своето знание, своята сила, своето богатство. Или казано на съвременен език, иска да се ползва от тях. Когато са върху тия предмети, всички хора търсят разрешението на задачата - какъв ще бъде краят на живота им. Един въпрос, с който никак не трябва да се занимавате.

Какъв ще бъде краят? Казва: "Я ми кажи как ще свърша живота си, ще бъда ли щастлив, или няма да бъда щастлив?" Чудя се на голямата вяра. Хората - най-големите безверници, които в нищо не вярват, вярват в гадателите, че може да им предскажат нещо за бъдещето. И в Англия, и във Франция, и в България има учени хора, държавни мъже, които вярват в гадатели. Някои държавници са ходили при врачове, на восък да им предсказват каква ще бъде съдбата им. Ако го попитате, този човек ще каже, че в другите работи не вярва. Не е лошо човек да вярва. Хубаво е, отличаваща черта е, но

да вярваш в туй, което е, а не да вярваш в туй, което не е. И всичките нещастия в света произтичат от това, че всички вярват в туй, което не е. И вследствие на това произтичат нещастията в света. Всеки, който вярва в това, в което не е, нещастен е. Някой казва: “Ще бъда щастлив.” Казвам: “Ако вярваш в това, в което е, ще бъдеш щастлив, но ако вярваш в туй, в което не е, ще бъдеш нещастен. И аз врачувам.” Казва: “Как ще завърша живота си?” “Както си го започнал. Ако започнеш с туй, което е, ще свършиш с щастие, ако започнеш с туй, което не е, ще свършиш с нещастие.”

Сега това са изречения. Мъдрите хора говорят поговорки. Казвате: “Какво иска да каже?” Да вярваш в туй, което е. За пример вие имате тяло, лице, имате глава, очи, уши, всичко туй. Но как са произлезли, какво е тяхното употребление, при какви случаи, как трябва да употребявате - някъде знаете, някъде не знаете. За пример вие не знаете отношението на човешкото лице каква велика роля играе в света. Вие не знаете отношението на човешката глава каква велика роля играе. Вие не знаете отношението на човешките дробове, гърдите на човека каква велика роля играят. Аз се спирам върху най-важните. Не искам да се спирам върху някои подробности. Или за пример сега в съвременната химия се говори за елементите водород, кислород, азот и въглерод. Знаете съединенията, в които съществуват тия елементи. И за много други елементи говори химията, но тия елементи имат отношение. Те проникват в цялата природа, не в цялата природа, но във физическото поле имат известно отношение. За пример кислородът - той показва голяма активност, той е активен. Там, дето преобладава, има активност, динамичност. Всичките хора са холерици. Той вади нож, дето не трябва. Водородът се отличава със своята лекота, не със своя въздухообразен характер. Всичките тия хора, в които водородът преобладава, имат подвижност, наричат ги сангвиници, разрешават всички мисли, че всичко е постижимо. Може да стане, няма съмнение. Че тъй, както казват, ще стане, то е въпрос. Нещата може да станат. Тъй е. Но че стават тъй, както казваме, то е

въпрос. Или тъй, както мислим, то е въпрос, че ще станат. Ако вземете въглерода, той се отличава със своята тежест. Има една солидна роля, вътре в живота, в природата. После, ако вземете азота, той се отличава със своята инертност, той убива всяка активност. Той е крайно консервативен. Може да кажем, че той е бащата. Първородният син е кислородът. Вторият е водородът. Третият е въглеродът, а той е бащата. Вие ще попитате къде е майката. Майката вие ще я намерите. Щом намериш баща си, ще питаш: "Къде е майка ми?" Като хванете азота, ще го питате къде е майка ви. Ако не може да ви каже, или законът е обратен, като намериш майка си, може да питаш къде е баща ми. Или баща си ще питаш: "Къде е майка ми?" Никой друг. Сега ще направя една аналогия, тя е следната. В живота само любовта може да покаже къде е мъдростта. Ако мислите, че по някой друг път може да говорите каквото искате, само мъдростта може да ви каже къде е любовта. Сега, разбира се, аз не искам да говоря върху любовта. То е въпрос, понеже и върху мъдростта няма да ви говоря.

Ще говоря сега върху природата. Вие искате да бъдете здрави. И, най-първо, лекарите ще ви препоръчат, че трябва да ядете толкоз количество белтъчни вещества, азотни вещества, въглеродни вещества. Туй е право, но въпреки вашето ядене, вие все страдате от известни болести. Учените хора сега са дошли до някои открития. Защо боледуват хората? Защото малко сол имат. Боледуваш, малко сол има. Разтвори готварска сол във вода, изпий я. Но вие казвате: "Солта може ли да лекува?" Ако знаеш как да я възприемеш, може. Ще възприемеш солта в храната. Някои поддържаха досега, че храните, когато се готвят, не трябва да бъдат солени, вредят. То е така, но понеже в голямата горещина човек се изпотява много пъти, тази вода, която излиза, отвлича голямо количество от солта и човек обезсолява и вследствие на това той заболява. Някои пият чай или топла вода. Сол трябва да туриш на чая си вътре. Сладкото ядене, сладкото, то си има сладина, образува мазнина. Но един сложен

въпрос, спорен въпрос. Говоря за нещо, върху което няма спор. Нещо, за което говоря, няма спор. Тъй както са в природата, може да има известни теории. Теоретически може да има спор, но в природата няма никакъв спор.

За здравите има само един метод. Ти трябва да дишаш, трябва да се храниш, трябва да приемаш светлината и топлината на природата, да си във връзка всеки момент, да слушаш съвета ѝ. Единственият помощник, на когото може да разчиташ, то е тя. Мисъл е вложила, чувства е вложила и по някой път тя пошепва на човека с какво трябва да се храни. Много хора се хранят както не трябва. Сегашните хора се хранят както месоядните. Хранят се много късно както хищните птици. В 10 часа той трябва да бъде в леглото. От 9-10 часа да си легне, който иска да бъде здрав. Той ще се върне в 2 часа, в 1 часа, ще спи, когато няма никакви условия за спане. Защото в спането организмът се храни. По някой път човешкото съзнание, което присъства в тялото, причинява един голям тормоз. Обикновеното човешко съзнание е такова - един господар. Не е от много разумните господари. Туй съзнание товари като някой господар, който е лаком. Товари коня, вола си повече, отколкото трябва. Вследствие на това ние товарим тялото повече, отколкото трябва.

Не мислете, че когато говоря върху този въпрос, имам предвид някакъв морал, че човек трябва да живее добре. Аз не зная в какво седи добрият живот. Всички говорят за добрия живот и не живеят добре. Аз не съм срещал някой, който да не говори добре. Лекарят, след като разправя на един болен как да се храни хигиенично - поне да не пие, да не пуши, той, като излезе навън, пуши тютюн, пие винце, прави точно обратното на това, което е казал на болния. Моралистите, след като проповядват на другите хора, че не трябва да се лъже, че трябва да говорят истината, че трябва да се отнасят добре с хората, той, като дойде, икономисва истината. Като лекаря е икономист и казва - не може, условията са такива и т.н. Икономисва истината, понеже не знае лошите последствия на една икономия.

Има една икономия в природата, която е крайно вредна - да икономисваш от яденето. Това е много вредна икономия. Има хора, които икономисват от яденето. Ти никога няма да икономисваш от яденето. От крайната твоя разточителност може да икономисваш, но от яденето, от това, което ти трябва, ти не икономисвай, понеже това не е икономия. Икономия трябва да има само в разточителността. В живота не трябва да има никаква разточителност. Природата никак не обича разточителността. Може да яде човек, но не трябва да бъде разточителен в яденето. Всяка работа, която свърши, тя трябва да бъде добре свършена. Яденето е една недовършена работа. Ти бързаш, превърдаляш една хапка и хайде, глътнеш я, втора, трета и след туй усещаш една тежест, казваш: "Не зная какво ми стана на корема, уроки ме хванаха." Мъжът ще иде да купува месо, и няма пари. Пък иска да купи. Ще намери такова по-евтино, малко развалено, та повече месо да вземе. По-малко месо, но хубаво, сладко да го изядеш. Аз не правя въпрос дали трябва да бъдеш богат, или не. Аз още не съм срещал истински богат в света, понеже условията, при които живеете, е мъчно да бъдем богаташи. Ти, като изпиваш водата, изяждаш толкоз животинки, хиляди и милиони поглъщаш и казваш: "Аз съм вегетарианец." После в самия хляб има животинки, даже и череши, като ядете, и в тях има животинки. Сто череши - такива белички, сто вегетарианци има вътре.

Вегетарианството трябва да бъде обосновано на един велик закон в света. Никога не яж храна, която няма съответстващи трептения на твоето тяло. Това е право. Понеже не съответстват трептенията на каквато и да е храна, природата създала известни храни, които са създадени за човека, други храни, които са създадени за животните, трети храни, които са създадени за растенията. За всички същества природата е създала храни. Никога не употребявай храна, която не е създадена за тебе. Може да се съберат всичките учени хора и да казват какви хранителни вещества трябва да съдържа храната. За

човека има специфична храна, която е приготвена, и всички трябва да намерят тази храна.

Та казвам, съвременните хора нямат достатъчно количество сол в своето тяло. Солта произвежда онова вътрешно здраве. Тя е носителка, или тя пази едно равновесие, или един баланс в кредита, който човек има. Човек, който има сол в своя организъм, той не е изложен на големи катастрофи в света. Дотогава, докато има сол, той не може да умре. Щом обезсолее, той умира вече. Всичките хора, които умират, органически щом липсва сол, непременно органическата смърт иде. Но да умре човек, не е лошо. Ние не сме за това, но да умреш навреме. Смъртта е една неизбежност на земята. След 120 години тя ще дойде. Ако тя идва на 30 години, на 40, на 50, това е едно несъответствие. Казвате: "Толкоз Господ е определил." Двама богати хора нападат ги разбойници и на единия му нанасят 20 надупквания, а на другия му вземат парите и го оставят, заминават си. Питам, защо богатия го надупкаха, а другия го оставиха. Единият богат беше разумен, а другият богат беше глупав. Да ви кажа в какво седи причината на надупкването.

Влизат разбойниците и казва: "Заповядайте, какво искате, пари ще ви дам, дайте - казва - торбата." На жена си казва: "Ха, сготви ядене, пиене, напълни торбите със злато." И се ръкува и ги изпраща, а другият скрива парите. Казват: "Кажи къде имаш." "Нямам нито пет пари." Започват да го дупчат, казват: "Къде са парите?" Питам, когато някой болен се разболее, той е нападнат от разбойници. Щом го надупчат, какво показва? Скрил съм своето богатство. Защо ни е богатството? Богатството в дадения случай е една сила, за да те избави. Тия крадци са злото. Дай богатството, за да се освободиш. То ще дойде пак при тебе. Как ще дойде богатството? Да ви дам друг символ.

Представете си, че имате само едно шише с вода и не знаете откъде да напълните това шише. Вие го държите и казвате: "Като го изпия туй шише, откъде ще го напълня?" Представете си, че човек

знае, че има извор в планината. Знае къде даже да се напълни шишето. Питам, той ще се безпокои ли, че неговото шише се е изпразнило. Ни най-малко. Когато ние говорим за този извор, казват хората: “Дали съществува такъв извор?” Казвам: “Идете да видите.” “Ами, ако няма такъв извор, да бием толкоз път напразно. Няма ли да ни се смеят хората?” Ако ти боледуваш и те надупчат тия разбойници, няма ли да се смеят хората. Казваш: “Надупкаха ме.” Защо? Защото имаш пари да се откупиш. Тия неща ги давам за сравнение.

Ние живеем в един свят на крайни противоречия. Ние мислим, че нашият свят е уреден. Най-големите добри хора и най-големите мъдреци и разбойници в Слънчевата система - няма друго място както на нашата земя. Всички първокласни разбойници са тук, на земята. Когато им трябва някой по другите светове, идват да си вземат чешит. Чудни сте вие. Как ходят сегашните учени хора в Индия, че от тази богоническата чума ще вземат да я размножат, държат тия разбойници в шишета, трябват им за инжекции, правят разни серуми от нея. И когато им трябват, пущат ги. Та природата, не мислете, че сега като говоря, аз сега по човешки говоря, тия крадци и разбойници, то е тяхна философия. Те си имат своя философия. Кражбата си има своя философия. Един човек, който трябва да открадне нещо, аз ще ви разправя два примера, ще ви покажа колко са умни те.

Преди години в Цариград един голям турчин - усетили апашите, че той имал много пари - и искали да го оберат, искали да влязат да избият вратата. Всичко туй - намислили един начин. Купил една каса, той надалече носи косата, идва до богатия и казва: “Заради Бога, много ми тежи, на еди-кое си място я нося тази каса, далечно място, ще може ли да оставя касата във вашия дюкян, утре ще дойда рано да я взема.” “Може, може.” “Утре рано ще дойда пак.” Той я оставил и излиза. Обират и на сутринта иде хамалинът и си заминава, иде турската каса, туй е в турско време. Сега това, което става в Ню Йорк, да ви приведа пример. Има един пример от американските апаши.

Решават да оберат един голям милионер на скъпоценни камъни. Това било сред Ню Йорк. Подкарват един хубав автомобил и като карат автомобила, блъсват се във витрината на този богатия и като влизат, започват да вземат скъпоценностите, които били изложени. Той вика: "Обраха ме." А другият се свил, фотографирва цялата сцена. Всички мислят - и стражите мислят, че това го снимат на филм, че е игра. И всички се смеят. И след десетина минути качват се на автомобила и избягват, а той продължава да снема. След 10-15 минути вижда, че те обрали човека. Къде са, и досега още не са ги хванали. Сега ние може да се спрем върху факта, дали е право, или криво. То е друг въпрос.

Та сега ние ще минем към реалното. Често ние с този автомобил, с тази каса може да дойдете в нашия дом. Каквото става в Ню Йорк, Цариград, може да стане и в нашия дом. Ти се смееш - колко глупаво става да го бутнат вътре в касата и след това да оберат. Туй в Ню Йорк е станало. Ами, когато стане вътре в тебе, тия апаши като влязат и ти задигнат всичкото богатство, 4-5 месеца едва се държиш на краката си. Питам, как трябва да се справи човек. Туй, което става в нашия свят, природата си има друг един закон. Тя е впрегнала доброто и злото, те са две сили, с които работи. Ние разглеждаме частично само формата на злото и казваме - спрямо нас известна форма на злото е несъответна. Така е и с известна форма на доброто.

В природата злото и доброто играят важна роля. Ако можеше, тогава тя не би допуснала, тия двете сили съществуват, че някои отношения на злото може да вредят, може да се появяват известни болести. Болестите са резултат на известни организми, същества, които живеят в природата, на които интересите за живота са дисхармонични, противоположни на нашите. Вземете туберкулозата. Това са бацили, които идат, влизат в човека, изяждат го и не може да му помогнем, умира човекът. Вземете язвата в стомаха. Това са микроорганизми, които се загнездват и започват да изяждат стомаха. Някои от тези микроорганизми се загнездват в мускулите. Някои се загнездват в човешкия мозък, някои, дето се загнездват, чудеса

правят, някъде тумор ще направят, някъде - заякване, укрепления правят. Като влязат в него, те се градят. Единственото нещо, сега в природата съществува един закон. Човек трябва да има знание.

Във Варненско ми разправяха, че преди 60-70 години голямата чума, която съществувала в България, тогава хората избягали в Стара планина, на Балкана, и там имали голям котел с вряла вода и казват, че чумата бягала от врялата вода и слушали, че чумата ходела вечерно време и като чувала, че врял един голям котел, вече от врялата вода бягала. Лекарите казват: "Оставете тия глупави работи." Казвам, тази врялата вода какво е. Как ще обясните? Има известна философия. Врялата вода помага, понеже, като се възприеме в човешкия организъм, разредява серумите, не дава на тия микроорганизми да се размножават и вследствие на това човек се избавя от голямата опасност, от чрезмерното разплодяване. В 24 часа милиарди стават и от изверженията на тези микроорганизми човек се отравя. Следователно, щом спреш този процес на размножаване, щом нямат храна, най-после умират и се освобождаваш. Казвам сега, добрата страна на врялата вода е, че тя разширява капилярните съдове, дава един ход да се разпространява кръвта правилно навсякъде, да се движи. Студената вода свива капилярните съдове. Много хора страдат от студената вода: и в Америка, и тук, от пиенето на студената вода. Американските хора, които са културни, имат разни сифони от разни сиропи с ледена вода и като дойде, размеси със студената вода сиропа, изпие чаша-две и след туй той урочасва. И досега не може да се отучат. Американците, които са културен народ, едно несъответствие имат. Ще те викат и ще ти дадат 100-200 грама ледено и след като ядеш леденото, ще ти дадат едно кафе да изпиеш или може след кафето да ти дадат студеното, ледено. Питам сега, в тия крайности какво ще стане. Няма нито един американец със здрави зъби. На всички американци са развалени зъбите. Друг пример: и самата храна, която употребяват е така.

Та казвам, разумното в живота е да знаем как да употребим водата. Ние не знаем как да я употребим. Тази вода трябва да бъде в чисто състояние. Трябва да има малко солчица, лятно време трябва да има солчица. Има и други соли. И те са потребни. Най-разпространена е готварската сол. Турете малко сол поне в една кафена чаша вода. То е едно лекарство. Да даде равновесие, да се набере непотребна сол. Непотребната сол се изхвърля навън. Солите са потребни, за да е организмът в едно здравословно състояние. Това е външната страна. При туй друга една хигиена: човек трябва да има разположение на своето сърце, на чувствата си. Човешките чувства регулират топлината. То е закон на топлината. Онзи, който не може да регулира своите чувства, той не може да регулира топлината. Онзи, който не може да регулира своите мисли, той не може да регулира светлината, понеже човешката мисъл е закон за светлината - как да се възприеме. Тогава казвате: "Какво ще има, ако зная да мисля?" Ще регулираш светлината. Светлината има важна роля в човешкия организъм. Ти със своите чувства регулираш топлината. Топлината има важна роля. Следователно тогава вече има съотношение. Защо нашите чувства трябва да бъдат добри чувства? За да се регулира топлината. И защо нашите мисли трябва да бъдат добри? За да се регулира светлината. Когато светлината и топлината не са регулирани, това показва, че нашите мисли, нашите чувства, и те не са регулирани. Та трябва една нова школа: да се научат хората да мислят. Те казват, че Господ има в света, закон има. Туй нещо не ме ползва, че има Господ в света. Ти може по три пъти на ден да се молиш на Господа и по десет пъти на ден да се молиш, но трябва да знаеш - туй молене може да постави тебе на едно изкушение.

Във Варна, един евреин пътувал от Варна за Добрич, носел една чанта с крупна сума. Мислел, че може да го оберат. Хваща един турчин гавазин, да го пази. Вижда го той на едно място, че се моли и му казва: "Ти си човекът, който може да ме пази." И след като свършва молитвата, той се приближава и му казва: "Можеш ли да ми

направиш една услуга, да ме пазиш. Имам в тази чанта пари и трябва да ида до Добрич." Турчинът му казва: "Може." Тръгнали и като стигнали до средата на пътя, той обръща пушката и казва: "Давай чантата." Онзи му казва: "Че ти се молеше преди половин час." "Моя длъжност е да се моля на Бога. А пък моят занаят е да те обирам." Ако длъжността е да се молим, а занаятът ни е да обираме, то е неразбиране на работата. Между длъжността и занаята има неправилно съотношение. Ние не поставяме жива връзка, ние казваме - човек трябва да мисли, да мисли добре. От мисълта зависи какво ще бъде нашето здраве, а от състоянието на нашите чувства зависи здравето на нашия организъм. И не само това. От светлината и от топлината зависи цялото твое бъдеще, как ще живееш, зависи. Зависи бъдещето и на децата ти - на синовете ти, на дъщерите ти, на ред поколения, как ще ги възпиташ. Сега се правят някои общества, малки общества има в Индия и в Европа, в тайна ги държат, които правят опити в тая посока, за да се изкара едно здраво поколение. Сега всеки иска да бъде здрав. Здравето има отношение към целокупния живот. Ти не може да бъдеш здрав човек, ако не обичаш природата. Да обичаш природата, разбирам да си в съгласие с нея, понеже ти в нея живееш. Ако ти храниш каквато и да е мисъл, несъобразна с нея, ти ще се намериш в най-голямо противоречие.

Ние, съвременните хора, често се питаме защо природата направила човека така. Това не е правило на природата. Ако едно дете се роди сляпо, за това не е природата причина. Ако едно дете се роди идиот, не е причина природата. Ако едно дете се роди сакато или неспособно и т.н., ни най-малко не е причина природата. Причина сме ние, хората, които не разбираме. У нас има баби, след като се роди едно дете, му наместват главата. Не бутайте главата, бабата ще я натиска, да я намести, както китайците натискат краката на жените. Китайците тургат краката си в железни обръчи. Китайците стискат краката на жените, да имат по-малки крака и като ги питали защо правят това, казали: "Да не ходят по махалата." Ще ѝ оставят едно

детинско малко краче. Ще каже някой: “Защо природата е създала туй чоканче?” Не, това са порядки на хората. Всички ние - в съвременната храна на целия живот - имаме такива китайски разбирания. Човешкият живот има такива китайски разбирания.

Та казва: “Мъдростта съгради своя си дом.” Съградила го тъй хубаво, че ако ние разбираме този строеж, което ние желаем на земята, ще го имаме. Всеки един от нас няма да ходи при някой гадател да пита дали ще бъде щастлив, или не. Аз не забранявам. Ако има гадател, идете при него. Но аз казвам - щастието седи в нашите ръце. Всеки от вас е определен да бъде щастлив, ако разбира. На всеки е писано да бъде нещастен, ако не разбира. Вие може да идете при един гадател и при друг. Тук в София има доста гадатели. Мене ми разправят, че имало най-малко 400-500 гадатели на кафе само. Тук имало даже по-големи гадатели, които носели своето джезве и понеже гадаят на хората, излезли на Витоша да си гадаят един на друг. Единият сварява кафето и гледа на другия, предсказва какво ще се случи. Но единият казва на другия: “Докато има такива будали, на които да врачувам, аз ще бъда щастлив.” Другият казва: “И аз така мисля.” С това се отличаваме. Но тъй като гадателите вървят, то и минало. Има гадания. Може да се предсказва, но навсякъде в гаданията има несъобразности. Има гадания в природата, може да се предскаже, но ние вървим на едно място, накъдето има несъобразности. Дойде една циганка и казва: “Ти имаш 9 оки късмет.” Че как го е мерила? “Тебе - казва - мъжът ти ще те обича, но той си има и друга жена.” Пуска един фитил. Та тука има един човек, умориха го така. Заблудиха го, умориха го. Отива един гадател и казва: “Слушай, жена ти не е честна. Тя ти изневерява на тебе.” Започва той да подозира и след време той узнал, че тази работа не е така. Но човекът заболял и отишъл в другия свят. Той на мене ми казва: “Идвам да те питам вярно ли е.” Казвам: “Остави тези гадатели. Той не може да разчете работата. Тази работа не е вярна.”

Та сега знанието, пътят, в който вървите, има много заблуждения в света, от които трябва да се освободите. Ред наследени заблуждения, които израстват в живота. Една подозрителност, страхливост. Мене ми казваше д-р Миркович, който издаваше списание “Нова светлина”, след като говорихме за спиритизма. Един офицер толкоз се изплашил от духове, че го е било страх, та жена му трябвало да излиза и да го пази. Казва на жена си: “Как не те е страх, ако ти не си и целият свят, ела с мене да ми кажеш къде ще вървя, откъде идват.” Да може да извади ножа да се брани. Той вижда призраци. Това е фантазия, в ума си създал известни неестествени съотношения в човешкия мозък. Човек много лесно може да си внуши какъвто и да е страх. Аз зная друг един пример - той беше един господин от Търново - какво работи внушението. Отива той за една простуда при един лекар, без да мисли, но този човек отпосле не може да се излекува. Казва му лекарят: “Твоята работа е толкоз сериозна, че ти ако не беше дошъл, твоята работа е свършена.” Лекарят искал да каже: “Благодаря, че си дошъл при мен.” Той казва: “Ако ти не беше дошъл, твоята работа е свършена.” Той разбира само “Твоята работа е свършена”, излиза оттам с внушението, че неговата работа е свършена. Лекарят дава лекарства. Този господин дойде при мене, сядам, че му разправям закона на внушението. Давам му метод как да се поправи. Казвам: “След 10-15 дни ще стане подобрение, не си разбрал лекаря. Добре, че си отишъл при него, но ти си разбрал само думите: твоята работа е свършена.”

Та в природата вие не разбирате нейния език по някой път. Тя казва: “Ако не ме слушате, вашата работа е свършена.” Вие разбирате само думите работата е свършена - че няма бъдеще за вас. Така не се говори. Казвам, при сегашните условия необходимо е трезва мисъл. Четете хубави книги, някой роман за пример, но в романите има много от тия интриги. Те са хубави за бъдеще може би, след хиляди години тия романи ще бъдат добре, но за сегашното общество романите, както са написани, не са здравословни. Аз съм виждал - кой

как чете романа, и той иска да стане такъв, какъвто авторът описва. Той описва едно, младият разбира друго. Най-първо, всичките интриги в един роман не са верни. Психологически фактите не са верни, няма приложение. Авторът иска да направи впечатление, да се чете от публиката, да се похарчи романът му, да печели пари. Само иска пари, известни ефекти, той не е написан за благото на хората. Тъй също и в проповедите, и във философските твърдения има същата тенденция. Не да кажем толкоз истината, но голямо впечатление да направи.

Казвам, това е велико съчинение. Та нас ни трябват велики съчинения, поети, музиканти, те са добре дошли в света, те трябва да градят. Те са заченати от истината. Истината носи свобода. Свободата, най-първо, се познава по това - ти, щом си свободен, ще бъдеш здрав. Свободният ще бъде здрав. Ти, който не си здрав, ще бъдеш ли свободен? Ти, който не знаеш да мислиш, свободен ли си? Не си свободен. Ти, който не знаеш да чувстваш, свободен ли си? Не си, че имаш неразположение в сърцето си. Ти може в 5 минути да се справиш. Дойде някой и казва: "За мене животът се свърши. Имах 25 хиляди лева, откраднаха ги." Иска да се самоубие. Давам му 25 хиляди лева и казва: "Животът има смисъл." Казвам, 25 хиляди лева, оправи се човекът. Това е направил един господин, един англичанин. Гледа един италианец, той пътува в Италия, и през прозореца гледа как един италианец си туря дулото на революера, после го отдалечава, ту го приближава, ту го отдалечава. Той, като го гледал, отива при него и казва: "Какъв опит правиш?" "Няма смисъл животът." "Защо?" "Ами пропаднал съм, пари нямам. Как ще се живее със сиромашията?" "Че колко искаш." "Толкоз." Англичанинът подписва един чек и му казва: "Дай револвера си. Аз от теб научих един урок." Подписва един чек за 25 хиляди лири. Излиза италианецът, че животът има смисъл. Той спечелва на тази лотария. Този англичанин направи добро. Той спаси един човек. Казва: "Защо ще му дам 25 хиляди лири?" Този англичанин е господар на револвера. Този револвер струва 25 хиляди

лири. Казва англичанинът: "Той не мисли да се самоубива." Италианецът, който взел тези пари, не мисли както по-рано за охолен живот на развлечения. Този англичанин му препоръчва книги, някои начини как да живее. От него става човек и половина. Сега вие ще кажете аз да ви преведа. Че колко теории - вие държите дулото на вашите теории. Държите ги в устата си и казвате: "Не си струва да се живее." Не е ли това един револвер?! Един булдог от тия, от най-новите.

Та казвам, ние, в сегашния век ние сме дошли до едно положително знание. Онази руска поговорка, дето казва - колкото в живота е по-зле, толкоз по-добре - е верно положение. В най-трудните времена човек започва да мисли. Когато човек се намира в усилено положение, той ще мисли. Не мислете, че големите страдания, които спират човешките души, те произвеждат най-голямото преобразование. Ще ви приведа един пример от живота на Наполеона. При едно от сраженията трябвало да мине през една голяма река. Вика своя инженер и му казва да построи моста. Инженерът казва, че не си е взел уредите. За построяването на моста му са нужни 10 часа. "Ако за половин час ти не дадеш план, как да се построи мостът, ще те застрелям." Половин час има само на разположение. Инженерът имал само козирка. Идва до реката и с козирката си измерва, вижда къде опира, завърта се така, измерва да намери друга точка и веднага намира начин да измери реката. И наистина след половин час той изработил план. Наполеон го потупва тогава и му казва: "Такъв инженер искам - да му работи умът."

Ако ти при своите страдания се самоубиеш, какъв човек си? Ако ти не може да разрешиш една голяма задача, ако ти за 20 хиляди лева се самоубиеш, какъв човек си? Че ако някоя жена не те обича, ти се самоубиеш, какво е туй? Ако синът ти не е могъл да свърши в странство, какъв човек си? Или тебе са те уволнили от служба, какъв човек си? Има неща по-важни. Имаш велика цел в света, за която днешните малки страдания не са в състояние да се сравнят с онова,

което те чака. Казвате: “Трябва да се откажем от сегашния живот.” Опасността не е да се откажеш от сегашния живот. Ние се отказваме от бъдещия живот. Ние жертваме великото бъдеще заради временни работи.

Нашата грешка е като онази мишка, която влиза в един модерен капан с малко пастърма. Тя, като вижда пастърмата, казва: “Какво чудо!” Обикаля капана и казва: “Аз не може ли да взема туй, то е едно благо, нещо хубаво.” Казва една стара мишка, по-опитна: “Хубаво е, но пази се. Аз съм изучавала - казва - наоколо - мишката.” Мислите ли, че тази мишка ще може да извади тази пастърма от капана навън? Мислите ли, че в съвременния живот вие може да разрешите този въпрос? Но нашият живот е разрешен. Ние не разрешаваме великото бъдеще. Други са, които разрешават въпроса заради нас. Ние в света сме в един университет, в който трябва да учим. Други са, които поддържат университета. Каква диплома ще ни дадат, от тях зависи. Но ние със своето учение може да разрешим да ни дадат добра диплома. Как ще ни я дадат и по кой начин, какви бележки ще турят, оставяме на тяхната добра воля. Няма ние да диктуваме. Когато сме в живата природа, трябва да имаме вяра. Ние сега ходим в природата, не виждаме нищо разумно. Гледаме към звездите, далече са. Гледаме слънцето, може да гледаме дърветата и мислите, че те не са разумни, те са глупави. Единствените умни същества минаваме само ние. Всички са глупави наоколо, но все имаме нужда от глупавите, а, ние, умните на кого можем да служим. Та в света ние мислим. Когато човек мисли, че той е глупав, то е, защото го няма. Щом го събудиш този човек, той е умен, онова растение, което спи. Но щом от ябълката изядеш плода или от крушата, черешата, тя е от разумните, той ще прояви своите качества. Ако знаехте - растителното царство носи всичкото щастие за човека. Дълговечният живот, бих казал, задържа способностите. Ако човек знаеше как да се справи с растенията, той би намалил най-малко 60-70 процента от нещастията, които сега има.

Ние търсим произхода на живота в съвременния обществен живот. Че кой от нас е в състояние да заповядва на цялото човечество? Даже днес нито един народ не е господар на своята съдба. Българите не са господари на своята съдба, нито англичаните са господари на своята съдба. Всеки един народ, всеки един дом, всеки един човек, може да използва условията, които са дадени, за да се повдигне, понеже има предназначение. Туй предназначение зависи от него. Той казва - трябва жертва. Да жертваш живота си, това значи да живееш разумно, заради природата, да даваш навреме и да вземаш навреме. Да жертваш значи да жертваш както богатият, както богатият дава богатството си, когато го нападнат разбойници. Когато не даваш навреме и не вземаш навреме, всякога ще имаш два противоположни резултата. Туй, което ви говоря, не искам да влизам в противоречие с вашите възгледи. Вашите възгледи, които имате, са много добри. В едно езеро водата, която има, е добра, но в туй езеро трябва постоянно да се влива, и тогава езерото е в нормално състояние. Езеро, в което водата не се влива и не изтича - трябва да има постоянно втичане и изтичане - езеро, в което няма втичане и изтичане, туй езеро е изложено на известни миазми. Неговото състояние не е добро. Та и в човешкия живот трябва да има притоци отнякъде.

Всеки ден трябва да влиза в нашия ум една хубава мисъл, всеки ден трябва да влиза във вашето сърце едно добро желание и да се прояви една добра постъпка или да урегулирате вашите течения. Най-първо, вие усещате, че ви е студено и не знаете причината защо е студено. Ръката ви е бездейна. В този случай във вас вече действа азотът. Той е взел надмощие. Следователно вие сте станали крайно консервативни. Всички хора, които мислят, че са много развити, те почнали да подозират. Никога не искайте ръцете ви да почнат да изстиват. Топлите ръце са опасни, но и студените ръце - ще се спънеш. Многото ядене е опасно, но гладът е два пъти по-опасен. Да мислиш много е опасно, но никак да не мислиш, е два пъти по-опасно. Това са противоречия, които трябва да имате като теза.

Всичко това, което ни посреща в живота, и млади, и стари гледайте оптимистично. Бъдете хора и всякога се ползвайте от опитностите на другите. Ползвайте се и от вашите опитности, ползвайте се и от вашите внушения. Проверявайте нещата, без да се съмнявате. Даже там, дето има съмнение, във всяко съмнение има доза от истина. Извади истината и остави онова непотребното, не се занимавай с него. Тури го настрана.

Та казвам, мъдростта, която съградила сегашните ни тела, сегашните ни ръце, сегашното ни лице. Колцина от вас сте се занимавали да изучавате лицето си? По някой път вие като млади сте се оглеждали, а след като остареете, не се поглеждате, понеже било срамота. Щом е срамота, щом вие не обичате да се оглеждате, защо оглеждате другите. Човек трябва да се оглежда. Той никога не трябва да мисли - ще дойде мисълта, че ти ще остарееш, ще умреш. Това са мисли на вашите прадеди и прабаби, които от хиляди години са мислили така. Казва ви: "Ще остарееш, ще остарееш." Най-после ти повярваш и като повярваш, казваш: "Остарях." Какво трябва да правиш?

Има ред плочи. Ти ще извадиш друга плоча, която казва: "Ще се подмладиш, ще се подмладиш." Има една плоча, която казва: "Сиромашията ти у дома няма да излезе. Сиромашията ти от дома няма да излезе." Има друга плоча, която казва: "Богатството ще влезе в дома ти. Богатството ще влезе в дома ти." Тури тази плоча. Какво ти коства да завъртиш една плоча? Как се казва... тези, които имате грамофони, във вашия ум хиляди плочи има, които туряте. Ти туриш някоя плоча, завърти се в ума ти. И казваш - отидоха. Казвам, тури друга плоча. Хиляди плочи имате, колко хубави плочи има във вашия ум. Цяла една наука има. Да се завърти една плоча. Денем, като нямаш работа, извади плочата, завърти я и ще чуеш една прекрасна песен, и ще кажеш: "Слава Богу, че намерих едновременно разрешение за своята скръб." Сега, ако не искам да ви разкривам каква е тайната, знаете защо. Съжалявам хората. Ако разкрия как да

се лекуват хората, лекарите гладни ще умрат. Ако аз бих разкрил на проповедниците как да се обръщат хората, пророците гладни ще измрат. Ако аз науча търговците как хората да си правят дрехите, да не овехтяват, като направиш една дреха, да я носиш 20-30 години, не всяка година да си правиш нов костюм, и като съжалявам търговците, оставям така.

Новият ред е само за избраните. Та в тази мисъл истината невсякога може да се каже, т.е. не може да се каже по кой начин да се лекуват хората. Някой път пет пари струва как да се излекува човек. Но след като го излекуваш за 5 пари, казва - природата така го дала. Че какъв цяр ми даде той? На един господин аз му дадох да изпие 10 лъжици вода и той оздравя. Казва: "С вода лекува ли се човек?" То му е дошло времето да се излекува. Не че аз съм го излекувал. Но времето му е дошло да се излекува. Като дойдат някои хора, аз им казвам: "Ще почакаш малко. Ще ти дам една книжка." И тогава завъртам, извадя неговата плоча, туря друга, завъртам я и той като излезе от мене, плочата казва: "Ще оздравееш, ще оздравееш." И тогава ще кажете: "Хипнотизирал го." Не е ли хипнотизиран, като внушили на един човек, че той е болен, че ще пропадне, че ще се самоубие, ще умре. Чудни са тия хора. Някой гадател ще му каже, че след 20 години... Наскоро ми разправяха една вечер, някоя си българка, която завършила музика, била във Франция при една гадателка, която ѝ казва: "Ти, като се върнеш в България, ще се ожениш за един човек." Идва в България и става тъй. Оженва се. Как е станало, навъртял и той. Има една опасна страна на внушението, което учените хора правят, турят един човек в магнетически сън, внушават му да извърши едно престъпление. Като дойде този час, като че някоя сила го взема и го тласка. Отива и извършва престъплението и още той се чуди как е станало. Тъй като че в полусънно състояние става. При разумната природа ние трябва да извършим всичко съзнателно. Аз ви говоря за здравословната страна, която, като се тури, тя е спомагателна страна. Природата се държи

много строго към ония, които ѝ противодействат и всякога остава последствията да си носят. Тя всякога има разположение към ония, които съдействат, и тях ги подкрепя.

Та казвам, на първо място, избирайте храната си. Не преяждайте. Внесете повече сол в организма си. Когато се изпотявате, не оставяйте потта си да изсъхне по тялото ви. Не си лягайте вечерно време с неумити крака. Като ядете, измивайте си устата след вечеря, зъбите си. После късно не яжте. Яжте преди слънце, да е празен стомахът ви, като си лягате. Като си лягаш, да се освободиш от всички ненужни мисли и желания. Кажи: "Всичко да бъде за добро." Легни си и като станеш сутринта, кажи си: "Мъдростта съгради дома си. Аз живея в един дом на мъдростта. И като живея в един дом на мъдростта, значи и моите работи са съградени, и моите работи ще се уредят." Няма по-практична философия от тази.

"Благословен Господ, Бог наш"
Тайна молитва

Тридесет и девета беседа, държана на 9 юли 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

ЕЛАТЕ ДА ОБЯДВАМЕ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета само част от двайсет и първа глава от евангелието на Йоана - от шести до четиринайсети стих включително. Ще взема само първите думи от дванайсети стих “Елате и обядвайте”. Често се задава въпросът, какво е човек сам по себе си. Най-реалното нещо в света, това е човекът, видимото. Може да говорим за ангели, но не ги виждаме. Може да говорим за Бога, но не го виждаме, а човека го виждаме. От туй реалното, което ние знаем и виждаме, то се изменя. Този човек, който е толкова реален, той изчезва и после и да го търсиш, не може да го намериш. Къде се скрива, не знаем. Отде е дошъл, предполагаме и къде отива, пак предполагаме. Само неговото сегашно проявление е реално. Аз говоря от гледището на една реална наука, всички са реалности и казвам - туй, което може да пипаме, туй, което може да видим.

Има една страна в живота, която не дава никакво разрешение. Една хазартна игра не дава разрешение на живота, щастие не носи. Този, който се сражава на бойното поле, ни най-малко не носи щастие за себе си. Онзи, който отива на бойното поле, носи своето нещастие, но при това отива. Даже онзи, който отива да се учи, и той ще срещне на пътя си мъчнотии. Даже онзи, който отива да живее, и той ще срещне на пътя си страдание. Тогава питам, какъв е идеалът на хората на земята? Всички хора искат да уредят живота си някак си и чудното е, че животът, който искат да го уредят от толкоз хиляди години, все го уреждат и все неуреден остава. Не че животът не може да се уреди. Но мисля, че тук има един погрешен метод. Често съм виждал малките деца, които уреждат на пътя, играят с крака, турят

вода, правят малки топчици, правят някаква каша и за тази каша често баща им и майка им със своята пръчица... и после се чува хубава песничка. Като отива, детето пее някоя минорна или мажорна песен. Кое дете може да пее нещо от Шопена. Сегашните деца са доста достигнали до едно положение, дето трябва да гледат реално на въпроса. Децата гледат по един начин, възрастните гледат по друг начин. В какво седи разликата на детския живот? Детинският живот е много по-щастлив, отколкото животът на възрастните. Децата, които не разбират, са по-щастливи, отколкото възрастните. Възрастните са по-нещастни. Детето е нещастно само когато не му се даде храна, когато майка му не е при него.

Сега реалното в света, това е: "Елате и обядвайте". Обедът, това е ценното в живота. Няма по-хубаво нещо от обеда. И учени, и проповедници, каквато служба да завземеш, тази служба си я взел с единствената цел, да обядваш. Искаш да свършиш училище с единствената цел, да ядеш. Няма работа в света, която, след като се свърши, хората да не обядват. Обедът, това е единствената цел на всяка завършена работа. В този смисъл само онзи, който свършва работата, има право да обядва. Който не е свършил работата си, той ще закусва. Казва: "Обед." Думата обядва вече на физическия живот е в проявлението - туй проявление, туй завършване, от което може да съдим за далечната цел на природата. Сега да оставим, може да се явят много съмнения, дали реалността съществува. Аз определям реалността малко по другояче. Когато някои хора определят дали има Господ, или няма, това не е реално, да питам дали има Господ, или няма. Най-голямото заблуждение е, да питаш има ли Господ, или няма Господ. Когато твърдиш, че го има или поддържаш, че го няма, то е най-голямото заблуждение, което може да хрумне в твоята глава. Защото може да мислиш - сега ако има Господ, после, като замине, кой ще остане на неговото място, или ако го няма, ако дойде Господ, като дойде, какво ще стане. Това са човешки схващания. Това не е схващане на Битието.

Ти може да питаш има ли дух, или няма. Ако от тази стая изтеглиш въздуха с пневматическа машина, вие ще видите дали има въздух, или не. Като изтеглите всичкия въздух от стаята, вие ще имате нещастие и следователно казвам - живеят хората, те са в реалността; умират, те са извън реалността, нищо повече. Ще дойде сега един да ме убеждава, че като умре някой, той ще иде на оня свят. Така може да мислят старите хора, както досега са мислили. Аз казвам, този човек никъде не отива, след като умре. Той е извън реалността. Живее, той е в реалността, нищо повече. Сега дали туй е съгласно с логиката на учените хора, това за мене е безпредметно. Докато аз живея, това е най-голямата логика. Когато аз умра, туй е нелогично вече. Каква логика ще има да доказвам, че съм умрял или каква логика ще има да доказвам, че аз живея. Да ме убеждава някой, че аз живея, как ще ме убеди някой, че аз живея? Или как ще ме убеди, че аз съм умрял? Нито в едното, нито в другото имам нужда да ме убеждава. Единственото нещо, което той може да ме убеди, е да каже: "Елате и обядвайте." И според мене най-хубавата, най-изразителната дума, най-любовната дума, най-мъдрата дума, най-хубавото в света, което някой може да направи, е да ти каже: "Елате и обядвайте." Всичко друго, вън от това, е заблуждение. И заблуждението е без обеда. Защото онази кокошка, която е хранена в курника, след като се угои, тя става жертва.

Питам, каква реалност има за нея, че е угоена? По някой път ние се възхищаваме, че сме оправени. Реалността в дадения случай, в онзи живот, в това, в което ти преживяваш, в сигурността, която имаш в себе си. Дотогава, докогато ти се страхуваш, това е едно терзание. Даже сега най-вярващите хора по някой път, като ги попиташ за онзи свят, като дойдат натясно, казват: "Тъмно е сега. Вярваме, че го има оня свят, но тази работа ни се вижда, че има едно голямо противоречие."

Та казвам, дотогова, докато човек не е свързан със самата реалност... Не е смъртта, която ни свързва с реалността. Тя ни изважда

от реалността. Мислите ли, че смъртта ще ни свърже? Не. В Писанието, като изследвате това, този евангелски език, там се говори за смъртта, но чрез отричане, по отрицателен път. Всичките методи досега са били само отрицания за истината. Ние сме се домогнали до живота, до любовта само по отрицателен път. Казвате - трябва да се разкаеш, да идеш при Бога. Само разкаянието ли е отиване при Бога? Ако аз върша Волята Божия, не може да ида при Бога, без да се разкая. Тогава разкаянието е ниска степен. Щом дойдем до разкаянието, ти си много долу, много далече от Господа. Щом остане за разкаяние, ти си далече от Господа. Кое е по-хубаво: да си далече или да си близо? Кое е по-хубаво: отдалече да започнеш или отблизо? Откъде се виждат нещата по-хубаво: отблизо или отдалече? Хубаво е да се разкаеш, но то е далечно покаянието. Покаянието после идва, спасение и т.н.

Ние ще оставим това, те са известни понятия, които хората имат, да се доближат до реалността. За някои хора те са полезни. Но остава един период, когато детето вече не трябва да ходи, не трябва да бозае, да търси гърдите на своята майка. Две, три години се позволява, най-после майката изисква да се освободи от туй. И най-после майката, която има толкоз любов, намазва с хинин, с горчиво млякото. Майката е принудена да лъже. Аз, ако бях една майка, не бих мазал гърдите си с хинин, но за 4-5 дена ще отида някъде, ще оставя детето на слугинята, нека да си поплаче. Ти ще си мажеш гърдите с хинини, и при това пак това дете ще плаче. Защо ще го лъжеш? Та сега ние сме дошли до едно място, дето провидението иска да ни отбие, маже си гърдите с пелин и казва, че млякото е горчиво. Казва, послъгва, бяла лъжа. Всички художници и проповедници, свещеници обичат белите лъжи. Не че много обичат, но отнемай-къде, да се освободят. Но с бялата лъжа до истината не може да се дойде. Питам тогава, това ли е единственият начин? По кой начин птичката отбива своите деца? Те не ги кърмят. Не е този единственият начин, по който ние мислим.

Това е един начин, по който хората се кърмят. Това е един посредствен начин.

Има по-съвършени начини за отглеждане на човешката душа. Казвам, туй е преходно състояние. Ако на един съвършен човек се каже така: "Ти трябва да имаш майка и баща, за да се родиш." Вярно е, при сегашните условия един човек без баща и майка не може да се роди. Няма какво да ви го доказвам. Туй е само една фантазия. За мене е една реалност - човек сам може да се роди. Той може да се роди за себе си. Може и без майка, и без баща. Сам на себе си, нищо повече. То е най-реалното, когато баща ти и майка ти е в тебе. Когато баща ти и майката ти е в тебе, туй е най-реалното. А когато баща ти и майка ти са вън от тебе, утре умре баща ти, умре майка ти, ти ги търсиш в оня свят. Къде е онзи свят? Това си ти. Баща ти постоянно се върти в главата ти, в главата ти живее. И затова мислиш заради него. Ако баща ти не е в главата ти, баща ти цял ден хлопа, мисли, майка ти цял ден хлопа, и ти мислиш заради нея, а ти предполагаш, че са в оня свят, далече някъде.

Сега не мислете, че по този начин... моята цел не е да руша вашите възгледи, но вие сте на едно въже, което скоро ще се скъса. Вие сте един акробат на една върлина с едно въже и ви казвам, слезте от това въже, защото, ако въжето се скъса, ако паднеш отгоре, ще си навехнеш и двата крака. Казваш: "Ами ако сляза от въжето, как ще си изкарвам прехраната." Казвам, слез от въжето. Може днес да не си изкараш храната, за да ти са здрави краката. Слез, ще дойде една голяма буря, когато си на въжето, ти и върлината ще идете. Вие и върлината ще идете заедно. Питам, на кого досега в живота въжето е оцелявало против бурите, против мъчнотиите, против страданията, на кого въжето е оцелявало против смъртта. Кажете ми един пример. Само като се скъса въжето, пък после ще го правят. Даже Христос, един от най-силните натури, и неговото въже се скъса и трябваше да дойдат от невидимия свят, отново да възстановят и свържат въжето. Нали казват, че Христос умрял. Христос взе, и пак наново да

възстанови, да покаже, че има друг реален живот. Христос живееше двояк живот. Той казва, че е дошъл да върши Волята Божия, после казва: “Имам власт да положа живота си, имам власт и да го взема.” После казва на друго място, че той и Отец са едно. Както Отец има живот в себе си, така дал на сина си, за да покаже, че има една връзка между Първото Битие и живата реалност и него. След неговата смърт искаше да покаже и казва: “Разрушете този храм, и аз в три дена ще го съградя.”

Та онова, което съгражда живота, това е обедът. Ти, като ядеш, живееш, а като не ядеш, ще умреш. Всеки един обед подразбира новия живот, който излиза. Ние всеки ден обядваме. Казваме: “Защо човек обядва? Не може ли без ядене?” Може. Тази работа седи в това. Като свирил, Паганини давал концерт, попитали го: “Ти на три струни може ли да свириш?” “Мога.” Дал концерт на три струни. После казват: “На две струни може ли да свириш?” “Мога.” Дава концерт на две струни. Казват: “Може ли на една струна?” “Може и на една струна.” Дал концерт и на една струна. “Може ли без струни?” Той не се явил никак. Ти без струна концерт не може да дадеш.

Сегашното Битие започва с числото две. Великата философия е в раздвояването. Ако ти не разбираш основата на доброто и ако ти не разбираш основата на злото, ти не може да разбереш в какво седи същината на живота. Понеже казват, че яде. Писанието казва, че Бог казва: “Понеже Адам стана като един от нас - да познава доброто и злото.” И за да не би сега да яде от дървото на живота, защото ще си създаде друго зло, изпъди го Господ из рая. Господ е знаел какво нещо е злото и в какво седи престъплението на Адама, като познал доброто и злото. Казвам, няма по-голямо престъпление, като ял от забраненото дърво, но престъплението е, понеже Адам стана като един от нас - да познава доброто и злото. Слабостта на Адама беше в туй, че той се изкуси с яденето. Той взе един обед ненавреме, затова го изпъдиха навън. Всеки един човек се изкушава в света, той не яде навреме. Той има право да закусва вечер, но дойде ли обедът, той

трябва да го вземе точно когато слънцето е на най-високата точка. Туй подразбира, че той има знание, той не трябва да ходи в тъмно. Един човек, който ходи да търси да му кажеш може ли да живее дълъг живот, той никога не може да яде един обед. Онзи човек, който търси своето щастие на земята, той никога не може да има обед. Ако вие търсите слава, величие на земята, вие обед не може да имате даже, ако търсите живот на земята, не може да имате. Може да имате само един временен живот. Няма да се мине 40-50 години, най-много 120 години, и веднага вие трябва да се откажете от този живот и да влезете в една нова форма.

Сега каквито и да са разсъжденията, когато се разсъждава за оня свят и се разсъждава за тоя свят, аз уподобявам на следното положение. Да се разговаряте с един долен човек, на който двата крака са изкълчени, услужват му лекари, лекуват го, и другият - здрав, ходи отвън, работи, разговарят се двамата. Казва: "Къде ходиш?" Този му разправя, че има външен свят. Човек може да ходи, не му трябват никакви милосърдни сестри, лекари, даже никакви пари не му трябват, а пък той казва - как е възможно. Той не може да влезе в положението на здравия човек, никога болният човек не може да влезе в положението на здравия. И здравият не може да влезе в положението на болния. Болните хора нас ни се струва да казват: "Как можеш да живееш без тяло?" То е все таки да питаш онзи затворник, който живее в палата, може ли да живее без халат. Като излезе от затвора, без халат ли ще живее? Без халат. Но тук - с халат. Номер има турен. Номер еди-кой си. Като излезеш в реалния живот, там номер няма да има, там име има.

Та казвам, истината, която търсите, е истината, която носи свобода за човека. Единственият начин, по който човек може да бъде свободен, то е истината, онзи великият закон. Истината не е нещо абстрактно. В истината се крие един велик закон, по който може да престъпиш. И тогава ще уреди всичкия живот на земята. Сега философите, които съществуваха, много се разправят и казват, че

свободен е само Бог. Още по-добре, щом Господ е свободен, ние живеем в Бога, следователно и онези, които живеят в Бога, и те може да бъдат свободни. Ти може да бъдеш несвободен само когато живееш в онзи, който не е свободен. Ти ако живееш при праведни хора, ще бъдеш праведен. Ако живееш при грешни хора, ще бъдеш грешен. Ако живееш при чисти хора, ще бъдеш чист. Ако живееш при нечисти хора, ще бъдеш нечист. Щом си при нечистите хора, твоите дрехи ще се оцапат.

Казвам сега, изводът, туй реалното, което трябва да се разбере, онази наука, с която вие тепърва трябва да се запознаете. Но всякога има една опасност. Тя седи в следното. Човек, щом се докосне до реалността, там се образува голяма буря, големи изпитания. Всеки един от вас иска да свърши университет. Всеки един от вас иска да бъде богат, но докато свърши университет, има големи изпитания. Много труд се изисква, трябва да се справи с ред професори, и то с най-упоритите професори. Ти никога не може да подкупиш един професор да ти пише един диплом, без да си учил. Ако той ти подпише, в света, където и да отидеш, другите хора ще те изпитват. Има една слабост в сегашния свят. Ние искаме да бъдем богати, ние искаме да бъдем учени без много труд. Така се проповядва лесно учението. Ще повярваш в Господа, и всичко ще имаш. Като мислиш заради него, като дойде духът, всичко ще бъде ясно. Аз съм виждал хора, у които духът живее, и пак са останали такива, както по-рано, сприхави. Духът като дойде в него, все си е сприхав. Духът като дойде в него, в разложения, той все си е разложен. Духът като дойде в стиснатия, той си е стиснат. Духът като дойде в щедрия, той си е щедър. Някой път той поусили духа, не го изменя, духът дава условия. Духът го изпитва какъв е. Всеки човек остава такъв, какъвто си е. Той трябва да работи над себе си. Казва Писанието: "Всички ще се изменим." Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме да се изменим, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механически процес. То е процес абсолютно свободен. Когато

искате да се измените, значи си в съгласие с природата. Ако ти обикнеш природата, а не обичаш Бога, природата не може да те обича. Тя ще ти позволи да ореш, да сееш, всичко ще посяваш, но нищо няма да ти даде. Ти ще посееш, ще дойде градушка, ще убие всичко посято, ще посееш зеленчук, всичко ще унищожи. Ще дойде слана отгоре. Питам, какво ще правиш? В света не е само единствен фактор природата. Три фактора са те: човек е фактор, природата е фактор и Бог е фактор. Тези три фактора трябва да дойдат да действат едновременно, в съгласие. Първият фактор е Бог, вторият - природата, а третият фактор е човекът. Ако мислиш, че ти всичко може да направиш, ще си на кривата страна. Ако мислиш, че като разбираш закона, всичко ще направиш, пак си на кривата страна. Ти трябва да разбираш тия три фактора, които действат в тебе. Или другояче казано, аз поставям един паралел. Ако твоят мозък не е в съгласие с Първата Причина на Битието, ако твоите гърди, твоите дробове, твоето кръвообращение не е в единение с природата, с туй, което е свойствено на Битието, ако твоят стомах не е съгласен, волята ти нищо не може да направи. Тогава може да се внуши мисълта, понеже главата не е свързана с Бога, понеже гърдите ни не са свързани с природата и понеже стомахът не е свързан с мене, аз нямам условия да живея. Но това не е произволно. Причината на всичката дисхармония си ти - човекът. Ти едновременно трябва да мислиш, за да имаш връзка с Бога. Ти едновременно трябва да дишаш, за да имаш връзка с природата, с живата душа. Ти едновременно трябва да ядеш, за да имаш връзка с хората. Ти, ако не ядеш, не може да имаш връзка с хората. Колкото по-сладко ядеш, толкова връзката ще бъде по-сладка. Не да се удоволстваш, но след всяко ядене, като ядеш, да почувстваш всичкото благородство, което човек носи.

Та казвам, при сегашното хранене на хората, които имат тия възгледи за храненето, каква велика роля играят. В един дом, след като влезеш, да гледаш какво готвят, как ядат, ти веднага може да предскажеш тяхното бъдеще. Христос казва: “Аз съм живият хляб,

слязъл от небето. Като ме яде, ще бъде жив. Аз съм живият хляб." И тогава без хляб ти не може да видиш онзи великия живот. Ако ти онова, което ядеш, го презираш, какъв живот може да имаш? Къде ще го търсиш? Ще доказваш, че учените хора са направили някакви пилюли да ги гълтат. Няма по-опасна работа от гълтането на пилюли. Аз наскоро имах един случай, една софийска госпожа, която лекарите са хранили 7-8 години почти през един маркуч. Туряли ѝ храната в стомаха през носа и тази жена се оплаква, тя казва, че "изпитвах много голяма горещина". Тя се отказала да яде, насила ѝ туряли. Влошила се работата, тя не иска да яде. Искат да ѝ дадат, тя не иска. Турят ѝ насила. Питам сега, поддържат един живот изкуствено, но тя се намерила в едно голямо противоречие на живота. Лекарите мислят хубаво, домашните, и те мислят хубаво. Казвам, вие сте постъпили по един насилствен начин. Човек така не се храни. Лекарите трябваше да постъпят според закона на любовта. Да внушат, че е хубаво да яде, да ѝ докажат, че трябва да яде. Тя помислила, че ако яде, ще си отиде. Трябва да ѝ се докаже, че яденето е за нейна полза, че то ще я спаси. Тя мисли, че яденето не е за нейна полза, че няма да я спаси. Най-после казват, че това е едно внушение.

Та сегашните хора, много стари хора, като се развалят зъбите, разваля се и стомахът. Учете децата си още от ранна възраст да дъвчат храната си. Не само това: учете се да мислите. Сдъвквайте вашите мисли. Вашият ум има зъби, не гълтайте мислите си. Сдъвквайте вашите чувства. Искате някой да обичате. Какво мислите за любовта? То е най-хубавото дъвкане. Ти ще дъвчеш тази храна и ти ще опиташ любовта върху своята кожа. Няма да опитвате любовта върху кожата на другите. Любовта е най-великият закон, да проявим реалността. Ти трябва да знаеш твоето бъдеще, може да го оцениш по единствен начин, като влезеш в съприкосновение с хората. Каквото влияние имаш върху тях, това ще бъде твоето бъдеще, твоята съдба. Ако, без да грешиш, добре градиш, ти съграждаш своето бъдеще. Ако зле влияеш, ти съграждаш своите страдания. Ти си осъден на

страдание. Казвате: "Какви трябва да бъдат отношенията? Какъв трябва да бъде нашият живот?" Всички трябва да знаете, че вашата съдба, вашият бъдещ живот, вашето щастие зависи от онова влияние, което вие упражнявате върху хората и за бъдеще то ще бъде вашият капитал. Ако хората така разбират, има един живот, който е вън. Мислите ли, че може да влезем в някакъв си живот, без да влияем на хората. Няма такъв живот.

Христос казва: "Аз дойдох да положа живота си за другите." Христос знаеше - от това, да положа за другите, от това зависи моето бъдеще, от това зависи моят живот, от това зависи моята слава, от доброто, което може да направя. Казвате: "Защо Христос се пожертва?" Христос се пожертва по единствената причина, да съгради своето бъдеще. Ако Христос се беше уплашил - да мисли като един съвременен човек, какъв щеше да бъде неговият живот? Един обикновен светия в 10-а степен. Само името му щеше да се поменава. Някой Исус дошъл на земята, но онова великото в характера му - каквото и да говорят - аз засягам въпроса, какво е той. Аз гледам на постъпката му. Има една постъпка в живота на Христос, която е за подражание - жертвата, която даде навреме. След като замина от този свят за другия, връща се при своите ученици и като наготви тази риба, по особен начин беше приготвена, тя не мязаше на сегашните риби. Тези риби, които Христос изпече, те бяха бамбашка риби. Рибите се различават, тъй както се различават хората. Има хора, които носят отрова в себе си. Има хора, които носят благо в себе си. Има хора в света, на които влиянията са толкова лоши, че като минат, погледнат някой вол, някой бивол, някоя крава - веднага умират. Има хора тъй лоши, че като минат покрай някой извор и погледнат, и той изсъхва. Има хора тъй лоши, че като погледнат към небето, то потъмнява. Мислите ли, че тия хора ще оправят света? Аз не говоря в преносен смисъл. Аз говоря в много реален смисъл. На какво се дължи сегашният упадък на човечеството? На тези хора, които вървят по кривия път и искат да ни убедят, че това е пътят на спасението. По

този път и хиляди години да вървят, ще се увеличат все повече страданията. От този живот е създаден целият ад. Адът е тука, на земята. Някои търсят ада в някой друг свят.

Едно малко ангелче чело историята за създаването на земята в библиотеката и отива при един много учен ангел и му казва: "Може ли да ми направиш услуга, да ме заведеш на земята, да видя тези хора, които Господ е създал, да се порадвам малко на света." "Може, може да те заведа." Турил го на крилата си и дошли на земята. То, като погледнало, казва: "Аз ти казах да ме заведеш при хората, а тук е адът. Заведи ме при хората." "Това са хората." Сега аз виждам величието на Бога, че от този ад, че от туй, което е непоправимо - по човешки говоря - Господ иска от тази каша да изкара нещо, и ще изкара. Той ще меси калта, ще направи грънците, ще ги пече и най-после ще изкара хиляди грънци от тази тиня. Ще стане нещо. Ще се оправи земята. Но всичката кал трябва на грънци да стане, през огън да минат, да се опекат, че да не се разваля вече. Ами, че ние не сме ли тия грънци, които всеки ден се трошим. Не са ли нашите бащи и майки грънчари, които от тази кал са направили хора като нас и постоянно се разлагат. След като има едно гърне и се счупи, ще го погребат, всичките ще оплакват и казвате, че светът е така създаден, Господ го е създал така. Не. Не мислете така. Онова, което Бог вдъхна в човека, то не е неговото тяло. Туй гърне не гледайте. Има нещо велико - това е неговата душа, това е неговият дух, това е неговият ум, това е великото в човека. Не се заблуждавайте с онази каша, дрехата, която Бог турил, той без нея живееше в рая. Като излезе от рая, това е кожената дреха, и дрехата, която носите, това е кожената дреха. И вие треперите за кожената дреха. Казвате: "Кожицата ми." Като се върнете в рая, трябва да съблечете тази дреха всички, защото с кожена дреха не се живее в рая. В един грешен свят с кожена дреха може да живееш, но в един праведен свят, в един свят на любовта - без кожена дреха - ти ще носиш дрехата на един ангел, на един светъл дух.

Сега някои казвате - икономическите условия. Аз бих предпочел да съм сиромах с онова светло знание, да разбирам законите на Битието, да бъда във връзка с живота, отколкото да бъда най-богатият човек в света. Аз бих предпочел да имам само предвкусването на онази любов, с която природата си служи, отколкото да имам всичката временна любов - тази каша, от която сегашните хора страдат. В какво ще покаже човек любовта, я ми кажете. Синът не вярва в баща си, бащата не вярва в сина си. Майката не вярва в дъщеря си, дъщерята не вярва в майка си. Мъжът не вярва в жена си, жената не вярва в мъжа си. Свещеникът не вярва в онези, които го слушат, онези, които го слушат, не му вярват. Всички не си вярват. И вие, които ме слушате, не ми вярвате. За мене е без разлика, дали вие вярвате, или не. То е ваше право. И дали аз вярвам във вас - да бъда искрен. Казвам, ако аз ви преценявам тъй както трябва, като човек преценявам онова, което е във вас. Аз съм на правата страна, но ако не ви преценявам и ако туря това, което нямате, на кривата страна съм. Ако вие преценявате това, което съм аз, вие сте на правата страна. Но ако вие преценявате това, което не съм, вие сте на кривата страна. Казвате: "Какво мнение да имам?" То е вече твоя работа какво мнение ще имаш. То е твое право. Но гледай да имаш за мене такова мнение, което да е вярно, същината на нещата, понеже, ако имаш право мнение, ти ще спечелиш. Пък същият закон е и за вас. Та ви казвам сега, има една опасност.

Вие искате да знаете аз бил ли съм в оня свят. Аз живея в оня свят. Оня свят е този свят. Как го представяте оня свят? Ами представете си онзи свят. Ако сега всички се откажете да не се страхувате, ако всички се откажете да не спите, ако всички се откажете от вашето богатство, ако всички се откажете от сиромашията, ако всички се откажете от сегашното учение и невежеството, ако всички се откажете от безсилието и вашата сила, вие ще бъдете в оня свят. От силата и от безсилието си трябва да се откажете. От учението и невежеството трябва да се откажете. Тогава

какво трябва да имате? Любов, която не се помрачава и в която резултатите не умират. Ще имате мъдрост, в която светлината не се помрачава и не изчезва. Ще имате истина и свобода, която никога не се ограничава. Никой не може да ви лиши от нея - всичко да се събере в света, няма да е в състояние. Това е реалността. Ако вие имате туй съзнание, питам, какъв ще бъде животът ви? Ще бъдете радостни, ще бъдете свободни. А сега ти си се сгушил, мислиш утре какво ще бъде с тебе, мислиш с твоите близки какво ще бъде. Какво ще бъде с вашите близки? С вашите близки ще бъде туй, което станало с едно лисиче. Едно лисиче питало майка си: "Къде ще се срещнем?" Тя казва: "При кожухарина. Там ще идем на среща." Този път, по който ние вървим, ние ще се срещнем при кожухарина. Ако изменим начина на лисицата, по който път тя върви, тогава няма да се срещнем при кожухарина, ще се срещнем на друго място. Тогава аз пак ще ви приведа онзи пример. Остава един овчар една млада и красива овца в кошарата. Дошъл един вълк наоколо и започнал да пъшка, да скимти. Овцата казва: "Какво ти е?" "Влюбих се в тебе. Сърцето ми гори. Ако не излезеш, ще умра от любов за тебе. Откакто те видях, всичко от мене трепери." Тя отишла при майка си и казва: "Дошъл един да ме оглежда. Влюбил се в мене." Казва: "Дъще, пази се. Историята показва, че този род много пакости ми е направил." "Мама пъшка." "Нека пъшка." Плаши се от пъшкането.

Вие ще ми кажете, че много сте страдали. Това не е доказателство, че вие имате любов. Вие може да ми кажете, че много сте мислили. Това ни най-малко няма да ви покаже, че сте учен. Онзи вълк и той мисли как да прескочи кошарата. Има една мисъл, която гради. В дадения случай тя гради вътре. Онази съграждащата мисъл премахва в живота всички препятствия. Когато тя влезе в човека, ще премахне сиромашията, страданията, болестите, омразата, злобата, презрението, завистта. Всички отрицателни качества ще ги премахне. Тази мисъл ще бъде обновление на човечеството и ние чакаме да дойде Христос от небето с тръби. Тогава да ви кажа какво ще бъде туй

идване. Вие мислите, че съдбата ще бъде, когато ще дойде Христос отгоре от небето. Тъй както казва - Второто пришествие, на земята ще има такова огъване, че вие ще хвъркате по 20-30 метра из въздуха, пък буря ще се вдигне - цял огън, всичко ще дими, всичко туй ще стане на една каша. Вие очаквате този ден, като дойде Христос. Като дойде Христос, небивала каша ще стане, всичко ще изчезне: и дървета, и къщи, и църкви, и култура, и поповете, и владици. Всичко туй ще бъде разтопено. Мъже и жени ще бъдат една каша. Ще престанат всичките противоречия. Това е денят Господен. Философия има, и тогава човек трябва да бъде горе, да види, че трябва да умрем ние, за да възкръснем. Всичкият този порядък, всичко онова, което сега седи в нас, всичко туй трябва да умре, тъй както Христос умря, и тогава ние с тази смърт наново трябва да излезем в новия живот. Вие треперите сега и някой ще каже: "Много зле си представя живота." Този живот, който аз представям, е по-красив заради мене, отколкото животът, който сега виждаме. Този живот, който аз виждам, той е ужасен пъкъл. Аз не гледам повърхностно на нищо, но върху онова възвишеното, като погледна онези възвишени същества - от най-малките до най-големите, онези възвишени постъпки, всичкият този ред и порядък трябва да се измени, за да дойде божественото, обновяващото, че има един друг свят. Този живот ще бъде тъй, както от гъсеницата се излюпва пеперуда. Този живот е подобен, както онзи, който имал сто полици да плаща, и всяка полица е 100 хиляди лева. Дойде онзи благодетел, взема всичките полици, скъсва ги, туря ги в огъня да изгорят, всичките полици трябва да изгорят, и ти тогава ще бъдеш свободен да кажеш: "Платих дълга."

Та казвам, кое от сегашната култура трябва да остане? Кое от семейството трябва да остане? Кое от домашните работи е, което трябва да остане? Кажете ми идеалът кой е? Дъщерята използва своя баща и бащата, като я родил - не е за упрек, но вземам цялата култура - след като ѝ дал едно възпитание, свършила два факултета, с висше образование, тя иска да се задоми. После този баща трябва да ѝ даде

двеста хиляди лева отгоре, за да я купят. Мъжът е купувач и бащата 200 хиляди лева трябва да даде. Това не е упрек. Казва: "Аз не мога да търпя главоболията на твоята дъщеря. Трябва да платиш за главоболията." Аз така разсъждавам. Така един грък в град Бургас, туй е преди 20 години, оженва се за една богата гъркиня и баща ѝ е дал 40 хиляди турски лири и каквото тя поисква, все купува мъжът ѝ. Иска едно, иска друго и той все купува. Тя искала, искала и изхарчила всичко. И той ѝ казва: "Повече не давам. Ще идеш при баща си да вземеш, тогава пак ще ти давам."

Мислите, че това е култура, това е срам и позор за съвременното човечество, да продава своята дъщеря. То не е срам. Благородство е това. Бащата е толкоз - че да се освободи от дъщеря си - дава 200 хиляди лева, не може да я търпи. "Зле говори, 200 хиляди давам само да се освободя от дъщерята." Казва се, че сърцето му трепери за нея. Не, не. Трябва да се спрем. Това е дефект, това е негативна страна, ако продаваш дъщерята. Едно време, в турско време момъкът даваше 20, 30, 40, 50 хиляди лева, за да вземе дъщерята. Тогава беше още по-лошо. Сега е малко по-благородно, по-християнско. Питаш: "Какво ядене има?" И след като ти даде, ще каже: "Плати си." И тогава вашето положение мяза на един от учениците от варненската гимназия. До 20-30 години имало един гостилничар Шишко. Тоя знаменит Шишко, пълен, разположен, държал там на "Мусала" една гостилница и всичките ученици се хранят там. Един ден влиза един бедняк с всичкото си достойнство и казва: "Днес, Шишко, искам да имам един хубав обед." "Може, добре си дошъл, какво искаш?" Една порция, втора, трета, четвърта, пета. "Много ти благодаря." "Ами парите?" "Нямам, ще почакаш." Казва: "Като нямаш пари, яж една порция." И Шишко взема и за пръв път го налага. Той излязъл и казва: "Бий ме, но хубаво се наядох, благодаря ти." Но казвам, това са изключения вътре в нашия живот.

Ние разрешаваме въпросите като Шишко. Ние разрешаваме въпросите като този студент. Ние разрешаваме въпроса по всичките

начини, но не е този пътят. По човешкия живот трябва да го разберем - като страдание и радост. Повече от това не може да разбереш. Ти живота не може да разбереш. Ако влезеш даже в най-висшия живот, не може да го разбереш. Живота ще разбереш като светлина и тъмнина. Един ден ще имаш една светла мисъл, втория ден - една тъмна мисъл, и тогава животът е по-определен. Не онзи живот, за който ние говорим - живот на блаженство. Казваме, че трябва да се обичаме. Туй няма да стане по човешки, даже по ангелски няма да стане. Всички трябва да влезем в божествения живот. Любовта е възможна само в божествения живот, или любовта е възможна само когато живеем в Бога. Извън Бога никаква любов не съществува, не може да се прояви, понеже Бог е любов. Как ще проявиш, не да я проявиш моментално. Любовта е един непрекъснат акт, който съществува в природата. Човек трябва да бъде добър проводник на любовта. Няма по-ужасна сила от любовта, когато си лош проводник, тя ще ти създаде най-големи страдания. Привеждам съвременните факти, които съществуват в електричеството. Има една книга от Фламарион. Та между многото факти, които привежда, ще ви приведа един факт. Често падат такива големи кълба и един човек, който е хубаво облечен, с хубави дрехи, обуща, ако едно такова кълбо падне върху човека, всичките му дрехи изчезват, но нито един косъм: нито от брадата, нито от главата му, се отнема, а той остане гол. Дрехите, обущата, всичкото изчезне. Въпроса Фламарион не може да обясни. Фламарион не е дал обяснение. На някои хора електричеството съблича дрехите им, но не ги убива, а други, като ги удари, тялото потъмнява, става на въглен, а дрехите остават здрави, а на други хора дрехите стопява съвършено, а те остават здрави. Аз обяснявам. Всички хора, които са добри проводници, то минава през тях, само дрехите ще им вземе. А онези, които са лоши проводници на електричеството, техните тела прави като въглен, а дрехите им оставя. И любовта този закон съблюдава.

Щом си лош проводник на любовта, непременно ще дойдат терзания, и тия противоречия ще дойдат. Защо ти да не желаеш щастието на всичките хора? Защо у тебе се ражда завист, като видиш, че някой обича някого, че някой прави добро някому? Ти си лош проводник на любовта. Считай, че ти го правиш. Защо ти се свива сърцето? Сега става въпрос - еди-кой си се е влюбил. Че какво лошо има във влюбването? Добродетел ли е, ако направиш тялото на въглен и оставиш дрехите? Кое е сега по-хубаво? Ние сме хора, които поддържаме следното. Хората правим на въглен, а дрехите оставяме. Обличаме умрелите. Ние хората ги уморяваме. Този баща умрял преждевременно. Срещам го този човек, можеше да живее още. На 50-60 години е. Не го оставят да си поживее. Умрял той. Облекли го хората, турили му пръстен, венци, плачат всички. За какво? За дрехите му плачат. Не, така не се говори. Когато умре някой, ние плачем за умрелите. Ами защо да плачат? Бих предпочел да плача. Прави ли са били онези първите жители на Балканския полуостров, които са плакали, когато се раждали някои, а са се радвали, когато някой умира. Сега какво ние правим? Аз бих предпочел да плача, когато някой се ражда. Плача вземам в добрия смисъл. Плачът, това е туй живото дърво, да го полея със своите сълзи, да расте, да му кажа: "Господ живот и здраве да ти дава." Какво ще плача, какво ще поливам този умрелия? Нека върви, откъдето е дошъл. Какво има да се занимавам с умрелите.

Христос казва: "Оставете умрелите да погребват своите умрели." Ние, хората на съвременния век, трябва да имаме една култура, да бъдем готови да посрещнем онези новите, които се раждат, да ги посрещнем, да ги повикаме на обед, отколкото да изпращаме онези, които заминават с черните тела, с красивите дрехи. И Христос се явява при своите ученици и казва: "Ново учение на вас оставям." Какво искал Христос? Казвате, когато дойде Христос. Като дойде Христос, ще изгори земята. Ако хората живеят добре, няма да изгори, ако хората вървят по сегашния начин, земята ще изгори и нищо няма

да остане. Учените хора казват, че цяла Европа на 2000 хиляди километра надлъж и шир, всички ние, цяла Европа отиваме към Екватора. Движим се. Напущаме Северния полюс. Знаете ли каква катастрофа ни чака. Няма да ви кажа. Защо да се плашите сега. Но, хайде, да ви утеша. Като дойде до крайния предел туй движение, всеки един от вас ще има по 100 хиляди английски лири.

Сега единствената мисъл, която искам да остане в ума ви, която може да бъде динамическа, полезна заради вас, бих желал всички вие - както ви виждам пред себе си, някои сте сухи извори - желая всички да станете извори, да бликате. И около вас да има зелени поляни, птички, дървета, това ви желая на всички вас, да влезете в новия живот, да почнете да бликате. Казвате: "Възможно ли е?" Всичко е възможно. Трябва да измените вашия начин, вашата мисъл. След като се измени вашата мисъл, ще се измени и течението на вашите чувства, ще се измени и ходът на вашите постъпки. Сега туй не искам да го кажа като един мукалитин. Аз за пример не поддържам, че трябва да бъдем добри. Аз не съм за това. Казвате - той е много добър. Аз поддържам доброто и казвам: отличен художник, свършил в Америка, но това не считам за художество. За мене художество е, когато нарисувам една картина и тази картина мене самия да ме радва, като гледам туй, което аз съм нарисувал. В този случай картината показва художество. На моята картина да се радват и другите хора, да се радвам и аз. И постепенно всеки ден може да нарисувам. Ако в месеца, в годината нарисувам една картина, да има нещо, на което да се радвам. Не че съм някакъв художник. Казвате - той е даровит човек, той може да рисува. Какво рисува? Нищо не е нарисувал. Туй, което ние можем да направим - че ако в себе си не може да създадете един добър живот, какви художници сте. Като дойде Христос да нарисува своите картини, и вие да ги копирате. Благодарим за такова изкуство. Всеки един от вас трябва да нарисува една картина. Тя да бъде оригинал. Не да копирате и да си турите

името отдолу, че вие сте нарисували. Сега центърът да бъде нашият живот, както Христовият живот. Това е закон на разнообразие.

С какво се е отличил Христос? Той не търсеше положението на богатите хора. Той проповядваше. Нямаше легло. Вечер прекарваше по няколко часа да се моли и при някое дърво лежеше на земята. Нямаше юрган, меки постелки. Рядко се случваше някой приятел да го покани, повече - на твърдата земя. Вие сега, неговите последователи, ако дойде Христос, ще кажете: "Колко са блажени." Аз не искам да ви коря, но казвам, ако вие постъпвате толкоз добре, както вашите легло и юрган, по-добри хора от вас няма. Ако вие постъпвате както вашите легла, както вашите юргани и кревати, както вашите стаи постъпват, по-добри хора няма.

Та казвам сега, бъдете достойни за юрганите си. Бъдете достойни за креватите си, за чаршафите. Бъдете достойни за обущата си, за шапките си, за всичките дрехи, които носите. Бъдете достойни за тях.

"Благословен Господ, Бог наш"
"Отче наш"

Четиридесета беседа, държана на 16 юли 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

НЕ СЕ СРАВНЯВАЙ С НЕЯ

“Отче наш”
“Духът Божи”

Ще прочета трета глава от Притчите.

“В начало бе Словото”

Ще взема част от петнайсети стих: “Не се сравнява с нея.”

Има един неустановен ред на нещата в света, има една привидност. Неустановеното е реалността, а установеното, това е преходното. Ще кажете: “Как така?” Ние имаме един установен ред, но той е преходен. Пък туй, което не е установено, което очакваме, то е идеал заради нас. Непостигнатото радва човека. Всякога в едно постижение ти вече изгубваш онзи вътрешен смисъл. Туй показва, че ти си дошъл в съприкосновение с една реалност, която седи извън тебе. Има друго отношение. Не се сравнявай с нея - мъдростта. Думата мъдрост е неразбрана. Резултатите на мъдростта, това е светлината. Резултатите на светлината, това са правите постъпки в света. Правите постъпки, това е организиране на онзи правилен ход на живота. Животът не може да се развива правилно, ако няма светлина. И всичката красота на живота седи в светлината. Ако царуваше навсякъде тъмнина, какво щеше да ви радва? Ако в дома нямаше нито искрица, ако вие бяхте в един абсолютен мрак, питам, тогава какво щеше да ви радва.

Казвам, има едно знание, което е близко до хората. То не седи в това, което ти вярваш; не седи в това, което ти желаеш; не седи и в това, което си постигнал; нито в това, което ще постигнеш. Сега този, който не разбира този език, той ще се обезсърчи, нали така. Ами че

кое е най-красивото в света? Светлината, която е неуловима. Светлината може ли да я хванеш? Но красотата седи в това, че не може да я уловиш. Туй, което не може да уловим, то ни радва. Колкото нещата са по-неуловими, толкоз са по-преходни. Животът уловим ли е? Щастието уловимо ли е? Любовта, за която хората говорят, уловима ли е? Не е.

Противоречието седи в това, че ние искаме да направим света установен. Ние искаме да хванем любовта и да я турим в известни закони. Искаме живота да го хванем и да го турим в известни закони. Законите не са валидни. Нито за живота, нито за любовта, нито за разумността. Животът е сам закон за себе си, разумността е сама закон за себе си и любовта е сама закон за себе си. Сега вие може да мислите, че тия работи са разбрани, но в разбирането има нещо по-друго. Да разбираш, че си черен и да си останеш черен, това не е разбиране, това е страдание. Да разбираш, че си добър и да не можеш да приложиш своята доброта, това е страдание. Казваш: "Как човек може да бъде добър, и пак страда?" Човек може да страда и когато е добър, и пак може да страда, когато е лош. Той е лош, и страда, че не може да намери да убие някого, да го обере. Той е добър, и страда, понеже не може да намери някого да направи добро, и пак се мъчи.

Да ви приведа едно доказателство, близко до истината. Една майка, която напращяла с мляко и няма дете, има едно благо, иска да намери дете, да даде това благо, ама няма кому да го даде и тя се мъчи. Има нещо, което е напращяло в гърдите ѝ. Че не е престъпление, не е зло. Едно желание: иска да даде някому живот, и няма кому да даде. Трябва да намери някой да я издои. Та често хората правят добро на кравите, издояват ги. Тогава има едно противоречие, което произтича в живота от факта, че ти имаш желание и няма къде да го приложиш, и страдаш. Добро или лошо желание, но страдаш. В този смисъл аз няма да говоря за лошите желания, понеже в тази философия вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас. За лошото аз нямам думата, понеже не съм авторитет.

За доброто съм авторитет, но не и за науката на злото. Злото е една наука в света. Виждаш - някой човек има турени ред награди, че се е бил за отечеството, побеждавал, разрушавал градове, избивал хора, и това го считат за геройство. Ако човек убие някого в обикновения живот, съдията ще го счита за престъпник и ще го осъди. Това са порядки в живота. От тяхно гледище тези порядки са прави, но разгледани от божествено гледище, Бог, който е създал света, ако Бог е създал всичките тия хора, каква нужда има да ги бесим.

Спирам се върху въпроса, не се спирам върху въпроса защо бесим хората, но питам, ако Бог е единственото съвършено същество и туй същество е направило всичките хора, каква нужда има да бесим тия хора, които Бог направил. Аз няма да отговарям, но само задавам въпроса. Сега ще каже някой, че редът го изисква. Може редът да изисква, но как е възможно сега на туй същество ние да коригираме неговите постъпки. Щом бесим хората, трябва да признаем, че тия хора не са направени по образ и подобие на Бога. И всички хора, които не са направени по Бога, трябва да ги избесим, нищо повече. Но трябва да определим кои са направени от Бога и кои не са направени от Бога. Турците за пример имат обичай, като бесят някой, и се скъса въжето три пъти, казват: "Този човек е прав, не може да го бесим." Обаче християните, след като се скъса въжето, казват: "Въжето е виновно." И до другия ден може да го бесят, докато намерят въже, което е по-дебело. Въпросът не е за бесенето.

После онзи антагонизъм, който съществува между хората, как ще го обясните? Ако всичките хора са създадени от Бога, как е възможно да съществува едно такова голямо противоречие? Казва се в Библията, че жената излязла от човека, а човекът излязъл от Бога. Как е възможно туй, което излязло от Бога, да бъде в противоречие с Бога? Как е възможно туй, което излязло от човека, да бъде в противоречие с него? Как ще го обясните? Да ви дам едно малко сравнение, една малка светлина, отде се ражда противоречието.

Във всяко противоречие има малка тъмнина, материално замесено, нещо загасено. Няма противоречие, което да съществува в света и в което да не е замесена каквато и да е видима форма. Но може да съществува противоречие, омраза или безверие, или каквато и да е друга слабост в човека, ако няма някой предмет, някой веществен предмет. Ти имаш приятел, който е беден. Той те посреща в дома си и остава къщата на твое разположение. Казва - радостен е той, че те е видял. Но забогатее, касата му е пълна със злато, като идеш, веднага заключи касата си. Остави те в дома си и след като се върне, пак ще провери да не би да си взел нещо. Ще те погледне от главата до петите. Ако даже има една мярка, би те претеглил, тъй както англичаните правят. Когато пращат свои представители да проверят съкровището, като влиза представителят, теглят го на грамове и като излиза, съкровището пак го теглят. Който и да е представител, пак го теглят. Практично и съобразно с Библията. Казва: "Претеглен си и си намерен, че ти липсва нещо."

Следователно всяка една неестествена мисъл, която се вмъкне в твоя ум, всяко едно неестествено желание, което може да се вмъкне в твоето сърце, всяка една неестествена постъпка, която може да се вмъкне в твоята воля, всякога ще даде противоречие. Или в първото поколение, или във второто, или в третото, а може би и след 25 поколения. Всяко едно противоречие в четвъртото поколение трябва да се ликвидира с него. Природата не оставя за дълго време противоречията да съществуват. Най-много от четвъртото до деветото поколение ги оставя. От деветото нататъка не може да остави повече.

Та казвам, всичките противоречия, които хората имат, в света съществуват в този ред. Има нещо, което хората са вмъкнали. Всички желаят повече, отколкото им трябва. Богатият иска да стане по-богат. Ученият иска да стане по-учен. Силният иска да стане по-силен. Красивият иска да стане по-красив и т.н. Но красотата със себе си носи известни отговорности. Силата със себе си носи известни отговорности. Богатството, всички тия неща са един товар. Те носят

известни отговорности. Сега ние казваме, че миналите поколения са работили заради нас. Работили са заради нас, но са оставили и толкоз наследство, че миналите поколения са оставили един малък кредит, но такъв голям дълг, та не зная, още хиляди поколения трябва да изплатят този дълг. Човечеството тъй е заборчняло, пред фалимент е. Немислимо е хората от себе си да го изплатят.

Индусите, които минават за духовен народ, са турили теорията за кармата - показва, че греховете на хората могат да се изплатят. Може, има разумни хора, които могат да изплатят. Но изобщо, ако се тури законът, малко са хората, които може да изплатят своите дългове. Как може един беден човек, който заборчнял с 10 милиона, колко живота му трябват да изплати 10 милиона. Даже ако на месец взема три хиляди лева, в 10 години ще вземе 36 хиляди лева в година, а за 10 години - можете да направите една сметка, може да пресметнете колко години ще му вземат, ако половината ще употреби за себе си, а с другата половина изплаща дълга си. Това е при един установен ред. Той да бъде сигурен, че него ще го държат 30, 40 години на служба и след туй ще го уволнят. Питам тогава, отгде ще има доход? Вие казвате: "Нали ще има пенсия." Дойдат критически времена, и едва пенсията стига за хляба. Какво ще кажете? И най-после, защо считате пенсията за осигуряване? Пенсиите не са закон в природата. Всичките хора кой ги е пенсионирал? Всичките хора са кредитирани. Всеки един човек носи своя кредит в себе си. Всички казват: "Всичкото щастие на човека е в неговото тяло." Тъй материалистически говоря.

Говорите за ума си, и не го знаете къде е. Като говорите за сърцето си, не го знаеш. Знаете нещо за сърцето. Но онова сърце, за което говоря, не го знаете. Ако говоря за душата, туй още научно не е доказано. Ако говоря за духа, и то е някъде отвън. Ако е за тялото, вие вече го виждате. Всичкото благо на човека е вложено в неговото тяло. Доброто е вложено в твоите крака. Ако краката ти са здрави, ти си

добър. Ако ръцете ти са здрави, ти имаш вяра. Ако не те боли главата, ти имаш любов, ти си човек на любовта.

Какво отношение имат надеждата, вярата, любовта върху човешкия живот? Надяваш се на краката, понеже краката ще те заведат до целта. Животните ходят на четири крака, но не разбират. Човек ходи на два крака, с надежда отива към своята цел. Като стигне до целта, тъй както краката може да те доведат до целта, до това, което имаш предвид, но ти трябва да вземеш от вярата, да пипнеш с ръцете си. Докато ти пипаш с ръцете си, трябва да дойде законът на твоя ум, да възприеме нещата в себе си, главата ще ти помогне. Следователно, щом си намислил една мисъл, тя влезе в твоите ръце, ще слезе в твоята врата. Умът ти ще мисли, краката ти ще вървят, и тогава работите се постигат. Някои хора с главата работят, а краката не работят. Нищо не се постига. На някои хора нищо не се мърда. На някои хора краката си мърдат, целия ден си махат краката и се чудят защо не може да постигнат нещата. И ръцете като се мърдат, и краката, едновременно ръцете и краката са в движение, съразмерно. За пример, като ходите вие, те няма да ходят, но те дават само такт. Казва: "Кой крак?" Ръката казва: "Хайде ти напред." Главата ги контролира отгоре. И всичко върви. Главата трябва да контролира отгоре. Трябва да показва кой крак трябва да се движи. Туй е сега външната страна. Има тънкости за възпитанието на човека.

Ако ти не може да извадиш своето добро от своите крака, ти не си добър човек. Ако ти вечер легнеш, без да мърдаш краката си, ти не си добър човек, нищо повече. Ти си един престъпник. Целият ден тези крака тебе са те слушали, и ти ще си легнеш вечерно време и не седнеш да помогнеш на твоите крака. Те като слуги, ти - господарят. И ти ще ги измиеш както Христос. Седни да измиеш краката си пред леглото си - те са двамата апостоли, да ги измиеш хубаво. И ще ги изгладиш. Ще кажеш: "Господи, благодаря ти за тия два крака апостоли, които си ми дал." Те носят книгата на доброто. Ще ги помилваш малко. Ще кажеш: "Ще ме извините, че днес ви

попресилих, но за утре, не съм свикнал.” И краката те извинят. И тогава ще си легнеш на кревата. И ще спиш. Ако ти не умиеш краката си, ако не ги помилваш, цялата нощ ще блуждаеш, защото си престъпил закона на краката.

Сегашните хора - мъже и жени, искат краката им да се харесат на другите хора. Но и на тях да се харесат краката. Най-първо, на мене трябва да се харесат моите крака, аз да ги харесам, аз да им служа, не другите да ги харесват. “Чакай - казва - да ти умия краката.” Не, пазете се вие да ви мият краката. Не да ви мият краката с теляци. И затова не прокопсвате. Според мене - никакъв теляк. Само в младини, в детство майката може да ти бъде теляк донякъде, но оттам насетне - никакъв теляк с изключение само на вас. Сега туй ви го давам като правило. Това не е за обикновените хора. Техният ум не е дошъл дотам.

Казвате - тази работа как ще бъде. За онзи от вас, който е опитвал моите думи, дали са верни, или не, дали са думи, които съществуват в природата. Мене не ме интересува вие да си миете краката. После всякога, когато миеш краката си, не да иде твоят слуга да ти донесе вода, но ти сам да идеш, сам да си я вземеш, всичко сам да си направиш. Сам да си я завариш. Казваш: “Тази работа е моя.” Когато дойдеш до себе си, никому няма да позволяваш да ти слугува. След като умиеш своите крака, ако някому са счупени или изкълчени краката, тогава иди, че му направи услуга. На здрав човек никога не прави услуга. Какво трябва да се направи на здравия човек? Нагости го. След като си измиеш краката, и тогава сутринта като станеш - за туй може да ви похваля - всинца си миете лицето. Вечерно време ще си миете краката, а като станеш, краката да не ги миеш, но непременно трябва да измиеш лицето си и ръцете си. Ако ти, като миеш ръцете си, и държиш в ума си, че това е оня великият закон на вярата, законът на вярата е пътят, по който ти може да постигнеш любовта.

Помнете, че в света не може да бъдеш щастлив човек, ако не си миеш ръцете. Сега вие ще схванете буквално. И евреите постоянно се мият. Ако в миенето на ръцете не туриш правдата, че твоите ръце са извори, след като умиеш ръцете си, трябва да си спомниш направил ли си някаква неправда, прав ли си във всичките си постъпки. Ще кажеш: "Тук съм прав, там не съм прав." Ти ще застанеш, ще се явиш пред лицето на Бога. Как ще се явиш пред него? Аз не искам да направя праведни хората, но казвам, всеки в дадения случай може да бъде прав или крив. Ако не си прав, ти си крив. Ако не си крив, ти си прав. Средно състояние няма. Или другояче казано, ти не си изпълнил Волята Божия. Бог, който е дал живота даром, който ти е дал голямо доверие, ти се обленяваш в света да идеш, да направиш една малка работа заради него. Ти се обленяваш. Гледам - тук, в София, пълни къщи с хора. Но колко от тия богати или от тия сиромаси хора вършат Волята Божия? От сиромасите има. Всяка вдовица седи и чака да донесе чувал с брашно, но ако тази вдовица е здрава, може да работи, тогава тя не може ли сама да отиде да си донесе чувала? Може.

Казвам, какво разбрахте сега? За да работи човек, аз не говоря за човешкия труд, но говоря за човешкия порядък. Той е установил ред на нещата. Щом съществува един порядък, който не мяза на нашия, вие трябва да знаете, че туй същество, което създало света, всичко е уредило. Ако вие се обърнете към Бога в себе си, а трябва да се обърнете, вашите работи ще се уредят, но не по вашему, както вие мислите. Вие, да кажем, имате една дъщеря. Искате да се ожени за един княжески син. Туй от Бога не е определено, а е определено за нея да се ожени за овчар, нищо повече. Вие чакате княжеския син, иде един овчар, изпъждате го, втори, трети, четвърти и най-после остава дъщерята неженена и казвате: "Ще стане онова, което ние мислехме."

Питам, какво ще придобие вашата дъщеря, като се ожени за княжеския син. Вие искате вашата дъщеря да живее охолен живот, да има десетина слуги да слугуват. Така има приказка за царски син,

който се оженил за красива циганка, която станала царица. Но имала наследствената черта да проси и тя взела, че натурила на десетина купчини брашно в стаята, взела дисагите и започнала да проси от една купчина на друга и да туря в торбата. Обиколила всичките купчини, взема торбата с брашно и от нея меси хляб, той ѝ е сладък. Като се върнал царският син, намерил брашно из стаите и той се чудил откъде е дошло това брашно в царските стаи. Ако дойде Господ, ще намери във вашите стаи много брашно. В умовете, в сърцата, изцапали сте го. Той ще се почуди откъде е дошло. Циганията върви с хората.

Сега аз ви изнасям една истина. В човека има две състояния. Пита те някой: "Ти обичаш ли ме?" Какво трябва да му кажеш? "Кой си ти?" - аз ще се обърна към него. Ти, значи той. Той казва: "Ти не ме обичаш." Аз тегля заключението - той е ти. "Той не ме обича." Той говори за себе си. Какво може той да говори за мен. Не зная дали обичам, никой не знае дали обичам. Никой не може да влезе във вашето сърце, да знае дали вие го обичате, или не. За да обичате някого, той трябва да има необходима нужда от вашата помощ. Любовта се явява като най-необходимото в света. Тя не е едно задоволство в хората. Това е необходимото, същественото, реалното, без което не можем.

Следователно кога ние трябва да обичаме? Умира един човек, никой не може да му помогне - може да го обичаш. Той е богат - няма какво да го обичаш. Други хора чакат твоята обич. Той като започне да умира, тогава ще идеш да го обичаш. Казва някой: "Ти обичаш ли ме?" Казва му обратната страна. Почни да обичаш. Когато започнеш да умираш, като осиромашееш и нямаш пет пари в кесията, тогава може да ми кажеш: "Ти обичаш ли ме?" Когато никой няма около тебе. Сега жена ти те обича, дъщеря ти, син ти. Няма какво да ме питаш: "Обичаш ли ме, или не?" Каква нужда имаш от моята любов? Твоят син изразява моята любов. Твоята дъщеря изразява моята любов. Твоите приятели изразяват моята любов. Аз съм вътре в твоите

приятели. Каква нужда има, каква нужда има, отгоре на това аз да ви обичам? Сега вас ви възмущава, когато се говори. Смущават ви две неща. Да не се урони вашият престиж, когато се говори истината.

Когато се говори истината, престижът на човека никога не се уронва. Няма в аналите, в човешката история няма никога да се урони престижът. Истината няма предвид да урони престижа. Истината има предвид да ви повдигне престижа, да повдигне престижа във всякого. Любовта няма предвид да вземе нещо. Любовта няма предвид да вземе нещо от някого, тя има предвид да даде светлина. Туй е положителното в живота. Това е положителното в света. Когато се говори за истината, вие трябва да престанете да съществувате като хората. Какво разбирате вие сега? Ако кажа на един вол така: "Ти трябва да престанеш да съществуваш като вола" - какво значи? Едно нещастие ли е туй за вола? Не. Казвам: "Ти трябва да станеш човек." "Как да си напусна рогата, че какво е туй безобразие?" Когато казвам, че той трябва да престане да е такъв човек, както сегашните, със своите разбирания. Сегашните разбирания в света не са ли някакво нещастие за човечеството.

Ако искате да знаете, в природата съществува един закон на едно постоянно противоречие. Цялото сегашно съществуване е потопено в такова едно противоречие, и не зная - досега такова противоречие не е съществувало. Колкото за земята, вие понякой път мислите и туй, което по някой път вие опитвате, се показва голямото противоречие, което съществува. Че ако може да се опише всичкото нещастие, което съществува на земята, вие не бихте издържали. Ако на кино биха ви представили противоречията, които съществуват, ако провидението би отворило да видите вашите приятели какво мислят за вас, какво чувстват, ако би се извадило на кино, не зная колко в света биха останали да се обичат. Сто процента за щастието в сравнение с това е много малко.

Като се говори така, тогава какъв е изходният пункт, какво трябва да се направи? Никакви външни закони не могат да уредят живота.

Никакъв външен ред не може да уреди живота. Той съществува. Защото нито редът, нито порядъкът в природата, който съществува, нито Божията Любов, която съществува, нито светлината, нито мъдростта, нито истината, която съществува в природата, в която сме потопени, засега не са в състояние да ни избавят от туй голямо противоречие, което съществува. Защо? Защото нашият извор не е извор на истината. Ти говориш за истината, но истината е само за тебе. Ти говориш за свободата, но само за собствената свобода. Под думата свобода се разбира - истината носи свобода за всички същества едновременно. Като говоря аз за свобода, не подразбирам всяко едно същество. Тези същества, които сега са се умножили, има един неестествен ред на нещата. Много от животните са се разплодили повече, отколкото трябва. И на земята има повече хора. Цитира се един стих: "Множете се и плодете се." Но множението и плоденето разбира според онези вътрешни възможности, които са дадени за един щастлив живот. Плодете се и множете се. В реда на щастието е благото. За да се плодят хората, трябва да бъдат нещастни. Туй не е в естествения ред на нещата. Сега правят изчисления, колко милиарди хора живеят на земята. Не само хората на земята трябва да живеят, има и друго разбиране, едно вътрешно разбиране.

Казвам, може да дойдете до положението, вие да усещате един застой. Вие остарявате, и не знаете как да се подмладите. Вие осиромашавате, и не знаете как да забогатееете. Вие оглупявате, и не знаете как да добиете знанието. Усещате нещо, което постоянно ви подронва, подронва. До известно време човек расте в сила, в мощ. От 45, 60, от 80 години какво очаквате вие? Все очакваш. И най-после като онзи стария, който мисли какво ял. Казва: "Днес 10 яденета ще дадат." Аз не бих му дал нищо. Той е в края на яденето. Ако аз бях на мястото на този стария човек, щях да бъда гладен. Казвам: "Ти трябва да постиш, ял си, ял си." Дойде един и казва: "Ядох." Дойде друг и казва: "Ядох от това." Тогава какво означават думите Христови, които казва духът на противоречието. "Ако си Син Божи, направи тия камъни на

хляб." Не само с хляб ще живее човек, но и с всяко живо Слово, което излиза от Бога. Дойде старият човек и казва: "Искам печена кокошка." Този старият е богат. Той да прати три чувала на една вдовица, а той да пости. Има известни празници, да прати пет чувала на друга вдовица. Каквото му дойде на ума той да яде, да го праща на бедните вдовици. Сега казвате: "Да се отяде този човек." Този старец, като умре, той ял. Аз не искам да говоря. Неговият път е затворен. Така, запушено. Знаеш на какво мяза. Той като онзи турчин, който отишъл в другия свят, че го разхождал Мохамед. Много голям богаташ бил, разхожда го из рая, разглежда, вижда - различни чешми навсякъде текат, докато дошъл до една чешмичка, която едва сълзи. Казва: "Каква е тази чешма?" "Тя е твоята чешма." Той взема и започва да я мушка, да я отпуши, дано тръгне. Но като мушнал пръчката, запушил чешмата съвсем. Понякой път и вие искате така да оправите работите. Така не се оправя работата.

За да се разбира тази философия, трябва едно училище с предметно учение. Защото тъй теоретически... говори се на човек умно, а той върви по стария път. Човекът трябва да го насилиш. Завежда един учител, един много добър педагог завежда учениците си при една река и им казва: "Прескочете." Те казват: "Ще паднем." Води ги тук, води ги там, никъде децата не може да прескочат. Обаче учителят минава от другата страна на реката. И той направил друг да дойде и да ги гони с прът. Натупа това дете и то прескочи, и всичките деца минават от другата страна на реката. Учителят им само се е намокрил. Казва: "Деца, как тъй вие можахте да минете?" "Ами онзи с големия прът? Казват - той не е като тебе, ами шиба." Учителят казва: "Той и мене подгони, но и аз прескочих, но не го дочаках да ме шибне. Прескочих, а вие сте го чакали." И тогава учениците влезли в реката. И тогава учениците вече научили. Не чакайте пръта, понеже ще се намокрите. Прескочете като учителя.

Като дойде възможност в живота, не трябва да чакате по закона на насилието. Ние казваме - трябва да има един закон. Щом дойде

законът, всичко може тогава. Под думата мъдрост означава всички онези условия, при които може да създадем един щастлив живот. Това е философията на живота: да намерим ония пътища, по които може да бъдем щастливи. Че туй е целта. Не само да израсне човек, но да развие своя ум, да развие своето сърце, своята воля, своята душа, своя дух, после да подобри своето тяло, своето обществено положение, да стане толкоз богат, не само на земята да живее, но да направи едно пътешествие извън земята. Това са далечни задачи. Но задачи, които изисква нашето съществуване. Ние се задоволяваме с какво? Ще стане някой чиновник, той ще се задоволи 20-30 години да служи, да го пенсионират и след това да го погребат. Той може да бъде проповедник, ще проповядва, ще тълкува учението на Христа, и той ще умре.

Смъртта за нас не е цел. Няма какво да се говори за смъртта. Няма какво да се говори за злото. Любовта е цел. Мъдростта е цел. Истината е цел. Доброто в света, това е цел. Това е онази истинска наука и когато човек дойде, трябва да мисли, той трябва да остане сам. Именно само да погледне онези същества - пред него седят същества, негови братя, които са минали преди него - той от тях трябва да се учи как са минали по този път и какво са направили, как са живели. И той трябва да живее по същия начин. В този смисъл казвам - има една хубава страна на живота, за която хората не са проповядвали. Всичко досега са проповядвали, че пътят е тесен. То е тъй, пътят е тесен за невежите, пътят е тесен за слабите, труден е този път. Но за онези, които знаят, този път е път на най-голямото щастие. Сега, щом се вземат думите на Христа в буквален смисъл, Христос искаше да изведе хората от крайния материален свят. Евреите бяха крайно материалисти. Ако той трябваше да им проповядва да се отрекат от богатството. Казва на богатия: “Иди, продай имането си и ела, и ме последвай. Раздай го на сиромасите.” Богатството е загнездено в неговия ум и казва: “Без пари не може да живея в света.”

Ако ти си един човек, който имаш едно ясновидство и знаеш всичките богатства и скъпоценни камъни къде са заровени в земята, знаеш де има злато. После знаеш де на земята съществуват извори на еликсира. Съществуват няколко извора, от които човек, ако пие, ще се подмлади. Туй нещо слонът го знае. Слонът, който е толкоз невежа, той знае и понякой път той ходи и сам облизва по няколко капки и вследствие на това живее дълъг живот - 2000 години живее слонът. Някои дървета живеят по 2, 3, 4, 8000 години живеят. Съществуват извори на живота, но те са отворени само за разумните хора. Те имат нюх. За да знаят, тъй както слонът знае къде са изворите, така и човек може да знае, понеже тия извори не са постоянни, те се движат в един определен кръг в земята, постоянно изменят своето място. Не е на едно място. Всички ония в средните векове, в старите времена, дето са търсили жизнения еликсир, той съществува. Даже разправя един в своята книга - в Индия, когато го завели в Хималаите в една пещера, там го довели до един от тези извори и му казали: "Сега ти може да пиеш от тази вода и ще се подмладиш."

Сега аз ви говоря за неща, които са непостижими за вас. Например този е бил заведен, но колцина от вас могат да бъдат заведени? Кой българин е бил заведен в някоя пещера, дето извира такъв извор? Това не е изключително само за Индия, но и тук, в България, но не сме видели. Казвам, че на земята има доста такива извори. Човек, като дойде, той ще иде при този извор. Раят беше едно място на този извор, мястото, дето беше създаден човек, имаше този извор и като го изпъдиха, туриха един ангел да пази извора. Когато дойде Христос при кладенеца и дойде онази жена, Христос казва: "Ако би знаела кой е онзи, който иска, той би ти дал жива вода и би ти показал къде се намира тази вода."

Казвам, има едно състояние, има известни дни, има известни места на земята и ако човек знае как да се постави, той ще добие едно благо. Мойсей, 40 години като пасал овцете, най-после се намери в Свещеното място, видя капината да гори и чу глас, който казва: "Изуй

обущата си, понеже мястото, на което стоиш, е свято.” Мойсей се намираше при един жив извор и туй място беше свещено. При всяко свещено място има един извор. Тогава Мойсей научи това изкуство и като придоби тази сила, оттогава може да се върне в Египет да направи всички чудеса. Той беше посветен в Египет. Той седя в храмовете на Египет и имаше всичките посвещения. И той се постара да освободи евреите и най-после изведе ги от Египет. Според египетските закони, които бяха строги, за да не го накаже, той избяга и след като живя 40 години в пустинята, той научи истинския път, как човек да се освободи.

Вие вземете туй: с какво Мойсей направил. Че ако вие нямате знанието на Мойсея, как вие ще се освободите от всичките несгоди, в които се намирате? Вие искате някой да ви освободи отвънка. Даже ако дойде някой отвън, вие трябва да му вярвате. Да допуснем, че дойде ангел, както при Захария. Той казва: “Ти ще родиш син.” Но той се поколеба. Даже да дойде един ангел, вие може да се усъмните. След като замине ангелът, ще започнете да се съмнявате. Щом се съмнявате, вие ще изгубите. Сегашните хора са силни в своето съмнение. Казвате: “Може да е едно заблуждение.” Питам тогава, в света кое е вярно? Имаш мъж, утре той умира. Къде отива? Имаш син, той умира. Къде отива? Заровят го, търсиш го. Къде е син ти? После го търсиш при Бога. И казваш, че бил в рая. Не знаеш къде е.

Та казвам, тъй както ние схващаме, ние се намираме в противоположната страна на живота. Идва един индус, с една кошница носи едно голямо въже. След това изважда въжето от кошницата и го хвърля във въздуха на голяма височина, въжето остава горе. От кошницата изважда един свой пътник, хубаво младо момче. Казва му: “Дръж се по въжето.” То се изкачва горе. После му казва: “Слез долу.” Момчето казва: “Няма да сляза.” “Слез, че ще те убия.” Детето не слиза. Той взема нож, качва се по въжето, високо се качва, че се изгубва, изгубва се, не се вижда. По едно време потича кръв по въжето, по едно време той слиза по въжето, носи главата на

детето, турга я в кошницата, след туй по въжето слиза тялото на детето. Всичката публика иска да го заведе в участъка. "Чакайте, аз ще го съживя." Не се минава много време, изважда из кошницата здравото дете. Какво ще кажете на това отгоре. Може да е илюзия, а може и да е една реалност. Такива неща има в преданията на светиите.

Един светия от православната църква слугата му яздил на магаре, а той на кон. Дошли техни врагове и отсекли главата на магарето. Идва слугата и казва: "Господарю, главата отсякоха. Господарю, отсякоха главата на магарето и коня." Той казва: "Тури главата им и да вървим." Но той в бързината турил конската глава на магарето, а магарешката на коня и те продължили пътя си. Светията върви на коня с магарешка глава, а слугата му - на магаре с конска глава. Питат ги: "Как така?" Светията казва: "Не ги направи така Господ, но моят слуга им размени главите." Те се чудели как Господ им разместил главите. Често и ние разместваме главите на разумните работи. Конската глава туряме на магарето и магарешката глава туряме на коня.

Имаме противоречия, които ние наричаме наследствени, и мислим, че реалността е онзи слуга, който турил главата нена място. Той е турил една магарешка глава, турил виното на мястото на водата. В тебе се зарежда жажда, и ти вместо вода пиеш вино. Затуй трябва да знаеш, че наследствените неща са строго определени. Кръчмарят, който отваря бъчвите, той отваря и затваря, но пише колко пиеш. А пък при реалните неща никой не трябва да смята. Щом идеш при една чешма, може свободно да пиеш колкото искаш, но като идеш при кръчмаря, винаги ще има тефтер. Това, което пиеш, непременно трябва да го платиш. Страданията не са нищо друго, освен че си пил в кръчмата. Всяко страдание е плащане на нещо, което ти си направил. Дали си ти, или друг, е все едно. Тогава се намирате в едно противоречие - като на онзи българин, овчар, който ходил в църквата, и свещеник разправял как евреите разпънали

Христа. Казва: “Тъй ли, аз ще им дам да разберат.” Среща един евреин, мушнал го, поваля го, и той пада на земята. “Ами - казва - ами че туй преди 2000 години станало.” “Тогава, ако бях, щях да го намеря, щях да го претрепам, но сега го намерих, сега ще го претрепя.”

Така не се разсъждава. Нима Христос днес не е разпъван. Нима истината днес не е разпъвана. Колко хиляди хора има разпъвани? Толкоз хиляди жени има разпъвани, толкоз млади момиченца има разпъвани, толкоз млади момци има разпъвани, толкоз слуги има разпъвани. Плачем, че едно време евреите разпънаха Христос на кръста. Ами хилядите хора, които сега разпъват. Казвате: “То е в реда на нещата.” То е все същият закон. Христос е в тия хора, неговият дух пак се разпъва. Тогава казваме - светът ще се оправи. Как ще се оправи? Има само един начин. Не оставяйте хората да ви разпъват. Не оставяйте други да ви разпъват. Сами разпъвайте себе си, нищо повече. Докато ние чакаме да ни разпъват хората. Не оставяйте да ви съдят хората. Няма какво да ви съдят. Всеки сам трябва да реши - силата на човека седи в туй.

Че ако вие погледнете в Битието, нашата земя е една от най-изостаналите назад в културно отношение. На другите земи, по другите Слънчеви системи има много напреднали земи. Ако се пренесете за пример в Слънчевата система на Сириус, там живеят много добре. Старите народи като асирийците, които разбраха тази древна наука, туриха думата Асирия - значи хора, които искат да живеят според културата на Сириус. Отличен живот е. Какво ще кажете: “И там има земя като нашата.” Там, ако идете, тия хора са толкоз културни, че помен няма от престъпленията, които се вършат тук, на земята. Тези хора не очакват други да ги оправят, понеже, “ако Бог съществува в света, той ще ни оправи”. Бог, който действа в нас, ако не го слушаме, кой ще ни оправи? Ако аз говоря, не очаквайте вън никой да ви оправи. Ние сме чудни. Ти, който живееш в Бога, той

трябва да ти бъде образец за онези добродетели, образец на тази красота, с които той живее. Ето едно правило.

Вие ще кажете: "Както Христос е учил." Христос не е дал никакво правило. Той е казал: "Обичайте се един друг." Той не е предписал начини. В християнството нямаме всичките правила, как трябва да се живее добре. В християнството, в християнската етика какви трябва да бъдат отношенията на мъжете към жените, какви трябва да бъдат отношенията на синовете към дъщерите? Мойсей казва: "Почитай баща си и майка си." Много общо е казано. В какво отношение? После казва на бащите: "Не раздражавайте чадата си." А на децата казва: "Покорявайте се." Но под думата покорство какво трябва да се разбира? Под думата не раздражавайте? Трябва да разбираме нещата строго научно. Следователно в този закон трябва да се знае кога едно дете трябва да се роди. То трябва да се роди точно навреме, когато е определено от Бога. Не сега, както се раждат безразборно. Така се раждат само престъпните хора. Всеки свят човек в света, който трябва да се роди добре, определено е кога. Тъй роден, той може да върви по пътя. Сега, ако вие сте неродени, пак на ново може да се родите. Не е голямо нещастие, че баща ви не ви е родил както трябва. Вие може да се дородите добре. Има начин пак да се родите. Но да се родите точно навреме.

Та казвам, туй е несъответно. Тъй като говоря, по този начин, не могат да се поправят хората. Ние разбираме само временните проявления, които носят нещастия. Да бъде човек богат, да бъде здрав - не здраве, което след няколко години ще изчезне; богатство, но не богатство, което ще изчезне. Ние нямаме онова същественото вътре. Кое е същественото в света? Същественото е онази идея, в която всички може да живеем. Радостта на едного да бъде радост на всички. И радостта на всички да бъде радост на едного. Така трябва да бъде в едно общество. Сега се събират двама, трима се обичат и искат да прокопсат. Това не може да бъде. Те не може да бъдат щастливи. При сегашното семейство двама се обичат. Пристане момата на момъка,

заминат някъде и искат да бъдат щастливи. Когато една мома се жени за един момък, не само момъкът трябва да я обича, но трябва да я обичат майка му, баща му, сестра му, чичо му, вуйчо му, до деветото поколение всичките роднини да я обичат, пък и всичките съседи да я обичат. Туй е и за момъка. Така от страна на момата всички трябва да го обичат, тогава може да живеят добре. Сега двамата ще се отдалечат и на какво ще замязат, да ви дам един пример, колко ще бъдат щастливи.

Тука преди няколко дена дойде една млада мома, която е женена преди пет години в България, иска моя съвет. Тя се оженила по любов, даже пристанала на своя възлюблен, но след пет години вече става непоносимо. Те един за друг не може да живеят. Иде при мене и търси моя съвет. Само за едно любопитство търсят моя съвет, от съвсем друго гледище. Дали ще бъде износно за тях да се разведат, или да живеят заедно. Аз съвсем друго гледище поддържам, от друга страна погледнах. Казвам: “Преди да ви отговоря на туй, мене ме интересува един много важен въпрос. Кажи ми кое те накара да се ожениш заради него. Коя беше основната черта, която намери в своя възлюблен? Много ме интересува да зная защо се ожени.” Тя казва: “Беше млад и весел.” Млад е за кого? Весел е за кого? Той не е заради нея. Че той е весел, не е заради тебе; че е млад, пак не е заради тебе. Той за себе си е млад и весел. Тогава аз ѝ казвам: “Слушай, аз ще ти дам един съвет. Понеже си се оженила по любов, не го напускай. Иди при майка си за 4-5 месеца, виж може ли да живееш без него, да не съжаляваш. Трябва да поседи и после по взаимно съгласие може да се разделите. Но сега не бързайте да се разоставяте.” Питам: “Сега защо не можете да живеете заедно?” “Много е упорит, своенравен е. После е груб. После затворен за себе си, само за себе си живее.” Аз я виждам. Тя е един тип, с едно валчесто лице, брадата ѝ показва, че има дълбоки чувства, с тънки вежди е, вътрешно схваща живота и външният живот какъв трябва да бъде идейно схваща. Тя иска да бъде разбрана, но тя не може да влезе в неговото положение. Казвам: “От

тебе зависи наполовина. Ти трябва да го разбираш. Той е висока планина. От него често ще духат големи ветрове, ще слязат големи пороища, но ти няма да си правиш жилището близо при тях. Той е планина, не е виноват човекът. Ще има сняг, слънцето ще пече, всички тия работи ще дойдат. Та - казвам - след няколко месеца ела, ще ти дам втори съвет."

И на вас ви казвам, при тази планина не стойте близо. Тогава на другите казвам тъй, аз рекох: човек само веднъж трябва да се жени. Щом е дошъл веднъж в тялото, оженил се за плътта. Втория път, то е вече втора женитба. В плътта вече си се оженил, какво търсиш друга женитба? Щом си роден на земята, ти вече си оженен. Сега търсиш втори да се жениш. Че ти не разбираш закона. Смисълът не е в женитбата. Смисълът е в добрия живот, който трябва да се живее. Женитбата е на втори план в света. Разбирайте сега. Щастието не седи в правото. Ако ти не си верен на онзи велик закон, който е вложил всичко в тебе, как може да бъдеш щастлив? Този човек, за когото си се оженил, той сам е нещастен. Какво ще му дадеш?

Казвам, ние седим пред една голяма дилема в света, социална дилема в света. Вие не може да живеете така, както сте живели едно време. Немислимо е. С туй разбиране не може да живеете сега. Има едно ново разбиране. Ако го внесем, животът ще придобие вътрешен смисъл. Сега по този въпрос някой ще каже, че се нарушава съвременния строй. Съвременният строй няма основа, най-първо. Мене ми говореше вчера един военен, иска да докаже, че ние сме против военните. Не съм против военните, нека има армия. Казвам, ние мислим, че войниците трябва да имат най-разумните, най-добрите командири. Ние сме за държавата, но държава, в която най-добрите, най-разумните хора, най-силните да управляват. Не последните. Това не е държава, най-първо. Те искат устой. Ако ти градиш една къща, градиш някакво здание от 4-5 етажа, основите, които сте турили, са тънки, гредите и те са тънки... Турете хубави основи, турете хубави греди, да не се събори зданието. Какво

противоречие може да има? Сега както е, на нашия живот трябва основа, трябват ни дебели греди. Всичките други планове, които вие имате, ще градите по същия начин, както досега сте градили.

За пример вие седите. Пишат му от Бургас, че наскоро заминал един приятел и баща му и майка му са неутешими. Преди известно време той идва при мене и от сина си беше недоволен. Син му беше идеалист, убеждение имаше, а той е недоволен, че не внася. Казва: "Ние очакваме малко от него пари да докара. А той не може." Сега замина за другия свят, и те са неутешими, че е умрял. На земята беше недоволен от него, че пари не дава. Сега замина, и пак е недоволен.

Какво трябва да правим, я ми кажете. Радвай се, че имаш син и ви донася пари. Радвай се, че той има идея, има добро сърце и добър ум. Радвай се, че имаш такава дъщеря, макар да ходи със скъсани обуща. Защо ти е дъщеря и син, на които умът е развален и сърцето е развалено, пък са облечени хубаво. Чудни сте сегашните хора, казвате: "Уредил си работата." Не. Новите хора, идеалистите трябва да работят. От вас често като излезе някоя идея, казвате: "Тази идея е неприложима." Аз никога не съм прилагал нещо, което е неприложимо. Аз съм опитал, тя работи, приложими са. Казвам, може да ви приведа онзи пример, но не искам да ви заблуждавам. Казвам, всичко в живота е постижимо. Постижимо е, но няма да туряте в ума си 3-4 етажа къща и после като се ожените, няма да мислите, че мъжът ви ще живее с вас 120 години. Радвай се, че мъжът ти е жив, че е живял една година. Радвай се, че е заминал при Бога. Ако се върне от онзи свят, радвай се. И ако замине, пак се радвай. Ако те гълчи, радвай му се. Ако те милва, пак се радвай. Ако ти дава нещо, радвай се. Ако нищо не дава, пак се радвай. Кой от вас говори право?

Ние искаме хората да говорят хубави работи. Но онзи, който ти поправи счупения крак, може ли да не ти причини болка. Аз не искам сега да насърчавам недъзите на хората, но съвременните герои трябва да се явят. Да се избегне една физиономия на хората. Мисля да ви дам една книга. Има една алхимическа физиономия на набожните хора:

отвън набожни, а отвътре материалисти. Един набожен човек просяк не може да бъде. Набожният човек пари назаем не взема. Набожният човек не се докача. Набожният човек не се обижда. Набожният човек духом не пада. Набожният човек не плаче. Набожният човек в чужди работи не се меси. Набожният човек, дето влезе, джобът му е пълен и на всички помага. Той е набожен човек, религиозен човек, наполовина се меси в чуждите работи и оправя туй, което в себе си не може да оправи.

Казвам, във всинца ви има една хубава страна. Аз виждам вашите лица. Има една хубава страна, в която вие не вярвате. Често ме питате: "Ти какво мислиш заради мене? Аз добър човек ли съм?" Аз отговарям тъй: "Аз ще те попитам един въпрос. Ти от Бога ли си направен, или от хората?" Той казва: "Не зная." Тогава казвам: "И аз не зная." Вярвай в доброто, което Бог е вложил във вашата душа. Не се сравнявайте с другите, с хората, нека хората да бъдат подтик. Не е необходимо детето да бъде като стария, да има брада. Нека остане дете, по-добре е. Ние имаме нужда повече от деца, отколкото от стари хора. От стари хора имаме много малко нужда. Светът е пълен със стари хора. Ние имаме нужда от здрави хора. Светът е пълен с инвалиди. Здрави и млади хора трябват в света. На един милион млади хора един стар да има, колкото за ибрет.

На всички вас ви пожелавам да бъдете млади, да бъдете здрави, не стари и хилави, да вярвате в онова, което Бог е вложил. Вие ще попитате какво Бог е вложил във вас. За бъдеще ще ви кажа какво Бог е вложил във вас. Ако след една година ме намерите, попитайте ме, колкото души сте, попитайте ме, дето и да ме намерите, няма да се струпвате около мене всички, пак ще държа лекция, пак ще ви говоря. Общо ще ви говоря, но всеки ще ме намери и частно ще му кажа, малко думи ще му кажа.

Та хубавото, което може да ви кажа на вас, е: вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Вашето бъдеще е по-добро, отколкото сега си въобразявате.

“Благословен Господ, Бог наш”

Тайна молитва

Четиридесет и първа беседа, държана на 23 юли 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

КОЙТО НАПРАВИ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

“Отче наш”
“В начало бе Словото”

Ще ви прочета най-късия псалом - сто трийсет и четвърти.

“Духът Божи”

Ще взема само последните четири думи “Който направи небето и земята”. Онзи, който е направил небето и земята, и досега е неизвестен. Строго научен въпрос: направил ли е Вселена, или вечно съществува. Две мнения съществуват, но може да четете в книгите. Едните поддържат, че е направен, а другите, че е вечно съществуващ. И едното, и другото е вярно. Ще ви приведа един парадокс. Едно ядене е за предпочитане пред хиляди хубави обещания, които няма да се реализират. И хиляди обещания са за предпочитане пред едно ядене, което ще те отрови. То е една обстановка на човешката мисъл. Когато хората казват, че мислят, при известни условия може да мислят. Здравият човек мисли по един начин, болният мисли по друг начин. Сиромахът мисли по един начин, богатият мисли по друг начин. Ученият мисли по един начин, неукият мисли по друг начин. Добрият мисли по един начин, лошият мисли по друг начин. Всички хора при разни условия мислят различно. Всеки човек, в каквото състояние се намира, неговата мисъл съответства на онова негово вътрешно състояние. Но трябва да се определи какво нещо е мисълта.

Туй, което хората наричат мисъл, то всъщност не е мисъл. Да близнеш само една капка водица, това не значи още, че ти си се запознал с водата. Само водата, която утолява твоята жажда, може да усетиш каква е нейната сила. Ние говорим за човешката мисъл, без

тази мисъл да произведе този ефект и ония процеси, които мисълта е в състояние да създаде. Единствената творческа сила в света, която има най-голяма мощ, това е мисълта. То е външната страна на онова, което е неизменно в света. Целият външен материален свят е израз на една велика мисъл, която съществува зад този свят. Попитайте някого къде седи тази сила. Питам, когато някой съвременен музикант напише някое музикално творение, откъде го е взел, де седи това музикално творение. Той го е измислил. Целият оркестър свири и вие казвате - свири отлично. Отде дойде туй съчетание на тоновете. Казвате - той го е измислил. Но той е турил само известно съчетание.

Допуснете, един българин, който нищо не разбира от музика, иде в странство, дойде да организира българската музика според западното пеене. Измислил ли е той начина на хармонизирането? Не, той го е взел отнякъде. Българите казват, че имали песни. И те ги взеха отнякъде, взеха индуски, египетски, и те ги взеха от предшестващите народи. Според мене хората изгубиха първата музика, която съществуваше на земята. На земята имаше една велика музика. Хората имаха една музика, която изчезна. Сега едва им е останало нещо. Сегашните хора не познават тази музика. Има едно деградиране на музиката. Мислим, че сме изследвали нещо. Ние едва започваме да изучаваме остатъците от музиката. Или другояче казано, тази раса живее някъде на земята. Ако ме попитате къде живее, аз ще ви дам отговор. Ако ме попита една мравя къде живее човек, аз бих ѝ казал: “Където ти живееш.” Една мравя няма понятие за човека, тя и не подозира.

Ако влезете в мравешкия свят, те са големи философи. Имат голяма тактика, може да се гордеят в едно изкуство, те са го знаели, преди хората да го знаят. Ако идете при пчелите, преди хората да знаят, пчелите са знаели това изкуство, хората сега започват да правят мед. Пчелите преди хиляди и хиляди години преди човека знаеха как да произвеждат мед. Каква гениалност имат пчелите, че в един кошер от 40-50 сантиметра живеят 50-60 хиляди жители. Де може

да съберете 50-60 хиляди хора в такова място? И при това такава чистота, такъв порядък, после поддържат еднаква топлина от 22 градуса. Нямат кухня, помии, такива работи нямат. Вие казвате - това са пчели. Ние по отношение на чистота не сме дошли на уровена на пчелите, до чистота, която пчелите имат. В някои отношения са по-напред. Само искам да ви покажа едно съотношение.

Ние сме се много индивидуализирали и мислим, че ние сме единствените най-умни същества на земята. Аз казвам така, единствените най-глупави същества, които съществуват на земята, са хората. И туй е вярно, че са най-умни и най-глупави. Туй, което хората вършат на земята, това и животните не са го вършили никога. Тия глупавите растения даже не са го вършили. Дори водата, която е по-глупава, никога не е направила толкоз безобразия, които човек е направил. Дето мине, водата ще направи пакост, ще направи и добро. А пък човек, дето мине, дето стъпи кракът му, трева не никне. Туй е малко преувеличено. Преувеличени работи има. Човек по някой път трябва да ги смича.

Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата. Имал туй чувство. Малко хора се срещат, които говорят истината. Не че не иска да каже истина, но или ще преувеличи, или ще намали, но и двете неща са противоположни. Този проповедник обича много да преувеличава, та слушателите не вярвали. И той бил недоволен. Имал той един приятел, комуто казал: "Когато ме видиш, че преувеличавам, ще покажеш пръста си." Един ден проповядвал една проповед за Самсона, че хванал 300 лисици, на опашките на които турил свещи, които запалил, и така запалил нивите на филистимците. Но опашките на тия лисици били три метра дълги. Приятелят му показал пръста си. "Виждат ми се три метра дълги опашки много дълги." Навежда той друг автор, че казал, че са два метра и половина. Онзи пак му показал пръста си. "Това ми се струва, че не е на място." Навежда друг автор, че казал, че са два метра и половина. Онзи пак му показал пръста си. И най-после идва до един метър, до половин

метър. Казва: "Не смалявам вече повече." Има една опитност в света, която повече не може да смалим. До известно време не можеш, но при известни условия невъзможните неща стават възможни.

Че наскоро, мисля, по-миналата година се даваше един пример в Южна Америка. Двама паралитици лежали в болницата. Лекарите казали, че нелечима е парализата. Но един ден влиза в болницата една боа през прозореца в стаята на тия двамата паралитици и те като я видели, се намерили на улицата отвън. Невъзможното за лекарите, беше възможно за боата. Преследвали тази боа, и тя се скрива при тях. Те казали: "Благодарение че влезе тази змия, че ние се изплашихме." Сега туй още не дообяснява нещата.

"Онзи, който създал небето и земята." Под думата небе всякога трябва да разбирате туй великото, мощното, разумното в света, върху което се гради всичко хубаво и красиво. То е небето. Под думата земя се разбира обикновеният, материалният живот с всичките промени, култура, еволюция и т.н. Под думата земя разбираме чистата материя, която минава от една форма в друга. Онова незнайното наричат дух, който хората отричат. Не може да отречеш това, което не знаеш. Можеш да отречеш туй, което знаеш. Туй, за което нищо не знаеш, как ще отречеш. За да отречеш едно нещо, ти туряш друго на неговото място. Това е законът на отричането. Не е да поддържаме мнение. Имаме право да поддържаме каквото и да е мнение в света, но никога не може да изменим порядъка, който съществува.

Под думата мисъл разбираме, че зад съвременния материален свят седи една мощна мисъл. Някои турят в името на едно същество, някои турят в името на много разумни същества, на които мисълта е съгласувана в едно. Как, по какъв начин, отде се е добила, никой не знае. Някои мислят, че първоначално е дадено откровение. Човек може да достигне известно положение, когато пред него може да се открият известни тайни. Защото, когато се отрича Божественото Начало, хората имат съвсем груба идея. Мислят, че Бог мяза на човека, понеже мислят, че човек е направен по образ и подобие.

Неговото лице е образ, подобие на неговата мисъл. Следователно по неговите ръце, по неговото лице, по неговото тяло съдим, човека не го знаем.

Когато се разгадава характера на човека, веднага си съставяме понятие, какво нещо е човек. Ако вие снемете кожата на човека и отворите неговия мозък, видите човека без кожата, видите това, с което оперира, то е страшна работа. Ако извадите мозъка от гръбначния стълб, нервната система представя една змия с такава голяма глава, че е страшно чудовище. Онази змия, която изкуси Адама и Ева, е в човешкия гръбначен стълб и в главата му. Ние бягаме от онзи дявол, който живее в нас, както негърът, който носи своята чернота. Ние не сме отговорни за това, когато човек иска да създаде жилище, когато влезе някоя микроба в нашето тяло. Човек не е отговорен за онези последици. Тия микроби съществуват, влизат и в човека и не искат да знаят. Някой път загнездят се в неговите дробове, някой път загнездят се в неговия стомах, загнездят се в неговите мускули и започват да го измъчват.

Какво трябва да прави разумното същество при тия неразумни същества? В същото време се полага пост, трябва да пости, да гладува. Някои искат да постят, за да си изкупят греховете. С пост греховете не се изкупуват. Постът е само за усилване. Мозъкът е електрическа батерия, свързана с космическия свят. Човек, за да бъде здрав, непременно трябва да има достатъчно енергия от този космически свят, за да се брани. Мозъкът е създаден като оръжие, да се браниш от всички врагове, които те заобикалят. Следователно, ако твоят мозък е здрав и силен с електрическа енергия, заболи те кракът, ще съсредоточиш ума и всичките бацили изгони навън. Заболи те коремът, ще насочиш всичката електрическа енергия в корема. Сега човешкият мозък няма никаква енергия. Когато човек стане нервен, липсва му електричество. И тогава учените хора са дошли до твърдението: когато у човека се образува голяма сухота, човек започва да говори грубо, рязък е гласът му. Не е лошо да говориш

така, но това показва, че има малко вода в твоя организъм, малко влага има, малко мекота. Щом влезе водата, ще се прояви, една сила има човешкият характер. Това е магнетическата сила в човека, която е свързана с електричеството. Следователно, когато функционира електричеството в тебе, трябва да функционира и магнетизмът, за да може резултатите, които си добил чрез електричеството, да останат постоянно у тебе.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме изложени на много болести и не само туй, но какви терзания. В едно управление вземете - анархисти, комунисти и какви ли не, започват дрязги между тях, преследвания, детективи, заговори правят да убиват този, онзи. Държавата следи. В училищата учителите имат известни мерки, известни правила. Някои ученици не се учат. В църквата имат правила, ред и порядък, някои не следват тези правила. Навсякъде хората се терзаят от туй, което някой път не съществува. Ако хората мислеха право, работите много лесно щяха да се свършат. Онзи, който знае, може да направи работата за една минута. Онзи, който не я знае, и цял ден може да употреби. Той ще мисли как да тури един винт на един часовник. Като го тури, казва: “Измислих как се туря винтът.” То е лесна работа, ако знаеш, ще вземеш винта, ще завъртиш и ще свършиш за една минута.

Сега съвременните хора трябва да им се казва, че човешката мисъл има влияние. Тук веднъж в едно учреждение в София служещите искали да се подиграят с един техен колега, който казвал: “Мене не ми влияят човешките мисли.” Четирима души се надумали да го срещнат един след друг: единият на вратата, другият на стълбите и третият горе. Първият го среща и му казва: “Какво си пожълтял, не ми се виждаш да си добре.” Вторият го среща и му казва: “Виждаш ми се, като да си трескав.” Третият му казва същото. Четвъртият пред стаята му казва: “Ти съвсем си заболял.” Той казва, че никак не се чувства добре, че го боли коремът. Отива при началника и иска отпуска. Началникът му дал отпуск, но накарал

четиримата негови колеги да свършат неговата работа. После му доказали, че внушението работи в света. Работи навсякъде. Някой път иска той да помогне, но иска той да даде временен съвет. Той казва: “Ако вие не бяхте повикали мене, отиваше животът.” Той иска да покаже, че този човек е, който ще го спаси. Казва: “Работата е много сериозна, никакви лекарства не помагат, много сериозна работа.” Проповедниците държат същата тактика. Те не искат да помагат на хората, които показват лошия живот.

Истинската философия е: никога не говори за злото. Колкото се може, по-малко говори за злото. Който иска да бъде здрав, за злото и дума да не става. Че става, няма какво да го признаваш, мисли повече за доброто. Злото определям като кал, дето нищо не расте, всичко гние и се разваля. Туй, което разваля, е злото. Какво нещо е доброто? Туй, в което всичко расте, живее и продължава живота, имаш всичките условия, при които може да постигнеш всичко, което желаеш. То е доброто. Такъв е редът в природата. В природата това е право, даже чрез закона може да ви приведа примера.

Преди години правех един опит във Варна на човешката мисъл. В едно семейство имаше четири момичета. Майката се смееше на най-голямата си дъщеря. Тя не можеше да вземе два верни тона, като че дъска цепи. Казва: “От тебе всичко може да стане, но певица не може да стане.” Тя казва: “Не съм родена.” Казвам ѝ: “Майка ти не разбира, ти можеш да пееш.” Може, аз виждам, че в музиката този център е развит, после гърлото може да се развие, ако пееш и се упражняваш. Давам ѝ известни правила и след известно време тя можеше да пее по-хубаво, отколкото тези, които бяха учили в училище. Тя певица не стана, но можеше да пее.

Казвам, целият съвременен свят седи в отрицателната страна. Казват: “Обществото отива зле, непоправим е този свят, лоши са хората.” Че има лошо, има, но като констатираме един лош факт, светът не може да се поправи. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че един кораб се разчупва, какво трябва да се прави? Ако има компас,

да се вземе. Ако се разчупи този кораб, да се хване всеки за малка дъсчица и всеки да се спасява. Или във всеки параход има лодки за спасяване, тях да вземат. Та в природата всичките мъчнотии, които съществуват в сегашното общество, има един начин, по който ние може да гледаме на работата. Аз се чудя на хората, на големите недоразумения. За пример аз съм опитвал. Първоначално казвах на тези, които идеха при мене: "Идете да се молите в църквата." Свещениците казват: "Тези лица, макар да идат да се молят, имат задна цел, да окупират." Лошо. Тогава казвам: "Не ходете в църква, молете се отвън." Пак лошо. В църквата лошо, отвън - лошо. Казват: "Еди-какви са."

Наричам добър човек, който е роден добър. А добрият не може да го направиш лош. Роденият човек с дарби, ти на него може да повериш, понеже природата е на негова страна. Онзи, на който Бог дал сила, на силния не може да прекъснеш пътя, понеже Бог е на негова страна. Този човек е носител на божествените закони. Ако ние се явяваме в света и носим всичките наши идеи, нищо няма да допринесем. Ако един човек е носител на божествените идеи общо за цялото човечество, всички трябва да съдействаме, за да се прояви божественото. В божественото няма туй различие, което съществува в сегашния наш живот.

Влезеш в един концерт, ще видите някои богати хора - взели първите места, не разбират от музика. На един симфоничен концерт по 140-150, дори по 500 лева струваха билетите. Някой взел за 30 лева, но слуша по-добре музиката, не слуша по-хубаво отблизо.

Сега религиозните хора искат да бъдат много близо до Господа. Те казват: "Който иде в рая." И рая си го представят по особен начин. Светските хора казват: "Всичко е тука, на земята." Ако е всичко тука, покажете им отрицателната страна, не само да покажете добрините. Като идете в една държава, идете да разгледате затворите - то е отрицателната страна. Трябва да се покажат и добрите страни, училищата, добрите заведения. Ще направите един паралел, да

видите кое преодолява. Казвам, в София има много повече кръчми, а по-малко църкви има. Повече кръчми има от църкви. Всяка кръчма е израз на една стара култура. Хората мислят, че са излезли от областта на идолопоклонството. Кръчмарите са свещеници, които имат прибори, разполагат с много голяма сила. Който дойде при него, той казва: “Заповядай.” Веднага ще даде бонбонче, кисела краставичка, зеле, казва: “Да те почерпя с нещо.” Ще се почерпят. Онзи си отвори сърцето и казва: “Дай едно кило.” Много умни са кръчмарите. Всички се опиват, кръчмарят остава трезв. Ще кажете - неговата цел е егоистична, нали така. Вземете един проповедник или свещеник, който служи, пари взема. Отнемете всичката материална страна, за да опитате религиозните хора. Аз не искам да им се отнемат, но само да се опитат има ли идея.

Сега в мене седи идеята: аз зная защо хората грешат. За мене този въпрос е решен. Зная и церът кой е и ако не казвам този цяр, аз имам съображения. Когато някой дойде и има цирей, казвам му: “Ела след 4-5 дни.” Като ме срещне, казва: “Този цирей стана много голям. Ако така продължава, ще ме умориш.” Казвам: “Не бой се. Природата е силна, аз не искам да спъвам природата. Трябва да изтекат някои от тези отрови. Понеже не може да се изхвърлят по обикновен начин и тя ще направи някой абсцес.” Умна е, виждам този лекар в природата. Някой казва: “Много ме боли вратът, тупа.” Казвам: “Когато тупа е хубаво, когато не тупа, не е хубаво. Ти си ял неестествено. Баща ти, майка ти имат нечиста кръв, сега природата иска да те освободи от нечистата кръв. Казвам - не бой се.” Тогава ще му се даде едно наставление. Сегашните лекари имат един метод, който не е съобразен със законите на природата. Те веднага ще режат цирея. Някой път е полезно и рязането, но някой път човек ще си замине.

Преди години иде при мене една госпожа, забира ѝ ръката, подува се, иде при мене да иска моите наставления какво да прави. Казвам: “Като излезете оттук, идете при някой хирург, да ви направи малък абсцес.” Завъртяла се на “Опълченска”, в един голям трап пада

и си удря ръката. Казва: "Втасахме сега." Отива при хирург, той ѝ казва: "Кой ви направи този абсцес, идеален е." Гениално била изстискана ръката през тази дупчица. И за една седмица оздравява. Вие ще кажете, че то е съвпадение на известни условия. Съвпаденията са за невежите хора, а за умните хора съществуват разумни съчетания на нещата.

Та казвам, да вярваме, че Бог създаде небето и земята. Да се роди вътре в нас онази светла мисъл, че при всичкия този тежък живот, който сега минаваме, да знаем, че има един изходен път. В никоя система вие няма да намерите вашето спасение. В която и църква да сте, в което политическо верую да сте, може да сте англичанин, американец, русин, немец, вие не може да се избавите от лошите последствия на живота. Вие сте осъдени да умрете. Казвате: "Да си поживеем." Не се лъжете с един живот, след като се наядете хубаво, да ви обесят на въжето. Не считайте това живот. Предпочитам да ме обесят гладен. Ако ще умра, да умра гладен. Какво разбирате вие под думата смърт? Научно разбират само унищожение на човека. Да умре човек, подразбира един нов живот. Когато дадоха тази чаша на един от великите хора, той каза: "Ако е възможно, да мине тази чаша, Господи, ако не, да бъде твоята воля."

Питам сега, след като разпънаха Христа, умря ли той. Христос днес живее повече, отколкото преди две хиляди години. Ако днес се яви Христос с тяло, кой човек няма да пита дали е Христос, или не. Но навсякъде неговата мисъл прониква, във всички области на човешкия живот прониква тази мощна мисъл. За нас не е важно слънцето да ни дойде на гости, но за нас е важно светлината на слънцето да проникне навсякъде. За нас е важна светлината и топлината. Следователно за нас не е важен онзи исторически Христос, но за нас е важна онази божествена мисъл, която изтича от него, важна е топлината, която изтича, да дойде и да преобрази света. Ние имаме едно материалистическо схващане за Христа. И досега ако църквата не е направила прогрес, то се дължи на онзи вътрешен спор, който те имат

- канонически: дали православната, или католическата църква е права. За какво се борят? Кой вярва по-право. Хубаво, има и друга една страна: кой изпълнява по-добре учението. Не коя църква е по-добра, коя църква е по-права, но коя църква изпълнява учението, коя църква го прилага. Църквата, коя и да е, дали е някоя нова църква, дали е стара църква, ако старата църква изпълнява, добре е, ако новата църква изпълнява, пак е добре.

Сега мисълта, която искам да остане у вас, е: който създаде небето и земята. Бог ти е дал един мозък, едно тяло, в цяла една Вселена, в себе си ти си малък свят. Ако от туй голямото богатство, което Бог е вложил в тебе, ти си недоволен, че те занимават дребни работи, питам тогава, какво очакваш в света. Необходимо е сегашните хора да направят опити. Минало е времето с вяра да се ходи. Понеже вярата е път за знание, ако твоята вяра не носи положително знание, не е един път за знание, следователно ти нямаш вяра. Ако твоята вяра не ти дава знание, туй знание ще бъде полезно за самия тебе. Че ако ти се обезсърчиш от живота и си теглиш един куршум, какво си разбрал? След като свършиш училище, нямаш никакво вдъхновение, не знаят какво да работят. Гледал съм музиканти, знаят същината на музиката, той, като излезе на сцената, не само тук, но и в Америка, музикантът не гледа на първите редове на публиката, но някоя музикална сила, която си хармонира с него. Той свири, но същевременно има някой да му помага в публиката. Ако няма такива хора в един концерт - да му помагат, концертът всякога излиза несполучлив; когато има няколко души да му помагат, концертът е благополучен.

Законът е такъв. "Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз." Дето са двама или трима души, събрани в името Божие, Божията любов и мъдрост и Божията истина, там е силата. Какво е любовта? Туй, което дава живот и освобождава от смъртта. Що е мъдростта? Туй, което дава знание и сила на човека, да го освободи от страданията. Що е истина? Туй, което дава свобода на човека,

простор, освобождава го от всички ограничения, в които се намира. Аз разбирам другояче истината. Тогава ние говорим - да намериш някой да те обича. Как ще те обича? Той заспи за осем часа и не мисли заради тебе. През осемте часа какво ще правиш? Този, който трябва да те обича, ден и нощ трябва да мисли заради тебе. Единственото същество, което може да ни обича, което така мисли, то е Първото същество, което създало света. Ако искаш да успееш, трябва да имаш свещена идея, да имаш най-високо понятие за Бога. Като дойдеш до Бога, въпрос не прави. Ако дойде някой да ви пита има ли Господ, или не, какво бихте отговорили? Кажете ми, дали аз съществувам, или не. Аз съм или не съм. Аз, човекът, който съм пред тебе, след 50-60 години няма да ме има. Къде ще бъда? Ако ме попитате туй, което тебе те интересува, аз ще разреша този въпрос.

Не може да се разреши един въпрос без любов. Не може да разрешиш такъв велик въпрос без знание. Не може да разрешиш такъв един въпрос без свобода. Ако ти не си свободен да мислиш, ако нямаш достатъчно светлина, ако нямаш достатъчно живот, че да може да победиш, да познаеш какво нещо е Бог. Трябва да бъдеш силен, да пребродиш цялата Вселена. Един господин ме питаше за Бога. “Кажи ми - казва - има ли Бог, или не?” “Ще ти отговоря - казвам. - В нашата Слънчева система има сто милиона слънца. Във всяко слънце има по десет планети, които съставят месечини. Ти вземи, че посети всички слънчеви системи и като дойдеш, да предадеш познания. След като изходиш тези сто милиона слънца и планети, ела при мене и ще ти кажа, има ли Господ, или няма. Аз сега съм тръгнал на път и аз отивам като тебе, от тази слънчева система се готвя да ида в друга планета.” Казва: “Ти сериозно ли мислиш, или не.” “Ако си от разумните, сериозно говоря, ако си от обикновените, шега правя. С умните хора - сериозно, с глупавите се забавлявам, шегувам се.” Или да обясня. Едно дете, което е недоволно, което майката, виждам, не може да задоволи, това дете не утешава, това дете се налага, сърди се

на майка си. Тя му даде ябълка, сърди се, после даде втора, трета, и то се усмихне, вземе ябълката. Въпросът беше само за три ябълки.

Сега ние казваме, че това са детински работи. Ако дойдем ние да разгледаме възрастните хора, ние - учените хора, които сме свършили по философия, по музика, по всяко изкуство, ако попитаме един проповедник защо проповядва, ще каже, че заради Господа. Ако попитате един учител защо учи, ще каже - за народа. Не, не е за народа, то е второстепенно. Ако попитате водата защо тече, ще каже, че иска да отиде в океана. Но тук има неправилен отговор. Тя иска да отиде в океана, за да излезе от него. Ако попитате вятъра защо духа, той, иска-не иска, трябва да духа от високо към ниско.

Съвременните хора мислим, че сме свободни. Онзи, когото карат стражари, той е свободен, докато върви. Като престане да върви, има пъшкане. Онзи, който отива в училище, ученикът, е свободен, когато учи; когато не учи, не е свободен. Свещеникът е свободен, докато служи; като престане да служи, не е свободен. Ти си свободен, докато ядеш; като престанеш да ядеш, не си, като се наядеш, не си свободен. Ти си свободен, докато имаш пари в джоба си. Щом нямаш пет пари, не си свободен, фасонът ти ще се измени. Имаш стотина хиляди лева в банката, може всичко да уредиш. Нямаш в банката нищо и Господ не дава. Да дадеш, ти изключваш вече, мислиш какво ще се прави, казваш: “Тежък е животът.”

Това са ред противоречия, всеки може да ги изнесе. Да изнесем противоречията на хората, то си има вътрешна причина. В някои случаи е необходимо да бъдеш богат, в друг случай е необходимо да бъдеш сиромах. В някои отношения необходимо е да бъдеш учен, в друго отношение е необходимо да бъдеш невежа. В едно отношение е необходимо да бъдеш силен, в друго отношение е необходимо да бъдеш слаб. Туй в природата съществува като природен закон, отношение между Великото голямо и Великото малко в света. Аз го наричам, това са степени, по които вървят всички божествени мисли и уравновесяват всичките неща. Като не разбираме Божия закон,

преждевременно хората са съгрешили, понеже сме се наели да вършим една работа, която не е за нас. Аз съм забелязал, много ученици искат да свършат с отличие и пресилват своя мозък, заболяват и нищо не става. Заболяват и умират. Много посредствени, които започнали с посредствени знания, упражнили са своя мозък и свършват училището. Те не бързат. Имаш пред себе си всеки ден да реализираш работа по малко. Няма да ви приведа онази приказка за надбягването на костената жаба и заека. Вие я знаете.

Великото в света е: човек да е доволен от малките мисли, които му помагат. Някой път може да кажеш тъй: "Защо не съм даровит?" Ти си даровит, но трябва да дойде учител, да вдъхне нещо. В едно житено зърно има възможности да създаде нещо, но непременно трябва да дойде слънцето, светлината, топлината, да дадат подтик. Та всички ония гениални хора в света, те са приели един подтик отвън, който развил техните дарби. Първите подтици, които дават, са майката и бащата. Какъвто и да е подтик, най-силният подтик - за каквато и да е дарба, дават майката и бащата. След туй, на второ място, иде учителят, на трето място е външното общество. Това са фактори.

Та сега да ви кажа кой ти е майка. Всеки един човек, който има знание, той разбира закона и може да ви помогне, той е баща заради тебе. Бащата трябва да внесе известна сила в човека, майката да даде направление на ония енергии. Ти ще разбереш майка си и баща си. Ти баща си ще намериш, ти не познаваш баща си. Онази може да ти бъде майка, която може да развие дарбите, твоите дарби и да те направи доволен в света. А баща е онзи, който може да те вдъхнови, който може да те повдигне. Всеки, който те ограничава, не е нито баща, нито майка. Аз така разглеждам майката и бащата. Дали е учител, пак същия закон прилагам. Дали е господар - същия закон, дали е слуга - същия закон. Навсякъде този закон. Слугата, ако те обича, ще ти служи. Ако господарят обича слугата си, той е добър господар. Ако учителят обича учениците си, той е добър учител. И

ако ученикът обича учителя си, той учи и е добър ученик. Всякога там, дето има обич, вече има основа.

Казано е: "Бог създаде небето и земята." Като учение заради нас, хората, вие поглеждате към небето и казвате: "Дали е туй?" Когато един съвременен ученик влезе в лабораторията, види всички инструменти, каже: "Това не е за мене." Това е създал човешкият дух, създал го е човешкият ум. Ако вие идете на земята, тя е населена. Ако идете на слънцето, и то е населено с човеци, малко п`о другояче създадени, не с такива форми. Техният идеал е по-велик. Понеже то не се занимава с частни работи. В цялата Слънчева система за всички планети има определен бюджет. Защото жителите на Слънцето, колкото и други народи да има, които съществуват, имат си история за тях. Сега аз не искам да ви карам да вярвате. Ако не вярвате, ще ми бъде по-приятно, защото, ако вярвате, ще кажете: "Това е една приказка." Ако вярвате, как е възможно - огън разтопен има на слънцето, да има жители, ще се стопят там. В слънцето много по-добре може да се живее. Учените хора поддържат, че много голяма топлина има там. Тия хора издържат много по-голяма топлина. Ние едва издържаме 39, 40, 42 градуса. На слънцето жителите издържат една топлина може би от 35 милиона градуса. Следователно, ако един слънчев лъч дойде на земята, ще се намери в голямо противоречие с онзи голям студ, който ще намери. Те се обезсилват, затова много рядко се решават да слязат. Даже слънчевите типове, които съществуват на земята, са много обезсилени. Те са най-весели, най-жизнени и радостни. Всички ония хора, които са допринесли нещо на човечеството, са все слънчеви типове. Астролозите обясняват другояче. За да мислиш, да може да успяваш, трябва да бъдеш слънчев тип. Той носи Господа със себе си, носи три качества: той носи любов на човечеството, той носи мъдрост и знание, той носи свобода, носи разширение. Казвам законите на причина и последствие, които съществуват.

Ние навлизаме в една област, дето трябва да се върнем назад. Аз четох преди няколко време - един астроном се молил Господ да му покаже величието на света. Молил се около 15-20 години. Една вечер сънува, че при него дохожда един ангел. Това било в XIX век. Той му казва: "Чу се молитвата ти." Чува един глас, който казва: "Тялото му промени, но сърцето му остави човешко." Пренесъл го този ангел на слънцето, после на другата система, разнасял го от система на система. Той казва: "Моля те, върни ме на земята." Той не може да издържа повече. Защото какво ще ви ползва вас и какво ще ви интересува, ако повярвате, че един жител на слънцето може да издържа 35 милиона градуса. Това е научен факт, това не е мое твърдение, някои са измервали. Аз не може да кажа отгде го зная, аз предполагам, имам основание.

Та казвам, трябва да се върнем към обикновения живот, към който ние сме нагодени, към ония дарби, ония сили, ония способности, които човек има в себе си, които сега развива в сегашния живот. Всякога трябва да бъдете благодарни. Когато четете една философска книга или слушате един музикант, или гледате художествена картина на някой художник, или изобретение на някой изобретател, или в природата вие разглеждате - природата може да се разглежда по много начини. Някои много механически разглеждат природата. За бъдеще има да изучавате природата. Има много творчески неща на съществата, които са живели преди хората, те са оставили своите останки, предците, които са приготвили сега да пресъздадат земята, да изменят нейната орбита, да изменят оста, да изменят вътрешното състояние, да изменят и човешкия организъм, да изменят човешките мисли, човешките чувствания, да турят един нов ред на нещата. При този нов ред, който сега влагат, то е един начин с един ред на любовта.

Идната култура, която иде, е култура на любовта. Бъдещата култура е култура на любовта. Че сегашните хора се избиват, че си пущат кръв, окултистите така тълкуват. Всяка жена, която ражда, нали

й се пуска кръв. Понеже сега се ражда новото, то на тия хора трябва да се пусне кръв. Че много кръв трябва да се пусне на хората, за да има за бъдеще къде да поникне културата. Понеже тази кръв е необходима, както водата за растенията. Всичката аномалия, която съществува, този хаос е, че всички разумни същества събират тази кръв. Тя не се разпилява. Щом умира човек, те събират тази кръв. В артериите е турена тази кръв като в шишета. Те събират кръвта в своите аптеки, кръвта от еди-кой си човек. Тя ще служи за бъдещата култура. Поддържат учението, че Христос пролял кръвта си за спасението на човечеството. Кръвта на Христа е потребна, за да се изкупи човечеството. Тогава някои обясняват малко п`о другояче, че кръвта на Христа, това е неговото разумно Слово. Кръвта е външната страна на Словото. Нямаш кръв, твоето разумно слово не може да се прояви. То може да съществува извън тялото на земята, но без тяло не може да се прояви.

Следователно, най-първо, трябва да пазим своето тяло, своя мозък, трябва да пазим своята нервна система. Трябва да се научим да бъдем доволни. Бъди доволен, че болестта ти е мярка. Като те боли, кажи: "Слава Богу." Тогава ще вярвате, както онзи американец, който, като работил, пада един камък и му откъсва първата фаланга на пръста. Той казва: "Слава Богу, благодаря, че не отиде целият пръст, ръката не отиде." Питат го: "Защо благодариш." " Благодаря - казва, - че с много малко се освободих." Всички трябва да благодарите, че се освобождавате с едно малко засягане. Много малко ни е засегнало. Този промисъл, който съществува в природата, ни показва, че се намираме под известна благодат.

Бог, който създаде небето, то е нашият ум. Бог, който създаде земята, то е нашето сърце. Някои вземат сърцето, че е слънцето. Сърцето в Слънчевата система играе важна роля. От туй сърце, което човек има, човешкият ум може да богатее и да се повдига. Трябва една гениална мисъл. Не се обезсърчавайте, че не разбирате природата. Не се обезсърчавайте дали има Господ, или не. Не оставяйте този въпрос

неразрешен. Не разрешавайте въпроса, дали има добро, или няма добро, дали има зло, или няма. Разрешавайте въпроса, дали може да вършим доброто. Казваш: "Може ли аз да живея в доброто, не в онази кал, в която всички отиват." Щом аз може да живея, ще зная дали и другите хора ще живеят, или не. Тогава не поддържам философията на Настрадин Ходжа: "Докато аз и жена ми живеем, има смисъл, като умре жена ми, половината смисъл изчезва, като умра аз, всичката смисъл изчезва." Аз не поддържам това. Тогава, ако тази поговорка е права, защо тогава мъжът ще се развежда с жена си. Това е верую по отношение на човешкия ум и човешкото сърце. Всеки човек, който изгуби своето сърце, той е осъден; който изгуби своя ум, също е осъден. То е вярно по отношение човешкия ум и сърце, но не по отношение външните форми, които съществуват. А пък човешкият ум не може да се разруши, не може да изчезне. Човешкото сърце не може да се разруши, то е невъзможно.

За пример вие мислите, че никой не ви обича, че никой не мисли заради вас. Питам тогава, как вие влязохте в този свят. Вие, които не сте обичани, как са ви вкарали в този свят. За да влезете в света, един билет струва 35 милиона лева златни. Вие сте влезли без пари. Тогава платихте или не сте платили. Безплатно, даром сте влезли. Вие сте минали през една епоха, когато някой артист дава билети гратис. Вие сте влезли гратис и сега казвате: "Няма никакъв смисъл." Продайте билета 35 милиона.

Аз не искам вие да останете с мисълта, когато ви разправям, като онези, които разправят за богатството. Преди години дойде една ясновидка от София, много набожна жена. Казва: "Искам да ми помогнеш. И от тебе човек ще стане." "Какво?" "Има едно голямо богатство." "Къде е то?" "Тук в София, заровено е на 500 метра дълбочина." Казвам: "Нямам толкова пари, на 500 метра дълбочина - трябват много хора. Иди тогава при православните, при владиците, кажи туй богатство на тях, не е заради мене тази работа." Доближавам се до ухото ѝ и ѝ казвам: "Не се заблуждавай, под 500 метра няма

никакво богатство закопано. Може да има някаква руда, но не е за тебе. Туй богатство е в земята. У тебе - ти имаш отличен ум, имаш добро сърце, както виждам, даровита жена си, не ходи да се занимаваш с тези търговски работи, ходи да помагаш на ближните си и там ще откриеш това богатство. Послушай ме, няма да те боли главата. Ако не ме послушаш, две глави ще те болят.” Тя ми хареса, с хубаво чело, с хубави възможности. “Може да ме излъгали духовете.” Казвам: “Не те излъгали духовете, но ти не мислиш право. Ти искаш да направиш манастир, а пък няма нужда от манастир. В природата има много манастири. Не е правилно разбирането. Ще влезеш в стълкновение с живота. Иди в “Свети Иван Рилски”.

Та сега ние искаме да въведем нов ред на живота. Невъзможно е. Трябва онова, което сме обещали, което сме разбрали, да бъдем верни на онези, които носим в себе си. Той не е свободен, той е задължен, той не трябва да мисли като един човек. Човечеството е едно условие. Той трябва да знае, че е изпратен от най-добрите мъдреци, от тези, които са създали всичко. Сегашното му положение и бъдещото му положение напълно зависи от тях, тъй както положението на един посланик на Англия, Америка, Русия, Германия зависи от държавата, която представя. Когато държавата не взема участие, той трябва да си вдигне багажа и да си върви в своето отечество.

Новото, което трябва да имаме: научете се да вярвате в онази светлата мисъл. Като се поставите в спокойно състояние, оставете всички нерешени въпроси за сиромашия, богатство, оставете всичко настрана, понеже, тъй както гледате на света, няма ред и порядък. Впрегнал си вола и 10 часа оре заради тебе, казваш: “Господ го направил.” Че Господ дал ли е тапия, да кажат, че Господ им е дал възможност да работят. Ти хващаш кокошката, заколваш я. Хващаш рибата, казваш: “Господ я създал.” Хващаш птицата, казваш - Господ я създал за тебе. Възможно е. Вие трябва да оставите всички противоречия, които съществуват. Кокошката, която изяждате, тя нищо няма да изгуби, тя ще спечели, вие ще изгубите.

В това отношение в херметическата философия поддържат следния възглед. Колкото кокошки си изял, колкото агънца си изял, колкото рибки си изял, един ден, когато тия кокошки, агънца, рибки стават хора, ти може да си в положението на ангел и Господ ще те праща да им помагаш, да им служиш на земята. Той ще ти каже: "Те едно време поддържаха живота ти." Те ще се чудят, как този ангел да ни помага, да ни обича. Ангелът казва: "Имам задължение спрямо вас." Вие казвате: "Задължение." Вие още вървите по закона на задълженията. Ти казваш: "Обичам Господа." Как няма да го обичаш? Ти си длъжен. Има любов по свобода, има любов по задължение. Сега гледайте да минете през фазата на задължителната любов и да дойдете до фазата на свободната любов. Като кажа свободна любов, вие настръхвате. В задължителната любов се вършат престъпления. В свободната любов няма абсолютно никакви престъпления. То е любов към всички, то не е външна форма.

Онзи, който създал небето и земята, трябва да живее във вас. Слушайте неговия глас, и вашето бъдеще той ще го определи. Ще имате едно познание. Ще проверите нещата. Аз не искам да вярвате. Ще проверите. Може да си болен, ще оздравееш. Може да си невежа, ще станеш учен. Може да си лош слуга, ще станеш добър. Всичко ще се измени. Когато един ден се намериш в положението на ангел, който владее законите, тогава ще бъдеш свободен.

Тогава ще кажеш: "Има един, който е създал небето и земята, комуто ще служа." Понеже три неща има, които са вечни: Любов, която носи живот, Мъдрост, която носи знание, и Истина, която носи вечна свобода за човешката душа.

"Благословен Господ, Бог наш"
"Добрата молитва"

Четиридесет и втора беседа, държана на 30 юли 1933 г., неделя, 10 часа, София - Изгрев.

4714